„Евангельська Правда", Український Евангельський часопис присвячений поширенню Благовістя, виходить місячно, кожного 15-го. Редагує комітет.

ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА
EVANGELICAL TRUTH

"EVANGELICAL TRUTH", a Ukrainian Evangelical Monthly Journal devoted to furthering of the Gospel. Edited by the committee
Підписна плата 50 центів на рік, окреме число 5 ц. Адреса редакції: Evangelical Truth — 506 Ossington Ave. — Toronto, Ont., Canada

Рік II. Число 2. Субота, 15 лютого, 1941 Saturday, February 15, 1941 Vol. II. No 2.

В ХРАМІ ЙОГО ВСЕ ГОВОРИТЬ: „ВЕЛИЧЧА!" Пс. 29:8

Прославте Владику ви людські єнпове!
Прославте Владику за силу й красу!
Господнє імення достойно прославте!
В-цій пишній святині вклоніться Йому!

Бог голосом своїм всесвіту пильнує,
Бог Слави у тучах могутньо гремить,
Бог голосом своїм на водах панує,
Бог голосом своїм землею рядить!

Бог голос Господній-величний, потужний!
Бо голос той творить предивні діла!
Він гори Ливанські хитає, хитає!
Він кедри Ливанські торощить, лама!

Від голосу Його, неначе телята,
Ливанські угорі танцюють, шумлять;
Від голосу Його, неначе буйволи,
Верхи Сіонські гарцюють, тремтять!

Усе в Божім храмі голосить: „Величча!"
Ць вижнім престолі Господь наш сидить;
Він, Цар Віковічний, народом керує,
Спокоєм вінчає, на дусі кріпить.

(Взято з Книги Хвали, нове видання)

МАТТ. 13:13 ТИМ Я ГОВОРЮ ДО НИХ ПРИПОВІСТЯМИ БО ДИВЛЯЧИСЬ НЕ БАЧАТЬ, СЛУХАЮЧИ НЕ ЧУЮТЬ, А НІ РОЗУМІЮТЬ.

І. Цікаво, що це твердження Христа є правдивим не тільки в духових річах, але і в відношенню до нашої спосібности бачити і чути в щоденнім житю. Ми дивимось і не бачимо, слухаємо і не чуємо. Тому на суді, коли переслухують свідків, що оповідають про ту саму подію, що свідки бачили на власні очі, то судія ніколи не прийме правдивости їх свідчень, як що два свідки оповідатимуть про подію цілком однаково слово в слово без всяких розходжень. Судія і адвокати добре знають людську природу і що людина дивиться і не бачить. Тому як що свідки дійсно були при події, що розбираються на суді, то вони мусять в певній мірі розходитись в своїх свідченнях. Один міг бачити і замітити одні річі, а другий свідок міг бачити в тій самій події інші річі. Коли свідки цілком згоджуються не тільки в головнім, але і во всіх дрібницях, то для судії це є доказом, що вони наперед умовились так говорити на суді і тоді їх свідоцтво відкидається.

Розходження свідків в менших річах є доказом правдивости їх свідчень. На цій підставі нас віруючих зовсім не турбує факт, що в Слові Божім часом та сама подія описана різними свідками в трохи іншій спосіб, не є доказом правдивости їх свідчень. Наприклад воскресення Христа із мертвих в різних Евангеліях описано трохи відмінно, це безперечно є доказом, що ті люде котрі оповідали про воскресення Христа, дійсно жили в ті часи і були свідками подій. Бо дійсно люде дивляться і не бачать, слухають і не чують. Аби запевнитись, що це є так нехай два знайомих, подивляться разом якусь хвилину, на речі, що виставлені в якім будь вікні в якімсь склепі, а від так нехай відійдуть від вікна і запитають один одного, що вони бачили в тім вікні.

(Продовження на ст. 2)

Кожний евангелик повинен передплатити сам і збирати передплати між евангеликами і однодумцями на „Евангельську Правду".

ВІД РЕДАКЦІЇ

Одною із проблем, що стоїть перед кожним Українським часописом в Канаді є питання про спосіб в який часопис міг би стати корисним для певної групи нашої молоді що постійно збільшується. До цієї групи відноситься велика кількість Українців, що є родженні в Канаді, але з різних причин не вивчили Української мови у тій мірі, щоб вони могли користати з Українських часописів. Подекуди так зване „старше громадянство" або цілковито ігнорує цю групу, або накидується на них з обвинуваченнями. Обидва методи безперечно наскрізь хибні, бо ця група молоді найбільше потребує приятельської поради і симпатії старших.

Їх положення трагічне, бо вони знаходяться в пустоті. Вони стратили зв'язок з Українською традицією і духом життя і в той же самий час ще не приєднались до Англійської, байдуже що вони добре вивчили Англійську мову і але знають Українську. Це невідрадне положення безперечно відбивається на всій їх психиці і робить їх нещасливими і неспокійними. Безсумнівно Українські часописи повинні в якийсь спосіб старатися розвязати це питання, бо воно чим далі тим набірає більшої ваги, спеціяльно в великих індустріяльних містах.

Чи ми повинні лишити цю молодь на вплив вулиці і низших шарів мійського суспільства, чи можливо ми ще можемо передати їм то найкраще, що являється основою нашого родинного життя і затримати їх під конструктивними впливами громадської дисципліни наших організацій. Це питання повстало в Зединених Державах також і більшість Українських часописів розвязало його в той спосіб, що нарівні з статтями і матеріялом в Українській мові, вони так само мали частину часопису присвячену цій групі молоді, в англійській мові. На наш погляд це було мудрим і далекосяглим розвязанням питання. В такий спосіб ця молодь не була рантове відірвана від своєї традиції, але і надалі могла користатись усім найкращим, що створює наші культурні цінности. Редакція має на увазі зробити досвід в цім напрямі також і поміщати частину матеріялу в англійській мові.

Ми просили б бр. провідників помогти нам нарисами з історії України і оповіданнями на релігійні і моральні теми в англійській мові. Редакція дякує братам за щирий відклик і поміч в поширенню часописа і сподівається і надалі мати поперття Українських евангеликів в Канаді і Америці.

Copyright by the Sunday School Times Co and reprinted by permission

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

МАТТ. 13:13 ТИМ Я ГОВОРЮ ДО НИХ ПРИПОВІСТЯМИ БО ДИВЛЯЧИСЬ НЕ БАЧАТЬ, СЛУХАЮЧИ НЕ ЧУЮТЬ, А НІ РОЗУМІЮТЬ

(Переписано зо стор. 1)

На свої здивування вони знайдуть, що хоч вони і дивились на ті самі річі, один бачив одне а другий друге. Один пригадає собі одні речі, а другий зовсім інші. Так само і в інших річах. Фармар подивиться на небо, щось забачить там і каже, що завтра буде або дощ, або вітер. Людина, що виросла в місті, подивиться на те саме небо і нічого вам не скаже. Бо фармар забачить в хмарах і на небі більш ніж міська людина. Міський чоловік дивиться на небо і небачить. Багато великих винаходів було зроблено лише тому, що ані люде могли бачити багато там де решта нічого не бачила. Так відомий вірувачий вчений Ісаак Ньютон винайшов закон тяготіння. Закон що керує рухом усіх небесних тіл і планет. Кажуть, що він раз був в саду і забачив як з вітки дерева впало яблуко. Тепер мілюни людей бачили як падають яблука з дерев, бачили вони це тисячі років, але жадний з них нічого в цім не видів. Падає тай годі. Але Ісаак Ньютон забачив в цім більш ніж решта людства. Він дивився на питалі: чому яблуко падає? І правда, чому воно не летить в гору? Він стал досліджувати ці питання і винайшов закон притягання, що є одним з найбільш важних законів в фізиці, що його уставив Бог для керування рухами світів. Ньютон дивився і бачив і це зробило імя Ньютона вічним серед людей. Але сильки людей до нього, дивилися на всілякі річі, що падали і ніколи нічого в тім не бачили. Нема сумніву, що людство в річах матеріяльних, в річах гнітя свого зинители і небачить, слухає і нечує.

II. Людська сліпота в річах духовних теть прийвище сліпоту в річах матеріяльних. Закаменіле серце людське цілком відвертається від Правди Божої. Тому Христос каже людям: „Тим я глаголю до них приповістями бо дивлячись не бачать, слухаючи не чують, а ні розуміють".

Бог промовляв до людей без перестанку во всякий час і в всілякі способи, але рідко хто Його чує. Бог говорить до вас через природу. Як ранком до вашої кімнати входить світло сонця, воно говорить до нас про любов, і милосердя Боже. Бо Бог посилає тепло і світло однаково і на добрих і на злих. Сподіваючись в своїм довготерпінні, чи не покажеться грішна людина, забравши Його любов. Як вечером вийдемо на подвіря, то зорі „воїнство небесне" промовляють нам про могутність і Славу Божу, про чудеса Його творення. Скільки їх і не злічити в безкраїх просторах всесвіту. Всі вони рухаються по якихсь таємничих законах, для таємничих, одному Богові відомих цілей. „Небеса являють славу Божу, і простір звіщає про діла рук Його." День дневі сповіщає про них, і одна ніч дає вістку другій". (Пс. 19) Кожне сотворіння, кожна травинка навчає нас про Бога, але люде лишаться і нічого небачать, слухають і нечують і нехотять повернутись, щоби Бог простив їх.

Бог говорить до нашого серця безпосередньо. Наша совість голос Божий в людині промовляє до нас і напоминає нам про знемоги праведного Бога. Людина може пробувати заглушити цей голос, але сила його велика. Розум людини не має сили перемогти цей голос. Вели людини часами безсила перед докорами совісти. Тому часто трапляється, що людина, котра заподіяла якесь зло своєму ближньому, не довгих роках, коли всі вже забули про злочин, іде і видає себе властям аби знайти спокій своїй совісті, що домагається правосуддя. В серці людини Бог вклав прагнення до любови, правди і краси, що сніхають кожному про його Творця, але людство слухає і нечує, дивиться і не бачить.

By permission of copyright owners: Union Gospel Press, Cleveland, Ohio.

В призначений час Бог вчинив те, що лише один Бог може зробити. Він ставсь одним із нас. Бог сам ставсь людиною. І промовив до нас лицем до лиця. „Котрий, бувши в образі Божому, не вважав хижацтвом бути рівним Богу: тільки ж умалив себе, прийнявши вид слуги, бувши в подобію чоловічому" (Филип. 2:6,7).

Ми знаємо, як люде поставились до Спасителя. Вони волізли розбійника Варавву краще ніж Христа. Своєю кровю Син Божий підтвердив свою любов до страченого грішного людства. „Він же поранений був за гріхи наші й мучений за беззаконня наші, се кара за весь мир наш упала на нього, й ми його ранами задоровлені" (Іс. 53:5) „Провини ж усіх нас зложив Господь на нього одного".

Кров Ісуса Христа промовляє до кожного із нас тепер. До кого ми приєднаємось тепер. Чи ми приєднаємось до Пилата, до Юди, архиереїв і всіх тих хто кричали „Роспни, роспни Його". Ти-ми обернемось до Нього з вірою в своїм серці і визнаємо Його: „Господь наш і Бог наш".

Бог неможе зробити для людей більш ніж Він зробив. Він питає нас „Що ж мав би я був учинити виноградникові моїому, чого я не вчинив? Чому воно так сталось, що він зродив дикі ягоди, коли я сподівався, що зродить гроні добрі?" (Іс. 5:4) На останній сторінці в Слові Божім ми знаходимо останній призив Бога: „Хто жадний, нехай прийде, а хто хоче, нехай приймає воду життя дармо. (Відкриття 22: 17). Нехайби Господь дав, щоб сьогодня на цей раз кожна душа, що чує цей призив відликнулась і щоб дивлячись бачила і слухаючи чула і щоб зрозуміла і знайшла спокій своїй душі у ніг Христа Спасителя.

Не Він кличе нас: „Прийдіть до мене всі знеможені і отягчені і я дам вам спокій".

Пропаганда, що поваляється

Безбожник, як то діється й тепер в Україні та в Росії, їздив по містах і селах та читав противрелігійні відчити. Одного разу, кінчаючи свій боговне важливий реферат, безбожник так сказав: „коли б дійсно Бог існував реально, то Він не дозволив би мені так свобідно Його зневажати. А глянь на мене; я сильний, завжди веселий і задоволений." Один з присутніх селян відповів йому: „В мене є пес, що часто починає бреше на місяць, чи то місяцеві щось шкодить? Він обертається в своєму світлі по небозводі й не завважує мого пса". Так само і Господь. Що станеться Йому від гавкання всіх богозневажників укупі. Його сонце сходить ісвітить однаково як добрим так і злим.

Нехай же ані одна людина не думає, що вона втече від суду Божого.

КРУТИ

(29-го Січня, 1918)

Бій під Крутами є доказом, що в Українського народу „є ще порох пороховницях і не ослабла ще козацька сила". 300 підростків і молодих людей без військової підготовки від 9-ої години рано і до ночи стримували атаки 6000 професіональних воїнів. В анналах військової історії подібні випадки нараховуються зрідка і викликають подив. Для нас цей героїзм Української молоді є доказом, що наш нарід має невмируючого духа і сотки літ

ХЛОПЯТКО ІСУС В ХРАМІ.

Провідний текст: Хаба ж не знали, що в тому, що есть Отця мого, треба бути мені? Луки 2:49б.

Текст для вивчення на память: І був слухняний їм. Луки 2:51б.

Матеріял для навчання: Луки 2:40-52.

40. Хлопятко ж росло й міцніло духом, сповнюючись премудрости; і благодать Божа була на Йому. 41. І ходили батько-мати Його щорок в Єрусалим у свято пасхи. 42. І як було Йому дванадцять років, пійшли вони в Єрусалим святковим звичаєм. 43. і, сповнивши дні, як вертались, зостався хлопчик Ісус у Єрусалимі; й не знав Йосиф і мати Його, 44. а думаючи, що Він між товариством, увійшли на день ходи; й шукали Його між родиною та знакомими. 45. І, не знайшовши Його, вернулись у Єрусалим, шукаючи Його. 46. І сталось, через три дні знайшли Його в церкві, сидячого серед учителів, і слухаючого Їх, і питаючого. 47. Дивувались же усі, хто слухав Його, розумом і відповіди Його. 48. І побачивши Його, здивувались вони, й сказала мати Його до Нього: Дитяне, що ця ти зробив з нами? ось батько Твій і я, боліючи, шукали Тебе. 49. І каже Він до них: Чого ж шукали мене? хиба ж не знали, що в тому, що есть Отця мого, треба бути мені? 50. Та й вони не розуміли слова, що промовив їм. 51. І пійшов з ними, й прийшов у Назарет, і був слухняний їм; і мати Його ховала всі слова тії в серці своїм. 52. І вироставь Ісус премудрость й станом, у ласці в Бога і в людей.

Вірш за вершком:

40. Ми знаємо дуже мало про життя Христа, коли Христос був хлопятком і молодим чоловіком Натхненні Духом Божим Євангелисти подають нам оповідання лише про дні Його служення і про ціль Його приходу в світ, оповідання Євангелистів мають наметі духові потреби церкви. Вони не писали біографію Ісуса Христа і не мали на меті задоволення зайвої цікавости історіків.

Ісусе багато абсурдних оповідань про діточі роки Христа, так само і про його життя як молодого чоловіка. Йому приписуються подорожі во всілякі країни, в Індію, в Англію, Іспанію і т. д. Кожний день його життя наповнено всілякими байками. Всі ці фантастичні оповідання немають найменшого поперти і являються звичайними видумками. Модерна історія немає жадних документів і зовсім нічого не знає про хлопячий вік Христа і про період Його життя аж до початку Його служення. Все що ми знаємо про цей період життя Христа міститься в словах: „Хлопятко ж росло й міцніло духом, сповнюючись премудрость; і благодать Божа була на Йому". Ці слова ясно вказують, що Христос зростав і розвивався нормально в своїм розумі, духово і фізично. „Чудесність Його народження безперечно були утаєні Йосифом і Марією від решти і Ісус здався членам родини і іншим, не як надприродня постать, але як хлопець, що мав надзвичайні способности і моральну чистоту".

Ми так само знаємо, що Христос в усім своїм житю був безгрішний. Своїм безгрішним життям навіть як хлопець, Він сповнив закон для нас. Тому що Христос був абсолютно безгрішний в своїм хітчім віку і повністю через усе своє життя слово „благодать" треба розуміти як любов і прихильність Бога до Нього.

41. Йосиф і Марія були глибоко побожними людьми і не нехтували ходити щороку на свято в Єрусалим. З цього ми бачимо, що Христос зростав в глибоко релігійній і побожній родині.

42. Коли Христові сповнилося дванадцять років, Він став сином закону, що накладало на Нього обовязок виконувати приписи закону.

43. Писання не каже нам детально, як Ісус зістався в Єрусалимі, очевидно це сталося в цілком природній спосіб.

44,45,46. Йосиф і Марія не знайшовши Ісуса поміж родиною й знайомими, повернулись в Єрусалим і знайшли Його на третій день в церкві. Це був третій день від дня коли вони Його стратили. Йосиф і Марія знайшли Ісуса в церкві, але не в забавах з іншими дітьми, Він сидів серед учителів питав їх і слухав їх відповіді. Тут Христос являється перед нами як добре вихований хлопець, що знає своє місце і відносається з повагою до рабінів. В Його поводженню немає нічого фантастичного, чим наповнені апокрифічні оповідання про Його дитячий вік.

47. Ніколи рабіни ще не зустрічали такого хлопця. Вони бачили в відповідях і запитаннях Христа не лише незвичайно розвинений розум, але і духову мудрість і розуміння Писання, що було понад знанням і розумінням вчених рабінів.

48. Йосиф і Марія здивувались забачивши Христа в Храмі серед учителів народу. Марія звернулась до Христа з докором. І це цілком природньо, бо кожна мати, що стратила дитину і немогла відшукати її три дні сказала б те ж саме. Те що Марія знала про надприродне народження Христа не могло змінити її почуття, окрім того в таких обставинах мати ніколи не слідує за холодною логікою розуму, але за голосом свого серця.

49. Тут Христос висловлює здивування, що Марія і Йосиф не забачили Його любови до Храму, за сім день перебування в Єрусалимі, певно вони не потрібували шукати Його де інде. Чи вони не знали про Його окреме відношення до Отця що на небі? В дванадцять років Ісус знав, що Бог є Його Отцем і це в цілком відрізненний спосіб від отцівства Бога до вірующих. Бог є Отцем Ісуса Христа очівидно, Христос є єдинородним Сином Бога. Христос завжди відрізняє своє відношення до Бога яко Сина і відношення учеників до Бога яко дітей.

50. Йосиф і Марія, хоч і памятали про зачаття Христа від Святого Духа, все ж не могли похопити Його науки від разу, тим більше що Христос тепер говорив до них в перший раз про себе в такий спосіб.

51. Сповнення волі Отця, що на небі, включало і сповнення четвертої заповіди, тому ми читаємо, що Христос був слухняний Марії і Йосифові.

52. І вироставь Ісус премудрости й станом, у ласці в Бога і в людей, не є все, що ми знаємо про життя Христа до 30 років. Писання нічого не каже нам, про те що Ісус працював в майстерні Йосифа помагаючи йому в теслярській праці, хоча не цілком можливо. Головною річчу є завважити і запамятати слухняність Христа Марії і Йосифові. Це є воля Бога слухатись тих, що поставлені над нами. І як що ми робимо це з доброго мотиву ми робимо те „що естть Отця нашого".

ОПОВІДАННЯ ДЛЯ ДІТЕЙ

ХЛОПЕЦЬ, ЩО ВИРОБЛЯВ МИЛО

Його імя було Самуїл. Коли йому було шістнадцять років, він лишив свій дім пошукуючи праці. В одній руці він ніс пакунок, в котрій було все, що він мав. Як він вийшов з дому, він зустрів старого приятеля. „Цей коли довідався де хлопець йде сказав: „Старайся почати в добрій спосіб і ти матимеш добрий успіх". Самуїл сказав йому, що він знає лише одну річ: котру він може робити, а це виробляти свічки і мило. Він вивчив це ремесло вдома. „Добре", сказав старий капітан баржи, „помолимся разом перед тим як ти підеш далі, а від так я дам тобі маленьку пораду". Вони стали на коліна під відкритим небом, і старий чоловік помолився за хлопця і просив Бога захистити його і опікуватись ним в великім місті. Коли вони знов сіли разом, старий чоловік сказав хлопцеві: „Хтось скоро буде першим серед усіх тих, що виробляють мило в Нью Йорку. Ним можеш бути ти так само добре, як хто інший.

Я надіюсь що це буде так. Старайся бути добрим хлопцем і віддай своє серце Христові, віддай Господеві все що належить Йому з кожного долара, що ти заробиш, роби чесно добре мило, давай повний фунт і я є певний, що ти станеш багатим чоловіком. Хлопець лишив свого приятеля і пішов в велике місто, де він знайшов, що працю знайти тяжко. Пам'ятаючи на пораду свого приятеля він приєднався до церкви і з першого долара, що він заробив він дав десять центів для Господа. За якийсь час він знайшов постійну працю, з часом він стався спільником а від так і власником підприємства. Він усе додержував і сповнив пораду старого капітана, і в той час як його підприємство зростало і ширилось він давав десятину з всього свого прибутку Господеві. Потім він почав давати одну пяту частину і все ж його підприємство зростало. Пізнійше він став давати три десятини, потім чотири десятини, пять десятин, і на кінці коли він ви-

(Докінчення на стороні 6)

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

З ПРЕСИ.

Доля Українських Пресвитерських громад під Росією.

„Пресвітріан Реджістер" за Листопад 1940 коротко подає про Евангельський рух в Галичині і на Волині: „Де кого в провідників вдалося спасти, інших же розстріляно, або арештовано". З оповідання слідує, що не дивлячись на переслідування і розстріли, все ж віруючі не кидають і не зраджують Христа. Бо всі ті що були арештовані, або розстріляні, могли легко врятувати себе як би пристосувались до нової влади, як ми чуємо що де хто зробив. Ця сила віри і воля принести в жертву своє життя во імя Ісуса Христа є гарантією зросту евангельського руху на наших землях. Рух, що має в проводі людей, які дивляться в вічі смерти і не бояться її не може загинути. Кров святих завжди була насінням з котрого вирастала церква.

Чи апостол Петро покинув свою жінку коли пішов за Христом?

На це питання дає нам відповідь апостол Павло. В своїм першім посланні до Коринтян в голові 9-тій ми дивитаєтеся у коринтян: „Хіба не маємо ми сести сестру жінку водити, як і інші апостоли, й брати Господні, і Кифа?" Тепер Кифа це інше імя для апостола Петра. Отже по тім як Христос вознісся на небо і Петро почав благовістувати Петро мав жінку з собою, тому що жінка його так само була віруюча, то вона була йому сестрою в Христі Ісусі. Тому кожний чоловік навіть Папа Римський має право мати шлюбну жінку і ніхто згідно слова Божого не може йому цього заборонити. Про це Павло у першім посланні до Тимотея (голова 4 вірші 1,2,3) пише що: „в останні дні відступлять декотрі від віри слухаючи духів...лестивих і наук бісових... що боронить женитись".

НА ПРОДАЖ

Продається лот на Клермонт ст. близько Кінґ ст. В. 50 футів фронту 64 фута глибиною. Ціна поміркована. Близько школи. Надається для будови двох домів. За інформацією проситься телефонувати: ME. 6225.

Богу поклонися

Обовязком кожної людини є шанувати в собі образ Божий шануючи інших людей. Тому рабєкість і плазування перед іншими людьми є гріхом і відштовхуючою річу. Цілування рук начальству, принадання і т. і. є огидним видовищем. Хінці часом так пишуть до людей, що їх ласки вони шукають: „Ваш раб знаходиться у Ваших ніг. Я цілую землю перед Вами і умоляю Вас... Я падаю до Ваших ніг як раб Вашого раба". Провід ритуалістичних церков має хінську психологію і тяжко відріжнити хінське писання від їхнього; ось питата з їх проголошення, що було надруковано в газеті: „складаємо у Його Владичих стіп якнайкраці вислови спинської любови, вірности й пошани"... „Він нас попровадить до щастя вічного" і т. д. Безперечно є ріжниця поміж пошаною до авторітету а плазуванням перед авторітетом.

В. К.

ПІДСУМОК НАУКИ В. МІЛЕРА, АБО „СЕВЕН ДЕЙ АДВЕНТИСТІВ"

Про гріх: Вони вчать, що Ісус вийшов в Святая Святих в небєсним храмі в 1844 році і тепер досліджує гріхи віруючих. Коли Він кінчить дослідження Він візьме усі прощені гріхи і положить їх на сатану. Сатана понесе на собі усі ці переступи і його знищаться разом з гріхами. Грішники будуть мучитись в пеклі з сатаною тисячу років і від так їх усіх знищаться разом з сатаною.

Про існування: Христос по вознесенні почав благати Бога на підставі своєї крови, за віруючих, але їх гріхи лишаться на рекорді до 1844 року, тоді Він вийшов з храм на небі почати працю досліджування гріхів. Гріхи покаливаючих на кінці понесе на собі сатана, що є автором гріха. Його тоді оголоситься винним в усьому.

Про спасіння: Додержання закону необхідно для спасення. Закон Мойсея, ніколи не був скасований. Віруючі, що не додержують суботи погибнуть. Коли Христос прийде на землю то спасуться лише 144.000 це ті, що дотримують суботи.

Спасіння означає дотримання закону.

Про кару: Всі хто поклоняються Богові в неділю мають пятно звіря і будуть прокляті. Всі церкви за виключенням Адвентістів є „Вавилоном" і Їх Бог ніжне. Душі що померших сплять во смерти аж до тисячоліття коли сатана і його спільники будуть на землі. Потім як сатана з своїми спільниками проїснують на спустошеній землі 1000 років їх знищаться.

Для кожного хто знає науку Писання всі ці твердження виглядають диковинними і такими вони є. Їх школа навіть опрокидувати, але з огляду на нову методу адвентістів котрі на якийсь час затаюють ці пункти своєї віри а стараються вплинути на людей іншими аргументами, ми поміщаємо коротко їх „науку".

Ця „наука" не будується на писанні, але на уявах Мілера і Пані Гвайт. Пані Гвайт за свого життя мала час від часу видіння, ніби від Бога, але вона сама мінила їх не один раз, що безперечно є дивним. Характер де котрих з її видінь ясно вказують на їх хоробливість. Наприклад в одним видінні вона довідалась, що жінки повинні носити коротку спідницю і штани, одержавши такі інформації в видінню, вона і її сестри носили цей одяг вісім років, а відтак чомусь покинули, його вони немали права робити, як що то було відкриття. Загально кажуть незнати чому дивуватись чи ним видінням, чи людям, що їм вірять.

Смішне!

Бостонський кардинал каже, що кат. священик, не повинен порушувати в проповідях економічних, фінансових, і робітничих справ а повинен голосити Головні, доктрини церкви. Чи, „я голодував, а ви дали мені їсти, жаждував і напоїли мене, нагий і одягли мене, подужував і одідали мене, не є одна з головних доктрин церкви.

В. К.

МАЛИЙ КАТЕХІЗМ

Питання 4. Хто є Бог?

Відповідь. Бог є Дух, (е) без конечний, і незмінний, в його істоті (в), мудрости (ж), силі (з), святости (и), справедливости, милосердю, і правді (й),

е) Йоан 4.24. Дух-Бог, і хто покланяється йому, духом і правдою мусить покланятись.

є) 2 Кн. Мойсея 3:14. І про мовив Бог до Мойсея: Я той, хто єсть. І рече він: Так промовиш до синів Ізрайлевих: Суший послав мене до вас. Пс. 145:3. Великий Господь і вельми достойний хвали, і величче його недослідиме. Пс. 90:2. Перше, чим гори повстали, і ти сотворив землю і весь світ, од віку до віку ти єси, Боже.

Якоп 1:17. Усяке добре дання і всякий звершений дар з висоти сходить, од Отця світль, в котрого нема переміни ані тіни зміни.

ж) Рим. 11;33. О, глибино багатства і премудрости і розуму Божого! як не довідомі присуди Його і недослідженні дороги Його!

з) І Мойс. 17:1 Явивсь Господь Авраамові, і рече йому: Я Бог всемогущий. Ходи передо мною і бувай щирий і праведен.

и) Одкр. 4:8. І не мають вони вночою ден і ніч, говорячи: Свят, свят, свят Господь Бог вседержитель, що був, і есть, і прийде.

і) 2 Мойс. 34:6,7. І переходив Господь перед ним, і покликував: Господь! Господь! Бог, милосердий і ласкавий, не скорий на гнів і щедрий на милость і правду, що держить ласку про тисячі, прощає несправедливість, переступ і гріх, хоч ніколи не вважає безвинним винуватого.

ВАЖНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ!

Редакція „Евангельської Правди" цим доводить до загального відома, що Пан Доманський згодився прийнати на себе представництво нашого часопису в Торонто і околицях і має право збірати предплати і оголошення для нашого часопису.

„Евангельська Правда" повинна знаходитися в кожній евангельській хаті!

Ріхтер, відомий маляр згадує, що матір завжди научила його, „Сину, як гріх хоче вийти в твоє серце, повторяй слова Спасителя". „Блаженні чисті серцем, бо такі побачать Бога". Часто, каже він, відчував я силу сих слів особливо на згадку, що моя мати нєйно вставалась за своїм сином перед лівтарем ЛАСКИ. Ми повинні просити в Бога, додає він, глубокої думки і чистого серця. Як згадують діти таких матерей, що курять, грають в карти, волочаться по ночах, тягаються по мувис...

В. К.

ЩО Є НАЦІЯ

(М. Фесенко)

„Що є нація? Це питання є незвичайне компліковане і має стільки ж відповідей скільки існує вчених соціологів. Отже я маючи на увазі, що мої читачі є більш цікаві практичних аспектів цього питання ніж абстрактних міркувань, я поділю свій доклад на два відділи. Перший торкатиметься загального питання що є нація і що є конечним для нормального і здорового, та успіш ного розвитку національности, а в другій половині ми коротко зупинимось на розвитку національзму в найголовнійших народах старого світу, семитів євреїв, греків і римлян, та поміж англійців, французів в новіх часи. Свій доклад я окінчу коротким схематичним переглядом розвитку українського національзму від старих часів до нашого часу.

Загально відомим твердженим є, що людина є соціальною істотою. Ми мусимо жити з собі подібними і без інших людей наше існування є пусте і безплодне. Але біда в тім, що як ми без людського суспільства маємо труднощі, так само ми маємо труднощі і в людськім суспільстві. Наша тема належить до науки соціології котра спеціально досліджує людське суспільне життя в його різних формах і проявах. Поки Робінсон Крузо жив на острові сам, соціологія для него не могло існувати, але з часом появи Пятниці вони могли стати обєктом її досліджень.

Серед широкої публіки незвичайно поширена помилка, змішування понять раси, державности і національности, що є зовсім окремі поняття. І їх важно для нас розрізнити на початку, або неповстало непорозуміння. Бо певні твердження, що є абсолютно правдиві по відношенню до нації є мильними по відношенню раси чи держави. Раса є фізична група, се є сукупність осіб подібних собі не будові тіла і що походять однакові фізіологічні і морфологічні ознаки, що їх передається в спадщину. В Европі нараховується три раси: середземноморська, альпійська і германська. Всі ці три раси не існують в якім будь народі в чистім виді. На цілій континенті серед італійців ми знайдете чимало типів германської раси і серед німців і скандинавців середземноморську та альпійську. Те ж саме правдиво що до Українців Французів і Англійців. Поміж нацією а расою є стільки ж спільности як поміж кольором волос а національністю. Держава є організована система взаємодіяння осіб, що живуть на одним терені, що складається з сукупности відносин, які регулюються основними „законами". В одній державі можуть бути ріжні раси і національности. Національність є свідомість своєї приналежности до певного державно-політичного тіла існуючого, або проектованого. Нація може скластись з ріжних рас. Національність в протилежність расі є соціально політичним тілом. Найбільш важливою ознакою нації є свідомість свого існування і бажання існувати. Британська Імперія є прикладом держави, що складається з ріжних рас і національностей. Швайцарія з прикладом національности, що складається з ріжних рас. Норвегія в випадком коли нація і державність майже суміщаються. Українська нація є прикладом на ції без державности, але що складається з ріжних рас.

Лавров і Ковалевський: приймають націю як свідомість приналежности до певного політичного тіла. Бауер як: єдність культури. Каутський-єдність мови. Бєті-Єдність крови і так без кінця. Нам здається що вище подане означення національности як свідомости своєї приналежности до певного державного політичного тіла є найбільш правдиве.

Тепер ми розуміємо чому при переписі нас питали окремо якої я раси, а окремо якої національности. Хоча в переписі це розрізнення не є стисле наукове.

Далі ми перейдемо до розгляду найважніших чинників для існування і розвитку нації.

Ренан ніше що нація є дух, душа, духовий принціп що складається з двох основ: 1) Минувшини, спільного багатства історичних вспоминів і 2) Теперішнього-бажання жити разом, бажання продовжувати одержані скарби з минувшини, волю до існування яко окремого тіла. Він каже, що нація є великою солідарністю, сумою жертв минуле, та сукупність сучасного зусилля, готівністю членів нації приносити аналогічні жертви в теперішнім. Нація повинна мати минуле, і ясне бажання продовжувати спільне життя не вважаючи на жертви.

Для існований нації є конечними наступні двадцять пунктів,

1. Нація мусить мати організацію влади, центральне авторітетне тіло. Ця влада повинна мати контролюючий вплив на інші групи і окремі особи. В державі це виконує законно усталений уряд, в періоді еміграції і руїни спеціально усталені і добровільно

визнані чинники, за кордоном.

2. Незвичайно важлива для нації політична однородність, спеціально в часи боротьби. Нашим-нещастям було, що тим де було два українці находилось шість партій. Політична однородність в час коли постане держава мусить вилитись в форму одноковости державного устрою на всіх теренах. Ми не можемо мати атаманів в Київі, Демократію в Галичині і гетьмана в Криму.

(Продовження слідує)

ЩО РОБИТИ З ЕРЕТИКАМИ?

(Римо-католицький спосіб)

Сентінел, що виходить в Монтреалі цитує з праці єзуїтського отця Йосипа Рікабі „Етіка Акміна". В книжці „отця" написано: „Чи треба толерувати еретиків?... В куди більшою провиною калічити віру, котрою піддержується життя душі ніж підробляти гроші, що є помічні для дочасного життя. Звідси виходить, що наколи інших переступників віддається світським князям на справедливу смерть, то тим більше можна еретиків, бараа же потім як їх осуджено в ереї, не тільки відлучити від церкви, але і убити".

Тепер хто є цими «еретиками? „Запитання і відповіди про Католицьку церкву" дають таке пояснення про еретиків. „Чи Римо Католицька церква признає еретиками всіх християн, що не тримаються науки цієї церкви" Чи Р.К. церква признає всіх, або декотрих з настуних осіб як еретиків: Гайфгілд, Веслей, Лівінгстеґун, Пен, Фокс, Чалмерс. Муді Др. Гортон. - Чи всі проводирки і члени англіканської церкви або якої іншої церкви належать до Римо-католицької церкви за еретиків?"

Відповідь: Так, кожен один з них. Еретик означає людину, що вибірає собі віровання не вважаючи на авторітет церкви. Тому жаден, хто не є Христіянином не може бути еретиком, бо для нього церква неможе мати авторітету, з другого боку всі Христіяне, котрі відкидають науку Католицької церкви є Еретиками".

Як практика показує Римо-католики додержують своєї науки неухильно, коли мають нагоду. „Чорчманс магазін" так описує теперішне положення протестантів в Іспанії. З 147 церков де збірались протестанти зісталось лише 33, решта закриті. Переслідування протестантів не гірше ніж колись „Етіка Акміна". В книжці „отця" написано: „Чи треба толерувати еретиків?... В куди більшою провиною калічити віру, котрою піддержується життя душі ніж підробляти гроші, що є помічні для дочасного життя. Звідси виходить, що наколи інших переступників віддається світським князям на справедливу смерть, то тим більше можна еретиків, бараа же потім як їх осуджено в ереї, не тільки відлучити від церкви, але і убити".

Тепер хто є цими «еретиками? „Запитання і відповіди про Католицьку церкву" дають таке пояснення про еретиків. „Чи Римо Католицька церква признає еретиками всіх християн, що не тримаються науки цієї церкви" Чи Р.К. церква признає всіх, або декотрих з настуних осіб як еретиків: Гайфгілд, Веслей, Лівінгстеґун, Пен, Фокс, Чалмерс. Муді Др. Гортон. - Чи всі проводирки і члени англіканської церкви або якої іншої церкви належать до Римо-католицької церкви за еретиків?"

Відповідь: Так, кожен один з них. Еретик означає людину, що вибірає собі віровання не вважаючи на авторітет церкви. Тому жаден, хто не є Христіянином не може бути еретиком, бо для нього церква неможе мати авторітету, з другого боку всі Христіяне, котрі відкидають науку Католицької церкви є Еретиками".

Як практика показує Римо-католики додержують своєї науки неухильно, коли мають нагоду. „Чорчманс магазін" так описує теперішне положення протестантів в Іспанії. З 147 церков де збірались протестанти зісталось лише 33, решта закриті. Переслідування протестантів не гірше ніж колись

Сентінел, що виходить в Монтреалі цитує з праці єзуїтського отця Йосипа Рікабі „Етіка Акміна". В книжці „отця" написано: „Чи треба толерувати еретиків?... В куди більшою провиною калічити віру, котрою піддержується життя душі ніж підробляти гроші, що є помічні для дочасного життя. Звідси виходить, що наколи інших переступників віддається світським князям на справедливу смерть, то тим більше можна еретиків, бараа же потім як їх осуджено в ереї, не тільки відлучити від церкви, але і убити".

Тепер хто є цими «еретиками? „Запитання і відповіди про Католицьку церкву" дають таке пояснення про еретиків. „Чи Римо Католицька церква признає еретиками всіх християн, що не тримаються науки цієї церкви" Чи Р.К. церква признає всіх, або декотрих з настуних осіб як еретиків: Гайфгілд, Веслей, Лівінгстеґун, Пен, Фокс, Чалмерс. Муді Др. Гортон. - Чи всі проводирки і члени англіканської церкви або якої іншої церкви належать до Римо-католицької церкви за еретиків?"

Відповідь: Так, кожен один з них. Еретик означає людину, що вибірає собі віровання не вважаючи на авторітет церкви. Тому жаден, хто не є Христіянином не може бути еретиком, бо для нього церква неможе мати авторітету, з другого боку всі Христіяне, котрі відкидають науку Католицької церкви є Еретиками".

Як практика показує Римо-католики додержують своєї науки неухильно, коли мають нагоду. „Чорчманс магазін" так описує теперішне положення протестантів в Іспанії. З 147 церков де збірались протестанти зісталось лише 33, решта закриті. Переслідування протестантів не гірше ніж колись „Етіка Акміна". В книжці „отця" написано: „Чи треба толерувати еретиків?... В куди більшою провиною калічити віру, котрою піддержується життя душі ніж підробляти гроші, що є помічні для дочасного життя. Звідси виходить, що наколи інших переступників віддається світським князям на справедливу смерть, то тим більше можна еретиків, бараа же потім як їх осуджено в ереї, не тільки відлучити від церкви, але і убити".

Тепер хто є цими «еретиками? „Запитання і відповіди про Католицьку церкву" дають таке пояснення про еретиків. „Чи Римо Католицька церква признає еретиками всіх християн, що не тримаються науки цієї церкви" Чи Р.К. церква признає всіх, або декотрих з настуних осіб як еретиків: Гайфгілд, Веслей, Лівінгстеґун, Пен, Фокс, Чалмерс. Муді Др. Гортон. - Чи всі проводирки і члени англіканської церкви або якої іншої церкви належать до Римо-католицької церкви за еретиків?"

Відповідь: Так, кожен один з них. Еретик означає людину, що вибірає собі віровання не вважаючи на авторітет церкви. Тому жаден, хто не є Христіянином не може бути еретиком, бо для нього церква неможе мати авторітету, з другого боку всі Христіяне, котрі відкидають науку Католицької церкви є Еретиками".

Як практика показує Римо-католики додержують своєї науки неухильно, коли мають нагоду. „Чорчманс магазін" так описує теперішне положення протестантів в Іспанії. З 147 церков де збірались протестанти

Римо Католицькі місії. „Чай на Уіклі Рєвю" за Квітень 1939 подає інформації про Католицьку Місію Августинів в Шанхаю (іспанська). Чайна Реалті Комп. визначила $700.000 цій місії і взяла моргейдж на власність місії в Шанхаю. Ця Августинська організація посідає найбільші маєтку в Шанхаю, їх маєток оцінюють в $10.000.000 навіть при теперішніх низьких цінах.

(Доповнення на стороні 6)

Evangel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ДОСВІДИ БЛЮМГАРТА З ЗЛИМИ ДУХАМИ.

(Докінчення)

В цій общині, що духово завмерла, стало як в дні Йоана Хрестителя. Всюди було примирення ворогів, зворот крадених річей. Великий страх був на церкві як в часи апостолів. Люди признали значіння величенного змагання, в котрім був Блюмгарт на протязі двох років. Сила Сатани була зломана, і духові наслідки проявилися належно. Від Блюмгар та виходила „Фріденскрафт" освячуюча сила, котру люде ясно відчували. Виглад і обличча поперемінялися, пімниці стратили їх ягату, непокірні діти були привчені, свари поміж чоловіками й жінками припинялись. Люде припиняли їх працю для молитви і науки. За рухом покаяння слідував рух спілень. В зимі 1844, коли мешканці Мьотлінгена приходили кланчі і сповідали свої гріхи до дому провідника, вони знаходили, що часто з прощенням приходило і зцілення. Тут ревматик знаходив себе зціленим, інші хорі на сухоти, а хоровитими очами, некрозісом, викривленими спин чого хребта спілялись. Коли Блюмгарт подорожував, його часто люди тонпами проспли молитись за їх спілення. Вони чекали його приїзду на потязі, і він виходив в почекальні станції щоб молитись з ними. Вони мріже недавали йому часу поїсти. Се було майже як в дні Господа. „Побачили небеса, що відчинялись". Моє речення зужите з Марка 1:10. Так є в часи духового апокалипсу. Так було з Блюмгартом того часу. Він ішов з групою приятелів на місійну відправу в сусіднім місті. Коли він поверталя з ними, він сів при дорозі, і будучи наповнений, як він був, жаром його великого досвіду, він склав верш, котрий він негайно прочитав його супутникам:

Ісус є герой побідник, хто перемагає всіх його ворогів,

Ісус є той у чиїх ніг весь світ скоро буде лежати,

Ісус є той, хто приходить в славі взяти своїх зо собі.

В той час вони прийшли до малого приємного місця, що називалося Кірхлан і заспівали свій верш на добре знану дер ковну мелодію.

„Від разу до них, приєднялися з сусідніх лісків сотні ліскуючих голосів, і з такою силою, що два, що супроводжали Блюмгарта (котрі і досі ще живуть) затихли від внутрішнього почуття. Блюмгарт же, все, співав далі з великою силою". Чи се було так, або цього не було? Кожний мусить памятати чесність Блюмгарта, його святість, його урівноваженність, культурність, довіря до него, свідків цих дивних подій, де котрі з них жили май же до останнього часу. Ці річи трапилися практично в наші дні. Блюмгарт умер в 1880 р. Їх не роблено в куті, вони були під всякого сорта критикою і під перехрестними дослідами. Вони є предметом великої літератури написаної серіозними і компетентними авторами. Я потрібую лише привести такі праці як Пунделя „Життя Блюмгарта" і Гейріха Шпейдера більш пізнійшу біографію. Гейнатша „Христофор Блюмгарт старший", недавно опублікованну. Лотского „Дер Вундерпфарер". Фрайманна „Тейфельсаустрайбунг ін Мьотлінген".

„Раціоналісти будуть говорити про „марновірство". Мудріші люде не будуть закону вати свої голови в пісок в цей спосіб. Бо ці факти є жахливо важливі. Лотскій каже, що остатнє покоління „що воно нехтувало Блюмгарта і тоді розсипалось в прах на великій війні. „Се є так само гнітучі факти, але Блюмгарт не був пригніченій. Ці факти так само можуть вказувати, як Лотскій думає: що безпремінно, або і культурність нашого часу є лише перед мова до великої події царства Божого, що принесе цілковито новий період світової історії. Наші духові вороги є в гірокости, тому що вони знають, що їх кінець наближується і що вони безпомічні проти Господа Ісуса".

Ми маємо памятати, що щоб бути добрим Теологом, один має бути компетентним Сатанологом. Здібний страшна мусить знати силу ворога!

Нью Гамптон. Н.Г.

ЗДОРОВЛЯ ДЛЯ КОЖНОГО ДНЯ

Ким би ви не були, хто читає цю статтю, чоловік чи жінка, старий чи молодий, (хоч я думаю, що більшість з вас в молоді), я одна пенна річ, а не ще ви потрібуете свого здоровля. Чи ви хочете бути успішними? Певно що так. Чи ви хочете бути щасливими? Певно що так. Чи ви хочете прожити добру сількість років і невмерти передчасно? Безперечно що так. Найскорше кожне з цих ваших бажань — успіх, — щастя — довгі роки, спокійтися, як що ви матимете здоровля.

Добре здоровля не є випадком. Добре здоровля є здобутком. Воно є тим, для чого ми можемо працювати.

Правила гри.

Яку гру ви любите? Гакей? Теніс? Мячі? Бейсбол? В якій би грі ви не брали участи ви мусите дотримуватись правил. Як що ви не дотримуєте правил, капітан або суддя заборонить вам продовжувати гру. Решта команди буде в вас розчарована і можливо, що коли ви знов зломаєте правило, то вас виключать з команди.

Правила здоровля.

Здоровля подібно до цього так само. Ви мусите дотримуватися правил здоровля, як що ви хочете відчувати добре. Як що ви зломаєте правило здоровля, то ви мусите заплатити жару. І нема способу цієї кари уникнути. Капітан футбольної команди може вибачити вас на цей раз. Суддя може відпустити вас лише з напімненням, але кара за нарушення правил здоровля мусить бути завжди стягнена. Ії муситься заплатити. Її платиться з вас самих, з вашого власного тіла. Як цю кару платиться? Це залежить від те, котре правило ви зламали. Чи ви лягали пізно спати і спали лише 6 годин замість 8 годин? Хлопець чи дівчина 15 років потребує 9 годин сну і повинна бути в ліжку о 10 год. вечером. Як що ви будете засиджуватись вечорами, до пізна, повсті ви знайдете, що ви не можете заснути так добре як раніш. Та частина в вас, що посилає вам сон, не працює добре і це по вашій власній вині. „Той котрий не хоче коли може, коли захоче не зможе". Ви зламали правило здоровля про сон і не може забрати багато часу поки ви направите свою помилку. Правила здоровля нетяжкі. Їх легко дотримати. Але ви повинні їх добре дотримувати і додержувати завжди.

Др. Е. МакМіорні.

DOMINION STORE
Groceries & Vegetables
444 Queen St. West.
Добрі товари і ціна.
Українська обслуга.
Е. Самнер-управитель.

ЩО РОБИТИ З ЄРЕТИКАМИ?

(Перенесено зо ст. 5)

Августинці організували „Мувінг Пікчур Файнас Корпорейшон" і пробували перенести моргедж компанії на це нове підприємство. Але компанія потягла їх до суду. Суд присудив, аби Августинці заплатили 900.000 цій компанії. Аби уникнути присуду Августинці переписали майно на італійців, і це поставило їх маєток під захист Муссоліні. Хто тепер скаже що Рим не розуміється на модернім бізнесі?

Др. Говард Келі, світознаний гінекологіст відомий своїми науковими працями і визнаний авторітет в науці каже: „Я вірю, що Ісус Христос є Сином Божим, що Він родився немаючи людини батька, що Він зачався від Святого Духа і народився від Діви Марії".

ОПОВІДАННЯ ДЛЯ ДІТЕЙ

(Перенесено зо стор. 3)

ховав свою родину, він віддавав увесь свій прибуток. Його підприємство зростало постійно і до своєї смерти він віддав Господеві мільони доларів.

Його імя в Колгейт-Самуїл Колгейт і коли ви прочитаєте це імя на милі або інших виробах ви можете пригадати собі це оповідання про хлопця, що віддав своє серце Ісусу і котрий пробував жити як Бог хотів щоб він жив.

Тепер продовжіть:

Перше віддай себе Богові.

Друге, віддай Богові все що належить Йому.

Третє, віддай іншим людям все, що належиться їм.

Четверте, зароби всі гроші, що ти тільки можеш, заощадь з того усе що ти можеш зощадити, і віддай іншим усе, що ти можеш дати.

Г. Т. К.

„СВЯТІ" І ІХ ЗАНЯТТЯ

В старім числі „Діла" з дня 19.XI. 1938, знаходиться цікавий спис святих, що є опікунами різних професій в католицькій церкві. Поміж ними св. Фльоріян є опікуном пивоварів, святий Юрій перекупців крадених річей, адвокати мають св. Івана за свого опікуна.

...ховна була вісім футів довга і ...и мав ряд крутих зубів, кож...ий з них в один фут довжи...ою. Він мав чотири плавни..., подібні до ногоніх. - але ...ість бутів довжиною, ці плав...ами давали йому змогу пла...вати з незвичайною скорістю. ...ає само тоді були янцури всі...ких типів і розмірів, що мог...и бігати по землі. Але най...страшніші з них були в пові...рі. Вони мали крилля з пів...ні подібні до крил летючих (ні...ячої миші). Вони не мали ...ила з пірями, як це мають ...тахи і замість клюва вони ...али довгі щелепи повні стра...ніх зубів. Окрім назурів на ...огах, вони мали так само на...урі на крилах. Зе це їм дано ...ди Птеродактила або Крила з ...азурами. До котрі з них ма...и двадцять бутів від кінця ...ного крила до другого. Г. Мі...ер, геолгіст наводить приклад ...ного, що мав 27 футів.

Як могло згесь мале звіряте...о втікти на землі від такого ...итаючого янцура?! в той же ...амий час такий янцур легко ...ів утікти від ворога сам. Це ...отворіння було більш подібне ...о крилата з байок ніж на яке ...удь інше сотворіння, що ко...ись жило. Хоч ці янцури за...овнювали повітря, землю і мо..., ираїдині птахи з крилами і ...о мали пір'я почали існувати, ...ві янцури ще жили. Так що

Українська Пресвитерська (Реформована) Громада в Торонто, Онт.
— запрошує —
всіх відвідати Богослужіння громади.
Богослужіння відбуваються в неділю о 11 год. рано і о 7 год. веч.
Недільна школа о 3 год. по полудні.
Молитовні збори о 8 год. веч. кожної середи.
Усі збірання відбуваються на долині в Дейл Чорч на розі Нейн і Белвуд.

Українська Пресвитерська Громада в Ошаві, Онт.
на 619 Сімко Стр.
Богослужіння відбуваються кожної неділі о 11 годині рано і о 7 годині вечером.
Недільна школа о годині 2.30 по полудні.
Всіх радо вітаємо.

Перша Українська Пресвитерська Церква
49 Beacon Street, Newark, N. J.
Богослужіння: 11 година рано.
Недільна школа: 9.45 година рано.
Пастор. Лука Стандрет.
Діяконка: Олена Ілента.
Діяконка: Т. Е. Нейфі.
Дірігент хору: Юрій Кирпченко.

...і в цім випадку Біблія має ра...цію коли говорить про ітаків під цей час, 11 ки. Мойсея го...лова 1, вери 21).

Але чому всі ці сильні і ме...гутні звірі химери і земляни. На землі вже немає таких страшних зубів, або таких великих очей, і такі чудища а ні літають а ні плавають. Нам часто кажуть, що сотворіння розвивались і поліпшувались поволі, тому що вони боролись за життя і так займали місце тих, що були слабші і тих що немали змоги поступати наперед. Але ніколи небуло таких сотворінь, щоб були так добре озброєні, і що були спосібні забезпечити себе всякою пожи вою як ці чудесні янцури. Як що це є правда, що лише сильнійші і більш пристосовані виживають в боротьбі, як це твер дить еволюціоністи, як вони можуть пояснити чому ці со творіння не зістались і надалі панували в світі.

Коли ми звернемось до Писання ми знайдемо відповідь. Що сталось так тому що Бог мав ціль на думці. Ми читаємо в псалмі, що говорить про сотворіння: „Ти візьмеш духи їх, вони... у порох повертаються. Пішлеш твого духу, будуть сотворені, та обновиш лице землі". Псалмя 104: 29-30. Так усе і сталося, бо всі ці страшні янцури зникли на кінці Середнього часу, коли повстали величезні гори з великими вибахами вулканів, або в інших місцях в повільний спосіб. Тоді почався сліду ючий період, коли більш спокійні і мирні звірі заповнили ліси і поля, а більш хижі як лев і крокодил стали порівнюючи малі числом. В такий спо сіб земля стала краще приготованою для людини аж до часу коли Бог осадив людину в світі і в такий спосіб звершив своє творення.

Передруковано з Інтернейшінал Крічіан Крюсейд.

Китайський мудрець Лютце каже: „Перед повстанням неба й землі була незрозуміла істота звершена, тиха, понадзмислова. Вона одна незмінна і витривала. Від неї народилось усе, що існує. Імени її я не знаю, однак цей Безіменний є підставою та початком неба й землі. У глибокій Своїй премудрості Він все творить і нічого не має, все зробує, а не користав. Хто зрозумів вічне, той і сам приєднується до Нього і може розлучитися в тіхом, не тратячи життя".

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

YOUTH SECTION

Conducted by
L.K.P. — T.N. — V.T.

When you read of people who have done splendid things, who have realized high aims, whose names are listed among the great do you often wonder just what the secret of their achievement was, what hidden powers lifted them from mediocrity to greatness? Under the caption 'Silent Forces' we are going to run a series of articles in this Section in which we shall attempt to point out some of the 'silent forces' within the lives of a few men and women whom we consider to be ranked among the Great. We look upon the 'silent forces' as the particular traits of character without which they would not have been great. We shall not undertake a biographic sketch of each life, nor shall we have space to consider all the excellent traits in each character; rather shall we point to the two or three or four characteristics which to us are the 'silent forces' indispensable to their greatness.

SILENT FORCES

TOMAS G. MASARYK

Like many another whose names are written large in the records of the Great, Tomas G. Masaryk was born of humble and poor parents. In a Moravian village, in the year, 1863, at the age of thirteen, young Tomas was apprentice to the village blacksmith. One wonders, if, even at that age, there was within his thougts and dreams, as he hammered out the iron shoes on te smithy's anvil, any foreshadowing of the greatness which was to be? Did he dream of freedom for his people, of a new Republic? Was he conscious at all of the silent forces within himself that were to make of him one of the great leaders of all time?

At any rate the blacksmith boy became a university young man distinguishing himself at Vienna as a keen student of Philosophy, and later, while still a young man he received a professorship at the University of Prague in his homeland. But the energies of this tireless worker and lover of his people were not confined to the university students. In the true sense of the word he was a servant of the people. He believed his people had a Cause — he wanted independence, liberty, nationhood for them and to that end he taught and inspired them, reasoned with and influenced others. At the close of the last War the Republic of Czechoslovakia was esablised, Masaryk, himself becoming its first President.

Maurice Hundus refers to him as the George Washington of Czechoslovakia, as the peoples' teacher, guide, as "a pillar of fire by day and by night, in fair weather and foul". He was not without enemies, what great man has been?, but two million people were reported to have attended his funeral. It is doubtful if in any democracy one man has been loved, followed, and believed in by so many and over such an extended period of time as was Tomas Masaryk.

What were the 'silent forces' that contributed to his greatness, that made him a unique leader of his people, an adored hero of the youth of his land?

One was his **belief** in democracy. Democracy was not just a form of government to him; it was a principle for community and national life. It was the road to true nationhood. He believed in it, he understood the principles of it, he taught it, he preached it, and ceaselessly, passionately he worked for it. From his own words we best arrive at his understanding of democracy: "Everything depends in a democracy upon the people. They must think and work together. Institutions are not enough. We need people who are united by an ideal."

Another 'silent force' was a disciplined life. He was a leader of men because he had first mastered himself.

The last we shall mention — there were others but space does not permit us to speak of all — he had a purpose in life, and the moral energy to fulfill it. "Only what is right can hope to succeed. Think out your plan, be sure it is morally true, and then act, don't dream." "Truth will prevail." "Nothing is great if it is not true". Thus in his own words he has shown us the key to te tremendous energy of his life, he has revealed the secret of his power, because his words were not mere rhetoric, but were the articulate expression of the man's substance, of his very life. No wonder two mil.. n Czechs and Slavs came out .o pay their last tribute at his funeral.

Заходом Укр. Евангельків
Вийшов новий укр. співаник:
КНИГА ХВАЛИ
Співаник має більше **200 чудових пісень** з нотами і має добру справу. **Ціна співаника 75 ц. в Канаді, 51 в Америці.** Для Евангельських громад, що купують в більшій кількости 60 ц. Просимо слати замовлення на адресу-ред.у

М. ГРУШЕВСЬКИЙ ПРО НАШІ ЦЕРКОВНІ СПРАВИ

„Напишіть мені про українських пресвітеріян, чи богато їх, чи пресвітерянство відбивається на їх моральним громадським характері, чи багато інтелігенції, проповідників, чи мають поміч від американських організацій, як живуть з укр. непресвітеріянами".

Се не пуста цікавість. Признаюсь Вам... що мене дуже займає гадка про моральне виховання українського народу після пережитої руїни. **На Православну Церкву, хоч навіть, вона й українізувалась я не маю надії.** Так само й на штундизм, на котру надіялись старші українські соціялісти (Драгоманів і ир.). Я думав про Квєкрів, яка Ваша думка про них і про можливість пресвітерянських місій? (З листів М. Грушевського до наст. В. Кузева).

З одного зеліза скували два плуги
Один стояв дурно, в полі орав другий
Сріблом блестів плуг той, що з поля вертався.
А що стояв дурно, іржою вкрився."

Боровиковський.

РІДНА ШКОЛА
(На розі Київ і Белвуд.)
Навчання Української мови і історії в Р.Ш. при Українській Реформованій Громаді в Торонті відбувається кожного вівторка і пятниці від 6-ої години до 6.30 веч.
Навчання музики для дітей кожного четверга о 6.30 вечером.
Навчання музики провадить дірігент Я. Салмерс.

Yevanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„Євангельська Правда", Український Євангельський часопис присвячений поширенню Благовістя, виходить щомісячно, почавши від 18-го. Редагує комітет.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА
EVANGELICAL TRUTH

"EVANGELICAL TRUTH", a Ukrainian Evangelical Monthly Journal devoted to furthering of the Gospel. Edited by the committee
Підписна плата 50 центів на рік, окреме число 5 п. Адреса редакції: Evangelical Truth — 506 Ossington Ave. — Toronto, Ont., Canada

Рік II. Число 4. Вівторок, 15 квітня, 1941 Tuesday, April 15, 1941. Vol. II. No. 4.

ХРИЩЕННЯ ІСУСА

Провідний текст: Ідає ж потужніший від мене, котрому недостоєн я розв'язати ременя обуви Його; Той хреститиме вас Духом святим і огнем. Луки 3:16б.
Текст для вивчення на память: Ти єси Син мій любий. Луки 3:22.
Матеріял для навчання Луки 3:15-22.

15. Як же були в непевности люде, і всі говорили в серці своїм про Йоана, чи не Христос він, 16. озвався Йоан до всіх, говорючи: Я водою хрещу вас; йде ж потужніший від мене, котрому недостоєн я розв'язати ременя обуви Його, Той хреститиме вас Духом святим і огнем; 17. котрого лопата в руці Його, й перечистить тік свій і збере пшеницю в клуню свою, а полову спалить огнем невгасаючим. 18.І багато іншого, навчаючи, благовіствував людям. 21. Стало ж як, як христились усі люде й Ісус христився та молився відчинилось небо, 22. і злинув Дух святий, у тілесному виді, як голуб, на Нього, й голос із неба розлався, говорючи: Ти єси Син мій любий, тебе вподобав я.

Вірш за віршем:

15. Серед жидів було загальне сподівання приходу Месії. Навіть серед поган по інших країнах було передчуття приходу спасителя світа. Йоан христитель своїм поводженням, наукою і виглядом робив на всіх глибоке враження і люди дивувались і гадали, що можливо Йоан є довго сподіваним Месією.

16. Йоан будучи правдивим предтечею Христа заперечив цьому та вказав на різницю поміж ним і Месією. Зняття салдалів з ніг господаря або гостей було обовязком найнижчого раба. Йоан був найбільшим з пророків і все ж він рахував себе недостойним цього. Праця Йоана і Христа так само радикально різнилася. Хрищення Йоана мало чисто символічний характер і вказувало на внутрішнє очищення. Саме хрищення Йоана не очищувало людей. Хрищення Ісуса Христа Духом Святим і огнем обновляє серце і життя. Скінчивши працю відкуплення на землі, Христос вознісся на небо і зіслав в день Пятидесятниці на церкву Святого Духа, що в дійсности пристосовує працю відкуплення до нашого серця. Огонь є символом Святого Духа і вказує на очищення, теплоту, світло.

17. Прихід Христа мав поділити і поділив людство на дві великих групи на віруючих і невіруючих. Жиди думали, що людство поділене на погани цеб

(Продовження на сторонці 2)

Встань Боже! Суди землю
Пс. 82:8

Серед Божої громади,
Межи суддями,
Став лихих суддів судити
Цар понад царями.

Доки будете ви присуд
Криво видавати?
Доки будете лукавим
В кривді помагати?

..Поможіть вдові убогій,
Сироті порадьте,
Від безбожників напасних
Ім в пригоді станьте!"

Ні, не хочуть зрозуміти!
В пітьмі заблукались!
Від неправди всі основи
Земні захитались!

Божі ви, і всі ви діти
Господа Святого.
Лиш, як люде, помрете ви
Всі, аж до одного.

Встань же, Господи, і землю
Сам суди, як знаєш.
Бо судити всі народи
Ти лиш право маєш.

(Ця псальма в перероблі Т. Шевченка де що змінена для музики. Лившсь пісню 14 в новій Книзі Хвали)

Courtesy of Union Gospel Press, Cleveland, Ohio.

ПОТРЕБА УКРАЇНСЬКОГО ЕВАНГЕЛЬСЬКОГО ОБЄДНАННЯ
(Українським евангелікам під розвагу).

На північно-американському суходолі — в Канаді й Заучених Державах — маємо тепер тисячі українських евангеліків. Майже всі вони належать до трьох деномінацій: пресвітерської, баптистської церкви й баптистської. Поскільки відомо не в незалежні евангельські громади, що хотяй не звязані з ніякою з вищезгаданих деномінацій, то проте в головному не різняться від них ні змістом свойого навчання (доктрини), ні формою богослужения.

Як відоме, українські евангельські громади не в дуже сильні чисельно. З цього боку, загально взявши, не можуть вони рівнятися з українськими неевангельськими громадами: уніятськими й православними. Одначе ця обставина анітрохи не тривожить українських евангеліків, бо вони аж надто добре знають, що в християнській церкві чисельна сила не є першорядної вати. Правдиве християнство, з самих початків аж до нинішнього дня, побіджає й робить свій вплив не силою числа, а силою духа. До того українські евангелики знають уже з власного досвіду, що вони полишали старі неевангельські церковні громади, а створили нові евангельські, шукаючи не більшої скількости, а лішої якости — шукаючи кращого задоволення душевних потреб. Тим самим евангелики були приготовлені й до того, що серед свойого народу вони ще довгий час будуть належати до „релігійних меншостей".

І, мовчи ту евангельську мужність добровільно належати до меншости, правдивий український евангелік зовсім не турбується тим, що українська евангельська група, до якої він належить, чисельно слабша від неевангельських українських церковних груп. Він свідомий того, що нині він є, і мусить бути, тільки піонірom евангельського релігійного руху серед рідного народу. Він переконаний, що Боже провидіння призначило його жкраз до тієї евангельської меншости каменярів, яка має рівнати правді Христовий шлях до духового відродження українського народу. Свідомість того призначення й пісьля ництва скріпляє українського евангелика на силах і допомагає

(Продовження на сторонці 2)

Help win the War. Buy War Savings Certificates.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES ARCHIVES PUBLIQUES CANADA

ЖИНОЧА ПРОБЛЕМА НА УКРАЇНІ В 1640 РОЦІ

Симеон Полоцький, що виховувався в Київській колегії в 1640 лишив нам цікаві вірші, що видають світло на родинні труднощі того часу. Ми подаємо його поезію без зміни:

Ибо не будет мощно с книгами сидіти
Удалить от них жена, удалять и дѣти...
Вона утруждению мужу не дает обнощь спати,
В ложи обиче ему о нуждах стужати,
Ту жалостей глаголет, мужа уговорит
Аки о ней недобрі в нуждах помишляет
Иніх мужей во образ супруги проводить,
Се она красній мене одіяна ходить,
Ову ж вси людіе зіло почитають,
А мене за тобою сущия не знають".
К сим ревнивая жена обиче стужати:
„Что ти на ону жену любиш смотрети
И что се рабинех ти глаголал еси?
Гді бил еси в гостині, то ни да повісти"
Из торжища грядущи, сіпно вопрошает:
„Что принеси еси?" Аще ни, то люті лает.
В гости аще пустиш, то обикне пити,
Аще ж не пустиш, то не хощет жити.
„Уни ми", вещаніет, „коли всмь не блаженна
За злим мужем, от добрих дружинь отлученна".

ПОТРЕБА УКРАЇНСЬКОГО ЕВАНГЕЛЬСЬКОГО ОБЄДНАННЯ

(Переклено з сторони 1)

йому не тільки видержати на нових у боротьбі зі злом віку цього та відбивати напади числено сильніших противників правди Христової, але також робити наступи на твердині зла, неправди й темноти.

Таке важне й незвичайно важке місіонерське завдання виконують *на своїм силам* українські евангельські громади локально, цебто кожна в своїй місцевості чи ділянці та своїми місцевими силами й засобами. І ніщо інше, а якраз досвід у тій локальній роботі вчить багатьох, що це, чого вимагає інтенсивніше поширення евангельської ідеї, є понад локальні сили поодинокої громади. Приміром, потрібна нова відповідна евангельська література, але ніхотра громада не в силі сама, своїми фінансовими засобами, видавати таку літературу. Так само потрібний кращий український евангельський співаник. Рік добивіла, що для того мусимо обєднати більше число українських евангельських громад. Бо ж як-раз численно сильніші обєднуються для таких цілей, то тимбільше треба обєднатися нам, чисельно слабшим. І кожний свідомий український евангелик погодиться, що на полі українського евангелізму є дуже багато такої праці, яку можна виконати успішніше тільки спільними засобами та обєднаними й зорганізованими силами. Це ж самозрозуміла правда, що здучившии свої сили, українські евангелики можуть зробити багато більше для поширення евангельського руху серед Українців навіть за ті датки, що їх тепер збирають між собою на пропагандивні цілі.

Між іншим відчувається також потреба подорожуючого евангельського лектора. То не значить, що потрібно утримувати чоловіка, який весь свій час посвячував би на обїздку з відчитами. Ні. Вистарчить, щоб час до часу, хоч би раз у рік, хтось з провідних українських евангеликів, що до цього має потрібні кваліфікації, завдяв наші громади, приміром, у східній Канаді й виголосив по кілька евангельсько-освітніх відчитів на актуальні теми. Другий зробив би це в західній Канаді, третій у Злучених Державах. Розуміється, такі поїздки є полученні з коштами але для більшого числа кооперуючих у тій цілі громад ці кошта не представляли б великого тягару. Бо ж знаємо, що те, чого одна людина не в силі навіть зрушити з місця, десятки людей підносуть і перенесуть куди треба без великих трудощів. Подібно справа мається з усякою громадською роботою, що вимагає спільних зусиль.

Кожний український евангелик, що дійсно заінтересований евангельським рухом, розуміє вимоги цього руху й щиро бажає його розросту, не може не признати конечности й користи тіснішого співділання українських громад і деномінацій. Коли так, то він також признає, що треба зорганізувати обєднання українських евангеликів і повинен постаратися зробити зі свого боку все можливе, щоб таке обєднання було.

Зазначую, що коли я говорю про обєднання, то маю на думці не обєднання тільки на папері, не обєднання тільки для показу або паради, не обєднання тільки для того, **щоб була фірма** — як це, на жаль, було через послідних кілька літ з У.Є.О. — але обєднання, яке фактично обєднувало б українських евангеликів біля спільної праці.

Висловлюючи свої думки відносно цієї важної справи, я не бажаю, щоб інтересовані були під враженням, що я кандидую на організатора українських евангеликів. Противно, я тільки стверджую факт, що в нашій евангелізаційній роботі відчувається потреба співпраці наших евангельських громад. **А хто** має організувати таке обєднання й як — то про це я вже хотів би почути від наших старших і провідних евангеликів, а передовсім від наших старших і досвідчених проповідників.

Л. Стандрет.

Для кого часове і вічне зливається в одне неразривне поняття, той буде провадити спокійне, незаклопотане співжиття з людьми і собою.

Хто бажає великого, хай не вдоволяється малим.

ХРИЩЕННЯ ІСУСА

(Переклено зі сторони 1)

то усіх тих що не належали до жидів і на самих жидів-потомків Авраама. Жиди ніби створювали царство Боже, погане немали до нього жадного відношення. Вони думали, що спасуться в силу свого походження від Авраама. Писання заперечує цьому поглядові і поділяє усіх людей без різниці їх походження лише на основі їх відношення до Христа.

Огонь невгасимий відносить ся до пекла.

21. Чому Христос приняв хрищення? Він не потребував а ні покаяння, а ні прощення. Ісус приняв хрищення, як федеральний голова людського роду, як останній Адам. Він приняв хрищення не для себе, але як представник других. Як Ісус молився відчинилось небо. Це не було лише видінни, але актуальна подія, що оказувала на готовість Бога присвятити свого Сина для його праці відкуплення.

22. Дух Святий злинув в виді голуба символізуючи повноту своєї присутности в Христі. Дух Божий не був даний Христові щоб зробити Його святим, бо Ісус був безгрішним. Дух Божий зійшов на Христа щоб приготовити Його для праці посередництва. Голос із неба проголосив поодинокe і виключне відношення Христа до Отця. Бог є Отцем Ісуса Христа в зовсім іншім значенні ніж для решти людей. Для Бога Христос є єдинородним Сином.

Страшні закиди

Православний часопис в Канаді робить страшні закиди католицькій церкві. Ці закиди католики новинні опровергнути і довести, що вони неправдиві, як що вони цього неможуть зробити, що їхнє імя зістанеться сплямоване закидом в найчорнішій злочині супроти Українського народу, що безперечно дорівнюється, вчинку Юди.

Ми неможемо уявити, як сві домий українець може належа ти до церкви, що продає гуртом і нароздріб його вірій ворогам.

Православний часопис пише:

„Але ми знаємо, що до папських титулів можна додати ще більше титулів, приміром: **„Це той що 1938 р. за дозвіл нищити української церкви дістав 2,500,00 золотих. Це той, що підчас погромів 1930 року навіть словом на благання українців не відповів. Це той, що 1925 р. української делегації не прийняв, хоч принимав делегацію українцям ворожу"...**

Що може бути гірше за це?

УКРАЇНЦІ ДЛЯ КАНАДИ

Українці в Канаді не тільки словом але і ділом довели свою лояльність супроти Канади. В канадійській армії нараховується до 32.000 вояків-добровольців українського походження.

Чого Бог непотребує?

Бог не потребує людської мудрости, але Він що мейше потребує людської глупоти.

Іван Турянський

КУРКА

Іван доклепував косу, як прийшов до нього сусід Михайло і, побалакавши коротко про погоду та косовицю, сказав:

— Куме, Памбі дав мені кло піт.

— Ов, так скоро! А хлопець чи дівчина? — питав Іван.

Михайло махнув рукою, „Чи се не всьо одно? Клопіт тай годі".

Правду кажете. Нині хлоп сам не має що їсти, а тут діти як миші множаться.

— От бачите, треба дитину охрестити, а у мене нема курки для попа. Не схоче охрестити, як курки не дістане.

В сій хвилі надійшла Іванова жінка і, дізнавшись про сусідів клопіт, сказала:

— Я вам позичу курки, але по правді сказати, мої кури ще дуже молоді і вдійно тими дітьми пічнуть нестися, то бачите, мені не жаль курки, але й яець.

— Та що тобі, стара, жалувати курки? — обізвався Іван.

— Таж я кажу: яець жаль, а курки ні.

— Воно так є — пояснив Михайло — як не буде курки то й не буде яець. Але я не прийшов до вас за куркою. Знаєте, Іване, я міркую, чи не обійшлося б то якось без курки. Я бодай би занлатив повні, пізніше, бо тепер грошей біг має.

— Хіба ви не знаєте нашого попа? — сказав Іван. — Курка йому мусить бути. Але чекайте, як він схоче конечно, то я йому курку дам. Та буду мусіів насамперед з ним побалакати.

Михайло заємінся:

— О, ніже то з нашим попом ніхто так не уміє розмовитися, як ви. Але, розумієтьеї, будете кумом дитині.

Куми чекали з дитиною в сінях паровіїі на панотця. Він побачив їх ще на дорозі крізь вікно, але вважав за гідне не вийти до них, а дав їм змогу ще трохи почекати на себе, бо як би сьо виглядало, як би він з хлопами панькався! Іван стояв на переді. По якімсь часі відчинив він двері і закликав голосом, в якім пробивалась пова га й строгість:

— Ходіть сюди!

Куми ввійшли в середину і стали пізувати попа в руку, яка відбирала з мужиків уст свою належність так склад но, неначе б мала власний розум і була зовсім незалежна від попа. Бо між тим, як попова рука виловлювала поцілунки, піп сам мав зовсім інше заняття. Він минжував своїми досвідними очима по кумах і відразу пізнав, що тут не всьо в порядку, бо для нього щось бракує: ні в одного кума не визирала з під пахи, як звичайно, ні голова ні хвіст курки.

Піп стратив рівновагу, але якось годі було їзи'курки відразу відносити крик. В першій хвилі не знав що почати, відтак стан ходити по покою.

Тимчасом Іван слідив кожний рух попа й кожний вираз його лиця та думав: „Ёгомоєцеви нешо влізла в голову курка тай ані руш лиліяти... Досить з мене дурний хлоп, але треба мені прикинутися ще дурнішим... Се не аби яка історія..."

Вкінці він став, з руками в кишені, напроти Івана й запитав спокійно, але грізно:

— Ба, з чим ви до мене прийшли? З порожніми руками?

Іван закашлив покірно:

— Ми, панотче, з дитиною, з дитиною...

Піп крикнув грізніше:

— Як? з голою дитиною?

— Воно маленьке, в пелені ках...

— Ти дурень! — крикнув піп з обуренням.

Піп гонив тепер по покою дуже неспокійно; по кількох хвилях запитав зиов голосом, в якім було видно гнів, здивування і благаючий тон:

— Чи ви справді не знали, що до хрещення конечно потрібне?

— А чому ж би ми не мали знати?

Попові аж лекше стало від тих слів і він запитав живо: „А що?"

— Дитина, — відповів спокійно Іван.

Піп ударився руками об поли і крикнув:

— Ну, такого півголовка я ще не видів!..

— Отже, ви не знаєте, що до хрещення потрібне? — крича ва розпучливо він. Куми намовлені заздалегідь Іваном, відповіли:

— Не знаємо, отче.

Піп приложив свої уста майже до Іванового уха і крикнув голосом, що подобав на іржання раненого коня:

— Курка, курка, дурню!

На те сказав Іван, удаючи дуже здивованого:

— Що ж я, отче, винен тому, що Михайлиха вродила дитину, а не курку.

Тепер піп крикнув, не вважаючись вічим, бо чув, що чим дінше кричатиме, тим лекше йому буде:

— А ти сякий такий! Чи тебе чорт опутав? Не вже ж ти не знаєш того святого звичаю, що наказує до хрестин принести курку? Не знаєш, що всі побожні християни так робилять? А ви чому сього не зробили? Не знаєте того? А де ж ви виросли? В лісі? Ви не думайте собі може, що я курки для себе хочу. То є жертва, розумієте?

— Прошу панотця. — питав Іван, — Ви кажете, що курка не для вас. А чому ж ми мусимо курку вам давати?

— Іване, Іване, з тебе бісе говорить. Ти мусів безбожні книжки читати.

— Отче, я такий мужик, ні цумера не розберу. Де мені до книжок, де де!

— Ну, то можеш бути ще спасений, але отямся й покайся! Лети скоро за куркою, а я тим часом дитину охрещу.

Як раз, коли піп кінчив хрестити дитину, надійшов Іван з куркою. Попові вона, бачить ся, подобалась; бо сказав:

— Так і повинно бути, — і пелія її дістався до кухні.

Коли куми були вже кількасот кроків за плебанією, дігнала їх панотцева служниця й завзяхпя залебегіла:

— Дядьку Іване, казали ого мость, щоб ви сей час вернули до них.

Іван велів ирочим кумам їти спокійно домів, а сам думав, вертаючи до попа:

— Піп хрестив дитину, а теиер, бачиться, схоче і мене старого охрестити. Е, не такий мене піп хрестив.

Коли Іван прийшов до канцелярії, піп крикнув до нього мов несамовитий:

— А ти, голодранцю один! Свідайся мені сейчас, бо земля під тобою розступиться.

— Чому, панотче, так нагло? Та ж я нілком здоров.

— Катюзі і сповідайся, грішнику лукавий!

І Іван сповідався. Але почав цікавити лиш ті гріхи, яких Іван допустився від хвилі, коли він повіз'курку до хрестин. Про се мусів він докладно розказати і сповідав ось як:

— Як панотець сказали мені їти по курку, то я вийшов на двір та й так собі міркую: панотець правду кажуть, то значить, без курки хрестини не важні. Так і йду, аж тут нараз чую: кудкудак, кудкудак. Дивлюся, а на панотця підвірю ціла хмара курей. І чую, що хтось, ніби ангел хранитель промовляє до мене: Іване, глядн, щоб не спізнився, бо хрестини будуть не важні. Твоя хата далеко, зали зайдеш, заки назад прийдеш, то всьо буде запарно. Що ж мені було робити? Я взяв тай зловив одну курку, ну і тепер, хрестини вже важні.

— А ти, злодію, ти антихристе, — кричав піп, — адже-ти попівен був був принести мені свою власну!

— Мою власну? — здивувався Іван. — А звідки ж мені це знати? Панотець мені сьо го не казали.

— Щезай мені на чотири вітри, ти безбожному лукавий! Як би я мав у селі кілька таких птиць, як ти, то не лишилося б мені нічого, тільки обголити зовсім голову і йти до дому божевільних.

(„Наше Слово")

МАЛИЙ КАТЕХИЗМ

Питання 6. *Скільки в осіб Божих?*

Відповідь. В Божестві в три іпостаси, Отець, Син, і Дух Святий (Б) і ці три в один Бог, нероздільні в істоті, рівні в сили і славі (а).

в) Матт. 3:16.17. І охрестившись Ісус, вийшов зараз із води, й ось відчинилось Йому небо, і побачив він Духа Божого, що спустивсь як голуб, і злинув на Нього. І ось голос із неба, говорячи: Ци Мій Син любий, що я вподобав Його. Матт. 28:19. Ідіть же навчайте всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина, й святого Духа. 2 Кор. 13:13 Благодать Господа Ісуса Христа і любов Божа, і причасть святого Духа з усіма вами. Амінь.

д) Йоана 1:1. У почині було Слово, й Слово було в Бога, й Бог було Слово. Йоана 5:18. За не ж же більш шукали Його Жиди вбити, що те не лямло суботу, а ще й Отцем своїм зве Бога, рівним себе ставлячи Богу. Дізн. 5:3,4. Петр же рече: Ананіє, чого сповнив сатана серце твоє, щоб обманити святого Духа та приховати з ціни за землю. На що положки єси в твому серці діло таке? Ти обманив не людей, а Бога. Жид. 1:3. Цей, будучи сяєвом слави і образом особи Його.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Засідання Комітету Українців Канади в Торонто

31-го Березня ініціятивною групою була скликана нарада представників різних українських організацій в справі праці комітету. Ця ініціятивна група, що мала за голову Пана Сяяц. Каменецького, а заступником голови Адв. Гумеников, назначила себе екзекутивою торонтоського комітету ще перед зборами. Вони наперед обмежили програм зборів, поставивши на порядок денний збори лише одне питання, а це обрання контрольної групи в складі трьох членів. Ці контролюри мали мати право лише дорадчого голосу.

Український загал в Торонто гадав, що комітет, котрий має би репрезентувати українську кольонію в Торонто повинний був би складатись з представників всіх громадських українських організацій і ці представники, як це є правилом по всіх свобідних демократичних країнах, мали б вибрати свою екзекутиву.

Але ініціятивна група з невідомих загалу причин рішила інакше. Ніякі прохання і аргументи членів наради незмогли переконати ініціятивну групу віддати справу обрання екзекутиви під голосування. Вони воліли краще залишити збори ніж уступитися. Треба визнати, що невдоволення представників організацій було чемне, і ці люде можливо хоч і без високої освіти але поводилися гідно і виховано, чого не можна сказати про всіх членів ініціятивної групи. Представники організацій бачили, що рішення ініціятивної групи злетають в екзекутиві, є неземінне можливість погодитися з ситуацією. Вони гадали, що нехай вже комітет існує з екзекутивою, що сама себе призначила, ніж самий комітет буде розбитий сварками. Теперішній час потребує єдности, уникнений сварок і розбиття. Всі сили комітету повинні бути скеровані на поперти змагань Канади виграти війну, а не на особисті порахунки.

Зокрема обурювали загал інсінуації і провокативні заклади заступника голови, де котрі з його зауваг були просто нецензурні. Нашою думкою є, що голова екзекутиви будучи священником не повинен був дозволяти подібних річей, навіть коли він і погоджувався з акцією своїх колег.

Нам кажуть, що ініціятивна група призначила себе до екзекутиви ніби тому, що комітет має складатись лише з організацій, що є домініяльного характеру.

Що це лише вимівка видно з того, що в склад ініціятивної групи і так само в склад самовибраної екзекутиви входить представник Народнього Дому. Народний Дім не є домініяльною організацією, а повстав через розбиття поміж православними і групою членів, що не хотіла попирати православних.

Позиція представника Народнього Дому в складі комітету є зовсім незрозуміла, бо Народній Дім як організація міг би стоїть на чисто демократичних засадах, в той час як акція ініціятивної групи цим засадам протирічить.

Зноу Українське Евангельське Обєднання є домініяльною організацією. Громади, що входять в склад цієї організації знаходяться в кожній провінції в Канаді і всеж ініціятива група зігнорувала У.Е.О.

Який інтерес ініціятивна група має, поводитись так, як вони це роблять, загал буде міркувати сам. У всякім разі тепер не час для боротьби і тому представники рішили загалу на важливість справи, лишити питання екзекутиви на боці.

Ми любили б щоб українців в Торонто репрезентували люди, що користуються загальним признанням і не бояться поставити свого імя під голосування. Ми маємо молодих докторів і інших освічених людей рожених в Канаді, що знають, що є чемність і за котрих нам не прийдеться червоніти перед англійським загалом, як що їм треба буде виступати публично. Чому не приняти цих людей до комітету і не доручити їм представництво? Ясно по наших представниках будуть судити всіх нас а при теперішнім представництві цінтрі опінія може бути дуже зла.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

З глибоким почуттям страти редакція „Евангельської Правди" помічає про вість про смерть Бр. Василя Лайбіди. Бр. Лайбіда через довгі роки був членом Української Пресвітерської громади в Торонто.

Він родився в 1885 році в Галичині. Приїхав до Канади в 1923 році і весь час проживав в Торонто. Бр. Лайбіда був знаний усім своїм добрим характером і готовністю помогти кожному, в його трудностях.

Незвичайно працьовитий, він спромігся за декілька років унезалежнити своє життя і мав змогу помогти іншим. Бр. Лайбіда користався пошаною з боку членів громади і усіх своїх знайомих і завжди щиро пікавився поширенням Евангелія серед нашого народу. Він любив читати Слово Боже і не нехтував молитву.

Похорон відбувся в Торонто в середу 26-го Березня о 2.30 год. П.М. Пастор Фесенко переводив богослуж. Кімнати дому були переповнені людьми цілий час відправи, багато немогло вміститись в середині і стояли на дворі. Велика кількість знайомих і приятелів відвідали Сестру Лайбіду перед похороном і віддали останню шану покійнику. Велика кількість знайомих приїхала з інших околиць в Торонто і багато спів чуття було проявлено дружині покійного в її страді.

Коли тіло покійного передавалось землі Дбр. Стефан Гаух з Велард близький родині, сказав прощальну промову, що зворушила багатьох.

Кімната в котрій знаходилась труна, була повна квітів, що їх привезли приятелі і знайомі. Більшість присутніх проводили тіло покійника на цинтар. Бр. Лайбіда за свого життя в Торонто зробив собі багато приятелів, що глибоко відчували страту.

Нехай земля буде тобі пухом Брате!

Папа благословив Японію

„Інвінг Телеграм" подає, що Папа Пій поблагословив Японію, но тім як він приняв Японське Матсуока, японського міністра закордонних справ.

На обіді, що був влаштований в честь Матсуока італійцями. Матсуока побажав Італії і Німеччині скору побіду і пообіцяв їм японську поміч.

Папа по візиті Матсуоки, промовляючи до японських семінаристів зазначив, що він дуже втішився побаченням з Йосуке Матсуока і що Матсуока є великим державним мужем. Ми сподіємося, що все ж японцям їх плани невдадуться, як невдались італійцям. В звязку з цією подією пан пригадуються папські благословення на італійських воїнів, що підбивали Абісинію, сьогодня то все пішло намарне.

Що визначний французький письменник Г. Дюамель пише про „мувінг пікчурс"

„Учащування до театрів на рухомі образки є розвагою для рабів, забавою для пеграмотних, для бідних сотворінь, що забиті працею і гризотами. Це є ліки отруна пожива для загалу, що його сили молоху сусуда на руїну, та котрого дегродацію вони тепер закінчують.

Це є розвага, що не потребує жадного зусилля, що не виявляє звязку ідей, що не викликує питань, що не розбуджує глибокого почуття, що не засвічує світла в глибинах жалкого серця, що не подає надію, хиба що смішне сподівання статти „стар" в Лос Анджелос.

Ця страшна машина, що так штучно блискуча, з своїми рескошами, з своєю музикою, з своїми людськими голосами, ця машина своєю спосібністю затуманювати і знищити розум являється сьогодни одною з найбільш подивугідних снід в світі. Я твердю, що кожний нарід, що знаходився б на протязі пів століття під актуальними впливами американських „мувінг пікчурс" був би на дорозі найгіршого занепаду.

Спомини Великого Пробудження:

15-го Березня, два роки назад, Сойм Підкарпатської Укр., ініціював проголосив незалежність своєї землі. В наслідок німецько-мадярської авантури, ці українські землі знов були захоплені мадярами. Ця річниця для нас є і сумним і радісним спомином. Все ж не дивлячись на тимчасову поразку ми віримо, що недалеко той час, коли і підкарпатські українці зєднаються з своїми братами по другім боці Карпат, в незалежній Українській державі. Те що було зроблено Підкарпатським Соймом не зможе вже знищити, ні мадярські багнети, а ні німецькі інтриги.

ЩО Є НАЦІЯ

(Продовження)

З старовинних народів ми візьмемо Єврейський, Грецький і Римський. Ми повинні замітити, що національне мистецтво нового типу є явище недавне. Але свого роду національна солідарність і свідомість розвивалась в певній мірі і у стародавніх народів. Найкращим прикладом такого розвитку в історія Єврейського народу. Котру ми коротко переглянемо головно будуючись на Старім Завіті.

В часи партріярхів Авраама Ісаака і Якова, жиди жили кочовим життям, як скотарі. Найважнішою суспільною одиницею була родина. Тому ви не знайдете і слідів національности в період патріярхів.

2. Рабство і утиски в Єгипті привели їх до національної свідомости. Вихід з Єгипту був народженням нації. Вони мали спільного визискувача в Єгиптіях і знайшли лідера в Мойсеї. Мойсей обєднав їх по всіх тих дванадцяти пунктах, що ми їх перечислили. Богдав їм чисту і звершену релігію в котрій вони знайшли нову силу.

3. Слідуючим етапом було здобуття своєї території. В цей період під проводом Мойсея, вони докорінали незвичайну річ. Рішаючим фактором в їх боротьбі був Бог, духова чистота і дисципліна. Ці всі разом дають змогу соткам гнати десятки тисяч перед собою.

4. Коли вони набули територію далі послідувала організація держави. Боротьба з сусідами поглибила національне почуття. Єрусалим став центром духового життя і символом духової і політичної свободи.

5. Далі слідує період морального занепаду, поширення ідолъства, за ним ослаблення моралі, здегенерування і ослаблення нації в результаті полон в Вавилоні.

6. Тільки коли парід очистився в огниці страждань і повернувсь до свого Бога жиди повернулись назад. І тут часів жидівський національам ніколи не вмирав.

Греки мають багато спільного з євреями. Вони так самі пройшли період від кочового життя, до міста-держави. До появи спільного ворога перейи вони поборювали один одного. Лише Филип і Александер македонський зєднали їх.

В Римі націоналізм був спершу самого початку. Але нація тримала імперію силою. Модерні форми націоналізму є відмінні по своїй формі. Британський повстав з спільних законів, звичаїв і інституцій завжди регульований глибоким Євангельським мотивом. Французький націоналізм не існував в часи феодалізму. Він надзвичайно розвився з часів французької революції, а спеціально завойовань Наполеона.

Теперішня історія Українського націоналізму вимогла б окремих досліджень і я не пробуватиму описати його повстання во всіх деталях, як так само не пробуватиму сьогодня дати в повноті опис модерного українського націоналізму.

В період племенного життя, коли українці пропали кочовників з просторів, що ширились на північ від Карпат, свідомість єдности серед українців вже була на високім щаблі, хоч вони і ділилися на окремі племена. Родина була найважнішою одиницею. Пізніші назвиська племен заховалися чи все більше впливів і влади в свої руки створили початкову Українську Аристократію-князівство. Мит про варягів мені здається байкою. Хоча нема сумніву, що перші князі держали на військовій службі чужоземні варяжські дружини. Те що де котрі з тих дружинників асимілювавшись могли стати князьками лише вказує на міру національної свідомости в народі. Український початковий національам був знищений в татарській навалі, а від так добитий москалями і поляками. Лише після пізніше він відродився на Запорожжі спочатку в формі суспільного протесту, а від так в часи Б. Хмельницького прийняв визначні державні змагання. Пізнійший період є період боротьби з малим успіхом для нас. Зусилля Мазепи і Орлика були останнім набухом, а від так усе заямерло під Польським і Московським чоботом. Нове відродження Українського націоналізму почалось з часів будителів нашого народу, Шевченка, Франка, Куліша, Костомарова та інших. Велика війна з новою силою розвила на всіх землях тіючі вогники. Пеяи ніи не сналахкотів пожаром повстання від Кавказу і до Попряту. Велика війна в початком модерного Українського націоналізму.

Його засади чи духові принципи я перечислив вам на початку. Тепер ці засади мають бути переведені в життя. Організація влади, свої території, єдність політична, економічна і мовна, скинення на віки кормиги. Наближається час коли ми маємо вийти з Єгипту. Що ми потребуємо в цій боротьбі? Силу Бога, без Него всі наші заходи будуть марними. Ми маємо вести не війну пацюків з жабами, що описана одним Російським письменником, але священну війну „газават" за оплевані святощі, за розтлінних молодь, за окраденні нечистими народами Божий край. Це є велика і страшна боротьба. Ми немаємо легкопажити сил і числа ворога, але готовитись з великим завзятям до останнього конфлікту.

В період племенного життя, коли українці пропали кочовників з просторів, що ширились на північ від Карпат, свідомість єдности серед українців вже була на високім щаблі, хоч вони і ділилися на окремі племена. Родина була найважнішою одиницею. Пізніші назвиська племен заховалися чи все більше впливів і влади в свої руки створили початкову Українську Аристократію-князівство. Мит про варягів мені здається байкою. Хоча нема сумніву, що перші князі держали на військовій службі чужоземні варяжські дружини. Те що де котрі з тих дружинників асимілювавшись могли стати князьками лише вказує на міру національної свідомости в народі. Український початковий національам був знищений в татарській навалі, а від так добитий москалями і поляками. Лише після пізніше він відродився на Запорожжі спочатку в формі суспільного протесту, а від так в часи Б. Хмельницького прийняв визначні державні змагання. Пізнійший період є період боротьби з малим успіхом для нас. Зусилля Мазепи і Орлика були останнім набухом, а від так усе заямерло під Польським і Московським чоботом. Нове відродження Українського націоналізму почалось з часів будителів нашого народу, Шевченка, Франка, Куліша. Костомарова та інших. Велика війна з новою силою розвила на всіх землях тіючі вогники. Пеяи ніи не сналахкотів пожаром повстання від Кавказу і до Попряту. Велика війна в початком модерного Українського націоналізму.

Його засади чи духові принципи я перечислив вам на початку. Тепер ці засади мають бути переведені в життя. Організація влади, свої території, єдність політична, економічна і мовна, скинення на віки кормиги. Наближається час коли ми маємо вийти з Єгипту. Що ми потребуємо в цій боротьбі? Силу Бога, без Него всі наші заходи будуть марними. Ми маємо вести не війну пацюків з жабами, що описана одним Російським письменником, але священну війну „газават" за оплевані святощі, за розтлінних молодь, за окраденні нечистими народами Божий край. Це є велика і страшна боротьба. Ми немаємо легкопажити сил і числа ворога, але готовитись з великим завзятям до останнього конфлікту.

Ця страшна машина, що так штучно блискуча, з своїми рескошами, з своєю музикою, з своїми людськими голосами, ця машина своєю спосібністю затуманювати і знищити розум являється сьогодни одною з найбільш подивугідних снід в світі. Я твердю, що кожний нарід, що знаходився б на протязі пів століття під актуальними впливами американських „мувінг пікчурс" був би на дорозі найгіршого занепаду.

Ми сподіємося, що все ж японцям їх плани невдадуться, як невдались італійцям. В звязку з цією подією пан пригадуються папські благословення на італійських воїнів, що підбивали Абісинію, сьогодня то все пішло намарне.

Ця страшна машина, що так штучно блискуча, з своїми рескошами, з своєю музикою, з своїми людськими голосами, ця машина своєю спосібністю затуманювати і знищити розум являється сьогодни одною з найбільш подивугідних снід в світі. Я твердю, що кожний нарід, що знаходився б на протязі пів століття під актуальними впливами американських „мувінг пікчурс" був би на дорозі найгіршого занепаду.

ОДНА З ДУХОВИХ ПРИЧИН УКРАЇНСЬКОЇ РУЇНИ

Нема сумніву, що релігія кожної одиниці має далекосяглі впливи на все її життя і поступування. Життя і поступування магомеданина буде безперечно різнитися від життя і поступування індуса, бакуже, що вони можуть належати до тієї самої раси. Їх ідеали, методи змагань і засади життя цілком різні, та будуються на їх релігійних переконаних. Релігія є основою на котрій виростає уся фабрика народнього життя. Доміпуюча релігія вперше своїми впливами посередньо чи безпосередньо впливає і державні інституції і оформлює усі відношення в даній країні. Наприклад конституції в англосаксонських країнах і форми народнього представництва повстали по прикладу церковного устрою реформованих церков, в той час як країни з домінуючим католицьким елементом, завжди мають нахил до монархічних, або навіть до диктатури. Вплив релігії виявляється не тільки в державнім, економічнім і політичнім житті народа, але проникає усе життя кожної одиниці, часом несвідомо для неї але завжди в конкретній спосіб. Тому безперечно є на місці завважувати неуспіхи чи поступ окремого народу в його змаганнях, в першу чергу звернути увагу на його релігійне життя.

Майже во всіх випадках ми знайдемо, що доля кожного народу тісно звязана з його домінуючою релігією. Не твердження є правильні і по відношенню до Українського народу і його змагань на протязі минулих століть.

Один з моїх знайомих двохарактеризував занепад поміж історією нашого народу і його релігією негативно і такий спосіб: він твердив що Україні є глибоко релігійним народом, але, що його історія є великою, що чим більш він релігійним до першої тим більше зростала його недоля.

Очевидно, що в дезінтеграції нашого народу є певні риси, що ведуть до самознищення. Чому повторяється народ наказує нас себе брати своїм Божого замість відмовлюють? На підставі Слова Божого ми можемо глибоко ті негативні риси нашої реальности і запевнити їх тим що вони домінували своєю долю по вісник. В згоді наш народ є могучі часи, десятиліття і цілі віки були в нашій історії, та й тепер вірою не вмирає, ще не завершені до свого Творця безповедно, але в супереч нечої заборони і то під страхом смерти, завжди звертався до святих дивелів, дім Мамі і інших пості-

(Продовження наступне)

УКРАЇНСЬКА РОБІТНЯ
Робимо на замовлення плащі та убрання жіночі, мужеські і дівочі.
Д. Гой, властитель.
718 Queen St. W., EL. 7010

Evanhel'ska pravda: Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЗДОРОВЛЯ ДЛЯ КОЖНОГО ДНЯ

Що тепер? Купання, звичайно, бо ви хочете бути чистим. А де болото? Що за питання! Всі знають, що шкіру треба тримати чистою і мити. Чи це все? Ні. Є ще щось інше.

Наше тіло є чудесним. Воно є одною з найдивніших праць Бога. Він зробив його так, що кожна частина тіла є зверненим в красі, досконалості, гарній, зручности, вигляді і заопаткенню місці.

Клітини.

Кожна частина тіла є зроблена з найбільшою економією місця і з цілю щоб вона трималa себе чистою. Кожна частина зроблена з клітин. Кожна клітина має стіну і кожна клітина має центр. Кожна клітина одержує поживу з крови. і коли клітина живиться, то лишається мікроскопічні частинки або порошинки чи відпадки і їх клітина викидає з себе. В такий спосіб клітина тримає себе чистою.

Сточна труба.

Кров уносить відпадки з клітин і виділює їх до кишок, що служать, як би головною сточною трубою для тіла.

Кишки зроблені з мязкулін і мають покрити зверху і чудову підкладку в середині. Мускули кишок рухаються регулярно, хоч ми і не відчуваємо їх руху, і посовують наперед відпадки аж поки ми не одержимо спеціяльну в формі тиснення або почуття тяжкости на прямій кінці нижнього відкриття кишок, що називається анусом, щось готове до звільнення. Коли це звільнилось ми відчуваємось краще. — В такий спосіб рух кишок є дуже важливою річчю для здоровля. Є потрібним щоб він відбувався раз на день.

Запір (закрен)

Люде, що немають цього регулярного руху кишок що дня, не можуть мати доброго здоровля і говориться, що вони мають запір. Нечистоту треба викидати з середини тіла що дня, так само як ми її замаємо щодня на зовні. Усі відпадки тіла є в певній мірі отруйні і це приносить нам шкоду, як що ми тримаємо їх в тілі замість того щоб звільнити себе від них регулярно. Заробіти запору не є трудно, як що ми памятатимем потребу:

1. Зуживати виходок що дня і отій самій годині. Перед кулінє, зараз по малих вправах є найкращий час. Дотримуйте цього часу точно до мінути. Найкраще йти рано, тоді ви небудете мішати нікому тругому.

2. Пийте воду перед сніданком і поміж обідом і вечерею, зажди якусь годину перед їдою і не забудьте про потребу вправ і свіжого повітря, що є дечими потребами.

3. Їжте належну поживу, але не буде поясненє, коли ми будемо говорити про їжу.

Др. Е. МакМіорні, С.В.Е.

ОДНА З ДУХОВИХ ПРИЧИН УКРАЇНСЬКОЇ РУЇНИ

(Переписано з ст. 5)

ретників. В такий спосіб, те що парід рахував собі за заслугу фактично було причиною гніва Бога і народньої недолі. Нече кажу, що це було вподобною причиною руїни, але одною з найважніших. Правда є і протилежні погляди. Наприклад одни із Греко-Католицьких священиків в Галичині говорив, що Бог не хоче дати Українцям державности, бо тоді Український нарід здобуде свободу і покине Греко-Католицьку церкву. З такими поглядами шкода навіть дискутувати.

Так само і єпископість православної ієрархії в минулім на службу займанщим, хоч і була дуже шкідливим явищем і збільшила недолю народу, все ж не була головною причиною недач Українського народу. Це є історичний факт, що православне священство було глухонімим знарядям в руках Росіян, та не так давно вони пинцили національне життя на Волині рикнуючи польську політику. Навіть православний провід в Америці і Канаді, що майже зовсім заминів благовістя Христове на патріотичні викрики і оголосив пенну монополію на Українство по ціли Український нарід здобуде свободу і покине Греко-Католицьку церкву. З такими поглядами шкода навіть дискутувати.

Так сама і єпископість православної церкви в супереч бажань загалу сидувався відтатись під одного з грецьких патріархів. Цікавою є оцінка православної церкви Проф. Грушевським. В своїм листі до Проф. Кузіва він писав:

ЧОМУ ГОСПОДЬ ПОСИЛАЄ СТРАЖДАННЯ? — До одного

праведника, знаного з побожного життя, що переносив важкі страждання останні три роки його життєвої мандрівки, прийшли приятелі і потішаючи його, запитали: „Чому Господь посилає Своїй вірній дитині такі незаслужені страждання?" Терпливий відповів на це питання приказко: „Поки токар виточить із сирового та грубого кавалка дерева якусь гарну річ, мусить перед тим обтесати його сокирою та набити з нього суки. Опісля гебкою його, а тоді викінчує його та полірує. Таке саме із людиною. Поки зачне вона жити небесним життям, мусить вона підлатися обробленню. Подібне переживаю тепер я..."

КОЛИ БОГ З НАМИ — хто буде проти нас? Так звучав наспис, вигаптований золотом на прапорах шведського короля Густава Адольфа. Перед боєм під Лютценом 6 листопада 1632 р. король з своїми близькими обмірковував план майбутнього бою з військами Валенштайна. З першим промінням ранньої зорі сидів він вже на коні, а сурми заграли відомий гимн: „Господь — сила наша!" Уставлені в лави полки впали на коліна й заспівали спільно 73 псальму. Потім король об'їжджаючи ряди, вказав війська до хоробрости і витривалости в майбутньому бою. Коли коло 11-тої годині розій пласа мряка і видано останні наказ, король закликав Бога на поміч і вислав полки до бою. Його черемога була цілковита.

Коли Слово Боже читається по домах — то воно приносить ласку в серця, і приготовляє місце для Царства Божого в цьому світі.

СЛОВА Д-РА СИМСОНА — Др. Симсон, відомий вчений, що винайшов хлороформ, якого вживають лікарі для усипляння хворих під час тяжких операцій і тим позволяють міліонам людей від жахливих страждань, — коли його вітали з тим винаходом, він відповів: „найбільше моє відкриття не це, а те, що я — грішник, і що Ісус Христос знає мою душу від загибелі."

На щастя, не зменшується серед великих вчених кількість правдиво віруючих в Бога і покірливих перед Ним, що повторюють слова відомого грецького філософа: „Чим більше я знаю, тим більше переконуюсь, що я нічого не знаю". Будемо й ми покірливі перед Богом, бо до покірливого і Він милостивий.

Відрізнення „єретиків" від „праведних", непомильний спосіб

В Провансалі в часи переслідування Вальденаїв і Альбігейців сталась незвичайна пригода. Альбігейці і Вальденаї були тодішніми евангеликами во Франції. Католицькі війська оточували містом „Безьєрс." Воякн незнали що робити з населенням, бо людність була мішана і вони незнали як відрізнити „єретиків" від католиків. При цім війську був папський легат Сімон де Монтфорт, він виконував обовязки духового дорадника при війську. Коли воякн звернулись до нього за порадою як розрізнити „єретиків" від „праведних", то папський легат дав їм таку раду: „Мої діти йдіть вперед і побивайте їх усіх (без різниці), а Господь розпізнає своїх людей". Усе населення того міста було вирізане.

WHAT TO LISTEN TO ON THE RADIO

by Frank Chamberlain

The new Canadian who desires to become a useful citizen of the Dominion will wish to familiarize himself with current events, not only in Canada but throughout the North American continent and the British Empire, and to examine these in their relation to world happenings.

He will want, too, to acquaint himself with Canadian and British literature, music and culture generally, and to discover the spirit in which these are based.

To accomplish these things through a planned course of study would take many months, or even years; but the radio offers a pleasant short cut to at least a groundwork of such education. The following list of worth-while programs has been compiled as a guide to those wishing to avail themselves of radio's assistance.

The programs chosen are heard during the evening, the evening hours being those during which most people are free to listen in:

Lowell Thomas, comments on current events, heard over WJZ every evening at 6.45 Eastern Standard time.

Symphony Orchestra, WEAF, 8.30 Monday.

Fibber McGee, WEAF, 9.30 Tuesday. (This program is light and humorous, but it is unique among its kind in that it shows originality and inventiveness.)

Invitation to Learning, WABC, 10.15 Tuesday.

Public Affairs, WABC, 10.15 Wednesday.

Folk Songs and Spirituals, WABC, 10.30 Wednesday.

European News, WEAF, 7.15 Thursday.

Metropolitan Opera Guild WJZ 7.30 Thursday.

Information Please, WEAF, 8.30 Friday.

Everyman's Theatre, WEAF, 9.30 Friday.

H. V. Kaltenborn, WEAF, 7.45 Saturday.

NBC Symphony, WJZ, 9.35 Saturday.

In addition to those above, there are frequent newscasts on which one may tune in.

There are some fine musical programs also, well worth listening for. Among them are:

New York Symphony Orchestra

Album of Familiar Music

Geoffrey Waddington's Orch.

Wayne King's Waltz-time.

МЕРТВІ МУХИ ПСУЮТЬ ЗАПАХ ПАХУЧОЇ МАСТІ

Канадійський православний часопис описує цілий ряд реформ, що проф. Оріенко завів в православній церкві. Всі ці реформи скеровані до того щоб надати православній церкві принаймні українську зовнішність. Це все безперечно дуже добре.

Можливо, що з часом проф. Оріенко заведе і духові реформи котрі православні дуже потребують, як там так і тут. Бо це замало вибігати домовину назовні, і ми сподіємося, що поступовий і релігійний елемент в церкві домагатиметься очищення в середині також ж. Все ж в цілім описі доброї праці проф. Оріенка є „мертва муха", хиба що опис не є повний. Православний часопис пише що проф. Оріенко робить заходи щоб дістати від большевиків „чудотворні" образи „св." Онуфрія і образ Холмський Божої Матері. Як проф. Оріенко дивиться на ці образи як на зразки українського мистецтва і діставши їх поміститъ в якім будь українськім музеї, то це було б дуже добре, але як він повісить „св." Онуфрія і Холмський „чудотворний" образ в якій будь церкві, сподіючися, що люде будуть ті образи цілувати, кадити перед ними, палити свічки і сподіватися повних чудес, то по буде незвичайно сумною справою. Обовязком осьвічених людей є боротись з темнотою, а не ширити і толерувати її бо фактом є, що окрім пай темніших одиниць ніхто в чудотворність помальованого дерева невірить, і таке марнівірство Словом Божим заборонене.

ПРАВЕДНИЙ ВІРОЮ ЖИВ БУДЕ — Як мала не стає людиною, коли повторює людські рухи, так і людина не стає доброю від того що робить добре.

Кожний Український Евангелик, а таком і його Приятелі повинні читати самі, і поширяти свій релігійний часопис „Евангельскуу Правду", в кожній занятині Канади й Зл. Держав Північної Америки.

SHEEP AND LAMBS

All in the April evening
April airs were abroad;
The sheep wih their little lambs
Passed by me on the road.

The sheep with their little lambs
Passed by me on the road;
All in the April evening
I thought on the lamb of God.

The lambs were weary and crying
With a weak, human cry;
I thought on the lamb of God
Going meekly to die.

Up in the blue, blue mountains
Dewy pastures are sweet;
Rest for the litle bodies,
Rest for the little feet.

But for the lamb of God
Up on the hill-top green,
Only a cross of shame
Two stark crosses between.

All in the April evening
April airs were abroad;
I saw the sheep with their lambs
And thought on the lamb of God.

—Katherine Tynan

UKRAINIAN CEREMONY

"GOLDEN BOOK" OF WAR EFFORT IS DEDICATED

The Leader-Post, Regina, 21.3.41

Ukrainian solidarity and loyalty to Canada and the British Empire was demonstrated in a forceful way in an unusual ceremony, Thursday night in St. Basil's hall, Toronto Street.

Sir Howard d'Egville, secretary of the Empire Parliamentary Association, and Orest Zerebko, M.L.A., in the Saskatchewan legislature, stood on the same platform while leaders of the Ukrainians in Regina stood by to attest their loyalty to the cause of Great Britain.

The "Golden Book" was signed by Sir Howard as it was officially dedicated for service during war time. The book will contain the names of those men of Ukrainian descent who are fighting for the British Empire and will also record the deeds of Ukrainian Canadians in their service on the home front.

As Sir Howard signed the book as the representative of the "greatest institution of democracy", looking on were Mr. Zerebko, the first Ukrainian member of parliament in Saskatchewan, Corp. J. Lotochinski of the Royal Can. Air Force; Julius Krause, chairman of the meeting and sponsor of the "Golden Book"; Mr. S. Zaharuk; Miss K. Pukess and D. B. Rogers, editor of the Leader-Post.

I will return to my place, (saith the Lord by his prophet), till they acknowledge their offence, and seek my face In their affliction they will seek me early. Hos. 5.15

— — —

The Father of mercies hides himself from his children, not to lose them, but that they may seek him, and may learn, having found him, to keep closer by him than formerly. He threatens them, to keep them from punishment; if his threatening works submission, it is well; if not, he punishes them gently, to save them from destruction. He seeks no more, but that they acknowledge their offence, and seek his face. Wonderful clemiency! for who can forbear to confess multitudes of offences, that know themselves? And who can choose but seek thy face, that ever saw thy face, and that know thee? In their affliction they will seek me early. He that prays not till affliction comes and forces him to it, is very slothful: but he that prays not in affliction, is altogether senseless. Certainly they that at this time are not more than ordinarily fervent in prayer, or do not at least desire and strive to be so, cannot well think that there is any spiritual life within them. Sure it is high time to stir up ourselves to prayers and tears. All may bear arms in that kind of service. Weak women may be strong in prayer; and those tears, wherein they usually abound upon other occasions, cannot be so well spent as this way. Let them not run out in howlings and impatience, but bring them, by bewailing sins, private as well as public, to quench this public fire. And ye men, yea, ye men of courage, account it no disparagement thus to weep. We read often of David's tears, which was no stain to his valour. That cloud that hangs over us, which the frequent vapours of our sins have made, except it dissolve and fall down again in these sweet showers of godly tears, is certainly reserved to be the matter of a dreadful storm. Be instant every one in secret for the averting of this wrath, and let us now again unite the cries of our hearts for this purpose to our compassionate God, in the name and mediation of his Son, the Lord Jesus Christ.

(Robert Leighton in the Preface to his sermon on Job 34, 31-32.)

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

SILENT FORCES

IVAN FRANKO

What were the characteristics that made up the greatness of Ivan Franko's character? From what secret spring did he draw his strength, endurance and perseverance? What was the driving force within this man of the 'common people' who cast his lot in with the younger nationalistic generation of his people and inspired them "to develop an independent national consciousness.. ..... to lift themselves to higher cultural, social, and economic levels".

Reading a short sketch of his life we have been struck with three characteristics that appeal to us as 'silent forces' lifting him to the stature of a leader among his people, and eventually to a place of love and affection in their hearts.

The first is his utter selflessness and to us appears to be the key to the whole man. It is his complete abandonment of all self interest that is the secret spring of his unyielding devotion to the Cause and the People he serves. When self is effaced the personality is freed from the inhibitions which hinder; we are no longer paralyzed by fear, crippled by false pride, discouraged by criticism, defeated by opposition because the cause we serve, the People for whom we work are vastly more important than ourselves. Our passion for the Cause is so intense, we see IT as something transcendantly important therefore what does it matter if anything should hurt us? Only the selfish are afflicted with false pride, the small people run from criticism, and the weak go down in the face of opposition. Ivan Franko completely forgot himself, or so it seems to us after reading about him, consequently no hardship was too great, no pain too severe, no criticism too caustic; and no opposition too strong to deter him from his purpose.

Two other silent forces are implied in his own words: "I felt myself in duty bound to devote my life's work to the interests of the common people. Brought up in a hard school I accustomed myself as a child to give obedience to two commandments: the obligation of duty, the necessity of unremitting toil." DUTY — a sense of duty was a great silent force within the life of this man who was determined that his people should themselves be as a nation. Duty was as an uncompromising commanding voice within himself to be obeyed at all costs.

Early in life he exhibited an extraordinary capacity for hard work, and all through his life he demonstrated an unwavering conviction that only in ceaseless toil can we realize our dreams and reach our aspirations. Thus Ivan Franko, the man of toil, the man whose first obedience was to Duty, the man who utterly and completely forgot 'self' gave himself for a Cause and for a People to be remembered by them as a Poet, a Philosopher, and above all, a Leader.

—Laura K. Pelton.

Кожний евангелик повинен передплатити сам і збирати передплати між евангеликами і однодумцями на „Евангельську Правду"

HEALTH FOR EVERY DAY

by Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

What next? The Bath, of course, for you want to make yourself clean. Where is the dirt? What a question! We all know that your skin must be washed clean. Is that all? No. There is something else.

This body is a marvel. It is one of the most wonderful works of God. He made it so that every part of it is a study in beauty and perfection and grace and comfort and work and saving of space.

Cells.

Every part is made to save space and to keep itself clean. Each part is made of cells. Every cell has a wall and every cell has a 'centre.' Every cell gets its nourishment from the blood and when it has got its nourishment there are microscopic bits or scraps of dust or waste matter, left and these are thrown out by the cell. So it keeps itself clean.

The Sewer.

The blood carries away the waste matter too and finally drops it into the intestine or bowel which is a sort of main sewer for the body. The bowel is made of muscle with a cover outside and a beautiful lining inside. The muscle of the bowel moves regularly, though you do not feel it move, and carries the waste matter on until we are warned by a sort of pressure or heavy feeling that at the lower opening of the bowel which is called the anus, something is ready to be pressed out. When that is pressed out, we feel more comfortable. — Bowel movement is a very important thing for health. It should happen once a day as a rule.

Constipation.

People who do not have this regular daily bowel movement do not have the best of health and are said to be constipated. Dirt must be removed daily from the inside of the body as well as from outside. All the waste matter is somewhat poisonous and it does us harm if it is kept in the body instead of being regularly cleared out. It is not hard to prevent constipation if we remember to:

1. Use the toilet every day at exactly the same time. Before the bath, right after your exercise is the best time. Keep to the minute. Better go early, then you will not interfere with anyone else.

2. Take a drink of water before breakfast, and between meals, always about an hour before or an hour after meals and do not forget that air and exercise are daily needs.

3. Eat the right kind of food. This will be explained when we come to speak about meals.

НЕБЕЗПЕЧНО ДЛЯ ЛЮДИ — „Однаково небезпечно для людини: знати Бога не знаючи свою власну нужду, та зіпсованість, і знати свою власну зіпсованість і нужду, але незнати Відкупителя, що може звільнити людину від них. Знати ми лише одного з цих двох пунктів веде, або до гордости філософів, котрі знали Бога, але незнали своєї власної нужди та зіпсованости, або до розпуки атеістів, що знають свою власну зіпсованість, і нужду, але не знають Відкупителя".

Паскаль.

Українська Пресвитерська (Реформована) Громада в Торонто, Онт.

— запрошує —

всіх відвідати Богослужения громади.

Богослужения відбуваються в неділю о 11 год. рано і о 7 год. веч.

Недільна школа о 3 год. по полудні.

Молитовні збори о 8 год. веч. кожної середи.

Усі збирання відбуваються на розі Дейл Чорч на розі Кінн і Бевуд.

Українська Пресвитерська Громада в Ошаві, Онт.

486 Simcoe St. Soouth

Пастор: І. Яцентий, — Дірігент хору: Гром. Гура.

Богослужения відбуваються кожної неділі о 11 годині. рано і о 7 годині вечером.

Недільна школа о 2.30 пополудні.

Всіх радо вітаємо.

Перша Українська Пресвитерська Церква

49 Beacon Street, Newark, N. J.

Богослужения: 11 година рано.

Недільна школа: 9.45 година рано.

Пастор. Лука Стаиврет.

Діяконка: Олена Яцента.

Діяконка: Т. Е. Пейфі.

Дірігент хору: Юрій Кирпичеко.

DOMINION STORE

Groceries & Vegetables

444 Queen St. West.

Добрі товари і ціни.

Українська обслуга.

Е. Салмерс-управитель.

Заходом Укр. Евангеликів

Вийшов новий укр. співаник:

КНИГА ХВАЛИ

Співаник має більше **200** чудових пісень з нотами і має добру оправу. Ціна співанника **75** ц. в Канаді, **$1** в Америці. Для Евангельських громад, що купують в більшій кількости 60 ц. Просимо слати замовлення на адресу ред.:

Ievanhel's'ka pravda. . Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION .. MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„Євангельська Правда", Український Євангельський часопис християнської Благовісти, виходить місячно, накладу 15-го. Редагує комітет.

ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА
EVANGELICAL TRUTH

"EVANGELICAL TRUTH", a Ukrainian Evangelical Monthly Journal devoted to furthering of the Gospel. Edited by the committee

Підписна плата 50 центів на рік, окреме число 5 ц. Адреса редакції: Evangelical Truth — 606 Ossington Ave. — Toronto, Ont., Canada

Рік II. Число 5. Четвер, 15 травня, 1941 Thursday, May 15, 1941. Vol. II. No. 5.

Іван Франко

МОЙСЕЙ НА МОЛИТВІ

(З поеми „Мойсей").

І лійшов Мойсей з Моабового поділля на Небо-гору, на верх Нагаги, що проти Єрихону (У Мойсей 34-1).
Підімалося сонце над степ,
Мов багровеє коло.
І промінням, мов стрілами тьму.
Пронизало й коздоло.

У промінню тім Небо гора,
Мов пащера в пурпурі,
Над всі гори найвище здіймa
Свої ребра понурі.

На найвищому шпилі гори,
Вознесясь, ломінь і кантів
Хтось недвижне стоїть, мов один
З предковічних гігантів.

Там високо над чварн землі,
Над всі шуми і лячки
Він стоїть і до неба простаг
Розпростерті руки.

У сходовому сяйві небес,
В пурпуровім промінню
Колосальний його сілует
Видно геть у пустиню.

І летять із гебрейських шатрів
Затурковані зори,
Мов гонці до гіганта того
На осяяні гори.

„Се Мойсей!"—одні одним уста
Промовляють немісло,
Та не вимовляють того, що там
У серцях защемліло.

Се Мойсей на молитві стоїть,
Розмовляючи з Богом,
І молитва та небо боде,
Мов поломінним рогом.

Хоч защілені міцно уста,
І не чуть його мови,
Але серце його розмовля
І кричить до Бгови

Підіймається сонце, пала
Вся небесная стеля,
І стоїть на молитві Мойсей
Нерухомий як скеля.

Вже полудневий демон степом
Шле знесиля і зморy,
Та Мойсея мов руки чийсь
Підіймають все вгору.

І схиляється сонце униз
Вже над Фаяга вершини,
І лягa величезная тінь
Від вершин на рівнини.

І паде величезная тінь
Від Мойсея в останнє
Аж у низ на гебрейські шатри,
Мов батьківське прощання

А по таборі пострах і шок:
„Боже, щоб у сю хвилю
Не закляв нас пророк, бо клятьба
Мала б дивную силу!

„Від такої молитви тремтять
Земляні основи,
Тамот скелі як віск і дріжить
Трон предвічний Єгови.

„І як ніч зависле нас тепер,
І як сонечко сяде,
То весь люд і весь край сей вночі
Без полику пропаде"

О.П. Білозерський

ЛЕГЕНДА ПРО ЗАКОН ГОСПОДНІЙ

Заки розбігався Адамові внуки по світу, кожний з них прийшов просити за свою долю до Господаря світа.

Сів Господар на краю світа між сонцем і місяцем на ясній престолі й слухає, що котрий хоче. І прийшов той, що хотів новим бути:

— Подай, Господи, аби я Тебе вічно хвалив і до Тебе для інших за ласку молився.

Господь зрозумів, що тут є

(Продовження на сторінці 2)

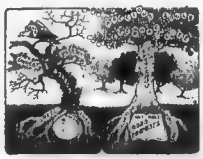

Courtesy of Union Gospel Press, Cleveland, Ohio.

ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА І „ОБЄКТИВНІСТЬ" ПРАВОСЛАВНИХ ІСТОРИКІВ

Проф. Д. Дорошенко в своїй праці „Православна Церква в минулому..." допускається кривджень, що без сумніву в безпідставними. Ці твердження від носяться до оцінки протестантського руху і доводять, що вже нині решт історія для православних не є якоюсь наукою, що вимагає безсторонніх досліджень, але полем для пропаганди.

Ми думаємо, що поміж Греко Католиками, Католиками і православними нема великої ідеологічної ріжниці і тому як як проф. Дорошенка до толерантний поміж ними має повну рацію. Поміж ними це ніби фамілійне непорозуміння. Стоє рення штучної ієрархії, узурпація влади загалу, подиву гідні культи мертвих людей („святих"), поклонення статуям образам і таке інше безперечно ріднить їх всіх.

Проф. Дорошенко заключуючи до релігійного миру очевидно забуває, що на національнім полі можуть кооперувати групи, що мають не тільки ріжні, але і ворожі собі релігійні ідеології. Протестант і каталік у народів, що знаходяться на вищім культурнім щаблі, співпрацюють в загальних справах не йдучи на компроміс в своїх релігійних переконаннях. Національна єдна на земли не вимагає, аби всі релігійні течії забули свої ріжниці, національна справа вимагає бій ми всі навчилися розрізняти поміж потребою співпраці на національнім полі і обовязком бути послідовним в своїх особистих релігійних переконаннях.

Думки проф. Дорошенка про потребу пристосувати церковне життя до потреб політичних державних виявляють на наш погляд зневажливе відношення до принципу. Як що релігійна правда, що й репрезентує церква є відносна, себто може бути пристосована до потреб політичних чи яких інших, то така правда не є правдою. Як що церква має служити державі, а не Богові то вона перестає бути церквою. Служення церкви має бути незалежним від всяких політичних міркувань, тільки тоді вона може виконати своє важливе завдання, інакше вона стає знаряддям в руках політичних партій і поліції, як це було в Росії.

Твердження що „протестантизм на українськім грунті явище штучне" не пасує історикові з репутацією проф. Дорошенка. Протестантизм на українськім грунті є природне історичне явище. Український нарід переживав період релігійної реформації, що й інші народи пережили раніш. Український протестантизм пов-

(Продовження на сторінці 2)

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА І „ОБЄКТИВНІСТЬ" ПРАВОСЛАВНИХ ІСТОРИКІВ

(Переписано зі сторінки 1)

стан зовсім не в наслідок ослаблення активности ритуалістичних церков як пише пан професор, бо Православна і Католицька церкви включаючи Греко-Католиків ніколи надто активними на релігійнім полі не були. Протестантизм повстав як протест українського свідомого елементу проти церковного лицемірства і насильства над розумом і совістю людини.

Закид протестантам в денаціоналізації є безпідставним. Як що в часи російської навали штундисти були під сильними російськими впливами, то в цім винна українська інтелігенція що зустрівала цей рух. Але ми повинні памятати, що в ті самі часи православна церква на Україні стратила зовсім українське обличя, була насправді зрусифікована і дійшла до того, що передала апостолі гетьмана Мазепу. Зважаючи метод проф Доброленка ми можемо з цілій більшим правом твердити, що православна церква була одним з найтяжших засобів денаціоналізації українців, а зовсім не протестанти.

Що до протестантизму в Америці і Канаді, то це твердження просто є несправедливим. Українські протестанти по цім боці океану-англіяють найбільш свідомим національно елементом і приймають активну участь в громадськім житті. Кожний хто знає факти сам для себе добачить, що це твердження не відповідає фактам. Цікаво зазначити, що не православні в Америці, що не почали дуженати англійську мову в своїх часописах, забачивши, що їх молодь знає остільки мало українську мову, що вже неможе користати з друкованого слова в українській мові.

Проф. Доровенко запевнив нас, що нас небудуть переслідувати, за наші релігійні переконання, за це ми вдячні, але і без запевнень пана професора ми спокійні за свою будучину. Протестантський рух остільки розвився на українських землях, що ніякі переслідування його вже не зможуть знищити. В 1925 році було поверх 3,000,000 зареєстрованих євангеликів на наших землях. Ми думаємо навпаки, що не православні шукатимуть у нас помочі як це вже мало місце і в Европі і в Канаді. Мала на інтенсіфікація життя вже неможе ритуалістичним церквам, бо будучність протестантизму на українських землях має певну і світлу будучину.

Роля православних як нещільних господарів української душі кінчилася. Їх конечним витвором серед нашого народу була революція, що в великій мірі була спричинена церковним безаконнями і несправедливостями. Історичного інтересу вони не витримали, їх давно і знайдено легкими.

Видимо, що їх може врятувати від повної руїни на наших землях то це лише спроба внутрішньої реформації, але тоді вони самі стануть протестантами.

На прикінці цікавим є відмітити непослідовність Проф Доровенка. Він закликує навіть протестантів до толерантности і пише що: „справжнім злочином... було би заводити тепер якусь особливу релігійним ґрунт". В тім же самім часі на сторінках своєї книги, зараз же за цією піднесною декларацією він сам підіймає особливі з протестантами атакуючи їх і робячи їм закиди, що нічого нечасить спільного з дійсними фактами.

М. Фесенко.

ЛЕГЕНДА ПРО ЗАКОН ГОСПОДНІЙ

(Переписано зі сторінки 1)

хитрість, але з доброти махнув рукою й каже:

— Нехай буде! Коли ти з того хочеш жити, жий.

Прийшов той, що хотів бути лицарем

— Подай, Господи, мені силу боронити слабких і дай мені для нього шабло, спис, армати й гати.

Знов Господь зміркував хитрість, але з доброти махнув рукою й каже:

— Нехай буде!

І прийшов той, що хотів стати урядником і мовить:

— Подай, Господи, щоби я Твоїх законів пильнував.

— Нехай буде!

Нарешті прийшов той, що хотів бути купцем і говорить:

—Подай, Господи, аби я тих усіх, що тут були, Твоїми дарами обслужив, аби вони да легко не хотіли й мали спокій і час: Тебе хвалити, Твої справи боронити, Твоїх законів пильнувати.

Нарешті прийшов перед Господаря згрижений і дуже зажурений чоловік, що вічно лиш про свою нужду думав і каже:

— Подай, Господи, мені таку силу, аби я міг якось вижити й собі на хліб заробити.

— Ще — каже Господар Світу — прийшов ти один, що справедливо просив. За те там тобі частину своєї сили. Тебе я зроблю паном землі, яка слухатиме твоїх приказів і родитиме те все, чого забажаєш. На перші початки маєш ті три зерна. Перше пшеничне, для тебе, друге ячмінне, для гасої домашньої птиці, а третє вівсяне, для твойого коня.

Думав Господар Світу, що всі будуть щасливі, бо кожному сталось по його волі. Але ні! Уже незадовго доходить до Нього велика молитва й то від того, який дістав найбільше удїлів Господньої сили й влади на землі:

— Від голоду, холоду й нужди ратуй мене, Господи!

— Ну, а що ж ти зробив з тою силою й богатством, що я тобі дав з усіх людей найбільше?

— Та — відповідає селянин — дав я трохи попові, аби за мене до Тебе молився й лицарей, аби боронив мене перед ворогами, і урядникові, аби пильнував Твоїх законів, а купець то сам прийшов на торговищу й мене обманув.

Думав Господь, думав і каже:

— Що-ж? Кожний з них має таку долю, якої захотів, але й ти маєш найсправедливішу й сам собі винен, коли бідуєш. Покищо поратую тебе так. Коли ти білий хліб відав так тим, то маєш тут для себе ще одно зерно, чорніше від тамтого. Це жито. Це для тебе, аби не вімерти з голоду.

За якийсь час уже не молитва, але лемент доходить до Господнього престола на небі:

— Помилуй ми, Господи, по милуй ми! Працюю як осел і як осел зїдаюсь від овес і жито це як людина, але як тварина. Ні земві в мене, ні харчів, ані навіть права жадного не маю.

— Ну, а що ти зробив з тим добром, яке я тобі дав? питає Господь.

— Та віддав я — відповідає — частину попові, аби за мене до Тебе молився, частину віддав урядникові, аби Твоїх законів пильнував, а всю решту забрали в мене лицар і купець: перший розбоєм, а другий підступом при торговлі.

— Та я вже вже чув! — каже Господь. —Нічого тебе більше да не навчила. Тому ясно тобі говорю. Такий є мій Господній закон. Нехай кожний сам за себе подбає й нехай не думає, що хтось за нього його роботу зробить ліпше як він сам.

Молися сам — і не купуй для молитви чєт другого чоловіка. (Не наймай священика, щоб за тебе молився — відправляя за гроші служби Божі, молебні й т. п. Редакція).

Свої права оборонай собі сам — бо оборонити їх краще сам.

І закон настановляй громадою сам і громадою його пильнуй.

І товар свій у дружній кооперації зі своїми товаришами прадуй вимінюй.

ЗАМІТКА: Повище оповідання поручаємо думаючим людям для читання й медитації.

(„Наше Слово")

Націсти убили 85.000 калік, слепих і старих людей

„Нова Республіка" помістила статтю в котрій твердиться, що німецький уряд убив в Жовтні і Листопаді 1940 року 85,000 своїх горожан, бо з них не було користи для провадження війни. Слпці, невилічимо хорі і старші люде були або отруєні, або задушені газами. Їх близьким прислали лише урни з попілом. Це звірячо, пововження з безомічними людьми в логічним висновком з націстської доктрини. Загально кажучи усякий рух, що відкинув Христа і Його науку мусить рано або пізно зійти до брутальної звірячости.

Люде, що підправають віру в Бога тим самим готовлять страшну будучність собі і своїм дітям.

Торонто

Нам передають що певні члени з ініціятивної групи, що скликала представників усіх українських організацій в Торонто, мають намір на слідуючий раз не закликувати на нараду тих делегатів, що осмілились критикувати їх поступування. Це є приклад „свободи" що й нам до хто хотів би завести на Україні.

Лев Толстой

ТРИ АРШИНИ ЗЕМЛІ

(В зв'язку з теперішнім про потребу все більше і більше землі для життя, коли голоти знову приносить нам відомости про те що, окремі народи старають ся набути і занять ще більше територій для себе, ми помилково не нетямили що ціною свободами Льва Толстого про те скільки в решті решт людині потрібно землі. — Ред.)

Сусідкою Пахома була одна жінка, котра мала невеличку посілість. Вони мала сто двадцять десятин землі. Через довгий час вона ніколи не робила кривди мужикам і жила з ними в мирі. Але якось поставила нова передуюча жовніра завідателем і він надовіси мужикам карами. Хоч як обережним був Пахом, все-ж таки, то кінь займав в овес сусідки, то корова забігла з ній городу, то телята займав на ній пасовисько. За все те була кара.

Пахом злостив, гнівався, лаяся, любивав свою родину, та протягу літа прибавив на свою душу много гріхів, через завідателя. Одинока відрада для нього була, держати худобу на подвір'ю. Справді худоба менше їла, але і він менше мав журби.

Якось читав чутка, що сусіжка хотіла спродати свою землю і що завідатель мав намір її купити. Коли мужики почули про це, дуже затривожилися.

Наколи завідатель стане паном, думали вони, тоді не буде кінця карам.

Вони настарали на жінку, щоб землю спродала громаді, а не завідателеві. А коли обіцяли заплатити її більше як він, вона згодилася. Мужики зібралися на нараду, раз і другий раз, однак не могли прийти до порозуміння. Чорт засіяв недугу поміж ними. Остаточно порішили, щоб кожний купив землі після своєї можливости і завістительська змова згодилася на це.

Коли Пахом почув, що сусід-мужик купив двадцять десятин землі з умовою, щоб половину ціни заплатив зараз, а решту на сплату, він стан завидувати. „Вони продадуть всю землю, а я остануся з порожніми руками". Він раливсі жінки. „Мужики купують землю. Ми мусимо дістати шесть десятин", сказав він. Вони роздумували, як би взятися до купна.

В них було ощадженних сто рублів. Спродали лошака і по ловину своєї пасіки, післали сина на роботу, і в цей спосіб успіли зібрати половину ціни землі.

Пахом оглянув кусник землі що мав пятнадцять десятин, з лісом, і зробив угоду з сусідою. Заплатив половину своїми тяжко зібраними грішми, пійшли до міста і підписали контракт. Другу половину грошей мав заплатити Пахом до двох років. Він мав тепер землю.

Він полічив грошей від жіночого брата, купив пасіння і засіяв, куплену землю. Все складалося дуже гарно. В протягу одного року він міг сплатити дові сусіді і жінчиному братові. Пахом був тепер ніби кожним паном своєї землі. Він управляв свою власну землю, косив своє власне сіно, гнав свою худобу на свое власне пасовисько. Він був повний радости. Трава якось інакше виглядала, здавалося, що відмінні роди цьвітів на ній ростуть. Давніше ся земля представлялася йому так само як і друга, але тепер йому видавалося, що пей кусник землі в благословенний Богом.

Пахом зажинав пишного життя Все вже тепер було добре коли б лише мужики вимінили його поле в спокою і не пускали своєї худоби на його лани. Він наймичув їх в приятельський спосіб. Однак вони не переставали гнати своїх коров на його сіножать, а в що чи чужі коні лізли в його збіжжо. Пахом вигадав товар за шкоди і через якийсь час не робив мужикам жадної пакости. Остаточно, однак, він стратив терпеливість, і вніс скаргу до суду. Все-ж таки він знав дуже добре, що конечність приневолила мужиків робити йому шкоду. Але він постановив дати добру паучку мужикам, бо інакше спасуть його землю до чиста. Добра наука може показатися пожиточною.

При помочи суду він дав їм більше як одну науку, бо більше як один мужик став покараний. І з того вийшло таке, що мужики не зовсім приязно до нього відносилися, і дуже радо робили йому різні шкоди В короткім часі він став ворогом свім своїм сусідам. Його земля зросла, однак ціла громада видавалася йому тепер за тісною.

Одного дня, коли він сидів дома, подорожуючий мужик попросив його о нічліг. Пахом задержав його через ніч, дав йому багато їсти і пити, допитувався звідкіля він прийшов, і говорив про це і те. Мужик розповідав, що він іде з околиці долішньої Волги, де він був на роботі. Місто мужиків там поселились. Їх прийнято до громади, і кожному з них придїлено десять десятин. Прегарна земля! Аж серце радувалося бачити її покриту колосям. Один мужик прийшов там голий і босий, з порожніми руками, а тепер має пятьдесять десятин засіяних пшеницею. Минулого року він продав зайві пшениці за пять тисяч рублів.

(Далі буде)

ЗДОРОВЛЯ ДЛЯ КОЖНОГО ДНЯ

Купіль.

Ви потрібуєте чотирьох річей і води в баняку, мила, шматки для миття (мийку) і рушник. Якою повинна бути вода холодною чи горячою? Горяча купіль раз на тиждень є приємністю, але для щоденної купелі, холодна вода, що має температуру рівну температурі повітря в кімнаті є найкращою для молодої і здорової людини, якою є ви. Намилъте мокру мийку і зітріть нею скоро усе тіло. Потім знов мокрою шматкою без мила змийте мило. Тоді візьміть рушник і витріть свою шкіру пати рючи її рушником аж поки вона не розгорівться. Третя шкіри рушником є важною частиною купелі. Воно помагає циркуляції крови, як ви не бачите а кольору шкіри. Як що ви маєте ванну і можете купатися у купелі, то це є приємністю. Додайте до холодної води горячої скільки треба. Раз на тиждень або частійше, щоб добре вимити шкіру і відкрити пори (маленькі отвори потових гланд і інших гланд), що дає їм нагоду працювати найкраще, ви можете мати гарячу ванну. Наллйте трохи води собі на шию, або окуніть ногу в ванну, щоб запевнитись що вода не є в ні за холодною, а ні за гарячою. Вилізте в купіль і вийдіть з неї за якихсь 2 або 3 хвилин.

Рушник.

Один рушник доброго розміру, це все що ви потрібуєте. але спеціяльний рушник для купелі, як що ви можете собі дозволити, є дуже добрим, щоб натерти тіло і розігріти шкіру. Ви завжди можете купити мийку (шматку для миття) з такого ж матеріялу як і рушник для купелі за де кілько центів Вижміть і розтягніть свій рушник і повісьте його сохнути, ви можете зужити його знов другого тижня. Коли ви візьмете гарячу купіль на приконці тижня, цей рушник виконає свою службу і в неділю рано ви маєте свіжий рушник разом з вашим чистим одінням

Мило.

Що до мила, то звичайне більше мило є найкращим і воно не коштує дорого. Не вживайте мила, що турбує шкіру, не означає, що воно має забагато лугу (оказаїдів)) і алкалїни небобрі для вашої шкіри. Не липайте мила в воді. Це його шкодить.

Дощівка.

Колись може ви забудете для себе свою власну хату. Коли ней час вийдіть не забудьте по мочіка (мягка вода з лугу) є найкращою для купелі і прання. Забещечу собе на певно добрим і чистим запасом води для життя і варення. Поговоріть з своїм архітектом, як забезпечитись певно і вручно запасом дощівки. Вона за оплачує мило і є доброю для вашої шкіри. В докторих домах в Канаді, дайблізше на фармах хатю мають запаси дощівки. Може ви зможете її мати також.

Флорянс Найтінгейл.

Флорянс Найтінгейл казала, що кожен, хто дійсно хоче викупатись, може мати купіль, навіть наколи він має бо лише один кошик води

Ви кажете собі, що ви могли б брати купіль щоденно, як щоб ви мали окрему кімнату для себе. Але ви спите в кімнаті вдвох. Що ви маєте робити? Поставте заслону, осгільки зможу, щоб вона закривала вас і вашу купіль, від іншого ліжка і особи

Як що ви не можете дістати за слони, уговоріть з вашим спільником, що ви будете вставати і брати купіль на пів години ранійше Інша особа може зістатись обіцйно спячою на протязі цього часу.

В такий спосіб ви матимете кімнату для себе

Е. МакМіорні, М.Д., с.В.Е.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ОДНА З ДУХОВНИХ ПРИЧИН УКРАЇНСЬКОЇ РУЇНИ

„Не робитимеш собі взаємного кумира ні подобини".

Цей наказ є ключем до розуміння причини духової руїни нашого народу. Зміст цього наказу ясний і недвозначний. Остільки ясний, що Греко і Римо католицькі церкви викинули з своїх заповідей усі слова починаючі від слів: „Не робитимеш собі взаємного кумира..." і доклінця наведеного вірша. Для них було ясно, що треба, або покинути покоління святих, образам і т. п. або скреслити ці слова з Писання. Вони волізли краще скасувати Слово Боже ніж свої вигадки. Але тоді їм бракувало одної заповіди, бо лишилось лише десять. Аби поповнити число вони без всякої потреби розділили останню заповідь на дві. Православні ієрархи не осмілились учинити, що будь з цього уступу, отже в їх молитовниках ця заповідь подана без зміни, як другі заповіді, але проте вони нічим не відтали від католиків в учинках і відправах, що пей наказ одверто зневажають. Що гірше, чи ставлення католицизму чи православія, лишаю судити читачам.

Наказовий шлюб закон Божа. Божого, що охоплює перших дві заповіді являється найбільш важливим обовязком людини. Що Бог оцінює цю заповідь як найбільшу слідує з ясної відповіди Христа. Коли Його спитали: „Котра заповідь з законі найбільша? „Він казав йому Ісус: „Любитимеш Господа Бога твого всім серцем твоїм і всею душею твоєю і всею думкою твоєю. Це най більша і перша заповідь." (Евангелія від Матея 22 голова, верші 37,38).

Перша заповідь є основою віри. Вона ставить суворіння в відповідне відношення до свого Творця, вона очищує, уплагодить і відновить живий духовий звязок. Перша заповідь викликує усе найкраще, що є в людській природі і являється найвищим обовязком людини. Уся моральність і її рацію залежить на цю заповідь. Тому переступи першої і другої заповіди мусить вести до неминучої руїни її одиниці і народу, що не зважить і не не в меншій мірі між переступи інших заповідей.

Ідольство є публічним переступом наказу Божого. Ідольство є поклонення в котрім нам, що належиться Богові і йому поодиноко перешкоджається або удаються якомусь з Його сотворінь, або якомусь витвору людей. Поклонення сватим являється як раз таким ідольством. Католицький і православний клер оправдується тим, що старшим і начальству на землі належиться одна шана, святим більша, діві Марії ще більша, а Богові ще більша. На те вони мають спеціальні назви в грецькій і латинській мові. Але цей тут який поділ фактично не змінює справи. Бо нема спосібу розрізнити одну шану від другої. В дійсності святим, ангелам, діві Марії уділяється однакова шана, як ми зобачимо не нізше. Фактом є, що Писання незнає абсолютно нічого про ці ріжні роди поклонення, воно заборонює людям пожаданого тому будь окрім Бога одного. В практиці люде не повинть жадної ріжниці поміж різними панами і приділяють перед святими і дівою Марією так само як і перед Богом і то на підставі офіційно виданих церковою інструкцій в молитовниках для народу. Доказом цьому є нище наведені цитати з Греко Католицького молитовника „Молитовник для України народу", затвердженого генеральним вікарієм в Перемишлі, та з православного молитовника: „Добрий Пастир" затвердженого архиепископом Теодоровичем (видання 1926 р.) З нонище наведених питат ми зобачимо, що по божні православні і католики просять і сподіваються від ангелів, святих і діви Марії рівній, що їх може дати лише Бог. Ім приписуються в молитвах властивости, котрі посідає один Бог. Ті що молять ся до святих, ангелів і діви Марії очевидно вірять, що кожний святий, ангел і діва Марія є присутні всюди в той самий час, та що вони можуть знати наші думки і невисловлені бажання, що вони можуть чути молитви зі всіх кінців світа.

Це приписує померним людям божеські атрібути і робить їх свого роду богами. Многобожність православних і католицьких пегков дуже подібна до вірувань поганського Риму і є нічим іншим як змінено формою політеїзму. Навіть самі оправдання, що подаються нічим нескими на захист культу святих, обвалів і т. п. не є новинні. Освідчені погане старого Риму пробували оправдати свої культи точно такими ж поясненнями як і сучасні ритуалістичні церкви. Для ілюстрації ми візьмемо наступні молитви в Греко-Католицького молитовника для нарду: „Святий Архангеле Михаїле, св. Николаю, св. Володимире й св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога о нас". Ця молитва вказує, що усі ці давно померші люде, по смерти стали усюди присутними, і можуть чути молитви Українського народу зі всіх кінців землі. Властиво, ней атрібут посідає лише Бог. Або візьмість іншу молитву на ст. 157. „А Ти Мати і Царице нашого краю, Пресвята Богородице, св. Михаїле Архангеле, св. Володимире, св. Йосафате і всі Покровителі українського народу, опікуйтеся цим народом завсіди".

Що всі ці перечислені святі немають нічого зробити для нашого народу, то про це доповість уся історія України і трагічна доля Підкарпатя. Але було б несправедливе винувати цих померших людей, за те, що вони зовсім не в силі були зробити і що їм названо фантазією священства. З них між іншим св. Йосафат був одним з найбільших ворогів свого народу і навязати його заступником українців, це ходавати образу до шкоди. Нема сумніву, що молитви до них є явним ідольством і є причиною гніву Божого, що перебувае над нашим народом. На стор. 47 в молитві проситься ангела хоронителя: „керуй мною в сумнівах, потішай в журбах, ратуй в небезпеці і т. д... і доведи до місця вічного Ід стор. 50 до діви Марії кажеться: „Всю свою надію покладаю в тобі" і далі: „Не ма для нас іншої помочи, нема іншої надії, кроме Тебе". Про Йосафа говориться: „Що від віків нечувало, щоби хто небудь, що взивае Твое ониси благав Тебе о поміч остав не потішений"-Ст. 126. Ми знаємо з гіркого досвіду, що оскільки це торкається нашого народу це є неправда. Подібними прохаяннями ми могливби наповнити книжки, всі вони без сумніву доводять, що католиків їх провід навчав, що діва Марія святі і ангели мають силу і можуть зробити те все, що і Бог. При чім діву Марію величається не менш ніж самого Бога Отця. Візьмість тепер православний молитовник для народу „Добрий Пастир". На стор. 22 знайдете молитву до ангела. Його благається щоб він: „просвітив і охороне, на добре діло навів і на дорогу спасення направи". На стор. 285 до діви Марії кажеться: „Перейшлв Ти до життя, як мати Життя, і Своїми молитвами вирвеш душі наші." На стор. 267 до св. Миколая кажеться: „Ти в Мирах святий, показався Спасителем".

Очевидно, що поміж православними і католицькими віруваннями нема великої різниці, зокрема в їх поглядах і віруваних в силу і спосібність святих ритувати і спасати від усього. Ця віра наука для тих, що хоч трохи ознайомленні з змістом Писання, безперечне винадае як обман і ілюзія і в найкращім випадку марноверством. В Писанні нема найменших натяків на те, що душі померших можуть зноситись з живими чи чути їх молитви з різних кінців землі. Такий контакт з душами померших заборонюється Словом Божим.

„І небуде між нами проклинателя, або такого що визиває духів, або вгуче, або мертвих розпитує". Пята книга Мойсея голова 18, вери 11. Чи не є більшість молитов до святих розпитуванням мертвих? Поклонення і приписування померним людям божеських атрібутів заборонено Словом Божим. Уся праця посередництва поміж Богом і людьми належиться виключно Господу Ісусу Христу. Писання каже:

„Бо один Бог один і посередник між Богом і людьми, чоловік Христос Ісус (І посл. до Тимотея гол. 2, вери 5). Апостол Петро казав священикам і архиереям про ім'я Ісуса Христа:

„І нема ні в кому другому спасення, бо й нема іншого ім'я під небом, даного людям, щоб нам спасатись нам". (Діян. 4:12). Коли апостол Йоан мав видіння і впав перед ангелом, щоб поклонитись, той відповів йому:

„Гляди не роби того, бо я співслуга твій... Богу поклонися" (Обявлення Йоана 22:9). Наведені місця з Слова Божого і інші ясно заперечують молитви до святих, ангелів і діві Марії. В світлі науки Писання ми робимо тяжкий гріх, коли молимось до них. Діва Марія сама потрібувала заступника і спасителя. Це її власні слова:

„І зрадувався дух мій в Богі, СПАСІ моїм" (Лука 1:47).

(Продовження на сторові 7)

ДЕЩО ПРО СУБОТНИКІВ І ІХ НАУКУ

Брак знання Слова Божого серед українців дае нагоду всіляким сектам ширити найбільш дивовижні погляди серед наших людей.

Поширення різних зубочених сект в відомим явищем що дискредитує релігію в очах ширшого загалу. Вибрики малих ексцентричних сект закрива двері для проповіди Евангелія, серед ширших мас, воно витворює антагонізм до всякої релігії серед мало поінформованих людей і в деяких випадках дівае гірше ніж яка будь атеістична пропаганда. Але увінчовженість нашого народу, здоровий розум і природний гумор дають нам повність, що сектярство серед українців буде вимиканим явищем

В останні часи суботники почали проявляти ознаки життя в Торонто. З початків появи цієї секти їх навчання викликало лише подив. Вони вчили що Христос тепер знаходиться на небі в спеціальній небесній храмині, досліджуя гріхи і кінчав відкуплення. Вони було вчили також що двері спасення були вже рівно-закриті в 1844 році і потім вже ніхто неміг спастись. Адвентисти (чи то суботники) навчали, що було гріхом плановати від 1844 року, що Сатану було зроблено козлом від пущення і що він мав понести гріхи народу Божого. Суботництва тверділи що душі померших спалять в земовий до часу воскресення і суду. Вони вчили, що грішники в пеклі будуть знищені на все і що вічної кари нема. Вони вчили що треба додержувати суботи, а не неділі. Що неможна їсти свинини і т. і. В. Мілєр, що засновав цю секту, коли його пророцтва не здійснилися зрікся її, але Пані Гвайт жінка цього ін прилюдилася вслідкі вічи стала лідером і „пророкувано" вухе аж до своєї смерти Пані Гвайт тверділа, що її не раз брано на небо, і від час очівці такої секторської ідеї би бачила на неї храм, і то пілий будинок. Усі свої видіння вона записала. Свої „свідоцтва" пані Гвайт станила на рівні з Словом Божим, і тверділа, що сам Бог їй відкрив їх, але все ж сама змінила ці відкрити і то часто. В одній з її видінь вона каже, що ангел, що був з нею сказав їй що по 1884 році ніхто вже не спасеться, пізніше вона не змінила і тверділа, що ще можна спастись. Вона змінила одяг для жінок, котрий їй біли було дано на небі і т. і. По її смерти рух розкошося і де котрі з суботників стали зрікатися значення храм принесли без рогу в жертву на престолі в Єрусалимі, та цей період кінчився коли Юда Макавій розбивши ворога і заняшли Єрусалим очистив поругану святиню.

Щоб ці 2300 вечерів і ранків не значили, цей час не міг початись від наказу Артаксеркса відбудувати Єрусалим, бо Писання ясно говорить, що цей період починається ніт час існування, а той час відбудова Єрусалима є подібно цілковито протилежною по змісту. Пустошення і відбудова двох великих пророцтв в рівним правом відности до кожної історичної події в котрій люде думали про мир.

В розділі: „Пояснення 2300 вечорів та ранків" (Дан. 8:14) ми знаходимо інтерпретацію, що будується повністю на фантазії автора. Правда треба зазначити, що він не сам придумав це поколення, але не дорівнює історії від Мілєра, що розпочав секту адвентистів, хоч про це автор брошурки нічого не пише.

Мілєр перший а за ним і автор брошурки, що слідує нерозумно за наукою Мілєра в цім питанні, почав з помилкової свідомо дібраної дати. Не знаючи історії вони взяли дату листа Артаксеркса, що був писаний в 457 р. до Христа за дату наказу пр. відбудову Єрусалиму і почали від неї раховати В дійсності наказ про відбудову Єрусалиму був виданий на тридцятім році царству панування Артаксеркса неї то в 145 році до Христа. Отже вони помилились на цілих 12 років, але цікавою річ, є що не їх зовсім не турбує. Загал тобе історії не знав і як що факти протирічать їх науці, то тим гірше для фактів. Одна помилка викликує інші, а ті знов тягнуть за собою нові, поки вся наука секти не стає комплікованою системою фантазій

Суботники взяли неправильно дату і без всякої підстави переробили ці в роки 2300 вечорів і ранків в нічим іншим як вечорами і ранками. Це сказане кожний хто хоч трохи знає гебрайку, на шести суботників наші люде гебрайки не знають. Адвентисти-суботники проголосили, що в цім випадку день має дорівнюватись рокові, і робіть з ними, що хочете. Рік той голі. Фактично це пророцтво про 2300 вечорів і ранків вже давно сповнилось (Дан. 8:14). Цей період почався коли Антіох Епіфан зпсчестив храм принесши без рогу в жертву на престолі в Єрусалимі, та цей період кінчився коли Юда Макавій розбивши ворога і заняшли Єрусалим очистив поругану святиню.

Щоб ці 2300 вечерів і ранків не значили, цей час не міг початись від наказу Артаксеркса відбудувати Єрусалим, бо Писання ясно говорить, що цей період починається ніт час існування, а той час відбудова Єрусалима є подібно цілковито протилежною по змісту. Пустошення і відбудова двох великих пророцтв в рівним правом відности до кожної історичної події в котрій люде думали про мир.

В розділі: „Пояснення 2300 вечорів та ранків" (Дан. 8:14) ми знаходимо інтерпретацію, що будується повністю на фантазії автора. Правда треба зазначити, що він не сам придумав це поколення, але не дорівнює історії від Мілєра, що розпочав секту адвентистів, хоч про це автор брошурки нічого не пише.

Мілєр перший а за ним і автор брошурки, що слідує нерозумно за наукою Мілєра в цім питанні, почав з помилкової свідомо дібраної дати. Не знаючи історії вони взяли дату листа Артаксеркса, що був писаний в 457 р. до Христа за дату наказу пр. відбудову Єрусалиму і почали від неї раховати В дійсності наказ про відбудову Єрусалиму був виданий на тридцятім році царству панування Артаксеркса неї то в 145 році до Христа. Отже вони помилились на цілих 12 років, але цікавою річ, є що не їх зовсім не турбує. Загал тобе історії не знав і як що факти протирічать їх науці, то тим гірше для фактів. Одна помилка викликує інші, а ті знов тягнуть за собою нові, поки вся наука секти не стає комплікованою системою фантазій

Суботники взяли неправильно дату і без всякої підстави переробили ці в роки 2300 вечорів і ранків в нічим іншим як вечорами і ранками. Це сказане кожний хто хоч трохи знає гебрайку, на шести суботників наші люде гебрайки не знають. Адвентисти-суботники

МАЛИЙ КАТЕХІЗМ

Питання 7.: Що є постанови Божої?

Відповідь: Постанови Бога є його вічна ціль, по раді його волі, котрою Він для своєї слави, призначив все що діється. (м)

м) Рим. 11:36. Бо з Него, і Ним, і в Него все Єму слава на віки Амінь.

Ефес. 1:11. У тому, в котрому й ми наслідниками зробилися, бувши наперед призначені по задуму Того, хто чинить усе по раді волі своєї. Діян. 2:23. Сього, призначеного радою і провидінням Божим виданого, ви, взявши руками безбожників, і пригвоздивши, вбили

очі небесну святиню в котру вийшов Христос. Але не всі вірили усьому тому, що пізніш ухвалося „пророкині", треба буде повернть з Писання. Для нього адвентисти і так само автор нашої брошурки взяли настунний вірш з Писання: „Такого маємо Архиерея, що сів по правиці престола величча на небесах, служителя святині і скині істиної, котру поставив Господь а не чоловік" Жид. 8:1. Цей вірш на біку як і багато інших протирічить суботницькій теорії.

Престол величча, місце перебування спеціальної прозби Бога в Старозавітнім Храмі знаходився в Святая Святих за завісою. (Див. 1 Сам. 4:4 Мойс. 16-22 2 Мойс. 26:33) Суботники кажуть, що небесний храм має такий самий план який малозавітній. Послання до Жидів (Гол 6 вері 19 і 20) каже, що Христос вже вийшов „у саму середину за завісою, ставшись Архиереем повік". Всі ці місця доводять, що як напіть приняти суботницьку катерізлістичну умву про існо вання храму десь на небі, напівть в цім випадку їх інтерпретації являється фальшивою. Послання до Жидів було написане в 64 році по Христі і це послання каже, що Христос вне тоді вийшов в Святая Святих за завісу і сів по правиці престола величча. В світлі цього ясного значіння наведених вершів, як суботники можуть твердити, що Христос вийшов в Святая Святих аж в 1884 році пізніше

Трудно також зрозуміти на якій підставі суботники змішують працю Христа в славі на небі в небесній храмі, з очи-

(Докінчення на сторові 6)

Evvanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ДЕЩО ПРО СУБОТНИКІВ І ІХ НАУКУ

(Переписане з ст. 5)

шеним земною святині.

Хто значіння святиню на небі? -Як що вона була чиста, то як можна пророчо про очищення чи очищення земного будинку прикладати до храму посередництва Христа на небі? В цім порівнянні не ма а ні подібности а ні логики Їх аргументація пригадує українських приповідку: „В огороді бадиня а в Київі дядько". Якби дядько поміж бадиною в городі а дядьком в Київі? Точно такими якими мають суботники в своїх доведеннях помилками в своїх доведеннях помилками.

Посланіє до євреїв инше про подію, що вона вже мала місце сьогодніки в сучасну пору Писання кажуть, що то сталося майже 2000 років по подію. Але на цім місці треба означити, що Писання ніколи навченню нікотами думати що на цей в якась будова Царство Боже не є їжа і пиття, тим більше воно не може бути бенкетом, та що старозавітнім, що відбув свое значіння і часи свої пожиток нього.

Суботники в своїм, що вже [illegible] наказав на ложки Пр[illegible] і Старозавітніх пр[illegible] і писали вони залежали [illegible] але лишили інші, такі самі вірні. Приклад вони за [illegible] і не спинили, бо сказать, що й Христос не ін[illegible] і той самий має забов'язання обрізання. Христос і всі посланці були обрізані. В Новім Завіті ніде нема забовони обрізання і в часи Павла [illegible] Христі сам Павло обрізує одного учениика. Вони так само повинні позволяти боронь і не стригти волосся на голові і робити усе те що робить вони хотять. Як щоб вони не робили, то ми приймаємо приклади їм послідовність. Суботницька теорія вияснює повний брак розуміння дороги спасення і науки. Євангелій, їх теорії збудовані на кальвінських Міллера і галюцінаціях Гвайт. Гвайт говорив і Писання перетворював лише на помію. Нещадно, що деякої суботники дріжаються дані Гвайт і Міллера, проте вони слідують за їх наукою. Дістаньте і прочитайте повні Міллера і Гвайт і ві так переконаєтесь українських суботницьких літературу і ви відразу побачите джерела на уки.

Що до їжі і спинини то Христос вчив, що не те оскверняє людину, що входить в уста, але те що виходить з уст. Апостол Павло наказує: „Нехай же ніхто не судить вас за їжу або напиток, або поділом свят, або нового місця, або суботи (Колосян 2:16).. Суботники не кориться Слову Божому а судять всіх направо і на ліво за українську ковбасу, сало і суботу. В посланні до Тимотея апостол пише: „В останні часи відступлять деякі від віри, слухаючи духів хетрих і наук бісівських... що велять вдержуватись від їжи, що Бог сотворив на їду з подякою.. Бо всяке сотворіння Боже добре і ніщо не гидке, коли з подякою приймаємо". (1 то Тимотея 5:1-5. Лишись так само Діянь 10:10-15)

Так само з точки зору Писання ніхто не вимога дотержати суботу не витримує найменшої критики. Писання каже: „Нехай же ніхто не судить вас.. поглядом суботи'. Писання вчить, що в справі додержання семого дня, кожний ві ручний є судею сам для себе. „Інший шанує один день над другий день. Інший же судить про всякий день однаково. Кожен у своїй мисли нехай буде певен" (Римл. 14:5). Як що суботники хотять з жидами спит кувати суботу, то не їх діло. але вони немають найменшого права накладати на інших і обвинати їх за те, що вони вибрали інший день.

Слово Боже говорить суботникам: „Ви вважаєте на дні місячі, пори літа. Боюсь, за ре, що може марно працював коло вас". (Галат 4:11). Або святкувати суботу з спокійним серцем суботники мають виключити з Писання половини Нового Завіту і спеціально всі послання апостола Павла. Що до святкування неділі, то ми твердимо що важним елементом в цім наказі про час відпочинку в поколенням кожного семого дня, неважно чи це буде вівторок, середа чи неділя. Неділю перева вибрала або підкреслити. свою відмінність від жидівського закону і тому, що того дня Христос Воскрес. Тому що нема наказу святкувати виключно неділю, ми вільні вибрати день який церква схоче. Але в той же самий час наведені мною вершії доводять, що вимога святкувати лише суботу як день відпочинку, є заборонена Словом Божим, що заборону суботники ламають.

Твердження суботників, що апостоли не святкували неділю немає підстави. Апостол Йоан бачив видіння в день, що він його зве „Днем Господнім" -ъ це була неділя (Див. Відкриття 1:10). Апостол Павло предложив хліб з братами в неділю (Діяння 20:7). В неділю робилася збірка на церкву (Див. 1 Кор. 16:1,2). По смерті Христа апостоли мали звичай збиратись в неділю (Діяння Йоан 20:26 і т. д.)

Твердження суботників що неділя була заведена Римо-католицькою церквою за часів Константина в 321 році по Христі каже: „Ми так само додержуємо осьмого дня з радістю, котрого дня так само Христос устав із мертвих". Ігнатій (107 р. по Христі) пише: „Ті що турбувались про стрічі речі прийшли до нової певности, вже не дотримуючи субот, але живучи згідно Дня Господнього, котрого дня наше життя воскресло".

Юстін Мученик (145 р. по Христі) пише: „Але неділя є днем на котрий ми всі збираємось, тому що не перший день тижня і Ісус Христос наш Спаситель цього дня воскрес із мертвих". Подібних свідків ми маємо безліч. Мелітo з Сарів в 175 р. Іреней 160-200 р. Єлемен з Александрії 174 р Тертуліян 200 р. Оріген 185-225 і багато інших. Всі вони ясно пишуть, що церква в їх дні святкувала неділю. Як в світі цих фактів хто небудь може твердити, що неділя було заведена в церкві пізніше й незнаю.

Перекладки наведених мною свідків можна знайти в кожній бібліотеці і кожний хто цікавий може переконатись сам в правдивости моїх твердженъ.

Що Константин зробив в 321 році? Він лише офіційно визнав святкування неділі, що існувало в перших днів церкви. задовго перед ним.

Папа неміг змінити суботу на неділю, бо вільні вибрати день який церква схоче. Але в той же самий час наведені мною вершії доводять, що вимога святкувати лише суботу як день відпочинку, є заборонена потопу.

Всіляні цитати з католицьких джерел про те що ніби католицька церква дотягала неділю нічого не доводять, бо справа в тім, що католики рахують свої початки від днів апостолів З другого боку в дискусіях з протестантами нони часом тех само як і суботники допускаються перебільшень. В їх научних творах вони того не пишуть. Католицька Енциклопедія що й писала Роберт Аштон Ко. каже: „Неділя була першим днем тижня, по жидівському способу рахування, але для Христіян вона стала займати місце жидівської суботи в апостольські часи, як день призначений для публичного і урочистого поклонення Богові". З великим радістю переважно, що казують або думають католики про ту або іншу справу, як так само тверження суботників не в доказом правдивости їх науки. Фак ти мусять говорити самі за себе і ні факти опровидують всі суботницькі спекуляції

Що святкування суботи немогло бути повязане всьому світові доводить нам весь досвід. Бог ніколи неримагав від людини того чого та людина неможе зробити. Фактом є, що мешканці на бігунцях не можуть дотримувати загальної суботи. бо там нін року ціх нін року день

Знов як що два чоловіка пливуть в різні сторони з одного місця, то коли вони знов зустрінуться обійшли світ на тім самім місці, то вони бачуть різництвом в часовий часу на два дні. Котрий із них буде мати праздник суботу?

Це явище залежить на рух землі в сполученні з рухом поворожучих. Усі кораблі, що плинуть через Тихий океан. по середині океану або касують або додають один день до тижня. залежить на то в якій бік вони їдуть. Це робиться для того щоб направити календар, або він був в гармонії з іншими.

На нашу думку пятном зіпя ня в святкування неділі як твердять суботники. це твердження в пісчитанню. Пятном зіпя я думаю є перекручування фактів і безпідставні напади на інших. Прочитавши суботницьку брошурку я прийшов до переконання, що вони по тільки мають пятно, але може і самий звір перебував поміж ними.

Михайло Фесенко

THE FORTY FAMOUS WRESTLERS

From the musty pages of an old church history some lover of brave deeds has brought to life the story of a Roman legion encamped in the dead of winter on the shores of an Armenian lake.

The sun had gone down and night was falling when the soldiers were drawn up in a line to hear the imperial edict ordering all men in every place on pain of death to pour a libation before the image of the emporer in token that they acknowledged the ancient gods of Rome.

It was a strange scene, the flaring torches, the ranks of men with set, stern faces, the officers standing near the rude altar, the ensigns of Rome fluttering in the bitter wind and beyond, the dark and terrible lake on which, if any refused to obey, he would be send naked to meet his death in the long winter night.

One by one the soldiers filed past the image of Caesar and poured out the libation. But now a soldier, young, stalwart, straight, stepped out of line, and with high uplifted face said; "I owe no allegiance before that to my Master, Christ," and stood aside. The line filed past and another and another stepped out until there stood together forty soldiers, so strong so daring in every deed of courage that they were called the „Forty Famous Wrestlers".

The Roman general stood aghast. „What is this?" he cried. „Do you understand what awaits you there?" And he pointed to the lake. „A dreadful death to wander there the lond night trough because you will not pour a few drops of wine before the image of Caesar. You need not believe in the gods of Rome. I do not believe in them myself — but surely your Christ does not require this of you, and do you think I am going to lose my forty best soldiers for such a whim? Tomorrow at evening the ranks will form again. If you obey — well; if not — the frozen lake. Throw not your lives away".

They were young, the forty wrestlers, and life was sweet. Each heart held the thought of home, a little home mid clustering vines and olive trees, where father, mother, wife, and children waited for them. Life was sweet and death upon the lake was cruel, and the pouring of the libation a little thing. Would the Christ care?

The short winter day was drawing to a close as the legion formed in line. Again the torches flared and the eagles of Rome looked down upon the solemn scene. No word was spoken as the soldiers filed silently past, pouring the libation. But when the first wrestler's turn came he stepped quietly out. Taking off his helmet he laid it at the feet of the general with his sword and his spear and shield. On them he laid his cloak, his tunic, and his warm close fitting undergarment, then turned to the lake singing in a clear sweet voice as he went to his death:

„Forty wrestlers wrestling for thee, O Christ,

For thee we claim the victory and from thee the crown".

The second followed, and his comrades, dumb with wonder watched him lay down the arms he so gallantly borne, lay down his garments and go on the dark and gloomy lake of death singing:

„Forty wrestlers wrestling for thee, O Christ,

For thee we claim the victory and from thee the crown".

Another and another followed till all the forty soldiers were out upon the lake and forty voices had taken up the triumph song. Slowly the night wore on and the guard in the house on the bank, where warmth, clothing, food, and drink were waiting for any who might turn back, heard the song grow fainter and more faint as one by one the voices failed. At last, just at dawn, one wrestler came creeping back, but even as he lifted his hand to deny his Lord he fell lifeless. Then the guard, who could not bear that that band should be broken, took off his helmet, and laying down his shield, and spear and garments, went out to join them, singing exultantly. It happened many hundred years ago, and still that triump song rings down to us across the centuries as clear and sweet as it did upon the ears of their Roman comrades that awful night.

Violet Tennant.

ЗАКОН БОЖИЙ ОДНО, А ПЕРЕДАННЯ ЩО ИНШОГО

Закон Божий існує вічно, а передання людські не скріз і не завжди.

Закон Божий — що райське дерево, а передання тінь. Закон Божий — це наш життя, а передання листя. Закон Божий — це Боже в людині серце, а передання це смоктиний листок, часто покривающий гадину. Дверима Божого храму є закон Божий, а передання це прибелений до храму притвір. Як передяги від

(Переписане до ст. 4)

ОДНА З ДУХОВИХ ПРИЧИН

Христос був Спасителем і для діви Марії. Коли один священик настоював, щоб один хлопець молився до діви Марії про спасення, то він відповів йому: Добродію, як діва Марія може спасти мене, як що вона сама стратила і немогла знайти свого власного сина. від час перебування в Єрусалимі. (Прочитайте оповідання в другій голові Евангелія від Луки починаючи від 42 верщу). Ми певні, що ми більш шанувемо діву Марію коли не поклоняємось їй зовсім, ніж ті котрі робять з неї ідола своїми поклоненнями і молитвами.

вінтаря, а хвіст від голови, так далеко відстоїть передання.

У нас майже скрізь неприємну що неприємність зрівнювати, забувши закон Божий і замінивши у одно з людською грязюкою так, що людські вигадки може відносять: і на них навіть вірять. про любов не подумають. Хай сповниться оце: Лицемірні! Запро передень нашими ви зруйнували закон. Усе те буде переданням, що не Божим законом.

Григорій Сковорода.

Річний Обід

26-го Квітня вечером відбувся річний обід Української Реформованої Гмажди в Торонто. Жіноче Товариство приготовало добру вечерю. По вечері відбувся концерт. Ярослав Самарс виконав чудово незвичайно трудне музичне число на піано. Дарія Савицька проспівала сольо, що зробило гарне вражіння. Технофон Мейстром виконала на новім інструменті (гітара-мандоліна) мелодійні пісні. Володимир Сколодобаєв усім добірною музикою на мандоліні. Вечір пройшов незамітно в дружній розмові. Жіноче Товариство хвалиться прибутком.

Присутній

Німецький протестант головою православних в Европі

Німецький протестант на призвище Ліде, якось був здобувся на посаду Єпископа в православній церкві на Україні. Ставши єпископом він прибрав імя Серафима і переїхав до Берліну. Пацієти приглядали його єпископом ростальних емігрантів а Німецький Гітлер дав йому повну пітримку тронному і ним.

Православні в Франції, Бельгії і на Балканах були приміщені вилати його зверхність, як що якими спінсами, то вилали його та за те їх переслідували. В такім спосіб всі православні, що знаходяться на окупованих німецьки землях є під єпископом Сергієм але з повторенням [illegible] протестанта що тепер є [illegible] по вказівках протестанта Ліде (Сотрі Сіеа Ерісо

COURTESY

Of Courtesy, it is said
Than Courage of Heart or
[illegible]
Yet in my walks it seems to me
That the Grace of God is in
Courtesy.
H. Belloc.

KILLED OVERSEAS

An official casualty list reports Mykulo McGregor killed on war service. Mr. McGregor served with Royal Pioneers. He was born in Ukraine was 28 years old, married. His parents live in Winnipeg.

SEVEN UKRAINIAN MEMBERS IN MANITOBA LEGISLATURE

„Winnipeg Tribune" states that seven candidates of Ukrainian origin were elected as members of Manitoba Legislature. The paper also writes that Ukrainians in Canada show their loyalty to the country by joining the active service corps in large number There are about 100,000 Ukrainians in Manitoba.

БЮРО ПОСЕРЕДНИЦТВА

Продаємо, міняємо реальності, бізнеси, фарми і т. д. в Торонті й на провінції. За ходіть до нашого бюра по совісну та скору обслугу й пораду до одного з наших двох офісів.

THOR'S REAL ESTATE
661 Queen St. W., WA. 5433
752 Old Weston Road

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

HEALTH FOR LYKY DAY

by Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

The Bath.

Four things you need—water in a convenient basin or tub, soap, a wash-cloth and a towel. Should the water be hot or cold? A hot bath once a week is a comfort, but for your necessary daily bath, cold water with the chill taken off, so that the water is about the same temperature as the air of the room, is good for a young and healthy person like you. Rub your wet wash-cloth on your piece of soap and thoroughly but quickly go over your whole body. Then go over it again quickly with a wet wash-cloth, to wash off the soap, and then take your towel, rub yourself dry and rub your skin again till it is all in a glow. This rubbing is an important part of your bath. It helps the circulation as you can see by the ruddy color of your skin.

If you have a bath-room and can take a tub bath no doubt you will enjoy it. Mix water from your "h" and "c" tap to give you the right temperature. Once in a week or oftener in order to get the skin thoroughly clean and all the pores—the little openings of the sweat glands and other glands,—working at their best, you might take a hot bath. Splash some water on the back of your neck, or dip your foot in the tub to make sure the water is not too hot nor too cold. Get right in, scrub yourself and jump out in about 2 or 3 minutes.

The Towel.

One good-sized towel is all you really need, but a bath towel, if we can afford it, is very nice.

You can always buy a wash-cloth, made of the same material as bath towel, for a few cents. Shake and stretch your towel and hang it out to dry, you can use it all the week. When you take your hot bath at the end of the week, this towel will have done its duty and on Sunday morning you have a clean towel along with your clean clothes.

Soap.

As for the soap, a simple mild white soap is best and it is not expensive. Don't use soap which makes the skin uncomfortable: that discomfort means that there is too much alkali in the soap and alkali is not good for your skin. Save soap. Don't let it lie in the water. That wastes it.

Rain Water.

Some day perhaps you will build a house of your own. When that time comes don't forget that rain-water (soft water) is a real boon for baths and for washing clothes. Be sure you have a good safe water supply for drinking and cooking. Talk to your architect about some convenient and cheap way of having a supply of soft water. It saves soap and it is good for your skin. Some Canadian homes, mostly farm homes, have a soft water supply. Perhaps you could have it too.

Florence Nightingale.

Florence Nightingale said that anyone who really wanted a bath could have one even if he or she had only a cup of water! You are saying to yourself that you could have a daily bath if you had a room to yourself. But you sleep two in a room. What are you going to do? Have a screen. Have it large enough to screen you and your bath, from the other bed, and the other person.

If you can't have a screen, arrange with your room-mate that you will rise and take your bath half an hour earlier. The other person can just remain officially asleep for that half hour. That gives you the room to yourself.

FILL IN THE NAME

A certain king they chose one (day,
In stature very tall,
And he was bashful, too, forsooth,
His name, you see, was . . ..

A boy, far, far away from home,
His health he guarded well
Refused rich food and sparkling wine.
His name is ....

A fleeing man, a task, a ship,
A storm that tore the sails,
A .... sleeping down below,
A journey that must fail.

A lovely maiden chosen queen,
And all the people bless her;
She saved their lives by risking hers,
They call her good Queen .....

A mighty host, a praying king,
.... trusts in God;
The morrow finds the Assyrian band,
Dead there upon the sod.

An alien raid — a frightened nurse,
Drops a baby in the path,
A guest at David's table;
It's lame ....

A mighty man a-wooing went,
No doubt he was most hand- (some;
He killed a lion in the way.
His mother called him . . ..

A bold and mighty prophet he,
And verily a wise one,
From wicked Jezebel did flee.
[1] This man was old ... ...

A ship at sea, an awful storm,
Heartsick and hopeless all;
But one stood up and cheered (the group;
It was the apostle ... .

A man looked at a burning bush,
A lovelier sight than roses;
He left the sheep, but kept his (staff.
His name, you see, was .....

T. Negoro.

„BUT THEY SAY"

"But they say." What do they say? Let them say. It will not hurt you if you can only gird up the loins of your mind, and cease from man. "Oh, but they have accused me of this and that." Is it true? "No, sir, it is not true, and that is why it grieves me." That is why it should not grieve you. "If it were true it ought to trouble you; but if it is not true let it alone. If an enemy has said anything against your character it will not always be worth while to answer him. Silence has both dignity and argument in it. Nine times out of ten if a boy makes a blot in his copy-book and borrows a knife to take it out, he makes the mess ten times worse; and as in your case there is no blot after all, you need not make one by attempting to remove what is not there. All the dirt that falls upon a good man will brush off when it is dry: but let him wait till it is dry, and not dirty his hands with wet mud. "Cease ye from man, whose breath is in his nostrils."

(Quotation from Spurgeon "Various" 12-538.)

Українська Пресвітерська (Реформована) Громада в Торонто, Онт.

— запрошує —

всіх відвідати Богослужіння громади

Богослужіння відбуваються в неділю о 11 год. рано і о 7 год. веч

Недільна школа о 3 год. по полудні

Молитовні збори о 8 год. веч. кожної середи

Усі збирання відбуваються на долині в Дейл Черч на розі Кейн і Белвуд.

Українська Пресвітерська Громада в Ошаві, Онт.

486 Simcoe St. South

Пастор: І. Яценгий, — Дірігент хору: Гром. Гура.

Богослужіння відбуваються кожної неділі о 11 годині. рано і о 7 годині вечером.

Недільна школа о 2.30 пополудні.

Всіх радо вітаємо.

Перша Українська Пресвітерська Церква

49 Beacon Street, Newark, N. J.

Богослужіння: 11 година рано

Недільна школа: 9.45 година рано.

Пастор. Лука Стандрет.

Діяконка: Олена Яценчка.

Діяконка: Т. Е. Нейфі.

Дірігент хору: Юрій Кириченко

Заходом Укр. Евангеликів

Вийшов новий укр. співаник:

КНИГА ХВАЛИ

Співаник має більше 200 чудових пісень з нотами і має добру оправу. Ціна співаника 75 ц. в Канаді, $1 в Америці. Для Евангельських громад, що купують в більшій кількости 60 ц. Просимо слати замовлення на адресу ред

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„Євангельська Правда", Український Євангельський часопис присвячений поширенню Благовісти, виходить щомісяця, починаючи 15-го. Редагує комітет.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА
EVANGELICAL TRUTH

"EVANGELICAL TRUTH", a Ukrainian Evangelical Monthly Journal devoted to furthering of the Gospel. Edited by the committee

Підписна плата 50 центів на рік, окреме число 5 ц. Адреса редакції: Evangelical Truth — 506 Ossington Ave. — Toronto, Ont., Canada

Рік II. Число 7. Вівторок, 15 липня, 1941 Tuesday, July 15, 1941. Vol. II. No. 7

ЗВІДКИ ВЗЯЛАСЬ І ЩО ТО Є ЄВАНГЕЛЬСЬКА ВІРА?

Серед нашого народу докочується релігійне відродження. Люди покидають старі віри, православну і католицьку, та переходять до нової віри — євангельської (інакше протестантської).

Розуміється, духовенство обох старих церков підіймає крик проти євангельської віри, видумуючи на євангель. віру різні клевети. Проте жоден до цієї людей бажання Христової правди, те саме, що вже й у минулих часах казало людям покидати старі релігії та шукати нової віри. Перший-же Господь наш Ісус Христос, доповнив стару Мойсеєву віру, в котрій виховався. За то Його й розпинали тодішні жидівські духовники: архиереї, книжники та фарисеї. За Ісусом Христом зробили те саме Його учеників та апостоли. Апостол Павло належав навіть до фарисейської класи, сам учився на рабина, і переслідував зразу нову віру, поки не прозрів духом і не став сам найсильнішим проповідником Христової Євангелії. А й пізніше бувало, що люди в імя Христової Євангелії бунтувалися проти духовенства та покидали церкви.

Початкове християнство було безгієрархічне*).

Перші християне не мали ні попів, ні єпископів, ні митрополитів, ні панів, (у теперішнім значінню) ні раз, ні ікон, ні хоругов, ні кадил, ні параставів, ні відпустів, ні сповіди духовникові на ухо, ні миропомазань і т. п. Вони признавали тільки Святе Письмо, правились по демократичному громадами, самі собі вибирали старшин (а ніяких попів), самі громадою тих старшин благословляли і, як треба, то усували, а молились, де було вигідно, і молились просто, із серця, без обрядів і без попівщини. За це в учениках своїх були вони правдивими наслідниками Ісуса Христа: жили чесно і праведно, не кривдили друг друга чи інших людей, помагали ближнім, не жили брехнею ні клеветою, жили помірковано та чисто, не пічкали, не вдавались у роспусту, сповняли совісно свої обовязки, працювали твердо, а багаті з них — було — свою маною роздавали убогим. Такі це були ті перші християнські громади ще в сто літ по Христі, як не ми можемо бачити з апостольських посланий та з того, що нам переказали про них перші християньські та тодішні поганські письменники.

Як християнство з часом поширилось по тодішній римській державі, то пристало до нього багато поган, що звикли були до своїх поганських обрядів, ікон, кадила, церемоній, свят та жерців-попів. Оці свої звички вони вносили в Христову церкву та заснували поволи правдиву і чисту Христову віру поганськими обрядами, повірями і повитягами.

Осьтак у дві-три сотні літ по Христі у Христовій церкві залежалось попівство, а разом з тим починається почитання святих, мощів та ікон, обряди, ризи, приноси, тощо. Між попівством завелася своя старшина: єпископи та патріярхи. Попівство взяло тепер у свої руки всі церковні справи, а зокрема виклад Євангелії і віри. Вони заборонили міряном проповідувати, а то й читати Святе Письмо, та з часом видумували постанови віри, яких не вільно змінити, а які вони назвали „догмами".

Особливо засятилась перв'єна євангельська віра тоді, як римські цісарі, котрі перше переслідували Христіян — самі (312 року по Христі) зрівняли християнство в правах з давнішою римською, поганською) вірою, а опісля признали за державну віру. Було тоді так, що кількох їх білося в римський державі цісарську ко-

(Продовження на ст. 5)

*) Безгієрархічне — безсвященнодарське

Courtesy of Union Gospel Press, Cleveland, Ohio.

Леся Українка

ЄРЕМІЯ

Єремію, зловісний пророче в залізнім ярмі!
Певне серце Господь тобі дав із твердого кришталю:
Ти провидів, що люд буде гнить у ворожій тюрмі, —
Як же серце твоє не розбилось від лютого жалю?

По війні ти на звалищах міста лишився один,
І палкі твої сльози точили холодне каміння,
І луна розлягалась така серед смутних руїн,
Аж найдальші нащадки почули твоє голосіння.

Єремію, ти нічийбя туго, тебе не збагну.
Як же серце твоє не розбилось від лютого жалю?
Бо гаряче джерело і скелю зрина кремінну.
Так, було твоє серце з твердого, міцного кришталю.

І ЗРОЗУМІЄТЕ ПРАВДУ, Й ПРАВДА ВИЗВОЛИТЬ ВАС.
Йоан 8:32

1 — Христове вчення набуло себе рабство в всіляких формі. Жиди в рабстві у Римлян. Приватні раби в руках у жидів. Народ в рабстві у церковній ієрархії. Бідні в рабстві у богатих. І навіть ті, що здавались свобідними були в рабстві у своїх налогів, свавільства і беззакония. Рабство у всяких формах і в найбільш брутальних формах стояло перед очима Христа в Його дні, як воно стоїть перед нашими очима тепер. Христос хотів і хоче зробити людей вільними і знищити всяку форму рабства. Лише Його спосіб заповнив нас в можливости знищення царства рабства. Ніколи не бракувало людей і рухів, що обіцяли людям і продовжують обіцяти звільнення від рабства по свому власному рецепту, але історія доводить, що всі ці способи запроваджують рабство в ще гіршій формі ніж то що існувало ранійш, при чім людство має тижко платити за ці всі експерименти.

2 — Найбільш розповсюдженим методом звільнення людства від рабства було зужиття сили, але цей метод сам по собі без Христа, ніколи не приносив тривалих результатів. Ми шануємо тих що клали свої життя во імя звільнення людей, для знищення рабства. Ми завжди памятатимем з захопленням тих провідників, що звільняли народ і устаткували свободу. Все ж Христос каже, що не що інше, а лише правда принесе повне визволення, що

(Продовження на ст. 2)

Ievankel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

І ЗРОЗУМІЄТЕ ПРАВДУ, І ПРАВДА ВИЗВОЛИТЬ ВАС.

(Перенесення зі сторони 1.)

буде тривале і котре жадний напасник неможе відібрати від нас.

3 — Де хто думає, що не єдиною, але через законодавство прийде звільнення рабів. Безперечно розумне законодавство, що має на меті свободу людини і його права в великим благословенням. Законодавство, що є становленим волі Бога в країні відіграє життя країни на незвичайну висоту. Але справа в тім, що законодавством ви неможете поліпшити людей. Виробіть найкращу, найбільш справедливу систему законів і від так наживе и людолам в центральній Африці. Ваше найкраще законодавство не матиме жадних впливів на їх життя. Тому Христос не проповідував змінити людей законодавством.

І. Зпов в одниці що покладають надію на огнищ, вспіхи звільнить людей з рабства. Прогрес, поступ, знання будуть тими силами, що принесуть свободу. Але що мав Ісус в дійсності? Людина перемогла сили природи і стає їх рабом. Раніше в примітивні часи ви рискали був для людини. В наші часи знання, коли замість звичайного рискала ми маємо великий паровий рискал, тепер вже не рискало і сипує дим людини, але людина для машини. Машина регулює наші години, спосіб нашого життя, наші звички, машина стає людським паном і кречі ті ми бачимо, що з поширенням знання і поступом пошстає нова ера рабства, що будується на машині. Тому Христос не зміг, що поступ і знання визволить нас.

3 — Христос каже, що не зовнішні річі і зміни принесуть свободу рабам, але пізнання правди. „І зрозумієте правду і правда визволить вас"

Коли Христос сказав ці слова, напевно його стояв великий натовп, котрому він відкрив, що Він є Сином Божим, Месією і Спасителем світа. Він їм сказав що „Перш ніж Авраам був, я є". Що він є „Той що з почину". Натовп дуже добре зрозумів його слова, але тому, що їх очі були за сліплені і вони ненавиділи Христа, вони кинулися за камінням, щоб камінувати його за хулу, бо те що Христос сказав Про себе в їх очах було зневажою Бога, лише Бог міг проголосити те що Христос казав їм про себе. Але не всі брались за камінна, писання каже, що многі уверували в Нього. І що тих що уверували Христос сказав, що „Коли пробуватимете у слові моєму, справді ви ученики мої будете і зрозумієте правду і правда визволить вас".

Цікво правдою, що визволить людей від рабства є сам Христос Його особа. Він казав „Я дорога й правда й життя: ніхто не приходить до Отця як тільки мною".

а) В Христі ми пізнаємо правду про Бога. Ми пізнаємо, що Бог ненавидить гріх. „Страшно впасти в руки Бога живого". але в той же час ми знаходимо, що Бог з любови до нас приняв Наш тягар на себе в Христі і ми Його ранами одержелей.

б) В Христі ми пізнаємо правду про самих себе: „Нема праведного нікого"? і тоді ми шукаємо дороги: „Як людина може оправдатись перед Богом" і в Христі ми знаходимо оправдання.

в) В Христі ми маємо запевнення про правду безсмертя. „Нехай не трівожиться серце ваше, а ні турбується". „Вдомі Отця мого осель багато".

б — Ця Правда-Христос як, що вони знайде місце в серці людини, як що людина зрозуміє її і прийме щиро, зробить людину свобідною тепер і в вічности.

Всяке рабство будується на страху. Людина що ніколи неможе і що має Бога батька непотребує нікого і нічого боятись. Ця свобода від страху принесе політичні і економічні свободи. Пізнання ж Христа знільнить людину від найгіршого рабства а не рабства у своїх власних слабостей, жадань і налогів. В Христі люди звільняться від влади гріху і смерти

„ОЧЕВИДНА НЕСЕНІТНИЦЯ"

Проф. М. Чубатий в своїй статті „Чи в католицькій та православний обряд" рубає з плеча. Твердження його опонентів про те що існує окремий католицький, а окремий православний обряд він називає: „Очевидною несенітницею", „звичайним балакученням", „дилетантам переохмінням" і т. д. На початку статті Пан Професор описує про свій великий досвід і всілякі подорожі, але він „такого явища як у нас ніде не бачив". Обурило Пана Професора твердження православних, що існує окремо православний, а окремо католицький обряди.

Замість цього Проф. Чубатий виставляє свою тезу: Перше нема двох окремих обрядів католицького і православного, але існує багато католицьких і православних обрядів.

З другого боку він твердить що: „Віра це річ основна, це питання правди релігійної, а обряд це справа зверхня, справа національно-церковних звичаїв".

Далі Пан Професор знов починає дискусію і знов накидується на своїх противників з обвинуваченнями що вони не тільки незнають, що є обряд, але навіть незнають що це є віра. Можливо що так воно і є, але ми думаємо, що проф. Чубатий твердить те саме, що і православні, лише його думки більше залутані і він сам собі противоречить. Він пише що є кілько православних обрядів, то очевидно, що вони мають неодинакові риси чи ознаки, котрі дозволяють пану професору зачислити їх або до однієї чи другої групи. Те що церкви з латинським обрядом визнали православну ієрархію чи навіть питання не мінне. Фактом є що сам проф. Чубатий поділяє всі обряди на дві великі групи, а ці групи в свою чергу на менші. Одну з цих груп він зве латинською, а другу православною. В решті решт православні говорять теж саме, що і ним професор, і шкода було так багато нервуватись.

Погляд проф. Чубатого на різницю поміж вірою і обрядом мало чим різниться від поглядів православних також. Де кілька років назад, коли православні пробували витворити православний фанатизм у буйних римо-католиків, вони ісюди голосили що віра в одно, а обряд щось цілком іншого. Коли ім єпіскомі одиниці вказували на які будь відрування у православних віри противоречили науці Христовій, то вони їх негайно зачислями до обряду. Моляння поклонення святим обряд, а тому в справою малрважною. Протиставлення, або підділення віри і обряду є безперечно помилкою. Обряд має на меті певними акціями священика, в церкві передати віруючим духовні доктрини інакше кажучи віру. Більшість цих акцій є символічна. Тому обряд буде-ться на вірі і витікає з віри. На цім місці важно зауважити, що проф. Чубатий в одній місці зуживає слово віра в змісті формальнім що коли він говорить про „православну віру" цеб то визнання або церкву знов троха ніще він зуживає слово „віра" в змісті дороги спасення. Для кожного хто береться дискусувати подібні питання варто наперед умовитись про значіння термінів і зуживати їх послідовно бо інакше виходить „звичайне каламучення", як висловлюється пан Професор.

Слово Боже на що суперечку поміж православними і катол ками дає ясну відповідь: „Дух-Бог, і хто поклоняється йому. духом і правдою мусить поклонятись" (Іоан 4:24). Це вказув на те що суперечка ритуалістів є зовсім зайвою і лише шкідна без „святих" обрядів і ритуалів зможе зпонні спонвінити цей наказ Слова Божого.

Григорій Сковорода, так про це пише: „Отже церемонія більш благочестя буде те, що біля овочів лист, що на зернах лушпина... Коляж ци машкара позабрана-своєї сили, тоді позістає-зацемірна ошука, а людина трабом розмальованим". А церемонії це усе те, що може відправляти нещасливий бездільник".

М. Фесенко.

Вчені домагаються,

щоб на пляшках з вином, пивом або горівкою було завжди надруковано: „отрута".

На зборах американського наукового товариства А.А.А.С. в Філадельфії, визначені бостонські психіятри домагались щоб всі напої, що мають в собі алькоголь мали надпис „отрута". Це попереджувало б людей, що вони зуживають шкідливу наркотичну медицину.

Кожний Український Евангелик, а також і його Приятелі повинні читати сами, і поширяти свій релігійний часопис „Евангельську Правду", в кожній закутині Канади й Зл. Держав Північної Америки.

Лев Толстой

ТРИ АРШИНИ ЗЕМЛІ

(Докінчення)

Коли Башкіри ще перечислялся, чоловік з лисячою шапкою уийшов до шатра. Всі замовкли і підвелися зі своїх місць.

„Се атаман".

Пахом зараз передав йому найкращу нічну одіж і пять фунтів чаю. Атаман прийняв дарунки і засів на почетнім місці. Башкіри заговорили до нега. Він слухав, усміхнувся і промовив по російськи до Пахома:

„Гаразд", сказав він. „це можемо зробити. Бери, що тобі припаде до вподоби. Земді є подостатком"

Як це однак зробити. подумав Пахом. Треба якось урядові угоди, бо инакше, нині скажуть тобі бери що хочеш, а завтра можуть тобі то все відобрати. І він сказав.

„Дякую тобі за твої добрі слова. Ти маєш землі подостатком, а моні треба лише небогато. — Однак я мушу знати, котра земля належить до мене. Вона мусить бути відмірена, і урядово затверджена, бо Божа воля панує над життям і смертю. Ви є добрі люде, і даете моні землю: але може так статися, що наші діти відберуть її від мене.

Атаман засміявся. „Справді не можемо вчинити", сказав він. Зробимо угоду так тревалу, що тревалша вже не може бути".

Пахом відповів: „Я чув що купець був тут моніж вами. Ви продали йому землю і дали йому письменну угоду. Я хотів би мати таку саму угоду"

Атаман скоро зрозумів. „І це можемо зробити", сказав він. „Ми маємо писаря, поїдемо до міста і скажемо прибити печатку".

„Яка твоя ціна?"

„Ми маємо лиш одну ціну тисячу рублів за день".

Пахом не міг зрозуміти, яким міряном земді може бути день, він запитав: „Кілько це буде десятин?"

„Ми єього не можемо обчислити. За один день ми продамо тобі тільки землі, кілько сможеш обійти довкола в одний дні. Ціна за один день є тисячу рублів".

Пахом дуже здивувався. „Чоловік може богато земді обійти довкола в одним дні", подумав він.

Атаман усміхнувся. „Все буде твоє, лиш під одним услівєм. Коли на протязі одного дня не вернешся до того самого місця, звідкіля ти вийшов, всі твої гроші пропали".

„Але як можна заявчити, як далеко я зайшов?"

„Ми будемо стояти в тім місці, звідки ти вийдеш. Наші хлопці будуть їхати зараз за тобою. Де приказеш, там забють вони палик. Відтак від палика до палика зробимо борозну. Вибери собі круг земді, як тобі найлішне подобається. Однак перед заходом сонця будь на тім самім місці, звідки вийдеш. Вся земля, котру обійдеш буде твоя".

Пахом зрадівся. Порішено зачати обхід скоро вранці. Вони говорили через якийсь час, пили кумис і чай та їли ще більше баранини. Коли наста ла ніч, Пахом пішов спати, а Башкіри розійшлися. Рано мали зійтися разом, щоби вдатися на те місце, звідки Пахом зачне свою подорож.

Пахом не міг заснути. Він лише думав про землю. Чого то він не заведе на тій землі. „Та се цілий край передімною! Я легко можу зробити пятьдесять верств в одним дні. Дні тепер довгі. Пятьдесять верств довкола вайме десять тисяч десятин. Я не буду вже нікому кланятися. Я зорю кілько мені подобається, а решту вжію на пасовиско". Через цілу піч він ані хвилинки не міг замкнути очей: аж над ранком переміг його неспокійний сон. Ледви замкнув він повіки, коли зачало йому снитися. Він десь лежав у своїй кібітці, коли почув голосний сміх на дворі. Щоби побачити хто то сміється, він вийшов досі з кібітки і знайшов там атамана Башкірів. Цей атаман підпер боки своїми руками і аж трясся від сміху. Пахом десь приступив будучо до него а своїм сні, щоби запитатися, чого він так сміється, коли нараз місто Башкира, побачив перед собою кущи, що то був у него, і реп повів йому про цю землю. І коли він хотів запитати його, як довго він там є, він побачив, що це вже не був кущець, лише той мужик, що то був на його старім господарстві і розповів йому про землі над долішнім Волгою. І знова все змінилося. Тепер не був це й мужик, але сам чорт, з рогами та копитами, і він сміявся і глядів на одно місце.

„На що він так глядить?" дивувався Пахом: чоге він так сміється?" В самім сні він побачив розтягненого чоловіка босого, лише в штанах і сороці, з лицем звернеим до дороги. білим як полотно. Коли він спогляну в друге, щоби побачити що це був за чоловік, він пізнав ясно, що се Збув він сам.

Він пробудився з тревогою Що за страшні річи чоловік бачив в сні. Він розглянувся довкола. Вже зачинало дніти Треба побудити людей. Вже час удатися на місце, звідки зачнеться подорож.

Пахом встав, збудив свого слугу, що спав на возу, запряг коні і пішов будити Башкірів.

„Вже час, сказав він, їхати на степ".

Башкіри повставали, зібрався разом, а поміж ними був і їх атаман. Зпова пили чай і хотіли почастувати Пахома, але він наглив їх до поспіху

„Коли маємо їхти, то їдім зараз", сказав він. „Вже найпізна пора".

Башкіри вже були готові. докінрі на коних, а инші з віз ках. Пахом зі своїм слугою їхав своїм власним возом. Коли приїхали на степ, коли рання—не сонце зачало червонити облаки, і вийхали на малий горбок вони зібралися всі разом. Атаман приступив до Пахома і показав рукою на степ.

„Вся та земля котру ти бачиш, сказав він, як далеко можеш сягнуть зором, наша. Вибирай що тобі подобається!"

Очи Пахома світилися. В віддаленю побачив землю покриту травою, гладку як долоня його руки, чорну як насіння мяку. В глубоких місцях росла трава висока по рамена

Атаман здійняв свою кожухову шапку і поставив її на середині горбка.

„Тут буде початок. Положи тут своє золото. Тій слуга остається тут. Ідн звідси і на зад тут верни! Земля котру обійдеш, буде твоя".

Пахом витягнув гроші і поставив на шапку. Здійняв свій кафтан, задержавши камізельку на собі, взяв мішок з хлібом, привязав плоску фляшку до рамени, натягнув свої чоботи з халявами і став готовим до ходу. Завагався на хвилку в котрий бік їти. Від бувсюда чарующий.

Вкінці сказав сам до себе: „Піду на схід сонця". Звернув ся до всходу і випростувався вижидаючи. доки сонце не покажеться на видноокрузі. Не бу-

до часу гаїтися. Ліпше їти ранним холодком. Ідні заїган своєї місця позаду него. Скоро тільки показалося сонце, він пустився в дорогу, а за ним слідували люди на конях.

Він йшов-дні скоро, ані поводі. Перейшов з версту не стрімучися Ч казав вбити перший палик. Зпова пустився в дорогу, прискіпив свої кроки і в короткім часі казав вбити з землю другий палик. Він поглянув назад себе, горбок з людьми було не видко. Поглянув на сонце і обчислив, що міг перейти около пять верств. Зачало бути горячо. Він скинув свою камізельку. Перейшов дальших пять верств і спека зачала докучати йому. Новий поглад на сонце сказав йому, що вже пора на снідання. „Я вже зробив кусень дороги", подумав він сой. „Ще мушу перейти нині чотири такі кусні. але що час звертатися в бік: треба скинути чоботи з ніг". Він усів, спинув чоботи і пустив ніги вальше. Тепер було йому легше йти. „Можу перейти пять верств більше", подумав він „а потім звірну на ліво". Чим дальше він ішов, тим краща була земля. Він ішов просто наперед. Коли знов поглянув в зад, горбка ледви було видко, а люде на нім виглядали не наче мурахлі.

„Тепер час вертати назад", подумав він. „Як мені горячо. Дуже хочеться мені пити". Взяв фляшку з водою, і пив не задержуючися. Відтак казав вбити новий палик і звернувся в ліво. Він ішов та ішов. Трава була шнока. Сонце пекло з гори нечаче жаром. Він починав відчувати умучення. Не глянув на сонце і побачив, що було вже полудне. „Муже відпочити", подумав собі, держався і зїв канапьчик хліба. „Як я сяду їсти то мене переможе сон". Він стояв хвилину, захопив відхну і пішов дальше. Через якийсь час це прийшло йому легко. Пожива відсвижила його і додала йому нової сили. Однак спека була завелика і сонна перетома перемагала його. Він чувся вичерпаний зі сил. „Якось то буде", подумав він собі. „Годину терпіння за цілий вік радощів".

В тім другім напрямі він перейшов близько десять верств. Хотів звернутися в ліво, але земля була прекрасна, чудова рівнина. Годі її залишати! Що за гарно місце на лен! І знова йшов він прямо на пе-

(Продовження на ст. 4)

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ТРИ АРШИНИ ЗЕМЛІ

(Перекладено зі сторінки 3.)

ред, обійшов рівнину і сказав вбити палих. Аж тепер звернувся в другий бік. Кинувши зором на горбок, він навіть не міг догледіти людей на ній. „Мусить бути з пятнадцять верств. Я зробив два боки за великі, тепер мушу скоротити третій бік. Хотяй цей бік не буде відповідно великий, як два перші, але щоб я цему порадку? Мушу звернутися і йти прямо до горбка. Мушу спішитися і уникати непотрібних заворотів. Вже тепер маю подостатком земли". І він звернув ся та йшов прямо до горбка.

Пахома зачали боліти ноги. Він так їх змучив, що аж здеревіли. Коліна від ним труслися. Він чув, що потребує відпочинку, але не сміє пристати, бо не має часу. Вніже ж мусить бути на горбку перед заходом сонця! Сонце не буде ждати. Зачав бігти, неначе хто гнав за ним.

„Чи не зробив я помилки? Чи не пробував я захопити за много? Ох, коби я лише в час вернувся. Цеж так далеко, а я вже зі всім змучений. Ох, коби лише вся моя робота і праця не були на дармо. Мушу напружити останні сили!

Він дрожав і біг наперед. З ніг йшла йому кров, а він все біг. Відкинув на бік свою камізельку, чоботи, фляшку і шапку. „Я був занадто лакомий до всього зразу! Нічого не забуду за сонця!"

Йому ставало гірше з кождою хвилиною. Страх скорочує йому віддих, а він не устає бігти. Сорочка і штани прилипли йому до тіла, в устах йому висохло, тіло його тряслося неначе в пропасниці, серце билося йому неначе хотіло виприскочити з грудей, коліна видавалися неначе чужі, і утомлялся від ним.

Тепер він вже майже не думав про землю: він лише думав або не вмерти з великого напруження. Так він боявся смерти, аж не міг здержатися, „Я вже тільки перочінок, так що колиб тепер задержались вони назвали мене дурієм".

Башкіри, котрі могли все добре чути, кликали і кричали. Їх крик додавав огню його горіючому серцю. Послідними вискаками своєї сили, він біг. Сонце було вже недалеко заходу, але горбок був вже тепер близько. Башкіри помахували руками і кликали. Він побачив футряну шапку, побачив в ній свої ку руками.

„Здоров в тебе -нарубок", скрикнув атаман. „Ти здобув собі много земли".

Коли слуга Пахома прибіг до него і хотів підняти його, кров бухнула йому з уст струями. Він був мертвий.

Слуга заломив руки.

Атаман все ще лежав на землі, а тепер зачав голосно сміятися, підпираючи собі боки. Відтак підвівся на ноги, кинув ловату слузі і сказав: „Копай тут".

Башкіри зібралися до купи і відїхали. Слуга лишився сам з трупом

Він викопав гріб для Пахома, на міру його тіла від голови до ніг — три аршини і більше ні. Там він похоронив Пахома

Переклав Б.

САТАНА СПАСИТЕЛЕМ У СУБОТНИКІВ

(Докінчення)

Суботники почать, що другий кажел, що на нього Аарон клав гріхи Ізраіля а відтак відпускав в степ представляє Сатану. Що при кінці світа Бог так само положить гріхи людей на Сатану а відтак Сатану з гріхами людськими зничить. Ви глитаєте яку підставу вони мають для цієї дивовижної інтерпретації? Підстави нема жадної. Але щоб якось виправдати цю нечисвовірну теорію вони пробують довести, що гебрейське слово „Азазел", лежить в цій церемонії, означає Сатану. В цій короткій замітці ми нечамемо місця, щоб дітально розібрати походження і етимологію слова „Азазел". Усі переклади Слова Божого на всіх мовах або перекладають слово „Азазел" словами: „на відпущення", або подають його без зміни зазначуючи вищу, що воно в перекладі значить „на відпущення". Визначні гебраісти як В. Моллер заперечують твердженню, що „Азазел" може означати Сатану. В Писанні нема місця дэе Сатану називалося „Азазелом"; так само нема тверження що домінкою Сатани має бути стен, де відпускалося козла відпущення.

Але навіть наколи допускати, що „Азазел" означав Сатану, то і в такім випадку ясний зміст усіх вершів де слово „Азазел" є ужите буде той, що Другого козла було відіслано до „Азазела". Дивись 3 Мойсея гол. 16 верші: 8,10, 26, Тоді зміст вершу 10-го буде: „А козла, що на нього випаде жереб для „Азазела" поставить живого перед Господом, щоб спокутувати на йому та пустити його для „Азазела" в степ." Отже найбільш вільна інтерпретація недозволяє приняти козла за „Азазела"

Твердження, що другий козел представляв Сатану-Азазела є неймовірним, бо писанне каже, що другого козла „поставить перед Господом" себто присвятити Богові, шака що й Сатана не заслужив. Від так Писання вимогтав, щоб козли були без якого будь недостатку чи вади, що вказувало на звершеність Христа.

Але все це будуде для суботників, оскільки Пані Гвайт, або хто інший голосно що певна річ від Бога для них це має бути законом. Твердження, що Сатана приймє на себе гріхи людей, або що Бог положить на нього гріхи людські є хулою на працю Сина Божого Ця хула протирічить усій науці Нового і Старого Завіту. Ми здобімо Христа Спасителя тому, що Він добровільно узяв на себе усі наші беззаконія і перестуни і тим спас нас від кари. - Він став на наше місце перед Богом і прийняв кару, тому Бог покаравши Його за гріхи наші, небуде карати нас другий раз. Уся любов Божа проявилась в дії відкуплення. Як що Христос не понісе гріхів наших, то ми ще є під прокляттям і неможемо знайти прощення. Ця наука є центральною в проповіді Благовісти. без неї Благовість перестає бути дорогою спасення. Суботники весь кредит за найбільш важливу частину дії відкуплення і спасення переносять на Сатану. Хоч вони удаються і Христові повну роботу в праці спасення все ж Сатана виконує в цій праці найбільш важливу частину. Но їх наукі Бог примушує в кінці Сатану нести на собі гріхи наші.

Справедливість Бога вимогає щоб великий гріх був покараний. Карою за найменший гріх є смерть. Той хто хотів би взяти на себе кару за людський гріх або понести гріх мусів би бути людиною. Він мав би репрезентувати людей і людську природу по праву рождення і своєю природою. Людський гріх мав бути спокутуваний людиною інакше кара не була б справедлива. Як щоб який ангел взяв би на себе кару за людський гріх, то бувши істотою вищого порядку для нього ця кара не була б карою довгім. Від так він немав би права взяти на себе людський гріх не бувши людиною. Анеся мав нести свої переступи і неможе заступити людини. Тому Бог стався людиною, щоб набути право представництва і право несення кари і переступів. Христос як людина стався ся представником усього людства. „Яко ж бо через чоловіка прийшла смерть, так через чоловіка й воскресення з мертвих. Як бо в Адамі всі вмирають, так в Христі всі ожи вають". Той хто мав нести гріхи людей мусить бути людиною, другим Адамом. В той же самий час лише Бог міг взяти на себе переступи усіх людей, тому відкуплтель мав бути в один і той же час Богом і людиною, Богочоловіком. Лише Богочоловік міг взяти на себе гріхи світа і понести кару, сповнити закон і тим спасти людство. Жадне творино немогло б доконати праці відкуплення.

Сатана що не був людиною немір взяти на себе людських переступів і тяжко собі уявити більш фантастичної науки ніж приписування Сатані несення гріхів людей.

Заперечення місцевих суботницьких лідерів, що вони цього навчають є обманом, бо їх книжки в англійській і українській мовах одверто це навчають.

Суботницька наука про те що Сатана в кінці понесе на собі гріхи людей примушує їх відкинути науку Слова Божого про відкуплення доконане

(Продолження на ст. 5)

ЗДОРОВЛЯ ДЛЯ КОЖНОГО ДНЯ

Добре, ви одягнені і витягдаєте весело і привабливо. Де є ваша Біблія? Бо ви хочете прочитати до кілько вершів і помолитись перед тим як підете снідати. В де якім відношенні снідання в більш важливим ніж обід і вечеря.

Один лікар мав звичку твердити, що він порекомендував би кожного чоловіка для Асекурації без медичного огляду, як щоб він знав, що та людина мав що дня добрий сніданок. Він не помилявся.

Людина, що пробуджується з поганим смаком в роті і білю в голові є злим ризиком для асекураційної компанії. Але ви не в цім переможимо людиною Ви потрібуєте сніданок і можете його зести.

Так само і ваша сестра. Вона не належить до тих нерозважних дівчат що цвірінькають про двоюрку постать і тонку фігуру і що кажуть, що вони не їдають за сніданок. Вона потрібує снідапок і може їсти так само

Що ви будете мати на снідання? О! Це є питанням. З того часу як ви і ваша сестра розлились, медична наука поступила так багато наперед як ніколи ранійш. Скільки вам років? Близько 25? Так, доктора за останніх 25 років відкрили і навчились більш ніж за 25 от літ перед тим. Чи повірите цьому? Я можу, бо я сама не знала Від того часу коли мені було 25 років, коли я була медичним студентом, доктори живуть в зовсім іншім світі. Ми мусимо вчитись і досліджувати кожного дня з тамінів Один з них був Др. Гопкінс. Др. Функ працював з ним і потім Др. Функ переїхав до Ню Йорку і працював так над вітамінами. Це під час його перебування в Ню Йорку він придумав назву „Вітаміни". Усе мусить мати своє імя і Др. Функ думав що вітаміни в доброю назвою для цих невидно відкритих річей.

Вони мають велике значіння для життя і два склади „Віта" значать життя. Від так він думав що вітаміни в подібними до сери певних хемічних сполучень, що називалися „Аміни". Він помилявся, бо в дійсности вони не були подібні, але науковий світ лишив назву, що він її придумав лише відкинувши одну літеру на кінці, що її в англійській мові не вимовлялося зовсім і в такий спосіб слово Вітамін набуло права горожанства. Вітамін є назвою для цих чудесних нових речей, і ми просто мусимо, дещо знати про них, перніж ми рішимо що ви або ваша сестра повинні їсти на сніданя.

Др. Г. МакМіорні С.В.Е.

ЗВІДКИ ВЗЯЛАСЬ І ЩО ТО Є ЄВАНГЕЛЬСЬКА ВІРА?

(Перекладено з сторони 1)

рону. Деякі з них бачучи чисельну силу християн, стали поширати християнство в нації, що вопрять християне за те Їх. Самі ті цісарі не були справдішними християнами. По духові вони оставали ще поганами. Але для політики вони поширали християнство.

Розуміється — такі християне лиш засвічували чисте християнство. Вони поширали духовенство, щоб їзнов мати поміч духовенства в боротьбі за цісарську корону. Через це духовенство зросло в силу над народом у церкві і церква Христова замінилася в клерикальну; церква євангельська замінилася в догматичну та обрядову.

Суперечка між патріярхами за старшинство і „схизма".

Тимчасом римська держава розділилась на дві половині — східну зі столицею Царгородом (Византію або Константинополем) і західну зі столицею Римом. У східній державі, а так само в церкві на сході, переважала грецька мова, а в західній — латинська. Східних цісарів стали потому звати грецькими або византійськими. Тимчасом у Римі цісарям зробились франконські, а дальше німецькі королі. Ось між тими двома цісаретвами — німецько-римським та грецько-византійським — вінпли що вопрять християне за те Їх. Самі ті цісарі не були справдішними християнами. По духові вони оставали ще поганами. Але для політики вони поширали християнство.

Розуміється — такі християне лиш засвічували чисте християнство. Вони поширали духовенство, щоб їзнов мати поміч духовенства в боротьбі за цісарську корону. Через це духовенство зросло в силу над народом у церкві і церква Христова замінилася в клерикальну; церква євангельська замінилася в догматичну та обрядову.

Суперечка між патріярхами за старшинство і „схизма".

Тимчасом римська держава розділилась на дві половині — східну зі столицею Царгородом (Византію або Константинополем) і західну зі столицею Римом. У східній державі, а так само в церкві на сході, переважала грецька мова, а в західній — латинська. Східних цісарів стали потому звати грецькими або византійськими. Тимчасом у Римі цісарям зробились франконські, а дальше німецькі королі. Ось

До своєї політики обидва цісарі жвикали найвищих єпископів у своїх державах — так званих патріярхів: царгородського та римського. Кожен цісар хотів, щоб його патріярх був старшим, бо тоді і вплив цісаря ширився на більше країв. Патріярхи радо йшли свавільним цісарям у їх політиці на руку, бо кожному з них бажалося стати настаршим патріярхом.

Оце судівництво двох політик і двох патріярхів знане і нам, Українцям. Славянські апостоли, Кирило і Методій, ширили грецьке християнство серед західніх Славян. А щоб лекше це зробити, вони переклали Святе Письмо на тодішню словянську мову. Та проти цього різко виступили Німці, а саме німецько-латинські єпископи та їх німецько-римський цісар, бо той цісар бажав підчинити собі західнославянські краї. Дійшло до того, що Німці латинники закликали на поміч дику, та тоді це цісарську орду Мадярів Мадяри з Німцями поділились тоді цими славянськими країнами, в грецько-славянська віра пропала із західно-славянських земель раз на завсігди.

(Далі буде)

МАЛИЙ КАТЕХИЗМ

Питання 8. Як Бог виконує свої постанови?

Відповідь. Бог виконує свої постанови в ділах сотворення і провидіння

и) Обяр. 4:11. Достоен Ти Господи, приняти славу і честь і силу; Ти бо сотворив усе, і волею Твоєю (усе) есть, і сотворено. Дан. 4:32. Проти Нього всі, що живуть на землі, не значать нічого: по своїй волі робить він як з небесним воїнством, так і з тими, що живуть на землі, й нихто не може стати проти руки його и сказати йому: Що ти зробив? Ie. 40:26 Позирніть лиш у гору очима й побачите, хто це сотворив? Хто військо небесне виводить по ного лічбі? А всіх їх кличе він на ім'я, й в великій потузі й сили своїй не дає він ні одному затаїтись

* **

Думки про Релігію і Філософію

Б. Паскаль

„Неможливе, переглядаючи усю силу доказів на користь Христіянської релігії, не мати почуття сили цих аргументів, до таких міри, що жалем думаючий чоловік не може їм противитись... Я бачу велику кількість релігій, що існують в різних частинах світа і по всі часи, але жадна з них немає а ні моральних принципів що я міг би приняти, ані доказів, що могли б захитати мої переконання. Я відкидаю однаково релігію Могамета, Хінців, Рим лян, Єгиптян, по тік простій причині, що кожна з них не має більш одних правди ніж другта".

* **

Священичий одяг

Одяг для священиків був при думанний сотки років по Христі і немає нічого спільного з Писанням.

Взято з „Екклезіастікал Вест минтс" Автор. Р.А.Г.- Макалістер.

„Церковний одяг християнських церков розвинувся в при родніх способів з звичайного одягу римського горожанина, що його було зужиано в першім столітті нашої ери. Окремого одягу для виключного зужиавання для священиків зовсім не існувало на протязі перших чотирох століть Христіянської ери".

Ievankel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES ARCHIVES PUBLIQUES CANADA

„НАШЕ"

(Спомини з піонірських часів)

Сиділи довкола кривобокого стола на чім хто міг. Старші вийком на кріслах, молодші и жінки на бакєах із пива. Діти котили флішки по підлозі, бились, верещали.

Пили пиво. Васьль приговорював:

— Пийте, вашеці, прошу гречно!

— Та вже не можу, бігме, Васильо, не можу, бо вже ми голова ходором ходить

- Пийте, бо злю за вобшивку! Хай знає цала Канада, що Васильо оказію робить! Пете?

— Та вже, як ласка

Пили. Васильо приторочував і знова пили. Говорили про старий край, співали, плакали и раділи.

Як приходили осенню з ...ки або від Мікадтого з ліса, то як були поважніші і сіли — всі по черзі справляли „оказії". Кому хто вмер, то найман панахиду: а кого були всі в живих, то наймав „службу" за всяких прощення. Газдині пили до церкви, несли хліб, сули з кутю, а газдині поражали коле горшків

— Мои, мой, як мені-сі серце радує, що приймаю чесних газдів.

- А це в чужім краю, пранда!

Умій в своїм краю маж було! де-де!.. халупник, калати, був на панській ласці.

— А ту вже вам!

— Мой, ви! як-сь згадаю старий край, як сь сяймує, що-м за тілєтку потрубів молотив цілий тиждень — то кажу вам, такий мі туск бере, така мі лість хопит за печінку, що ну...

Тепер Васильо підходить до жінок.

Ой кумо, кумо, тепер таких дінок не видиу, як ні бо-зи, коб здорові прожили. То було весни і танець — як ітер Ой, гожі-сте були, гожі

- Дайно то було, Василю, дай дайно ..

При столі хтось зачав співати.

„А наш цісар з цігаре-е-ей .

Стали-п-и-сі ради-и-ти .

- Мой, а той шо? А ти чо плачеш?

И співаю.

— Та такой. Той зле без цісяра, без франца Йосіфа, га?

— Ледво втік з душов до Канади і ту знов закладав-сі нетлю на шию, аґі!

— Е не будьте угурні. Васю, мені чогось жаль за краєм. Коби ще доробити пару центків, продам шанду і їду назад.

— Не забудьте якуси тут полотно, щоб мали там з чого торби пошити...

...На тій скалі стоїи зна-а-а-тин-и-и, —

Де стояла Божа ма-л-а-тин-и-и" —

кинчили якусі жінки.

— Що кажім, то кажім, а та ки я краю ліпше. Чи ярмарок, чи відпуст, я де піти, я де помолити-сі, я де вінити і забавити-сі

— І чиру та панцкої полови нажер-сі, а потім цикав цілу днину — докинув Дмитро

— А тут чогось такий край, що ні відпустів, ні ярмарків, ні празників — нічого нема.

— Я той кажу, Федю, чому воно так. То така вважаєш історія: В краю та тримаються за руки вани, кєсюдні і жили. Ланої мучіт дати. Бо такий бефель з бишірку, пранда? А кєсюдні і жидові також мучіт дати, бо чи народит-сі, чи вмре чи яка „оказія" — все треба по людяи поставити-сі. Але то того їм за мало! От і видумують вони, що там відновив-сі образ, а там у кирициї Матка Божа з'явила-сі. То, вважаєти, є чистий інтерес. А люди, як люди...

— Фе, Дмитре! Бійте-сі! Не говоріть так, бо чує на чисі не стіть.

— А чекай! Ча ти жоли вінєр на відпуст або храм молити-сі? Як був-ве парубком, то вінов-ве з дїками робити бійтки... Кажи правду — чи не так?

— Та... трохи-сте і вгадали. Так воно й було.

— А вженивсе-сі — вінов красти. Старшим газдою вінов се на вінтику. І на відпусті не моливає-сі і гроші відніс, шей полічеі...

— А годай вас, як-сь нагадаю, то таки так було.

— А кільки робучих днів пішло марно! Гей, гей! Ще не забув Миколи, а ту вже Юрій та Юрієм вже Петра і Павла, а там Параскевію, Онуфрій. Дімитрій. Треба і до Пилава, і Милятина. І до Гошова і до Рогізної... Яду, бо офіруван-сі. Тре було між діти бараболь, і кажу: „Ек ио пан дасть на від робок. ти піду до Красноупущі на відпуст". Хоть пан дав гині ді бараболі, але я офірував-сі і гріх не йти...

— Дивна Божа така чудна, другі люди косят, жнут, звозят працю; а ми идем мілями на відпуст, сувамо голими колінами по горбах і монастирських закамарках, тратим тон заробочок, що діти в голоді ще плакали на панських ланах. А як же всьо виносили, як же примірем-сі до остатнього — тоді втікам до Канади. Ам, така вважаєте історія

— А тут вже всьо єнакше

— Ая, тут'і пан і Іван: Ґалан!

— І відпустів тут нема.

Бо тут — самі лютрякни, протестанти, баптисти, розбійтрівни якіс... Відпустів не мают, оказій не роблят.

— Гей, гей! Нема то шо, як наше!

— Ой так, так! Нема то, як наше. Й-еще вже пять літ, то знаю

— Та шо ви, газди, так казлистесой та до серця! От ничійме що то й журбу розяжемо. Пийте, вашеці, прошу гречно!

Федь почав співати:

„Но Канаді ходю
І тайзи рахую..."

В куті газдині також „журбу розганяли". Тепер затягували жалісну пісню:

„На чужині загібаю,
Марно життя йде..."

Газди зразу прислухувались, випивали решту вина з фляшок, тяжко-лягкали, обтерли сльози з очей, а відтак стали підтягати за газдинями.

— Гей, гей! нема то як наше — ще раз повторив Федь, похитуючи головою

(„Наше Слово")

ГРИГОРІЯ СКОВОРОДА

Чи бажаєш ти бути нині щасливим? Не шукай щастя за морем, не проси його від людини, не мандруй по планетах, не волочись по палатах, не плазуй по кульдемній, не тиняйся по Брусалимах... За золото можеш купити село, річ Фрунзу, ніж обуїду, а щастя, яко необхідна конечність скрізь і завжди задурно дається. Попітри і сонце усе з тобою, скрізь і задурно; усе ж те, що тікає від тебе геть знай, що воно чуже тобі і не ужажай за тоє; усе те бічне і зайве. Який же тобі з того клопіт? Тим воно і трудне. Ніколи б воно не розлучилось з тобою, коли б'гу до кінечним.

Одного тільки тобі треба; од но тільки і благе і легке, а усе решта труд і болість.

Щож буде те одно? БОГ! Усе твориво — це духлядь, замішка, новолоч, сміта, лом, круш, стіч, нісенітниця, немні і плоть. і плутанина. А те, що любе і потрібне, є одно скрізь і завжди. Але це одно усе лолюною словою, тан чорех плоти твоєі. тримає.

Кошта пістюки в Америці

- В Америці пропивають що року 3 бізіона долярів, але це лише початкова страта. Статистичний відділ в Америці подав що Америка має 1,000,000 хронічних алкоголіків. Кошта арештів цяних і судівництво коштує урядові коло 5 бізіонів долярів. 31.220 чоловіка знаходиться в домах божевільних в наслідок пінцтва, їх утримання коштує 15 мізіонів долярів річно. Як щоб ці люди не пили, то вони могли б за робити 86 мізіонів долярів на себе. В Америці на кожних 131 чоловіка припадає один пяк.

З цих статистичних даних виходить, що найбільшим ворогом кожної країни і її добробуту є зужинання алкоголічних напоїв. Початкове помірковане зужинання в решті веде до повної руїни і бозвільля десятки тисяч людей, величезні гроші пропивається або витрачаються на утримання і лікування пяків.

Сила шкідливого прикладу

З кожних пятьдесять осіб, що покуштували якийсь напой перший раз один з них вічне пити стало. Др. В. Мейо свідомлений хірург каже, що з кожних десяти осіб що пють помірковано три мусять стати налогоними пяками і неможна сказати котрі з десятьох стануть пяками.

МУДРИЙ ЗНАЄ СВОЮ ІГНОРАНТНІСТЬ

Відомий Дюваль, що був бібліотекарем у царя Франсуа I., часто відповідав на запитання словами: „Я не знаю". Один роздратований добродій сказав йому на це: „Як це так, Пане Добродію? ви новинні знати, бо імператор платить вам за ваше знання. Дюваль відповів: „Імператор платить мені за те що я знаю, як щоб він мав ціна тати мені за те що я не знаю, то тоді невистарчало б усіх скарбів його імперії". (Крістіан Трежюрі, 1850, Ст. 192).

Церква в Росії стала по боці уряду

Цікавим є відмітити, що за всі гоніння в минулім церква в Росії платить лояльносте. Митрополит Московський, Патріярх Сергій звернувся до всіх пірувоїв в Радянській Росії з закликом виступити на захист батьківщини. В церквах відбуваються молебни за „дарованим побідн християнобивому воїнству".

ПРО КУРЕННЯ ТЮТЮНУ

(З медичного журналу)

Останього року люде в Америці викурили 178 бізіонів цигарет, 5½ бізіонів цигар, 130 мізіонів маленьких цигар і 302 мізіона фунтів тютюну. Ця величезна кількість зужитого тютюну мусіла мати вплив на здоровя народу. Провідні лікарі думають але про куріння. Нестрах (канцер) уста, губ, язика, горла і т. д. частіше зустрічаються у курців ніж у тих, що некурять. Куріння може викликати пастячні наслідки: притуплення зору, дзвін в ухах, нервовий тип гру хоти, нервоз серця, симптоми періодичних ран в шлунку, запір, розслабління, екзему. У жінок роди проходять трудніше. Курці завжди скорочують свій життя куренням, навіть коли вони курять помірковано. Реймонд Піорл знайшов, що ті що зложкавають тютюном живуть менше ніж ті що зложкавають горілкою. Н. Шерт, Г. Джонсон і Г. Лей підтвердили ці факти проаналізуваши 2,031 застережованих осіб.

Лік на страх

Страх напуває завжди в світі, в наші дні він є майже в кожнім серці. Так сповнюється пророцтво Христа: „І омертвіють люде від страху та ожидання того що прийде". Визначні доктори і психологи згоджуються, що кількість людей, що вмирають від страху все збільшується в світі. На останій конвенції докторів в одним великим університеті було оголошено, що 90% слабостей фізичних і умовних спричинюється страхом і гризотами. Одна стара байка оповідає, що одного разу Магомед зустрів в пустині в оазісі пестать Пошесть. Він спитав її: „Де ти йдеш?" „У Багдад", відповіла Пошесть „Я убю там десять тисяч людей". Декілька тижнів пізнійше, як Магомет повертався, він знов зустрів Пошесть в пустині. зобачивши її він промовив до неї сердито: „Слухай", сказав він, „ти мені збрехала. Ти сказала, що ти підеш в Багдад убити десять тисяч людей, але в дійсности ти вбило пятьдесят тисяч". „О, ні" відповіла Пошесть. „І не брехала. Я вбила лише десять тисяч. Страх убив решту".

В недавні 27-14 ми знаходимо лік на цей страх: „Вповай на Господа! Будь потужен, і май одвагу в серці, і дожидай помочи від Господа".

WORK! WORK!

Work; you were made for it. Adam was not idle when innocent. He was placed in the garden "to till it". The angels are not idle in their blessedness. "They are ministering spirits to those who shall be heirs of salvation. Excelling in strength, they do his pleasure, hearkening unto the voice of his word "

Work. This is the earthly end of your regeneration. The Church is a vineyard, and its members are labourers. And though the eleventh-hour labourer may by grace receive his penny, yet for the idle loiterer no penny is promised.

Work, if you would be happy. Labour of some sort is an essential condition of enjoyment. Neither mind nor body can be healthful nor peaceful without the exercise of labour. When you seek for happy Christians, go among those who are conscientiously improving their opportunities for doing good. If you wish to consult the most miserable, doubting, complaining class of professors, inquire for those who are seeking their own ease, and who have no time or heart for any active exertions in the kingdom of Christ.

Work, if you would grow in grace. The arm unemployed becomes, or rather remains, weak and useless. The graces of the soul undisciplined, unexercised, always remain feeble. How can one be a Christian without the exercise of the Christian graces? And how can these graces be exercised save by a positive activity? As well confine the body in a dark room and expect manifestations of health, and peace, and beauty, as shut up the graces of the spirit in a dungeon of indifferent idleness,"and then look for a healthful and symmetrical spirituality.

Work. Your Lord worked What day of his life was spent in idleness? On what day did he fail to go about doing godd? You are called, perhaps you call yourself, a disciple of Christ. Have you "his spirit"? If not, you are "none of his".

Work. There is great need of it. An immense field is to be sown and cultivated by a very few hands. You cannot be spared The world never called so loudly as now for Christian labour Never did it promise richer rewards. The world is restless for the gospel. Men do not even know what is necessary to their peace But you know. You must therefore convince them of their wants, and at the same time direct to the supply. Need of work! Where is there not? It is need ed in your own country; in your own neighborhood; in your own family; in your own soul.

Work. You might have but little time to cohplete your portion of the labour. The night cometh in which no man can work.

Work. No other can do your work. Do not plead it can be done without you. It never can. Your duties are not transferable What you neglect, no other being can perform. Your work unaccomplished will remain unperformed for ever. - Watchman.

(From the Christian Treasury, 1850. P. 250.)

SILENT INFLUENCE

It is the bubbling spring which flows gently, the little rivulet which glides through the meadows, and which runs along day and night by the farmhouse, that is useful, rather than the swollen flood, or the warring cataract. Niagara excites our wonder, and we stand amazed at the power and greatness of God there, as he "pours it from the hollow of his hand". But one Niagara is enough for the continent, or world; while the same world requires thousands and tens of thousands of silver mountains and gently flowing rivulets, that water every farm and meadow, and every garden, and that shall flow on every day and every night with their gentle, quiet beauty. So with the acts of our lives. It is not by great deeds like those of the martyrs that good is to be done. It is by the daily quiet virtues of life — the Christian temper, the meek forbearance, the spirit of forgiveness in the husband, the wife, the father, the brother, the sister, the friend, the neighbour, that good is to be done.

(Rev. Albert Barnes. in the Christian Treasury, 1850, P. 192)

By permission of copyright owners: Sunday School Times Co.

WISDOM KNOWING ITS IGNORANCE

The celebrated Duval, librarian of Francis I., often answered questions by, "I don't know." An insolent man replied to him one day, "Why, sir, you ought to know, the emperor pays you for your knowledge!" Duval answered, "The emperor pays me for what I know; if he was to pay me for what I don't know, all the treasures of his empire would not be sufficient."

(Christ. Treasury, 1850, P. 192)

Богдан Лепкий

ХОЧ КРЯЧЕ ГАЙВОРОН

Хоч кряче гайворон
Й гукає Дин —
Не чують Сни і Дон,
Плине, як члнв.

Що наш Дніпро шумить
Й лама і рвиться,
Відчує сніжне на мить
— Й здивує сніг

Нема таких кайдан,
Щоб люд скувати.
Наш дім, наш храм, наш лан
Не дать! Не дать!

КУТОК ГУМОРУ

Сліпець і целібатники

Сільбси розповідають свій пригодом, ідучи дорогою, про свої „пригоди", а сліпець, витягаючи руку до них, просить:

— Дайте — отцове — дайте, бідного, нещасного, сліпого каліку не минайте!

— А відки ти знаєш, що ми отцове, коли ти сліпий? — питає целібат.

— Догадуюся по вашій „побожній" бесіді — відповідає сліпець.

„Евангельська Правда" повинна знаходитися в кожній евангельській хаті!

Ievankel's'ka právda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

HEALTH FOR EVERY DAY

by Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

Well, you are dressed and you have made yourself look nice — and clean — and cheerful. Where is your Bible? For you want to read a few verses and make your morning prayer quietly before you go to breakfast.

In some ways, breakfast is the most important meal of the day. The family doctor of last generation who used sometimes to say that he would pass a man for Life Insurance examination on the strength of seeing him eat a good breakfast, was not wrong.

The man who wakes up with a bad taste in his mouth and a coated tongue and a "bad head" is not the man who is a safe risk for life insurance. But you are not that foolish man. You need your breakfast and you can take it.

It is the same with your sister. She is not one of the foolish virgins who patter and chatter about a boyish form and a slim figure and who say that they don't care for breakfast. She needs her breakfast and she can take it too.

What are you going to have for breakfast? Ah! — That is the question. Since you and your sister were born, medical science has made more progress than ever before. How old are you? About 25 years? Yes, doctors have learned more in the last 25 years than in about 25 centuries before. Can you believe it? I can, for I have seen it happen. Since I was 25 years old and since I was a medical student, the doctors live in an entirely new world We have to learn and study hard every day in order to keep in sight of the newer learning in medicine. Our knowledge about disease has changed. We can see what is happening inside the body. We can see the cause of the "pestilence that walketh in darkness" — as the Psalmist called it — and when you can see and watch your enemy you have some chance to conquer him.

Now of all the new knowledge the most important is the new knowledge about food. What is it? If you want it in one word, that one word is Vitamins! Vitamin is a new word. It was made, or coined, as it were, by Dr. Casimir Funk in 1913. He was a Polish doctor who came to London and worked at the Lister Institute, a scientific place called after Lord Lister, the famous surgeon, Dr. Funk also worked at other places in London. Doctors in England and elsewhere then were begining to think about Vitamins. One of the leaders was Dr. Hopkins. Dr. Funk worked with him and afterwards Dr. Funk went to New York and worked there on Vitamins. It was while he was in New York that he coined the name Vitamins. Everything has to have a name and Dr. Funk thought Vitamins would be a good name for these newly-discovered things.

They meant a good deal to life and the two syllables Vita as in such words as Vital and vitality mean life. Then he thought vitamins resembled a series of chemical compounds called "Amines". He was wrong about that, for they did not resemble amines. He spelled his new word Vitamine, but the scientific world decided to leave out the "e" and spell the new word Vitamin, so that people would forget the mistake. So we got the name Vitamin for these wonderful new things and we simply have to understand something about Vitamins before you make up your mind what you and your sister should eat for breakfast.

UKRAINIANS BEST.

The staff writer of the Globe and Mail describing the visit of Premier King to Prince Albert reports among other maters:

"UKRAINIANS BEST"

"Of the foreign groups in this area the Ukrainians are said to have responded best to the recruiting call".

The same could be said practically of every district in Canada where there are found Ukrainian Canadians. The only thing in this report, that we do not like, is describing the Ukrainians as a "foreign group". The Ukrainians are proving by their response to the recruiting call and by their loyalty to Canada that they are not "foreign" in any way. In all official and public statements that describe Ukrainians, who were not born in Canada, but were naturalized here, we would suggest to the Globe and Mail a more appropriate word, "newcomer".

A CANADIAN HYMN

One of our most familiar and much loved hymns was written in Canada, at Port Hope, Ont. The author, Joseph Scriven was born in Ireland, 1820, and was a graduate of Trinity College, Dublin. As a young man he came to Canada and eventually settled in the beautifully situated town of Port Hope. One writing of him described him as rather an eccentric sort of person who gave away mostly every thing he possed even to the point of leaving himself scantily clothed. His one great desire in life was to help others, and to be a friend to the poor.

One day word came to him from Ireland that his mother who had had a great sorrow was now seriously ill. Sadly he thought of how she would be needing him how she would long for her son in her illness, and he was far away. It was impossible to go to her. What could he do? He decided he could at least write to her — his letter was the hymn — "What A Friend We Have in Jesus". Those were the words of comfort from a loving son to a sick mother whose heart had been grieved by a heavy sorrow. When he wrote it he had no thought of its ever being set to music and sung as a hymn. No doubt it required considerable persuasion to obtain his consent for its publication, and it was probably after his death that it appeared among the hymns we sing. While it was written by a son to his mother as his message of comfort and solace in her dark hour we sing it because to us it is a universal message of confident hope in the never failing Friendship of our Lord and Saviour.

—Laura K. Pelton

Заходом Укр. Евангеликів
Вийшов новий укр. співаник.
КНИГА ХВАЛИ
Співаник має більше 200 чудових пісень з нотами і хис добр оправу. Ціна співаника 75 ц. в Канаді, $1 в Америці. Для Евангельських громад що купують в більшій кількости 60 ц. Просимо слати замовлення на адресу ред:

Українська Реформована (Пресвитерська) Громада. в Торонто, Онт.
На розі Кінґ і Белвуд.
Богослужения на протязі Липня і Серпня відбуватимуться о 11 год. рано кожної неділі.
Всіх радо вітаємо.

Українська Пресвитерська Громада в Ошаві, Онт.
486 Simcoe St. South
Пастор: І. Ящентий, Дирігент хору Гром. Гура
Органістка Панна Ольга Сайчук
Богослужения о 11 год. рано кожної неділі
Недільна школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо

Перша Українська Пресвитерська Церква
49 Beacon Street, Newark, N. J.
Богослужения: 11 година рано
Недільна школа: 9 45 година рано
Пастор. Лука Стандрет
Діяконка: Олена Цюпта
Діяконка: Т. Е. Нейф
Дирігент хору: Юрій Карпенко

GROCER & BUTCHER
Свіжі товари по приступній ціні.
С. КАПЛУН
633½ Queen St. West.

БЮРО ПОСЕРЕДНИЦТВА
Продаємо, міняємо реальности, бизнеси, фарми і, т. п в Торонті й на провинції. Заходіть або пишіть до нас по совісну та скору обслугу й пораду до одного з наших двох офісів.
THOR'S REAL ESTATE
661 Queen St. W., WA. 5433
752 Old Weston Road

Yevanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

РИМО-КАТОЛИЦЬКИЙ ЕПИСКОП СТАВ ПРОТЕСТАНТОМ

Еписком Юлій Гарет в Болівії повернув Римові свої відзнаки і потім як зрештував з посади був принятий в чл. Протестантської Епископальної церкви. Під цей час він є проповідником цієї церкви в Порто Рико. Добре було б цьому чудовому прикладові наслідувати і інші католицькі Епископи Еписком Гарет певно мусів добре знати Римо Католицьку церкву, де він займав важні посади і природня чесність та любов правди примусили його покинути Римо Католицизм та приєднатись до протестантів

CANADA'S WAR IS YOUR WAR!
Every Dollar you use for "Victory Bonds" strikes a heavy blow at the enemy.
BUY VICTORY BONDS TODAY

ПЕРЕСЛІДУЮТЬ ЕВАНГЕЛИКІВ В ЯПОНІЇ

Кавнертел Католік подає що Ватикан вислав інструкції всім католицьким місіонарам в Японії, які ясно повчають сповнище Японців в їх кривавій боротьбі з Хинцями. Католицькі місіонарі в Японії є подинокі місійні робітники, що їх вплив і поперає Японський уряд. Всі Евангельські церкви знаходяться під переслідуванням.

Серано Суньер голова фалангістів в Іспанії в той же самий час є головою Вищої Ради Іспанських Католицьких Місій закордоном

ПРИСВЯЧЕННЯ УКР. ПРЕСВИТЕРСЬКОЇ ЦЕРКВИ В ОШАВІ

Українська Пресвітерська Громада в Ошаві присвятила новий будинок. В неділю 15-го Лютого громада присвятила для Евангельської Праці свій новий будинок.

Церква була переповнена людьми, богато стояло за браком місця На вечірнім богослуженні промовив Пастор Л. Стандрет проповідник з Нуарку. Пастор Стандрет через довгі роки працював в Ошаві і користується загальною любовю і повагою. Проповідник І. Р. Ковалевич пастор Української Злученої Церкви в Торонто і Проп. М. Фесенко пастор Української Пресвітерської

ПОСЛУХ БАТЬКОВІ УРЯТУВАВ П ВІД СМЕРТИ

Родичі маленької Ганьки старалися все, щоб їхня доненька слухала їх кожного розказу, та сповняла все не питаючися, чому й для чого. Так минав рік за роком і Ганька мала вже пяту весну, та жила на поганку своїм родичам

Її батько був залізничим будником. Свою службу сповняв точно і сумлінно. Одного разу стояв на своїм призначеному місці, бо мав надіхати поспішний потяг. А що все було впорядку, взяв хорогловку та зачав вимахувати нею. Недалеко біля його були стрімкі сходи, якими сходилося до шин, по котрих саме тепер мав їхати поїзд. Він сидів привість низько, але вітри хвиля — огорнив його великий страх В долині між гірськими сиділа його доненька, та бавилася кидаючи камінчиками до коловочки Щож тепер зробити? Збігти зараз по сходах, на це не стане часу..Він не стояв на своїм місці, а також могли зацікти обоє під колесами поїзду. Ні — це неможливе'

— „Ісусе, поможи нам!" вирвалося з глибини серця. Вже видів як зближається з гуком поїзд просто на його дитину.

„Ганько!" крикнув з напруженим Дитина глянула на його. Чи вже зараз на землю!" Та чи почула його?

Дитина призвичена слухати слів батька не питаючися як і що, зараз прилягла до земі. В тій хвилі налетів поїзд — машина а за нею довгий ряд возів без кінця. Для батька була це хвилина нескінчених мук. Одиноке стояв на своїм становищу як жовнір, тільки його зір пропускав з тривогою кожний віз і кожне переїжджаюче колесо

Перебіг послідний віз Між лініями спокійно лежала маленька постать дитини. Цілковито без руху Може мертва! Умерла зі страху? Дрожачим кроком зійшов батько по сходах. Не рушається „Ганько!" закликав зі страхом

„Чи можна вже встати батеньку?" запитала дівчинка, що ніколи не противилася батьковому слову

„Так, моя дитино," з утіхою відповів батько, „ходи до мене"

Танька з вискоком прибігла до батька, якій дякуючи Богові, пригорнув дитину щиро до серця.

АРХЕОЛЬОГІЧНІ ДОКАЗИ ПРО ВСЕСВІТНІЙ ПОТОП

„Чи був 'Потоп' історичним фактом? Зимою 1928-1929 року археологічні сліди Потопу були відкриті світознаними археологами Лангдоном з Оксфорду і Вулей з Лондону. Лангдон робив розкопування в Кіш, що рахується багатьома найстарійшим містом на світі, початки цього міста сягають 5000 років до Христа. Кіш знаходиться близько стародавнього Вавилону. Вулей розкопував розвалини в Ур'і Халдейським 150 миль на полудне від Вавилону. Обидва в той же самий час знайшли глибоку верству намулу. На верху цієї верстви і зараз під ними були розбиті посудини стародавніх часів. Ця верства намулу є доказом великого потопу тисячі років назад. Вулей описує так свою винахідку: „Шахта що її копали все поглиблялась, але рапгово характер землі змінився. Замість верствованої глинівої посуди і рідких остатків ми знаходились в чистій глині, що була усюди однаковата. В текстурі показувала що глину нанесла вода. Чистий намул продовжувався без зміни як поки не осяг троха більш ніж 8 футів. Тоді він кінчився також же раптово як і почався і ми знов були в верствах смітти, камінню прикадів і черепків Товста верства намулу означала, що вона його не спричинила, розрив в історичним розвитку Над ним була чиста Сумерійська цивілізація, що поволі розвивалась в своїм власним напрямі, під верствою намула знаходилась мішана культура

Жадний розлив ріки чи водоль не могли би лишити за собою бавіть частини товщини цього намулу. Вісім футів осалу вимагають вод дуже ве-

ликої глибини і потоп що лишив цей намул мусів бути величезних розмірів незнаних в місцевій історії. Нема сумніву що це був потоп на котрим засноване оповідання 'про Ноя". (Взято з книги „Ур Халдейський")

ВСЕМОГУТНІЙ ЛЮДЕ

Не раз в історії людства амбітні одиниці, беручи приклад з Люцифера і намагаючись дорівнятись Богові пробували вабити новіші і абсолютну владу над всіма другими людьми. Сьогодня Гітлер в наслідок „внутрішнього покликання" і „містичної інтуїції" оголосив себе одиноким військовим і політичним володарем покинув Німеччини а згодом має плани що до цілого світа

Нічого подібного не трапилось аж з часів Папи Льва XIII котрий одверто оголосив себе „Ми займаємо на землі місце Всемогучого Бога".

Навернений Католик.

Гей, живіть, не вяньте!

„Гей, живіть," не вяньте,
Гей, цвітіть весною!
Гей, живіть красою воскресення;
На всміхнене небо
Подивіться, гляньте!.

Океан синяви, проблеми зоряних
Бог до серця мовить;
Ласка втіх весняних,
Струї мрій рожевих,
Зроджує змагання .

Тягтеся боротьбою,
Тягтеся змаганням!
Подолаєм злобу;
Працею дружною
З Божою рукою
Вирвем долю з гробу'.

Гей, живіть, не сохніть,
Життя повне чарів
Життя повне віри,
Віра кріпить сили,
Підійма з могили,
Ролгасне хмари

Іаза хмар сне
Промінь щасти й сталн,
Бог благословне,
Душа обновляє
Співом заграви

10 III. 1917 Т. Д.

Ievankel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Кожний Український Евангелик, а також і його Приятелі повинні читати самі, і поширяти свій релігійний часопис „Евангельську Правду", в кожній закутині Канади й Зл. Держав Північної Америки.

ЗДОРОВЛЯ ДЛЯ КОЖНОГО ДНЯ

Нежить

Це хто думає що протяг або коли хто замочить ноги, або ходячи без капъла в холодну погоду спрябнює нежить. Дійсною причиною нежити є чисті инші. Нежить лікарі називають з різною хоробою. Що ми самі не здужаємо слабість. Це значить що ми якісь хвилини або щось подане до нього дістались до нашого горла. Горло людини дуже повільно. Як коб ви заморозили с повищо на ми мали, вчора, що ви маєте нежить і залишилися вдома для просту з раз мущини та коб продувати ся в отрую. Вони мають тепер мають вогкість і ложних Слизиця проблеся з мягких тонких і делікатних клітин. Ось маленьких кровних жилок що називаються капілярами про чинне маже половини дуків робочих днів і відсутність дітей в в школах. Це значить змарнопани час і гроші Ми повівні запобігти нежиті

Др. Г. МакМіоркі С.В.Е.

П. Яремко

ПІСТ І ХРИСТОС

Христос-у пустині спокушуваний дияволом до гріха

(Єв. Мат. 4. 1 11).

Наближається час Страстні Христових. Католицька церква приписує ся приказує острий сорокоденний піст на час мятас що Христос сам постив у ньо. ин через 40 днів. Треба нам зверхнім ся на цьому виголосити в св Письмо, щоб упевнитись, чи дійсно Христос приказав постити Відповідь на це питання можемо знайти тільки в Св. Письмі, бо ніхто зи нас одинокс дерсла сумо правде. Перше ніжмо застановитися над тим, що перекажено нам Евангелисти про 40-денний піст Христа в пусти ни та Його пост? Описи ро ни, що сам Христос го почав про цст

Про заповнили нам Христа нерідко дають нам евангелисти дуже мало. На підставі Евангелії ніжмо лише докладно про народження Христа, про утечу Йосифа з Марією і Ісусом до Єгипту та про Його-небут в єрусалимський святині, коли мав 12 літ, а потім нам більше нічого. Описи спокушень євангелисти про христа Христа в Йордані, та про Його виступ з наукою, про Його великі чуда, про Його терпіння, розпяття, воскресення та вознесення на небо Ці пости були дійсно найважнішої як для евангелистів, так і для цілого людства. Саме суще є то, що Христос був і є Спасителем світа від гріха і духовної смерти Хоч ми мало знаємо про дитинячі літа Христа, але зовсім певно можемо догадуватись, що Христос виростав коло своїх родичів Йосифа і Марії, та помагав їм в їх щоденних працях, і таким чином ціла родина заробляла собі на хліб. Прийшов час, коли Ісус виступив прилодно зі Своєю наукою і творенням чуд. Христос бачив велику нужду, розпучливе положення і упадок Свого народу. Він мусів спішити упанному Ізраїлеви з помочею та потіхою. Христос покинув Своїх родичів, Своє щоденне занятя і йде в пустиню, бо там на самоті зможе краще приготовитися до великої праці, до якої покликав Його Небесний Отець. В тихій молитві за самоті, хотів Ісус злучитися духово зі Своїм Отцем Небесним, щоби Небес ний Отець обивав Позн. доладно те велике завдання, яке на Него ждало. Вдасне весь той час постив Христос в пустині. Католицька церква все покликується на це місце в св. Письмі і твердить, що Христос постячи Сам основав сорокденний піст для Своїх вірних! Католицька церква опираючись на цьому, установила в різних порах року ріжні пости. Це зробила вона на те, щоб покоряти людський дух своїм приказом і в той спосіб панувати над світом

Христос постив вправді, але це тому, що Він проводив час у пустині, де не міг дістати достаточно їди. Христос ів у пустині лише стільки, кілько потрібно було, щоб тіло міглю жити, щоб Його не опустили фізичні сили. Вирочім це був час приготовання Христа; Христос бачив велике живо і працю, яка на Него ждала. Це було для Него о много важнійше, чим ща. В молитві і роздумуванню про цю велику працю, яка перед Ним стояла, був Христос так вглублений і занятий, що Він не мав часу думати про їду ба навіть Спаситель не відчував великого голоду. Він не відчував потреби їди, бо Його душевна перемінна, той великий зворот в Його житю був для Него о много важнішим, чим пожива для тіла. Це бачимо з Його слів, сказаних до сатани: Чоловік же не лише хлібом, але також духом Божим. Коли фарисеї стрітили Христа з Його ученіками при їді, зробили Христови найди, що Він не постив зі своїми ученіками. Христос дав їм на це влучну відповідь, кажучи: „Як довго жених перебуває у весільному домі, так довго не можуть весільні гості постити". Що ж значать ці слова? Мусимо зрозуміти, що вони означають. Христос бачив, що по Його смерти прийдуть на Його учеників гонення і переслідування, що їх будуть замикати у вязницях і там будуть вони змушені постити, бо там не дасть їм ніхто їсти. Але тепер, коли вони на волі, коли ще то скверніть людину, що входить в уста і в шлунок людини, а заневищує і робить грішною кожну людину те, що виходить з уст, з серця людського, цебто слова якими людина хулить Бога і Христа та пакости ближньому. Всякі слова і злі вчинки, що противляться волі Божій роблять людину нечистою і грішною.

Так зрозуміли значіння посту реформатори, і з повним оправданням опрокинули цей, котрий видумали папи зі своїми кардиналами і єпископами За ковання пісту не дасться нигде і ніколи узасаднити Біблією. З повною певністю і рішучістю можемо твердити, що піст не є до вподоби Богові, коли він виходить здоровою людини і вбиває в ній душу Безглуздям являється твердження, що молочні і мясні страви гірші від страв рибних і дозволяє їсти мясо риб заборонюючи молоко і мясо птиці (савщів) Якаж різниця є між рибною стравою, між рибячим гарніром, дорогим мясом, і молочними чи мясними стравами Ніяка та, що риба о много дорожа від молока або мяса Як сини селянина знаю дуже добре з власного досвіду, до чого доводить людей безглуздий піст В католицькій церкві закон посту є дуже острий. Немов фарисеї пильнують постного пісні, коли католики духовними по наших нужденних, горем, лихом та голодом прибитих селах. Кождої недилі наказують до престу своїх вірних а коли хто противиться цему, то такого призначають прямо до пекла на саме дно. Біда нашому селянинови, та горе йому всюди; серед нужди живе він на цьому світі ну і (після католицької науки) нема йому жадної надії на спокій і після смерти. Наслідки посту бачить кожний, хто приглядається життю народу

Приходить великий піст. Всі селяни приготовляються до цього посту заздалегідь. Навіть малі діти зобовязані постити Ну і постять цих сім тижнів Приходить великий четвер, пятниця, відтак сам Великдень. Все в селі випощене. Коли перепедеся селом, поглянеш на ті лиця людей, то маєш враження, що в сьому селі немов панувала епідемія тифу чи якоїсь хороби, і кожний зі селян мусів цю тяжку хоробу перейти. Худе лице, хирлявий вигляд страшить вас з приладу та муки, які завдає людям жадний панування клерикалізм. На віть діти виглядають висиджені, аж зелені від цього посту. Наслідком посту, багато з цих дітей буде сплеся хворувати, бо коли на пісний шлунок з'їдять холодни і тверді яйця на Великдень, масло, сир а як кого стало на це, то і ковбасу чи мясо, то це викликає недугу, від якої не один перестає жити. Це не жарт, а правда. По „єгомосці

(Докінчення пост. 5)

ВПЛИВ АЛЬКОГОЛЮ НА ЛЮДСЬКИЙ ОРГАНІЗМ

Бувши в [illegible] алько-
[illegible]
[illegible]
[illegible]

БОРОТЬБА ЗА ВОЛЮ

. Так як ось, покляв тебе щоб ти Мене вивів зий, свою Ізраїль. . . .

II Мойсея 3:10.

Коли говоримо про Мойсея, то маємо на думці і визволення ізраїльського народу з єгипетської неволі. У визвольних вигляне жидівського народу бачимо два контрасти (проти ставлення). по одній стороні стоїть Мойсей, тупомовий, малозначний виконавець фараонського двора, що відмовився взяти пасли волі свого [illegible] його визволити, з другого боці бачимо всемогутнього і могучого фараона, окруженого військом, великою силою, жрецями, мудрецями, [illegible]. Бачимо, що [illegible] він нічим, ані силою з одного боку, ані [illegible] з другого боку, не може перемогти жидів немочею з боку Єгипетського фараона програною.

Будь-яка книга говорить про те, що річ, що здається немічними до тої години, а може того хлібним і бідним противники Христа, стають великими Його ісповідниками і вірними слугами, що дали своє життя за Него. Немічні і хорі вже через віру в Ісуса Христа стають здоровими і дужими. В додатку возьмемо таке, що в Корінті ми 5000 душ 5 хлібами і 2 рибами. Немає різниці як ми будемо поясновати цю подію. В людей воно буде здавалося неможливим — а Бога все можливе. Той створив світ з нічого і міг створити з 5 бохонців хліба тільки вовни, що 5000 людей накормилося.

Бог говорить до Мойсея [illegible] ще, повідо тебе до фараона і виведи народ [illegible]. Цей заклик Божий не [illegible] Мойсеєві неможливим [illegible]. Але чому Бог [illegible] ніка любов Мойсея до [illegible] народу робить неможливим [illegible]. Перенесімся в [illegible] положення Мойсея. [illegible] свій народ, який [illegible] Єгипті, а [illegible] від так пишов до Мадіт, де пребув 40 літ. Там він став сильним духом і зробив плян дальшої визвольної боротьби жидівського народу. Так само і Протестантизм Народився і почав розвиватися в Европі, але став найсильнішим, перенісшися з Европи до Америки. Там перебув близько 400 літ а тепер вертається до Европи, щоби помогти деяким народам що вполітися з духового ярма.

Одною з найголовніших перешкод в Мойсеєвій визвольній боротьбі була індеферентність (байдужість) жидів. Жиди ставилися байдужно до Мойсеєвих замірів. Многим було рівнодушним, чи вони будуть на волі, чи в неволі. Такі люде при найменший невдачі завертали назад, нарікаючи на Мойсея, що його провід, вибираючи собі таких людей, які їм підлещувалися хоч до провода не надавалися, і тим вони [illegible] були колодою в прямуванню до общиної землі.

Подібно діється і в нашім [illegible] ев. русі. Нашою перешкодою в нашій духовій відродженню, це-байдужність многих до релігійних справ, до, правди, до почуття справедливости, до духового визволення. Але ми маймо сильну віру в нашого нового Мойсея — божественного визволителя Христа. Він [illegible] на [illegible] неволі [illegible] до общини [illegible] Ц. [illegible] Бога, [illegible] в нашім серці.

І. Бучак.

(Вірна Нива)

Проф. Др. Молєшар

ЩО ТАКЕ КУРЕННЯ?

До чого воно служить?

Відповідь: „Куріння тютюну це непотрібна, протиприродна, неприємна, неохайна і марна тратна звичка".

Куріння є неприємне і протиприродне, бо воно заплямує повітря, брудить руки, губи, уста, заплечищує і пересякає сиродом одежу і творить неохайні навички.

Куріння уникоджує тіло, духу і розуму людини.

Куріння не можна оправдати ані природними запотребованнями, ані моральною чи науковою потребою, ані господарською чи гігієнічною потребою людини.

Неохайні життєві привички людини творять з неохайних та неприємних людей. Многим курящим чи жувачам тютюну і на думку не приходить як дуже зошкоджують вони своєю неохайною навичкою другим людям. Славний македонець генерал „Армії Спасіння" Бот, що звідав усі части світа, а якого відзначили за його силу відкриття князі та научні заведення, мав також нагоду стрічатися і бувати з людьми найвищої верстви та з людьми моральо упавшими. Він писав виписи про куріння так: „Уживання тютюну - це обридлива, неприємна і грішна життєва навичка, яка з часом стає пеохайним налогом та повертає людину в невольника-раба".

Подумайбо собі, щоб нам сказали наші приятелі обрізати кості зі спожитого ними мяса та вилизати за ними їхні тарілки і випити недопитки з їхніх горняток, чи цікавно. Мимо жахливого обридження, яке пройшає нас на згадку такої безглуздої думки, така пропозиція вийшла б куди природньою від щоденної практики курців, котрі що години заставляють безцеремонно своє окруження вдихати легенями зіпсоване тютюновим димом повітря. Курцям і на думку не приходить, що атентат на людський штунок буває нічим в порівнянні з щоденним примусом вдихати занаскуджений дуже шкідливий людському здоровію тютюновий дим. Ми питаємося: яким то правом силою [illegible] вдихати пропащим нашому здоровію [illegible] [illegible] ще поштрих? Чим то [illegible] [illegible] [illegible] мемо терпіти? Ця голосна кривда і дикунство є тим більше, що мала частина (многі чоловіки, майже всі жінки і діти не курять) людей-курців знеможлює моногократну більшість своєю приневіжністю терпіти на здоровлю і почуваннях.

Є дві категорії курців. Одні курять тютюни „панські" а другі „хлопські". Треба бачити тих курців першої категорії, як вони обгортаються і сяк-так обкурюють та ловляться рукави за голову, коли доведеться їм бувати в товаристві задимлених" курців. Відчуваючи огидний дим вонючої махорки і бакуну „делікатні" курці забувають помучусь, що не курці відчувають [illegible] [illegible] дим тієї [illegible] [illegible] вони [illegible] [illegible] [illegible]

HEALTH FOR EVERY DAY

By Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

A COLD

When you say that you have "a cold", what do you mean? You never say that you have "a heat". Why do you say that you have a cold? Somewhere away back in their minds, some people have an idea that sitting in a draught, or getting chilled on a cold day or going out without a coat or without rubbers or other necessary clothing is the cause of the illness which we call a cold and so for short and for convenience, we just call the illness a cold, because we have a vague idea that the chilling or the wetting has really caused the cold. No, that is not what causes the illness people call a cold. A cold is what Doctors call an infection. What do we mean by an infection? We mean that some germ or something that is very much like a germ has got into your throat. In the throat, mouth and nose which are all lined with mucous membrane, the germs get all they want to grow and multiply and make the poisons which they do make. They have warmth and they have moisture and they have nourishment. Mucous membranes are made of soft, thin and delicate cells. Networks of tiny blood vessels called capillaries pass so close beside and between these cells that germs easily get through the delicate walls of the cells and capillaries and get nourishment from the blood. Then they multiply so very fast that the whole throat is soon full of them. But you do not see them and they pour out a poison as they grow and multiply. The poison makes your throat sore and makes your nose run water day and night and makes your head ache because the poison has got into your blood and then you are sure that you have a cold. You were too slow. If you had been quick enough to notice you had a cold yesterday and had stayed in bed yesterday and today and tomorrow you would have prevented this troublesome cold.

Getting wet and chilled may help to cause a cold but a cold is a general infection. It is a dangerous disease. It often leads to other and more dangerous diseases. It causes nearly half of the absence from work and absence from school in Canada and this means much lost time and money. We should prevent colds.

„SHORT CUTS"

(Con. from page 7)

who was so slow in his work that many people would no longer employ him. His grandfather, however, always called on him when he wanted a foundation built or any stone masonry done because of the quality of his work. When building the foundation for a barn or a house he always studied the plans of the bulling and so arranged his stones that the largest and heaviest ones would be where the train of the building would come. It took time and thought and planning, but today the interesting thing is that if you go up to that community you will find that the buildings erected on the foundations laid by this deliberate and "slow" mason are still standing firm and undisturbed by the years, but many of the buildings erected on the foundations of the speedy masons have begun to crumble, and some have fallen down. The ultimate value in his work for that old mason was that his foundation would be such as to carry for the years the structure to be put upon it. He had in sight, and he had a care for the future.

There are no short cuts, on a straight road. Whether it be the literal road on which we drive cars, or the figurative road of doing our work, acquiring an education, or of building character, there are no short cuts. The greatest temptation to make short cuts is the desire for speed. If driving, we want to beat the record from one point to another, if work, get through it as quickly as possible so that we shall have more time for "play", if an education finish it quickly so we "be on our own", if character, our short cuts are not usually deliberate But all the short cuts in work or in education have their reflex action on our character and one day we have a sad and tragic awakening to the fact that we refused to believe te truth of this proverb, that the straight road has no short cus.

Do not misunderstand us. We are not disclaiming the value that is to be found in speed. There is much value in speed, but we are begging you to realize that speed in itself unrelated to the results achieved is of no value. What we must do is to study our own capacity and find out how fast we can work, learn, build whatever it may be and still work, learn an b ild **well.** Quality not quantity is always the highest value and our measuring rod must be not the speed of the other fellow but at what speed can we do the thing well, at what speed can we attain the maximum quality possible for us. The ultimate test is not after all how much piece work can we put out in day, but, how much A-1 piece work can we put out in a day. Not can I finish school at sixteen, or graduate from University at twenty-one, but how well educated shall I be when I leave school or graduate from University.

There are no short cuts in life because God demands quality and character.

ЩО ТАКЕ КУРЕННЯ ?

(Перенесено із ст. 6)

[illegible] куріння [illegible] дівчини не [illegible] ставлять, що в більшість не курять, справа ще не налагоджена. Треба всім некурящим боротися проти насильства курінь.

Наші бажання:

1. [illegible] на цього [illegible] не писати на [illegible] цигарках, щоб відділ [illegible] задоволенням [illegible] потрапив, як не було і на жаль і ще по цигарках [illegible]

2. Треба [illegible] куріння, спричи[illegible] цигарками [illegible] усунути в [illegible] новими постановами.

3. Треба [illegible] не курець [illegible] в них [illegible] ближніших [illegible]

[illegible]

[illegible]

[

„Євангельська Правда", Укр. Евангельський часопис присвячений поширенню Благовісти, місячник. М. Фесенко — Редактор.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА
EVANGELICAL TRUTH

"EVANGELICAL TRUTH", a Ukrainian Evangelical Monthly Journal devoted to furthering of the Gospel. M. Fesenko Editor
Підписна плата 50 центів на рік, окреме число 5 ц. Адреса редакції: Evangelical Truth — 506 Ossington Ave. — Toronto, Ont., Canada

Рік III. Число 4 КВІТЕНЬ — APRIL Vol. III. No. 4

Проп. Теол. Галенда

ЧОМУ Я ВІРУЮ І СТАВ ЄВАНГЕЛІКОМ ?

Ним приступлю до розвинення згаданої теми, скажу перше кілька слів і поясню мою ціль в писанню цієї статті, яка вийде в кількох числах нашого евангельського часопису. Деякі точки в тій статті можуть бути трудніші до зрозуміння для пересічного читача нашого часопису, - отже хто замірив що статтю читати й розуміти, той повинен її читати від першого до останнього рядка, бо інакше багато буде читачів, що її докладно не зрозуміють і не скористають з неї. Я наміряв в цій статті подати Читаючим трудніший місць в Слові Божім, які в початках мойого евангельського заінтересования були для мене незрозумілими, а відтак по довшому часі студіювання св. Письма, як також і іншої літератури, не лише стали для мене ясними, а ще й скріпили мою віру, і стали тривким фундаментом мойого христіянства.

Звідки береться віра ?

Велика частина людської віри, походить з переданя; діти вірують лише тому, що їх батьки вірують, як також діди і прадіди вірували. Діти ходять до церков, моляться, приносять жертви, піддержують релігійні справи, бо так робили їх предки. Багато людей іншої причини для своєї віри не мають. Вони не розбирають своїм розумом тої справи, бо для многих це є найлегшою річчю — не розбиратися в нічим і не допитуватися, що є правдиве, а що хибне. Найлекша річ є вірувати так, як вірували наші предки; а тамті знову так вірували, як їм хтось інший приказав робити. Так справа йшла зі століття на століття і окрім деяких одиниць, взагалі, народ тим вдоволявся, ба навіть часто ненавидів таких одиниць, що старалися пробудити народ до думання і довести його до віри, яка могла би відповідати розумови й чистому людини. Це була одна з найбільших причин, чому Христа зненавиділи, переслідували, а вкінці й розпяли на хресті, бо Він старався довести людей до розумної віри, до віри, яку чоловік посідає з переконання бо лише така віра може дати ціль для людського життя

Хоч багато людей вдоволяється вірою, яка походить з переданя, однак були і є одиниці, що хотіли мати причину своєї віри, яку можна би серцем відчувати, а так само й розумом пояснити. Щоб до такої віри чоловік міг дійти, мусить щиро над тим попрацювати. Ми знаємо, що готові пироги з хмар не подають, хотяй хмари також мають дещо до діла з пирогами. Бо коли не будуть хмари доцем землю зрошувати, то не буде пшениця рости, а коли не буде пшениці, то не буде й пирогів; отже щоб їх зробити пирогами, то треба комусь над тим попрацювати. Так справа стоїть і з духовними річами. Вони не прийдуть до нас готові, ми мусимо над ними попрацювати. Христос сказав: „Шукайте і знайдете". В тім є велика хиба, що многі беруться до біблійних викладів, або й до біблійної критики, які мало над таким знанням працювали, а відтак коли прийде нагода, щось про біблійні справи сказати, то вони молотять солому, з чого ніякому ніякої користи немає. Вони беруться до роботи, якої не розуміють і говорять щось, щоб у тій справі не показатися цілковитими анальфабетами.

Я щиро вірую, що коли б кожний балакайло більше часу посвятив на біблійні студії та ріжні досліди і щиро старався б пізнати правду, здійсть уткати від правди, то менше було би біблійно-релігійного критикования і тоді ми всі бачили б більше творчої роботи між нашим народом. Чоловік, що зробиться на знання, яке унеслизлює його життя, такий чоловік з того знання радо й другим уділять, і зробить те, що нам поручав Фрамко у своїй поезії робити:

Хто має мудрість, а з неї
Ближнім не хоче вділити,
Той мов скарб многоцінний
В шкуряний міх зашитий.

Наша евангельська справа вимагає того, щоб ми всі учились, а відтак, щоб ми всі тим скарбом, якого такою працею доробилися, були готові і з другими поділитися. Слава Богу, що вже багато з нас бодай пробують так робити і мілім Господа, щоби між нами було більше таких людей, що бодай би старалися б робити діло пожиточне для цілої суспільности та пригнули б проблудити сплячих зі сну, щоб могло освітити їх світло Христової Євангелі.

Вже від перших початків, відколи звітересувався евангельською справою, я любив часто говорити або й дискутувати з одинцями, які знали більше від мене, бо таких споробом я легко пізнавав те, чого не знав. Я мав щиру постанову пізнати, що я потрібую і що можна практично в житію уживти

Коли я зачав ходити на евангельські збори, відразу зачав щиро оборонати свої релігійні погляди і переконіня, та клопіт був в тім, що евангельський

(Продовження на ст. 6)

Посвячення Української Пресвитерської Церкви в Торонто

В неділю 26-го Квітня відбудеться урочисте посвячення нового будинку Української Пресвитерської Церкви в Торонто.

О годині 3 пополудні відбудуться збори на котрих будуть виголошені привитання від англійських організацій і товариств На запрошення громади зборами буде проводити голова Пресвитерії

О годині 7 вечером відбудуться святочні збори при участи представників Українських Евангельских громад

Українська Пресвитерська Громада запрошує усіх приятелів і знайомих взяти участь в цім урочистім святі.

Новий Церковний Будинок Української Пресвитерської Громади знаходиться на розі Кларемонт і Крокер вулиць одни „блюк" на північ від Квін Вест.

УПРАВА ГРОМАДИ

Побачив інших, що стояли на торгу без діла. Матт. 20:3.

Ой не стійте люде дармо
На оцім торжищі
Вже Писання обявляєть
Глянте зором вище

Тай свого часу не гайте
Браття поспішайте
Тим дорогим колосочкам
Загинуть не дайте

Бо-ж бачите зі всіх сторін
Наступає хмара
Реве, гуде та бушує
Це Божия кара

За зневагу волі Божій
За гріхи лєдарства
Підвалини хитаються
І падають царства

Моя ті мухи гинуть люде
Їм сказати треба'
Про Спасителя Ісуса
Що зійшов до неба

Щоб місце там наготовить
Хто ж Його пізнає
То Він того в своєму царстві
Щиро привитає

Браття сестри всі на Ниву
Гей часу не гайте
Берімося всі до праци
І других заключаймо

Хоч би прийшлось нам понести
Якую будь страту
Тож ми знаймо що одержим
Від Христа заплату

--С. Каплук, Торонто, Онт.

Evanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ГРІХ І ЙОГО НАСЛІДКИ

„Плата бо за гріх — смерть". Апостол Павло, Рим. 6:23. „І знайте, що гріх ваш знайде вас". Мойсей : 4 книга 32:23.

Вже самі слова обох вищих цьогодніх текстів без жадних коментарів і пояснень багато говорять нам про гріх і його наслідки. Щоб краще пізнати який небезпечний для людини є гріх, уявим собі картину з царства дикости, яку малював нам Бог для нашої осторо-ги, як це бачимо в 1. книзі Мойсея. 3 голова. У нашій уяві бачимо великана-людину з такою-ж величною (канчуком). Перед ним утікає велика маса людей. Тим канчуком він їх бє без милосердя і всім в страшну пропасть. Всі в страху і болю від удару нагайки, кидаються у бездонну прірву. Там хапаються корчі-деревин-(чаї) і задержуються ще на деякий час. Але чим далі і глибше (тим) вони встрягають корчив і тим менше жертви падуть дальше в пропасть, де серед терпінь, болю і зойків кінчать своє мученне життя.

Ця видумана картина представляє гірку дійсність, яку переживає і переживати мусить кожна людина, що підчинається налогам гріха і чи це буде вбивство, захланність, пажорство, безбожність, богохульство, убійство, знищення нашого ближнього братом — немовлять, все одно це гріх і це гріх, якщо тих, що його повинність, чи там піддаються йому. Часами тяжко не найти пристойника і не викрив його злочину, але сам гріх найде і буде шукатися над своєю рабиною — і горе тому, хто не гріха нема.

Убогий зарібник зробив часто свій мізерний заробіток і тоді, коли його діти голі, босі і голодні а жінка живе в розпуці і страху. Він пропиває в корчмі і пробкурює часто останний гріш в тім переконанню, що тим не грішить, бо це він робить за свої власні тяжко здобувані гроші.

А кілько ж то є таких душпастирів, що обдирають сирот і вдовиць за свою „християнську присягу" як : похорони, служби Божі, нарастаєш академії, і т. п. Вони роблять це в переконанню, що ім це належиться, та що вони не вбивають, ані не грабують.

Та як би там не дивитися на гріх, як би не вирухуватися від нього, гріх вибиків не має, він все найде свого поклонника. Господь Бог навчає нас через Мойсея, що легковажити собі гріх не слід (4 кн. Мойсея 32:23).

Рідко війни одною з сторін є легковажити сил ворога. В нашій життєвій боротьбі ми часто легковажимо силу нашого ворога — гріха. Нераз говоримо: не дрібниця, це нічого не значить. А однак все воно так є, що перший малий гріх є початком великого, фатального гріха. Один мислений хлопець молодецького льва і пробував його освоїти. Малий лев бавився зі своїм паном і не був небезпечним. Коли ж лев виріс, сталося одного разу, що мисливий дрипалко-вого сьалачився. Коли тільки лев побачив кров, кинувся на свого пана і роздер його. Подібно діється і з нашими гріхами. Коли вони малі (молоденькі), маємо їх за іграшку, коли ж стаються, беремо нас під ноги пищать і роздирають. „І знайте, що гріх ваш знайде вас", каже Мойсей.

Ніхто так не відчував кари за гріх, як сам Павло. Через гріх терпить не лише він, але терпіли і ті, що становлять його родину: жінка, діти і родичі як кревні. Сам пекучий терпіть біль, утомлення, а в часі хвилевої тверезости нехіть до життя. Його майно, як є вже, забирають ті, що дуже часто були причиною його нещастя. Відтак приходить нужда, занепад і жебри. Таких сумних картин можна побачити дуже багато в кожнім нашім місті та селі. Тому то гріхом є видавати гріш на алькоголь напитки, бо купуючи алькоголь вже тим самим помагаємо руйнувати самих себе і свій нарід, а піддержуємо ту інституцію (сотки горалень і тисячі корчем) яка була і є нещастям і одною з причин звинуваченого нашого народу. Великий реформатор, Мартин Лютер, пояснював гріх як розстання людини з Богом. Можемо назвати гріх розстанням людини з ідеєю про Бога. Коли примірок в середніх віках майже цілий католицький світ, починаючи від „святого отця", а скінчивши на темних забобонних жінках, уважав християнством муки, тортури, палення людей живцем на кострах (як це зробили з Ів. Гусом, Іронімо з Праги, Савонаролою і тисячами „еретиків" в часах „святої інквізиції") то це розстання людської думки з ідеєю про Бога. Однак „з Бога насміватись не можна, що бо чоловік сіє, те й мати ме". Так воно і сталося, коли католики переслідували „еретиків", тепер самі себе переслідують своїми поступованнями (Мексик).

***

Платон, грецький фільозоф, що жив в четвертім столітю перед Христом, назвав гріх зарізою, збоченим і безсилям. По правді воно так і є. Гріх переходить як зараза з одної людини на другу. „З якім пристаєш, такий і сам станеш" — каже наша народна мудрість. Кожний фатальний гріх питає на своїй жертві заразу, уломність, безсилля, а дуже часто карає свою жертву передчасною смертю. На тварі кожного гріпника і грішниці, що розстався з главною христіянина, можна вичитати печать гріха вже навіть з тварі і постави тіла. Наслідки гріха в лініях: червоний лиє, сина тварь, померклі очі, подражені нерви, зверхне занедбання, безсилість і тощо.

А коликби ми зайшлиби до шпиталів, до відділів, де лежать люде хорі венеричними (пфлоВими) недугами; там можнаб побачити як страшно гріх знущається над своїми жертвами. Гріх розпустив робить з молодих, здорових людей живих трупів. Їхне тіло гниє і розкладається, а вони в муках нарікають, що на світ родилися. А кілько терпінь і нарікань по тюрмах за ґратами? Кілько то кожної днини нищком проливається дівочих сліз через те, що легковажили собі гріх, або піддалися грізкові зводника-любовника. Занімілє серце, приснана совість,

(Дослідження на сторінці 6)

ХРИСТОС СИН БОГА ЖИВОГО

Велика кількість людей відкидають певні погляди не тому що вони дослідили самі для себе усі факти, але лише тому, що хтось інший, кого вони признають авторитетом для себе, так казав, або так твердив. Ці люде живуть чужим розумом нехтуючи свій. Невірство богатьох походить дуже часто від нечим необоснованих тверджень таких самозванних „авторітетів". Дійсности в питаннях про повстання усіх речей, ціли життя, існування Бога, безсмертя і інших подібних питаннях, найбільший вчений чи фільософ не є в кращім положенню ніж людина без всякої спеціяльної підготовки. Вони всі мають однакові факти відкрити кожний думаючій людині і один знає про всі ці річі стільки ж як і другий. Тому во всіх головних питаннях віри особисті опінії різних авторітетів немають якоїсь окремої ваги. Це є питанням в котрих дипльоми не дають переваги. Але навіть наколи б ми згодились розвязувати релігійні питання на підставі висказів визначних людей наших, то на здивування богатьох ми знайшлиб в цю найбільшу велитні людського знання і поступу були глибоко віруючими людьми, та що іх не рахує і в наші дні. Модерна наука повстала в наслідок великих винаходів цілого ряду визначних вчених : Галилей, Кеплер і Ньютон з них найбільш знані Всі вони були глибоко віруючими людьми Пастер, що йому людство завдячує найбільшим відкриттям в бактеріольогії, в наслідок котрого мілйони людей спасаються від певної смерти, був глибоко віруючою людиною Паскаль, світознаний математик був знаний так само і своєю релігійністю. Проф. Бавинк нашим часів, або відомий канадійський вчений Даусон приймають Слово Боже і його науки без усяких застережень. Таких прикладів ми могли б навести без числа Очевидно, що правдива наука і цира і глибока віра знаходяться в повній гармонії. Віра визначних вчених теперішнього часу і минулих днів доводить, що в сумій науці немає нічого такого, щоб могло відштовхнути чи зробити невірующою проникливу і даровиту людину Корінь невірства полягає не в самім знанню, але в зіпсованости людського серця. До жимдня наука не знайшла ні одного факту, щоб противічила релігійному знанню чи твердженням Писання.

Неймовірні терпіння і муки, що їх віруючі вчеш і невчені готові були перенести за віру в Ісуса Христа є так само важним свідком що до правдивости релігійного чинним і самої віри Неймовірні тортури, що їх переносили віруючі в перші часи християнства в добре підтверджені поганськими і християнськими джерелами Це є важне свідоцтво з огляду на те, що кожний з них міг відразу виплатитись, як тільки лише принс жертву перед статую імператора. Їм пропонувалося, або принести жертву і тим добути свободу, або бути закатованими в неописаний спосіб Огнем, залізом, на дибах і в инш звичаї способи пробувалося примусити віруючих зректися Христа, але без успіху. Жінки і діти вольми муки і смерть краще ніж зрадити Христа. Чим пояснити таку відданість перших християн, як не тим, що в ті часи знання фактів було глибоке і ясне. Серед них були ще ті, хто бачили воскресшого Христа, або чули оповідання з уст самовидців і це скріплялоїх віру.

Віра перьвісних християн була завжди оправдана. Іх мучителі завжди дивувались великій терпеливости християн, що здавалось ім надлюдського. Не тільки кати не чули від них нарікань і стогнінь, але в останніх хвилинах їх радість була сильніша ніж вони думали не про себе, а про те щоб принести до віри своїх мучителів. Подане пояснювали що стійкість чарами. Ми знаємо, що в ті хвилини сам об'єкт був єдиними полегшував їх муки, та замовлював муки радісто Лише Ісус Христос вилив чашу страждань до дна на хресті. З того часу і до наших днів, в світі повстав окремий гатунок людей, що притримується дороги Христа не зважаючи на звязати. Найпізнавчіші з них не жалували свого життя за твердження, що Христос є Господом. Савонарола, Іван Гус і багато інших своєю кровю скріпили свое свідоцтво. Вони знали і розуміли щось, чого не може похопити світ і чого нерозумне жадна людина без народження звит

В наші дні атеїстом може бути лише, або зовсім ізіпсована особа. Серед тих, хто вірить в існування Бога, трудно зрозуміть, чому хто небудь з них має бути сумнівність в можливости віднення Бога. Найбільш природньою річчу було б, що Бог забезпечивши нашу запсованість і безрадність, сам в тілі, як один із нас прийшов щоб спасти нас з погибелі. В Христі Ісусі ми находимо це споконвічна любови Божої і доказ, що Він є Богом в тілі являється факт Його воскресення і мертвих

Підсумовуючи наші аргументи на користь твердження, що Христос устав із мертвих, ми повинні памятати, що ми можемо устати історичність у сякій мірі по: 1) Наслідках, 2) Памятниках, 3) Установах, 4) Традиціях і Документах Коли ми пробуємо вжити цей метод дослід по відношенню до Христа, то ми знаходимо, що Христос встає перед нами на підставі наших дослідів як Син Божий-Богочоловік. В той час як теорі про Христа, що представляють його як просто людину зустрічають не поборимі трудноші, а хиплини, коли ми приймете Його Божественність як факт усі трудноші зникають.

Коли ми звернемося в першу чергу до наслідків в історії, то відразу нашу увагу притягає колосальне значіння і вплив Христа для життя усього людства. Христос яко Богочоловік промовляє до нас з сторінок життя людства. Залишила історія людства лишається цілком незрозумілою поза історією Христіянства. Історичне Христіянство в свою чергу зістає без пояснення поза Христом. Історичне Христіянство потрібує Христа Сина Божого, або ми могли зрозуміти героїзм любови, віри і страждань, що побідили Римську Імперію, завзятого гонителя віри на протязі трох століть. Др. П. Ріхтер каже „Христос будучи найсвітлішим серед могутніх, і наймогутнішим серед святих, рідним своєю пробитою рукою імперій з їх петель, звернув потік віків з їх русла і тепер керує будучиною".

Наполеон був глибоко віруючим незвичайною вищістю Христа над собою і над усіма найславнішими завойовниками світа. Христос збудував своєю імперію на своїй славній смерти. Він побідив людей не залізом, але любовю. Др. Свіфт пише :

„Рух що зверпився Христі-

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

(Продовження на ст. 8)

Осип Юрій Федькович

ДУРНИЙ ГУЦУЛЯК

Гуцулів звуть усі дурними. Але я вам розповім, як один такий дурний гуцуляк та повів усіх парубків у славні села Мудрівяни у великі дурні. А се так було

У славнім селі Мудрівцях, про котре я вам не не одно що каже мало розповім, сиділа собі покотлуво громадка парубків та й пили пиво. Бо в Мудрівцях, видите, навіть сливовий баби горівки не пили, а з того на таке прийшло, що о Зелені Пико у таким подертим кафтани ходив, щоби і раки бувши до него не почеплялись, не то що

Мудрівські парубки не мали що робити та вкупились з Пика, що йому уходить один обдертий гуцуляток у корчмі, указувати парубкам та й пивом до жиру з парубки давай собі з ним ті всім бити

Ну, каже один, чи сеи лиш не можно з Пика, а тільки найчастіше Се ще ні тобі?

Може Пико в нього каже другий. Хиба ти не видиш, яку здорову та набиту мошонку він пазухи таскає та каже Пикові дати собі шість кватирку пива, та ще і сидан не до того?

Чи, хлопці, що ми сеи підпиваємо і за сі гроші? каже Семен. Бо здохлу дибки чи ми тут лиш Петре, і прийдуть загадками, як се тобі перед з же вдалось. Ану хлопці! хто має порожну карабушку від сірники?

Знаєте, хлопці, або ви лиш нас не підпоїли? каже четвертий, гуцули не такі дурні, як ті пишуть

Ге, легині! каже пятий підперезуючи собі уса, сідаймо собі коло нас! Відки родом? Чи лиш ви з Драгигуни?

Ні, ще-братчики! я родом з Дурнодулин, каже гуцуляк, позвольте мені коло вас сісти!

І овшем! і овшем! легиню годний! каже Петро, моргнувши хитро на товаришів, ми загадали собі сегодня у загадки грати; може і ти приставиш до нашої стипки?

Буду мати, каже гуцуляк, усміхаючись і собі, если лиш моя мошонка вистарчить

Франкн! каже Петро сміючись. У нас залежка така: кожний з нас по черзі загадає загадку; кажеж ту загадку котрий небудь з нас відгадає, то загадочник платить шістку кари до складки в одно порожну карабушку. Але, як то й ніхто не годен відгадати, той бере собі усі складені гроші. Пристаєш, годний Дурнодулинче?

Для чогож би я до такого годного товариства не мав пристати! каже гуцуляк лиш будь просити, аби моя загадка на посліди остала!

Пекай і так буде! каже Петро. — Отже я начинаю казкою дорік сходиться у Чернівцях на ринку?

І одна не каже Василь, бо на ринку лиш люди сходяться а не дороги Але відгадайте мою загадку. Як ідеш до Чернівців, що тобі на праву руку?

Пять пальців! каже Іван, дали того кладі і ти, Василю, шестовку до карабушки як се поклав Петро, аби здоров наш на себе був! А тепер хто з вас видасть мою загадку Дім загадку Котру страву ніхто би з вас не ів

Котюжу страву, каже Семен. Бо здохлу дибки чи ніхто з нас не буде їсти? Хм шестака брате Тимофію! А тепер прошу мою загадку Дли чого бігають пес за зайцем?

Бо заєць не хоче бігти за псом, каже Штефан! каже четвертий, гуцули не такі дурні, як ті пишуть

Ге, легині! каже пятий підперезуючи собі уса, сідаймо собі коло нас! Відки родом? Чи лиш ви з Драгигуни?

Ні, ще-братчики! я родом з Дурнодулин, каже гуцуляк, позвольте мені коло вас сісти!

І овшем! і овшем! легиню годний! каже Петро, моргнувши хитро на товаришів, ми загадали собі сегодня у загадки грати; може і ти приставиш до нашої стипки?

Буду мати, каже гуцуляк, усміхаючись і собі, если лиш моя мошонка вистарчить

Франкн! каже Петро сміючись. У нас залежка така: кожний з нас по черзі загадає загадку; кажеж ту загадку котрий небудь з нас відгадає, то загадочник платить шістку кари до складки в одно порожну карабушку. Але, як то й ніхто не годен відгадати, той бере собі усі складені гроші. Пристаєш, годний Дурнодулинче?

Для чогож би я до такого годного товариства не мав пристати! каже гуцуляк лиш будь просити, аби моя загадка на посліди остала!

Пекай і так буде! каже Петро. — Отже я начинаю казкою дорік сходиться у Чернівцях на ринку?

І одна не каже Василь, бо на ринку лиш люди сходяться а не дороги Але відгадайте мою загадку. Як ідеш до Чернівців, що тобі на праву руку?

Пять пальців! каже Іван, дали того кладі і ти, Василю, шестовку до карабушки як се поклав Петро, аби здоров наш на себе був! А тепер хто з вас видасть мою загадку Дім загадку Котру страву ніхто би з вас не ів

Котюжу страву, каже Семен. Бо здохлу дибки чи ніхто з нас не буде їсти? Хм шестака брате Тимофію! А тепер прошу мою загадку Дли чого бігають пес за зайцем?

Бо заєць не хоче бігти за псом, каже Штефан! каже четвертий, гуцули не такі дурні, як ті пишуть

Ге, легині! каже пятий підперезуючи собі уса, сідаймо собі коло нас! Відки родом? Чи лиш ви з Драгигуни?

Ні, ще-братчики! я родом з Дурнодулин, каже гуцуляк, позвольте мені коло вас сісти!

І овшем! і овшем! легиню годний! каже Петро, моргнувши хитро на товаришів, ми загадали собі сегодня у загадки грати; може і ти приставиш до нашої стипки?

Буду мати, каже гуцуляк, усміхаючись і собі, если лиш моя мошонка вистарчить

Франкн! каже Петро сміючись. У нас залежка така: кожний з нас по черзі загадає загадку; кажеж ту загадку котрий небудь з нас відгадає, то загадочник платить

лині ногавиці, — каже „гуцуляк, обертаючись плечима до парубків, а би їх перекинути, що се не загадка, а правді.

— Виграна! кричить Василь плюнувши; — але що оно таке е, що ми лиш знаємо, а ти не знаєш?

— Се то, - - каже гуцуляк, наставивши свою пидрану карпелюшину, — кільо ви мені шестаків скинете, аби я собі або нові штанята купив, або старі два полатати

(—Виграна! — кричить Іван, кидаючи гуцулякові два шестаки у наставлену капелюшину; — але скажи нам, що то е, що ми ти не знаєш та ні ми не знаємо?

— От що: чи схочете мені хто за ваші два шестаки ногавиці продовати?

Лев Бучак

Др. ІВАН ПУЛЮЙ.

(Його заслуга у сучасному українському евангельському русі)

Так як у других народів ла тесяться, а навіть на сотки літ перед реформацією появлялися предтечі загального релігійного відродження, так і в нас перед сучасним українським евангельським рухом були великі мужі, котрі проповідували нам дорогу до цього і будучого духовного відродження. Загальна предтеча нашого народу. Деякі з тих предтеч приготовляли наш нарід до реформації з розмислом, инші несвідомо, ческі знова, щоби докорити католицькому духовенству, в ще инші з других причин. Всеж таки вони приготовляли нас до того, щоб ми зрозуміли і прозріли, що не в пустих церемоніях мертвечинних і в мертвих догмах наше спасення, а в евангелізмі — правдивій вірі Христовій. До людей, котрі вели отцю приготовляючу працю можна зачислити таких як: Григорій Сковорода, фільософ-бібліїнник, уроджений 1722 р., Тарас Шевченко, бібліїйний поет (його поезії: „Єретик" або „Іван Гус", „Світе тихий" та инші вказують нам, який у нього був сильний протестантський дух), дальше Костомарів, Драгоманів, (радив основувати евангельські громади в Галичині) та Пантелеймон Куліш і Др. Іван Пулюй. Ці послідні переклали св. Письмо.

Спинімося над особою Дра Івана Пулюя. Уродився 1846 р. в Грималові, в міщанській сімї. Гімназію покінчив в Тарнополі, а університет у Відні. Там студіював зразу теольогію, а після її скінчення звернувся до математики й фізики. Після університетських студій вдався науковим працівником в обсерваторії фізики й виробив собі знане в науковому світі ім'я, так, що його згодом покликано на професора фізики і електротехніки в німецькій політехніці в Празі. На цьому становищі перебув аж до смерти (помер 1917 р.).

Др. Пулюй прислужився своєму народові не лише природничо наукою але прислужився також чимало на полі релігійного відродження. Його великою заслугою для рідного народу є те, що ми Українці маємо св. Письмо у своїй, рідній мові. Не було би св. Письма ні живій українській мові не було і українського евангельського руху. Хоч в дійсности Др. Пулюй не сам один переклався Біблію а робив це разом з українськими письменником Пантелеймоном Кулішом, то... „Не було б Пулюя, не було-б Біблії української мовою", — як пише про це Ганна Барвінок, дружина Куліша.

Пулюй перевів самостійно лише псалтир. Однак те, що ми маємо Біблію українською мовою, його не аби яка заслуга. Куліш умирючи оставив рукописне переводу Біблії нескореованим та недокінченим. Пулюй виправив що було треба і приладив рукописс до друку. За його старанням Британське і Заграничне Біблійне Товариство (евангельське) видрукувало цілу Біблію, а після її скінчення звернувся до математики й фізики. Після університетських студій вдався науковим працівником в обсерваторії фізики й виробив собі знане в науковому світі ім'я, так, що його згодом покликано на професора фізики і електротехніки в німецькій політехніці в Празі. На цьому становищі перебув аж до смерти (помер 1917 р.).

Др. Пулюй прислужився своєму народові не лише природничо наукою але прислужився також чимало на полі релігійного відродження. Його великою заслугою для рідного народу є те, що ми Українці маємо св. Письмо у своїй, рідній мові. Не було би св. Письма ні живій українській мові не було і українського евангельського руху. Хоч в дійсности Др. Пулюй не сам один переклався Біблію а робив це разом з українськими письменником Пантелеймоном Кулішом, то... „Не було б Пулюя, не було-б Біблії української мовою", — як пише про це Ганна Барвінок, дружина Куліша.

Пулюй перевів самостійно лише псалтир. Однак те, що ми маємо Біблію українською мовою, його не аби яка заслуга. Куліш умирючи оставив рукописне переводу Біблії нескореованим та недокінченим. Пулюй виправив що було треба і приладив рукописс до друку. За його старанням Британське і Заграничне Біблійне Товариство (евангельське) видрукувало цілу Біб-

(Продовження на ст. 5

Др. ІВАН ПУЛЮЙ.

(Перенесено зі ст. 4)

лію в 1904 р. українською мовою.

Біблія попри свої многі цінні вартости є також мірилом духового розвою культури і ци вілізації даного народу. Чим нація більше цивілізована, тим більше її члени читають і розповсюднюють св. Письмо. В евангельських краях, таких як Америка, Англія, Швайцарія, Швеція, Норвегія т. н. вже від сотої літ розповсюднюють мілїонами ци цінну книгу книг. До недавна ми були одинокою великою нацією, що не мала в своїй рідній, народній мові ся Письма. Коли Куліш, Левитський і Пулюй перекладали на рідну мову Біблію, то католицька і „поступова" інтеліґенція виступила проти того, поясніючи це тим, що є инші важнійші наукові праці, а не перекладування св. Письма. Тоді, коли навіть звичайні напівкультурні племена мали вже в цілости або частями св. Письмо на рідній мові, наш великий і зі старою культурою народ не мав цього. Навіть в Росії розповсюднювалося св. Письмо на сорок мовах і наріччях. Коли в 1904 р. видрукувано Біблію, то на Україну дозволено російським урядом післати лише один примірник Ганні Барвінок — дружині Куліша. Навіть і це зроблено як за старанням князя Шаховського. Такою то небезпечною книгою була Українська Біблія, для Росії. В Галичині була-вона небезпечною для католицької та для так званої, поступової", безбожної інтеліґенції.

Видання Біблії коштувало немало праці і труду як каже про це сам Др. Пулюй: „Треба було побороватися не тільки ті труднощі, що були звязані з недокінченим це перекладом, а треба було докласти великої праці і боротися ще з гіркими труднощами, якими причинилися деякі земляки... Та і те лихо минулося, а Британське і Заграничне Товариство видрукувало св. Письмо Старого і Нового Завіта".

Вже це, що за його старанням довершено переклад і видання св. Письма вказує, що Пулюй був високо вченою і впливовою людиною, та глибоко релігійним чоловіком Про потребу релігії він висказується сось як: „Релігійне почуття потрібне і чоловікові найбільшої науки, як вода, або повітря". Він остро виступає проти тодішніх деяких письменників, що місто йти слідами Івана Гуса та боротися з надужиттями попів (пан-отців), то вони брали під ноги благородне релігійне почування українського народу і помітували всякою релігією. Відбираючи релігію народові, вони не давали нічого вищого для заспокоєння людської душі. Думка Дра Пулюя була та, що коли хтось хоче знівечити наіване, забобонне, релігійне почування нашого народу, то на те місце мусить дати народові кращу і вищу віру. А цю вищу віру може людина знайти лише в Евангелії нашого Спасителя Ісуса Христа і тому він старався вряд із другими, щоби ця книга була переведена на рідну мову українського народу.

Пулюй, маючи сильну віру в Бога, непохитно вірив, що правда мусить побідити неправду, світло темряву в книжочці: „Нові і перемінні звізди" він пише так: „Візьмім розумом правду, ми мусимо її признати її. Правду можна заперечити перед світом, але не перед собою. В. кого розум розбере правду від неправди, той мусить не тільки признати, але і покоритися правді. Де правда, там мусить бути побіда. Колись вельми могутні папи хотіли, щоб земля „наша мати", на перекір Галилеєві та Коперникові була нерухомим осередком цілого світа, а сонце щоб дальше служило землі і корилось папській волі... але правда таки побіджені, бо вона не пропаща, як кожна сила

„Скілько раз згадую про значіння правди в інтелектуальному світі, кожний раз бачу у уявлені старенького і слабосильного Галилея-мученика, як він, знесилуваний інквізиторською бутлю... на колініх, в одежі покаяния мусить під присягою заперечувати рух землі. Я бачу, як він тільки що зложив вимушену присягу, уперто заявляє, а всеж таки вона крутиться!" Та хоч варварські інквізитори не хотіли слухати, ні знати про рух землі, то хиба вона бодай на секунду загалась у своїм вороченню, хиба не обертались довкола осі, і не летіли кругом сонця, та не несла і тих, що рух її перечили? І могучість інквізиції була безсильна проти сили правди! Або і ті, що живцем спалили Джордано Бруна, чи знівечили вони хоч одну правду, яку він проповідував?.. Хто бажає більше доказів того, що і сила правди не пропаща, той хай загляне в історію людської цивілізації".

Так як він вірував в Бога і в правду, він рівнож вірував і в силу свого народу. У вступі до вище згаданої книжки він каже: „Коли доведеться зробити невеличкому оповіданню побачити світ під українським небом, то може буде воно маленькою відрадою і для тих земляків, що не шукають опіки в чужих, а знають, що сила спасення лежить у нас самих: у праці над освітою і добробутом народу".

Його глибока релігійність не перешкаджала йому бути вісько вченою людиною. Він добачував велику потребу позитивної науки. „Ми живемо

каже Пулюй у двадцятому столітті і всі культурні народи завдячують свій добробут і силу, свою кращу долю, не легендам і науковому знахрству, а позитивним наукам, яких є багацько, а кожна з них така величезна, що, хочби ми чоловік 60 або 100 років, то того життя ще замало, щоби хоч в одній науці добре розгамятись. Легендами і пустим тлумаченням про поступ і науку, та кидинми на всі боки нащіпанними науковими образами нічого на світі не здіємо".

Пулюй, як проповідував так і поступав Він в дійсности не бавився науковими фразами, а розумом і постійною працею здобув кілька дуже цінних наукових відкрить. Згадаємо тільки про те, що він був на слідї **до відкриття промінів Рендгена*)** Тому, коли по всьому світі розносилася вістка про чудове відкриття Рендгена, Пулюй був одним з перших, що зачав працювати в тому напрямку; його рендгенівські фотографії, що досі уважаються зразковими

Крім його Пулюй був теж визначним громадянським діячем. Дуже часто забірав приладно слово в оборонї української справи, а з його голосом, очевидно, числилися всі бо-то більше, ніж з чиїм иншим Сось так у часі російсько-японської війни робив заходи, щоби жовнірам українцям росийська армій дозволено користувати

*) Промінї Рендгена проникають не прозорі тіла, звільком металів та хвилеї так, що через можна прослідкувати пор. людський організм. Коли промінь рух в якому є якесь чуже тіло, пор. кулька, шапка чи дріт, то воно зараз виявиться як тінь, одже можна його розпізнати.

МАЛИЙ КАТЕХИЗМ

Питання 16. Чи все людство впало в перший переступ Адама?

Відповідь – Завіт був зроблений з Адамом не тільки для нього самого, але для його потомства також, (я), все людство походячи від него з звичайний спосіб (ь), сотрівшло в ним, і упало з ним в його першим переступ (а)

я) І Мойс 1:28 І благословив їх Бог, і рече до них Бог: Плодітеся і намножуйтесь і сповнюйте землю і підземолюй те її, і пануйте над рибою морською і над птаством небесним і над усім звіром, що гасає по землі. ь) Дивись 17:26 І зробив з однієї крови вивесь рід чоловічий, щоб жили на всему лиці землі, відграничивши наперед призначені часи і границі довбування (к. а) І Кор 15:21,22 Яко ж бо через чоловіка (прийшла) смерть, так через чоловіка і воскресення з мертвих. Як бо в Адамі всі вмирають, так і в Христі всі оживають

„Пресовий Фонд „Ев. Правди"

Це є наочно всім, що з перед платою 50 центів на рік неможливо видавати часопис два рази за місяць. Але це є пекучою потребою нашого Євангельського Руху і тому редакція звертається до всіх прихильників помогти добровільними датками на Пресовий Фонд „Евангельської Правди" Починаючи цим числом замість особистих розписок редакція буде подавати прізвища жертводавців, в часописі. Бр І.Т Кравець з Снідні розпочав фонд даткою в розмірі $1.00, сподіємся що це буде добрим початком

Редакція.

вятися українським перекладом св. Письма Японське командування погодилося на це і спровадило більшу кількість примірників Біблії для полонених українців, та то царський уряд не дозволив на це, як того можна було сподіватися

Ми євангелісти шануємо широ память нашого вченого і примірного християнина Івана Пулюя за його невсипучу працю на полі науки і релігії, а передовсім надимо його пам'ять за те, що він довів до видання української Біблії Тут він поступив по наказу нашого Спасителя: „Шукайте перш царства Божого та правди його; це ж усе додасться вам".

(„Віра і Наука"

Evanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ГРІХ І ЙОГО НАСЛІДКИ

(Перенесено зі ст. 2)

жорстокий вигляд, це також в більшій части печать гріха Що може зробити з людиною гріх, показує нам така подія

Одного разу робив славний маляр заходи, щоби намалювати образ нашого Спасителя Ісуса Христа Правдивого образу нашого Спасителя ніхто не намалював Щоби намалювати подібність до Христа, малярви треба було найти людину з праведною душею та як найбільшим лицем правдивої людини Нема по цілому цивілізованім світі артист найшов бажаного чоловіка в середовищі християнської громади Був це дійсно вірующий і пасторський чесний християнин, котрого твар сяяла променями праведности і доброти

По короткому часі артист намалював образ з постаті його святця. І хто дивився на цей образ, мав враження, що глядить на образ правдивого Христа

З часом цей самий артист забажав намалювати побіч Христа образ Юди Глядів за ним серед найгірших людей. І врешті найшов такого в тюрмі, за гратами. Гріх, розпусне життя, а в решті злочини відбили свою печать на лиці того чоловіка. Артист відмальовував твар злочинця, взяв з нього, кого недавно ще, як чесного чоловіка, мав за артиста до образа Христа. Гріхне життя перемінило праведну твар на вигляд Юди

Для нас в нашому житті остається дні можливости збирати праведність Христа, або пригадувати тяжкі гріхи нашого Юду. Коли бачимо в народі такі гріхи, як вічне пяне стоп Павло серед Галатів: „явні розпуст, блуд, нечистота, розпуста, ідолослужения, чарованія ворожовання, свари, ненависть гнів, сперечки, незгода, безбожність, зависть, убійство, пянство, бенкети і інше". тоді хочеться сказати словами апостола Павла: „Се наперед глаголю вам, якож і наперед глаголав, що хто таке робить не наслідить". (Гал. 5:19 20). І немає в нас царства Божого! Попід суди кожного робітного дня юрби людей тратять час, гроші і здоровля на процесованих часто за дрібниці, а в неділи, свята, празники і відпусти по темних, і брудних корчмах і домах, запивається наш народ тріском, що зветься горілка.

По селах темнота і неграмотність до крайности, по містах збочення і неморальність. А до того один з найбільших гріхів, що немов черваки точить наше громадське і духове життя, це самолюбство Його бачимо в нашій історії, коли то наші князі задля самолюбного пановання збивали брат брата, єднаючи з нашими ворогами Турками, Татарами і ін. І тепер не переводиться те саме Ради самолюбного і самопобічства зрадили Юди свою віщо, честь і душу. Який нам вихід із тої ситуації? Повороти До Бога, грунтовне відродження духове, поворот до чистої релігії первісних християн - - до євангелізму.

Євангельські народи показали нам наглядно, що дає народам євангельська віра. Чистота звичаїв, здоровля тіла і духа, добробут і культурний поступ двигнуть наш нарід зі страшного занепаду. Тільки глибоке розуміння Христової Євангелії та переведення в життя божественної науки найбільшого Вчителя приближать Царство Боже для нашого народу

Христе, навісти наш нарід Своїм св. Духом! Л. Бучак

(„Віра і Наука")

MUSKOKA WORK CAMP T. NEGORO

Those of you who have been interested in the story of the "Pick and Shovel Peacemakers" in these pages, will recall the story really had no ending "as each year a new chapter is added." Stories have come from Europe and Asia and now we have an account of the first project of this kind in Canada, known as the Muskoka Work Camp, held in 1941 during the last two weeks in August. At this work camp, 18 young men and women from various parts of Ontario and from various denominations came together to work and study and worship.

Probably a glimpse of the activities of one day will give a picture of this interesting experiment. The campers, for the most part strangers when they gathered, had the use of the community hall for kitchen purposes. Billets were provided in nearby farm houses. Seven o'clock and over the hills from both directions came hungry campers. Immediately after breakfast, a half-hour of worship. Here most of the group entered into a new experience - - that of silent group meditation. The richness and fulness of such worship does not come easily, but it is a rare experience as the group grows more sensitive to God and to each other. Then, off to work; some to the Vacation Schools, and others to "work projects" in this case the work projects were assisting the people of several communities to paint and make needed repairs to their church buildings and grounds, one group of would-be wood-workers turned out several looms for the Muskoka Community Project.

An eight-hour work day is an essential part of the program Evenings provide opportunity to bring speakers of interest both to the camp and to the community; a play night, discussion groups and, last thing before the day ends, silent meditation.

It worked! Sixteen young people — college students, stenographers, teachers, a nurse, a social worker student ministers a lawyer and members of the clergy - spending their holiday time, and paying for the privilege of working together. Financially the camp paid all expenses, including transportation to and from work — a large item in this sparsely settled country — out of a fee of one dollar per person per day

Already plans are being made for the next camp. The suggestion is that several areas be considered — a camp in an industrial centre, one in a northern mining camp area, one in an agricultural district. The campers will work with the job in the community, and will study at first hand the conditions under which they work and live. The campers of 1941 invite the youth of the Church, those who are concerned enough about the building of the Kingdom, to be willing to add to their discussions and conferences a goodly share of manual labour, for it is in working with people that one really gets to know them and their problems — to adventure into this new realm of study and worship, work and community living. Any who are interested are asked to communicate with Miss Eunice Pyfrom, Secretary, Work Camp Comittee, Huntsville, Ontario.

Excerpts from the 1941 Report

"The peculiar value of a work camp lies in its combining of work, worship and study in a way that inspires communal living, clear thinking and dedicated action. The community of work campers is not an ideally isolated group; its reality is constantly tested by the effect of the camp on the community in which it is situated.

"In addition to gaining insights into community problems, work campers are exploring new techniques for group living. Individualistic attitudes and the feeling of separateness which are so common in our world today are changed to a sense of responsibility and community, in the simplicity and democracy of successful work camp life. Group problems are discussed and solved in a spirit of co-operation.

"The constant contact between the members of the camp throughout all the activities of the day, for several weeks, necessitates sensitivity combined with the stimulation of vigorous thinking and action heightens the capacity of the campers and multiplies their creative powers. Such release of latent energy and talent through co-operative activity is possible only when people live together in Christian community. It can be a force for the creation of a better world."

T. Negoro

ЧОМУ Я ЄВАНГЕЛІКОМ?

(Перенесено зі сторони 1)

місіонар знав свою Біблію і міг біблійними стихами пояснювати свої релігійні погляди й переконання, а я знову пізнав, що мені біблійного знання дуже бракувало і без нього я не міг обійтися. Це спонукало мене до біблійних студій, і я справді не жалую того часу, який посвятив для такої цілі. Коли я зачав щиро студіювати Слово Боже, то відразу завважив, що є велика ріжниця між наукою сьв. Євангелії і наукою католицької церкви. Приміром, коли я дочитав Євангелію Матея до голови шостої там читав, як Христос навчав своїх учеників молитися, я зараз завважив, що Христос нехтує такий спосіб ся знову широ похваляє. Христос каже: **„Як же молитесь, ті не говоріть багато, як (роблять) погане, бо вони думають, що за довгі молитви будуть вислухані. Не припободобляйтеся їм, бо Отець ваш знає, чого вам треба перш ніж просите в Него".** Мат. 6:7—8.

(Далі буде)

UKRAINIANS IN CANADA AND THE PRESBYTERIAN CHURCH

(By the Secretary of Home Mission Board-Rev. W. A. Cameron, B.A., D.D.).

The Presbyterian Church first interested itself in the Ukrainian people in the early years of the present century, soon after the first large immigration from Ukraine entered Western Canada. Breaking away from the church of their homeland, the people formed themselves in considerable numbers into congregations of the Independent Greek Church, with young men as priests. Some of these took some study in Manitoba College, and in this way contact was formed between these young men and their congregations, and the Presbyterian Church.

As a result of frequent conferences between the Board of Home Missions and these young priests, and others, the Presbytery of Winnipeg made application to the General Assembly for the reception of nineteen priests of the Independent Greek Church. The General Assembly of 1918 agreed to this recommendation. These young men stood on the platform of Massey Hall, Toronto, where most of the sessions of the Assembly of that year were held, and were welcomed as ministers of the Presbyterian Church in Canada by the Moderator. Not one of these is to-day in the active work of our Church. Some entered business or took up other work, while others went into Union in 1925 with their congregations. During my service as Superintendent of Missions in Northern Saskatchewan, from 1921 to 1925, I frequently visited these min ters and their congregations and at times joined with them in their services.

Up to this time all Ukrainian Congregations were in Western Canada, where most of the Ukrainians who had been brought to Canada took up land. To-day under our Church there are but two congregations, one in Toronto and the other in Oshawa, both in Ontario. The future of both these congregations seems at present particularly bright. The members are practically all employed. The ministers are both young, able and energetic. Both congregations have fine new church buildings and are well situated, where live large numbers of Ukrainian people. The Board of Missions is giving to both large grants at present **We are looking forward, however, to the day when in these cities we will have self-supporting congregations which will become centres for extending Ukrainian Presbyterian congregations, both east and west.**

W. A. Cameron

* * *

(Dr. Cameron has a good knowledge of the problems that Ukrainians are facing in their new homeland and about their suffering in Europe and in him Ukrainianns in Canada have an informed and sympathetic friend.

We may add to this interesting statement of Dr. Cameron that influence of the Presbyterian Church on Ukrainians in Canada spread far beyond our borders. Under influence of the movement in Canada Ukrainian Presbyterian Congregations were organized in U.S.A. and then this movement spread across the ocean to Ukrainians in Eufepe.

Even now in spite or ravages of war in Ukraine, we have information that our brethren still meet and worship God, very often without ministers, as these suffer first in such times. Before the war there were over 30 Ukrainian Presbyterian congregations in Ukraine. This work of the Church among our people makes them great debtors, and I am certain every Ukrainian believer will remember with gratitude their mother church.

Especially because the work of the Presbyterian Church was done among Ukrainians unselfishly, and very often at the price of sacrificing their own work which was just as urgent

We emphasized with bold text the last paragraph of the article, thinking that it should be very seriously taken to heart by all Ukrainian Presbyterians, there is work for us to do and Ukrainians certainly should be glad to have the first opportunity in doing it.—Editor)

THE PARABLE CORNER

Laura K. Pelton

"True neighborliness" makes a melting place of our very dividing walls." (Hugh Redwood).

A new word has come into our speech within the last few years —it is television. We have been promised this for some time as scientifically possible. It may be a long time before the invention is perfected, but in the meantime it is a fascinating idea that a man may have his image as well as his voice carried by the invisible ether-waves so as to be seen talking and moving about by a person at the receiver miles away

The discription of the way in which it is done is very attractive. Facing the person at the instrument are large photo-electric "eyes" which "placidly scan" him as he talks. The man's actions make an impression on those two great, quiet eyes which is too strong for them to keep to themselves; they transmit the impression, and people at the distant station see every movement and expression of the t r-off speaker.

Television! Is not that the very thing we are always trying to attain in our mental lives? How terribly we need it to-day! We need so that we may understand the people of other races and nationalities. Spiritual television! That is our need — to see people as they are, not as we think they are after having looked at them through the smoked glasses of prejudice, or self complacency. We must learn to think about the people who are strange to us as belonging to God's Creation, as loved by Him in exactly the same way as we ourselves are. Because they have different habits from ours, speak a different language, live differently, we must not commit the stupid error and the arrogant sin of dismissing them (in our minds) from the orbit of God' love and care.

Too often our views of other races and individuals give us a picture no more like them than the carriature of a newspaper cartoonist. It is not real vision. We need the larger, calmer eyes which view things as they are and transmit them faithfully.

What does any of us dread more than to be misunderstood? What can any of us desire more than to be known as we are? What so many people do not understand yet as they glibly talk about "world brotherhood" is — that we cannot know people as they deserve to be known until we look at them from the fact that God is the Father of all mankind. There is no possibility of men being brothers except as they acknowledge God as Father. Because He is that kind of Father we become brothers as we belong to Him. This does not mean that our differences melt away. Many of our differences will never disappear. It means that there is a tie which can bind people together who appear to be separated by difference of race, nationality, and other barriers. That tie is a "family" tie. Members of a family are bound together not because necessarily they think alike, have similar ambitions, or identical desires; but because **they are a family** — they have a common parentage. We need the spiritual television to see God in such a way as to know the truth of His unversal Fatherhood, and knowing that to realize that all people of any race or nationality who know God as Father are with us a part of the **one family.** Once He is Father for people, those people become brothers. Our differences may remain but they no longer need to be barriers. This is the television required to make us neighborly across divided walls.

(Adapted from an Essay by Margaret Seebach).

ЗДОРОВЛЯ ДЛЯ КОЖН. ДНЯ

Чим вам краще?

Ви були в ліжку два дні маючи нежить. Чи ви можете встати сьогодні? Як ви відчуваєтесь? Як що ви відчуваєтесь добрєй в гарнім настрою, можливо що ви можете встати сьогодня пополудні, мати вечерю та пити спати зараз по вечері. Як що ви відчуваєтеся зле для вас краще зістатись в ліжку принайми ще один день. Як що ви не кашляєте і не чхаєте і як що ви зужили лише одну хусткy третього дня, ви можете встати на хвилину. А те так довго як ви кашлєте або чхаєте або зуживаєте багато хусток, ви повинні зістатись в ліжку, тому що ваше кашляння і чхання є небезпеково для інших і ви повинні затишитись в свій кімнаті на своїм ліжку. Куди краще зістатись в ліжку ще один день і в такий спосіб уникнути небезпеки для себе і інших

Чи це була перестуда?

Ці симптоми, що знані всім не завжди означають нежить. Це може бути інша слабість. Існує богато хвороб що почина ються так само як і нежить, починає болїти горло, голова, людина відчувається зле. В такий спосіб наприклад починається скарлатина.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

HEALTH FOR EVERY DAY

by Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

Are You Better?

You have been in bed two days with a cold. Can you get up today? How are you feeling? If you feel fit and fairly cheerful and good-humoured, perhaps you can get up late this afternoon and stay up for supper and go to bed right after supper. But if you feel, as John Bunyan did when he said he was "much sunk" you better stay where you are for another day at least If you are not sneezing or coughing and if you have used only one handkerchief this third day, you might get up for a little while.

But as long as you are sneezing or coughing or using many handkerchiefs, you must stay in bed, for your sneezing and coughing are a danger to others and the only place for you is your own bed and your own room. It is far better to take another day in bed and so avoid trouble for yourself and others.

Was This a Cold?

These symptoms of a cold which are so familiar do not always mean that a person has a cold. It may be some other disease. There are many diseases which begin just as a cold begins —with a little sore throat and headache and pains and aches and miserable feelings. Your oldest boy, John, did not want to eat his dinner yesterday His handkerchief was used up and his eyes looked tired and he said that his head was sore. His mother knew what to do. She undressed him and put him to bed and gave him a nice hot drink because he said he was thirsty. He went to sleep and when 6.00 o'clock came, she gave him his favourite bowl full of hot milk with some bits of bread in it and some brown sugar sprinkled on the top of the bread. She told John's little brother Tom who generally sleeps with John that she was going to make a nice bed for Tom on the sofa in mother's room. Tom liked this idea. He thought it was great fun to sleep in mother's room. This morning, the skin of John's chest looked red where his nightgown had come unbuttoned. Mother thought it looked like a rash.

So she went to the little grocery store at the corner and called up the Public Health Nurse and told her what had happened. Daddy stayed with the children till mother got back. She was only a few minutes and she had good news for the nurse said she would come and see John and his Mother and that Tom could stay home from school this morning. That pleased Tom.

The Doctor

When the nurse came, she said that John better stay in bed and that their Doctor would be round to see him this afternoon. When the Doctor came he told Mother that John had Scarlet Fever and told Mother how to take care of him. Perhaps, the doctor said, John should go to the Isolation Hospital for a few weeks, till he was all better. Then Daddy could go to work as usual and the other children could stay home a few days and then go to school as usual. But the doctor said he would speak to Daddy about this

Care, Comfort and Kindness

So it was all arranged. A motor ambulance came early that evening to take John to the Hospital. Mother wrapped him up warm in his own blankets, and the ambulance driver, who was a big, strong, kind man, asked John if he would like a ride in a motor, lifted him up in his arms, blankets and all, and carried him down stairs and put him on the mattress in the motor ambulance with his head on the pillow and covered him up with another blanket. He promised Mother that he would bring back her blankets. Then he shut the door of the motor ambulance, rang his bell and drove off to the hospital, while all the children on the street looked on with much interest. The nurses and doctors at the hospital will be good to John and we think he will come home as good as new.

Good Health Laws

We have good laws about health in Canada and we try to carry them out. When anybody in the family is sick, it is the duty of the head of the family to send word to his own doctor or to a doctor appointed by the city or town or village or township to give medical service to those who need it, but may not be able to pay for it and then the doctor in charge carries out the proper care and precautions according to law.

ХРИСТОС СИН БОГА ЖИВОГО

(Перенесено із ст. 3)

факту ніж факт воскресення Христа. Вся історія церкви і віруючих представляє Христа як Бога і Спасителя. Свідоцтво традицій не менш переконуюче і повне ніж свідоцтво наслідків, памятників і установ. Ми маємо свідоцтво трьох римських письменників, що писали скоро по смерти Христа. Сеутоніус, Тацит, і Пліній молодший пишуть про непорозуміння поміж жидів в Римі відносно Христа і це в якихось 20 років по Його смерти і воскресенню. Відтак вони пишуть про переслідування Христіян Нероном, що Христа видано на смерть при Понтій-ськім Пилаті, що Христіяне в Витінії зустрічались регулярно і співали пісні Христові як Богові. Великий жидівський вчений сучасник Христа пише про Нього в своїх творах

Наколи з них викинути усе що підлягає сумнівам, але лишити усе те що підтверджується усіма копіями його праць, що дійшлись до наших днів, то перед нами встає постать Христа яко творителя чудес, що твердив що він є Месія Поєм автор цих праць не був христіянином і тому його свідоцтво має спеціяльну вагу. Весь Новий Завіт є важливим свідком правдивости нашої віри. Листи апостола Павла, що приняв Христа як свого спасителя по 5-ти роках по воскресенні Христа із мертвих, приносить переконуюче свідоцтво про Христа яко Бога в тілі. Прийде певний час, коли кожний без виключення переконається на власні очі в правдивости цієї науки і добачить на власні очі Воскресшого Христа. Важним є щоб ми були готові до цієї зустрічі. Тепер ще в наших руках є велика нагода примиритись з Богом через Його Сина, що умер за наші гріхи. Завтра може бути запізно Писання каже нам: СКІЛЬКИ Ж ДУМАЄТЕ, ГРІШНІ МУКИ ЗАСЛУЖИТЬ ХТО СИНА БОЖОГО ПОТОПТАВ І КРОВ ЗАВІТУ... ВВАЖАВ ЗА ЗВИЧАЙНУ"

Тому я сподіюсь для добра Вашої душі і її життя вічного, що ця стаття припаймні побудить, хоч декого, до спроби дослідити більш пильно дорогу спасення і вимоги та накази Слова Божого.

М. Фесенко.

ЧИТАЙТЕ І ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ „ЕВАНГЕЛЬСЬКУ ПРАВДУ"

Українська Пресвітерська Громада, в Торонто, Онт.

На розі Клермонт і Крокер

Богослужения і Недільна Школа о годині 11 рано.
Вечірня о годині 7 вечером.
Молитовні зборн о год. 8 вечером кожного четверга.

Українська Пресвітерська Громада в Ошаві, Онт.

486 Simcoe St South
Пастор: І. Яцентай. Дирігент хору Гром. С. Тура
Органістка Панна Ольга Санчук
Богослужения о 11 год. рано кожної неділі
Недільна школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо.

Перша Українська Пресвітерська Церква
49 Beacon Street, Newark, N. J.

Богослужения: 11 година рано.
Недільна школа: 9.45 година рано.
Пастор: Лука Стандрет.
Дірігент хору: Юрій Кириченко
Органістка: Стефанія Шумська.
Настоятель Нед. Школи: Едвард Воловина.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION -- MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„Євангельська Правда", Укр. Євангельський часопис присвячений поширенню Благовістя, місячник. М. Фесенко — Редактор.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА
EVANGELICAL TRUTH

"EVANGELICAL TRUTH", a Ukrainian Evangelical Monthly Journal devoted to furthering of the Gospel. M. Fesenko Editor
Підписова плата 50 центів на рік, окреме число 5 ц. Адреса редакції: Evangelical Truth — 506 Ossington Ave. — Toronto, Ont., Canada

Рік III. Число 5 ТРАВЕНЬ — MAY Vol. III. No. 5

М. Галецька

ЧОМУ Я ВІРУЮ І СТАВ ЄВАНГЕЛІЄМ ?

(Продовження)

Я собі в той мент нагадав, як то священики завдавали мені відмовляти довгі молитви, яко покуту по сповіді; треба було нераз прокадати й десять „Отченашів", а відтак ще до того яких три рази „Вірую"; а коли я признався, що десь там колись узяв з під попівської яблуні впале яблуко або виліз на черешню й зірвав кілька черешень, то в такім разі до покутних молитов ще додано відмовляти й кілька раз „Помилуйми Боже". Я справді жалував, чому скорше не довідався про чисту та розумну науку Христову в справах молитов. Бо в такім разі я радше був би зробив так, як каже Христос робити був би промовив помалу, з увагою один раз „Отче наш", ніж ту саму молитву товкти десять раз підряд без найменшої уваги

Далі я знову дочитався в Євангелії Йоана (14:6), де сам Христос поясняє своїм ученикам, що до неба ніхто не може дійти інакшим способом, лише кожен мусить туди йти через самого Христа. Я так сам завважив, що католицька церква помилялася, коли навчала, що до Христа не може грішний чоловік впрост прийти і тому мусить мати інших посередників. Коли я перечитав слова Христові, які є записані в Євангелії Матея (11:28): „Прийдіть до мене, всі знеможені та отягчені, я вспокою вас", то знову застановився над тою річницею, яка знаходиться між наукою Христовою і наукою католицької церкви. Мене просто обурило чому то заряд католицької церкви відважив ся таку різницю зробити. Я читав далі і знову дочитався до послання апостола Павла, де Павло у своїй науці каже: „Один бо Бог і один і посередник між Богом і людьми, чоловік Ісус Христос" (1. Тим 2:5). Тут я знову нагадав собі безліч посередників про яких учили мене і наказували навіть до них молитися. Тепер я вже зачав сумніватися, — чи можна буде погодити науку католицької церкви з наукою Слова Божого. Однак я ще не намірявся покинути церкву католицьку, в якій був вихований і в якій мій брат, мій батько і мій дід були дяками. Хотяй дяківка не вимагає вищої школьної освіти, то все ж таки дяки вміли читати й писати, а це навіть в недалекій минувшині дуже багато значило і за це звичайно дяки мали між людьми певну пошану

Я знову читав дальше в Своїві Божім і дочитався до послання апостола Іоана, де він в справі „посередників" научав так, як учив і Павло що єдиним посередником для християн є сам Ісус Христос. В посланню Йоан пише: „Діточки мої, це пишу вам, щоб ви не грішили, а коли хто згрішить, (то ми) заступника маємо перед Отцем, Ісуса Христа праведника" (Ї. 2:1). Тепер я вже зачав розуміти, чому то один священик побито по очах собі бубнів в мого батька, й відтак ніколи Й не відзвав, хоч батько щиро звороту Біблії домагався, бо ті Біблію він дістав, яко спадщину, від свого батька і вона була дорогим скарбом для нього. Та всі намагання були марні, бо священик твердив, що окрім священика ніхто Біблії не сміє читати. Тепер я нагадав собі, що той священик хотів оберегти мого бать-

(Продовження на ст. 5)

ПОСВЯЧЕННЯ НОВОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСВ. ЦЕРКВИ В ТОРОНТО

В неділю, 26-го Квітня, відбулось урочисте посвячення Української Пресвитерської Церкви в Торонто. Кожне місце в церковній авдіторії було заповнено. Збори відбулися з великим піднесенням. На Богослужений було присутно багато українського громадянства з інших організацій, ми було доказом доброго імені, що його собі заслужили Українські Пресвитеріяне в Торонто.

На вечірнім Богослуженні промовляли Проп. П. Крат, що в захоплюючій промові закликав братів до більшої праці і вказав на потребу для Українських Євангеликів взяти на себе відповідальність за всю працю серед нашого народу

Проп. Р. Ковалевич привітав громаду в імени Української Вільної Церкви на Ройс Авс і підкреслив що Євангельський рух подвинено зможе піднести і визволити наш нарід з його недолі.

Проп. І. Яцентий з Ошави вказав на осягнення Євангельського руху за минулий час. Цілю Евангельського руху, сказав бр. Яцентий, не є збирати людей до церкви всіма засобами, бо таке членство жде нить наші громади так скоро як ви перестанете тішити їх і годити їм Цілю нашого руху є проповідувати Христа розпятого і в такий спосіб нести народові визволення з неволі гріху і смерти.

Добре підготовлений хор зробив глибоке враження на всіх присутніх. Чудові Українські мелодії розбуджували і підносили релігійне почуття. Хором провадив Гром. П. Сич.

Іван Л. Гоплак з почуттям і незвичайно гарно виконав релігійне сольо. На органі грала як і завжди в мистецький спосіб Панна Луців.

Ошавська громада була добре репрезентована членами громади. З новою надією і веселі серцем Українські Євангелики в Торонто розійшлись по домах. Будинок оцінюють в $14 000. На будинку є борг в $6.150

Найактивніші члени багато помогли працею і грошевими датками. Живе Товариство громади проявило всяку активність в збиранні фондів. Будинок записаний на громаду і є її власністю. Біля церкви є великий „лот", що належить до громади також. В середині, церква повна світла і виглядає дуже привабливо.

Levanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG-30,-D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

НОВИЙ РОТ НА УКРАЇНСЬКІ БОГАТСТВА

Українські природні багатства і працьовитий нарід вистарчали стати всім нашим сусідам їм мрячись скарби ані про мізерні відомості нашими ресурсами, ані про нашу працьовитість. Чого тільки не робилося і не робиться на наших землях з людьми і добром. Його національність, соціальність, свідомість, соціалізують, революцію, конфіскують, пролетаризують, одним словом нищать, нищать, нищать. Ще й досі ми не можемо дати собі ради з нашими багатствами без чужинців і посіпак. В цього часу лящались над нашим народом і рабували наші скарби поодинокі чужоземці, але тепер цілі держави, цілі народи, цілі нації, цілі імперії. Ще ніколи ніщо не було так інтенсивно, так систематично, так планово, так безоглядно, так безсоромно, так безкарно, так безпощадно, так безсердечно, так безсовісно, так безбожно, так безчестно, так безчин

Мих. Фесенко

ХТО ВІДКОТИВ КАМЕНЬ ВІД ГРОБУ?

В цілім ряді попередніх листів ми розбирали різні аргументи що до певности воскресення Христа із мертвих. В цім листі я хочу відповісти не одне питання, подане в воскресенням Ісуса Христа із мертвих. Разом з цим ми зразково зазначення наших противників. Нашим питанням є: Хто відкотив камінь від гробу в котрім лежало тіло Христа? Відповідь на це питання є дуже важлива, бо від неї залежить увесь хід нашого життя. Ви, мати наші, уже про це питали, ми повинні перше коротко зупинитись на звичаях наших і похоронами в стародавні часи в Палестині. Палестині було прикопано до входу. Жидівська старшина запечатувала, що все в порядку поставили при вході сторожі, або зуміяними для цього печатями і запечатала камінь. Сторожі складались з добре дисциплінованих римських воїнів і архиєрейських слуг. Жидівське священство пильнувало, щоб не було небезпеки, що хто-небудь міг обкрасти обрядовий. Так самі такі шари могли проходити до тіла по Христове в гробі було під вечеря, як щоб вхід до вечері добрано охороною. І все ж третього дня по смерти Христа, вечером це тіло тіло Христове не було добре закрите. Або ранковими в дніх двірі вхід не знайдено порожнім і камінь вечером закриваним вечерею каменем. Коміць звичайно був витесаний на круглу форму і котився по жолобі. Для цього при вході витесувалися жолоби в котрі він прикочувався до входу в вечеру. Один чоловік міг не могти достатись вечеру камінь, рабленого дуже великим. Для того Христа, один з його учеників на ім'я Йосиф з Арімафеї, що був імовірно людиною, що він був відкочений Евангеліст Марк каже про камінь той: „Був великий дуже". Він був такий тяжкий, що три здорових молодців жінок, не знали що робити з ним. Вони несли вихідці для тіла Христового і підходячи до вечері, радились про те, хто їм відкотить камінь від гробу. Розмір каменя робив просто неможливим для жінок групи заочинків змоги відкотити його, а більшу групу рабівників-власників легко міг забезпечити.

Тепер опінії усіх приятелів і ворогів Христа погоджуються на одній факті, що Христос жив, помер і був похований. У цім світі нема ні одного поважного вченого, щоб відкидав ці факти. Звичайно напівграмотні брошури і книжки і деяких пропаганди в рахунок

Наколи так, то хто відкотив камінь від гробу, в котрім лежало тіло Христове? На це наші противники дають де кілько відповідей. В цім листі ми спробуємо ці відповіди розглянути. По смерти Христа, його камінь було прикочено до входу. Жидівська старшина запечатувала, що все в порядку поставили при вході сторожі, або зуміяними для цього печатями і запечатала камінь. Сторожі складались з добре дисциплінованих римських воїнів і архиєрейських слуг. Жидівське священство пильнувало, щоб не було небезпеки, що хто-небудь міг обкрасти обрядовий. Так самі такі шари могли проходити до тіла по Христове в гробі було під вечеря, як щоб вхід до вечері добрано охороною. І все ж третього дня по смерти Христа, вечером це тіло тіло Христове не було добре закрите. Або ранковими в дніх двірі вхід не знайдено порожнім і камінь вечером закриваним вечерею каменем. Коміць звичайно був витесаний на круглу форму і котився по жолобі. Для цього при вході витесувалися жолоби в котрі він прикочувався до входу в вечеру. Один чоловік міг не могти достатись вечеру камінь, рабленого дуже великим. Для того Христа, один з його учеників на ім'я Йосиф з Арімафеї, що був імовірно людиною, що він був відкочений Евангеліст Марк каже про камінь той: „Був великий дуже". Він був, такий тяжкий, що три здорових молодців жінок, не знали що робити з ним. Вони несли вихідці для тіла Христового і підходячи до вечері, радились про те, хто їм відкотить камінь від гробу. Розмір каменя робив просто неможливим для жінок групи заочинків змоги відкотити його, а більшу групу рабівників-власників легко міг забезпечити.

Тепер опінії усіх приятелів і ворогів Христа погоджуються на одній факті, що Христос жив, помер і був похований. У цім світі нема ні одного поважного вченого, щоб відкидали ці факти. Звичайно напівграмотні брошури і книжки і деяких пропаганди в рахунок

Наколи так, то хто відкотив камінь від гробу, в котрім лежало тіло Христа? На це наші противники дають де кілько відповідей. В цім листі ми спробуємо ці відповіди розглянути. По смерти Христа, його камінь було прикочено до входу. Жидівська старшина запечатувала, що все в порядку поставили при вході сторожі, або зуміяними для цього печатями і запечатала камінь. Сторожі складались з добре дисциплінованих римських воїнів і архиєрейських слуг. Жидівське священство пильнувало, щоб не було небезпеки, що хто-небудь міг обкрасти обрядовий. Так самі такі шари могли проходити до тіла по Христове в гробі було під вечеря, як щоб вхід до вечері добрано охороною. І все ж третього дня по смерти Христа, вечером це тіло тіло Христове не було добре закрите. Або ранковими в дніх двірі вхід не знайдено порожнім і камінь вечером закриваним вечерею каменем. Коміць звичайно був витесаний на круглу форму і котився по жолобі. Для цього при вході витесувалися жолоби в котрі він прикочувався до входу в вечеру. Один чоловік міг не могти достатись вечеру камінь, рабленого дуже великим. Для того Христа, один з його учеників на ім'я Йосиф з Арімафеї, що був імовірно людиною, що він був відкочений Евангеліст Марк каже про камінь той: „Був великий дуже". Він був, такий тяжкий, що три здорових молодців жінок, не знали що робити з ним. Вони несли вихідці для тіла Христового і підходячи до вечері, радились про те, хто їм відкотить камінь від гробу. Розмір каменя робив просто неможливим для жінок групи заочинків змоги відкотити його, а більшу групу рабівників-власників легко міг забезпечити.

Тепер опінії усіх приятелів і ворогів Христа погоджуються на одній факті, що Христос жив, помер і був похований. У цім світі нема ні одного поважного вченого, щоб відкидали ці факти. Звичайно напівграмотні брошури і книжки і деяких пропаганди в рахунок

ЩЕ ПРО ЕВОЛЮЦІЙНЕ ПОХОДЖЕННЯ ЛЮДИНИ

ПРИМІТИВНІ ЕВОЛЮЦІОНІСТИ

Плем'я індіяніїв Ірокезів веде своє походження від відмедя і вовка. Адепти від собаки. Оджібві також від пса. Хинський мит твердить, що перші люди повстали з комах. Ситалн вибрали собі за предка дикого гуся. Гіпопотам, кродила і скорпіон відповідальні за деякі племена в Сенегамбії. В Фіджі перше немовля народилось з яйця корнюна Твір, божество в Самоа. наслідив повязку лозу, вона згнила і в ній повелись хробаки, ці хробаки стали людьми. В Тонга птах витяг хробака з землі і він став людиною. Один Африканський бог зробив людину змішавши властивости тигра, слона і малпи. Другий африканський мит оповідає що бог зробив ящура і поклав його в миску з морською водою, за вісім днів ящур вилз з миски, але вже був чоловіком і він сказав своєму сотворителеві: „Дякую".

Методи еволюції в котрі вірили примітивні люди були всілякі. Індіянн в Чокто були кожись раками, але інші індіяники викурили їх з нор, навчили говорити, ходити і вкінці ті стали людьми. Слимак розломав, свою мушлю, розвинув людські руки, ноги, очі і вкінці став індійцем з племені Осейдж. Інак без кінця

Порівняйте ці вірування з нашою про Еволюцію. Як її навчається сьогодня модерними еволюціоністами. В „Енциклопедія Британіка" в статті „Еволюція" знаходимо:

„Зовсім нові функції не розвиваються раптово... „Вони розвиваються поступово через трансформацію, додавання або страту чогось що вже існувало"... „Наприклад довзіжа молодка, як це бачимо у слимака може стати або органом до плавання... або органом до пригання... або може оберунтися в долапок як у осмінога. Наші руки з пятьма пальцями відповідають передпім кінським ногам, або плавникові кита або крилу летика чи птаха".

Подібну теорію має Діггерське плем'я індіяніїв в Каліфорнії. Повстали вони з шакалів. „Тоді індіяні почали приймати форму людини, але це була повільна зміна. Спочатку вони ходили на чотирох ногах, від так вони почали набувати окремі людські риси: одни пальці, одне око і т. д. (Подібно до теорії, що й навчають сьогодняшности в наші дні). Пізніше вони подвоїли свої органи, придбали звичку сидіти і їхи хвости зникнись. Відтавши в безсмерти у них індіяніїв існує лише в старих казках. Коротко кажучи плем'я Діггерських індіяніїв має модерний еволюційний світогляд.

Фактом є що еволюційна теорія про походження людини не має більш підстави, ніж теорія походження, що в них вигнали примітивні люди. По сі ті одна і друга твердить тому самому ряд, що людина повстала з звірини. І одна і друга теорія немає жадних доказових афактів на потвердження своїх твердженнь. На безпідставна теорія спричинили і спричиняють багато лиха не тільки окремим одиницям, що готові не приняти усякої неімовірності за правду так довго як її обіцяється ніби в ім'я науки.

Наука Слова Божого безмежно більш незрівняно вище усіх так званих індійських і модерних теорій. І створив Бог чоловіка в свій образ, уб образ Божий сотворив його, як чоловіка і жінку сотворив їх І. М. 1:

ЧОМУ Я ВІРУЮ І СТАВ ЕВАНГЕЛІКОМ?

(Переписано з ст. 1)

ка від такого релігійного роз... х гріхів їх і безсилюючий їх чарування... ще й зараз тепер... ...ночинати му вас" (Жид переживав. Священик мусів 10:12, 14 - 18)

бути свідомий того, що наука церкви, якій він служив, не сходиться з наукою Святого Письма. Однак я дивувався що те, що нав був колись виховати мій батько, лишалося до вікування для його синів. І хотяй дав було задержане, однак воно не було зинщене Господь приготовив Америку і релігійну свободу, де кожний може свобідно і без перепон шукати за правдою і може примінати до пізнання правди таким способом, який для кожного чоловіка є найвідповідніший. Де ту свободу люде мають, там і держава і церква багато корістають, бо такий нарід скоро розвивається і уможливлює поширення. Я не хотів пожити з католицької церкви, а з другої сторони я також хотів пригнітитися правди, бо вже був перечитав і в Євангелія слова Христові, де Він радить зрозуміти правду і притримитися

„Коли пробуватимете у словах моєму (каже Христос) правді ви ученики мої будете, і пізнаєте правду, й правда визволить вас". (Ев. Йоана 8 31 - 32)

Я взяв Біблію в руки й пішов до священика К., який мене добре знав. Я йому розповів про свої релігійні клопоти і попросив, щоб він мені показав трудні для мене стихи в Святім Письмі. Та коли я звернув його увагу на послання до Жидів і сказав йому, що воно так виглядає, ніби ті стихи противляться людським жертвам по церквах та безкровній жертві за померших, бо коли так є, як тут апостол каже, то в такім разі Христос своєю одною жертвою докінчив жертви за гріхи, отже вже більше не треба приносити безкровних жертв і рікніке напрестолів за померших. Священик К. сам дуже тим стихам здивувався і сказав, що він сам ніколи не завважав їх. Він додав, що тепер не дасть мені ніякого пояснення на ті стихи, однак коли я йому принесу до нього кілька тих питань, то він тоді вложить мені ясні на тих стихів.

Кілька днів пізніше я знов відвідав священика К. і переконався, що своєми релігійними питаннями тому попу до цього студіювання не спрагнув. Він так багато знав тепер про нас, що не мене вже здивувало. Він мав кількох книг, які позволяли мені відшукати деякі пояснення до мене та противні католицькій церкві біблійні стихи. Я з певним... завважив, що може мати до ... за і опозиційною стороною. Однак я в переконався, що не ми ще багато в тій справі бракує знання та що мені треба ще багато над тою поправою пати. Католицькі виклади на згадані стихи, які подав мені священик, не вповнили мене, бо я завважив, що вони мали на ціл недХристову правду. Вони знає, яко слуги Рим., старалися вірно сповнити свої обовязки і говорили те, що їх церковна власть наказувала говорити. Та всеж з... розмови з майбутнім євангеліком про будила в священика і він побідно, що треба шукати більшого знання отже також розпадати з розвалини недо кожному чоловіка до постійу. То не вийшло на користь ... моєму священикові.

Я ж ясно побачив, що мені треба багато ще читати та студіювати, щоб я міг з ... ...ними людьми про такі ... справи докладніше говорити. Тепер я зачав читати й студіювати багато й інших книжок які означали для мене правдиве значення св. Письма. Отже застановлення й міркування над спірними питаннями довели мене ... священика до щирого посту... ...перед Пильного працю можна всього доробитися, як нам також каже Франко

Навіть той, хто в пригнічення вірить,
Все трудитися мусить постійно,
Адже-ж бачиш і сам, що без труду
Не горить і сухе поліно.

Кожний євангеліяк повинен передплатити сам і збирати передплати між євангеліками і однодумцями на „Евангельську Правду"

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES ARCHIVES PUBLIQUES CANADA

МАЛИЧА ЛЮБОВ

Виховання дітей.

Учені дослідники природи кажуть, що в усіх звірят які живуть на землі, найбільше розвинене почуття любови до своїх дітей мають мами. Нема мабуть звірят, які-б так не любили своїх дітей, як мами, хоч і перед дитиною богатою по хрості від взимка (щастя, як татусько не побачить, а то кинувся б з буком на взимка, — своїм правом має він бити любу синочка батогом! Чіпається вона, то нехай там, він не любить!).

І ось біда з такою дитиною. Своєю пустотою і вередливістю вона зіпсує учителя в нечинок і коли учитель насварить або вкарає за непослух то така дитина але з плачем додому, дома прибреше, як та страшно її учитель побив по голові, за вуха і волосся рвав, так що ій аж у голові шумить і в вухах пуляє, а батько, вислухавши це, біжить до учителя грозить пистуком, тупає ногами, але вчителя і кажуть ви не варта людських дітей учити; тай більше свою синочка до школи не пустить.

Такі нещасні діти називають малича любов.

Розумні батьки виявляють свою любов до дітей в той спосіб, що стараються виховати їх на чесних і розумних громадян для свого народу, для своєї держави, для цілого світа. Розумні батьки стараються виховати своїх дітей так, щоби вони могли колись дати поміч їм на старі літа і самі дати собі раду в житю.

Ті ж батьки, які дбають лише про те, щоби їх діти були гарно одягнені, та здорові, але також стараються дати їм взірцеве виховання, дають доказ дійсної любови до своїх дітей, запевнюють себе тим на старі літа, а дітям дають добрий напрям на цілоє життя.

М. К.

(„Віра і Наука")

С. Капун

БУДЬТЕ ГОТОВІ (МАТТ. 24:44)

Виходить на сучасні події в теперішнім світі, а від так оглянувши в Св. Письмі слова нашого Господа Ісуса Христа про кінець віку, ми можемо ясно бачити, що ми живемо в останніх часах. Ми бачимо, що Господь Ісус Христос, Який був обіцяв Своїм учням, що Він вернеться, щоб взяти їх до Себе, щоб вони були там, де Він є, — Він вернеться, щоб взяти Свою Церкву, Свою Невісту, Свій Дорогий Скарб, Свій Народ, Свою Корону, Свою Славу, Свою Радість, Свою Надію, Свою Любов, Свою Пшеницю, Свою Пашню, Свою Ниву, Свою Виноградину, Свою Виноградину, Свою Виноградину

ЗДОРОВЛЯ ДЛЯ КОЖНОГО ДНЯ

(Продовження)

Шкарлятина

Дюде раийш боялись кусочків шкіри, що злазить з хорого шкарлятиною, бо думали, що причина хороби була в цих кусниках шкіри. Ні! Причина слабости знаходиться в горлі і у всіх виділеннях горла і носа

Причина хороби

Що є причиною хороби? Що є причиною шкарлятини. Ви памятаете, що ви читали, що нежить спричиняється зародишем або чимсь подібним до зародка котре називають вірусом. Шкарлятина спричиняється іншим зародишем. Існує багато зародишів. Декотрі є добрі, а інші роблять шкоду Добрі зародиши являються великою поміччю в хліборобстві, для росту трави і пшениці. Ми незмогли б існувати без корисних зародишів. Погані зародиші спричиняють певні слабости. Вони не спричиняють усіх хороб, але від них походять багато слабостей, такі як шкарлятина і обкладки. Зародиш, що спричинює шкарлятину, коли подивитись на нього через мікроскоп виглядає круглим. За це його називають круглим зарозищем — кокусом. Другу річ, що ми бачимо під мікроскопом е те, що ці зародиші подивані разом в довгі ланцюги або полоси, через це їх називають стрептококами. Це довге слово означає: довга полоса повязаних круглих річей Зародиш шкарлятини е шкідливим. Існує багато подібних зародишів, але вони всі різняться і мають різні назви і кожен з них спричинює іншу слабість. Стрептококи, що спричинюють шкарлятину не знаходяться в шкірі, яка злазить з хорого і тому не треба цього боятись.

Шкарлятина може мати у складнення ві шкіри або вуха Коли ваш хлопець-прийде здоровий з шпиталю, то певно ви не забудемо подякувати Богові за це в нашій родинній молитві

(Скорочено з статті Дра МакМіеркі).

КИТАЄЦЬ І БІБЛІЯ

Багато китайців думають, що місіонери платять людям за те, що ці стають християнами. Одного разу запитав китаець свого сусіда, що прийняв християнство: „Скільки заплатили тобі ті чужинці за те, що ти охристився? Хоч 20 талярів?"

Більше — бреніла відповідь

Може 100 талярів? — допитувався китаець

- Більше — почулася знову відповідь

— Ну то скільких? може 1000 талярів?

— Більше — відповів і тим разом запитаний.

— Скількох більше? — нетерпеливився китаець.

Більше, ніж варта така гора золота і срібла.

Ну Будду! Що ти кажеш? закричав здивований погапалає лише від сорому в тих українців, котрі ширять між людьми такі сплетні, як отой китаець-поганин?

ХРИСТИЯНСТВО І НАУКА

Було опубліковано в „Пси хоовтричнім - Неврологічним Тижневику".

В теперишній жалюгідній боротьбі за школи різних політичних партій, були зроблені спроби, нерозумні і недоречні, захитати основи Христіянства Ми нище підписані спеціялісти по душевних і нервових хоробах, що маємо щоденні нагоди дивитись в безодні глибини психічних потреб і страждань, щиро попереджуємо про небезпеку допущення, хочаби в найменшій мірі підупасти вірі в Христа в серцях нашої молоді, тому що се-це дійсний якір в бурях нашого життя. Християнська релігія е тепер і зістанеться подинокою філософією, психологією, етикою, соціялізмом. Тому ми неврологи і психологи є за одно з найвідомішими і найшляхотнішими з поміж людства, котрі вчили нас признати природу і ціли Христа в Його безмежній мудрости, правді, свободі і силі.

Підписано 83 спеціялістами по психічним і нервологічним хоробам.

ДУРНІ ЗАПИТАННЯ

„Від другого ж і неначеного змагання вхилайся, знаючи, що воно родить сварки".

2 Посл. до Тимотея 2:23

Один головік прийшов до дервіша і дав йому такі три питання: Перше — Чому ви говорите, що Бог є всевидючий? Я ніде Його не бачу; покажіть мені, де Він е?" Друге — „Чому людину карають за провину, коли все, що вона зробить, походить від Бога? Людина не є вільною, а тому нічого не може зробити проти волі Божої, а як би вона мала силу, то робила би все для свого добра" Нарешті третє — „Як Бог може покарати дівола в пекельним огні, коли ж дівол є зроблений з того вогню ?"

Дервіш взяв у руки велику грудку землі і вдарив нею по голові того чоловіка. Тоді розгніваний і побитий удався він до Каді (судця в Туреччині) і сказав: „Я запропонував три питання дервішеві, а той схопив грудку землі і вдарив мене нею по голові й спричинив мені біль." Каді після запитати у дервіша, „Чому ти кинув грудкою землі в голову чоловіка, замість дати відповідь на його запит?"

Дервіш відповів : „Грудки землі була відповіддю на його запит. Він говорить, - що має біль в голові; нехай покаже мені той біль, а я тоді покажу йому Бога. І чому він пішов жалітися на мене ?. Те що я зробив, було вчинком самого Бога; я не вдарив його без Божої на то волі. Яку силу я зрештою маю? Тай чи не з землі він зроблений? А як що так, то як він може страждати від того самого, а чого й сам сотворений?" Це була відповідь журневі, відповідно його нерозуму.

НАПЕРЕД СПРОБУЙ,

Кажете, що ваша книжка є словом Божим; а чи можете мені то . доказати? — сказав один огородник до кольпортера, котрий радив йому придбати Новий Завіт.

Щож за гарні маєте Ви грушки, шкода тільки, що несмачні — відповів кольпортер, бажаючи спрямувати розмову в інший напрямок

Що, несмачні? — обурився власник саду: — А властиво нема чого й дивуватися вам, бо хто їх не їв, той не знає їхнього смаку. Прошу скоштувати, а потім судити!

Маєте слушність, шось пишного! — відповів кольпортер. — Отже бачите, я помилився. Тож зробіть так само з моєю книжкою, як я зробив із вашою грушкою, а тоді переконаєтеся в її доброті та не будете судити, не знаючи її.

Українська Пресвітерська Громада, в Торонте, Онт.

20 Клермонт вул.

Богослужения І Недільна Школа о годині 11 рано.
Вечірня о годині 7 вечером.
Молитовні збори о год. 8 вечером кожної середи.

Українська Пресвітерська Громада в Ошаві, Онт.

486 Simcoe St. South

Пастор: І. Яцентий, Дірігент хору Гром. С. Гура
Організістка Панна Ольга Сайчук.
Богослужения о 11 год. рано кожної неділі
Недільна школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо.

Перша Українська Пресвітерська Церква

49 Beacon Street, Newark, N. J.

Богослужения: 11 година рано.
Недільна школа: 9:45 година рано.
Пастор: Лука Стандрет.
Дірігент хору: Юрій Кириченко.
Організістка: Стефанія Шумська.
Настоятель Нед. Школи: Едвард Воловина.

Ievanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„Евангельська Правда", Укр. Евангельський часопис присвячений поширенню Благовістя, місячник. М. Фесенко — Редактор.

ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА
EVANGELICAL TRUTH

"EVANGELICAL TRUTH", a Ukrainian Evangelical Monthly Journal devoted to furthering of the Gospel. M. Fesenko Editor
Щорічна плата 50 центів на рік, окреме число 5 п. Адреса редакції: Evangelical Truth — 506 Ossington Ave. — Toronto, Ont., Canada

Рік III. Число 8 СЕРПЕНЬ — AUGUST Vol. III. No. 8

Новий Церковний Будинок Української Пресвитерської Громади в Торонто.

М. Ф.

РИМСЬКІ ІСТОРИЧНІ ДЖЕРЕЛА ПРО ОСОБУ ІСУСА ХРИСТА

Про Ісуса Христа, по-за Новим Заповітом, свідкують ще інші дійсно історичні документи. Цих документів не е, правда, багато, — і ця їх обмеженість свого часу, так і тепер — являється у безбожників причиною недовірства в дійсне історичне існування особи Ісуса з Назарету. По своїй же якравості й ті документи, що залишились, аж надто вистачають.

Їх можна поділити на три групі: римські, жидівські й мусульманські.

Перше ніж будемо розглядати історичні свідчення римлян про особу Христа, необхідно коротенько вияснити, чому їх у римлян так мало. Треба пам'ятати, що за життя Ісуса Христа Юдея була тільки маленькою провінцією великої Римської Імперії. Політично провінція та нічим особливим не вирізнялась; підбита, як і багато інших навіть більших провінцій, непереможною збороею Риму. Заселював її не дуже численний жидівський народ, що в ті часи, як твердить Йосип Флавій,*) не цікавився ні торгівлею, ні війнами, а обробляв свою багато обдаровану землю. Був це народ з високо розвиненою релігійною культурою, яка, одначе, в ті часи була вже захитана й культивувалася кількома не згідними з собою сектами. Догого там час-до-часу вибухали народні бунти і розрухи, так маловажні в подіях великої імперії.

І ось у тій то провінції сталася подія: обурена народня маса розпяла на хресті, за вимушеною згодою римського намісника Пилата, молодого свойого релігійного діяча; що своїми думками та проповідями йшов у розріз з усталеними релігійними традиціями, з національно-політичною ідеологією цілого народу. Пилат хоч і бачив усю безпідставність засуду, одначе, уникаючи народнього незадоволення, а можливо й бунту, погамував иначе крізь пальці на самовілля юрби, якою кермували політичні думка аристократів-фарисеїв. Аж ось тривожною хвилею пробігла чутка, що тіло, поховане в особині гробовищу, цього розпятого проповідника десь у дивний спосіб зникло. Невеличний гурт лю-

(Докінчення на ст. 2)

*) Йосип Флавій: „Про старожитність жидівського народу"

М. Фесенко

СОКРАТ, КОНФУЦІЙ, БУДА ЧИ ХРИСТОС?

„Я Альфа і Омега, почин і твоання, чистоти, любови й конець, глаголе Господь, що правди, та майже кожен один есть, і що був, і що прийде, з них відлав своє життя за Вседержитель". Відкриття 1:8 проповідь Євангелії Христової

Раз'я дістав до рук релігійний часопис в українській мові й в ньому була лекція на суспільну тему. В цій лекції її автор між іншим твердив, що ніколи б світ слідував за Христом, Будою, Сократом і Конфуцієм, то не мав би тих злиднів, що він у них тепер знаходиться. Для нас в цім випадку не є стільки цікавою ся оригінальна рецепта для знищення кривд світа, скільки незвичайна відвага, з котрою автор ставить Христа на одни рівень з релігійними реформаторами й філософами старо-давнього світу. Мені здається, що всі злидні світа походять не тому, що люди нехтували дорогу Конфуція, Сократа, Буди й Магомеда, але навпаки, тому, що люди були надто щирими їх послідувателями, та що людство надмірно нехтувало й нехтує Христову науку.

Безперечно є неймовірною кривдою правді й фактам ставити Бого-чоловіка на один рівень з людьми. Бо які б великі люди не були, їх відділяє від Христа пропасть.

Ми могли б ще погодитись рівняти Конфуція, Сократа й Буду з апостолами, і то коли зробили б це порівняння, зобачили б, що найменший з апостолів Христа є моральним і духовим велитнем та мудрецем у порівнанні з найбільшими з цих провідників поганського світу. Тому в цій розвідці я хочу подати коротко опис життя Буди, Сократа, Конфуція й Магомеда. Моєю ціллю не є дати детальну біографію, але лише відмітити ті риси їх життя, що найбільше стверджують неймовірність порівнання їх навіть з апостолами Христа, які не тільки були мудрими, але вели життя повне самопожертвования, чистоти, любови й правди, та майже кожен один з них відлав своє життя за проповідь Євангелії Христової

Ми почнемо з життя Буди Певних рекордів про життя Буди нема. Всі факти переказувалися з уст до уст на протязі більш ніж 200 років і лише на початку 3-го століття були записані. Буда родився біля 563 року перед Христом від Сугодани і Меї. Коли Буда родився, то оповідають, що він відразу став на ноги, зробив сім кроків і прорічав як лев: „Я е голова світу". Він вміє в палаті свойого батька. Коли він побачив і зрозумів неспішність і марноту земного життя, покинув усе й пішов у світ. Буда подорожував всюди, як жебрак і навчав людей своїх осягнень. Його наукою було, що життя е страданнями і щоб уникнути страждання, мусимо знищити в собі здібність відчувати й страдати та зректися всього. Загально його наука була нескрізь песимістична й не мала в собі нічого надзвичайного, що не було вже сказано іншими. Сам Буда був незвичайно забобонним і вірив у множество богів. Його учня про світ була дитинчача й казочна. Наприклад, Буда навчав одного дня про причини землетрусів. Згідно Буди їх е вісім. Одною з них являється чарівництво. Другою причиною е те, що земля стоїть на воді, вода на вітрах, а вітри на просторах. Коли вітри дують, вони хвилюють воду, а вода потрясає землею. Загально про життя Буди знають дуже мало. Життепис його в більшости складається з фантастичних байок, подібних тому, що він раз кинув своє волосся й бороду в повітря і воно піднялося дуже високо та стояло там поки якийсь бог не забрав його до небесного архіву. Про смерть Буди ми ма-

(Продовження на стор. 2)

Yevanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

РИМСЬКІ ІСТОРИЧНІ ДЖЕРЕЛА ПРО ОСОБУ ІСУСА ХРИСТА

(Переписано зі ст. 1)

тей з християнським і якось дивно його шанував, що він вважав себе християнином, хоч і неохоче, говорили, що його було викрадено з храму його послідовниками. Швидкості не це було причиною. Хоч тільки ці причини подані. В [illegible] мали вищими партії людей, [illegible] послідовниками такого цікавого провінціала, Іуди.

Та увільнюсь на подію, з якою [illegible] [illegible] [illegible]

ЖИВО ВЕЛИКЕ

(Продовження)

Уроки 10-11 — 24

Ось я і маленько вас, як агнят між вовки Лукаш 10:3

З дивними словами висилає нас через їх привілей бути по-Спаситель своїх робітників „Живо велике, робітника ж мало просить же Господа жнива, щоб вирядив робітників на жнива свої". Живими називав Спаситель не тих, що ми бачимо ходячих, і в найкращому разі — цілком здорових. В Його очах — не тільки того не живе жінка. Він бачить серце людини, бачить, як лінивець воно бовтає по дуже жалюгідних підрізниках — і це, з думкою о пастиреві, називається живим, готовим до жнив. Бо що ж давали пастирі своєму стаду? Хлібом — те таки, що його справа вивозить поза межі жнивних ланів. Ми кажемо Спасителеві робити те, що ми самі робимо, — і не дивно, що ми не можемо зрозуміти, чому Він забороняє нам вітатися й навіть зупиняти на дорозі. Ми кажемо Спасителеві робити те, що ми самі робимо, — і не дивно, що ми не можемо зрозуміти, чому Він забороняє нам вітатися й навіть зупиняти на дорозі. Ми кажемо Спасителеві робити те, що ми самі робимо, — і не дивно, що ми не можемо зрозуміти, чому Він забороняє нам вітатися й навіть зупиняти на дорозі.

Нікого в дорозі не вітайте" Це виглядає так привітно, бо чейже мандрівники радо вітають один одного. Але коли б ви знали, з якими церемоніями були получені в цій країні вітання прихідні довгими обіцянками повільних рухів, то зрозуміли би Спасителя, чому Він забороняє ім вітатися й на дорозі. Правдиві пастирі не повинні, в ран коли їх не прийнуть, нарікати і обтрушувати порох в звітах і статтях часописних, але тихо отрясти порох зо своїх ніг. Вони повинні знати, що Слово Христове буде предвічником життя і смерти ж або бо й мертві громади, для котрих кожна проповідь є цвіхом для їхньої домовини Громадам, котрі відкидають евангелію, грозить Ісус в пред-рікає їм долю гіршу, ніж Содому й Гомори. Класичний приклад не Капернаум. Скільки ходило слів, скільки чудотворних узорокель та великих дат Ісуса бачило це місто — все надаремно! Через це й такий грізний суд спав на нього. Як мислю загибитись в серцях сімдесятих це гріхе слово Ісуса „горе", а рівночасно висвітлити ім велич їхнього посланництва. Христос говорить далі: „Хто слухає вас, Мене слухає, а хто гордує вами, Мною гордує, хто ж Мною гордує, гордує Посланим Мене" Немов спасенним щитом шелюнне Ісус цими словами слабих учеників. Всяке поторгувавання рамить не їх особисто, але Його, Ісуса, бо ще більше Його Отця, котрий Його послав Ісус так тісно вяже себе з громадами, як пятлядно це бачимо тоді, коли Він каже до диявольного гробокопа Савла „Чого переслідуєш мене?", а Савлові прецінь переслідував громаду Дамаську, а не Ісуса. Яка запорука для всіх проповідників Христових, яке велике скріплення для них! Що Христос сказав, те й сталося. З Капернаумом не зосталося й сліду. Глядіть, таке, щоб і тебе не дотикало це слово Христове. „горе", в вслід за цим словом і суд.

І вернулись сімдесять назад з радощами, кажучи „Господи, й біси коряться нам в ім'я Твоє". оне ніт з їх подорожі. Не очікували, як прийняли їх слово, як часто вони мусіли обтрушувати порох з ніг, або як часто вони втягли словами „Впокій домові цьому". про це вони не згадують, а тільки з радощами згоношують вони, що й біси коряться ім Це було для них найважніше і найпохвальніше, в цьому було дещо самохвальби, а це могло тим лекше статися, бо вони пригадали собі, як ученики не могли уздоровити хорого біснуватого, а їм це вдається... Почуймо ж тепер відповідь Спасителя, як Він уважно остерігає їх, щоб не вкрадався в них гордість Він стверджує це, що вони винесли удар царствах темних сил „Видів Я сатану, як блискавку з неба падаючого Ось дію вам силу наступати на гадюки й на скорпіони, й на всю силу ворожу, й нщо вам не шкодитиме". Надаючого сатану бачив Ісус раз-у-раз, це згідне з Його сказами, що Він прийшов знищити Діла сатани Кожна проповідь, кожне узгорювання спричиняється до знищення сатанинських сил, і Христос їм пригадує, що цю силу вони одержали від Нього Дальше він каже „Не втішайтесь, що духи вам коряться, втішайтеся ся більш, що імена ваші записані на небесах" Христос звертає їм увагу, щоб вони не тішилися тим, що вони робили, й що ім вдалося, але цим, що Бог з ними зробив Хто працює для вічности, ім'я того буде незбутнє в вічності, не в цьому спокій, що хто зробив для Господа, але що Він з своєї ласки робить для нас Скільки то імен, котрі пишаються в книгах цього світа та різних лексиконах, годі бути знайті останнього дня в книзі життя, а скільки знов в таких людей, котрих ніхто не бачить і не записе їхніх імен тут на землі, будуть ясніти на сторінках книги життя

Закінчується це виснання по хвальним реатном із уст самого Спасителя „Дякую Тобі, Отче, Господи неба й землі, що ставів се від премудрих і розумних, а відкрив недолітком" Під премудрим розумію Христос усіх тих гордих і зарозумілих людей, котрі не хочуть чути про Бога і його ласку.

(Продовження на ст 5)

ЖИВО ВЕЛИКЕ

(Переписано ст 4)

Бог не дає тому, хто не хоче Не можна дати нічого людині в руку, коли вона її затиснає, зовсім даремно світить сонце тому, хто від нього ховається до льоху Покора серця це є ворота, якими входить Божа мудрість Книжники і фарисеї не хотли нічого чути про бідного рабина Для них були їх власна мудрість і їхній синедріон щось більше, як Ісус зо своїми дванадцятьома чи сімдесятьома учениками. Вони самі собі загороджували дорогу до неба й до правдивого пізнання Бога. Христос радіє, що Отець втаїв це від премудрих і розумних, радіє, що помимо того, що їх є більше, є горстка, який отець об'явивсь Ци грудку недолітків лишає со би Христос, що стоять на сторожі світла, правдивого пізнання Бога і передає це грядучим поколінням Христос черпається до тих, що для них проповідь євангелії стала постійним занятям, виявляє їх очі й уха, вихваляє те, що їм судилося бачити й чути, про що ліпше мряли великі мужі старих часів, і не довелось їм цього зобачатись Цим і кінчається висилка сімдесятьох. Кінчається вона цими потішаючими словами Христа, як великим багатством — і це для нас. Отжеж будьмо повні надій, що Він, Спаситель світу, скінчить своє діло, дасть людству те, чого так кожний бажає й до чого тягне потіхи нам обіцянки Видома річ, що в багатих злочинців сумління таке, що воно не вказує їм, що годиться робити, а що ні; воно, так би сказати, є їхнім поплечником, завсіди притакує їм, хоч би вони поповнили найбільші злочини **Сумління, як внутрішня норма (правило) поступування, є доброю вказівкою тільки тоді, коли воно просвічене правдою Божою, обявленою через Христа й записаною в Святому Письмі. В противному разі сумління небезпечний судія.**

Лука Стандрет

БЕЗЗАКОНІЯ

Люди пробують й намагаються покривати свою неправду й беззаконія, але скорше чи пізніше перекопуються, що це даремні зусилля. Царі, політики, державники, вчені, духовенство, селяни й робітники, богаті й біди пробували й ще пробують покрити свої гріхи-беззаконія, але їхні спроби не приносять бажаних результатів ти. Ні одна людина не могла покрити своїх гріхів Це до вічних законів справедливости свята Письмо учить виразно „Твій гріх знайде тебе" Гріх, нехоче тінь наша, слідкує за нами

Одноче Св. Письмо вчить нас також, що Бог може простити наші беззаконія й покрити наші гріхи, коли ми наверненемося до Бога Тоді ми відчуваємо внутрішній спокій і здоволення.

Один звільнений переступник дістав роботу, як нічний сторож з великому складі Його бувший товариш до визнання прийшов до него та домагався, щоб той лишив двері склепу незамкненими, або ви міг обікрасти склеп. Коли сторож відмовився, то його товариш погрів грозити, що розкаже власникові склепу про його минуле життя й увязнення Сторож відповів „Дай я розкажу Я не маю чого боятися, бо він знав про це все перш, ніж прийняв мене до праці" Сторож був новим спокійний.

Блаженний кому простяться беззаконія, кому гріх буде покритий. Щасливий чоловік, котрому не полічить Господь несправедливість його, в кого нема зради в серці! Пс. 32:1,2 Коли Бог простить і покрие гріхи, то вони стерті навіки

Лука Стандрет.

ЯКІСТЬ І КІЛЬКІСТЬ

В Китаю нараховують около 440 мілюнів населення, з чого тільки 4 мілюни сповідують християнську религію. Християни, отже, становлять менше ніж 1% населення. Та проте серед того маленького відсотка християн находиться провідні китайці, що займають найвищі державні становища, м. ін. провідник Китаю й головний командант Чанг Кай Шек, його жена, яке премієр Куні, міністер заграничних справ Сунг, багато членів кабінету, амбасадори, губернатори та багато професіоналістів в області освіти, медицини, інженерії та журналістики Майже всі вони є членами євангельських церков Якість бере перевагу над скількістю

ПО-НАД РІДНИМИ ПОЛЯМИ...

По-над рідними полями,
Над убогими хатками
Сумно, тихо
Тільки вороном литає,
Нече добичі шукає,
Чорне лихо!
Та хоч світ вкривають хмари сірі
Ви, брати, держіться, стійте в вірі!

Ось йде з заходу і сходу
Мла, загибель для народу
Дух затрати!
Хоче світло в нас згасити,
Хоче духа в нас убити
Бога взяти
Та хоч як нарута не бесіри —
Ви, брати, держіться, стійте в вірі!

Evanhel'a'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

АМЕРИКАНСЬКІ СПОСТЕРЕЖЕННЯ

ЗМІНИ

Говорили старинні римляни „темпора мутантур ет нос мутамур ін іллис", по нашому „часи змінюються і ми змінюємося в них (з ними)". Це властиво слова римського поета Овіда, що помер около 17 літ по народженні Христа. Дуже давно, як бачимо, слова ті написані, дуже старий погляд ними висказаний, а проте цей погляд є цілком новий, правдивий, згідний з дійсністю нині, в році 1942 Наші власні спостереження й особисти досвід кажуть нам потвердити з тим римлянином, хотяй він був поганин, не „наш чоловік" і не „нашої віри" Прав да завсіди остається правдою не зважаючи на то, хто її говорить кім, коли, „стомість" або партійний однодумець).

Та ми відбігаємо від теми Мова про зміни А кругом нас тих змін багато, хоч би тільки в житті українського громадянства Наприклад, бо ще недавно, що рівно полтори українські групи в Америці приглядали собі право представляти всю нашу американську імміграцію, а дехто говорив „в імені цілого українського народу" Було багато газетної боротьби за то, хто має представляти й кликати. Опісля зроблено „пуд" (український конгрес) і представництво було спільне Ті самі люди, що творили ті представництва, ніяк не хочуть вже „представляти" ні спільно, ні окремо

Мося в них (з ними)" Це властиво слова римського поета Овіда, що помер около 17 літ по народженні Христа. Дуже давно, як бачимо, слова ті написані, дуже старий погляд ними висказаний, а проте цей погляд є цілком новий, правдивий, згідний з дійсністю нині, в році 1942 Наші власні спостереження й особисти досвід кажуть нам потвердити з тим римлянином, хотяй він був поганин, не „наш чоловік" і не „нашої віри" Прав да завсіди остається правдою не зважаючи на то, хто її говорить кім, коли, „стомість" або партійний однодумець).

Та ми відбігаємо від теми Мова про зміни А кругом нас тих змін багато, хоч би тільки в житті українського громадянства Наприклад, бо ще недавно, що рівно полтори українські групи в Америці приглядали собі право представляти всю нашу американську імміграцію, а дехто говорив „в імені цілого українського народу" Було багато газетної боротьби за то, хто має представляти й кликати. Опісля зроблено „пуд" (український конгрес) і представництво було спільне Ті самі люди, що творили ті представництва, ніяк не хочуть вже „представляти" ні спільно, ні окремо

Мося в них (з ними)" Це властиво слова римського поета Овіда, що помер около 17 літ по народженні Христа. Дуже давно, як бачимо, слова ті написані, дуже старий погляд ними висказаний, а проте цей погляд є цілком новий, правдивий, згідний з дійсністю нині, в році 1942 Наші власні спостереження й особисти досвід кажуть нам потвердити з тим римлянином, хотяй він був поганин, не „наш чоловік" і не „нашої віри" Прав да завсіди остається правдою не зважаючи на то, хто її говорить кім, коли, „стомість" або партійний однодумець).

Та ми відбігаємо від теми Мова про зміни А кругом нас тих змін багато, хоч би тільки в житті українського громадянства Наприклад, бо ще недавно, що рівно полтори українські групи в Америці приглядали собі право представляти всю нашу американську імміграцію, а дехто говорив „в імені цілого українського народу" Було багато газетної боротьби за то, хто має представляти й кликати. Опісля зроблено „пуд" (український

Лука Стандрет

СУМЛІННЯ

Сказав недавно Гітлер „Я хочу, щоб німецький райхстаг виразно потвердив, що я маю також право покликати до відповідальности, засудити, здегрудувати або всунути з уряду кожного, що згідно з моїм сумлінням осудом не сповнив своїх обовязків" Райхстаг потвердив, точніше сказавши, прийняв до відома бажання Гітлера, але що самі потвердив, то не знає ні один і тих, що потверджували, ані нихто інший у світі, окрім самого Гітлера Це значить, що Гітлер буде судити й карати так як йому підказує його сумління Не буде він руководитися якимсь писаним законом, а виключно своїм особистим поглядом і почуваннями. А які будуть його думки й почування в даному моменті, ніхто не може знати й чередбачувати. Не всьо, що люди роблять згідно зо своїм сумлінням, є добре. Сумління може бути право або мильне, а осуд сумління може бути правдивий або ложний Відома річ, що в багатих злочинців сумління таке, що воно не вказує їм, що годиться робити, а що ні; воно, так би сказати, є їхнім поплечником, завсіди притакує їм, хоч би вони поповнили найбільші злочини **Сумління, як внутрішня норма (правило) поступування, є доброю вказівкою тільки тоді, коли воно просвічене правдою Божою, обявленою через Христа й записаною в Святому Письмі. В противному разі сумління небезпечний судія.**

Лука Стандрет

БЕЗЗАКОНІЯ

Люди пробують й намагаються покривати свою неправду й беззаконія, але скорше чи пізніше перекопуються, що це даремні зусилля. Царі, політики, державники, вчені, духовенство, селяни й робітники, богаті й біди пробували й ще пробують покрити свої гріхи-беззаконія, але їхні спроби не приносять бажаних результатів ти. Ні одна людина не могла покрити своїх гріхів Це до вічних законів справедливости свята Письмо учить виразно „Твій гріх знайде тебе" Гріх, нехоче тінь наша, слідкує за нами

Одноче Св. Письмо вчить нас також, що Бог може простити наші беззаконія й покрити наші гріхи, коли ми наверненемося до Бога Тоді ми відчуваємо внутрішній спокій і здоволення.

Один звільнений переступник дістав роботу, як нічний сторож з великому складі Його бувший товариш до визнання прийшов до него та домагався, щоб той лишив двері склепу незамкненими, або ви міг обікрасти склеп. Коли сторож відмовився, то його товариш погрів грозити, що розкаже власникові склепу про його минуле життя й увязнення Сторож відповів „Дай я розкажу Я не маю чого боятися, бо він знав про це все перш, ніж прийняв мене до праці" Сторож був новим спокійний.

Блаженний кому простяться беззаконія, кому гріх буде покритий. Щасливий чоловік, котрому не полічить Господь несправедливість його, в кого нема зради в серці! Пс. 32:1,2 Коли Бог простить і покрие гріхи, то вони стерті навіки

Лука Стандрет.

ЯКІСТЬ І КІЛЬКІСТЬ

В Китаю нараховують около 440 мілюнів населення, з чого тільки 4 мілюни сповідують християнську религію. Християни, отже, становлять менше ніж 1% населення. Та проте серед того маленького відсотка християн находиться провідні китайці, що займають найвищі державні становища, м. ін. провідник Китаю й головний командант Чанг Кай Шек, його жена, яке премієр Куні, міністер заграничних справ Сунг, багато членів кабінету, амбасадори, губернатори та багато професіоналістів в області освіти, медицини, інженерії та журналістики Майже всі вони є членами євангельських церков Якість бере перевагу над скількістю

ПО-НАД РІДНИМИ ПОЛЯМИ...

По-над рідними полями,
Над убогими хатками
Сумно, тихо
Тільки вороном литає,
Нече добичі шукає,
Чорне лихо!
Та хоч світ вкривають хмари сірі
Ви, брати, держіться, стійте в вірі!

Ось йде з заходу і сходу
Мла, загибель для народу
Дух затрати!
Хоче світло в нас згасити,
Хоче духа в нас убити
Бога взяти
Та хоч як нарута не бесіри —
Ви, брати, держіться, стійте в вірі!

„БУДУТ РАЗСТРЕЛИВАТЬ"

Митрополит Веніямін, головa Російської православної церкви в Америці, мав цікавий відчит в Торонто

Цілому відчиту було довести що в Росії панувала і панує повна свобода релігій, але митрополит в такий спосіб захищав політику російського уряду супроти церков, що одверте обвинуваченні було б тягким осудом

При цій нагоді нам пригадується оповідання про ведмедя і чоловіка, що заприятелювали сказали як рідні брати. Одного разу чоловік рішив відпочити і попросив ведмедя аби той відганяв від нього мухи, поки він буде спати. Ведмідь радо погодився зробити це для друга. Чоловік заснув і ось прилетіли мухи і почали вона сіли на нис, спалчому чоловікові. ведмідь відігнав і Вопа знов сіла на вухо, ведмідь знов відігнав і але ви вже розсердився на нет. Від так мухи сіла знов на щоку. Ведмідь відігнав і знов, але рішив з тою мухою вже скінчити. Отже взяв великий камінь в лапи і мовже, ось тільки сяду на неї будь, то вже мого друга не буде турбувати. Як раз муха сіла на чоло сплячому чоловікові і ведмідь не довго думаючи ударив каменем в мухи Муху він убив, але його друг так само був мертвий З того часу подібні прислуги звуться прислугами ведмеді

Не менш прислугу комуністам робить відчити митрополита. Від час відчиту ми митрополит оголошував закиди а відтак свої заперечення. Треба думати що його оправдання є більшими і тому мають вони вагу.

Напримірлад в своїм відчиті митрополит признав, що Російський уряд не дозволяє відкривати духовні семинарії, щоб виховувати священиків. Але він каже їх і не треба. Священиками можна робити людей без спеціальної для того підготовки чи освіти. Поженені безперечно дивовижне і виглядає як глузування. Скажемо, щоб сказали нам про віди коли в війську як би ім сказати, що не треба військових шкіл, робимо генералів просто з вояків. Або в індустрії сказати не треба інженерів, ставимо на їх місце звичайних робітників. Праця церкви є незвичайно складною і труднішою за всі, бо має до діла з людською душою, тому таке виправдування є просто насмішкою над присутніми.

В нашій священик повинен мати найвищу освіту і потрібує не тільки провести більшу частину свого життя в школах підготовляючись до праці, але навіть по закінченні має продовжувати студії. Сучасний священик мусить знати не тільки Слово Боже, але і все дотичні світські науки. Маючи до діла з людськими страждашими і духовними проблемами він повинен бути досвідченим психологом і мати знання природничих наук, та так само бути ознайомлення з соціологічними і економічними науками. Найвисокодений пп, або навіть освічена людина, але лише з вузьким фаховим знанням не може ефективно виконувати складні і різноманітні обовязки проповідника чи священика Заборона церковних шкіл є насильницким ударом по церкві більш далекосяглим на масові розстріли священиків Референт тако ж признав, що уряд в Росії не дозволяє віруючим скликати соборів, а ні вибирати патріярха. Але і на це він має виправдання. Він пояснив, що в Росії комуністи не роблять лише 24 роки, але царський уряд те саме робив пар сот лет. Отже комуністи в цім відношенні краці. Скажемо один чоловік кров лише пятнит в другим цілих десять, то на підставі аргументу митрополита мало б виходити, що той хто кров пять років є доброю людиною, а той хто кров десять був великий злодій

Що до розстрілів священиків і віруючих в Росії і того факту, що їх ще і досі багато знаходиться на заслано, то референт цього не заперечив, але сказав, що їх розстрілювали як сиротів уряду. В той час як загально знано, що багато священиків і віруючих було убито лише тому, що вони були священиками

Говорячи про розстріли священиків митрополит „потішив" усіх релігійних людей в Америці і Канаді. Він сказав, що як щоб повстав радянський уряд в Америці і Канаді, то всіх тих священиків, що будуть противитися урядові, большевицький уряд „будет разстреливать" також

Це є оголошення, що його варто всім запамятати. Митрополит безперечно знає про що він говорить. При теперішнім уряді в Канаді і Америці навіть в час війни усі мають повну свободу непогоджуватись з урядом і бути проти партії, що вибрана народом до проводу в країні. Навіть тих одиниць, що активно підтримали військові зусилля краю і котрі одверто закликували людей зраджувати свою батьківщину, канадійський уряд інше посадив в концентраційні табори.

Так далеко в Канаді ні одного опонента уряду чи навіть з тих що одверто боролись з воєнними змаганнями нашого краю ще не розстріляно

Митрополит гарантує нам, що як щоб в Канаді був установлений радянський устрій, то навіть священиків, що були б проти цього уряду безбожники б розстрілювали б. Це цінічне оголошення про брутальну розправу що чекала б противників комуністів в Канаді ясно доводить, що розум стероризований чрезвичайною просто неможе прийти до себе і зрозуміти жалливість і нелюдськість подібної системи. При чім цікаво замітити, що митрополит немав а ні слова осуду для подібної преспективи

Отже загальне враження з відчиту є що усі страшні закиди про утиск і переслідування віруючих людей безбожниками в Росії є правдиві які б пояснення митрополит не дода вав до визнаних ним самим фактів, нема сумніву, що становище церкви під комуністами є трагічним

Сама большевицька статистика свідчить про це також В 1914 р. православні мали 57 173 церкви і 23,503 каплиці, сьогодни вони мають лише 4 225 церков і каплиць. При чім усіх віруючих в Росії тепер нараховується 60,000,00. „Сандей Скул Таймс" подає що лише два роки назад в недовзі потім як Росія заняла Балтійські держави, Сталін сказав групі атеїстів з цих країн. „Останні побільшення Радянського Союзу накладають обовязок на безбожників розвинути мілітаризацію цих країн Обовязком безбожників є нищити без милосердя церкву, що є і зістане ворогом Радянського Союзу. Як що цього ворога не роздавити негайно, він знищить нас при першій нагоді" Ця програма була дотримань пильно. Церкви були сконфісковані, віруючих висилалося до концентраційних таборів, заборонено циркуляцію Біблії. В Ріжськім університеті була устлена катедра атеізму з сімома інструкторами.

Не треба змішувати народу з Росії з комуністами. Народ є релігійним і його можна привести до Бога, але комуністична партія і її члени, як що і прикидаються толерантними супроти релігій, то це лише з огляду на потребу часу.

ЧИ ПІЗНАЄТЕ СВЯЩЕНИКА В ВАШІЙ ОКОЛИЦІ З ЦЬОГО ОПИСУ ?

Скрантон Таймс подає науку священика Ороурка з нагоди орденації священика Обрієна в церкві „св" Патріка

Він узяв текст : з Писання : „Ти зробив його меншим проти ангелів, то увінчав за те славою і честю". Цей верш священик Ороурк пристосував до священиків взагалі.

Він казав : „Священик дійсно є другим Христом... Він є злученням людської природи і Божественої сили. Він має силу, що є абсолютно божеська, силу прощати гріхи.

Того самого моменту як він скаже: „Це є моє тіло і це є моя кров" він вповні стає одним з Христом. Він не каже „Це є тіло Христа" але: „Це є моє тіло" і живуще тіло Христа стає присутнім в його помазаних руках. Ці є слова що дорівнюються словам: „Настань світе". Це є поновлення того що Святий Дух зробив при Втіленні. Але в той час як Христос тільки один раз прийшов через Діву Марію, Він приходить що дня у світ через Божественну силу священика. Священик кажучи : „Я відпускаю гріхи твої" обмиває душу від найчорніших гріхів. В такий спосіб порівнявши молодого ірландського хлопця до кожної особи Святої Трійци він продовжував: „Найбільший дкотор в світі може врятувати життя тіла але ти можеш дати і спасти життя душі"

Навіть лами в Тібеті позазділи б католицьким священиками в спосібності до самопоєднання

Кожний евангелик повинен передплатити сам і збирати передплати між евангеликами і однодумцями на „Евангельську Правду"

HEALTH FOR EVERY DAY

by Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

As Good As New

Yes, John came home from the Isolation Hospital as good as new. You read about it in the May number of Evangelical Truth. John had Scarlet Fever and he was in bed in the Isolation Hospital for a few weeks, and there he was well fed and well cared for and well nursed and when the Doctor let him come back John looked as well as when he went away. Perhaps he looked better. But for all that John was different. How was he different? Why was he different?

He Was Different

Scarlet Fever is an infection. The germs that cause scarlet fever get into your blood. When you have scarlet fever they live in the blood and they may live on blood. They make a poison there. They multiply and multiply until the blood is full of them — thousands of them probably millions of them. They make a poison in your blood. Sometimes we call that poison by another name. That name is toxin and that toxin makes you sick and gives you fever and other bad symptoms ,and may kill you.

What Happens Now?

Now the blood and probably the cells of the body too feel this poison and somehow they know it is bad. And they make another poison themselves which can kill the germs of scarlet fever and can destroy their poison so that it can do no harm and then you begin to feel better. This poison that your cells and your blood and your body make is a useful poison. It does not do you any harm but it destroys the bad poison of scarlet fever and the bad germs of scarlet fever which makes you sick and would kill you if you could not make a useful poison yourself to kill it.

He Got Better

John got better and he came home well You cannot see his blood and even if you could, unless you were a doctor and had a microscope and laboratory you could not find out what was different in his blood. But there is something in his blood which was not there before. This something can kill scarlet fever germs and so John will likely never have scarlet fever again. He is protected from scarlet fever because there. is something in his blood that can kill scarlet fever germs. What is a laboratory? It is a place where doctors work and find out things. What is a microscope? It is an instrument, made of brass and iron and glass, with the glasses arranged so that they make wee little things like germs look big — big enough for you to see them.

THE PARABLE CORNER

"Be not careless in deeds, nor confused in words, nor rambling in thought." The above are words of a Roman Emperor, and philosopher (121-180 A.D.) Marcus Aurelius and because they contain a truth that is eternal they are worthy of the consideration of every age.

Do you suppose the author of the quotation would consider that his utterance had been violated if we were to turn around and think of it in this order? — Be not rambling in thought, nor confused in words, nor careless in deed. Well, anyway, we shall take a chance. Our words and deeds whether or not are always conscious of the fact are after all the result of our thoughts In no realm of our life do we need to be quite so careful as in our thinking, so with apologies to Marcus Aurelius, and sincere appreciation of his great quotation let us think for a few minutes about his words in this reverse order of the phrase.

Some one has written that "Creative thinking is to serve God in the inner court." The more one studies the calamities of our present day world the more one is convinced that all the tragedy and all the sorrow and all the pain of to-day could have been avoided if, while the cruelly ambitious were planning the destruction of free peoples, those same free peoples had been thinking with equal purpose and direction, instead of drifting along in a day dream of easy rambling thought. Don't you often find yourself drifting along in a dream world? It isn't that there is any particular harm about our flights into a dream world. but it is a waste of our thinking powers and every kind of waste becomes in the end a cement of destruction Waste of paper, aluminum, lead and all the materials required to-day for the war effort mean destruction of the maximum striking power of the allied nations. All waste of thought energy destroys in some degree our ability to think creatively so that is why we have chosen to start with the end of our quotation — "nor rambling in thought." If we are going to develop the art of good conversation we must first be good thinkers. When you read the poems of your beloved Tara Shevchenko don't you realize behind his words the tremendous power of creative thinking directed toward a definite purpose Do we believe for one moment that Shevchenko could have done for the Ukrainian people what he did if he had spent his days in rambling thought? We know that he wrote as he did only because he first thought of his people and for his people with a great determined resolve that they were to be freed from the hideous yoke of bondage that deprived them of their right to live as God intended them to live. How truly Marcus Aurelius touched the very springs of right living when he warned against "rambling thought".

Confusion in words is always a weakness. To avoid this confusion, as we have intimated we must first be clear and direct in our thinking, then we must be sure that we have arrived at the truth of the subject which we are discussing. Nothing brings us to confusion in our talking more quickly than a doubt of the truth of our statement, or argument. Sureness of the truth of our statements is the very foundation of orderly conversation or speech making Another valuable aid to good conversation, or speech making is a good vocabulary. Many writers tell us that they make a practice of learning a new word every day. If we would even learn a new word every week we would become much better talkers. Why shouldn't we? To be a good musician one must be continually learning new compositions; to be a hockey star the player has to learn new tricks every season Enlarging our vocabulary by learning new words is to become a much better conversationalist, and a good conversationalist thinking clearly can be a real influence in a community.

But talk, no matter how good, will be for naught unless our deeds are good. Careless deeds cause untold harm. The careless match dropped in a dry bush may cause a devastating forest fire with the loss of thousands of dollars to the country, and the loss of homes to hundreds of humble people who had put "their all" into a home of their own. Careless driving of motor cars has killed little children and broken the hearts of loving parents. Careless deeds are inexcusable and show a tragic lack of thought and character in the people who commit them. Behind the careless deed is invariably a lack of thought, a flaw in character. Careless deeds indicate that those guilty of them have no real understanding of the meaning of our lives in this world. There has been much written and said about the "motherhood of man, social justice, equal opportunity for all. Before we have much to say on this subject let us examine our deeds because careless deeds comprise one of the deadliest sins against the brotherhood of man. Careless deeds are actually anti-social, and they can deprive a child of his rightful opportunity about as quickly as anything we could suggest.

A group of college students hit a young freshman across the lower part of his back during an initiation ceremony causing an injury which necessitated the re-ordering of the young student's life plans.

A bunch of girls pulled a chair from under one of their companions causing months of confinement in a hospital and the loss of a position that had been an ambition of months and which she was never able to get later.

A careless shot by a boy in the woods deprived his chum of his right arm. The careless deed of a woman caused the loss of eyesight to a young lad. Yes, careless deeds are a vicious enemy of society, and absolutely inexcusable. Let us not talk about social justice and equal opportunity for all until we have first cured ourselves of **careless deeds.**

Think — for the good of society, toward a definite goal, with a purpose in view. Speak when you are sure of the facts, when you have discovered the truth of the subject, and use well chosen words. Act cautiously and courageously with the good of others in mind. Be a help to society, not a menace.

(Contributed by Lawra Pelton)

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

THE GENTLEMAN IN WHITE

(Continued from June-July)

Entering the great church, Dunant found there more than five hundred men with scarcely a soul to help them. He was no doctor; but, aghast at the sight of so much blood, he saw that he must act at once. A whole army of helpers was needed. Wasting no time he went through the streets, from one little group of bewildered citizens to the next, asking for volunteers. Soon he had a band of women and girls hard at work in the great church, moistening the parched lips of the exhausted men, washing and bandaging their gaping wounds, and as they did so speaking words of comfort and reassurance.

These helpers would have shrunk with loathing from many of the worst cases had they not seen Dunant attend to the ugliest wound, the most mutilated form without flinching. They would too, have turned first to help those who had fought for Italy had they not seen tat he made no difference in nationality, giving equal tought to austrians and french.

„Tutti fratelli!" he told them in their own language. "All are brothers."

Quickly the word passed from one helper to another, and they agreed "Tutti fratelli!" they repeated eagerly.

During the following days more volunteers were found. First came boys of the nighborhood, who went to and from the fountain fetching water. Next Henri Dunant approached visitors who happened to be in Castiglione, many of them ordinary travelers like himself. As a result, four or five English, an Italian abbot, a Paris journalist, a Belgian, and several other tourists offered their services. Still Dunant was not satisfied. He discovered that among the Austrian prisoners were three doctors. Snatching time from his relief work, he pleaded with the authorities for their release and would not rest until permission was granted.

Slowly the number of his helpers grew. True, some found themselves unable to bear the sight of so much blood and suffering, but the majority worked untiringly in an effort to save life and relieve pain. Wherever the need was greatest, there Dunant was found, a conspicuous figure in his drill suit. The soldiers nicknamed him "The Gentleman in White"; and all eyes watched for his coming.

At length, after many strenuous days and sleepless nights, the strains lessened. Doctors and nurses arrieved. Gradually the wounded were conveyed to proper hospitals at a distance. Before long there was no further need in Castiglione for the services of "The Gentleman in White" and his gallant helpers. But Dunant, far from thinking his task over, felt it had scarcely begun. The battle of Solferino had opened his eyes to the suffering caused by war. He vowed he would not rest till all Europe had see it. He saw no reason why bands of voluntary helpers, such as the one which had sprung up in Castiglione, should not be formed in other parts of Eurobe.

"Within a few years," he promised himself, "I will see that every country has a relief corps armed with ample medical supplies, ambulances, and transport all ready in case of need. Never again shall men be allowed to die as I have seen them die, or suffer as I have seen them suffer, for want of medical aid."

This plan he decided to put before all the leading nations of the world and persuade them to adopt it. After five years, years of repeated visits to the capitals of Europe, endless talks with statesmen and politicians, and innumerable letters to every corner of the globe, Dunant saw his dream come true. The representatives of sixteen nations met at Geneva and agreed to the formation in each country of a relief corps as he had suggested. Its emblem, they decided, should be a red cross on a white ground. In war time its members should be looked upon by opposing armies as noncombatants and allowed to attend to the wounded either on the battlefield or behind the lines without interference or attack.

That was in 1864. Today the Red Cross Society is world-wide. People of fifty-eight nations work under its flag. Born on a battlefield, for a long time it operated only in time of war. Nothing would rejoice the heart of Henri Dunant more than to know that this now the least part of its work. News of an earthquake, a flood, or an epidemic, tapped out from any part of the world, instantly electrifies it members to action. Wherever there is suffering to be relieved, death and disease to be conquered, no matter in what nation's territory, there flutters the unmistakable red cross on a white ground, an emblem of service to all humanity. More and more people realize the truth of Henri Dunant's words:

"Tutti fratelli. All are brothers."

(Contributed by T. Negoro)

Малий Катехизм

Питання 19. В чім полягає нещастя стану людини після падіння?

Відповідь — Все людство, після падіння, відпало від Бога (г), і е під Його гнівом і прокляттям, (г), та в такий спосіб набуло усі нещастя цього життя, саму смерть, і муки пекла на віки (д).

г) 1 Мойс. 3:7,24. І почули глас Господа Бога ходячого в раї по прохолоді, і поховались чоловік і жінка його від лиця Господа Бога посеред райського дерева. І вигнав чоловіка. І поставив на востоці за садом Еденом херовимів з положеними голими мечами обертасами стерегти дорогу до животного дерева.

г) Ефес. 2:3. Між котрими й ми всі жили колись у хотінню тіла нашого, чинивши волю тіла й думок, і були по природі дітьми гнїва, як і інші.

д) Рим. 6:23. Плата бо за гріх смерть. Марк. 9:47,48. І коли око твоє блазнить тебе вирви його; лучше тобі однооким увійти в царство Боже, ніж, ані очі маючи, бути вкинутим ув огнище пекло, де червяк їх не вмирає, й огонь не згасає

ВІСТИ З НЬЮ ЙОРКУ

Минулого тижня в Колюмбійському університеті в Ню Йорку звиш пять тисяч студентів покінчили науку й одержали дипломи. Між ними був про повідник А. Кумин, бувший на стор Нуаркської Пресвитерської Громади. Він одержав ступінь М. А. (Мастер ов Артс).

Кожний Український Евангелик, а також і його Приятелі повинні читати самі, і поширяти свій релігійний часопис „Евангельську Правду", в кожній занятині Канади й Зл. Держав Північної Америки.

HELP WIN THE WAR!
DO YOUR SHARE AND BUY THE NEW VICTORY BONDS!

Українська Пресвитерська Громада в Ошаві, Онт.
486 Simcoe St. South
Пастор: І. Яцентий, Дірігент хору Гром. С. Гура
Організтка Панна Ольга Сайчук.
Богослужения о 11 год. рано кожної неділі
Недільна школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо.

Перша Українська Пресвитерська Церква
49 Belcon Street, Newark, N. J.
Богослужения: 11 година рано.
Недільна школа: 9.45 година рано.
Пастор: Лука Стандрет.
Дірігент хору: Юрій Кириченко.
Організтка: Стефанія Шумська
Настоятель Нед. Школи: Едвард Воловина.

Українська Пресвитерська Громада, в Торонто, Онт.
20 Claremont St.
Богослужения і Недільна Школа о годині 11 рано.
Вечірня о годині 7 вечером
Молитовні збори о год. 8 вечером кожної середи.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„Евангельська Правда", Укр. Евангельський часопис присвячений поширенню Благовістя, місячник. М. Фесенко — Редактор.

ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА
EVANGELICAL TRUTH

"EVANGELICAL TRUTH", a Ukrainian Evangelical Monthly Journal devoted to furthering of the Gospel. M. Fesenko Editor
Підписна плата 50 центів на рік, окреме число 5 ц Адреса редакції: Evangelical Truth — 506 Ossington Ave. — Toronto, Ont., Canada

Рік III. Число 10 ЖОВТЕНЬ — OCTOBER Vol. III. No. 10

Copyright by the Sunday School Times, used by permission

By permission of S. S. Times.

NAMES OF UKRAINIAN CANADIANS MISSING IN DIEPPE BATTLE

CENTRAL ONTARIO REGIMENT

Rhuda, Joseph, Pte , Mrs. Emma Rhuda (mother), 48 Hippendaire, Toronto.

Wasik, Stanley, Pte , Miss Kathleen Wasik (sister), 171 Manning Avenue, Toronto.

Yasyszczuk, Walter, Pte., Mrs. Sophie Yasyszuk (mother), 20 Fanning St., Toronto.

CANADIAN ARMORED CORPS

Zima, Michael Felix, Tr., Mrs. Dorothy Zima (wife), Newcastle, Alta.

Rudack, John, Spr., Mrs. Tekla Rudak (mother). 1673 Langlois Ave., Windsor, Ont.

WESTERN ONTARIO REGIMENT

Bizovy, Frederick, Pte., Mrs. Agnes Colbridge Bizovy (wife), 8 Middleton St., Chorltonon-Medlock, Manchester, Eng.

Boychuk, Nickolas, Pte., Mrs. Margaret Boychuk (wife). 349 Aylmer Ave., Windsor, Ont.

Hryniw, Joseph, Pte., Michael Hryniw (father), 3655 Queen St., Windsor, Ont.

Kischak, John, Pte., Mrs. Jean Kischak (wife), 1036 Goyeau St., Windsor, Ont.

Kit, John, Pte , Mrs. Catherine Kit (mother), R. R. No. 1, Leamington, Ont.

Korslewich, John Joseph, Pte., A151, Krydor, Sask.

Kowalsky, Fred James, Pte., A21600, Roblin Man.

Klipa, Michael, Pte., Paul Klipa (father), Bernard Rd., Windsor, Ont.

Mulawka, Edward Stanley, L.-Cpl., Mrs. Mary Mulawka (mother), 653 Benjamin Ave., Windsor, Ont

Prusak, Karl John, Pte., Michael Prusak (father(, 759 Parent Ave., Windsor, Ont.

Gralyk, John Mrs. Annie Gralyk (mother), 168 Euclid Ave.

CENTRAL ONTARIO REGIMENT

Ewanyshyn, Michael, Pte., Oakburn, Man.

Conick, Paul, Pte., Mrs. Ann Conick (mother), 154 Balmoral Ave. north Hamilton, Ont.

Fuja, Carol Joseph, Pte., Mrs. Tecla Fuja (mother), Waterloo St., Kitchener, Ont.

Gajewski, Paul, Pte., Jos Gajewski (father), 47 Lloyd Street Hamilton.

Holohan, James Arthur, C.S.M , Mrs. Annie Holohan (wife), 50 Hiltz Ave., Toronto.

Karas, Rudolph Ciril, Pte., Mrs. Anna Karas (mother), R R. No. 2, Freeman, Ont.

Lesynski, Leo Edward, Pte., Mrs. Mary Lesynski (mother) 22 Ormond Ave , St. Catharines, Ontario.

Staniuk, Peter Steven, Pte., Joseph Staniuk (father), 5 Cluny Ave, Hamilton.

MANITOBA REGIMENT

Munchuk, John Michael, Pte., Gretna, Man.

Stephanfuk, Nestor, Pte., Dauphin, Man.

Woycheshin, Stephen Carl, Pte., Vita, Man.

Woloshen, Anthony, Pte., Neepawa, Man.

Zapotochny, Joseph Edward, Pte., Claude, Man.

Boris Stepan, Sask.

Skromeda, Corporal Stephen, Winnipeg, Man.

Syrotenko, Waladymir, Montreal, Que.

SASKATCHEWAN REGIMENT

Chymko, Walter Daniel, Pte., Semans, Sask.

Danchuk, William, Pte., Regina, Sask.

Kaselowski, Michael, sergeant, Weyburn, Sask.

ROYAL CANADIAN ARMY MEDICAL CORPS

Bilicky, Frank, Pte., Mrs. Annie Bilicky, (mother), Galt, Ont

Ottawa, Sept. 28 (CP). — The Royal Canadian Air Force in its 381st casualty list of the war reported the names of

Kuzyk, Eugene, Flight Sergeant, killed on active service overseas. Alexander Kuzyk (father), Innisfree, Alta.

Shumsky, William Nelson, Flight Sergeant, missing, believed killed during air operations overseas. Nicholas Shumsky (father), Winnipeg, Man

List of Ukrainian Canadians Ukrainian Canadians honored and mentioned in dispatches after the battle of Dieppe.

Kryzanowski, Anthony Richard Cpl Stry, Alta.

Lacusta, Leo William Sigmn. Halifax.

Dumma, John William, R. S.-M. Winnipeg.

Prisoners at Hong Kong

Bakaliuk H. Lockport, Man.

Charuk N, Tiny Sask.

Dyk P, Morden, Man.

Husha John, Winnipeg, Man.

Humeniuk John, Winnipeg.

Kohut W. Winnipeg

Kudlowich Michael, Winnipeg.

Eluk John, Winnipeg.

Pruckewich John, Fort Francis, Ont.

Guruki Joseph, Septon, Man.

Kowalchuk M. Ostyn, Aran.

Krawinchuk S. Fort Henry, Man.

Kirnitski W. Melenton, Man.

Achtimichuk W. Port Arthur, Ont.

Bilyk Michael, Winnipeg, Man.

Borishewich A. Foxwaren, Man

Derhak W. St. Boniface, Man.

Klikowski J. Winnipeg.

Moses P. Holendy, Man.

Slipchenko John, Beausejour, Man.

Trasewich Joseph, Winnipeg.

Melkowski Michael, Sandy Lake, Man.

Sokalski, George, Pte., Winnipeg, Man.

Soroka, Mike. Pte., Winnipeg.

Zaharchuk, Alvin, Pte., Arran, Sask.

Lewicki, Bronick, Pte., H6412, Faulkner P. O., Man.

Luchka, Paul, Pte., H6662, Shortdale Man.

Michalkow, Joe, Pte., L41354, Mikado, Sask.

Maruschak, John, Pte., H6532, Senkiw, Man.

Novak, Leon, Pte., H6738, Fort Garry, Man.

Osadchuk, Michael, Pte., H.6-886, Winnipeg.

Pastuch, Nicholas, Pte., H417-90, Mrs. Dora Pastuch (mother) Sleeman, Ont.

Pawluik, Nick, Pte., M.65686, Andrew, Alta.

(Con. on page 2)

Yevankel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

М. Фесенко

МОДЕРНА ФІЗИКА ПІДТВЕРДЖУЄ НАУКУ ПИСАННЯ ПРО ПОЧАТОК І КІНЕЦЬ ВСЕСВІТА

З наказу світа Ти створив землю, і небеса творило рук Твоїх. Вони пропадуть, Ти ж останешся, вони всі, як одежа, постарівшись, як і шати перемінив їх, і вони перемінять ся.
Псальма 102:25,26

Во всі часи людство було певне, на підставі свого власного досвіду, що кожне створене ба мусить рано чи пізно зникнути своє життя покінчити. Усі щодо людства в цілому до мало осіб таких висновків, що вони конкретно.

З історія людства ми можемо, що окремі нації і так само вимирають, як окремі люди, але одиниці, а людство ніколи не вимирало, не переставало існувати. Навпаки, воно постійно розвивається, і кожний спосіб освоїє надлюдських висот, знищить все минуле, і прогрес на віки. Теорія цього прогресу панувала над людською думкою, і згідно цьому світогляду будь-яка всякі теорії про походження світа й людей. Усе ніби мало розвиватися від найнижчого до найвищого, від простого до складного, і цей процес не мав кінця. Всесвіт розширявся ніби з первісної тимчасовости, досягнув сучасного стану і мав розширюватись та існувати далі і вічно. Людина так само мала розвиватись та прямувати все вище і вище. Людина так само мала ніби розвинутись з примітивних істот, як і всі прочі творива й перед нею стоїть безмежний розвій. Во всіх галузях людського знання запанувала ідея еволюції і прогресу від нижчого до вищого і цьому прогресу не мало бути кінця. На життя минулих віків дивились деякі вчені як на підготовчі етапи для сучасного періоду. Але во всіх цих теоріях коли великі порядки від розвиваючого часу. Перше, що прогресу про походження людини в 3 примітивних істот не тільки була дикитана, але теперішнє загально визнано, що на теорія не має ніякого підґрунтя і її принципи Еволюційна теорія в природничих науках має стільки фактів проти себе, що можна говорити в цьому як одна з теорій в сенсі гіпотези і то виключно на пра. З історії ми пуних фізичний ми довідуємося, що хоч як життя й було дуже видимне від нашого, то ми не можемо сказати, що воно було нижче нашого. І в сфері культурного й духового життя є більше підстави говорити про деволюцію людства ніж про прогрес. В багатьох речах в осягненнях ми маємо вчитись від стародавніх, а в музиці, архітектурі й малярстві середні віки є на недосяжній висоті супроти наших часів. Ці факти привели таких визначних учених, як О.Спенглер, до заключення, що історія людства не є історією прогресу.

Всупереч факту, що існування людства є обмежено часом існування землі, все ж знаходилися оптиміти, що надіялись, що життя продовжатиметься своєю тріюмфальну подорож в інших кутках всесвіта, як щоб воно знило на землі.

Але й ці останні надія була знищена в наші часи. Модерна фізика підтверджує слова Писання, що земля і небеса перейдуть. Не тільки окремі особи, усе людство, земля зо всіма своїми мешканцями, але весь всесвіт, усі несчисленні зорі й світи скільки їх є в безмежних просторах, видимі і невидимі, окові, все це є засуджене на певне й неминуче знищення невмолимим законом, що його відкрито в фізиці. Цей закон зветься другим законом термодинаміки або законом Карота, котрий устално його. Термодинаміка досліджує відношення поміж теплом і механічною працею. Всі явища, що відбуваються механікою є оворотні, окрім явища, що є сформульоване як другий закон термодинамики. Згідно цьому законові наколи ми витратимо певну кількість механічної енергії, щоб підвести температуру певного тіла, ми ніколи не зможемо зужити цю теплову енергію заворотньо, себто зробити певну механічну працю рівну тій що ми її витратили на початку. Це значить, що механічна сила здегрядувалась в теплову й не може піднятись назад. Всюди в всесвіті йде вічно цей процес деградації рівних форм енергії в теплову енергію й ця теплова енергія не може перетворитись назад у вищі форми енергії. Цей закон є незвичайної важливости. Тепер є устално, що вся матерія є лише формою енергії. Атоми складаються з частинок електрики, і не було великою помилкою сказати, що весь світ складається з рівних форм електричної енергії. При тім варта памятати, що ніхто не знає, що ця електрична енергія є. Тепер, оскільки другий закон термодинамікн устално, що енергія в світі має неминучу тенденцію спускатись до все нижчого й нижчого рівня, що цього процесу не можна задержати ни завернути назад, значить, що в певнім часі вся енергія всесвіта перетворіться в теплову енергію. Світознаний вчений Едінгтон каже, що кінець всесвіта буде великий „бродкаст". Другий відомий вчений Джінс пише, що остаточно весь матеріяльний світ чекає повне знищення, бо коли протон (позитивна частина електрики в атомі) з'єднається з електроном (негативна частинка), тоді матерія перестане існувати згідно законові Карота, що є твердо установлій експериментальною дорогою, весь світ, усі зорі, все, що існує в матеріяльнім світі, мусить зникнути, і то в певнім часі. Цей закон знаносить смертельний удар по гіпдові про безконечний прогрес всесвіта. Виходить, що світ не прогресує, але навпаки, подібно до заведеної пружини йде до неминучого знищення. Едінгтон твердить: „Це є найбільш певна правда науки, що весь світ постійно й невідлично йде до свого кінця, як годинник" Джінс пише, що буде „знищення життя свідомости, памяти, навіть елементів самої матерії. Це осуд всього, що існує, знищення, з котрого не може бути ані відновлення ані повороту".

Цей неминучий кінець усього апостол Петро передбачав, пишучи, що всьому кінець наближився. Цей неминучий кінець устаткує незвичайно важливі духові правди.

Перше, теорія, що світ пбв'язав еволюційно, і що він прогресує й розвивається, є неправдива. Всю теорію прогресу всесвіту другий закон термодинаміки зводить на кінець. Цей закон дає нам інший правдивий малюнок. Наколи все деградує й деградує, то попередні ступені були менш здеградовані й тому вище зорганізовані. Подібно як годинник, коли його перше було накручено і він тільки почав ти, мав Рав. Man. Skwirok, Leonard Eugene, Pte., Dauphin, Man.

(Докінчення на ст. 3)

NAMES OF UKRAINIAN CANADIANS MISSING IN DIEPPE BATTLE
(Con. from page 1)

Podosky, Joseph, Pte., H6947, Portage La Prairie, Man.
Reich, Fred, Pte., H6716, Winnipeg, Man
Danyliuk, William, Pte., Ward Man.
Osatchuk, Frank, Pte., The
Skwirok, Leonard Eugene, Pte., Dauphin, Man.

доводить, що при початку всесвіт мав куди більше можливостей і сили ніж нині, умираючий всесвіт. Друге заключення, що є не менш важне, також випливає з закону Карота є, що наколи цей закон устаткує певний кінець, то очевидно, що усе, що має кінець мусить мати також початок. Джінс вичислив, що думка про вічне існування всесвіта є неможливою згідно законів фізики. Бо наколи б світ існував вічно, то згідно закону збільшуючоїся ентропії, всесвіт, що почався в безконечності часу, до цього часу мав би витворити таку енергію, що на землі моря мали б кипіти як вода в китлику на вогні. Він каже, що осьмьки ми не спостерігаємо цього явища, це є доказом що всесвіт почався в якись певний час, котрий ми могли б вичислити точно, коли б мали усі данні.

Модерна фізика устаткує два незвичайно важних факти: перший, що всесвіт мусить зникнути в часі, і що всесвіт має початок та що початок всесвіту був повен куди більших можливостей і сил ніж його кінець. Ця наука модерної фізики є в повній гармонії з наукою Св.Письма. Але для дослідників природи взяло три тисячі років прийти до того, що Бог відкрив Мойсейові.

„З початку Бог сотворив небо і землю"

В наші дні, коли ми є свідками банкрутства еволюційного світогляду в теорії безконечного прогресу від простішого до складного, коли ми являємось свідками часу коли наука Св.Письма попирається кожним новим відкриттям, мусимо звернути увагу не тільки на науку Св.Письма щодо природних явищ, але й до духової науки. Наколи Св. Письмо попередньо науку в фізиці й інших галузях на тисячі років і з'ястало правдивим, то з якою

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

МОДЕРНА ФІЗИКА ПІДТВЕРДЖУЄ НАУКУ ПИСАННЯ ПРО ПОЧАТОК І КІНЕЦЬ ВСЕСВІТА
(Перенесено зі ст. 2)

незвичайною увагою ми мусимо звернутись до духової науки Св. Письма, бо в цій сфері всі людські науки є абсолютно безпомічні. Усьому ж кінець наближився. Наближається й наш власний кінець. Наближається невмолимо, кожна хвилина робить його блищим нас. Чи ми готові до свого кінця? Матерія може зникнути, але дух стане перед своїм Творцем. Незмінним законом праведносги є: „Та душа, що грішить, та й вмерти мусить". З другого боку ми знаємо дуже добре правдивість осуду Св. Письма: „Нема праведного нікого...не ма ж до одного". Як спастися нам від немінучого кінця? „Хто віруе в Сина; той має життя вічне; а хто не вірує Синові, не бачитиме життя, а гнів Божий пробуває на йому" Йоана 3:36

НЕМА НЕПОМИЛЬНОСТИ

Наколи можливо чоловікові про що небудь переконатися на цім світі, то вже певно переконався б, що можна людина спосібна робити помилки, або помилятися. Знаємо, що й ми самі робимо блуди, знаємо, що й другі роблять блуди, а історія розказує нам, що й давно діялось так само як і нині. Навіть найславніші і наймудріші мужі часто помилялися в своїй опінії. Але є на світі один чоловік, котрий хоче, аби ми вірили, що він ніколи ніяк помилитися, а тим чоловіком є Папа Рімський. Стрівайжеї-скаже хтось. Папа каже що він лиш тоді непомильний, коли говорить про справи моралі і релігії. Може й так але як чути про вчених Католицьких богословів, котрі твердять що папа у всьому непомильний, про щоб він не говорив. Однак цікаво нам знати і то, що більшість католиків не вірить в цілковиту непомильність папи. Цеб то його непомильність не розповсюрюється на всі його проголошення, а лише в дечім він непомильний.

А далі являється цікаве питання, чи він завсігди непомильний, чи лиш подеколи?

Кажуть, що він лиш тоді непомильний коли говорить „екс катедри" цебто коли сидить на понтіфікім крісл. Цікава річ! Не знати як би так Ви, або я й сіли собі на то крісло, чи також ж були непомильні? А ще одно непокоїть нас, чи святий Петро хоч бачив коли то крісло.

Але як тільки зачнем шукати за історичними доказами, то й найдем, що та непомильність, котру тепер приписує собі папа зразу всюди мандрувала.

За часів св. Ігнатія кожний епископ або папа уважав себе за непомильного. За часів Кипріяна приписувана непомильність цілому епископському Зборові. Описав Вселенські Собори в Базилії і Констанці увиявилась непомильними, і малі повне право вибирати і усувати з трону римського папу, аж на Ватиканськім Соборі 1870 року „винайдено" ту штуку, що лише самому папі приналежить та непомильність. Лихі язики говорять, що то через те папі дістилась ціла непомильність, бо той Собор складався з більшости італійських епископів і вони навмисно створили цю важну силу у себе в Італії-бо й ващо попускати до того аби ще дехто міг бути непомильним поза Італією.

Цілило майже всіх догм Католицької церкви є здобути монополь на релігійні справи і держати його в попівських руках. Наколи ж попівство з важком папою на чолі держить в своїх руках ключі від Раю, то всі люди, хто лиш бажає вийти до Неба, мусить піддатися попам, прямо з боязні, що втратить Царство Небесне. Тепер хочу пояснити той факт, що „ксьондзи" лиш тому голосять догму про непомильність, аби тим способом скріпити свою владу над народом.

Возьмім такий примір: Припустім є два доктора в одним місті, і оба вони оголошують, що готові на услуги хорим людям. Перший доктор так каже: Я вчився медецині через довгі літа, і вмію лічити много недуг, але є такі слабости, котрих я негоден відгадати, і часом помиляюся, як звичайно кождий чоловік. Другий доктор знов виступає з самохвальбою і каже: Я ніколи не помилився в своїй професи Я всякого вмію вилічити. Я все розумію неначе сам Бог Зважаючи, що другий доктор так хоробро говорить про свої знання, много людей йде до нього за ліками. Хорому дуже приємно бути під опікою такого лікаря, котрий ніколи не помилявся. Але з часом уперте хтось з тих хорих, котрим цей доктор обіцяв повне видоровлення і тоді опінія людська про цього доктора змінюється. Тоді люди говорять, що той перший доктор був чесний чоловік, бо говорив про себе правду, за те безпечніше нам удавитись за помічу до того чесного лікаря, чим до цього хвалька-брехуна, що обіцює того негоден зробити

Але ви скажете..Не вжеж нема рівнщі між медіціною і релігією. Хиба ж не може так бути, що хотяй лікар помилиться в своїй професі-медицині, то він не помилиться в релігії. Я згоджуся з Вами, що між медіціною а релігією є рівнщія. Коли лікар скаже що хорий умре, або подужає то ви небаром переконаєтесь, чи він правду казав чи ні. Він негоден показати вам ких ключів, а ні ви в дім ваш то не годні підвестися до лєба, щоб бачити, чи хто там при брамі стоїть з ключами чи ні.

Так отже подібні попівські твердження стоять поза границями людського знання і досвіду. Є ще інші роди попів окрим римських, і ті мають також свої прятелі. Математики, Брамани, Шінтоїсти, та багато інших віруюгь своїм попам, що ті заведуть їх до Раю. але не такими дорогами як ті папа.

КАТОЛИЦЬКІ КОНТРАСТИ

Недавно католицький часопис в Нію Йорку надрукував наступне проголошення папи Пія XI. „Невимовна велич священника-человіка виступає во всій її блискучости, бо він має силу над самим тілом Ісуса Христа і робить його присутним на алтарях. В такий спосіб як це говориться і то на добрій підставі, що священник є „другим Христом".

Подивимось як ці „другі Христи" поводяться в житто. М.Г.Ланктін, що працює поміж французів в Нію Брунсвік оповідає, що до нього прийшов один француз позичити гумові чоботи. Коли той спитав його про того власти чоботи робить, він оповів „Я зустрів священика і він сказав мені, що мій тіло-ад потребує в чистім, а не тільки мучиться і що буде великим грихом не завдати ти за обідню, щоб дістати боже вигтом. Я сказав йому, що я маю в тропіеї, і що усе що я маю, то це гумові чоботи. Тоді священник забрав мої чоботи

Святий Апостол Павло, що й ліси уставляти священики вибирають з рук робочим ковертки з грошима перш ніж той почнеться і взнає, що він заробив. Звичайно священики приїздять коли робітники видають свої платня.

ЖИВІТЬ ЛЮБОВЮ!

Клоніте голови, клонім!
Послухайте свині глаголи.
То не сирнодрудять вас моголи.
А будете на волі жити!..
Надоне нас дух святим надхненим.
Оживленій теплом спасення
В натхненню радість понесіть!
Живіть теплом, живіть любовю
Жорстокість сороком вкриває
Грізкими душу чбивае
І кропить світу землю кровю..
Не треба кривди, сліз, знущання!
Хай люд відродиться в Боїй
Кінець злобі!.. Злоба в тривозі
І сходить сонце рамвання

Т. Д.

МАЛИЙ КАТЕХИЗМ

II. 20. Чи Бог лишив усе людство гинути в стані гріха і по смерті?

В.: Бог, виключив з своєї доброї ласки, від вічности, вибрав деяких до вічного життя(е), та заключив з ними завіт милосердя, щоб визволяти їх зі стану гріха і нещастя, та привести їх у стан спасення через ісукупителя(е)

е) Єфес 1:4. Якю ж вибрав нас у Йому перед основанням світа, щоб бутиим святими і не порочними перед Ним у любви.

е)= Тит. 1:2. В надії вічного життя, котре обіцював Бог, що не обманює, перед вічними часами. Тит. 3:7. Щоб оправданивись благодаттю Його, зробились ми наслідниками по надії життя вічного. Йоан, 17:6. Обявив я ім'я Твоє людям, що дав єси мені з світа Твої були вони, а Ти мені їх дав; і слово Твоє хоронили вони.

МАХІВНЕ ВБИВСТВО СФАНАТИЗОВАНИМ КАТОЛИКОМ ЕВАНГЕЛЬСЬКОГО ПРОПОВІДНИКА

Евангельський рух серед Українців в Канаді на своїх початках був освячений кровю мученика. Тринадцять років тому назад проп. Ф. Черняївський був замордований в жахливий спосіб. „Ранок" 1912 р. так оповідає про цю трагічну подію. „Проповідник Ф. Черняївський проповідував Слово Боже на Фенвуд Саск. Дияволі завиділи роботі поступовійших людей на Фенвуд і околиці, римська місія сконцентрувала там була свої сили, щоб не перебирачки в засобах зломити працю нашої місії. Іван Орищак під впливом сфанатизованих католиків і самих „руских пів" став „настоящим католиком," споводаючись кілька разів до року в католицькій церкві на Гадіз. Нетерпимість католицизма зглядно евангельського руху сванатизувала Орищака до тої степени, що він постановив замордувати проп. Черняївського, щоб лиш спасти католицизм від руйни в тих околицях. Орищак сповідався про мінмя в Саултів в дивом через два роки шептав ляся словами: „Ти" зле виглядаєш. Налевно тобі затяжко бавити дитя"

Але сестричка відпиралась Вона випростувала своє плечі і рінпуло вдповіла:

„За тяжкий цей злочинчк не є, бо ж то ній братчик".

Чиж не добре відповіла?. Не тяжкий, бо то й брат!.. О, колиб всі добрі сестри приняли собі до серця то важне слово той невидної дівчинки і попробували приноровити його в своїм житню. Велике і важне, хоч часом за важке та за тягарне завдання жде на кожну сестру, чи вона сестрою стар шого, чи меншого брата. Перше, що належиться чинити аби належно виконати своє завдання, це треба зжитися з положенням брата або сестри. Зло повстає часто таксамо з неродосудности, як і зі строгости. Не розуміння один одного стають часто причиною багатьох незгід і непорозумінь. Все зрозумійте-значить все пробачити--говорить одна людина Таке зрозуміння є першою умовою властивого прислуги ближньому. Як же виходить на тім люди, коли про це забувають.

Отже вчись сестро оказувати любов і прислугу братові і сестрі не розчисляючи на заплату. Коли чогось за добрі вчинки жадаєш, коли продаєш свою любов тоді нічого надзвичайного не чиниш. Коли ми не після його заслуг але після його потреб, згідно з волею Отця Небесного, без котрого вітцівства слово „братерство" є тільки пустим виразом-і-какше виглядалоб навколо нас Зі всіх квітів чоловік квітка найбільше потребує сонця. То сонце нашої любови подібно як сонце на небі, хай світить на злих і на добрих,-хай всіх опромінює, огріває і очищає То є найбільша служба сестрин ної вірної любови.

—«12»—

„СМЕРТЬ СРЕТНКАМ" В 1942 р.

В Хорватії багато православних священників замордовано, вбито одного Єпископа, декількох увязнено. Православні богослужения заборонені. Декілько сот тисяч православних тяжко переслідувані. Один з лідерів Хорватського уряду заявив, що вони знищивши православний провід зроблять католиками решту православних за десять років. Лише римо-католики в Хорватії можуть займати уряди становища. Орган Римо-Католицького Архиепископа в Сараево захищає зужиття „революційних методів" і каже: „це є дурна думка що боротьба проти зла може бути проваджена в гідний спосіб та в рукавичках." Цей спосіб постування Рим осміюється звати християнськими та хвалиться „чудами".

—«9»—

ДОБРА НАУКА

Невіруючий англійський шляхтич завдів одного разу островии Фіджі і запізнався з начальником тих островів. Шляхтич не уважаючи свого недовіротства, заявив християнинові, що тепер люди не вірять вже Біблії, та що віра християнська є глупотою. Очи старого начальника зайшли слізьми і він зворушений до глибини серця відповів шляхтичові тремтячим голосом: „Пане, ви бачили он той там камінь? Давнійше ми вбивали там свої жертви. А чи бачили он там ту пежу? Там ми пекли колись людські тіла в часі своїх торжеств. І ти пане, колиб у нас не було християнської місії, колиб ми не пізнали тої книги яка оповідає нам про любов Ісуса Христа,—і ти-б пане не вийшов живий з нашого села. Дякуй пане Євангелії, бо без неї ти бувби вже убитий, а тіло твоє булоб сьогодня печенею на торжество не одного з наших земляків".

Ось свідоцтво правди Божої

Коли славний голяндський лікар Вуеграве збирався одного разу в присутности своїх слухачів до різання трупа страченого злочинця, нагло вблід і почав труситися. Студенти поглянули на него допитливо, бо знали, що їх професор не був мягкий.

„Ох, мої панове"—сказав на то Бургавер,—„з тим чоловіком я прожив свою молодість Нині я є вченим, в він лежить туть передімною. Дозвольте мої панове сказати вам, що не знаю иншої причини крім ласки Божої,чому я не лежу тут на його місці"

—«□»—

ВЕСЕЛЕ

Як „католік" розуміє гріх і сповідь.

При сповіди на вухо призначеться старший брат, що вкрав у „недовірка" Пелехатого кілька разів сіна зі стіжка.

—А кілько ж закрав ти того сіна?

Та най уже ґомость розрішать за цілий стіжок.

— Як жеж розрішати тобі за цілий, коли ти вкрав лише частину?.

А як би трафилося, прошу ґомость, забрати цей ночі решту,—то бузувір, за него гріху не може бути правдивому чоловікови—каже старший брат.

—«□»—

ДВІ ЗБРОЇ

Стійте ж оце, підперезавши поясниці ваші правдою і одягнувшись у панцир праведности". Ефес. 6:14.

Давид до смертного двобою
Не брав ні тяжкого меча,
Ні з криці кованої зброї,
Ні лат із царського плеча;
Ні — він надхненний Духом Божим,
Взяв з поля простий камінець, —
І... рунув витязь зловорожий,
Весь в сталь закований борець.
І ти, коли твій дух повстане
На чвапну злобу, на брехню,
Не накладай тих лат душпянах
На правду Божого вогню.
Саулів панцир—ій окова,
Саула шолом — тяжко в нім :
І всяка зброя— Боже Слово,
А Боже Слово— Божий грім.

З Хомякова пер. І. Г.

ВИНА МОМІЖ ІСТОРИЧНИМИ ФАКТАМИ І ПРАВОСЛАВНИМ „ВІСТНИКОМ"

Орган української православної думки в Канаді пишається подивугідною ігнорантністю історичних фактів. Здавалося б, що не є вже так тяжко взяти який будь підручник Української Історії і перше ніж братися за перо прочитати дотичні параграфи з книги. „Вістник оце вчить народ про все і про „кадильницю" і „ладан"і святі „рипиди" щоб відганяти св. мухи в церкві, але свою власну історію некпуе. В статті „Огляд подій Української Православної Церкви" знаходимо на самім початку горде проголошення Цілий український нарід від самих початків, та аж до 1595-6 року мав лише Православну Церкву. Ніяких інших сект чи вір він не мав. Отже Православна Церква, це історична й одинока Церква Українського Народу". Останнє речення надруковане в статті великими літерами. Щоб ніхто не помилився в їх думці.

Тепер коли ви візьмете в руки книгу під назвою: „З історії Релігійної Думки на Україні" що її написав відомий український історик Михайло Грушевський то ви знайдете в ній, що М.Грушевський пише цілком інше. Ця книжка була видана в Львові з ініціятиви Українського Соціологичного Інститута та надрукована Науковим Товариством Ім.Шевченка.

М. Грушевський цілком заперечує „новій" церковній історії Вістника, згідно якій на Україні до 1596 р. небуло ніяких сект і вір окрім православної. На стор. 42 і 43 М. Грушевський пише: „Одну таку течію серед вищих, книжних верств українського громадянства XV в. відкриває...так звана „Ересь жидовствуючих", що в другій половині того століття була занесена з Київа до Новгорода".

„Властивого" "жидівства" в „ереси" непомітно: Єретики з Київа і „Литви" були мабудь просто представники певного руху між тодішньою українською та білорускою інтелігенцією, що не вдоволялась старою візантійською книжністю та церковною наукою і шукала чогось новійшого та свіжійшого. Ставлять цей рух у звязок із сучасним чеським гуситством (таборитами)" На стор. 50 М.Грушевський пише, що в середині XVI в. „Подьсько-литовські землі, в тім і Західня Україна та Білорусь виявились доволі значною сіткою евангельських громад різних конфесій". На цій самій сторінці починається довгий спис цих евангельських громад що були не тільки в Галичині але також на Холмщині, Волині, Поділлі, Бреславщині і Київщині. Таких громад що їх назви заховались в архівах Грушевський нараховує близько сотні, та подає їх назви і роки коли про них було згадано в історичних архівах. На Волині в 1581 році евангелик Валентин Негалевський переклав Писвиш на сучасну Українську мову. Це все було як раз перед тим часом (1595-6 р.) коли „Вістник" урочисто проголошує, що на Українських землях небуло ніяких інших сект чи вір окрім православної. Що ми будемо тепер робити з працею М. Грушевського тяжко сказати. Але одно ясно або „Вістник" незнає що пише, або Проф. М. Грушевський. Православний автор статті стоїть перед тяжкою проблемою і ми цікаві як він з неї вийдеться. Для кат. церкви це було б куди легше, бо подібним випадку легко було б оголосити М.Грушевського „єретиком" і „схизматиком" а його книжку заборонити читати. Православні гіерархи ще до цієї ступені релігійного „поступу" не дійшли але все вказує, що вони поволі наближуються до цілі Для них історія як відоме диш-ло в возі і вони могли б сказати : „історія як дишло, де повернув так і вийшло".

—«□»—

ДО СВІТЛА!

Просвіти жде і прагне люд,
Розлющуючи очі.
Так деж ви є такі, що труд
Віддать на се охочі?
Виходьте швидче, бо нема
На світі краще справи,
Як тямки вивзолить з ярма,
І повести до слави.
Багатство, шана-все мана.
Все пропадає згодом;
Любов до ближнього одна
Не згине між народом.
Збудуймо памятки живі,
Що час не поруйнує;
Се -ідеали світові,
Се—дух, що всім панує.
Так, піднімайтеся, смільці!

АЛЬКОГОЛЬ — ВОРОГ ЛЮДЯНИ

„У кого зойки? У кого сторіж? У кого сварка? У кого горе? Вто рівність без причини? У кого червоні Очі?"

У тих, що при вині сидять довго, у тих, що в напитках дошукуються як гущі приправи. Не призирайся вину як в кишку грає. як гарно світиться і легко осідає. Оліся воно вкусить, як гадюка, мов гаспид василик, отруїть впустить Очима будеш ти на жен чужих позирати і серце в тебе розворотно проможить і будеш ти як той, що дрімає серед моря, мов той, що спить в горі на щоглі". Прм.Солом 23 29 35

Часто приходиться чути від „умірковних" невільників алкоголю, що вони по трошка, умірковано з розумом, то воно не шкодить."

Це лиш „дуракам та простим мужикам" шкодить, бо вони зараз валяються в болоті та роблять різного рода авантури, котрими шкодять собі і суспільности. Але ми, вищої кляси люди, споживаємо цей напиток з розумом і умірковано.

Між цими двома класами є маленька різниця. Одні валяються по дорогах в болоті, а другі в пухових автомобілях та подушках. Правда в цьому, що наколи би той простий селянин мав таку вигоду в ту хвилю, то воно краще виглядалоби з ним також, але хто може відгадати, як воно виглядало-б, як би ті„умірковані" панове взяли місце того простого селянина

Велике число тих модератівних людей,«котрі навіть стоять на чолі народу і займають високі місця і такими поступками промоцюють доріжки погибелі своїм меншим братам до плюгавого царя алькоголю

Байрон, великий поет і писатель, помер на 32 році життя Він був вченний, мудрий і мав великий хист, але влада шклянка занесла його молодим на цвинтар. Він помер страшною смертю, як простий пяк.

В такий спосіб простий нарід паде жертвою своїх пер-

Аж просить кривда кари.
Чогож ви баритесь, бойці?
Скрізь звисли чорні хмари.
Підіймши сяяле чоло,
Круг себе добре гляньте,
Ударте бурею на зло,
На все лихо повстаньте
П.Грабовський

Кожний евангелик повинен передплатити сам і збирати передплати між евангеликами і однодумцями на „Евангельську Правду"

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D-226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

УКРАЇНСЬКА НЕЗАЛЕЖНА ЦЕРКВА В САСКЕЧЕВАНІ

Організація Української Незалежної Євангелської Церкви в Саскачевані на наш погляд була спричинена надмірною централізацією уряду. В Злученій Церкві Громадам відмовлялося право кликати своїх власних проповідників, а наставляємо їм пасторів з гори Самоуправа громад англійських і українських у них є сильно обмежена. Цей брак свободи праці визвалав реакцію в декотрих українських громадах і повів до створення У.Н.Е.Ц.

Українські громади що находяться в складі Пресвитерської церкви в Канаді і в Америці користаються повною незалежністю. і самоуправою. Громади самі кличуть своїх проповідників. Управи громад вповні незалежні во всіх своїх постановах, церковні будинки записані на імя окремих громад, та є власністю не деномінації з'їзу громах. Вони мають свої рідні школи і вповні задоволені своїх становищем. Щира і щедра поміч Пресвитерських-церков нашим Євангеликим в Галичині і на Волині

І.М. Глова.

НАУШНА СПОВІДЬ

(Взято з праці „Целебат")

Всякому звісно, що кожний парохіянин католик мусить принаймненше раз до року сповідатись. Це наказують також їхні спеціяльні „Заповіди Церковні". Цей закон рівний так для мущин як і жінок. Що більше-католицькі жінки та дівчата це спеціяльне, славне військо „Братства Найсолодшого Серця" Ісуса або Марії.

А першою найголовнішою цілею цього братства є: СПОВІДАТИСЬ ЩО МІСЯЦЯ! Але жалібна є тих грішних овечок, нихто з пересічних людей, один протестант на тисячу не знає, нихто навіть не припускав би ніколи, що обовязково католицький піп обовязково старатиме кличуть овечки. Жаден гріх не є у моральній католицькій теології так обдуманий та оброблений, як девятий з каляг- видав про мораль-чистоту тіла. Найбільший гріп мусить кат. священик робити з женщинами кожного віку про чистоту. Кат. піп мусить на сповіди довідатись, мусить знати: дата, слово, навіть гадки і виображення.

Ми неможемо подати деталей цього іспиту, бо вони образять почуття пристійности у кожного читача. Попові треба знати УСЕ, бо від обставин залежить вага гріхів, після котрої треба буде відтак заплатити відповідним числом „Отче-наший" і „Богородиць". Публічна цензура не позволила б надрукувати ті питання, що їх піп ставить женщинам на сповіді. Крім целібату і наушної сповіди, само поклю незмогло б найти кращого способу, що міг би знищити мораль попів. Вони знищаться самі і знищать других.

Про це писав славний Архиєпископ Ксінрк Cincinnatus XIX. Де розібрано X-VI від католицизм: De Cranine Seheiten takomic Том ІІІ. І про проникав та писала той дослідувавши, що це не є фальшиве обвинувачення кат. попів і що вони звичайно відповідають. Цей Архиєпископ Ксінрк таки на початку каже, що „я не бажаю писати про ті злочини, до яких доводить сповідь, або писати про тих безчесних мужів, що тим робом відзиваються похотим змисловости. Я пробую часами переконати себе, що це сон, або що це видумали вороги для очернення кат. церкви".

Від ред. Сповідь в православній церкви мало чим різниться від католицької. Тому для очищення морального і духового життя народу є необхідним скасування наушної сповіди. Наушна сповідь протирічить наук Слова Божого, та деморалізує загал а найбільше жіноцтво, при чім священик, як що не був зіпсутий перед тим, дуже часто стає жертвою системи і наушною сповіддю починається його рупа, а від так він нищить родини.

ХТО МАЄ ІСТИ КУРКУ І ЧОМУ?

Український греко-католицький часопис в Канаді в статті про священиків кидає мимоходом теологічне світло, на питання про те: хто має істи курку і чому? Ви могли б думати, що курку повинен істи хворий чоловік або той хто напрашивався з потрібує доброго відживлення. Зовсім ні, курки-це призначені „священикам на обід". Причина до цього є глибоко релігійна. Іх треба годувати куричим мясом щоб вони могли „Службу Божу відправляти". Звичайні люди думають, що служачи Богові людина має стримуватись від їжі проводячи час в пості і молитві. Не так думається нашим „теологам" їм треба курки аби вони змогли щось відправляти.

Часопис цей перше оповідає про гру дітей в „питання і відповіди", та додає: „Звичайно відповідь на кінцеве питання містить у собі якусь гарну вельми глибоку науку". Далі слідує зразок три з наукою. Отже ми подаємо що „науку" нище дослівно. Одна дитина питав а друга їй відповідає:

— „Що ж коровка пополяне?

— У полі просо сіє.

— Навіщо кому того проса?

— Рябеньким курям на обід.

— Нащо кому тих рябеньких курей?

— Священикам нашим на обід.

— Навіщо кому ті священики?

— Щоб Службу Божу відправляли".

Прочитавши цю „гарну вельми глибоку, та смачну науку", кожен член церкви вже напевно знатиме до кого він має відвести найжирнійшу курку ще цього тижня, хіба що зробиться „єретиком-протестантом" та зість її сам з своєю родиною.

ХОЧЕШ ВІР, ХОЧЕШ НІ

Подаємо приклад католицького чуда, що його немають ані „єретики" а ні „схизматики" а ні „невірні". Згідно найбільш поширеному римо-католицькому віруванню ангели перенесли хату в котрій жила діва Марія з Палестини через Середземне море аж до місточка в Лорето в Італію. Ангелам забрало четире роки часу виконати це завдання та три окремих заходи. По дорозі вони не згубили а ні одніеї цеглн. Ціла низька римських Пап підтвердила автентичність цього „чуда", та обіцяла людям всілякі „духові" полегши за похолення сам. Ця нібн хата діви Марії кочувала з міста до міста аж поки не зупинилась в Лорето. Була вона і в Терсато (Італія) але по трох роках вона „несподівано зникла без сліду" При цій нагоді папа Урбан 5 абн утішити їх подарував їм образ діви Марії, що його нібн намалював сам евангелист Лука. Отже їх тепер буде не краще й не гірше.

ОДРУЖЕННЯ

В суботу 17-го Жовтня в Української Пресвитерській Церкві відбулось одруження Богдана Волошина і Софії Малахюк дочері Миколи Малахюка і Анни Малахюк. Молодий є сином Васнля Волошина з Саскачевану.

Церква була наповнена приятелями і знайомими молодих. По вінчанню в салі на Сімко Стр. відбулося прийняття знайомих і приятелів.

ДОДЕРЖУВАННЯ НЕДІЛІ НЕОБХІДНО ДЛЯ ЗБІЛЬШЕННЯ ПРОДУКЦІЇ

Компанія Форда, що славиться найдосконалішими методами виробку праці, робила спроби семиденного тижня праці. Цебто робітники зовсім немали дня відпочинку. Вони переконались, що семиденний тиждень не збільшує продукції робітників і знов відновили день відпочинку. Нема сумніву що додержування неділі є дуже-важними для духового і фізичного здоровля людини і з огляду на військовий час взяти повинні були б з ще більшою пильністю домагатись щоб на всіх фабриках і заводах, цей день було дотримувано.

HEALTH FOR EVERY DAY

by Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

Immunity.

Immunity means protection. When we say that John will not take scarlet fever again we mean that he is immune from scarlet fever and that he is protected from scarlet fever. We can protect children from scarlet fever so that they will not take it at all by giving them a little dose of very very weak scarlet fever poison, so very weak that it cannot do them any harm but can only act as a warning to their cells of their bodies and the blood in their bodies to protect the body against the poison of scarlet fever.

Does the dose hurt? No only about as much as a pin-prick hurts. Does it make the children sick? No, they are hardly sick at all. Sometimes they may have a little headache next day and may say they do not want any breakfast. Then just let them stay in bed this morning and sleep and they will likely want to get up for dinner or for supper and be alright.

It takes a little while-perhaps 3 months to 6 months for the protection to work. It is a wonderful power, this power of protection or immunity. How do you give children the little dose of very weak scarlet fever poison to protect them? You have to put the dose right into the body, right into the blood. The best way is to use a needle. The needle that Doctors and Nurses use for this work is called a hypodermic needle. Never mind the long word. Hypodermic only means under the skin. Nurses and Doctors keep their hands and their needles and their bottles and all their materials very very very clean. And this hypodermic needle is clean and hollow and the little dose is filled into the hollow and then the needle is put under the skin. It hardly takes a second. A little place on the skin of the arm is cleaned by the nurse. She uses a bit of soft white clean absorbent cotton to clean the skin. Then she throws that bit into the waste basket. Then she has another little clean bit ready and she presses it quickly on the skin where the Doctor has just stuck the needle in. But it was only like the prick of a pin. No, you can't see where the Doctor put the needle in. The hole is too small to see. You really cannot find it. The whole thing is over. Is anybody crying? No, of course not. Canadians do not cry for nothing. And the children who have had this treatment are safe from scarlet fever. It was a great discovery, this discovery of how to protect children from the diseases that killed so many of them in old times and in other lands. It was a great discovery and it took a great many people and a great many years to find it out.

The Ford Company, after experimenting with a seven-day week for war manufacture, has discovered that eliminating the day of rest has not increased production, and has therefore restored it.

(Sunday School Times)

GOOD CARETAKERS

"Must I look after Rose again today, Mother?" said Julia. "You know I wanted so much to go. . .", and then she paused. To her mind had come once again that story that she had heard in Sunday School last Sunday. She had enjoyed it so much, for it had reminded her of her own task of caring for Rose In an instant her mind ran over every detail of the story. It had gone something like this —

There was once a child named Hugo whose mother had said to him, "Hugo, you have often asked to be left the whole day to take care of your little brother. Your father and I have been called away. Robin is small and he is precious. Are you old enough and brave enough, Hugo, to take so great a trust? And can you keep him happy all the day?"

"O, Mother!" Hugo cried, "you shall see how you can trust me. You shall see how happy I can make him!"

So his mother went for her cloak and Hugo took his little brother by the hand.

"Come," he said, "we shall go into the garden and swing."

They swung and they swung until they were tired. Then they went to sit under a tree and Hugo showed Robin his favourite picture-book.

Presently down the road came some children, swinging pails and singing as they walked. When they saw Hugo, they called, "Come with us a-berrying! We are making it a picnic, Hugo, and we have lunch enough for you."

"May Robin come too?" asked Hugo, jumping to his feet, for there was nothing he liked better than a picnic, unless it might be berrying. He loved to hear the berries fall into his pail as he picked, and he liked to taste the juice of the ripest ones.

"Oh, no!" the children called back. "We go too far for him. He would tire before he reached the hill."

"Then I cannot go," said Hugo, and the children went on. Hugo turned back to the picture-book.

Before long the sound of holiday music came to him. Somewhere a band was playing, followed by marching feet. A crowd of children went racing past the gate.

"Come, Hugo," they shouted. "Come with us to see the parade!" Now next to a picnic and berry-picking, Hugo loved a parade. He caught Robin by the hand and hurried to the gate.

"May I bring Robin?" he asked, as the last child ran by.

"Oh, no, he cannot run fast enough," the last one called back over his shoulder. "He would hold you back, and the parade will have passed.

"Then I cannot come," said Hugo, as he watched them disappearing around the corner. "I promised to take care of Robin."

But there was no one but Robin to hear. Robin clung tighter to his big brother's hand, as a great day came past, and Hugo felt glad that he had not left him even for a moment.

The two children went to the lily pool in the garden and together they watched the goldfish and polliwogs darting about in the water. They visited Tabitha Gray, the cat, and played with her fluffy kittens for awhile. Then hey went back to the garden The children who had run by on their way to the parade were coming back now.

"Shall we come in and play with you?" they asked.

"Oh, yes!" answered Hugo, delighted. Since he could not leave his little brother he was glad to have the children's offer to come in and play in his garden. "May Robin come and play too?"

"We're afraid not," they answered. "He cannot understand the rules and he would spoil our game."

"But we could play 'Catch and Throw' with his ball," said Hugo. He threw the big red ball to Robin to show them how he could catch it and how he squealed with delight if it hit him, or he missed it.

"That is too quiet a game for us," they objected. "We want to play 'Force the City Wall' and 'Swallow the Fish's Tail'."

"Then I cannot play with you," said Hugo. "I promised to keep Robin happy and those games are rough. He might get hurt."

He threw the ball over and over again to his little brother and laughed to see what a good time Robin was having. At last the children left and there was more room to play in the garden. Hugo and Robin brought their big blocks out-of-doors, and gathered together all of the pieces of wood they could find. They made a playhouse and ate their lunch together in it.

They were so busy and happy that neither of them knew that the day had nearly gone. Their mother's voice interrupted them.

"O Mother!" cried Hugo, running to her, "is the day all over so soon? It is not hard to take care of Robin We had a good time."

"Had a good time," echoed little Robin.

"May I do it again sometime, Mother?" asked Hugo. "Did I make a good caretaker?"

Now Hugo's mother had heard from the children across the street how he would not leave his little brother, nor play game which left him out.

"So good," she answered him, "that this is what I heard as I came home." She stopped to whisper it in his ear, "The neighbours who have watched are saying that all the babies on the street will be wishing they had Hugo for a brother!"

* * * *

"O yes, Mother, I'll be glad to look after Rose," and secretly Julia hoped that people would be able to say that the children on her street would be glad to have her as their big sister.

— Contributed by Margaret Webster.

Читайте і передплачуйте „Евангельську Правду", бо цей релігійний часопис, є вашим учителем!

Evanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

THE FARMER BOOKS

Don't give up. (By Beth Stevenson)
(Contributed by Laura K.Pelton).

Once upon a time there were all that, but he certainly was entwo frogs who slipped and fell tirely ignorant of how to make into a pail of cream. We are told butter. He had, however, perseverthat it was their own fault, but ed in the only course open to then curiosity is common to him at the time, and his efforts frogs as well as to others, and were rewarded with success. He that did not make the accident won because he refused to give any less calamitous. For a while up.

both of them swam around in Fortunately the same principle the creamy sea, trying pathetic works with people, but unfortuically, but ineffectually, to disco- nately too many are like the ver a way out. After a long and wrong frog. All of us start well, valiant struggle one of the frogs and many of us go so far as to grew discouraged. "What's the face difficulties bravely for a use", he reasoned, "I may as well short season, but if we cannot drown now as later; we can't see success in sight within what possibly get out, so why keep on we consider a reasonable time, trying", and he sank to the bot- we too, give up — which, of tom and died. The other frog course, means sure failure. we however, had a more optimistic can depend on that. But there philosophy of life. He could not are some who refuse to be dissee any means of escape either, couraged by difficulties and but he kept on swimming re- failure, and they are the people gardless, and although he was who succeed in life. Successful by this time almost exhausted, people aren't just 'lucky'. Behind round and round the pail he their accomplishment is a story swam until at last, much to his of difficulties overcome and seesurprise and delight, he found mingly impossible things attempted. They are people of himself sitting safe on a mound vision, who use their imagination of butter. Perhaps the frog had to dream of what they can heard of the story of the spider achieve, and who are not afraid that taught Robert, the Bruce, of the hard work that cannot be so much about trying again and

Перша Українська Пресвітерська Церква
49 Beacon Street, Newark, N. J.

Богослуження: 11 година рано.
Недільна школа: 9 45 година рано
Пастор: Лука Стандрет.
Діріґент хору: Юрій Кириченко.
Органістка: Стефанія Шумська.
Настоятель Нед. Школи: Едвард Воловина

Українська Пресвітерська Громада, в Торонто, Онт.
20 Claremont St.

Богослуження і Недільна Школа о годині 11 рано.
Вечірня о годині 7 вечером.
Молитовні збори о год. 8 вечером кожної середи

Українська Пресвітерська Громада в-Ошаві, Онт.
486 Simcoe St. South
Пастор: І. Яцентій. Діріґент хору Гром. С. Гура
Органіст Степан Самчук.
Богослуження о 11 год. рано кожної неділі
Недільна школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо.

THE FRUITS OF THE SPIRIT

Even the impossible may turn out to be possible if we work (From "The Vine" — a tract of singular beauty, published by Mr. Nisbet of London, and reprinted in the "The Christian Treasury" of 1847).

1. Wherever there is union to Christ there is love. This, as we have said, is the essential principle. Whatever else there be, if there be not love, it profits nothing, it proves nothing. Love to God and our neighbour is the essence of piety. It is the body, the basis, the staple element; and if the great commandment and the next greatest be absent whatever else there be, there is not Christianity. Brethren, have you got it? To Christ's question "Lovest thou me?" is it your answer, "Lord, thou knowest all things, thou knowest that I love thee?" Then, if you love Jesus you will love him whose express

dispensed with in attaining success. They refuse to give up.

Don't give up. We recall being impressed by a sentence of Helen Keller's, the thought of which was something like this: "if we do our best there is no telling what miracle God will work in our lives" How true that was of her! You remember how at two years of age she was deprived of her hearing and sight by an attack of scarlet fever and thus became a mute as well. If we did not know what followed we would perhaps say that it was impossible for her to accomplish much. But she not only learned to read, write and talk, but became very proficient in all her studies. Her cultural acquirements were extraordinary. She obtained her A B. degree in mathematics and learned several languages When she was twenty-two she wrote the story of her life. She is still writing, and her books reveal a wonderful optimism. Past and current history is full of brilliant people who became famous, not because they had no difficulties to contend with, but because they refused to give up.

Make up your mind what you want to accomplish and begin now to work for it. You may not be able to see every move clearly, but relse upon the course open to you at the moment, and, even when you feel most like it, don't give up until it is finished in the best way you know how.

image Jesus is. To God in Christ, You will be surprised at the results.

your soul will be attached in gratitude, submission, and complacency. You will not wish him less holy, less righteous, less true. Awed by his glorious majesty, and melted by his ineffable mercy, all that is dust and ashes in you will be humbled, and all that is filial will be inflamed. If nothingness and sin bid you silent, the sight of your Savior gone back to the bocom of his God and your God, awakens a cry of relenting tenderness and adoring astonishment. Boldest where you are most abased, from the foot of the cross, the view of a reconciled God elicits the cry, Abba, Father. You love Him who first loved you, and "feeling it sweet to be accepted in his own beloved Son you feel is sweeter far."

2. And joy. The essence of love is attachment. Joy is the happiness of love. It is love exulting. It is love aware of its own felicity, and rioting in riches which it has no fear of exhausting. It is love taking a look of its treasure, and surrendering itself to bless without foreboding. "God's promises appear so strong, so solid, so substancial, more so than the rocks and everlasting hills; and his perfections, what shall I say of them? When I think of one, I wish to dwell upon it for ever; but another, and another equally glorious, claims a share of admiration; and when I begin to praise, I wish never to cease, but to find it the commencement of that song which shall never end. Very often have I felt as if I could that moment throw off the body, without first going to bid them farewell that are at home in my house. Let who will be rich, or admired, or prosperous, it is enough for me that there is such a God as Jehovah, such a Saviour as Jesus, and that they are infinitely and unchangeably glorious and happy!" And in a similar frame another felt, "Were the universe destroyed, and I the only being in it besides God. He is fully adequate to my complete happiness; and had I been in an African wood, surrounded by venomous serpents, and devouring beasts, and savage men, in such a frame I should be the subject of perfect peace and exalted joy."

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„Євангельська Правда", Укр. Євангельський часопис присвячений поширенню Благовістя, місячник. М. Фесенко — Редактор.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА
EVANGELICAL TRUTH

"EVANGELICAL TRUTH", a Ukrainian Evangelical Monthly Journal devoted to furthering of the Gospel. M. Fesenko Editor
Підписна плата 50 центів на рік, окреме число 5 ц Адреса редакції: Evangelical Truth — 506 Ossington Ave. — Toronto, Ont., Canada

Рік III. Число 11 ЛИСТОПАД — NOVEMBER Vol. III. No. 11

„МУСИТЕ ВИ НАРОДИТИСЯ ЗНИЗУ"

В початку третьої голови Йоана ми маємо цікаве оповідання, як в ночі один з князів жидівських прийшов до Христа, аби одержати відповідь на питання незвичайної важливости. Ми можемо уявити собі Єрусалим в ночі. Велике місто з характерними для заходу плоскими дахами залите місячним світлом в котрім велично виступали контури Храма і палаців. Місто як вимерло і лише бездомні пси перебігали з вулиці до вулиці вступаючи в драку з іншими за обгладжену кістку. В ночі на сході населення неохоче лишає свій дім і лише незвичайно важливі справи можуть примусити кого будь відправитись в темноту вулиць і небезпечних вуличь. Навіть в своїм домі мешканці не завжди почували себе безпечно.

Але один з мешканців в Єрусалимі, що займав визначне і поважне місце серед горожан, мав справу, що недавала йому спокою. Він бачив діла Христа і чув Його науку і його постать була остільки божественна, невідпорна, що він не міг прийти до якої іншої думки, як тільки що Христос є від Бога і що ніхто не може робити таких ознак як він, коли не буде з ним Бог.

Але Христос не користався прихильністю впливових князів і фарисеїв і тому Никодим з страху перед своїми знайомими і цінними людьми кравси до Спасителя в ночі, аби задовольнити згагу свого серця.

На всі запитання і сумніви Никодима Христос дав відповідь, що розрубила до коріння труднощі. „Мусите ви народитися звиш". І тоді всі ваші сумніви, нерозуміння, труднощі, боротьба зникнуть як роса на сонці. Що ж значить народитися звиш? Безперечно було б великою помилкою порівнювати народження звиш з Хрищенням. Хрищення є лише символом внутрішньої зміни і нічого немає спільного з тим чудесним переродженням духа що Христос зве народженням звиш. Людина може хреститися скільки хоче і як хоче, але лишиться ворогом Бога і людей.

Ми не віримо, що той хто не був хрищений неможе ввійти в царство небесне, але лише той хто не був народжений звиш, хрищення ж є лише печать до цієї зміни.

Дехто думає що вступлення в члени церкви може замінити народження, але і це велика помилка, чимало членів церкви будуть в одній місці з Юдою і змієм, тільки народження може врятувати нас від дихої долі. Що ж є тоді це народження, котре є неодмінною дорогою спасіння? Народження звиш є чудо. Факт котрий є великою таємницею, і проблемою для досліджників. Бог в один момент змінює вашу істоту наскрізь в такій мірі, що ті річи, що ви вчора любили, сьогодня ви ненавидите, і ті річи що ви хотіли робити ви перобите, а ті що ви про них ніколи і недумали стають центром вашого життя. Народження звиш подібно до природнього народження, як дитина появляється в світ для життя, так і ви пробуджуетесь від сну гріхів і сваволі. Як народження дитини не залежить від неї і її ніхто не питається, так і дародження звиш встає не своєю волею, але волею Творця. Народження звиш є основна і цілковита зміна нашої природи. Коли хто будь побачить кущ з ягодами, що ними людина може отрутитись то ми сміялись би з того чоловіка, котрий аби запобігти небезпеці ставби збірати і ницити ягоди. Він збірабби їх сьогодня, але на другий тиждень появились би нові ягоди. Ні ви мусіи би вирвати з кореном старе знищити до нащаду, коли він зничить корінь, то ягід вже певно не буде. Хто борется з похоттю, пороками і іншими плодами гріху лишає своє серце тим чим воно було, товче воду в ступі.

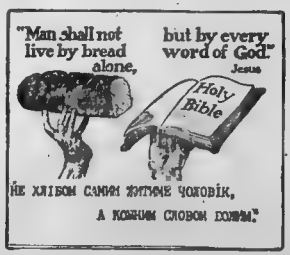

By permission of S. S. Times.

Ми мусимо народитися звиш, без нього нас не спасуть ні хрищення, ні церква, ні мораль, ні аскетизм і ні що інше Той хто родився лише одний раз від своєї матери мусить замирати двічі. Той хто родився два рази не бачитиме смерти зовсім. Як же людина може народитися звиш? Ми народжуемось для життя Коли ви посіете в сяду десяток сокір, то з них ніколи на весні не виростуть косарки і молотілки. Вони не мають життя. Тому поки ви в собі не матимете життя ви не можете народитись. Життя для душі є Слово Боже. Я є життя, каже Христос. Христос прийшов, що б кожен віруючий в Нього мав життя вічне. Хто віруе в Нього не осудиться, хто ж не віруе уже осуджений Ви можете мати досвід народження, або немати його, але діла вашого життя мусять свідчити про це. Кожен бо хто чинить лихе ненавидить світло.

Наколи ви народились до життя ви будете прагнути нести свое світло іншим. Коли ми чуємо цікаву повинку, чи не спішимо ми її розказати кожному кого ми зустрінемо, ми неспокійні як доти доки усі знатимуть, що трапилось. Коли так робиться в світі, то як ми знаючи і будучи певні Благої Вістки, держатимем її тільки для себе. Коли я знаю, що Христос воскрес і дав мені життя, то коли я мовчу про це, то я або дальший кревний Юди, або знаходжусь ще в долині смерти

— «» —

Володимир Самійленко

НАЙДОРОЖЧА ПЕРЛИНА

Бачив я усякі перли
І коштовні самоцвіти,
Але є одна перлина,
Що з усіх найкраща в світі.

Купувать її не можна,
Або нею торгувати,
Її часто мають бідні,
І частіше, ніж багаті

Ту перлину не дістати
Ні з печер землі, ні з моря:
Тільки той її знаходить,
Хто чутким родився до горя.

Відібрать її не зможе
Ніяка злоба несита?
Перла та — сльоза святая,
За нещасний люд пролита.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

МОЛИТВА І СИЛА

А. Карел (Світозвний лікар вчений і письменник)

Молитва не є лише поклонением, вона є так само невидимою емнацією духа людини, що славить Бога. Найбільш потужна форма енергії котру можна витворити. Вплив молитви на людський розум і тіло можна здемонструвати так само як і секрецію гланд. Результати молитви можна змірити в термінах збільшеної фізичної активности, в зрості інтелектуальної сили, морального спротиву, та глибшого розуміння реальностей, на котрих повстають людські відношення

Як що Ви матимете звичку щиро молитви, ваше життя буде дуже змінно і радикально змінене. Молитва кладе свою незмиваєму печать на наші вчинки і поводження. Спокійне поводження, ясне лице, в спокою тіло є однаково тих, що із внутрішне життя збагачено молитвою. В глибині свідомости горить пламя і людина бачить себе Вона пізнає своє самолюбство, глупу гордість, свої страхи, свою заверзність, свої переступи. В ній виростає свідомість морального обовязку, інтелєктуальної скромности. В такий спосіб починається дорога душі до царства милосердя. МОЛИТВА Є СИЛОЮ ТАКОЮ Ж ДІЙСНОЮ ЯК І СИЛА ТЯГОТІННЯ. Як лікар, я бачив людей, котрі потім як усі інші лікувавши ім непомогли, знайшли порятунок від слабости і меланхолії в глибоким зусиллі молитви. ЦЕ Є НЕЗАПЕРЕЧНА СИЛА І СИЛА, ЩО ЯК ПОКАЗУЄТЬСЯ ПЕРЕМОГАЄ ТАК ЗВАНІ „ЗАКОНИ ПРИРОДИ"

Багато людей дивляться на молитву як на низку садо, ілюзистов для слабосильних, або діточі прохання про матеріальні речі. Це є суме недооцінювання молитви, подібне до того як би чи недооцінювали дощ описуючи його як шось, що наповнює миски для пташок в нашім саду. Як що ми розуміємо молитву належно, то вона є зразом дивлячи єдиною необхідною для найвищого розвитку особистости, конечна інтеграція найвищих спосібностей людини

Слова „Просіть і дастся вам" були підтверджені досвідом людства. Правча молитва може і незмінює життя мертвої дитини або полегшити фізичний біль. Але молитва, як рад я, є джерелом, сяючої, само-повставочої енергії.

Коли ми молимось, ми заявуємо себе з непереставочою силою, що обертає всесвітом Ми просимо, щоб частина цієї сили була уділена для наших потреб. Навіть коли ми молимось, наши людські потреби спонвяються і ми вставемо посилені і кращі. Але ніколи неповинни кликати Бога лише для задоволення наших прямих.

Ми одержуємо найбільше сили з молитви коли ми зуживаємо її не як засіб для одержання чогось, але як прохання, щоб ми могли стати більш подібні до Нього

Ми знаємо, що коли ми звертаємось до Бога в цирій молитві ми змінюємо своє тіло з душу до кращого. Неможе так бути щоби який будь чоловік або жінка молились хоча б один момент і це не принесло б добрих результатів. Жадан чоловік не молився, каже Емерсон, без того щоб він чомусь не навчився. Ми можемо молитись всюди. На вулиці, в склепі, в школі, в своїй кімнаті, в церкві. Місце, час або позиція тіла не є важними.

Іван Франко

БЛАЖЕН МУЖ

Блаженний муж,
Що йде на суд неправих
І там за правду
Голос свій підносить,
Що безтруботно
В соньмищах лукавих
Защіплій сумління
Їх тормосить.

Блаженний муж,
Що в хвилях занепаду,
Коли загалом
Я найчуткіша совість,
Хоч диким криком
Збуджує громаду
І правду й цирість
Відкрива як новість.

Блаженний муж,
Що серед галту й гуку
Стоїть як дуб
Посеред бур і грому,
На згоду з підлістю
Не простягає руку,
Волить зломатися,
Ніж поклонитись злому.

Блаженний муж,
Кого за тее лають,
Кленуть і гонять
І побють камінням;
Вони ж самі
Його тріумф підготовляють,
Самі своїм
Осудяться сумлінням.

Блаженні всі,
Котрі не знали годі,
Коли о правду
Ї справедливість ходить
Хоч память їх
Загине у народі,
Ім кров їх —
Кров людства облагородить

ВИЇХАВ ЗАМОРЕ — ще один член Української Пресвітерської Громади в Ошаві, Евген Салмерс по скінченню школи виїхав за море як серджент-летун. Пан Е. Салмерс був добре знаний не тільки в Ошаві, але і в Торонто. Під час свого перебування в Торонто він приймав активну участь в праці Української Пресвітерської Громади в Торонто. Евген Салмерс є свідомий українець, що любить свій нарід і є гордий свого походження, він є типічним представником української пресвітерської молоді. В контраст молоді, що під впливом атеїстичного думання або просто большевизму, стратила свої духовні цінности, Евген Салмерс завжди підкреслював свою віру в Бога, та віддавав багато часу евангельській церковній праці разом з іншою молодю.

Для церкви і нашого народу цього молодого українця в першу чергу виховали батьки і ім безперечно належиться признання за їх свідомість і працю. В цій праці друге місце займає Українська Пресвітерська Церква в Ошаві в котрій Евген Салмерс виріс і в цій церкві сформувався його релігійний і національний світогляд. Інші зовнішні впливи могли бути помічними або відємними, але праця родини і церкви були найважнійшими.

Українські Пресвітеріяне гордяться молодими людьми, що виростають в їх громадах, вони є горді так само мати поміж собою Е. Салмерса.

МАЛИЙ КАТЕХІЗМ

Питання 21. — Хто є Відкупителем вибраних Божих?

Відпов. — Єдиним Відкупителем вибраних Божих є Господь Ісус Христос (ж), який будучи вічним Сином Божим, став чоловіком (з), і в такий спосіб був і є Богом і чоловіком... в двох різних природах, і в одній особі, навіки (і).

ж). І Тим. 2:5. Один бо Бог і один посередник між Богом і людьми, чоловік Ісус Христос.

з). Йоан. 1:44. І Слово тілом сталося, і пробувало між нами (й бачили ми славу Його славу, яка Єдинородного від Отця), повне благодати і правди

и). Рим. 9:5. Їх і отці, з них і Христос по тілу, що над усім Бог, благословенний по віки. Амінь.

і). Жид. 13:8. Ісус Христос учора і сьогодні, той же самий і на віки.

„ОН НАСТУПАЄ ТАЯ ЧОРНА ХМАРА"

Торонтонський „Дейлі Стар" подав новинку, що українські монахи оо.Василіяни закупили 220-акрову фарму коло Гримсбі, в Онтеріо, між Гемилтоном і Ніягара Фолс, і будуть на ній закладати український семінар. На фармі цій є вже готові чотири будинки й їх оо. Василіяни вжинатимуть до кінця Війни в що Війні плянують збудувати великий будинок, новий.

ПРИКРИЙ ФАКТ

Кат. український часопис пише: „Найбільшими ложниками вчителями, що відступили від кат. церкви й зводили людей ген. Арій із Олександрії, що непризнавав Ісуса Христа Богом" і т. д.

Але в часи царствования імператора Констанція Римо Католицька церква на чолі з папою признавала і вчила Арієнську єресь. Що тепер робитиме з непомильністю церкви?

Читайте і передплачуйте „Евангельську Правду", бо цей релігійний часопис, є вашим учителем!

ЕВОЛЮЦІОНІЗМ ТЕОРІЯ І ЇЇ НЕБЕЗПЕКА

В. Бел Дявсон, М.А. D.Sc.F.R.S.C.

(Др. Давсон має: Золоту Медаль за працю по Геології і Природничі Науки. Золоту Медаль від Інституції Цівільних Інжінерів в Лондоні. Почесний член Паризької Академії Наук. Автор книги: „Біблія підтверджується Наукою".)

Слово еволюція зуживається в богатьох значіннях з тому не обхідно устанити значіння в котрім ми будемо його зуживати. Декілько різних типів прогресу і розвитку називають еволюцією. Але тут ми дискусуємо те що називають „органічною еволюцією", від часу коли життя почалось на землі; ця теорія твердить, що один род сотворінь може перемінитися в цілком інший, як наприклад риба може перетворитись в ящура а ящур в птаха.

1) **Фізичний світ.** Як що існує перемінa одного рода сотворінь в інший, то це повинно бути в гармонії з поводженнями матеріальних річей в фізиці і хемії. Бо природа творить єдність, Але в цім царстві ми не знаходимо повільного вітворення вищих елементів з нищих. Навпроти поодинока зміна одніеї субстанції в іншу, що повстає природно, повстає через розпад, або розклад вищих елементів на нищі в їх серіях. В такий спосіб, там де законни природи є найпростішими і найбільш означеними, нема прояв Еволюції.

2) **Минувшина.** Зо всіх наук, Геольогія являється найкращим полем де можна б було прослідити розвиток живущих істот. Ми знаходимо в ній дві видатних риси: Перше, в кожнім типі життя, в минулім існували більш розвинені форми, і їх число було куди більш різноманітне, ніж тепер в світі. Це найбільш явочне в типах і класах, що існували найдовше на світі, наприклад корали, раковушки, осміноги, краби, лобстери і зокрема якури. Подруге, велика кількість сотворінь перебула довгі віки зовсім без яких будь змін. Цим твердженням неможливо заперечити, і вони правдивві так само і по відношенню до деяких органів тіла, таких як „складне око" краба або мухи, котрі непоказують ніякого розвитку в найранійших часів. Вони були дохоналими з самого початку.

3) **Сучасне.** Як що який тип сотворінь повинен виявити зміни в своїм тілі, так це ті що мають найбільш чисельне потомство. Одноклітинні організми існують в величезний різноманітности, загалом їх називають бактеріями, та вони розмножуються два або три рази на годину. В такий спосіб на протязі одного року вони мають стільки ж поколінь як віці або коровн понотязі 175 століть. Поміж усіх бактерій, зародишів, що спричиняють слабости були досліджувані з найбільшою пильністю. Але як що існувала як будь зміна одного роду в іншій, то на протязі 15.000 або 20.000 поколінь тифозний зародиш міг би перетворитись в малярійний на протязі одного року. В такім випадку усі досліди над зародишами, що спричиняють слабости стали б неможливими і стратили б яку будь певність. (Устлено, що одноклітинні організми з найдавніщих часів нечім не відріжняються від сучасних).

4) **Причина зміни.** Як що сотворіння змінюються в якійсь форми до вищого рівня, для цього мала б бути якась причина. Зокремі є важни винайти причину їх зміни до вищого, зогляду на те що хемічні елементи з котрих складаються їх тіла свідкують про дані раптового піднесення. Дарвін добре знав, що як що не буде винайдено якоїсь причини, його теорія еволюції впаде. Все ж три причини, що він пропонував для пояснення перетворення організмів в вищі, виявились недостаточними. Ті в наші дні відкинені видатними еволюціоністами. Вони не знають чи є які інші причини, та неможуть погодитись поміж собою. Пункти, що ми вказали попередньо доводять, що легко вчити природничі знауки однобічно, підкреслюючи усе що є на користь еволюційної теорії та проминаючи все що заперечує їй, але з морального боку справа ще більш серіозна

5) **Моральний бік.** Як що людство повстало з рівня звірів, та його розум розвинувся в наслідок його власних зусиль в боротьбі з природою, втакім випадку яке буде значіння гріха? Еволюція каже нам, що те що називають гріхом є лише щось, що буде побоване в будучім розвитку. Тому нікого неможна винувати за ці річі, навпроти, людину можна поґратулювати за те, що вона поступила так далеко та має будуччину в своїх руках. Це є ясне і логичне заключення до котрого веде еволюційна теорія. Практичні наслідки цієї доктрини, котра вчить що, ми є лише „полишене звіря", наочні в поводженні тих, котрі більше не вважають гріх чимсь серіозним. В той самий час навіть такий визначний провідник модерністів як Г.Е.Фосдік, побуджує всіх признати, що гріх є дійсністю. „Особистий і суспільний гріх" каже він „е трагично дійсний, так як це твердили наши пробатьки, немає значіння як ми його назвемо. Він веде людей і народи до погибелі, як це вони казали, немає значення як ми змінемо спосіб нашого опису подій".

6) **Християнство.** Важною якую Християнства є що людина являється відповідальною за свої злі вчинки, що людина потребує прощення і очищення, як що він хоче стояти в присутности Святого Бога, і що це є можливим лише через Відкуплення доконане Христом. Центральна Тайна Християнської Церкви свідкує правді цієї віри. Але еволюційний погляд позбільшого розвитку заперечує цьому, тим що робить відкуплення за гріх непотрібним і зайвим. Як що провідники в церкві цього не бачуть, це е ясно безбожникам, котрі підкреслюють цей висновок з еволюційної теорії, як найсильнійший аргумент проти Християнства. Хто тоді може відкинути право рищучих поборників навчанню еволюційних ідей в душі нашої молоді в школах, бо це навчання може відвернути їх від Христа. Як що треба вчити про еволюційну теорію, найкращім місцем для цього були б університетськи студії по філософії Студент тоді може зробити вибір поміж поглядами що дуже подібні до стародавних поганьских поглядів, або повірити в відкриття від Бога, що дає нам Писання, як провідну зорю в житті

(Переклад з англійського)

МОЛИТИСЬ ДО БОГА

Мій знайомий здивувався коли побачив, що я перед спанням, вважав за відповідне молитись до Бога.

**Що тобі це поможе? Ти молишся до того, якого небачив, не бачиш і я певний ніколи не побачиш". Коли я здивований, мовчки глядів на нього, він продовжував далі. „Ага знаю Це привичка. Дідунь молився, батько молився і ти молишся" „А хіба ти не молишся?" запитав я, після мовчанки. „Ні відповів. „Ще як малим хлопчиною молився. А й тоді менне мати, буком до молитви гнала. Тепер я не молюся ніколи і не вірю, а проте мені дуже добре поводиться". Я залумався над його словами, а він продовжував далі: „Не лукавий що я вродився безбожником. Мої родичі були віруючі. В нас все була на столі Біблія. Мене навчили вірити і молитись. Правда що добрими примірними учинками, моєї віри батьки не скріпили. Біблія все лежала спокійно на столі, ні мати ні батько її не читали. За те вважали Біблію святою книгою і напоминали мене вірити в Бога і молитись. Я тоді був малим школярем-вірив. В школі зде вчився. Научав ся читати, молився і думав, що то буде в школі." „Але ти не думав про того до кого молився. Ти молився в самолюбних цілях, а нехотів бути пильним і вчитися. Треба молитись і вірити. Знов треба молитись до Бога лише в ім'я Ісуса Христа, бо Він е поодиноким посередним поміж Богом і людьми.

(Докінчення на стороні 5)

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ШУКАННЯ БОГА І ПРАВДИВИЙ ПОКЛІН ЙОМУ

(Історичне автобіографічне оповідання євангелика-штундиста, що представляє типовий образ того, як люде самостійно приходили до євангелизму на Великій Україні, за давніших часів.)

„По смерти батька лишився сиротою 17 літ. Релігійно вихований по православному зовнішньому обряду. Проводив життя серед грубого окружаючого народу. Голодно поручали мені православні церковні обряди: ходити до церкви в неділі й свята, молитися Богові і приносити жертви, а Богу молитви і покаяння віддавать вам. Се я і сповняв: замовляв священникови служби і молитви Богові і Матери особливо Матери Божій, вона заступниця, хлібтайка перед Богом, що наші гріхи, за визволення від ада. Справді за се кождий не пожалує ні часу, ні труду! На жадание священика приносили Богови жертву хто що мав; хліб, сало, ковбаси, яйця і печених курей, а в пости дещо й рибний хліб, рибу, цукор, мід, яблука і гроші й т.ин. Ставили Богови свічки. Дуже любив на крилосі читати часи й співати.

„Після служби божої збиралося гуртом до корчми там пиячимо, танцюємо, сквернословимо одеж з другими, співаємо сороміцькі пісні, блудимо бемось, потім судяться, а котрий з нас богатший та сильнійший, волостних судів ще мало той і правий по суду. Перед бувае близько від убийства, крадіжи й розбуки. А прийдем до дому і жінці щось скажу, і мені покажеться напротив, от і пічем битися з жінкою, а потім і злости з нійшто на жінці, що за вторинне дорікала, зноя пообробляю плачити. Тільки й думаєш потім, як від всіка очиняєш, щоб Бог дав дочекати святого посту, приучастились, і тим думаєш дістати прабачення гріхів.

„Так тягнусь моє життє до 28 років. Одного разу довелось мені поїхати на храм на друге село до знайомих. Там були різні люде: чабуть відважились монашки звичаєм — не пили горілки, не палили люльки, не сквернословили, благалі мені дуже сподобалось їх життє. Познайомився з сими людьми близше, запросив на храм до себе, вони не відмовились. Вони мені пояснили, як треба жити; а що Богови не потрібне. З того часу я перестав знозитися з людми, з котрими моє життє проходило хибно. Перестав и вживати горілку, тютюн, сквернословити. Пильно заховував церковні правила не тілки в церкві, але й дома, в свята і неділі читав різні „жития" і акафисти. Так прожив я більш року. Приставали до мене більш подібні до мене люде, з котрими я будувався читанням, співанєм псальмів і т.ин. Иноді ходив до Києва на поклін святим мощам. Відти приносив різні поучення, розабав, котрі я хотів. До мене стало приходити більше людей: не тільки свої, але і з инших сіл

„Відкись прийшов на храм до нас якийсь перехожий. Звався Омелянчук. Ми прослід його прожити у нас. Бував ча пазади, читав євангеліе, поясняв 23 главу (евангелиста Матвія се улюблена глава штундистів, котру вони читають для пропаганди і толкують, прикладають до православної церкви сказане Христом про книжників і фарисеїв). Ми дуже чішились, що він нам так розумно читав евангеліе. Проживу нас Омелянчук коло 5 тижнів. Новий священник Василів ізнав його переконання; його возили до вдалини до уманської в'язниці, і по восьми місяцях слідженя вислали, за те, що він у нас поробив секту, звану штундою. Від того часу ми стали краще пригладатись і розбирати євангельську науку, та справ живого спілки не зрозуміли але пильно стали бити за Христовою наукою. Скоро зрозуміли чого вона навчає, навіть порозумівали, що ви осуджуєв тих, що свого шпеста шукають в пості, молитві та обрядах церковних. Перестав і я ходити до церкви та обжати матерію. Але головного ми тоді не знали.

„Добр. Кисельевич (кисельник) знайшов в нас штундизм Він старався розналюрити пристрасти наших односельців. І під його впливом вони робили там багато горя. Забрали у нас землю, котру ми випаччували кількадесять літ, не оглядались на родини, котрим прийшлось терпіти голод і холод. Все заборонили нам власти (ізаські): тримати худобу, братві воду, ходити на роботу, на торг, ходити другою улицею. Коли котрийсь з нас пішов до другого, власти забирали і сдовили за се на два дні до холодної. Волосним судом присуджували по 20 удерів (різками).

„1892р. приїхав з Київа уряловець Скворцов (синодальний місіонар) звелів старості зібрати нас всіх до сільської школи, багато нас питав, але ми тоді були на відповіди слабі, тілько повторяли: „Не мучте нас ради Бога". Він сказав нам „Вернуться до церкви, все одер жите, чого вас позбавили". Ми тільки відповіли, що не можемо облишити Господа, а сповнити закон ваш, котрим вас мучите.

„1896р. Звався у мене в дома священник, завяв, що прислав його повітовий начальник довідатись про мої релігійні переконання. Звернувсь до мене і сказав: „Як ви іменуетесь по вірі свої?" Я відповів йому: Віри я Ісусової, сердечної".

„Як ти признаєш священство?" — „Священство, не що инше, як державні урядовці".

„А святих признаєш?"

„Признаю, але їм не молюсь і не кличу в воїни, бо вони доглядали Богови для себе самих, а ми повинні доглядати Богови добрими ділами для себе „З Історії Релігійної Думки на Україні".

ЩО ЦЕ ОБМАН АБО ІГНОРАНТИСТЬ?

„Світло" з Мондерр в числі 21 приписує Кальвіністам погляди, що противоречать науці Кальвіністичних церков. Як що вони роблять це свідомо, то це буде одним доказом більше що до моральної злісовности католицької ієрархії Жадну працю не повинно будувати на обмані. Можливо що це просто ігнорантисть і автор „Катехизму у прикладах" просто незнае що пише Маючи на увазі низький рівень освіти укр. кат. священників цьому нема чого дивуватись. Все ж кожний священик, що хоче вчити інших повинен перше докладно простудіювати питання, щоб потім невистарляти себе і свою церкву на сміх

Згадана наука представляє Кальвініста, що він ніби невірить у те що „у Пресвятій Тайні Евхаристії був дійсно Ісус Христос". В видуманім оповіданні дитина питає Кальвініста: „То ви не вірите, що в Пресвятій Тайні Евхаристії є Праведний Ісус Христос", а той ніби відповідає: „Ні невірю".

Жален Кальвинст так немів відповісти. бо тоді він вже небув би Кальвінистом а чимсь іншим. Щоб зобачити помилковість цього закиду ми наведемо науку з катехизмів Кальвіністичних церков. Наприклад питання 75 в катехизмі Евангельської Реформованої Церкви голосить: „Так певно, як я з руки слуги Христового приймаю й тілесно споживаю хліб і пию чашу Господню, що являються правдивими ознаками тіла й крови Христової, - так вірно й певно, що Христос сам годує й напоює своїм розп'ятим тілом і пролитою кровю мою душу на вічне життя". Короткий катехизм Пресвітерської церкви голосить: „Господня Вечеря є Тайна я котрій, даючи і приймаючи хліб і вино, згідно устаненню Христа, ми показуємо Його смерть, і ті хто приймає цю Тайну достойно, не в тілесний і плотський спосіб, але в вірі, стають причастниками Його тіла і крови, зі всіма Його користями, для їх духової поживи і зросту в Благодаті".

З цих цитат ясно, що кат. приклад розминувся з правдою. Різниця поміж наукою Слова Божого а католицькою думкою про Тайну Евхаристії полягає в тім що католицька гієрархія навчає, незважаючи Писання, Таїству, що вино і, хліб дійсно стають кровю і тілом Христа. В той час як Слово Боже вчить, що це треба розуміти духово. Христос сказав на хліб — це моє тіло і на вино — це кров моя, Він так само сказав „Я хліб", „Я є дорога", „Я є двері". Всі ці твердження нихто нерозуміє дослівно. Це було б абсурдом. Досвід віруючих приймаючих Причаста, так само протирічить науці кат. церкви, бо вони бачуть, що те що вони приймають, зістається хлібом і вином. Отже для людини, що знає науку Слова Божого (для „еретика-кальвініца") Христос є дійсно Присутний в Тайні Евхаристії, але Його присутність є в силі Святого Духа, ця присутність не є матеріяльна а духова.

Кожний евангелик повинен передплатити сам і збирати передплати між евангеликами і однодумцями на „Евангельську Правду"

ВПЛИВ КАТОЛИЦИЗМУ НА НАРІД

Др. Рейкрофт написав незвичайно цікаву книгу: „Он діс фондейшон". Він подає в цій книзі цілий ряд незвичайно цікавих фактів, що вказують на далекосяглий негативний вплив католицизму на життя народу. Наочний факт виступає ясно і йому неможна заперечити, що духово і морально не тільки нарід але і сама католицька церква в Полудневій Америці, її священники, і наука стоять на куди нищим рівні ніж як до того призначені в Північній Америці

Др. Рейкрофт відкриває нам причину цієї різниці. Вона полягає в тім що католицизм Полудневої Америки ніколи не був під впливами протестантизму. Найгіршою річчю є те що католицизм в Полудневій Америці має дуже мало впливу на такі речі як полова немовальність, гра на гроші, підкупство, обман і.т. і. Це Др. Рейкрофт пише, є наслідком того що католицька церква звертає мало уваги на християнську мораль. „Полова немовальність є найбільшим злом в Полудневій Америці. Народження дітей поза одруженням є дуже часто і полові слабости широко розповсюджені. Це все має страшні наслідки на життя народу". Він цитує з книги Альберто Каберо „Чілі і чілійці" цікаві факти. В той час як в інших країнах мущина що має 50 років є в рокаві сил в Гішпанській Америці вони є вже старіканми. „Наші найкращі таланти мають здушене розвиття, тому що ми покленяємось Венері з надужиттям. В наслідок браку моральної виховки і глибокого релігійного сентименту наш нарід же в роспусті і має дуже мало поваги до правди і майна інших людей. Незаконне співжиття і залишення дітей є частим явищем".

Як багато в цій книзі знина католицька церква? Ми можемо від повісти, що вона є відповідальною за це в великій мірі. Рямо католицька церква мала повну монополію на життя Полудневої Америки, вона поклала свою печать ни їх штуку, інституції і все їх життя.

Як зразок „християнства" що повстало з католицької науки Др. Рейкрофт подає молитву Фіеро Васкуеа „О Всемогучий Бог, поможи мені, бо я є твоїм рабом, во всім щоб я не робив і в кожній грі, такій як бої когутів і в грі в карти, через милосердя Праведного Суда, звідки приходить Свята Трійця".

Яскравий контраст виявляють місцевости, де поширились протестантські впливи, у сім кидаються вичі чудесний зріст числа шкіл і різних інституцій. Найбільші важними явищем безперечно є успіх Евангельської праці в поширенню Християнської моральности.

Центральна Америка, що так само знаходилась під домінуючим впливом католицьзму не менш славиться своєм нездоланництвом. М.В.Спейн пише, „Найтемнійша ігіюрантисть всюди, більш ніж половина населення негромоти. Священники целібатники живуть в одкритім сороми, немораллність є майже універсальною поміж молодо і майже половина людей живе в перелюбі. Недлю люде проводять на боях биків, в картограйстві, пянисті і всіляких забавах. Країна неорозвинена і люде зуживають ще старі знаряддя, масси живуть в бідности і руїнці напоєвні жебраками".

В тих католицьких країнах, де був хоч в якійсь мірі поширився протестантизм кат церква під впливом евангеліків троха поступила наперед, але в цілому ми можемо на підставі добре усталенних фактів твердити, що нещасний той нарід, що перебуває під домінацією ритуалістичних церков. Такі народи, що їх виховувала столітніми катбанщика або православлена церква завжди знаходяться на нанині їдім щаблі життя, та знаходять ся в рабстві у більш поступо вих народів

Тому визволення народу з під влади марновірства і ритуалізьму не є тільки религійним, але і патріотичним обов язком. Людина що є рабом ієрархії і темноти не може стати вільною людиною.

—«»—

МОЛИТВИ ДО БОГА

(Перенесено зі ст. 3)

Молитви до померших людей, що їх звуть „святими" і „заступниками" є переступом перед Богом. Тим більше, що багато з цих „заступників" повинні будуть молитись за себе, аби Бог простив їм їхні гріхи. Треба вірити в Бога в не божків, а

Ярослав Гавинський

ІВАН КАЛЬВІН

І учителі сіятимуть, неначе світила на небі, а ті, що многих до праведности навернули немов зорі, завсіди і по — вік

Муж, якого 420-літну річницю уродин недавно святкував світ, був з походження Француз ом і уродженцем міста Нойон у Пікарлі. Призначений до священичого знання, але чудесно навернений і розбуджений Богом, мусів він вже як 23-літний молодець ізза своєї віри втікати з Франції. Він пішов наперед у Штрасбург, а потому-у Базилею, де видав свою голобну теольогічну працю „Інституція", або „Підручник християнської науки", книжку, яка мала служити до відпертя во рожих наступів на Христову Євангелію. Описали підчас його мандрівки по рижних краях задержав його і зобовязав до праці в Женеві реформатор Фарель, у наслідок чого Кальвін осівся у цім місті, щоби рвз на все приєднати його для науки Євангелії. Це було 1536р. Але вже по двох роках проганяють його разом з кількома іншими духовними, розяреї його строгим церковним режимом, мешканці міста Женеви, що спричинило його другий побут у Штрасбургу./ Тому однак, що Женева не могла без него обійтися, покликала його мійська рада назад до Женеви 1541р Чоч нерадо, всеж таки пішов він за покликом, взявся знову за перерване діло реформації в Женеві і по довгій борбі зі

ПРОПОВІДЬ ПРИКЛАДОМ

Один віруючий чоловік, що жив шість міль від церкви, до котрої він ходив, одного разу наріжав проповідників, що він має так далеко ходити до церкви. „Це нічого" сказав проповідник, „памятайте, що кожної неділі ви проповідуєте проповідь, що є шість міль довга. Ви проповіднете благовість у сім суседам і людям мимо, котрих ви проходите на дорозі до церкви".

що до того, що тим людям які не моляться, добре живеться, то тимчасом нема потреби дивуватись, зауважимо, що приміром і безроги не молять ся, а живуть добре, вигодовуються, але на заріз...

Х-к

свойми противниками осягнув вкінці необмежень цласть і силу в місті, яке завдяки йому, стало славнозвісним. Помер він дня 27 мая 1564р

Іван Кальвін... Я не стану тут описувати його життя, бо до цього потрібно довголітних студій по музеях і бібліотиках, які скривають почасти ще й до нині невідкриті скарби і документи, що дотичать його особи. Всеж таки однак відважуся начеркнути тут та поставити перед очи читачів образ того мужа, щоби вони могли бодай уявити собі його велич. Разом з мешканцями міста Женеви хилимо також ми з кранщі свої голови у вдячни споважні перед іменем Івана Кальвіна!

Хто був Кальвін?

Що завдячемо йому?

Що остало з його довголітньої праці?

I

Хто був Кальвін? Чи бачив хто його образ? Це художнє, безкровне обличча із строго стисненими устами і суровим поглядом очей? Так само представляється і дух Кальвіна, у якім немає нічого непотрібного, все лише кости і нерви, все скримоване на попередню вже витичену ціль. Строго рішучість промовляла з цілої його поверховности. „Докладно відчувалося", — каже його життєпис

„як кождий чужий впливвідбивався безсильно від того мужа; однак його власний дух хоче з великим самовисненим проминовати у світ, бо обхопити і здобути".

Так, у Кальвіні знаходиться щось майже надприродного, подібно як у Наполеоні І, якого світово-історичну діяльність можна сильно порівнати з діяльністю Кальвіна. хоч у кождого з них були відмінні цілі. Саме із цієї причини, з людської сторони так тяжко дається ви зрозуміти. Цей муж перебуває у сферах пізнування людського духа Підчас коли ми, зами щось нічного, все наперед мусимо обдумати як почати справу, щоби описля мимо всего жалувати того або другого, являється Кальвін все і всюди паном положення; він завсіди знає сейчас, що треба робити, як поступити, що сказати і що написати; він не застановляється над нічим, нічого не жалує,

(Продовження на стороні 6)

Ievanhel'a'ka pravda. Originals in the MICHAEL PESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES ARCHIVES PUBLIQUES CANADA

ІВАН КАЛЬВІН

(Перенесено зі ст. 5)

ничого не відкликає. Тут справді треба подивляти ту природну певність і одностайність, в якій висока інтелігенція постійно гармонізує з залізною волею і рішучим ділом. „Його щастя"—пише приятель Кальвіна Віре, — „представляється менче дерево, на якім виростає один перстень на другім; немов один ланцюх причинностей, в яких один наслідок виходить з другого"

Тому саме Кальвін ніколи не захитався у своїм житті. Під час коли у Лютра бували моменти, де він уважав себе найнужденнійшим орудием Божого слова і думав, що це орудя мусить загинути, бо приносить світові лише нещастя — то Кальвін був все певний того, що Бог і його ангели, випробують завсігди його діла, і тому не тратить він відваги, хоцби на него мав засічати цілий світ. Сам з природи жалібний і боязкий не лякався він навіть зовсім отверто виступати проти могучих потентатів, щоби промовити їм до совісти. Вистарчить прочитати н.пр. його лист до князя „де Куе", полководця французьких протестантів, якого він незвичайно строго ганить за його роспусне життя. А до польського короля Жигмонта Августа пише він: „Я, якого Найвищий Король назначив проповідником Його Євангелії, упоминаю в Його імени Ваше Величество здати передусім про чисте богослужения". Справедливо зауважено, що із цего листування Кальвіна з рівними пануючими виноситься вражіння, що тут вяжуться переговори між одною а другою потугою. Такими могло бути лише відношення найвидатнійших старозавітніх пророків до королів Ізраіля, тут можнаби взяти під увагу передусім Самуіла і Єліа!

Але саме у тій абсолютній властилюбній натурі скривають ся великі хиби, які незвичайно затемнюють цей, впрочім дуже поважний характер Кальвіна Я маю тут на думці його суворість і пристрасть. Я потребую тут лише назвати ім'я Михаіла Сервета, щоби у читачів розбудити почуття вдоволення, що вони не находяться у скорі Кальвіна! Бо супроти Сервета провинився Кальвін у спосіб, що найкраще хотілобся перед тим закрити лице руками. Тому що Сервет голосив науку про св. Трійцю, яка „виставила на небезпеку" організацію Церкви, за те Кальвін ненавидів його як смертельного ворога Церкви, роками роборював його і вкінці, коли Іспанець добережно зайшов був до Женеви, він дав свою згоду суддям спалити його. Означе, на оборону Кальвіна можна хочби навіть навести це, що він був дитиною свого часу, та що тодишній час ще нічого не знав про свободу віри і освіти Всеж таки із нашої точки погляду зробимо краще, коли от верто признаємо, що цій вічний Кальвіна був довгий час, що він не був по дусі про протестантизму.

Від часів Кальвіна постійно христіянство вперед у пізнанню Божої волі; ми, люде ми нішного часу є справді правдиво переконані, що краще знаємо і розуміємо цю Божу волю, чим Кальвін — однак, якаж у тім ріжниця? Також ми не можемо ширше, чесніше і вірніше думати про Бога, чим Кальвін. А чи з огляду на це сміємо лише якнебудь стягнути по його сторони, ми для яких Бог е часто більше вічним, як лише церковним поняттям, фільософічною абстракцією, пустою думкою? Від хвилини свого наверненя мав Кальвін постійного дня і кождої години Бога перед очима і в серці, та йому одному виключно він посвятився. І коли він часом за лужє завзято обстоював за правдою Божою — то всеж таки не був він ніколи обладним, лизуном або демоном, що зверха уходив за святого, але був чоловіком з дитинячою побожністю, який свідомий постійного пристарання із свим, всемогучим Богом доконував свого діла спасення в страсті і покорі, і також всі демонське, що у нім було, підчинив Богові і заставляв служити Богові. Він же сам називає свое життя на цім світі військовою службою Богові і Його ангелам. Так, коли він міг лише помножити славу і велич Божу, — його-ж власна слава не обходила його. Заедно старався він питанням: чи релігія є для Бога, чи для чоловіка?? Чоловік є на те, щоби поклонятися Богові духом і правдою А в одним з його листів находимо речення: „Навіть колиб небо і земля мали минутися, то, чисте почитання Бога мусить для нас представляти більшу вартість, чим сто світів!"

Можна назвати його „апаленим проповідником, всеж був він тим, що зображує нам його печать, на якій бачимо руку, яка одним могутним хватом подяе серце. Він принис свое серце в жертву Богові і змирився з послусі супроти Його.

Однак тут не розходиться лише про послух у формально церковному змислі, ні, його Богові віддане життя видавало також на зовні гарні, сплі овочі у подружій любові, дружній вірности, співчуттю з нужим горем та чудесним дари потіхи. Як пориваючо даються читати ще нині його потішаючі листи до лоніських студентів, до арешт тованих жінок у Парижі, як також до французьких реформованих втікачів, які опадкували своїх полишених дітей! А тому, що через власну смерть своєї дружини Ідельєтти, яка була йому вірною помічницею в уряді, він сам попав був у найтяже горе, представив він свому другові Фарелеві, як вони обоє у хвилині розлуки себе взаїмно потішали. Він обіцяв Ії, що буде уважати Ії діти з першого подружжа за своїх. Вона відповіла: „Я поручила їх вже Господеві" Кочиж я сказав: „Де однак не перекоджує, щоби також і я видав їм свою частку" відповіла вона: „Коли Господь про них піклується, то також певно і тобі є вони поручені, це знаю я!"

Одни із тих пасербів наніс опсля великий сором на дім Кальвіна, так як він взагалі мусів перенести багато горя зі сторони своїх найближих кревних; це глубока трагічна черта в житю того, який у публичнім житю почував себе покликаним "перебрати ролю обвинаного судді! Супроти таких і тим подібних досвічень, не тяжко також зрозуміти його майже виключно строгий настрій, який рідко коли проясняв цуплавий або гумористичний луч. Рівночасно не треба собі представляти Кальвіна як поважного гіпохондрика або злобного ворога людства; колиб він справді такий був, то не посередничивби так часто і радо у суперних справах.

Як різку черту характеру підношу тут також його далекість від всякого грошелюбства. Цего не можна забути чоловікові, який чейже мав змогу до придбання багатства, що при своїй смерти полишив він побіч книжок і декільких меблів всего лише 200 талярів готівкою.

II.

А тепер, що завдячуємо йому мужеві? Коротко кажучи:: нічого іншого, як лише приготовання протестантизму. Без нього булоб напевно знова все стало католицьким, бо горстки цюрихського цвінгліянізму і німецький лютеранізм зі своєю мягко сердечністю і по обрядовими зближені до католицизму, не малиби в собі сили, протиставитися наступови папства, скріпленого протиреформацією.

В ньому, у тій самій хвилині, коли Ігнатій Льойоля основав чин Єзуїтів, щоби знищити протестантизм, тоді виростає з Кальвіна організатор, якому не було рівного, який вироблює в собі нечувану силу опору та разом на все надає евангеліазмові сильну основу і скелет — Іван Кальвін!

І це е той самий муж, який стрінувся в Женеві з сильною опозицією, якою нераз завзаді у своїх життєвих радощах неш канці Женеви, хотіли вкинути у ріку Родан, заштилетувати, або прямо позбавити його життя, який підчас цілого свого побуту в Женеві ледви чи одну го дину тішився здоровлям — бо терпів постійний біль головн і кілька хорій наряз, — як міг цей зі всіх сторін нападний муж зібов укріпити захитаний західно-европейський протестантизм так, що він непохитно стоїть до сьогодні?

Дві річи треба тут взяти під увагу. По перше надзвичайну здібність Кальвіна других напо минати, заохочувати і розпалю вати. Ледви чи хто другий міг так другим промовляти до серця та вабів їх укріпити в добрім, як цей реформатор. У своїй величезній кореспонденції, яка обіймає майже всі европейські краї, находиться він постійно у звязи з іншими провідниками евангельського руху, кермуе їх працею, їх інспіре і їм дораджує, е для них всіх і також домагаеться від них всего: моральної безоглядности і рішучого віддання себе справі. Не дивниця, що цей уроджений повелітель зумів незабаром зіб рати коло себе армію одушевлених і здисциплінованих борців, яка на вістрях своїх мечів віднесла світу побіду?

(„Віра і Наука")

(Докінчення буде)

WHAT'S WRONG?

By Stuart Robertson

That is a question that is often asked of us, and we can always answer it. Here is a little girl with her seam. "What's wrong?" "My thread has got twisted, and it's all knotted up into a tangle." Then mother takes it, unpicks the tangle, lets the needle hang down and the thread untwist, and all is right again.

Here is a boy plainly uncomfortable, scrounging his shoulders and wriggling uneasily. "What's wrong?" "I got up late and dressed in a hurry, and my braces are twisted.

In ships you will see men coiling down ropes very carefully so that they shall run smoothly and not "kink" or jam in the blocks because of a twist; or laying out anchor chain so that it, too, shall run without a twist.

So the answer to "What,s wrong?" is that something is twisted, and that is just what "wrong" really means. It is the old English past tense of the verb to "wring"; we say "wrung," but they said "wrong!"

The Bible has many words for sin, and they have different meanings. Such as, "breaking a law," "trespassing," missing a mark," failing or coming short." But I think the best word of all is just "wrong," if we remember that it means "twisted."

I see as I write a book lying on a table in my room called The Twister. You know what a twister is? A wrong 'un, a man that won't go straight, a "crook." These are all ugly words, for they describe an ugly thing; and they are not just slang, for the Bible talks of "crooked ways," "a crooked and perverse generation," which doesn't mean that their bodies are bent, but that their souls are twised, they are "wrong."

The Bible has a lot to say about being "straight." "Let thine eyes look right on and thine eyelids look straight before thee." We don't trust a man that won't look us straight in the face when he talks, we suspect that there is something wrong, something twisted about him, and you know if ever you have told a lie you couldn't look straight in your teacher's face Look straight.

"Make straight paths for His feet." Ezekiel describes the creatures he saw in vision about the throne of God as having "straight feet.' They went straight forward." Walk straight. Jesus says, "Let your Yea be Yea and your Nay, Nay." That is to say, "Talk straight." Walk straight, talk straight, look straight, be straight. Always in the Bible the true thing is the straight thing and the twisted thing is the wrong thing

We know very well when a thread, a belt, a rope, is twisted, it always means trouble and discomfort; and when life is twisted and tangled it is just the same. It's wrong, and we know it. We know also that we've done it ourselves, and sometimes we can't undo it. It needs mother to pick out the tangled thread. It needs the able-seaman to unkink the rope the apprentice has twisted and jammed, and it needs Christ to make straight what we have twisted and made wrong

"Who can make straight what he hath made crooked?" the Book of Ecclesiastes asks, and has no answer; but there is an answer, and the answer is Jesus Christ He came to make the crooked straight, and He did it. Zaccheaus was a twisted soul. He cheated and swindled. Jesus took the kink out of his soul, and it began to run straight He made the "crook" a straight man. He found a woman of Samaria with her life in a sorry tangle: He untwisted it and gave her a new, straight life. Peter went crooked, and twisted and tangled himself in lies for fear; Jesus restored Peter, and at last he died for Jesus, like a straight man.

"Twenty times a day," says an old writer. "I ravel my heaven, and then I must come with my ill-ravelled work to Christ, to cumber Him to right it and seek again the right end of the thread.

Girls and boys, if things get twisted and wrong with you, take them to Christ. He'll make the crooked straight. But better still, best of all, get yourself in His hands now at the beginning. He is able to keep you straight from the start--no wrong to untwist. no tangles to undo, but everything straight by the help of the Lord Who is able to keep us from falling.

(Sunday at Home.)

CONQUER YOUR FEARS

There is a saying that for every million dollars spent in building a bridge, a skyscraper, or a dam, a human life has to be sacrificed. This superstition is not a thing of the past. Even a few years ago when San Fransisco built the beautiful Golden Gate bridge this belief had to be reckoned with. The bridge was to be a mile long--the longest span in the world--and it was to cost. thirty-five million dollars. Would it cost as many lives?

Every possible danger that could befall the workmen was anticipated. They were armed with special steel hats, shoes with non-slip soles, life preserving jackets, even their diet was regulated to guard against dizziness when working at great heights. and yet, in spite of all this protection, they were afraid. The work thus progressed slowly until the chief engineer realized that it was fear that was keeping the men back, and he suggested that a rope net be placed under them,so that if anyone fell he would be safe. It worked wonders. Relieved of fear the men did not fall, and the work went on rapidly until at last it was completed, with eleven lives lost instead of the decreed thirty-five

We don't have to build at a bridge to get frightened. We all have our fears, and it does not have to be a matter of life and death to make them very real and relatively terrifying. We are afraid of the dark, of mice, of speaking in public, of some people, of drowning, of standing by our convictions, and many other things to numerous to mention. The surprising thing is that we were born with only two fears--fear of a sudden loud noise. and of being let fall--all our other fears we have acquired since. It is amazing how clever we can be at learning the wrong things.

There are a few legitimate fears, e.g. fear of doing things that would endanger our lives, but many of our fears are unwholesome and have no right to exist. Just as fear crippled the workmen on the bridge, so our fears keep us from achieving many things of which we are capable. There is nothing so devastating to happiness or to personality as fear.

We were not meant to be afraid. Jesus came into the world that we might have life and that we might have it more abundantly. We cannot picture fear in an abundant life. He invites us not to be afraid, to attempt even the seemingly impossible, just as He invited Peter to walk on the water to meet Him--you remember that Peter did not sink until he became afraid. It is our fear of failing that makes us fail.

Our fears begin in our thoughts, so think in terms of success instead of failure. Think that you can. Check each fearful thought that attempts to enter your mind and substitute a confident one. The fearful thoughts will struggle for their accustomed place, but they cannot win if you persevere. Don't get discouraged, remember that if you are over six you have had a lot of practice at being afraid.

Emerson says "do the thing you fear to do and the death of fear is certain." Act as though you were not afraid and that will give you courage. Each conquest makes us a stronger, happier and more useful personality. We can do anything that we believe we can do. We can conquer our fears; we were not meant to be afraid.

Beth Stevenson

ПРИПОВІДКА ПРО БРАТА

Одному чоловікові довелося було раз вирушити на досвідках в далеку дорогу. Коли він відділився був від своєї домівки досить далеко, побачив у полутінних щось, що похоже було на дику звірину. Він настрашився був, але що не було де сховатися, мусів іти дальше. Коли пройшов кусень дороги, а на дворі розясніялося було, він переконався що то, що він взяв був за дику звірину, був чоловік. Рішов спокійно далі, а коли прийшов до того чоловіка зівсім близько, переконався, що то його брат, який ішов до нього в гостину.

Таке трапляється людям заодно. Не знаючи чоловіка, думаємо про нього звичайно підозрливо. Коли ж пізнаємо його здебільша, то бачимо, що це чоловік добрий, а коли зближимося до нього щиро сердечно, то з радістю находимо в ньому брата.

„П. Павонець".

Ievanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES ARCHIVES PUBLIQUES CANADA

PRAYER

Now in the days of youth,
When lifeflows fresh and free,
Thou Lord of all our hearts and lives,
We give ourselves to Thee.
Teach us to love the true,
The beautiful and pure,
And let us not for one short hour,
An evil thought endure.
But give us grace to stand
Decided, brave and strong,
The lovers of all holy things,
The foes of all things wrong.

— Author unknown.

PRAYER

O young and fearless Prophet
Of ancient Galilee,
Thy life is still a summons
To serve humanity,
To make our thoughts and actions
Less prone to please the crowd,
To stand with humble courage
For truth with hearts uncowed.

Create in us the splendour
That dawns when hearts are kind,
That knows not race nor station
As boundaries of the mind;
That learns to value beauty,
In heart, or brain, or soul,
And longs to bind God's children,
Into one perfect hole. Amen.

— William Lloyd.

Перша Українська Пресвітерська Церква
49 Beacon Street, Newark, N. J.

Богослужения: 11 година рано.
Недільна школа: 9.45 година рано.
Пастор: Лука Стандарет.
Дірігент хору: Юрій Кириченко.
Органістка: Стефанія Шумська.
Настоятель Нед. Школи: Едвард Воловина.

Українська Пресвітерська Громада, в Торонто, Онт.

20 Claremont St.

Богослужения і Недільна Школа о годині 11 рано.
Вечірня о годині 7 вечером.
Молитовні збори о год. 8 вечером кожної середи.
Різна Школа о 10 год. кожної суботи

Українська Пресвітерська Громада в Ошаві, Онт.
486 Simcoe St. South
Пастор: І. Яцентій, Дірігент хору Гром. С. Тура
Органіст Степан Салмерс.
Богослужения о 11 год. рано кожної неділі
Недільна школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо.

HEALTH FOR EVERY DAY

by Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

Protection for Children Against Disease.

So we can protect children from some diseases. When is the best time to do it? Your own Doctor or the School Doctor or the School Nurse will tell you that. For Scarlet Fever the best time is when the child is between one and two years old, but for diphtheria the best time is when the child is in babyhood, before the baby is a year old. You know we call it toxoiding now, for short, when we mean that we give children toxoid to protect them from diphtheria. That is a very good plan We have been more successful in preventing diphtheria than in preventing any other disease. No child should have diphtheria now in Canada and no child should ever die again from diphtheria in Canada. But we Doctors have to go on learning all the time and one thing we have learned in the last year or two about toxoid is that if toxoiding is done once it protects the child diphtheria for a long time, but it does not protect him forever. If the baby has had toxoid before he was a year old when does he need it again?

The answer to that question is that he needs it again about the time he goes to school, when he is five or six years of age. We did not know that before but we know it now and you will likely hear about it. If you see anything about it in the papers, pay good attention to it, for it is true. You know that toxoiding has to be done three times to make it successful in protecting children from diphtheria. These times should be about three weeks apart. If the Doctor has given Mary toxoid on November 1-st, then he will arange to give it to her again in three weeks. That will be on November 22-nd. Then the third time will be on December 13-th. But if one of these dates is on Saturday or a Sunday, the Doctor will arrange for another convenient day.

Five Times

So toxoiding for diphtheria has to be done three times three weeks apart. But the protection for scarlet fever has to be done five times in order to be successful and the five times need to be only one week apart. The best time to do it is when the child is about one or two years old and the protection will last for about two years afterwards.

THE BIBLE KEY

Go to God by prayer for a key to unlock the mysteries of his Word. It is not the plodding, but the praying soul, that will get this treasure of Scripture knowledge. John got the sealed book opened by weeping. (Rev. V. 5). God often brings a truth to the Christian's hand as a return of prayer, which he had long hunted for in vain with much labour and study: "There is a God in heaven that revealeth secrets.". (Dan. 11:22); and where doth he reveal the secrets of his Word, but at the throne of grace? "From the first day," saith the angel, "that thou didst set thine heart to understand and to chasten thyself before God, thy words were heard, and I am coming for thy words;" that is, for thy prayer. (Dan x. 12). And what was this heavenly messenger's errand to Daniel, but to open more fully the Scripture to him? as appears by verse 14 compared with verse 21. This holy man had got some knowledge by his study in the Word, and this sets him a praying, and prayer fetched an angel from heaven to give him more light. If ever we know the mind of God, we must be beholden to the Spirit of God for it: "When the Spirit of truth is come, he will lead you into all truth." (John, XVI. 13.) And the spirit is the fruit of Christ's intercession: "I will pray the Father, and he will send the Comforter." — Now there must be a concurrence of our prayer with his intercession. While our High Priest is offering incense within the veil, we are to be praying without for that for which he is interceding within.

—A passage from William Gurnall, Christian Treasury, 1848, P. 176.

Український Державний Герб

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„Евангельська Правда", Укр. Евангельський часопис присвячений поширенню Благовістя, місячник. М. Фесенко — Редактор.

ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА
EVANGELICAL TRUTH

"EVANGELICAL TRUTH", a Ukrainian Evangelical Monthly Journal devoted to furthering of the Gospel. M. Fesenko Editor
Підписна плата 50 центів на рік, окреме число 5 ц. Адреса редакції: Evangelical Truth — 506 Osaington Ave. — Toronto, Ont., Canada

Рік III. Число 12 ГРУДЕНЬ — DECEMBER Vol. III. No. 12

ХРИСТИЯНСЬКЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

Кожен із нас зостановлявся над фактом існування великої різноманітности в відправах різних церков. Церемоняльно-театральні відправи католиків і православних існують попри простих, але важливих зібрань евангельських церков. Який з цих типів відправ найбільше відповідає науці Христовій і який з них практикувався апостолами та в перші часи християнства? Безперечно є незвичайно важним устаткувати основні засади зовнішнього релігійного поклонення, це не є байдужим а не для нашого Творця, а ні для нас, в яку зовнішню форму ми вильємо наші почуття до Нього. Скажемо почуття радости можемо висловити криком і скаканням за котре Богові буде соромно за нас, а можно висловити в гідній спосіб, що збільшить радість і скріпить інших. Є секти, що висловлюють свою радість в спосіб, що—він відштовхує інших людей від благовісти. Тому є дуже важним устаткувати яку форму поклонення дав нам Бог в Євангелії для наслідування. І в світлі цієї науки ми могли б оцінити всі ріжні форми що існують в наші часи. Форма богослужень, що відбувались по вознесенні Христа описана в деталях в 13 гол. Діянь апостолів. Це є форма відправ в гебрейських школах і ця форма є зафіксована в Євангелії, та практикується євангеликами до наших днів. Голова 13 Діянь описує таке богослуження, в котрім брав участь апостол Павло і проповідував на нім. Це богослуження мало місце в Антіохії Писидійській. Коли вони прийшли в школу то перше посідали. Від так було прочитано з Закону Мойсея і з пророків. Ми в наші дні читаємо в Старого і Нового Завіта По цім голова зборів бачучи апостола Павла покликав його до проповіди і далі від 16-вер-ша подана проповідь Павла. Ці богослужения мали так само в собі спів і молитву. Д.1:14 каже що „Усі вони пробували однодушно в молитві і благанню" Цей порядок мав місце в церкві аж до пізнійших часів. Голова 20 описує, що в Троаді, ученики мали богослужения першого дня в тижні (цеб то в неділю) в гірниці в приватним домі, на цім богослуженні Павло проповідував і там же вони мали Господню Вечерю, або як Писання каже ломання хліба. В цім випадку звичайна кімната була, добра для них. Цей порядок являвшися і по смерти апостолів. Ми маємо незвичайно цінну частину з книги Юстіна Мученика, що жив з 114-165 р. П.Х В книзі Апольогія він пише „Ми потім постійно напоминаємо один одному про ці речі. Та богаті поміж нами помагають бідним, і ми завжди держимось разом, і за всі річі, що ми одержуємо ми благословляємо Творця усього через Його сина Ісуса Христа і через Святого Духа. І в день, що зветься днем сонця, всі хто живуть в містах, або в країні збираються разом в одно місце і вспомини апостолів (Євангелії) або Писания пророків читаються, так довго як дозволяє час. Тоді коли той хто читав замовкає, голова збору на словах навчає і напоминає наслідувати ці добрі річі. Потім ми усі встаємо разом і молимось, і як ми сказали ранійш коли наша молитва кінчилась, приносяться хліб, вода і вино, та голова зборів в такий же спосіб приносить подяку і молитву, згідно його здібности і нарід згоджується кажучи амінь".

При всім цім коли ми, памятаймо, що Ісус Христос установив вечерю в звичайній кімнаті і без всяких особливих церемоній, але дуже просто, ми зобачимо, що єдиною справданою формою богослужень є Євангельська форма та що в часи апостолів або в часи п. митивної церкви, сучасних церемоній і театральних відправ не існувало. Звідки тоді повстали ці театральні богослужения ритуалістів? Ми можемо бути в одній певні, що не з Старого Завіту. Одяг Католиків і Православних священників немає нічого спільного з одягом священників Старого Завіту. Він є повільною зміною одягу римських горожан Христос і апостоли носили завжди звичайний одяг своїх часів і в нім навчали людей Сама відправа повстала так само в повільний спосіб під впливом різнома.ітних зовнішніх чинників. Цілий ряд елементів в ці відправах є запозичений з поганьских церемоній і храмів. Маючи на увазі лише науку Євангелія ми пійдемо до заключення, що церемоніяльні відправи в ритуалістичних церквах не є по суті і духу Християньскими але лише проявами поганства в Християнстві Усталивши згідно Писання форми Евангельского поклонення ми все маємо памятати головну засаду поклонення Богові: що її устанив Христос. Ми мусимо поклонятись Богові Духом і Правдою. Не зовнішніми висловами і вправами ми шануємо Бога, але відношенням нашого серця до Нього. Тому найбільш зразкове назовні Евангельське з брання може бути остільких огидне Богові як і напівпоганська відправа якого будь здеморалізованого священника Тому додержуючись простоти в наших зібраннях ми мусимо доджержувати понад все чистоти життя і щирости віри.

М. Ф.

By permission of S.S. Times

РЕДАКЦІЯ „ЕВАНГЕЛЬСЬКОЇ ПРАВДИ" БАЖАЄ ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ ВСІМ СВОЇМ ЧИТАЧАМ.

Ievanhel'a'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Ярославъ Галинський

ІВАН КАЛЬВІН

(Доповідь)

По друге: Ім'я Кальвіна означає внутрішнє посвячення, від самого початку поріжнення протестантизму. Бо підчас коли Цвінгліяне, Лютеряне і Англіканисти безнастанно себе ще самі побоювали, стоворив він у своїй „інституціи" научний систем, в якім він все, що у тих трьох групах було управненого зіллав в одно і через те зібрав в один центр всі правдиві реформації. В тім полягає світово історична велич Кальвіна. Він не є творчим духом, так як Лютер або Цвінгл, він не шукає нових доріг, не є Колюмбом реформації, але її пластичним систематиком, великим льогіком, який все, що було явного, ще раз на ново як найстрогіще передумав та пред ставив світові як щось одностайного. Із вільного завзяку Цвінглього і Лютра до людських совістей сотворив Кальвін науку, теологію, релігію і можна сказати, він побудував мури, на яких католицька реакція поломила свої зуби.

Що дотичить науки о Господній Вечері, то Кальвін заєдно посередині становище між Цвінглієм а Лютром; він вчив, що прославлене тіло Христа проміняє на цілого человіка, а отже діланням, так як цего не хотіли і не могли також перечити Цвінгаї і Лютер. У тім змислі прийшло 1549р. до згоди між мешканцями Женеви і Церквою у тзв. „Консенсусе Пьгуріус". Будлінгер і Кальвін в одноковій міри причиняються до уложення цего віроісповідання, яке стало, підвалиною поєднання всіх швайцарських Церков, при чому Цвінглізьмом розвинувся в Кальвінізм.

Тому також і ми мусимо встаючи і ангажуючи дякувати Всемишньому за ласку, що Він дозволив нам стати реформаними. Бо кальвінізм, це релігія активности і енергії волі, якої так дуже нам потрібно у нинішнім модерним часі. Певно, що у кальвінській побожности не достає тих ласгідних, чутливих черт, які стрічаємо у Лютра і Цвінглього. Зате однак навчив Кальвін своїх сторонників перемінюватн в д існість все, що вони пізнали як Божу правду, не інакше як нині електротехнік переміне силу і енергію водопада у світло, тепло і робучу силу

І коли хто говорить: так, коли лише Кальвін так шорстко і односторонно не висказав був своєї науки про предестинацію або призначення людей Богом, науки, яка у своїх наслідках дав дуже барзо до думання, — то ми ні це відповідаємо, що ця наука, правильно понята не містить в собі нічого що гамувалоби обичайну волю, але протавно, є її товчком. До каз на це є готовий. Ця наука сотворила образ Гугенота музеїнського і Лютра до людських совістей сотворив Кальвін науку, теологію, релігію і можна сказати, він побудував мури, на яких католицька реакція поломила свої зуби.

Що дотичить науки о Господній Вечері, то Кальвін заєдно посередині становище між Цвінглієм а Лютром; він вчив, що прославлене тіло Христа проміняє на цілого человіка, а отже діланням, так як цего не хотіли і не могли також перечити Цвінгаї і Лютер. У тім змислі прийшло 1549р. до згоди між мешканцями Женеви і Церквою у тзв. „Консенсусе Пьгуріус". Будлінгер і Кальвін в одноковій міри причиняються до уложення цего віроісповідання, яке стало, підвалиною поєднання всіх швайцарських Церков, при чому Цвінглізьмом розвинувся в Кальвінізм.

Тому також і ми мусимо встаючи і ангажуючи дякувати Всемишньому за ласку, що Він дозволив нам стати реформаними. Бо кальвінізм, це релігія активности і енергії волі, якої так дуже нам потрібно у нинішнім модерним часі. Певно, що у кальвінській побожности не достає тих ласгідних, чутливих черт, які стрічаємо у Лютра і Цвінглього. Зате однак навчив Кальвін своїх сторонників перемінювати в д існість все, що вони пізнали як Божу правду, не інакше як нині електротехнік переміне силу і енергію водопада у світло, тепло і робучу силу

І коли хто говорить: так, коли лише Кальвін так шорстко і односторонно не висказав був своєї науки про предестинацію або призначення людей Богом, науки, яка у своїх наслідках дав дуже барзо до думання, — то ми ні це відповідаємо, що ця наука, правильно понята не містить в собі нічого що гамувалоби обичайну волю, але протавно, є її товчком. До каз на це є готовий. Ця наука сотворила образ Гугенота музеїнського і Лютра/ до людських совістей сотворив Кальвін науку, теологію, релігію і можна сказати, він побудував мури, на яких католицька реакція поломила свої зуби.

III.

Однак ця строга, бо навіть суворa обичаєва карність Кальвіна. Ізза якої членів женевської громади не лише карано такими духовними карвами, як екскомуніцією з громади, або виключенням від участи в Господній Вечері, але також найтяшими горожанськими карами. Жінка начальника міста мусіла на довго літо до вязниці за те, що взяла участь в розпустному балі у своїх кревних і т.д. Через те тратить певно на блеску ці чудесні зображення обичаєвої чистоти міста Женеви, — підчас коли всеж таки потрібно було уживати таких середників до його привернення. Мимо цего однак булоб несправедливо удалежнювати величезні здобутки Кальвіна на полі поправи обичаїв від цих середників карности. Це, що нині нам не удається, або удається лише у дуже скромних розмірах, це удалось йому: зробити людей чинним

Певно однак,— це треба тут зазначити. — Кальвін мав у собі щось старозавітного. Він хотів мати видиме Царство Боже. Цвінгаї також; однак кажеть у тім Божім Царстві хоче він зовсім передати в руки світської зверхности; Кальвін хоть навчали, щоби світська зверхність поступала місія приносів у вказівок Церкви, консисторії і пастора. Так то був він справдї женевським батьком, володів державою і опікувався одинцями, проклав всю славолю і крим своєї наукй, на підставі св. Письма, не уявлав більше нічого. Також його поступовий з Серветом стоїть у звязку з цілим уряженням того Божого Царства, в якім тім свій як і в старозавітній теократії не могло бути бесіди про толеранцію інакше думаючих

Женева означала і означає незвичайний пріщіп і в женевській Церкві обявилося чисте здійснений реформаторських змагань XVI. століття. Се була почва, на якій протестантська етіка могла розвинутися і розростатися до повної, строгої певности категоричного імператива, як це пізніше сформулував Кант. Через цілі століття був тоді Кальвінізм і обичаєва строгість рівнозначними поняттями; і коли ми між тим, на етичніи або соціяльно етичніи полі зробимо який небудь поступ, то ма ємо його остаточно завдячити товчкови, який вийшов від Кальвіна і до нині ще між нами діяв.

Щоби не бути вузкосердечним, треба признати Кальвінів, як правдивого представника свого століття, і мимо тих всіх недостач він світив великим палаючим світилом, яке широко по світі розсилало своє проміння. Довго ночувало Женеву „протестантським Римом".

„Пост тенебрас лакс". „через темряву до св тла". „Звучить женевський „клич. І він дійсно справдився. Через темряву в гору до світла дійшло багато народів в наслідок кальвінської релігійної обнови, не останнім чейже будже і наш нарід!

Тому нехайже ім'я Кальвіна буде у вас у великій і високій почести. Певно, часи основно змінилися. Очевидно, що ми не годимося в дечім з женевським реформатором. Ми вірямо, що ні на крок не відступаємо від християнства, коли ми, і то щиро, відносимосєя толерантно також до інакше думаючих і любимо та поважаємо їх як своїх братів. Розуміючи слово Христа: „Моє Царство не є від цього світу". — всеж таки однак ми є сильно переконані, що Царство Боже зі своєї сторони має досить сили, щоби устояти і придбати форму внутрі і зовні Церкви:

Тому нехайже і на нашій дорозі до пізнання правдивого Бога присвічує нам світло, яке вийшло з Женеви; маючи перед очима величаве діло Кальвіна голосимо і візнаємо рідом з нашими братіми з Женеви

„І розумні сяятимуть як сяйво твердині і ті, що навчили многих до праведности немов зорі, по вік, на завсіди".

(Дан. 12:3.)

Христина Алчевська
ВІКИ І ЛЮДИ

Минається час...
Минуться покоління,
На суд віків полящуться діла,
По днях безбожія
Зродиться сумління
І скажуть всі .
„Ось совість ожила!"..
У безвість літ
Дрібні відійдуть вчинки,
Погляне час негоду хвилювань,
Людям новим
Не буде ні хвилинки,
Щоб спомянуть
Імен бездонну глибь.

І вас вони,
Відчизни пси, гнобителі людей,
Забудуть теж,
Проклін серцей ночей!
І так ніч вже казкою лишиться
В устах віків
Незлобних поколінь;
Вони життям
Сумирним затьмарються
І прощіте вогнем
Новіх стремлінь!

Хай буде світ
Постійно повен віри,
Що тільки те
Лишиться по віках,
Що дух творив,
Працюючи над міру,
А не той вік,
Що в людях сіяв жах..

УВАГА!

Українська Пресвитерська Громада в Торонті запрошує усіх бажаючих на Релігійний Концерт що відбудеться в суботу 16-го січня о 8 годині ввечір, в церковній будинку.

(20 Кавернонт вул.)

Вступ для дорослих 35 п. для дітей 15 п.

На концерті виступатиме хор громади

КАЙФА АВТОР ТОТАЛІТАРНОЇ ЕТИКИ

Один же з них, Каяфа, бувши архиереем року того, каже їм: Ви не знаєте нічого, і не думаєте, що лучше нам, щоб один чоловік умер за людей, а не весь народ загинув Йоан 11:49,50.

1. Вступ.

Цікаво, що проти Христа радилися в ті дні всякі групи. Прихильники Ірода, не раз збірались на раду пляшючи, як вбити Христа. Жидівське князівство радило раду проти Нього. ЩО є вражаючим так те що видима церква тодішня, так само радила раду проти Месії. Замість того, щоб приняти Його як ізбавителя, вони радили в який спосіб знищити Його.

Перед тим як вони взяли Христа, вони збірали велику нараду аби спільно обмірковати способи, якими вони могли б осягнути своєї цілн і від так спільно знайти для себе виправдання, чому власне вони мали вбити Христа. Їх дискусію архиерей Кайфа підсумував в своїй раді, а його аргументами уді присутні погодились і рішили приступити до як найскорщого виконання свого плану. По суті аргументи Кайфи, зі самі, що в наші дні ви почуєте від націстичних і комуністичних ідеологів. Первосвященик Кайфа, без сумніву є їх духовним предтечею Кайфа був талановитим, визначним провідником свого народу, але так само як і деякі провідники в наші дні не був спосібний знайти подинокої правдивої дороги до життя і свободи, для себе і свого народу.

2. Ми проаналізуємо зміст ради Кайфи, котра так влучно висловила думки його спільників. На їх думку Христос мусів вмерти. Не тільки Його було зовсім непотрібно для них, але Він був великою перешкодою для їх цілей і плянів. Кайфа з своїми спільниками голосили перед світом велику любов до свого народу і ніби бажали спасти його від римської кормиги. На їх думку ця любов до народньої справи вимагала, аби вплинви Христа серед народу були зовсім знищені. Мало того, тому, що наука Христа і Його сила і чудеса притягали тисячі людей, вони думали що Його треба було убити. Каяфа подав два аргументи, що були прийняті одноголосно. Першим аргументом була ніби політична необхідність в Християнській смерти. На їх думку, наколи б весь нарід прийняв Христа, це мало б роздратувати без потреби римлян. Поява нового релігійного руху, вони гадали, ослабила б і розбила сили народу та зменшила б їх спротив проти займанців. Вони твердяли що коли б нарід прийняв Христа, то прийшли б римляне і забрали місце і нарід. Аби цього не сталось Христос мав умерти Друга причина була чисто практична. Вони мильно рішили, що хтось мав погинути, або Христос, або нарід.

Отже на їх думку краще було, щоб погинув один чоловік, а не усі люде. Смерть одного мала спасти їх партію і націю від остаточної руйни, тому цього одного рішено було вбити.

3. Яка є моральна вартість цього рішення. З точки зору усіх єврейських політичних рухів Кайфа розсудив добре. Він вимайдете в наші дні тьму людей, котрі погодяться з думками Кайфи. Скажемо треба щоб якась невинна особа була вбита за для інтересів партії. Скажемо провід їх спільників переконані, щоб смерть цієї невинної людини врятує усю ситуацію і наблизить сповнення їх бажань. Девятдесят девять з сотки скажуть нехай) та людина вмре для добра загалу. Це є мораль Кайфи, що й Бог є своїй ненависти до гріха осуджив на нескінчені муки, погибіль і знищення.

Для Кайфи не було важно питання, чи та людина котру вони присудили на смерть винна чи ні. Цього питання навіть не піднослося на тій раді. Для них не мало найменшого значення питання чи це було справедливо чи ні відхилити Христа на смерть. Інтерес загалу, так як вони його розуміли був рішаючою річчю. Бог в Своїм Слові наказав нам не йти за загалом робити лихо. Право одного не може бути принесено в жертву користи чи добробуту інших. По слову Божому, життя самого останнього дикуна в Австралії не може бути відібрано, для користи навіть усього всесвіту, його найменші права не повинні топтати навіть для добра усієї людської раси. Справедливість неможна міряти числами, важити на гроші, чи обмінювати за користь. Людина має обовязок бути справедливою навіть супроти ніякої худоби. Рада Кайфи була за позбивлення всякої моралности і справедливости.

Окрім того вона була на скрізь лицемірна і брехлива Кайфа жидав Христової смерти за для римлян, але римляне нічого немали проти Христа Напроти це римлянин Пилат пробував переконати народ щоб випустити Христа. але нарід кричав за Варавою. Римляне ніколи не змогли б забрати, а ні їжста, а ні народу. як щоб нарід прийняв Христа як Месію. Кайфа, священики і фарисеї, мали іншу дійсну причину. Архиерей були в більшости з партії садуків Ця партія подібна до безбожників в наші дні, не вірила а ні в Духа, а ні в воскресення з мертвих. 2-а партія Фарисеїв що складала більшість в сенідріоні, навчала людей, що вони можуть спастися додержуван ням ритуалам і легалістичних приписів.

І одні і другі бачили, що їх вплив зникав як сніг на сонці від науки Христа. На великий гнів садукеїв, Христос воскресив Лазаря із мертвих перед великим згромадженням людей. Він наочно доказав людям, що воскресення з мертвих є фактом, цього йому садукеї простити не могли. . Попробуйте переконати релігійного чи політичного фанатика. Він відкине факти і дійсність і буде вас ще більш ненавидити. так є тепер так було тоді. Гнів фарисеїв не був вечший. Наука Христа, кожна притча була смертельним ударом для фарисеїв. Люде пізнавали, що Царство Боже відкривається не в ритуалах, не у ніг священика, не в каднлі і свічці, - але в дусі і правді. Не що інше, як правдива наука і діла Христа були дійсною причиною постанови ради сенідріону.

4. Історія підтвердила, що розрахунки жидівського, політичного і релігійного проводу були нікчрібні помилкові. Вони Христа розпяли, але за короткий час прийшли римляне і забрали нарід і місто. Країна була залита кровью. Самого первосвященика Кайфу. римляни скинули незабаром і він вмер неславною смертю. Те чого вони найбільш боялись сталося. Нехай доля страдавшого Ізраіля буде наукоф для Українців инших днів і для нашого проводу. Є два закони повоювання, дві засади на котрих ми можемо будувати. Один веде до руйни, другий до життя. Пріщіп що неминуче приведе до руйни і погибелі одинцю, чи націю без різниці це є пріщіп Кайфи, що ним керуються більшість людей і провідників. Цей пріщіп Кайфи містяться в його двох твердженнях. Перше е „Ви нічого не знаєте". Цеб то розум Кайфи зачмарений і офанатізований, поза ним нема іншого світла. він е поодинокий авторітет, він е сила. він знає усе, решта не знає нічого і знати не може. Друга засада е: „Лучше щоб один умер за нас". На цім пріщіні побудовані усі модерні політичні злочини Від нас вимагають всілякі скрайні рухи аби ми зреклися в їх користь, свого майна, бо кажуть дай. Мало того від нас вимагають нашого життя і крови, для сумнівних експериментів. За нас хтось інший має думати, планувати і все рішати. Все що ми прості смертні маємо робити, це віддати проводу останього долляра, і доручити в їх руки свою душу і тіло, а вони вже знатимуть що з тим робити. Кайфа, як і скрайні політичні рухи вчив, що краще, щоб хтось умер за нищ во ни ж самі мали зістатись. Ця засада на якійсь час може принести успіх. Кайфа мав якійсь успіх з початку, але неминуче на кінці все мусіло кінчитись руйною Кайфи і його спільників. Інша засада, що е протилежною засаді Кайфи, це е засада Христа. В той час, як Кайфа оголошував „Ви не знаєте нічого" Христос можився до свого Отця „Отче нехай діється воля твоя". Кайфа старався накинути людям свою користь і свою волю. Христос не шукав свого, але добра і щастя людей. Чаша Христа було повна мук, але Він готовий був її випити. Кайфі казав що лучше, щоб за них умер хтось інший, самі вони хотіли жити лише для себе і готові були взяти інше життя, для поліпшення свого.

Христос відлав своє життя за нас. Який величезний контраст! Це є контраст помiж любовю Бога і ненавістю бісівською.

Кожна людина має вибрати собі чи вона житиме згідно програми Кайфи, чи вона прийме життя з рук Ісуса Христа.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES ARCHIVES PUBLIQUES CANADA

ДО УВАГИ УКРАЇНСЬКИМ КАТОЛИЦЬКИМ І ПРАВОСЛАВНИМ І ІНШИМ ГРОМАДАМ В ТОРОНТІ

„Український Робітник" помістив статтю Ганни Арабської „Жіноцтво нинішнього часу". В цій статті є чудові поради матерям. Нище ми наводимо одну з них: „Теми українські матері про нічо так не дбають, як про те, щоб їх діти були прибрані в найкращі строї й були найпопулярнійші на танцях і забавах. А підм і приявися на пишні танці. Більшість модерних танців, це збіговиська всякої запсутої голоти, де в більшости чоловіки танцюристи, це пяні розперезані весельчаки, які здуть на танець, щоб задовольти свої низькі звірячі інстинкти. Найвідповіднійша танцівниця для такого гультіпаки це та дівчина, що не відмовить ся з ним іти „на прохолоду" до авта, або денде нога стіни будинку, де відбувається танець. А матері пересиджують, нераз на таких танцях цілими ночами. Не тому, щоб мати своїх дочок не оці, щоб вже не поступали, але, щоб потішитись їх „популярністю".

У нас в Торонті ці „збіговиська запсутої голоти" мають

УЧЕННЯ ПРО ЛЮДСЬКУ ДУШУ

Професор стислих (точних) наук Сорбони – найславнійшого французького університету – Шарль Анрі про людську душу пише.

„Ті, що тверда вірили в безсмертність людської душі не помилялися, вони мали передчуття істини, яку тепер підтверджують наукові досвіди. Хемік й біолоґи вже докладно розібрали людину. По всіх без мірно точних доказах виявилося, що залишається щось, якась сила назвіть її, як хочете, - - котра видає дивні проміння. По дуже докладній перестудіюванні тих промінів виявилося, що тих промінів ніяким способом не можна змішати з функціями тіла. Досвіди ті можна повторювати сотни раз при помочі точних апаратів, але за кождим разом виявляється присутність тої дивної сили. Можна присутність її стверднти з математичною певністю, але вона можно того зали шається невловимо ніяким способом . Сила та, науці до цеї пори невідома, — функціонує безнастанно. На ту силу смерть людини не має найменшого впливу; безумовно й абсолютно певна річ, що та сила в нас не зиає ніякої смерти. Вже математично, хемічно й фізично певним е, що в людині існує безсмертна душа. Не підлягає нїнкому вже сумніву, 1) що існування душі це факт математично, фізично й хемічно доказаний,

2) що душа не реагує на смерть, бо вона безсмертна,

3) що душа кожної людини знаків, 4) що з огляду на те, наука мусить тепер прийняти, що життя людини кінчається смертю тільки зовнішньо, а в дійсности продовжується в безконечність".

(„Наша Бесіда")

Сергій Павленко

СЛІПІ

Косар в степу траву стинає,
Женці назубляють серпи,
Господар поле оглядає
І думо: скільки ж то з копи
Змолотить він у три цілни?

Дідусь у пасіці старенький
Збирає молоді рої;
Йому „щастить" і він радень-
ки!
Заходи виручить свої
І ниву сплатить у гаї.

Чабан глядить свої отари,
Настриг шерсти, вгнів надбав,
Будує три нові кошари,
Купив в мягком глибокий
став.
І третій приробив поставь.

Розумний ковалів хлопчина
Учився в батька майстерства,
Бо бачив: свіжа копійчина
І паляниця не черства
Є в батька завше з ремества

Скінчивши вижший курс наук,
Міркують дідича сини
Про карти, про дівчат, про
штуки,
Де-б легче заслужить чини
Та брати гроші й ордени.

І так для користи своєї
Торгують, вчаться, сюють
жнуть...
Немає вижшої ідеї:
Самим щоб багатіть, жи-
вуть, ...
І щастям се лише й зовуть.

Слині Ви щастям те назвали,
Що тоне й гине і горить!
Ви щастя в тліні поховали —
І стели гній з його творить.
Тим щастям в світі... й не зо-
рить.

ВЛУЧНА ВІДПОВІДЬ

Знаю чоловіка, який на старість відмолод. Спитаєте в який спосіб? Він почав читати Євангелію він мав багато сумнівів в науці католицької церкви. Він бачив багато блудів. На жаль, аж в старости літ дісталась в його руки маленька книжочка: Євангелія від Луки в української мові, а відтак інші, згодом ціле Свяге Письмо. Він читав, а про те що часом заходив до церкви. Одначе сповідь поминув, не пішов сповідатись наступного року. Його „пастир" це зауважив. Стрінувшись з цім чоловіком він почав допитувати чому цей не прийшов до сповіди.

Я зрозумів, відповів старий євангелик, що гріх є перезтром законів Божих, тому лише один Бог може простити гріх. Слово ж Боже вчить, що Бог нікому недоручував своєї влади прощати гріхи окрім Ісусу Христу. „Один бо посередник поміж Богом і людьми, чоловік Ісус Христос". Отже кожна людина, неважно чим вона є і яку посаду займає, як що вона твердить, що Бог їй доручив прощати гріхи є самозванцем. Вона подібна до тих, що не входить в двері, але лізуть через вікно.

Вірючий широ.в Бога, повинен уникати гріха, а я ходячи до церкви що року, щоб одержати прощення гріхів від такої самої людини як і я, грішив перед Богом. Навіть в церкві співають: „Сповідаймся Богу небесному" Богу а не священикові. Тому и перестав шукати прощення гріхів від священика, перестав грішити в такий спосіб.

Х-к.

МАЛИЙ КАТЕХИЗМ

Питання 22. — Як Христос, будучи Сином Божим, став чоловіком?

Відповідь — Христос, Син Божий, став чоловіком, взявши на себе справдіщне тіло (і) і душу (і), через зачаття силою Святого Духа, в утробі Діви Марії, родившись від неї (к), але без гріха (л).

і) Коли ж діти сталися спільниками тіла і крови, і Він так само спільником їх, щоб смертю зничити того, що має державу смерти, се есть діявол.

і) Матт. 26:38. Тоді рече до них: Тяжко сумна душа моя аж до смерті. Підождіть тут, і не спіть зо мною. Лука: 2:52. І вироставь Ісус премудростю й станом, у ласці в Бога і в людей.

к) Лука 1:31.35. І ось зачнеш ти в утробі твоїй, і вродиш Сина, й наречеш ім'я Йому Ісус. І озвавшись ангел, рече їй: Дух святий найде на тебе, й сила Вишнього отінить тебе; тим і, що вродиться свяге, звативметься Сином Божим.

л) Не маємо бо архиерея, що не міг би болїти серцем у немощах наших, а такого, що дізнав усякої спокуси по подобію, окрім гріха. Жид. 4:15. Діяння 1:14

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Редакція Евангельської Правди висловлює своє щире співчуття родині Гром.Петра Стефурака, що його бог покликав з цього життя. Покійний був активним працьовником в своїй місцевости і щиро цікавився громад жими справами. Гром. Петро Стефурак переживав тяжку довший час з родиною в Городд Онт.

ЗДОРОВЛЯ ДЛЯ КОЖНОГО ДНЯ

Е.МакМіркі, Доктор Медицини, L.B.E.

День.

Ви будете читати цю сторінку десь в Грудні 1942. Як ваше здоровля? Прошу памятати, що одним з добрих правил здоровля е приймати кожний день таким яким він приходить. Це лякливо б кожного, як щоб ми мали дивитись в далеку будучину. Ви непотребуете цього робити. Бог в своїм милосерді захистив нас від цього. Він і лише Він знає що будучина нам принесе. Він і лише Він може дати нам силу для неї. „Поки життя твого, поки буде сила твоя" е одним із великих обіцянь Бога. Приймайте кожний день таким як він приходить. Дивитися на цього раником, потім як він помолиться, так як артист дивиться на свій малюнок подібно тому як артист пробує зробити його досконалим, так само і ми повинні намагатись зробити свій день досконалим. Думайте про обовязки життя, що належать до цього дня. Обовязки життя мусять бути виконині. Ви зможати виконати їх вчора і в Божої Ласки ви зможете виконати їх сьогодня. Ви можете зробити одну чи другу річ і вставши на час зробити добрий початок. Це вам поможе. Не пробуйте робити усе наразі Навчіть інших помогти вам і поможуть їм щоб вони знали, як помогти вам. Кінчіть одну працю перед тим як ви починете іншу, та не нервуйтесь через малі речі. Малі речі не є для того, щоб зробити ваше життя непріємним. Будьте веселі. Зробіть добрий плян для вашого дня і старайтесь його виконати. Плянуйте вашу працю, але так само плянуйте про якийсь відпочинок і троха розваги.

Великі Дні.

Є два великих дня в Грудні. Це Різдво і Вечір Нового Року Як що ви памятаете, що більшим благословенням е давати ніж приймати, Різдво може по могти вашому здоровлю. Користайтесь своїм здоровлем розумом та майте міру і не сідіть до дуже пізнього часу ані Різдвяного вечора, Новорічного чи якого іншого вечора. Це не оплатиться. Люде що мають добрий розум, так само звичайно мають добре здоровля.

Думайте.

Вечір Нового Року є добрим часом щоб вглянути своє життя і здоровля. Які добрі звички ви маете? Затримайте їх і додайте до них. Які погані звички ви маете? Позбудьтеся кожної з них. Не губіть в гніві рівнівараз в 1943. Зречіться неважливости, Забувливости.

ЯК ПРОМОВЛЯТИ

В культурно освітній праці маємо два головні способи діляння: живе і друковане слово. На перше місце все і всюди висувається живе слово, як найкращий спосіб, що ділає на людей менше вробленних і менше освічених. Живе слово далеко перевищає писане, чи то друковане, що то говорить до людей тільки своїм змістом і формою та доходить тільки до ума, а живе слово говорить своїм змістом і формою та доходить не тільки до ума, а також до волі і серця. Гарна промова, може дуже багато доброго зробити серед наших слухачів — нераз може і вірazу піднести гарну думку, оживити оспалість, піднести духа та злохотити до праці. Промова зла, т. е. невідповідно приготована, псує з місця почате діло, знеохочує слухачів і відганяє від дальшої праці над собою.

Приготовления промов.

В слідуючих увагах буде подано інтелігентним, але початкуючим на полі праці серед народу людям, кілька уваг і поясень, як промовляти і як евентуально повинні виглядати промови (передовсім виклади) відповідно до друку, як треба їх укладати і т.д. Рівночасно хочу зробити уважними навіть і досвідчених працівників на тому полі перед помилками, в які влазять помимо безнастанної над собою контролі власної і чужої, мимо знання, і мимоволі.

В приготованню до більшої промови, а передовсім до виладу, треба мати перед очима слідуючі приниипи:

1) Памятай, що слова летять і розлітаються! Числиов з тим і вираховуй кілько думок з висказаних слів можуть слухачі запамятати! Ціль викладу має більше діяти на волю чим на розум. Виклад чується тільки раз і неможна його повтарити.

2) Памятай, що говориш до слухачів невправлених до умової праці, а змучених фізичною працею..

3) Памятай, щоби уникнути слухачам слухання а щоби їх спонукати до слухання, треба щоб вони були їх будити. Мати на увазі, щоби промова не ділала на слухачів так, як порошок до спання.

Конечно потрібні приміри викладів і уваги, що то їх треба поставити проповідникам, е такі.

1) Цілий виклад повинен будувати проповідник сам. Не треба ще розумїти так, що проповідникові не вільно уживати готових вже матеріялів, може навіть готових в цілому змісті, готових викладів чужої думки. Ні! Це значить тільки, що проповідники повинні так перенятися темою і цілим змістом викладу, щоби всі слухачі мали перед конанни, що цей виклад плине ним з глибини душі і він е в цілости нашим твором.

Прелегенти, чи то проповідники товариств, е настільки занятні, що не вистарчає їм часу відповідно приготовити викладів і промов і тому мусять користуватися вже готовим матеріялами. А тоді головною перестороною прелегентам е це, щоби мимо всього виклад ішов нам з глибини душі а не тільки з памяти:

Виклад має бути власністю прелегента — це залежить (помимущим уроджені здібности) від праці, яку вложиться в це діло.

Переб:р промови повинен бути ясний, і простий та зкупчений. З уваги на психіку слухачів.зарібників, на їх недостаток умового вищколення, треба виклад зложити так, щоби його зміст складався тільки з трох головних точок. Це цілко вито вистарчаюче. Навіть при історичних викладах можно до цього приноровлятися.

Якщо проповідник бажає щоби принаймснше ці три точки дрижалися в памяти і в душі слухача, то повинен заповісти їх на початку вступу викладу чи проповіди і пригадати їх при кінці кожної точки, як також реасумувати все сказане на початку закінчення.

Треба вистерігатися великого блуду — т. е при кождій нагоді відходити від теми, що може спричинити згубу головної провідної думки В де яких фахових прелегентів трапляються випадки в промовах, де говориться про все і всі, що рішучо затемнює властиву мету викладу.

Про тему викладу повинні передовсім памятати ті промовці, що звикли робити довший до властивого викладу вступ, що цілої його основа, — і такі - т.е найгірші — промовці часто не вміють закінчити своєї промови, хотяй всі слухачі очікують нетерпеливо закінчення.

3. Не переборщувати! Найбільш загальний блуд в малодосвідних прелегентів бувае той, що ці промовці прирускають, що їх слухачі знають і географію і історію і літературу, якуюприроди, та що мають поняття про хемію, фізику, ви щу математику та фільозофію і т. д. Цей блуд повстає з браку знання психології слухачів та брак орієнтації взагалі

Прелегент не повинен виходити ніколи з засади, що його слухачі не багато знають. Нераз може він обговорювати всім добре відому історію, але якщо він робить це в оригінальній та цікавій спосіб, тоді всі його слухають з великою увагою

(Докінчення буде)

Українська Пресвитерська Громада в Ошаві, Онт.
486 Simcoe St. South
Пастор: І. Яцентій, Дірігент хору Гром. С. Тура
Органіст Степан Салмерс.
Богослужения о 11 год. рано кожної неділі
Недільна школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо.

Перша Українська Пресвитерська Церква
49 Beacon Street, Newark, N. J.
Богослужения: 11 година рано.
Недільна школа: 9.45 година рано.
Пастор: Лука Стандрет.
Дірігент хору: Юрій Кириченко.
Органістка: Стефанія Шумська.
Настоятель Нед. Школи: Едвард Воловина.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ІВАН ГУС

Невеликий числом, але сильний духом чеський нарід випередив у культурі і поступі багато більші числом і багатші довитою та просторою землею інші славянські народи. Це одинокий сьогодні славянський нарід, що тримає крок з пів'лізованим світом і відіграє в цьому світі чималу ролю.

Нас Українців-евангеліків цікавить це з'явище в житті народів і ми ставимо собі питання: Чому то Чехи випередили всіх Славян, чим вони кращі від других народів?

На ці цікаві питання дає відповідь і географія (наука про землю) та історія (наука про давнину.) Перша навчає нас, що чеська земля находиться в середній Европі в сусідстві західньої, — в сусідстві тих країв, де проходила в середніх віках релігійна реформація. Друга ж (історія) навчає нас, що Чехи під оглядом релігійної реформації випередили навіть своїх сусідів Німців.

Наука оперта на Св. Письмі, ширена в Англії Іваном Вікліфом при кінці 14.віку, прийнялся дуже гарно і скоро в Чехії. Правда в цьому ділі помогли багато звязки чеських народніх вершків з такими ж верхами в Англії. Жадні науки і права Чехи студіювали (вчилися) на університеті в Оксфорд (Англія). Також і те правда, що зерно здорової науки благородного Вікліфа впало на пригожий грунт — в душу шукаючого правди, чеського народу. А подав свойому народові ці що благодатню науку евангельського християнства великий сын чеського народу: Іван Гус. Ім'я цього великого чоловіка, а радше його наука зробила відомим чеський нарід цілому культурному світові. Цей неустрашений борець і мученик за Христову Правду вложив свою душу і серце до чеському й іншим народам, яким шляхом йти поневолені людині та всьому народові, що би наблизитися до правди і відродитися духом, а це на славу Всевишньому і собі на пожиток та добро.

Чеський нарід пішов дорогою, вказаною Іваном. Гусом. За духовни відродженням чеського народу, прийшла на чеську землю освіта, а в слід за нею: добробут народня сила проквітнють веселий частрій, охота до життя і до творення. Чехи стали господарями на своїй, донедавна ще поневоленій, землі. І це все завдячують Чехи Великому Духови Івана Гуса.

Хто ж був той великий чоловік, де він родився, чим займався у своїому житті, та чим став він великим?

Іван Гус родився в селі Гусинці на чеській земл:десь около 1369 р. Вже в році 1398 став він завдяки своїй небуденій вченості професором славянського празького університету, а в слідуючому році після того (1399) боронив прилюдно в учений дестпті (балачці) засади і твердження англійського вченого, батька релігії моі реформації, Івана Вікліфа цим звернув на себе загальну увагу католицької церковної ієрархії! Від тепер зачинається, зразу — що правда — тихо, але вперта боротьба між Іваном Гусом і його прихильника ми з'єдної, а між католицьким клером з другої сторони. Та мимо цього Івана Гуса іменують в році 1401. деканом фільозофічного видїлу празького університету тай проповідником Вефлиємської каплиці в Празі. Іван Гус, як людина високо вчена і поважна, користувався великим впливом на королівськім чеськім дворі і був сповідником побожної королеви. Навіть шорсткий і деспотичний король В'ячеслав шанував і поважав Івана Гуса.

В році 1403. вибрано Івана Гуса ректором празького університету. І того-ж самого року він горячу деспуту а обо рові науки Вікліфа. В тім часі мандрував по чеській землі учений муж, Ієроелім з Праги, і ширив науку Вікліфа, та поглядя на цю науку Івана Гуса, по шляхотських дворах, куди Ієроніи, як шляхтин з походження, мав вступ. Сам Ієронім учився в оксфордському університеті в Англії, принїс з відтіля двори Вікліфа і поширив їх у Празі. Бував він також у широкому світі, між іншим і в Палестині, та був дуже добре обзнакомлений з багном, у якому тонув тодішній Рим.

У чеськім народі росло невдоволення з тодішньої релігійної практики, а церковна ієрархія вичувала за це головно Івана Гуса. До цього чеського невдоволення причинився також у значній мірі спір між Чехами а Німцями за празький університет. А що Іван Гус, як чеський патріот, став рішучо за права чеського народу, напитав собі ціни у Німців смертельних ворогів.

Вже в році 1409. оскаржила церковна влада Івана Гуса за це, що він буцім-то підбурює нарід проти духовенства, а Чехів проти Німців. Йому закинуто, що він погорджував Католицькою Церквою та ганьбив у проповідях церковні суди тієї Церкви; Рим називав осидком антихриста; священників, що уділяли св. тайн за гроші, проголошував богохульниками, та що він не тільки хвалив прилюдно науку і засади Вікліфа, але голосно бажав собі, щоб його душа найшлася по смерти там, де і Вікліфова.

Процес накинений Гусови архиепископом Збинком не відбувся тому, що Гус відкликався до папи Александра V. Хоч папа признав правду архиепископові і уповажнив його до переслідування Вікліфістів всіма способами, Гус стояв при своїм.

Тепер розгорілася боротьба між Гуситами (так називалися сторонники І. Гуса), а католиками. До огню доливали олии ображені Іваном Гусом Німці і де тільки могли, підставляли і Гусови ногу.

Архиепископ прикалав всім, хто мав у себе Вікліфові твори, принести їх і віддати церковній владі. Знесено тоді поверх 200 томів, оправлених в шкіру з золотими відтисками, книг, над якими вчинили „побожні" ксьонзян суд. Присуджено дорогоцінні твори великого батька реформації спалити. Не помогли протести вчених і університетів, не поміг навіть протест короля В'ячеслава. Книжки спалено прилюдно. В чеськім народі закипіло, як у горшку. У відповідь на цю злобну наругу над наукою, чеські молодші спалили прилюдно папські були.

Король В'ячеслав був якийсь час добре настроений до Гуситів, та коли побачив, що боротьба розгаряється чим раз більше за прихильність до ереси, душе, а католики оскаржують він вигнав з Праги декілька католицьких священників, а також порадив Гусови залишити Прагу, що Гус і вчинив.

Тепер Іван Гус виповів явно послух Римови, побораював усі зарядження католицької церкви, як противні Св. Письму. Він проголосив Біблію основою християнського життя і поступування, а свою науку ширив письмами, яких появилося біля 15. (Штуки друкарські тоді ще не знали!) Вправді Іван Гус не перевів Св. Письме, як це вчинив сто літ пізніше німець, Мартин Лютер, але справив існуючий перевід Біблії зроблений після Вульгати в 14. столітті.

Чеський нарід завдячує Іванови Гусови, крім церковної реформації, також розвиткови світської літератури. Заслуги Гуса на цім полі для чеського народу неоцінені.

Видавні письма Іваном Гусом в бехинській окрузі були редігованні — що правда — в шоршких тонї, але оборона правдивих засад евангельського християнства в тих письмах була строго річева і основна. Цими письмами поглиблював Гус раз зачату працю і круг прихильників духового відродження ширшав і міцнів.

А тим часом о римський прес тіл спорило між собою звязто до аж три папи. І коли один з них, Іван XXIII, скликав всесвіт ний церковний собор на осінь 1414 р.до Констанци (місто в Німеччині,) Іван Гус постановив поїхати туди і боронити особисто той науки, що її голосив на основі Св. Письма: Німецький цісар Жигимонт заохочував Івана Гуса до тої участи в соборі, а дав особистої певности й незайманости його особи, видав Гусови залізний лист. (Цей „залізний лист" перемінився потім у „повчий" завдяки безхарактерности і підлості того-ж таки Жигимонта). Ще з двома визначними Чехами (світськими) пустився Ян Гус в дорогу до Констанци, попращавши особним письмом своїх братів і запевнивши їх, що не відступить від правди Христової Євангелії під жадними умовами, ані погрозами.

Собор у Констанці зачався 5. падолиста 1414 р. Прибуло на нього більш 50,000 попів та світських вельмож.

Між іншими справами мав бути там вирішений також спір Івана Гуса з чеськими католиками. Вже при першім переслу ханні уявлили Івана Гуса і посадили в тюрму (дня 28. падолиста 1414 р. наклавши йому тяжкі диби на руки і на ноги. Зробили це ксьондзи з міськими радними, в порозумінні і на поручення того самого цісаря Жигимонта, який запевнив Гусови особисту свободу і незайманість особи („залізним листом".) Борця за Христову правду вкинули лицемірні і обхудними в тюрму, щоби придавити правду і убити її, як убивали її нераз вороги Христові.

(Дослівний буле)

A CHRISTMAS LEGEND

(contributed by L. Pelton)

Many years ago in a little village in Ireland, there lived a humble little Irish shoemaker whose days were spent in making shoes. He made shoes for the rich and the well-to-do, for the peasant the farmer and the not so well-to-do. One night, in the little room in which he lived he dreamed a wonderful dream. He dreamed of angels and heavenly music, he dreamed that God visited him and said that the Christ-child would come to see him the night before Christmas.

In the days that followed, much thought and puzzlement did the dream cost him. If the Christ-child were to come to his little room on Christmas Eve, how would he entertain Him—what would he, a humble shoemaker have to give to the beautiful Christ-child, God's most perfect gift to mankind? And then suddenly the answer came to him. He was a shoemaker—why not the finest pair of shoes within his skill to make? And so his hands went busily to work, cutting and stitching and sewing with most reverent care and when the shoes were completed he placed them in the window of his shop.

The day before Christmas a stream of hungry and cold visitors came to the little shop, for the old shoemaker was known for his many deeds of kindliness and love, and all who came to him found a friendly welcome and a most sympathetic heart.

When evening came, the shoemaker placed a lighted candle in the window beside the shoes. This lighted candle was his token of welcome and its rays were to guide the Christ-child's footsteps to the door.

No sooner had darkness fallen when a poor, wretched woman accompanied by a boy, dressed in ragged and torn clothing, came to the shop. Tired, hungry and cold, the light in the window drew their steps to theshop and there they were met with words of kindly greeting and an invitation to sit by the warm fire. The boy could hardly pass over the threshold, his bare feet blue and numb with cold.

After they had rested awhile, the shoemaker asked the mother what she desired the most and she replied, "A pair of shoes for my boy." But strange to say, nowhere in the shop could a pair be found to fit him. Every pair was either too large or too small. "Alas," muttled the mother, "if you only had a pair to fit him." Reluctantly the old shoemaker went to the window and struggling between the need of the boy and the desire to keep his precious shoes for the Christ-child of his dream, he picked up the beautiful shoes. Slowly he slipped them over the boy's feet. They were a perfect fit. For another moment, the shoemaker hesitated and then he smiled. "Keep them," he said to the boy, "they are yours."

Suddenly the room was touched with light and glory. From after off he heard the music of his dream and a voice saying, "Well done, thou good and faithful servant." And where was the poor, ragged child with the blue, numb feet? There he stood before the bewildered shoemaker, radiant with light, clothed with beauty —the Christ-child!

From that time on, each Christmas Eve, as long as he lived, the shoemaker placed a lighted candle in his window in the hope that the Christ-child would visit him again. From this shoemaker has sprung the custom, all over the world, of placing a lighted candle in the window on Christmas Eve. It is a symbol of welcome to the Spirit of the Christ-child which the people of Ireland say, visits the earth each Christmas Eve. Is it not a symbol too, of Him who came into the world that its darkness might be illumined and made beautiful, of Him whom we call the Light of the World?

NO PRESENT LIKE A BOOK!

Leeta McCully Cherry

Every child should find a good book in his Christmas stocking, no matter what else may be there! Books for young people are the open doors to fairyland: to happiness, good cheer and laughter; to knowledge of all that is worth-while and true, and to real freindships and appreciations of other peoples and other lands. Toys and games are great fun, of course, and most of them have a certain amount of educational value as well, but it is only necessary to watch any youngster intent within the covers of some book which has captured his whole interest and delight to realize just how much books can mean to a child. To the young, keen imagination, every character becomes alive and vital — the child is taken completely out of himself and his surroundings to live with all the changing moods and settings of the story he reads. If it is an animal story, he comes to feel that animals are personalities too, and that they have feelings and rights in life even as he has himself, and never again can he be cruel or thoughtless about them. In his travel books he actually feels that he is living the very life of the land he reads about, and what he learns there is likely to remain with him much longer than any geography or history lesson at school. Heroism, chivalry, adventure, bravery and good-living, all become a part of his very self as he experiences each varying phase with the favorite characters of his book. High ideals, right judgements, kindliness, religion, and good character are taught him there, without the child having the slightest idea that he is being taught. What a real responsibility it is to parents to see the right sort of books find their way into the hands of their children, no matter what their age may be!

As a mater of fact, you cannot start your child too young along the happy road of books. At first, of course, you will have to read the stories to your little one, and they must be simple stories about all the little things he is becoming familiar with in his small world, but you will be surprised how quickly he will respond, and how soon he will be begging you to come and read again. Already you are teaching him of life and living, and implanting in his baby mind the love of reading and good books. There are many delightful books for tiny folks, and you will notice as you read them aloud to your child, how wise is the teaching behind each story told--the great lesson of kindness, both to animals and persons; the doing away with prejudices against people and countries, taught so interestingly by describing the loveliness of foreign lands and our own Canada, and how like to themselves in all they do are the children of China and India and every other land beneath the sun. How very good and worth your time is this, for these baby-readers who are your children, will sometime be the people who must govern and control this world for us. Now is the time to mould their minds along the ways of peace and justice, love of God, and good neighboring with all those others who must live in this great world with them.

Of course all little children should have Mother Goose in some form or another, and it seems each year that Mother Goose is brought out in a nicer form than even the year before. This year there is The Tall Book of Mother Goose, which has 150 colorful pictures to illustrate it. Here are a few others which any little boy or girl would love--Dorcas Porkus, by Tasha Tudor, a lovely little story about a pet pig and two children, which has many pictures and takes but five minutes to read; The Little Farm, by Lois Linaki, one of the "Mr. Small" books and just as fascinating as The Little Sailboat, or The Little Airplane; Flip and the Cows, by Wesley Dennis, the story of a small colt who is afraid of cows; The Three Bears---The Three Little Pigs, both beautifully illustrated.The Babar Books ---- a whole series of them, all about an amusing elephant; Rosebud-about a great little rabbit; and The Little Magic Horse, by Tatiana Browne, a Russian fairytale. And for about 39 cent each you can choose any one of these, and all are splendid and well illustrated — The Golden Book of Fairy Tales; Bedtime Stories; The Animals of Farmer Jones; Nursery Songs; The little Red Hen; The Pokey Little Puppy; This Little Piggy and Other Counting Rhymes; The Alphabet; and a lovely little book of Prayers For Children.

Children of almost any age will enjoy poetry and should have it to read. A. A. Milne's humorous poems, When We Were Very Young, are most popular. Most children know about Winnie - the - Pooh, the jolly teddy bear and his friends, and many of these charming poems have been set to music. Another fine collection of children's verse is Silver Pen-

(Con. on page 8)

Yevanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

HEALTH FOR EVERY DAY

by Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

The Day

You will be reading this page some day in December 1942. How is your Health? Will you please remember that one of the Good Rules for Health is to take each Day as it comes. It would frighten anybody to look far and far into the Future. You don't need to do that. God in His Mercy has protected us from that. He, and He alone knows what the Future will bring to us. He and He alone can give us strength for it. "As thy days, so shall thy strength be" is one of the great promises of God Take each day as it comes Look at it, in the morning, after you say your prayers the way an artist looks at his picture and just as an artist tries to make his picture perfect, so we ought to try to make our day perfect. Think of the duties of life that belong to this day. The Duties of Life must be carried on. You were able to carry them on yesterday and by God's Grace you will be able to carry them on to-day.

You can do this and that and you can get out of bed at the right time and make a good start That will help you. Don,t try to do everything at once. Get others to help you and help them to help you. Show them how. Finish one job before you plunge into another and don't upset yourself over little things. Little things were not meant to make your life miserable. Cheer up. Make a good plan for your day and keep to it. Plan for your work but plan also for some rest and some pleasure.

Great Days.

There are two great days in December—There is Christmas Day, and there is New Year's Eve If you remember that it is more blessed to give than to receive, Christmas Day can be fun your health. Use your common sense and make your plans early for Christmas and Christmas time and be sensible and do not sit up too late either on Christma Eve or New Year's Eve or any other Eve. It does not pay. People that have good sense usually have good health

Think

New Year's Eve is the time to think over your life and health. What good habits have you? Keep them and add to them.

What bad habits have you? Get rid of every one of them No bad temper in 1943. No unkindness-no foolishness-no forgetfulness. Make a success of yourself and of your life.

NO PRESENT LIKE A BOOK

(Con. from page 7)

nies , by B. J. Thompson, and the poems in The Shining Ship by Isabel Ecclestone MacKay seem to grow more lovely with the years. There must be Bible Stories, too, of course, for no story can be more beautiful or more beloved than these. There are a great many good collections of these for easy reading, and there is an especially well written one called Through The Bible, by Theodora Wilson which really should be in the possession of every child. This has full-page illustrations and is so undenominational in character that it will be valued in any home. There is also A Child's Book of Christmas Carols, and A Child's Book of Prayers, both of which are excellent.

Coming now to the somewhat older children, we have Mr. Bumps and His Monkey, by Walter de la Mare, an old story of the sailor and his little friend Jasper, the monkey he brought home from Africa: Little Boy Lost In Brazil, by Kurt Wiese, the story of Carlito, who got lost in the woods and of all the animals and birds he came to know there; Jamba, the Elephant by Theodore J. Waldeck, the tale of Bomi, the young African boy who tamed and loved Jamba who Goes To The Wood, by Fay Inchfawn, the jolly story of a mouse who kept house for a duck — little girls like this especially; All Aboard The Whale, By Richard Hatch, the story of Susanne and Peter as the crew on board The Whale; and Watching For Winkie, by Theresa Kalab, the true story of Winkie, the pigeon, who saved the lives of three men. There are also the Blue, Red, Yellow and Green Friendly Books, a lovely series of stories for children which may be bought through our own W.M.S. Literature Dept. for thirty cents each. Paddle-To-The-Sea, by Holling S. Holling is really one of the nicest children's stories I have ever read. It is the thrilling story of a little carved figure of an Indian which is placed in a tiny wooden canoe to voyage on down the Nipigon River, through the Great Lakes and into the great Atlantic Ocean. The Doll Who Came To Life, by Enya Tregarthen is a grand story for a little girl.

Older boys and girls, coming along to the teen-age group, will be greatly interested in such excellent books as these When The Typhoon Blows, by Elizabeth Lewis, the life of Li-Thirty-nine and his old grandfather in the days just before the Chinese-Japanese War; The Last of The Sea Otters, by Harold McCracken, the scene of which is laid in the Aleutians Islands; Submarine, by Kendall Banning, the history of the development of the submarine; and Wilfred Grenfell, by Genevieve Fox, the story of this wonderful Doctor and his good works. Birds At Home, by Marguerite Henry, is a perfect introduction to the study of bird-life; Kimba, by Henry Lionel Williams, the life story of a jungle-Indian boy of Ecuador. Lefty, by Louise Rorke, a very fine Canadian story about a boy and his dog; and Tenta In The Wilderness by Julius E. Eips, another Canadian story about the life of the Naskapi Indians of Labrador. Flags Over Quebec by Virginia Watson is still another good Canadian story with plenty of action about an English boy on Wolfe's flagship who was rescued from the St. Lawrence River by a French-Canadian boy who teaches him the ways of Canada and its people. Both A City of Bells, and The Blue Hills are splendidly-told stories of the interesting Fordyce family which all teen-age girls will like to read. And for the boys and girls whith special hobbies of their own, there are Hundreds of Things A Boy Can Make, and Hundreds of Things a Girl Can Make, both at $1.25 each.

All of these are fairly new books, but there are many of the older books which will never fade in worth and appeal. All of L.M. Montgomery's Anne of Green Gable books are perfect for girls, and Marshall Sunder's, Beautiful Joe is one of the nicest stories ever written about a dog. Black Beauty, by Anna Sewell, is still the greatest horse story ever written, just as Treasure Island, by Robert Louis Stevenson and The Adventures of Tom Sawyer, by Samuel L. Clemens, are two of best books for boys. Every one should know and love Charles Dickens Christmas Carol, and Lamb's Tales from Shakespeare. Here are a few more books which children have always delighted in and which will always be a joy to each succeeding generation as it comes along — Robin Hood; Five Little Peppers and How They Grew; Heidi, the story of a child's life in the Alps; Jack and Jill, by Louisa M. Alcott, and Little Women, by the same author. The Little Lame Prince, is a classic for children; Robinson Crusoe, a story of shipwreck on a desert island; Helen's Babies; Alice In Wonderland; Through The Looking Glass; and last but not least, A Child's Garden Of Verse, by Robert Louis Stevenson. You canot make a mistake in choosing any of these books to put in a Christmas stocking, and the child whose parents build up for him such a library as this throughout the years will possess something of great value indeed, both for character-building and for pleasure.

Читайте і передплачуйте „Евангельську Правду", бо ней релігійний часопис, є вашим учителем!

Українська Пресвітерська Громада, в Торонто, Онт.

20 Claremont St.

Богослужения і Недільна Школа о годині 11 рано.
Вечірня о годині 7 вечером.
Молитовні збори о год. 8 вечером кожної середи.
Рідна Школа о 10.30 год. кожної суботи.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„Евангельська Правда", Укр. Евангельський часопис присвячений поширенню Благовістя, місячник. М. Фесенко — Редактор.

ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА
EVANGELICAL TRUTH

"EVANGELICAL TRUTH", a Ukrainian Evangelical Monthly Journal devoted to furthering of the Gospel. M. Fesenko Editor
Підписна плата 50 центів на рік, окреме число 5 п Адреса редакції Evangelical Truth — 506 Osaington Ave. — Toronto, Ont., Canada

Рік IV Число 4 КВІТЕНЬ — APRIL Vol. IV No 4

THE WOUND IS FATAL IF CHRIST BE NOT RISEN

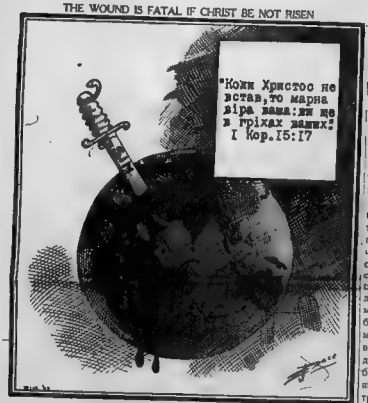

By permission of Sunday School Times

ВЕЛИКОДНІ, УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ЗВИЧАЇ

Наш український нарід, з природи поетичний і мистецький, обходить всі свята з'язані ними церемоніями, що перейшли давно у всенародний звичай. Різдво — це свято радости. Його святкують всі християнські народи замість давної коляди, чи грим ських сатурналій — свята зворотку сонця з лолуденого зворотника до пів нічного. Великдень — це свято весни, свято відродження, свято нового життя. Його треба-би святкувати веселійше і величавіше чим коляду. Та сороковневий піст, згадка на Христові страсти, та ще українській передновок робить це свято тільки здержливо-веселим, більш поважним

Приглянькося великодним, українським народним звичаям та подумаймо, що з тих звичаїв треба-би затримати, а що чим скорше залишити і забути. Першим звичаєм, що попереджує Великдень це великий піст. Сміло можемо сказати, що більша часть всього укр. народу цей піст тримає дуже строго. Коли-ж розважити, що завдяки цього поневоленого народу ростуть з приростом числа населення та з браку заробітків, та що нарід мешкає у злиденних хатинах і все своє життя не доїдає, (а великий піст припадає саме по зимі) то зрозуміємо, яку шкоду наносить народньому здоровлю цей звичай. Куряча сліпота, що є наслідок(м)нені (недокрровности), розвиток сухіт, які і без посту десятькують наш нарід, та ріжні прирічні хороби, що розиножуються на голодівці — це наслідки безглуздого посту. Другий звичай, що слідує за першим — це заходи придбати на Великдень „паську", щоб надолужити сорокдневне недоїдання. І найбідніша родина старається напекти пасок з білої муки, постарати ковбасу, наварити на твердо яець, спрятати або купити сира і масла та все те вынести на церковне подвіря, дати „лосяти" ксьондзови чи попови і потім „розговіється"

Паски печуть великанські, немов жорнові каміння. Кільки то хлопоту, журби і гризоти переходять сільські газдині печучи оті великі паски! Кільки смішку, кпин, обмови, сварок спричиняють ці печені! Нашеля печуть звичайно для щоденної поживи розовий хліб малими бохонцями, а гори хліба не печуть вівсім або дуже мало. Коли ж прийдеться печи велитенські круги, яких пром г доходить через 1 метра, а грубість трохи не пів метра, то якої великої вправи і практики треба і найрозумнійший газдини, щоб такє дивo вдалося Звичайно така паска спечена лище з краю. У середині вона сира а що найменше гливка Ходить газдиня головно о т щоб „паска" не підпухла, не розсілася, не присіла, не запалася, щоб загнітилася, щоб бу ла легка (цебто спечена) та щоб робила виглядом честь газдини і всій родині. Бувае і таке що газдини (особливо заміж нині) випече цілий міх муки таки „дасться" паска, а часом і мимо цього паска таки не „дається". Тоді в хаті гоню та, сварня, журба і т. д. Кожнісенька при печені паски має своє значіння. Коли паска під пухнеться, то це п'в біди лиха бо це означає, що буде в домі перепічтано: то мир, то сварка коли ж паска розпадеться на двое, то це страшна ворожба! Межи супругами настане розвоєння. Ще гірше лихо ворожить западена паска. Це гріб! У родині хтось умре. Коли ж котрій газдини вдасться паска, то про це мусять знати що найменше сусідки, хоч перед їх „всевідучим" оком не скопається і жадна нещадча сусідки! У горах помагають собі газдини в той спосіб, що дають печи паску до жидівок, але це стається під великим секретом, бо нарід уважає великою гайбою давати непрним пекти собі паску, на якій обовязково мусять бути вироблені з тіста хрести Та при суперечках між газдинями це виходить на яву. Рисказ: „Тобі пекла паску жидівка", становить велику образу, за яку газдині тягаються по судах і процесуються. Докір за перелюб уважається супроти такої образи нічим

Як вона виглядає, коли вже в'їдуться, так і при святкуванню, а ще більше в приготівні до святкування, наш нарід руководиться забобоном. Вода, якою миють паску, має своє неабияке значіння, чи не більше як свитоперінні пожилі. Тою водою кропить газдиня своє лице, лише строї точки а навіть господаря. Це на те, щоб всі були перед людьми такими славними та величними як паска Скаралущу з яець викидають на пічку, щоб далекі народи („Рачиви", бо, як знаете, є й рахманський великдень), коли допливе до них скаралуща, святкували також великдень. Декілька скаралущ зі свячених яець чи писанок настроюють на патичок серед засіяних грядок в огороді. Ця скаралуща хородить городову-яринну від „злих" очей, бо всіх знають добре, що є такі очи, котрі як позиваються на що (вони тому не винні), то все на городі вяне, марніє і гине. Такі очи, як глядять на зяринну (корову, коня, вівцю, бегорогу, телятко чи ягнятко, на курку, гуску чи качку), то вона „минається", цеб то гине Навіть на людину як погляють такі очи, то людина мліє, й ловлять уроки, в'д яких часто „минається (гине)

„Святити паску" заговіться

(Докінчення на ст. 2)

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES ARCHIVES PUBLIQUES CANADA

ВЕЛИКОДНІ, УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ЗВИЧАЇ

(Перенесено зі ст. 1)

вже у великодню суботу вечором. Все, що господиня приготувала на Великдень, повинно обов'язково з'явитися коло церкви. Досвіта, у воскресну неділю сходяться з села всі його мешканці до церкви останньої дома хиба хорих та немовлят. Принесені „божі дари" уставляють рядами довкруги церкви. Кожна родина має від давен давна своє певне місце, на яке не стане хто инший Коли ж вимре рід, то місце стоїть порожнє.

„Свячена пасок" це формальна чорна листва більш або менш вдатного печива та холодних перекусок. Замежні родини стараються виставити „печене порося з хріном в зубах". Все уставлене так, щоб люди могли оглядати „богацтво" паски та подивитись творів господинних рук. Все, що надпсано або пригорілю закривають гадини скропленими скатертинами, писанками і иншими прикрасами. Люди витають одні одних словами: Христос Воскрес! На що прийнято відповідають: „Воістину воскрес! На Придніпрянській Україні є звичай, що всі (знакомі і незнакомі) цілуються, „христосуючися".

При кожній пасці горить свічка і наладнана „перепічка". По „свяченню", якого доконує священик кропилом всі „божі дари", обилано водою (горе йому, коли покропив недбало) паламар збирає за „посвячення" данину, цеб-то перепічки і свички. Як тільки докінчиться „свячене", всі рушають з великим поспіхом до дому. У брамі церковного подвір'я стиск, перепихання, бо навіть вдяч, бо не одного додавить так, що пазухи довго свячені паски. Цей поспіх є тек з висілою забобону. Всі хотять дістатися до дому скорше від своїх сусідів, бо це має запевнити скорший обробок поля. Всі, що мешкають від церкви подалі, а мають свої коні, запрягають вже і їдуть святити пасок. По пресвячению настають формальні перегони возами. Це „богачі" випереджують одні одних, щоб попасти до дому перед сусідами. Не обходяться ці возові перегони без гомерівських сільських сенсацій. З перегонів зубожілі возами одних, спереживаються вони а то й сварять ся. Часто роблять одні одним збитки, вибиваючи із снастей заколесни-

ки так, щоб ніхто не бачив. Коли вози рушать з місця шаленим поспіхом, а коні заривають від багатого з всею силою, зі снасти спадає одно колесо або і обоє а тоді, „дари божі" розліваються по всій дорозі. Злобні людиска регочуться, а жертва посміховиська збирає по дорозі (часто заболочений) паски яйця, писанки, ковбасу, сало, та тягне з болота порося, що хоч і впечене, не покидає своєї здачі та лізе залізки в грязюку. Багато разів трапляється по наших селах і таке, що великодний „побожний" настрій на цих людей використовують для своїх цілей злодії. Коли всі забереться з дому, вони звільнюють комори від одежі, полотен та инших господарських записів.

Прийшовши з церкви, вся родина засідає коло стола і їсть „свячене". До миски крають тверді холодні яйця, додають до того холодного м'ясива і дещо гірко наскробаного хріну. І найдоровіший шлунок реагує на таке „свячене", бо після довгого відживлювання пісною стравою дістає наразу у великій кількости шопайтяжче страві річи як: сало, свіжо твердо зварені яйця і тріскучими хрін, а до того всего гливкий, часто недопечений хліб. Здорові тратять від такої їди настрій, а хворовиті шлунком, занедужують таки не на жарт. Богато людей вильнує, щоб „свячене" випередити горілчано. З повагою батько родини „честує" навіть малих дітей горілкою, бо треба якось запобігти дуже можливому занедужанню від „свяченого"

Старші люде першої днини на Великдень „відпочивають" другої гостяться, це-бто йдуть у гості або самі приймають гостей, а третього виходять на село приглянутися забавам молоді. Молодіж вже з першого дня бавиться коло церкви. Хлопці дзвонять, грають „дівка", будують пірамід, в дівчата граються „гагілок" і „жучини", виспіваючи довкруги церкви. Ці забави — то велика втіха молоді з розрада старшим, що звідсіки приглядаються вони забавам та згадують літа молодій.

Другий день свят — це „потиваний" понеділок. Від самого рання мололіж, а то і старші обливають одні одних водою коло криниць та жартують при тім весело.

Третього дня закінчують забаву коло церкви, а молодь збирається в догідним місці „на танець".

Дуже часто цей танець кінчиться загальною бійкою. Пяруби, особливо ті, що устали неграмотними, продовжують старі, давні звичаї і вирівнюють всякі порахунки зі своїми противниками кулаком, колком а то і ножем. Розуміється що головну ролю відіграє тут горілка — та невідступна товаришка і мама всіх сварів і бійок та вбивств, мама процесів і кримінали, мама біди і нужди нашого народу.

От такі великодні звичаї нашого народу. Особливу вагу має „свячене". То „свячене" доказує чуда, бо миша зївши „свяченого" стає — лизиком, а хорий зївши „свяченого" може навіть виздоровіти. Розуміється, що в це вірить діти, неграмотні жінки і стародавні люде. Ті, що читають книжки, належать до читальні „Просвіти", ставляють театральні вистави і збогачують своє знання освітою — в такі нісенітниці не вірять.

Українські евангелики покидають оті всі забобонні звичаї та підтримують добрі — нові, просвітянські звичаї. Постити повинні ті, що хорують на затовщення, це голодно ті, що наказують піст другим. Народ повинен віджавлятися рівномірно. Те що напікають і наварюють на Великдень, краще розложити рівномірно на довший час і використати без шкоди для свого здоровля. Свята треба використати на розважну забаву та на науку.

Добрі звичаї — забава молоді — хай зберігаються і далі, а лихі звичаї: забобон, пянство, розбої — хай минаються чим скорше .

Мл.

———— «» ————

МОЛИТВА

Укрий, закрий нас ласкою
Своєю
І батьківськими жевріючи
теплом,
Загрій боліючих і страждущих душею!..
Бо ждемо справедливости
й обнови;
Хвали великої співаємо
псалом
І ждемо діл великої любови!

Прийми нас скривджених і згноблених врагами —
Ми хтіли лише правди і свободи;
Звалили нас, знущаються над нами..,
Звалили нас, Ти Боже захисти
І не відмов за муки нагороди,
А за гріхи прости!
Ми мертвинось! Не терпимо
кайдан,
Не зносимо знущання і сваволі
І болю тяжких ран.
І знов стаєм до праведного
бою
Щоб в труді й вірі викувати
пяти волю
О, з нами будь, ми будемо з Тобою!

Т. Довгаль

———— «» ————

ЧИ КОМУНІСТИ В ДЯКУ СТАЛИ ПОБОЖНИМИ?

Н. С. Тімашев асістент професор соціології Фордгамського університету видав книжку під назвою „Релігія в Совітському Союзі". Ця книга уявляє з себе досліди заснівані на певно устаених фактах. Проф Тімашев пише, що нема сумніву, що в Радянському Союзі видні основні зміни в стратегії по відношенню до релігії. Але це лише стратегія і фактично нема жадної внутрішньої зміни в відношенні уряду до релігії. Проф. Тімашев твердить що атеізм (безбожність) зістається і досі офіційною доктриною держави.

Починаючи від 1927 і доси заборонено друкування релігійних книжок, і инших матеріялів. Починаючи від 1927 р. не дозволено передруковувати Біблію. Нікому не дозволено проповідувати релігію на відкритих мітінгах." Лише батьки можуть навчати своїх дітей релігії і то не надто отверто. На кінець уряд не направив школи дозвільної на початках. „Правне становище церков те саме, що і було в 1918 році, нещевна толеранція. Церкви, що були закриті так і зістаються закритими. Одверті віруючі неможуть і доси зайняти видних суспільних позіцій."

Ми цілком погоджуємось з думкою Д-ра Рошбрука, поданою в „Християнськім Вістнику" щоб Британія і Америка домагалися переміни проти релігійних законів І трактовання релігії в спосіб як це робиться в демократичних країнах.

„Евангельська Правда" поміщена знаходиться в кожній евангельській хаті!

ЦІКАВА ПОДОРОЖ

Українська молодь в Канаді знаходиться в передових рядах в боротьбі за право жити свободно. Але в той час як усі роди зброї є постійно перед очима загалу в новинах, незвичайна важна праця морської торговельної фльоти полеглих немає того признання, що вона заслуговує. Праця і служба наших відважних моряків є не менш небезпечна, ніж яка інша в цій війні. Недавно до Торонта повернувся Михайло Калімін, добре знаний усім молодий человік. Михайло Калімін є скромної вдачи і це лише з певними труднощами, що у нього можно було допитатись інформацій про його подорож і досвіди. Вони остільки цікаві, що ми хочемо подлитись ними з нашими читачами. Ці досвіди виявляють духову стійкість, присутність духа та тривалість нашої молоді. Нема сумніву що батьком Михайла Калімін належиться признання за зразкове виховання і добру підготовку цього молодого человіка. При чім нашою приємністю є зазначити, що Михайло Калімін є членом Укр. Пресвітерської Громади в Торонті. Він є активним працівником в українських національних організаціях, та є свідомим українцем і добрим канадійцем.

Михало Калімін є фахівцем радіотелеграфістом і недавно повернувся з подорожи, що тривала 13 місяців. З огляду на поліпшення в будові підводних човнів подорож тепер є дуже небезпечна. Модерні підводні човни мають подвійні стіни і треба щоб підводна бомба розірвалась зовсім близько човна, аби зробити йому яку шкоду

Михайло Калімін зобачив богато світа. Він був в Кейп Тауп. Місто велике подібне до Торонта. Вражіюнів є кількість пяних людей на вулицях і велика кількість жінок з цігаретами в зубах. Жінки там здаються курять більш ніж человіки. Мурівни в своїй життю цілком відділені від білих, навіть в автобусах мають окреме сидиння. Роблять тяжку працю, що зле оплачується і через те серед них ширитася комунізм. Там зима припадає коли у нас літо, але їх зима така тепла, як наше літо. Тепло нормально стоїть біля 70 ступнів по Фарегейту і вода в морі так само тепла і добра для купання, про те місцеві люди кажуть, що вона зимна і що вони будуть чекати аж до свого літа щоб купатись. Де котрі жінки навіть в таке тепло носили футра. Проте Михайло не зважав і купався там зимою, каже, що вода була тепліша ніж в Торонті літом.

Він мав нагоду бути в порт Мозамбік, що належить до португальської кольонії. Кольонія відмінна але мурівни живуть краще ніж в Кейп Таун. Всюди американські театри. Тут незвичайно горячо і зимою тепло сягає 80-90 ступнів.

Другий порт, що вони відвідали був Мамбеса в Кенії, що знаходиться 500 миль від екватора. Ця місцевість цікава тим, що там багато разів на день зривається буря з сильними дощем і громом і за декілька хвилин переходить.

Неможна сказати коли нічується злива і грім. Михайло одної ночи лиг спати під відкритим небом, але несподівано схопилась злива і перш ніж він встиг втікти до хати вона намочила його до житки. В Мамбесі незвичайно волхо і все ржавіє і покривається цвіллю за одну ніч. Рослинність незвичайно багата. Величезні дерева сягають до 20 футів в обхвзі і всюди багата, розкішна тропична рослинність.

В Аденї, де Михайло побував також, незвичайно сухо і горячо. Всюди піски і гори. Стрічаються араби, так само сухі і чомусь усі злі. В тих околицях дерево не росте хиба, що спеціально плекане. В Судані при Червоним Морі бачив цікавих тубільців мурівів, що ніколи немились і до них із за того неможна було зовсім приступитись. Ці люде були магоменданами. Суец з віддалі виглядає чарівним містом, але з близу повний порохів і не зовсім чистий. Жінки ходять в чадрах. Тубільне Населення панічне і при тривозі, кидають усе і тікають не дивлячись ні на що

Близько Мадагаскару, коли вони повертались назад воронкий підводний човен атакував корабель. Це було біля 6.30 вечером і Михайло дотримуючи доброго евангельського звичаю читав Біблію. Раптово він почув стріл, але думав, що це був вибух ракети. Потім другий, третій. Капітан корабля покликав його до рулевої кімнати та дав наказ дислати

Михайло Калімін

радіо тілеграму про атаку. Підводний човен всплив на поверхню і старався потопити корабель гарматним огнем. Почувши працю кораблевого радіо він пробував розбити радіо кімнату де був Михайло але лише запалив кімнату поверхом вище. Один влучний стріл в задню частину корабля спричинив пожежу і корабель почав палати. Вогонь було видко на віддаль 50-ти миль. Підводний човен продовжував обстрілювати корабель і відпустив 52 снаряди. Майже кожен один з них попав у корабель З залоги корабля двоє було тяжко поранені, один легко. На кораблі було усього 31 человік. В той час як Михайло посилав радіотелеграму. Капітан з двома иншими взяв човен, що міг взяти 30 людей і відплив. 12 человіка з залоги вмістилось в маленький човен, що ледве мав місця на девять. Решта з раненими зісталась на кораблі, бо небуло на чім рятуватись.

В той час на їх щастя вони зустрічали на горізонті корабель нації. Це був шпітальний корабель. Різними своїми життями Михайло дістав сігналь лямпи і передав відомість про свою небезпеку, але попередив їх, щоб не наближувались надто, бо вони мали вибухові матеріяли. Корабель горів і вони могли злетіти в повітря кожного моменту. Присутність духа і находчивість Михайла врятувала життя тих, що лишились на кораблі. Тоді добровольці з шпітального корабля на човні підійшли і забрали залогу з палаючого корабля, що поволи потопав. На той час підводний човен занурився Коли я спитав Михайла про що він думав в ті хвилини страшної небезпеки, на кораблі з вибуховим матеріялом, що був охоплений огнем, в той час як в воді на них чекали акули, ви відповів, що він думав про батьків і просив Бога врятувати його, аби вони не одержали сумної вісти Бог цю молитву почув і ми маємо Михайла знову з нами в Торонті

Шпітальний корабель узявши залогу з палаючого корабля почав шукати за тима котрі врятувались на човнах Вони знайшли двадцять людей в маленьким човні з човен вже потопав, їх врятувалося як раз на час. Але капітано корабля з двома иншими ім найти не вдалося, потім аж двадцять дня пізнійше найвимертвих від голоду і спраги їх врятував инший корабель.

Це ще не перший він має відвічник в Дурбан, а від так знов був в подорожі назад до Канади. Був в Трінідалі, а Західніх Індіях. Всюди в тих краях дуже багато всяких плодів Але по при ти в склепах всюди повно всяких напоїв і горівки. Вражаючою річчу є поширення пристасти до алькоголю в богатьох краях на світі. Роздумуючи над переживаннями і пригодами нашої молоді в цій війні, та бачучи що відвагу і присутність духа в них в час небезпеки і кризи ми завдячуємо, що в ті дні коли наш народ стане вільним, ми матимем кадри працьовитих і спосібних до проводу одиниць, що нечахтаються в час небезпеки.

Кожний евангелик повинен передплатити сам і збирати передплати між евангеликами і однодумцями на „Евангельську Правду"

В УКРАЇНС. ЛІЯ ПРЕСВИТЕРСЬКІЯ ЦЕРКВИ
20 Квермант Стр., Торонто, Онт.
відбудуться 2-го Травня о 3 год. попол. і о 7 веч.

УРОЧИСТІ БОГОСЛУЖЕННЯ

з нагоди
першої річниці присвячення нового будинку
при участи
гостей проповідників, хору з Ошавн і Торонта.
ВСІХ ВІТАЄМО!

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

СПОВІДЬ ЗГІДНЕ НАУКИ СЛОВА БОЖОГО

Рітуалістичні церкви розповсюджують серед загалу твердження, що ніби протестанти невизнають особистої сповіди і що вони мають лише „загальну сповідь".

Це твердження є наскрізь неправдивим. Усі протестантські церкви завжди підкреслюють потребу особистої сповіди для кожного віруючого, окрім цього вони мають так само і загальну сповідь, що є лише відмінною особистої сповіди.

Як що євангелики і рітуалісти згоджуються на тім, що Слово Боже вчить, що особиста сповідь кожного віруючого конечна то в чім тоді полягає різниця поміж ними?,

Різниця поміж євангельською сповіддю а православною чи католицькою полягає в пунктах: 1) Кому ми маємо відкривати свої провини і признаватись в них?

2) Хто має силу прощати гріхи.

Отже про те що людина согрішивши мусить сповідатись в своїх гріхах і шукати прощення, про це поміж протестантами і рітуалістами дема розходження. І як що православні кажуть, що протестанти цій потребі заперечують, то це наочна неправда. Розходження повстає в першу чергу в питанні про те: кому ми маємо від кривати свої переступи і признатись в них. Рітуалісти твердять, що ми повинні на сповідь ти до священика, розповісти йому свої гріхи і від нього одержати відпущення своїх переступів. Знову Слово Боже про це нічого незнає. Писання ясно навчає, що ми повинні постійно сповідатись перед Богом во ім'я Ісуса Христа і сам Бог простить нам наші переступи безпосередньо. Згідно науки Слова Божого сповідь повинна відбуватись що дня постійно, а не декілька разів на рік. Слова Христа до апостолів: „Кому відпустите гріхи, відпустяться їм, кому задержите, задержаться" зовсім не відносяться до сповіді. Ці слова навчають про владу кличів до спасення і ціма ключами являється проповідь Слова Божого дорученна апостолам, що звязує і розвязує людей до життя, або смерти, веде до прощення або задержання їх гріхів і їх гріхового стану. Як що люде почувши благу вість увірують в Ісуса Христа, то через віру в Спасителя по благовістю Христовому їм відпускаються їх провини. Цю владу мають усі ті хто щиро і в вірі проповідують Слово Боже. У всім Писанні нема ні одного місця, котре б наказувало людям сповідатись перед священиками. В посланні Ап. Якова говориться усім „Визнавайте один одному гріхи". Отже згідно цих слів священик мабуть визнавати свої гріхи віруючому, а той йому. Цього вони не роблять. Не тілько Слово Боже немає наказу для віруючих сповідатись перед священиками, але воно заборонє це робити. В першім посланні до Тимотея здійснено слова: „Один бо Бог і один посередник між Богом і людьми, чоловік Ісус Христос". Гол. 2 вірш 5. Як що посередник лише один-Христос, то яке право мають священики всовуватись поміж Христом і віруючим, як додаткові посередники?.

Отже підсумовуючи науку Писання ми можемо сміливо твердити, що кожен віруючий повинен сповідатись перед Богом в своїх провинах, що він немає жадної потреби йти до священика, радше він мав би піти до тої людини, котру він скривдив і перепросити її. Сповідатись перед Богом ми можемо на всякім місці і кожного часу, та повинні це робити постійно. Влада священика в церкви це є влада старшого брата і не в якім випадку не включає в ньому прощати гріхи, котра належиться одному Богові. Коли священик каже, що він має владу прощати гріхи, то це не що інше як самозванство. Що влада священиків (єпископів) є лише владою старших братів, себто навчача та чисто адміністративна і дисциплінарна ясно в 20 голови Діянь Апостольських. 17 верш каже, що апостол Павло скликав „старших церковних" і це їм він говорить „Тим достерігайте себе і все стадо в котрому вас Дух святий настановив єпископами, щоб пасти церкву Божу, котру придбав кровю своєю". (верш 28). Старші церковні" це звичайні брати обрані громадою для проводу. Ми їх тепер би назвали управою громади, це їх Слово Боже називає єпископами. З цього місця ясно видко, як далеко зайшли священики і „єпископи" ритуалістичних церков в свій гордости і притензіях.

Надприродні сили, сили сатани, власть над нечистими духами і всякі інші сили не були дані якій небудь одній класі учеників, а кожному віруючому, як що в ціх була потреба. Це були ознаки усім віруючим, а зовсім не виключні дари і ознаки влади священиків. Христос про це каже „Ознаки віруючим такі будуть: іменм моїм бісів виганятимуть, мовами заговорять новими; гадюк брати муть...." Євангелія від Марка 16: 17. 18

Загальна сповідь у протестантів в не чім іншім як особистою сповіддю, перед Богом Загальна сповідь звичайно відбувається на богослужениях Кожний віруючий в своїм серці признається перед Богом в своїх переступах. Загальна сповідь від особистої різниться лише тим, що багато віруючих сповідаються перед Богом в один час і в одніх місці.

Для чого тоді священики намагаються стати поміж віруючим і його Спасителем, та домагаються знати про тайни єдо їх парафіян. Оскільки в Писанні нема найменших натяків на цей звичай, то очевидно повинні існувати інші причини. Причини ясні і лежать зверху. Як що яка будь людина знає тайну вашого життя і ваші слабости вона триматиме вас в своїх руках. Ніяка інша інституція не дає стільки сили клеру, як наушна сповідь. Знову церква має з того не аби які доходи, бо за все звичайно треба заплатити. Писання каже священникам: „Даром одержали даром і давайте" але-що ім до Писання: вони знають можна придумати свої власні правила на добро клеру.

Гріх може простити людині один Бог, цьому незапереч уть навіть рітуалісти, але за для користи і влади вони вже сотні років намагаються переконати загал, що Бог делегував їм це право. Для цієї цілі вони на всі боки гнуть Святе Писання, та намагаються довести свої претенсії цітатами з Писання. Всі їх цітати немають ніякого відношення до головної теми і лише людина, що незнає зовсім Слова Божого в паде в блуд, тому є конечним, щоб кожна людина досліджувала Св. Писання для свого власного добра.

КОТРИЙ КРАЩИЙ ?

Чоловік мав двоє дітей, і прийшовши до одного, каже: Дитино, йди сьогодня роби в винограднику моїм. Він же, ответавшись, сказав: Не хочу,опісля ж, одумавшись, пішов. І прийшовши до другого, каже так само. Він же, ответавшись, сказав: Іду Господи, та не пішов... Істино кажу вам: Що митники, та блудниці попереду дять вас у царство Боже (Матея 21: 28-30 316

В наші дні куди трудніше розрізнити дітей Божих від дітей світа. З того часу, як церква набула прав горожанства і членство в церкви стало ознакою цивілізованости, різниця поміж церковою і світом майже зовсім затерлась. Але дійсна різниця в серцях людських лишилась та є явна тепер Богові, як це було завжди. В перші дні Християнства легко було розділити людей. Коли ви випадково попали б в Римський Амфітеатр на якесь державне свято. Ви часом зобачили б сотки тисяч народу, що заповнювали усі місця і пильно дивились на арену. На ареві ви побачили б одинокого чоловіка, без приятелів, покинутого світом. І сь відкривають двері клітки і на нього випускають голодного льва під дики оплески несамовитого натовпу. Цей чоловік був винен лише в одній переступі, що його світ неможе ніколи простити, він вірив в Бога і що Ісус Христос є Спасителем людей. Однокі, але різними і безстрашні складали своє життя Христові, брати під внучок несамовитого натовпу. Ви немали б труднощів сказати на цім видовищі, хто був дитиною Божою, а хто був у владі тьми. В наші дні це зробити неможливо і ми навіть не пробуємо, але Бог знає кожне серце і в притчі, що ми її взяли сьогодня Христос розділяє тих людей, що противляться Йому на два роди.

І Бог звертається з наказом до всіх людей: „Дитино, йди сьогодня роби в винограднику моїм". Цей наказ є наказом благовісти, він є повний любови, добра і радости, він є справедливим наказом. Це є наказ батька свому синові і обовязком кожного сина є коритись своїм батькам. Але коли Небесний Батько каже нам йти працювати в його винограднику, є серед нас непокірні і зарозумілі серця, що на цей заклик мають гостру невічливу відповідь: „Не хочу".

Такий чоловік каже вам одверто, що в Бога він невірить, бо Бог не робить так, як він

(докінчення на стор. 5-й)

КОТРИЙ КРАЩИЙ ?

(Перенесено зі сторони 4)

думає добрий Бог має би робити. Людина для нього це лише порода звирини і матиме такийже кінець. Нема ви жаже, а ні пекла, а ні раю, все це попівськи видумки, щоб витягувати з людей гроші. Сама церква зовсім до нічого, їх треба всі позакривати. Він вам категорично каже, що він не йде працювати в винограднику Отця. Молитись він ніколи не буде і буь би радий, аби ви його лишили зовсім в спокою. Його відповідю на всі запрошення є „Не хочу" Та сама відповідь що її мав фараон в Єгипті: „Хто цей Господь, щоб я послухав голосу його?" (2 Мойс. 5 2)Це є відповідь, що її мали всі непокірні ізраїльтяне, що казали: „Шкода служити Богу, та що нам за пожиток з того?" (Малахія 3:14)

Багато з ціх людей противляться Благовісткю, тому, що вони кажуть, що вони немогуть розумітн багатьох річей в вірі. Але як щоб вони спробували відкидати усе те що вони непорозуміють в житю, то поробили б з себе велике смиховісько. В дійсности більшість противників Благовісти, що кажуть: „Не хочу" навіть не роздумували над наукою Христа, над життям і дорогою спасення

З правила ви знайдете, що всі ті хто одверто кажуть вам, що вони нехочуть вірити і непризнають Бога, всі вони дуже горді з того. Вони удають про себе, що вони е чесні і одверті люде, бо кажуть свою правду в вічі. Дійсно куди краще мати діло з такими отвертими противниками ніж з скритими людьми. Коли людина лицемірить вона куди більш небезпечна ніж одвертий безбожник, бо ви не знаете з ким маете до діла. Все ж всі ті хто горднться тим, що вони чесно і одверто оголошують усіх свою ворожнечу до Бога, в дійсности немають чого гордитись. Та людина що одверто признається, що вона краде немає чого нестись над тим, що краде, але про це никому не каже. Один е ворог так само як і другий. Та людина, що каже неправду і оголошує про це не е кращою за ту що каже неправду і мовчить. Один е брехуном і другий так само

Таким людьм в наші дні не реповенний світ, вони визиваюче кидають Богові своє „Не хочу". Але Христос каже, що е серед них такі, що описли одумавшись йдуть і працюють в отцівськім виноградніку Любов Божа більше їх злоби і гордости. Ви собі пригадуєте, що Христос наказав своїм ученикам нести благовісти всьому світові і Він наказав почати їм від Єрусалиму. Чому від Єрусалиму? Бо в Єрусалимі жили ті, що гукали: „Розпни його, розпни". В Єрусалимі були ті, що приговорили Його. В Єрусалимі пробували ті, що плювали і били Його в лице

Хто збагне любов Божу? Тому ми не маємо права виключати кого будь з наших публічних зібрань, коли Бог кличе всіх до покаяння без різниці стану, партійної приналежности чи маєткових посідань. Зараз по вознесенні Ісуса Христа в Єрусалимі жив один чоловік Савло з Тарсу. Він на заклик Бога відповів: „Не хочу". Коли Стефана каменували в Єрусалимі, Савло приймав участь і похвалявся убийників. Мало того він вривався в доми мирних людей, бив їх і кидав в темниці. Потім він їхав в Дамаск, аби і там підняти гонення проти віруючих. Савло і словом і життям підтвердив своє: „Нехочу". Але по дорозі в Дамаск його освітило світло більше і яснійше над світло сонця, він впав осліплений, і чув слова Христа: „Савле, Савле чому женеш мене?" По цій пригоді Савло став іншим, він одумався і пішов працювати в отцівськім винограднику. І ви знаете, що він був великою силою на добре для українців і минулим, що під кримом італійського Папи настануть кращі часи для українців. До цього хору приєднуються світські фахівці в справах пропаганди і „історики", що пишуть історію не згідно історичних фактів а згідно приписів з гори та потреб моменту.

Так далеко вся ця праця не зробила великого вражіння, ні поступу, хиба що де кілька редакторів, що їм залежить на ласку клеру обережно дозволяють містити цю пропаганду Української маси в більшості навіть ворожо супроти Риму. В кожній місцевости, зокрема в містах, з десятків тисяч української людности лише сотки е активними членами римо-грекo-католицької церкви, решта або байдужа, або ворожа. Можна сказати що ті $65,000 що англійські і французькі католики щорічно видають на українську працю в Канаді не приносить бажаних результатів. Причиною тому е те, що гижко нам українцям забути недавні кривди, спалені і зруйновані" церкви на Волині, глуздоту Риму коли по українських спинах гуляв нагай чифікаторів", а над нашими сестами здіймався зойк катованої людности. Рим и ті дні українців не знав, аж тепер в Канаді і Злучених Державах про нас згадали

Негативне ставлення українського загалу до залізниць Риму, цілком зрозуміле. Ми дивимося тепер і завважуємо, в який спосіб Рим трактує своїх найбільших приятелів поляків Ми бачимо що „римська" релігія є зрадливою річ у е католицькими народ Протестанти. Не було ді котрої поляки не зробили б православним, або протестантам, щоб догодити Римові. Що року мілйон злотих вливали до Римської касу з Польші Папа панував нероздільно серцях польського народу

(докінчення на стор. 7-й)

„ПОМІЧ" РИМУ

Увесь римо-грекo католицький клер в Канаді і Злучених Державах дзвонить в усі дзвони силкуючись переконати українську людність, що Рим може українцям визволитись що Рим ніби був великою силою на добре для українців і минулим, що під кримом італійського Папи настануть кращі часи для українців. До цього хору приєднуються світські фахівці в справах пропаганди і „історики", що пишуть історію не згідно історичних фактів а згідно приписів з гори та потреб моменту.

Так далеко вся ця праця не зробила великого вражіння, ні поступу, хиба що де кілька редакторів, що їм залежить на ласку клеру обережно дозволяють містити цю пропаганду Української маси в більшості навіть ворожо супроти Риму. В кожній місцевости, зокрема в містах, з десятків тисяч української людности лише сотки е активними членами римо-грекo-католицької церкви, решта або байдужа, або ворожа. Можна сказати що ті $65,000 що англійські і французькі ка-

1. Ісус Христос каже, що блудники і митники попередять їх в царство Боже. Отже справа їх не е зовсім безнадійна. Бо Писання каже, що вони матимуть нагоду прийти так само, хоч блудники і митники прийдуть перш їх.

Цебто, що вони не будуть виключені з царства Божого, коли покаються в своїм лицемірстві і не тільки казатимуть устами Богові: Піду, але і дійсно підуть в виноградник батька свого на працю.

3. Як можна цього осягти? Лише в вірі. Без віри неможна догодити Богові.

Уявіть собі пожар в будинку Дорога для молодого хлопця відрізана. Лишається одне, лізти з вікна. Близько нема драбини. Полумя примушує його вилізти звікна і повіситись на руки. Коли його руки будуть вже не в силах тримати, він впаде і розіб'ється. Але ось він чує голос батька, що каже йому пустити вікно. Батько каже йому, що він підхопить його на руки, що він не небоявся. Як що хлопець повірить батькові пустить вікно, то опинеться в руках батька, безпосередньо і цілий.

Це е тим, чого від нас сподівається Бог, довіртесь Йому байдужість на дікі.

Про що категорію віруючих Христос каже, що блудники і митники попередять їх в царство Боже. Отже справа їх не е зовсім безнадійна. Бо Писання каже, що вони матимуть нагоду прийти так само, хоч блудники і митники прийдуть перш їх.

Цебто, що вони не будуть виключені з царства Божого, коли покаються в своїм лицемірстві і не тільки казатимуть устами Богові: Піду, але і дійсно підуть в виноградник батька свого на працю.

3. Як можна цього осягти? Лише в вірі. Без віри неможна догодити Богові.

Уявіть собі пожар в будинку Дорога для молодого хлопця відрізана. Лишається одне, лізти з вікна. Близько нема драбини. Полумя примушує його вилізти звікна і повіситись на руки. Коли його руки будуть вже не в силах тримати, він впаде і розіб'ється. Але ось він чує голос батька, що каже йому пустити вікно. Батько каже йому, що він підхопить його на руки, що він не небоявся. Як що хлопець повірить батькові пустить вікно, то опинеться в руках батька, безпосередньо і цілий.

Це е тим, чого від нас сподівається Бог, довіртесь Йому

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Концерт з Нагоди 129 Річниці Народження Тараса Шевченка

Концертом цього року правдиво може гордитись уся українська колонія в Торонті. Виступи Любки Колеси і Михайла Голинського превишили сподівання їх поклонників. Цікаво відзначити, що аудіторія, що складалася переважно з українських робітників, котрі в силу обставин не могли мати систематичної музичної підготовки, все ж вони виявили глибоке інтуітивне розуміння першокласної музики і чудового співу. Це можно сказати лише по відношенню до українських працюючих мас, що від природи мають любов до артистичного співу і музики, і немають теоретичного і технічного знання, все ж'е добрими суддями в питаннях мистецького виконання.

Ураган оплесків вітав кожний виступ наших артистів, котрих було викликувано знов і знов на сцену по декілько разів. Музика Любки Колеси викликувала глибокі естетичні переживання і емоції у присутніх. Спів Михайла Голинського розбуджували українську душу, відчувалося, що якби якась таємнича емоція обєднувала всіх присутніх в одній порирві. Проникнено духовою темою його співів був ВОЛЯ ДЛЯ УКРАЇНИ і нема сумніву, кожен із нас повертаючись з концерту мав в серці кращу надію і певність в остаточній перемозі нашої справи.

Нам думається, що наш провід в певній мірі недооцінює динамічну силу що таїться в праці і виступах Михайла Голинського, проте посіяне добре ніколи не згине

Під час концерту говорив український посол А. Гланка. Пан Гланка є безпечною людиною виключних способібностей і чудовим промовцем. Лише людина, що всім серцем є віддана своєму народові і болів за нього може промовляти так, як промовляв А. Гланка. Він незвичайно ясно представив і довів право українців жити і розвиватись вільно серед інших народів. Він підкреслив ті величезні жертви, що український нарід приніс на алтар свободи, не тільки своєї власної, але так само і інших. Його висновком було, що по цій війні, коли німці будуть переможені кожна людина повинна стати вільною (включаючи українців), як що цього нестанеться то цю війну треба буде вважати як програну. В осоні посла А.Гланки ми маємо в Канаді тип державного мужа, що нам їх так бракувало в часи визвольної боротьби.

Пан В. Гультай має репутацію в Торонто людини практичного розуму і доброго такту. Цю свою репутацію він вповні оправдав під час концерту. Його промова була коротка і відповідна

Нічо так не розбуджує інстінкту до вбивства, як вступна промова, що забирає майже половину часу концерту і пуста змістом. Присутні були раді бачити популярну талановиту піяністку на сцені п-ну Стеллу Шкварбогато з присутніх хотіли б знати ім'я молодого чоловіка, що так гарно грав на чело під час сп'ву Паїв Михайла Голинського, на жаль ті хто друкували програм, якось забули це зробити. Пріємно було бачити добрий такт Пана М. Голинського, що передавав признання аудіторії своїм виконавцям також. Часом де хто з наших артистів забуває це, що робить відсмне враження Під час концерту трапилися дві невідповідні річ, що їх конечно в будучині треба направити Перше, концерт мусить точно починатись на час, коли його оголошено. Спізнитись є неохайністю і браком дісціпліни, окрім того це є виявом самолюбства і зневаги гостей Українці спосібні приходити на час не менш як наші сусіди англійці. Поблажливість до цієї форми розлущености в людях є цілком незрозумілою та ролбит нам велику неславу.

Людина, що не є певна в малих річах, не варта довіря в великих. Другою справою є продаж води в самій аудіторії Це робить з храму штуки ярмарок, та заводить большевицький звичай в національних організаціях. В решті не є приємністю, щоб хто товкся по ваших ногах з збанком води

Так само звертають нашу увагу на той факт, що певну кількість найкращих місць наперед було зарезервовано приватно

Ніхто не буде протестувати проти того, що деякі з наших англійських приятелів дістали наперед зарезервовані місця, але решта бажаючих прийти на концерт повинні мати рівну нагоду, хто прийшов перший, той повинен мати і першу нагоду. Варто було б щоб концертовий комітет дослідив цю справу і подбав, щоб цього знов не повторилось. Це є народній концерт і на ним практики приватних комерційних компаній не повинні мати місця.

Це все є мали річі, але їх варто направити. В цілому Концертовий Комітет заслуговує на щиру подяку від всієї української колонії в Торонті, за чудово зорганізований концерт. Варто окремо зауважити, що концерт був з нагоди народження Тараса Шевченка. Ранійше дуже часто святкувалось день його смерти. Це було свого роду противорічам, бо в день смерти ми більш схильні до суму ніж до святкування. Куди більш на місці в день коли ми підсумовуємо його працю і заслуги святкувати його народження. В цім випадку комітет проявив добре судження

ШЕВЧЕНКО ЯК РЕЛІГІЙНИЙ РЕФОРМАТОР

(З нагоди 129 р. народження)

В цій справі замість того, щоб інтерпретувати твори Тараса Шевченка, ми лишимо йому самому промовити до вас в своїх творах, а сам читач нехай для себе судить який з релігійних рухів серед українців був Тарасу Шевченкові найбільш ближий і бажаний. Наступний твір Т. Шевченка нехай уважно прочитають православні

Світе ясний, світе тихий
Світе вольний, несповитий!
За що ж тебе, світе-брате,
В тісній добрій теплій хаті
Оковано, одурено,
Кайданами окурено,
Багрянницями закрито
І розпятіем добито?
Не добито! Стрепенися
Та над нами просвітися!
Будем, брате,
З багрянницьми онучі драти,
Люльки з кадил закурять,
„Явленіями" піч топити,
Кропилами будем, брате,
Нову Хату вимітати".

Слідуючий твір відноситься більш до Риму:

„Кругом неправда і неволя,
Народ замучений мовчить,
А на апостольськім престолі
Чернець годований сидить,
Людською кровію торгує
І рай у пайми оддає.
О, Боже! Суд Твій правий
всує,
І всує царствіе Твоє!
Розбійники, людоїди
Правду побороли,
Осиміли Твою славу
І силу і волю
Люди стогнуть у кайданах,
Немає з ким взятись
Розкувати, одностайне,
Одностайне стати
ЗА ЄВАНГЕЛІЄ ПРАВДИ,
За темні люди

Наступний твір відноситься до евангеликів. Тарас Шевченко пише про Івана Гуса батька чешського і світового протестантизму, що його католицький клер спалив живим в Констанці.

„...А я вишком помолюся,
Щоб усі Славяне стали
Добрими братами
І синами сонця правди
І ЄРЕТИКАМИ
ОТАКИМИ, ЯК КОНСТАНСЬКИЙ
ЄРЕТИК ВЕЛИКИЙ "

МАЛИЙ КАТЕХИЗМ

Питання 24 — Як Христос виконує служення Пророка?

Відповідь — Христос виконує служення пророка, відкриваючи нам своїм Словом (п) і Духом (р), волю Божу для нашого спасіння

п) Йоан. 1:18. Бога ніхто не бачив ніколи; єдинородний Син, що в лоні Отця, той виявив. Жид. 1:1,2. Почасту і всякого промовляючи здавна Бог до батьків через пророків, в останні ці дні говорив до нас через Сина, котрого і настановив наслідником усього, котрим і віки створив.

р) Йоан. 14:26. Утішитель же, Дух святий, котрого пішле Отець в ім'я моє, Той научить вас усього, й пригадає вам усе, що я говорив вам. Йоан 16:13 Як же прийде той Дух правди, то проведе вас до всякої правди.

ПРИТУЛОК ДЛЯ ДІТЕЙ

20 Клермонт вул.

В приміщенню Української Пресвитерської Церкви в Торонто, відкрито притулок для дітей дошкільного віку. Притулок є урядовою інституцією й дітей прийматиметься без різниці релігійної чи якої іншої приналежности. Батьки мають привести дітей рано, як їдуть на працю, і мають їх забрати додому вечером. Регістрація аплікантів відбувається на 20 Клермонт вул.

„ПОМІЧ" РИМУ

(Перенесено зі ст. 5)

для поляків римо-католицизм був національною релігією, що була тісно звязана з їх національною справою. Тоді Рим не міг натішитись своїми вірними в Польщі. Але що діється тепер. „Німці заняли Польщу і з того часу Рим зовсім охолов до своїх вірних. Німецька окупаційна влада катує польське населення, не менш ніж вони „пацифікували" інших.

Стогін іде по католицькій Польщі, сотками ніщать католицьких священників і польських католицьку гіерархію, людність гине без рахунку. Польський уряд закордоном сльозно благав і благає Рим осудити кріваве насьлство. Але Рим, а ні двигне пальцем на захист своїх вірючих. Це була політика теперішнього і таксамо попереднього папи

Ватикан вперто відмовляється призначити свого посла до польського уряду на вигнані В суперек завзятих протестів польських вийськів і в супереч конкордату підписаного з Польщею, Папа підтвердив призначення німецького єпископа Браґінґера в Польщі При чім підтверджують, що цього єпископа було призначено з націстської інспірації Польща перестала бути силою і тому Ватикан з ними, рахуватись нехоче і ламає старі умови. Так поступає Рим з своїми давніми приятелями і своїми вірними коли їх навістить лихо Це є шинічна дипльоматія побудована на самолюбстві і поклонені перед сильним

Тепер деякті українські „історики" і католицький клер за допомогою пари редакторів пробують переконати нас щоб ми шукали „Римської" дружби, але ви вони можуть гарантувати українським католикам, що Рим не відмовиться їх в часи страждань і переслідувань, так як вони тепер зрікаються поляків в Европі? Для Риму українська справа зовсім байдужа і як що вони немають жалю над сто процентовою католицькою Гальщею, то чого доброго мають чекати від цих схизматиків, та греко-католики що їх силомиць навернув з православя на католицтво польський уряд

Тому скільки б чорнила і паперу римські „історики" не марнували, їм невдасться побороти того глибокого упередження, що межує з гидливістю, котре виключує у кожного українського патріота римські залицяння Ми знаємо їх правдиву вартість. Фактом є, що з 400,000 українців в Канаді греко-католицька церква має вилив лише на незначну частину. Сотки тисяч українців повинули греко-католицьку церкву і стали або православними, або протестантами, чимало відійшло від церкви зовсім

Найкраще було щоб Рим лишив наш нарід в спокою, користи з нього він не небуде. Великі гроші будуть витрачені надармо, хиба що пару українських історияків і редакторів матимуть при тім якесь для себе життя. Куди краще було щоб усі ті десятки тисяч, котрі щорічно витрачається на пропаганду серед українців в Канаді і Злучених Державах, було витрачено на поміч голодуючим українцям на наших землях в Европі. Рим маючи конкордат з німецьким урядом має дуже легку нагоду це зробити, і за це вони одержали б признання від усіх.

Г. Сковорода

ВСЯКОМУ ГОРОДУ НРАВ І ПРАВА

Всякому городу нрав і права,
Всякая має свій ум голова,
Всякому серцю своя есть любов,
Всякому горду свій есть вкус таков.
А мні одна тільки на серці дума,
А мні одно тільки не йде із ума
Петр для чинів*) утяг панський тре,
Федька-крамер при аршині все лже,
Той строїть дім свій на новий манір,
Той все в процентах: „Пожалуй! повір!"
А мні одна тільки на серці дума,
А мні одно тільки не йде із ума,
Строїть на свій тон юриста права,
З диспут студенту тріщить голова;
Тих непокоїть Венери Амур, —
Всякому голову мучить свій дур...
А мні одна тільки на серці дума:
Як би не вмерти мені без умі!
Смерте страшна, замашная косо!
Ти не щайний і царських волосов!
Ти не глядиш, де мужик, а де цар —
Все ти жереш як солому пожар!
Хто же плює на її острую сталь?
Той чия совість, як чистий хрусталь.

*) „Чин" в цім випадку означає ранг на службі, ступень підвищення (Подав Т. Каменецький, Торонто.)

„SCIENCE HAS SCALES THAT CAN TELL THE WEIGHT OF A WORD, BUT NOTHING CAN MEASURE ITS INFLUENCE"

We imagine St. James would have underlined the above quotation had he come across it in his reading, because in his epistle he makes some forceful observations about that "unruly little member", the tongue, with its inconsistencies and its power for evil and good. "The tongue", he says, "is a fire, a world of iniquity". But he also says, "if any man offend not in word, the same is a perfect man".

There is a tremendous power in our words. Through them we can make people happy or miserable, hopeful or dejected, courageous or fearful, whatever we choose. But, unfortunately, we seldom bother to choose, we cannot resist saying what is in our minds at the moment, regardless of the effect. With our words we may wound so deeply that even years will not remove the scar. But we can also heal. Perhaps that is why St. James cautions us to "be swift to hear" but "slow to speak".

In all successful human relations words are a most important factor, whether between members of a family, among our friends or business associates or even strangers. What we say determines largely how happy or unhappy our home life is, determines how many friends we shall make and keep, has an important bearing on our success. A word may turn the stranger at your elbow into a friend, or at least send him on his way gladdened by a little human fellowship.

Since we all want to be successful we should consider seriously the kind of words that are most pleasant to ourselves, for we can be sure that they are the ones other people like, too. Polite words always please. It is never a waste of time to be courteous, and it is no indication of weakness, as is sometimes erroneously believed. It will keep things running smoothly with friction not an inch away.

But politeness is not enough We need kindness as well, words that show the love that we have for people and our appreciation of the service they are rendering to us or to others. William James the famous Harvard psychologist said "the deepest principle of human nature is the craving to be appreciated", and that applies to people of every age. Much of life that seems difficult and dull could be made easier by a little word of appreciation now and again. Children need it from their parents and vice versa. No sacrifice seems too great when it is appreciated. Appreciation solves problems of discipline, too. "Mrs. Wiggs of the Cabbage Patch" said she always used compliments on her children instead of switches — and they were effective. Employees do more and better work when they receive appreciation, and employers like it too. Everyone, everywhere is made happier by words of sincere appreciation, so pass on the praise.

Pleasant words end a quarrel and are awfully good for envy or bad temper too, though difficult to summon when one is in such moods. They work like magic.

William Stidger tells a story of his daughter that illustrates beautifully the lasting influence of our words on other people. The incident occurred when his daughter was nine, and this is what she said about it ten years later. "Years ago when I was a little girl, my father used to take me for a walk each day and we always had some kind of an adventure. One evening our adventure was seeing a crescent moon and a cradled star, as my Dad called it. He made me look up at it a long time and then said: 'Betty, whenever you see a crescent moon and a cradled star I want you to think of me and remember that I love you'. That night I suddenly sensed, for the first time in my life, the majesty and beauty of the sky, the moon and the stars. A great feeling of awe and reverence came to me. And I also saw and felt for the first time how much my father loved me; and I shall never forget that adventure".

People do not forget what we say either; why not give them pleasant things to remember.

Beth Stevenson

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL PESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

HEALTH FOR EVERY ONE

by Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

Health Insurance

March 16-th, 1943 was a great day in the history of Canada. A Bill in Draft Form for Health Insurance in Canada was laid before the House of Commons Committee for Reconstruction by the Hon. Ian Mackenzie, Minister of Pensions and National Health.

Over a year ago, on Feb. 5-th 1942, an Order-in-Council was passed by Dominion Government appointing an Advisory Committee on Health Insurance with Dr. J.J.Heagerty, Director of Health Services in the Department of Pensions and National Health as Chairman. The members of this Committee represent Medical Associations, Nursing Associations, Public Health Officials and the general public. The Committee have worked hard during the year and have listened to the views of all concerned, as far as possible, and they have been able to prepare a Bill for the purpose of preventing Sickness in Canada and providing medical, dental and hospital care for all who need such care. Everybody wants sickness to be prevented. We know now that sickness can be prevented. Everybody wants sick people to be cared for and cured if possible. We have doctors and nurses and dentists in Canada who can do this and we have hospitals where it can be done.

This Health Insurance Bill presents a plan by which it can be done and by which it can be paid for.

Who is to pay for the Health Insurance and how can it be managed? The Bill proposes that the Dominion Government shall pay part and the Provincial Governments shall pay a part. The Employer who pays your wages is to pay part and the wage-earner or employee is to pay a part. How much would it all cost and about how much would you have to pay? The Committee has studied a great many facts and figures and they think that the average cost to you would be about $26.00 a year or 50 cents a week. That would enable you to have medical care for your children also and if you have children it would not cost you any more for the children. It is provided in the bill that if 50 cents a week is more than 3% of your wages or $3.00 of every $100 that you earn, then you will not pay more than 3% of your wages. For his wife's health insurance, a man pays 7\10 of 1% of his wages.

But we must remember that the Health Insurance Bill for Canada is not passed yet. It has only been printed for the members of the Canadian Parliament and the Canadian people to study. I think you should study it. It is hoped that about 50 cents a week would save you all your Doctor's bills. You would have your own doctor, just as before, and your Doctor's bill would be paid, but it would be paid out of that fifty cents a week.

WHY THE EVERGREEN TREES KEEP THEIR LEAVES IN WINTER

One day, a long, long time ago, it was very cold; winter was coming. And all the birds flew away to the warm south, to wait for the spring. But one bird had a broken wing and could not fly and he did not know what to do. Looking all around to see if there was any place where he could keep warm, he saw the trees of the great forest.

"Perhaps the trees will keep me warm through the winter," he said. So he went to the edge of the forest, hopping and fluttering with his broken wing. The first tree he came to was a slim silver birch.

"Beautiful birch - tree," he said, "will you let me live in your warm branches until the spring-time comes?"

"Dear me," said the birch-tree, "what a thing to ask! I have to take care of my own leaves through the winter; that is enough for me. Go away."

The little bird hopped and fluttered with his broken wing until he came to the next tree. It was a great big oak-tree.

"O big oak-tree," said the little bird, "will you let me live in your warm branches until the spring-time comes?"

"Dear me," said the oak-tree "what a thing to ask! If you stay in my branches all winter you will be eating my acorns. Go away"

fluttered with his broken wing

So the little bird hopped and till he came to the willow-tree by the edge of the brook.

"O beautiful willow-tree," said the little bird, "will you let me live in your warm branches until the spring-time comes?"

"No, indeed," said the willow-tree; I never speak to strangers. Go away."

The poor little bird did not know where to go. In despair, he hopped and fluttered along with his broken wing. Presently the spruce tree saw him, and said, "where are you going little bird?"

"I do not know," said the little bird; "the trees will not let me live with them, and my wing is broken so that I cannot fly."

"You may live on one of my branches," said the spruce; "here is the warmest one of all."

"But may I stay all winter?"

"Yes," said the spruce; "I shall like to have you."

Now beside the spruce stood a pine-tree and when he saw the little bird hopping and fluttering with his broken wing, he said, "my branches are not very warm but I can keep the wind off, because I am big and strong."

So the little bird fluttered up into the warm branch of the spruce, and the pine-tree kept the wind off his house; then the juniper tree saw what was going on, and said that she would give the little bird his dinner all the winter from her branches. Juniper berries are very good for little birds.

The little bird was very comfortable in his warm nest sheltered from the wind, with juniper berries to eat.

The trees at the edge of the forest remarked upon it to each other:

"I wouldn't take care of a strange bird," said the birch.

"I wouldn't risk my acorns," said the oak.

I would not speak to strangers," said the willow.

And the three trees stood up very tall and proud.

"That night the North Wind came to the woods to play. He puffed at the leaves with his icy breath, and every leaf he touched fell to the ground. He wanted to touch every leaf in the forest, for he loved to see the trees bare.

"May I touch every leaf?" he said to his father, the Frost King

"No," said the Frost King," the trees which were kind to the bird with the broken wing may keep their leaves."

"So North Wind had to leave them alone, and the spruce, the pine, and the juniper-tree kept their leaves through all the winter. And they have done so ever since.

Adapted

Contributed by

T. Negoro

LAMPS OF GOD

His lamps are we
To shine where He shall say;
And lamps are not for sunny rooms,
Not for the light of day,
But for the dark places of the earth,
Where shame and wrong and crime have birth;
Or for the murkey twilight gray,
Where wandering sheep have gone astray;
Or where the light of faith grows dim,
And souls are groping after Him;
And as sometimes a flame we find,
Clear shining through the night --
So bright we do not see the lamp,
But only see the light,
So may we shine -- His light the flame,
That men may glorify His name.

Author unknown

WAITING TIME

Now is the quiet waiting time,
The rough ploughed soil is still,
There is no leaf yet on the branch,
No harebell on the hill.
There is no winter, yet no spring,
The dark earth holds her breath;
It is as though all birds had died,
All song lay low in death.
Yet are the black arms of the trees
The scaffolding for bowers,
When summer builds green walls again
And floors of waking flowers.

Contributed by

Majorie Wilson
T. Negoro

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

HEALTH FOR EVERY DAY

by Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

Health Insurance

March 16-th, 1943 was a great day in the history of Canada. A Bill in Draft Form for Health Insurance in Canada was laid before the House of Commons Committee for Reconstruction by the Hon. Ian MacKenzie, Minister of Pensions and National Health.

Over a year ago, on Feb. 5-th 1942, an Order-in-Council was passed by Dominion Government appointing an Advisory Committee on Health Insurance with Dr. J.J.Heagerty, Director of Health Services in the Department of Pensions and National Health as Chairman. The members of this Committee represent Medical Associations, Nursing Associations, Public Health Officials and the general public. The Committee have worked hard during the year and have listened to the views of all concerned, as far as possible, and they have been able to prepare a Bill for the purpose of preventing Sickness in Canada and providing medical, dental and hospital care for all who need such care. Everybody wants sickness to be prevented. We know now that sickness can be prevented Everybody wants sick people to be cared for and cured if possible. We have doctors and nurses and dentists in Canada who can do this and we have hospitals where it can be done.

This Health Insurance Bill presents a plan by which it can be done and by which it can be paid for.

Who is to pay for the Health Insurance and how can it be managed? The Bill proposes that the Dominion Government shall pay part and the Provincial Governments shall pay a part. The Employer who pays your wages is to pay part and the wage-earner or employee is to pay a part. How much would it all cost and about how much would you have to pay? The Committee has studied a great many facts and figures and they think that the average cost to you would be about $26.00 a year or 50 cents a week. That would enable you to have medical care for your children also and if you have children it would not cost you any more for the children. It is provided in the bill that if 50 cents a week is more than 3% of your wages or $3.00 of every $100 that you earn, then you will not pay more than 3% of your wages. For his wife's health insurance, a man pays 7\10 of 1% of his wages.

But we must remember that the Health Insurance Bill for Canada is not passed yet. It has only been printed for the members of the Canadian Parliament and the Canadian people to study. I think you should study it. It is hoped that about 50 cents a week would save you all your Doctor's bills. You would have your own doctor, just as before, and your Doctor's bill would be paid, but it would be paid out of that fifty cents a week.

WHY THE EVERGREEN TREES KEEP THEIR LEAVES IN WINTER

One day, a long, long time ago, it was very cold; winter was coming. And all the birds flew away to the warm south, to wait for the spring. But one bird had a broken wing and could not fly and he did not know what to do. Looking all around to see if there was any place where he could keep warm, he saw the trees of the great forest.

"Perhaps the trees will keep me warm through the winter," he said. So he went to the edge of the forest, hopping and fluttering with his broken wing. The first tree he came to was a slim silver birch.

"Beautiful birch - tree," he said, "will you let me live in your warm branches until the spring-time comes?"

"Dear me," said the birch-tree, "what a thing to ask! I have to take care of my own leaves through the winter; that is enough for me. Go away."

The little bird hopped and fluttered with his broken wing until he came to the next tree. It was a great big oak-tree.

"O big oak-tree," said the little bird, "will you let me live in your warm branches until the spring-time comes?"

"Dear me," said the oak-tree. "what a thing to ask! If you stay in my branches all winter you will be eating my acorns. Go away"

fluttered with his broken wing

So the little bird hopped and till he came to the willow-tree by the edge of the brook.

"O beautiful willow-tree," said the little bird, "will you let me live in your warm branches until the spring-time comes?"

"No, indeed," said the willow-tree; I never speak to strangers. Go away."

The poor little bird did not know where to go. In despair, he hopped and fluttered along with his broken wing. Presently the spruce tree saw him, and said, "where are you going little bird?"

"I do not know," said the little bird; "the trees will not let me live with them, and my wing is broken so that I cannot fly."

"You may live on one of my branches," said the spruce; "here is the warmest one of all."

"But may I stay all winter?"

"Yes," said the spruce; "I shall like to have you."

Now beside the spruce stood a pine-tree and when he saw the little bird hopping and fluttering with his broken wing, he said, "my branches are not very warm but I can keep the wind off, because I am big and strong."

So the little bird fluttered up into the warm branch of the spruce, and the pine-tree kept the wind off his house; then the juniper tree saw what was going on, and said that she would give the little bird his dinner all the winter from her branches. Juniper berries are very good for little birds.

The little bird was very comfortable in his warm nest sheltered from the wind, with juniper berries to eat.

The trees at the edge of the forest remarked upon it to each other

"I wouldn't take care of a strange bird," said the birch.

"I wouldn't risk my acorns," said the oak.

I would not speak to strangers," said the willow.

And the three trees stood up very tall and proud.

"That night the North Wind came to the woods to play. He puffed at the leaves with his icy breath, and every leaf he touched fell to the ground. He wanted to touch every leaf in the forest, for he loved to see the trees bare.

"May I touch every leaf?" he said to his father, the Frost King

"No," said the Frost King," the trees which were kind to the bird with the broken wing may keep their leaves."

"So North Wind had to leave them alone, and the spruce, the pine, and the juniper-tree kept their leaves through all the winter. And they have done so ever since.

Adapted
Contributed by
T. Negoro

LAMPS OF GOD

His lamps are we
To shine where He shall say.
And lamps are not for sunny rooms,
Not for the light of day,
But for the dark places of the earth,
Where shame and wrong and crime have birth;
Or for the murkey twilight gray,
Where wandering sheep have gone astray;
Or where the light of faith grows dim,
And souls are groping after Him;
And as sometimes a flame we find,
Clear shining through the night --
So bright we do not see the lamp,
But only see the light,
So may we shine -- His light the flame,
That men may glorify His name.

Author unknown

WAITING TIME

Now is the quiet waiting time,
The rough ploughed soil is still.
There is no leaf yet on the branch,
No harebell on the hill.
There is no winter, yet no spring,
The dark earth holds her breath;
It is as though all birds had died,
All song lay low in death.
Yet are the black arms of the trees
The scaffolding for bowers,
When summer builds green walls again
And floors of waking flowers.

Contributed by
Majorie Wilson
T. Negoro

Ievanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESERKO COLLECTION
MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„Євангельська Правда", Укр. Євангельський часопис присвячений поширенню Благовістя, місячник.-М. Фесенко — Редактор.

ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА
EVANGELICAL TRUTH

"EVANGELICAL TRUTH", a Ukrainian Evangelical Monthly Journal devoted to furthering of the Gospel. M. Fesenko Editor
Підписна плата 50 центів на рік, окреме число 5 ц Адреса редакції: Evangelical Truth — 506 Ossington Ave. — Toronto, Ont., Canada

Рік IV. Число 5 ТРАВЕНЬ — МАЙ Vol. IV. No. 5

SHE MOVES THE WORLD ВОНА ДВИГАЄ СВІТОМ

By permission of Sunday School Times

Обіжник в справі Українського Все-Євангельського Собору в Північній Америці

І

Цим повідомляється, що так далеко згодилися взяти участь в Соборі наступні Українські деномінації: Баптисти, Пресвітеріяне, Зачучена Церква, Пятидесятники, Євангельські Християне, Українська Апостольська Церква

Собор відбудеться в Українській Пресвитерській Церкві в Торонто, Онт. 20 Клермонт Ст

Собор розпічнеться урочистим Богослуженням в неділю, 6-го Червня, о годині 7 вечером в приміщенні Беверлей ст. і буде продовжувати свою працю в Понеділок і Вівторок в Приміщенню Української Пресвитерської Церкви в Торонті на 20 Клермонт Стр. та закінчиться Богослуженням в вівторок 8-го Червня в приміщенню Української Пресвитерської Церкви.

Окім делегатів кожний український проповідник може взяти участь в Соборі.

Собор має розглянути і зробити заходи в наступних справах:

1 — Видання Святого Писання українською літературною мовою.

2 — Видання все-євангельського співаника з нотами

3 — Видання української ев. літератури і матеріялів для недільних шкіл.

4 — Поширення Благовістя серед нашого народу в Америці і Канаді та проблеми звязані з працею евангелізації.

5 — Праця на Українських Землях по війні

Це лише думки про програм праці Собору. Більш детальний розклад праці буде вироблений пізніше самим Собором

За тимчасовий секретаріят Собору:

Прол. М. Березинський, П. Кіндрат, М. Фесенко.

ДВАДЦЯТЬ ДНІВ НА ПЛАТІВІ

* Е. Белл

Ми лишили Беріг Слонової Кости 16-го Червня та відпливли з порту Такораді на тягаровім кораблі. На кораблі було вісім пасажирів включаючи мене і моїх двоє дітей: Марію що мала 14 років і Роберта котрий мав одинадцять.

На протязі двох тижнів по тім як ми лишили Такораді все було добре, ми знали, що знаходимось в небезпечнім місці, але ми знали також, що ми знаходимось в руках Бога і це давало нам спокій і устійнювало наш дух. Ніхто з нас не знав, що смерть була так близька і що нас сторожив страшний підводний човен.

На тім човні залога складалась з безпередечних людей байдужих до страждань інших і байдужих до правил, що мали б керувати цівілізованими людьми, навіть в цій страшній війні.

Була неділя. День видався чудовий. Сонце сяяло на море, що було так спокійне як тільке лише полудневий Атлантичний океан може бути. Ми небачили жадної ознаки якого будь корабля. Раптово з сторожевої вишки ми почули дикий крик: „Торпеда з правого боку корабля" Стерничий повернув руля, так що корабель майже став на носі, але було за пізно Торпеда ударила в корабель і негайно був виданий наказ сідати в човни. За хвилину діти прибігли до каюти маючі на собі спасательні пояси. Я зодяла свій і ми вибігли на палубу. Перш ніж ми встигли вибігти, друга торпеда ударила з страшним взривом. Лишився лише один човен, решта була розбита. Ми побігли до нього. Роберт вже вліз в нього, коли один матрос покликав нас назад. Цей човен неможливо було спустити на воду. Перш ніж я могла подумати про те, що робити, я побачила, що корабель потопав під моїми ногами. Здавалося, що вода летіла на зустріч мені і Марії. Я була певна, що це є кінець та доручила себе і дітей Богові, вповні сподіючись що я їх ніколи не зобачу знов. Я не знала, що сталося Робертові, але Марія була біля мене, коли корабель скрився під водою

Від моменту коли торпеда ударила в корабель, до часу коли корабель пішов на дно, пройшло менш ніж дві хвилини. Пізніше я довідалася, що Роберт пробував вилізти з човна, в котрий залів, але зачепився за щось ногою та лишився по воду з кораблем і його затягнуло під човен. Він випливь з під нього, при чім його спасаючий пояс поміг йому дістатись на поверхню. В той час Марія і я були втягнені вихром за кораблем, але якось дістались на поверхню води, що була вкрита пальмовою олією на декілька інчів товщиною. Марія всміхнулась також, але незмогла пізнати мене, бо я була уся вкрита олією. Вона пізнала лише по голосу Хвилину пізніше Роберт підплив до мене Сотні яблів лежали нас були вкриті олією. Це здавалось страшним в той час, але за кілька виявилось, що це було помічним, бо врятувало всіх нас від сонячних попечень. У пів як і в інших річах ми зов баєми добре милосердя Бога.

Зісталося чотире рятункових платів. Я могла бачити усі човни

(Продовження на стор. 2)

*Пані Е. Белл була місіонеркою в Афріці і повернулась в Америку на відпочинок

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ДВАДЦЯТЬ ДНІВ НА ПЛАТВІ

(Перенесено зі ст. 1)

тире платвах з декількома матросами на них, хочь багато людей ще було в волі. Як раз у той час перший човен вспливав на поверхню води ноги не виставились над водою, було видно. Ви могли бачити людей в повітрі. Ніякого величезне срібляне чудище з глибини. Ми

ВІДПОВІДЬ ПРАВОСЛАВНИХ

Не так давно укр. католицький часопись помістив статтю з обурюючими про те правдивими обвинуваченнями проти православних. Католицький провід дратинував укр. православний „чудотворці" мощі, образи находяться на роспуске життя ченців і т.д.

Ми тоді зауважили, що подібний виступ хоч і вартий похвали все ж для католицького проводу небезпечний, бо православні можуть набіграти, куди більш подібних „всечесних" звірувань і вчинків у католиків.

Православні довго немовчали Отже ми помішаємо деякі із фактів,що їх наводить „Православний Вістник' з життя і практики католицької і греко-католицької церкви. Факти правдиві і католикі їх заперечити неможуть. Ми радимо цім релігійстичним церквам, що бачуть один у одного в очі ломаку, покаятись і чинити те що добре, покинувші усі свої марновірства. Своїми марновірствами, несумлінним життям, та сварками вони зробили поміж нашим народом більш атеістів ніж уся атеістична пропаганда взята разом.

Православний Вістник пише: „ Обдуда всюди обдуда! Але „Світло" моя того немає, отже ми йому пригідаємо.

Папа Лев 10-ий був атеістом, казав, що відомости про Христа, це байки, а перед народом вдавав заступника Христа і це була обдуда!

Папа Александер 6-ий отроєнив кардиналів і забирав їх майно, а перед народом звав себе наслідником Петра це була обдуда!

Архієпископ Чиська покликувався на слова ап Павла, а рівночасно казав: Помучіть, бо нежонатий буде мати тисячу жінок не була обдуда! (На Львівськім Синоді, 1891).

Рим вдавав спасителя українців і нофальшував, ухвали Львівського Синоду це обдуда!

Греко-католицькі єпископи дуже журились в Галичині спасінням „душечок", та коли треба було виступити проти насильств римо-католиків над греко-католиками, ті єпископи провадили **„глухо-німу політику"** отже що це було, як не релігійна обдуда?

Рим зве Кунцівську поляцьким святим, а греко-католицькі духовні вговорюють в греко-католиків, що він великий український святий — отже це знов велика і страшна релігійна обдуда! Гріх Каїна!

Коли все те не є релігійною обдудою а такого е ніде гори! — то який інший титул „Світло" для нього має?

«§»

СИЛОЮ МОЛИТВИ

„Просіть і дасться вам..." (Матт. 7: 7.)

(Проп. Т. Довгалюк вгідно відомостей, що прийшли до Канади був розстріляний під час зміни ріжних влад на Волині. Геройчий молодий пропо відник, одарований великим здібностями склав своє життя, яко жертву любови Правді Божій та яко звершене служення своєму народові.

Ми поміщаємо його заклик до молитви надрукований в „Вірі і Науці".

Ця стаття була надрукована в умовах жорсткої боротьби і переслідувань на Українських землях, про те вона повна чудових думок і науки котрими повинен керуватись кожний свідомий український євангелик. Ми знаходимо в цій статті пророцтво про сповнення мрій нашого народу. Цього сповнення Проп. Т. Довгалюк не дочекав, але проте воно е певне і прийде Ред.)

Кожен з нас, ев. християн, що вглубляється в правди Христової науки дався освітити світлом св. Євангелії і, або частинно або цілковито .пережив у своїй душі пробудження, повернення до живого правдивого Бога і переродився звиш, здає собі справу, як важним і великим ділом для нашого духового життя є уралення, цих трьохим душу і сумління в цім ріжнім квитню! І в певності прощення. В молитві черпаємо з повноти Божої премудрости та сили, мудрість і силу для нашого буденного життя, щоденних занять, праці, боротьби...

Самозрозуміло, що тут мова про молитву із щирого серця; про молитву, що не є якимись механічними повторенням цілої купи слів, та ще й може якою мертвою, незрозумілою мовою.

Велике значіння має молитва в особистім житю віруючого. Але бажалобся висловити кілька думок щодо іншого роду молитви, а саме молитви за другіх, а передовсім за нашу загальну укр. евангельську справу.

Визначний ев. релігійний діяч Цінцендорф сказав: „Без спільности (гурту) нема христіянства". І кожен з вас знає, що лише в спільності з другими бачимо, наскільки ми вже христіяне. Бо ясно, що хр. чесноти защеплені в нашу внутрішну істоту може навить в усамітненню, мусять відзеркалитись, відбитися, показатися у наших взаємних з іншими людьми, в нашим близьким і дальшим окруженню, в нашій родині, громаді народі.

Ясно також, що найбільшою нашому серцю справою, має бути евангельська справа. Кожен кого визволив Христос з пут темряви, заблобону і духової нужди І кого веде до остаточної побіди над гріхами й світлої вічности, не може небажати другому пережити того, що пережив він сам. Кожен, кого просвітило світо Хр. Євангелі, кожен хто в Євангелії найшов правду і силу, що підносила його до гідности людини, не може не прагнути цінним своїм серцем чим буль прислужитись до поширення тої чудної Євагелії дальше, широко по нашій Україні.

Ми евангелики і сиипатики ев. справи почуймо в собі релігійний і національний обовязок, почуймо в собі радість і честь, прислужитися духовному відродженню нашого народу! Допоможім ев. справі! А ніщо незперечить, що найбільш найлекшим і найпростійшим способом нашої допомоги є молитва за справу.

Молитва складається з подяки, похвали й просьби. Дякуймо за те, що небесний наш Отець, великий Бог, має все нові і нові способи і середники, щоби Своє царство на землі ширити й зрошувати і щоб те Боже царство, царство духа й покою, любови і доброго чину дарував Він і в наше серце! Хвалімо Його, бо Він наш народ упосліджений всіма народами, приняв за свій народ і відродить нас, змішить, визволить і прославить нас!

Просімо ж все більше і більше, щоби світло Євангелії скрізь поширилось і світило. Моліться о визволення з духових кайдан римщини і православщини. Моліться о духовну єдність всіх укр. евангельських віруючих. Моліться о наш часопис, літературу, фонди на місію і за кожного поодинокого проповідника чи місійного робітника, знаного нам особисто, чи з часопису.

Нехай-же Бог вінчає молитву нашу плодами!

«§»

ХРИСТОС НА ХВИЛЯХ БУРІ

Ревуть та клекочуть на озері хвилі, —
Апостольський човен пливе;
Держались на хвилях стає не по силі,
А буря все дужче реве.
Вже остра апостолям серце здіймає,
Погасла надія світа;
Далеко ще беріг, підмоги не-має —
Й докори тремтять на устах.
Коли се назустріч із видом спокійним,
На хвилях могутніх он там,
У божеськім сяєві, тихім просвіті
Явився Учитель їх сам.
Дивують апостоля: певно се мрія?
Петро же до з'яви взивав:
„Се ти, наш Учитель великий, Месіє?"
„Не бійтеся, я" — Він сказав.
„Призви же до себе мене, о Могучий,
Хай бачу я скорше твій лик!"
І лагідно воззрівши на звилі ревучі
Месія: Іди! — йому рік.
Апостол на хвилю ступив і ось сміло
Іде він немов по землі;
Та тут недовір'я його одолію,
І думки затривожили злі.
І чує апостол, що він потопає,
Що вже до грудей у воді:
„Спаси, о Месіє!... сил в мене немає!"
Уста його кличуть бліді
- Іди маловіре! — Він благословенне повеління
Сказав йому. Хвилі заграли...
„Пощо усумнився?... „І поруч у човен
Безсмертний із смертним ввійшли.
В світ правди і ми так, нічемні й миа,
Де тільки воно заміститись,
Рідемо серед бурі; — і поки в нас віра,
Нас буря ота не страшить.
Коли ж маловір'я замісто надії
Вгніздиться в хитливій душі -
Ми падаем в вир і взиваем слабкі:
- Месіє благий, поспіши!

Читайте і передплачуйте „Евангельську Правду".

„РЕЛІГІЯ-ОПІЙ НАРОДУ!".

На Червоній Площі в Москві від соток літ стояла капличка з чудотворною іконою Іберійської Божої Матп, найбільша святість колись православ. Росії. Прочани зі всіх сторін краю стягались до цього місця тисячні товпи день і ніч заносили молитви перед іконою, шукаючи спілення недуг, яки ми хто був дітяжений. На стіні будинку, що напротив капліці совітський уряд виставив великими буквами відомі слова Карла Маркса: „Релігія-опій народу".

Цей вчинок, що ним большевики зазначили виразно своє становище до релігії розійшовся по всьому світі; писали про нього часописи, згадували на радіях опрокидування його по церквах духовники, дебатували над ним світські люди. Що світ зверпув таку увагу на цю подію, чи зміст напису, доказує, що в ньому міститься багато правди; люди більш підсвідомо як свідомо відчули, що багато речей говориться і творяться в ім'я релігії, що не будуе, не підносить віриих її до вищого і кращого життя, а противно приспане і задуманюе незрячих яких найбільш ще в церковних рядах подибати можна. Можливо, що на таких людей ней большевицький вчинок мав деякий підривний вплив. Для щиро і свідомо віруючих він немав ніякого значіння, вони переконані, що деяка релігія і для деяких людей може бути опієм-дурманом, для них їхня релігія остається ця все-найбільша сила, найцінніша річ в їхньому житті.

Що таке опій і коли релігія буває опієм для людей?

Опій це один з найбільш одурманливих середників, що його виробляють зі соку макового квіту, головно в Хінах. Цей сік ферментують, сушать збивають у грудки, розмочують у воді, розварюють в особливих котлях, перетирають, додають води, фільтрують крізь цідиля, знов варять, аж він згусне на чорну масу, подібну до сливкових повил. Від так знов ферментує, а як ферментування закінчиться, закопують в землю, щоб він постарів. Як вино-чим старший опій, тим він смачніший і більшу має силу. Так спарпарований опій курять з до цього зроблених люльок.

Примана опію лежить в цьому, що спершу опій втихомирює біль, жаль, страждання та не розбуджує в людині жадних звірських інстинктів. Викликає тільки приємні примари та мили спомини. Але потім... Потім людина що раз то більш привикає мусить уживати його більше, затроює свій організм і згодом уже не відчуває жадної приємности а стає необхідною для організму отруєю, без якої жде жертву неминуча передвчасна смерть

Дивним стає скільки заходів і труду доложить людина, щоб з нашие пожиточної рослини зробити Й для себе шкідливою.Релігія по словам Маркса замикає людям очі на всі нерівности, визиски, кривди, гнит, задирства, убожество, темноту, марновірства, кровопролиття, в яких же більшість релігійних людей. Як опій вона своїми приємними примарами, неб'ясе в світі, много чиль них українських, народніх діячів подібно осуждувалу релігію за ці її прогріхи. Одні з них повели акцію за її скасованням, другі голосили потребу її реформи, знакоми, що від добре вжита релігія-це одиноко підвалина до кращого життя.

Коли отже релігія буває опієм-дурманом? Висторчить про читати Новий Заповіт, щоб бачити цей страшний провал, який виконали Католицька і Гіравославна церква між нашою Христа і апостолів, а своєю наукою про Бога, Христа, Діву Марію, святих, гріх, спасіння, молитву, небо, чистилище, пекло, чорта, папство, духовенство і пр.

Простоту евангельського культу заступлено хмарою безкорисних церемоній, пустих вигрувань і марновірств про чудотворні місця, ікони, образи, вікна, кр'яці, релікві, мира, стигматики, що ними оспоюдумав тики, що ними оспоюдумав нашу Ідеологічний наряд свою гірку долю, як китаець опієм, не помічуючи, як цей релігійний опій закував його духа в кайдани темноти, назадництва, розсіяності, убожества і упослідження. Не даром сказав хтось, що колись забишов Христос в свою церков (розум. катол. і правос.), то не-пізнав би її. Причини цього занепаду і закріпощення народнього духа неміг не бачити народній пророк і Шевченко в своїм вікказав на наше духове думання і як його величити:

„Світе ясний, світе тихий
Світе вольний, несповитий!
За що ж тебе, світе-брате,
В твоїй добрій теплій хаті
Оковано, одурено,
Кайданами окуреио,
Багряницями закрито
І розпиттям добито?
Не добито! Стрепенися!
Та над нами просвітися!
Будем, брате,
З багрянець онучі драти,
Людьми з кайдал закувати,
„Яьленим" віч толкти,
Кропилами будем, брате,
Нову Хатуїамітати".

Коли додати до цього політичний гніт і економічний визиск, що на них кат. церква в Польщі, ранійи православна в Росії давали свое благословення, то це була крилда, що взяла о півету до неба. І пісета прийшла і пісета приходить. Та релігія може бути опієм у всякій церкві, як що віра наша не є в парі з нашими ділами з нашим життям. Спаситель перестерігає, що: Не кожен, хто говорить до мене: „Господи, Господи!" увійде до Царства Небесного".

Це значить, що коли ми Християнські Правди як: віра, гріх, покаяння, прощення, оправдання, відродження, освячення, молитва, любов і пр. приймаємо на словах, а їх не переживаємо так, щоб вони увійшли в кість і кров'яную-тоді ці правди задурманюють нас і діяють шкідливо на стан духового життя

Можна християнські правди знати, можна їх і переживати, однак вони можуть бути нашим опієм, як що ми зживаємось, освоюємось з ними так, що не виключують у нас більш цього вражіння, що колись на нас мали.

Ці що живуть над Ніагарським Водопадом не чують цього страшного шуму води, що його чути милями, коли ми зближаємось до водопаду. Проф. Марцінковський по своїй навернению в часі більшевицької революції ніз місійну працю деякий час в Єрусалимі На зборя прийшли студенти таможнього жидівського університету, щоб їх розбити. Ніякі слова проф. Марцінковського немогли втихомирити галабурдників. Будучи безрадний, він взяв до помочи молитву Господню: „Отче Наш'

Чуючи перший раз цю молитву, до цього в їх рідній, єврейський мові вони остовпіли. Такою силою повіяло на напасників, що по ній вону до кінця зборів заховувались у взірцевому порядку. „Але мою на тебе, що ти свою першу любов був покинув". Обяв.2.4. Це не з одного з нас евангеликів-опій! Ап. Павло учить: „Бо сили немає в Христі Ісусі ані обрізання, ані необрізання, (обрядовщина) але віра що чинна любовю". Цю чинну любов, найбільшу рушійну силу до вищого, кращого, побідного життя дає одиноко християнська релігія, що в Новому Заповіті. Ні, вона не приспиняє людського духа, вона не задуманює людини хочби приємними примарами душі людини, противно вона вказує, що гріх, задуманює людину і що одиноко вона може звільнити нас від нього, визволяючи з пут гріха-перетворюючи нас в нову людину, що спосібна жити новим, правдивим життям... „Хто в Христі, той сотворчиня нове!" Це є слава і сила християнської релігії

В. Кузів

«§»

ВАЖНІСТЬ РЕЛІГІЇ

Я не вижу ні однієї значної перемоги людського розуму, ні єдиної повязної кроку в справах людської громади, яких коріння не ховалося б у глибокій релігійній вірі. І я заявляю, що кожна наука, яка не бере на увагу цього пориванна, цієї зверхньої потреби в вірі, в розвязанні цього довічного проблему про походження й долю людства, зажди буде й буде безсилою внести в життя новий громадський устрій. Та, може, пошастить створити прегарні форми, але цим формам довічно буде бракувати тієї искри, котру Прометей вхопив із неба.

Маджіні

«§»

ТАКО Ж ЗАПИСЯГСЯ БУТИ БІДНИМ

„Івнінг Телеграм" пише, що священик Майкел Д. Лопец, що був капеланом школи Св. Антонія в Сіттлуї умер від атаки серця на потязі в Лонг Айланд. Поліція знайшла $57. 000 стованими в його одязі. Поліційне кажлало до чину Францішканців, але його брати по чину твердять, що про гроші нічого не знали. Цілком можливо.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES ARCHIVES PUBLIQUES CANADA

Др. М. А. Стайн

ТІЛО ВОСКРЕСЕННЯ Є РАДІСТНА ПЕВНІСТЬ

Др. М. А. Стайн є членом багатьох наукових інституцій. В цім числі він є членом Американського Хемічного Товариства, він є директором Американського Інституту Хемічних Інжінерів, директором Індустриального Досліду, почесним членом Прінстонського Інжінерного Товариства, він має докторати філософій, наук і прав та є знаний своїми винаходами.

Люди завжди сміхались над думкою про тіло воскресіння. Біблія богато каже про чудово змінене тіло, котре людина буде мати в той день коли почує голос Творця, навіть коли людина задовго перед тим була мертва і її тіло обернулось в порох. Ісайя пише про воскресіння: „Оживайте ж, веселитесь, що в порох лягли" (26:19) В одній з найстарших книг Біблії Йова написав: „Я знаю-Відкупитель мій живе, й він у послідній день підійме з пороху отсю розпадаючуся кожу мою, і я в тілі моїому побачу Бога. Я самий вбачу його, мої очі, не очі когось другого, побачать його". (19:25, 26,27a.).....

Я думаю, що багато заперечень з боку невіруючих є звязку з чудовою надією воскресіння.., повстає тому що людина неспосібна задовольняюче висвятити собі питання: як тіло воскресіння, таке наприклад яке має Христос, коли обявився своїм ученикам, могло появлятись і зникати та проходити через стіни і то неуперех знаними фізичним законам? Нас турбує „непроникненість" камінів, деревяних перегородок і стін.. Лише як ілюстрацію, я хочу навести приклади певних форм „матерії" або фізичної субстанції, що проходять через інші форми матерії. Можливо найбільш знаним прикладом є зужиття Х-промінів та еманацій радію. Електрони, що їх висилає радій мають незвичайну силу проникати інші тверді матеріяли...

Це є приклад сили певних типів радіяцій, деякої з них мають ту ж саму природу як і матерія, і все ж вони проникають тверді тіла.

Другий цікавий приклад випадку, коли одна матерія проходить через другу, можливо не є знаний бажаєм. Водень наприклад, коли знаходиться під тисненням і при високій температурі, проходить через сталеві стіни посудини в котрій цей газ знаходиться. Водень проходить в такій кількости через сталеві стіни, що це робить надто коштовними певні хемічні способи виробництва.

Попередні ілюстрації є загальні, але ми мусимо згодитись, що наколи людина з своїми обмеженими способностями і дуже незадрібними апаратами, спромоглася усталити факт, що певні типи матерії проникають інші тверді матерії в цім фізичним світі, тоді певно не повинно бути за тяжким для нас вірити, що Творець має силу сотворити тіло відрізнене від цього фізичного тіла...тіло воскресіння, котре було проявлене Ісусом Христом в його обявах ученикам по воскресенню з мертвих....

Це є чудова і потішаюча правда для віруючих, але воскресіння невіруючих є жахливою і сумною подією, тому що Писання говорить нам, що тіло цих останніх буде терпіти вічну муку і жаль.

(С. С. Таймс.)

Хочемо помогти православним

Редакція хоче прийти на поміч православному часописові в його „дружній" дискусії з греко-католицьким часописом на тему: Хто гірший? Це ми робимо не з почуття якої будь прихильности до православних мирянівців, зовсім ні, але про єсто бачимо, що православні в своїй дискусії нехтують сучасний матеріял. Як що ми зобачимо помічне, що греко-католики потребують подібної помочи, то радо поможенo і їм.

Дискусія сама по собі цікава і для загалу дуже корисна бо помогає католикам і православним добре розібратись в помилках рітуалізму. При чім важним є, що все це пишеться не їх опонентами протестантами, а такі самі рітуалісти пишуть про себе.

„Конвертед Католік" містить статтю під назвою: „Пакт Папи з дяв'ялом".

В цій статті подані незвичайно цікаве твердження Папи, що він готовий в певних обставинах навіть на угоду з нечистим. Майкл Вілліямс визначний Римо-католицький апологіст в Америці в одній з своїх статтів (див. Брукліи „Іта-

Лютого 21 ц.р.) цитує прологолошення зроблене Папою Піем XI перед газетними репортерами в Римі.

„Голова Католицької Церкви рахуван би своїм обовязком зноситися з самим дивовом, ничого вже не кажучи про смертних, котрі гіпотетично, або в дійсности були лише агентами Диктата Дивольства, як що існували б достаточні підстави сподіватися, що підпис зносини захистили б, або посунули наперед інтереси релігії поміж людьми".

В цім випадку Папа, претендент на заступників Христа на землі, цілком розійшовся з способом яким Христос зустрів пропозиції нечистого в подібній справі.

Прочитайте четверту голову від Матея. Коли сатана обіцяв дати Христові „всі царства на світі" але на умові щоб Христос зробив з ним якусь угоду, Христос відповів йому; „Геть від мене, сатано! писано бо: Господу Богу твоєму кланятимешся, і Йому одному служитимеш".

Кого Папа заступав робячи своє проголошення, нехай судять самі читачі. Отже в цім відношенні вони не є кращі православної церкви.

ДОПИС

Комуністи і католики

Де хто вповне, що співпраця між католиками і безбожниками комуністами неможлива. Так виглядає, на перший погляд, нам всім. Та коли застановимося, і роздумаємо холодно-кровно про це, прихолимо до висновку, що не завсігди можемо бути певні, бо так сказав „Все можливо під сонцем". Во хто є ті „українські комуністи" (приміром)? Більшість це бувші католики. Недавно орган католицького епископа, для наших умітня Українські Вісти наводять слова Ленина: „Тільки католики і комуністи переможуть".

Можливо редактор такого новотвору як москвофільське „Укр. Слово" в Вінніпегу має це на увазі, коли в своїй газеті постійно взивав до єдности.

Сенсаційну статтю дрипс „Український Голос" з дня 24-го Березня ц.р. В статті „Свої Своїх Находять" Український Голос подає до відома, що заходить співпраця між ком. „Українськими Словом" і деякими католицькими попівми. В Укр. Слові була надрукована відозва „місійного товариства св. Йосафата". Для деяких католицьких попів, КУК є шкідливий, бо в ним сходяться католики з некатоликами. „Це стара католицька нетерпимість, вилазить наверх.

„Популярний і „природний провід для українців в Канаді, повинен бути католицький"

можна вже було чути перед тим, але ніхто не чув...

Чи всі українці в Канаді католики? Ні! А проте провід „повинен бути католицький". Та кажуть люди, де вже тільки замішаний „святий" Йосафат, то там готовий клопіт для Українського Народу. Вплив Риму, був завсіди шкідливий для Українського Народу. Рим досі ще нічого не поміг Українському Народові а заподіяв вже не одну шкоду. Саме тепер треба Єдности! Та вибрики попів цієї єдности не воротають. І коли католицькі попи не схаменуться, а надто розгулявшись, зачнуть шкодити українським людям, люде напевно зареагують відповідно проти вибриків попів.

Для Українців взагалі був би великий сором як би КУК „розедналися".

Хк.

MEMORANDUM OF CANADIAN UKR. COMMITTEE

To the Right Honourable.. W. L. of Canada.

The Ukrainian Canadian Committee beg to present to His Majesty's. Government their views regarding the future Eastern boundary of Poland, believing that such views may be helpful in the framing of a Canadian policy in external affairs and in the consolidating of our war effort.

We believe that the winning of this war in a military sense is the first and immediate task of all Canadians to which every other activity and interest must be subordinated. Discussions regarding the details of postwar settlements and boundaries which tend to produce differences of opinion ought to be postponed. We, therefore, view with apprehension the thesis advanced by the Polish Government regarding the future Eastern boundary of Poland, which advocates that such a boundary should pass through the centre of the ethnic territories inhabited by Ukrainians.

We hold the following facts and principles to be indisputable;

(Con. on page 7)

YOU CAN HAVE YOUR WISH

by .Beth Stevenson

Everyone, from the youngest to the oldest, has at least one wish. We begin wishing when we are born and keep right on all the way through life. when we are young we wish we were grown up, and when we are grown up - which is shorty afterward - we wish we were young again. We never seem to be quite the right age. But.this is a most foolish thing on which to waste our wishes, because we cannot do anything about it. Time may be kind about a number of things but it is firm about this matter of age. There are, however, a multitude of wishes that really can come true.

What we wish for most we get. Sounds like magic, a wish, a waft of the wand, and presto we get it! We would like it the magician's way, but, there's where the catch comes in - you had guessed there was a catch? We must not merely wish for a thing, but we must wish for it so much that we will bend all our will toward getting it, we will try every road we think will reach it. There is no use just waiting for something to turn up, like the famous Mr. Micawber. It won't for us any more than it did for him."If," as someone has sa.d, "you want your share of the world's plums you can't just sit around and wait for them to fall into your lap. You have to get out and shake the tree". And so with your wish, whatever it may be, it is not enough to yearn for it, you must earn it.

People fail to get their wishes mostly because they are not prepared to pay the price. They find numerous excuses for not being able to get what they want. They blame other people, in an effort to absolve themselves. They say they have not enough time, while they waste time on useless things. They feel too tired, because they have not discovered how tired they are not when they get interested in something sienificant. They complain about lack of ability, when actually they are not using their ability. Professor James says "Compared with what we ought to be, we are only half awake. Powers of various sorts we habitually fail to use." Thus when all our excuses are analysed we find that we are left without a leg to stand on. Our worst obstacle is ourselves

The simplest of all success factors is mere amount of work.

Furthermore, we may have to work for a long time. Great gains are made slowly. It is the slowness of the process that is discouraging and causes us to give up. We start out full of enthusiasm, but when the desired goal shows no signs of coming into sight we prefer to do without our wish to continuing the struggle. It is like splitting a rock. A workman strikes it repeatedly with his iron maul until it is broken. One cannot say it was the last blow that did the deed, every blow counted, and yet without that last one all that preceded would have been of no avail.Thus we often miss our aim by failing to make that last effort. It requires strenght of character to see things through to a successful finish.

We recall the thrilling story to Dr. Earl Carlson of the Neurological Institute in New York, who is a victim of that incurable affliction known as spastic paralysis. It means that at birth the motor centres of the brain have been injured beyond recovery, making it impossible for the victim to co-ordinate his movements. Thus , simple motions such as. walking, talking, dressing, eating etc., which the normal person performs automatically, are to the spastic almost impossible tasks. There are, however, good areas in the brain that can be trained to substitute for those destroyed, but it requires years of disciplined training to establish a normal pattern of action

Carlson's mother, a poor woman, had one wish -- that her child could live like normal children. She wished it so much that she refused to believe there was no help for him. Out of her pitiful earnings she managed to save enough money to pay for doctors, who gave her little or no encouragement. But she still clung to the conviction that there was a future for him. She spent hours each day, for years, training him to walk, to use his hands, and to disentangle the confused messages in his brain Gradually, as a result of his mother's indomitable will, and her unfailing patience and perseverence she got her wish. Her son was able to live a normal life. He found that there wasn't anything he couldn't do if he wanted to badly enough. He, was able to go to school, finally graduating in medicine. He now devotes his life to helping children born with the same handicap.

If a person can master such physical limitations and accomplish so much, what great things a normal person could achieve if he would put all his capacities to work. Within the limits of reason there isn't anything you cannot do, if you want to do it. You can have your wish.

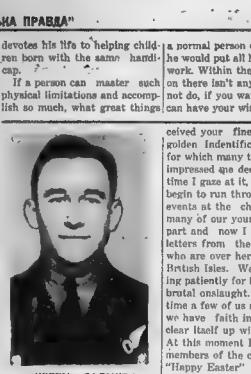

ЕВГЕН САЛМЕРС

LETTER FROM SGT. E. SALMERS R. C. A. F. TO OSHAWA CONGREGATION

Dear Friends:

A few months have elapsed since leaving my home, my many friends of the church. Have received your fine gift of the golden Indentification Bracelet, for which many thanks. The gift impressed me deeply and everytime I gaze at it, my thoughts begin to run through the many events at the church in which many of our young people took part and now I am receiving letters from the same fellows, who are over here through the British Isles. We are only waiting patiently for the end of this brutal onslaught. In the meantime a few of us may be lost but we have faith in God that will clear itself up with God's help At this moment I wish all the members of the congregation a "Happy Easter" and may we have a more joyous Easter together next time.

"Christ is Risen"

Once again my thanks for keeping my spirits high and sincerest wishes to you all.

Faithful member with respect, I remain,

Yours Eugene.

MEMORANDUM OF. C. U. C.

(Con. from page 6)

1 Whenever the Ukrainian people have had a chance to express freely their wishes they have shown their desire for their **Mackenzie King, Prime Minister and Minister for External Affairs** sovereign rights and self-government. This was particulary manifest at the end of the last war

2 The Atlantic Charter clearly and unmistakably lays down as a principle the right of a people to determine their political destiny. The Allied Nation have made this principle the basis of their present war objective.

3. The Ukrainian people desire unity. They believe that whatever form the post-war settlement takes it should rest it in the final political unification of the territories inhabited by Ukrainians.

4. The Ukrainian people desire enuality of treatment. They believe that in the post-war settlement their claims to an independent free state in a free Europe should not be disregarded and that the Ukrainian question should be included in any just and permanent settlement of Europe.

Therefore, the Ukrainian Canadian Committee representing Canadians of Ukrainian origin believe it is a duty which they owe to their kinsmen to bring these facts and principles to the attention of His Majesty's Government, and also a duty which they owe to Canada, in order that the war effort based on clear and accepted principles may receive the greatest support from all Canadians citizens.

All of which is respectfully submitted.

Dated at Winnipeg, in Manitoba, this 23rd day of March, 1943.

UKRAINIAN CANADIAN COMMITTEE:

Dr. W. Kushnier, President
S. M. Sawchuk, Vice-President and Chairman of Executive Committee
W. Swystun, Vice-President and Chairman of Co-ordinating Committee
J. W. Arsenych, Secretary
S. Chwaliboga, Financial Sec'y
A. Maloffe, Treasurer.

"Nearly every Ukrainian hope out west has given one or more of its members to one of the three services of the fighting forces," said Anthony Hlynka, Ukrainian member of Parliament, in an interview today.

Evening Telegram

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

THE PARABLE CORNER

Laura K. Pelton

What Price Freedom?

"For what avail the plow or sail,
Or land or life, if freedom fail?"
Ralph Waldo Emmerson.

The student of history knows that freedom has always been won at great cost. We of Canada are fully aware of the fact that to lose freedom is to lose that which makes life worth living. All over the world it is being demonstrated to-day that freedom is such an infinitely precious thing that men and women will fight and die in order that it may be preserved.

Yes, we are sure that we want freedom, but we are crying out now for something else as well. We are not very clear in our minds just how we can get this security, but we have a vague idea that a certain type of government could provide it. We do not propose to enter here into a discussion on economic security and state management, and while we have much sympathy with the cry for security we are concerned about the confusion of thought manifest in so much of the talk and writing about it. We are anxious that young people would do much better thinking and more intelligent talking in this matter of freedom and security.

For the purpose of causing us to think and perhaps provoking an argument we are going to take the position that we cannot have the kind of freedom we desire and the security for which we cry at the same time and in the same set up of a society.

Real freedom -- which is the kind of freedom won by the Protestant Reformation, insisting upon the worth of man in the sight of God, not kind won by the French Revolution demanding rights for one class by despoiling another class --, involves responsibility on the part of the individual, grave risks, terrific efforts and perhaps much hardship. It might entail the loss of certainty in the realm of material welfare and we believe always creates the paradoxical situation in which each man must strive to look after himself, and all must be prepared to help one another.

Perhaps we can best make the point which we wish to emphasize in regard to the confused, thinking and loose handying about of these two words -- freedom and security -- by telling an odd little tale about a queer little kitten.

It was a wild little beast, this strange kitten that had scampered its somewhat perilous way through wood and field in search of food and play. One day it appeared at our summer cottage which was situated on a beautiful lake at the edge of a thick wood. We put a saucer of milk just outside the door for the scrawny hungry looking little thing, but its wild untamed spirit forbade it to come near enough to drink. We moved the dish some distance from the house and after awhile cautiously and stealthily the kitten edged near and with one eye on the cottage and one on the milk finally drained the dish.

Then commenced a careful wooing of that strange untamed little animal Daily the saucer of milk was moved just a little nearer to the house than it had been the day before and each day the kitten drank the saucer dry until, at last, much of its fear and suspicion dispelled, it actually came into the house for its milk. After two weeks we were on reasonably intimate and affectionate terms On cool evenings it would cuddle up in our arms for awhile, and one rainy stormy night it crawled in the window and sought refuge beside us in bed. But despite its growing friendliness and its spasmodic moments of affection we discovered that our little friend had decided ideas about the relationship that was established between us. So long as she was free to come and go, so long as we showed no sign of forcibly detaining her, nor holding her in our arms a moment after she wanted to get away she was content to accept a home. On one occasion we deliberately compelled the kitten to stay in our arms for some moments after she tried to jump down. When we released her she tore out of the house and didn't come back for two days. A month passed during which the scrawny wild little beast grew into a sleek well fed pretty kitten making our home her home, and while with some reservations gladly accepting our friendship.

Then came the day to shut up camp and return to the city. We had decided to take the kitten with us so that no longer would it face the hazards of its former precarious livelihood and the possibility of exposure in the absence of shelter. As commotion and bustle pervaded the house, with all doors shut against its escape so that we would not be delayed at the last moment hunting for it, the kitten grew restless, suspicious and peevish. Then the suspicion grew into hostility, and peevishness into anger and the restlessness into panic. Our tenderly won friend of a month was transformed before our eyes into the wild thing of wood and field and suddenly we knew that a home could be home to our kitten only so long as her freedom was sure. This strange little lover of freedom had sensed a loss which it would not endure so opening the door we watched her bolt through and disappear into the wood. She had thrown security to the winds -- no longer would she be sure of saucers of milk by day and protection from storm and cold by night but no matter --she would be free.

We never saw the kitten again

HEALTH FOR EVERY DAY

by Dr. Helen MacMurchy, C B E.

ACCIDENTS

Did you ever have an accident?
Ever cut your finger?
Or sprain your ankle?
Or break you arm?
Or break your leg?
Or knock against some one so that he or she fell down?
Or fall downstairs?

Why did that accident happen?
How could you have prevented that accident?

We know more about accidents now in the twentieth century than people did in the nineteenth century.

We have found out that some people have more accidents than others. As they say in factories, some people are accident prone, meaning that some people more likely to have accidents than other people are. And these accident-prone people keep on having accidents

Now you don't want to be a person who has accidents You want to be a safe person who never has an accident at all And you want your children to be the same. How are you going to manage that?

Well, when you cut your finger last week, tell me how that happened? You were cutting a slice of bread The loaf was not a whole loaf You had cut bread for breakfast and dinner from it and there were only about two slices left on it. So you will need another loaf for supper. But it is not good house-keeping to lay aside this end of a loaf which will only make two more slices - what they call in the Old Country the heel of the loaf Cut these two good slices first and then begin on the fresh loaf Do not lose the heel of the loaf and the good crust which usually tastes better than any other slice in the loaf If you lay it aside it will get hard and it will be wasted. The good Canadian never wastes anything

You were in a hurry and you hasted to cut that bit of a loaf Your knife was in your right hand and you held the bit of a loaf in your left hand But you forgot that you should NEVER cut with the edge of your knife towards your hand And you were in a hurry and your knife slipped and cut your finger. Alas! But next time you will be more careful and will not cut your finger at all You know how to prevent such an accident.

But now, hold up your left hand high to stop the bleeding.. And get some boiling water in a cup and also a bandage or a clean handkerchief. Wash off blood. Tie up the cut finger firmly with the bandage or clean handkerchief.

Українська Пресвітерська Громада, в Торонто, Онт.

20 Claremont St.

Богослужіння і Недільна Школа о годині 11 рано.
Вечірня о годині 7 вечером.
Молитовні збори о год. 8 вечером кожної середи.
Рідна Школа о 10.30 год. кожної суботи.

Ievanhél's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік IV. Число 9 ВЕРЕСЕНЬ, 1943 — SEPTEMBER Vol. IV. No. 9

Птахи чи кажани?

By permission of Sunday School Times

ПРОВОКАЦІЙНИЙ НАПАД

В Торонті виходить російська газета Газета ця згідно новій тактиці не пародує ні большевицький орган, проте судячи по деяких статтях все те що роблять комуністи для них є поза всякою критикою Редакція цієї газети помістила протест, що доводить російське твердження: „крайності сходяться". Редактор цієї большевицької газети називає в окремім циркулярнім листі російських баптистів „братами".

Російський большевик обійнив російського баптиста. Це сталось не тому що атеїст стався віруючим, або російські баптисти стали атеістами. Причиною цієї нової дружби був Собор Українських Євангеликів в Торонті на котрий наші „обєднані" російські „Протестанти" виляли сколькі могли помий і злоби. Річ не нова, це лише відгуки стародавньої мелодії: „Не било нет і не будет". Гасло це обєднує без винятку комуністів, монархістів, безбожників, баптистів і всіх інших серед росіян. Протест доводить одне, з незвичайною ясністю, а це те що український евангельський від іде.

„Протест Собору" написаний в дусі доносу до „черезвичайки" і складається з наклепів та московського типа пожовкости, що в одній руці тримає ножа а в другій хреста, і де ніж не помагає, то там людину добивається хрестом. В цілях спростування лжи, Виконавчий Комітет Собору хоче цим довести до загального відома, що Український Всеевангельський Собор був скликаний представниками трьох деномінацій: Укр. Баптистами, Пдєсвітерінами і Злученою Церквою, а зовсім не двома баптистськими проповідниками, як пишуть автори „Протесту"

Головною цілаю праці Українського Всеевангельського Собору було питання про видання Святого Писання в українській мові. Окрім цього питання Собор розглянув так само декілька інших справ поміж ними і справу Комітету Українців Канади. Є неправдою що: „баптистські праведники вазбуділі вапрос" о Комітеті Українцев". Питання про комітет підніс Проп. Пресвитерської Церкви М. Фесенко, внесок попер Проп. Злученої Церкви Р. Ковалевич. Резолюція була принята одноголосно

Автори „Протесту Собору" розбиваючи єдність канадійського зусилля, роблять низку неправдивих і провокаційних закидів проти Собору і КУК-в

КУК в громадською організацією, що була заснована канадійськими українцями для помочи Канаді в теперішні часи. При чім цілком природньо, що українська організація також дбатиме і про українські справи, в котрі росіяне неповинні мішатися.

КУК ніколи не пробував „внушать канадским украінцам враждебние настроенія к русскаму народу".

Масові розстріли, виголоджування населення, 8,000,000 жертв голодного терору, зруйновані і знечищені церкви, це було тим що „внушіло враждебное настроенія") українцям і всім цівілізованим людям на світі і це „настроеніе" лише посилюється коли наші люде читають московсько-комуністично-баптистські „пашквілі" на канадійські українські народні інституції.

Протест твердить що КУК хоче відірвати Україну від большевиків.

Українці на цілім світі під цей час журяться не тим як би відірвати Україну від Совросії, як думають і змагаються за те щоб відірвати Україну від інших окупантів, а це від німців, румунів і мадярів. І як що для московських баптистів не є гріхом працювати для російсько-большевицького „государственаво єдінства", то чому мало бути переступом для українських евангеликів прагнути української державної соборности?

Автори протесту, чомусь думають, що українська держава має бути „праждебна" російській. Очевидно їх мучить несполійна совість і очевидно що перед їхніми очима встають мілюони покатованих українських дітей, жінок і мужчин, що їх брутально поморджавано во ім'я московського „государственаво єдінства"

Але український нарід є добросердечним народом і скоро забуває кривди, що йому спричинили сусіди. Українці не тільки скоро забувають але і легко прощають. Отже в будуччині питання про те чи буде Українська Держава „праждебна" чи ні, залежатиме на самих росіян. Як що вони задовольняться своїми посілостями і не будуть пхатись на українські землі, то відношення можуть бути навіть приятельські

Автори протесту рахують, що коли український евангелик працює для свого народу, то він „занімається палітікой" і тому грішить

Накінчившись в такий спосіб на українських братів за „палітінку" російські баптисти в тім же самім „протесті", але декілька шпальт нище з великим захопленням „молят Бога" щоби „Он сахранів" „єдінство гасударственное" для Росії

Ще з часів „Івана Грозаво", Петра, Катерини і до модернних часів це „єдінство гасударственное" будувалось потоками крови і нелюдськими несамовитими катуваннями безахистних і беззбройних людей Чи молитва за це, кривае „єдінство" не є тако ж „палітікою"? Як евангелики, ми думаємо, що це гірше ніж „палітика", це є богохульство.

Українські евангелики сподіються, що російські брати баптисти рішуче і публично відмежуються від цього провокаційного і лицемірного нападу. Виконавчий Комітет Собору дивиться на виступ: „Русско-Украінскаво(?) Баптістскаво Саюза Восточнай Канади" лише як на чергову авантуру безбожників. Цей „про-

(Докінчення на ст. 2)

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ПРОТЕСТ ПРОТИ ПРОТЕСТУ"

На рекомендацію Прол. П. Коляди редакція російської більшевицької газети розсилала многим українським родинам листи і десятками чисел свою газету, в котрій самовпевнили від неіснуючого „Русско-Українсько Баптистского Союза Восточній Канади", подали дуже брехн. Зроблено це було в цілях пропаганди більшевизма, бо вони надіялись, що такою дорогою придбають багато передплатників. Та даремно, український народ добре тепер познайомився на агентах „единой и недели" і в результаті усі ті більшевицькі плани полетіли до кухні на вогонь. Отже пресловутий „Вестник" не збільшилась, а зменшилась.

Що ж до самого протесту, то мабуть на увазі редакторів його авторів, школа було б їм відповідати зовсім, забагато часу і не мавчи на гадці нашої праці і щоб остерегти його, маємо подати ці пояснення, як перестороги.

Скажемо перш про самих авторів протесту від неіснуючого союзу, головою котрого являється П.П. Коляда а Фома Дзюрич секретарем. Секретаря підписавшого „Протест" добре знають в Детройт Блеїн Лейк, Саск та в Торонті, але ніхто його „слави" не завдрить і багато стидаються, що він себе називає баптистом. Голова Союзу є психологічний феномен і що до спосібности міняти фарби, цей добродій може заінтидати хамелеона.

Для доказу подаємо його переміни. В Саскачевані став меншитом, потім перейшов у субботники, потім вернувся до меншитів став совітником, був пятидесятником, потім став Дейвісовським-Євангельським у Злучених Державах. По цім переїзді до Торонта і став простим евангельським приставцем до гуртка Євангельських Христян Цей гурток скоро розпався, перехопивши місце зборів. Другому гуртку баптистів приєднував перед писанини до його свідками, що він вже буде сто про протестантизм і в такий спосіб обійшов і тих.

Від так цей добродій удався до ісійних протестантських церков по гроші, але з того не було багато користи. Тоді він зорганізував Ont. Slavonic Missionary Society в Жовтні місяці 1940 р зайкорпорованим що організацію ту в Канаді і виданих уступив вищезгаданим вже людям незалежним схізматиком" (Independent) Про цю подію англійський журнал "The Fellowship Evangel", Nov. 1940 пише так: "Recognition of Ukrainian Church and ordination of their pastor P. P. Koleda"

Як бачите цей добродій при нагоді зробив себе і свою громадку громаду українцям, бо в той час за росіян менше платили.

Українство Добр. Коляди і його громади не тривало довго, в Вересні 1941 р. він запросив усю отару: Онтарійське Словянське Місійне Товариство, свою недавно укрантизовану громаду в Торонті і громаду в Вершах до Russian Missionary Society в Чикаго. Від цих поміч була більша і наш „протестант" знов став росіяном Про це в деталях описано в The Friend of Russians' Sept.-Oct. 1941 р. Одержуючи помічі від цих місійних організацій він постійно домагався утримання від своїх овець, також.

Треба зазначити, що велика кількість членів не були пойнформовані про всі ці блуканні, зміни національности і т. інше

Але більшому кораблю більше і плавання" Відмінивши від всіх цих переміни свого героя в червні ц. р., видав відозву: „Возванїе к абедиенїю своїх дітей Божіх". Другими словами: „Пролетарії всех стран обєдинайтєсь",

Бо вже на горлозі появився „Вестник" з своїми спокусами. Звичайно: „голодний кушай хліб на умі". Оповідають, що одного хамелеона поклали на різнобарвне покривало, той пробував відразу прибрати усі кольори покривала, не витримав і згинув. Цей хамелеон був куди слабший від нього, проте його „крулевство від моржа до моржа" пропало.

Що ж до самого „Протесту Собору", то учорошість таки письменника Крилова є казка про Слона і моську.

„Пускай же говорят собаки,
„Ай моська! Знать она сильна,
Що лает на слона".

Але скільки б „моська" не хвилювалась слонови то не пошкодить. Чому „Протест"? Причина не в тім, що є КУК, не в тім що є Собор, а в тім, що є українці. Погляньте на мапу Европи, і виразно прочитаєте УКРАЇНА. Та хоч би ви янчари й покривали горлянки, що „нет" України, вона є і буде. А ви людоньки з України чого пхаєтесь до росіян, та ж вони самі вас „хайлами" називають, бо ви по їхньому балакати не вмієте, отже росіянами не можете бути, а українцями не хочете бути, то де ж вас подіти?

Наколи ж хамелеони і „моськи" маскуються св. Письмом, нехай шановні читачі загляднуть з нами до св. Письма, що нам сказано про „медіяну єдність", та про рижні народи

Інтернац онялізм по своєму дуду противорічить Слову Божому і тому неможе бути злом на недугти світа, а мени інтернационалізм може принести яку будь користь в церкві Христовій.

Перш за все національні ознаки було призначено від Бога. (Див. Діяння 17: 26,27, і Мойсея 11:7,8). Тому усі хто хоче знищити національність чи то в світі чи то в церкві, тим самим хоче знищити установу Божу, він противиться Божому планові.

По друге влада і права земних правите ли устаєлі і означені Богом Ця влада завжди була національна і її авторитет походив від Бога. (Римлян 13:1,2. Даніїла 4:14, 5:21).

У трете інтернаціоналізм завжди був ворожий Богові і атеїстичний Інтернаціоналісти завжди оголошували війну свому Творцеві та Його церкві.

Нимрод (1 Мойсея 10,8-10, 11:4), Карл Маркс, Енгелс, Ленін, Сталін.

Розглянемо це питання далі на підставі Слова Божого.

У перших людей родились два сини, Каін же був від діявола (1 Йоана 3:12), він не хотів щоб були інші люде, окрім нього, а тому убив брата свого Авеля. Бог же воскресив потомство Авеля і народився Сет і тоді почали признавати імя Господне (І Книга Мойсея 4 25,26)

Ці події записані в Слові Божим, ясно навчають, що ті хто небажають щоби були інші народи і люде окрім них, одного дуду з братовбивцем Каїном. Каїн був за „єдинство" свого кодла, за своє поновлення, але люди почали славити Бога і призивати імя Його лише тоді, коли Бог воскресив потомство Авеля. І коли українці зазначують, що і вони мають право жити як окремий народ, то вони сповняють волю Божу, що проявилась в народженні Сета.

Пізніше кодло Каїна, через своїх уродливих дочок приєднало синів Божих, потомство Сета, і зробили: „медіяне єдинство", яке Бог погубив потопом.

У потомстві Ноя вродився Нимрод-велетень, котрий будував Вавилонську вежу, щоб був „один народ", та Бог помішав їх мову і розпорошив їх по всьому світу створивши рижні народи, між ними і українців. (І Книга Мойсея 10:8,9 11:1-9). Отже це Бог, що зробив з однієї крови вивсь рід чоловічий... для чого? Щоб усі народи шукали Господа. (Діяння 17:26,27). Тому „медіяне єдинство" було завжди безбожне: Каїн, Нимрод, Сталін

Український народ був перший, від котрого повстали росіяне, та українська мова була коренем других словянських мов. Це український народ був більш святинь було на Україні, та з всієї Росії на Україну сходилися православні москалі, навчені побожности українцями, щоб поклонитися ва тих українських святинях. В пізнійші часи по перший великій війні, коли Бог послав світло Євангелія нашому народові, весь евангельський рух зосередився на українських землях, або в Сибіру, де українців засилав лихий уряд. В самій Росії евангельський рух йшов дуже мляво і нарахував дуже мало прихильників. Проте закордонні росіяне, що все звикли жити „хахлацким хлібом і працею", на весь світ голосили про великий

(Докінчення на ст. 3)

ПРОВОКАЦІЙНИЙ НАПАД
(Переносно зі ст 1)

тест" має на меті розбити єдність праці Собору і Комітету Українців, котрий є одною з найбільш патріотичних організацій серед канадійських уроджан недавнього європейського походження

За Виконавчий Комітет Собору,

М. Фесенко, Секретар.

„ПРОТЕСТ ПРОТИ ПРОТЕСТУ"
(Перенесено зі ст. 2)

евангельський рух в Росії, де його зовсім не було. Це саме діється і на імігрції. Маси віруючих складаються з українських людей, серед котрих ви знайдете дуже малу кількість росіян. Останніх ви найбільш зустрінете в товариствах Максіма Горького і їм-ших безбожних організаціях Старі звички тажко покинути і привикши до українського хліба навіть в Канаді і Злучених Державах, рідні російські штучні місійні товариства, огалосили українців росіянами та занялися його „духовою опікою" і в такий спосіб роблять собі не зле життя, що тепер починає урвитись.

Передбачаючи страшу джерел прибутків, вони почали крик і протести. Найбільший переступ українських евангеликів з їх точки зору полягає в тім що Собор признав КУК, за добру українську організацію. Собор Українських Евангеликів, не потрібував приєднуватись до Українців Канади, бо ми є частинною української родини. Собор лише підкреслив, що він вповні солідаризується з засадами КУК-а, що до виконання горожанських обовязків. Бо канадійські українці є лояльні горожане Британської Імперії, а не червоного дракона, або Сталіна, котрому свою лояльність в Канаді віддають хамелеони „моськи".

Собор приключується до голосу КУКа в його домаганиях, щоб по виграню війни Союзними Державами український народ в Европі одержав повну суверенність а його етнографічних межах, згідно з засадами Атлянтичного Чартеру. А як би цього не сталось і Господь скоро прийшов, тоді всі народи прийдуть і поклоняться перед Ним, а цірі земні принесуть славу і честь свою до Нього (Одкриття 15: 4, 21:22). Там будуть і українські царі і український народ, лише цар „неделімой" Росії-Москви, і народ комуністів, а з ними і хамелеони і моськи, там не будуть, бо Бог покаже над ними перш святість свою на горах Ізраїля. (Езек 38:16, 39:1-4).

Спитайте чому так? Забуваючи давні винищування українського народу московськими царями, пригадаємо, як по першій великій війні, червоний дракон вигубив 8,000,000 українського населення. А українців? В всій історії переслідування християнства, не було стільки вигублено віруючих, скільки їх вигубив червоний уряд Сталіна. Минулого року комуністи видали відозву пропаганди, у американських журналах. Ця відозва була ніби ві імени 4,000,000 Евангельських Християн Баптистів, під відозвою були подані імена баптистських проповідників, що ніби її підписали. В той час як в Америці і Канаді ми мали певні інформації, що більшість тих проповідників вже давно були розстріляні

Однак їм удалося обдурити багатьох і навіть серед російських і українських баптистів було зібрано і вислано десятки тисяч доларів у тім руки що з них капала кров наших братів і сестер. Стид і ганьба, і гнів на вас від Бога. Так говорить Господь! Чи слід було тобі помагати нечестивці й любити ненавидячих Господа? За не на тебе гнів від лиця Господнього (2 Пар. 19: 2). Покайтесь і скажіть в українським народом: „Не пора, не пора, нам любити царя, що наш від розлива". Шож до закиду Собору в „Протесті", що ніби Собор кипів „злобою сатани" против російського народу і російських проповідників, то і це брехня

Резолюція Собору звучить ось так: „Собор висловлює свій жаль з приводу демораліації, що її вносить в релігійне життя українських евангельських громад праця представників рижних російських штучних місійних створень в Злучених Державах та Собор закликує усі евангельські громади, розважно приймати подорожуючих представників цих товариств і в разі сумніву злертатись до Управи Собору за інформаціями про їх діяльність".

Нище подаємо список російських організацій котрі цікавляться працею серед українців в Канаді і Америці:

1 — Russian Missionary Society Inc. Chicago, Ill.

2 — Russian Christian Relief Society. New York.

3 — Russian Inland Relief Mission. New York.

4 — Russian Missionary Service. Philadelphia.

5 — Russian Gospel Assn. Inc. Chicago

6 — Russian Evangelistic Assn, Los Angeles.

7 Russian Field Mission.

8 Russian Gospel Movement, Inc. Borne, Ind

9 — Ontario Slavonic Missionary Society Inc. Toronto.

Окрим цих ще організували товариства місійні:: Ярошевич, Воронаєв Салов-Астахов. Не здолій ім же числа несть.

Собор був обхолений жалем, а не „злобою сатани", до тих російських місійних створень, що зложживали довірям братів та користаючись їх іменем робили собі життя з легковірних американців, описуючи свої „великі" осягнення в Канаді. Де котрі з російських місійних організацій ведуть життя паразитів, та є бояками на тілі українських і російських братів, як на Сході так і на Заході.

Вони збірають великі гроші по Біблії і „спасати Росію" але нема ні одного ні другого, лише роблять життя для себе, а за останки найбільш інших паразитів, що розбивають громади евангеликів, як це мало місце в Сан Франціско, Вакувері, Брітіш Колумбії, Саскачевані, Манітобі, Торонті, Вердвіл і т. д.

Український Євангельський Собор має щиру любов до всіх людей без рижниці їх національности Ми бажаємо добра і Божого благословення одинаково для всіх і ми перші радувались коли зобачили б, що російський нарід щиро покається до Бога. Ми віримо, що з правдивими віруючими братами серед росіян, ми могли б легко договоритись, бо наверпена людина не буде гнітити, обманювати, визискувати і грабувати. Але російським і нашим горем є те, що перед росіян, віруючих людей так мало, а ті що називають себе дітьми Божими, часто грішать проти Правди, зневажаючи український нарід і його мову. Собор более серцем і за тих, що прикрикнувшись імям Христовим пиплять Його церкви.

Господи Боже, ратуй дітей Твоїх з пащі тих вовків в овечих шкурах, вимагай кров сих Твоїх від рук тих паразитів

А ви шановні читачі, нехай це вас не уводить, розглянете де правда дорога, та йдіть по ній, і як зрели ті самозванці, не встидайтесь вернутись до сво-го братства. (Єрем. 6:16. 8:4-7). Полюбіть Святе Письмо. Особливо: 2 Петра 1:9, Одкриття 1:3 Читайте „Християнський Вістник", „Ранок" і „Евангельську Правду".

На дорученим Виконавчого Комітету Собору,

Іван Шакотько.

o+{}+o

ЦЕ ДІЄТЬСЯ ТЕПЕР

Один український католицький часопис закидує протестантам, що вони немораліні, роспустники, картограї і т. і. ще докаг ни наводить опінію іншого католика з 15-го століття. Але що робить католицька церква сьогодні? Візьмить наприклад „Блекфрайрс Гілд" в Нью Йорку. Це є найкраще знане католиське театральне товариство в Америці, керують ним священики Це товариство ставить представлення, що показують переслідні авантури героя з двома одруженими жінками, котрі мають дітей. Це не що інше як публична пропаганда нечисто ти. Такого типу було представлення, що його показувано 30-го Травня під назвою: **„Мозіка Момент"**.

Театральні критики назвали це представлення сміттям, та зазначили, що „Блекфрайар Гілд" за надто цинфоглядна що до полових відносин

o+{}+o

КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА І МУСОЛІНІ

Папа Пій XI зробив угоди з Мусолінієм, а наслідок чого він дістав на один білйон лір фашистівських урядових боніїв і 790 мілйонів лір готівкою в замін за це він поправ уряд Мусолінього і його війни в Етіопії.

В своїй промові 29 Лютого 1929 р. Папа Пій XI сказав про Мусолінія, що він є: „дар Провидіння, людина що вільна від упереджень політичних діячів ліберального напрямку". Тепер коли Мусолінія не стало є поважна загроза, що бонди, котрі Папа Пій XI дістав від Мусолінія пропадуть. Отже треба сподіватися, що католицька церква якось мусить рятувати ту владу, що дала їй гроші.

Комний „евангелик" повинен переплатити сам і збирати передплати між евангеликами і однодумцями на „Евангельську Правду"

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця
Передплата на рік в Канаді з закордоном $1.00. Окреме число 10 ц
М. ФЕСЕНКО—РЕДАКТОР
Адреса редакції
506 Osslington Ave., Toronto 4, Ont.

"EVANGELICAL TRUTH"
is a monthly journal devoted to furthering of the Gospel
M. FESENKO, EDITOR
Subscription price for one year in Canada $1.00
Please send subscriptions to:
M. Fesenko,
506 Osslington Ave., Toronto 4, Ont.

ВІД РЕДАКЦІЇ

З огляду на те, що рекомендація Українського Євангельського Собору, що до передплачування українських євангельських часописів з злою ціллю була мильно інтерпретована противниками Слова Божого серед українського народу, ми подаємо наступне пояснення рекомендації. **Рекомендація Собору не є обовязкова.** Кожний передплатник „Христіянського Вістника" „Канадійського Ранка" і „Євангельської Правди" і надалі зістає передплатником свого часописа

З огляду на те, що багато братів передплачують всі ці три часописи, то для них плянувалася знижка передплат, щоб полегшити їм грошевий тягар. Собор рахував, що кожний свідомий євангелик новинен читати релігійну літературу усіх напрямів, про те вибір цієї літератури залежить на самого передплатника, він може виписувати усі часописи або лише один, або навіть жадного.

Нікого союза, ні то спілки, ні обєднання часописів редакторів українських часописів на думці немали і немають, про те будуть усі вдячні, як що кожний брат і сестра вишлють свою повну передплату на час

Кожний український євангельський часопис лишиться тим чим він є тепер, репрезентуючи думку своєї церкви. Тому усі наклепи ворогів Слова Божого серед українського народу проти українських євангельських часописів є безсоромним обманом негідним вірующих людей.

ДО ЧИТАЧІВ

Кожний передплатник і читач „Євангельської Правди" певно знав, що передплата в розмірі 50 центів на рік ледве покривативме навіть половину коштів друку газети, при чім працю редактора не була оплачувана зовсім,

Дякуючи щирій помочи вірующих та окремих громад, ми спромоглися видавати часопис протягом минулого часу. Ця помич була оправдана, бо багато наших передплатників немали праці і часом було тяжко заплатити навіть 50 центів Тепер коли всі працюють, обставини змінилися і тому редакція вірючи, що ніхто з передплатників не бажає кори статись помичю інших, накоп ви сам в силі заплатити свій рахунок, рішила підвищити передплату до $1.00 на рік. Передплата в розмірі $1.00 матиме силу для всіх нових передплатників починаючи від Вересня місяця 1943 року

Ця передплата при теперишнім числі передплатників лише покриє кошта друку, при чім праця редактора і надалі лишиться без якої будь винагороди.

Усіх передплатників, що боржні „Євангельській Правді" проситься вирівняти свої належності.

—o—

РІДНА ШКОЛА ПРИ УКРАЇНСЬКІЙ ПРЕСВІТЕРСЬКІЙ ЦЕРКВІ В ТОРОНТІ

20 Клермонт вул.

В Суботу, 11-го Вересня о 11 год. рано розпічнеться Рідна Школа. Школою проводитиме Прот. М. Фесенко. Ціль цю школи є передати дітям українські народні скарби і любов до своєї мови і культури.

Недільна Школа при Української Пресвитерській Церкві в Торонті.

Недільна Школа під ч. 20 Клермонт вул. розпічнеться в Неділю 12-го Вересня о 11 год рано.

Недільна школа має на меті дати релігійно-моральне виховання дітям. В зрості і життю дітей це є справа найбільшої важности. Дитина без здорового релігійного виховання виросте зубожена духово і морално. Про це твердять усі світознані фахівці виховання дітей. Тому батьки не повинні посилати своїх дітей до безбожних шкіл, або до шкіл де їх навчається релігійним марновірством. Подбайте про те щоби ваша дитина виховувалась на чистій науці Слова Божого, та охороніть її поки непізно від шкідливих впливів.

Малий Катехизм

Питання 27 — Як принизивсь Христос ?

Відповідь — Приниження Христа полягало в Його народженні в низьких обставинах (ц), що Він був під законом (ч), що Він підлягав усім нещастям цього життя (ш), Божому гніву (щ), і прокляттю смерти на хресті (ю), що Його поховано, і в Його перебуванню під властю смерти якийсь час (я)

ц) Лука 2:7. І вродила Сина свого первородіна, і сповила Його, й положила Його в ясла бо не було їм місця в гостинниці Фил. 2:7. Тільки ж умалив себе, прийнявши вид слуги буши в подобі чоловічому

ч) Гал. 4:5: Як же прийшла повни часу, послав Бог Сина свого, що родивсь від жени і був під законом

ш) Іс. 53:3. Він — маловажний і в погорді у людей, чоловік, зазнавший горя й болів, так що ми від него одвертали лице своє; гордили ним, та ми його ні за що мали

щ) Матт. 27:46. Коло девятої ж години покликнув Ісус великим голосом, глаголючи: Елі, Елі лама савахтані; те есть Боже мій, Боже мій, чом мене покинув еси ?

ю) Гал. 3:13. Христос викупив нас од клятьби закону, ставшись за нас клятьбою, (писано бо: Проклят всяк, хто виснть на дереві) Фил. 2:8. І зявившись видом, як чоловік, принизив себе, бувши слухняним аж до смерти, смерти ж хрестної

я) І Кор. 15:3,4. Бо я передав вам найперш, що й прийняв, що Христос умер за наші гріхи по писанням, і що похоронено Його, і що встав третього дня по писанням

o—

Скільки католиків в Америці

Наразовують католиків в Америці біля 22 мільонів, це з дітьми. Проте Американські Баптисти мають багато більші церков ніж католицька церква. Методисти мають церков в два рази більше ніж католики.

МИСЛІ В ТУДНОМУ КУЛЮ

(Відчит Прот. В. Кузіва на Всеєвангельськім Україн. Соборі)

Дуже цікавим для нас було б почути, що сталось з євангельським рухом, від коли перервано правильну працю ізза війни. На жаль вести, які доходять до нас дуже скупі, так що годімати вірний образ Його теперішнього стану

Коли большевики заняли Західню Україну усі Євангельські громади мали бути розвязані, будинки церковні сконфіскувані. Декого з проповідників і міряни розстріляно, декого вислано на Сібір, кільканадцять проповідників перейшли жити в Німеччину а решта осталась на місці. За час большевицько окупації вірні обходились без пастирської обслуги збиралисъ самочинно на Богослуження, і самі обходили Господню Вечерю. По відступі большевиків були відомости, що проп. І. Журило обслуговав громади на Покутті, а пропов. А. Максимюк на Поділлі. Пропп. Ж. Потапович і Л. Бучак вели місійну працю між збіглими в Німеччині з України, а відтак повернули в рідні сторони. Центральне Бюро в Женеві посилає для них харчові пакунки і це однокова помічі, яку вони мають діставати зза границі

Голі передбачити, яку долю прийдеться переживати рухові по війні, яка скорше, чи пізніше скінчиться. Одно певне, що світло започаткований і поширений рух не пропаде безслідно, що хочби настали скрайні обмеження, то вірні житимуть тим духовим задатком, який їм доручено за спокійних часів. За ці часи поширено сотки тисяч примірників Слова Божого, що стане духовим кормом для многих у прикрі часи. Є однак вигляди, що по війні настане додаткова свобода релігійної свободи, що зорганізоване церковне життя для всіх буде можливе. На це повинні бути приготовані наші круги на імігрції і бути готові подати свою моральну і матеріяльну поміч, скоро Господь відчинить знов двері для Благовістя Христового.

Ця поміч найбільш доцільна в цьому, щоб мати готовий наклад Слова Божого, тим більш, що Велика Україна може вийти в круг нашої акції Тоді не тисячі а мільони примірників Біблії будуть потрібні

(Докінчення на ст. 6)

НАТХНЕННЯ СВ. ПИСАННЯ

2 Петра 1:21. Бо ніколи із волі чоловіка не виповідано пророцтво, а від Духа Святого розбуджувані, промовляли святі люде Божі.

Сьогодня ми продовжимо наш дослід, що до досконалости Слова Божого, лише в іншім напрямі. Оскільки минулого разу ми порівнювали Писання в літературою з людським знанням того часу, та священними писаннями инших народів, сьогодня ми торкнемося тих тверджень в Святім Писанню, що їх підтверджує модерна наука і що являються науковими пророцтвами, відкритими людьми сотки років наперед, але котрих людство нерозуміло аж до наших часів Присутність наперед передсказаних научних фактів, що мабуть не були зрозумілі навіть тим, що їх записували є безперечно одним із доказів натхнености Святого Писання

Ми пічнемо наші досліди з І Кн. Мойсея. Не входячи в деталі інтерпретації 1-ої голави ми знайдемо в ній наступні твердження, що модерна наука устанлила іх з якоюсь певністю лише тепер. В цім відношенню Писання є поодинокою книгою світа, що тисячі літ наперед попередила і модерні теорії і відкриття. Твердження Писання і сучасної науки сходяться в наступних пунктах :

1) Що світ мав початок. 2) Що земля колись була без світла, без форми і пуста. 3) Що земля була покрита водою і континенти появлялись поволі. 4) Що туман був такий густий, що воду і хмари неможно було відділити одне від другого. 5) Що на землі було світло перед тим як стали видимі небесні тіла. 6) Що порядок створення був загально такий : перше рослини, потім водні створіння, птахи і звіри, четвероногі, люди. 7) Що Людина є творівом зовсім окремого порядку від інших звірів і відділена від них широкою і непереходимою межою

2) Во всіх цих твердженях усталенних наукою Писання випередило людство на яких 2500 років, як що не більш. Відомий вчений Джеймс Джінс в книзі „Таємничий Всесвіт" пише: „Всю історію сотворення можно оповісти з досконалою точністю і повнотою в чотирьох словах „Сказав Бог повстань світе" Порівняйте ці факти з неймовірними віруваннями людства про повстання світа і поглядами самих вчених з середновіччя

Наколи б людство досліджувало Писання і спеціально учені, то вони не потрібували б робити так багато помилок в їх дослідах і тратити час на помилкові теорії. В Писанні нема ні одного твердження щоб було доведено, що воно є помилкове, але є чимало научних фактів, що є твердження в наші часи і котрі були відкриті в Писаннях сотки років наперед

Відкриття научних фактів є розсяні по всему Писанню і служать ілюстрациями слави Божої. Так у Йова 26:7 ми знаходимо

3) „Півночі роспускає в порожню, 4) повісив землю на нічим".

Вчені лише в останнім столітті відкрили з винаходом телескопів, що на самій півночі знаходиться небесні простори повні незвиненних зорями, як би пусте місце в просторах. Йов знав про це задовго до винаходу телескопів Знов Йов знав, бо Бог відкрив йому, що земля висить на нічим В часи Йова все людство вірило, що земля є або на китах, або на слонах, або на воді і вітрах і т. д. Вчені до майже модерних часів вірили в усякі місні тинці. Птоломей в Єгипті вчив про сфери, що оточують землю і лише в кінці середновіччя з винаходом краших інструментів ніж людське око, сбіт довідався, що земля висить на нічим Йов писав про це 3000 років назад. Знаки ви довідався про ці речи, що були таємницею для людства майже до наших часів?

Та це не є поодинока річ що ми її знаходимо в Писанню. Йов наприклад нетільки знав, що хмари складаються з водної пари, але він вказував на проблему вати води в хмарах В голові 26 вери 8 Він пише про Бога

5) **„Він звязав води в хмарах своїх, і хмари не розсідаються від них. Гол. 37:6 „Розумієш як рівновагу хмар, це діло Божа найсвершеннійшого в знанні".** В чім справа? Дуже просте питання. Всі ми знаємо, що пара є тяжче повітря, як і сама вода є тяжче воздуха. Як вода може літать в повітрі та ще так високо і часом в формі замерзлих частинок ? Це було таємницею для вчених аж поки не розвинулась хемія як на ума. Йов же мяючи надприродне знання вказував на цю проблему з старогодавних часів Як пара води в хмарах може бути поясненa? Справа в тім, що молекула води складається з двох атомів водня і одного кисня Воздух має лиш більш азоту і кисню Тепер атом азоту і кисню є легше молекули води і тому пара мусіла б бути все на землі, а не геть в гор Але справа в тім що Бог устала ці річи наперед. Азот і кисень в повітрі завжди не є окремими атомами, але з'єднані по два і два атоми азоту чи кисня є на 1/3 тяжче ніж молекула пари

В той час, як через довгі тисячоліття люде і їх провідничі вірили, що земля рівна, Бог відкрив Давидові факт, що земля кругла. Зверніть увагу, на те, що коли псальми говорять про землю, то вони завжди говорять про „круг землі"

6) **„Він визначив вітрові вагу".** Але людство цьому не вірило через довший час, поки модерна наука не стверділа твердження Святого Писання

Коли ви дістанете модерний підручник фізики, то ви там найдете оповідання, про те що повітря має вагу, що на кожний квадратовий дюйм припадає сотки тон тиснення і що людей це тиснення не роздавлює лише тому, що ми маємо це повітря і внутрі і з наружи і воно урівноважується, але як викачати повітря з пустої плянки, то вона буде роздавлена тиснением повітря. Вам знаєте що Йов це сотки років до наших фізіків вчив своїх те тих же річей. Він знав мабуть чимало річей, що ми з гордістю називаємо великими винаходами людства Гол. 28 25

Окрім цих цікавих научних пророцтв, ми знайдемо в Писанні цілий ряд незвичайно цінних научних вказівок

7) **Екзіязт нам каже про круговорот вод.** Море, хмари, ріки і т. д Про це людство не знало довший час. Псальмиста кажуть нам, що спочатку поверхня землі **була рівна, а від так повстали гори і долини** (Пс. 104:8).

В науці це лише модерна теорія. Писання дає нам цілий ряд важних астрономічних фактів, що їх знайдено правдивими в наші часи Але я не буду зупиняться над всіма цими фактами. Лише зверну вашу увагу на незвичайно цікаву вказівку, що нею астрономи зуміли скористатись. Це був випадок коли наука мала безпосередню користь з Натхнення

Протягом в половині останнього століття дуже важливий факт був відкритий шпайдарськими астрономом **М. де Чесо** Він робив певні кронологічні обчислення і стараючись усталіти астрономічно дату роспяття Христа дослідував книгу Даниіла Між иншим Чесо пише, що астрономи приймали це майже як правило, що є зовсім неможливим найти цикл котрий би гармонизував день, місяць і рік. **Це був, він лише „свого роду філософський комінь в астрономії, або як вічний рух в механіці".** Досліджуючи пророцтва Даниіла специально періоди 1260 років, 2300 і рижницю між ними, він найшов, що рижниця між ними 1040 є як раз цим пошукуваним періодом, та що 1260 і 2300 років являються доконаним астрономічними цьклами.

М. де Чесо пише . „Я муцу закінчити одною замітков. На протязі многих століть Книга Даниіла, і спеціально ці вірші були цитовані і дискусовані багатьома рижними авторами, так що неможливо що пов'тря має вагу, що на кожний квадратовий дюйм припадає сотки тон тиснення і що людей це тиснення не роздавлює лише тому, що ми маємо це повітря і внутрі і з наружи і воно урівноважується, але як викачати повітря з пустої плянки, то вона буде роздавлена тиснением повітря. Вам знаєте що Йов це сотки років до наших фізіків вчив своїх те тих же річей. Він знав мабуть чимало річей, що ми з гордістю називаємо великими винаходами людства Гол. 28 25

Окрім цих цікавих научних пророцтв, ми знайдемо в Писанні цілий ряд незвичайно цінних научних вказівок

Поміж вченими, так само як і поміж людьми можуть бути особи, що поводяться як одна безрога скототи дуба Це є стародавня байка. Безрога напасся жолудів до сита, від так виспалась в тіні того же дуба, а від так пробудившись стала рити в його корінях. І коли вороги докорив їй за недбальство, то безрога каже

(Докінчення на ст. 6)

Evanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

МІСІЯ В РІДНОМУ КРАЮ

(Переписано зі ст. 4)

ні до місійного життя. Наклад Британського і Загранічного Біблійного Товариства перекладу Куліша виносив понад 400,000 примірників Старого і Нового Заповітів. Весь цей наклад розійшовсь ще перед війною, з чого більша частина розійшлась на Західній Україні в наслідок евангельської місії. Зразу в більшости ширилась між нашими людьми російська Біблія, головно на Волині Поліссю, Підляшші і Холмщині. В Галичині поширюємо тільки Українську Біблію. Віятак наші люди, знаючи, що можна набути Українську Біблію, домагались її, так що по статистиці Британського Товариства в Польщі Українська Біблія була в більшости поширена від російської. Це спонукало Британське Товариство до нового перекладу і накладу Української Біблії. Нового перекладу доконав проф. І. Огієнко під доглядом редакційної комісії в складі якої входили представники трьох евангельських груп.: лютеран, баптистів і пресвітеріян. Видано зразу 4 Євангелія, хоч весь переклад був зроблений. Більш як певне, що Британське Товариство не зможе якийсь час по війні докінчити започаткованої праці. Більш як певне, що весь наклад Нового Заповіту призначав загарицях Варшави на початку війни, старий наклад знищено, ми остаємось без

НАТХНЕННЯ СВ. ПИСАННЯ

(Перенесено зі ст. 5)

Цікавий сюжет, мені лише треба остерігтись від котрих я набував сало". Всі ті люде, що не признають любови і величи Творця і за Його дари, платять Йому гріхом, не є краще них хворі, що годуються мокляками. Таким дубом для всього людства є Писання сло по досконалої чистоти і правдивости, без помилки і нема неправди в ньому. Найцінішою річчу в ним є дорога спасіння, наука, що є прощення гріхів і для грішника у ві Христа. Навчання і інші інформації є цінні і важні, але дорогоцінним каменем є звершення Писання, є Христос. Бо нема іншого імені під небом даного нам, щобм спастись ним, окрім імені Ісуса Христа.

Біблії, воюючи без зброї.

Та Бог памятає за всі наші потреби, і за найбільшу нашу потребу — духовий корм, хліб життя і Він не хоче, щоб Його діти були голодні, або їли хліб, що не насичує. Бог зродив благословенну думку в дешого між нами, щоб ми своїми засобами, і зусиллями цей хліб життя для наших братів і сестер в свій час приготовили. Треба памятати, що по війні будуть заходи поширити на Україні Біблію у всіких мовах наш великий обовязок є подбати, щоб там ширилась Українська Біблія, якої домагається наш нарід. Біблія в чужій мові, це вода на млин воріїв Євангельської Церкви між нами, мовляв, що це не наша а чужа віра і церква

Друга важна поміч, яка потрібна і яку може наша імміграція подати це євангельська література. Ті брак дуже давався відчути скоро євангельський рух став скоро і чисельно ширитись. Під імєнем евангеліків приходили всякі прошені і непрошені гості, всі домашні і чужі секти, деякі скрайно чужерацькій, а то завороклі. Нарід не розбираючись в усіх цих „духових покручених" приймав кожного, хто приходив до нього з словом Божим, хто підписався під назву евангельську. Пропозіцників було за мало, щоб протидіяти цим затіям, книжки, котра вказала праву путь не було, так що ці дивовижні секти виводили людей з-під рівни на дощ, компромітуючи евангельську справу, викривляючи велику ідею. Крім Біблії, потрібна література, яка би Біблію в світлі сторічного протестантизму, її розумінню вірними подавала. Край своїми засобами цього зробити не міг і тим більш не зможе зробити по війні через воєнне зубожіння Важне дуже, же е, щоб збілшити і скріпити провід евангельського руху по війні Провід до війни, видів величний рух був рівночне за малий За мало було проповідників, за мало було проповідників а вищою освіти. Край клав велику надію на поміч від імміграції, а цьому напрямі, на жаль, його надії не здійснилися, два би Бог, щоб цим разом, молитви цих братів і сестер були вислухані — щоб ми могли вислати в Рідний Край більше сіячів Слова Божого.

Є ще інші справи, які грають важну ролю в краю, а які зовсім, або мало завважують на праці тут. Приміром в Польщі всі інституції були контрольовані або католицькою або православною церквою. Нововірці або були відтяті від них, або коли могли користати з них мусіли підлягати впливам церкви, яку полишили.

Однак годі помнути таку річ, як стан проповідників, що спасались та переживіть цю війну. До війни всі вони ледве могли животіти за ці платні, які вони діставали. Одинока посвята для справи давала їм сили свої домашні тягарі нести. Війна цей стан їх страшенно погіршила, роками не одержували вони ніякої платні, годі навіть уявити собі, які лихі часи їм доводилось переживати Майже всі проповідники мають родини, діти підростають, потреба їх в люди вивести, потреба їм шлях до життя вказати. Певно, що загранічні церкви зроблять все можливе, щоб ім їх долю в Європі гірку. ослодити. Потреба памятати, що всі церкви по війні будуть зубожілі, що вільне довший час закон все поверне до нормального життя і вони зможуть за других подбати. Остаються Америка і Канада, в яких церкви будуть в стані цей обовязок супроти братів по вірі сповнити. Про наші потребини ми повинні ці церкви як найдокладнійш поінформувати і вказати на конечність їх помочи в нашому духовому пробудженні. Було б добре, щоб Собор зладив від себе відповідний меморіял і його розіслав до всіх евангельських церков в Америці і в Канаді. Заки однак чужа поміч прийде, невідомо коли і яка, ми повинні подбати за пом'ч, яку ми в силі самі подати. Я пропоную щоб Собор вийс постанову, силою якої створено фонд-готовий на поміч проповідникам зараз же по скінченю війни. Найкраще було б, коли б кожна група репрезентована на Соборі такий фонд у себе завела і ним своїх проповідників підмагала.

Потреба памятати, що діло Боже в Рідним Краю, це плід нашої віри у великій мірі на Імміграції. Це давало великої моральну силу нашим братам в Краю, свідомість, що той самий рух приймається між українськими людьми за морем, що ці люди роблять все можливе, щоб допомогти своїм землякам добутись з духової неволі і стати справді вільними людьми. Такої добочі люде, доки вій не зможе стати на власні ноги. Поки що почесна роля допомоги нашим братам і сестрам у їх духовому визволенню спадає на нас

Хай Бог допоможе нам сповнити це завдання згідно з вашим покликанням Христом Ісусом.

ПРОТЕСТАНТСЬКІ ЦЕРКВИ В ЕСПАНІ

Українські католицькі журнали пишуть, що католицька церква стоїла за волю сумління, а протестанти були проти неї. В „Канвертед Католік Магазін" надруковано офіційний звіт Державного Секретаріяту в Вашингтоні. В цьм звіті каже ться, що в той час, як католицька церква в Еспанії користається державними попертям в кожнім відношенню, протестантські церкви в Еспанії не мають легального становища і немають ніякої протекції чи гарантії.

(Звичайно чужинецькі церкви можуть існувати, але еспанцям до них заходити не вільно). Поліція в Мадриді сконфіскована 100,000 естинських Біблій, що коштували 20,000 песо і знищила їх. Від 25-го листопада 1939 року в Еспанії заборонено друкувати і розповсюджувати Біблії і Нові Завіти. Це є приклад Католицької свободи сумління, в країні де вони мають владу. Їх плани на будуче для Америки мало чим рікнятся від того, що вони роблять в Еспанії Священик Джон Райан в книзі „Держава і Церква", що має апробату кардинала Гайес, пише: „Але конституцію можна змінити, і не католицькі секти можуть ослабнути до тієї міри, що їх можна буде заборонити. Який порятунок матимуть тоді вони від католицької держави?"

Заходом Укр. Евангеліків

Видано новий укр. співаник

КНИГА ХВАЛИ

Співаник має більше 200 чудових пісень з нотами і має добру оправу. Ціна співаничка 75 ц. Для Евангельських громад, що купують в більшій кількости 65 ц. Просимо слати замовлення на адресу ред.

MUCH IMPRESSED WITH HOSPITALITY OF SCOTCH PEOPLE

PTE. MICHAEL WLADYKA TELLS OF HIS IMPRESSIONS OF TOUR

PTE. MICHAEL WLADYKA

Member of Ukrainian.. Presbyterian Congregation in Oshawa, whose letter to his sister, Olga, telling of the beauties of.. Scotland and the British Isles is reproduced in these columns. The son of Mr. and Mrs. Alex.. Wladyka, 392 St. Julien. Street, his wife resides at 153 Celina Street.

One of the strangely affecting letters that come at times from the boys overseas has been brought to the attention of The Times-Gazette, and, so beautifully worded is it and so fine are the sentiments expressed that it is well worth printing in full. The writer, who had no idea in far-away Britain that his thoughts would get into print over in Canada, is Pte. Michael Wladyka, whose wife lives at 153 Celina Street. His parents, Mr. and Mrs. Alex. Wladyka, live at 392 St. Julien Street and it was to his sister, Olga, at the same address, that the letter was written.

Michael Wladyka, whose wife, Mary, brought in the letter, worked at the General Motors. After his preliminary training at Ottawa, he went overseas early this year with the Brockville Rifles and is now a member of the Lorne Scots Regiment in London, England.

The letter speaks for itself, in its expression of the writer's appreciation of natural beauty, his wish to return to his home and loved ones, and the expressions with which it closes.

Written on stationery of the "King George and Queen Elisabeth Victoria League Club", situated on one of the world's most famous thoroughfares, Princes Street, Edinburgh, and dated June 10th, it is as follows:

"Hello, Sis Dear: Here I am away up in beautiful Scotland in one of the nicest capitals of the world.

"Words cannot express my appreciation of the natural beauty of this part of the Isles, but I can only say that songs like Loch Lomond, Bonnie Dundee, On the Bonnie Banks of Clyde, and poems about places like Inverness go a long way in telling you of the beauties found here and of the spirit of the people.

"I travel far and wide on my leaves. I have been to London and Aberdeen. Now I am in Edinburgh and for the week-end I shall be in Loch Lomond and Loch Katrine.

Scottish Hospitality

"In no place have I yet seen a whole populace give men the hospitality that Scotland gives to our men in uniform regardless of nationality, race or creed. In these past two days I have had a dozen invitations from people here to spend my whole leave with them. One lady said: 'Yes, soldier, and ye won't have to get up in the morning. I'll bring yo a cup of tea for breakfast". Fine homes give their addresses to Service clubs to take in men. Canadians, especially, are always welcome. Is it any wonder that everyone goes to Scotland on leave?

Travelling along the shores of the North Sea to Aberdeen, I saw much of that beauty which Bobby Burns so well describes. It sure is a treat to see the Highlands with the gorse in bloom and the thatched roofs of the shepherds' homes with whole hills and valleys spotted with sheep. And little fishing villages on the rugged coast with nets lying out to dry.

"Aberdeen is a city built of stone like you see Robson's home or those up north in Oshawa. I wandered about from the Don river to the Dee and all I saw was these beautiful buildings without one made of wood. They sometimes call Aberdeen the silver city for, after a rain when the shining sun rays hit the tiled roofs and wet stone walls, the whole city glistens like a mirror. It is a wonderful sight.

"I started my leave alone and arrived back here in Edinburgh alone but have found Nick Hrayuyk here on leave and will spend a few days with him.

The Highland Fling

"Now, Edinburgh, Olga, is really a spot not to be compared with any city in the world. It's a picture of beauty. On the highest point, Edinburgh Rock, stands the famous Edinburgh Castle, towering like a monument to the spirit of the Scotch people. Down deep in the valley is a natural amphitheatre with a floor and few thousand seats where an outdoor orchestra lends out the rhythms of old and new dance tunes while hundreds of couples dance everything from the tango and the rhumba to the polka, and, most important, the Highland Fling. It is real community spirit and when I look down from my window and watch the crowd down there I feel that here really is something about this country that makes it so great. I like to see the pride that people take in their appearance and how well dressed everyone is, in spite of the strict rations.

"All this, Sis, is Scotland, the land of the heather, the lochs and the hills. It's more beautiful than anyone has ever described it and a Scotchman is far more generous and hospitable than any race I have ever met. I shall always come this way for my leaves and one day when Mary and I are travelling abroad we shall come here together

"I long for home each hour of every day and the ones I love are always close to my heart in all I do. But when God grants that this war and suffering and heartaches end, with our victory, I shall always be thankful for the better understanding of nations of the world that has come to me from suffering, quiet meditation, travel and intermingling with other people - all these things that a bad situation has brought about.

"Give my love to Dad, Bill and the family from me away up here where the porridge is swell and Presbyterianism stronger than ever. God bless you all. Love, Mike."

(The Times-Gazette)

Читайте і передплачуйте „Евангельську Правду".

ПОДОРОЖ З ЕТЕЛБЕРТ — ДО ТОРОНТА, ОНТ.

(Продовження)

Моя відповідь була — що я приїхав на тілесний відпочинок — але если ваше бажання є щоби я проповідував — то я готовий проповідувати.

11-го Липня моя жена і я були на вечері в брата і сестри Фесенків. Тут ми відчули себе як у своїх любящих приятелів. Справді, Пані Фесенко приготовила гарну вечеру. При вечері продовжувалися дальше розмова про захід і всход — про евангельську роботу про духове евангельське обєднання.

Прийшов час і ми разом пішли до укр. пресвятерської церкви в 7-й годині вечером.

Справді Українська Пресвятерська Церква в Торонто має чим похвалитися. Громада має гарний новий молитовний дім - модерного стилю - все вимичене все гарне - так що такому проводові як пастором так само і громади належиться велика честь — що вони так гарно і поважно уміють провадити церковну роботу.

Вечером в Неділю на 11-го Липня о 7-й годині, ми мали евангельське вечірне Богослужения. Початок Богослужения почав пастор Фесенко, після співу пісню почала грати на органі 9-ля тна дівчина. Коли я побачив маленьку дівчину при органі, то я дякував Господеві за її здоровля - мені було дивно що така мала дівчина могла своїми молоденькими руками грати на органі і помагати нам провадити вечірні евангельські Богослужения.

По співах і читанню слова Божого — молитвами ми разом були піднесені в духовости.

Пастор Фесенко представив мене як пастора Української Злученої Церкви Канади з заходу. Потім я передав привіт з заходу від наших церковних членів

Моя промова була Один Господь — Одна Віра - Одно Хрищення, пося. Ап. Павла до Ефесян 4-голов. Всі слухачі звернули свою увагу — чудова духова тишина — всі як одна родина Бож ч — всі обєднані евангельським духом — всі відчули в собі Христа Його науку - любов — і духове задоволення.

(Продовження на ст. 8)

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

HEALTH FOR EVERY DAY

by Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

Street Safety.

What do you do before you cross the Street? First, you choose your place to cross. The right place to cross the street is at a Street Crossing. A street crossing is where one street crosses another. These traffic lights are a great safety. The Green Light, or the Go-Light people call it in some American cities was quite an invention Walkers cross with the Green Light. You never cross when you see a Red Light in front of you A Red Light says Stop But we cannot have green and red lights at every crossing. It would cost too much. What do you do before you cross a street where there are no Traffic Lights?

Look and see that you are at real street crossing. When the other street does not really go across the one on which you are walking but stops short of it, that is only a half crossing. Look out there before you step off the sidewalk down on to the roadway Someone may be coming along at the fastest pace allowed by the speed limit and perhaps he does not think that you will cross at a place where one street stops and the other street goes on So Look Out.

There you are then at a real street crossing with no traffic lights. What you do? First you look to your right and see if there is any vehicle coming on the roadway. No - the street is clear. Then you look to your left to see if any vehicle is coming. No - all clear on the left. Then you go steadily across at your usual smart walk and you should get across safely. But if you see anything coming, you wait till you can cross safely. It is understood that you are allowed to finish your crossing without interference. If some vehicle comes" unexpectedly round the corner, stretch out your right hand, pointing in the direction you are going, so that the driver will take warning and let you go past. But use common sense, there are laws about the age at which a driver can get a license to drive. If this driver looks too young or the least bit unsteady or if he shows any sign of intoxication, make way for him. He is dangerous. Let him pass. But take down his license number and give it to the policeman on your beat and tell him just what happened. That driver should be warned and a timely warning helps to prevent future accidents.

o+‡‡+o

THE PARABLE CORNER

L. K. Pelton

"Take these two messengers
With you o'er land and sea
To close and open the doors,
Thank you' and 'If you please'."

Edwin Gordon Lawrence

The above lines are based on the nursery rhyme which runs as follows:

„Hearts, like doors, will open with ease
To very, very little keys:
And don't forget that two of these
Are 'I thank you' and 'If you please'."

The subject of our Parable Corner this month is "Courtesy" Think well on the above lines They contain a secret that is largely lost to a great portion of society to-day. Just exactly when, how or why it happened it is difficult to say, but that it has happened no honest observer can deny; We are living in a day which is almost devoid of courtesy. - A shocking number of our Youth do not appear to understand, let alone have, even the simplest good manners

We recall a very amusing incident at the entrance of one of the large Toronto shops, but, though amusing, it reveals what has happened to our society in regard to good manners. We stood before one of the revolving doors waiting for an elderly woman to precede us when a young man 'blew' in between us and 'beat' us both through the door. As he rushed past the elderly woman lifting her cane with stately grace smiled and said, "Quite right my young friend, my apologies, Gentlemen and Youth first". Then with a significant shrug of her shoulders and still smiling in that supremely wise fashion of those who have grown tolerant as they have grown old remarked, "Youth is rather pathetic without manners isn't it?"

Anyone is pathetic without good manners. Without courtesy we find so many doors barred to us and the tragedy of it is that those who lack courtesy seldom realize why the very doors they desire most to enter are closed to them

We heard the other day of a man employed in a war job for which, according to his own statement, he had no specialized knowledge, but which pays him more money than any previous work he ever had. He got the job and holds it because he possesses innate courtesy which enables him to deal firmly with a sometimes disgruntled public, without offending, often restoring good humour, and all the while protecting the interests necessary for the war effort. That man will always be in demand.

The little courtesies of life may seem unimportant to some people but actually they are exceedingly important because they spring from the inner life of the individual where reside all those ideas and attitudes which go to make up the real person. Usually the discourteous people are those who consider themselves the centre of the universe, always they instinctively think of themselves first. On the other hand those who realize that God is the real centre of universe and that the true meaning of life is to be found in His purposes know that all people are equally important to God and that one of the first duties of His children is to consider others . Courtesy is the natural product of unselfishness, it comes easily to one whose life is centred in God.

Don't ever make the serious blunder of underestimating the value of the two little keys — "Thank you" and "If you please".

ПОДОРОЖ З ЕТЕЛЬБЕРТ — ДО ТОРОНТА, ОНТ.

(Перенесено зі ст. 7)

Я сказав до попажних слухачів — чому ми віримо в еван. зібрання — тому бо ми віримо в духову силу — в силу організації, бо в обединанню є сила, потіха, духове відновлення, духова просвіта і життя

Нам Потрібно Живочого Бога, Христа, Його Євангелії Нам потрібно більше духової кооперації-єдности. Нам потрібно сильної віри — одного духового нового відродженого хрищення — для нас Христос — то життя. Ми віримо в духове обединання ми віримо в братерське приятельство — ми віримо що 5 наший Бог — з нами Христос — з нами Христова Євангелія.

Ми віримо в духове еван. зібрання, бо ми на такім духовім зібранню будуємо своє життя — свій характер. Ми мусимо практикувати християнство — бо правдива Христова церква стоїть на підставі любови і самопожертвованню. По проповіди — пісні, молитви, всі повитаємся як брати і сестри —, як одна родина. Ми не роздільні — одно тіло ми - ми одно по духу — одно по любові.

Всі розійшлися в більшій духовости і в надії що прийде ще час, що наш український народ прийде до Христа і прийме Його як свого Божественного Учителя і Спасителя Христа

По вечірнім Євангельським Богослуженню, моя дружина, і другі декотрі особи пішли до дому пастора Фесенка, і там перебули час в духовости і в великій духовій надії про духову евангелізацію між нашим українським народом.

В Понеділок, липня 12, я мав спосібність бачити великий Орендженменський похід - це найбільший похід що я міг бачити. Цей похід показував вільно-рівність, братерство, обединання і загальне приятельство

Липня 13-го вечером ми були приняті на вечері в Торонто, в Панни Бурмінгтон — тут ми перебули весело радісну годину

Середа, Липня 14-го ми поїхали до своїх давніх приятелів, А. Шушелянщьких, тут ми були приняті як свої — вони мешкають в Ню Торонто.

Четвер 15-го Липня я мав спосібність побачити в Торонто на Квін Стріт — реставрани що утримують наші українці. Так мені говорили де котрі українці що в своїм Торонто — можна нарахувати около 100 реставранів а около 150 малих склепів, що тримають наші українці. Значить що наші українці разом з другими народами працюють і живуть в приятельстві.

(Деякі були)

o+‡‡+o

„Євангельська Правда" повинна знаходитися в кожній евангельській хаті!

Yevanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА
EVANGELICAL TRUTH
„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік IV. Число 10 | ЖОВТЕНЬ, 1943 — OCTOBER | Vol. IV No. 10

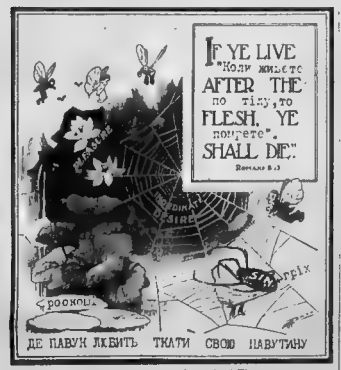

By permission of Sunday School Times

Володимир Самійленко

Людськість

Я вірю в кращий час.
Але душа болить!
Хотілось би тепер,
У сю-славетну добу
Душею піднестись,
Зрадіти хоч на мить,
Як не людей знайти,
То хоч людську подобу

Героїв час минув,
Що ж, будемо й без них!
Але невже нема
Ні іскорки чесноти?
Невже крім лишніх фраз
Та порвяв дрібних
Нічого вже нема
В найвищої істоти?

Ми раді за прогрес,
І от зо всіх країн
Ми ни виставим йдем
З культурністю своєю.
Коли ж той буде час,
Що більше, ніж машин,
Ми виставим людей
З високою душею?

Чи близько ті часи?
А вже земля стара;
Вже підтоптались ми
На довгій тій дорозі,
Чому ж не бачимо тих
Правди та добра,
Що так обрили вже
В поезій й у прозі?

Ми розумом міцні,
Наш розум дав нам лад;
Ми й непросвічених
Уміем просвіщати, —
І от, щоб наш прогрес
Не відступив назад,
Повинні ми держать
Набитії гармати

О, розум, ось наш бог!
Ми по стількох віках
Таки знайшли його
І утішили людину;
Та, ставши мудрим,
Ми кинули на цілях
Найкращої душі
Людської половину

Немає серця в нас
Колись кохались ми
Хоч без теорій, та щиро,
Серцем чистим;
Тепер-мирмо
Над світом і людьми,
І над машинами,
І над цілим особистим

Найкращі порухи,
Горячі почуття
Розсіяли ми нежем
Холодним міркування,
І склали ми собі
Розмірене життя
Без глибини думок,
Без сили пориванння

Немає творчости,
Поезія в багні,
І філософію тепер
Ми осміяли
А геній наш він
Для рою комашні?
Нам будуть фабрики
Кувати ідеали

І сумно за наш час,
І никода ть віків,
Що ніби ми дали
Великії успіхи.
І хочеться скорїш,
Щоб промінь заяснів,
Щоб серцеві знайти
Хоч небагато втіхи.

ХТО ВІДДАВ ХРИСТА НА СМЕРТЬ

Йоана 19:17-22, 25-30

В наші дні коли навіть представники тих течій серед людства: що відкидають зверхність духових прагнень людини, та ставлять понад все задоволення матеріяльних прагнень, примушені признати звершеність Христа і Його науки, поставає питання, хто власне віддав Христа - на смерть? Хто винний в Його стражданнях і на кого має спасти вина за цей страшний і надприродний перестуи? Цілком розумію чому навіть вороги Христа і християнства нехочуть взяти на себе вину за його смерть в наші дні. Поставть Христа остільки світа, мила і досконала, що найбільш закаменіле серце відчуває якусь прихильність до Його. Його наука остільки гибока і всебічна, що ті що ніщать учеників Христа в певні моменти пересилаються на Його вирази і показ. Навіть сучасні жиди мають велике бажання аби з них було зняте обвинувачення. Де котрі модерні жиди перекладають усю вину з свого народу на римлян за смерть Христа. Як щоб ми пробували устаити питання хто віддав Христа на смерть, на підставі опинії рижих сучасних груп, нам було б просто неможливо це зробити. Бо в наші дні кожен зрікається вини за себе і свій нарід і перекладає її на другого. Дійсно сознане злодійство було найбільш огидним зі всіх злодійства, що коли будь мали місце в всесвіті, коли Цар Слави, Святости і Любови був замордований своїми власними дітьми в жорстокий звірський спосіб, по доби кровавих знущань.

Наколи ми хочемо знайти правдиву відповідь на запитання: хто власне віддав Христа на смерть, ми повинні звернутися до непофальшованих рекордів, самовидців усіх подій, що натхнені Святим Духом лишили нам оповідання про жахливу подію. Але коли ми звернемось до Святого Писання ми знайдемо відповідь, що може бути для нас несподіваною. Як ми зобачимо, Христа привели на Голготу і віддали на смерть цілком протилежні собі по цілі і духу особи і в тойже час, що Христос не був в своїй смерти під жадним примусом. Аби зрозуміти парадоксальність цього твердження, ми повинни звернутись до Святого Писання.

САТАНА. Як ви читатимете Свяге Писання, то ви знайдете майже з перших ного сторінок, що найбільшим ворогом всякого добра і Бога являється сатана. Дух незичайних сил і здібностей, одни з найбільших інтелектів всесвіта і в той же час переповнений усїми найбільшими мерзотами і злом всесвіта. Про його сили ми можемо судити по тому, що він хотів зробитись рівним Богові, про його зіпсованість ми можемо судити по всій тій безодні зла, розпусти, злоби і нещастя що він породив і множить на світі

(Продовження на ст. 2)

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ХТО ВІДДАВ ХРИСТА НА СМЕРТЬ

(Закінчення з сторінки 1)

Його найбільшою амбіцією було знищити Сина Божого і вбити Христа. Він осяг своєї цілі на Голготі, але цей день був його останнім днем неродільного панювання на землі. Христос знищив смерть і пекло своєю смертю. Нема сумніву, що сатана вбивав Христа на смерть. Ця подія була передсказана тисячі років на перед. В книзі Мойсея ми читаємо пророцтво „І положу ворогування між тобою й жінкою і між насінням твоїм і насінням її: воно розшавлюватиме тобі голову, ти ж уплюватимеш йому в п'яту" (І Мойсея 3:14). Насіння жінки — Христос, насіння Сатани — усі через кого він діяв.

Про сповнення цього пророцтва ми читаємо в Новім Завіті. Ніщо інше як Сатана в Юді на призвище Іскаріотського що був з числа дванадцяти' Луки 22:3. В решті сусилля сатани увінчалось успіхом. Він памятаве його спробу вбити Христа через Ірода, коли він був немовлятком, його спроби камінувати Христа, скинути з гори, його спокуси і в решті він спромігся організувати усі свої сили так, що він таки здобична Спасителя Світа розпятим з злодіями. Але цей день слави для сатани був останнім днем його панування.

ЮДИН. Неможна складати усю вину на нечистого в цім злодійстві, хоч він і грав в ним першу скрипку. Жидівський народ несе страшну відповідальність за смерть Христа. Як б не було їх виправдування не лишається фактом, що вони не приняли Христа, мало того вони шукали весь час, як би його погубити і в решті вдалили Його Пилатові домагалось Його смерти. Мотиви, що стояли за цим злодійством у жидів були дуже різноманітні. В першу чергу страх за цілість і існування нації, вони боялись, що як усі приймуть Христа, то Римляне зможуть забрати їх голими руками. Вони вбили Христа, аби спасти націю, але з істерії ми знаємо що вони як нація всеж згинули і то від руки римлян. Інші хотіли Його смерти з мотивів релігійних, бо Христос відкидав їх надмані церемонії і лицемірство. Страх за своє положення і великім переступі, ми звинайно бе можемо забути Юди. Сатана і жиди користаючись любовю Юди до грошей знайшли в нім охочого спільника. Жиди боялись доторкнутися навіть пальцем до Христа при людях. Божественна постать Спасителя, незвичайні чудеса і сцілення, Його наука робили Його найбільш популярного людиною, навіть ті його жиди посилали скоплти Христа не тільки боялись наїздити на Нього руки, але приходили назад і казали архиереям, що вони ніколи нечули, щоб хто небудь так казав як чоловік цей Звичайно настрій товпи змінливий і ця ж сама товпа під виликом пропаганди домагалась Його смерти незадовго. Але в ті дні жиди немогли скопити Христа без повороту якого будь чоловіка близького Христові, котрий знав би усі Його рухи і міг видати Його властям. в час коли бігли Його небуло нікого з тих, що любили Його і могли б встати за Нього Таким зрадником зголосився Юда, що був одним з дванадцятьох. За 30 срібняків він продав Христа і купив поле. Ісаія так пише про подію: „Знав же Я Юда, що зрадив Його, це місце, бо чоловіки збиралися там Ісус і учеників Його. Тоді Юда, взявши роту та архиєрейських і Фарисейський слуг, приходить туди з ліхтарнями, та факлами, та з зброєю" (Йоана 18:2,3). Коли одного з учорочого запитали чому Христос вибрав Юду апостолом, він відповів: „Я ж не знаю, але я так само не знаю чому Христос вибрав мене так само". Безперечно, що Юді, єдину любов'язь, що захоплює глибоке мовчання. Жертва Христа окрім інших властивостей має одну, що ми її повинні памятати. Жертва Христа була цілком добровільна. Сатана, жиди, погане, Юда видали Христа на смерть або з ненависти, або з користолюбних міркувань. Але Писання каже, що Христа віддав на смерть Його власний Отець у котрого Він був лише Одним Сином. Отець Ісуса Христа, що на небі, Бог всесвіту, перша особа Святого Триєдиного Бога, дозволив вбити свого Єдинородного Сина сатані, Жидам, поганам і Юді, маючи на увазі ціль, що жиден з вбивців ніколи не спізнався і що був для них всіх, включаючи сатану великою несподіванкою. Я є певний, що наколи б вони передбачали що станеться потім і розуміли б значіння смерти Христа вони дбали найбільш за всіх, аби Христос не був убитий. Одначина справедливість Бога мала бути задоволена. Без відкуплення переступів людства жадна людина не могла спастись, а ні бути прощеною. Плата бо за гріх смерть. І цю плату мусів заплатити Син Чоловічий, що немав на собі гріха, бо нечистий нечистого очистити неможе, так само як і людина неможе відкупити гріх людини.

Тому аби зробити звершене відкуплення, Бог віддав свого Єдинородного Сина на жертву за переступи наші. Апостол Петро пише про це: „Цього, призначеного радою і провидінням Божим видиного, ви взявши руками беззаконних, і пригвоздивши, вбили" (Діян. 2:2). Що Бог призначив це наперед, ми довідуємося з чудового пророцтва про Христа, котре було написане біля 700 років до Христа: „Всі ми блукали, як вівці, кожен ходив своєю дорогою, провини ж усіх нас вложив Господь на него одного" Іс. 53:6).

САМ ХРИСТОС. Неможливо нам з нашим холодним розумом і затемненими переступами серцем зрозуміти незначайність жертви Христової „Котрий, бувши в образі Божому, не вважав хижацтвом бути рівним Богу" (Филип. 2:6.), і ще для нас родився в стайні серед коровячого скою, був переслідуваний, страдав і вмер є можеми і місця в нашім ви ри коли ми найбільш цінуємо Бога, коли захоплює глибоке мовчання. Жертва Христа окрім інших властивостей має одну, що ми її повинні памятати. Жертва Христа була цілком добровільна. Сатана, жиди, погане, Юда незмогли б нічого зробити Христові, як би Він захотів спротивитись їм, наколи б Він попросив у Отця, він зна би негайно легіон ангелів і тоді не тільки від поган, жидів і землі а і від самого нечистого не лишилося б і слду. Бог Отець віддав свого Сина, але Він його не примушував. Христос каже нам: „За те Отець мене любить, що я кладу душу мою, щоб знов прийняти її. Ніхто не бере її від мене, а я кладу її від себе. Маю власть положити її, і маю

(Закінчення на ств 3)

ХТО ВІДДАВ ХРИСТА НА СМЕРТЬ

(Перенесено із ств 2)

власть знов прийняти її Цю заповідь прийняв я від Отця мого. (Йоана 10:17,18)

Я... Чи не здається можливо декому з читачів, що досліджуючи питання про те хто віддав Христа на смерть, та перечислюючи жидів, сатану, Юду, поган, звертаючи увагу на дозвіл Бога Отця і добровільну жертву Сина, ми забуваємо головних переступників, про тих що були головною причиною цього страшного вчинку. Ми сидимо тепер як судді, завважуючи і обмірковуючи вину тих, що доконали фізичну смерть Сина Божого, забуваючи один правдивий, непримінний і страшний факт, страшний тому що ми не все свідомі свого стану і положення. А це що наколи б не наша догнила в гріхах і самолюбстві душа, то тоді б Христос не потрібував би смерти, жиди б не потрібували разом з поганами, Юдою і сатаною вбивати Христа. Головні герої сеї лихої події є ми з вами Кожен один з нас був дійсною і найбільшою причиною смерти Христа. Аби спасти нас, наших батьків і наших дітей з пекольної пащі, від влади гріху і смерти Христос віддав себе на смерть. Про це чудово говорить Ісайя. Я позволю собі в тім вірші, що я його подаю лише змінити слово „наші" на слово „мої" і тоді ми забачимо дійсного винов ника смерти Христа, кожен по винен читаючі сей вірш для себе: „Він же дорадений був за гріхи мої й мучений за беззаконня мої се кара за весь мир мій упала на него, й я його ранами оздоровлений" (Іс. 53:5)

Наш борг Христові є безмежний і вічний. Голгота хрест Христів є центром віри Християнином є лише той, що покаявся в спричиненню смерти Христової. Ми живемо в світі, що не тільки не хоче признати свої вини, але ще скла дає її на інших. Все ж це є неодинокою певною ознакою Християнина, як що він жалує; що видав Христа на смерть. Чи ваш жаль є щирий і остільки сильний, що дає вам сили подолжержатись від усякої нечистоти і гріху, та любити ближніх? Наколи так то любов Бога Отця, Сина і Святого Духа буде з вами во всім.

А. Т.

Ф. Москалюк
УКР. РЕФОРМОВАНА ЦЕРКВА І ІІ ЗАВДАННЯ

В Канаді та Америці існує чимале число українських евангельських реформованих громад що творять Українську реформовану Церкву. Ці розсіяні будова нової церкви служить для українського народу на добро духово-релігійне та національне.

Наука Слова Божого та Богослужения по цих церквах мають характер чисто християнський та український Не богослужения в Реформованих (Пресвитерських) церквах ми не побачите жадних церемоній, що нагадують нам поганські церемонії, котрі відправляли жреці в своїх храмах; а ні почуєте ви закликів і благань до різних померших людей, з котрих одні були добрі люде, інші байдужі, а знов інші були першорядними переступниками і розбишаками, що їх з політичних цілей переробляють в святих"

Пісні під час Богослужень співаються чисто українські по змісту і характеру, багато з них пісень були написані нашими славними поетами Тарасом Шевченком, окрім цих пісень співають евангелики і „Боже Великий Единий" та інші чудові пісні наповнені любовю до Творця і свого народу.

Українська Реформована Церква має український національний характер, та навіть називати імена героїв нашого національного народу, що своєю пролитою кров'ю прололили наше право на вільне життя. Молитви церкви безперестанку зносяться до Господа за відновлення Рідного Краю і за повстання Української Незалежної Держави Українська Євангельська Церква стоїться вести нарід вперед, та невпинно подише на на ціональний шлях, по заповіду нашого Господа Ісуса Христа

Провідником Головою Української Євангельської Церкви є пан Володар і Спаситель Ісус Христос другим панів церква немає. Шануючи усіх людей однаково, Укр Ев. Церква боротеся проти того, щоб чоловік Христа головою української церкви роблено якогось італійця, або грека чи кого будь іншого.

Вежди при Українських Реформованих Церквах (Пресвитерських) засновано Рідну Школу, та церква в цих школах під доглядом фахових українських вчителів навчає дітей української мови, літератури і історії. Найчастіше ці праці переводять самі проповідники, що навчають молоде покоління, щоб любили своє, та щоб знали чи вони діти, та умьли за своїм обстати з оборяти

Український Всеевангельський Собор, що недавно відбувся в Торонті показав і довів силу і ідейність евангельського руху, та його духовну зрілість. Не дивлячись на вороже наставлення ритуалистичних проводників, Собор під тривале акцію Українського Богрєсу, забувши минулині кривди, та думаючи про добро нашого поневолено о народу

Одним з важних завдань українського евангельського руху є відшукати своїх братів по духу, що погубилися в рижних чужих сектах Таких наших людей є незвичайно багато і ціеї праці неможе зробити жадна інша українська церква окрім евангельської. В самім Торонті нараховують до 15 тисяч українців, число малих людей що належить до ритуалістичних церков є мале, а до всіх інших організацій належить не більш 3.000. Де зна ходиться решта українців і хто їх шукає? Цю працю повинні любови Христової пробує виконати Українська Євангельська Церква. Собор Українських Евангельських вирішив щоб усі українські евангельські напрями подали один одному руки для праці в спільних питаннях. Цю працю Бог благословив і може незабром український нарід в наслідок праці Собору матиме нове видання Слова Божого

Українська Евангельська Церква працюючи на народній ниві не хвалиться своєю працею, але лишає самим ділам свідчити про себе

Вже скінчилися часи темряви і несвідомости на нашому народові засяло нове світло в Христі Ісусі. Все що було старе, зогнило і нечесне пропаде навіки, але повстане новий народ сильний духом і чистий життям і з цим народом вишкресне Україна й прославить

ЦЕ ТРЕБА ЗУПИНИТИ

Читачі українських газет мабуть нераз замітили, що час від часу в розділі „Жарти" помішуються дотепні і оповідання про пригоди „Пляшкажена". Це оповідання російського походження з доби повної зголовної деморалізації росіян Подібне оповідання безперечно може скалічити не одну молоду душу, зокрема коли його друкується в часописі великого народнього значіння Нам тяжко розуміти як подібне оповідання мало бути помішено недалеко від чудового дітячого відділа? Чи редактори газети думали про те, що дитина читаючи свою сторінку може прочитати і це оповідання про наповнено бруд дом і гнилизною? Безперечно є на місці, щоб редактори українських часописів в Канаді і Америці не знижували високого рівня своїх часописів конкуруючи з „Точилом" в пошукуванню „пікантних" оповідань

o=¢¢=o

Малий Катехизм

Питання 28 Як прославивсь Христос

Відповідь Прославення Христа полягає в тім що Він устав з мертвих на третій день,(а) що Він вознісся на небо, та сидить по правиці Бога Отця(б), та знову прийде судити живих і мертвих останнього дня(б)

а) І Кор 15:4 І що встав третього дня по писаним

в) Єфесе. 1:20 Воскресивши Його з мертвих і посадивши по правиці в себе на небесах

б) Діян. 17:31 Бо призначив день, в котрий судитиме вселенну правдою через Чоловіка, котрого наперед поставив, подавши певного всім воскресивши Його з мертвих

o=¢¢=o

ВІД РЕДАКЦІЇ

Цим доводиться до загального відома що Гр. Ф. Москалюк згодився взяти на себе обовязки представника „Евангельської Правди" в Торонті і околицях. Бр. Москалюк матиме право приймати передплату.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ПОДОРОЖ З ЕТЕЛБЕРТ — ДО ТОРОНТА, ОНТ.

(Продовження)

П'ятниця, Липня 16-го, не бу-ла для мене і моєї дружини ве-ликим приємність бачити і дру-гі околиці поза Торонто Пан Д. Шушельницький з своїми родичами з своєю женою і з ними разом поїхали гарною до Ніягари там ми мали спос бність бачити чудовий во-допад водоспад що не мож-на ні з чим порівняти як природна вода сягає з вели-ким розгоном в долину до сво-го місця Тут ми перебули че-рез кілька годин Пополудні ми поїхали до Гремсбі тут ми знайшли наших приятелів як Йосифа Процишина з родиною, були зайті збиралися чудові вино Тут ми одер-жали від них гарний дарунок по кошикові вишень Потім ми поїхали до братів А. і В. Палямарів, тут так само нас прийняли з великою радістю. Паламарі це мої похрестники

так само надарували нас вишнями і ми поїхали до фабричного міста Гамілтону а потім поїхали до Торонта. Це справді чудові сади вишні, черешні, сливки, яблока, виноград, ягоди, — там люди мають велику нагоду мати такі овочі а ми тут на заході мусимо так дорого пла-тити Господь так мудро створив все щоби Його діти мали велику спосібність до життя і дякували Йому за Його любов до них

Липня 17-го це є в Суботу ми мали спосібність оглядати Торонтиський Парк де в ка-мінних плиз лежить ви-тямкнений дверима. Тут мог-ли ми бачити цяр ведмедь, слонь, малпи всякого рода птахи спроваджені з країни кров Нам не позволяють бо-чити як малих бавиться страш-на битва але потім ми по-тямали що тоби нас цивілізо-ган а вони так не мізерно мордують себе.

Неділя Липня 18-го ми прийшли до пастора М. Фесенка і разом з ним зі його дру-жиною пішли до церкви на Єлан. Богослужения.

В 11 годині перед полуднем, молитовний дім був перепов-нений вірними братами і сестрами

Моя дочка Єлисавета почала грати на органі і всі Христові послідователі, вместо взяти свічки в свої руки, то вони взяли до своїх рук Кни-гу Хвали де находяться чудові духовні пісні Пастор Фесенко почав Єван Богослу-женія, потім молитва читан-ня слова Божого, пісні, а по-тим я мав спосібність другий раз проповідувати до украї-ських Євангеликів Христову Євангелію. Чудова тишина і всі відчули що з нами є Христос Син Бога Всі слухачі звернули свою увагу, що старий проповідник з далеко-го заходу буде говорити. Так як я побачив, що так як украї-нські Пресвітеріяни, так само ми знайшли наших приятелів і укр Злученої Церкви любить слухати проповідь — чи-сту євангельську — вони ми-шлинни в церкві не любить вони політики в церкві не люб-лять а вони любить духову підносячу проповідь.

Моя проповідь була на те-му Чиста Мова, Чисте Сум-ління, Чиста Совість. Слова з Св. Писання були взяті І. Кор. 2 голова.

Я прийшов до вас братія говорити про Боже слово, Бо же свідоцтво, з добірною мо-вою, і духовою мудрістю бо я був надумавсь нічого між вами не знати крім Ісу-са Христа й Його розпятого

І слово моє і моя проповідь не в словах людської муд-рости а в явленію духа і сили Ми говоримо то ви-ливами словами люд-ської мудрости, але вивчен-ми від духа Святого, порівню-вши духовне до духовного. Тут я не подаю нікого місту моєї проповіді, але це є прав-дою що нічого так важкого в ній не потрібно, як чи-стої совісти, чистих думок, чистого духовного проводу

чистого серця до блаженні ни-того, серця вони можуть бачити Бога Правду.

Поводяй случаї і тяжкості случаї слова Ап Р[illegible] рий дає нам багато духовних тяжка щоби її томати в своїх старих руках. Ми тут мали гарний обід гарне приятельське принятя. Вечером ми поїхали з нашим приятелем Паном Ю. Вецалом — ко-лись я його вінчав в Етелберт, а він повязь нас до Торонта ганою з тою надією що я слі-туючої Неділі мав проповіду-вати в Онашевській церкві.

Липня 20 — ми мали спосіб-ність оглянуть місто Торонто, ми, а на 21-го ми були в Пастора Шушельницьких в Ню Торон-то. Дня 22-го Липня я мав спосібність бути в гостині в проп. Ів. Бодруга, котрий де-сятки років тому назад, зорга-нізував Незалежну Церкву в нації — що прийде час що ця церква мала бути зреформо-вана і стати чистою Укра-їнською Євангельською Цер-квою

Він і другі помічники отво-рили дорогу до протестатиз-му — і заказали український народ до читання Біблії. Де-котри говорять що проп. Бодруг мав великі помилки — але хто сьогодні є совершенний. Проп. Ів. Бодруг мав свої помилки, але поза ці по-милки він мав добрі ідеї лю-бячи свій український народ і бажав йому помогти вийти на волю з старих церквів — і. створити церкву без церков-них диктаторів — він зробив для нашого українського народу великр роботу.

Липня 23-го ми мали спосібність оглянути великі склеп-ки Ітона і Симпсона, в цих 2-х склепах так було переповнено людьми — мов пчоли в улию.

Дня 24-го Липня це був день мойого народження 64-рокови-ния мого життя. Я ніколи не думав щоби я мав спосібність обходити цей памятний день на всході в місті Торонті. Цо-го дня моя дочка Елиставета разом з Панею Керегін — гар-ною женщиною, справили гар-ну вечеру на цей памятний день.

Це для мене була велика ра-дісна хвиля мого життя. Дано мені гарні дарунки — від моєї дочки — так само від наших торогих приятелів Паніства Грабліків з Торонто.

Нед.я, 25-го Липня приїхав Пан Грабляк гарною і ми ра-ом жена й дочка поїхали до Онашн на Євангельське Бого-служення. Пастор Яценгій запросив нас до укр. Пресвіт терської Церкви в Онашві, мо-литовний дім це велика кра-сота для наших укр. Єван христіян, Дім молитви конш-тує церковних членів більше як 25 тисяч дол. Мудерно збу-дований — визичений так, що укр. Пресвітерська громі-да в Онашві має чим повеличи-тися. В 11 годині передполудн-ем — всі члени повисшої цер-кви — мов би тої пчоли на раз наповнили молитовний дім вірующими братами і сестра-ми

Г. І К. Тимчук.

(Дальше буде)

NURSERY RHYME PHILOSOPHY

L. K. Pelton

In this issue we are introduc-ing "Nursery Rhyme Philoso-phy" in place of "The Parable Corner." We hope that you will like the change and that you will come to read in many of the old familiar Nursery Rhymes that we rattled off in our childhood some of the worth while philosophy for the busi-ness of living to-day in such a way that we are an asset and not a liability to the community and to that larger society that stretches across the earth.

Our Rhyme this month is one that has long been a children's favourite:

"Little Boy Blue"

Little Boy Blue,
come blow your horn!
The sheep's in the meadow,
the cow's in the corn.
Where's the boy who looks
after the sheep?
He's under the haystack,
fast asleep.

Poor little Boy Blue! What a sorry figure he is. Don't you feel much sorrier for him than for the man whose long meadow grass, that no doubt he had grown for his horses and cattle, was being eaten up by the sheep? Of course the boy's neglect of duty undoubtedly caused the farmer, who was the boy's father, or employer, much concern and anxiety. It is a very serious matter for a farm-er to have a beautiful meadow of grass that he was holding in store for his horses and cattle eaten up by the sheep. Why, you ask? Because sheep can fare well on stony ground that yields very short grass and horses and cows couldn't get a living from such a field at all. So the sheep were eating lovely long grass which they didn't need, and upon which the horses and cows were dependent, and without which they would prove a serious problem to their own-er. Yes, matters were grave for the farmer because the lad he placed in charge to keep watch over his fields and his sheep and cows had neglected his duty.

Equally serious was the matter of the cows in the corn. Eventually, no doubt, the corn was intended for the cows, but not while it was still in the field. Later it would be cut, and put in the silo and fed to the cows. It would provide much of their winter food, and how they would relish it. But to allow them to break into the field of corn was disastrous. They would trample it down, destroying much of it and what they did eat would be wanton waste. There was the meadow of lovely grass for the cows and here they were into their winter feed. What is more if they ate too much they would probably be sick. Yes, indeed, matters were serious for the farmer and we do feel sorry for him. But, upon thinking over this little rhyme we really do feel sorrier for the little boy than for the farmer, great as his difficulty is. We feel sorry for Boy Blue because his neglect of duty reveals a tragic weak-ness in his character and unless he corrects this weakness he will not be much of a man.

To us the philosophy of this little rhyme is: First, neglect of duty nearly causes innocent people to suffer . Second, it re-veals some very shabby corners in a person's character. Third, the person who neglects his duty seldom gets along well in life and usually ends up with an unreasonable grudge against society in general and every one in particular.

You have already seen how the innocent farmer would suffer serious loss of corn and meadow grass which would mean that his winter's provision of feed would be considerably less than his need, and that perhaps some of his cows would be ser-iously sick.

Now, what are some of the shabby corners that must have been in Little Boy Blue's character? He must have been lazy don't you think or he wouldn't have been asleep in the middle of the day when he was supposed to be on duty. Considering what his task was he had no business lying down by the haystack. He should have been in full sight of the meadow and corn all the time so that at the first sign of a sheep or cow getting in where they were not supposed to be he could have sounded the alarm (blown his horn).

We suspect that another shabby corner in his make up was indifference. He couldn't have cared a jot whether or not the sheep got into the meadow and ate up the grass that the horses and cows would so sorely need. What did it matter to him if the corn was ruined and the farmer was left short of winter feed for his cattle? No, poor little unfeeling boy, how cruel he might become when he grew up Indifference is an oft un-suspected parent of cruelty.

Is there anything much shab-bier than for one to accept a job and then assume no responsibil-ity toward it. And, yet, isn't that what Boy Blue did? Yes, we are terribly sorry for all the Boy Blues in the world because of the shabby corners in their characters. They do not get a long well in life. They must al-ways be bossed because no one can trust them with responsi-bility.

Neglect of duty is not the omission of the moment. It is the outcome of shabby corners in the characters that have been allowed to develop.

Don't be a Boy Blue!

HEALTH FOR EVERY DAY

by Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

Teach Safety

How long is it since you learned to cross a street or a road safely. Perhaps you were 7 years old then and now you are 37. So you have known for 30 years how to cross the road or a street with safety. But that is only half of what you need to do. You should also teach the chil-dren Street Safety and Road Safety. Have you any children of your own? Teach them that a street or a road is a dangerous place and that they should not go off the sidewalk on to the road unless some older person is with them to take them safely across. Look out for other people's children. Show them just what to do. How to look carefully first to the right and then to the left and to wait till the way is clear before trying to cross. Let them tell you when they think it is safe. Say — "Mary, can we cross now?" — If she says "No" — ask her "Why not?" and she will tell you that she sees a motor, or a horse and cart, or Something Else, coming and we should wait till it has passed. Say — "That is right, Mary, we should wait". Always encourage children if you possibly can. It gives them confidence and they need confi-dence. John needs confidence and so does Mary.

The Country

If you live in the country or village, or on the outskirts of a city, where crossings are not so frequent and children do not need to cross the road so often, it will be easier for children to learn the rules of Road Safety. But there are always some road crossings that they must watch for and learn to look right and then left and wait for a clear road.

The Little Ones

Children are fast learning to do this now. What Father and Mother and Teacher say, they remember. Help the older child-ren to teach the younger ones. Persuade them to take the little boy or girl by the hand and show the child where to look and when to wait and when to run across.

The Policeman

It is a cheering sight to see a policeman taking a group of children across the street. He knows just how to do it and it makes the children his friends.

Look Out for Their Safety

Most of the deaths caused by street accidents are of the very old or of the very young. Al-ways look out for the safety of the aged. And look out for the safety of the young. Canada needs her children and you and I must help to take care of them.

Заходом Укр. Евангеликів
Вийшов новий укр. співаник
КНИГА ХВАЛИ
Співаник має більше 200 чудових пісень з нотами і має добру оправу Ціна спі-ваника 75 ц. Для Євангель-ських громад, що купують в більшій кількости 65 ц. Про-симо слати замовлення на адресу ред.:

Українська Пресвітерська Громада в Ошаві, Онт.
186 Simcoe St South
Пастор: І. Яцентій Диригент хору Грош. С. Гура
Органіст Степан Сальмерс
Богослужения о 11 год. рано кожної неділі
Недільна школа о 10 год. рано.
Всіх рало вітаємо

Ievanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

WHAT MAKES UP MY MIND ?

"It must be so;
I read it in the paper."
"Yes, but everybody says
that it's not true."
"Well, I heard somebody on
the radio say....."

Which of these points of view, is yours, when it's a question of making up your mind on important matters? We are all influenced more or less by what we read, or hear, or see. Sometimes it is possible for us to get at the facts and we have to accept other people's opinions. Sometimes we are mentally lazy, all too ready to swallow whole the first headline that catches our

However, as Canadian citizensin these strenous days, it is our duty to be well informed and to be able to weigh the information that we are likely to obtain, so that we may come to logical conclusions. As citizens of the world it is our duty to be ready to take our places in democracy. If we are to think through some of the issues involved in the present struggle and in the planning for peace, we shall want to check ourselves more carefully on what things influence us and where we get our information.

The following have been listed as the chief sources of most people's opinions. Rearrange this list in their importance to you

Newspaper headlines
Magazine articles
Radio news broadcasts
Speeches on the radio
Movies - feature pictures
Opinions of someone you respect
"Everybody thinks so"
Books
Editorials
Clubs or organizations
Newsreels
Conversations with friends

No matter which of these you have placed first on your list, you should stop to consider whether it is the best and fairest source of information. When we read newspapers we should read critically. Consider who are the owners, the editors, and the principal reporters, and consider their connections. Note whether the articles you read are those of good news agencies such as British United Press (B.U.P.) Reuter's Associated Press (AP) and Canadian Press (CP). In judging individual articles note whether it is first hand information or what is the source of the information cited. Do not form judgments on the basis of headlines - these are catch tiles to get people's attention and make for greater sale of the paper. "Newspapers should be read less passively. The reader should not merely submit his mind to the headline writer, but should contribute his own intelligence to the process of reading."

Similarly with the radio and the movies. Watch for radio and movie programmes that help to make up people's minds on international and national questions. Then discover the sources of these programmes, and as much as you can about the people by whom they are prepared. Ask yourselves whether the information given is likely to be authentic. In conversation with people, weigh carefully both sides of the story. Even your friends are likely to be prejudiced sometimes.

In considering what helps you to make up your mind, you should ask yourself, too, what place you give to the Church and Christian teachings in making decisions. Christian teachings are not vague principles to be listened to on Sundays and then put away into neat cubbyholes on shelves for the rest of the week. They are, rather, guiding stars to help us in every part of our daily living. We should, in these days, be listening eagerly for the guidance of Jesus Christ and of His Church; the members of the Church should be taking a foremost part in the life of the nations; and every Christian should ask himself, when he makes up his mind about anything, whether or not his decision is in accordance with Christian teachings.

What makes up your mind? There are many, many factors that help you to make up your mind about the hundreds of questions that arise before you each day. As a young person in these strenous days there are many very important questions about which you must make up your mind. Try, in all of these decisions, to consider the validity of the information that you posses, and then, carefully weighing all sides of the question, try to make up your mind in a fair and unbiased way. Test your conclusions against the great touchstone of Christian teachings and then set out to think, to act, and to live as a true Christian world citizen.

contr. by Margaret Webster

o<§§>o

ПОЛЕКЦІЯ ДЛЯ ПРАВОСЛАВНИХ В РОСІЇ

Часописи принесли вістку, що Сталін на протязі години в присутности Молотова мав розмову з новообраними патріярхом російської православної церкви. До цього часу православним в Росії не дозволялося вибирати патріярха. Цю подію інтерпретують великою. Нема сумніву, що Росія потрібуючи помочи від Америки і Британії старається показати, що для віруючих людей і у них є якась свобода. Оскільки Росія потрібуватиме цієї помочи і по війні, то можна сподватися, що це толерантне трактування православних продовжиться ще якийсь час. Ленін навчав, що в разі потреби треба навіть відступити назад, щоб потім набрати більшого розгону. Так було з „Новою Економічною Політикою", коли в дні потреби було дозволено розвинутись приватній ініціятиві, а від так її знищено залізною рукою. Все ж праця віруючих людей ще де є шляхом вільна в Росії. Ще і досі не знята заборона друкувати Біблії, ще і досі не дозволяється відкривати християнських шкіл для підготовки проповідників і священиків. Найгіршою заборокою зо всіх є заборона давати релігійне виховання дітям до 18 років. Заборона ця найбільше по віруючих батьках, та є страшним насильством над їх совістю.

Поки ця заборона і інші подібні обмеження небудуть знесені, ледве чи хто буде серіозно ставитись до довгих конференцій російських урядовців з ріжними патріярхами. Мабуть такий патріярх сидить на конференції, в душі у нього „в питах" і він нетямий чи піде з такої конференції до дому, чи до черезвичайки. Ці конференції невіруючих комуністичних урядовців з патріярхами нагадують забаву кота з мишею.

Для зміни думки серед побожних людей в Америці і Британії одних конференцій за мало. Лише тоді коли уряднов дозволить виховувати дітей віруючим батькам в Садах своєї віри, коли дозволить друк Біблій і вільну циркуляцію релігійної літератури, та не буде забороняти шкіл для проповідників і священиків, лише тоді світ повірить, що настала зміна в політиці комуністичного уряду.

o<§§>o

В СПРАВІ ПЕРЕДПЛАТ

По цім числі ми припиняємо висилку часописа, усім тим читачам, котрі не вирівняють своїх залеглостей на протязі Жовтня місяця. Як що Ви хочете одержувати „Евангельську Правду" і надалі, просимо вислати Вашу передплату негайно.

Читайте і передплачуйте „Евангельську Правду".

УВАГА! — ТОРОНТО — УВАГА!

В УКРАЇНСЬКІЙ ПРЕСВИТЕРСЬКІЙ ЦЕРКВІ
на 20 Клермонт вул.

Пастор ДМИТРО ГАЛЕНДА

ОДИН ІЗ ВИЗНАЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ НА НИВІ ХРИСТОВІЙ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ, БУДЕ

ПРОПОВІДУВАТИ

В днях : 17, 18, 19 Листопада, кожного вечора о 8 год., також в Неділю, 21-го Листопада о 11 год. рано і о 7 годині вечером.

ВСІХ РАДО ВІТАЄМО.

Yevanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік IV. Число 11 — ЛИСТОП. 1963 — NAVMINNI — Vol. IV. No 11

ЗАЧАРОВАНИЙ

By permission of Sunday School Times

ДВА БЕНКЕТА

Як же покощтував староста само привілом бога. віку цьо-вода, що сталась вином (а не го Сатани в його поступовання, видкля, слуги ж знали, що черпали воду), кличе женіха староста, і каже йому: Кожен чоловік перш добре вино ставить, а як підопють, тоді гірше; і тим додержав добре вино аж досі. Йоан. 2: 9, 10.

— —

1. Староста на весілю в Кани Галилейські, дорікаючи слугам за вино, підтвердив правду, що він сам про нього мабуть не був свідомий. Коли Христос перетворив воду в вино, котрого бракувало на весілю, а слуги розносили це вино гостям, староста покоштувавши вина зобачив, що воно першокласної якости Тоді він каже слугам, що увесь світ так робить, що на бенкетах перше дають добре вино, а коли люде вже стратять від напою смак і розум тоді їм дають, що найгірше Дійсно це є правилом в світі, це є так і зо всіма людьми. Згідно цьо-го правилу поступають усі його діти. Перше коли ви по-казує себе вашим найкращим приятелем, підлюбляється до вас, хвалить вас, але це все робиться лише так довго поки вам добре і все гаразд.

Але ось приходять лихі і скрутні дні для вас і на великие розчарування, ви бачи-те, як ці ваші приятелі лишають вас, нехочуть нічого з вами мати спільного, а декотрі з них бачучи, як ви падаєте стараються ще підстягнути вам ногу Перше вони подають вам добре вино, а на по-слідок погане. Так поступав з Давидом Ахитофел, що мав вістимі почести від царя і користався його прихильністю, але, коли син Давида Абсалома повстав проти батька, Ахитофел один з перших зра-див Давида і приєднався до Абсалома Ми всі добре знаємо, що Юда зрадив Христа поцілунком. Перше у нього на зовні була прихильність, але потім за цією прихильністю виявилась смерть. Цей метод діяння з людьми є го-ловним і незмінним спосо-бом у Сатани. Він приваблює людей перше ніби добрим вином, але потім дає їм певну отруту. Цього способу Сатана зуживає з кожним із нас, аби привести нас до повної руїни і погибелі

Сатана знаючи слабість і нисовність людської приро-ди представляє нам всілякий гріх і неправду, як щось ду-же добре. Він приманює нас на свій бенкет всілякими річа-ми, що здаються привабливи-ми на перший погляд. Чудо-ве вино, що веселить неро-зумних, танці, що заколю-ють молодь, любов грошей і всілякі інші ще гірші речі і принади збірають людей до нього. Перша шклянка гріху і неправди здається людям солодкою. „Вода украдена со-лодша, й вкритий хліб смачні-ший". (Припов 9:17) кажуть ті хто злапались в тенета смерти. Але на своїм бенкеті Сатана не довго тішить їх приємними річами. По смаш-ним вині він їм подає гірше. Той гріх в котрім людина сві-та кохалась, ій вже почина прийдатись, вона вже немає з нього приємности, але навпа-ки гіркість. Все одно як цу-кор, візьмить великий кусок цукру і гризіть його, цілий день, чи не стане він в решті решт для вас гірким. Так і для кожного, що йде доро-гою неправди, мусить наста-ти дні про котрі він казати-ме, що вони не до вподоби йому. „Явні ж діла тілесні, ко-ще вони: перелюб, нечисто-та, розпуст, ідолослужения, чарування, ворогування, сварі ненависть, гнів, суперечки, не-згода, єресі, зависть, убий-ство, пяництво, бенкети й таке інше. Це наперед кажу вам, якоже ж і наперед казав, що хто таке робить, ті царства Божо-го не наслідять". Галат 5:19-21.

Коли вже тість Сатани стра-тить усякий смак, він приноси-ть йому третю чашу. І як людина загляне до неї то її серце наповнюється смертним жахом, але він мусить її пити. „Плата бо за гріх смерть". „Твій гріх тебе знайде" — ка-же Писання". І від цього за-кону духового життя не втік ніхто Коли Син Божий став на місце грішника і взяв на се-бе гріхи віруючих, то Бог не зупинився, а ні на момент аби поразити смертю свого Сина за гріхи людей.

За пияство людина платить здоровлям своїм і своїх дітей. За всякий інший гріх він роз-плачується до останнього цен-та і платить при тім великий процент.

За першою шклянкою вина, що здавалась такою смашною приходить інші все гірше і гір-ше, повні прокляття, страж-дань і руїни. Але це ще не все найгірше неждодить смерть. В годині смерти нещасною є людина, що немає прощення в Христі і надії на життя вічне.

Щасливим є той хто в явили-ни смерти відчуває біля себе присутність свого Господа і Спасителя. Всі ті хто прия-ли запрошення на сатанин-ський бенкет і упивались йо-го нечистим вином беззакон-ня, мусять випити смертну ча-шу самі, без утіхи, в страху і прокляттю. Хто з нас може уявити ту безодню чашу страждань, що нечисті і лихо-ді будуть пити усю вічність по смерти? Це є дорога усяк-ої нерозумної людини, що вибрала собі дорогу беззакон-ня, гріха і нечистоти. Перша чаша для неї могла показа-тись солодкою, але потім все гірше і гірше, аж до смерти.

Де хто може собі думати; я ніколи не робив нікого лиха, не краб, не перелюбствував, нікого не зобиджав, навпаки не раз поміг бідолаші і поділявсь останнім, отже уся наука до мене цілком не відноситься

Як що ми неробимо зла, то це є добре і Господь бачить це, але всі ті хто думають, що вони остільки праведні, що зобачуть спасення за свою

(Докінчення на ст. 2)

Evvanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ДВА БЕНКЕТА

(Переклад Лесю ст. 1)

правсидність, що всі так самовпевнено беруть участь в бенкеті в Сатани. Вони пють чашу гордости, як той фарисей, що казав в храмі. „Боже дякую Тобі, що я не такий, як инші люде. Лише коли ми приходимо до Христа як митник і кажемо з ним разом „Будь милостивий будь мені грішному" лише в цій вірі ми можемо надіятись на мир з Богом через Ісуса Христа.

2 Бог оповістив нам подвиг, яке спровадив „Принц життя". Хто приде до цього подвигу, тому обіцяє Господь. „Віруй в Господа Ісуса Христа і спасешся ти і твій дім". Як спасіння Боже, що полягає всього лише в покорі Божій, що є в Христі Ісусі. Хоч наш Господь і самого початку дає добре, але найкраще вино лише на останок як Христос це зробив в Кані Галилейській. Цілком певно, що Бог на початку дає вино, щоби зовсім не смакує. Ми знаємо чимало вірних дітей божих, що є в біді, де котрі з них приковані славетно до ліжка, де котрих їх посилають на заслання, з яких вбивають. Але коли Господь це робить, то лише для того, щоб ці їх страждання зробити потім благословенним, щоб вигробувати їх віру і зміцнити їх волю. Хоч Перша наша вина на бенкеті у Господа може бути не по смаку, вона всеж є завжди на добре. „Знаємо ж що люблячим Бога, усе помагає до доброго" Рим. 8:28

Але лякати Бог дає найкращі дітей своїх. Апостол Павло мав великі благословення від Господа Ісуса Христа встановлення церков, по дорогах в Дамаск. Він був підхоплений духом на небо. Він мав видіння і відкриття Господні. Через нього Бог робив великі чуда. Після жерстє апостола Павла працюю приходили Господні слуги з повними чашами, повні благословення, а потім за Христом бити, було їх вони лучше" Фил 1:23. Для тих що приймає спасіння Христове, Бог приготовив чудові напої і пожива. Чудові духа любов, радощі, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, тихість і стриманість. На такі речі нема закону." Гал 5:22,23

Господь там буде з ними в час смерти. Він приготовив їм місце в Своїм Царстві. Вони будуть з Ним вічно. Вони будуть Його, коли Він прийде по Свої коштовності. Вони будуть Його, коли Він прийде по Свої коштовності. Вони будуть Його, коли Він прийде по Свої коштовності

„ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.
Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00 Окреме число 10 ц.
М. ФЕСЕНКО РЕДАКТОР
Адреса редакції:
506 Ossington Ave., Toronto 4, Ont.

"EVANGELICAL TRUTH"
is a monthly journal devoted to furthering of the Gospel.
M. FESENKO, EDITOR.
Subscription price for one year is — $1.00
Please send subscriptions to:
M. Fesenko
506 Ossington Ave., Toronto 4, Ont.

„БУДЬ ЛЕВНИЙ ТВІЙ ГРІХ ТЕБЕ ЗНАЙДЕ"

Пастуше оповідання, що взято з преси, імпонує автоматичне дьлання гр.ха. У туриста в Єгипті вкрали гроші з гаманцем. Шейк провідник пообіцяв йому знайти і повернути їх. Він покликав арабів, що були в тім місці і спитав, хто взяв гроші у туриста? Всі відмовились. Тоді він наказав кожному з них пробути на самоті годину і передумати справу. Але ніхто не признався.

Тоді Шейк наказав поставити осла в шатрі і наказав кожному арабові ввійти до шатра самому, закрити вхід і потягнути осла за хвіст. Шейк при тім пропонував що осел скаже, коли той хто вкрав гроші торкне його за хвіст. Один з арабів увійшов і вийшов. Осел не сказав ні слова. Всі арабські голоси були однакові.

Тоді Шейк сказав, що кожний підійде до мене і покладе свої руки мені на плеча. Я знаю вора".

Коли всі підійшли, Шейк сказав: "Один чоловік вкрав гроші. Його плечі вкрав гріх і вони не можуть брехати".

Як Шейк пізнав вора? Перестань ви вони почали входити до осла в шатро Шейк надавав свої руки на плечі кожного. Кожний окремий арабський чоловік боявся торкнутися осла, бо знав, що його рука буде вкрита гріхом. Але вор боявся торкнутися осла, бо знав, що його рука буде вкрита гріхом. Але вор боявся торкнутися осла, бо знав, що його рука буде вкрита гріхом. Але вор боявся торкнутися осла, бо знав, що його рука буде вкрита гріхом.

Шейк відчув що одному

Г. ПОДОРОЖНИ

В щоденній нашій подорожі, ми можемо багато бачити, багато слухати — і дивитися на звичайне людське життя.

Я мав спосібність переходити через українське містечко Стейберт Мап., де замешкують в більшости укр. католики. Я мав спосібність бачити як католики коло своєї церкви обходили зовсім своє церковне життя з Христовим тілом. Але чи можна обходити і шести Христове тіло — то це друга справа. Тому людей подорожнього походу — бути люди в духовости. Я вірую що по одна особа не читає Христову Євангелію — бо не те воно цікаве чувать читати з уваги не можуть самі в собі духової сили щоби самі повозили. Кат. священник несе в зроблений обіцяний а тоді починають це монстранція Христове тіло — маленький кавалочик хліба. Коли свящ. в дасе що монстранцію до гори — так всі отці матері діти вклякають на свої коліна і хрестяться своїми тріщими руками.

Христос в католиків так об'явлений що вони мусять Христа носити поволю церкви і в цьому бачити Христа в кавалочик в кам'яний в циборії в шафі. Їх проводять в одному цьому кавкінного Христа кілька разів на рік. От бачили ми укр. церкви перед святочний обгорнені обгорнені закриті.

Вчує сказав один свящ. свяний проповідник що кат. не має в церкви подібних до Христа не має мати Христа в церкві жити Христос в Його Свята Євангелія, там почує довіряють з повної мертвої церемонії.

Спочатку святості, як кат. церква навіяла не свято, перша — богородиця а більше бути другі богородиця. З далеко не стає третє богородиця. Люди що приходять до церкви приходять з вольщи до, ні з'єднані без мають в собі всіх кавкіра приходили що то на вони чи в хаті. Доктори поїхали сходяться як придуть до містечка?

Один до сказав, вони скажи що сьогодні мусять бути дуже занятий, стерчи цих людей в своїм селяні. Другі сідають коло столів в готелі і тут має них приходить гастролі і помагає їм розмовляти.

Цікаво з цього свята так не скористає, як самий сатана. Бо якорость часі можна бачити, як „вірують" бються по своїми, часом були мають в роботі.

Приходячи по дорозі я завважав що на перед мене своєм скорим походом посту пала женщина. Вона недавно приїхала з старого краю. По здоровим и і склав що й ви приїхали до нашого міста на купно. Чи в старім краю так само святкують першу-другу і третє богородицю? Женщина так мені відповіла. Так святкують в більший святости в більшим обсязі".

„Від нас", сказала женщина, на в Галько в місто Тернополі — це місто в Галичині Західна Україна, відбувається від пует". Чи відпуст — чи розпуст? снитав я женщини. В таким похолі і святкованню все можна побачити. З нашого села, цього свята на першої богородиці — переношували обоза — плданнію богородиний, то в ним поході в печенюшенно важко 5 або більше церковних рожад.

В самім місті Тернополі приходить около 50 тисяч Одні збирають гроші на акафісти до богородиці, другі на служби божі, треті на другі речі, так що в цім день, а не цілий день два дні пани Попи не змучаться так тяжко" працювати. Так що всі гроші які вони зібрали приправляли і попівських руках а звичайні маси людей з цього нічого не скористають бо там на цім великім святі не було духовного вікпику до людської душі. Люди не приїхали такі побожні до своєго духовного відродження. Бідний наш український народ не пристутній тупій до духової реформи до Євангельської правди.

Добре сказав наш поет Т. Шевченко. Нема сим кінця, нема й бачителе правди, де правда що нема так довго не буде доки наш український нарід не встане з блаженного немічного сну і прибе Христа свого Господа і Спасителя. Свята церковні старих церковних організацій це тоговля людський обман обожественство і всяка світова темнота. Такі свята наложені старими церквами не принесли і не принесуть для нашого українського народу ніякої користи, але дальше тримають цей нарід у темноті.

Тільки Христос Євангельська Правда зможе вилічити людські серця від всякої світової нечистоти.

Коли дальше буду подорожувати то щось нового напишу до „Євангельської Правди", — бо „Євангельська Правда" дає духову просвіту нашому українському народові.

o:x‡:o —

У ПРАВОСЛАВНИХ ДУЖЕ ЗЛЕ

„Православний Вістник" містить відчит отця Зварича про стан Укр. Православної церкви в Канаді. Нище ми наводимо декотрі місця з цього цікавого відчиту. З відчиту видно, що ритуалістичні церкви все більші і більші тратять вплив на життя народу. Аби врятувати маси нашого народу від духової загибелі вони повинні обернутися до чистого Слова Божого згідно слів чудової української пісні:

Ходімо брати до Христа до Голготи,
До чистих джерел Христинства!
Відкиньте від себе богів самолюбства
І марних науку поганства!
Ходімо, браття! Ходімо до Христа!

Відкиньте від себе усі марновірства,
До Божого Слова зверніться,
В церковних обрядах спасіння немає!
Хто вірить в Христа, той спасеться!
Ходімо, пора! Ходім до Христа!

В відчиті знаходимо такі невесели інформації:

Майже половина (а може навіть і більша половина) наших старших молодь і дітвора) не ходить до церкви, церковним життям не жие і не інтересується, а й ті, що ще інтересуються ось так як мною тут нині зібраних, то тільки так собі про око, для звичаю сходяться послухати відправи, дещо дати „на Боже", скінчити деякі церковні функції чи треби і то лише особистого, чи родинного значіння, і на тім наша релігійна церковна робота і практика в великій мірі кінчиться".

„Велика частина з них не є церковними членами якої будь православної церкви а тим більше української, а тільки так записалися православними, аби бути бодай на папері, і головно тому, **щоби посилати дітей до публічних, а не сепаратних шкіл".**

„До церкви приходять пізно і уходяться, ним скінчиться служба Божа, бо місто дивитися і молитовник і слідкувати цю відправу, вони все поглядають на годинник коли скінчиться відправа".

„Ще багато є таких, що не відносяться людяно до священників, по культурному, осуджують їх, обмовляють і тим деморалізують таки своїх власних дітей, вчать їх не поважати священика і того не слухати, а через те й до церкви діти не мають охоти йти; отже так діти через некультурність старих дедущють навіть гірше від старих".

Зле в членами але і з симпатиками

„В члени вони не мають охоти вписуватися, бо їм щось не до вподоби або уряд парафіяльний, або якийсь член в громаді, або священик, або хоче реформи календаря, чи треби, або навіть реформи всього церковного ритуалу. Таки довголітний симпатик це **капосна людина, заверинголова, инрак на злоровому тілі".**

Цей ситуаїн може зарадити тільки всеременна реформа

(Вечий статті усі підкреслення редакції)

o:x‡:o —

WAR EFFORT OF CANADIAN UKRAINIANS

About 40,000 volunteered for the active service, this is 12% of Ukrainian population in Canada.

In the Canadian army there are about 500 officers of Ukrainian origin. Saskatchewan alone gave 45 officers of Ukrainian extraction.

There are many Ukrainians in the Navy and Air Force. Two Ukrainians became squadron leaders in the R. A. F.

At Dieppe 85 Ukrainians were killed. There were 104 Ukrainians killed at Hong Kong.

(The New Pathway)

CANADIANS OF BRITISH AND UKRAINIAN ORIGIN AS NATURAL ALLIES

By Honore Ewach, B. A.

Canadians of British and Ukrainian origin are alike in many ways. They are descendants of the same dominant race of Europe Their languages are derived from the same ancient mother tongue. One can still detect similarity, for instance, between such words as sister and sestra, brother and brat, hut and khata, pleat and pletsi, periwinkle and barveenok, etc. Besides the word order in English is very similar to Ukrainian Both the Anglo-Saxons and Ukrainians value their individual independence But above all else they are similar in their aspirations. They want to live their own way, having freedom to develop their own personal abilities and aptitudes.

Canadians of British and Ukrainian origin have so many things in common, hence it would be a wise move if they would get closer together — in order to know each other better. Thus they would remove at least one harmful misunderstanding. The Canadians of British origin would learn that their neighbors of Ukrainian origin are not just a group of people from Europe with different social and political aspiration, — but their natural allies. They would find that the Canadians of Ukrainian origin are thoroughly imbued with the democratic ways of life In fact, all the Ukrainian social and cultural heritage is permeated with the spirit of pure democracy.

When Oliver Cromwell wrote a letter to Hetman Bohdan Khmelnitsky in 1649, congratulating him for his brilliant victories over the armies of the Polish lords, it was also a diplomatic exchange of greetings between England, the mother of parliamentary system, and Ukraine — the first democratic State of modern Europe In fact, Oliver Cromwell was so interested in the democratic ways of life and institutions of the Ukrainian Cossaks that he tried to introduce a similar system in England. When he divided England into 12 districts, with a Major-General at the head of each of them it was his imitation of the Cossak system in Ukraine.

Ukraine was divided then into some 17 administrative districts, with a Colonel-General at the head of each of them — the Colonel-General being at same time both a military commander and a civil governor. All the military and civil offices then in Ukraine were elective, all officers being elected by the votes of the local cossack population. That kind of system worked perfectly in Ukraine for centuries before. But the Major - Generals in England were an innovation, hence Cromwell had less success with his Major-Generals. Still it is of great interest to note that in the middle of the seventeenth century both England and Ukraine were struggling for more social and political freedom, the Anglo-Saxons fighting in defence of their parliamentary rights and the Ukrainians struggling hard against their aggressive neighbors in defence of their young Ukrainian Cossack State based on the democratic principles of life.

Both the Anglo-Saxons and the Ukrainians have similar traditions, deeply imbued with democratic aspirations, — hence the Canadians of British and Ukrainian origin should always live and act in harmony, as natural allies and good neighbors.

o:x‡:o

NURSERY RHYME PHILOSOPHY

(The New Pathway)

Doctor Foster went to Gloucester
In a shower of rain.
He stepped in a puddle up to his middle

And never went there again

To our child's imagination, Dr. Foster always appeared as a pudgy, round faced little man with small beady eyes that looked in all directions at one time. We always thought of him as having very short legs that were too thin for the upper part of his body, and with small chubby hands forever fiddling, and fussing with something as though their owner, secretly apologetic for their size and shape, sought to remedy the defect by keeping them in constant motion Walking along the road, swinging his satchel with a brisk vigour at his side, he raised little clouds of dust with each step as though determined that the town folk should note his passing.

We used to imagine the people saying as they watched him strutting by — "There goes his lordship Pompus — Pity he wouldn't trip over himself".

And then one day he went to Gloucester! Alas! Alack! Poor little vain Lord Pompus Can't you see him strutting to the near by town in the teeming rain muttering to himself the while about being so foolish as to answer a sick call so far away on a day like this? Haven't you always hoped that he saw the patient before his immersion in the puddle because if he didn't we can be certain that he never saw him at all?

"He stepped in a puddle up to his middle" What a sight that must have been! The little doctor so full of himself, so anxious to impress people with his importance, so afraid of making a social error, of losing caste, of being laughed at - made a wrong step. He, who possessed that most tantalysing of all complexes, fear of being ignored and fear of being noticed at the wrong time - stepped into a puddle up to his middle. Horror of horrors! Likely on the main street of the town. And in a moment he would be a target for the laughing, mocking sympathy of all who had, no doubt for many years, known the vain pompous neighbouring medical man.

And so because our Dr Foster fell in a puddle his all-important little self was completely deflated and he never went there again. The town of Gloucester might have suffered an epidemic, some dreary night a life might have quivered on the edge of death, but no threatened danger, no approaching catastrophe could shake the bruised little nature free from its injured pride. All the rest of his days the doctor walked in fair weather and avoided the town through which he could not strut his pompous way secure in his restored inflation.

L. Pelton

До уваги вчителів! Повинен кожен вчитель сам і збирати матеріяли між евангелійками і присилчними на „Євангельську Правду"

Євангельська Правда" повинна знаходитися в кожній євангельській хаті!

THE PEAT BOG SOLDIERS

In Germany there are countless young men imprisoned in concentration camps. They are charged with disloyalty to their government and often it is because they are Jews or have befriended Jews. Many of these prisoners work in peat bogs and are made to spade up the peat which is a kind of surface coal used for fuel. These prisoners are heavily guarded, both by Nazi soldiers and by long lines of cruel barbed wire Life is very hard in a concentration camp and suffering is often intense. And yet many of these men patiently endure hoping that some day freedom will be theirs

Someone who heard the peat bog workers sing at their task, took down the words and the tune of their song and has given it to the world It is hard to imagine how this song was smuggled out of Germany, but we have heard it on a record sung by Paul Robeson. It is a sad and rather haunting melody with the sound of marching feet and the suggestion of suffering and hardship. Here are the words:

Far and wide as the eye can wander,
Peat and bog are everywhere;
Not a bird sings out to cheer us,
Oaks are standing gaunt and bare.

We are the peat bog soldiers,
We're marching with our spades to the bog

Up and down the guards are pacing,
No one, no one can go through.
Night would mean a sure death facing;
Guns and barbed wire greet our view.

We are the peat bog soldiers,
We're marching with our spades to the bog.

But for us there is no complaining;
Winter will in time be past;
One day we shall cry rejoicing;
Homeland dear, you're mine at last!

Then we the peat bog soldiers
Will march no more with our spades to the bog.

Contributed by T. Negoro
—Adapted

Ievanhel.i'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

HEALTH FOR EVERY DAY

by Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

In autumn and winter, when we get less sun, less fresh air, less fruit and fresh vegetables and less exercise in the open air, we have to take better care of ourselves.

Farming is much improved since Grandfather's time. He never heard of the virus diseases of the potato. He used to say that the seed of Early Rose potatoes had "run out," and he was right.

Perhaps you never heard of Early Rose Potatoes. They perished very likely from a virus disease. Now, at the Guelph Agricultural College and elsewhere, virus diseases of vegetables, especially the potato, are carefully studied. The virus diseases of the tobacco plant are very important to us in some parts of Canada.

Improvements in farming are equalled by improvements in Medical work. It is not only the potato that suffers from virus diseases. People suffer from them too.

Germs and Viruses

It seemed strange that for a long time nobody could find the germ that causes measles. We have known since 1882 about the germ that causes Tuberculosis. Koch discovered it in 1882. And the germ that causes Diphtheria was discovered in 1883.

There were plenty of cases of measles every year but nobody could find the germ that causes measles. Why not? Because measles is not caused by a germ. It is caused by a virus. So is small-pox. So is infantile paralysis. Measles and small-pox and infantile paralysis are all caused by viruses. So is influenza. And Colds are caused by a virus that may be a good deal like the virus that causes influenza. A virus that causes influenza was discovered in 1933 by Smith, Andrewes and Laidlaw, three Research Workers of the Medical Research Council.

The virus was found to be the cause of influenza in many countries in different parts of the world. But in 1929 there were epidemics which were not caused by the virus found in 1933.

Size

A virus is something like a germ but viruses differ from germs in three important ways. A germ is very small. You cannot see it at all except of a microscope. But a virus is much smaller than a germ.

Food

A germ is very easy to feed. Germs can live on any food that we human beings live on. Milk suits them perfectly. They grow and flourish and increase in milk with almost unbelievable rapidity. But a virus will not live anywhere or on anything except inside a living cell.

Shape

A germ always has some kind of shape. The germ that causes tuberculosis looks like a little bit of thread when you look at it under a microscope. The germ that causes pneumonia is like a little ball. It has a cover or capsule over it and generally appears in pairs. But a virus has no special shape, any more than a cloud has. If you look at a virus with a microscope you can tell where the virus begins and ends and that is all you can say about its shape.

The first virus ever discovered was found by a Russian research worker in 1892. That was the virus which causes the mosaic disease of the tobacco plant. By 1939 there were 163 viruses discovered in plants. There are 35 virus diseases of human beings. Birds and fish also have virus diseases.

THE REAL MEANING OF HALLOWE'EN

Contributed by T. Negoro

Our Hallowe'en customs come from two great lands: that of the ancient Celts, Great Britain, and ancient Rome or Italy.

The Celts worshipped the sun and held many festivals in its honor. One of these was called Samhain, which means summer's end. It was held on the last day of October. In the evening bonfires were lighted on the hilltops and from these fires the Celts carried torches with which to light their hearth fires for the winter. These torch light processions were conducted with great care and much fear, for the Celts believed that the air was full of evil spirits. Sometimes these spirits blew out the flames, sometimes they set things on fire with them. It is possible that our customs of lighting Jack-O-Lanterns, having lantern parades, dressing up in demon-like costumes come from the Celtic festival of Samhain.

In ancient Rome, the first day of November was known as Feralia, and on that day people honored the martyrs who had died for noble causes.

When the Roman Christians entered Britain, the two ceremonies were gradually combined. In Britain the Roman Feralia came to be known as All Hallows or All Saints Day, and the evening before was called All Hallow Even or Hallowe'en.

Hallowe'en, then, is both a time for celebrating summer's end and a day for honoring great people.

ЩО ГОВОРЯТЬ МОДЕРНІ

Визначні вчені про постання землі і всесвіту

Джеймс Джінс (Містріоз Юніверс). „Усю історію його (світа) створення можно описати з досконалою точністю і повнотою в пятьох словах: „В речє Бог: Настань світ".

„В такий же спосіб научне дослідження акцій всесвіту може бути підсумоване, (в твердженні) що всесвіт як показується, був уплянований чистим математиком."

„В час що не є безмежно віддалений від нас, мусило статись те що ми знемо створінням."

„Наколи всесвіт є всесвітом думки, то його створіння мусило бути актом думки."

Еддінгтон. (Експендінг Юніверс) „Поясненя початків всесвіту здаються представляють трудноцї, що їх неможна побороти, як що ми не згодимось дивитись на них одверто, що вони є чисто надприродного характеру."

С. Гвайт. (Стар Уондерс) „В короткі, астрономічний всесвіт, що є більшим усякої уяви, що до простору і часу, є упорядкованим космосом, організованої дияльности, і його єдиність, ілюструє і підтверджує єдиність Творця, Єдиного, Вічного, Всюди присутнього і Всемудрого Бога." „

„Моя власна опінія, що була свідомо сформована є: що такий величезний всесвіт, мусить мати Божество в собі і над собою."

„Як людство довідується більше про матеріальний всесвіт, перед ними постійно відкривається все більше слава і велича Творця."

Так говорять і свідкують найвизначнійші вчені нашого часу, що витратили усе своє життя в наукових дослідах.

Порівняєте ці авторітетні твердження великих вчених з слабоумними „ аргументами " агітаторів атеізму і матеріалізму, що калічать душі наших нашів грамотних людей

ЯК ЗМАГАТИСЬ

Трьох молодих робітників змагалися в тім, хто з них зробить плугом найпростішу борозну. Тільки одному вдалося це зробити, у двох других вийшли борозни криві. Коли порівняли всі троє борозни, спитали, на що вони звертали найбільше уваги в часі роботи? Перший сказав, що він глядів за диплем і вважав, щоб він не з дивився набік від цілі. Другий сказав, що глядів на борозну, що вже була перед ним. В них обох борозни вийшли скривлені то вправо, то вліво від простої. А третій відповів, що весь час дивився на дерево, що росло на кінці поля і намагався, щоб воно все було видне поміж обома кінськи і його борозна показалася найпростішою. Так треба завжди поступати. Хто хоче коротшою дорогою прийти до цілі, треба йому поруч уватися так, щоб не тратити ні з очей, і щоб не глядіти собі під ноги, ані вбік.

Читайте і передплачуйте „Евангельську Правду".

Українська Пресвітерська Громада, в Торонто, Онт.

20 Claremont St.

Богослужения і Недільна Школа о годині 11 рано.
Вечірня о годині 7 вечером
Молитовні збори о год. 8 вечером кожної середи.
Рідна Школа о 5-й год. попол. кожної пятниці

Yevanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік IV. Число 12. ГРУД., 1943 — DECEMBER Vol. IV. No. 12

By permission of Sunday School Times

ДВА ПОГЛЯДИ

Ось же дасть вам Сам Господь знак: Ось невинна дівиця почне в утробі та й породить сина, й дадуть Ім'я йому Емануїл (Бог із нами). Бо народилась вам сьогодні Спас, що є Христос Господь, у городі Давидовому.

Існує два погляди на Ісуса Христа з Назарету. Згідно одному з них Він був найкращим продуктом людства, божественний тому, що він був доконалою людиною. Другий погляд є що: „Господь Ісус Христос, будучи вічним Сином Божим став чоловіком, і в такий спосіб був і є Богом і чоловіком, в двох різних природах, і в одній особі, на віки".

Перший погляд має ґ великі труднощі, бо наколи Христос був лише людиною, то як пояснити його власну науку про себе, що Він є Богом. Людина що каже, що вона є Богом, а ним не є, неможе бути названа ні доконалою, ні доброю.

Всі ті що відхиляють Божество Христа, рубають вітку на котрій сидять. Павло про них каже, що коли Христос не воскрес, себто коли Він не є Богом, то наша проповідь марна, наша віра є марна, ті що померли во Христі погибли тоді ми не є звільнені від наших переступів і тоді певно що ці апостоли не чинили свідками брехні. Ці погляди абсолютно протилежні. Але два погляди, що цей фундаментальний і вирішальний погляд не є ані одним ані другим, а щось зовсім другого і просто використовує ці два погляди.

Сьогодня ми пригадуємо той день коли Бог стався людиною, незрівняне чудо, подія що сягає найдальших кутів всесвіта. Подія що змінила весь курс людської історії і з того часу весь цивілізований світ поділяє історію людства на період до Христа і по Христі. Що є причиною, що невидимий і невидимий світ уділяє і уділяв Йому таку увагу? Він не водив армій і не завойовував царств, він не писав книжок чи музичних мелодій, він немав великих рахунків в банку або посілостей, так само він не будував Імперій, він був з бідної родини, та родився в стайні серед скотиняного гною. І всеж Він змінив світ та людство визнало цей факт, жувати рабів працею, що жінок Його самого розпяло на дереві. Що було в Нім такого, що підняло Його по-над усі віки, раси, людські класи і звання. Нема народу і стану серед котрого Він не мав би своїх учеників. Що таїлось в Нім? В чім тайна? Тільки Бог міг осягнути те що зробив Христос і це є дійсно тайна, тайна Його втілення, бо Христос: „бувши в образі Божому, не вважав хижацтвом бути рівним Богу, тільки ж умалив себе, прийнявши вид слуги, бувши в подобі чоловічому. І здавшись видом, яко чоловік, принизив себе: бувши слухняним аж до смерти, смерти ж хресної". Фил. 2:5 8

Немовлятко що родилось в Вифлеємі не було звичайне немовлятко. Різниця поміж усіма іншими що родились з Христом є та, що всі люде пов'язуються на світ не з своєї волі, вони навіть не знають про це і неможуть розуміти це. Вифлеємське немовлятко розуміло тому, що Друга особа Тріединого Бога, Він був совершив весь світ і все що колись, в свою безмежну любов до страченого в смерті і переступах людства, прийняв на себе людське тіло, аби в цім тілі понести кару за наші переступи і тим пробити мільйонами від кари і смерти. Народження Христа, протилежно народженню інших людей, було добровільним вчинком того хто був народжений, і той хто був народжений був сам Бог.

Його народження було підготовлено всією історією людства з наперед описано в найменших дрібницях в пророцтвах. Розум у тих, що пізнали правду може лише в захопленню схилитись перед цим вчинком безмежної любови.

Лише блідим порівнянням з цим вчинком може бути вчинок одного моравського місіонера, що відправився в Індію, для проповіди, бо його серце горіло любовю, що зачалась від Христа на Голготі. Він хотів принести благовість рабам на плантаціях в Західніх Індіях. Але власники так висилали не мав часу наблизитись до них. Ще до світу їх виганяли на працю і вже коли було темно їх приганяли назад. Вони були так змучені, що ледве зїли свій кусок хліба лягали зне можні і засипляли. Рано знов на дзвінок і під бичем їх виганяли на працю на поля. Місіонер бачив, що він не зможе проповідувати їм Слово оскільки він не стане одним з них. Власник рабів був білий. Місіонер пішов до нього і продав себе йому. Цей Місіонер або мати нагоду навчати людей дороги спасіння, працював з ними як раб, ви ніс їх тягарі, мучився, зазнав побоїв і загально рабського життя, але праця його не була марна. Раби того господаря хоч і в кайданах рабства, пізнали свободу духа в Христі Ісусі. Як всевеле в більшій порошинки, так жертва Христа була безмежно більша жертви цього місіонера Все що цей місіонер робив, він робив во ім'я Христа Хто зможе розуміти любов Бога, що став людиною? В цім видимім мовчанки скаже куди більш як найгарніші слова Цю ЛЮБОВ неможливо оцінити в людських словах

Різдво Христове є днем коли спасіння сталось дійсністю

М. Ф.

БОГ ПРЕДВІЧНИЙ

Бог предвічний народився!
Прийшов днесь Він з небес,
Щоб спасти люд свій весь,
І єв.т утішивсі

В Ветлеємі народився
Божий Син, світу Спас,
Господь наш для всіх нас.
Обвився там

Сповістив це ангел з небес
У ночі пастирям,
А зоря трьом волхвам
У Східнім Краю

Що за диво перед нами,
Де Марія Христа
Повила, там зоря
Стала в небесах

Слава! Слава! заспіваймо.
Хай світ знає увесь,
Що з небес Бог Отець,
Сина нам післав.

Yevanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ТИЖДЕНЬ МОЛИТВИ ЗА УКРАЇНСЬКИЙ НАРІД

Смиється, молитесь Богу
Свою Україну любіть,
Любіть її! Во время люте,
В останню тяжкую минуту
За неї Господа моліть!

Тарас Шевченко

21-го Листопада закінчився тиждень молитви за Український народ. Що до цього часу вийшла Українська людність в Торонті Українська Пресвітерська Громада. Кожного вечера на Богослужіннях промовляв Пастор Дмитро Галенда з Питсбурґ. „Шир молитви за свій народ і його визволення і теперішнього страхіття несподівано для пастора Галенда і всіх присутніх проведено в Торонті. Пастор Галенда давший ряд чудових відносин євангельських лекцій, Торонтонська Пресвітерська Громада відчувається глибоко вдячними Братву і Сестрі Галенді за їх приїзд до Торонта, що принісе всім велику духову користь. Сестра Галенда мавши приємний голос помогала духовим співом. В неділю виступала з чудовим співом добре знана в Торонті Лідійка Гоп-чак (вдова Лукіян). При цім було Дуже Лукіян Чмаленко приїхав без добре вишколений хор громади, що від здавна провадив дірігента П. Сидоренка. З легкістю, найбільш комплікованих музичних творів Бортнянського та інших композиторів хор з цілої всеї великої Росії". Гірко згадувати минулий час, коли права наші були нищені осміяні. Звичайно, горе не наше життя стоїть якось осторонь таких некучих справ, та коли ми на сторонці в своїми думками і мріями, то повинні неодмінно розвязати питання: Українці мають нашу роботу серед українського елемента чи ні? Ми оставили в Росії, як вона зараз. Ми гадаємо, обминути і в Новому Році що справу ніяк неможна. Ми, люди прогресу, ми повинні завжди йти вперед в усіх галузях життя, а тому й піднятя національної свідомости серед наших членів повинно бути неодкладною справою. Причин до цього багато

почну, що ми її маємо, як відомий дар з руки Отця Всемогучого. Будемо просити щоб Він сторожив нашу країну в бурхливі свої потугою і силою".

Щасливий нарід, що має такий уряд, церковний і політичний.

НЕВІДКЛАДНА СПРАВА В НОВОМУ РОЦІ

Із. Кнета (Ефимович)

(Ніщо ми передруковуємо статтю Пастора Із. Кнети Ефимовича, що була поміщена в журналі „Баптист України". Цей журнал виходив в Харкові ще в 1927. Питання, що я підніс в своїй статті Пастор Кнета, коли був ще на Україні, стоїть тепер на порядку денним серед українських баптистів в Канаді і Америці. Другі вкінці статтю ми рахували корисним звернути увагу українських братів баптистів на той гук що панував помід їх братами на Україні. Нехай кожний передумає що статтю та виконає цей заклик в цинрости. Вже пора. — Редакція).

З кожним Новим Роком ми ставимо нові завдання в роботі, думаємо, як би краще поставити дало проповіди Євангелій серед нашого народу, як би більше душ привести до Спасителя Ісуса. Ото ж і справа, про яку ми маємо трохи говорити тут, має велике значіння в Євангельській місії на Україні і є дуже неодкладним в наступнім році

Маємо ми говорити про українізацію та про наше відношення до неї, яке саме воно повинно бути.

Не так як колись на запитання „Как ваше отчество", відповідав „Звесно... якое ж, руссе", Гірко згадувати минуле, коли права наші були нищені осміяні. Звичайно, горе не наше життя стоїть якось осторонь таких некучих справ, та коли ми на сторонці в своїми думками і мріями, то повинні неодмінно розвязати питання: Українізувати нашу роботу серед українського елемента чи ні? Ми оставили в Росії, як вона зараз. Ми гадаємо, обминути і в Новому Році що справу ніяк неможна. Ми, люди прогресу, ми повинні завжди йти вперед в усіх галузях життя, а тому й піднятя національної свідомости серед наших членів повинно бути неодкладною справою. Причин до цього багато

Заклик до молитви Швайцарського уряду.

„Пам'ятаймо на це" — стоїть Святого Писання: „Коли Господь не стереже міста, даремно не вилазує сторожа".

Господь стереже і нашого краю, що стоїть як вартовий для нашої країни. В мирі і любові та порядку ми маємо спокійну засівати наші поля і Господь благословив їх урожай.

„Ми закликаємо тебе народе Швайцарії провести Національний День Покаяння і Молитви в тихости і побожній медітації, та не опоганювати тихости цього дня полукуванням розваг та галасливими забавами Віддайте честь Богові як ви взиваєтеся, що молитвість цього бажаєтся в високу ся, та принесіть подяки за охоронну політику, і котрої якби в чого всвибавить доброго

В Канаді не так давно було оголошено день молитви за Британську Імперію і Канаду, в цім дні молитви усі українські релігійні люде взяли щиру участь. Українська Громада є частиною загально громадської справи і канадійці цілком погодяться, беспереч но будуть співчувати нам, знаючи на своєм досвіді страхіття війни Ми неможемо повинні зрозуміти чого боїться ро-ти ту що панував помід їх братами на Україні. Нехай кожний передумає що статтю та виконає цей заклик в цинрости. Вже пора. — Редакція).

З кожним Новим Роком ми ставимо нові завдання в роботі, думаємо, як би краще поставити дало проповіди Євангелій серед нашого народу, як би більше душ привести до Спасителя Ісуса. Ото ж і справа, про яку ми маємо трохи говорити тут, має велике значіння в Євангельській місії на Україні і є дуже неодкладним в наступнім році

Маємо ми говорити про українізацію та про наше відношення до неї, яке саме воно повинно бути.

Не так як колись на запитання „Как ваше отчество", відповідав „Звесно... якое ж, руссе", Гірко згадувати минуле, коли права наші були нищені осміяні. Звичайно, горе не наше життя стоїть якось осторонь таких некучих справ, та коли ми на сторонці в своїми думками і мріями, то повинні неодмінно розвязати питання: Українізувати нашу роботу серед українського елемента чи ні? Ми оставили в Росії, як вона зараз. Ми гадаємо, обминути і в Новому Році що справу ніяк неможна. Ми, люди прогресу, ми повинні завжди йти вперед в усіх галузях життя, а тому й піднятя національної свідомости серед наших членів повинно бути неодкладною справою. Причин до цього багато

Наша історія в майбутньому серіозно звязана з моментом чи є у нас вірующа освічена молодь, чи йде вона до нас, чи може виходить зі складу наших громад, залишає віру і нищить наші надії на неї, як це і трапляється"останніми часами. Треба вивчити молодь тим хто не знає її потреб. Коли ви робите елементарні доследи, то бачите, що молодь, по-за церковно національно і соціально свідома. Нам говорять — ви несвідомі, у вас руснфікація... і т. ін. В докорах є доля правди. Я прягадую свої переживання в перші часи мого перебування в колах віруючих, душа боліла, коли всюди один, один з рідною справою. Так не повинно бути. Діло українізації нашої місії баптистів, євангельських християн і ми повинно офіціяльно початись в наступному році.

Наші брати в Америці і Галичині мають свою місію цілком українську. Ми закликаємо наше братво, його сідоме керовників, до переведення в життя цієї неодкладної справи. Закликаємо всіх, хто може, вживати української мови в проповідях по селах і серед українців по городах. Закликаємо хори наших громад кожного збірання співати українські духовні гимни з Арфи і Р.М. На літературних зібраннях молодіжеві треба дати більше українських матеріялів. Слід влаштовувати викликано українські концерти і т. ін. Це питання ставно перед Радою Українського Союзу Баптистів та Радою Євангельських Християн на Україні, перед Правлінними Радою, аби про українізацію місії були приняті постанови. Діловодство треба неодмінно провадити рідною мовою, бо до Союзу пишуть здебільшого селяни і пишуть по-російськи так, що бере дехого сміх, а інших жаль. Пропонуємо „Українське Слово" в „Баптист України" значно поширити.

(Докінчення на ст. 3)

КОРОТКИЙ ОГЛЯД ІСТОРІЇ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ ЦЕРКВИ

Перед відходом до Вітця обіцяв Ісус своїм ученикам зіслати св Духа. В десять днів після вознесіння, в день зелених свят виповнив обіцянку. Всі ученики сповнялися св Духом і почали відважно проповідувати розпятого Христа В наслідок проповіди апостола Петра в день зіслання св Духа, пристало до христіян 3,000 душ і через те день зіслання св Духа уважається днем народин христіянської церкви Щоденно від цього часу доповнював Христос вірних, що шукали спасіння, до громади. Всі наверненні до Христа жили спільно і вжит кувіали спільно добро, що його добровільно зрікалися на користь громади. Щоденно провадили молитві і ломанні хліба, збираючись по домах і хвалили однодушно і єдиним серцем Бога.

Та не тільки у Єрусалимі проповідувано Євангелію; апостоли пішли у світ навчати усі народи і вкінці чуємо про цвітучі христіянські громади в Малій Азії, Македонії, Греції і Італії, у гарадах і сулоках.

Не довго однак тревав супокій. Прийшов для христіян час предсказаний Спасителем: „хто вас уб'є, думати буде, що прислуговується Богові". Це час тяжких переслідувань Римськ цезари, хотячи шанщити з корінем христіянську ідею, видавали кривавий, жорстокі укази проти христіян але їм недалось заборонами розповсюдження слова Боже, котрого, як сам Спаситель сказав, діявольська сила не переможе. Христова церква побідила й керованому загалні. Орудлям Божих рук став цісар Константин Великий. Він дав христіянам волю у своїм царстві, котре обій мало половину тодішнього світу Він вдяк 313 р. став першим толеранційним т зв медіоціяним єзнитом христіянство по гідности державної релігії і обезпечив її визнання правами. надав христіянській релігії привілеї свобідного поширення, скасував кару смерти і скасував поганські погляди з якіщі коротко перед смертю, охрестився

Пісі був перекна Божа особ ливо в часах гонення сильна вірою, повна любові і надії вистя жертвою і ідею — з медіоціяним єзнитом починає богатіти і виходить до сили всенародні гельоти стають жадні слави і блеску, заводять дім мов соше хоробрі ставши за вмов христіянство починає тратити первісну красу.

Насамперед виступили єпископи Риму з домаганням шенства для себе понад другими єпископами христіянського світу, доказу так, як на Україні по часах Аятоїв Богоявленського московські єпископи загарбали усю церковну власну у свої руки Єпископ Якобе церква котрий голо вував папа (епіскоп) Риму в цім і житті остало вінця Христовим іміям, можиаб сила поучи пенсіянта до неї але папська церква пішла на користь сильних цього світу. Християнська покора перейшлася на гордість а побожність по-до або голосовіе у церкві, вже зійшло до т зв великої суєти ми собі розкоші (розкоту), в Римі а за наших часів, становчий світній світ, остави ли Ватикан. Римляне і за ви ки пок Рим!

Папи заговорили у свої роки, вимагали і різними владу в цілу церковних справах і навіть Римську церкву і підкладі та громади загальних (католицьких) єпископами або і єпископами подібно стині нашого краю, правіюйте для Христа і далі, „борітеся-поборете".

стокі укази проти христіян але їм недалось заборонами розповсюдження слова Боже, котрого, як сам Спаситель сказав, діявольська сила не переможе. Христова церква побідила й керованому загалні. Орудлям Божих рук став цісар Константин Великий. Він дав христіянам волю у своїм царстві, котре обій мало половину тодішнього світу Він вдяк 313 р. став першим толеранційним т зв медіоціяним єзнитом христіянство по гідности державної релігії і обезпечив її визнання правами. надав христіянській релігії привілеї свобідного поширення, скасував кару смерти і скасував поганські погляди з якіщі коротко перед смертю, охрестився

Пісі був перекна Божа особ ливо в часах гонення сильна вірою, повна любові і надії вистя жертвою і ідею — з медіоціяним єзнитом починає богатіти і виходить до сили всенародні гельоти стають жадні слави і блеску, заводять дім мов соше хоробрі ставши за вмов христіянство починає тратити первісну красу.

Насамперед виступили єпископи Риму з домаганням шенства для себе понад другими єпископами христіянського світу, доказу так, як на Україні по часах Аятоїв Богоявленського московські єпископи загарбали усю церковну власну у свої руки Єпископ Якобе церква котрий голо вував папа (епіскоп) Риму в цім і житті остало вінця Христовим іміям, можиаб сила поучи пенсіянта до неї але папська церква пішла на користь сильних цього світу. Християнська покора перейшлася на гордість а побожність по-до або голосовіе у церкві, вже зійшло до т зв великої суєти ми собі розкоші (розкоту), в Римі а за наших часів, становчий світній світ, остави ли Ватикан. Римляне і за ви ки пок Рим!

Папи заговорили у свої роки, вимагали і різними владу в цілу церковних справах і навіть Римську церкву і підкладі та громади загальних (католицьких) єпископами або і єпископами подібно стині нашого краю, правіюйте для Христа і далі, „борітеся-поборете".

НЕВІДКЛИЧНА СПРАВА В НОВОМУ РОЦІ

(Перенесено зі ст. 2)

або видлити в окремий невеликий журнал „Християнське Слово", в Баптист У. по ки що може зостатись і на дові На найблищому Всеукраїнському Зїзді треба остаточно прийняти постанови по цім питанні, після попередніх пояснень, докладів...

Ми гнбоко вірімо, що тільки будучи з Христом, йдучи вперед, не лишаючись далеко з-заду, од культурного життя, ми діло евангелізації нашого краю приведемо до прекрасного стану. Нехайже прославиться Господь!

В іншій статті Пастор Кнета закінчує: „Прийміть наші привітання, страдники за ім'я Христове, в покровлений часі нашого краю, правіюйте для Христа і далі, „борітеся-поборете".

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES ARCHIVES PUBLIQUES CANADA

Почала проявлятись тільки звер зівську обридливість. Свято Письмо пішло в непамять, бо римські епіскопи були в більшости або за гордо або ні ни гідни, щоби проповідувати чи сте євангеліє та навчати наслідя. Не рідко вели безглідні спори про тези віри та кидали на себе взаїмно клятви. Правдиву віру фальшовано щораз більше на користь блудних толкувань (інтерпретацій) змино нераз сильних суперників святих та правед них християнських мужів

У середновічній церкви траплялися щораз частіше зложивання, а упадок моралі не мигав навіть духовенства. Визначний „чинк" (гідности, уряду) куповано за гроші. Епіскопські мітри куповали звичайно собі багаті, котрі мали чим заплатити, натомість немилих нераз підписатися в про правди віри, науки чи проповідь і поняття не мали.

Від часу до часу появлялися мужі, що знагнали на лепше світло св. Письмо з уваги я забуття та поклинувалися на нього, мужі, котрі явно судили непристойне життя духовних пизнях та вищих чинів що нестрашимо докоряли навіть самому папі.

Одним із таких шляхотних людей був Петро Вальд (пом. 1217 р.), фанциз з роду Він уявся на ревній зналання того століття до Італії і, проходячи село від села проповідував чисту Євангелію Ті свої присухувалися його наукам переважна нижча та стали жити новим, чистим життям. Папа затривожився, довівся про свою потайну ко почув (тайну); він виступив проти тих побожних людей і одном то вечеру явився виннику тих євангельських чоловіків не оналежали жайтельні та немовляті Вальденців (так їх прозвано по проводарові) мір він зникнити, але слова Божого йому знищити не вдалося. Еще і нині можна позабачити населяти й останніх Вальденців; вони відзнача у найновішому часі навіть і стали посівати євангельського духу в Італії.

В Англії виступив учений муж Іван Вікліф (пом 1384 р.) побожний і мудрий учитель проти загальної необічайності клиру, проти зложжання церкви та проти папи. Він дав народові Біблію у руки і навчав згідно із св „Письмом про волю Божу Розуміється, що це не подобалося римському папі і клирові. Вікліфе одначе шанував народ і шляхта дивіть тоді, коли папа кинув на нього зятему (клятву). Слово цього чоловіка було голосом Божим, через те розкодилося воно з краю до краю, з хати до хати, між Божий мир.

Словом і науками Вікліфа захопився у Чехах пражський учений богослов, професор університету і проповідник Іван Гус Він став гарячо проповідувати добру новину, опираючися на писане Боже Слово або Біблію Словом і письмом пятнував він непристойне життя клиру та блудну науку папів Через відпусти і Господню вечерю.

Папа обложив за це голосителя чистої Христової Євангелії клятвою Цісар Карло II хотів приладити релігійну боротьбу між чехами і поклинав Гуса до Констанци на церковний собор. Гус послухав розказу цісаря і пустився в дорогу. Прибувши до Норинберґії, отримав цісарське письмо, обезпечуюче недоторканість особи, в котрім цісар всіно повідомляє, що Гус може вертати там і з поворотом, бо хоче того під свою цісарську опіку, так що як тільки Гус наспів до Констанци, папа здійняв на нього з його клятву. Та це був тільки підступ Гуса спалено живцем 1415 року в Констанци. Але костій Гуса запалив у Чехах вогонь бунту, котрого не могли вгасити потоки крови і надовго не цла Чехія була б відмежилася від католицизму, коли б папа не поглядів був у дотіднай час і нами. Та мимо цього багато людей ви папи і так отворилася нова християнська спільнота під назвою „Ческо - моравського Братства", що перетривала до сьогодні як „Ческо-братська церква".

Побожні теологи жадали голосно і отверто реформації церкви від стін до голови Виступалися проти папіжу пацизі, що домагався на Констанцькому соборі того самого, і перетерли деякі реформаторські постанови на цьому соборі, хоч на жаль, тільки на папері. В житті не вийшло нічого з тих постанов, так що 1457 р самі німецькі князі і другі стани подали цісареві скаргу на т. зв "апостольську столицю. В Римі знали про цю скаргу, але папа не хотів

(Докінчення на ст 5)

„ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця
Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00 Окреме число 10 ц.
М. ФЕСЕНКО—РЕДАКТОР

Адреса редакції
506 Oshington Ave., Toronto 4, Ont.

"EVANGELICAL TRUTH"
Is a monthly journal devoted to furthering of the Gospel
M. FESENKO, EDITOR

Subscription price for one year is - $1.00
Please send subscriptions to:
M. Fesenko,
506 Oshington Ave., Toronto 4, Ont.

ВСІМ ЧИТАЧАМ БАЖАЄМО РАДІСНИХ СВЯТ І ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ! — Редакція.

Ясна на небі зірка засяяв,
Дивну подію звіщає
На полу яскім в яслі квитає:
Бог людям Син свилає!
Щоб людей з Богом знов поєднати,
„народився І" — звіщай-
те!

o•§§•o

ПРАВДИВЕ ХРИСТИЯНСТВО

Про царя Соломона існує такий переказ. Відходячи цар Соломон, царица Савська зближала перескопитися в його мудрості. Вона звела питати в нього загадки рож-ні, одні штучний, а другі питання, але так мудрі по-вчительських любимо, що вирост трудно було відрізнити від правдивого. Який із них натуральний? спитала царица мудрого Соломона. Соломон усміхнувся й відчинив вікно, за яким знаходився рій бджіл. Прибіжені запахом квітів бджоли пообсідали правдиві кущі. Де є нижні ваших віри, там є і правдиве християнство, а решта буде христянством лише по назві, без сили і кріпости. Дорогі письмі Господа і ми будемо на добрій основі.

Людина, що проводить по мирському життя, буде панувати над своїм духом, тілом і часом.

Читайте і передплачуйте „Евангельську Правду".

„Евангельська Правда" повинна знаходитися в кожній евангельській хаті!

ПОШТОВА СУРКІЯ РЕДАКТОРА

Бр. А. Самолюк. Платн за співаник одержано. Дякуємо.

Бр. В. Пукий. Одержали, Дякуємо.

Сестра А. Пухольська, пише „Дорогий Брате по Христі! М Фесенко!

Мисе Вам від Господа Ісуса нехай умножиться у Вас і Ширує поганих засилаю Вам за новий журнал „Евангельська Правда". Я не тільки люблю читати „Ев. Пр." але поширюю її і для других висилаю Нехай Господь благословить твої Ваш. і що би многі засмічені і обтяжені серцем мої письма потім через „Ев. Правду". Бажаю щоби той журнал многих привів до Ісуса Спасителя бо тільки в Нім радість і тихій Щиро здоровлю всіх читачів Ев Пр" а також і Вас. Повдяний будете менша з Вами стала Антонина Пухольська" Тобі мо щирого листа, журнал вишлемо по вказній адресі.

Лист від Бр. Т. Доляка.
Дорогий Бр. Редакторе Ев Правди"!

Тай не подає сили мою ру-кою в писанню мені тому Іс 40:29 хай тобі Вам сили в таким великим важним ділі, в не розсовсюдженню Любові Вісти між ними Українського Народом Я получив „Ев Правду" Цей журнал вийшо для мене вельми рейтіх, я бачу що Отець нас повіточив" Такому Вам за поздоровлю. Рет

Бр. А. Черній.
Шановний Пане Фесенко! Здаючи одни тогди Вашу Братові Шакотьком, ви мене ласкою щоденно я мав нагоду читати в нього журнали і чемі мою повагу до Ваш. Едиючий журнал „Ев Правда" Дякуємо Господу за щедрі котрих Господь Вам за поздоровлю. Рет

Бр. І. Сенов. Журнал вишлемо. Ред

Бр. А. Маяк. Зробили згідно Вашого листа. Ред

П. Шакотько. Дякуємо, вишлемо Ред

Лист від Анни і Михайла Тимлеко.

Евангельська Правда" нам дуже подобалася Ми мали Вам за поздоровлю. Рет

Бр. А. Черній.
Шановний Пане Фесенко! Здаючи одни тогди Вашу Братові Шакотьком, ви мене ласкою щоденно я мав нагоду читати в нього журнали і чемі мою повагу до Ваш. Едиючий журнал „Ев Правда" Дякуємо Господу за щедрі котрих Господь Вам за поздоровлю. Рет

Бр. С. І Лиці. Одержали дякуємо вишлемо Рет

Бр. И. Чейсві. Пакуємо за передплату вишлемо Рет

Перенлатіть, що пройшли від 22-го Жовтня.

В. Пуки	$3.00
А. П. Пухольська	2.20
Г. Бобро	2.20
І. Пасічник	2.20
М. Варшицький	2.20
І. Думич	2.00
М. Данилейко	2.00
Я. Йосінські	2.00
Я. Тимчук	2.00
Д. Гой	1.50
П. Боднар	1.10
І. Пазівода	1.10
І. Гундзик	1.10
С. Дикі	1.10
І. Наконечний	1.10
Д. Іваськів	1.10
П. Ковальчук	1.10
Ф. Салюк	1.10
І. Висоцанський	1.10
Т. Рудий	1.10
І. Петрів	1.10
Л. Стандрет	1.10
Н. Яценний	1.10
О. Пильків	1.10
А. Печений	1.10
Я. Варицький	1.10
В. Осадчук	1.10
С. Гарнула	1.10
К. Галучка	1.10
О. Шумський	1.10
С. Бозуд	1.10
С. Вятвицький	1.10
Т. Андерсон	1.00
С. Кризанські	1.00
Е. Періг	1.00
М. Г.	1.00
П. Шпільман	1.00
Г. Макитон	1.00
Т. Додик	1.00
М. Зеленко	1.00
І. Сенов	1.00
П. Шакотько	1.00
А. Черній	1.00
А. Бороденко	1.00
Т. Окрічнук	1.00
І. Форсюк	1.00
А. Маяк	1.00
С. Гура	1.00

ВІД РЕДАКЦІЇ

Ми висилаємо це число „Евангельської Правди", як зразкове число. Наколи Ви сподобали часопис, то вишліть свою передплату і скажіть про часопис іншим. Це не відноситься до тих читачів, що свою передплату вже вислали.

Нагорода:

Кожний хто придбає для „Евангельської Правди" трьох нових передплатників дістане в нагороду „Книгу Хвали". Це є чудовий співаник з нотами, в твердій оправі. Співаник має 221 духовних пісень і псальмів. Його було видано в 1940 році в Торонті.

КНИГА ХВАЛИ

Співаник має більше 200 чудових пісень з нотами і має добру оправу Ціна співаника 75 ц. Для Евангельських громад, що куплюють в більшій кількости 65 ц Просимо слати замовлення на адресу ред.

ПОДОРОЖУВАННЯ ОРГАН. БРАТА Д. ГАЛЕНДИ В ТОРОНТІ

На Запрошення української Пресвітерської Громади Прон Д. Галенда взяв участь в тижні молитви за український нарід, що його влаштувала церква

Бр. Д. Галенда відвідав нас з своєю дружиною, що мають гарний голос, принесли нам **вість про спасення в духовних** пісних.

Брат Галенда відав 45 років свого життя для духовного служіння українському народові. Його наука зробила глибоке і тривалоє враження на всіх присутніх, бо була заснована на Слові Божім. Прон. Д Галенда є правдиво віруючим та справедливим робітником на ниві Божій серед нашого народу. Він є свідком любови Христової для нашого народу Усі присутні уважно приймали науку, стараючись не згубити **та не пропустити науки.. його** щирих і справедливих слів Коли Прон. Д. Галенда відїхав то кожний говорить про нього та пригадує його як щирого робітника для нашого народу і що подібна чудово наука потрібна нашому народові тут в Канаді і на рідних землях. Нехай Бог благословить його за його посвяту і працю, та дасть йому ще богато років плодотворного життя.

Бажаним є щоб Бр. Галенда промовив до нас і через Евангельську пресу, щоб наші брати українці в інших місцевостях також скористалися з доброї науки.

Брат і Сестра Галенди відвідали також і Ошавську громаду, де їх гостинно приняли брати ошавці Прон. Бр. Яценгий, що має добре ім'я в Торонті і Ошаві, та користається загальною прихильністю привітав Бр. Сест. Галенду в імені громади теплим словом. Проповідь Брата Галенди в Ошаві так само була в силі Слова Божого. Ми дякуємо Богові за добру нагоду і дорогих гостей.

Нехай Бог благословить їх

Ф. Москалюк

Малий Катехизи

Питання 30 — Як Дух застосовує до нас викупленій Христове?

Відповідь — Дух застосовує до нас спасіння куплене Христом, спричиняючи віру в нас, та нею зєднуючи нас з Христом в нашім звершенні (г) Ефесян 4:15,16. Ходячи поправді в любови помножаймо все в Того, котрий есть голова Христос, котрого все тіло зложене і звязане всякою звязю спромоги по дїйству, (яке є) в мірі кожної части, робить зріст тіла на здудовання самого себе в любови. Гал 2:20. Я розпятий з Христом; живу ж уже не я, а живе Христос у мені: а що живу тепер у тілі, то живу вірою в Сина Божого, що полюбив мене і видав себе за мене.

КОРОТКИЙ ОГЛЯД ІСТОРІЇ ЕВАНГЕЛЬСЬКОЇ ЦЕРКВИ

(Перейесено зі ст. 3)

Як Лютер в Німеччині так Ульріх Цвінглі, а опісля Іван Кальвін у Швайцарії поширювали реформацію церкви і тому ті всі, котрі прийняли науку і засади, годящені тими мужами називаються по нинішний день реформованими. Лютерани і реформовані не розходяться у головних засадах навчання, яке є одно і те саме. Різняться тільки в поганих подробицях та погляді на науку про Господню Вечерю. Врочім проповідують одно й те саме

Евангеликів зветься протестантами, а то тому, що вони протестували 1529 р. проти постанов сойму у Шпаєрі, на котрому ухвалено полишити в цілости Вормацький едикт, що забороняв поширювати евангельську віру, осуджав Лютра, карнувши на горло, банїцію, заказуючи під грозою клятви зустрічатися з прихильниками Лютра, приймати їх до хати, вгощувати то що і наказуючи виловлювати еретиків, придержувати та вязнити їх. І слушно зветься до нині евангельська церква протестантською, бо вона протестує і буде протестувати проти всяких втручувань влади і зложивань людьми свободи віри та совісти, словом проти всього, що противиться чистій науці Евангелій, проти всякого насильства над совістю і вірою людини.! А що евангельська церква уважає і бере Біблію за правило віри, то за головну засаду евангелизму ставить науку, котру написав апостол Павло до Римлян (3,28): „Думаємо ось, що чоловік оправдується вірою, без учинків по закону.. всі бо згрішили і лишені слави Божої (3, 23)... оправдуються ж дармо благодатию його, викупленням, що в Христі Ісусі (3, 24).. щоб звисувати правду свою нинішнього часу (3:26) тож ни оце не рубуємо ні, ми утверджуємо закон.

Ця оправдуюча віра не є тільки справжником цього, що Отець Небесний обдивив через слово св. Письма і Христос Спаситель приказав, (католики учать що віра є то, що Христос обивив і що церков за правду до впування подає), але віра і найбучним вмішенням Божої ласки і Божа приязність у людському нутрі, що дізає у нас і приказує перемагати у собі старого Адама (поборювати гріхи подиви), щоби могти стати новою людиною, себто переміновати **себе з гірш**ого ат лішого через Христа і в Христі свольоватився (розвиватися) із тілесної до духової людини, або від Адама до Христа

(Докінчення буде)

CANADA

By Lereine Ballantyne

Fairest of lovely nations, - this Dominion,
Whose gown is broidered with blue seas and streams,
Whose jewels are fair cities, - new majestic,
Surpassing even her most hopeful dreams.
Her arms are open and she fain would welcome
Those of her kin who come with truth and love,
God grant they will not spurn her gentle offerings
But ever live with wisdom from Above.
So young the nation, yet so great her promise
In woodland, hill and shimmering silver lake,
So great is her achievement that we give her
All honor, as we a place within her life we take.

GOD BLESS OUR CANADA

o●o

Only a Child — His Christmas Gift
Heralded by a star,
But a light was set in the dusk of years,
And the rays have shined afar
And ever in faith when eyes of men
Behold the star in the night,
Their steps are turned in the Christ, their Light.

— Author Unknown

Contributed by T. Negoro

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЯК БОГ ДОЗВОЛИТЬ

Іван Фультон був моряком, цілий вигнано непромакальним матеріялом І тепер, будучи добре у все здосмотрений, зажурив люльку, тай глядів через вікно на прибувающу воду, котра вже досягала каменю коло його хати на котрім були знаки минувших приливів. з котрих один найвищий сумнадцятюю був назначений. Але вище цього знаку, за людської памяти вода ще ніколи не сягала

Філі страшно ударял у хати, і заливали побереже, замінюючи його у вид моря

Щось занепокоїло досвідченого моряка, коли навколо себе не бачив нічого більше крім води Лише деякі бачив малі хатчийн, котрі неначе малі острови виставали понад воду.

В тім спогляднув на годинник, і обчислив, що до найвищого степени приливу бракує ще одна година.

І вдруге оглянув він старанно затвори коло дверей, і щеліпше пообтикав їх зі середини, щоби натиск води не перешкодив до хати; рівнож і вікониці позамикав, щоби удари фали не понабивали шкоп.

Жінку і дітей вислав на вищий поверх, бо узнав, що сіни хати не суть водотривалі, і можливо, що вода може пробити собі отвір і хлестнись до середини. І сам також пускається ити на вищий поверх, коли надало прийшло йому на думку, що в горищі має кількапять фляшок контового іспанського вина, котре перед літами привіз собі відпливаючи подорож Середземним Морем Наколи б вода проходила до хати, то напевність дивними дивними спливуть, і може легко одна об другу розбитись, так отже міг спасти свої контове вино. Або щоби зарятувати, сказав самий собі подала йому кінь і зійшов до винних, закомендувати своє вино і щоби вже не вернувся Жінка роскликувала за ним аби вернувся і зійшов до них на гору, а не оставляв жадної пічпоміч. зійшов поверха. Але вода в долішній кімнаті була на яких шість стіп високо.

З великим жалем представляв собі положення свого мізка але не було можливим, щоби могла прийти йому в поміч.

Вода більше не виносилася, а стала упадати і в кінці перелякані жінці удалося дістатись до долішньої кімнати.

Яке страшне спустошення! Вода, котра вдерлася до хати отвором в стіні, виливала повільно, знаряди домашні лежали поперевертані одні, на других, а мужа свого ані не чуля, ані не бачила.

Вона поспішила до дверей пивниці, але пивниця була повна води і аж по кількох днях можна було недрами воду вичерпати, а відтак доперва до пивниці дістатися. І тоді доперва побачила тіло Івана Фультона як плавало по воді, а довколо нього були його любі фляшки з контовим вином, котрі хотів застерегти перед водою.

Сусіди, до котрого Іван Фультон жертве тіло насякле водою, котре за життя запевняло його, що в ліжку на суші умерти мусить.

Воно досить дивно виглядає, що до жадної з других хат не продерлася вода, лише до хати Івана Фультона.

„В тім є рука Божа", сказав сусід. „Коли чоловік задумує щось великого або малого зробити, то повинен сказати:

НАКОЛИ БОГ ПОЗВОЛИТЬ".

Переклав Я. Ш.

(„Союз")

HEALTH FOR EVERY DAY

by Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

Happy Christmas

I want to wish you all a Happy Christmas — a Very Happy Christmas.

Now how are you going to get it? Where is your Home Land? Perhaps it is over the Sea — O. S. as we say for short. And perhaps in your Homeland you have learned to keep Christmas. I hope so. For all Countries have their own way of keeping Christmas and surely the way you learned to keep Christmas in your Home Land was a good way. Don't forget it. Teach it to your own children and tell them about the beautiful things that used to happen on Christmas Eve and Christmas Day and Christmas Night then and there. It will do them good And it will do you good to tell them. And what has a Happy Christmas to do with Health for Every Day? What kind of Health is helped by a Happy Christmas? You know, don't you? — It is the Health of the heart — it is mental health. And how can you get Mental Health — the Health of the Heart? There are many ways. Here are two of them.

First — You must get on with people — with Everybody.

Second — You must be happy and make others happy.

What do you mean when you say — "Get On With People." Don't you mean to be sure that you like them and that they like you? And of course you can like them if you try. Your boy the neighbor John may like your neighbor's boy John if he tries. Suppose the neighbor John boy did throw a snow-ball at your John boy and hit him, what about it? It did not hurt your boy much, did it? Tell him to smile and say - "Good Shot —Now just wait and give me a chance to hit you." And so he does. No ..... I would not say to your neighbor's boy.... "Don't you dare)..... you ..... to hit my boy." And don't you dare to put some nasty name in there where I have printed seven dots. Call him John for that is his name and call him no nasty name.Tell him that when you were a boy you could throw snow-balls too, but that you never hit anybody in the eye for that is dangerous. Smile at the boys, and if they are cross, call your boy in to dinner or to help you to light the fire What-ever you do, help the two Johns to like each other and "Get On."

What about the Second Way?

I will tell you a story. Once, years and years ago I was at a Pic-Nic in Scotland. Now Scotland was the Home Land of my Mother and of my Father before they came to Canada. And there were a lot of grown up people at the Pic-Nic and there were two little children at the Pic-Nic —— a Little Brother-called Ramsay and a Little Sister, just called Baby. And the Little Sister did something funny and the grown-up people laughed at her. And that hurt her feelings and she turned away from them and her eyes filled with tears and there was a lump came in her throat and she was not happy. And her father saw the danger and he called to the boy — "Ramsay! — Go and please Baby." So Ramsay ran and took Baby's hand and went away with her, all by themselves, down the path by the wood to the seaside. He pleased Baby and made her happy.

NURSERY RHYME PHILOSOPHY

Laura K. Pelton

Little Jack Horner sat in a corner,
Eating his Christmas pie;
He put in his thumb, and pulled out a plum
And said, "What a good boy am I!"

Have you ever wondered why Jack Horner was sitting in a corner to eat his Christmas pie? Had he been naughty and was this his punishment?

We can't be certain, but our guess is that he had done something he shouldn't have and his mother (it appears like a mother's punishment) decreed that he should eat his dinner, or at least this part of it, alone.

No doubt there were guests for dinner, likely among them other children, and possibly Jack had made one of the little girls cry by snatching her doll or one of her playthings, or he might have got into a fight with one of the visiting boys and hadn't fought fairly. Still worse, he might have been disobedient to one of his parents, or rude to one of the grown up guests. At any rate he had evidently been bad.

We imagine that Jack Horner had been on his good behaviour for some time before Christmas No doubt, he had been told that Santa Claus only called on good boys and girls and certainly Jack would not wish to be passed by. We take for granted that Santa had been good to him and, though not likely he figured it out thus, the great impetus for good behaviour, now being removed, Jack had yielded to some naughty instinct.

Off in the corner he felt out of things, cut off from the other folk, so he called attention to himself by a bit of 'stunting' Very clever, he thought himself to rescue you one of the plums from the pie and hold it up for exhibition. Further, he recalled that he had been a good boy for a long time and he was going to remind the folks of the fact. After all he thought to himself, "If a fellow is good for weeks why should he be shoved off in a corner like this just because he had done some little thing somebody didn't like."

Impish, and a bit of a 'show-off' his announcement "What a good boy am I" is his somewhat pathetic protest against the sentence passed on him. It was a long, long time. Paul took his father's place in the home and tried to do as many things as his father used to do. Greta took care of the little cottage, for their mother worked in the small factory in the village.

It was the week before Christmas and the three of them were eating their simple evening meal.

"Mother," said Greta, "what are we going to do for Christmas this year? Will father be home?"

"No my child, your father will not be home," said mother. "There was little for last Christmas but this year there will be less. We are all so busy and there is so much to do. I had forgotten about Christmas and that it was so near.

"But isn't there something we can do for Christmas?" asked Paul. "Father loved Christmas. He used to let me help him find the tree and as we carried it home we would sing all the way. Father taught me many Christmas songs."

"Yes", said mother, "your father loved Christmas as did his father before him. Always at Christmas the neighbors gathered in our cottage and your father would read to them the Christmas story and lead them in the Christmas songs Then we would exchange gifts and sit down to a feast. The neighbors miss him too: he would cheer their sad hearts".

All three were quiet for a moment remembering the happy Christmas when father was at home. Suddenly mother smiled. "But we can celebrate Christmas," she said, "Christmas is not all feasts and presents. Christmas is a time of remembering Jesus and his great love for all. Let us find a time when our neighbors are not all busy and we will invite them to gather in our cottage. Paul, you can cut the wood and light the fire. Greta, you will clean the house till it shines and I will read to them the blessed Christmas story of the baby Jesus and his lovely mother and together we will sing the Christmas songs."

Greta and Paul jumped up from the table and ran to their mother and hugged and kissed her

"I will start cutting wood tomorrow," said Paul. "We will have a big fire, the biggest ever."

"And I will start the cleaning so that by Christmas the house will shine. Oh mother," said Gretna, "I am glad that we remembered that Christmas is the birthday of Jesus, a time of loving. I am glad that we are going to share his birthday story and his birthday songs with our neighbors We have something to give after all."

Adapted

SOMETHING TO GIVE

T. Negro

Greta and Paul lived with their mother in a cottage in one of the smaller counties of Eire. Greta was seven years old and Paul nine. Greta had blue eyes and fair hair, Paul was darked-eyed and black-haired. Their father had been away fighting in a nearby country for a long, long time. Paul took his

INTERNATIONAL CHRISTMAS TREE

I dreamed a curious dream last night:
At first a splash of colored light,
It shaped at last to a Christmas tree,
Wide of branch and spreading free;

All hung with lights and sweets and toys,
It soon was ringed by girls and boys,
Of many age and dress and skins:
Russian, and Negroes, French and Finns
Children from every conceivable land,
Dancing and shouting hand in hand

I have heard a lot about "racial foes,"
And "natural hate," so I stood on my toes,
The better to see what would happen now:
I saw a Pole show a Negro how
To toss a ball; and a Russian boy
Shared with a little Scot his toy:
And all of them laughed and played and sang,
Till the frosty air with merriment rang!

My dream-tree changed to a wide green cross,
Whereupon God wept over human loss:
Perhaps He had meant us all to be
Children, circling a Christmas tree!

By Dorothy Agard Ansley
Contributed by T. Negoro

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

WHAT SHALL WE GIVE HIM?

"Oh Jack, were you ever in all your life at such a perfect Christmas party, the beautiful tree with all the lights, the moving pictures, the games and thing?" Judy's voice trailed off in a mist of happy memories.

Jack and Judy, the lively twelve year old twins were trudging through the snow on their way home from the "perfect" Christmas party which had been at Mr. Adams', - their teacher's home. It was Christmas eve, just the kind of Christmas eve that one expects to find in Canada, with twinkling stars to which the snow, glittering in the moonlight, seems to twinkle back. Judy, humming happily to herself and not noticing Jack's silence, soon continued. "I never thought I would get so many things, I can hardly wait to show Mother. Didn't we have fun? Wasn't the ice-cream simply scrumptious?" Then for the first time realising that her usually loyal twin was not responding she paused. "Jack, didn't you have a good time? I thought everybody did. Were you ever lucky to get that pair of skates."

"Of course I had a good time," said Jack slowly, "but isn't it queer Judy, everyone of us there came away with presents and we didn't give Him a thing?"

Frankly puzzled Judy peered over her collar at her brother. "Why Jack, everybody got presents, even Billy who has only lived here a month and Mr. Adams liked the book we gave him."

"I don't mean any of us, Judy, but, you know the pictures - the ones showing the baby Jesus in the manger and the shepherds and the wise men following the star until they found Him. Don't you remember when they were all kneeling, looking at Him, Mr. Adams said, 'And they presented unto him gifts gold and frankincsence and myrrh.' Why even that little shepherd boy was holding out a baby lamb to Him."

"I know Jack, but what do you mean, 'We didn't give Him anything' How could we?"

"That's just it. I don't know but there must be some way. If it were our birthday people would bring us presents. It just doesn't seem right."

For some minutes they walked on in silence. Judy often found it difficult to follow some thoughts of her more serious brother but , suddenly she remembered something. "I know what you mean," she said eagerly, "you mean like it said in the verse Mother taught us last year." Slowly and solemnly she repeated the words, careful to get them exactly right.

"What can I give Him
Poor as I am?
If I were a shepherd
I would bring a lamb;
If I were a wise man,
I would do my part, -
Yet what I can I give Him,
Give my heart.

"That's it, isn't it? We can't give a lamb and we aren't wise but perhaps we could give our hearts, do you think we could?"

Jack thought for a few minutes. "It sounds nice but how does one give his heart? I don't know?" Judy's face clouded as she had to admit, "I guess you're right. It sounds nice and it is easy to say but how to really do it. I don't know either."

Silence fell once again. They were nearly home now. Jack gave his sister a reassuring pat. "Cheer up Judy, we'll ask Mother, she'll know."

The last few blocks were covered at top speed Hurriedly stamping off the snow they rushed into the house. In a flurry of words the whole story was poured into Mother's sympathetic ear. The perfect party - the presents — the fun — the pictures — but how on the way home one flaw was discovered. There had been no presents for Him whose birthday was being celebrated. They told how Judy had remembered the verse but how puzzling it all was, "How can we Mum, how can we give Him our hearts?"

Mother looked with eyes just a wee bit misty into the eager faces of her often mischievous but now serious twins. "I'm so glad Jack and Judy that you have thought of this." "Jack thought of it, I didn't," interrupt Judy. "Well," continued Mother, "you did try to help him and you feel the same way as he does now. Isn't that right?" Judy nodded vigorously. "It is a serious question Many, many of us grown-ups have never considered it properly. We know that to give someone our hearts we first have to love that person very, very much Then, loving Him, we will be anxious to live as He would want us to live and to do what He would want us to do." The twins nodded earnestly. "We must remember too, that if we give Jesus our hearts it is not just a present for Christmas Day but for every day of the year, every year of our lives."

Jack and Judy looked helplessly at each other as their Mother watched them. Then she spoke again. "It will soon be the New Year, how would you like each month in this New Year to find out all you can about some person whom you think has really made a gift of his or her heart to the Christ whose birthday we are celebrating, now?" The twins were enthusiastic. "Because," they said, "if we find out how others have done it that should help us to make our gift better."

(Next month we shall see how the twins succeeded in their search.) **Louise A. Reith**

WHEN THE SUN SINKS FROM SIGHT

By L. Ballantyne

Billy was visiting at his Uncle Jim's cottage on Fairy Lake Each evening he liked to watch the big red sun slide gently down the sky toward the lake, and then, plop! sink into the water. Billy was always surprised when it popped up next morning. The sun came over the hill that was covered with cedars, and pine trees.

"What makes the sun fall into the water at night?.." Billy asked his Uncle Jim one evening, after it had disappeared, leaving the sky lighted with rose and crimson clouds.

"The sun does not sink into the water," Uncle Jim said. "It is away off in the sky There is a great pulling force in nature that takes the earth right around it, and makes it appear over the hill again in the morning.

"Could it pull me?" Billy asked.

"Indeed yes, and it can hurt you if you are not careful."

"Tell me how?"

"The same pulling force that moves the earth around the sun acts right here It is what makes you fall out of a tree and pulls you to earth if you do not hang on tightly. When you are in the lake it can pull you under if you go into water that is too deep," his Uncle told him, adding, "That is why I have a rope across the beach to show you where to stay."

The very next day Billy was playing on the beach and he began climbing rocks He played that they were mountains and, he climbed one after another until he got down the shore, away from where Uncle Jim's white rope guided him in keeping to the safe places.

Suddenly he slipped off the rock, and fell into the water. His hands clung to the side of the big stone, but he had no ground to put his feet on, and he could feel the water pulling and tugging at him Billy was very brave to hang unto the rock, while he called for his Uncle Another man going along the beach saw him and helped him up.

"Be careful sonny," he told him, as he set him down on the warm dry sand. "You were in deep water there, and if you had not held to the rock so well, it might have been very serious for you. Don't come down this far again."

I won't, sir, Billy promised.

He felt a little shakey as he walked back, and sat down on the sand Above him was the big sun, sailing across the sky.

"If I were you I would stay in one place," he said looking up at it.

But then Billy remembered that if it did, we would not have darkness for sleep and daylight to make things grow in the garden. So he knew that God arranges everything well in His big world, only we must obey his rules. Only when we go beyond the places where our parents know we can play in safety, do we find terrible dangers, waiting for us.

And that night when Billy saw the sun sink down into the west, he was very glad indeed that it was not falling into the water, but was safely out, far in the sky, just where God meant it to be.

—o—

„ЛЮДИНА НЕ Є ТИМ, ЩО ВОНА ДУМАЄ, АЛЕ ЩО ДУМАЄ, ТИМ ВОНА Є".

„Хоч би я ходив по долині тіни смертної, небоюся жадного лиха, Ти бо єси зі мною. Твоя палиця і підпора дають мені духа".

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік V. Число 1 СІЧЕНЬ, 1944 — JANUARY Vol. V No 1

Copyright by the Sunday School Times, used by permission

ЛЮБОВ МАТЕРІ

Місце де жила вдова було десять миль від перевалу в горах і на цій відділі небуло жадних інших осель. Вона вибралася в далеку подорож і взяла з собою свого одного сина, котрому було два роки Того рана погода була чудова і здавалося що день буде гарний. Але біля полудня сталася раптова зміна погоди. Не бо на півночі стало темним і грізним. Великі хмари з'бралися над горами

Раптові пориви вітру почали свистіти поміж скель та гнали чорні хвилі по поверхні озера. За вітром пішов дощ, потім почав падати разом з пронизуючого вітру в таку ніч. Але щоб не сталося з нею, вона мала спасти дитину. Сніг набивався навіть у кут в котрім вона сховалась. Прийшла ніч. Нещасна мати знала з себе майже увесь одяг і завинчала в його свою дитину. В розпуці вона покляла її в глибоку щелину в скелі поміж нох і з снговою бурею в проході поміж скель, вона зобичта, що не в силі нього зробити Так самі було неможливим вернутися до дому. Вона мусіла шукати захисту. За якийсь час вона знайшла поміж великими скелями захисток

Вона примістилася під нависшою скалою і притулила дитину до своєї тремтячої груди. Буря продовжувала бушувати. Сніг наколичувався над головою. Година проходила за годиною. Стало незвичайно зимно. Вже вечерію Серце вдови було хворе з страху і журби. Дитина її одна дитина, було все, про що вона думала. Вона замотала її в шаль, але дитина була зле одягнена, а шаль була тонка і мокрена. Вдова була бідна і її одяг немір захистити її від пронизуючого вітру в таку ніч. Але щоб не сталося з нею, вона мала спасти дитину. Сніг набивався навіть у кут в котрім вона сховалась. Прийшла ніч. Нещасна мати знала з себе майже увесь одяг і завинчала в його свою дитину. В розпуці вона покляла її в глибоку щелину в скелі поміж нох і з снговою бурею в проході поміж скель, вона зобичта, що не в силі нього зробити Так самі було неможливим вернутися до дому. Вона мусіла шукати захисту. За

раз і покрили її сльозами і поцілунками, вона поклала її у сні і кинулася на зустріч сні ту і бурі. За цією ночею слідував спокійний ранок. Сонце світило з синього неба, та вінки з мраки вислі над верхами гір, в той час як сотні водоспадів стікали по їх боках. Тепер можна було зобачити темні фігури на білім фоні, що довгими шестами оглядали кожну щілину близько перевалу. Вони були людьми, що шукали за вдовою і її сином. Ніч перед тим вони шукали їх з ліхтарями, але не змогли знайти. Розсвіт приніс нову надію. Вони приближилися до перевалу. Один з них щось крикнув, він зобачив частину якогось одягу в снігу Вони знайшли вдову мертвою Перед полуднем вони знайшли і дитину, почувши крик. Він був безпечний в розцілунку

Любов цієї жінки до своєї дитини стала явна всім з обставин. Багато плакало, коли цього ж вечора пастор зібрав мешканців поселення та в молитві і духовим напруженню представив їм цю сумну подію для їх духового добра.

Пройшло більш ніж пів століття. Старенький пастор вже відійшов до своїх батьків. Його сни, що був вже синій, проповідував громаді бувших мешканців гір а одним з великих місць нашого краю. Темою його науки було любов Христа. Як ілюструючи цієї великої любови, що „не шукає свого власного" він оповів присутним про смерть вдови в горах. Він знав її особисто, коли ще був хлопцем.

Від так він запитав присутніх: „Як що цей хлопець ще живий, щоб як сказали про нього, як щоб він не цінив понад все память своєї матері. Як щоб спомни про стару зношену шаль, котрою вона обгорнула його, щоб спасти йому життя, ціною свого власного, не наповнив його вдячністю і любовю надто глибокою для слів". Але тоді, яке серце маєте ви, мої слухачі, як що пригадуючи собі смерть і Жертву нашого Спасителя, ви не відчуваєте, що вони горять глибокою любовю і вдячністю

Де кілько днів пізніше цього проповідника було запрошено до умираючого чоловіка, що бажав бачити його Пастор не вірився пти. Словни взяв за руку проповідника і дивлячись на нього сказав: „Ви не пізнаєте мене. Але я знаю вас і знав вашого батька перед вами. Я багато подорожував і був в богатьох країнах, та як вояк приймав участь в богатьох війнах. Я приїхав до цього міста декілька тижнів назад слабий. Останньої неділі я зайшов до церкви де я міг почути знов на мові мого дитинства проповідь благовістя. Я чув як як росповіли про вдову і її сина. На цім місці голос старого вояка виявив глибоке схвилювання і він ледве контролював себе. Але в решті він продовжував: „Я є той син", і його оч. наповнилися сльозами. Ні ніколи я незабув любови своєї матері. Яке б серце я мав, як щоб таке сталось, і я забув її. Але моє серце наповнює смутком і стидом те, що аж до цього часу я ніколи небачив любови Христової, в тім що Він дав себе за мене. Аж до цього часу я ніколи не розумів слів: „Син Божий, що полюбив мене і видав себе за мене". (Галат 2:20) Я признаюсь в цім і жалую. Потім він додав: „Хвала Його святому Імени, що моя дорога мати не вмерла марно. Любов моєї матері помогла мені зобачити і зрозуміти, як ніколи раніш любов мого Спасителя до мене. Я бачу її, я вірю в Нього. Я знайшов визволення вже в старшім-віку там же, де я знайшов його коли був немовлятком, у склі, але тепер цією склею є дана мені Христос." І стиснувши руку пастора він з глибоким-захопленням повторив слова з Писання: „Хіба ж забуде молодинь своє немовлятко? Хіба їй свого власного тіла жаль не буде? Та хоч би й вона забула, то я не забуду тебе" Ісайі 49:15

(Переложено з книги „Незвичайних оповідань").

Ievankel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЧОМУ ПРЕСВИТЕРИНЕ ХРЕСТЯТЬ ДІТЕЙ ?

Для більшого зближення евангеликів ріжних деномінацій є важним взаємне розуміння характеру ріжниць, що їх ділять. Коли віруючі одної деномінації пізнають ствердження іншої деномінації, то їм легше подати руку один одному. Нетолерантне, фанатичне відношення одних віруючих до других завжди побуджене на ігнорантности. Щоби побільшити це взаємне порозуміння, що вже має місце серед укр. біблійних евангеликів, ми хочемо подати евангельські підстави щодо пресвитерської практики хрещення дітей

Перше ми розглянемо ріжні заперечення проти хрещення дітей .

Заперечення І. Нема ясного наказу про хрещення дітей. Це заперечення має два кінці. Як що нема наказу хрестити дітей, то так само нема і заборони. Треба памятати, що Біблія не є книгою правил, але книгою засад. Досліджуючи засади і принципи віри, що до питання про хрещення дітей **ми можемо легко устано**вить правило, чи треба хрестити дітей чи ні.

Знов зовсім небуло потреби для такого наказу про хрещення дітей, бо хрещення заняло місце обрізання. Як дітей було обрізувано, так їх належиться і хрестити. Це було доведено пізніше. Ті що підносять це заперечення непослідовні. В Писанні також нема ясного наказу про дотримування неділі замість суботи. В писанні нема наказу, щоб жінки прибрали участь в Господній Вечері; проте усі віруючі твердять, що так повинно бути, бо це випливає з науки Писання. Отже заперечення що Писання немають безпосереднього наказу про хрещення дітей немає ваги

Заперечення ІІ. Діти неродяться членами хрещення

Це є так. Немовлятко неродженне зовсім, що з ним робиться в церкві при хрещенні. Але маленькі діти неродженими також. І обрізання в Старозавітні часи і все ж Бог уставив обрізання як печать Його Завіту Милосердя. Певно, що наші оппоненти не будуть сумніватися в мудрости Божій, тому що Він устаткував тайну обрізання для дітей, хоч діти й зовсім не розуміли. Чи дитина побуває, що гріх Адама полічено їй? Ні. Чому тоді вона потрібує розуміти, що праведність, але і кровлення. Наприклад І Коринтян 10:2 говорить: „І **в Мойсея хрестилися в хмарі і в морі".** Тепер Ізраїлятяне коли проходили через море, то не були в воді зовсім, вони перейшли по сухому, все ж про них сказано, що вони охрестилися в морі. Проте Фараон і египтяне були цілковито занурені в воді, але погинули

Петро в своїм Першім посланні голова 3 вершІ 20,21, ясне що спасення Ноя в ковчезі є образом хрещення. Проте Ной не був зовсім в воді, але був в воді погибаючий світ.

Оскільки хрещення є знаком і печаттю, кількість води зужитої при хрещенню не є важною річу. Важним є те, що значення символу дотримано. А найбільш важною потребою, без котрої ніяка форма хрещення немитиме жадного значення, це є народження

Тепер ми перейдемо до позитивного викладу науки про хрещення дітей.

Для повного розуміння становища пресвитерських церков важним мати на увазі, що Церкви Старого і Нового Завіту є продовженням одна другої, та що вони творять в Христі нероздільну єдність.

Ми повинні памятати, що віруючі Старого Завіту спасалися кровю Христа так само як і віруючі, що живуть в часи Нового Завіту. В Церкві Старого Завіту діти були також почислені На ознаку їх спасення милосердям Божим кожне з них було обрізано. Як що діти мали місце в церкві Старого Завіту і були почисленні з спасенними, та мали на собі символ спасення-обрізання, то логичним є сподіватися, що і в часи Нового Завіту милосердний Господь так само матиме місце для дітей в своїй церкві, та що цей факт буде підтверджений певною Тайною (Сакраментом). Як що кров Ісуса Христа могла спасти немовлятко в часи Старого Завіту, то є певним, що вона має силу спасати діточок і в Новій Дієпенсації. Доказ з Писання про хрещення дітей знаходиться в науці про Завіт. Завіти Божі мають визначне місце в науці Святого Писання, та їх негодиться нехтувати Ми подаємо науку про Завіт в окремих параграфах нище.

І. Завітн з угодою помІж Богом та певними особами і їх дітьми.

Бог завітував з Адамом. Як

ЧОМУ ПРЕСВИТЕРИНЕ ХРЕСТЯТЬ ДІТЕЙ ?

(Докінчення)

щоб Адам сповнив свою частину Завіту, то в'н мав би жити вічне. Як що він виявив би себе неокірним, він мав напевно вмерти Цей Завіт називають Завітом Діл. Завіт Бога з Адамом відносився не тільки до Адама, але і до всього потомства, тому гріх Адама залічено кожній дитині. Див. Римлян 5:12.

Бог мав Природний Завіт з Ноєм. Обіцяння цього завіту відносилися не тільки до Ноя але до його дітей також.

Бог завітував з Давидом, що його дім і царство будуть уставлені на віки Соломон пригадує це в своїй молитві див. І Царів 8:22-26.

ІІ. Бог установив Завіт свого милосердя з Авраамом і його насінням.

Завіт Милосердя підсумовано в Слові Божім так: „І поставлю мій заповіт між мною й тобою, і потомками твоїми по тобі в їх родах про вічовічний заповіт, щоб мені бути Богом тобі і потомкам твоїм по тобі" і Мойсея 17:7. Бог установив Завіт не тільки з Авраамом але з його потомством, з його дітьми. Прочитайте з Посланим до Галат 3:29

ІІІ. Цей самий Завіт Милосердя продовжується для віруючих і в часи Нового Завіту.

Цей завіт Милосердя було устаткано з Авраамом. Його було надано Гебрейському Народові Його було дано так само віруючим Нового Завіту без расової р жниці. Патріярхальна родина, Ізраїль Старого Завіту, Християнська Церква творять одну єдність з Завіті Милосердя. Вони є трьома ріжними формами т ей самої єдности в одним Завіті. Біблія вчить про це ясно. Ми читаємо в посланні до Галат гол 3-тя верш 7-мий „Знайте ж, що хто од віри, ті сини Авраамові". Так само в 29 вершІ цієї ж голови: „Коли ж ви Христові, то ви насіння Авраамове, і по обітованню нася диники" Цеб то, як що ми маємо віру в Христа Ісуса, ми стаємо дітьми Авраама Тоді ми є наслідники Завіту Милосердя, що його Бог дав Авраамові Це саме навчається також і в Посланні до Ефесян 2:11-13. Погане вірою в Христа стають близькими до громади Ізраїлевої.

Ця правда чудово зілюстрована в прикладі оливного дерева. Див. Римлян 11-та голова Декотрі вітки (невіруючі жиди) відрубано. Декотрі вітки (віруючі погане) прищеплено до оливини. Але оливнє дерево остає те саме. Бо во всі часи існувала і існує лише одна церква Христова, хоч вона в різні часи прибирала різні форми. Стефан проголошує, що церква була і в пустині. (Див. Діяння 7:38.) Для нього існувала лише одна церква. З цього ясно, що Завіт Милосердя, що його мав Авраам так само відноситься і до віруючих Нового Завіту

IV. Тому що діти були членами церкви Старого Завіту, вони в такий самий спосіб являються членами Новозавітньої Церкви в інші дні.

Доказом цього є слова нашого Спасителя. (Див. Марка 10:14) „Побачивши ж Ісус прогнівався, і каже їм: Дайте дітям приходити до мене і не боріть їм, тацщ бо царство Боже". Христос включив дітей в Царство Боже, чи ма ви виключимо їх з церкви? Як що діти не є членами церкви, то вони тоді не є членами Христа. Бо церква є тілом Христовим. Що тоді має статися з дітьми, коли вони умірають немовлятками? Як що людина вмерла по за Христом, та не була членом універсальної церкви Христової, то яку надію вона може мати на спасення? Поодинока підстава віри, що всі діти котрі вмирають немовлятками матимуть життя вічне будується на науці про Завіту Милосердя, котрий відноситься не тільки до дорослих віруючих, але так само і до немовляток

Апостол Петро в другій голові Дівнь каже: „Для вас бо обітниця і для дітей ваших, і для всіх далеких, скільки їх покличе Господь Бог Наш". Петро вчить що обіцяння спасення відносяться так само і до дітей віруючих.

Апостол Павло в Посланні до Ефесян звертається до дітей як до членів церкви. Лист до Ефесян звернено до Святих у Ефесі Прочитайте б голову з цього Послання Такий же метод зужитий і в Посланні до Колосян. Зверніть увагу на слова до темничника в Филіпах: „Віруй в Господа Ісуса Христа і спасешся ти і і ДІМ ТВІЙ" Чи це не значить, що як щоб темничник увірував, то Його діти так само мали б участь в Завіті Милосердя?

V. Як обрізання було знаком і печатю членства в Старозавітній Церкві, так само хрещення є знаком і печаттю членства в Новозавітній Церкві.

В Старім Завіті знаходимо дві Тайни, Обрізання і Пасху. В Новім Завіті маємо також дві Тайни. - Господня Вечеря займає місце Пасхи. Нема сумніву, що хрещення займає місце обрізання. Духовне значіння обрізання і хрещення однакові. З Римлян 4:11 пізнаємось, що обрізання є „печать праведности віри". Хрещення є так само знак і печать праведности віри

Обрізанню означало духове очищення від гріховної нечистоти. (Див. 5 Мойсея 10:16, 30:6. Єремії 4:4. Езекиіла 44:7. Колосян 2:11). І це є точне значіння хрещення, як воно є пояснене в Посланні до Римлян 6:3-6

Обрізання означало приняття в Старозавітню Церкву Поганин міг статися членом Старозавітньої Церкви лише через обрізання. Хрещення так само означає приняття в Новозавітню Церкву. (Див. Гал. 3:27. І Кор. 12:13).

З цього виливає, що тому що дітей обрізувано, то належиться також їх і хрестити Ті що відкидають цю науку стоять перед трудною проблемою. Як що людина може стати членом церкви лише в випадку коли стане вповні свідомою, то тоді очевидно, що діти не є членами церкви. Чи ці брати готові твердити, що кожна дитина котра вмирає малою іде на вічну погибіль? Як що ні, і малі д'ти спасаються кровю Христовою, то' на якій підставі відмовляється їм в хрещенні, що є лише знаком і печаттю спасіння?

С. К.

СПОМИНКА З ЛАВРИКИ — А ТЕПЕР

Як ми жили в старім краю,
Так як тепер памятаю,
Ми побожно дуже жили
За то шкіпу з нас лупили
Оті Лихи із повями,
Тримали нас „простаками";
Біблій нам не давали.
Богів для нас купували
Як повина говорова
То провадить аж ді Львова.
До людей каже небога
Нового-м вам купив бога.
Вставив його на престолі,
Бо то божок, прець як скорий,
В середині він не красний,
За то зверха він є ясний.
Засвіти лиш з лою свічку
Підеш в небо чоловічку.
Він нас ведде в небо люде,
Хотяй в небі сам не буде,
Бо завізо не для неба
І задіза там не треба.
Перед Богом це омана
Для нас бідних — боги файна.
І до нього всі моліться
І з жертвою не скупіться.
Люди жертву-хліби знесли,
Аж приходить піп облесний.
Та й дяк попа убирае,
А піп собі лиш думае,
Щоб людям так встругати
Щоб хотіли ще давати.
Став у церкві,та й співае
Ожз з хлопа не спускае:
„Гей ви люди не крутіться,
Лиш до него помоліться
На то купив його брате
Щоб до него мольби слати".
Нарід мольби засилае,
А божок і перухае
Нарід кричить лементуе,
Але божок це не чуе
Нього ті не поможе.
Щось промовити не може.
Не скаже їм піп небога
Що з заліза нема бога,
Щоби люди не молилися
Во щоб тоді попи їли.
Щоби їли — що би мали
І що в банки би складали?
І потому ще кого би
Туманами називали
Час би уже перестати
Людей туманити,
Той з живого за мертвого
Щирі не лупити.
Час би людям показати,
Що права дорога,
Не каже нам вимучати
Зробленого бога
Бо то люде їх зробили
Попи покропили,
Щоби темні не учені
Їм поклони били
Темний нарід бе поклони
Перед образами,
Лупять з земшо голодними
Ніби гарбузами
Час уже брате перестати
Тим богам служити.
Що не можуть ні вичіти
Чути ні ходити
Час нам братня помочати
Римські адвокати
Котрі кажуть нам залізних,
Богів відчитати.
По живого пане брате
Бога помолися.
Божку тому скажи колись:
Не не є бог
Та вже й не божися

Олекса Мачарчук

Евангельська Правда" вийшла, ще значиться в кожній евангельській хаті!

Evanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.
Передплата на рік в Канаді і заокеанськими $1.00 Окреме число 10 ц.
М. ФЕСЕНКО РЕДАКТОР
Адреса редакції
501 Oxlington Ave., Toronto 4, Ont.

"EVANGELICAL TRUTH"
is a monthly journal devoted to furthering of the Gospel
M. FESENKO, EDITOR
Subscription price for one year is - $1.00
Please send subscriptions to M. Fesenko,
501 Oxlington Ave., Toronto 4, Ont.

З НОВИМ РОКОМ!

Щили Боже Україні
Нове щастя з Новим Роком,
Святій Правді дай від нині
Розливатися потоком.

В щирій вірі, дай нам силу
Збудувати без „ухазу"
Україну всім нам милу
Від Карпатів до Кавказу.

Рік Новий несай на радість
З Новим Даром завітає
Несе щастя, несе єдність,
Життя й волю відновляє.

З Новим Роком Україна
Знов дітей своїх вітає
„За народ, свободу стійте!
Най в цім Бог вам помагає!"

Ф. Москалюк.
Торонто. Січня, 1941

ГЛОРИФІКАЦІЯ ШЕПТИЦЬКОГО

В останні роки проявляється тенденція зробити з Митр. Шептицького національного героя фактом є що він таким не є. Нема сумніву, що він є високо освіченою і гуманною людиною. Але в кінці кінців він є типовим високим достойником католицької церкви. Інтереси цієї церкви, продиктовані з Риму, були і є для нього головною річчю. Не беручи під увагу ці кілька побожних простестів, котрих вимагала церковна дисципліна, митрополит Шептицький ніколи не кинув цілої ваги своєї особи на боротьбу з цілої своєї сили для національної справи. Українська молодь і підростки робили це в Галичині, віддаючи своє життя, але старша генерація займалась дипломатично пильнуючи партійного місця. Його культурна освітня діяльність головно була скерована на добро церкви до котрої він належав. Наприклад відкриття духовного семінара не є жадною заслугою, але інше виконання обов'язком. Не було б нічого дивного коли б він не зробив чи не сказав ані одного слова доброго для української справи, але справа в тім, що він міг зробити коли більше. Він цим міг міг би пригадати ту нерівність між подвійного безробітського картинала для свого народу. Найбільшим зобразом життя і праці митрополита Шептицького було і є те, що він втілює і кепче цінує величезною системою духовність і незадрянтна до їх представників. Організаційні церкви на наших землях були інтелігентною людиною, нема сумніву, що він сам не врятує у так звані „чудотворці" образи і не які інші ритуальні фетиші, проте він ніколи не пробував реформувати церкву і очистити її від усього того, що затемнювало розум і совість загалу. Навпаки він підпирав ці речі своїм авторітетом і прийняв в тім участь.

Народ ніколи не зможе звільнитися від невмінного ворога, як воно сам не стане вільним в собі, поки не стане освідченим і свідомим. Фталізм ці р-ні негує цінність силу народа виховними темних марновірних людей, бо чинчих атеїст в. Лише що стоять цілої цієї ростлявної системи немогуть бути вичислені до національних героїв їх можна толерувати хіба лише як жалюгідні відомства в пасті для цинічного чудацького ярма. Не так це давно митрополит Андрей Шептицький медоварного осуцив бовву акцію українських патріотів бо ця акція не була зо вподоби Риму і що поширав заблукав. В того щоб він не зробив чи не сказав ані одного слова доброго для української справи, але справа в тім, що він міг зробити коли більше. Він цим міг би пригадати ту нерівність між подвійного безробітського картинала для свого народу. Найбільшим зобразом життя і праці митрополита Шептицького було і є те, що він втілює і кепче цінує величезною системою духовність і незадрянтна до їх представників. Організаційні церкви на наших землях Бу-

ЗАХОДОМ УКР. ЕВАНГЕЛІКІВ

Вийшов новий час співаників

КНИГА ХВАЛИ

Сюї ність моє більше 200 чудових пісень з нотами і має добре оправу. Ціна співаника 75 ц. Для Евангельського гурта по скількість більшої кількости 65 ц. Просимо слати замовлення на адресу нед

Читайте і передплачуйте „Евангельську Правду".

ПОШТОВА СКРИНЯ РЕДАКТОРА

Пан Андерсон, Саскатун Дякуємо, вислано
Козачук, Аргентина Вислано.
І. Кунчак, Бразилія. Дякуємо за листа
Х., Альберта. З огляду на свята неможна було помістити Вашого матеріялу, тепер ми буде завізно.
Макарчук О. Норквей, Саск Дякуємо, надрукуємо.
Т. Андрушко. Одержали, дякуємо

ПОСТУПИЛИ НАСТУПНІ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ:

Н. Яворський	$2.00
Гр. Прокоп	2.00
А. Пухівська	1.45
Т. Стецюв	1.10
Т. Котур	1.10
М. Андрушко	1.00
І.Т. Кравець	1.00
В. Бодмар	1.00
А. Макарчук	1.00
М. Горбань	1.00
А. Сокел	1.00
Г. Ойківський	1.00
Сестр. Обніовська	1.00
В. Любунич	1.00
П. Ренко	1.00
С. Уманський	1.00
А. Коваліюк	1.00
В. Лукан	1.00
Гр. Турецький	1.00
С. Трабшок	1.00
П. Федорів	1.00
Гоголянський Комітет	0.50
М. Савіцький	0.50
Ф. Мізинович	0.50
Т. Каменецький	0.50

"CANADIAN RANOK"
672 Arlington Street.
Winnipeg, Man.
„Канадійський Ранок"

Часопис для Української Родини, виходить кожної другої пятниці.

Передплата на рік, в Канаді і заграницею $0.50

НЕ МОЖУТЬ СТЕРПІТИ

В Мексико в штаті Юкатан соціялісти домагаються поправки до Федерального конституції. Вони хотять щоб федеральний закон зобов'язував всіх священників женитись.

Оскільки усі протестантські проповідники з правила мають своїх жінок, то на вимога очевидно скерована проти католицьких священників виключно. Мабуть законодавці в Юкотані мають поважні причини, коли домагаються такого незвичайного закону.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

„6-го грудня упокоїлась в Бозі сестра Марія Лесюк. Покійниця користалась загальною прихильністю усіх, хто знав її. Марія Лесюк була членкинею Української Пресвітерської Церкви в Торонті. Похоронне богослужения перевів Проп. М. Фесенко. Тіло передано землі на „Проспект Цемітері".

Оскільки пок бниця немала блиших родственників в Канаді, та не лишила їх адреси. Редакція просить тих хто знають адресу її родственників в Европи повідомити нас. Сестра Марія Лесюк походила з Буковини.

КОРОТКИЙ ОГЛЯД ІСТОРІЇ

(Докінчення)

Тому віра це не тільки справа розуму але й усіх внутрішніх сил людини, а передовсім волі. Ми переконані, що віра в першій мірі чинник волевий, що формує сильний та за вершений характер людини.

Тими двома підставами вими науками, перше: Що свяге Письмо є одиноким джерелом віри та регулятором життя, друге, що чоловік оправдується лаской, творить головну чертту евангелизму. Так вірують евангелики лютерани т. зв. августбурської конференції, так вірують і кальвіни, цебто реформовані, або евангелики гельветського віроісповідания. За те своє переконання в справі віри, евангелики виступають із католицької церкви, бо хто подіяв евангельське розумінни віри не може ніколи погодитися з тим, що навчає католицька церква і приказує терпіти за непомильну правтину: перше з католицьким навчанням про папу і церкву, зовсе з наукою про т. зв. заслугові вчинки, третє, з навчанням про відпусти, четверте з навчанням про взивання святих, пяте з наукою про таїни, шосте з наукою про чищу спокій, семе, з наукою про літургію восьме, з наукою про чистилище.

В. Ф.
(„Українська Реформація")

Кличний евангелик повинен розвивати сам і обертати передплатників своїх священників і приєднувати на „Евангельську Правду"

„Євангельська Правда" це є правдиво-християнський часопис, котрий проповідує Правду Божу.

Р. Гіл

СВЯТЕ ПИСАННЯ

(Скорочено)

П. Борган в одній з своїх книжок каже: „Жолудь є чудесною річчю Ви можете порахувати скільки жолудів на дубі, але ви незможете порахувати скільки дубів є в жолуді. Простір є чудесною річчю, бо він є мініятюрою безмежности Час є чудесною річчю, бо він є мініятюрою вічности. Б'бліа є чудесною річчю - бо це є кишенькове видання найвищого життя усього і думки Божої". Ці повідомити нас. Сестра Марія Лесюк походила з Буковини.

В старім Завіті Христос приходить в пророцтвах, в Евангеліях Христос історій виправе, в Діяннях Христос спасає, в Посланних Христос воскресення дає силу і відкривається в серцях, та в Відкритто Христос Слави церкве - Біблія говорить про Христа з початку до кінця.

Що є таємницею цієї єдности в структурі, історії, пророцтвах, доктрині, науці і духовій одноманітности? На це може бути лише одна відповідь. Христос є її темою і її автори намагаються відкрити Його та представити видатні моральні і духові доконалости Христа.

Іван Веслеї висловив дуже глибоку думку про Біблію. Це є одна з найкоротших аргументів на користь Біблії. Він сказав: „Вона має бути виняходом або добрих людей, або ангелів, або знову злих людей, або бісів, або Бога Біблія немогла бути виняходом добрих людей або ангелів Бо ждеш з них не зміг би і несхотів би пищасти книги, в котрій увесь час вав би обманювати казуючи: „Так говорить Господь". Не могли її написати і злі люде або біси, бо вони немогли б написати книги, що наказує усі обовязки, заборонює всі гріхи, та присуджує їх власні душі на вічну погибель. Тому вісе, з наукою про душу спокій, семе, з наукою про літургію восьме, з наукою про чистилище.

Що є таємницею цієї єдности в структурі, історії, пророцтвах, доктрині, науці і духовій одноманітности? На це може бути лише одна відповідь. Христос є її темою і її автори намагаються відкрити Його та представити видатні моральні і духові доконалости Христа.

В Старім Завіті Його передсказано, Його відкрито в чотирьох Евангеліях, проголошено в Діяннях, принято в Посланіях та Він є-пануючим в Одкритто.

В старім Завіті Христос приходить в пророцтвах, в Евангеліях Христос історій виправе, в Діяннях Христос спасає, в Посланних Христос воскресення дає силу і відкривається в серцях, та в Відкритто Христос Слави церкве - Біблія говорить про Христа з початку до кінця.

Але є три легких іспити, що нами можна випробувати кожну книгу і винайти чи вона є книгою для усіх віків.

Перше це є циркуляція. Скільки Біблій продається? Біблію друкується від 1450 року Усього надруковано 600, 000,000 примірників Біблії, лише минулого року було надруковано 30,000,000

З усіх інших книжок світа найбільше продажів мала одна книга, що її вийшло лише один мільйон пятсот тисяч примірників.

Другим іспитом є питання, як довго книга лишається популярною? Пригладайте собі найбільш поширену книгу, що її купувалось десять років назад, тепло про неї зовсім забувають, але Біблія на протязі 1900 років не тільки не втратила своєї популярности, але навпаки її читає тепер більш людей ніж як будь іншу книгу

Третім іспитом є питання, на скільки мов переведена ця книга?

Гомера було перекладено на 20 різних мов. Шекспіра перекладено на 40 мов, але Біблію перекладено на більш ніж 1000 мов і діялектів

Ісус Христос ніколи не написав симфоній але Його церква є поодинокою релігією, що має музику, котра сягає найвищих сфер. Він ніколи не малював малюнків, але навколо Його всеї зібралась найтехнічніші артисти усіх часів. Христос не написав книги, але найвизначніша книга на світі написана про Нього і література світа найкраща, коли вона дістає своє найбільшого наснаження з книги, що Він її дав.

Чи ви хочете знати про основи цівільного уряду? Тоді читайте книги Мойсея. Чи Ви хочете пізнати Славу Божу, що відкрилася людству? Тоді читайте пляхотні проповіди Ісайї, натхненого пророка. Чи ви хочете знати опов'язання про найбільш чудове життя, що його коли небудь хто небудь жив? Тоді читайте біографію Матея, Марка, Луки і Івана.

„СЛАВА БОГУ НА ВИСОТАХ, НА ЗЕМЛІ СПОКІЙ, МІЖ ЛЮДЬМИ ВДОВОЛЕННЯ"

Так співали ангели звіщаючи прихід Господа Ісуса народженого 1942 років взад. Ці старі слова правди завжди милі серцю віруючих людей. Віруючі в стародавні часи надіялись на обітницю Божу (Дієзія 7:37) і дожидали другого Мойсея.

Щоб звістити прихід Спасителя ангели співали пісню „Слава на вишинах Богу". Одним з значних дих слів є напімення, що Бог повинен мати перше місце в цілому житті, що Бог повинен бути найперший в нашій кожній думці і праці. 2 Мойсея 20:3.

Ангели так само проголосили про прихід спокою на землю: „А на землі впокій" (Лив Івана 14:27). В час приходу Ісуса Христа в світ Римська Імперія була найсильнішою в світі і під її панованням на якийсь часть зупинилися війни ,поміж окремим державами і в Палестині

Проте ангели мали на увазі інший спокій. Вони оголошували про почин духовного спокою-в серця людські, без котрого неможливий жодний і інший спокій ни мир

Поміж ангелами перед віру в Христа мало повстати благословлення. Христос прийшов в цей світ, щоб дати людям [redacted] щоб вони мали життя і надто мали

Бог бажав спасти людський рід від всякого гріха (1 Мойс 3:14) і дав йому обітницю про знищення всякого гріха. Він сповнив її в Христі Ісусі (Тимоф. 1:7) 22) Але тоді не можна мати ані спокою Христа і Вісного закону. Бо спокою не може бути поки гріх панує в серці. Ніякий спокій не може бути поки гріх панує в серці. Ніякий спокій не може бути поки гріх панує в серці. Ніякий спокій не може бути поки гріх панує в серці.

Ісус Христос прийшов на землю, щоб спасти нас від гріха. Він сповнив Свою обітницю. Він спасає нас від гріха. Він спасає нас від гріха. Він спасає нас від гріха

І.К. Шрайок

ПОХОДЖЕННЯ ОДЯГУ СВЯЩЕНИКІВ

(Скорочено в перекладі)

На протязі перших пяти сто літь нашої ери християнські священнослужителі немали окремого одягу, котрий відрізняв би їх в.д інших. Нетільки що нема і спомину про окремий одяг, але є дані, що вказують на протилежне.

До часів імператора Константина нашої доби небуло тепер шого для Христян і окремо для провідників робити себе відзначними від інших, зогляду на жорстоке переслідування. Навіть потім як Христіянство стало державною релігією, спочатку небуло замітно якої будь зміни в цім звичаї і священики зодягались так само як і всі інші. Перша звістка що до зм ни одягу з тих часів доводить, що церковна влада була проти того. В 428 р. більш ніж сотлітя відмінне по наві.ьнім Константина, папа Целестин, писав до одного єпископа в Галії, докоряючи йому за поношення одягу, що відр жнив його від інших. Він писав: „Ми повинні відрізнитись нашим знанням, а не одягом, нашим поводженням а не нашим убранням, чистотою душі але не дбанням про наші особи". (Дивись: Mansi, Conc ha Vol. IV., p. 465)

Одяг священнослужителів почав рязнитися в одягу загалу вже в семім і шестім столітях, прийнявши в околицях Риму. Коли ця зміна прийшла, то її ніяко зовсім не було по в документи священики від загалу. Зміни повстала тому, що побожні вірюючі нелюбили бачити тої коли священики. Ніякі варвари, що повели його перейшов за гал, але серед людей було досить сильне упередження проти того щоб священики носили ей одяг. Отже головною причиною цього упередження був побожний страх при думці, що священики мали вистав ити незкритими свої голі ноги. Тому під впливом публічної опінії священики продовжували одягатись в римську тунику і тогу, в той час як за галу перейшов більш зручний одяг варварів. На ході пов ставіння різниці поміж одягом загалу і священнослужителів була повільнійша, до впливи варварів там були менші.

В другій половині середніх вжків одяг священнослужителів був урегульований канонічним законом, а богатьома додатками місцевих синодів. Найвище їх строго каралося, як ми не одягались згідно правил.

Старі римські тупіки і тоги були потім вишиті побожними позолотою із різними додатками і врешті витворився церковний одяг священиків, такий як його бачимо тепер.

Звичай священиків одягались в спеціальні одностої навпевно не походить від апостолів. В перші століття іспованя церкви різниця в одязі поміж єпископами-пресвітерами з вірюючим була цілком неможна. Не тільки на вулиці, але так само і під час богослужіння священнослужителі мали на собі такий самий одяг, як і решта присутніх. В цім вони мали приклад для себе від самого Господа.

Ісус Христос і його ученики завжди вживали одягати священиків в окремі одностої. Сталий розвійтий ритуал вимагав спеціяльного одягу для священика під час відправи. (Цей одяг немає нічого спільного з одягом сучасних священиків Риму.)

Посилаючи двинадцять а відтак сімдесят. Він дав їм найбільш детальний наказ, що включав навіть згадку про сандалі і плащ але ані пів тої, що не вільно іншого разу не можна навіть знайти натяку на якийсь окремий релігійний одяг для апостолів або учеників Христа.

Коли Христос говорив про тих, що носили такий окремий релігійний одяг в Його час, то він їх суворо осуджував. Він назвав тих, що носили філактерії, та побільшували полу свого релігійного одягу, лицемірами що шукають слави від людей.

Він навчав що єдиа пічметь ся по вдяку а не показ ю ть мішках." Щоб вірюючі людина не потребує окремого одягу. Бо релігійний одностій частя стає покровом лицемірства.

(В Старозавітні дні храмова відправа і всі жертвоприношення були прототипами Христа і Його праці. Одяг старозавітніх священиків був частиною цього прототипу. Коли впокорство сповнилось в Христі, то вже небуло більш потреби продовжувати символи і тому священики вже непотребували а ні приносити жертв, а ні носити окремого одягу. Ред)

В ПРАВОСЛАВНІЙ ЦЕРКВІ В КАНАДІ

Православна церква не є а повні християнською, бо вона має в собі поганську мішанину Люди приходять до такої церкви без Христа і без Христа виходять, коли хочуть заходять, і коли хочуть виходять з церкви. Вони не читають Христової Євангелії ані писання Св. Апостолів з розумінням. А як читають то на тім читанню все нічитають. Правдивого поклонення вони не можуть мати бо як священик, старші церковні браття, дяк, церковні сестриці, всі заняті церковними традиціями та бігають в часі богослужіння по церкві і не дають ні старшим ні молоді спокійно молитися. Послухайте: Я в своїй подорожі мав спосібність зайти до православної церкви, і там я побачив, що все стоїть на ногах, стоять около 3-х годин.

Коли починається богослужіння, то старші браття і старші сестриці починають роздавати свічки, але це не свічки, а помальовані патинки, тільки на вершку знаходиться маленька свічка. Коли старший брат набрав цих патинків на руку і почав роздавати ці патинки, то багато старших осіб не хотіли брати до рук, а молодіж цілком відмовлявся брати ці патинки. Декотрі потримали ці патинки, потім знов старші браття забирають ці патинки з людських рук і може за яких 15-20 минут знов ці патинки розносять. Це робиться на колоніі

Молодіж сердиться на ці патинки, виходить на двір і лі.ь ною порою ходить собі поза церквою і курить папаетки, а зимовою порою, то виходить з церкви женився з одною православною дівчиною, бо на фармах можна знайти гарних дівчат.

І коли другий прав. священик

(Докінчення на ст. 7)

HEALTH FOR EVERY DAY

by Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

A good New Year

Are you going to have a quiet talk to yourself this New Year's Eve? Yes. For it would be the right thing for you to do. Think over the year that is just closed. Think over the year. Of all you have done. Of all you have got. Of all you have given and of all that others have given to you. Think over your mistakes. How could you have avoided them? How can you avoid making theese mistakes again in 1944? How?

Perhaps Victory and Peace will come in 1944. "In Remembrance of those who made the Great Sacrifice, O God, make us better men and women and give Peace in our time".

That was the prayer of the Archbishop of York when he came to visit us in Canada some time in 1918.

This is our prayer again today that God would make us fit for Victory. Gather your children round you and tell them so that they can understand.

A Holiday

We want to make New Year's Day a Happy Holiday for the children. Take them somewhere that they can enjoy themselves. Are they fond of animals? Take them to see some animals. There may be a Zoo near you. Or is there a farm near you? Farm animals are always interesting. Or do you live in a city? Then perhaps the children do not know a horse from a cow. Introduce them and tell them about the farm animals you have known and their names. I hope your children are fond of music. There will be a Church near you with a fine organ. Go there on Sunday and sit down in the front of the church when the service is over and the organist is playing the Recessional. When that is over ask him or her what day evening the choir has its practice and if you can bring the children early in the New Year to sit in the back of the Church and listen? That will make you love music and I hope you do. Music is good for everyday health. We don't have enough holidays in this country. Holidays are good for health. Make the best of them and don't let the children miss one.

THE 100% LOYAL CANADIANS

By Honore Ewach, B. A.

Canada is a wonderful country to live in. It is the land of opportunity and promise. Canada's potential riches have barely been scratched on the surface. There are just about 12 million people living on some three million and a half square miles of territory. There is plenty of work here for all the enterprising and willing hands. Besides, Canada has a democratic system of government, providing equal rights and opportunities for all her citizens. And though Canada's population consists of people from many racial groups of Europe, basically all Canada's citizens are loyal.

Still we hear now and then a voice of doubt, if all the Canadians of European origin are loyal Canadian citizens. Books and articles still appear questioning the loyalties of those or that racial group in Canada. There is only one main reason why such doubt still exists. Canada still lacks the necessary spirit of neighborliness. The different racial groups of Canada have to learn yet to understand and appreciate each other.

I have met several Canadians of British origin who are also of the opinion that the various Canadian racial groups should be brought together in some kind of a common organization, so that they could get better acquainted and be able to contribute their cultural treasures into the common cultural treasury of Canada. The idea is splendid. Yet it is usually approached from the basically wrong side. In most of the cases the Canadians of British origin forget that they should act not just as the conveners of the representatives from the various racial groups of Canada, but as the hosts.

It is up to the Canadians of the British origin to make the other racial groups of Canada feel being at home. It is absurd, for instance, for a Canadian of Czech, Ukrainian, Russian, Hungarian, Icelandic, or Norwegian origin to come to a Canadian of British origin and say, "Oh, let's be good neighbors. I like you so much." Any man who of would act like that might be treated just as an insolent intruder. But it would be so natural for the Canadians of British origin to open their doors wide for the neighbors of non-British origin to come in.

It is much easier, for instance, for a Canadian of British origin to get a job or position in Canada because even his very name serves him as a recommendation. So it should be the duty of every Canadian official and employer to give cordially all the help possible to a man in search of work whose name is of non-British origin. That is one of the ways to cultivate the spirit of friendship and neighborliness in Canada.

Yet, in spite of the lack of consideration from some of the Canadians of British origin, we, Canadians of non-British origin, are all loyal Canadians. You can find thousands of us in all the branches of the Canadian armed forces. We fight in defense of Canada because we are Canadians. What else can we be? Most of us have been born, raised, and educated in Canada. Canada is our permanent home. This is the only home we have. So, why should we be not loyal to Canada?

It is but natural for the Canadians of British origin to talk now and then of England, of Scotland, and of Wales. It is but natural for them to have brotherly feeling for all the people in Britain. It is as natural for the Canadians of Czech origin to think of their racial cousins in Europe. It is as natural for the Canadians of Jewish origin to think of their racial cousins in France, England, Germany, Russia, and Ukraine. It is also as natural for the Canadians of Ukrainian origin to wish well for their racial cousins in Europe. No man is worth much who forgets easily his ancestors and their cultural treasures.

Out of the 305,000 Canadians of Ukrainian origin already over 200,000 were born and raised in Canada. All of them are 100% loyal Canadians. And such are their parents. It is Canada that the Canadians of Ukrainian origin are all loyal to. There is at present not a single State on the Continental Europe which could claim as their protector. They have serious grievances against Poland Russia, Roumania, Hungary, Germany, and the former Austria. All the named States of Europe have maltreated Ukrainians at one time or other. All of them would like to dominate at least a province or two of the rich Ukrainian soil. And all of them try their best to keep Ukraine down from gaining her sovereignity. This is also one of the reasons why the Canadians of Ukrainian origin are heart and soul loyal only to Canada and the British Empire.

New Pathway

У ПРАВОСЛАВНІЙ ЦЕРКВІ В КАНАДІ

(Перенесено зі ст. 6)

блукає в шодінній темноті духовно замучений, оточуючи багрянищим лабіринтом. Цивілізе час, і тепер вже є, що наш український народ незабаром звернати своєї уваги на свято „різдвяні" і на всякі церковні форми Наш народ знає почути голос Христа Христа заклик, як завжди тривався того що наші діди, прадіди тривалися. Христа клич нашому укр народові потрібно Він цього прагне як олень у пустині без води. А ви його обкормуєте і показуєте нашому народові Византію Вклайте Византію назад, що вона нам силою надала. Христос не прийшов з Византії, але з Вифлеєму.

От чому наш укр. народ як приходить до прав церкви і до католицької, чує себе лишеними, і журиться, і дивиться на свій годинник. Я свято вірю, що якби тут був Христос, і Його Євангелія, і ця Євангелія-Христова наука знаходилася в людських серцях, то певно що наш народ не мучився би.

Чому прав.-церковні члени не відносяться любляно до своїх священиків? Тому що церковні члени не мають в собі чистого християнства, бо не було кому цей народ виховати. Бо если людина поважає себе, то певно що буде мати повагу і до свого священика Євангельські Христіяне мають до своїх проводирів пошану, бо вони не бавляться в церковних традиціях, але проповідують до свого народу Христа, Христову Євангелію. Вони в своїх церквах не бігають по церкві і дають людям патинки-дзучки-свічко, що може загасітись коли небудь. Вони приходять до своїх церков і мають в лавках Біблії, духовні чудові пісні. Ці люди не будуться, бо вони заняті духовними річами.

Г. Полорний.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

WHAT SHELL WE GIVE HIM ?

New Year's had come but midst all the festivities Jack and Judy did not forget their Christmas Eve resolve to find out how they could make a better gift of their hearts to the Christ whose birthday they had celebrated. To help them do this they had decided to find out all they could about others who had really made such a gift and report their findings to their Mother.

"Here we are Mother. Are you ready?" called Jack and Judy. "Yes" said Mother, "I'm ready and I'm wondering who you are going to tell me about to-day".

"Jack chose him, because it was Jack who really started this. But I've got someone for next time". said Judy nodding wisely.

"That seems fair," said Mother "Tell us who it is, Jack."

Judy, the irrepressible, broke in once more. "Oh, Mother, you know how crazy he is about Indians. Well he found a man who lived a hundred years ago who loved them too."

"Who's telling this story," interrupted Jack. "First thing you know Judy, you'll be telling it all." Judy clapped her hands over her mouth, "All right, I'll be quiet, but hurry up."

"I chose James Evans." said Jack. "He helped the first Canadians so I thought we might think about him first." "That is a good idea," said Mother "but I am afraid I do not know much about him. Did he always live in Canada?"

"No, he was born in England, wasn't he, Jack?" said Judy. Jack nodded. "His father was a sea captain and when James was eight years old he wanted to stop school and go to sea. His father didn't want him to but he coaxed and coaxed, so finally what did his father say Judy?"

"Very well, my lad, if you must go, you must. You'll sign on as cabin-boy next voyage." "His Dad thought it would cure him," continued Jack, "but at first he was disappointed because James seemed to enjoy it and the other sailors said 'Born sailor, he be'. After two years though he was ready to quit and go back to school." "When he finished school, James Evans just could not decide what he wanted to be." said Judy. "His father decided for him for awhile." said Jack, "He apprenticed him to a grocer in the village. It didn't look then as though anything very exciting would happen to him. It was while he was an apprentice that he decided, just like we did, that he must make a gift of his heart to Jesus." "He wondered how to do it too." said Judy. "He dreamed about doing great things in far-away lands but meanwhile he taught Sunday School and helped in his Church at home."

"Then," continued Jack, "when his apprenticeship ended he went to London."

"Don't forget Jack," broke in Judy, "that by this time his father was living in Quebec, Canada."

"I'm not forgetting. His father wanted him to come to Canada and finally he was persuaded. He found the stores in Quebec in the 1820's very different from those of England and that school teachers were more needed than expert grocers."

"So," continued Judy, "he began to teach boys and girls to read and write and do arithmetic in a little school house made of cedar logs." "The children taught him some things too," said Jack. "They taught him to hunt and fish and to paddle an Indian canoe. Then one day a minister visiting the school said to him, 'You are just the man the Ojibway Indian boys and girls need to teach them at the Mission at Rice Lake, Ontario, to help them grow up to be true followers of Jesus Christ.'"

"James Evans was married now," said Judy "Both he and his wife felt that not only the Indians but God was calling them to this new work and that they must go. They went. For a while they lived in a tent but they got the Indians to help them build a house and working with them they learned the Indian language."

"Very soon," continued Jack, "the Hudson Bay Company who depended on the Indians for furs found that the Indians were drifting southward. When they investigated they found it was because the Indians of the north west wanted to learn about the white man's Book and the white man's God. The Company asked the Wesleyan Missionary Society if they had a good man who could go to bring the message they wanted to the Indians of the northwest. Only one name was suggested — James Evans."

Phillip Parhuto member of Ukr. Presbyterian Congregation in Toronto, joined the R.C.A.F.

Therefore one day James Evans received a letter telling him that the Hudson Bay Company want ed a man to work among the trappers. He read the letter to his wife. She said — "Jack paused looking at Judy who finished - "You'll go, James, of course."

"Where was their new home to be?" asked Mother.

"Norway House, ten miles north of Lake Winnipeg," responded Jack proudly. "It was some trip, 1,500 miles by steamer, about the same by canoe and their furniture had to go all the way to England, back by boat to York Factory than three of four hundred miles by canoes and portages to Norway House. It must have been exciting for when they got there they found lots of Indians, fierce Blackfeet, mountain men, and a great many Crees."

"They had to build another house, this time the Crees helped them." said Judy.

"While they worked James Evans told them stories of Jesus. They called him Ay-u-mi-a-oo-ke-mon which meant 'praying master'."

"He travelled far and wide with the Message." said Jack "But there was one great difficulty. The Crees needed the Bible in their own tongue and the ability to read it. Do you know what he did?" "I do," said Judy "There were thirty-six sounds in the Cree language and he made thirty-six signs to represent them. From the signs he could build up words which the Indians could learn to read in a short time. Then he was able to translate the Bible into their language.

"That is interesting. said Mother. "But how could he ever get printing done: He would be thousands of miles from a printing press."

"He wasn't stumped." said Jack. "First he made little wooden models of the signs, then clay casts of them. He begged the lead lining from the tea chests of the Hudson Bay Company, melted the lead and poured the molten lead into the clay casts and there was his type. They made ink from sturgeon oil and chimney soot. Then there was the question of paper."

"I know what they used for paper." said Judy. "Birch bark. The Indian women stripped the bark from the trees and cut it the right size. Then when it was printed they stitched the sheets into deerskin covers."

John went on. "The Indians simply flocked to James Evans to learn to read and to see and handle the Bible in their own language. He was a wonderful friend and teacher. He made a real gift didn't he?"

"Yes," said Judy." "And many others have too, we're going to learn a lot. It is my turn next time to tell about somebody." Jack smiled. "You weren't altogether silent this time, were you?" Judy laughed. "Oh well, I'll let you say something about the one I choose but we will keep who it is surprise for Mother."

Louise Reith

НАГОДА ДЛЯ БІЛЬШОЇ НАРОДНЬОЇ І РЕЛІГІЙНОЇ ПРАЦІ

Українська Пресвітерська Церква в Торонті плянує ряд радіо передач для Східньої Канади і Злучених Держав, що безперечно будуть корисні не тільки з релігійного, але й з нарадньої точки зору. Ті із наших читачів, що можуть співати тенором можуть мати нагоду до більшої народньої праці, як що зголосяться до церковного хору. За інформаціями проситься звертатись до редакції „Евангельської Правди"

Українська Пресвітерська Громада в Ошаві, Онт.
486 Simcoe St. South
Пастор: І. Яцентій. Дірігент хору Гром. С. Гура
Органіст Степан Салмерс.
Богослужения о 11 год рано кожної неділі
Недільна школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо.

Ievanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік V. Число 2 — ЛЮТИЙ, 1944 — FEBRUARY — Vol. V. No. 2

By permission of Sunday School Times

ІДІТЬ, БО ВЖЕ ВСЕ ГОТОВЕ. ЛУКИ 14:17.

1 — Це є звичаєм і правилом у Бога мати все готове, чи то для своїх створінь, чи для людей. Бог ніколи не запрошує гостей, а від так готовить для них прийняття. Він приготовляє усе наперед в найменших деталях і коли все готове, тоді Він запрошує, гостей. **Так було в дні сотворіння.** Спочатку Бог сотворив світло, землю, воду, повітря і коли все було готове для рослин, Бог сотворив рослини. Бог не сотворив рослин, коли не було води, або бракувало повітря, чи світла. Так само Бог сотворив птахів, і всілякі звірята лише коли для них була готова пожива, коли земля вкрилась рослинами. Небуло так що звірята мало чекати поки з голої землі для них виросла б трава і інша пожива. Коли все було готово тоді Бог сотворив людину. Бог насадив сад для неї біля чудової ріки повний плодів для поживи і квітів для краси. Коли все було готово для рослини, каже Бог: нехай проросте биляя травне. Коли все було готове і бачив Бог що добре, Бог сказав загарйте води, виведи земле душу живу і світ наповниться всіляким творивом. Коли все було готове і бачив Бог, що було добре, як вінець усього творива Бог сотворив людину і приготовив місце для неї де нічого не бракувало.

Нізнише Бог звіздри перше приготовляв усе, а від так сповнив свої плани. **В дні Ноя,** перше був збудований ковчег, усі творива зібрані до нього і коли все було готове, каже Бог до Ноя „Увійди сам і весь дом твій у ковчег".

Перед тим як Ізраїль прийшов до Єгипту в дні голодної, Бог приготовив для них усе наперед. Він послав перед ними Йосифа, що стався найблизчим до трону Фараона. Коли прийшов час голоду в Ханаані і Ізраїль прийшов в Єгипет, усі річи були готові для них і їх прийняття. **Коли Авраам подорожував** в Ханаан, то Бог післав його туди не раніш ніж усі річи були готові: „Не сповнились бо гріхи Аморіїв і досі".

2 — В такий же спосіб Бог приготовив для всіх людей великий бенкет благовісти „Ідіть, бо вже все готове". Велика жертва відкуплення вже принесена. Христа віддано на смерть за нас і розпято. Джерело для очищення повно Рятого крови. Бог дав вже Духа Святого. Ідіть, бо вже все готове.

3 — В цім запрошенні важно не те чи ви і я готові, але те, що Бог готовий прийняти нас. Неважно, чи ми відчуваємось готовими йти чи ні, важно, що велика вечеря приготовлена Богом для нас: Прощення гріхів, безсмертя в радости, перемога над гріхом, побіда над страхом і смертю. Тому не кажіть: Сьогодня я не відчуваюсь що я можу відкликнутись на запрошення, я не відчуваю потреби молитись. Тоді дивись це є як раз найслухнішій час для молитви. Чи ви відчуваєте тягар на душі, горе, біду і думаєте, що ви маєте чекати на кращий настрій, то знайте, що це немає значіння для запрошення, навпаки це є найбільш слушний час, щоб відкликнутись. З запрошених на царський бенкет були не готові ті хто мали забагато поля, другі мали забагато праці, інший мав розваги перед собою. Але цар наказав слугам йти на дороги й на узлиці городські і закликувати убогих, калік, кривих і сліпих. Як раз тих, що немали нічого такого, що дало б їм право сказати: Поле купив я, то мушу піти подивитись. Декотрі з цих калік не тільки немали матеку, а навіть і очей щоб дивитись, і це спасло їх. Другі калики і криві, як щоб і мали волів, то немали б сили орати ними. Бог приходить і спасає тих, що є найбільш безпомічні, не тих, що кажуть ми маємо свою власну правдивість і Христової нам не треба. „Не значне світу і погорджене вибрав Бог, і те чого нема, щоб те що є, у ніщо обернути" (І Коринтян 1:28). „Ні, не мудрі світа вибрав Бог, щоб осоромити премудрих, і безсильне світа вибрав Бог щоб осоромить потужне".

Тому на свій бенкет Бог запрошує вбогих, сліпих, кривих, калік, всіх тих мого, гріх знівечив і обрабував і для них милосерний Господь приготовив богацтва свого милосердя, що про них вони і не мр ялн

Ідіть, бо вже все готове. За для добра своєї душі не пробуйте відпрошуватись, бо ви відпровалуєтесь від життя на певну і жалюгну руйну. Навпаки прийміть це милосердне запрошення, як його прийняв митник: „Будь милостив мені грішному Господи", як його прийняв розбійник на хресті. „Помяни мене Господи, коли прийдеш в царство твоє.

С. П.

Велич Божого всесвіту

Над прірвою в міряки
Повставлих світів
Ось лине мій човник
На крилах вітрів.
Проплинши глибини,
Свій якір закину,
Де відних життя вже мовчить,
Де світові межа лежить.
Одна за одною
Ось зорі встають
И шляхом вековічним
Розмірно ідуть
У блесках-забавах,
До мет, що в темрявах.
І знову беззірний простір
Навколо оглядує зір.
Від вікру і світла
Шівдкіший мій лет.
З відвагою!
В обшар хаосу! вперед!..
Але, де погляну — .
Як хмари-тумани,
Клубляться мамстні світи,
Й човнові їх меж не знайти.
Ген бачу — плинець
Насупрітки спішить..:
„Мандрівче,
Куди і за чим ти? — кричить.
— Проплинши глибини,
Свій якір закину —
Де відних життя вже мовчить;
Де світові межа лежить! —
„Даремно! віки линь
— Кінців не знайдеш!
Я вигляднв очі,
Шукаючи меж..
Хай розум кориться,
Хай думка смиряться:
Даремні зусилля — збагнуть,
Куди ті безмежжя ідуть!

З. Шілдера

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ВІН ЗАСТУПИВ СОБОЮ МАТИ

(Кавказька пригода)

В часи російської експансії на південне, гірці Кавказу було дуже обережні під проводом військового з релігійного ватажка Шаміля. Про нього ходить серед кубанських козаків чимало оповідань, та його пам'ять ще і досі живе серед горців.

Він прагнув підняти життя свого народу на вищий щабель, та видав цілий ряд законів. Одне з його розпоряджень відносилося до хабарництва, що було незвичайно поширено. Він рішив це припинити та уставив кару: сто ударів батіжками для кожного кого спіймають в цім злочині. Але перший злочинець, що його спіймали в хабарництві була його власна мати. Коли Шаміль довідався про це то страшно засумував. Він невиходив з матери декілька днів, та проводив весь час в пості і молитві. Коли він знов вийшов до народа, він наказав, щоб привели його мати і почали екзекуцію. Виконницю було наказано і її почали карати нагайками. На п'ятім ударі Шаміль наказав звільнити свою мати.

Але тоді він оголив свою спину і наказав екзекуторам кинчити кару на нім. Решту 95 ударів, що належались його матері він прийняв на свою спину.

Як щоб Шаміль не покарав своєї матері, то пізднім Шаміли мали б добру причину нарікати на нього і говорити, що Шаміль не є справедливий провідник. Що хоч він і любив свою мати проте не дотримав свого власного розпорядження.

Шаміль не хотів карати свою мати фізично; знайшов кращий вихід, маючи всю кару він взяв на себе. Наказ був виконаний, та пізднім Шаміля немали причини нарікати і безперечно во ціи же стерегались хабарництва як огня.

Цей випадок може служити в певній мірі ілюстрацією нашого відкуплення в Христі. Ми всі согрішили. Багато разів ми переступили Його святий закон та зневажали Його заповідь. Закон оголошує, що плата за гріх — смерть. (Езек. 18.14).

„Кожний бо, хто увесь закон заховане, та согрішить в одному, стаєтеся у всьому винувати". (Якова 2:10) Що тоді мало статись з нами? Чи не було якого способу щоб нам спастися? Хоч Бог ненавидить гріх повною ненавистю, Бог любив і любить грішника незрівнянною любовю. Це завжди було і є Його бажанням

„Щоб усі люде спаслися" (1 Тимотея 2:4). Як він міг простити переступник в закону і зістатись праведним? Справедливість вимогала кари переступників, любов Божа жадала прощення. Своєю смертю Христос примирив справедливість і любов. Вимоги закону були задоволені. Христос стався грішником за всіх винуватих і поніс на собі повну кару. „Заплативши довг закону Христос відбув право спасти „приходящих через Нього до Бога". Тому кожний грішник що з вірою приймає жертву Христову, тим самим дістає прощення і залишається при ведності Христовою

На жертві Христовій будується сміливе і милосердне проголошення: „Віруй в Господа Ісуса Христа і спасешся ти і дім твій".

ЛЮБИ БЛИЖНЬОГО СВОГО ЯК СЕБЕ САМОГО

Мадам Цзян Кай Шек оповідає про героїчний вчинок одного хлопця під час землетрусу. Хата хлопця знаходилася на горі і він бачив з гори, поля засіяні рисом, працюючих на них робітників і беріг моря. Але ось він відчував тремтіння землі і бачить, як в далі море відступає від берегів, подібно до величезної звуглі, що готовиться до скоку наперед. Він знав що цим скоком наперед буде величезна морська хвиля, що зале усю низину.

В долині він бачив сотки своїх сусідів за працею, вони мали погинути. Що робити? Треба було зібрати всіх їх негайно на гору. Його житницці з рисом були суті як тріски. Не вагаючись він підпалив свої житниці і став бити в гонг, що висів під стріхою. Його сусіди в долині побачили дим і вогонь і кинулися йому на пом'ч. Тоді з безпечного місця на горі вони побачили як величезна морська хвиля заливає їх поля, котрі вони тільки що залишили.

ПЛОДИ КАТОЛИЦИЗМУ В ПОЛУДНЕВІЙ АМЕРИЦІ

„Сандей Скул Таймс" наводить наступні цікаві факти. „Неможливо заперечити фактам що ясно доводять характер плодів Католицизму поміж індійськими племенами в Америці. Чотириста років назад Римо-Католицизм був вкоренений індійцям полудневої Америки силою меча. Як тільки принис Католицизм індійцям за 400 років? Не так давно я говорив з визначним адвокатом, що належав до впливових кол в Перу. Ми почали говорити про індійця. Адвокат сказав: „За часів Інків (це до їх навернення силою на католицтво), вони були народом, що любив чистоту, мали добру пошану та були гідним народом, в супереч тому, що вони поклонялись сонцеві та приносили часом людей в жертву. Тепер вони зубожіли, здегенерувались та розпались

в цілковиті дегенерати, котрі поклоняються ідолам зробленим з гипсу та дерева. Було о краще для них, як щоб вони поклонялись як і раніш сонцеві!" Це є правдою. В імперії Інків, індійці в Андах були першокласними ремісниками, вони були, в великій мірі досвідчені в астрономії. Лінійство і бідність були незнані серед них. Каліки, слабі і старі люде мали добрий догляд. Населення огородів і хлібопашество стояло на куди вищім щаблі ніж в 1942 році. Ці самі індійці по 400 роках католицизму стали безграмотними, морально зіпсутими рабами на гацієндах богатих і гордих сшанських деспотів. Горівка і кока висиджали расу, що колись були так горда і сильна. Англії відносить до періоду панування католицизму свій розцвіт відносить до часу поширення протестантизму.

ПІСЛЯ НЕПОМИЛЬНОСТИ

Коли Вам священик скаже, що папа має ключі від раю і від пекла, то Ви ніяк не годні переконатись, чи він правду каже чи ні. Він не годен Вам показати тих ключів, ані Ви в цім життю не годні пізнестись до неба, щоб бачити, чи хто там при брамі стоїть з ключами в руках чи ні.

Так отже попівські твердження стоять поза границями людського знання і досвіду. Є ще й інші роди попів окрім римських, і ті мають також свої претенсії

Магомедани, Мормони, Брамани, всі ці народи (а є їх мільйони) вірують своїм попам, що ті заведуть їх до раю, але не такими дорогами як папа.

Але якби один з тих „поганських" попів прийшов до нас і сказав: - коли послухаєте моєї науки, приймете її і будете поминуватися мені то пійдете до раю; але як не приймете моєї науки, і не послухаєте мене, то підете всі в кипячу смолу до пекла — то чи не були б ми мізерними боягузами, коли б ані кілька пер перед таким ніж користи на наших землях Краще було б щоб нарід завтримав свої поганські культи, аж до часу коли він мав би нагоду прийняти правдиву науку Христову з Євангелії.

Кожний дослідник релігійних вірувань дуже легко переконається, що ритуалістичні релігії є чужородними формами поганства, що перебрали лише де які терміни з християнської науки. В такій формі вони були деморалізуючими чинником не тільки на наших землях, але і в кожнім іншім краю

Наприклад англійські історики час найбільшого занепаду Англії відносить до періоду панування католицизму свій розцвіт відносить до часу поширення протестантизму.

„Одруження — В Суботу, 29 Січня відбулося одруження Панни Стефанії Косчишин і Дра Миколи Обгловки.

Українська Пресвітерська Церква була наповнена при цій нагоді приятелями, і знайомими молодих

По вінчанні відбулося прийняття гостей в місцевій залі.

„Євангельська Правда" це є правдиво-християнський часопис, котрий проповідує Правду Божу.

НЕМА НЕПОМИЛЬНОСТИ

Коли Вам священик скаже, що папа має ключі від раю і від пекла, то Ви ніяк не годні переконатись, чи він правду каже чи ні. Він не годен Вам показати тих ключів, ані Ви в цім життю не годні пізнестись до неба, щоб бачити, чи хто там при брамі стоїть з ключами в руках чи ні.

Так отже попівські твердження стоять поза границями людського знання і досвіду. Є ще й інші роди попів окрім римських, і ті мають також свої претенсії

Магомедани, Мормони, Брамани, всі ці народи (а є їх мільйони) вірують своїм попам, що ті заведуть їх до раю, але не такими дорогами як папа.

Але якби один з тих „поганських" попів прийшов до нас і сказав: - коли послухаєте моєї науки, приймете її і будете поминуватися мені то підете до раю; але як не приймете моєї науки, і не послухаєте мене, то підете всі в кипячу смолу до пекла — то чи не були б ми мізерними боягузами, коли б ані кілька пер перед таким ніж користи на наших землях Краще було б щоб нарід завтримав свої поганські культи, аж до часу коли він мав би нагоду прийняти правдиву науку Христову з Євангелії.

Кожний дослідник релігійних вірувань дуже легко переконається, що ритуалістичні релігії є чужородними формами поганства, що перебрали лише де які терміни з християнської науки. В такій формі вони були деморалізуючими чинником не тільки на наших землях, але і в кожнім іншім краю

Наприклад англійські історики час найбільшого занепаду Англії відносить до періоду панування католицизму свій розцвіт відносить до часу поширення протестантизму.

Малий Катехизм

Питання 31. Що є звершене покликання?

Відповідь. Звершене покликання є плани Духа Божого (а), що нею Він доводить нам нашу гріховність і недостаточність (в), освічуючи наш розум в знанню Христа (с), і обновляючи наших волю (д), Він переконує нас, та дає нам змогу прийняти Ісуса Христа, котрого вільно приносить нам благовістя (з).

а) 2. Солунян 2:13. Що вибрав вас Бог від початку на спасення освяченням духа й у вірі правди.

б) Діяння 2:37. Почували ж се, поляли серцем, і казали до Петра та до інших апостолів: Що ж робити нам, мужі брати?

в) Діяння 26:18. Відкрити очі їм, щоб обернулись від темряви до світла і від власти сатанної до Бога, щоб прийняли вони оставлення гріхів і наслідня між святими вірою в мене.

ж) Езек. 36:26,27. І вложу вам нове серце й дам нового духа, й викину камяне серце з вашого тіла, а дам вам серце мясне. І вдихну в нутро ваше духа мого, й учиню, що будете ходити в заповідях моїх, та хочинити й виповняти постанови мої. Филип. 2:13. Бог бо се робить у вас, щоб і. хотіти (вам) і робити по (Його) вподоби.

з) Йоан. 6:37,44,45 Усе, що дає мені Отець, до мене прийде; а хто приходить до мене, не вижму геть. Ніхто не може прийти до мене, коли Отець, пославший мене, не притягне його, й я воскрешу його останнього дня. Написано в пророків: І будуть усі навчені від Бога. Тим кожен, хто чув од Отця і навчився, приходить до мене

ДОТЕПИ

Чоловік копав яму при дорозі. Два прохожих зупинились і стали дивитись.

„За чим ти копаєш приятелю ?" питав один з них.

„За грошима". Навколо стало збіратися більше людей. Тоді з натовпу хтось знов спитав :

„Коли ж ти думаєш, що ти добудеш гроші ?"

„В суботу", відповів робітник.

Працедавець питає апліканта за працею. „Чи ти можеш робити що небудь, краще ніж хто інший?"

Пошукуючий праці: „Так, я можу прочитати те, що я сам написав".

Увага! Увага!

РЕЛІГІЙНИЙ КОНЦЕРТ

В УКРАЇНСЬКІЙ ПРЕСВИТЕРСЬКІЙ ЦЕРКВІ

20 КЛЕРМАНТ ВУЛ.

— ВІДБУДЕТЬСЯ —

В ЧЕТВЕР, ЛЮТОГО 24-го-го ГОД. 8.30 ВВЕЧ.

Вокальні і скрипкові соля. Соло на піяно. Талановиті виконавці.

Хор виконає чудові українські церковні композиції.

Всі хто люблять гарну музику і спів не повинні пропустити цієї нагоди.

Вступ: дорослі 50ц. діти 25ц.

Ivanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES ARCHIVES PUBLIQUES CANADA

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.
Передплату на рік в Канаді і закордоном $1 00 Окреме число 10 ц
М. ФЕСЕНКО—РЕДАКТОР
Адреса редакції:
505 Oshington Ave., Toronto 4, Ont.

"EVANGELICAL TRUTH"
is a monthly journal devoted to furthering of the Gospel
M. FESENKO, EDITOR
Subscription price for one year in — $1 00
Please send subscriptions to:
M. Fesenko,
505 Oshington Ave., Toronto 4, Ont.

Поштова Скринька Редактора

Бр. І. Тимко. Белзю. Вишлемо.

Бр. И.Л. Бугаль. Зробимо як просите.

Г. Подорожний

ПРОХА ПРО ХРЕСТ

І хто не візьме хреста свого — і не піде слідом за мною *недостоен мене*

Коли хто хоче йти слідом за мною, нехай відречеться себе самого, й візьме хрест свій, та йде слідом за мною. (Мат 10-38 і Мат. 16:24. стих).

Одного разу в моїй подорожі припадково я зайшов до прав церкви в той день як православ. батюшка воздвигав дерево в формі хреста - ця церковна церемонія відбувалася около 3 години по цій довгій невотрібній традиції православ. батюшка мав промову і не забув пригадати своїм бідним слухачам Укр. Євав. Християн, котрі не хотять вірити в дерево, але вірять в Христа і в Христову Євангелію. Бо ні Христос ні Його ученики не боялися в церкві мертвими формами та традиціями, а вони проповідували свого Учителя Ісуса.

Прав. Батюшка мав сказати, що протестанти, приноровляючи хреста на котрім Христос був розпятий, в православ. вірі з своїм батюшком обтирають ні пороги — і звеличують того хреста на котрім був розпятий наш Спаситель Христос.

Я мав перед собою книжку, життя святих, що її написав католиц. піп Іван Лучка Мая. року 1891 в Львові, Західна Україна. В цій книжці описана подія про знайдений хрест царицею Єленою. Цей опис показує нам чи то правда, що цариця Єлена знайшла той самий хрест в Єрусалимі, що Христос був на ньому розпятий.

Що ця книжка описує? Під час воєнного походу Імператора Константина проти Максентія, цей Імператор одного дня почав думати над судьбой царського положення, бо в той час царські престоли дуже скоро переходили один по другім. Цей імператор почав непокоїтися.

В такім настановленню настрою духа, почав молитися до правдивого Бога, в котрого вірила його мати Єлена. будучи вже християнкою. В той самий час він серед ясного дня побачив в повітрі свічний хрест на небі з написом:

„В цім знаменню, або цим знаменем поб'ідиш". Цього імператора військо було зачудоване. Дальше цьому імператорові коли він ляг на спочинок, являється в сні Ісус Христос в такім самім знаку і в цім сні сказано йому, що з таким знаком дар певно свого ворога побідить. Рано сказав Константин закликати ремісників, і сказав зробити хрест (тільки не знати чи правосл. чи католицький. бо ці хрести різняться вигляком) і зависнути на цім хресті корогов. Цей дар має велике упование на Христа, що Він йому поможе під цим знаком хреста побідити свого ворога. Максентій старався численними жертвами просити свого поганського бога о поміч. Але Константин під хрестом побідив противника і самого Максентія казав убити Потім з великою радістю вступивши до Риму Константин цього часу приняв віру Христову, дякуючи Христу що помігь йому побідити ворога

Місцеві горожани під проводом царя, як побачили таку велику побіду свого царя зробили велику статую цього царя давши цьому царю в його руки хрест з таким написом: „Цим спасительним знаменем освободив я ваше місто від тиранів".

Нарід, так пише ця книжка, увидівши свого царя християнином почав приймати християнську віру. А Константин за таку хрестну побіду, просив свою матір Єлену щоби поїхала до святого місця Єрусалим і там винайшла те саме дерево св. животворящого хреста на котрім був розпятий Христос. Мати Єлена в 80-році свого життя приїхала до міста Єрусалиму і почала допитуватися про той самий хрест, але ніхто не хотів її сказати і показати де той хрест був закопаний Цього часу Єрусалимський Патріярх Макарій сказав щоби скликати старих жидів і питатися їх про цей хрест,

Прийшли жиди і сказали що є один жид Юда, що певно знає те місце де той Христів хрест закопаний, але цей Юда зразу не хотів сказати, але цариця сказала потримати цього жида через три дні в голоді, і як тоді як був цей жид голодний показав те місце де були три хрести закопані.

Св. Патріярх Макарій, казав знайдені хрести класти один по другім на умерлого чоловіка і перші два хрести не зробили ніякого чуда, а коли положили третій хрест на дійсний хрест-правдивий хрест на котрім Христос був розпятий.

Цариця приняла з радостю чесний хрест поклонилася йому і поцілувала його, а великий товпа народу бажала бачити цей хрест, не маючи способности поцілувати святое дерево. Тоді Патріярх стануши на підвищенім місці, і взявши чесний хрест в свої руки обернувся з хрестом на всі сторони — на всіх-захід-полудне і п'ять Євангел-і, до як би читала, то ніч і показував людям — а людяди падали на землю перед цим св. животворящим хрестом підобмаючи свої грішні руки до небе і безперестанно говорили: „Господи Помилуй". На цім місці Цариця Єлена побудувала велику церкву в Єрусалимі і цей хрест знаходився в церкві Єрусалимській до року 614

Дальше які події сталися, то я не описую, бо хто буде цю байку читати, а читає також Христову Євангелію і Послання Христових Апостолів, то певно що не буде вірити. Чому ейн. християнин не може в такі оповідання вірити ?

Православний батюшка вже не має що проповідувати до своїх обдурених, обкурених, - багранцями закритих, то знайшов еван. християн і почав страхати людей, що ніколи не читають Христової Євангелії, що ніби то вони прославляють Христа, а еван. християни протестанти опорошують хреста і не кланяються так як самий батюшка. „Я бажаю звернути свою увагу на що цілу подію опис про знайдення цього хреста на котрім Христос був розпятий. Це не є правдою, що Єлена знайшла той самий хрест на котрім Христос був розпятий. Чому ?

Бо ми можемо добре знати, що дерево як постоїть в землі не сотками років, але кілька десяток років, то це дерево стане гниле, воно струї ше і таке дерево нема способу брати в руки і носити його з місця на місце.

Це не є правдою, бо Христові ученики про це не описують, і вони в такі байки ніколи не вірили б. Цей опис говорить нам, що християнська цариця Єлена мучила старого жида голодом щоби тільки доконати своєї роботи

Голодний чоловік все буде говорити, тому бо він голодний, і ці традиції про котрі цей правосл. батюшка, говорив, так само тримають цей український нарід в голодно-ї ти, в темноті, в невірстві Треба запитати цього православного батюшки і тих віруючих, котрі тебе підмали з підлоги, як ти палав з цим прав. хрестом, чи вони знають що вони роблять ?

Або чи ці укр. праз. християне читають Біблію, і чи вони знають цього Христа про котрого ти їм проповідуєш? Правдою є, що ця товпа укр. народу не читає Христової Євангел-і, бо як би читала, то певно що не покланялабися таким мертвим річам, що не

ПРОХА ПРО ХРЕСТ

(Перенесено зі сторони 4)

мають ніякої сили. Як можна в такі річи вірити, що Єлена знайшла хрести і не знала на котрім Христос був розпятий, що Макарій казав класти кожний хрест на мертвого чоловіка, та же ці хрести були великі, троха більші як мав в своїх руках прав. батюшка. Але батюшка не має сили підобмати такого хреста, якого ніс наш любящий Спаситель Христос, бо Він падав під хрестом як ніс його на гору Голготу. Цього часу як батюшка підобмав хреста в церкві, то помагали йому два чоловіки, а нашого Спасителя Ісуса не було кому підобмити, як Він падав під великим тягаром хреста. Чи-так церковні провідники батюшки не мають гріха, що тримають наш укр. народ в такій великій темноті, вони взяли від людей Христа Живого, вигнали з своїх церков Ісуса — Того що прийшов спасати їх, а на то місце там де має бути Христос Його Євангелія — там церковна мертва традиція — там бавлення, омано людський гріх. Не в деревянім хресті спасіння — але в Живучім Христі Ісусі Господі нашім. Через Христа — Його проляту кров, Його терпіння ми отримали спасіння. Наш Господь не воскрес на хресті але воскрес з гроба і дарував нам життя вічне.

Коли Христа взяли з дерева то деревяний хрест перестав бути сизою, а на те місце Живучий Христос показав велику силу, і спасіння. Наш Господь Ісус, закликує нас щоби ми носили наші щоденні хрести — світове терпіння — страждання. Св. Ап. Павло пише до жидів листа і так говорить:

„Тим же ще й ми, маючи кругом нас таку тьму свідків, відложивши всяку гордість" і гріх, що путав нас, з терпінням біжім на боротьбу, що перед нами, дивлячись на Ісуса, починателя й звершителя віри, котрий замість радости, яка була перед Ним, витерпів хрест, не дбаючи про сором, і сів по правиці престола Божого". Жид. 12:2.

Коли би прав. батюшка більше читав Новий завіт, і розумів те що читає то він не забився б хрестом — і за що забавку не брав би в своїх членів 15 дол. за що мертву традицію.

Це правда, що багато українців йдуть до прав. церкви, і з неї виходять без Христа, бо церковні форми, церковні традиції, забрали місце там, де має бути Христос. В прав. батюшки укр. еван. християне великі вороги, - вороги його зробленого хреста, — вороги його церкви, — вороги його проводу. Але хто не дає способности Христу Його Євангелії відроджувати наш укр. народ, як не прав. батюшка. Ідучи в прав. церкви де батюшка не тримав наш укр. народ на церковних формах і традиціях через близько три години, здибаю пара. українців що не були в церкві на цім здвиганню Питаюся цих людей : „А ви чому не пішли і помагали своєму батюшкові воздвигати православного хреста." А вони відповідають : „Грішними йдуть до церкви, цілують запорошену підлогу, світять Божеві свічки, бо їм ще не видно, вони ще не бачать, а ми то все знаємо. Це значить, що вони бажають церковної реформи".

Прав. батюшка забув про ...ова І Пол Ап Петра 5:2 ст. „Пасіте стадо Боже — що у вас, доглядаючи не по неволі ані для поганої користи — а з доброго серця".

Молитовний дім-церква не є для мертвих формів і- для мертвої традиції. „Ви є храм Живого Бога" — вчив Ап. Павло. Коли входите до храму-молитви, то говоріть між собою псалмами та гимнами, та піснями духовними, співайте та вигравайте в серцях ваших Господеві. Мертва традиція — мертві форми не мають ніякої злуки, з Христом і з Його Євангелією. Ми довідуємося з історії, що перші християне не хрестялися рукою — почато що форму аж в 200 років по Христі.

Початок почитання хреста з дерева між християнами, в 326 році по Христі. В цих двох старих церковних орг. у католиків і православних так багато всяких мертвих форм, що Христу там нема місця. Буде що час, що здоровоі науки не послухають, а що своїх похотях виберуть собі учителів — ласкаві від них слухом — і від правди слух одвернуться — а до байок прихилятся. І Тим. 4:3 ст.

Кожен, хто переступає, а не пробуває в науці Христовій, не має Бога. Коли хто приходить до вас, і цієї науки не приносить, не приймайте його у хату, і не витайте його. 2.Ів. 1.9. 10. верш. Прав. укр. приймають свого батюшку до свого молитовного дому-церкви, бо вони, це не знають чи вони приносить їм Христову науку, чи науку Византії.

До нашого укр. народу одна наука приходить з Риму а друга з Византії, але Христос киче наш укр. народ до себе словами:

„Прийдіть до мене всі знемоглі та отягчені, то я вас покою вас — прийдіть до мене і навчіться від мене — бо я тихий і смирний серцем, то й знайдете відпочинок душам вашим". Тут наш Господь Ісус не кличе своїх послідователів щоби вони дивилися на Його деревяний хрест і йому поклонялися, але кличе до себе на науку, щоби не з дерева але з Його науки знайшли правдиве життя. Мат. 11:28 до 30 верш.

Так для Христових віруючих послідователів є Христос і Його Євангелія — а не мертве дерево хрест. Христос Його Євангелія має в собі живучу силу — вона відроджує — відновляє — потішає - подає великий чудовий духовий провід і життя.

Христос Його Євангелія має в собі живучу силу життя—дерево хрест, має в собі мертвоту без Христа. Христос наш Господь сказав до пр. батюшків: „Народ цей приближується до мене, губами своїми, і устами мене шанує — серце ж їх далеко від мене. Та марно вони покланяються мені навчаючи наук заповідей чоловічих". Мат. 15:8.9 Так це є правдою, що всякий людський покій на церковних зборах — про котрий Христос не учив — ні Його учениця — то цей покій є людський — а не Божий. Добре сказав один Др. Шільт з Торонта що в цих старих церковних організціях в їх церквах є повно поганства, всякої людської мішанини — де люди ніколи не знайдуть спасіння. Це правда, деж можна в дереві знайти спасіння?

Тільки Ісус Христос є дорогою й правдою й життям. — Не хрест з дерева є проводом нашого життя, але Христос — Живучий Христос котрий ніколи не умирає в людських серцях. Старі церковні організації кладуть на землю хрест і образ з похорону Ісуса — на стіл — і називають, що вони ховають Христа. Але віруючі християне, що читають Христову Євангелію, ніколи свого Живучого Христа не ховають, їх Христос ніколи не умирає, бо Він раз умер і воскрес і живе в своїх віруючих.

Ці дні старі церковні організації через цей ховання Христа, вважають без Христа, бо вони його ховають, а самі живуть без нього. Третього дня вони беруть своїми грішними руками хрест і плащаницю і носить її. Там нема Христа, Живучого Христа, бо вони не мають сили носити Христа, бо Христос має бути в їх серцях, але вони обкурені, обдурені багранцями закриті, як сказав наш поет Т. Шевченко.

Христос наш Господь учить нас, що не через хрест ми прийдемо до Отця-Бога, але через Христа — Його науку

Форма деревяного хреста походить від поган Александер Великий сказав повісити на хресті 2,000 Тирян

Александер Ямей наказав вбити 800 Жидів з їх родинами, а коли сів до обіду, то приказав повісити на хресті всіх убитих, щоби в часі обіду дивитися на них Христів якім було розпято Христа, не має ніякої спасючої сили, а вся спасюча сила була в живому Ісусі Христі. Коли ж *християне вживають знамення* хреста з дерева, металю, чи каміння, то — такий хрест лише пригадує смертні муки Христа, а іншого значіння, або сили спасючої не має, бо він не може мати, бо такий хрест зробленій є мертвою річю.

Одного часу сказав український бесідник в одній Народній Домі, що з дошки можна зробити хрест і дотато.

Св. Ап. Павло сказав в своїм писанню до Галят: 2 голова 20-6: „Я розпятий з Христом живу я уже не я — а живе Христос у мені (не деревяний хрест) але Живучий Христос, так само всі евангельські християне говорить — і практикують науку Христа. Ви батюшко не вносіть поговорення своїм слухачам, бо мені так здається, що молитовний дім не на осуду — але для проповідування Христової Євангелії, бо ни одного часу сказали що ви не маєте що проповідувати до свого народу. Навчіться від Христа, Він має багату науку. Він научить вас, що ви маєте проповідувати. Ви деревяним хрестом не відповіте укр. народ і не спасете його від неволіства. Лийте своїм слухачам чисту Христову Євангелію — не тільки її обкладки — отворіть її осередок — а тоді

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

19-го Січня ц.р. упокоївся в Бозі Бр Прокоп Бабій член Української Пресвітерської Церкви в Торонті. Покійник був загально знаний і поважний член української колонії в Торонті Родився покійний в Галичині 1864 р. і Бог благословив його довгим життям. Велика кількість приятелів і односельчан зійшлися віддати останню цьому покійному Велика капличя у погребника була виповнена знайомими,і приятелями Похоронний поїзд з авт остільки був довгий, що погребник зазначив, що порівнюючи рідко здаються вам кількість людей на погреб

Похоронне богослужіння перед в пастор Української Пресвітерської Церкви в Торонті, Михайло Фесенко. На цвинтарі в імені присутніх Гр. Лукив сказан прощальну зворушливу промову.

MYRON KRASUCKI

MEMBER OF UKRAINIAN PRESBYTERIAN CONGREGATION IN OSHAWA. KILLED IN ACTION.

Українська Пресвітерська Церква в Ошаві відбула урочисте Памятне Богослужения на спомин воїна Мирослава Красицького. Церква була заповнена по береги приятелями і знайомими покійного. Покій ний родився в Монтреалі 30-го Липня 1921-го р. В Ошаві він ребувався з родичами від 1927 р. Мирослав кінчив місцевий „Ошава Каледжіейт". В 1939 р чи ступив до місцевого 11 батальону „Тінк Редджмент" і вийхав за море в Червні 1941 р.

12-го Грудня 1943 р. Мирон Красицький загинув в боєвій акції замором. Торонтінська Пресвіт. Громада висловлює свій глибокий жаль і співчуття з нагоди цієї великої страти

o:¢:¢:o

ХРИСТОС МОЯ НАДІЯ!

В тіні хреста Ісуса
В надії стану я
Це тінь могутньої скали
В стіні серед пісків.

В якутині дикій захист
Всім сиротинок на путі
Від сильних вітрів та вітр я
І злих тварин

На ним хрести голготськи,
Часами бачу я,
В предсмертних муках мій

Його
Хто смертю спас мене.
І серцем воїним вірним
Слід два дня я ходжу
Одне Його свята любов,
А друге власний гріх

Я візьму Святий Боже,
Як захист тінь хреста
Не хочу інше світло я,
Ніж світ твого лиця
Готов усе покинуть я,
Не знати страт, побід,
Мої гріхи лише мій стид,
Вся слава у Христі.

Євангельська Правда" повинна знаходитися в кожній євангельській хаті!

ТРОХА ПРО ХРЕСТ

(Докінчення)

вона нам дасть і нашому укр. народові більше духовної пра світи.

Бо такою наукою яку ви да ете нашому укр народові тягне наш народ взад до по ганства а не до християнства Нехай нам батюшка ще що лише Ап Павло до Галат І гол 8 верш Та, коли і ми або ангел з неба провол давши вам більш того, що ми проп відували вам, нехай буде про клятий Христиане як христи ине мають тримятися і практи кувати Христову науку а п провідники коли вони по святили себе до поширювання, проповідування, повинні поро повідувати Христову Євангелію, а не байку бо люди, як не тепер то колись пізнають свого батюшку — як що піч путь читати Христову Євангелію — тоді вони пізнають що їх батюшка говорив їм неправ ду — і водив облудними стеж ками Мені було дуже жаль слухати него батюшки що в п оже не мав що проповідувати в свій церкві але знайшов евангельських християнських протестантів.

Спасіння нашого Українського народу не в церковних мертвих формах та в традиціях але в нашім Христі бо тільки Він може повести наш укр народ до вищого духовного життя не через зелених хрести, але через Слово Божеє, бо тільки воно може бути в нім єдиною запорукою відродження і життя Читайте батюшко більше Христову Євангелію Послання Святих Христових учеників писателів як Ап Павла Петра Івана і тоді і там певно знайдете провід, розвязку питання Все що принесли до нашого народу на Україні і Росії і Риму віддайте бо назад, бо ви цілі церковні мученика тримає наш український народ в погибелі і в темноті в пеклянитві.

—Anonymous

Contributed by T. Negoro

MY LOVE FOR CANADA

— Honore Evach —

My forefathers have lived on the land for ages and ages. They took deep root in the soil. It was great joy for them to work on the land. The land they worked on simply became part of them. All their thoughts and feelings became imbued with the invigorating smell of the soil and its products. That love for the soil and its products was handed to my father and me. And, though it was not my lot to be a farmer, to carry on the noble tradition of the many generations of my forefathers, the love for the soil and the open fields is still deeply rooted in my blood.

My ancestors had a profound love for soil in the far-off Ukraine. My father took deep root in the Canadian soil at the age of fifty-one. It was but natural for him to love the soil that he was gaining foot by foot by hard labor from the surrounding woods on his farm. Now and then I gave him a little help after school hours in his hard fight with the trees and bushes. And every inch of the Canadian land that we thus acquired through hard labor became dear to us. I still recall the days when I was holding firm in my boyish hands the plow-handles. I felt great joy surging through my heart as I stepped firmly into the soft furrows of the virgin Canadian soil. It was at such work, behind the plow or harrows, that I learned to love Canada. I learned to love Canada through my love of the Canadian soil on my father's farm.

My love for Canada also came to me from the surrounding woods on my father's farm. Though I brought in my heart from Ukraine, at the tender age of nine, many beautiful landscapes and reminiscences, in time I began to love also the less picturesque but more invigorating scenery of western Canada. It was there, out on the farm, that I learned to love Canadian soil and scenery. It was the beginning of my love for Canada. I learned to love Canada as naturally as I learned to love my father and mother, my sisters and our neighbors.

It was pity that I found less of Canada in the Canadian public school readers. I found in them all kinds of interesting stories and poems but there were hardly any among them about Canada, about the land that I knew. There were pictures all over my first reader of a dainty little boy called Frank and his pony Darby. But neither Frank nor his his pony reminded me much of the Canada I knew. There was a little story in the second reader about Hiawatha's brothers, but the Indians I met almost daily were so different from Hiawatha. I missed very poignantly the smell of the Canadian soil in my readers. Oh, how I wished they were more like my Ukrainian readers, more close to the earth, describing the things that children meet daily!

It was later on that I discovered Canada in the books. Through my book on geography and Duncan's History of Canada I learned that Canada was a big, big country. I learned about some of her great men and women of the past. But I kept loving Canada through my love of the Canadian soil. Even now I love Canada in that spontaneous natural way that I learned to love her soil and scenery in my boyhood.

When I speak of the way I love Canada, I am sure I speak just as one of the three hundred thousand Canadians of Ukrainian origin We, Canadians of Ukrainian origin, love Canada in a big, spontaneous way of the farmers who have taken deep root in the Canadian soil. Our love is deep, sincere, and lasting.

The New Pathway

Українська Пресвітерська Громада, в Торонто, Онт.

20 Claremont St.

Богослужения і Недільна Школа о годині 11 рано
Вечірня о годині 7 вечером
Молитовні збори о год 8 вечером кожної середи
Рідна Школа о 5-й год. попол. кожної пятниці.

WHAT SHALL WE GIVE HIM ?

"My turn to-day." shouted Judy as she and Jack hurried in from school. "I won't get a chance to say one word." groaned Jack winking at his mother who laughed as she replied, "Oh perhaps Judy will run out of breath once in a while then you can fill in. Do you know who she is going to tell us about today?"

"Oh yes," said Jack, "But Judy will want to tell that for herself. Hurry up, Judy!"

Judy smiled good-naturedly at all the teasing. "You know, Mother, how proud Jack was last month of his story about James Evans. He felt sorry for me because, although he admitted that girls could do lots of things, he didn't think it was ever possible for them to have such thrilling adventures as boys. But brother Jack was wrong for once. I found a girl who had just as exciting periences as James Evans and with Indians too. Her name was Lucy Margaret Baker and she was born in Canada in 1836. When she grew up she became a school teacher and taught in Dundee, Quebec, and Lancaster, Ontario. Once she had a trip to France and learned to speak French fluently."

"That wouldn't help her much with the Indians," teased Jack.

"Just you wait it did help her," defended Judy as she continued. "A Presbyterian missionary the Reverend James Nesbit who had been the first to work among the Indians in the district that is now Prince Albert, Saskatchewan, had said how much good a woman teacher could do in the school he had started there. Miss Lucy Baker volunteered to go and started out in 1878. Just imagine a dainty little lady who loved beautiful things starting out to pioneer country! It seemed a great distance in those days."

"How long was it it took her to get there, Judy?" asked Jack.

"It took her six weeks to get from Winnipeg to Prince Albert, and she couldn't go by train, motor car or airoplane. I'll let you tell how she went Jack, you liked that part."

"She sure had spunk," said Jack with admiration." "I take it all back about girls not being able to have thrilling adventures. In those early days people travelled together on trips like that for safety because at any time they might meet a band of hostile Indians. A great many people were looking for new homes on the prairies so there would probably be anywhere from fifty to one hundred wagons in the party. They travelled in what were called Red River carts made entirely of wood, no springs or soft cushions and the carts screeched all the time. What a racket to listen to day after day! The carts were drawn by Indian ponies or oxen so progress was slow. The prairies were bare and uninhabited. All they ever saw were nimble gophers and coyotes. At night they clustered the wagons close together for safety in case of attack. Imagine never knowing when Indians might pounce on you to scalp you, while you listened to the coyotes howl!" Jack shivered with delight, Judy with apprehension as she went on.

"But nothing 'pounced' on them and finally on October 28, 1879, Miss Baker arrived in Prince Albert There she taught Indian children, half breeds and a few white children."

"What exciting times! interrupted Jack." "We learned in school about the North-West Rebellion in 1885. She was there then."

"She helped too." said Judy. "She was always so brave. She offered her home for a hospital and nursed and worked like a slave to help the sick and wounded. She would not take any pay from the government for her services either."

"That's right," said Jack "Boy! was she a brick! She was not content even to stay in Prince Albert. She felt very sad as she listened to the wailing from the encampment of the wild pagan Sioux. She knew that they knew nothing of God's love and she wanted to go and tell them of Him. The Sioux were considered outlaws and even men hesitated to go near them. Some Sioux that she knew assured her most solemnly that she would 'certainly be killed' if she went near the encampment. But she was so sure that they were her neighbours' and that God would protect her that she went on her preparations to go to them."

"First she learned as much a she could of the language," continued Judy. "That was difficult but she mastered it well. Then she began rowing herself across the swift-flowing, turbulent Saskatchewan River to the Sioux Camp every day. It was very, very dangerous for a woman alone. One day the paddle broke in the swiftest part of the current and she was floated down the river. At last just at the head of the rapids she managed to get near enough to shore to seize some overhanging bushes. An Indian saw her from higher land, dashed through the scrub and rescued her. Indians admire cool ness in the face of danger. He admired her. She won a true friend that day. After that she got an Indian to row her across each day.

"It was difficult for her to gain the confidence of the Sioux was it not?" asked Mother.

"Oh, it was." Judy replied. "But she had lots of patience. At first she tossed biscuit and tasty tid-bits out the tent door to the children, just as one would to little birds. Gradually they learned not to be afraid and she was able to start a school The slightest thing would make them flee in terror but she really did gain their confidence. A Mission House was built where she could live and they learned to come to her for help and protection No matter why they came she never let them go without telling them of God's love for them. To the old Indians she spoke in Sioux, to the children in English and to the French half-breeds in French See, Jack, French was some good to her!"

Jack nodded. "There wasn't much she didn't do for them! was there?" She nursed them when they were sick, and made clothes for the children. At home they had been used to everybody eating out of one big pot but she bought cups and plates and spoons and showed them how to eat properly. She made them good things to eat and treated them as if they were her own children."

"They really did love her." said Judy dreamily. "And wanted her with them always. They showed her how much they loved her when she returned from her last furlough east. She saw the flag flying at the Mission House and asked 'What the flag flying?' The chief answered, 'Oh, you told us to always fly it on the Queen's birthday, and you are our Queen, and you have come back to us, so we fly the flag.' Wasn't that a nice thing for them to do?"

"Yes," agreed Mother. "It was. I'm glad you have told us about Lucy Baker. It is a long time since I have heard of her but her story always thrilled me. The Indians mourned greatly when she had to retire and have never forgotten the long years of service she gave to them. By the sacrificing love she gave to them she helped them to understand how great God's love is To this day the Indians of that district look with loving reverence at her picture whenever they see it. We all agree that she made a wonderful gift of her heart to Christ, do we not?" Jack and Judy agreed most heartily

Louise A. Reith

o:¢:¢:o

A BIBLE QUIZ

Contributed by T. Negoro

Bible Children - What are Their Names?

1. The first baby born into the world
2. The baby who was saved when all other boy babies were slain.
3. A young boy who was thrown into a pit.
4. A boy who killed a famous giant with a sling-shot.
5. A little boy who was taken to the temple by his mother to live and work with Eli, the High Priest.
6. A very young boy who was made king.
7. Because of her thoughtfulness, Naaman was cured of leprosy.
8. This babe was taken by his parents to Egypt to escape the wrath of Herod
9. A child who had something which was used by Jesus in one of his miracles
10. This girl's father was a ruler of the synagogue; she died and Jesus raised her to life.
11. They were born twins and headed two great nations afterwards.
12. This boy was sent out into the desert with his mother, homeless.
13. This girl had an "unclean spirit". Her mother went to Jesus to heal her. (She is not actually named, but what nationality was she?)
14. Elisha raised this child to life, after he had died of a sunstroke in the harvest fields.
15. This young girl went to meet he father, and by so doing brought him great sorrow.

Bible Quizzes, by May C. Smith

Ievanhel'ska pravda. Orfginals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

NURSERY RHYME PHILOSOPHY

Beth Stevenson

Here's Sulky Sue
What shall we do?
Turn her face to the wall
Until she comes to

Poor Sue! She has been hurt in some way and feels sorry for herself. So she sulks and what happens? Her playmates, who have probably seen her in that mood before and are a bit bored by it, turn her face to the wall and leave her snap out of it. It is the same old story of people getting mad and refusing to play, and is not confined to Mother Goose Rhymes or to children, though it is an immature reaction, but it is a story that could be told about most of the people at least some of the time.

Sulkiness is a horrible thing and should only be thought of along with arsenic, carbon monoxide, paris green and other such deadly things. For it is indeed poison to the mind. You only have to look in the dictionary to be convinced of this. In defining sulky it gives a list of the most repulsive adjectives, like morose, sullen, resentful, ill-tempered etc. Then why do we succumb to it? Is it ever justifiable?

We sulk because we think we have been wronged, because we are angry, righteously we believe, or perhaps we can't have our own way, which is often most fortunate but it makes us mad just the same; because life has failed to give us those things we wanted most and yet has bestowed them on others no more deserving. So we won't play, and like Sue we waste our time sulking and feeling sorry for ourselves. We are unhappy and we want people to know that we are.

Suppose we have been wronged, there is nothing gained by getting irritated. There is such a thing as righteous anger but it ought to be rationed. When it is legitimate we are seldom in the mood to handle it properly. Suppose we can't have our own way, there is no trick in smiling when you are getting what you want. It is when things go some one else's way that we have the opportunity of showing the stuff we are made of. What if life has been disappointing, there is no sportsmanship in giving up and refusing to play the game. There is no challenge in a life that flows along without anything to interrupt its even course. Much of our real happiness in life comes from facing up to our difficulties and conquering them. It is like magic the power we have to change things from what they are into what we would like them to be, if we are willing.

But sulking keeps us thinking about our disappointments and difficulties, about the things we can't have and incapacitates us for exploring the possibilities within our reach, but which we never will discover unless we do reach. The chip on our shoulder gets larger and larger and all the while we get sorrier for ourselves. Self pity sabotages personality. It is futile and wrecks our prospects for happiness and success. If you saw Noel Coward's screenplay "In Which We Serve" which depicted the gallant life of a fighter ship, you will recall how he asked the veteran to tell the new men what kind of a ship he wanted to command, and the answer was "an efficient ship — a happy ship". Then he stated "Only a happy ship will be efficient, and only an efficient ship can be happy". Efficient living and happiness are bound together. Goodman has said "Good nature, is the very air of a good mind, the sign of a large and generous soul, and the peculiar soul in which plans prosper." Good nature, happiness efficient living, personality, even good looks and health are ruined by sulking

Mental attitudes are catching It just takes one sulker to spoil everybody's fun, so that when a sulky person has to be dealt with

The only thing to do
Is the thing they did to Sue
Turn her face to the wall
Until she comes to.

o❊‡‡❊o

— ANSWERS —

1. Cain
2. Moses
3. Joseph
4. David
5. Samuel
6. Josiah or Josah
7. The little maid of Israel
8. Jesus
9. The boy with the loaves and fishes
10. Daughter of Jairus
11. Jacob and Esau
12. Ishmael
13. Her other was a Syro-phenician
14. The son of the Shunamite
15. The daughter of Jephtha

HEALTH FOR EVERY DAY

by Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

Correction of Defects

Almost every baby born into the world is born perfect, with no defect at all. It is one of the most important duties and responsibilities of the Doctor, after the baby is born, to see that the baby is really all right and has safely survived the perils of birth The Mother is safe and has been made comfortable, warm and clean and she is happy. She has had a hot drink and the blinds have been drawn so that she can rest and sleep. Everything is quiet. When the birth was safely over and the baby lifted up his voice and cried aloud, the Doctor handed the baby to the nurse, or relative or friend, who has come to take charge and to help the Mother and the Nurse has received the baby in a little warm, soft woolly blanket and placed him - or her - in a safe, warm, quiet place till now, when the Doctor devotes himself to looking over the baby to see that all is as it should be. He watches the breathing. It is regular and neither too fast nor too slow. The child lies comfortably with the body and limbs in a natural position. The eyes are closed for the child is asleep The lips are closed for the child is breathing through the nostrils. There is no sound, for the air passages are open and unobstructed by any discharge which might cause a sound as the air passes through. Sometimes, but not often, the Doctor notices that the baby seems to be sucking. That is all right He is doing it now in his sleep, but in about 6 hours, when he has been anointed with warm olive oil for his first bath and the Doctor has dropped one drop of medicine into each eye, and the baby is awake, and the Mother has rested for about 6 hours, the baby can really nurse at the Mother's breast for 2 or 3 minutes. But now, when the Doctor has finished looking over the baby he will be able to tell the Father that the Baby is All Right for the Baby is All Right, for the Baby is almost always All Right. He has no defect at all. Of course, if the Doctor sees any defect, he will tell the Father now, and tell him what should be done to correct the defect.

o❊o

NOTES ON A BIBLE ANIMAL

An animal that is often mentioned in the Bible is the donkey But you will notice that the Bible always calls a "donkey" an "ass" Why? Because the word "donkey" was not known in the days when what we call the Authorized Version of the Bible was written. That Version was written in 1611 and it was not until nearly a hundred and fifty years later that the "donkey" came into use.

At first, "donkey" was a half-slang, half pet-term coined from the word "dun" which means a dark dull-brown shade. A double dimunitive was added, making it "dun-ik-ie" meaning a dull-brown creature. (In Scotland, words like "horselkie" or "beastikie" are still quite common). This nickname became a greater favorite than the real name, so we say "donkey" oftner than "ass".

The ass of the Bible was a very different beast from the patient, little weather beaten animals that we usually think of it being. In the East, especially in the wild state, the donkey is fleet and strong and proud, and almost as large as a horse.

In countries where men have to travel a great deal in the mountains, the donkey and the mule, which is a mixture of donkey and horse, are so sure-footed that they can climb like mountain goats up the steep tracks. Donkeys were considered very precious in Bible days - the merchant used them to carry his bales of goods; the farmer needed them for ploughing and the traveller for riding.

In the old days too, the ass considered a wise beast not a stupid one. It is said that in the desert, donkeys are never deceived by the mirage

—Selected

Contributed by T. Negoro

Кожний евангелія повинен передплатити сам і зібрати передплати між евангеликами і однодумцями на „Евангельську Правду"

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Річ V. Число 3 | БЕРЕЗЕНЬ — MARCH, 1944 | Vol. V. No. 3

„Оце побачите, що зроблю Фараонові". І Мойсея 6:1

By permission of Sunday School Times

НЕБЕЗПЕКА ПОДІЛУ

Ірод післявши, взяв Йоана, тай звязав його в темниці. Ірод бо боявся Йоана, знавши його, яко чоловіка праведного й святого, то й бєріг його, й слухаючи його, багато робив, і залюбки його слухав. Марка 6:17а, 20.

Цей Ірод був сином Ірода Великого, що хотів убити Христа немовлятко і наказав вимордувати дітей в Вітлеємі. Він вдався в отця своєю жорстокістю і роспустністю, але проте немав жадних здібностей свого батька. Сьогодня ми на підставі подій описаних в Писанню спробуємо устаннти причини його падіння і руїни і тим самим остерегти себе.

І — Ірод встає перед нами з сторінок Писання, як приклад людини, що поділена в своїм життю і переконаннях і цей поділ стає джерелом неспокою і веде його до конечної руїни. Він мав був дружину, дочку арабського царя Арета. Але зустрівши Іродіяду жінку свого брата він сподобав її. Тоді він відсилає свою жінку до батька а сходиться з Іродіядою, що мала вже дочку від свого чоловіка. Іродіяда доводилась Іродові племінницею. Цар Арета щоб відомститись пійшов війною на Ірода і розбив на голову його війська. Від цієї поразки Ірод ніколи вже не міг прийти до сили. Ці вчинки Ірода були знані всім і Йоан Христитель перед усим народом казав йому, що він не повинен жити з жінкою брата свого. Цей сміливий виступ Йоана викликав лють Іродіяди, Ірод увязнив його в своїм замку та Іродіяда шукала смерти Йоана, бо поки він був живий вона немогла бути певна, що в решті Йоан не примусить Ірода покинути її. По відношенню до Йоана Ірод є типічним прикладом половинчатої людини, людини що поділена в своїх лояльностях і переконаннях. З одного боку Іродіяда притягала його до себе і він хотів тримати її біля себе і жити з нею, з другого боку він боявся Йоана. Це є цікавий приклад коли темничник боїться свого вязня. Святість Йоана була його зброєю, бо праведність дітей Божих є їх найсильнішою зброєю. Ірод знав, що Йоан є святим і праведним і боявся його, і хоч Іродіяда хотіла б вбити Йоана, але Ірод не дозволяв їй. Навпаки він беріг його, залюбки його слухав і багато робив. Серце і воля Ірода були подьлені і він хитався поміж вимогами Іродіяди і докорами Йоана.

Це є опис стану багатьох людей. Багато людей в церкви знають свій обовязок, але не сповняють його. Їх воля поділена, часом яка будь мала річ стоїть нам на дорозі до повного миру і блаґословення, ми знаємо, що та річ зла і все ж ми продовжуємо її толерувати. Такий стан спричинює постійну боротьбу і неспокій. Коли Ірод старається догодити собі в бенкетах і забавах, його веселість псується уявою Йоана за гратами. Коли Ірод слухає любо Йоана, його задоволення отруюється думкою про Іродіяду.

Причиною цього стану завжди є брак бажання позбутись якоїсь неправди, малої чи великої в своїм життю і йти за голосом совісти по наказу Слова Божого. Ірод міг би стати спокійним радісним і щасливим, його імя могло б стати великим благословенням і ми могли б читати про нього річі, що наповнювали б нас пошаною і подивом. Для цього він мав би вибрати раз і на все ту дорогу, що про неї йому проповідував Йоан. Він мав одного дня сказати Іродіяді, зібрай свої річи і іди, ми зробили гріх. В нашім життю, коли ви бачите брак благословення і нестійність, певно в серці є якийсь гріх, що нам з ним так само тяжко розстатись як Іродові з Іродіядою.

Подібний стан переконання й браку його може супроводжуватись прихильністю до Слова Правди. Людина йоже любити благовістя і залюбки до нього прислухуватись, але без наслідків на практичне життя цієї людини. Для багатьох християнство полягає в слуханні слів, котрі вони ніколи невиконують.

2 — Такий поділ віри і совісти має неминуче кінчитися катастрофою. Так сталося з Іродом і подібна доля загрожує кожному вірующому, що не зробить остаточного і рішучого вибору. Ірод не хотів убити Йоана і все ж він його вбив. Це мордерство завершило один з бенкетів Ірода, що він влаштував своїм значним. Дочка його коханки Салом, догодила Іродові танцями. Там де є гріх, завжди буде дегрядація усього оточення, мала дитина мала догоджувати пяному зібранню похотливими східними танцями. Коли Ірод пообіцяв їй усе, що вона схоче, то вона на пораду матері зажадала голови Йоана. Ірод сповнив її жадання, оправдуючи себе обовязком сповнити клятву. Цікаве протиріча. Ірод боїться зломати своє слово, але не боїться зробити куди більшого переступу, а це замордувати праведного чоловіка. Поділ волі веде до зубочінних моральних суджень. Ця подія, в котрій кров і похоть є головними, є ілюстрацією неминучого кінця половинчастости в питаннях віри. Велике зло часто починається з малого і Ірод поволі дійшов до кріваво несправедливого вчинку.

„Чи твій слуга є псом, щоб робив таке?" Пес чи ні, але він зробив таке. Вимоги совісти і переконання, що ми їх нехтуємо виконувати, рано або пізно приведуть до катастрофи. Спочатку Ірод мав досить сили, щоб сказати, Іродіяді на її вимоги смерти Йоана, тверде ні. Але при нагоді, коли Іродіяда мала досить часу, щоб вплинути, той самий Ірод сам наказує стяти голову людини, котру він любив слухати.

Ця подія мала б пригадати нам обовязок твердо сказати „ні" коли цього треба. В світі, що ми живемо, є стільки

НЕБЕЗПЕКА ПОДІЛУ

спокус що спосібність сказати твердо „ні" і дотримати слова є одною з важних.

3 — Трудноці Ірода не кінчилися з смертю Йоана. Бо хоч Йоан і вмер, але совість Ірода продовжувала жити, як і у кожної людини. Коли розносилась чутка про всі чудеса, що Христос робив, то вона дійшла і до Ірода. В той час як інші люде казали, що це Ілия, а інші, що це пророк, Ірод в першу чергу сам для себе найшов пояснення. „Це є Йоан, котрого я стяв". Ірод помилився, це не був Йоан, котрого він стяв, але його слова доводять невсипучу працю совісти в людині. Ірод не забув Йоана, а ні свого злочину, кожна річ і йодіи пригадувала йому смерть праведника.

Так є з всіма людьми, часом люде думають, що те лихе що вони зробили пройшло, але ось трапиться якась річ і зараз мертвець стоїть під дверний і нечистий вчинок зноў стукає в двері: Немає такої плити щоб могла на все привалити зроблене лихо, при найменшій нагоді воно встає з домовини і паралже перед вами. Ірод міг казати людям, що це не він винищив в смерти Йоана, а Салом, або його клятба, або Іродіяда, або значки, або щось, що ним вони, але його совість каже йому: Це зробив я. „Тому ми потрібуємо Спасителя і тому ми повинни шукати прощення у Нього, аби він взяв з нашої душі гріх на свої плечі. Бо інакше не тільки ми встанемо перед Богом, але і всі наші злі вчинки збе руться навколо нас і казатимуть нам: „Це ти зробив" і ми мусимо з жахом приняти як Ірод: „Це той котрого я стяв".

4 — Вінок Ірода мав далекосягли вплив на його характер, по ньм Ірод став ще більш вакмеидцн і безчулим. Ци закаменілість зрешті зросте в кожній людині, що має нолонинаті переконання і пробує погодити і світом і Богом раз. Перед судом Пілат після Ісуса Христа до Ірода, щоб примиритись з ним і в той же самий час, щоб уникнути відповідальности засуду над Христом. Пілат відіслав Ісуса Христа до Ірода, тому що ніби той був під його юрисдикцією. Уявіть собі Господа людей і ангела, котрого два здеморалізованих людожери посилають один до одного для взаемної втіхи.

Коли Христос стоя в перед Іродом, то цей Ірод стратив і решту своєї зацікавленості в духовім, котру він виявляв перед Йовном в вязниці. Все що він відчував, це є дитинячa зацікавленість, бажання побачити, щось незвичайного. Він сподівався, що Христос, щось йому покаже, як це робили чарівники і побавить його в такий спосіб. Він питав Христа словами многими. "Він же не відказав йому". (Л. 23: 9). Причиною цього мовчання Христа було сповнення свого наказу не „давати святого собакам і не кидати бісера свиням".

Христос знав стан Ірода, до котрого він дійшов і тому відповідю Іродові було повне мовчання. Йоан був предтечею Христа і Йоан проголосив всім і Іродові: про прихід Спасителя „Ось агнець Божий" Але тепер коли Агнець стоя перед Іродом, Ірод стратив спосібність його пізнати. Серце Ірода обернулося в камінь. В ній нам для Христа лише насмішки і ганьбу. Ця нечулість Ірода є плодом його початкової подвійности і роздвоєння волі і совісти.

Так самі і нам тепер, треба знати, що те що ми слухаємо і залюбки Слово Боже не є гарантією, що ми робимо добре. Ірод слухав Йоана і кінчив зле. Ми повинні слухати і робити. Ми повинні обеднати нашу волю, совість і серце шавколо одного бажання виповнювати те що ми чуємо і не бути половинчатими, але сповняти всім серцем наказ Господні. Інакше ми можемо дійти до стану, коли 'ог перестане відповідати нам.

А. М.

„Канадійський Рапох"
PUBLISHED EVERY OTHER FRIDAY
at 672 Arlington Street, Winnipeg, Manitoba, Canada,
by the United Church of Canada.
Rev. John A. Cormie, D.D, Editor
Часопис для Української Родини, виходить кожної 2-ої пятниці.
Передплата на рік, в Канаді і заграницею $0.50

ТАКИХ ВИПАДКІВ БУЛИ ТИСЯЧІ, ЦЕ БУЛА СИСТЕМА

Католицька і православна ієрархія вчить, що лише через їх заступництво людина може спастися, при чім за їх працю треба все заплатити, отже ясно, що ці церкви вчать, що людина може спастися за гроші, що спасіння ви можете у них купити. „Новий Шлях" наводить цікавий випадок в статті „Чорна Сторінка в Нашій Історії в Новому Світі". Нище ми подаємо подію без змін. Ця подія є одною з тисяч, що траплялися в Канаді і на рідних землях. Вона виявляє дух „традиційних" церков і спосіб їх праці і страшну руйну, що вони спричинили в душах освідчених і неосвідчених. Ритуалістичні церкви є правдивими матерями безбожности серед нашого народу. Оповідання говорить само за себе, „Новий Шлях" пише:

„Один випадок, який мусимо тут зарекордувати, був такий: Прибула з рідних земель сестра до брата. Мешкати так хотіло, що и брат був уже вирікся своєї віри и традиції, цього належав до Братерства. В першу неділю сестра повернула брата, що показав ни нашу церкву, що хоче пити до неї й помолитися Богу. Браткомусист ночав зразу ні договоряти й називати „темною", Своїми клинами довів був ні до плачу. Щоб задовольнити себе, вона витягнула з валізки малий образець Богоматери й почала молитися ще сердечніше. Наступної неділі вона вже сама відшукала церкву и пришла до нея. Кілька місяців вона ходила й молилася не лише за себе, але й свого нерозумного брата, який безперервно смівся з неї кожного вечора в хаті. Розуміється, що все, коли смівся з неї, також не забував сказати їй, що вже недалеко той час, коли вона сама пізнає, що платить у церкві гроші задармо, з яких користають хитрі священики. Сестра закривала вуха й просила брата, щоб не говорив їй дурниць, але самий ходив з нею до церкви, як це робив він колись у старому краю. На нещастя непотрібно було довго ждати. Перед Великодніми Святами, як це бувае в нашій церкві, сестра хотіла висповідатися й пішла сказати це священикові. Цей погодився, але порадив їй наперед дістати карточку від церковного заряду. Та коли прийшла до заряду, то цей знова зажадав від неї грошей у сумі пять доларів. Хоч вона дуже хотіла це зробити, то ні не було під силу, бо мала сама багато довгів і дуже мало заробляла. Тому почала вона просити заряднвця, щоб вони якось так зробили, щоб вона могла тепер висповідатися, а колись заплатить.

Не зрозумівши ц, урядники церкви сказали ні, що коли вона не може заплатити, то вони не можуть видати ні карточки на сповідь, хоч що вона піде сама до священика и розкаже нему про свою одноту. Та в тієї дівчини не було цієї відваги. Вона тієї неділі вернулася з церкви домів дуже сумна и тихцем почала дома плакати. Жаль не меншав, але крипав кожного дня. І подруга розказала це іншим людям, які вдтак донесли про це братові. А ви лише ждав на такий припадок! Що ви говорив їй від того часу, для нас не є важне, але зате важне є те, що ця сестра після того інциденту пішла за ним до комуністичного дому и стала членкою жіночої организації. Що більше, вона вдтак стала найбільшим ворогом нашої церкви, нашої традиції і народу. **Таких примірів можна навести дуже багато**, але вистачить і цього одного, щоб наше суспільне лихо можна було нам направити".

В цьм оповіданні говориться, що ніби церковний заряд домагався грошей за сповідь. Але справа в тім, що в таких випадках церковний заряд є лише заслоною для священика, що дістає гроші за сповідь. Церковний заряд немір нічого робити без наказу священика в подібних справах.

Тому вина спадае не на церковний заряд а на всю церкву, що устаткла систему побирання грошей за найбільші святощі. Дім молитви зроблено торговим домом і ціи не одну душу знищено і віддано на руйну і погибель. Треба домагатись не тільки змін одиниць а цілої церкви усього її навчання і ієрархії. Чи на це вистарчить нашого проводу в Канаді і Америці?

„Євангельська Правда" це є правдиво-християнський часопис, котрий проповідує Правду Божу.

ТРАГЕДІЯ ТЕЯСЬКОГО МОСТУ

Тейський міст був тільки що збудований і був гордістю свого краю, але з ним сталася жахлива подія. Ми цитуємо з опублікованих звітів: „Це була дивна річ! Від четвертої годнни по полудні можна було чути і бачити ознаки і звуки, що вістили лихо. Метеорологі так само як і звичайні люде, що дивилися з своїх вікон, замітили ясні ознаки недалекої бурі. По заході сонця, зійшов всний місяць, але вітер все кріпнав та ставав все лютішим в своїй силі, аж поки поривами незвичайної сили, він здавалося потрясав будинками, зриваючи черепиці з дахів і розвалюючи комини. З незвичайною силою вітер валив дерева, огорожі і розносив стирти сіна Над цією руйною і бурею світив ясний місяць з неба, що ніби несяяся темні подсті хмари. В тій мінеповести при устові ойки Тей був недавно збудований міст. Довжина моста сягала милю і три чверти.

Не було в неділю ввечері З Единбурга вирушив потяг. Пасажири вилазили з потягу в більшим або меншим числі на різних станціях, аж поки потяг не зупинився на маленькій станції що знаходилася на полудневім кінці Тейського моста. Кондуктор перевірив білети пасажирів на потязі.

„Один великого росту матрос, розвеселив пасажирів своїми піснями. Дві молодих жінки мали тикети, котрі показували, що вони їхали з далека і тепер були близько цілі. На потязі був батько з хлопцем; молодий чоловік що казав, що він майже спів нився на потяг, але на своє щастя таки встиг прийхати на час на станцію; молоді жінки і старші жінки; молоді люде і старші люде; чоловіки і жінки в розквіті сил, усі були зовсім переконані на потязі. Кондуктор перегляну білети, потяг вирушив на міст дійшов весь до середини і **його вже більше ніхто не бачив.**

„Потяг з мостом провалився в глибини бушуючої води. Вся центральна частина цієї великої бдовн з потягом, що довірився їй, зникла в вічних пінюю хвиль. По двісі десяти драгоцінних душ роки пуло з потягом. Чи ви можете уявити ні жахливі моменти смерти? Огонь, вода і сила всі здавалось щоб в один трагічний момент перенести людей з Часу в Вічність.

„Але ось місяць знов виплив з поза проходячої чорної хмари і відкрив страшну правду в її жахливій фатальности. З ясючий простір до пів милі довжиною виявив, що центральна частина мосту цілковито зникла, в той час як по ній проходив потяг. Лише покручені залізні підпори і величезні кам'яні бики стояли, як чорні свідки в місячнім світлі. На воді небуло видно, а ні кусків дерева, ні інших обломків чи людських тіл

„Коли минула ніч, чересклкана і занепокоена товпа почала збиратись на північнім кінці моста. Декотрі боялись, що їх родственники були на потязі, інші знали напевно про жахливу страту"

Розклад потягів на тій залізниці не передбачав цієї поїдї на дорозі. Вони немали способу довідатись про наступаючу катастрофу, а ні попередити інших.

Але Слово Боже попереджує про подію, що станеться зі всіма; „Призначено людям раз умерти, а потім суд". Бог дае нам нагоду уникнути катастрофи. „Так бо полюбив Бог світ, що Сина свого єдинородного дав, щоб кожен віруючий в Нього не погиб, а мав життя вічне".

В наші дні ви можете побачити людей, що, подібні до тих котрі були на потязі. В той час, як потяг прямував до певної катастрофи і руйни матрос співав пасажирам веселі пісні: „Дві молодих жінки", „батько і хлопець", „молодий чоловік" і всі інші старші і молоді мають свої представників серед нас, як но ми незнаємо Христа в вірі. Хто репрезентує мене? Який буде мій кінець і де я прямую?

Остання нагода залишити потяг була змарнована в пісних, сміху і розмовах, але ті що були на потязі робили це в незнанню і тому їх попередження більш зрозуміле ніж попередження і веселість байдужих до повлиху Христа тепер

Тому не марнуйте часу поки ще маете нагоду уникнути катастрофи кінця. Всі подібні випадки є напімненням і науков для легковажного і байдужого світа, вони вказують на неминучий і певний кінець для всіх, хто зневажить жертву і любов Бога до всіх людей в Христі Ісусі.

І. Р.

СВЯТО РІЧНИЦІ В ОШАВСЬКІЙ ПРЕСВІТЕРСЬКІЙ ЦЕРКВІ

При великім адвигу членів, приятелів і симпатиків Українська Пресвітерська громада відбула своє свято. Досить просторна церква була наповнена. Під час богослужения співав хор під проводом дірігента С. Гури. Ошавський хор має добрі голоси і способного дірігента, що за дуже короткий час підготовив гарні пісні.

Ошавська церква має світлу будучність Всюди ви зустрічаете в церкві привітливу молодь і веселих здорових дітей Немучи запаху, а ні задуху а ні тютюну а ні пива, що так вражае вас в ріткалістичних церквах. Будинок повний світла, на стінах ви незобачите анемічних подобизн „святих", що за свого життя, або світлими рисками на стовпах, або хрестиками в печерах від тягів, небуло в церкві також свічок і кадила та іншого „св" начиння, проте кожний відчував, що це є дійсний храм Божий

Пастор церкви І. Яцентий має незвичайно милу вдачу і користається пошаною від наших людей усіх напрямків без різниці

По Богослуженню відбулася спільна вечеря, що її приготовило жіноче товариство. На Богослуженні і на вечері були присутні декілько визначних ошавських громадян серед них український радний в Ошаві Пан М. Старчевський. Члени Ошавської громади вміють вітати своїх гостей і тому всі радо відзиваються на запрошення громади.

На Богослуженні промовляли Пастор І. Яцентий і Проф М. Фесенко. Патріотичний свідомий дух Богослужения. промови провідних братів, різна школа все це научило тому присутним, що всі ті вказати українським пресвітеріанам є злобними видумками.

Євангельська Правда" можна знайходитися в кожній евангельській залі!

Українська Пресвітерська Громада, в Торонто, Онт.
20 Claremont St.
Богослужений і Недільна Школа о годині 11 рано.
Вечірня о годині 7 вечером.
Молитовні збори о год. 8 вечером кожної середи.
Рідна Школа о 5-й год. попол. кожної пятниці.

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.
Передплата на рік в Канаді і закордоном $1 00 Окреме число 10 ц.
М. ФЕСЕНКО—РЕДАКТОР

Адресс редакції:
508 Osslington Ave., Toronto 4, Ont.

ВАЖНА ЗАСАДА

Справа віри є особистою справою кожного громадянина. Віру неможна викликати насильством, наказами, примусом чи загрозами. Так само неможливо знищити цими методами, напроти вона розростається ще більшим полумінням під спробами зґвалтити її силою. Тому в історії людства усі спроби регулювати релігійні переконання людства примусом, або через державні чи політичні організації завжди кінчались поразкою. Політична партія або держава може контролювати багато річей, але неможе контролювати людської думки! Навіть сам Бог, не силує людей приняти від Нього спасення, але лише кличе: „Хто хоче нехай прийде". І як що хто відмовиться і незахоче прийняти дар, то зістається при своїм зіпсутому і загибелі. Тому виглядає великим нездоровищем, коли певні особи лише тому, що на якийсь час вони попали в владу, пробують наказувати людям, до яких церков ті мають ходити і в що вірити. Для нас є приємністю зазначити, що один з визначних українських провідників підкреслив засадничі свої вічності в Ошаві. Поміж іншим річей він зазначив, що для їх організації не є важним до якої церкви ходять члени організації. Вони можуть належати до протестантських, православних чи католицьких церков, бо для української народної праці найважнішою справою є національна свідомість кожного українця.

Не недвозначна публічна заява, що толерація і протестантів має певну принципову важливість.

Ми спостерегли, що провідні місцеві звенья нагнуть увагу на що задачу прогощення провідником організацій. До тепер ви могли зустріть про толерацію ставлення до протестантів в певних організаційних умовах, як про своєго роду засоби, що її неналежалося оголошувати

РЕЛІГІЙНИЙ КОНЦЕРТ

Українська Пресвітерська Церква в Торонті

В четвер, дня 24 лютого відбувся Релігійний Концерт в Українській Пресвітерській Церкві.

Концертовий комітет побоювався за успіх концерту з трьох причин. Перше концерт був релігійний, в той час як загал на такі речі в наші дні не надіється. Найлегше людей привабити „снятим бінго", танцями і іншими „освітніми" розвагами. По друге концерт відбувся не в неділю, але на тижнь. Багато тепер працює нашій, або перемучені працею вечерами не можуть пойти. Знову декотрі організації знаючи наперед про концерт, радували за добре зробити щось у себе.

Не дивлячись на всі ці перешкоди концерт відбувся з великим успіхом. Виявилось, що в Торонті є споре число українців, котрі люблять добру церковну музику, та небоязяться зайти до протестантського будинку не дивлячись на усі „накази" і остороги.

На здвоєння громади на концерт прийшло так само поважне число визначних англійських громадян, що занімались українською народньою працею і українським церковним співом. Не забули они ні в тогоді відвідати Торонто релігійно Ошавських пресвітерів в Бо. Проповідником Ядентієм.

Виступи хору зробили великі вражіння на присутніх. Де котрі з англійських визначних громадян рішуче радили, щоб хор робив виступи на радіо та обіщали свою підтримку. Не одне вже сказало, що їх похвали не були лише вибриками, але щирою опінією. Хором диригував Павло Сич. Президент П. Сич вишукує час і проявив добру спроможність в інтерпретації творів. Хор виконав з легкістю і почуттям свзичайно трудні композиції Бортнянського такі як „Щасливий Чоловік". Молитва Господня була виконана незрівнянно. Інші композиції розбуджували в случаях нові глибокі почуття. Чарівний спів пані Лілієнни Гоплак вспіхопив всіх случаїв-Її вибір англійських творів також був незвичайно влучний і спів артистичний.

Виступи Лілієнни Гоплак завжди є доброю привабою. Джін Луців грала на піяно.

Д. Стокало артист скрипак безсумніву є першорядним талантом Його гра Медітації з Тейса не тільки була технічно доконала, але була також сповнена глибоким чуттям що переполося присутнім. Не є існіт правдивого артизму котрий вимагає не тільки доконалого виконання композиції, але і спосібности передати своє чуття, розбудити сильні переживання.

Українсько-англійська дуетторія досліжно була здхопленна грою Д. Стокала. В ній визначне число визначних англійщину музика обеднала всіх.

Пання І. Тейлор чудово виконала на піяно композиції Шуберта. Опісля присутніх були доказом признання слобійний гій.

На слідуючий день знайомі питалися чи не буде повторення концерту, зокрема ті що з певних причин не могли прийти.

Релігійні концерти подібного типу мають велике народне значення, та ознайомлюють загал з духовими скарбами нашого народу, та розбудливають в нас самих почуття гідности й гордости.

Окремою приємністю на концерті було те, що ніхто не купив в пивниці, ніхто не торохкотів пустими пляшками по підлозі, так само ніхто не товпився присутнім по ногах розносячи воду. Це є річі що звичайно перетворюють концерти по наших товариствах в ярмарок.

Концерт почався і кінчився в точно означений час.

„Івнінг Телеграм" так оцінює концерт :

CHURCH CHOIR GIVING CONCERT WINS APPLAUSE

Ukrainian Presbyterian Singers' Rendition of Lord's Prayer Especially Enjoyed — Guest Artists Please

A small but well-trained body of singers, the choir of the Ukrainian Presbyterian Church, under direction of Paul Sych, presented a program, mainly of Ukrainian Church music, which was much enjoyed, the concert held in the Ukrainian Church, Claremont st. Members of the Ukrainian community and English-speaking friends were given a cordial welcome by Rev. Michael Fesenko

Mr. Sych is an experienced director of choral singing and has been able to obtain excellent results from the 14 voices composing the choir, which was first heard on this occasion in a beautiful ancient hymn of the church Silent Light. It was perhaps Rimsky-Korsakoff's setting of the Lord's Prayer which made the greatest impression upon the audience generally, however.

Bortnianski's great music was given its rightful place in the program, the choir singing with impressive dignity, one of the Psalms as set by him, also Bortnianski's The Heavenly King. Rudkovski's Lord's Passion was another offering well sung.

Mrs. Lillian Honiack, soprano, pleased greatly with her artistic singing in Ukrainian, of Artemovski's The Lord of Heaven and Earth. Her beautifully clear, sweet voice was heard also in a pleasing interpretation of Beautiful Isle of Somewhere.

D. Stokalo's polished violin performance of Meditation (Thais) brought a great ovation. Another guest artist who pleased was Isabel Taylor, pianist, heard in two Schubert compositions.

-"Evening Telegram"

Величезна сила людини показується в тому, що вона перемагає пристрасті й без боязні перемагає в собі страх; терпляче переносить муки.

ЗРІСТ ЄВАНГЕЛЬСЬКОГО РУХУ СЕРЕД УКРАЇНЦІВ
В КАНАДІ І АМЕРИЦІ

По цім боці океану євангельський рух почався порівняно недавно. Ми можемо твердити, що євангельський рух серед українців в Америці і Канаді існує не більш як якихсь 45-50 років. Перед цими часами українська людність складалась з несвідомої маси греко-католиків та соціялістів, що відкидали потребу віри. Православні серед українців тоді були малою силою.

За цей короткий час ситуація радикально змінилася. Тепер в Америці і Канаді існують десятки українських євангельських громад. Вони належать до різних деноминацій: пресвітеріян, баптистів, здученої церкви і інших, проте вони всі є обєднані одним прагненням та в решті створили центральну організацію для співпраці в питаннях, що мають загальну важність. Український євангельський рух обслуговується чотирьма українськими євангельськими журналами, що мають до яких сім тисяч передплатників. Приблизно нарахорують в Канаді і Америці до якихсь 50.000 українських євангеликів, більшість з них свідомі українці

В той час як на початках євангельські групи містилися в нанятих кімнатах, скленах і т. д., тепер вони мають гарно збудовані церковні будинки, що не тільки в чім не уступають церквам інших народів, але в декотрих випадках перевищують їх красою Як правило будинки записані на ім'я громад, що їх збудували.

Лише за останніх три роки в одним Торонті українські євангелики збудували два гарних церковних будинки. В Ошаві українські Пресвітеріяне збудували чудову церкву, не дбіжають браті і в інших містах Канади і Америки

"Все це вказує на зріст громад, на побільшення їх фінансової сили та на зріст руху. Український євангельський рух сконцентрований більше в Канаді, та показує тут більше рухливости ніж в Америці. Незвичайний зріст євангельського руху тим більш цікавий, що він відбувався в атмосфері переслідування і остракізму з боку політичних провідників різних українських угруповань. Що ж до відношення провідників українських ритуалістичних церков, то окрім злоби і лайки вони не мали нічого доброго по відношенню до українських євангеликів. В перші дні руху вони навіть не зупинялись перед пролиттям невинної крови Одною з їх жертв був прот. Черняївський замордований за євангельську працю в Західній Канаді.

Під тисненням ритуалістичного проводу український політичний провід виголошував всілякі несенітниці на адресу євангеликів. Ім закидалося усі смертні гріхи, національні і інші. Навіть до сьогоднішнього дня на своїх приватних зборах провідники різних політичних груп, як би в середовищі сні, навчають своїх членів, що українець може бути лише або греко-католик, або православний Проте всі зреклися свого розуму і їх слухають, отже і ряди українських євангеликів зростають з кожним роком. В решті, хто нас просив показувати якому то якої церкви він має ходити ? Чиєї обскурантизму вже перейшли і їх тяжко буде виводити навіть декотрим із них місцевим політичним вождям.

Відношення українського політичного проводу до протестантського руху було коротко-козоре під кожним оглядом Навіть називання нового явища що євангельський рух духово стоїть безмірно вище „традиційних" церков, та що всі народи, котрі мають ритуалістичні церкви, в наслідок цього стоять убогими, малограмотними і безсилими повторюємо заїмчаними її рядки користи на бої, просто з чиста практичних політичних міркувань, український політичний провід повинен був вести сильну підтримувати євангельський рух серед свого народу З одного боку не надо було б нам повязнь протестантських попів і особисті нечисті стосунки котрі різновидні великодушність в політичних справах до протестантський політичний рівень було вивести теорії на політику що провідники з ритуалістичними поглядами так як ми дивимося теорії на людей з протестантськими поглядами політ мати розвій, що може відного спільного з релігійними переконаннями наших сусідів в Европі. Ми повинні шукати більш стичностей з европейським і англо-саксонським світом та відходити від азіятщини. Цих величезних користей євангельського руху провід не міг бачити, але лякав себе і інших видуманими страхами асіміляції.

Життя ж показує, що цей процес вливає на ритуаліст.в навіть більш ніж на протестантів

Треба зазначити, що відношення до євангеликів з боку політичного проводу в останні роки дещо змякшилося, але всеж зістає негативним. Головною причиною цього є постійні загрози і тиснення з боку ритуалістичної гіерархії Самий провід в більшости складається з скептиків і прагматистів, для котрих релігія важна лише остільки оскільки вони можуть використати її для політичних цілей. Але оскільки більшість членів рідних відділів політичних організацій є в той же самий час членами місцевих парафій, то місцеві священники мають добру нагоду наробити багато лиха непокірному політичному провідникові і той часом проти своєї волі ставиться брутально до євангеликів, хоч в серці своїм погоджується з більшістю їх переконань. Відношення ритуалістичного церковного проводу змінилося лише на зовні і замість однозначного підбурювання на вбивство і каліченя, ведеться пропаганда і завзята інтрига за сценою

Євангелики мали завзяту опозицію не тільки з боку „побожних" ритуалістів, ні з меншою завзятістю побороли євангельський рух так само і безбожники організації в ній політичні партії Проте їх праця пішла також шаленіше і в супереч сталих нападів і шаленої літератури по ній поширювано в великій мірі, євангельський рух незамітно, але стало шириться серед наших людей.

Тепер українські євангелисти є силою як в Канаді так і в Америці Зріст євангельського руху серед українців в Европі був не більш феноменальний і по останніх відомостях перед війною на українських землях нараховувався до 3-х мільйонів євангеликів в той час як православні зійшли на 500 тисяч.

Євангельський рух найкраще розвивається в періоди переслідувань і національних терпінь, коли ритуалістичні церкви виявляють свою слабодухість і невистарчальність, тому можна сподіватися що більшого зросту євангельського руху на наших землях тепер і по закінченні війни. Багато з українських євангеликів мають добру надію, що недалеко вже той час, коли український нарід стане переважно євангельськими народом. Лише тоді він здобуть кращі дні.

Євангельський рух набрав вже такого розміру, що навіть провідники різних партій бачать, що їх напади приносять більш шкоди ніж користи. Все ж неможна сподіватися щоб їх відношення раптово змінилося, сила ритуалістичної гіерархії і темнота мас стоїть на перешкоді. В цілому євангеликам мало цим всім журяться, Бог потужно благословив проповідь Благовісті серед нашого народу в минулім і рух зростає з кожним роком.

Євангельські проповідники і провідні брати мають стільки праці на ниві Господній, що їм лишається дуже мало часу на інші справи. Найбільшою перешкодою до поширення руху не є брак нових членів, але брак робітників за ними доглядати. Українська баптистська церква в Канаді, що має свою власну адміністрацію з долини до гори найбільш журиться під цей час питаннями де знайти відповідних людей до праці. Не дивлячись на те, що споре число спосібних молодих людей, які покінчили теологічні школи, було вислано на працю, всюди з місць приходять нові домагання за проповідниками

Ця сама проблема стоїть і перед українськими Пресвітеріянськими церквами. Отже до слушного часу євангеликам варто лишити сцену теперішніх політичним дічам. Зробити щось гіршого для нас вже незможуть. бо все зло, що могли, вони вже зробили. В питаннях національної ваги і для добра краю ми завжди можемо в часі потреби піднести одверто і сміливо свій голос, цього нам ніхто не заборонить.

КНИГА ХВАЛИ

Співаник має більше 200 чудових пісень з нотами і ще гарну прозу. Має 176 сторінок 75 ц. Для Родительських громад, що купують в більшій кількости 65 ц. Просимо слати замовлення на адресу ред.:

НЕМА НЕПОМИЛЬНОСТИ

Колй б так годинникар сказав нам, що він зробив такий годинник, який вічно буде тримати точно час і ніколи не скибнить, ми сказали б йому, що то дуже гарна річ, але пождали б якийсь час, щоб переконатися, чи годинникар правду казав. Тепереж цей годинник непомильности - в римській церкві сягає близько 2000 літ і за той час много разів він псувався. Тому що римська церква грунтує свої претенсії на Петрі, ніби першим папі римським, тож Петро повинен би бути непомильним. Але С. ний Ісус Христос пробував чи раз направити Петра Апостол Павел не мав Петра за непомильного, бо мусів до очей йому докорити за похибки. А свят отці молодої християнської церкви і подумати про якусь непомильність, вони острими словами називали декотрих римських епископів. Але вже пізніші ученики стали відходити від своїх учителів, та аж тоді папи стали непомильними.

Тут не треба мені відповідати, бо Ви й самі знаєте, що багато таких папів котрі провели не чесне життя. Дійсно римо-католицькі історики ошукують безмірно брудні характери деяких папів. Подумайте, що наколи б Господь Бог хотів лишити на землі видимого голову церкви, то не ставовище покликав би завсіди такого чоловіка, котрий би мав бодай настільки моралі, що пересічний звичайний чоловік. А прецінь декотрі папи були чинителями найгидніших гріхів і найбільших злочинів.

Римо - католицька Церква учить, що піп, чи епископ, хоч би й був лихим чоловіком; то вже задля того, що він справляє духовний уряд — через те саме він уважається за праведного; що хоч папа буде й лихий чоловік, то Бог учинить його непомильним, коли він говорить науку.

Чи знаєте Ви, що давні жидівські архиєреї і синедріон підержувались таких самих засад а проте Ісусу Христос воював з ними. Вони хвалились, що є дітьми Авраама і думали, що тим самим вони вже святі. Але Ісус докорив їм за їх беззаконня і говорив що Господь із каміння може підняти Синів Авраамових. І так Протестантський Церков віруе, що коли Римська Церква в гордости і розпусті відпала від Христа, то Господь з простого народа підняв проводирів і реформаторів, щоб відсвіжити християнську віру, як це було в початках християнства.

Тут ми відійшли трохи від річи, однак Ви мабуть бачите змисл гадок. Ісус не думав щоб духовне становище чоловіка робило його святим, доки той духовний не є чистий сердцем. Ісус провадив боротьбу з жидівськими архиєреями доказуючи им, що чоловіка одяг або становище не освячує, а лише чистота серця. А вся та система оправдання попів в Римській Церкви обрядами та становищами не лиш реалізація побічних, немана непомильність тут нічого передо Богом. Це старий жидівський блуд фарисеїзм, що дістався до християнства.

А не один клонит письвать ся тут на думку. Був час, коли не один, а все двох і трьох папів було наразі і ті папи не так любились як браття. Вони переслідували і проклинали один другого в як найгірший спосіб. Будьте ласкаві - скажіть мені який із тих двох, або трьох був непомильний. Мабуть всі вони не милилися, коли називали один другого бабярами і онучанками.

Тепер приглянімося до якими іншими науками Римської Церкви. Розважмо тепер науку Римської Церкви про процент на гроші. В старинних часах так Жиди, як Римляни і Греки вважали великим гріхом побирати проценти від позиченних грошей. Трапляється часто, що должник банкоруткував потративши цілий свій добуток разом з позиченою сумою гроша; а бувало й так що за визначені гроші кредитор забірав від должника весь маєток, на коли той не мав на час звернути готівки. Тепереж коли розвинулася сучасна торгівля і промисл, то і конечно люди одні других мусять заключати гріхми — запозичати. Коли ж Василь у Григора позичить грошей, аби вложити їх у свій інтерес, то ясно, що тут не лише Василь, але й Григор ризикує своїм маєтком. Нехай ж оба вони ризикують тож і оба повинні ділитися доходом з того інтересу: значить Григорови належиться процент від Василя за змальовані всі гріхи всіх попів.

В домах варіятів жнють люди, котрі уроїли собі в голову, що вони зо шкла зроблені і бояться торкнути собою зе небудь, щоб не розбитися А папа римський находиться в подібним стані розуміння. Він тоже боїться рушити куди небудь щоб не розтовчи своєї „непомильности"

Мабуть знаєте про те, що були часи, коли хто відважився говорити, що й подруги боці землі можуть бути люди, то такого проклинали навіть деякі святі вітці церкви. А коли доказали вчені люди, що земля кругла то й тоді Римська Церква не уступала від свого твердження; вона все тьки упертo стояла при тім, що не земля обертається але сонце і місяць і зорі уганяють довкола землі Може чи ни Ви про те який клопіт мав Галилео через те з церквою Не лиш католикі але й деякі протестантські богослови доводили йому за те, але сьогодні ми бачимо, що всі люде прийшли то заключення, що Галилео був правий. Гадаєте, скажете Ви, коли католицькі і протестантські богослови доводили Галилейові за правду то обоїм рівні коли один за віки надцять а другий за без двадцять! Ні, ми не означаємо бо протестантські богослови помилні і через те їм вічно без шкоди змінять свої погляди, але католицькі богослови суть подібні до тих людий котрі вірують що вони зроблені зо шкла, вони не можуть змінити своїх тверджень без того, щоб не знищити своєї „непомильности".

Справді нещасливе є положення теперішнього папи. Бувши обожаваним чоловіком, живучи в 20-тім столітю і знаючи много хороших річей, які він може відважитися сказати що небудь доброго в світі, коли він вічно боїться щоб ненарушити поглядів котрого пани, темняка з середніх віків, бо в середніх віках взагалі люди мало що знали про світ Божий а тут мусить він і найбільшу дурницю давного часу признати сьогодні за непомильну річ!.

Тепер же розкажу Вам дуже загальну історію. Около року 355 було перед тих папів. Ліберій і Фелікс. А сталося не так що пан Констанцій убив Аріянст Євстіяном і скинув з престола папу Ліберія за то, що той виступав проти Аріянів. Тоді вибрано нового папу Фелікса, котрий був Аріяном. Ліберієви не подобалось бути в понижено тож з часом згодився сам бути єретиком і тим способом привернено йому назад папське достойність. Відтак наступили кривавi битви між партіями прихильників обох пап.в еретиків, аж врешті Фелікс приневолений був вити назад на свої добра і там жити спокійно.

Що за страшний упадок папства був це коли два папи вели між собою кривавy боротьбу, і то обоа еретики?! А при тім від тих часів аж по нинішний день всі Христіянські церкви виключають Арійську єресь. І щож Римо-католицька церква зробила зо всего того? Я Вам скажу Вона, обох еретиків, Ліберія і Фелікса прогласила святими угодниками. Вона обох цих єретиків вписалила на листу непобожних і заставила своїх вірних п.в. молитися до них. Справді 1200 сот літ пізніше папа Григорій XIII. скликав був суд проти святого Фелікса, щоб розібрати, чи Фелікс може оставатися між святими, чи може б його здегрaдувати. Стали адвокати за і проти і справа святого дуже поганий взяла оборот. Коли оборонець святого узрів, що не дасть собі ради з обвинувателем, то комбінуючи якесь чудо в користь святого, увільнив його від вини і деградації!

Подумайте прошу! - Коли давно були папи еретики, то можуть бути й тепер. І чи наколи папи були непомильними еретиками, то через їх непомильність і єресь стала непомильною?

З цілої тої тарантії я бачу лиш один вихід: Треба одного непомильного папи, котрий би проголосив світові, що не повинно бути на світі більше пап у і заставила своїх вірних п.в.

К. Р.

СІЯЧ

Д. Александров

От вийшов сіяч сіяти.
(Мат. 13:3).

Ось вийшов, щоб сіяти,
Сіяч у поле і сіяв...
І вітер зерно йому
Вводи розвіяв:
Багато упало його
Край дороги,
Та там і попало
Прохожим під ноги,
І хижая птиця
З степів налітала,
Додолу спускалась
І зерно клювала,
Немало зерна в камяницую
Землю лягло
І, доброго кореня
Не давши, зійшло;
А сонце опівдні
Його вприпалило,
Гарячим промінням
Його присушило,
І бідне пожоркло...
Пожовкло й завяло:
Землі, під корінням
Було йому мало.
А деякі зерна
То вітер вхопив і понїс
В буряни навісний,
Що й несінний ріс;
І там би то їх
Мов гаразд положив,
Та скоро буряни їх
Зовсім заглушив.
Даремно там дощ
Пробігав голосою,
І зорі кропили
Там землю росою:
Ті зерна лежать,
Мов рости не пора...
Немає од них
І не буде добра!
Которій ж зерна
Та в добрую землю лягли,
То ті урожай шістдесять,
Або й сто принесли.
Так, добра земля,
Як пора настає,
Не тільки що істу
— ще й прибиль дає;
Ті мов, і сонце шадить,
І не сушить засуха...
Всяк, маючи уха,
Щоб слухать, хай слуха!

———o<‡‡>o———

Малий Катехизи

Питання 32. - Які добродійства приймають в цім житю ці що призвані звершеним покликанням.

Відповідь — Ці що призвані звершеним покликанням, в цім житю приймають оправдання (я), асиновлення (ii), освячення (i), та інші благословенства, котрі з цім житю) або сполучені, або слідують за ними (i).

и) Рим. 8:30. А кого призкликав, тих і оправдав.

А) Ефес. 1:5. Наперед призначивши нас на всиновлення собі через Ісуса Христа, по благоволенню хотіння свого.

і) І. Кор. 1:30. З Него ж і ви в Христі Ісусі, що стався нам премудростю від Бога, і праведностю, і освяченим, і викупленням.

THE SENSIBLE THING TO DO

— By Honore Ewach, B. A. —

Have you ever heard how a Frenchman pronounces in his prayers the sacred name of Jesus Christ? The sound would convey no meaning or recognition to an Englishman who knows no French. Would a Ukrainian form of that sacred name, Issus Khristos, be familiar to a Frenchman or Englishman?

Each people that has its own language writes and pronounces even the most sacred name of the Christians. Jesus Christ according to the genius of its language and its spelling. It is but natural to do so.

Every language has its own pecular sounds. Some of the sounds are similar to the sounds of other languages, others not. For instance, there is no "th" sound in the French language, hence no Frenchman, who knows only his own language, can pronounce in the purely English way such surnames as Thomson or Thornton. Nor can an Englishman, who knows no French, pronounce in the French way such common name as Jacques. Nor can an Englishman, who knows no Ukrainian way Kharkiw — the name of a well-known city in Ukraine.

Then, how does a Ukrainian editor or writer handle English, French, and German names? Well, he pronounces and writes such names according to the sounds and spelling of the Ukrainian language. He cannot write down in his article in Ukrainian such names as Churchill or Thomson just as they are in English due to the fact that the Ukrainian language employs a different set of letters, based mainly on the Greek alphabet. Besides, Ukrainian spelling is almost purely phonetical, that is, every distinct vowel and consonant has a special letter. For instance, the name Churchill is thus transcribed in Ukrainian as Chorchil. Thomson is written in Ukrainian as T o m s o n. There is no "u" sound , as in Churchill, in Ukrainian. The nearest sound is "o". Nor is there "th" sound in Ukrainian. There is just the plain "t" sound

Then, what should one do in English with Ukrainian names and surnames? One should do the most sensible thing. He should transcribe Ukrainian names and surnames according to the fundamental sounds of the English language and the English spelling.

There is no sensible reason for a man with a Ukrainian name and surname in any of the English-speaking countries to write his name according to the rules of Russian, Polish, Czech, Rumanian, or French spelling. He should transcribe his name from Ukrainian into English according to the basic rules of the English spelling. He should write down his name in such a way that any English-speaking person could manage to pronounce it. There is no sense in writing one's name in English and for the English in such a way that no average English-speaking person could pronounce it.

Even such names as Britain, England, and Canada are written in various ways, according to the genius of each language. We should be as practical with the use of Christian names, surnames, and name of places.

There is no sensible reason why a Canadian of Ukrainian origin should sign his name as Romanezuk or Szaszkewycz according to the rules of the Polish spelling. He should write his surname as Romanchuk or Shashkevich. Nor has he any reason to get offended when his Canadian or British officer simplifies in some way his hard-to-pronounce surname. What would a Ukrainian officer do if he had in his platoon or company a man with a surname like Iveigh, Burroughs, or Connaught, and knew nothing about English? He would partly Ukrainize the pronunciation of such surnames, and make them practical for general use in Ukraine.

— The New Pathway

Українська Пресвітерська Громада в Ошаві, Онт.
486 Simcoe St. South
Пастор: І. Пінчук. - Дірігент хору Гром. С. Тура
Органіст Степан Салмерс.
Богослужіння о 11 год. рано
Недільна школа о 10 год. рано
Всіх рало вітаємо.

HEALTH FOR EVERY DAY

by Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

Congenital Defects

Why do doctors use such long words? Partly to save time. One long word will, often take the place of a whole sentence. A Congenital defect means a defect occuring at or before birth. Besides, the long words that doctors use give a correct and definite meaning. As you know, there are very few congenital defects. But there are some, and often these may be corrected, so that as the baby grows, the defect will be less and less and the part that was defective may become more and more normal Normal means all right and like everybody else's.

There are 26 bones in the foot and 7 of these are in the ankle. The way that these seven bones are made and built into the ankle is one of the marvels of the body. You know how the ankle can move and turn and give support to the body and do the movements of climbing a stair or a mountain or skating, skiing, walking and standing. This is possible because the bones are built together and fastened by strong tendons and muscles attached to them which give the ankle its many movements. Now sometimes, though really it is very seldom, it happens that the bones of the ankle and foot are not quite right and normal, and that the foot does not look right at once, and shows him that the little baby's foot does not look right. The fore-part of the foot is turned in and the heel is drawn up so that the foot, instead of having the beautiful shape of a good foot, looks some thing like a club. This is an important matter and the doctor will tell the father it must be set right at once. It is a sad thing for a child to have such a handicap. Everybody notices it, and sees that he cannot walk well. Feet are so important all through life. But a skilled surgeon can set this right. There are ways to set it right, and it takes much skill and experience to secure success but it can be done. The point to remember is that if the doctor says the foot is not right and that it is a club-foot, then it can be set right and without the loss of a single day.

Now, don't be frightened Probably you will never see a club-foot. But once I did, and the father would not listen to anybody. Alas, he was prejudiced and would not take advice.

Don't be prejudiced. Listen to the doctor. He is your best friend and he is your baby's best friend. The doctor wants to do his very best for you and the baby, and he knows what to do. Take good advice.

NURSERY RHYME PHILOSOPHY

by L. K. Pelton

"Pussycat, pussycat,
Where have you been?"
"I've been to London
To look at the Queen."
"Pussycat, pussycat,
What did you there?"
"I frightened a little mouse
Under the chair."

The pussycat had gone to see something very wonderful — the Queen! What do you suppose her thoughts were on the way? Can't you think of her trying to imagine just what the day would be like, how close she would be able to get to the Queen's carriage as it passed by? Perhaps pussy had dreamed of running along through the crowds follow ing the carriage in the hope of repeated looks at Her Majesty. It is possible that our kitty even dreamed of the Queen espying in the crowd and waving a small gloved hand to her.

There is little doubt that Pussy's dreams would have soared to great heights as she scampered along toward London to see the Queen. It was a day of all days for a pussycat, a day that would take her up and beyond the usual world of a kitty's life. A day in which she must be on her best behaviour, an occasion on which she must take with her very best manners. For this event at least Pussycat must strive to pull herself out of the canine world into the world of royalty.

But alas! she didn't do it. She never mentioned having seen the Queen, she apparently had no recollection of the great crowds of the royal procession of the Queen's smile. The sad truth is that our pussycat was only a cat after all and she couldn't rise from the canine world not even to see the Queen. When her mistress asked her "What did you there?" all that pussy could answer was, "I frightened a little mouse under the chair." (Someone must have brought along a chair for the procession.)

There are a lot of people in the world just like that pussycat. Moments of great opportunity come, rare privileges are dropped at their feet. With great excitement and keen anticipation they start on their way to "London to see the Queen" and alas they return to the old life having missed the opportunity or thrown away the privilege because they became engrossed frightening a little mouse under the chair.

Haven't you often heard people talk about entering the Presence of King of Kings as though all they had to do was suddenly drop all their rags of unworthiness and burst into His Sanctuary. They come from the church service or from the secret closet of prayer or from an experience of trying to talk with God along the highway bitterly disillusioned and in despair. What is wrong with them? Don't you think that they miss the reality of God because they don't realize that it requires an hour to hour, day to day, year in and year out practice of 'being with God' talking with Him, listening to Him to make it possible for us to burst into His Presence in an hour of dire need or great exhilaration. Unless we have, by His Grace, developed the capacity to experience God's Presence we shall inevitably return from a rush into that Presence only to feel empty disappointed and despairing. Too many people go to see the King only to chase a mouse under the chair because chasing mice is their habitual custom. That occupation is the climate in which they live. If we want to be able to grasp the great opportunities that come our way, to take full advantage of the high privileges offered to us, to really know the strength and comfort of the Presence of God then we must live our daily lives on a plane far removed from the pussycat's world. No pussycat can see the Queen because she cannot recognize her as the Queen. The philosophy of the little nursery rhyme to-day is: No matter where we are or where we go we shall rise or sink to the level of our cultural and spiritual capacity. It is our high calling with God's help to develop the capacity to "see the Queen."

Лист від Бр. І. Репецця

Хвальна редакціє :—

Оцим повідомляю вас, що я через два роки регулярно дістаю „Євангельську Правду" за що щиро і сердечно дякую і бажаю щоб ця Правда перебувала в кожній українській хаті від моря і до моря та щоб вже раз на все наш народ покинув ту стару обрядовщину. Минулої зими я гостив в Торонті і ходив до Української Пресвітерської Церкви, цього я не забув і не забуду поки і життя мого. Перше те що такий красний церковний будинок а друге прекрасний хор співає і то так співає, що чоловік неможе налюбуватися таким співом. Сказати правду, що такого хору як у вашій церкві я ніколи не чув. Нехай Господь благословить Торонтоньску Громаду та їх пастора щоб зросла в десять разів більша. Посилаю $2.00 на дальшу передплату.

Дякуємо за щирого листа і передплату — Ред.

ЛИСТ ВІД М. БІЛЕЦЬКОГО

Поважаний Пане Редактор-е!

Дякую Вам за Вашу газету в котрій описуєте чисту правду з Божої науки, а при тім і дещо з нашого Укр. життя в котрім описуєте щиру правду і братерську любов.

Дай Боже щоби Ваша часопись знаходилась у кожного українця по цілій Канаді.

Дякуємо — Ред.

ХРИСТОС НАКАЗАВ

„Не збирайте собі скарбів на землі, де міль і ржа їсть, і де злодії підкопуються і крадуть. Збирайте ж собі скарби на небі". Матт. 6:19,20.

Але як ритуалісти Його слухають :

„В 1912 році, згідно Йоакінові Агуілера (Секретар Фоменто), вони (єзуїти) мали під своєю контролею, без перебільшення, одну третину капітального богатства Іспанії. Вони посідали залізниці, копальні, фабрики, банки, корабельні компанії, плантації помаранчів... Вони контролювали продаж старовинних річей, поставали Мадрид свійською рибою, та контролювали кафе шантани. Їх оборотовий капітал сягав до $300,000,000".

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік V. Число 4—5 КВІТЕНЬ — ТРАВЕНЬ APRIL — MAY 1944 VOL. V. No. 4—5

ТО ЯК НАМ УТЕКТИ, ЩО НЕДБАЛИ?

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТА ІЗ МЕРТВИХ

В цій статі ми зупинемось над другим аргументом апостола Павла на користь твердження, що Ісус Христос устав із мертвих. В 1-ім листі до Коринтян гол. 15 в верших 14 і 15 він каже: "Коли ж Христос не воскрес, то марна проповідь наша, марна ж і віра ваша. І ми являємось кривими свідками Божими, бо свідкували про Бога, що воскресив Христа, котрого не воскресив, коли мертві не встають."

В цім місці апостол Павло на завваження противників, вказує їм на факт, що його неможна зрозуміти, як що Христос не встав із мертвих. Цей фактом є життя апостолів. Чи ці ученики Христа, що жили життям повним страждань і переслідувань, і що майже кожний із них віддав своє життя за твердження, що Ісус Христос устав третього дня по Писаннях і що він є Господом і Спасителем людей, чи ці люде могли бути кривими свідками? Питаннях є чи вони обманювали людей?

Така думка являється, неймовірною не тільки тому, що апостоли були глибоко чесні і правдиві люде, але є просто психологічною неможливістю. Бо чим більш самопосвята і відданість певної людини якій будь ідеї, тим більша мусить бути певність цієї людини в правдивости її змагань і вірувань. Аби зрозуміти вповни силу цього аргументу ми повинні пригадати собі чи були апостол Павло і інші апостоли до їх навернення. Апостол Павло був людиною високо освіченою і мав нагоду студіювати у ног найвизначніших вчителів свого народу. Він походив з стародавнього університетського городу Антіохії, де в його часи був розквіт наук. Апостол Павло мав римське горожанство і користався великих доброт Єрусалимської старшини. Очевидно, що він не був бідняком, а ні належав до бідної родини. Як щоб він не став учеником Христа, перед ним відкривалась блискуча кар'єра, котру він розпочав вповнах переслідування християн.

Апостол Петро з своїми братами належав до родини рибаків. Його батько не був богатим, але не був і бездомним. Вони мали човни, сіті для улову риби і очевидно жили без нужди. Апостол Матвій був до навернення богачем, завідуючи збиранням податків і очевидно жив матеріально в найкращих обставинах. Оскільки ми можемо судити на підставі даних з Писання і інших джерел майже кожний з апостолів, хоч може і немав надто, все ж зароблян своїми руками собі на життя. Наприклад Яков Заведеев очевидно господарював на селі. Його мати Салом мабуть була сестрінкою діви Марії, це вказує на їх сільське походження, бо сам Йосиф муж Марії не жив в великім місті і взяв Марію у своїй околиці. Тепер кожен з апостолів, як щоб вони не зустріли і не уявували в Христа, продовжували б своє життя кожен в своїм напрямі. Матвій богатій би ще більше і більше, Павло робив би собі кар'єру державного мужа і вченого. Петро рибалиь би та решта займались би кожен своїм ремеслом або працею, так як і усі люди їх часу.

Але в їх житті була статись велика і чудесна подія, що перемінила життя їх усіх. Поодиноким поясненням цієї зміни може бути лише те, що їх твердження, що вони бачили Ісуса Христа по тім як він встав із мертвих є наскрізь щиро і правдиве. Зверніть увагу на цю зміну в їх житті, що була найбільш радикального характеру, та пригадайте собі кінець їх життя, чи Ви зможете найти яке будь інше пояснення, яке б не здавалось абсурдним, окрім того пояснення, що його дає апостол Павло? М. Строд Джаконсон в книзі: "Життя апостолів" пише, що апостол Андрій був розпятий за свою проповідь на хресті в формі "Х". Яков брат Христа був замучений в Єрусалимі. Його останні дні свої провів на ріскалю. Филип був розпятий в Гераполісі. Апостол Петро був розпятий головою вниз, разом з ним була роспята і його дружина. Апостолу Павлу відрубали голову. Чи є можливою річу, щоб усі ці ученики Христа мілали свое життя за сидому неправду? Спеціально коли ми знаємо, що в перші часи, на суді перед римськими властиши, як що християнки визнавали римського імператора за бога, та приносив перед його статуєю жертву, то його негайно відпускали без уєякої кари. Лише вперте твердження, що Ісус Христос є поодиноким Богом тягло за собою кару смерти та нелюдські знущання. Ті що гадають, що апостоли обманювали людей, ніколи незмогжуть пояснити, чому вони не спасли свого життя признавшись в обмані. На це є лише одна відповідь, що їх цінив, що Христос устав із мертвих було остільки певне, що неймовірні і нелюдські знущання катів і муки смерти немогли примусити їх зректи ся Христа. Це стає ще більш ясним, коли ви звернете увагу на той факт, що всі апостоли ставши ученикми Христа стратили матеріальні добра, стратили людську славу, репутацію, зрікись своїх родин і усього, що так цінять люде и світі. Вони сталися як би сміттям світові за для дорогоцінного імені Ісуса Христа. Опис їх щоденного життя ми знаходимо в посланні апостола Павла до Коринтян. Таке життя було щоденним напруженій і вимагало куда більшої посвяти і віри ніж її треба аби перенести саму смерть. "В працях премного, в ранах без міри, у темницях пребагато, при смерти почасту Од жидів пять раз по сорок без одного приняв я. Тричи кіями бито мене, а один раз каменовано, тричі розбивався корабель, ніч і день пробував я в глибині. У дорогах почасту, у бідах на воді, у бідах від розбійників, у бідах від земляків, у бідах від поган, у бідах у городі, у бідах у пустині, у бідах на морі, у бідах між лукавими братами, у праці і в журбі, почасту в недосипанню, в голоді і жажді, в постах часто в холоді і наготі." Опріч того, що остороннь налягає на мене журьба щоденна про всі церкви". Чи можна собі уявити щоб людина як апостол Матвій, що мав всякої достатки і був богачем, або апостол Павло, що мав добру кар'єру перед собою, або апостол Петро, що жив безбідно, або який інший з них, чи є можливим, щоб вони покинули всі ці дібра світського і пішли б на життя нейморних страждань і переслідувань за неправду? Лише незвичайна подія, подія дійсна і чудесна могла спонукати богача Матвія стати жебраком Матвієм. Лише знання незвичайного чуда могло примусити Павла жити так як він жив і померти так як він умер. Як щоб Петро не пізнав одної речі, що ті і доси незнають наші опоненти, ви набуть рибалки би до кінця дній своїх на озері в Палестині. Цім чудом, що перемінило їх життя було воскресення Ісуса Христа із мертвих, в котрім вони були певні більш ніж в своїм власнім існуванні. Знання цього факту, для них було тою силою, що всяку біду і горе і самуу смерть обертало в ніщо. Яке пояснення може взяйти хто небудь, для сіх подій, котре б не здавалось неймовірним. В минулі часи, коли духові хороби були дуже мало знані медичній науці, опоненти віри в Христа, знаючи що вони не зможуть знайти жадного відповідного пояснення

(Продовження на ст. 2)

Воскресення Ісуса Христа із мертвих

(Дослідження)

Для цієї зміни в житію апостолів звернулись до психології. Вони були свідомі, що ціи фактан, що я їх навів неможна заперечити Отже вони пробували пояснити що незвичайну зміну у житію апостолів тим, що вони допускали, що апостоли, бачили Христа, по тім як Христос встав із мертвих, але що ніби апостоли бачили його не в дійсности, але лише в галюцінаціях. Це є закідом, що апостоли були божевільні, або не зовсім при собі. Але цей закид не видержує критики в світлі фактів знаних науці Усталеним фактом є, що скільки е на світі людей, що мають галюцінації, неможливо найти двох людей, щоб мали однакову галюцинацію, кожен має свою власну Отже як щоб апостоли мали дійсно галюцинації, то вони мусили б в них радікально різнитись. І їх галюцінації у кожного мали б бути цілком іншого змісту. В той час навпроти ми знаходимо у всіх їх повну згоду во всіх річах Окрім цього коли ви читаете Писання передане нам апостолами, ви знайдете во всіх річах ясне уложення і куди більш розуму і духового знання ніж це ви можете знайти у їх найбільш геніальних критиків. І в наші дні як і раніши поодинокою відповідю на питання що змінило так радікально життя апостолів і що принусило їх зрікнуть найкращих річей в світі та віддати свое життя на ганебну дивовижу і смерть? Ми маємо лише одну відповідь вони знали що Ісус Христос встав із мертвих, бо бачили його по воскресенні багато разів на власні очі. Дав би Бог, щоб усі ми могли набути що святу певність. Щоб ми могли покаятись в своїх переступах і шукать захисту і прощення від гніву Божого в драгоцінній крові Ісуса Христа, що умер за наші переступи і устав третього дня по Писанню. "Тим же і спасти може до кінця приходящих через нього до Бога, будучи вічно жив, щоб посередникувати за них".

М. Ф.

Бог не в світі, в світ в Ньому, як ти не можеш посісти всього знання світ, то тим менше ти не можеш посісти розуміння Бога і Його повноти.

Научне Підтвердження Науки Святого Писання

Слова апостола Петра: "Прийде ж день . . . тоді небеса з шумом перебудуть, первотники ж, роспечені постопляться,та земля і діла на ній погорять". 2 Петра 3:10, знайшли собі несподіване підтвердження в праці "Початок і кінець світа", що її написав Проф. І. Т. Гіттейкер ФРС С.Д. з Едінбурґського Університету. Проф. Гіттейкер є знаним астрономом і математиком

Говорячи про сонце він каже: "Воно повільно стає горячійшим і світлійшим, перед тим як увесь водень буде зужитий на сонці, його температура піднесеться до такого степеня, що життя на землі, таке як воно знане нам тепер буде неможливе. Це зміне на протилежне, сподівання, що його мали попереднї покоління астрономів, згідно котрому земля і кінці кінців мала так остигнутіи, що через незначайно низькі температури, життя стало б неможливим, тоді, тепловта сонци була б витрачена, і не мало б принести блище кінець нашого світа".

Модерна наука і кравще знання фактів знов підтверджує правдивість Святого Писання в цім випадку.

Далі проф. Гіттейкер пише: "Нема підстави думати що матерія (або енергія, що є тим самим, що і матерія) ісмувала и енертнім стані, та в якийсь спосіб збула пренедена в рух нового часу Легше принятн сотворення ек нісіло (з нічого), діланя Божественної Волн, що створила природу з нічого".

"Фізика і астрономія", продовжує він, "може принести нас через минуле до початків річей, та показати, що там мало бути Сотворіння, але про саме Сотворіння наука нічого- незможе сказати Народження і смерть всесвіту можна розуміти лише коли ми приймемо на увагу ці аспекти реальности, котрі наука ігнорує, та що їх поодинокою интерпретує реально. Під "релігією" проф. Гіттейкер без сумніву розуміе Христіянську віру. В іншім місці він питає: "Чи може яка людина, щоб розуміти над початком і кінцем всесвіта вірити в природничий гуманізм, як його правдиву интерпретацію?"

Коли хто уявляе собі, що він багатий на знання, то часто він не бачить, наскільки він не ті знання убогий.

"Канадійський Ранок"
PUBLISHED EVERY OTHER FRIDAY
at 572 Arlington Street, Winnipeg, Manitoba, Canada,
by the United Church of Canada.
Rev. John A. Cormie, D.D., Editor
Часопис для Української Родини, виходить кожної 2-ої пятниці.
Передплата на рік, в Канаді і заграницею $0.50.

ЯК ЩОБ КОМАХИ БУЛИ НАШОГО РОЗМІРУ

Е. Г. БАРБУР

Це е мудра і добра для людства установа, що комахи обмежені розміром. Досвідн, що зроблені вченими доводять, що наколи комахи були такі великі як люде, то ми мали би на руках війну в порівнаню з кітро Світова Війна виглядала б як-пікнік недільної школи.

Як щоб вони були нашого розміру, за незвичайно короткий час, на земській кулі почався б страшний голод, якого ніколи небувало, бо комахи їдять надмірно. Стрекоза (дракон флай), як було досліджено, здібе сорок хатніх мух на протязі двох годин, це зорієнтується людині котра б здала нілого сіячного ндіна що пять хвилин, да протязі двох годин, не лишаючи а ні ковалка, а ні кістки

Жук мотильник зїсть цілу милу за пів дня, так богато, як би людина зіла сама цілого слона В шарстні комах ми знаходимо полюючи ося, що їдять павуків, пацюки, що їдять мухи, та стрекози котрі їдять комарів. Цей нахил комах їсти одне друге, доброе придається для охорони садів. Наприклад коли гусінь рослоїдних по наших садах і фармах, то в першу чергу приносить іншу породу комах що живиться гусенню.

Як щоб ви мали силу в такій же пропорції як і жук, то ви немали б зовсім жадної трудноші, як щоб нам прийшося самим наладувати та тягти вагон, котрий нам би пятьсот тисяч фунтів.

Як щоб ми могли пригати відповідно до нашого розміру, як блоха, то нам потреба було б авт. Блоха може пригнути на відвалль, що е в двіста разів довша ніж довжина її тіла. Для людини це дорівнювалося б якихсь тисячу футів за один скок. Хробачок малої чорної мухи, не може скакать так добре як блоха. але взявіть ця маленька комаха, може підпригнути вгору на якихсь шість цалів, що було б подібним наколи людина стояла на землі та без розбігу під разу пригнула на дах десяти-поверхового будинку.

Коли ходить про будову, то комахи лишають нас геть позаду Навіть наші хмародери такі як в Нью Йорку здавалися б поміркованого розміру в порівнанню з буловани термітів в Африні. Ці будови більш ніж тисячу разів висші в порівнанню з самими термітами. Як щоб людина могла будувати в такій же пропорції, що до свого розміру, то ми мали б міста такі великі як в Нью Йорку і Чікаго, але усе місто під одним дахом, та найвищі поверхи сягали б до девяти тисяч футів в повітрі вимущуючи хмари.

Один англійський летун, кажуть, спромігся осягти скорости в 400 міль на годину. Це е страшна скорість і йому це вдалося лише раз.

Забере багато років поки усі аероплани зможуть літати так скоро.

Але звичайна кімнатна муха може летіти пять футів на секунду і навіть скорше, коли в небезпеці. Як щоб людина могла літати з такою скорістю пропорційно до свого розміру, то вона би бренїла навколо в повітрю з скорістю біля 400 міль на годину. Це означало б, що вона могла лишити Лондон по сніданню та бути в Нью Йорку на вечерю.

Як щоб людину було так тяжко вбити як комах, то богато з нас жили б столітгями. Клеш прилип до головки шпильки та зіставився живий дванадцять тижнів при чім він нема нічого а ні пити а ні їсти. Комики, що падали в кіпличу воду, потім як їх витягнено, продовжували жити, як би ні нічого не трапилося. Стрекоза може зістанатись дуже спокійна на шпильці через довший час, як що її годувати. Здається, що вони немають жадного чутгя.

Як щоб ми були комахами, то для нас було б малою річу стратити ногу або руку, ми могли б народити ноиу за короткий час Комаха, котру назвають "кодячий патик" може це робити, так само і інші. Наколи б щось сталось і ми почали рости в такій же пропорції як і комахи, то це було б страшною річу.

Шовковична гусениця збільшує в девять тисяч пятьсот разів свою вагу на протязі першого місяця свого життя. Як щоб ви взяли пересічне немовля в десять фунтів вагою і воно почало рости в такій же пропорції як і шовковична гусениця, то немовля збільшило б свою вагу на протязі місяця до сорока семі з половиною тон. Це є добре, що Бог установив ,що комахи мають бути найменшим сотворінням на землі.

Християнська Молодь.

Заходом Українських Евангеликів
Вийшов новий укр. співаник:
КНИГА ХВАЛИ
Співаник має більше 200 чудових пісень з нотами і має добру оправу. Ціна співаника 75 ц. в Канаді, $1 в Америці. Для Евангельских громад, що купують в більшій кількости 60 ц. Просимо слати замовлення на адресу редакції.

ЯК СІМ ЧЕРВОНОАРМІЙЦІВ ПІШЛИ В ВІЧНЕ ЖИТТЯ З СПІВОМ

(Цей випадок трапився в Російсько-Фінляндській війні. Друкується він з поодинокою ціллю принести свідоцтво великій милості Божій. Автор — старшина фінського війська. Переклад зробила Клара Беккер).

Осуджених тримали в підвалі в будинку місцевої військової управи. В коридорі стояли наші вояки з рушницями на поготівлі.

Повітря було сповнене ненависти. Мої вояки були пині від гніву до свого розміру, то вона бренїла навколо в повітрю з скорістю біля 400 міль на годину. Це означало б, що вона могла лишити Лондон по сніданню та бути в Нью Йорку на вечерю.

Як щоб людину було так тяжко вбити як комах, то богато з нас жили б столітгями. Клеш прилип до головки шпильки та зіставився живий дванадцять тижнів при чім він нема нічого а ні пити а ні їсти. Комики, що падали в кіпличу воду, потім як їх витягнено, продовжували жити, як би ні нічого не трапилося. Стрекоза може зістанатись дуже спокійна на шпильці через довший час, як що її годувати. Здається, що вони немають жадного чутгя.

Як щоб ми були комахами, то для нас було б малою річу стратити ногу або руку, ми могли б народити ноиу за короткий час Комаха, котру назвають "кодячий патик" може це робити, так само і інші. Наколи б щось сталось і ми почали рости в такій же пропорції як і комахи, то це було б страшною річу.

Шовковична гусениця збільшує в девять тисяч пятьсот разів свою вагу на протязі першого місяця свого життя. Як щоб ви взяли пересічне немовля в десять фунтів вагою і воно почало рости в такій же пропорції як і шовковична гусениця, то немовля збільшило б свою вагу на протязі місяця до сорока семі з половиною тон. Це є добре, що Бог установив ,що комахи мають бути найменшим сотворінням на землі.

Християнська Молодь.

Вони вели розмову. Вони були свідомі, що їм фактан, що я їх навів неможна заперечити Отже вони пробували пояснити що незвичайну зміну у житію апостолів тим, що вони допускали, що апостоли, бачили Христа, по тім як Христос встав із мертвих, але що ніби апостоли бачили його не в дійсности, але лише в галюцінаціях. Це є закідом, що апостоли були божевільні, або не зовсім при собі. Але цей закид не видержує критики в світлі фактів знаних науці Усталеним фактом є, що скільки е на світі людей, що мають галюцінації, неможливо найти двох людей, щоб мали однакову галюцинацію, кожен має свою власну Отже як щоб апостоли мали дійсно галюцинації, то вони мусили б в них радікально різнитись. І їх галюцінації у кожного мали б бути цілком іншого змісту. В той час навпроти ми знаходимо у всіх їх повну згоду во всіх річах Окрім цього коли ви читаете Писання передане нам апостолами, ви знайдете во всіх річах ясне уложення і куди більш розуму і духового знання ніж це ви можете знайти у їх найбільш геніальних критиків. І в наші дні як і раніши поодинокою відповідю на питання що змінило так радікально життя апостолів і що принусило їх зрікнуть найкращих річей в світі та віддати свое життя на ганебну дивовижу і смерть? Ми маємо лише одну відповідь вони знали що Ісус Христос встав із мертвих, бо бачили його по воскресенні багато разів на власні очі. Дав би Бог, щоб усі ми могли набути що святу певність. Щоб ми могли покаятись в своїх переступах і шукать захисту і прощення від гніву Божого в драгоцінній крові Ісуса Христа, що умер за наші переступи і устав третього дня по Писанню. "Тим же і спасти може до кінця приходящих через нього до Бога, будучи вічно жив, щоб посередникувати за них".

Осуджених тримали в підвалі в будинку місцевої військової управи. В коридорі стояли наші вояки з рушницями на поготівлі.

Повітря було сповнене ненависти. Мої вояки були пині від гніву до свого розміру, то вона бренїла навколо в повітрю з скорістю біля 400 міль на годину. Це означало б, що вона могла лишити Лондон по сніданню та бути в Нью Йорку на вечерю.

Як щоб людину було так тяжко вбити як комах, то богато з нас жили б столітгями. Клеш прилип до головки шпильки та зіставився живий дванадцять тижнів при чім він нема нічого а ні пити а ні їсти. Комики, що падали в кіпличу воду, потім як їх витягнено, продовжували жити, як би ні нічого не трапилося. Стрекоза може зістанатись дуже спокійна на шпильці через довший час, як що її годувати. Здається, що вони немають жадного чутгя.

Як щоб ми були комахами, то для нас було б малою річу стратити ногу або руку, ми могли б народити ноиу за короткий час Комаха, котру назвають "кодячий патик" може це робити, так само і інші. Наколи б щось сталось і ми почали рости в такій же пропорції як і комахи, то це було б страшною річу.

Шовковична гусениця збільшує в девять тисяч пятьсот разів свою вагу на протязі першого місяця свого життя. Як щоб ви взяли пересічне немовля в десять фунтів вагою і воно почало рости в такій же пропорції як і шовковична гусениця, то немовля збільшило б свою вагу на протязі місяця до сорока семі з половиною тон. Це є добре, що Бог установив ,що комахи мають бути найменшим сотворінням на землі.

Християнська Молодь.

Вони вели розмову. Вони були свідомі, що їм фактан, що я їх навів неможна заперечити Отже вони пробували пояснити що незвичайну зміну у житію апостолів тим, що вони допускали, що апостоли, бачили Христа, по тім як Христос встав із мертвих, але що ніби апостоли бачили його не в дійсности, але лише в галюцінаціях. Це є закідом, що апостоли були божевільні, або не зовсім при собі. Але цей закид не видержує критики в світлі фактів знаних науці Усталеним фактом є, що скільки е на світі людей, що мають галюцінації, неможливо найти двох людей, щоб мали однакову галюцинацію, кожен має свою власну Отже як щоб апостоли мали дійсно галюцинації, то вони мусили б в них радікально різнитись. І їх галюцінації у кожного мали б бути цілком іншого змісту. В той час навпроти ми знаходимо у всіх їх повну згоду во всіх річах Окрім цього коли ви читаете Писання передане нам апостолами, ви знайдете во всіх річах ясне уложення і куди більш розуму і духового знання ніж це ви можете знайти у їх найбільш геніальних критиків. І в наші дні як і раніши поодинокою відповідю на питання що змінило так радікально життя апостолів і що принусило їх зрікнуть найкращих річей в світі та віддати свое життя на ганебну дивовижу і смерть? Ми маємо лише одну відповідь вони знали що Ісус Христос встав із мертвих, бо бачили його по воскресенні багато разів на власні очі. Дав би Бог, щоб усі ми могли набути що святу певність. Щоб ми могли покаятись в своїх переступах і шукать захисту і прощення від гніву Божого в драгоцінній крові Ісуса Христа, що умер за наші переступи і устав третього дня по Писанню. "Тим же і спасти може до кінця приходящих через нього до Бога, будучи вічно жив, щоб посередникувати за них".

Вони вели розмову. Вони були свідомі, що їм фактан, що я їх навів неможна заперечити Отже вони пробували пояснити що незвичайну зміну у житію апостолів тим, що вони допускали, що апостоли, бачили Христа, по тім як Христос встав із мертвих, але що ніби апостоли бачили його не в дійсности, але лише в галюцінаціях. Це є закідом, що апостоли були божевільні, або не зовсім при собі. Але цей закид не видержує критики в світлі фактів знаних науці Усталеним фактом є, що скільки е на світі людей, що мають галюцінації, неможливо найти двох людей, щоб мали однакову галюцинацію, кожен має свою власну Отже як щоб апостоли мали дійсно галюцинації, то вони мусили б в них радікально різнитись. І їх галюцінації у кожного мали б бути цілком іншого змісту. В той час навпроти ми знаходимо у всіх їх повну згоду во всіх річах Окрім цього коли ви читаете Писання передане нам апостолами, ви знайдете во всіх річах ясне уложення і куди більш розуму і духового знання ніж це ви можете знайти у їх найбільш геніальних критиків. І в наші дні як і раніши поодинокою відповідю на питання що змінило так радікально життя апостолів і що принусило їх зрікнуть найкращих річей в світі та віддати свое життя на ганебну дивовижу і смерть? Ми маємо лише одну відповідь вони знали що Ісус Христос встав із мертвих, бо бачили його по воскресенні багато разів на власні очі. Дав би Бог, щоб усі ми могли набути що святу певність. Щоб ми могли покаятись в своїх переступах і шукать захисту і прощення від гніву Божого в драгоцінній крові Ісуса Христа, що умер за наші переступи і устав третього дня по Писанню. "Тим же і спасти може до кінця приходящих через нього до Бога, будучи вічно жив, щоб посередникувати за них".

Найбільш коли, той що кавяв пізнався, всіх вразила цілковита зміна його обличя. Усі вони дивились на нього і як би забули про нас і все інше. Навчно було, Дух Святий потужно подіяв на всіх, це було видно на їх обличах і очах. Одни за другими вони почали питати Кошкіна про своє положення. Кошкін дапав відповідь як міг, але більше сказував, що треба йти до Господа, — Він ласть відповідь, Він поможе. Один за другім вони так і зробили. Стаючі на коліна, кожний просив Бога простити словами про спасення. Молились так само один за одного.

Це була незвичайна ніч. Біля четвертої години всі товаришні Кошкіна послідували його прикладу. Зайва в них і в усій атмосфері була не до описання. Деякі сиділи на підлозі роздумуючи, інші розмовляли про духовні переживання, інші молились.

Почало світати. Ніхто незакрив очей за цілу ніч. "Кошкін заспівай ще раз". На цей час, ві зчіг заспівати цю пісню декілько разів, повторяв слова, щоб його товарищі запамятали їх. Вони тепер співали разом з ним, і який незначайний був цей спів! Він не тілько зворушував наші серця, але без сумніву сягав неба. Кошкін пригадав собі інші пісні і навчив своїх товарищів. Виявилось, що деякгі з них пояли, котрі були виховані в протестантських родинах. знали деякгі з цих пісень і тепер співали разом з вкзнями, кожний на свои мопи. Це були хвилини незвичайних переживань.

Годинник на банті пробив шість — час кари.

Як мені хотілося благати вищу владу помилувати цих арестантів, але я знав, що це буде марно, що по військовими законами помилування для них, за зроблені перступства по за полем бов, не буде.

І ів повели під охороною вояків, коча тепер непотрібної, на місце кари. Один з них попросив дозволу ще раз заспівати пісню Кошкіна.

Природньо, дозвіл було дано негайно. І так коли йшли з співом На місці вони просили дозволити їм умерти з відкритими лицями. З піднесеними до неба руками вони заспівали з незвичайним піднесенням:

В руках я Ісуса,
Я у Його груди. . .

Коли замовкли остані звуки, лейтенант подав команду: "Пли!" емерю увійшли в вічність. Ми мі можіть сказлли свої голови. Де котрі молились.

Що мало місце в серцях інших, мені невідомо. Що ж торкається мене, я став новою людиною по таких переживаннях. Христос наблизився до мене в особі одного зС воїх менших наслідувателей

Те що Він зробив з зишими на моїх очах, дало мені сміливість також довіритись Йому і Він мисоседньо прийняв мене.

ЩО КАТОЛИКІ НАВЧАЮТЬ ПРО СВОЇХ СВЯЩЕНИКІВ?

В брукліньскім "Таблет" Січня 8, 1944 року знаходимо пропобіль Свящ. Т. Обрієна. Він проголосив: "Священика окремо призначено, по над усе інше, принести божественне поклонення, та **діяти як посередникові поміж Богом і людьми,** робити знов і знов те, що Син Чоловічий зробив на хресті, та зуживати заслуги цієї Жертви для всіх поколінь людства".

"Цього ранку", він продовжував, "коли відправляючий цю службу божу діяв як **Другий Христос,** приносячі Божественну Жертву нашему Отцеві що на небі. . . нехай ми присвятимо себе на більше признання сили і впливу служби Божої та священства, що робить це можливим".

Ця наука находиться в гострім протиріччу з наукою Слова Божого, що навчає: **"Один бо Бог і один посередник між Богом і людьми, чоловік Ісус Христос",** 1 Тимотея 2:5. Для кожного віруючого чоловіка назвати грішну людину Другим Христом - рівнозначно скрайньому богохульству, тим більше, що здпзька усі самозванні посередники поміж Богом і людьми роблять дуже відземне враження. своїм життям.

Кинвертед Католік.

ТЕОРІЯ І ФАКТИ ПРО РОЗВОДИ В КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ

Теорія: Католикі навчають, що Одруження є Тайною, святою установою, що її устапив Христос, тому **христіянське подружжя не може розвязати жадна сила на землі.** Зящи витікає, що розвід е проти Закону Божого. (Взято з памфлета "Реклямования Католицької Церкви". Памфлет підписали два американських кардінала і 15 єпископів і архієпископів. Надруковано памфлет в Пітсбургу в 1924 р.).

Тепер, що говорять факти, про дійсне трактования розводів в католицькій церкві?

Факти: Марконі, що був Римо-Католиком дістав розвід від церкви. Його дружина Беатріса Обраєн була так само католичкою. Пастлною розводу було те, що при одруженни вони умовились, що вони можуть розійтись, коли того вони собі забажають.

Пріщ Штарємберг розвівся з Княгинею Сальм-Райфершайдт на тій підставі, що вона немала дітей. Обидва були добрі католикі. Розвід дав Рим.

Судді Римо-Католикі в Квебекъ уневажнили десятки одружень, що тривали від пяти місяців до 34 років і то на підставах, що були недостаточні, або дістати розвід де небудь інде в Канаді.

Протестантська Акція.

З огляду на причини, що не залежали на редакцію, цього місяця газета виходить з запізненням.

"ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця
Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00. Окреме число 10 ц.
М ФЕСЕНКО—РЕДАКТОР
Адреса редакції
506 Ossington Ave
Toronto 4 Ontario
Thoan Press, Toronto

НЕРОЗУМНИЙ НАПАД

В Торонті виходить "класократичний" часопис, що парадує себе як український "національний" часопис на сході. Проте його праця для українців часом набирає незначайне шкідливого характеру. Недавно цей часопис помістив нетактовний напад на Англійську Пресвітерську Церкву в Канаді

Українці під цей час потрібують приятелів, бо на жаль їх мають небогато. Провід Англійської Пресвітерської Церкви ставиться до українців з прихильністю та розумінням, і щиро співчуває тим страждавним, що їх переносить наш нарід

В час потреби впливові провідники цієї церкви бесперено обстали б за українцями, байдуже, що більшість українців належить до іншої релігійної течії.

Отже просто здоровий розум дістує, що що організацію не треба чипати, чи дратувати провокаційними нападами. Маленький часопис ледве чи зможе перенести велику кривду організації, помістила безпідставні наклепи на Англійську Пресвітерську Церкву в Канаді. "Класократична" газета пише

"Англійська пресвітеріянам ходило от, щоби Українців відтягнути від їх культурн і національних почувань і створити в Канаді сильну англійську націю, а се осягнути можна було на їх думку тільки через протестантську церкву."

Дальше газета називає англійських пресвітеріян "сектантами", та в решті закидає, що через їх працю богато українців стратили: "всяку віру в Бога і стали для богатьох українців містком до большевизму і до сектанських мандрюнок".

Всі ці твердження цілком безпідставні і немають навіть видимости розуму. Як ці панове могли довідатись, про що думає та або інша особа коли робить своє діло?

Неправдою є, що англійські пресвітеріяне коли небудь хотіли відтягнути українців від їх культури. Навпаки вони хотять, щоби ми усе своє найкраще затримали і тим збогатили Канаду. Англійські пресвітеріяне з правила ніколи не шукали відтягати українців від чого будь. Навпаки в кожнім випадку українські групи самі приходили до них і просили прийняти їх в склад пресвітерської церкви. Серафимовщина це "ритуалістичне" явище з котрим українські пресвітеріяне нічого спільного немають. Проте що греко-католиком і православним удалось надужити англійських пресвітеріян. Але фактом є, що ще українські греко-католики прийшли до англійських пресвітеріян і просили помогти їх, а не навпаки.

В інших місцевостях наколи англійські пресвітеріяне погодили українцями, то завжди на прохання українців і ніколи з своєї ініціативи.

В такий спосіб поистала Українська Пресвітерська Громада в Торонті, коли група українських протестантів звернулась до пресвітерії і просила визнати їх як громаду пресвітерської церкви. Так було в Ошаві і інших місцях.

Ці українські громади захоплюють свою культуру, мову і традиції. Мають свої рідні школи, та їх майно є власністю громад.

Безглуздим є так само і аргумент, котрий говорить, що цілковиті праці пресвітерської церкви в Канаді серед українців є створити сильну англійську націю.

Протестантів в Канаді до пяти мільонів, українців 350 тисяч, усього населення канадійського до 10 мільонів. Припустимо що усі українці в Канаді стали б одного дня пресвітеріянами, чи це зробило б англійську націю сильною? Зовсім ні. По перше в Канадійському населенню це було б краплею в морі. По друге українці зістались б українцями, бо очищення своїх релігійних переконань під чарновидця не мінає расової належности. В решті решт переважаюча кількість українців по своїх переконаннях є протестантами, хоч за для страху бойкоту з боку церковної ієрархії кожаються з своїми переконаннями. Всі вони зістались українцями.

Українцям, окрім добра, англійська пресвітерська церква ніколи нічого не бажала. Не зважаючи на рішницю релігійних переконань, вони відкривали шпіталі в українських околицях і завжди старалися помогти кожному не питаючись про його переконання. Безперечно що цей напад на найкращих приятелів нашого народу в Канаді є великою ганьбою. Коли ми непогоджуємося з певними переконаннями, то треба побороватися переконанням, а не наклепами і наклепами на одиниці і організації.

Що ця атака не є ідеологична, а лише являється пістолю, видно з того, що редактор цієї газети в минулім своїми власними руками лівив поштові значки на укр. пресвітерську газету, старано завиває і адресував окремі числа, та сам відносив їх на пошту. Як щоб українські пресвітеріяне дійсно були таким страхіттям, як оце пише ця газета, то чому вони роспосюджували на протязі чотирох років цю "страшну отруту", що нищить "святу традицію"?

Ми пресвітеріяне не за які гроші не погодились б шкодити нашим нашим народом ті річі, що ми вважаємо за шкідливі

Це не є окремий випадок, цей самий часопис грозив комуністам мотузом і шибеницею і в тойже самий час тім самім людям кого вони кликали "большовиками" друкував газету. Підйомчи гасло за "традиції" ні добродії задбали за найкращу українську традицію а це ідейну чесність в боротьбі навіть з противником. Поки укр. пресвітеріяне платили за друк газети все було гаразд, але так скоро як вони відмовились заплатити вищу ратту, про тих і їх англійських однодумців починається безсоромна компанія. Ми певні що нічого доброго з того не буде. Ми українські пресвітеріяне горді, що входимо в склад церкви, котра славиться глибокою теологічною наукою і глибоким відношенням до всіх. Ми Те спадемось принятні від них помічі, коли нам треба В решті решт чи українські католики не роблять те ж саме? Чи "Католік Реджістер" не друкував подяк від наших земляків за помічі в 65 тисяч доларів. Чи православні не дістали ліберальну помічі від американських пресвітеріян на свою працю. В обставинах еміграційного життя, чи це зробило б англійську націю сильною? Зовсім ні. По перше в Канадійському населенню це було б краплею в морі. По друге українці зістались б українцями, бо очищення своїх релігійних переконань під чарновидця не мінає расової належности. В решті решт переважаюча кількість українців по своїх переконаннях є протестантами, хоч за для страху бойкоту з боку церковної ієрархії кожаються з своїми переконаннями. Всі вони зістались українцями.

Українцям, окрім добра, англійська пресвітерська церква ніколи нічого не бажала. Не зважаючи на рішницю релігійних переконань, вони відкривали шпіталі в українських околицях і завжди старалися помогти кожному не питаючись про його переконання. Безперечно що цей напад на найкращих приятелів нашого народу в Канаді є великою ганьбою. Коли ми непогоджуємося з певними переконаннями, то треба побороватися переконанням, а не наклепами і наклепами на одиниці і організації.

Що ця атака не є ідеологична, а лише являється пістолю, видно з того, що редактор цієї газети в

ПОВІДОМЛЕННЯ

(Закінчення)

Кузів, І. Кнета Єфимович, М. П. Березинський, Ф. Шелестовський. Президію комітета призначено президію Собору. Голова І. Шакотько, Секретарі П. Кіндрат, М. Фесенко. В цім комітеті зареєстровані: Баптисти, Злучена Церква, П'ятидесятники, Пресвітеріяне.

Секретар Виконавчого Комітету Собору
М. Фесенко

ТРИ ОЦІНКИ

Пригадуємо собі, що не так давно Проф. Чубатий, апологет католицизму для українців, друкував ряд статей, в котрих доводив, що православна церква на українських землях усе була виродженською чинником, та нанесла нелічимну шкоду українському національному рухові.

На поверти своїх поглядів він навів цілий ряд перекомучих історичних фактів. Кожний, хто читав ці статті безперечно мусів був погодитись з проф. Чубатим, що православна церква наробила богато шкоди і лиха українцям, та була на послугах у займанців.

Факти, що їх навів проф. Чубатий були незаперечні. Проте проти ного тези виступив православний письменник і історик О. Луговий. Він незяг заперечити фактам, що їх навів Проф. Чубатий, але зужив інший метод. та навів нелепи перекомучої історичні поди, що також ясно доводили руйнівну працю греко-католицької церкви на Західній Україні. Його аргументи не були слабші аргументів проф. Чубатого.

Тепер в "Новім Шляху" в статті О. Іваха, знаходимо третій погляд, а це що обидві ці церкви "обросли" українською культурою і стали "заборолом". Шкода лише, що автор статті неподав жадних фактів на поперти своїх тверджень. Наприклад введення целібату за часів Митр. Шептицького ледве чи можна назвати "обростанням" української культурою. Українська церковна культура все славилась жонатими священиками. Або скажемо коли православна церква на Україні максимала славного гетьмана Мазепу, то і це не нагадає як "обростання", а скорійше як лисіння. Отже уся справа потребує вияснення.

Ми ж все думаємо, що лише в евангельському русі наш нарід в решті знайде спокій і визволення. Євангеліє у українською книгою, добре знаною народові з давніх часів, тому евангелізм неповторібує "обростати" серед українців, він виходить з глибин душі народу і відповідає найглибшим українським прагненням і потребам життя. Для тих з українців на нашій землях, що і надалі будуть триматися за "обросші" руїни, загрожує небезпека в недалекій будучині; що народній ґрунт розсунеться під їх ногами і вони зістануться висіти в повітрі. В широких народніх массах тепер явна сильна тенденція до евангельського руху

Де хто думає, що наколи якийсь великий церковний достойник скаже щось на користь української справи, або щось здобить, то за це його треба вивисшувати до небес. Ми думаємо, що це є святим обовязком кожного українця любити свій нарід і служити йому аж до смерти, неважно чи він займає високу посаду, або нікакої. Це свого роду догана на відворот, що славить людину за виконання природнього обовязку. Звичайно добре і те, що великі церковні достойники часом відкривають музей, або яку школу для народу. Але ані все поминаємо при тім ті джерела і способи котрими з темного народу збиралися гроші. Чудотворні образи, обвішення в віках, обвішення в кріпницях, в скелях і т. і. Вспімні відпусти і ті найновіші річі, що там діялися, все це приносило гріш, котрий в решті був зужитий на школу або музей. Рабувалось Петра щоб помогти Павлові.

Цікавим є що наші геніяльні письменники мали глибоку і гостру відразу до цік всіх "обросших" укр. культурою релігійних організацій Не забуваймо, що ні люде були творцями і носіями української культури. Іван Франко нехало матеріялся від нітрон. Шевченського, це за його часів один з наших найбільших генійв зазнав незвичайних переслідувань з боку малих і великих церковних ієрархів.

Той хто хоч трохи ознайомлений з творами Тараса Шевченка не може сумніватись в його основній і глибокій ворожости до всіх "грязійних" культур. Костомаров не був за ними. Куліш переклав протестантам Біблію Проф. Грушевський пару років перед смертю писав до Дорошенка, що визначного "провідника евангельського руху і просив його зробити заходи аби з помічу протестантських церков інших народів, поширити евангельський рух серед українського народу. Він писав, що в ритуалістичних церквах немає надії. Між іншій "Новий Шлях" називає Грушевського найбільшим українським істориком. Ми рахуємо, що кожний людині треба дати признання за те добре, що вона зробила, але в той же самий час є нажним не закривати очі на трагічну помилкуваність, що вони зробили, бо на цік помилках повинні вчитися наступні покоління українського народу. В релігійним житню українського народу на часі радікальна і основна зміна поглядів.

Ми нехочемо разом з ними викидати з корита й дитину, але нема сумніву, що помиї вилляти треба і не комусь з українців на голову, як це часом робили деякорі з наших опонентів, але геть далеко від українського габору.

Щирий Українець.

РУКА БОЖА НАОЧНА В СОТВОРЕННЮ

(Др. Стайн е визначний американський вчений і дослідник)

Вважаємо коротко твердження апостола Павла в II гол. послання до Жидів: "Вірою розуміємо, що віки сталися словом Божим, щоб з невидимого видиме постало". (Жид. II:3)

Це є найбільша глибока думка, що її коли небудь висловлено, про еднечний склад матеріялу з котрого повстав всесвіт.

Хемісти і фізіцісти кажуть, що матерія складається з чогось, що ми описуємо як електричні заряди, або електрику. Компліковані математичні формули означують поводження цих частинок в атомичних* структурах, в котрих ми нарито вони є цеглинами

Цеглики з котрих збудовані атоми.

Дивною річу є те що, збільшуючи число цих безмежно малих частинок електричної енергії, змінюючи відношення їх віддалі одне від одного, та миняючи, можливо, їх стежку по котрій вони кружляють одне наколо другого, ми можемо осягти далекосяглих змін в структурі атома, що спричинюють такі фізичні і хемічні річи, котрі існують поміж'кисцем, яким ми дихаємо і залізом з котрого робимо ножа, поміж міддю і сріблом, та нікелем в вашій кішені, і іншими металами. Замітьте як ріжняться у всіх цих металів колюр, твердість, способність ржавіти, вага, температура топлення, способність переславати тепло, пропускати електрику. Усі хемічні і фізичні властивости цік металів ріжняться. Ми устаємо ці самі факти наколи досліджуємо гази при звичайній тіснености і температурі. Всі ці ріжниці залежать на будову атомів, та вони є збудовані з той же самої немичної річі, що її ми звемо електрикою. Стара наука про ріжницю поміж матерією і енергією, що її було загально прийнято якось двадцять років назад, про "незмінність хемічних елементів, пішла до того самого відділу в чистилищі де перебуває пірнуванна, що земля є рівна і никколо неї утримує сонце і зорі. На місце цього старого пірнуванна, що матерія неможе перетворитися в енергію, а енергію в матерію, атомичний фі-

*) Атомом в фізіці називають найменшу частинку, до котрої можна дійти поділяючи матерію на все менші і менші частинки. Коли подіяти атом, то та матерія, перестає існувати і ми маємо до діла вже з електрикою.

зіку сьогодня уставив математичні постулятй"про структуру атома, первісного матеріялу, всесвіту-електрики.

Як ліо ви запитаєте: "Чиїь є ця таємнича річ електрика?" Ніхто незможе відповісти на ваше запитання. Можливо, що найкращого дефініцію електрики є та, що її дав великій знавець цього поля: "Електрика це думкою в Божім Розумі".

Так що, зі всіх дефініцій протонів, позіторонів і нейтронів, та іонів, радівій і т.д. зістається лише одне а це: конценція в умі незрівняно мудрого всезнаючого Бога, котрий визначив плян для всіх всесвітів, зірок і світів.

Усі річі, що наколо нас, котрі ми пізнаємо через замисли чуття, постали з чогось, що ми досліджуємо прибравши на вигляд.

Захоплюючим є те що Святий Дух побудив Павла вказати на це знання Бога Творця, як ілюстрацію віри: "О, глибино багатства і премудрости і розуму Божого! як не дошлені присуди Його і не досліджені дороги Його!" (Рум. II:33)

Як тоді, хто небудь, може виставляти себе темняком, кажучи що він вірить тільки в те до чого він може доторкнутись, посмакувати або взяти? То ти не знаєш, що це є, що ти торкаєш або береш!

Наука про відкуплення, є каменем спотикання для людей в світі. Ми прийдемо тверження астрономів, фізіцістів, біологів і дослідників в богатьох інших галузях науки, але коли ми обернемось до тверзень Книги, котра покликується на авторітет самого Бога. Книги, що через дві тисячі літ не стратила своєї ваги, та була досліджувана незчисленою кількістю людей, тоді ми хитаємось і спотикаємось та сумніваємось в богатьох річах. Бог заявляє нас що на нашу віру в Його Слово залежить уся наша будучина - "Прислідіть-Писання, бо ви думаєте в них життя вічне мати, й ті свідкують про ме". (Йоана 5:38). Мій приятелю, чи ти досліджуєш Писання? Чи Слово Боже пікавить тебе? Чи твоє відношення критичної байдужности до бажання Бога, щоб усі люди в повноті пізнали план спасіння і дорогу життя, не є заснована на цертій ігнорантности що до Святого Письмання?

Ви не осмілитесь відкинути проголошення сучасних вчених, незвичайність на своє незнання модерної науки, але ми маєте сміливість відкинути слово Одвічного Розуму, що Його діла являються безконечним полем для досліди усіх вчених.

Сотворіння потрібує Творця.

Як щоб я поклав свій годинник перед вашима очима і сказав вам, що цей годинник так зроблено, що він може служити два поко-

(Продовження на ст. 6)

ПОВІДОМЛЕННЯ

Повідомлення від Виконавчого Комітету Собору Українських Евангельських Церков в Канаді і Злучених Державах

Виконуючи постанову Собору, що відбувся в Червні місяці 1943 р. в Торонті Виконавчий Комітет вверпувся до Британського і Американського Біблійних Товариств в справі видання Української Біблії.

По детальній дискусії цього питання Американське Біблійне Товариство погодилось видати 25,000 українських Нових Завітів з Псальмами в перекладі Куліша Ми сподіємся, що в недовзі приступиться до друку і Нові Завіти будуть готові ще цього року Проте Виконавчий Комітет Собору продовжує робити заходи щоб замість 25,000 Нових Завітів було видано 10,000 цілих Біблій з огляду на гостру потребу для пропонідників і інших працьовників на місійнім полі, та по церквах в повних Бібліях. Про наслідки цих заходів повідомимося пізнійше. Найбільшою перешкодою до видання Біблій являється брак паперу і лише в Березні зі сієї ц. р. було відпущено належну кількість паперу для друку українських Нових Завітів. Американське Біблійне Товариство повідомляє, що в випадку наколи Українські Нові Завіти будуть роскуплені на протязі року, то воно приготовано надрукувати цілу українську Біблію слідуючого року себто в 1945 році.

З огляду на військові обставини Брітійське Товариство не змогло надрукувати українські Біблії і передано всю справу Американському Біблійному Товариству. Проте Брітійське Товариство відповідає, що в випадку наколи Українські Нові Завіти будуть роскуплені на протязі року, то воно приготовано надрукувати цілу українську Біблію слідуючого року себто в 1945 році.

Всі ці обставини вимагають щоб ми якнайскорше приступили до праці. Ми повинні зробити все що в наших силах, щоб українські пресвітеріяне якнайскорше були таким страхіттям, як оце пише ця газета, то чому вони роспосюджували на протязі чотирох років цю "страшну отруту", що нищить "святу традицію"?

Ми пресвітеріяне не за які гроші не погодились б шкодити нашим нашим народом ті річі, що ми вважаємо за шкідливі

Це не є окремий випадок, цей самий часопис грозив комуністам мотузом і шибеницею і в тойже самий час тім самім людям кого вони кликали "большовиками" друкував газету. Підйомчи гасло за "традиції" ні добродії задбали за найкращу українську традицію а це ідейну чесність в боротьбі навіть з противником. Поки укр. пресвітеріяне платили за друк газети все було гаразд, але так скоро як вони відмовились заплатити вищу ратту, про тих і їх англійських однодумців починається безсоромна компанія. Ми певні що нічого доброго з того не буде. Ми українські пресвітеріяне горді, що входимо в склад церкви, котра славиться глибокою теологічною наукою і глибоким відношенням до всіх. Ми Те спадемось принятні від них помічі, коли нам треба В решті решт чи українські католики не роблять те ж саме? Чи "Католік Реджістер" не друкував подяк від наших земляків за помічі в 65 тисяч доларів. Чи православні не дістали ліберальну помічі від американських пресвітеріян на свою працю. В обставинах еміграційного життя, чи це зробило б англійську націю сильною? Зовсім ні. По перше в Канадійському населенню це було б краплею в морі. По друге українці зістались б українцями, бо очищення своїх релігійних переконань під чарновидця не мінає расової належности. В решті решт переважаюча кількість українців по своїх переконаннях є протестантами, хоч за для страху бойкоту з боку церковної ієрархії кожаються з своїми переконаннями. Всі вони зістались українцями.

Українцям, окрім добра, англійська пресвітерська церква ніколи нічого не бажала. Не зважаючи на рішницю релігійних переконань, вони відкривали шпіталі в українських околицях і завжди старалися помогти кожному не питаючись про його переконання. Безперечно що цей напад на найкращих приятелів нашого народу в Канаді є великою ганьбою. Коли ми непогоджуємося з певними переконаннями, то треба побороватися переконанням, а не наклепами і наклепами на одиниці і організації.

Що ця атака не є ідеологична, а лише являється пістолю, видно з того, що редактор цієї газети в

(Продовження на ст. 5)

Рука Божа Наочна в Сотворенню

(Докінчення)

...тіння. Це заінкавить вас. Та ви спитаєте, хто зробив його. Як щоб я відповів вам, що я зірвав його з дерева, або що в наслідок щасливих випадків часом в скалах ви знайдете жилу з такими годинниками, як б цілком слушно стали сумніватись в моїй нормальності.

Природа наїкола нас куди більш комплікована ніж який будь годинник. Вона є наповнена баляансами, тальмуючими чинниками без числа, що викликують появи навіть у найбільш досвідчених дослідників.

Як що порізати дерево на незначайно тонкі полоски і розглянути їх під мікроскопом, то можна побачити незвичайно цікаву структуру, що складається з мілюнів живущих клітин, кожна з своїм завданням і місцем в живім дереві

Вода, сік в дереві має сотні хемічних сполучень, кожний з своїм значінням, та всі конечно потрібні для живого дерева. Жадний хемічний досліл, жадний мікроскоп, в ні найточнійша вага, хоч би вона могла знажити одну тисячну частину повійки, ніколи незможе усталити рижницю поміж смертю і життям. Чім є це неповинне щось, але потужне и сильне, що знемо життям? Природа не може нам відповісти, але Бог може і зробив це. Йоля в Біблії пише: "У почині було Слово, й Слово було в Бога, й Бог було Слово. Воно було в почині у Бога. Все Ним сталося, і без Нього несталося нінцо, що сталося. У Йому життя було: й життя було світлом людям". Життя приходить від Творця, та в природі є Його ознакою.

С. С. Тайлс.

Перша Українська Пресвитерська Церква
49 Beacon Street, Newark, N. J.
Богослужения: 11 година рано
Недільна школа: 9-45 година рано
Пастор: Лука Стандрет.
Дірігент хору: Юрій Кириченко.
Органістка: Стефанія Шумська.
Настоятель Нед. Школи: Едвард Вєлюнна

Українська Пресвитерська Громада в Ошаві, Онт.
486 Simcoe St. South
Пастор: І. Кисенті, Дірігент хору Грим. С. Гура
Органіст Степан Салмерс.
Богослужения о 11 год. рано кожної неділи
Недільна школа о 10 год. рано
Всіх радо вітаємо.

Українська Пресвитерська Громада, в Торонті, Онт.
20 CLAREMONT ST.
Богослужения і Недільна Школа о годині 11 рано
Вечірня о годині 7 вечером
Молитовні зборн о год. 8 вечером кожного четверга
Ріпна Школа о 3 год. попол. кожної суботи

ВІСТІ З ІСПАНІ

Евангельскій працьовник в Іспанії Р. Бафарл кже, що в його околиці (Пуертолано) католицькі священикі подібрали всі Біблії, Нові Завіти і співанники та публічно спалили їх. Всі місійні робітникі з закордону вислані Іспанськи Евангельскі робітникі на евангельськім полі здесятковані, більш як дві третини з них або розстріляно, або увязнено. Далі він пише: "Бог благословляє нас, як ніколи раніши. В одній з наших церков почалось пробуждения і на протязі останіх років 250 душ публічно приняло Христа. В одній районі в східній Іспанії одни проповідник тайно окрестив більш 900 душ за декілько місяців

Мадрід є одним з міст де протестантськи церкви ще відкриті. Останього року на Великдень тридцять молодих людей одверто приняли Христа. В Пуертолано евангеліякі збираються пройти заборони. Я був на цій незвичайних зборах, туди можна дістатись лише на запрошения, люде сходяться по носим, десять на раз, щоб не притягти на себе уваги. Вони не осмілюються співати, лише моляться. Вони можуть так само досліджувати Слово Боже. Я заметив одного разу, що хтось заглядав через ставні в вікна, коли двері були зачинені, і дехто з присутних боявся, що це була іспанська гестапо, що прийшла брати їх

Це є як раз те, що Папа Пій XII на принятю іспанського амбасадора назвав: "Це щастлине відновлення Іспанії, що ми пильнуємо кого кожного дня... це є постійна демонстрація побожности. Ми бачили тріумф Христа і дух Христіянства наповнює закони, інституції та всі манифестації офіційного життя". Нехай Бог боронить Канаду і наші землі від подібного "щастя"

З. В. МЮРА.

Похід Христіянства

"Христос воскрес і смертю смерть здолав!"
І вістка ця мов громом поразила
Отих, чия рука, піднята духом зла,
Його, Всевідлогого, на смертний хрест прибила.

Та радістю наповнились серця
Тих, хто збагнув всю велич Назорея
Й пізнав предвічную, безсмертную ідею
В носителі тернового вінця

І не погас той полумінь, що Він,
В душі Учеників з наукою внедривши,
Мов зерна кинув в грунт усіх країн,
Снятою вірою невірних окрививши.

За віком вік неспішливо ішов,
І світ без спочину з темрявою змагався;
Та він ,дух зла, дух пімсти і оков
Усіма силами держатись намагався.

Послідники Христи, хоч немність була їх,
Видержували всі напади і гоніння.
Вслухались з злобою ненависники всі,
В усіх віках словазі Його учення

Однак спроколола Правда крок-за-кроком
Довершує величний свій почин;
Перед її сяйвом вєсвітлий оком
Вже бліднє морок, ховається злочин

І може бути, час не так вже дальній,
Коли засяє правдою земля,
Й брати-народи з поклонів італьним
Фортеці заміпать у квітучі поля

Ідн ж, о, світе спрагнений ніказні!
Ідн, добро братерства золота!
Грязь, спокоників оспівайні пісними
Чудесний світе вічного Христа!

НІКОЛИ НІЧОГО НЕДАЄ БЕСПЛАТНО

Киевекский журнал "Добра Новина" оповідає про одного священика, котрий остерігав своїх парафіян проти безплатних Евангелій і релігійних трактатів Навчаючи їх, як розрізнити католицьку літературу від протестантської, він сказав: "Рімо Католицька церква ніколи нічого не роздає безплатно, як що література безплатна, то вона мусить бути протестантською".

Христос же наказав проб благовістя. "Даром одержали, даром і давайте"

УКРАЇНСЬКЕ ЄВАНГЕЛЬСЬКЕ БОГОСЛУЖЕННЯ НА РАДІО

Українська Пресвитерська Церква в Торонті підготовляє Богослужения, що буде передано на більш ніж 80 радіо станціях. Головними точками радіо-передачи будуть виступ хору під проводом дерігента П. Сичв. Богослужения можна буде чути від Ванкувер до Галіфаксу і в Заучених Державах. Др. В. Кимерон і Проп. М. Фесенко беруть участь в Богослужені. Репертуар хору буде чисто український та складатиметься з питомо української церковної музики.

Це є рідка і виключна нагода, що дає можливість ознайомити загал з духовними скарбами українського народу і ми певні, що кожний щирий українець вітатиме виступ хору, котрий в цім випадку репрезентує не якусь окрему групу, але перш за все свій народ.

СПІВ ХОРУ ПО РАДІО ПЕРЕДАСТЬ:

Trans Canada Network, C.B.C. Sunday, June the 11th at 2.30 p.m. Toronto Time.

Передача відбудеться 11-го Червня в Неділю о год. 2.30 пополудні, Торонтонський час. В Торонто передавтиме співи хору радіо станція CBL. В інших місцевостях локальні станції, що належать до Транс Канада Нетуорк, С.В.С. Просимо всіх, хто співчуває цій важній праці повідомити редакцію "Евангельської Правди" про успіх радіо передачи. Всі, хто цікаві почути радіо передачу в Західній Канаді або Америці повинні довідатись наперед, який час в їх місцевости відповідає Торонтонському часу. Наприклад коли в Торонті буде 2.30 пополудні, то в Ванкувері буде 11.30 година рано.

"Евангельська Правда" повинна знаходитися в кожній українській хаті!

EASTER LONG AGO

Our familiar Easter is really a very old religious festival which was celebrated in pre-Christian times Originally the word Easter meant "Dawn" for to people long ago it marked the dawn of a new year and the end of the reign of winter.

In ancient Norway the goddess of spring was called Oestare. Each year, after the cold, dark winter, a festival was held in her honor to welcome the glorious return of the sun. Great were the preparations that were made for this time; torches were gathered, eggs were dipped in dyes the color of the sun's rays and food of all kinds was made ready. On the first day of the festival a large fire was kindled to show Baldur, the sungod, where the land was and then began a time of feasting and dancing, growing more joyous as signs of spring appeared in budding flowers and trees. In Britain, the Anglo-Saxons called their goddess of spring, Aestre, and April was named the Eastre month

When the early Christian missionaries reached these northern countries and told the story of the Resurrection which took place at the same time of the year as the spring feast, it was natural that although the old gods were no longer worshipped, that the Easter festival should be still kept, symbolizing now Christ's triumph over the grave as well as nature's victory over the cold, dark winter.

Not only in the northern lands, but almost everywhere spring festivals were held. It is quite possible that a spring feast was celebrated among the ancient Hebrews. At Rome, the sacred fire in the temple of Vesta was kindled anew every year on the first of March which used to be the beginning of the Roman year Bonfires, lit from the fire were kindled all over Europe. And it was a belief among the peasants in Germany that fields would be fruitful and houses free from sickness and disease if they were within reach of the light of these fires. With the Christian interpretation of Easter, the extinction of the old fires on Easter Eve now symbolized the darkness of Calvary and death, while the lighting of the new fire symbolized the Resurrection.

Many are the quaint customs that centre around this festival, and some of them we still observe. The special cakes that were baked survive in our 'hot cross buns'. The early missionaries added the sign of the cross and thus injected a Christian meaning to an old pagan custom. No one seems to know the exact origin of the Easter, egg, but it has been said that the Egyptians used the egg as a symbol of creation, and the early church in Egypt transferred this symbol to the resurrection of Christ from the dead. During the middle ages, the Easter lily was the Gold lily, that is our daffodil, which is also the Asphodel of ancient Greece The Asphodel is the Greek emblem of the after-life and was used for the same purpose by the early Christians. When the white lily of the Levant was brought to western Europe, its beauty caused it to be taken as the Easter flower, although the daffodil, blooming bravely in the chill spring wind is perhaps a better symbol of Easter truth than a hothouse flower

Our association of Easter with buying new clothes goes back to the custom of some European countries where members of a family present each other with something "new" to wear at Easter time to symbolize the new life the earth takes on in the spring

In the early Christian church, Easter was the greatest festival in the Christian year and was called the Dominica Gaudii, the joyful Sunday. "Christ is risen" was the salutation as Christians met in the streets of Rome. and back came the joyful words, "He is risen, indeed

T. Negoro.

SEEING GOD

This is a story told of Jenny Lind, the great opera singer, once when she was crossing the ocean from Europe to America. On night at dinner the captain described a very beautiful sunset and said that he had been thrilled to his soul by the beauty of the sky and sea. Miss Lind was much interested "I have seen the wonders of the world," she said, "I have been thrilled by beautiful architecture, holy pictures and great singers, but never have I been particularly stirred by a simple sunset." So the captain promised to call her to the bridge the next time the sky was beautiful.

It was the very next evening when the stewardess came to Jenny Lind with a message from the captain. "Would she go up to the bridge?" She went and stood in awe before the beauty of the scene before her. The great red ball of the sun had just begun to sink behind the horizon. The molten clouds above reflected the glory of the sun in red and blue and gold. The sparkling rainbow waters transformed the night into a fairy land. Jenny Lind with the depths of her feeling stirred sought expression through the one medium of her world and burst forth into song. "I know that my Redeemer Liveth," she sang as never before, "because He Lives I too shall Live."

Her friends standing around exclaimed with wonder, "Why Jenny, I never heard you sing like that before." And she, with starry eyes replied, "Oh but I never saw God like that, before."

Contributed by
T. NEGORO

NURSERY RHYME PHILOSOPHY

"Rain, rain go away
Come again another day
Little Johnny wants to play

Can you think of a more unfortunate start in life than that which is implied in these few lines? One can easily imagine the mother of little Johnny getting him already to go out, then upon opening the door discovering that it had begun to rain, crying out in petulant invocation to the elements that they behave in a fashion favorable to her young son

There was no room in her cramped reckoning for the farmers who perhaps had been anxiously looking for rain for days in order that their crops might mature. Not a thought had she for the gardeners who might have been watching in desperation their soil becoming hard and dry thus choking off the growth of their sowing Her selfish smug spirit couldn't imagine the anxiety of those waiting for wells and cisterns to be filled, and certainly she was too insensitive to feel the thirst of trees and flowers and shrubs. No the mother of little Johnny could think of nothing beyond the immediate caprice of Johnny's wants and only a miracle would save Johnny from growing up to be a selfish ruthless man caring only about his own wants and needs.

Isn't this exactly what has happened to our world? There are too many little Johnny's in it who cry out against the rain when they want to go out to play. This is exactly the spirit that breeds wars and causes people to be cruel to one another This is the spirit that causes an employer to deal with his employees as though they were mere commodities instead of persons created by God. This is the spirit that makes employees cheat their employers, that impures labour unions to sabotage the war effort by voting strikes

It is a spirit not peculiar to any one class, nation or race. It is human nature at its worst and one of the most insidious dangers of our day it to be found in the oily persuasion of those who want to return to the 'good old days before the war' Fully equally dangerous are the passionate cries of the immature who envision Utopia in the form of socialism. Only the uprooting of this cancerous disease that lives in men's minds and hearts the disease of 'selfness' — will give us a better world. When races, nations, and classes learn to deal with one another on the basis of selflessness instead of selfness then shall we see on the horizon of civilization true peace, and not until then

The philosophy of one little rhyme appears to us to be very near the teaching of Jesus Christ e.g. "As ye would that men should do to you, do ye also to them likewise"

So if we might borrow from the Gospel teaching we would word our Nursery Rhyme Philosophy thus When asking things for ourselves remember there are about two thousand million people in the world, everyone of whom has rights as important as ours

Laura K. Pelton.

There was a miracle of loaves
and fishes.
A miracle of water turned
to wine
Through the bare earth
a little leaf-blade pushes.
Slim as a sword
and delicate and fine

From a brown seed no larger
than a pin-point,
A leaf, a stem, a bud, a flower,
and then
From flower a seed in rhythmical
rotation
To leaf and stem and bud
and flower again.

There was a miracle of loaves
and fishes;
But I have seen the miracle
of spring
The wonder that is life itself
unfolding
I have no room for doubt
of anything

Agigail Cresson.

МОЛИТВА

Украйно наша мати!
На твої дари, богатство,
З всіх країн, свого шукати,
Налетіло хиже птаство

На ниганню на про тебе
У чужині помітаєм,
В молитвах своїх за тебе
Милосердного благаєм.

Боже! Визволи з неволі,
Ніпли краю кращу долю,
Поможи в гіркій недолі,
Люд спаси від смерти й болю.

Ф. Москалюк, Торонто.

God's Place Is the Best. — Separate me Barnabus and Saul for the work whereunto I have called them (13:2). It has been well said that if God should commission two angels, one to sweep a crossing, and the other to rule an empire, they should not be induced to exchange callings. No less true is it that he who feels that God has given him a particular work to do is happy only when engaged in doing it. — From **Forward**.

HEALTH FOR EVERY DAY

by Dr. Helen MacMurchy C.B.E

THE LIP

You know there is a little chanel in the centre of the upper lip formed by two curves, one from the right and one from the left. These two curves were once separate. But the wonderful powers of development enable nature to unite these curves before birth so that you can never find the place where they have been joined. The union is perfect and the beautiful curves of the upper lip, perfectly symetrical, that is perfectly corresponding, on the two sides, make one of the beautiful features in everybody's face.

Everybody's face? No, not quite everybody's face. For it sometimes happens, but very seldom, that the curves do not join. And this congenital defect is called hare-lip, because the upper lip has a certain resemblance to the upper lip of a hare.

Of course, when the baby is born, the Doctor sees this strange looking lip and he tells the father that a little operation must be done very soon, so that the edges may be brought together and firmly united and the beauty of the mouth and upper lip restored.

It can be done. A skilled surgeon, if called in at once to advise, can do such an operation, so that the lip grows just the way it was intended to grow. The result, it is hoped, may be perfect, if the surgeon is sent for at once, without any delay. Delay prevents a perfect result.

WHAT SHALL WE GIVE HIM

"I'm glad Easter holidays are here," said Judy as she and Jack and their mother sat down before the fire place for their chat. "I love the Springtime when everything is fresh and new."

"It doesn't seem long since we were talking about Christmas and how we could make a worthwhile gift of our hearts and lives to the Christ-Child" said Jack "No", said mother. "And since then you have found out quite a bit about people who have given their lives to Him, haven't you?"

"Yes," agreed Jack. "James Evans, and Lucy Baker, and William Carey, they all gave their very best. It's Judy's turn to tell us something to-day. What is it to be, Judy?"

Judy was silent for a minute, looking rather crest-fallen. "I do feel guilty. I haven't found out about anyone really. You know I had to find out all I could about Easter customs and things for our Girls' Group last night and I was so busy doing that I just didn't have time to find out anything about anybody."

"Perhaps you would tell Jack and me some of the things you found out about Easter," said mother. "That would be very appropriate."

"Oh, we found out lots of things - I can't remember them all. Let me see

"I've often wondered why the day on which we commemorate the Resurrection of Jesus was called 'Easter.' Did you find that out?" asked Jack.

"Oh, yes. The word 'Easter' means 'dawn'. When the first Christian missionaries went to England they found the Anglo-Saxons worshipped the goddess of dawn and spring who was called 'Eastre'. Every April they celebrated her festival which they called 'Eastre'. The missionaries taught them to keep the Christian holy day commemorating the resurrection instead of the heathen feast but they let them keep the name 'Easter'."

"I'm glad to have that explained," said Jack. "But what about eggs and hot-cross buns and purple and white Easter cards? Come, Judy, share your wisdom."

"Not wisdom, Jack, just some time in the library. You could have found out all these things for yourself if you were so anxious to know. But since I do know, I'll tell you. Nobody seems to know exactly why eggs came to be associated with Easter except that the Egyptians used them as a symbol of creation and people think the early Christians transferred the meaning to symbolize the resurrection of Christ from the dead. Buns? — Well, the early missionaries found that buns were used in connection with the "Eastre" festivals, they let the people use them still but added the cross to give them a Christian significance. Then the reason there is so much purple and white on Easter cards is that purple is the colour of the king and the conqueror, therefore symbolizes triumph and victory. While white symbolizes joy and light. People have always tried to get new things at Easter in recognition of the new life the earth takes on in the spring. As I said before I do love Easter time, seeing the earth come to life again."

Jack grinned mischievously. "Yes, and you do love to see everybody's new clothes, too, don't you? Now, I would never know if they had new ones or not."

Jack really expected a quick comeback from Judy but much to his surprise she sat looking into the fire. He wondered if she had heard and was about to repeat his remark, when suddenly she looked up. "You're right, Jack, I do. I'm afraid this is what I have always thought about most at Easter. Whether I had as fine a hat or coat or gloves or purse as Mary." Mother was watching Judy too, Judy who was sometimes almost flippant — what was she thinking about now?

Then she continued. "Last night at our group meeting our leader was talking about that very thing. She said one time a woman was thinking about Easter and tried to imagine what someone who knew nothing about Christ and the Resurrection would think we were celebrating if he were to visit our country at Easter time. She wrote a little poem the stranger is supposed to be speaking in it. This is what he says:

'I crave your pardon,
that I did not know,
But for you told me so.
Being a stranger here, —
This festival you celebrate
each year
I took to be a sort of
dress parade,
The matter of a hat,
and gloves, and gown;
But for your telling me,
I had not known
It had to do with linen
grave-clothes laid
From the awakened Dead;
And with a napkin,
folded by itself
From the aroused Head.'"

There was silence for a moment. Then Jack commented thoughtfully — "That's pretty true, come to think of it, isn't it? Just like at Christmas we realized we were thinking more about our gifts than what we could give to Him so at Easter we think more about our own outfits than about why we celebrate Easter."

"Yes," agreed Mother. "I'm afraid it is true. Most of us need to realize like the early Christians did that Easter as a "greatest" festival of the Christian year they called Easter Sunday. "The Joyful Sunday. There are some lines written by another poet that came to my mind while you were talking Judy, I learned them a long time ago. I think you will like them. You have been trying to find out how best to love and serve the Christ who conquered death on that glorious first Easter morn — here they are — you learn and remember them too:

'Ye shall not find Him
at the empty tomb,
Nor in the ritual
at creed's shrine,
Nor in the wordy creed,
nor even in
The glorious music
that ascends to-day

Like incense from an altar:
no, not even . . .
In the pure lilies shall ye see
Him risen —

Until within the temple
of your hearts,
Purged of all selfishness,
and wholly shriven
By penitence, ye build anew
the fire
Of undivided, passionate desire
To know Him, love Him, serve
Him, first and best

Then only, O, believe me!
shall He be
To you a living personality,
And His indwelling power
be manifest.'"

Louise A. Reith.

Пресовий Фонд "Євангельської Правди"

Група членів Української Пресвітерської Громади в Торонті разом з членами Української Преси. Церкві в Онаві рішили розпочати збірку фондів на відкриття своєї власної друкарні. Досвід з "класократичною" друкарнею показує на конечну потребу української євангельської незалежної друкарні.

Так само існує гостра потреба в українській євангельській літературі в Канаді і зараз по війні буде неменша потреба і на наших землях, де кожна друкарня або видавництво, або пишеться ніч цими.

Власна друкарня зробить можливим видання такої літератури в потрібній кількости. Ми потребуємо Біблійних словників, коментарів, і багато інших корисних підручників для служіння Слову Божому.

Кожний християнин, котрий хотів би взяти участь в цій конечній ділі може післати свою частку на ім'я редакції Євангельської Правди.

Кожний евангелик, що пожертвує на пресовий фонд $10.00 або більше стає пожиттєвим членом видавничої спілки

ПОВІДОМЛЕННЯ

Виконавчий Комітет Собору Українських Євангелійів скликає з'їзд делегатів усіх українських євангельських громад.

Собор відбудеться в Понеділок 12-го Червня в Торонті в приміщенні Української Пресвітерської Церкви. Відкриття Собору о 9 год. рано.

На порядку денним: Видання українського євангельського співаника для всіх українських євангельських деномінацій. Новий переклад Святого Письма. Інші справи.

Секретар Виконавчого Комітету М. Фесенко.

Проситься всі українські євангельські часописи передрукувати це повідомлення.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік V. Число 6 ЧЕРВЕНЬ 1944 JUNE VOL. V. No. 6

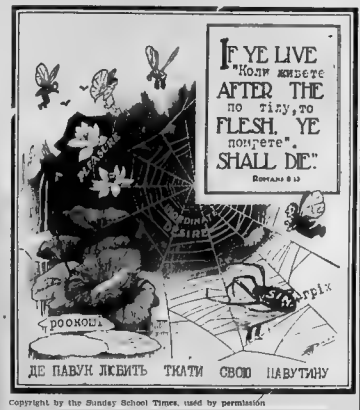

Copyright by the Sunday School Times, used by permission

ЦАРІ І СВЯЩЕНИКИ

Ви ж — рід вибраний, царське священство, народ святий, люде придбані, щоб звіщали чесноти Покликавшого вас із темряви у дивне своє світло. 1 Петра 2:9. І зробив нас... царями і священиками. Одкр. 1:6

1. Царь панує над життям і маєтками своїх підданих. Під його владою знаходяться усі засоби країни і її цивільне життя. Священик має до діла з серцем і совістю людей. Сфера духового життя є сферою впливів священика. Коли злучити авторітет і владу царя з авторітетом і функціями священика, то нічо не зможе уникнути від впливів і контролі такої особи чи організації. Знаючи це, в минулі часи й тепер усі ті, хто хотять тримати людей в повній рабстві найперше дбають про те, аби злучити контролю релігії і цивільного життя в одній особі, чи одній партії. В середині віки Папа римський хотів до свого релігійного авторітету прилучити світську владу. І коли це йому вдалося, то настали найтемніші часи людського життя. В наші рівні диктатори стараються цілковито підпорядкувати релігійне життя людности партійним і державним інтересам і оскільки це їм вдається в тих країнах наступають дні рабства і руїни.

По праву держави не належаться релігійні функції, а ні церкві державні. Євангельськи становищем во всі часи було: вимога повного відділення релігії від держави. Ми не потрібуємо ані помочи держави, а ні державної контроли, як так само і їх сили і владди. В наших очах кожна церква, що вже на державнім утриманню від впливів і контролі такої особи чи організації. Знаючи це, в минулі часи й тепер усі ті, хто хотять тримати людей в повній рабстві найперше дбають про те, аби злучити контролю релігії і цивільного життя в одній особі, чи одній партії. В середині віки Папа римський хотів до свого релігійного авторітету прилучити світську владу. І коли це йому вдалося, то настали найтемніші часи людського життя. В наші рівні диктатори стараються цілковито підпорядкувати релігійне життя людности партійним і державним інтересам і оскільки це їм вдається в тих країнах наступають дні рабства і руїни.

Раби, бувши невільники чужоземці, найвищі класи в римських містах, це до них апостол Петро пише, називаючи їх царськими священством. Апостол Йоан в иншім місці зве їх царями і священиками. Це лише підкреслює вірність становища віруючих людей і їх незалежність від обставин і положення в світі. Царське священство віруючого є одвічним даром, що є купленний кровю Христа. Він "відкупив нас кровю своєю . . . і зробив нас царями і священиками". (Відкр. 5:10). Тому ми як церква Христова противимось усякими спробам одиниць чи організацій відібрати від нас права царського священства. В питаннях віри і совісти ми незнаємо над собою жадних авторітетів, окрім одного авторітета, а це авторітета одного Бога. Держава і церковна організація, які сильні б вони не були, так скоро як вони претендують на контролю нашої совісти і віри ставиться узурпаторами, бо сам Бог уділив нам його дітям, кожному одному окремо, царське священство і всі права звязані з ним.

3. В чім полягає священство віруючого?

В ритуалістичних церквах і зокрема перед часами реформації клер затемнив науку про універсальне священство дітей Божих. Церковна ієрархія перебрала на себе функцію священства і позбавила усіх прав загал. Навіть старозавітне священство немало нікоди тих прав і привілеїв, що їх собі захопив церковний клер. Ці претензії про виключне священство окремої групи людей в церкві є обманом і узурпацією прав народу Божого. Згідно Слова Божого кожний віруючий є священиком і всі церква є царським священством. Це значить, що в церкві ми всі брати-священики, всі ми маємо однакові права і обовязки, усі ми повинні робити ту ж саму працю. Бог в слові своїм заперечує тому, що якась посада в церкві робить людину більшим, або кращим священиком, бо наше священство, кожного одного здобуто тою ж самою ціною, кровю нашого Спасителя. Ця наука не заперечує потреби існування організації серед царського священства. Ми мусимо мати вчителів, ми потрібуємо мати якусь управу для порядку і нам потрібно якоїсь організації, аби вести працю, але во всім тім ми всі є брати рівні один одному. Проповідник є братом кожному віруючому і кожний віруючий є братом проповідникові, незя бо рижиць. Як що один є Отцем Духовним, то тоді і кожний член церкви є ним. Як що один є папою, тоді усі є папами, в випадку, як що цій посаді надається якийсь виключний духовий авторітет і окрема святість. Отже наука Слова Божого відкидає права клеру ритуалістичних церков на окрему духовну владу над людьми. Їхні "отци духовні", єпископи і архиєпископи привласнюють собі те, що Бог уділив усім своїм дітям.

б) Але права без обовязків немають підстави. Як царське священство ми вільно виконувати усі функції, що належаться Христовому священикові. Що ж до цьої обовязки і працю священика? Перш за все, поширення правди Божої, проповідь благовістя. Оголошення людям великої Новини. Кожний віруючий, яко священик мусить словом шири Євангелію Христову. Це не значить, що ми кожне повинні проповідувати в церкві, як що має до цього спосібність, то мусить і це робити, але коли ні, то в звичайній розмові з іншими він може виконати свій обовязок священика, бо в першу чергу кожний священик повинний бути благовістником. Священик, що не благовістує зраджує дар Бога і неминуче своїх обовязків, він стає тим, що закопав талант від Бога.

Священик повинний навчати незнаючих. В своїй родині і поза родиною кожний віруючий принагідно повинен навчати людей мудрости життя і віри в Бога.

Священик принеси дбати про всіх людей в їх трудних обставинах, він повинен молитись за них, відвідувати хворих, помогати тим, що в біді, бути любляючим і прихильним до всіх.

Яко священики ми повинні жити в повній чесноти і правді. Ні в яких обставинах ми неповинні говорити неправди, нікого не обманювати і покинути всяку злобу та нечистоту.

4. Усі віруючі не є звичайними священиками, але царським священством. Царськість є символом влади і панованя. Над ким ми маємо панувати? Певно не над людьми, як це роблять царі світа сього. Наше панована в першу чергу має бути над неправдою та над гріхом. Над тим злом, що є в нас самих і над тим, що є в світі. Христос дав нам зброю для панования над всякими беззаконіям і ми неповинні її нехтувати. Світ, гріх і сатана є нашими противниками і наша царскість знайде свое остаточне сповнення в надзвичайній авторітеті, що Бог уділив своїм дітям. Писання

(Продолжения на ст. 2)

РУКА І ЇЇ ЗНАЧІННЯ

НАПИСАВ В. Б. ДАВСОН,
М. А., D. Sc., F. R. S. C.

Професор Давсон має золоту медаль за наукові праці від відділу Геології і Природничих Наук в Монреальськім Університеті. Його обрано лавреатом Академії Наук у Парижі. Автор багатьох наукових праць. Професор університету).

Ми не все можемо належно оцінити пожитковість наших рук, аж поки одна з них не стане забінтованою і ми маємо обходитись без неї. План руки є подивугідним, бо великі і сильні мускули, котрі згинають пальці не знаходяться в саміх пальцях, але в перед-плечі близько ліктя. (Перед-плеччя це є частина руки поміж кистю руки а ліктем). Пальці згинаються жилами, що прикріплені до цих мускулів. Вони проходять через кисть руки, потім через долоню до пальців. Як що ми ще незнали цього, ми можемо переконатись в цім пробуючи як напружуються мускули, коли ми стискаємо пальці в кулак. Сила цих мускулів і жил стає явною для нас коли ми бачимо, що вони можуть витримати усю вагу нашого тіла в той час як наші пальці скоплять якусь перекладину і ми повісимо.

Який чудовий план виявляється в будові руки, і якою великою незручністю було б наколи мускули, що згинають пальці були в самих пальцях, тоді пальці виглядали б як ті ніжні ковбаси. Так як воно є, чоловіча рука і є незвичайно сильною, і наші пальці все ж можуть викону..ати найбільш делікатну працю.

Ті хто хотіть, щоб ми вірили, що людина походить від якоїсь звірини знаходять найбільшу перепону в руці, ніж в якій будь іншій частині людського тіла. Бо еволюціоніст, котрий пробує довести це, не може уявити, як рука з всіма своїми спосібностями, могла розвинутись з лапи звір'ят. Лише високо розвинена, розумна істота може зужитки такий штучний прилад, яким є рука. Як тоді розвинулась ця чудова приспосібленість і штучність руки? Звірі не потрібували руки новсім, бо їх лапи вже доконало пристували для кожної цілі звіриного життя.

Тоді наколи звіря непотрібувало, а ні бажало мати нічого іншого окрім того, що воно вже мало, чому тоді воно мало розвинути руки з лап?

Подібне сотворіння оглядаючись навколо, невідчувало ані потреби мати руки, а ні мало б бажання їх мати. Як раз цей брак причини або потреби для подібної зміни, турбує еволюціоністів найбільше. Найбільш спосібні провідники по між них одверто признають, що неможливо найти яку будь причину для зміни вищої лапи в людську руку. Де котрі це шукають якогось підсвідомого імпульсу, що міг би спричинити зміну, але все ж вони неможуть прийти до якого будь заключення, котре б довольно мало навіть більшість з них. Так само неможуть вони знайти і якого будь доказу, що така зміна коли небудь мала місце Подібні труднощі повстають і по відношенню до багатьох інших частин людського тіла, як що ми будемо гадати, що вони розвинулися еволюційно.

В наші дні ми неможемо знайти сотворіння, котре показувало б найменше бажання робити щось, чого воно неміогло б робити своїми копитами, ногами або лапами, такими які вони мають сьогодня. Вони зужиткують їх для того щоб ходити, тримати поживу під час як її їдять, для того щоб схопити свою жертву, або щоб дзвати по деревах в пошуках за їдою. Для де котрих з них цілей довгі пазури дуже по-мічні. Коли ми думаємо про це, ми бачимо, що Творець дав своїм сотворінням все, що вони потрібували для їх різних способів життя, та ні нічого не бракувало, що могло б викликати зміну чи поліпшення.

Рука в цілому є в повній протилежності до цього всього. Бо людина стоячи просто, не торкається руками землі, та в такий спосіб охоронює їх від знищення. Руки не зіголив робити делікатної праці, як щоб людина міла ходити на них Це відразу показує, що руки були призначені для вищого зужитку, хоч безперечно ми можемо також ж зужитки руки в простіші способи, до котрих цілковито обмежені звірі. Спосібності людської руки під проводом людського ока і розуму дійсно є незвичайні. Ми потребуємо лише пригляпти поліній річі як вищитця і взагалі працю голкою, різьбярство, гончарство і інше. Богато з цих штук походять з найдавніших часів, але в наші дні появляється небезпека, що ми можемо стратити де котрі з цих спосібностей через машинові винаходи.

Проте одне безперечно ясно, що без рук, ми незмогли б виконати богато річей, що наш розум вадумує. В такий спосіб руки стають символом спосібности виконати наші ідеї, бо коли є знаряддям або агентами котрими ми виконуємо те, що ми плануємо.

Це є не без значіння, що Всемогучий Бог каже про себе, що він має руки.

Бог є не тільки великим Розумом, що знає, але наколи є який план, що Він хоче сповнити, Він не є безпомічним. Він має "руки", котрими Він може сповнити свою ціль. Він висловлює це в такий спосіб для того, щоб навіть дитина могла похопити науку. Так само для вчених, це відкриває Бога яко Особу в протиставлення пантеістичній ідеї. Бо це показує, що Бог не є одним з Його всесвітом, Він є окремий від нього, в такий самий спосіб як і маляр є окремим від свого малюнку, як каже Джемс Джіс.

В богато способів людське тіло, так як Творець спланував його, є помічу для нас в розумінню спосібностей самого Бога. Бо "Хто дав слух вам, той хиба не почує? Хто утворив око, той би неман бачити?" В такий спосіб даючи нам руку, аби ми могли сповнити те, що ми маємо на думці, чи нє є ми краще успосібленні розуміти те, що ми можемо зробити?

З Писання виявляється, що усе було створено з нічого на безпосередній наказ Божий бо "Словом Господнім сотворені небеса, і все воїнство їх-полком уст Його". Це є знов повторено в Новім Завіті: "Небеса були з давнього часу і земля словом Божиим". Але Його рука мала до діла з тим що було потім., бо Він впорядкував і надав форму річам. Бог каже: "Я-моя рука роспростерла небеса та я усьому воїнству їх дав я закон." І море Його, Він сотворив його, й сушу руки Його сотворили".

В царстві життя так само, рука Господня забезпечує потреби Його сотворіння, бо сказано: "Одкриваєш руку свою, і насичуєш усяке живе, як котре бажає". Це вказує назад на передбачення Творця, що впорядкував так, що "вивела земля поживу" перше ніж Він покликав до життя на землі сотворіння і людство. Бо "Ти кажеш рости траві для скота і зеленині на вжиток людини". Далі в справах людей набіть поганський цар Новуходнесор був примушений признати "Ніхто незможе стати проти руки Його й сказати Йому: Що-ти зробив?"

Коли ніхто і ніщо незможе устоять проти Бога, коли Бог доконає своєї цілі, тому що Він має руки, чи ми зможемо перечити Його силі зробити що небудь, що є вище нашої спосібности, як чудо? Коли Він визволяв свій нарід з Єгипту, Він вивів їх з неволи "Рукою простягнутою і присудами великими", так само як і "чудесами і ознаками".

В Писанні нема а ні дискусії а ні спроб переконати невіруючих, що чудеса є можливі і що вони є раціональні. Бог просто доказує тим, що сумніваються в Його силі, та Його відповідь є: "Горе тому, хто перечиться з творцем своїм! Чи то ж глина каже гончареві: Що ти це робиш? твоя робота, наче без рук зроблена". "Задуми мої спевняться, та й усе, що я хочу, я вчиню".

Рука Божа так само сягає в моральні і духові сфери. В Псальмах явнодимо: "Рука Твоя сильна, висока правиця Твоя. Милість і правда ідуть перед лицем Твоїм", бо "Правиця Твоя повна справедливости". З цього слідує, що для тих котрі "На голос Господа не зважали, піднявши руку свою, групом положить їх".

Але для доброї людини говориться "Господь піддержує руку його". Бо "Рука Господня коротша не стала, щоб ратувати".

Чи ми маємо тоді правдиве бажання слідувати за тим що є правдиве і готові сказати "Ось бо, як очі слугів на руку панів своїх, як очі служки на руку господині своєї, так позирають очі наші на Господа, Бога нашого?"

Як що це є так, Господь відкликається милосердно і пізне нашу руку з обіцянкми: "Я бо, Господь Бог Твій, я держу тебе за руку-правицю, я говорю тобі: не лякайся, я помагаю тобі!"

КОРОТКИЙ НАТЕХИЗМ

П.34. Що є всиновлення?

В. Всиновлення є учинок вільного милосердя Божого (н) в котрім Бог приймає нас у число дітей своїх і ми маємо право до всіх благословенств, що їх Його діти мають. (н) 1 Йоана 3 і Глядіть, яку любов дав нам Отець, щоб ми діти Божі звались. (о) Йоан 1:12. Которі ж прийняли Його, дав їм власть дітьми Божими статися, що вірують в ім'я Його. Рим 8:17. Коли ж діти, то й наслідники, наслідники Божі, а спільні наслідники Христові.

Пресовий Фонд "Євангельської Правди" в ТОРОНТО

Р. Ломанський	$100.00
М. Савицький	50.00
І. Владика	15.00
К. Лабіба	50.00
Т. Камянецький	25.00
В. Ландига	25.00
С. Крижановський	200.00
М. Фесенко	50.00
П. Сич	45.00
В. Федун (Альберта)	10.00

Ошавська Прев. Громада переводнть збірку окремо і поставляє собі за ціль зібрати не менш $750 на пресовий фонд.

Ми звертаємося до всіх українських евангелистів і сімпатиків приняти участь в заснованню Української Євангельської Друкарні, котра була б власністю українських евангелистів.

Проситься висилати пожертви на ім'я:

Ukrainian Evangelical Press
506 Osbington Ave.
Toronto 4, Ont.

Царі і Священики

(Дослідження)

каже, що ми, сучитнем світ і що ми судитимем ангелів. Найменший в нас є зодягнений авторітетом і силою царя і священика, що куплені для нас драгоцінною кровю Христа. Тому нехай Дух Божий навчить нас шанувати цей великий дар, живучи достойно великого покликання.

С. П.

СПАСЕННЯ ДУШ

(Оповідання з недавного минулого життя в Нью Йорку)

Я мушу піти до "Пекольної Ями" сьогодня вечером о 11 годині, сказала місіонерка, зодягнена в звичайний одяг Громади Другів. "Це неможливо, Панї Талбот, це є найгірше місце в цілім Нью Йорку! Я незнав, що вам відомо про його існування", відповідав господар дому в котрім Панї Талбот була гостею. "Я незнала про неї до останього вечера", сказала вона, "але я маю від мого Учителя побудження, Ідм до "Пекольної Ями" о 11 год. завтра вечером і помоли спастися душі? Наказ ясний, я мушу його виконати.

"Це було б небезпечно для вашого життя, навіть поліція боїться заходити до цього гнізда беззаконня". Я нехочу наражувати приятелів, і я готова йти сама, як що треба. Друг Бентон, як що ти підеш до мною до голови міста, я скажу йому про мій намір і попрошу поліції для охорони".

"Але чи не здається вам, що подібне рзикування нашим життям зайве?" Спитала Панї Бентон. "Ваша праця для Господа потрібна де йде. Мені здається, що подібне підприємство витвір уяви".

"Мій наказ був ясний, це все що я знаю, і де мій Господь посилає мене, я піду". Як що смерть зустрине мене на стежці обовязку, я є готова, краще вмерти виконуючи свій обовязок, ніж жити уникаючи його. Я нехочу щоб ти і твій-головік наражались на небезпеку за для мене. Я небоюсь нічого, коли я певна, що Учитель веде мене"

"Чи ви знаєте до кого вас послано?"

"Лише це: ні то у сні, може на яву, я незнаю, голос сказав мені, "Ідм до "Пекольної Ями" завтра вечером о 11 год. щоб спасти душу". Ти знаєш, Сестро Бентон, що коли Учитель наказує, я неможу робити що інше, як лише коритись. Мій синій волос і звичайний одяг дозволять ввійти там, де інші незможуть. Я вірю, що одяг немає в собі релігії, ненажно якого він кольору чи крою, але я все знаходжу помічі в цім звичайнім одязі, що я мошу, коли я маю йти в небезпечні місця, де моя праця часто кличе мене".

"Якщо ви думаєте, що ви маєте йти, Панї Талбот, я подбаю про те щоб голова міста дав вам охорону", сказав Пан Бентон, вставши щоб виконати свій намір.

Він знов повернувся де кілько годин пізніше і сказав: "Я дістав двох поліцаїв, та проповідник Др. Дін і його дружина, та я з моєю дружиною поїдемо. з вами на що дивну місію. Як що я неможу переконати вас залишити це дивне захоплення, наші приятелі недозволять вам йти самим"

"Ти є дуже ласкавий, Друг Бентон. Я небоюсь за себе. Учитель може захистити мене і в Пекольній Ямі, як Він захистив Петра в вязниці. Я не сподіюся чудесної обливи, але коли Господь посилає своїх дітей, Його охорона йде перед ними".

ПОДОРОЖ

Це була незвичайно темна ніч. Густі хмари вкривали небо, та скривали зовсім місяць. Небуло видно а ні зірки. Здавалося, що Бог забув світ. Дві колибн, коні на з поліцаєм на передку, залишили чисті улиці Нью Йорку та, заїхали в дільницю, що мала лиху славу. Лямпи на колибах, та ліхтарі в поліцаїв були поодинокім світлом що освічували їм дорогу в темноті в болоті. Лише час відчасу якась дверь відкривалась і скоро закривалась в якимсь пристановищі, або танцевальній салі видавони хвилево ласьми світла на дорогу, та слабенькі газові ситпальники мерехтіли в брудних вікнинх абажурах де не де на перехрестях вулиць. Все це робило темноту ще густішою. Коли колибка підіхала до темного проулка, поліцаї наказали їм зупинитись, та здізши сказали їм, "Далі ви можете їхати лише з небезпекою для свого життя. Ми остерігаємо вас, щоб ви не відважувалися йти до цієї темної дири. Навіть поліція обминає Пекольну Яму".

"Я небоюся, відповіла Панї Талбот. "Але приятелі, вона продовжала, ви краще зістанетесь позаду поки я піду за поліцаєм, бо я мушу бути в цім місці, моє післанництво наказує це".

"Ми не залишимо вас саму, Панї Талбот, в такій окколиці", відповіді Др. Дін, і вся група злізла з колиб, наказавши візникам чекати аж поки вони не повернуться.

"Як що ви рішили таки йти", сказав один з поліцаїв, "то зачекайте тут на мою проулка. Я і Бен підемо до Ями перші і розвідаємо. Як що ми повернемо ліхтарі з білим світлом з ваш бік, тоді ви можете йти. Але коли ми повернемо до вас ліхтарі боком з червоним світлом, негайно сідайте на колибн та женіть коней так скоро як зможете з цього небезпечного місця".

В темноті стояли ці група тих людей, в той час як світло ліхтарів поволі погасло в темряві. Одна, дві, три мінути протяглося, здавалося що крила часу були ніби налиті оловом. Всі мовчали. Це не був час для розмови

ЗНАК НЕБЕЗПЕКИ

Раптово, червоне світло блиснуло в віддалі! "Ходімо геть, скоро," закричали Др. Дін та Пан Бентон, кожний взявши руку своєї дружини. "Ліхтарі показують червоне світло небезпеки! Ми неповинні тратити часу! Панї Талбот, слідуйте за нами, візьміть мою другу руку", казав Пан Бентон .з поспіхом.

Але в темноті кожний з нашки думав, що вона була з другим, і коли вони пристигли до екипажів, вони знайшли з незадоволенням, що Панї Талбот небуло з ними. Вони боялися лишити своїх дружин та повернутись, і вони так само боялись взяти своїх жінок назад в темний проулок. Думаючи, що поліції були з Панї Талбот, вони ніхто до кого-либ і чекали на події.

В темноті Панї Талбот стояла сама з своїм Богом. Поліцаї повернулись до неї, кожний з револьвером в руках з піднесеними кулаками "Спішіть Панї до екипажів. Ми ви бачили наше червоне світло? Хтн зал небезпечно і може коштувати для вас життя. Озвіріле зібрання розпаде вас на куски! Де ваші приятелі?"

"Вони повернулися до коліб", сказала Панї Талбот, спокійно, "але я мушу піхти до того будинку". "Та ж, кажно, ви збожеволіли !" Вскричав другий поліцай.

"Знай, що Господь наказав мені підти до цього місця сьогодня, і я виповню Його наказ, навіть наколи б я мала вмерти на порозі".

"Але, панї, чи ви знаєте тих людей де ви ідете?"

"Навіть як що це є ворота самої безодні, я мушу йти туди, щоб спасти душу. Як що ви поліцаї не підете зі мною, я піду сама. Я вірю, що Господь наказав мені йти".

"Гараздя, ніхто не скаже, що жінка пішла туди, де поліції побоялись", сказав Бен. "Почекайте тут хвилину. Я і Дік підемо ще раз і побачимо, чи не зможемо приготовити для вас дорогу", і поліцай повернулися знов до того будинку з котрого неслися звуки страшних богохульних клять і безсоромних пісень. Панї Талбот незаміно слідувала за поліцаями і коли вони лійшли до дверї, вони знайшли її біля себе.

ПЕКОЛЬНА ЯМА

"Відкрийте дверї", наказала вона спокійно. "Вас вбють коли ви вайдете!" протестували вони "Відкрийте дверї", була її поодинока відповідь. Коли поліцаї відкрили для неї двері з револьверами в руках, то те що вона побачила налякало навіть поліцаїв, що мали зброю в руках на готові. Один момент ця жінка з сивим волоссям стояла на порозі з очима піднесеними до неба, потім вона сміливо вийшла в середину товпи, що кляялася, пила і билась. Вона стала на коліна і молилася голосно. З початку її голос потапав в прокляттях та брудних насміхах здеморалізованих відпадків суспільства, але один за одним вони замітили її присутність, їх здивування перед її несуваною відвагою примусило їх замовчати. Через де кілька хвилин було чути лише слова молитви цієї жінки. Вставши з коліи і відкривши очи, вона відразу знала для кого її було післано в це місце

Молода дівчина, з білим як смерть лицем, з очима повними жаху та руками заломленими в агонії, сіділа в сторони від натовпу пекольних гульвіс.

Панї Талбот скоро підійшла до неї схопила за руку дівчину і сказала, "Моя дорога, ходім до мною. Мене прислано за тобою".

СПАСЕННЯ

"Я знала, що Бог спасе мене в якійсь спосіб", прошептала бідна дівчина, тремтячи від жаху. Через здивовану товпу брутальних гульвіс з помутнінми очима, ці дві чистих жінки пройшли тримаючись за руки, ніхто не зачепив їх. бо "ангел Господень чатує навколо тих, що бояться Його і спасає їх".

"Я ніг би поклястись, що вас розірвуть на шматки", сказав здивований поліцай слідуючи за Панею Талбот з сл.з де оргія знов продовжувалася

"Як тебе звуть, і що завело тебе сюди?" спитала Панї Талбот дівчину, що тремтіла біля неї.

"О, Панї Талбот, Господь післав вас!" з плачем казала молода жінка. "Я була на ваших зібраннях. Я знала що Бог почув мої молитви про поміч так скоро, як ви вийшли в дверї. Мій отець є Др. Вентори".

"Чи це можливо? Я знаю твоїх батьків добре. Вони є віруючі люде. Як ви дістались сюди?"

"Я скажу вам. Я заручилась з молодим чоловіком, без згоди моїх батьків. Я думала, що він був чесний і вірний. Мій отець страшно лютує. І тоді Джек мені здавалось щось змінився. Тепер я розумію все. Я знаю тепер, що він хотів одружитися зо мною тільки задля грошей. Сьогодня вечером він покликав мене перейтися. Моя мати згодилася, як це вона робила часто раніш. Я кись дні годнии тому назад, коли Джек і я йшли, ми зустріли жінку, котру він представив як свою знайому

Як раз тоді якийсь чоловік підійшов до нього і вони розмовляли хвилину. Потім Джек сказав мені, "Анн, моя знайома візьме тебе до свого дому на хвилину. Я маю важну справу і мушу негайно йти. Я прийду за тобою годнину пізніше".

Нічого не підозріваючи, я пішла з жінкою, що була середнього віку і була скромно зодягнена. На вулиці світили лише газові світильники і було так темно, що я неможла роспізнати вуличнь через котрі ми проходили. Коли ми прийшли до будинку, котрий вона назвала своїм приміщенням, вона відкрила дверї, ми ввійшли, і перш ніж я могла опамятатись, я знайшла себе в цім страшнім місці, де ви бачили мене".

(Продовження на ст. 5)

"ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.
Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00. Окреме число 10 д.
М ФЕСТНКО РЕЛАКТОР
Адреса редакції
506 Ossington Ave.,
Toronto 4 Ontario
Типом Рівц, Торонто

ЗАКЛИК

В СПРАВІ УКРАЇНСЬКОЇ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ ДРУКАРНІ

Дорогі читачі Євангельської Правди:

Довідуємся з преси, що Євангельська Правда старається о свою власну незалежну друкарню і вже зібрали поважну суму грошей

Очевидно що справу розпочали свідомі євангелисти з добрим, щирим українцем

Всі ми любимо волю, свободу. Євангельські українців в Канаді і Америці є поважне число, і я вірю, що всі бажали б мати свою власну пресу

Початок вже є, треба тепер нашої помочи, тому всі громади і всі брати проповідники, пишіть зазивляючи до своїх сердець широ Тепер розпадуть засоби летище має коли небудь. Як фармер так і робітник в наш час може щось дати Це є справа першої важливости, бо без преси ми як мерты Вже час спромогтися на свою пресу, небудьмо скупарми Нам Бог дав щоби ми мали, що дати на добру цель Гроші скоро минаються, а добре діло вічно може. Даймо скільки треба, даймо зараз, бо справа вимагає. Завжди той має більше, хто більше дає, бо це є не наша справа а Божа. Ви даєте на добре діло не тільки для себе, але і для будучих поколінь. І вам Бог дає, щоби ви ще більше могли дати. Це є незбитий факт, що той хто недає ніколи, немає що дати, а той хто дає збагачує сам себе, та показує тим свої духовні скарби. Євангельська Правда апелює до нас всіх тепер і ми всі повинні відозватись словом і ділом. Зворохчуймо один другого як найскорше, щоби наша преса була заплачена, а тоді наші громади і наша місійна праця будуть краще зорганізовані. Зорганізовання своєї власної друкарні і євангельської преси є справою першорядної важливости і вимагає жертвенности. Я особисто апелюю до всіх євангеликів, до всіх громад, до всіх проповідників відзиватись на цей заклик. Вірю, що всі скоро відозвуться на заклик до цінної хосенної праці.

В. П. Федун, Альберта.

Чи Ви вже вислали свою передплату?

ВИСТУП ХОРУ

В Торонті відбувся в початку Червня Собор Пресвітерської Церкви в Канаді На цім Соборі взяли участь більш двох сот представників різних пресвітерій

На зборах Собору були присутні також визначні представники англійського суспільства

Собор запросив спільний хор Українських Пресвітерських громад з Торонто і Ошави взяти участь в вечірніх зборах. Хором дерегував Павло Сич.

Перед виступом хору Проп. М Фесенко сказав де кілько слів про ті труднощі і терпіння, що їх український нарід має переживти в своїй історії, та в який спосіб не відбилося на українських композиціях і народних творах

Вбрані в привабливі національні одяги українці зробили велике враження на всіх присутніх чудовими виконаними українських релігійних композицій.

Нема сумніву, що хор своїми виступами набув українцям нових приятелів

Собор Пресвітерської Церкви висловив окрему подяку Дерігенту хору і всім співакам за їх виступ

На вечірніх зібрании Собору відбулося публичне інтервю поміж зюма місійними робітниками. Один питав, другий відповідав Цікавими є запитання і відповіді, що були подавали проводом церкви і вкладують на впорядкування Пресвітерської Церкви до так званих "чуженців"

Запитання: Що ви думаєте про назву "чужінець", що до нових імігрантів в Канаді?

Відповідь: По правді говорячи ми всі є чужинцями. Лише іміліне можуть називати себе правдивими канадійцями. В решті той факт, що ваші приїхав з Європи до Канади раніш, а другий пізніш не є рішаючий в цій питанні

Запитання: Чи непосвячені були б євангелісі інших народностей, замість того, щоб засновувати свої окремі церкви, зедчатися з англійськими громадами?

Відповідь: Цього не роблять самі англійці. У них скотландці, ірландці, і інші кожен мають свої окремі громади, та живуть дружно всеж кожен тримається свого.

Запитання: Чи ви рахуете себе канадійцем, чи европейцем?

Відповідь: Відношення европейців, що недавно приїхав до Канади можно повсяти так: край, з котрого він приїхав, це його матн. Канада ж для нього є дружиною.

Запитання: Чи не повинні ви були б проповідувати в своїх церквах замість рідних європейських мов по-англійськи?

Відповідь: На це запитання я відповім запитанням. Чи проповідник є покликаний навчати людей слова Божого чи англійської мови?

Усі відповіді високе сподобання дрянало з однодушними оплесками.

ЗЇЗД ДЕЛЕГАТІВ

РІЖНИХ УКРАЇНСЬКИХ ЄВАНГЕЛЬСЬКИХ ДЕНОМІНАЦІЙ І ОКРЕМИХ ГРОМАД

12-го Червня в примищенню Української Баптистської Церкви в Торонті відбувся зїзд делегатів українських євангельських деномінацій. На зїзді були заперезентовані наступні деномінації: Українські Баптисти з Західної Східної Канади, Українські Баптисти з Америки, Укр. Злучена Церква в Канаді, Укр Пресвитерська Церква в Канаді, Українська Пресвитерська Церква в Злучених Державах. В зїзді приняли участь наступні брати проповідники, В Бура, І. Дунич, М Гилин, Ц Крат, І Ковалевич, А Мажик, П Кіндрат, Л Станярет, І Яценитній, І. Шакотько, М. Фесенко.

Голова зїзду Проп П. Кіндрат відкрив засіданнн наукою Слова Божого і спільною молитвою.

Зїзд приняв звіти Виконавчого Комітету і висловив одноголосно признання уприми за виконану працю

ВИДАННЯ СВЯТОГО ПИСАННЯ

Ухвалено вислати подяку Британському і Американському Библійним Товариствам за згоду надрукувати Библи в Українській мові и переклад Кулиша

Ухвалено: Приступити до підготовки нового виправленого перекладу Кулиша. На внесення Бр. Маика ухвалено зробити нове видання Святого Письма в такий спосіб, щоб кожний верш в Св. Письмі був звязаний відповідними вказівками з іншим вершами, котрі мають подібну ж думку.

Видання нового міжденоміняційного євангельського співацника

Ухвалено негайно приступити до підготовки пісень і матеріялів. Співаник має бути з нотами.

Українське Євангельська Друкарня в Торонті.

Собор ухвалив звернутися з закликом до всіх братів, щоб вони підтримали пожертвами українську друкарню в Торонті.

Місійне Товариство

Ухвалено доручити Бр. П. Кіндратові організувати євангельське товариство для місійної праці середь українського народу.

Обрання Виконавчого Комітету

Зїзд ухвалив одноголосно просити стару управу продовжувати працю.

Бр. Гітлін

Під час зїзду Голова зїзду покликав до слова Бр. М. Гітліна. В незвичайно цікавім оповіданню Бр Гітлін роспомів братам про свої духові пригоди і євангельську працю середь жидівського народу. Від тепер Бр. Гітлін хоче посвятити себе для праці в Південній Америці. Зїзд поручує Бр. Гітліна усім братам і просить молитись за його працю і працю усіх братів, що проповідують Слово Боже.

Собор закрито спільною молитвою.

Голова: **П. Кіндрат**
Секретар: **М. Фесенко.**

РАДІО-ПЕРЕДАЧА

Спільний Торонтойський і Ошавський хор при участи декількох прихильників народньої праці, що не належали до Пресвітерських громад зробили виступ на радіо. Згідно опінії управителя С Б С виступ хору був перфектний. Українська Пресвитерська громада запросила, як свого промовця Секретаря Пресвітерської Церкви в Канаді Доктора Камерона, що в своїй промові незвичайно прихильно відозвався про українців. Проп. М. Фесенко, пастор Укр. Пресвитерської Церкви, провадив богослужения і С.Б.С., як виняток для українців, дозволила зужити в певній мірі українську мову в Богослуженни На жаль заборона зужывання інших мов ніж англійської чи французької в промовах на радію ще і досі не зникла Ця заборона шкідлива під кожним оглядом

Український загал не дивлячись на те, що не є в ласті євангельськими, в подавляючій більшости з великою прихильністю вітав виступ хору, розумівши обставини військового часу і значив, що все що можна було зробити на добро нашого народу було зроблено

Відношення С Ь С було незвичайне поличне в виступі хору, та загал на англійсько - українська аудиторія хору зі сказала вповні задоволена чудовим українським співом

Безперечно, що всі члени хору, заслуговують на цирк подяку Доброча Дирігент Павло Сич вивіши не абі як спонбувать і провдженнбо і підготовці виступів хору. Малюни подивугідну терпеливість і велику любов до співу П. Сич зумів майже в перфектний спосіб вишколити свій хор.

Нема сумніву, що П Сич є першорядної якости дирігентом.

Безбожники кличуть: "Любіи один одного, бо ми всі походимо від малп".

Історія доводить, що світоглад цього типу викликує лише ненависть і війни. Вже час прийняти праведне гасло: "Любіи один одного, бо ми сотворені в образ Божий самим Богом".

Треба любити все добре з нинішнього, а жити для добра в сучасному.

КАЛЕНДАР НА ЛИПЕНЬ 1944

1. Субота — Благочестя корисне на все. 1 Тим. 4:8.

2. **Неділя — Перший і Останній. Відкр. 1:11.**
3. Понеділок — Стежки праві робіте ногами вашими. До Жидів 12:13.
4. Вівторок — Так біжіть, щоб осягли 1 Коринтян 9 24.
5. Середа — Покайтесь і віруйте в евангелию. Марка 1:15.
6. Четвер — Ставшись слугами Богу, маєте овощ ваш. Римл. 6.22.
7. П'ятниця — Визволю тебе Іс 38 6
8. Субота — Хто шукає, знаходить Луки 11:10

9. **Неділя — Приняли вони Святого Духа. Дїяння 8:17.**
10. Понеділок — Вищі мої голосу мого слухають Йоана 10:27.
11. Вівторок — Він оддав свою душу на смерть. Іс. 53:12.
12. Середа — Смуток і зітхання перестануть. Іс. 51:11.
13. Четвер — Підкріпилось моє серце, Боже! Пс. 57:7.
14. П'ятниця — Милість Його перебуде по вік. Пс. 118:1.
15. Субота — Про гірке думайте. Колосян 3 2

16. **Неділя — Не втомлюйтесь робячи добре. 2 Солунян 3:13.**
17. Понеділок — Нема Його тут, а встав Луки 24-6
18. Вівторок — Старайтесь чистими явитись перед Ним 2 Петра 3 14.
19. Середа — Я ніж нами, як слуга. Луки 22 27.
20. Четвер — Господь Настирь мій, нематиму недостатку Іс 23.
21. П'ятниця — Він будить ухо моє Іс 50 4
22. Субота — Кінчи бо Духом Божим ті сини Божі Римл 8 14.

23. **Неділя — Надію ж таку маємо через Христа. 2 Кор. 3:4.**
24. Понеділок — Надіятимусь на Нього. До Жидів 2:13.
25. Вівторок — Господь Богу клантимешся Матт 4 10.
26. Середа — Він Богом всієї землі називний Ісай 54 5
27. Четвер — Він, очистив нас од всякої неправди. 1 Йоана 1.9.
28. П'ятниця — Бодрись. Матт. 9:22.
29. Субота — Покришаю вірою, давши славу Богові. Римлян 4:20.

30. **Неділя — Поминай Господа Ісуса Христа, що встав із мертвих. 2 Тимот. 2:8.**
31. Понеділок — Це я все золасаєм вам Маттеи 6·34.

ЛИПЕНЬ: Фази місяця: Повний місяць 6. Остання чверть 12. Новий місяць 20 і Перша чверть 28

ВІСТІ З НУАРКУ

В неділю 30-го квітня, 1944 р при Першій Українській Пресвитерській Церкві організовано товариство під назвою "Українське Євангельське Освітне Товариство". Товариство ставить собі за ціль: помін черкві в широкім евангельськім дусі, самоосвіту працю, плекання дружнього спів-життя, лекції, дискусії на різні теми, виховання громадяни в християнських засадах та взаємній пімрезн.

Вже з цього видно, що Товариство, ставить собі високі та благородні цілі. Потріб такого товариства відчувалась вже давно, бо ходячи, мовляв, самопас, наші громадяни часто падали жертвами чужих облудних думок і ставали неначе на роздорожжи, чи в, якійсь гушавині, де з поза ліса 'не бачили дерева. Чужі, перевертні думки, не тільки антиукраїнські, але часто анти-християнські, нераз збивали наших людей з пантелику. Той перестав ходити до церкви, бо не любить проповідника, цей пішов бути "сотником" при барі, дальтой вишкой розкладувався на чужу неєвою газету, інший в занотеличенні свого розуму кажеє з свищу на Україну (при чому тут Україна?), а ще інший говорить, що то всьо дурне. Люде добрі, а щож тоді є розумне? Хто тоді є розумний? Чуєтеся нераз обридливі нарікання на всіх і на все, так, що здається й само життя нічого не варта. Слухаючи нераз цей різної саламахи, на думку приходить цей байочний клопітна, що кричан до батька "Тей, тать, тримайте волн, бо проженн йде!" Розумієтся, до дорослих людей годі кричати, щоб тримали волн, бо йде процесія. До дорослих людей говоримо "твердим" словом.

Наша громада не стоїть найгірше. Але не можна похвалитися, що вона стоїть найкраще. Є деякі в нас недзигання, що справді мулюють неодного. Але чия в цім вина? Це вина — свободного лінивства! От що! Чи можна це направити? Певно, що можна! Чи запізно взятися до праці? Теж ні! А праці багато для кожного й для кожної.

Тому 35 літ назад ви громадяне взялися були за таку величезну працю, якої мабуть самі неорозуміли, як слід. Це праця історична, яку в інших народів доконували велитні духа, часом державні мужі, не рідко за помочею державних скарбниць. А ви? Ви голіруч, без попертя широкого загалу, без куни грошей, часто з грубими перепонами на вашім шляху, з гнилими колодами під вашими ногами — довершили чудо над чудами, розломили валізні оковн на Євангелії й перестали кланятися італійцеві за морем, тобто папам римськими! І за три з половиною десяток літ ваша праця увінчилась цей тим, що не тільки слово Боже залунало в рідній мові в Злучених Державах і Канаді між нами, але ідея за Божою помочею теж перекинулась на рідні українські землі, де на протязі коротесенького часу близько сто тисяч українців стали Євангеликами! Чи ви вмієте бачити й доцінювати вашу працю?

Тут хтось вирветься й скаже: "е, та вороги все це й старім краю знищуть за одним махом, ну, й щож з того?" Братку мій, це нерозінка! Це нівроваді! Релігія — звязь з Богом, звязь з Творцем, що створив людину Людина з сути природи сама має навхли почитати ту силу якої на сила в тій смертної людини ніколи цей звязи не знищить! Прийде час, а може вже є, що нінчений безбожник нишком сам приклонить голову цьому Творцеві! Можна знищити надгробка, кропила, різні, вношення хліба "мертвим" на цвинтар, ношення хліба й курей або качок священикам за хрещення дитини, за шлюб Івана з Катрею, за похорон доброго батька-матері, але знищити релігію?

І сонце з неба впаде, і світ запалиться, та наука Христа не пропаде

Памятайте, Бог помагає тому, хто чесно й сумлінно собі помагає Тому всі до праці, щоб праці минувшини не роспилась Обовязок перед нашими дітьми, перед всім українськими народом тут і на рідних землях хай дасть нам звозхотн і сили довершувати доброго діла. Розумієтся, ніщетва Бог ніколи не буде благословити. А вже хто ставить свою хату з краю, то такий зробить чималу прислугу доброму ділу, коли буде держати язик за зубами. Хто не хоче йти вперід, той мусить тягатися в хвості або — бути нішо

Вертаючи назад до новоосвяченого Товариства, ми клнчемо наших братів й прихильників евангельської ідеї, ставати членами та брати активну участь в ньому. Ми необіцюємо нікому золотих гір. Обіцюємо дати роботу, що буде зв'язана з церквою, з громадою тут, а після війни з нашими народом на рідних землях. При цьому запевняємо всіх, що життя кожної одиниці буде приємнішим, ясніши та більш вартісним. У нас праці аж надто. Ось за примір візьмім наш хор. Що славна перла духовного життя кожного українця в нашій церкві мусить дадзше жити, не вимирати, а розвиватися. Бо ця перла, то не тільки слава Божа, але теж і слава України. Хор негайно мусить бути краще зорганізований Такий дирігент, така людина, якою в нас є професор Юрій Кнничевко, родиться лише раз на сто літ. Його талян му мусимо використати на славу Богові й на Славу України. Геть лінкство! Геть байдужність! Усі до праці, щиро, охотно, бальоро, без викрутасів а Бог буде благословити і добре діло, і кожного працівника!

І. Пастнмик

СПАСЕННЯ ДУШІ

(Доповнення)

"Біда дитино, що ти робила?"

"Я сиділа там і молилась, щоб Бог спас мене з якій небудь спосіб. Я незнала як, але я знала, що Він має всю силу і моя віра була певна, що Він спасе мене і не дозволить цім людям зробити мені кривду Тоді я зобачила страшну зраду чоловіка, котрому я вірила О! Ось він іде тепер", продовжила перетинка дичина, приготувавшись до свого заступника "Нічого не бійся, мила Але чекай, я мушу потокорити з цім чоловіком", сказала Пані Талбот

Тепер можна було бачити ясніше в темноті цього чоловіка, бо світло від ліхтарів поліцій падало на його зрадливе лице. Він був відступив. Але Пані Талбот сказала суворо. "Молодий чоловік, Господь захистив молоду дичину, що ти хотів в такий низький спосіб знищити, і послав мене спасти її поки не було ще запізно Понятай, Всемогучий Господь може знищити усі зібрання злих духів Я попереджую тебе, щоби ти покаявся в своїм беззаконню Я попереджую тебе щоб ти лишив не чисто негайно, бо ще сьогодня я пішлю за тобою брата цієї дівчини, і я даю тобі ніість годни забратися з міста, бо я мушу запобігти кровопролиттю, як що це можливо. Я знаю вдачу чоловіка, котрого сестру ти так низько скривдив. Я могла б віддати тебе в руки цих поліцай від разу, але дам тобі що одну нагоду направитись. Не кай Дух Божий веде тебе до покаяння".

Недівчинась на свою зломраслівність, молодий чоловік враженій стояв тремтячи та скривався в темряві вулиці.

Молода дівчина повернулась до своїх батьків, що були вдячні Богові за чудесне визволення. Поліцай Бен навернувся. Він сказа, "Як що віра в Бога може робити такі діла, які він бачив, то він хоче її мати".

"Мажна"

God's Place In the Boat. — Separate me Barnabas and Saul for the work whereunto I have called them (13:2). It has been well said that if God should commission two angels, one to steer a steamer and the other to rule an empire, they should not be induced to exchange callings. No less true is it that he who feels that God has given him a particular work to do is happy only when engaged in doing it — From **Forward**

The Hon. L. R. LaFleche Speaks About the New Canadians

From Notes of an address made by Major General The Honourable L. R. LaFleche to the Dominion convention of the Canadian Legion of the B. E. S. L. at Vancouver, B.C., in June, 1944

Those who have followed Hansard will be aware that amongst the other activities of my Department, one aroused much favourable comment during a three-hour debate in the House of Commons a short while ago.

I refer to the work of the so-called Nationalities Branch and the Advisory Committee on Co-operation in Canadian Citizenship whose objective is to create among Canadians of French and British origin a better understanding of Canadians of recent European origin and to foster among the latter a wider knowledge and appreciation of the best traditions of Canadian life, and specifically at the moment to encourage a more united war effort on the part of all groups throughout the Dominion. About one-sixth of our Canadian population derives from European stocks other than the ethnic groups deriving from the United Kingdom and France, and a large proportion of this one-sixth of our people is second and third generation, many of them being brought up in the large ethnic group settlements in Western Canada.

Well, where do we stand with regard to the contribution from these groups? First of all let me say that our present armed forces include many men and women from the groups of European origin. We are just beginning to realize how valuable an asset it is to have in our armed forces the tens of thousands who speak fluently European languages which we will need when we invade and occupy the Continent.

In a sample of about half a million occupational history forms of members of our armed forces we find that we have at a very rough guess, the equivalent of **three divisions who speak not only English or French but have a second language, speaking a European tongue fluently;** and it must be remembered that many of our service men though second and third generation Canadians deriving from European stocks, have forgotten the mother language of their parents and grandparents.

I wonder would it surprise you to know that we could assemble perhaps more than a division in our armed forces who speak a Slav language fluently, and about twelve thousand of these speak Ukrainian. We have over nine thousand speaking German, and nearly two thousand eight hundred speaking Polish, despite Polish army enlistment. I think you know something of the hesitancy with which we have accepted Hungarians and Italians in our forces and yet we have a thousand speaking Hungarian and over two thousand two hundred speaking Italian.

It is but natural then that we should find their names in our lists of gallantry awards and in our lists of casualties. Ten per-cent of those killed in action are non-Anglo-Saxon and non-French.

When you read, as I have done, a list of operational gallantry awards, you will find that no one race in Canada has a monopoly of gallantry just as no one race has a monopoly of patriotism. Run your eye, for example, through the list of Distinguished Flying Crosses awarded to junior officers of the R. C. A. F., and what have we? Bezer, Biech, Blumenauer, Bozar, Bodnar, Cybulski, Dierken, Grudzien, Kallio, Klassen, Kotster, Kropf, Kusiar, Miesen, Oleinek, Schmidt, Schmitt, Schultz, Shemilt, Shork, Sondegaard, Sorsdahl, Wagner, Weiser, Wilhelmson, Zoo.

Last year a crew of veterans of all-out air attacks on Germany and Italy returned to Canada to take back the first Canadian built Lancaster. They were entertained by Their Excellencies the Governor General of Canada and H. R. H. the Princess Alice. Here are their names: Sqdn. Ldr. R. J. Lane, D. S. O., D. F. C., Flt.-Sgt. R. K. Burgar, Sgt. M. Baczinski, P. O. J. Carrere, Sgt. R. S. Webb. I want you to know that these lads all came from Western Canada; they are Canadian lads born, bred, and educated West of what we know as older Canada.

Last May the Minister of National Defence for Air sent a message of appreciation and congratulation to Mr. and Mrs. Deutscher who came from Austria to Odessa, Saskatchewan, some forty years ago, and had last year eight sons serving in the R. C. A. F., three of them at that time with comissioned rank.

There is at present in St. Dunstan's, London, a young blinded Canadian soldier, Sgt. Fred Koenig, 1st Engineering Reinforcement Unit, coming from Camrose Alberta — six feet in height, weight 184 pounds, a fine physical example of a farm lad who has gone through our schools and today is blind as a result of service in the armed forces. But this Alberta lad was born on the 19th of May, 1921, in Hamm, Germany, the town which we have bombed so consistently. That lad will come back to Canada and not be able to see the lovely land of his adoption, but I feel sure that the Canadian Institute for the Blind, our good friend Colonel Eddie Baker, and the War Amputations of Canada will see to it that he is made to feel one of us.

This brings to the Canadian Legion a new problem and a great duty. It has to welcome these men who have played their part in Canada's emergency. The Canadian Legion has always stood for Canadian democracy and has never submitted its members to any test of race or creed. It is simply asked whether a Canadian has served his country in the armed services, and I know that this great organization which has been so interested in the question of citizenship will welcome to its ranks these magnificent young Canadians deriving from recent European stocks This country is too big, the pioneer work of many peoples too great, the service and sacrifice too widely distributed throughout the land to stand for any anti-semitism, or anti-French or anti-Anglo-Saxon, or anti-foreigner movements. We must work for unity.

At present I have a Canadian ex-serviceman examining the situation, Mr. Robert England, and I am hopeful of finding as director of this work a Canadian ex-serviceman with a career of past work in the field. It is an odd thing but I do not doubt that amongst the peoples who have come to us there are many who are gifted in music, in art, and we shall probably find that some of our Canadian idealisms will be gathered by and expressed in beauty by many of these sons of the Dominion. For example, I was very much impressed by the winning essay in a contest sponsored by the War Department in the United States. The essay was written by Corporal Zurofsky, not an Anglo-Saxon name mark you — a technician, 5th Grade, in the infantry, who comes from Brooklyn. I wish I had time to read the whole of his essay in "Why I Fight". His essay is a litany of democratic freedom, expressed with feeling:-

"This is why I fight."

"I fight because my eyes are unafraid to look into other eyes".

"I fight because my ears can listen to both sides of a question".

"I fight because my mouth does not fear to utter my opinions"

"I fight because my knees kneel only to God"

"I fight because my feet can go where they please."

"I fight because of all these and because I have a mind, a mind which has been trained in a free school to accept or to reject, to ponder and to weigh".

"I fight because I think I am as good as anybody else."

These themes are developed each in a paragraph. But there is one paragraph which I think is very human:-

"I fight because of my memories — the laughter of my childhood, ball games I was in and the better one I watched, my mother telling me why my father and she came to America at the turn of the century, my sister marrying; my high school graduation, the first time I saw a cow, the first year we could afford a vacation, hikes in the Fall with the many-colored leaves falling, the first time I voted, the way the nostrum quack would alternate with political orators on our street corner, seeing the changes for the better in my neighbourhood; the memories which, if people, like me, do not fight, our children will never have."

"I fight because of the life I hope to live when the fighting is finished, because that life offers opportunity and security and the freedom to read and write, and listen and think and talk, because as before, my home will be my castle with the drawbridge down, only to those I invite, because if I do not fight life itself will be death."

I have made some remarks about fallen comrades of European origin, and I know that while we think of them our thoughts will be with many a mother who perhaps speaks English with a broken accent, and who lost her boy in the service of this great Dominion. She perhaps has never seen Ottawa, nor does she know much of the cities of our country. Her life is bounded by the community, by the church and she toils from morning till night on the land and in the home. Just because her interests centre so much around the farm home she will miss all the more the boy whom she has seen grow up and go to school where he learned another language than hers, where he learned games such as baseball which were outside her range of experience. Then she saw him enlist in one of the armed services of this new country which her family had chosen and now he will not come back to these simple pursuits, to his home life. **That mother is the dear neighbour of every Legion mem-**

(Continued on page 7.)

What Shall We Give Him

"Time for another chat," said mother picking up her knitting and settling herself comfortably in one corner of the chesterfield as Jack and Judy hurried in from school. "You have told me about James Evans and Lucy Baker and what they were able to do for the Indians of Canada. Who are you going to tell me about to-day?"

"It is Jack's turn again," said Judy. "He is going to tell us about Christopher Columbus."

"Judy," protested Jack. "I am not."

Judy's eyes twinkled. "But you said he was called that when he was a little boy, didn't you?"

"Oh, I know what you mean. That's right he was called Christopher Columbus because he was always exploring... and... seeking adventure. Columbus was his favourite hero and he loved to read about Captain Cook's voyages."

"I'm still in the dark," said mother, shaking her head. "Who are you talking about?"

"William Carey," answered Judy. "He just loved to begin adventures and once he began them he always saw them through."

"Yes," agreed Jack. "When he left school he would like to have travelled and seen the world but he had to help his family. First he worked for a gardener then his father apprenticed him to a shoemaker."

"Do you know what made him realize how God cared about His people?" asked Judy. Mother shook her head. "It was a bad shilling."

"Oh Judy," said Jack. "You do say things in a funny way. It was this way Mother. The old shoemaker for whom William Carey worked gave him a bad shilling for a Christmas present. William was so angry that to get even he took a good shilling. Then he suffered terribly for fear he might be found out. He was found out and he knew that if he had not been a good apprentice he would have been put in jail or even hanged. He realized that he had been very bad. About this time another apprentice asked him to go to his chapel to service with him. William went and returned many times. The services there made him understand as never before the greatness of God's love and concern for the people of the world, even if they had been sinners. Finally he decided he would be a minister himself. Ten years later he had a congregation of his own."

"He still mended and made shoes," contributed Judy. "Because he did not get much salary."

"Yes," added Jack "And he was still interested in travel and adventure. He had a home-made map of the world on the wall of his work-room and he made a leather globe with the different countries in different coloured leathers. Faraway countries and people were as real to him as England."

"The thing that worried him," said Judy. "Was that people in these countries did not know about Jesus."

"He thought about that a lot," said Jack. "One night at a meeting of Baptist ministers he asked if they didn't think the command given to the apostles to teach all nations ought to be obeyed."

"And do you know, Mother?" said Judy. "When he said that an old minister got up and said 'Young man, sit down. When God wishes to convert the heathen he will do it without your aid or mine."

"William Carey sat down," said Jack. "But he didn't intend to stay down. He studied and studied about the world until he knew more about other lands than any man in England."

"He prayed for the people in those lands and wrote and talked about them," said Judy. "Until people no longer told him to "sit down" but began to think that what he said was worth considering. Then one day he preached a sermon before a large gathering of ministers."

"I know something he said in that sermon," said Mother "Something that many people have quoted many times since— "Expect great things from God Attempt great things for God."

"That's what he said," agreed Jack. "I like that. So did the people who heard him. Four months later a Society was formed to make plans to send people out to other lands as missionaries."

"There was a Dr. Thomas came home about that time who had been working in India wasn't there?" asked Judy

"That is right," said Jack. "William Carey had always wanted to go to the South Seas but Dr. Thomas wanted him to go back with him to India Finally it was decided he should do this. "He set out taking his wife and children and his wife's sister, who although she thought Brother William must be crazy decided to stick with the family."

"He did have a hard time," sympathized Judy. "He had little money, few in England understood his difficulties, he was often sick and the Indians seemed slow to understand. It was 1793 when he arrived in India and after six years there seemed little to show for all his efforts."

"Yes," agreed Jack. "He felt terribly discouraged at times But then a printer came out to help him. Carey translated the Bible into Bengali and with the printer's help and that of skilled native workers it was printed. The Indians began to understand his message and the government people appreciated his knowledge of Indian affairs so much that they asked him to be professor of Bengali at the New Government College at Calcutta in 1801."

"Oh once he really got started the work grew steadily," agreed Judy. "He translated Bibles in more languages. Made dictionaries and grammars. Congregations of Indian Christians grew up under his leadership and people all over the world heard of William Carey."

"He surely was an adventurer for God, wasn't he?" mused Jack. "What an experience for one man, gardener's boy, shoemaker, teacher, minister, translator, professor and Government official. "Columbus" was a better nickname than the children who called him that knew. He was a discoverer of things that matter most and proved that whatever he started he carried out to the very best of his ability."

Louise A. Reith.

THE HON. L. R. LAFLECHE SPEAKS ABOUT THE NEW CANADIANS

(Continued from page 6.)

ber here. She will not understand many of our ways but she will understand humble human sympathy without arrogance and condescension. Her sacrifice and her boy's service have won her a place in our hearts. The only help we can give her is to encourage her family in its sense of belonging, in its pride in Canadian citizenship, in the feeling that they share with us in dominion over this great land. We must learn to respect her simple faith, her old-world tradition, her love of family and land. We can honour her best by seeing to it that every young Canadian in each of our nine Provinces and every entrant to citizenship knows the rock from which we are hewn and the price with which we obtained this great freedom. "Be not forgetful", says Holy Writ. "To entertain strangers; for thereby some have entertained angels unawares." Certainly in no land has such a promise been more fittingly made good than in ours.

A Blind Man Sets the Pace

by permission of the Authors

D. M. Gill and A. M. Pullen

(Contributed by T. Negoro)

It was market day in Salisbury, England, and the square resounded with the chatter of jostling people and the cries of countrymen selling their wares.

Harry Fawcett could have watched the whole scene from a window, for he lived in the market-place, but he much preferred to be out in the thick of the hubbub.

"Any new-laid eggs, ma'am? Butter's down this week. Or what about a nice young chicken?"

Amid cries like these he squeezed his way between the laden stalls to where a young farmer haggled over the sale of a fat sow, and beyond, a ring of merchants made their bids for a load of wool.

It was all very familiar, but the boy's interest in it grew yearly, and his mind was full of questions.

"Why is bacon cheaper this week than it was last? Why does butter cost more than milk? Why must Salisbury have a market at all?"

This, his father told him, was how folk of the outlying villages got their living; and often Mr Fawcett was out on the downs shooting — a sport he was fond of — he took Harry with him and showed him the tiny cottages where these people lived.

"They have little ground of their own, but every village has its own common," he explained, "and there a man can turn out his pigs and his poultry and his cow, and there too he can collect wood for his fire."

Even so it was a hard life, Harry desided, and it was no wonder that the cottagers and their children had no money for comforts and no time for schooling.

Mr. Fawcett was better off and could afford to send his son, when he was a tall, loose-limbed boy of fourteen, to a good boarding school. Once there, Harry's attention soon turned from country people and country affairs to modern inventions. The first railway engines had not long been constructed; steamships were still quite new, and Harry was keenly interested in them both For the first time in his life, too, he began to enjoy reading and read a great deal Before long he had made up his mind what he was going to be in later life.

"A member of parliament," he declared, when his schoolfellows

(Continued on page 8.)

HEALTH FOR EVERY DAY

SUMMER BATHING

By
Dr. Helen MacMurchy C. B.E.

Now that the beautiful summer weather has come and the children have their school holidays in July and August of course they are much interested in the question of bathing. If there is a mill-pond, or a creek, or a little stream near by or perhaps a little river or a lake, the interest is still greater. And when the days are really hot as they often are in July and August and sometimes also in June and September, the longing to take off your clothes and enjoy a dip in the cool water becomes greater and greater.

PIC-NICS — If we are going for a pic-nic, there is a great difference between the pic-nic grounds where there is water to be seen and enjoyed, and pic-nic grounds where there is no water. There is far more fun and enjoyment when the pic-nic ground is by a lake or stream or river or pool or pond. But we must always remember this, water can drown you. You have to breathe. If you fall into the water or if you get beyond your depth, then you are "done for", as the boys say. Your mouth and throat and lungs get filled with water and you cannot get your breath and that is the end of you.

What is your depth? It is less than your height. If you are five feet tall and the water is not more than 3 feet deep, then you are safe enough for your head and neck and shoulders will be out of the water. You will be able to turn around and get out of the water when you want to.

THE BOTTOM - But think a moment. What is the bottom like? Is it nice clean sand, or is it smooth stones? Or is it tangled weeds which catch hold of your feet? Or is it roots which may trip you up? Places like that are not safe places to bathe. We need to know about the bottom of the bathing-place. Are there holes in it? We need to have somebody with us who knows the place and the depth of the water, and the bottom, and the holes, and everything else. Boys and girls of 9 and 10 and 11 years and even 12 or 13 years need some grown-up person to go with them and advise them, and keep them safe when they go to bathe. Little children need some one to hold them by the hand when they paddle in the water.

CRAMPS — The right time for a bathe is before a meal and not after a meal. You really need to wait about 2 hours after a meal before you get into the water. When digestion is going on after a meal, people who go in for a bathe may take cramps. A person who has a cramp cannot work his muscles properly and you see how dangerous that is.

A Blind Man Sets the Pace

(Continued from page 7.)

asked him.

They roared with laughter, thinking it a good joke, but Harry was in earnest. He was very practical by nature, and when something needed doing he liked to get it done. His reading, the conversations of his father and his father's guests, the conditions of the cottagers near his home, all showed him that many things needed doing.

"And the place where one gets things of this sort done," he reasoned, "is Parliament. So I'm going to be a member of Parliament."

He began to practice speaking aloud; he would ship away to an old chalk pit near school and recite long passages of poetry as if he had on attentive audience before him. But it was one thing to make up his mind at fifteen what he was going to be; it was another thing to achieve it. The first step, after leaving school, was a course of study at a university.

When the new undergraduate, Henry Fawcett, first appeared in the lecture rooms and on the towing path at Cambridge he was taken for a country bumpkin. He was immensely long-legged and tall — six feet three — and had a loud, ringing cheerful voice. But very little time went by before he proved his mettle.

He began by beating a champion player first at quoits and then at billiards. Next he joined the debating club, and after practice became one of its most effective speakers. Lively and entertaining in conversation, he quickly won many friends and became popular. But during the whole of his time at college he kept his mind trained strictly on the goal he had in view. He read, studied and wrote only that which could help fit him for a seat in the House of Commons. Consequently he did well; he won a fellowship and left Cambridge the master of his subjects.

Yet a seat in Parliament was a long way off. So far he had not earned a penny to keep himself, and his father, who had others to think of, could no longer support him. Harry decided, therefore, that for a time at least he would take up law, with his ability and the help of a friendly firm in London, he felt he could make his way.

Life in London meant frequent visits to the House of Commons to hear speeches by great statesmen of his day. It meant, too, discoveries about city conditions. From his boyhood he had known of the poverty of the country cottagers; now he learned of the hard lot of London's poor, and his determination to get a seat in the House grew stronger than ever. It was no ambition for himself that stirred him, but an aching resolve to bring urgent needs of the people before Parliament.

"I started life as a boy with the ambition some day to enter the House of Commons," he wrote in a letter at this time. "I feel that I ought to make any sacrifice, to endure any amount of labour, to obtain it. . . because this is the position in which I could be of the greatest use to my fellowmen."

There seemed to be nothing to stop him. He had courage, energy and a clear brain. He was a splendid public speaker, and had many influential friends to give him backing. All of them agreed that it was only a matter of time now before Henry Fawcett was an M.P.

(Continued)

"Євангельська Правда" повинна знаходитися в кожній української хаті!

Чи Ви вже вислали свою передплату?

Десять Євангельських Заповідей

1. На час перед зібранням все приходи
   І перш ніж кінчиться до дому не йди.
2. Язик свій на зібранні май завжди зв'язати,
   Звати не смій і розмов починати.
3. Як спів розпочнуть, щоб лилося рікою.
   На інших не жди сам співай всей душою
4. На самі останні крісла не сідай,
   Лінивим братам їх усе залишай.
5. Як жертву даєш, хай рука не дрожить,
   Хто жедро дає, того Бог збогатить
6. На справу Господню не думку лиш дай,
   А руки і ноги, рятуй, помагай
7. Пресвітера треба любить, шанувати,
   Коли докоряє не треба зла мати
8. До всіх будь ласкавий, всіх май любити
   Та дружбу побільше з людьми заводити
9. Будь добрий, чутливий тихий в житлу
   Це радісно душу напоннть твою.
10. В любові своїй брат не стій а расти
    І Бога и собі на землі прояви

Українська Пресвітерська Громада, в Торонті, Онт.
20 CLAREMONT ST.
Богослужения і Недільна Школа о годині 11 рано.
Вечірня о годині 7 вечером.
Молитовні збори о год. 8 вечером кожного четверга
Рідна Школа о 3 год. попол. кожної суботи.

Перша Українська Пресвітерська Церква
49 Beacon Street, Newark, N. J.
Богослужения: 11 година рано.
Недільна школа: 9.45 година рано.
Пастор: Лука Стрндрет.
Дірігент хору: Юрій Кириченко.
Органістка: Стефанія Шуиська
Настоятель Нед. Школи: Едвард Воловнка.

Українська Пресвітерська Громада в Ошаві, Онт
486 Simcoe St. South
Пастор: І. Яценгий, Дірігент хору Гром. С. Гура
Органіст Степан Салмерс.
Богослужения о 11 год. рано кожної неділі
Недільна школа о 10 год. рано
Всіх радо вітаемо.

"Канадійський Ранок"
PUBLISHED EVERY OTHER FRIDAY
at 672 Arlington Street, Winnipeg, Manitoba, Canada,
by the United Church of Canada.
Rev. John A. Cormie, D.D., Editor
Часопис для Української Родини, виходить кожної 2-ої п'ятниці.
Передплата на рік, в Канаді і заграницею ... $0.50.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА
EVANGELICAL TRUTH
„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік V. Число 7-8 ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ 1944 JULY-AUGUST, VOL. V. No. 7-8

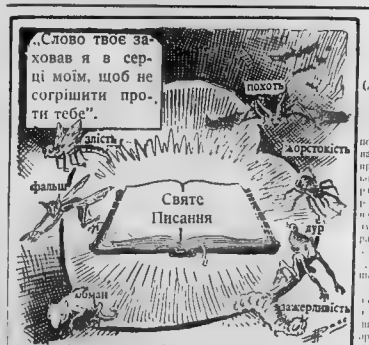

Copyrights by the Sunday School Time ... d by permission.

ЗАБОРОНА ІДОЛЬСТВА

Не робитимеш собі ваяного кумира чи подобини того, що на небесах у горі, і того, що на землі внизу, і того, що в водах і попід землею. Щоб не припадав ниць перед ними і не служив їм, бо я Господь, Бог твій, ревнивий Бог, що караю беззаконня отецьке на дітях у третьому і четвертому роді тих, що ненавидять мене. І роблю добро тисячам родів тих, що люблять мене і допильновують заповідей моїх.
2 Мойс. 20:4, 5, 6.

1. Перша заповідь вимагає поклоніння лише одному правдивому Богові. Вона забороняє твердження, що це богато богів, так само і поборює погляд, що нема Бога. В Біблії є дві основні думки, на котрих будується усе наука. Перша, що єдиний живий і правдивий Бог відкрив себе тодішнє під іменем Єгови. Друга основна наука є, що Бог є Дух, тому Його неможна представити в ні жадною фігурою, ані малюнком. Як нам неможливо дробити статую доброти чи чистоти, або намалювати їх, бо не є чисто духові уявн, так само ми неможемо намалювати чи робити статую Бога. Тому в той час як перша заповідь наказує поклонятись лише одному Богові, друга заповідь відкриває нам як ми маємо поклонятись Богові як Духові.

2. Друга заповідь забороняє поклонений празднику Богові служивши які будь подобизни: статуї, образи і різні річі. Ця заповідь в інших краях зафіксується найбільше ритуалістів, хоч вони і кажуть, що вони в один спосіб поклоняються святим, а інший ангелам, а в одний Богові. Наказ Писання ясний, що усяке поклонення кому будь окрім Бога є заборонено і не гільні не, навіть поклонення правдивому Богові через образи і статуї так само є під гострою забороною. Фактично нема різниці поміж поганським поклонением їх статуям, а православних і католицьким поклоненням образам і фігурам Бога і святих. Стародавні греці не вірили, що статуя Юпітера є самим Юпітером, статуя Зевса є самим Зевсом. Так само і тепер Будісти не вірять, що статуя Будди є самим Будда, але вони всі вірять, що їх статуї в якийсь спосіб зєдинені з особами їх богів. Католицька і Православна церкви дуже далі ніж погане, бо в той час, як в жадних поганських релігійних обрах ми не знайдете твердження, або вимоги, щанувати статую їх бога як бога, цими вимогами повні наші традиційні

(Докінчення на ст. 3).

ПРИХОДЕНЬ ТВІЙ У ВОРОТАХ

BY REV. W. A. CAMERON, D. D.

(Др. Камерон займає найбільш відповідальну і визначну посаду в Пресвітерській церкві, і ми рахуємо, що його радіо промова заслуговує на увагу і признання з боку всіх українців в Канаді).

Цікаво відмітити, що з самих початків в Біблії, звернено увагу на приходни в землю, тобто хто прийшов з иншої країни. Можливо, що не було так тому, що Америка, прибувало жидівського населення, було ріжнорідного, і не було ніякої різниці між ними. В усякому разі найранніших часів чужинець не забувався. Його вдячності на увагу, [illegible] що вони мали нові інтереси.

Коли ми самі, були втягнені в приходство. Не потрібно [illegible] та вскочись, ми або наші батьки були приходнями, що прийшли до цієї країни з иншої і тому ану на велікі богатства і простори Канада не дозволяє нам бути прийшли людей з иншої країн, що шукають нової прибрани батьківщиний. Тому що Канада належала до Британії, не дивимось, що на протязі довгих років більшість іміграній були британського походження. Але вони так само приходили з Німеччини Держави і инших країн. Були часи, коли щодня прибувало до Канади до 1,000 осіб денно. Поміж тими котрі були запрошені і часом навіть переконані приїхати до Канади були також і ті, що говорили на иншій мові ніж англійська. І хоч з них говорили на кельтськи мові та приїхали з гірських околиць Скотландії. Наприклад, такого характеру були початкові поселення в Кейп Бретон і Пікту Коунті. Інші прибули з північної, центральної і полудневої Европи і якась кількість з Азії. Ці прибули до нас з ріжними мовами і богато з них з звичаями і традиціями що ріжнилися в великій мірі від канадійських. Вони знайшли себе чужинцями в чужій землі. Можливо з початку щоб почуття підірваності не було надто ріжничими, коли тих, що прибували розселяно, та їх розділялось в певних околиних по можливости разом. В такий спосіб в Західній Канаді повстали поселення, що в одних реалінах творять як би малу Україну, в инших невелику Мадярщину або Чехію і так далі. В той час як цей метод має певні вдячні погляди, все ж він так само спричинився до того, що було чимало стосунків поміж поселеними різних рас і напональностей

Поселення поміж нас іміграній, що не говорили англійською мовою, додало нових питань до розв'язання. Це не значить, що раніший ми ремали проблемів перед собою, котрі обмстали в наслідок переїзда з жих як чужинець в инші землі. В усякий раді з найранніших часів чужинець не забувався. Його вдячності на увагу, [illegible] що вони мали нові інтереси.

Коли ми самі, були втягнені в приходство. Не потрібно [illegible] та вскочись, ми або наші батьки були приходнями, що прийшли до цієї країни з иншої і тому ану на велікі богатства і простори Канада не дозволяє нам бути прийшли людей з иншої країн, що шукають нової прибрани батьківщиний. Тому що Канада належала до Британії, не дивимось, що на протязі довгих років більшість іміграній були британського походження. Але вони так само приходили з Німеччини Держави і инших країн. Були часи, коли щодня прибувало до Канади до 1,000 осіб денно. Поміж тими котрі були запрошені і часом навіть переконані приїхати до Канади були також і ті, що говорили на иншій мові ніж англійська. І хоч з них говорили на кельтськи мові та приїхали з гірських околиць Скотландії. Наприклад, такого характеру були початкові поселення в Кейп Бретон і Пікту Коунті. Інші прибули з північної, центральної і полудневої Европи і якась кількість з Азії. Ці прибули до нас з ріжними мовами і богато з них з звичаями і традиціями що ріжнилися в великій мірі від канадійських. Вони знайшли себе чужинцями в чужій землі. Можливо з початку щоб почуття підірваності не було надто ріжничими, коли тих, що прибували розселяно, та їх розділялось в певних околиних по можливости разом. В такий спосіб в Західній Канаді повстали поселення, що в одних реалінах творять як би малу Україну, в инших невелику Мадярщину або Чехію і так далі. В той час як цей метод має певні вдячні погляди, все ж він так само спричинився до того, що було чимало стосунків поміж поселеними різних рас і напональностей

Поселення поміж нас іміграній, що не говорили англійською мовою, додало нових питань до розв'язання. Це не значить, що раніший ми ремали проблемів перед собою, котрі обмстали в наслідок переїзда з жих як чужинець в инші землі. В усякий раді з найранніших часів чужинець не забувався. Його вдячності на увагу, [illegible] що вони мали нові інтереси.

Коли ми самі, були втягнені в приходство. Не потрібно [illegible] та вскочись, ми або наші батьки були приходнями, що прийшли до цієї країни з иншої і тому ану на велікі богатства і простори Канада не дозволяє нам бути прийшли людей з иншої країн, що шукають нової прибрани батьківщиний. Тому що Канада належала до Британії, не дивимось, що на протязі довгих років більшість іміграній були британського походження. Але вони так само приходили з Німеччини Держави і инших країн. Були часи, коли щодня прибувало до Канади до 1,000 осіб денно. Поміж тими котрі були запрошені і часом навіть переконані приїхати до Канади були також і ті, що говорили на иншій мові ніж англійська. І хоч з них говорили на кельтськи мові та приїхали з гірських околиць Скотландії. Наприклад, такого характеру були початкові поселення в Кейп Бретон і Пікту Коунті. Інші прибули з північної, центральної і полудневої Европи і якась кількість з Азії. Ці прибули до нас з ріжними мовами і богато з них з звичаями і традиціями що ріжнилися в великій мірі від канадійських. Вони знайшли себе чужинцями в чужій землі. Можливо з початку щоб почуття підірваності не було надто ріжничими, коли тих, що прибували розселяно, та їх розділялось в певних околиних по можливости разом. В такий спосіб в Західній Канаді повстали поселення, що в одних реалінах творять як би малу Україну, в инших невелику Мадярщину або Чехію і так далі. В той час як цей метод має певні вдячні погляди, все ж він так само спричинився до того, що було чимало стосунків поміж поселеними різних рас

Ще більше ускладнює справу, що ці іміграції не тільки не говорили англійською мовою, але вони не були знайомі з англійською культурою, і не знали англійських звичаїв. Вони не знали англійських звичаїв. Вони не знали англійських звичаїв. Вони

ЦЕЙ БУДЕ ВЕЛИКИЙ

ЛУКИ 1:32.

Велич Христа це є велич Бога, тому неможливо для обмеженого сотворіння описати те, що приявище людський розум. Його святість, його сила, його любов остільки великі, що тисячі найкращих представників людства через дві тисячі років постійно пробують у всіх закутках землі додати свою частину, своє слово до признання величі Христової і все ж ми мусимо сказати, що все що було сказане і написано до наших часів лише торкнулося краю одежи Його. Велич Христа буде темою вічности, що незможе Її начерпати. Тому ми в дуже обмежений спосіб, приєднаємо і свій голос до несчислимого хору тих, що називають велич Христа як Сина Божого.

1. Сучасники Христа небачили в Ній нічого доброго. Вони казали, що в Ньому "нема ні краси, ні величности". Родився Він в стайні, а прийшли Його народження пастухи. Нарід казав, що вони незнають знідки Він Сяященство, церковний провід і влада рахували Його за дуже шкідливу особу. За Ним постійно слідили.

Одного разу Його хотіли скинути з скел, другого разу хотіли укаменувати. На остане усі з криком домагалися від римського управителя Його смерти. Очевидно, що Він в очах їх був не тільки малим, але і ненависним їм. Його обзивали пянією, другом грішників і обжорою і богохульником. Казали, що в Нім знаходиться біс і т. і.

В решті закинули Йому фальшиве обвинувачення закатували Його страшною смертю. Перед Його смертю над Ним багато знущались: "Він був надіявся і в погоді у людей". Люди небачили в Нім жадної величі. Проте не все так буде. Ось наблизився час, "і зобачить Його всяке око, і ті що Його прокололи, і заголосять перед Ним усі роди землі, Так, Амінь".

Несподівано, о північ, коли все буде здаватись найбільш безнадійним повстане крик: "Ось жених ідє". І тоді ті що вважали Його за нікого, зобачать велич Христову на власні очі. Вони шукатимуть схованку в печерах, та казатимуть скелям і горам укрийте нас. Але цей день буде для дітей Божих день радости і перемоги.

Тому нехай ніхто з нас нечім не журиться. Христос буде останій і нерозлільним побідником та Його побіда буде нашою побідою.

Велич Христова тоді обявиться в день воскресення мертвих. Коли море дасть своїх мертвих і смерть і пекло дадуть своїх мертвих і ми всі попереміжемось у хвилину у мить ока.

Христос був великий в любови. Бог є любов. Христос мав не тільки природу людини, але і природу Божу, тому Христос був любовю так само. Він прийшов, щоб спасти людей з великої руїни. Він прийшов, щоб дати повноту життя людям. Без Нього життя неможе мати а ні цілі, а ні змісту, а ні повноти!

Все життя нашого Господа і Спасителя є підкресленим Його любови Кожний акт, кожний Його вчинок завжди був вчинком добра, благословення і любови. Але найбільш яскраво Його звершену любов підкреслює Його відношення до зрадника і до тих, що катували Його. Ви нечуте від Нього в ті хвилини а ні докору, а ні нарікання. Він

> за силачи душі своєї в ті трагічні дні думав лише про спасіння своїх катів і мучителів. Він обмивае ноги Юді, щоб виказати і ним докази своєї любови. На хресті Він молиться, благає Бога, щоб Він простив Його мучителів, бо вони не знають що роблять. По воскресенні Він наказує ученикам почати проповідь від Єрусалиму. Бо там Його розпято. Лише в Христі ми пізнаємо любов Божу.

4. Христос був і стався великим в великій, приготованню великого неба. Воно буде сповнене великими явленнями, великим миром, великою радістю, великою побідою і великим відкриттям, та великим братерством. Те що Бог готовить нам не є чімсь маленьким і непевним. Навпаки це буде великий рай для великої армії тих, що спаслися. Коли ви відчете пергоминки воротами в город, що має криштилей і золоті вулиці лише тоді вповні ви пізнаете велич Його слави.

5. Навіть в наші дні ви знайдете багато людей для котрих Христос немає а ні виду, а ні величі. Проте не все так буде. Ось наблизився час, "і зобачить Його всяке око, і ті що Його прокололи, і заголосять перед Ним усі роди землі, Так, Амінь".

Несподівано, о північ, коли все буде здаватись найбільш безнадійним повстане крик: "Ось жених ідє". І тоді ті що вважали Його за нікого, зобачать велич Христову на власні очі. Вони шукатимуть схованку в печерах, та казатимуть скелям і горам укрийте нас. Але цей день буде для дітей Божих день радости і перемоги.

Тому нехай ніхто з нас нечім не журиться. Христос буде останій і нерозлільним побідником та Його побіда буде нашою побідою.

Велич Христова тоді обявиться в день воскресення мертвих. Коли море дасть своїх мертвих і смерть і пекло дадуть своїх мертвих і ми всі попереміжемось у хвилину у мить ока.

ПРИХОДЕНЬ ТВІЙ У ВОРОТАХ

(Докінчення)

них відправляють богослужения згідно звичаїв на їх рідних землях, але тепер в їх новій батьківщині.

Слідуючими по числу були ті, що належали до Української Православної Церкви. В рімих ценграх ця церква обслуговувала своїх членів, та мала тісно связану з церквою і добре спляновану шкільну сітку.

Було так само певне число поміж цих нових канадійців, котрі не вважаючи на свою церковну приналежність в Европі, не приєднався до одної з цих двох вище згаданих церков. На не злалося рівно пояснення, брак і недостаточність духовности і проводу з боку тих, що хотіли їх вести з собою, або нові ситуації в котрій вони знайшли себе, зробили малозвіним з легким почати ити новою дорогою. Можливо ще це було спричинено якимись іншими, подібним до того, що з живучими висилками Реформацію в Европі.

Яка б не була причина з точки зору тих, що дивляться на справу, новий рух почався поміж цих відтруповань під назвою Незалежної Греко-Православної Церкви. Як показує вся, ця організація мала корінця в минулині та зарізнилась від цього з ритуалу до котрого вони були призначені.

З певних причин цей незалежний рух не проснував довго. Вони поволі наближалися до канадійських церков реформованого визнання. Сьогодня декотрі з

Буде час, коли в величі Христа ніхто не буде сумніватись, а ні ті хто любили Його, а ні ті що переслідували Його, бо в день суду, кожний стоятиме перед великим Його престолом. Тоді ніхто не буде казати, що вони не хотіть знати Його. Чимало каратимуть Йому, чи ж Ти не навчав по наших вулицях, чи це не твоїм іменм ми робили всілякі річі? В той час кожний буде тверділи, що вони з Ним.

Навіть ті, що будуть голосити і ховатись тім самим признають Його велич. Але чи не було б мудрим для кожного не чекаючи того часу проголосити своє признання велічі Христової тепер. Довіряйсь Йому ви визнаєте Його велич, скінчуй свій тягарь на Нього, ви звеличаєте Його. Признайте Його своєю пожівною, небесним хлібом і задовольніть свою згагу з джерела чистих вод.

Перед Нім царі скідали свої корони, великі вчені мужі приклонялися своїх коліна, найбільш гідні люде сповнені святістю раскували за щастя умерти в ім Його. Що стримує нас від повної посвяти і визнання? Нехай же Бог благословить вас і дасть вам силу признати велич Христову негайочись.

С. П.

канадійських церков мають в своїм складі громади ржної сили, членя котрих складаються з новиз канадійців та вони мають своїх власних проповідників.

Канадійські церкви з свого боку ніколи і в ніякий спосіб не ставали на перешкоді вияву любови до своєї батьківщини у них, бо це є один з найкращих елементів в житію кожного народу. Велика любов до свого краю з которого хтось прийшов, не може мішати любити и той же час новину прибрану батьківщину.

В ці дні ісіпту, відчаю, нитріальсть, готовність терпіти за переконання не є властивістю якогось одного народу.

Канадійські церкви реформованого визнання приняли як дуже зрозумілу кожному річ, що дужитись новими канадійцями своєї материнської мови по їх громадах

Знову, ми також знайшли що кожний край, що висилає своїх синів і дочок, зве свою культуру в котрі знаходяться елементи, що збогатить канадійське життя. Чим більше ми пізнаємо ніх людей з інших країв, тим більше зростає наша повага до збогачення, що може зрости в житво нього краю через їх участь в буднинстві канадійського національного життя.

Що ж до духовної спадщини, то жаден з нас неповинен сповнитись духовною горділістю, ніби усі христіянські дари і чесноти були нашою виключною приналежю.

Як що ми пригадаємо Вікліфа і Крамера та Нокса,[1] Веслея як наших духовних проводатків, то незабудьмо, що духові наслідники Лютера, Кальвіна, Цвінглі і Гуса та інших героїв віри мають багато спільного з нами.

Під час цієї радіо передачи ви чули голоса в співі тридцяти молодих українців з двох церковних громад, ви чули голос в молитві і читання Писання їх молодого проповідника. Ці українці є представниками раси, що бере участь разом з іншими канадійцями рінних походжень, захищаючи ці великі духові правди котрі є в небезпеці сьогодня в світі. Поміж 30 і 40 тисяч з них знаходяться в війську. Цей рекорд є визначним поміж канадійцями іншого ніж британського походження, і пригадує нам що ті люде прийшли з якого краю шукаючи свободи і нових можливостей в цім краю. І ця нова батьківщина (бо більшість цих молодих людей родженні тут) сталося для них краєм за котрий вони віддадуть все що мають,[2] як повстане потреба. Канадійські Церкви в своїй праці для цих нових канадійців і для їх дітей, шукають привести їх до знання Ісуса Христа, котрий прийшов на землю, як вказ Любови Божої до всіх людей до всіх країв. В Нім ми всі одно!

(Проповід на радіо, Червень, 1944 р.)

ЗАБОРОНА ІДОЛЬСТВА

(Докінчення)

церкви. Звичайно, поганські і наші масси не роблять різниці поміж своїми богом, а його образом і з цього повстають великі зложивання. Ця заповідь знов повторена Мойсеєм в 5 Книзі гол. 4 вірші 15, 16. "Пильнуйте ж добре душ ваших, бо небачили ви ніякої постаті в день той, як із поломи промовляв до вас Господь на Гореб горі, щоб ви не зледачили на те і почали робити собі тесані постаті, подобу якої постаті, постать жіночу, або чоловіку". Наші батьки не вимовчували, а ні своїх душ, а ні церкви. Зайдіть до якої хочете ритуалістичної церкви і ви зобачите як безсоромно цей наказ лається в цих церквах.

Бог дивиться на поклонення Йому з уживанням постатей і образів, як на четвертий перестрок, як на храм і родство нинтво. Такі церкви і організації, так само як і окремі особи Він не лишить без кари якої ж страшної як і самий гріх. Ви пізнаєте, що коли Мойсей був на горі сорок день, лаос рішив робити подобизну Бога. Аарон охоче на те пристав. Важливо річче є замітить, що а ни Аарон а ні нарід немали на умі зробити образ якогось іншого бога, або поклонитись самому образові. Зовсім ні, вони лише хтіли зробити образ Єгови так як вони собі його уявляли, а тому що в Єгипті бога представляли як телиця, то і вони зробили подобизну телиця з золота, що мав для них представляти Єгову. Аарон зробивши телиця каже, що це бог, що вивів їх з Єгипту, той самий, і що завтра буде свято Єгові. За робленя подобизни Бога в ті дні полягло од меча три тисячи і сила від моровоі пошести. Еробом шанувае Єгову, він не зріка ся Його, напинаки він поставив Його образ в Самарії, або нарід не ходив більш до Єрусалиму, але за таку побожність Бог послав йому страшну смерть. Не знати, як поясннти затемнення розуму лідерів ритуальних церков і їх пастн. Наказ Писання ясний і його повторено в бо-гатьох місцях в способі, що не лишае сумніву, що всі хто поклоняються Богові перед образами є під страшним прокляттям. "Не будете робити собі болванів, ні вирізувати образів, ні ставити стовпів, і каменів з образами не ставатимете в землі вашій, щоб перед ними бити поклони". 3 М. 26:1. Богато з цього наріду усе це робить. В 5 М. 27:15 знов находимо: "Проклят чоловік такий, що робить витісувані чи литі постаті, гидоту перед Господом, творино майстерської руки".

3. Що ж ми бачимо? Не тільки робляться постаті і образи Бога, которого ніхто небачив, образи і постаті Христа, которого правдивого вигляду ніхто не зная, але церкви наповнені статуями і образами людей і звірів перед которими нарід припадає сподіваючись помочи. Фактом е, що ці моші, образи і статуї ніколи не змогли врятувати себе коли їх палили і виказали в різних краях. Вони лише наключають страшний гнів живого Бога на нарід і ширять неймовірну темноту. В Квебеку перед війною помер якийсь католицький чудотворець. Коли він лежав в труні, то газети писали, що якийсь побожний католик поцілував нігті у нього на ногах, бо бачите ті нігті були також чудотворні. За один ніготь ви могли дістати великі гроши. За що можливість скопитись торгівці і газети писали, що на пропінні продавали людям чуба остались і помершого уходника і то за нібри гроші. Але рахуючи по розумну торгівці покинник мусімали туже чемусь нігті на ногах у руках. Це все було подано в газетах. Далі вже вам нема куди. Але церковна ієрархія не тільки помиляє, але ще більше старається повторити не зарвиди.

4. Поклонення статуям, образам мощам і т. п. було введено поринаючи недавно. Жидівський нарід уникався уникати цього гріха, в такий мірі, що коли через Палестину маршували римські воїни, то зустрічи лишати свої прапори з орлами на кордонах, аби не дратувати нарід. В первисній христіянській церкві образи були заборонені. І лише з часів імператора Канстантина погано повільно стало проникати в церкву і з того часу зачались з церквах образи і статуї. Але в 726 році імператор Лев III заборонив поклонення образам і церковний собор підтвердив його постанову. Проте Церква в Римі в 787 році затвердила поклонення статуям і образам. Тоді імператор Шарлеман в 794 році і спеціальний собор знов заборонили поклонення образам і статуям. Але в решті решт політичний вплив і матеріальні інтереси перемогли і церкви наповнились огидними ідолами.

5. Щоб ви сказали, коли о вас кожний начал малювати як сходів, один намалював би з бородою і цілковитим брунетом, другий би з великою головою і маленькими ногами, третій зробив би вас блондином з великим носом, четвертий намалював би вас патахом а знов інший кущем або звіром. Я певний що в решті решт ви подались би до суду за образу чести і робленя карікатур і сміху з вашої особи. Це як раз богато людей роблять з своїм Богом. Зневажаючи свого Творця і ламаючи Його наказ.

Бог є Дух і заборонив Йому ми мусимо зухом і правдою. Бог є рединим Богом. Поклонення Богові через образи Писання приривае до зради живого чо повзь, напівдушими перестуи, що його ніже зробити людина, і як чоловік зворушились напоминаються гнівом, так Бог є повним негодования на всіх тих, що роблять подобизни Його і приналзують перед ними. Беззаконня цих людей буде скарано не тільки на них, але і на їх дітях до третього і четвертого покоління, як що вони не покаються. Але наколи ваше серце чисте від цього гріха, і омилось кровю Ісуса Христа то не тільки ви самі, але тисячі поколінь наших будуть мати милосердя Господне.

Людина може уникнути поклонення ідолам і вникнуть їх з церкви. Але так само важно, аби в вашім серці ви не зробили собі інших. Де скарб ваш там і серце ваше. Коли людина очистить домівку, то нечистий дух повертається до неї знов, та приводить з собою сім інших, ще гірших за себе, і остане того чоловіка буде гірш ніж перше. Наколи ви позбулись марновірства, наколи ви не приладаете перед образами і статуями, не палите свічок і не замовляєте парастасів до мертвих людей та не поприрасте грошима рятителей душі народу — ви очистили свою домівку. Але за для свого щастя не лишайте її пустою, бо нечистота може вернутись в сім раз більшою. Відкрийте звері свого серця Спасителеві і Він напоминить його новою радістю і усі дні і нечистота сята цього не зможуть подужати нас.

Р. Н.

ОТЖЕ ВИ СУМНІВАЄТЕСЬ В МОЛИТВІ

(Скорочено з Рідерс Дайджест)

Др. Ліввінгстон одного разу пробував описати льод африканському ватажкові, та що його спробу не вдалося пояснити. Африканці, що ніколи не бачили льоду, відмовились повірити словам Ліввінгстона. Світ є повен людей що ставляться скептично до молитви, котрі як африканські дикуни, відмовляються вірити в що небудь, що є поза доказом пяти змислів . . .

Сьогодня незаперечні докази сили молитви збігаються потоками з кожної частини світа . . .

Коли майор Ален Ліндберг і Вестфільду, Нью Джерзі, був-ідотом Літаючої Кріпости, він з своєю залогою був примушений спуститися на морі до дороги в Австралію. Було рішено, що ви і його залога погибли

"Ми мали лише досить часу, щоб відчалити від літака в двох гумових тратнах, не маючи а

Then the unforseen happened. He had climbed, one day with his father, a hill near his old home, his father as usual carrying a gun. A partridge rose in front, and the older man took aim and fired. He hit the bird, but some stray shot flew into his sons eyes and instantly robbed him of his sight.

God's Place In the Host. — Separate me Barnabus and Saul for the work whereunto I have called them (13:2). It has been well said that if God should command two angels, one to sweep a crossing and the other to rule an empire, they should not be induced to exchange callings. No less true is it that he who feels that God has given him a particular work to do is happy only when engaged in doing it. — From Forward.

кріхти хліба, а ні краплі води", подає Майор Ліндберг. "Хлопці добре зажурились-всі окрім Сержанта Альберта Гернандеза з Далясу, котрий був нашим кулеметчиком. З самого початку ней юнак почав молитись, і внедовзі здинував нас проголошенням, він знає, що Бог почув його і поможе нам".

"Гойдаючись на хвилях під пекучим сонцем, з губами так потрісканими і з язиками так посухшими, що вони немогли приматись до Гернандеза в спіні духовна пісень, все ж ун продовжував молитись не знеохотячи ні на що увагу. Три дни пізніше як раз перед темнотою, вони зобачили контури маленького острова і скоро потим несподівано помились три човна напоненних голими людьми, що прямували до них. Як виявилося їх спасителями були австралійські рибалки, хорно якісь рибалови з континенту, що знаходились де сажка сот миль від них. Вони [illegible] до [illegible] ледвидного дня вони повертались з своєю ловлею, коли якесь дивне відчування примусило їх змінити свою дорогу, та направитись до того незаселеного і непотрібного острівка з кораля. З цього ледвидного заходу вони зобачили Ліндберга і його залогу."

"Безвихідне положення людини є нагодою для Бога" як це підсумував Іван Фландез в 17 столітті. Цей духовний факт пізнають богато з тих, що попередньо незнали зовсім молитись, але в час потреби вони підняли руку Божу, що простягалася до них для порятунку. Які б небезпеки не стояли перед людствам, віра в Силу, що є понад нами і поза нами може розігнати страх і сумнів в душі. Др. Александер Карел (Світознавний вчений. Ред.) одного разу сказав: "Молитву, що є нашим найбільшим джерелом сили і доконалости, залишено в жалюгідно неорозвиненим стані".

"ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.
Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00. Окреме число 10 ц.
М. ФЕСЕНКО—РЕДАКТОР.
Адреса редакції
506 Ossington Ave.
Toronto 4 — Ontario
Тюкон Press, Toronto

ЛИСТ ВІД ПРОПОВІДНИКА І. М. ГЛОВИ

Дорогий Бр. Фесенко.

Вчора, в неділю, о пів до першої в полудне чуємо на радіо богослужение Укр. Пресв. Громади в Торонто. О скільки знаю таке богослужение української, Євангельської церкви на радію відбувось перший раз. Були католицькі і православні — евангельського не було. Мені не лиш приємно було слухати, я тішусь, радію, зупинений трімоф. Хай буде Богу слава, а тим, що удостоїли нем виступ і тим, що співали і участь брали сердечний Спасибі.

Така річ навіть богато людей находить. Молитва лишала розумів, на місці і віра. Мр. Кечерин заслав вечерь дуже вдячно — гарно.

Братові Свічині і співакам — хліба поблагословлю своєю полоканою батутов. Сич знає, що у нас, українців, брак добрих теворів і басен. Тому у сині на радію басн були туже остороживе силувались. Тепери не саме. Зате альти мали нагоду підчеркнути свою ноту, а сопрани трудности не мають. Знаєм і вміємо наслідна гармонія! Те що і гробне у хорі. От ту і різниця між хором англійським а українським — гармонія. Молитва за Вкраїну була на місці у програмі, гарно відзвалась і ця пісня повинила у моїм души богато більш почуваль і змилений... О, як гарно дати зрання душі вижу, що відносить ет знов до життя.

Наїва пісня благовіна.
Гармонійна, мила:
Шестить любить і голубить.
Наче свої крила

Брат Сич любить пісню. Виправлени співаками хор, не його радість з морадна цікавість, краща від грошової. Тому з особисто градулюю.

Коли б співаки, кожний з осібна порозумів скільки доброго вони робить, що співають, а люди їх чують. Вони своїм проповідують, тому приголомшують нрацює! Чим більше їх, тим краще Чим більше старань докладають і чим більше, почище виконують інструкції диригента, тим кращий артдам слину. Цім разом пісні співаки виконали гарно.

Це перше богослужение укр. пресв. громади в Торонто пошилалось на радію після моєї гадки туже гарно, багато краще від застарілої служби Івана Золотоустого. І лиш дивуюся тому Україні не походить старого у зарання, та не виступить перед культурним світом як дитя проси.

Укр. Пресв. Громаді в Торонто з тим нашим евангелікам, що взяли участь і помагали на всякий случае признаний

І сердечний Спасибі.

З щирим пожаланим.

І. М. Глова.

РАДІО-ХОР

З НАГОДИ РАДІОПЕРЕДАЧИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОГО БОГОСЛУЖЕННЯ

Управа Української Пресвітеріанської Громади щиро дякує всім тим що слухали були зворушені до сліз, зокрема слухаючи молитву за Україну. Групі вчителів, що правило в конвенції в листів висловлюється, що богослуженнем українськи загал був задоволений і то без різниці релігійної чи партійної приналежности. Зокрема для нас була нова на онійя Доктора Н. Маценка, як видатного діяча доброї чеканки.

Доктор Маценко лише, що хор звучав добре.

З Оншави нам пишуть, що богослужение було дуже вдячно — гарно.

Братові Свічині і співакам — хліба поблагословлю своєю полоканою батутов. Сич знає, що у нас, українців, брак добрих теворів і басен. Тому у сині на радію басн були туже остороживе силувались. Тепери не саме. Зате альти мали нагоду підчеркнути свою ноту, а сопрани трудности не мають. Знаєм і вміємо наслідна гармонія! Те що і гробне у хорі. От ту і різниця між хором англійським а українським — гармонія. Молитва за Вкраїну була на місці у програмі, гарно відзвалась і ця пісня повинила у моїм души богато більш почуваль і змилений... О, як гарно дати зрання душі вижу, що відносить ет знов до життя.

Наїва пісня благовіна.
Гармонійна, мила:
Шестить любить і голубить.
Наче свої крила

Брат Сич любить пісню. Виправлени співаками хор, не його радість з морадна цікавість, краща від грошової. Тому з особисто градулюю.

Коли б співаки, кожний з осібна порозумів скільки доброго вони робить, що співають, а люди їх чують. Вони своїм проповідують, тому приголомшують нрацює! Чим більше їх, тим краще Чим більше старань докладають і чим більше, почище виконують інструкції диригента, тим кращий артдам слину. Цім разом пісні співаки виконали гарно.

Це перше богослужение укр. пресв. громади в Торонто пошилалось на радію після моєї гадки туже гарно, багато краще від застарілої служби Івана Золотоустого. І лиш дивуюся тому Україні не походить старого у

ПРО ЛЮБОВ

1 Посл. Кор. 13

Любов отиї зо отних чайте!
Любов вас отводить отсюд!
В вовні, браття, ви зрікайте,
Вона до щасти вічни вед.
Любов не чинить зла никому,
Не шкодить ні ворогу, ні другу
Своєї користи, ні слави;
Все покриває, все терпить,
Не сумнить крило,
не без гадки.
З неїма бажає в доти жить,
Любов никали не чинає!
Усі пророчиства промінуть,
Язики-мови позабувають,
Знання в науки перестануть:
Любов же лишиться повіки,
Вона бо знерпує закон!
Без неї люди — недорики,
На ній опирся Божий трон

З збірки
Перед Троном Правди.

ПЕРЕДПЛАТИ

Сандович С. Т.	$1.10
Тимко І.	1.00
Бігал Ф. І.	4.00
Деркач В.	1.00
Пагорецький С.	1.00
Сорочан	1.00
Віндик С.	1.50
Прощів	2.00
Смольський В.	1.00
Романюк Д.	2.00
Білецький М.	1.00
Пані Бобчук	1.10
Дмітрищін	0.50
Морган	1.00
Репенда	2.00
Сич П.	1.00
Капровський	0.50
Мандрик Г.	1.00
Венал Г.	1.00
Салмерс С.	2.00
Семенюк Ф.	1.00
Савчак А.	1.10
Сегін Т.	0.50
Прол. Коналенич Р.	1.00
Назар І.	1.00
МакМюрік А. Р.	2.00
Арнаоручка Е.	2.00
Галкевич	1.00
Новінський С.	2.00
Тарнинський	1.00
Шнеп	1.00
Прол. Сідорчук	2.00
Хохра Д.	3.00
Прол. Гук П. К.	1.10
Зелинко	1.00
Прол. В. Кулін (Алта)	1.00
Шупельницький О.	1.00
Нелех М.	2.00
Кравец	2.00
Гришишин	2.00
Менстрон М.	1.00
Прол. Макай	1.00
Мединк А.	1.00
Гарбинк С.	1.00
Федун В.	2.00
Н. Шпена	2.00
Мединк	1.00
Церкач	1.00

На Євангельську друкарню
Н. Шпена $8.00

Пресовий Фонд "Євангельської Правди"

Виконавчий комітет звертається до всіх українських євангелістів і співаків прийняти участь в заснованню Української Євангельської Друкарні, котра була б власністю українських євангелістів.

Проситься висилати пожертви на ім'я:
Ukrainian Evangelical Press
506 Ossington Ave.
Toronto 4, Ont.

Бог не в світі, а світ в Ньому, як ти не можеш посісти всього знання світа, то тим менше ти не можеш посісти розуміння Бога і Його довготи.

"Євангельська Правда" повинна знаходитися в кожній українській хаті!

НЕБЕЗПЕЧНО ДЛЯ ЛЮДИНИ

Однаково небезпечно для людини: знати Бога не знаючи Його всіх ніжних та милосердь, і знати свою власну злісненість і нужду але незнати Відкупителя, що може знімати людину від них. Знання лише одного з цих двох пунктів неде, або то гордости філософи, котрі знали Бога, але незнали своєї власної нужди та злісненности, або до розпуки атеїстів, що знають свою власну злісненість, і нужду, але не знайти Відкупителя".

Паскаль.

КОРОТКИЙ КАТЕХИЗМ

П.35. ЩО Є ОСВЯЧЕННЯ?

В. Освященим є учинок нашого милосердя Божого, (п), якими ми обновляємося, як весь чоловік, відповідно до образу Божого (р), та яка дає нам сили все більше і більше умирати для гріха і жити для праведности (с).

(п) Петр. 1:2. По провидінню Бога Отця, через освячення Духа, на послухання і кропління крові Ісус-Христової.

КУРКА - - -

ОСИП ТУРЯНСЬКИЙ.

Іван доклепував косу, як прийшов до нього сусід Михайло і, побалакавши коротко про погоду та косовицю, сказав:

Куме, Памбі дав мені клопіт

Ов, так скоро! А хлопець чи дівчина? питав Іван.

Михайло махнув рукою. "Чи се не всьо одно? Клопіт тай годі".

Правду кажете. Нині хлоп сам не має що їсти, а тут діти як мухи множаться.

От бачите, треба дитину охрестити, а у мене нема курки для попа. Не схоче охрестити, як курки не дістане

В сій хвилі надійшла Іванова кінка і дочапавшись про сусідів клопіт, сказала:

Я вам позичу курки, але по радість скали, моя курі ще дуже малі і дивно чиня дають несінся по обіду, чим є вам курки, але ні нем.

Та що тобі, сідра, жалувати курки обізвався Іван

Ні, кажу, мень жаль, а

Ві... так є, пояснив Ми... ві не буде курки, то й... Але я не приймов... церков. Знаєте, Іване, чи... ви обійшлися б... без курки. Я бідний би залишив новий хлопче, бо тепер... нем

Хто... не знає нашого... скали Іван. Курка... ох мусить бути. А ще чекайте... ви схоче... ночечно, то я вам... ку дам. Та буду мати... спрет з вим побідкати

Михайло засміявся

О, вже то з нашим поном... так не дам розмовитися... ви. Але, радуйтеся, будете... ку мою типи

Куми чекали... типиво в... сіних пароми на... Іван побачив їх... не на дорозі кріз... но, але ледви... умієне довше чекати на себе, бо як би... ся... гідали, як би... з... ликаються! Іван стояв на перед... Но якімсь часі відчинив пін двері... закликав голосом, в яким пробивалась... нога й строгість:

Ходіть сюди'

Куми ніяк... в середину... сали... Іван попа в кутку, яка відбирала з мужиць... ких уст свою належність так складно, неначе б мала власний розум і була... ясній незалежна від попа. Бо... ж тим, як попова рука... ликала попідушки, ні... сам... ликом інше давати. Він... ликував своїми... дослідними очима по кумах і... зразу пізнав, що тут не всьо в порядку, бо для нього щось бракує: ні з одного... ка не визирала з під пахи, як звичайно, ні голова ні хліст курки. Ніт стратив рівновагу, але якось годі було... ізза курки відразу підносити крик. В першій хвилі не знав що почати, відтак став ходити по покою.

Тимчасом Іван слідив кожний рух попа й кожний вираз його лиця та думав: "Єгомосцеви певно... ізла в голову курка тай ані руки... ізяти... Досить з мене хурий хлоп, але треба мені прикупитися ще дурніши... Се не аби яка історія..."

Вкінці пін став, з руками в кишені, напроти Івана й запитав спокійно, але грізно:

Ба, з чим ви до мене прибули? З порожніми руками?

Іван закашляв покірно

Ми, панотче, з дитиною, з дитиною

Пін крикнув грізніше

Яке з голою дитиною?

Воно маленьке, в пеленках

Ги дурень! крикнув пін з обуренням

Пін гонив тепер по покою дуже не... спокійно; по кількох хвилях... питав знов голосом, в якім... ого видно тіни, зтиновання і б... ливши тон

Чи ще справді не знали, що по хрещенні конечно потрібно?

А чому ж би ми не мали знати

Нічичі аж лекше с... ти і... ти, ти... ти... ти...

ЛІК, ЩО ЙОГО НЕМАЄ СВІТ

Я переважу рани твої та Я вигою Й знаки по них, говорить Господь, бо тебе звали одкиненим, говорили: Ось Сион, що про його ніхто й не питає. Ерем. 30м7.

1. Я певний, що ми усі погодимося, що ці обіцяння і благословення відносяться лише до тих, хто відчувають, що вони хорі і ранені. Для них ці слова будуть великою втіхою, обіцянням сцілення і нової сили. Усі ті, що хваляться, що вони не слабі, а зовсім здорові, що у них нема ран, такі не потребують лікаря. Вони як ті, що подорожують в пустині і їх харч вийшов. Вони голодні і ось знаходять мішок з чимсь. Відкривають його і знаходять, що він є повний чудових перел, з тією вони висипають перли на землю, для них перли немають ціни, їм треба більших річей. Так і люде в світі, що голодні тілесним голодом за світськими втіхами. Всі ті люде, що живуть тілесними радостями та мають тілесні смутки, для них перли благовісти немають вартости, бо вони голодні розкоші світа нього. Але як що в кого з них тратиться знима серці, то він, як той богатий купець, що знайшов перлину незрівнянно цінн, він іде і продає усе майно, аби купити ту перлину.

2. Бог обіцяє в цім першім хорим і зраненим, що ни сидять їх і переміряє рани їх. І ми можемо бути певні, що в цім випадку Бог немав на увазі фізичних недуг і ран. В 14 в. Писання каже: "Бо я побив тебе . . . за многи провини твої та безличі гріхів твоїх".

Гріх є причиною усіх духовних ран, і гріх є причиною фізичних страждань світа. Гріх є причиною теперішньої війни. Кожний шпиталь, цвинтар і руїнища є доказом розповсюдження гріху. Усе нещастя на світі є наслідком гріху. Гріх є тяжким прокляттям, що як темна хмара висить над життям кожної людини. Слово Боже порівнює гріх до тяжкої недуги і ран. Гріх нищить мир і спокій, викликує біль, знімає радість на роспуску. Найбільш страшною річчю є те, що світ немає ліку на гріх. Всі хорі на ню хоробу і світ немає способу вилічити в неї. Легче леопардові перемінити цяцірку між людині звільнитись від наповаги гріху. Легше муринові змінити колюр своєї шкіри ніж людині самій звільнитись від панування гріха. Вилічення незличимої хоробипрокази є більш можливе, ніж звільнення від перестуну. "Так говорить Господь: Рана твоя невилічима, скиці твої болючи". Люде пробували всілякі способи, аби вилічитись від гріху: Одни оплакували в потоках сльоз день і ніч свої перестуни, недоконалости і беззаконства, але марно, їх природа лишалась з ними. Інши тікали від світа в пече-ри, пустині, або ховались в монастирях, але і це непомогало, бо як людина може втекти від самої себе? Від ворога і приятеля можна втекти, але ніхто неможе втекти від себе самого, від свого неспокою, від своїх ран і своєї слабости. Злі люде в світі кажуть вам, що від гріха не треба лічитись і пробувати звільнитись від нього. Добрі люде скажуть вам одверто, що від нього нема ліку в світі.

3. Але хоч світ і немає ліку на гріх, то Бог має. Він каже: "Я переважу рани твої та Я вигою й знаки по них". Бог доконав цього на Голготі, коли взяв Божості і недуги наши на себе і тепер праведний ірюк жив буде. Звертіть увагу на причину, що її Бог оголошує, чому власне Він готів і ліку нас за провин наших. Він сцяв не каже "Я переважу рани твої, бо ти був праведний і чистий". Ні,

A Blind Man Sets the Pace

Continued from previous month.

It is said that the first words Henry Fawcett spoke after the accident were. "This shall make no difference" But weeks of suffering followed when he fought grimly with his fate. Must he confess himself beaten and let blindness ring down the curtain on all his plans? - Or should he ignore it and continue as if it had never happened?

"This shall make no difference!" Obstinately he clung to that, and to his friends' amazement began once more to talk of winning a seat in Parliament.

"Impossible!" they told him, as kindly as they could. "A blind M.P. is unheard of! No one would accept you as a candidate".

He was deaf to their protests. He saw no reason why, [illegible] he could not lead the active, busy life of any normal person. His very scorn of people's pity gave enormous encouragement to other blind people.

"Act as if you were not blind," he advised them, and he proceeded courageously to live out his belief. There was hardly a sport he left untried. Riding, rowing, mountain climbing, skating - he excelled in them all, and even terrified his friends by the speed with which he would gallop over uneven turf or skate on thawing ice.

Unable now to make notes for his speeches, he trained his memory to hold facts and figures in a way that astonished any opponent in a debate. His hearing became more acute; in the country he knew when a fish leaped, what tree was rustling; in London he could tell the kind of day it was from the sound made by traffic wheels.

As he confidently went on with his study of politics his reputation for knowledge grew, so that when a new professor in political economy was wanted at Trinity Hall, Cambridge, his name was suggested. Many declared that a blind man would never be able to keep in his lecture room, but in spite of this he was elected and became Professor Fawcett. This carried him one step nearer his true goal, for the Cambridge authorities, at least, thought that blindness was no insuperable handicap. But would the public agree?

When a by-election became due at Brighton, Fawcett offered himself as a candidate. There [illegible] and the meeting at which all four were invited to state their case was an uproar until Fawcett rose, a tall rugged figure with dark glasses hiding his sightless eyes. In a few sentences he had his audience rapt with attention, as, clearly and candidly, he explained his reasons for wanting to enter Parliament and the principles he stood for. He created such an impression that he was adopted as the candidate and the work of electioneering began

It was a stiff fight. The rival party had wealth on its side, while Fawcett was not only poor, but had to face tremendous opposition on account of his blindness. The local paper even refused to publish anything for him, so type was rushed down from London, a printing office set up, and soon the boys of Brighton darted about the streets selling a new halfpenny paper.

On polling day Fawcett lost but only by a hundred and [illegible]

[illegible] ing year, when the election was fought again, he won, and at last the ambition of his life was realized: he was a member of Parliament.

He remained one until the day of his death, nearly twenty years later, and became so well known and well loved a figure that people of every class and creed adopted him. He quickly won the gratitude of thousands by his fight to protect the village common. Measures were before Parliament for stripping poor people of their age-long rights to use the commons. Henry Fawcett thought of the cottages near his home; how could they exist without free grazing land for their animals and wood for their fires? He thought of East End Londoners; how could they exist without freedom to use Epping Forest, their one remaining stretch of unfenced country? For folk like these he fought many a battle of words, and after years of struggle helped to secure for all time the safety of the commons of England, those free wild stretches of country side which he himself could never look upon but which millions of English people enjoy.

His fame spread to India when he took up the cause of Indian peasants. They, like the poor of his own country, had no one to put their case. They were far away and of a different race, but Henry Fawcett's motto was the same:

"I do whatever can be done by one individual to render justice to the defenseless and [illegible]

His greatest work, however, came when he was given the high position of Postmaster General. Postal services were very different then from now, and the many improvements started by the blind Postmaster General were soon the talk of the country. Set in command of an army of ninety thousand workers, his first job was to improve their health and their happiness at their work. Next he speeded things up. What were the newly invented trains and steamships for but to carry mail-bags faster? And they must carry not only letters but parcels, which, until now, had never been delivered by post.

Bright red mail wagons appeared on the streets and many more letter-boxes. Postal orders were introduced, and then the post office savings bank, which was a boon to thousands. The cost of telegrams, which had been too high for most people, was reduced; telephones were made available. . .

Henry Fawsett's brain teemed with plans for making the British postal service a great servant of the people. He died too soon to see them all carried out, but others continued the work he started, and it went from strength to strength. That is what he would most have wished Blind himself, he "spent his life in opening other men's eyes to new reforms and new progress, and nothing better sums up his work than the words carved over his grave:

"Speak to the people that they go forward."

The End.

— T. Negoro.

Nursery Rhyme Philosophy

BY LAURA K. PELTON

Little Polly Flinders
Sat among the cinders
Warming her pretty little toes!
Her mother came and caught her,
And whipped her little daughter
For spoiling her nice new clothes.

Poor littly Polly! We just can't help having a healthy sympathy for her. Of course we can understand the mother's annoyance at finding the young monkey sitting in front of the open fire with shoes and stockings thrown on the hearth, hand and face all smutty and the new dress black with soot. What a mess to be sure.

Who knows perhaps Polly's mother hasn't much money and [illegible] cents for the new clothes which she had put on the little girl that day. It is quite probable that they were having friends coming in for supper and Mrs. Flinders had dressed her young daughter with motherly pride thinkful that she had been able to buy her a complete new outfit. And now — here she was wiggling her funny little toes in front of the chumming warmth of the fire happily humming to herself carelessly indifferent to the wreck she had made of her mother's plans and care.

Of course there wasn't anything wrong with Polly's desire to toast her feet by the fire. We can imagine the little lass wanting to do that very thing for a long while. Perhaps it was the first time she had been alone long enough when the fire was lighted to have accomplished [illegible] Anyway there she was her longing fulfilled — a [illegible] [illegible] ing itself in no uncertain terms. No doubt the whipping hurt [illegible] of the punishment was [illegible] a certain sense [illegible] at last achieved something she had wanted very much. What she had wanted to do was all right but taking all things into account it is quite evident that she had chosen the wrong time to do it and had done it in the wrong way.

The philosophy of the rhyme is we suppose, that frequently in attempting to do a right thing at the wrong time and in a wrong way we are very apt to hurt some one and usually get hurt ourselves.

ЩО ВИЗНАЧНИЙ ФРАНЦУЗЬКИЙ ПИСЬМЕННИК Г. ДЮМАМЕЛЬ ПИШЕ ПРО "МУВІНГ ПІКЧУРС"

"Участивання до театрів на рухомі образки є розвагою для рабів, забавою для негрантотних, для бідних сотворінь, що забігає працею і гризотами. Це є вайло отруєна пожива для загалу, що його сили молока осудила на руїну, та котрого деградацію вони тепер закінчують.

Це є розпач, що не потребує жадного зусилля, що не вимагає знижу їзей, що не викликує питань, що не розбуджує тайбокого почуття, що не засвічує світла в глибинах жадного серця, що не подає надію, хиба що смішне сподівання стати "стар" в Лос Анджелос.

Ця страшна машина, що так штучно блискуча, з своїми розкошами, з своєю музикою, з своїми людськими голосами, ця машина своєю спосібністю затуманювати і нищити розум являється сьогодня одною з найбільш подивугідних сил в світі. І тим-таки, що кожний лярд, що знаходиться б на протязі пів століття під актуальними вплинами американських "мувінг піччурс" був би за дорозі найгіршого занепаду."

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік V. Число 9 ВЕРЕСЕНЬ 1944 SEPTEMBER. VOL. V. No. 9

ХРИСТОС-ДОРОГА

Йоана 14:6. Каже йому Ісус: Я дорога й правда, й життя, ніхто не приходить до Отця, як тільки мною.

Він природи ми не хочемо знати; незнаємо дороги до рая та не можемо її найти. Адам з певністю переконався в цім. Поки Адам був свят, Бог ходив з ним. Коли Адам переступив, "Бог вигнав чоловіка" з раю і поставив "за садом Еденом херовимів з полумяними голими мечами обертавши", "стерегти дорогу до дерева життя".

Тепер Адам пізнав Бога, як полумяний огинний меч — й пізнів ласи Бог обявляся в горящім кущі, в людській постаті, але перша проява Бога по падінню Адама є в виді полумяного меча. Меч був обертас. Той що обертався проти Адама на всякій стежці, що вела до дерева життя. Щоб в стежкою Адам не пробував пробратись до дерева життя, на кожній дорозі його зустрічав полумяний меч. Яка б таємна стежка не була, чи вузька, чи широка, крута чи полога, чи він крався в ночи, чи йшов одверто, чи може пробував пробратись без стежки гущавиною, всюди його зустрічав полумяний меч, котрий ніби казав: "Як людині оправдитись перед Богом". "І ділами закону не оправдиться жадне тіло". Адам зрешті міг стратити надію коли небудь повернутись до раю сконштувати з плодів дерева життя. З часу падіння самі люде неможуть знайти дороги до миру з Богом, бо по природі ми є дітьми гніву.

Але Христос каже: я дорога. Ісус болю серцем за нещастне потомство Адама, що немогло знайти дорогу до Отця. Тоді Христос лишив славу Отця, щоб відкрити нам дорогу. Як він зробив це?

Чи Він осяг цього уникаючи кари полумяного меча? Чи може він в своїй Божественній владі наказав мечеві зникнути. Він не зробив цього, бо не обезчестило б закон Отця.

Ні, Він став чоловіком, став гріхом за нас. Бог зібрав на нім усі наші гріхи. Він вмер під ударами меча, що охороняв стежку до дерева життя. І з того часу, коли блискуча сталь скупалась в крові, що тікла з Його боку, якім би ви не були страшним і низьким грішником, ви можете ввійти в рай, через Його скривавлене тіло і їсти плоди з дерева життя і жити на вік. Так в Христі сповилось пророцтво: "Ой мечу! підійнись на пастиря мого, на близького мені, говорить Господь Саваот" (книга Захарії 13: 7). Тому тепер ми можемо одверто не хитаючись йти, бо меч вже не стереже дороги до дерева життя для тих, що приходять з кровью Христа

2. Це є факт, що людина по природі неможе знайти дороги до Бога, бо в природнім стані її для неї не існує. Ми відділені від Бога пропастю нашого гріха. Цей факт вчать установи, що Бог дав Мойсеєві. Коли Бог пробував серед Ізраїля, то Він обявив себе в окремий спосіб в Святое Святих. Його видимий знак перебування відточував поміж херувимами. Писання описує цю прояву як непристуне сяйво повне слави і знов в інших місцях як хмару, що наповнювала храм. Ця частина храму була відділена від решти храму тяжкою завісою. Ніхто не міг зайти за цю завісу під страхом смерти. Лише первосвященник раз на рік з кровью жертви міг ввійти за завісу. Це було наочною ілюстрацією і постійною наукою, що дорога до Святое Святих була закрита для людей і неприступна для них. Але Христос сказав, що я є дорога. Він полюбив світ і захотів принести для них повноту радости, щоб вони мали доступ до найбільшої святині. Як Він відкрив нам дорогу до тайної і страшної частини храму? Чи він просто відсунув завісу, аби ми могли ввійти? Ні. Але Він сам, як подинокий правдивий первосвященик приніс свою власну кров на відкуплення наших провин і заплатив кару, що її вимагав закон. Він сказав: "Звершилось і схиливши голову, віддав духа". Кара була понесена, справедливість задоволена. Він зробив все, що ми потрібували для нашого спасення. Тому завіса церковна роздерлась на двоє. Найбільший грішник з нас може тепер ввійти в найсвятішу частину храма, бо завіси вже нема. Він може бачити красу Бога і насолоджуватись Його милосердям.

Чи це є ваша дорога, котрою ви хочете прийти до Вітця? Христос каже: Я дорога. Як що ви продовжуватиме триматись цеї своєї дороги, чи то сльоз, чи покути, чи належеть на що будь іще, скажемо, на церкву, чи на те що Бог за милосердий, аби вас скарати, то ви є на лихій стежці і ви знайдете полумяний меч обертас на кожній вашій стежці і ви самі станете його жертвою. Але наколи ви незадоволені з своєї власної праведности, через кров Христову і Я його праведність ви можете ввійти в Святое Святих, ви знайдете страчену стежку в рай і зможете їсти з дерева життя і будете жити по вік.

М. Ч.

Copyright by the Sunday School Times used by permission

ВАЖНА ПОСТАНОВА

Собор Пресвитерської Церкви в Канаді, що є найвищим церковним тілом, прийняв важну ухвалу. Ця ухвала цілком заперечує постійним злобним нападам ворогів духового поступу серед нашого народу, котрі всюди стараються підірвати евангельський рух серед нашого народу закидаючи, що ніби Пресвитерська Церква має в першу чергу асімілійні цілі, та найбільш дбає за те, щоб відібрати українцям знання української мови, а зависть того навязати їм виключно английську.

Головною ціллю Пресвитерської Церкви є проповідь Благовісти Христового. Церква робить свою працю, не переслідуе жадних політичних цілей, як не робить ритуалістів. Англійської мови і іншого необхідного знання в Канаді навчають школи і церква в цю працю немішається.

Ухвала Собору звучить: "Пресвитерська Церква в Канаді в жадний спосіб не обмежує себе в питанні мов при поширюванню Благовісти Ісуса Христа".

Це значить, що кожен в Пресвитерській Церкві може слухати і проповідувати Слово Боже на тій мові, котру він найбільш-звість, в не питання церква цілковито не піпіметься. Церква одверто і офіційно проголошує, що вона не хоче в ні відбрати кому будь їх мови а ні їх культурних богацтв, навпаки, вона хоче, щоб кожен нарід плекав свое

Ми цікаві тепер, які нові заходи предпримають противники Правди і Евангельського Руху

ПРАВДА І КРАСА

Десятки літ життя мені відкрили
Закон, який довіку не помре:
Життя й свободи гідний тільки сильний,
Що у бою щоденно їх бере.

Тож все життя в непримиренному змаганні,
Дитино, мужу, й старче
твердо стій!
Тоді узрю в прекрасніш розквітанні
Свободний край, свободний нарід мій.

Уривок з збірки.

ВПЛИВ ДИТИНИ

В невеличкім місточку Навсі жив один богатий рільник, в гарнім домі, мав він гарні сади, урожайні поля, пречарні луги і далеко сягаючі ліси; крім того мав він також богато коней, корів, овець, пчіл та всього, що було треба для вигоди та роскішного життя. Так однак Бога він не знав, на смерть та вічне життя не памятав. Ніколи не молився, і до храму Божого не ходив. Був це чоловік без Бога і релігії на світі. Він також мав двоє пречарних дівчат, девять-літню Анусю і сім-літню Марисю. Він старався таким і своїм діточки без Бога і релігії виховати, а властиво ніколи не дозволив щоби його діти училися молитви. Бо він вірив, що молитва є лишень виду манюк дурничкою.

Його, вірную жінка дуже тяжко не переносила, і часто улегчувала своє серце горячим плачем десь в тайнім кутику, і так таїла свій жаль перед своїм чоловіком.

Коли її чоловік не був дома, то ревно старалася научити своїх дітей денно про любов Божу в Христі Ісусі і. так засівала це добре насіння Євангелії в молоді серця дітей Господь благословив її щиру працю так, що кожний хто лиш знав про порядки старого рільника, не мало чудувався коли почув побожні виказні дітей.

Батько всіма силами старався викорінити то все із сердець своїх діточок, що добра і побожна мати там засіяла. Та коли переконався, що його змагання надаремні, то з початку дуже гнівався, та в кінці втихомирився і почав себе надіяю, що як діти зростуть умом, то він вщипить їм свої розуміні поглядки, а вітак викорінить усе, чого з малку научилися, то є ті бабські старі блуди.

Одного разу в літі вийхав він зі своїми двома дівчатками до одного близького приятеля. Приятель тим дуже радувався, частував їх чим міг, та старався щоби дівчатка мали все, що могло би їх радість побільшити. Кілька годин мов вода скоро перебігли. Фірман дістав приказ приготовитися до відїзду. Попрашавшися, відїхали. Дорогою були веселі, оповідали одні другим, як гарно бавились, та що там бачили. Темний вечір скоро настав, а полеза дорога не дуже вда добра, і несподівано від перекинувся. Дівчатками не сталося нїчого, фірман також цілинно скочив, але батько зломив собі руку, і дуже тяжко покалічив собі голову. З болю і несподіваного переляку він кричав: "Ісусе Христе, змилосердись наді мною!" Сім-літна Марися тряслась з переляку, та обтираючи свої заплакані очи, промовила: "Видите татуню, тепер кличете Христа на поміч, а иншим разом про Його ім'я чути не хочете. Чи справді і ви думаєте, що Він би міг вам помочи? Ану любіть Його татуню, а Він вам поможе". Батько ні слова на це не відповів, та однак простолушні слова дитини глубоко уразили йому до серця. Коли приїхали до дому, то жінка негайно покликала лікаря. Лікар оглянувши рани не затяв, що положення багатого рільника є досить небезпечне. Зломана рука щасливо виголосе, але рана на голові завдала не мало клопоту лікареві і своїм рільникам.

Увесь той час, що батько лежав в ліжку, відчував він якусь особливу любов до своєї доньки Марисі. Коли лиш увійшла до його кімнати, він не міг здержатися від сльоз. Одного разу, цілував свою Марусю і спитав: "Чи ти Марисю дуже любиш Христа?"

"Так, татуню", відповіла дівчинка, "я Його дуже люблю".

"Чому ж ти Його так дуже любиш; Марисю?" питав дальше батько.

"Я тому Його так дуже люблю, бо Він всіх людей любить, а особливо малі діточки."

"З якаки ти це знаеш, моя Марусю?"

"Тота пані, (говорить дівчинка) що до нас приходить коли вас нема в дома, вона богато нам оповідає про Ісуса Христа, а також читає нам з такої великої книжки."

"Що більше тота пані вам ще говорить?" питає батько.

"Вона нам каже, що завжди треба до Христа молитися".

"А чи ти Марисю молишся до Нього?"

"Так, татуню, я молюся до Нього кожного дня, а коли вас нема в дома, і мама з нами молиться".

"А що ж ти від нього просиш?" питає дальше батько.

"Я молюся, аби той милосердний Отець помилував мене, вас, маму і мою сестричку, а також усіх людей. Я також молюся, щоби нам усім дав нове серце. Мама вже Його має".

Батько знова поцілував дівчинку, і відїслав її, щоби пішла бавитися з сестричкою

В совісти рільника відзивався якийсь незвичайний голос. "Вич," говорив той чудний голос, "ти не міг ніколи не молився за свої діти, ані їх не вчив молитися, бо ще до того насміявся і молитви, а ось твоя дитина молиться за тебе і за всіх, і при тім всім є так щасливою."

Мала донечка була моя проводником своєму батькови, його серце було зворушене і він прозрів. Він почав молитися, бо ще до того насміявся і молитви, а ось твоя дитина молиться за тебе і за всіх, і при тім всім є так щасливою."

Мала донечка була моя проводником своєму батькови, його серце було зворушене і він прозрів. Він почав молитися, бо ще до того насміявся і молитви, а ось твоя дитина молиться за тебе і за всіх, і при тім всім є так щасливою."

(Продовження на стор. 6.)

Значіння грецького слова "баптідзо" в Новім Завіті

Грецьке слово "баптідзо" та ріжні відміни цього слова часто зустрічаються в Новім Завіті. Воно має декілько ріжних відмінних значінь. Куліш перекладаючи Новий Завіт з грецької мови на українську, переклав слово "баптідзо" словом "христити" лише в тих випадках, коли воно вказувало, що людина стала християнином виконавши обряд хрищення В иших випадках Куліш переклав слово "баптідзо", або його відміни, іншими словами відповідно до змісту, наприклад, словом "обливати" то що. Треба сказати, що в цім відношенню перекладу Куліша не є злий. Де хто твердить, що "баптідзо" завжди значить "занурення". Для цього твердження нема попертя в Святім Писанні.

Щоб усталити правдиве значіння слова "баптідзо" ми повинні звератися не до яких иших джерел, але до Слова Божого безпосередньо. Святе Писание є натхнене Духом Святим і тому кожний випадок зужитя слова "баптідзо" треба приймати, як авторитетний. Наприклад слово "баптідзо" зужито в Новім Завіті для означення жидівського релігійного обряду, коли вони перед їдою злизали воду на руки. Так в Ев. від Луки гол. 11:38 в грецькій мові зужито слово "ебаптістей", що є одною із форм минулого часу, котра походить від дієслова "баптідзо". Тепер в цім верші слово "баптідзо" означає злиття води на руки перед їдою, жидівський обряд. Куліш переклав його словом "обмити", що досить добре передає зміст. Таких місць, що подають нам значіння слова "баптідзо" як обливання, або злиття є богато.

В грецькім Новім Завіті в ев. від. Марка гол. 7 верш 4, так само зужита форма слова "баптідзо". Проте верш цей говорить про обмивання "чаш, і глеків, і мідяного посуду, і стілів". Неможливо в цім випадку перекласти слово "баптідзо" словом "занурення". Бо ходить про жидівську церемонію очищення річей через злиття на них води. Куліш в цім випадку перевів слово "баптідзо" словом "обмивання", що не далеко змістом від правдивого значіння, хоч це було скорше обливання ніж обмивання. Так само і в випадку осьмого верша семої голови Євангелія від Марка, де знов зужите слово "баптідзо"

Апостол Павло в першім посланій до Коринтян гол. 10 верш 2 каже, що Ізраїлітяне християнски (иное "баптізо" зужито в оригінал) в хмарі і в морі, коли ткали з Єгипту через Червоне море. Цікавим є що Ізраїлітяне не були в воді зовсім, але Єгиптяне були цілковито занурені. Апостол Петро в першім посланій голові третій каже, що спасення Ноя було образом хрищення (див. вв. 20, 21), вважаючи е, що Ной в води ловсім небув, але занурився в воду тоді погибшими сит

В місци в Писанні де слово "баптідзо" так само означає "занурення", проте було б помилкою твердити, що в Новім Завіті "баптідзо" означає лише занурення З иише наведених місць ми ясно бачимо, що це не е так.

М. Ф.

Лист від Бр. Т. Котура

Хвальна Редакція Євангельської Правди!

Хочу зложити Вам публичну признашню за Євангельські Релігійні статті на ріжні теми, котрі напечатані людям очи, щоб котрі незнавать бачили і котрі нечують щоб чули про те, що Господь приготовив тим, що люблять Його, через свого Сина свого Ісуса Христа, щоб кожен вірующий в Нього не погиб, а мав життя вічне.

Особливо подобається мені Ваше вияснення Слова Божого глибоко обгрунтоване і досконалого духового змісту, котре пробуджує людину на дусі до більшої діяльности для добра ближнього і любови Божої, щоб нестм вісті Правди тим, що в темряві сидять, щоб принести вість убогим, сліпим сокрушених сердцем, вістити визволення невільникам на возз'єднанням вдвиченим темним, і проповідувати рік приємний Господнього, і день мести Бога нашого, і потішити всіх засмучених. Спинаючи сумним, не немають надії на життя вічне, що даний їм буде вінець замість пепелу, олиєць плачу олей радости, замість сумовитого серця одежа слави, і назовуть їх силиними в справедливости, і насадок Господньої на Його прославу. І нами християнськими обновлюся і досягне що добру пять, на осуд ком хай Бог благословить брати що працюють на ниві Христовій

Ваш брат в Господі

Т. Котур.

Від ред. Бр. Котур прислав на фонд Укр. Ев. Друкарні $10.00 американських доларів, за котрі щиросердний банк виплатив $11.00 канадійських доларів. Щиро дякуємо Бр. Котурові за гарний лист а і поміч.

God's Place In the Best. — Separate me Barnabas and Saul for the work whereunto I have called them (13:2 It has been well said that if God should commission two angels, one to sweep a crossing, and the other to rule an empire, they should not be induced to exchange callings. No less true is it that he who feels that God has given him a particular work to do is happier only when engaged in doing it. — From Forward

Канадійська церковна місія і порожній Христос

Коли ми подорожуємо, то можемо багато нового бачити, а це бачення дає нам велике звінчеровання. Одного часу, Тлучи Канадійським потягом, читаю Новий Завіт, бо ця Книга дає подорожуючим духовий провід, духову мудрість-науку, напімнення, духовий чудовий заклик, пожива, вона є дорогою прядою в житгям.

Христос завсіди подорожує з нами — наколи ми Його закликаємо. Він завжди є на нашій дорозі життя, Христос є на кожній Канадійській дорозі. Він кличе тих Канадійців до загального ретрестя, любови, помочи, бо той є Спаситель-Порадник, Відпитель. Він є Подорожуючий на кожнім дорозі нашого життя. Його самого часу, як я подорожував, приступив до мене мій любівний приятель і питається мене, де я подорожую. Я був місіонір, що в—ирбачив свого подорожуючого приятеля,

Не далеко мене сидів на лаві місіонер старої церковної орднації обмиваний святостю, ерунками, христами, але один крест бук досить великий приданий до повійської одежі і цей місіонер де коли щиро цілував цього хреста. . Він показував як він любить Ісуса, бо цінив його плюе. Цей місіонер читав церковний молитовник, яке він нам задовольняв з цього читання, то тільки він знав, але є мав більше потіхи з мого читання і здоволення, бо я знаходив в моїм читанню Живого слова Спасителя Христа Ісуса.

Бо Він є загальним провідником, духовим світлом, вічно-живим духовим хлібом, порадником і світлом на нашій стежці життя. В цій мої подорожі я пригадав собі укр. поета Т. Шевченка, як він одного разу сказав: "Молітесь Богу Живому, Молітесь Правді на землі, а більше нікому не вклоняйтесь, бо все брехня царі попи".

"Де ви їдете", питаюсь моїх наколим, а вони відповідають, "Чи ви не знаете, що в місточку Е відбувається місія, ми їдемо на місію подбудися наших грішків, бо вже справді так багато назбиралось, що тяжко носити, а цей місіонер (говорить по тиху) позаберає від нас всі наші гріхи і ми з цієї місії будемо їхати обчищенні, і буде нам легше їхати до наших домів." Чи ви не вірите, що нас місіонер обчистить? Він обчистить вашу кишеню від грошей, але ваші гріхи зістануться разом з вами, наколи ви не покаетеся — і не відродитеся до нового життя. Ви мусите перше народитися вновь, без цього народження вами не увійдете до царства Божого.

Ви їдете на місію, чи на відпуст — і я так само їду на місію, моя місія ріжниться від вашої, але я пішу й на вашу місію подивитися, бо я чув, що будуть обновсти Христос доволо церкви, але порожнього. "Що ви також говорите, що на місії буде порожній Христос?" Так буде, побачете, як там будете.

Порожній Христос, порожні людські серця, місія, відпуст, про це все говорили 'подорожуючі Тлучи на місію.

В цій моїй подорожі я пригадав собі "місію" в старім краю. Я вже в Канаді 43-роки і ще не забув той кат.-місії які кат. церква перепроваджувала майже що друге більше село, де було повно бідноти-темноти, де діти ходили майже наги-подерті, а тут попи приходять з своєю місією учити цю бідноту, і наказують цьому бідному народу щоби тримались свої віри, віри своїх батьків, віри католицької, бо хто не буде тримався католицької віри, тим піде до пекла

Чому ці кат. місіонери приходили до цих бідних людей, до їх села на місію, чи може принести цій бідноті маленьку потіху, і помогти цій бідноті, щоби вона підчула в собі більше задоволяюче життя. Ні, ці місіонери прийшли до цього села, щоби принести цій бідноті повно страху, і забрати від неї бідноти послідній «цент на боже, але вони ці центи не посилали Богові, бо Йому не треба. Ці жебраки забирали цю людську працю до своїх кишеней, а люди тільки тоголовами покивували і дякували кат. місіонерам за їх любов що вони за них не забувають.

Я пригадую собі одно село. Люди подорожували до цього села на відпуст-місію несучи з собою послідні центи на боже Я вам нагоду бачити на цю відпусть більше як 30 кат. попів, і кожний з них мав велику тяжку працю. Кожний з них сидів на крісті, а коло нього малий столик, на столику скринька на гроші і книжка до запису, хто кільки дасть на боже. Один піп збіраа на службу божу до Миколая, а другий збірав на служби до Марії, третій до "Сафата" і т. п. Дальше другі збіряли на акафісти до всіх святих, так що як ці люди посидять кожного дня через цілий тиждень, або два, то заберуть від людей їх послідні центи, так що люде подорожуючи по десять і більше миль — їдуть до дому зморені, змучені, настрашені, вони сповідалися перед попами, а попи настрашили їх всякими злими духами, так що люде не принесли з собою ніякої потіхи, але повно страху і незадоволення.

Тут на цій місії не було заклику збору з боку місіонерів до людських сердець, щоби люде відродилися до більшого нового духового життя. Тут не було проповідуючої Христової Євангелії, тут проповідували Рим, Папу, бо ніби Христос передав себе цілого Петрові, а Петро передав папі римському, а Христа і Христову Євангелію поставили на другу сторону. В католицькій церкві є тепер святі, — папа, рим — то все, Христос не має місця в цій церкви

В такій церкві нема живого Христа і Його Святої науки — там лише — Рим, папа і повно вироблених божків ідолів і до цих ідолів наш укр. нарід клонить свої голови, молиться до цих ідолів наш укр. нарід Бм.-Моліться Богу Живому, молітесь правді, молітесь Тому, що дає нам Життя. Я як відїзджав з старого краю, то я думав, що ото ідуть разом зі мною, то тогдаяь в глибокому морю не здольське церковне поклонення, але як я приїхав до Канади, то й я за нами я погоні почали їхати ці подорожуючі кат. місіонери, і пильнували нас, стерегти нас, щоби ми не згубилися. Як я подорожував далі в цій подорожі я вичитав в кат. часописі що в місточку Е відбувається кат. місія-відпуст чи розпуст. Коли я прийшов до цього села, щоби принести цій бідноті повно страху, і забрати від неї бідноти послідній «цент на боже, але вони ці центи не посилали Богові, бо Йому не треба. Ці жебраки забирали цю людську працю до своїх кишеней, а люди тільки тоголовами покивували і дякували кат. місіонерам за їх любов що вони за них не забувають.

Я пригадую собі одно село. Люди подорожували до цього села на відпуст-місію несучи з собою послідні центи на боже Я вам нагоду бачити на цю відпусть більше як 30 кат. попів, і кожний з них мав велику тяжку працю. Кожний з них сидів на крісті, а коло нього малий столик, на столику скринька на гроші і книжка до запису, хто кільки дасть на боже. Один піп збіраа на службу божу до Миколая, а другий збірав на служби до Марії, третій до "Сафата" і т. п. Дальше другі збіряли на акафісти до всіх святих, так що як ці люди посидять кожного дня через цілий тиждень, або два, то заберуть від людей їх послідні центи, так що люде подорожуючи по десять і більше миль — їдуть до дому зморені, змучені, настрашені, вони сповідалися перед попами, а попи настрашили їх всякими злими духами, так що люде не принесли з собою ніякої потіхи, але повно страху і незадоволення.

Тут на цій місії не було заклику збору з боку місіонерів до людських сердець, щоби люде відродилися до більшого нового

(Продовження на ст. 5)

Хрищення і Обрізання

Нема сумніву, що хрищення замінює обрізання, котре практикувалось в часи Старого Завіту. Хочтяс Павло про це ясно каже: "І ви сповнені в Ньому, бо Він голова всякому князівству і власті В котрому ви і обрізані обрізанням нерукотворним, скинувши тіло гріхів тілесних у обрізанні Христовому, погребившись із Ним хрищенням, і в котрому і встали нїрою в силу Бога, котрий воскресив Його з мертвих". (Послання ап Павла до Колосян голова перша верші 10, 11, 12.)

Ці слова Святого Писання навчають без сумніву, що старозавітне обрізання торжественося по духовому змісту новозавітнього обрізання, котрим є хрищення в покаянню і віру во ім'я Ісуса Христа Хрищення заміняє старозавітне обрізання, щоб покінчити нїрою значіння попереднього хрищення, бо вже і не одно

Окремі духові значіння обрізання порівнює ап. згадані вершах, але найбільше з тих, що з хрищенням має відношення то ось такі:

Писання показує, що сам апостоли хрищали дітей Наприклад тюмичник в Филипах "Охристився сам і всі його зрази" Діяння 16:33.

З цїх слів слідує, що темничник не був самітній але мав "своїх" між "ним" Бо, чи до родини складалися в дім апостоли не тільки з чоловіка, жінки та дітей, але і всїх що жили разом з ним і належали до них

В такій родині чи то "своїх" мусіли бути і діти, і як вже апостол Павло відмовився їх охристити, то слово Боже дало б на це пояснення. Так само і Лідія охрестилась "вона і діти її" Це б то усі члени її родини малі і великі. В творах Ірінея, що був учеником Полікарпа, котрий в свою чергу був учеником апостола Павла знаходиться ясні вказівки про практику хрищення дітей в апостольські часи Так само твори Тертуліана, що відносяться до кінця 2-го століття підтверджують це.

Діти нерозумних каже апостол Павло "свині" Христос казав, що таких є царство небесне. Апостол Петро проголосив, що "обітниця спасіння", включає нерозумних і їх дітей. (Діяння 2:38.) Тому діти віруючих батьків повинні бути охрищені так скоро як це можливо, на підставі науки Слова Божого

Маючи усе це на увазі, незабувайно, що найголовнїшою річчю не є новинний обряд, але зміна серця, любов до Бога і до ближніх. Без цієї річевої зміни людина, що із Писання зне нарадженням знищ, жадні церемонії людині невможуть.

С. Л.

"ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"

Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.

Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00. Окреме число 10 ц.

М. ФЕСЕНКО—РЕДАКТОР.

Адреса редакції
506 Ossington Ave.,
Toronto 4 —— Ontario.

Typen Press, Toronto

Неймовірне, але Правдиве

Нище ми подаємо в перекладі неймовірний, проте правдивий, лист. Цей лист не був написаний десь в найтемнішій Африці. Його не написано також десь серед примітивних тубільців. Лист не походить з часів середньовіччя. Навпаки цей лист має дату 1-го Березня 1944 р. та виданий Римо-Католицьким Архиепископом в Вінніпегу.

Лист Вінніпезького Архиепископа, є характерним для вірування цієї церкви та для вірування у. країнських однодумців цієї церкви. Він наочно доводить, що в першу чергу наш нарід має вихолитися з неволі духової неправди. Ті в українських політичних провідників, що підтверджують своїм авторітетом подібні церкви серед нашого народу, безперечно, роблять йому величезну кривду. Нїби дбаючи про його політичне визволення, вони роблять його рабом найгіршої духової темноти. Лист звучить:

Мої дорогі Католицькі Матері:

Я одержав від священників рїжних парафій список тих, що мають дітей вояків за морем. Недовго часу в минулім, як ви це пригадуєте, Я закликав Католицьких Матерїв записати своїх хлопців Постійними Членами Товариства для Поширення Віри. Я сказав: "Що може бути кращою гарантією для кожного юнака, що має перенести усї небезпеки війни! Гарантія, що ніколи б його вбито, то він негайно піде до свого Творця, щоб бути з Ним цілу вічність. Гарантія, що ніколи це воля Божа, то він верне ться до своєї дорогої Матері і до тих, що любить його". Це було пояснено вам знову і знову з кафальницї та вас побуджувано записати своїх синів. Дещодо, що до них звернулося особисто, відповіли на заклик, але усї інші лишились в нестурбованій байдужости. Як щоб я подумав, що ви є байдужі до безпеченсти вашого сина, я зробив би вам велику несправедливість. Ви не є байдужі. Що тоді є причиною браку акції! Де хто каже, фактично богато каже, що вони немають засобі на це. Це не є причина, це є недостаточне вибачення, недостойне Католицької Матері. Ви одержуєте частину платні сина і на яку крашу річ ви можете витратити її. От, ви відповісте, "Я пробую защадити для мого хлопця, коли він повернеться". КОЛИ ВІН ПОВЕРНЕТЬСЯ. Чи не було б краще зужити найкращий спосіб знаний вам: і запевнити повернення сина. Як що він не повернеться, що дорогого під небом принесуть йому защадження. Я не раджу вам брати грошї хлопця, я волїв би шоб ви взяли ваші власні грошї. Але, як що ви мусите взяти грошї свого сина, віддьіть їх як позику. Певно, що ви зможете в наступних рокаx виплатити її. Чи ви недумаєте, що з трохи більшою ощадністю і як що менш будете ходити до театрів, ви зможете видкласти одного долара на місяць, аж поки не сплатите цілої суми?

Не є конечним заплатити $40 від разу. Ви можете сплачувати якими хочете ратами. Ви можете платити, скажемо, $5.00 на місяць, або $10.00 кожних три місяця. Це вам може взяти, рік, або може взяти два роки, або може взяти три роки. Три роки, це майже дорівнюється Одному Долару на місяць

Важною річчу є запевнити безпеку синовь так далеко, як це ми можемо зробити, безпечність в домашнім життю і в вічности.

Одна Католицька Матн в цій єпископській дієцезії записала свого сина 20-го Лютого і заплатила $20.00. Його вбито 22-го Лютого. Чи ви недумаєте, що серце матері не знайшло якусь потїху в тім, що вона зробила?

Я доручив цю справу в руки Францїсканських Отців на 233 Карлтон вул. (Тел. 29136). Як що ви хочете дальших пояснень, зверніться до них, або зобачте їх. Як що час дозволить, то мабуть вони звернуться до вас.

Дорогі Католицькі Батькі, ми маємо нагоду зробити щось, що довго буде жити в анналах церкви в Західній Канаді і нехай заслужимо Боже благословення роблячи це.

(Далі слїдує підпис архиепископа).

Що цей лист значить. Зміст його ясний. Небо є забезпечено воякові, як що його вбють, за нелику суму в розмірі $40.00, коруту треба заплатити церкві. Як що його невбють, то гарантується його поворот.

Як що людина немає грошей, то вона може, або зужити гроші дитини, або позичити, або заплатити ратами, але за всяку ціну мусить **заплатити**, щоби забезпечити йому дочасне життя і саму вічність і це все лише за $40.00.

Що недостає критичному думанню людей, що приймають і вірують в подібні річї? Що бракує тим із наших політичних провідників і "освїчених" професіоналїстів, що не тїлькн толерують, але звохочують нашим людей до подібних церков? Наука Писання в цім питанню ясна.

Христос наказував своїм учеником, коли посилав їх на працю спасіння душ людських: "Даром одержали даром і давайте". Людина може спастися лише особистою вірою в Ісуса Христа. Ніхто неможе спастися ні чужими молитвами а ні грошима. "Бо не оправдиться ділами закону жадне тїло" говорить Слово Боже.

Дійсно, що "наші" церкви, як це доводить одна статтк в Н. Ш. не є поодинокими "фантастичними церквами".

СЛУЖБА БОЖА

Один православний релігійний часопис твердить що: "Службу Божу (Литургію), яку нині маємо, зложив Василій, архиепископ Кесарії (умер 379) на основі Служби Божої з апостольських часів".

Це твердження цілком розходиться з правдою і історичними фактами. За апостольських часів ніхто з віруючих мінких Літургій не відправляв. Кожен, хто хоче, може сам переконатись в цім. Дїяння Апостолів подають нам цілий ряд зразків Служб Божих, що відправляли Апостоли, ні одна з них при найбільшім бажанні навіть в малій мірі не подібна до сучасних Літургій. Например прочитайте з 20 гол. Дїянь Апостолів від семого вершу. Апостол Павло був в Троаді сім день. Першого дня в тижні (цеб то в жидівський понеділок, а в нашу неділю) зібрались ученики на ломання хліба (щоб взяти участь в Господній Вечері). Апостол Павло проповідував аж до півночи. Богослужения відбулося в звичайній гірнині. Небуло там а ні царських ворот, а ні ляка, а ні образи по стїнах, ніхто нічого не викрикував і не ходив з дверї до дверї. Небуло там кадила, не носив апостол Павло якогось окремого одягу. Богослужения апостольских часів складались з молитви, читання Писання, співу і проповіди. Сучасні православні і католицькі літургії в ті часи навіть було б неможливо відправляти за для переслідувань. Одяг, свічки, кадило, образи і всілякі церемонії притягали б увагу поган і накликали б велику небезпеку.

Евангельський спосіб Богослужень захований в церквах якийсь час і по смерті апостолів. Ми маємо незнічайно цінну частину з Книги Юстіна Мученика, що жив з 114-165 р. П.Х. В книзі Апольогія він пише: "Ми потім постійно напоминаємо один одному про ці речі. Та богаті поміж нами помагають бідним, і ми завжди держимось разом, і за всі річі, що ми одержуємо, ми благословляємо Творця усього через Його сина Ісуса Христа і через Святого Духа. І в день, що зветься днем сонця, всі хто живуть в містах, або в країні збираються разом в одно місце і вспомини апостолів (Евангелії) або Писання пророків читаються, так довго як дозволяє час. Тоді коли той хто читав замовкає, голова зборів на словах навчає і напоминає наслідувати ці добрі річі. Потім ми усі встаємо разом і молимось, і як ми сказали раніш, коли наша молитва кінчилась, приносяться хліб, вода і вино, та голова зборів в такий же спосіб приносить подяку і молитву, згідно його здібности а народ згоджується кажучи амінь"

Як бачите це Богослуження церквних христіян нічого спільного з літургією Василія або Златостольських часів, нема а ні подібности.

Лише в пізніш часи під впливом поганських культів і в результаті духового занепаду, церковна ієрархія змінила апостольську простоту Богослужения на незвичайно штучний ритуал. Цей ритуал, з деякими змінами в формі Літургій, і доси вживається в ріуалістичних церквах Твардини, що він походить з апостольських часів, може лише хиба той, хто незнає а ні Святого Письма, а ні церковної історії.

ЗАКЛИК!

Гей Українці! в надії на Бога сдинайтесь,
В вірі на кращую долю, в час сліз не хитайтесь.
Правда не зрадить, в кінці вона зло переможе.
Вільного духом в ярмі кат гнмати не зможе.

В правді духовій шукайте нової дороги,
В новім видінню вн знайдете шлях перемоги.
Віра в Христа лише зробить вас справді вільними.
Інші дороги зведуть вас стежками марними.

Ф. Москалюк. Торонто, Вересня, 1944.

HU. 9282

ГАРІ Р. РАНКС КО

Погребник

455-57 Кінг Ст. Вест., Торонто

Телефони:

Оф. WA 5370; Дом. RA 8062

КАНАДІЙСЬКА ЦЕРКОВНА МІСІЯ І ПОРОЖНІЙ ХРИСТОС

(Докінчення з стор. 3)

ніх місіонера не чув, тільки лише про Петра, папу, Рим і хто не католик, той не має місця в небі. А про Христа було дуже мало говорено.

Через цілий тиждень я мав спосібність чути-кожного дня ті самі слова від місіонера: Кимінь, папа, Рим. В цїх місійних днях, одного дня приступив до мене не знайомий чоловік і каже до мене, подивіться на цей наш укр. нарід, на його жінок, на його дітей, які вони бідні. В їх серцях нема правдивого духовного світла, подивіться як їх місіонер сьогодня святив, світло, це не світло це патинки-дручки, тільки меленькі свічки на кінцях

Подивіться на цей наш укр. нарід, як він тримає це тимчасове світло, подивіться на цей укр. нарід кільки треба над ним працювати, щоби він прийняв правдиве живоче вічне сїдло, котре би могло повести його по правдивій стежці життя.

Я вам розповім сказав незнайомий чоловік. До цього нашого вільного Канадійського села приїхали "милосердні" сестри збирати грошї на сиротн і продавати ікони місця в небі. Ці "милосердні сестри" почали ходити по хатах, а найбільше до старих пенсійників і питатися, чи вони вже приготовані вимрати і чи мають ні старші місця в небі. Старі пенсійники незнаючи ні читати ні писати, сказали: а чи можна сценшо й бачно замальованого бога, вже старого, з великою бородою, подібний до старого Мойсея. І цього пслінього дни місії в цій церкві все було посвячено, всї образи, всї статуї, і бог був посвячений, і поблагословений

Повний церковний дїм ідолів, до котрих наш укр. нарід приносить любове свїтло і молиться до цїх ідолів, цілюе їх, щоби ці ідоли спасали наш народ.

Десь около 11 годині перед полуднем, послїдного дня памятковой місії в цій околиці, я побачив великий похід з церкви на двір. На перелї молодї хлопці несли статую на своїх плечах, вони ірвали, що вони несуть Ісуса Христа.

Статуя була висока, около 6 футів і я сказав до одного чоловіка, що ця статуя має бути досить тяжкою і ці хлопці мають що нести, це має бути для них великим тягаром. А мій сусіда католик, сказав до мене, що ця статуя Христос не є великим тягаром для несучих, бо вона в середині порожня, статуя тільки облита і не є великим тягаром. Коли я побачив, то подумав, з середини Ісуса вибрали Христове серце і поставили Ісусу на Його грудн.

Після цієї посвяченої статуї, виходить що в католиків укр. походження Христос є порожній. Ті що цю статую несли не мають в собі живучого Ісуса, Його науки, так само всі, що брали участь в цій місії, так само не мають в собі Живучого Христа, бо в них Христос порожній, вони живуть без Христа, і їх місіонер і милосердні сестри.

Так за далеко як я бачив, то помимо цього укр. народу, що притхав з далеких околиць на цю місію, ніхто не читає ні Біблії ні Христової Евангелії. І знов я пригадав собі великого укр. поета — Тараса Шевченка, що сказав:

Кругом неправда й неволя,
Народ замучений мовчить.
"Нема ким взятись — за Евангеліню правди."

Це наш любленнй поет правду сказав. нема з ким взятись, наш укр. нарід замучений мовчить перед вождями церкви, не має сили збудитися зі сну.

Нашому укр. народові потрібно не таких торговельних місій, але нашому укр. народові потрібно Живого Христа — Його Евангелії. А дальше знова Шевченко благає Марію, Матір Христа, щоб послала той новий голос святої правди, який на заході роздався, тому він каже:

"Ішли, пошли мені святеє слово, святої правди голос новий.

І слово пламенним святим і оживи і просвіти.

Удар громе, над тим домом,
Над тим Божим, де мремо ми,
Тебе ж Боже зневажаєм, зневажаєм співаєм, Аллилуя."

Як жаль дивитися на наш укр. народ тисячу років охрещений, а вони же тепер в такій церковній невільницькім п роводі. Христос збужує наш укр. народ. Також збужує наш народ, а народ обкурений, обдурений, багрянцями закритий. Забрано, настрашено наш народ статуєю Нову Книгу Життя, котра має в собі чудовий духовий провід. А на це місце церква поназроблювала своїх мертвих статуїв, і закликає наш укр. народ щоби до цих статуїв молився.

Наш укр. народ залїзний шукати — розслїджувати, його їх проводирі обмотали, як той павук мухи і він там буде загибати наколи не пробудиться і не буде шукати за своїм Живучим Спасителем Христом.

Христос кличе наш народ до Себе: "Прийдіть до мене й навчіться від Мене". А статуї церкви кличуть до себе: "Прийдіть до нас, тримайтеся нас, бо коли покинете нас, то пропадете".

Наш укр. народ без Христа і Його Евангелії.

Ми можемо себе запитати, чи це н е є правдою, що наколи наш

(Докінчення на стор. 7.)

СЛАБИЙ АРГУМЕНТ

Один український часопис на Заході містить статтю під назвою "Святині Ангелів в Лос Анжелес".

Автор статті почав добре. Перший параграф голосить: "Коли взялися писати про різні церкви в Анжелес, то лише тому, щоби український читач мав понятія, які фантастичні церкви є на світі поруч нашої церкви".

Нема сумніву, що "наші" церкви не є поодинокими фантастичними церквами на світі, є богато інших церков, що не уступають "нашій" церкви, а ні своїми марновірствами, а ні іншими фантастичними видумками Культи мертвих людей чудотворні кістки, помальоване дерево і безлич іншого мають не тїлькі "наші церкви", мають ці "фантазії" і видуси, будісти та богато інших.

Проте ця стаття, маючи добрий початок, від так ослабла аргументом. Автор статті був в якійсь церкві в Лос Анджелос і її собі зовсім не сподобав. Ми вірямо йому, що та церква в чімсь не дописала, але висновок з цього для нас був несподіваний. Автор статті плідає думку, що на тій підставі що у де кого церкви не зовсім добрі, то з того виходило б, що "наші" церкви є найкращими і до них всі мають належати. В такий спосіб можна довести, що хочете. Якийсь злий чоловік міг би найти ще гіршого за себе та кликати усіх бути таком як він, бо ось є гірший за нього. В такий спосіб можна було б оправдати усяке назадництво і всякий обскурантизьм, бо ігнорантности людській нема меж і все можна знайти когось гіршого від за себе. Одиноким мірилом для кожної церкви, що називає себе християнською є Слово Боже. Наколи якась церква "наша" або "чужа" відступає від науки Христової, то вона тим самим стає гіршою і може в решті перетворитись в сінагогу сатани. Українські евангелики, например, переконались, що "наші" традиційні церкви цілком відступили від науки Христа і тому полишили їх. Тепер той факт, що десь можуть бути церкви ще гірші за ритуалістичні, неможе мати для кого будь вжу будь вагу. Є церкви гірше за "наші" ритуалістичні, але є церкви, що безмірно ліпші. У всякім разі Тарас Шевченко виразно голосив, що в "нашіх" ритуалістичних церквах Тихе Свїтло Бога було: "обкурено, обдурено, багряницями закрито і розпятїем добито".

Отже шукайно кращої.

Бог не в світі, а світ в Ньому, як ти не можеш посісти всього знання світа, то тим менше ти не можеш посісти розумінія Бога і Його повноти.

ВПЛИВ ДИТИНИ

(Докінчення з стор. 2)

дом признаюся до гріхів моїх, і узнаю, що аж до цієї пори я ходив був дорогою злочинів! Коли можна, то відпусти мені, та навери мене милостивий Боже!"

Тому що лікар і далі положення рільника визнавав за небезпечне, тому він перший раз тепер почув страх перед смертю і судом Божим. Передше звичайно він мовляв, що хто боїться смерти, той є безумний, а хто суду лякається, той не має чистої совісти. Муж має бути мужним, і яко чесний чоловік, може сміло заглянути в очі людям і Богови. Та ними він свої погляди на цю річ переміняв, і говорив тоюсім инакше На його обличу і у всім його поступованю можна було завважити якийсь внутрішний біль і неспокій в його душі. Його жінка, яка найбільше старалася зі своєю услугою вложи готовою йому- бути, не мала досить відваги, щоби його випитати про його душевне положення; хоч вона добре завважала, що дух його знаходиться в великій тривозі. Та однак не забула в глибині душі за його спасенням. Діти також за нього щиро молилися, а особливо мала Марися, ні в молитвах, ні з відвідинами свого батька не забувала, але дуже часто своїм веселим, та привітним способом, і многими дитинячими питаннями, розвеселювали батькове серце.

Одного разу вона сказала до слабого батька: "Любий мій тату, мені ві ночі снилося про вас".

"А що такого, моя рибко тобі про мене снилося," питав зацікавлений батько.

"О, щось дуже гарного. Послухайте тату: Мені снилося, що десь ми обоє були, в вашім саді на прогульці. Та ви якось відразу упали на землю та умерли. Я зойкала на весь голос, та ніхто не чув мене. В салі було нікого, тому я ще голосніше почала зойкати і молитися до Бога: О Боже, Боже любий, Ти Милосердний спаситель, допоможи моєму татові! І несподівано побачила я якогось покірного і дуже гарного пана. Його шляхотне лице, його ясні очі і його пригарна золота одежа сіяли далеко більше, як ваш золотий годинник. Він поцілував мене, взяв мене за руку і сказав: "Візьми його за руку, а він пробудиться і встане." Я взяла вас за руку, а ви отворили очі і встали і були вже цілком здорові. . . Ви і подумати не годні, як дуже я тим зраділа, що ні знова будете здорові. Без сумніву ім одужаєте, бо цей пригарний сон це доказує, я бо добре знаю, що мій любий Спаситель і вас дуже любить".

Батько з радости заплакав, пригорнувши дитину до грудей. "Нехай тебе мій ангелику Господь благословить. Коли узоровить мене Господь, то він це учинить лише ради тебе."

Той сон дитини глубоко війшов в батькове серце. Він знаходив в ніи богато доброї для себе науки. Образ того сну постоянно стояв йому перед очами.

Кілька днів опісля покликав він до себе свого приятеля, з которого аж до цієї пори лиш кпив собі і сказав:

"Любий приятелю, я бажаю з вами говорити, бачите; моє положене є непевне, а згадно слів лікаря навіть дуже небезпечне. В мойй грудях щось безустанно мені докоряє і уневіряє мене, що я знаходжуся в великій небезпеці. Також і в душі моїй я знаходжу знаки почування ніби ті, які я мав ще коли був дитиною. Колись боявсь перед смертю я уважав за гуркливо, та не так ним. Аж тепер я пізнав, що я ніяк боятися смерти. Молюся, я ніколи не хотів, ох, коли б я міг помолитися! Але ні, яка користь би була з того? Що помогла би мені моя молитва? Чи Господь не уважав би мою молитву за ругання? Бо колись я лиш сміявся з молитви, та уважав її за пусту привичку і слабість людську. Молю вас приятелю, помоліться ви за мене, бо я вірю, що Господь вислухає щиру молитву богобоязливих людей".

Це щире визнання зробило чудне вражіне на його приятеля, так на хвилину він був ниче змішаний, і не знав, що на таке несподіване визнання сказати: та скоро він опанувався і сказав: "Хоч би гріхів і несправедливости вашої було як найбільше, то в Господа є милосердя і велике спасення. Коли кпили, які ви собі робили з молитви признаєте за гріх, то моліть тепер Бога, щоб простив вам нашу провину."

Добрий приятель кликнув кого до ліжка, і щиро помолився до Господа Бога, після чого вийнав книжку з кишені, і поволи, з повагою прочитав: "З глибини кличу до Тебе, почуй Господи клик заміднного". Слабий не міг повздержатися від горячих сліз і плачу. Стиснув руку своїому приятелеви, проповідникови, щиро його просив, щоби незабаром знову його відвідав.

Другого дня перед полудием дали йому знати, що проповідник прийшов. "Приведіть його сюди!" кликнув слабий до свого слуги так, що той аж налякався. Коли проповідник увійшов до кімнати, слабий як найщирше його привитав: "Мій любий приятелю," говорив слабий, "ви в дійсности правдивий духовний порадник і пастір. Ви не лишаєте мене, хоч покинути мене, маєте велику причину. Минувшої ночі, шось чудного мені приключилося. Аж тепер можу добре зрозуміти свій блуд, та пізнаю ту страшну пропасть, над котрої берегом я знаходився. Я відважився припасти до ніг того великого приятеля всіх грішників, якого той вчерашній верш, який ви мені прочитали, так красно представляє. Мені здавалося, мов би в глубині мого серця я чув поклику чий голос: "встань! відпускаються тобі гріхи твої." Та скоро по тім любім голосі, дався чути якийсь другий голос, котрий старався мені доказати, що я дуже помиляюся; він говорив мені, що Бог є дуже далеко від мене, а навіть не може мене чути. Той другий голос напоминав мене ненависною грозою. Прошу, добродію, скажіть мені, що я маю чинити?"

"Не дайтеся на вашій добрі дорозі спинити тому голосові, який приходить не від Бога, але раніше від лукавого. Він старається розлучити вас з Богом через ваше недовіряння. Послухайте голосу Божого, а не голосу свого серця, яке часто противиться голосові Божому. Серце наше дуже часто змінюється, та Господь є той самий, вчора, сьогодні і на віки. Зложіть в Нього свою надію, а певно, що так як мені ще нікого не обманив, так і вас не обманить."

"Дякую вам добродію зі цілого серця, я вірю і відчуваю, що слова ті правдині." сказав хворий.

Знова приближалася повна терпіння і болю ніч. Другого дня знова проповідник відвідав його. Слабий дуже тим урадувався, та потім над чимсь дуже глибоко задумався. Відтак підвівши голову, несмілим і покірним голосом запитався: "Чи можу я вас просити, щоби ви подали мені Господню Вечеру?"

"Певно що так," відповів проповідник, "вечера та є установлена для каючихся грішників."

"Дяки Богу," сказав слабий. "Прошу завтра рано мені і моїй жінці Вечерою Господньою послужити".

Другого дня ній осягнув, чого так горячо бажав. Від того дня в його душі обвилася ріщуча зміна. Його жінка з радости аж помолоділа, і здавалося їй, що навіть кров почала скорше жилами ходити

Одного дня мала Марися проповіла до батька: "Любий тату, ви так гарно і весело виглядаєте; чи не правда не, що ви тепер дуже любите Ісуса Христа, та що знова будете здорові?"

Отець пригорнувши до себе дитину, сказав: "Так, мій ангелику, я тепер Його дуже люблю, і маю повну надію, що Він мене знова уздоровить." Марися тими словами дуже урадувалася, і весело побігла до мами, щоби і їй сказати, що почула, ній тата.

Положення слабого від тепер дуже скоро поліпшало. За пару тижнів він вже міг вийти на прогульку до саду.

Його наверненги було рішуче і пезне Від тепер найбільшу приємність знаходив в молитві і побожних розмовах з жінкою про невимовну любов Христову. Свое навернення найбільше завдячував своєму любимцеві Маркові, на котру від тепер почав дивитися з якимсь особливим подякуванням. Від ті завжди розвеселював його духа. Від нині, коли його був взірцевим християнським домом, там завжди мусів знайтися час на читання святого Письма і на співання набожних пісень. Як колись був він сильним борцем за невірство і безбожність, так тепер далеко щиріше вічая заступатися за Христову правду, і свідчити про великий супокій, який випливає з правдивої віри в Христа.

Переїв з чеського Т. Г.

РАДІСНА ВІСТНА

Американське Біблійне Товариство повідомляє, що приступлено до друку українських Біблій. О кремо буде повідомлено, коли Біблії будуть вже надруковані. В Канаді всі хто бажає, можуть на бути Біблії через Британське Біблійне Товариство. В Злучених Державах Біблії будуть продавати ся через склепи Американського Біблійного Товариства

Бог благословив заходи Українського Евангельського Собору, що складається з представників майже всіх українських протестантських денонінацій. Одна з найбільш гострих потреб евангельського руху серель українців в Канаді і Америці буде вненлово задоволена. Американське Біблійне Товариство згодилось надрукувати не лише Новий Заыт, але цілу Біблію в перекладі П. Кулиша

Секретар Виконавчого Комітету Українського Собору Євангельського
М. Фесенко.

ІВАН ФРАНКО

Скриявши тайну нарську
Потрибно і конечно,
Бо як її розпізнавши,
Загинеш безконечно.

Та крити Божої діла
Негарно, навіть гріхно;
Лиш сам загинеш нічно
Не скриєш Божої хвали,

Від слона на тисяч пяден
Від коня на сто тікай
Від волі на десять пядей
Від ока на очі не втікай

КАНАДІЙСЬКА ЦЕРКОВНА МІСІЯ І ПОРОЖНІЙ ХРИСТОС

(Продовження з стор. 5.)

укр. народ приходить до зробленої статуї з гіпсу, і поклоняється перед цією статуєю, і молиться до неї, чи цей народ не є поганином — ідоло-поклонником?

Христос наш Господь говорить нам, що не можемо служити Богові й мамоні, як рівниця між нашим укр. народом тоді, як він був поганином, а тепер, що він є вже ніби то християнином. Нема рівниці, бо тоді наш укр. народ вірив в ідолів а тепер так само ідолам поклоняється

На цій місії, що я її бачив, то наш укр. народ приходив без Христа і відійшов без Христа, він не пояс до свого дому Живого Христа в своїх серцях, бо їх Христос був порожній. А як їх Христос порожній, то й вони лишали порожніми!

Мають очи і не бачать., мають уши і не чують.

В них зробленій Христос має більше посияти, як Живучий Христос, вони ще носять мертвого Христа-статую.

Бо наколи би наш укр. народ мав в собі Живучого Христа, Його науку, Христову Евангелію, то він би не носив мертву статую і не молився б до неї. Святе Писання говорить нам, що жінка неправила гріх. Кожен хто переступає, а не пробуває в нашім Христовій — немає Бога

Ви ж лябі, знаючи вперед, бережіться, щоб і вас не зведено блудом. Христос кличе нас не до Сарину, але до Себе: "Прийдіть до мене, всі знеможені та отягчені, то я вполою вас, навчіться від мене, бо я тихий й смирний серцем, то й знайдете відпочинок душам вашим"

Христос є нашою дорогою правдою й життєм — не через ємські мертві статуї, ми часто приходити до Бога, але через Христа Смисителя і Відкупителя Світа.

Лише Христос — Живучий Христос є надією світа.

Місія забрала від наших українців гроші, повбирала наш нарід в шкапелери, розаниці, в хрести, в відзнаки, понапивалися місійної свяченої води і назад з чім приїхали і ще з гіршим повернулися до своїх домів і дальше плюють і моляться на ніх коруночках молитви до всіх канонізованих і до папи. Христу з цього народу нема ніякої користи. Бо цей народ не слідить і не шукає за Христом — Його наукою, але за римською церквою в котрій є так богато ненависти до тих, що відійшли від Рим-церкви.

З цієї місії, я подорожував далі і зайшов до Евангельської церкви — де проповідує місіонер укр. походження. Коли я зайшов до середини молитовного будинку, тут я відчув себе більше вільним, і тут я вже не бачив рукотворних ідолів, тут вже не треба було мені при вході до церковного будинку мачати свої пальці в "свячену воду", при дверях церкви я зайшов свобідно і попрошено мене, щоби я сів в лавку, бо не задовго буде починатися Євангельське Богослужения. Тут я почув тишину, тут нема кадильного диму, нема свічок, бо Господь Сбіїм Світлом освячує будинок.

Тут проповідник не був в спеціальним вбранию. Тут всі відчули себе рівними, як брати і сестри, як одна родина Божа. Тут я відчув що з нами живе Живучий Христос. Христова присутність була живою, тут я. не бачив порожнього Христа, але Живучого, тут Христос самий був провідником цього Евангельського зібрання

Тут я почув Христові слова від проповідуючого, тут я почув чудові пісні, чудовий духовий закліч.

"Ви знівечили заповідь Божу, ради переказу вашого. Лицеміри добре пророкував про нас пророк Ісаія, кажучи: Народ цей приближається до мене губами своїми, і устами мене шанує, серце ж їх далеко від мене". Мат. 15-6.

Нехай Христос буде для нашого укр, народу Живий Христос, а не зроблений з гипсу порожній Христос.

Бо Живий Христос є для нас Дорогою, й Правдою, й Життям

Г. Подорожній.

Пресовий Фонд "Євангельської Правди"

Ф. Москалюк	$25.00
Приятель	5 00
Українська Пресвитерська Громада в Пісбург, пд	
Проп. Д. Галенди	47 00
Бр. Ковалюк	5 00
Бр. Т. Котур (десять американських долярів)	11.00

ПЕРЕДПЛАТИ НА "ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ПРАВДУ"

Оленик	$2.00
Н. Даус	1.00
Д. Горинянюк	2.00
Пінчук	2.05
А. Мовчко	1.00
Н. Варшавський	1.00
Й. Медвідь	1.00
Р Кінаш	1.00
Проп. Д. Галенда	1.00
Н. Сомер	1.00

"Євангельська Правда" повинна знаходитися в кожній українській хаті!

Українська Пресвитерська Громада, в Торонті, Онт.
20 CLAREMONT ST.
Богослужения і Недільна Школа о годині 11 рано.
Вечірня о годині 7 вечером.
Молитовні збори о год. 8 вечером кожного четверга
Рідна Школа о 3 год. попол. кожної суботи.

Українська Пресвитерська Громада в Ошаві, Онт
486 Simcoe St. South
Пастор: І. Яценгій, Дірігент хору Гром. С. Гуцул
Органіст Степан Салмерс.
Богослужения о 11 год. рано кожної неділі
Недільна школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо.

Перша Українська Пресвитерська Церква
49 Beacon Street, Newark, N. J.
Богослужения: 11 година рано.
Недільна школа: 9.45 година рано.
Пастор: Лука Станарет.
Дірігент хору: Юрій Кириченко
Органістка: Стефанія Шуйська.
Настоятель Нед. Школи: Едвард Воловина.

:-: УВАГА :-: УВАГА :-:
Маємо на продаж гарні історичні малюнки в оригінальних кольорах

Візя Богдана Хмельницького в Київ

Запорожці Пишуть Листа до Султана

РОЗМІР 27X21 ЦАЛІВ ЦІНА 18.00 ЗА ОБА МАЛЮНКИ
НА ГУРТОВИХ ЗАМОВЛЕННЯХ ДАЄТЬСЯ ЗНИЖКА
Замовлення посилайте на адресу:
Ukrainian Art Company, P. O. Box 284, Toronto, Ont.
Управитель Української Артистичної Спілки Олександер Мулько
АРТИСТ-МАЛЯР — ЮРКО БРИК

What do You Know About Canada?

Department of National War Services Citizenship Division

National Increase of Population

We measure the natural rate of increase of population by the surplus of births over deaths for every 1,000 persons for a given period of time (one year).

The natural rate of increase of the population of Canada varies considerably according to provinces and different years. The average rate of increase for the whole Dominion in 1921 was 17.8, it declined in 1926 to 13.3 and to 12.2 in 1929. In 1935 it was 10.6, in 1936 10.3, in 1937 9.6, in 1938 11.0 and in 1939 it was 10.7.

The province of Quebec has the highest increase per 1,000 population among all Canadian provinces. In 1931 its rate was 17.1.

For Comparison here are some rates of natural increase per 1,000 mean population of some European countries for the year 1937: Denmark 7.2; Germany 7.1; Finland 6.6; Switzerland 3.7; Belgium 2.2; France -0.3 (i.e. France's population was not increasing but declining).

HOW BIG IS CANADA?

The area of Canada is 3,694,863 square miles, only slightly smaller than the area of the whole of Europe which is 3,776,700 square miles; Canada is bigger than Australia which is 2,974,581 square miles, but although Canada is one of the biggest countries in the world its population is in comparison small. The density of its population is only 2.99 per square mile as compared with Belgium with 698.61 per square mile; United Kingdom of Great Britain with 488.77 per square mile; Sweden with 36.06 per square mile; Soviet Union with 20.85 per square mile.

The first railway line in Canada

It is more than a hundred years since a company was formed in 1831 with the powers to build the first railway line in Canada. The company purchased one locomotive in England (weighing only six tons), four passenger coaches and ten freight cars. In 1836 the first train made the journey of sixteen miles from LA PRAIRIE on the south bank of the St. Lawrence, to ST. JOHN'S on the Richelieu, in one hour. The engine pulled only two coaches, containing the Governor and the chief guests; each of the remaining cars was hauled by a team of horses, and for a while most of the traffic was pulled by a team of horses.

THE THISTLE

(A LEGEND FROM LATIN AMERICA)

Once upon a time there grew in a rich man's garden a beautiful lily. Someone in praising the newly opened blossom mentioned the name of Christ, and the lily, curious as to who he might be, enquired of the other flowers in the garden.

"I have never heard of him," said the rose of Sharon, tossing her vivid, red beauty. "He must be some rustic, for I know all the prominent men."

"I have never seen him either," chimed in the white, fragrant jasmine. "and very few pass by without stopping to catch a breath of my delicate blossoms."

"Nor I," came from the proud and haughty gardenia. "He must be some peasant, for only the handsome men and the beautiful women wear such as I."

The violet lifted her shy, sweet head. "I know who has seen him and can tell you about him. Our brother, the thistle, who lives by the side of the road and nods to all who pass by with his dusty head."

"True," answered another tall lily of the field, "the thistle is sure to know Christ, but do not call him our brother. He has thorns and is ugly and does evil, for he pulls the wool from the lambs when they pass by. However, let us ask him." And hypocritically sweetening his voice, he turned and called: "Brother thistle, poor little brother of ours, do you know the Christ?"

Came the tired, husky voice of the thistle borne by the breeze: "Do I know the Christ? He has passed along the road, and I have touched him — I, the humble thistle!"

"Is it true that he is like me?" asked the lily.

The thistle gazed at the lily. "Only when the moon gives you an air of sadness," he said at last. "You hold your head too high. His head is bowed, But he is straight and tall like you - no wonder you are said to be like him." And the thistle sighed: "No one would ever compare him to a dusty thistle."

"Tell us, thistle, what are his eyes like?"

The thistle touched a bright blue flower.

"And his heart?"

Bending, the thistle opened a flower of deepest red.

"A crude color," mocked the lily. "And what does he wear on his head for a wreath in the spring?"

"These," said the thistle and held up his thorns.

"Horrible", cried the gardenia.

"And does Christ love?" continued the lily, somewhat perturbed. "What is the love of Christ like?"

"The love of Christ is like this, said the thistle, scattering to the four winds the downy seeds from his dead blossom.

"In spite of all," sighed the lily. "I should like to know him. How could I do that, brother thistle?"

"To see him pass, become a wayside flower like me," answered the thistle, "for he walks always in the byways without pausing to rest. He would not tarry in a rich man's garden even for the sake of your fragrance, because as he goes he searches out another aroma — that of the wounds of men."

But neither the lily to whom he is likened, nor the rose of Sharon which he plucked as a child upon the hills of Nazareth, nor the proud aristocratic gardenia, wished to become wayside flowers. So like the prominent men and the worldly women who refused to follow him through the parched fields, they remained without knowing Christ.

-Adapted.

Contributed by T. Negoro.

From the News Bulletin of Scripture Gift Mission

EXTRACTS FROM LETTERS TO TORONTO OFFICE:

From British Columbia:

"A soldier, not long converted, Ukrainian, is most anxious to possess a Bible in his mother-tongue; or, if that is not available a New Testament. He has a most sincere hunger for the WORD, and believes that God led him into the army to be saved. He desires to become a Missionary to his own people, should God so desire. He is taking a Bible Correspondence Course with that end in view. Could you secure a Ukrainian Bible or testament for him please? He is constantly studying the Scriptures in English and it is becoming more wonderful to him with each reading but he would like a Ukrainian copy."

(Needless to say we sent him our beautiful edition of St. John in Ukrainian - and later, through the kindness of a Ukrainian Pastor in Toronto, we got him, as a favor, a complete Bible in his own language. Pray for this man.)

HEALTH FOR EVERY DAY

By Dr. Helen McMurchy C.U.E. National Immunization Week September 10 — 16, 1944.

EVERY DAY

You know there are a great many things that you have to do every day. Nobody knows that as well as mothers and fathers. Everybody has to have three meals every day and 8 or 10 hours sleep every night. You may have washed your face and hands yesterday But you will have to do it again today. And not once or twice either, but whenever it is needed. It is the same about keeping well. You may have been quite well in 1944. But what about 1945?

Doctors and Nurses and Dentists, Mayors and Aldermen and Members of Parliament — Teachers and Inspectors and Superintendents — all have to remember that if we are to keep well we have to prevent disease

Toxoid prevents diphtheria. Doctors and teachers and Health Officers know that well and most of our citizens know it too. The right time to give the toxoid treatment is when a child is about 6 months to one year old. If it has been neglected then, certainly the toxoid treatment must be given at once when the child enters school. It saves the child from the danger of diphtheria Children who have had the toxoid treatment during the first year of life should have the treatment repeated once, when they reach school age. Children who have not been protected against diphtheria are in danger of it themselves and they endanger others

Many Canadians know all this well. But there are many who do not. For their sakes and for the sakes of their children and ours, the National Health League of Canada has established and will carry on this month National immunization week from Sept. 10 to 16.

Other diseases can be prevented in somewhat the same way as diphtheria. Whooping cough, scarlet fever, small pox and tetanus or lock jaw can all be prevented by immunization. The plan is simple. It is safe. It does not hurt more than a pin prick. You should help it by your influence and example

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік V. Число 10. ЖОВТЕНЬ 1944 OCTOBER. VOL. V. No. 10

ХРИСТОС — ПРАВДА

Рече йому Ісус: Я дорога й правда, й життя: ніхто не приходить до Отця, як тільки мною. — Йоанна 14:6

Це твердження Христа ("Я правда") обхоплює не тільки сферу духово-релігійного знання і дорогу спасення, але усе те, що ми можемо назвати правдою в житію. Тому поза Христом повне і суцільне знання правди є неможливим. Лише коли ми пізнаємо усе через Христа тільки тоді правда може визволити нас з неволи

Ненавірені можуть знати правду частинно по відношенню до світа,. Вони можуть знати факти математики, хемії, фізики і т. і., але навіть це знання є затемнене і уривочне, змішане з блудами і фальшивими уявами. Правда, що її яне світ є чисто фізичного характеру та представляє хаос несполучених фактів і уривків.

Світ неспосібний похопити правду чи знайти її. Розум людей в світі, як вченних так і невчених є заслілений гріхом і неправдою. Людина стратила спосібність ясно думати. На процес думання кожної людини впливають її почуття, що є перекривлені неправдою і вони ведуть людині знайти обективну правду навіть в найменших річах. Те що вони знаходять і звуть знанням і правдою є лише частинне знання, завжди знечищене їх симпатіями і антипатіями. Кожний з знавців правди має неперед усталений погляд на те, що є правдою, цей погляд завжди диктується бажаннями серця. Коли ці знавці шукають правди в фактах життя і природи і коли факти протирічать їх поглядам, вони або ігнорують їх, або силоміць пристосовують їх до своїх схем. Історія знання повна таких прикладів. Коли в початках минулого століття метеор впав близько великого міста во Франції. Міський голова і радні з іншими громадянами склали протокол з своїми підписами і послали його академії наук в Парижі. Учені тоді не вірили, що з неба шось може падати. Тому вони відписали голові міста і горожанам, що академія наук дивується, як такі поважні люде змогли обстоювати таке марновірство, що протирічить модерній науці. До падіння людини розум її не був ще заслілений і людина знала правду во всій її сукупности, по падінню розум стратив вдібність бачити правду в її цілости. Бо тепер ми вважаємо лише від части. Адам зараз же по падінню довів своїм падженням цю неспосібність людини в гріхі похопити правду Адам знав дуже добре, що від Бога сховатись неможливо, і все ж знаючи це, він пробує сховатись, бо йому хочеться сховатись. Тут ви бачите як перший раз в світі бажання бере силу над знанням правди і розумом Це повторюється до наших днів во всіх галузях людського шукання за правдою. Людство знає певні факти, але не робить з них відповідних висновків, бо воно хоче зовсім інших, і тому старається сховатись від Бога, ще і досі, за всякими фантастичними теоріями, аби лише втікти від вимог логики, котрі кричать про існування Бога. Тому що вся правда міститься в Христі, вони лишають самих себе в темряві, відкидаючі Його. Досліджуючи ви знайдете, що нема а ні одного питання на світі, на котре б вчені і невчені немали б багато протилежних відповідів, при чому кожний твердить, що його знання будується на фактах. Людство абсолютно неспосібно знайти правду само без Христа. І це є правдиво не тільки до справ духових, але торкається також до усього людського знання в цілому.

2. Ми можемо порівняти Христа до засклепа в арці. Кожний з нас бачив як збудована арка чи склепіння. Те що склепіння в арці не падає на голови людей, що проходять під ним, залежить на центральний камінь в котрий впераються каміння з одного і другого боку. Треба лише вийти центральний камінь-заскпен і вся арка (склепіння) розвалиться. Ви будете мати тіж самі камінця, але розвалені, хаотичною купою. Але коли скласти їх так, що їх равом тримає заскпен, ви будете мати чудову будову. Христос є заскпеном усієї правди, доки світ не прийме Його, знання світа буде подібне купі каміння. Ми можемо Христа як Правду прирівняти до сонця в сонячній системі. Поки сонце на місці, ми маємо перед собою повну краси і точности систему. Планети в їх місцевих кружіннях і Евангельських Христіян.

В порівнанню з католиками українського походження, українці протестанти складають одну сему частину загальної кількости католиків і одну третю частину загальної кількости укр. православних. Українські евангеліські складали в 1941 році приблизно 12% усього українського населення в Канаді, інші релігійні переконання, що знайшли місце серель нашого народу носять дуже різно манітний характер. Наприклад знайшлось серель українців два, що подали своє релігію як Конфуціанство, знайшлось також два жидівського визнання.

Такі групи як Мормонів, Бібліянців, Адвентистів та насліду вателів Конфуція ми перечислюємо до Католицької і Православної групи, бо в решті решт поміж ними більше ідеологічної близости ніж це показується на зовні.

Те що вони завзято один одного не поборюють, є лише додатковим доказом їх споріднености, бо найгірші змагання повставали найчастіше поміж близькими родственниками. У всяким разі було б величезною помилкою приєднювати їх до протестантів. Ця група нараховує серель українців в Канаді біля 2,000 наслідувателів.

Український баптиський рух має найбільш прихильників на Заході. На Сході нараховується ли-

(Продолження на ст. 2).

ЧИСЛО УКРАЇНСЬКИХ ЄВАНГЕЛІКІВ В КАНАДІ

Останій перепис в Канаді кидає цікаве світло на поширення евангельського руку серед українців в Канаді.) Багато з українських евангеліків думають, що число протестантів середь нашого народу в Канаді зовсім мале. Перепис доводить зовсім інше Згідно-перепису 1941 року в Канаді було 23,942 українців, котрі мали досить евангельської свідомости щоби записатись протестантами. Ця група складається з усіх тих деномінацій, котрі є обеднані в Соборі Українських Євангельських Церков Канади і Заучених Держав. Перше місце по числу займають українські громади і окремі члени Злученої Церкви, що нараховують 9,438 визнавців. На другім місці стоїть Англіканська церква, що нараховує 3,119 членів української національности. На третім місці стоять пресвитерські громади і окремі члени в рідних місцевостях, що начислюють 2,914 визнавців. Від так приходять українські баптистські громади з членством, що сягає 2,537. Решта припадає на Лютерян, Менонітів, П'ятдесятників, Армію Спасення і Евангельських Христіян.

(Продолження на ст. 2)

ХРИСТОС — ПРАВДА

(Докінчення з ст. 1).

Всі плянети лишаться, але все змінюється в часі і темряві і в тім хаосі нічого не можно буде знайти або розібрати. Христос є сонцем усякого знання і правди без Нього, уривочне знання може мати місце, але воно не зможе визволити людей з їх неволи. Про це Писання каже: "А путь безбожників темна темрява, вони не знають, де їм доведеться спіткнутись". Припов. 4:19.

4. Коли ж людина приймає Христа як дорогу, коли ми пізнаємо Його як Правду, тоді та непроглядна темрява, що оточує нас в світі зникне і ми зобачимо світло неприступне. Ми пізнаємо усю правду в першу чергу по відношенню до:

а) самих себе. Вся наша гордість зникне. І фарисейське відношення до правди зміниться на відношення митника про котре оповів Христос. Тоді ми пізнаємо, як це пізнав апостол Павло що: "Що вірне це слово і всякого приняття достойне, що Ісус Христос прийшов в світ спасти грішників, між котрими я перший". Нашим найбільшим змаганням буде питання". Як людина може оправдитись перед Богом"? бо ми знатимем дуже добре, що своїми силами ми цього зробити не можемо, які б дорогі і способи ми не пробували.

б) Ми пізнаємо правду що до Бога. Ми пізнаємо, що Ісус Христос був втіленим Богом. Ми знатимем, що Бог ненавидить гріх і не лишить грішника без кари. Ми знатимем, що "страшно впасти в руки Бога живого". Але ми пізнаємо в той же час, що в своїй любові до нас, Бог вилив свій гнів на свого Сина замість нас. "Ві ми його ранами оздоровлені".

в) Тоді усе хаотичне і розкладне знання світа, стане стрійним і зрозумілим. Фактом є що найбільш визначні вчені усіх часів, котрім людство завдячує поступом, були ті що знали і вірили в Христа, що він є Правда: Паскаль, Пастер, Ісаак Ньютон, Фарадей, Коперник і інші.

5. Уривочне знання світа не принесе користі для духового життя людини. Яка користь людині з його знання в пеклі. Знання, що в світі, не зможе ніколи визволити людини навіть від того, що є в світі. Ніяке може дуже добре знати про всі наслідки пияцтва і все буде пити. Є доктори, що займаються піянтвом, які піяки знають дуже добре, що це їм шкодить, як так само і курці, і все ж знання цього зла не може визволити їх від поганого налогу. Лише Христос може визволити нас від гріха, зла і нещастя для життя вічного. Він каже: "І зрозумієте правду, і правда визволить вас".

К. С.

ЧИСЛО УКРАЇНСЬКИХ ЄВАНГЕЛІКІВ В КАНАДІ

(Докінчення з ст. 1).

ше 748 баптистів українського походження.

Пресвітерська церква напрягти найсильніша на сході та половина усіх пресвітерян українського походження знаходиться в полудневім Онтаріо. Українці злученої церкви росподілені більш менш рівномірно по цілій Канаді ,а той час як Англіканська має найбільше прихильників серед українців в північнім Онтаріо.

Ці українські протестанти є національно сидомі, бо інакше не реєстрували б себе українцями і з тої же час вони без сумніву розірвали на все з марновірствами ритуалістів ,і одверто виступили як сидомі евангелики. Як що ви пригадаємо собі, що якихсь сорок років тому назад про українських евангеліків ніхто нічого не чув, то відразу стає наочним незвичайний зріст евангельського руху серед нашого народу. Бо всі ці евангелікі це бувші православні і католікі, що їм Бог поміг визволитися з темноти і ірма на волю дітей Божих

Дехто може спитати чому така велика кількість українських евангеліків в порівнянню до свого числа, бере малу участь в громадськім житті. На це є три причини. З одного боку рух є молодий і скорість його зросту майже нівечить весь час у активних братів на евангельську працю. З другого боку во всіх українських організаціях католікі і православні з своїми політичними провідниками створили блок і стараються усунути протестантів де надруковна ціла Біблія в українській мові. Підготовляється спільний для всіх укр. евангеліків співаник, та приготовляється новий переклад Святого Писання. Перед укр. евангеліками стоїть величезне завдання та велика праця і тому є конечним щоб кожний укр. евангелік в Канаді і Зл. Державах підтримав працю Собору.

Ритуалістичні провідники суспільно не співпрацюють з протестантами. Одним з їх провідників запевнив представника евангельської церкви, що вони в своїй організації трактують протестантів нарівні з іншими укр. церквами. Він навіть обурився на думку, що його організації мають якесь порозуміння з ритуалістичними церквами. Цей провідник запевнив, що вони радо зобачать укр. протестантів в своїх організаціях. Того ж самого тижня на закритих сходах своїх членів цей партійний провідник на пальцях показував присутнім, що вони як українські можуть належати лише до католицької, або православної церкви. Як це називають ритуалістичні провідники ми незнаємо, але у евангеліків це називається ліцемірством.

Бачучи подібне відношення укр. протестанти не спішать приєднуватись до подібних організацій, тим більш, що час за нами. Ми можемо почекати і пізніш, що близько той час коли наш нарід буде мати в більшості провідників евангельського визнання. Українські евангелики незалежний нарід, що любить думати сам за себе та не стерпить, щоб хто небудь показував йому на пальцях, до котрої церкви він має ходити.

Важним недостатком евангельського руху в Канаді був брак організації. Роспорошена сила, неважно як чисельна, матиме все малі суспільні впливи. І духова праця і значіння можуть бути величезної ваги, проте громадські впливи такої групи будуть все невеликі.

Зрозумівши цей дефект провідники укр. евангельського руху, на історічнім зїзді в Торонті 1943 р. створили Собор Українських Евангельських церков в Канаді. Цей Собор обіймує усі українські евангельські деномінації в Канаді і Злучених Державах.

За короткий час Собор мав поважних успіхів в праці обєднання українських евангеліків. На заході Собору в неділю буде надруковна ціла Біблія в українській мові. Підготовляється спільний для всіх укр. евангеліків співаник, та приготовляється новий переклад Святого Писання. Перед укр. евангеліками стоїть величезне завдання та велика праця і тому є конечним щоб кожний укр. евангелік в Канаді і Зл. Державах підтримав працю Собору.

Зновну представники ріжних українських угруповань робляючи проголошення в імені "усіх" українців в Канаді повинні все помітати про існування 24,000 українських евангеліків, що творять групу з відмінним світоглядом.

Так само, як що дискримінація-не відношення світських укр. часописів не зміняється по відношенню евангеліків, то безперечно буде на часі видання в Канаді українського евангельського часописа, котрий дідав би виключно з світськими проблемами.

З евангельської точки зору, такий часопис омиває деномінаційні ріжниці задовольнив би потребу тисяч українських евангеліків в Канаді, що тепер принушені передплачувати часописі, котрі стаються до них, як що не з ворожнечо, то з повною байдужістю. Це є питання над котрим повинна зупинитись Екзекутива Собору в найближчій будучині. Такий часопис на початок міг би мати не менш семи тисяч передплатників, як щоб усі укр. деномінації погодились створити спільну листу на підставі тих передплатників, що вони мають, як читачів своїх відділових часописів.

ПРОДАВ СВОЇ КРИЛА

Як будуть надити тебе ледачі люде, не слухай їх. Припов. 1:10

Причин до руїни багато. Неуважання річей, що ніби здаються маловажними, є найчастіше причиною нещасти. Коли я був малим хлопцем моя мати оповідала мені про пригоди лиса і жайворонка. Оповідання було в формі поеми. Жайворонок любив їсти хробаки, але знайшов, що їх не так легко відшукати. Одного дня він зустрінувся з хитрим лисом, котрий мав підступний, але вигідний для себе план обмінювати хробаків за піря. В поемі лис запрошує

Хто купить? Хто купить?
У всяку погоду і зміну
Даю смачних хробаків
За піря пташине в заміну.

Молодий жайворонок думав: "Я маю багато піря, куплю собі одного або двох хробаків". І купив. Але того самого дня здавалося, що він немів злітати так високо як раніш. О! ужва, думав він. Слідуючого дня знову появився лис з своїм закликом:

Хто купить? Хто купить?
На вибір для рїжних птахів.
За піря пташине в заміну
Продаю смачних хробаків.

Знову жайворонок купив пару хробаків. Пізніше знову і на кінці, коли він хотів злітіти він лише міг пісочити, але зараз впав і убився.

Завжди потім, старші птахи, коли вчили літати малих пташенят, брали їх на цвінтар, що був в полі. Там стояв маленький памятник, а на нім був написаний вірш

Тут жайвір лежить нерозумний,
Нїй притихне всяк птах,
що співа.

Він продав свою волю і крила,
Щоб купити собі хробака:
Чи ти брате не обминаєш чудових дарів Божих за хробаків життя цього?

С.С.Т

НЕБЕЗПЕКА МІШАНИХ ПОДРУЖ

Г. ПОДОРОЖНИЙ

Подорожуючи, ми можемо багато знайти нового і цікавого. Можемо багато навчитися з життя, що повно шодених клопотів домашніх, державних і всесвітніх.

В моїй подорожі, одного разу я зайшов до одної хати і побачив тут кількох осіб. Не знаючи про що вони говорять, я попросив їх, щоби вони мені сказали про що вони так повільно розмовляли. Одна з цїх осіб молода женщина сказала мені: "Ми говоримо про молодих хлопців, як вони хитро обминають молодих дівчат, і роблять молодих дівчат невільниками. Ми говоримо про загальне молоде супружеське життя."

Одна поважна молода женщина євангельського вірування почала оповідати про своє молоде життя, про свого молодого чоловіка.

Прошу послухати її. "Цей мій молодий чоловік, як був парубком хотів зі мною подружитися, і почав до нашої хати приходити. Він добре знав, що я належу до укр. Євангельської церкви, сам він належав до Римської церкви. Він був хитрий, але я цього не знала. Він почав приходити до нашого молитовного дому на Єван. Богослужения і хвалив нашу церковну працю, чужові пісні, проповіть. Всьо йому подобалося, бо він сьнобов

Коли приїшов час брати шлюб, то він пішов там де я хотіла, до проповідника Злученої Церкви.

В кілька хвиль по шлюбі було в нашім молитовнім домі Богослужения. Я прошу мого чоловіка, щоби він і він пішли до церкви, а він почав мені казати, що він не піде до тої церкви де я хочу ходити.

Тут вже починаються клопоти, а сатана радується, що починає розбивати наше молоде життя. Прийшла друга Неділя і він каже мені, щоби я пішла з ним до римського костела, бо він хоче там бути, бо його мати там ходить. Одного разу я його послухала і пішла разом з ним, але як увійшла до римського костела, то я була вдивована. Я тут побачила всякі виробленні статуї, а перед ними горять свічки. Мого чоловіка мати підходить до одної статуї з гіпсу і починає бити поклони, цілувати, молитися. Я подумала от певно це його мати робить між нами великі клопоти.

Римський піп — чи ксьондз — обернувся до нас спиною — і щось там відправяє не розуміємо мені мовою. І що я дальше побачив, що піп, як пічне на одно коліно вкланяти, так тоді всі присутні так само роблять. Це для мене було дивне, бо там хрест, молоді прийшли блище до тетрапода перед "райським" дверима. Але я зауважив, що на землі стоїть повне ведро води. Священник сказав перше молодій кликнути на що не вникнену підлогу і почав що молодий другий раз хреститн. Молода не знала, що з собою робити. А свящ. говорить: "Хрещається раба" і т. д А далі свящ. понамазував молоду "святим" елеєм, молода не знала, що він робить, бо у вірующих цього нема. Потім що рабіноє дома. Бачите, що мій молодий чоловік зробив. Тепер ми не жиємо, а мучимося, в нас мізерія, клопоти, в нас нема мирного духового життя, бо я вихована в євангельській дусі, а мій чоловік у костелі. І коли Господь нам не поможе обєднатися до більшого духового життя, то ми пропащі і наше життя розбите, покаліченне. Моліться за нас, сказала молода женщина до своїх приятелів, що би Бог через Христа Ісуса приїшов до нашого молодого життя і обєднав нас, злучив нас і поставив нас на правдиву дорогу."

"Чи ще маєте більше, що сказати?" запитав я у неї".

"Я маю багато що говорити, але можливо що хтось між вами має так само що сказати."

Ми повикликали і помолилися за молодого чоловіка, за родичів і за всіх молодих стражденних людей, щоби Господь допомігі злучити всі молоді і старі люди до вищого духового і правдивого життя.

Тепер прошу, послухайте мене подорожуючого чоловіка, бо я в своїй подорожі багато бачив і чув. І ти молода женщино молися, говори до свого мужа з поважностю, і може Господь пішле Свого Святого Духа, і відродить його до нового більшого духового життя, і тоді з вами буде перебувати наш Провідник Христос. Живий Христос, а не мертва фігура. Тепер я оповім вам повязки приятелі, послухайте мене — з уважностю, і почуєте про другі клопоти і страждання. Одного часу я переходив через одну кольонію, і почув що один молодий хлопець православного виховання буде брати шлюб з дівчиною, що її родичі належать до баптистів. Тоді пішов я до прав. церкви і побачив багато зібраних людей. Наші укр. рїжняться в своїм вірованіях, але як є шлюб, або похорон, то вони любять прийти і брати участь. До цієї прав. церкви приїздить молодий з молодою, приходимо до середини церкви, на дворі дзвони трохи не поробивають ся, але завтересоване, все чеє, як буде брати шлюб невірующий з віруючою.

Прав. священник вбраєся в ризи, в руках великий деревяний

(Продовження на ст. 5)

Неможемо жити запереченнями

(Зятто з книги Стамлея Джонса "Абайдант Лайф". Друкується на окремій доданій видавцїв).

5 Мойс. 32:20, Жид. 10:38-39, Марка 4:40,11:22.

Ми бачили, що коли ми губимо Бога, тоді зникає моральна основа нашого всесвіту. Апарат, що усталює міру нахилу до обману (лай детектор), показав, що лише 3 відсотки службовців в великих склепах чесні своїм характером, що лише 5 відсотків скарбників в банках (телерс) знайдено чесними, коли небуло зовнішніх способів відкрити обман

Нехай ми припустимо, що відсоток чесних людей в двічі більш ніж як показує цей апарат (лай детектор), все ж нарід, що існує на цій малій кількости моральних запасів, надуживає свої сили та наближується до морального банкрутства. Перед війною кошта злочинів могли б сплатити наш державний борг за два роки. Наші моральні основи гинють. Ми мусимо повернутись до Бога. Чи ми можемо?

Я думаю, що ми повернемось, бо мапів-боги, котрі заступили місце Бога зраджують нас. Як що розум не приведе нас до Нього, тоді розчарування може пригнати нас до нього, або смуток може ще "кинути в його обійми". Але чи є надія розумної віри? Чи ми можемо вірити за згодою усього свого єства, включаючи наш розум? Я думаю, що можемо, бо ситуація проясняється для модерної людини.

Модерна людина починає бачити, що він неможе жити, як він колись думав запереченнями віри інших людей. Покоління людей, що жили запереченнями скоро-самі розчарувались своїми власними розчаруваннями. Вони мали "три насмішкі для усього і три радісних клича для нічого". Та вони скоро вичайшли, що вони немогли жити насмішками, життя насмішками логана пожива.

Як щоб ми приходили до стола кожного дня та поглинувши прирізливо не поживу йшли б геть, ми могли б перебути якийсь час з цїм прирізливим відношенням, але лише якийсь час. На кінці, голод мучив би нас і примусив признати їжу і поступати згідно нашому призначню. Одночасно фізично і духово ми є позитивної істоти і неможемо жити запереченнями. Ми неможемо жити на "ні", ми мусимо жити на "Так". І це має бути Богом, або воно нас зрадить.

Будучина світу, є в руках віруючих, бо невірующі неможуть чинити. Вони терплять від "параліжу аналіза". Вони можуть лише заперечувати.

(Далі буде)

"ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"

Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.

Передплата на рік в Канаді і заокеанськом $1.00 Окреме число 10 ц.

М ФЕСЕНКО—РЕДАКТОР

Адреса редакції
506 Ossington Ave.

Toronto 4 — Ontario

Типом Рівш, Торонто

Поганські основи модерного католіцізму і православ'я

(Взято з С. С Таймс)

Ритуалістичні церемонії, як це нам разу видно, були перебрані від примітивного поганства Їх як би було нерезано безпосередньо від жрецтв старого Риму жрецьком нового **Риму.**

Поганське походження кадила.

Поганські алтарі рідко коли згадуються старозавним без того, щоб вони не додали, що на них кадилося В деяких з великих божниць було багато алтарів і ними здіймався дим кадила Так Вергілій описує храм Пафійської Венери і пише що з соток алтарів цього храму здіймався дим фіміаму (кадила).

Перші христяне ніколи не зуживали кадила і цей звичай був остільки протинний тім, що коли поганські судді хотіли напевно осудити христянина, вони наказували йому кинути хоч зернятко ладану в кадильницю на алтарі.

Більшість волла краще смерть ніж цей акт ідольства За часів Християнський імператорів казнення в храмах разувалось найпевнійшою ознакою поганства Імператор Феодосій видав наказ, що кожна хата чи будинок в котрім кадилося, мали бути сконфіскований.

В ритуалістичних церквах звичайно маленький хлопець у стихарі прислуговує священикові з кадильницею Так само на стародавних барельєфах ми все зобачимо хлопця в білим **священику** одязі, що прислуговує жрецеві в маленькою скринею в руках, в котрій трималося кадило.

Свята вода.

Чаша для святої води при вході в католицькі церкви, так само зужиналися в поганських храмах При вході в поганські храми можна було зобачити чашу (аквамінарум) з святою водою Ті що входили до поганського храму, кропили себе цією святою водою Краєз подарував дві таких чашм (чи то миски)) для храма Дельфійського Аполона Одна була золота а друга срібна Звичай кропити себе святою водою був необхідною частиною поганського обряду і при ексекомунікації жрещі заборонили такому кропити себе святою водою. Свята вода поган так само як і римської церкви мала в собі сіль. Вінок котрим кропилося людей (асперсоріум) в поганських храмах виглядає так само, як ті котрими кропиться людей тепер, як це показують барельєфи на гробах.

Імператор Юлиан Відступник менавидів христіян і наказав, щоб уся пожива на базарах була покроплена поганською святою водою, він знав дуже добре, що христіяне скорше вируть з голоду йж торкнуться такої посвяченої поживи.

Мідлетон говорячи про чудеса, що приписуються святій воді модерних римлян цітує з "Фасті" Овіда: "О люде, що їх легко обдурити, як можна думати, що набить цілий потоп води зможе коли небуть змити кроваву пляму"

Мідлтон порівнює кропління коней святою водою при церковних забавах до посвячення коней в монастир святого Антонія в Римі Це відбувається в Січі,коли священикі зодягнені в стихарі кроплять святою водою сотки коней при дверях церкви.

Свічки.

Отець Лактаний пише про поган своїх часів: " Вони засвячують свічки Богові, як би він жив в темноті. Чи вони не заслуговують, щоб їх рахувалося за божевільних, коли вони приносить свічникики до автора і дателя світла?"

В збірці стародавних надписів ми знаходимо багато прикладів жертв від окремих осіб замп і підсвічників для алтарів богів.

Різні приноси.

Стародавні поганські алтарі були обвішані всілякими дарами і образками, що репрезентували

Специально були заповнені такими дарами божниці Ескулапа бога медіцини Полідор Вергілій пише про цей звичай: "В такий самий спосіб тепер ми жертвуємо в наших церквах невеликі фігурки з воску. І так часто, як ушкоджено яку частину тіла, ми зараз приріжемо щось одному з святих. Коли одужаємо, ми жертвуємо воскову руку або ногу, що були.

Сумлінний чоловік буде питати, чи в цим ми наслідуємо марнозирств наших предків" Мідлтон твердить, що Рим робить ідольство, на котре перші христяне дивилися як на найбільш криміальну частину поганства, голівною частиною свого поклонення Він описує святій образ Лорето: "Його лице є чорне як у мурина і в цім подібно до цоліи поганської старовини, що їх поганські письменники описують як чорні від постійного диму з кадила і свічок."

Перебрали поганські божества.

Поганські божества були перехрещені церквою, та тепер виступають як христіянські святі. Мідлтон пише: "В церкви Св. Агнеси вони показали мені стародавню статую молодого Бахуса. Тепер він під новим ім'ям і з деякими змінами в одязі прийняв поклонення як христіянська свята".

Зміни в іменах робилося так невдмітно, к це тільки було можливо Римський храм Аполона уступив місце церкві Са Аполінарія Храм Доброї Богині (Бона Дея) тепер присвячено Мадонні. Там де колись був храм Марса тепер стоїть церква посвячена Мартіні з надписом: "Марса завдяки вигнано, Марина (дівчина мученниця, приймає тепер це поклонення, що йому віддавалося"

Загально кажучи Пантеом присвячений Зевсові і іншим богам, був знов присвячений папою Бонифацієм IV Діві і всім святим

У підніжа Палатината поміж Форумом і Великим Цирком, на місці де як каже легенда вовчиця годувала Ромула, стоїть маленький круглий храм. В нім стоїла статуя вовчиці В часи поганства матері вірили, що їх немовлята можуть знайти там силу з здоровля Цей храм було перетворено в церкву Теодора, але звичай приносити дітей до храму лишився на протязі століть.

Модерні великі хрести при дорогах, заміняють стародавні дерева, що на них так само вішалися всілякі приноси Релігійні процесії стародавного Риму цілком подібні до теперішніх римських процесій Жреці в стихарях з воскомвику свічками в руках несли Тензу (образ бога), за ними йшли молодики в білих льняних стихарях, співаючи пісні в честь бога, котрого свято вони відправляли

Рим не так давно мав багато образів, що плакали, або стікали кровю В одним місці не робив образ Діви, що докорив Папі Григорію за те що він пройшов мимо нього недбайливо, в іншим місці роспяття, що промовило до Св. Бріджета, там знову статуя мадонни, що похвалила побожність своїх поклонників

Таке саме робили і поганські статуї і образи а старозавнім Римі Наприкпад статуя Фортуни два рази промовила і позвалила жінок, що присвятили їй храм. Статуя Аполона як подає Лівій, в випадках коли наближалося яке громадське нещастя плакала три дня і три ночі без перерви І до сьогодня католикі і православні мають образи Христа і діви Марії, що так само плачуть

Стародавній Рим мав так само храм побудований в честь статуї, що почала стікати кровю, коли її ударив хулитель В храмі Джуно усі статуї могли пріти кровю В Римі показується колиска Спасителя кожного Різдва в церкві Са Марії Великої І так без кінця.

Інші краї в котрих поширився католіцизм не уступали Римові в цих дивах. Так в Мексіко в одним храмі священик показував людині в цілинці шось темне, казав, що це єгипетська темнота, котра була в Египті за часів Мойсея. Біда лише в тім, що ця темнота не тримається цілинки, але поширилась

ЩО Є НАЙГІРШИМ

Ісмує переказ про те, як перед сатаною здавали рахунок його службові духи що він послав Їх на землю. Один прийшов і каже: Я бачив в пустелі караван, в якому йшли христіяни Я нагнав на них сильного вітра й засипав Їх піском, під котрим вони загинули разом з верблюдами. "Ти не досягнув нічого", сказав йому сатана: "Душі їхні спаслися". Прийшов другий з докладом і каже, що він бачив корабель в чистому морі, котрим, плили місіонарі, щоб наверунти поган "Я счинив бурю і затопив корабель зо всіма, що на ньому знаходилися " "І ти трудився надармо; ти не наверунв душ місіонерів", відповів сатана. Тоді виступив дух третій, злобний і завяв, що на протязі сьоми років намагався збляхнити христіян, шануваття одно одного Тут вже ми маємо ріжницю Ми перше маємо любити Бога, бо наколи ми більше будемо любити себе, то ми не будемо любити Бога Христа нашого Спасителя Ось бачиш — ти взятий і вихований в (немовлятинний церкві, а ти ніколи не є Христовою церквою, але римською Чому я маю йти до Марії, або других святих, коли серце мого Спасителя готове вислухати мене в кожнім місці? Чи ми можемо йти до Марії, щоб вона прошала нам наші щоденні гріхи, як вона сама потребує Спасителя? Ми маємо про це написано в Святім Письмі. Величає душа моя Господа, скаже Марія і зрадувався дух мій в Богі Спасі моїм Луки І 45, 46 47.

Так ти бажаєш подружитися з нею, але твоя церква учить, що ти мусиш отець і мати не є подружені, так само і ми як би подружилися з нашого пастора, так само твоя церква не признавав нашого служства Наколи би ти оженився взяв шлюб у нього пастора, то найпізше твоя церква хотіла б, щоби ми знов підтверджували, або затали нашу присягу перед нашим попом А далі твоя церква каже, що коли би ми мали діти, вони би були не правного лоа і не були би спасені Наші діти мусіли б бути хрещені через тих римських попів.

Тепер що я хочу тобі сказати молодий хлопче, що я вірую в Ісуса Христа, як мого спасителя. Я хочу далі йти за його слідами, служити йому, і любити його, що Він перше полюбив мене і дав своє життя за моє життя !

Наколи я полишила б його любимого Спасителя, то ніби мала великий гріх. Моя Библія сказала б мені, що я пішла на блудну дорогу життя. Мій Христос Спаситель перестав би мене любити і бути моїм провідником, тоді я би стала церковною невільницею, я би продала, або заміняла світову марницю за найдорогоцінного мого Спасителя.

Так довго я не буду відвертатися за тебе і не будемо разом жити, доки ти не народишся звиш, доки ти не приймеш мого Спасителя Ісуса Христа за свого Спасителя, доки ти не полишиш поклонятися церковним ідолам, а будеш поклонятися Богу Духом і правдою Мій будучий чоловік має принати Христа, уповати на Христа, надіятися на Христа, а не на церкву

Наколи ти мене послухаєш, відродишся на ново і не будеш церковним ідолам поклонятися, повірш в Ісуса Христа і приймеш Христа, як свого Спасителя, тоді ми можемо прийти до приятельства і жити разом Я мушу бути слухняною Христові і не здучатися з тобою, як Библія учить нас не зходитися з невірними

А тепер до вас всіх молодих евангелських дівчат Уважайте! Уважайте добре, не віддавайтеся за невірника, щоби він тримав вас в неволі і темноті Уважайте!

Наколи Бог привів нас на цей чудовий світ, то ми маємо дякувати Господові і нашім любимим родичам, що нас так гарно виховали і привели нас до Христа нашого Спасителя Не мнийбо своє життя за що не будь і як не будь.

Світ є широкий, ми маємо в нім світі багато доброго і багато злого, ми повинні навчитися і розрізняти що добре, що шкідливе, що любиме, що правдиве вірне, того триматися і пізнувати ти Не дивіться на поверховий красоту тіндини, але пізнайте людське серце, чи не сидить там язиєть Христа сатана?

Христос є нашою дорогою й правдою й життям, живими духовиш хлібом, годуймося цим духовим хлібом Нехай Христос Ісус наш Господь буде нашим проводником і потіхою Уважайте, пильнуйте, ви ж любі знаючи вперед, бережіться, щоб у вас не зведено блудом безбожних Пильнуйте, бо противник наш дивол, як лев рикаючий, ходить, шукаючи кого пожерти. Уважайте на павуків в світі, що хотять нас зробити невільниками Уважайте

HU. 9282

ГАРІ Р. РАНКС КО

Погребники

455-57 Кінг Ст. Вест., Торонто

Телефони:

Оф. WA 5870; Дом. RA 6063

НЕБЕЗПЕКА МІШАНИХ ПОДРУЖ

(Докінчення з стор. 3)

що вона оповідає Й одного часу побачила молодого хлопця і він почав до мене поважно говорити Він сказав мені, я люблю тебе і я бажав, що б ти зі мною одружилась. Молода відповіла: і я люблю тебе, але кожна хвиля нашого будучого подружа є під загрозою, тому, що між нами стоїть перепона релігії. Я не можу брати, що не будь, я наперед хочу тобі сказати, що Господь Ісус Христос значить для мене і тому це моє вірування робить різницю між нами

Я хочу тебе запитати, кого ти найбільше любиш? На кого ти найбільше уповаєш? Коли ми подружимося, то ми маємо любити, шанувати одно одного Тут ще ми маємо ріжницю Ми перше маємо любити Бога, бо наколи ми більше будемо любити себе, то ми не будемо любити Бога Христа нашого Спасителя Ось бачиш — ти взятий і вихований в (немовлятинний церкві, а ти ніколи не є Христовою церквою, але римською Чому я маю йти до Марії, або других святих, коли серце мого Спасителя готове вислухати мене в кожнім місці? Чи ми можемо йти до Марії, щоб вона прошала нам наші щоденні гріхи, як вона сама потребує Спасителя? Ми маємо про це написано в Святім Письмі. Величає душа моя Господа, скаже Марія і зрадувався дух мій в Богі Спасі моїм Луки І 45, 46 47.

Так ти бажаєш подружитися з нею, але твоя церква учить, що ти мусиш отець і мати не є подружені, так само і ми як би подружилися з нашого пастора, так само твоя церква не признавав нашого служства Наколи би ти оженився взяв шлюб у нього пастора, то найпізше твоя церква хотіла б, щоби ми знов підтверджували, або затали нашу присягу перед нашим попом А далі твоя церква каже, що коли би ми мали діти, вони би були не правного лоа і не були би спасені Наші діти мусіли б бути хрещені через тих римських попів.

Тепер що я хочу тобі сказати молодий хлопче, що я вірую в Ісуса Христа, як мого спасителя. Я хочу далі йти за його слідами, служити йому, і любити його, що Він перше полюбив мене і дав своє життя за моє життя !

Наколи я полишила б його любимого Спасителя, то ніби мала великий гріх. Моя Библія сказала б мені, що я пішла на блудну дорогу життя. Мій Христос Спаситель перестав би мене любити і бути моїм провідником, тоді я би стала церковною невільницею, я би продала, або заміняла світову марницю за найдорогоцінного мого Спасителя.

Так довго я не буду відвертатися за тебе і не будемо разом жити, доки ти не народишся звиш, доки ти не приймеш мого Спасителя Ісуса Христа за свого Спасителя, доки ти не полишиш поклонятися церковним ідолам, а будеш поклонятися Богу Духом і правдою Мій будучий чоловік має принати Христа, уповати на Христа, надіятися на Христа, а не на церкву

Наколи ти мене послухаєш, відродишся на ново і не будеш церковним ідолам поклонятися, повірш в Ісуса Христа і приймеш Христа, як свого Спасителя, тоді ми можемо прийти до приятельства і жити разом Я мушу бути слухняною Христові і не здучатися з тобою, як Библія учить нас не зходитися з невірними

А тепер до вас всіх молодих евангелських дівчат Уважайте! Уважайте добре, не віддавайтеся за невірника, щоби він тримав вас в неволі і темноті Уважайте!

Наколи Бог привів нас на цей чудовий світ, то ми маємо дякувати Господові і нашім любимим родичам, що нас так гарно виховали і привели нас до Христа нашого Спасителя Не мнийбо своє життя за що не будь і як не будь.

Світ є широкий, ми маємо в нім світі багато доброго і багато злого, ми повинні навчитися і розрізняти що добре, що шкідливе, що любиме, що правдиве вірне, того триматися і пізнувати ти Не дивіться на поверховий красоту тіндини, але пізнайте людське серце, чи не сидить там язиєть Христа сатана?

Христос є нашою дорогою й правдою й життям, живими духовиш хлібом, годуймося цим духовим хлібом Нехай Христос Ісус наш Господь буде нашим проводником і потіхою Уважайте, пильнуйте, ви ж любі знаючи вперед, бережіться, щоб у вас не зведено блудом безбожних Пильнуйте, бо противник наш дивол, як лев рикаючий, ходить, шукаючи кого пожерти. Уважайте на павуків в світі, що хотять нас зробити невільниками Уважайте

ЯК СПАСТИСЯ

Це бо добре і принятно перед Спасителем нашим Богом, котрий хоче, щоб усі люде спаслися і до розумінія правди прийшли. Тим 2 3, 4.

Писання каже нам, що Бог хоче щоб усі спаслися І для цього Він зробив дорогу спасіння приступною для кожного і розумною для кожного Наш великий народний мудрець Сковорода про це сказав "Дяка блаженному Богові за те, що потрібне зробив нетрудним" Дійсно, дяка Богові, що наше спасіння не є привязане до часу, не до місця, а ні до яких людей Могло б бути так, що спасіння залежало б на місце і було б десь в Тихім Океані, або давалось тільки певний час до такого то року, а потім вже був би кінець, або залежало б від певної інституції чи осіб Чи змогли б тоді усі люде спастися? Певно що не було б неможливо Де кожні три люде попутаного розуму учать що річ, католицькі і православні гєрархі кажуть, що тільки ті, що належать до їх організацій спасуться, суботники вчили було, що двері спасіння були відкрити лише до 1844 року Чимало людей під впливом блудної науки мертвих церков ходили спастись до Єрусалиму, або до Київу, або тікали в пралісс, де котри шукали спасіння на стовпах, а де хто в пустині Але ні ці бідні люде роблять собі непотрібний клопіт За спасінням не треба йти до Єрусалиму, його не треба випрошувати на колінах у священика чи у Папи Римського, не треба для нього видязити на стовпи чи залазити під землю і в печери Річ світа єдиного ми можемо купити, або набути, або заробити, але спасіння, як повітря дається вільно усім, у всі часи, на всяким місці, незалежно від нікого Вийде душа на широкі степові простори і не до скоїч чудове чаїшне повітря. Воно є солодке і вільне, так і спасіння, що його дає Господь кожному є вільне і незвизане.

Але Бог зробив спасіння не тільки приступним і вільним він зробив його зрозумілим для всіх Найбільші геній світа, як Ісаак Ньютон, Паскаль, Кеплер, Коперник знаходили в Слові Бога немірині глибини, найбільш вчені наших часів як Келей, Бівінк і інші вчаться у його ніг, і в той же час найбільш примітивний дикун з африканських пралісів та Австралійських островів находить в нім не меншу радість і знання дороги спасіння. Слава Господу, що наше спасіння не залежить ні на вченість, ні на силу, ні на здоровля, ні на богатство. Всяка людина може знайти його, богач, бідний, розумний і недорозвинений, старий і малий, усі що є знеможені і отягчені, кожному є відкрита дорога, до спасіння, щастя і радости.

Щоб відкрити склеп ви потребуєте грошей, щоб вчити коро іншим не повинні перш самі навчитись, але щоб принять радість знайти спасіння ми непотребуємо абсолютно нічого, воно є вільне як повітря і дається кожному За дармо "Дяка блаженому Богу За те що зробив потрібне нетрудним".

Тому нема вибачення людині, що відкинула вічну радість, нема вибачення людині, що потоптала кров завіту і кров Христа вважала за звичайну

Коли ми знаємо, що щастя спасіння є вільне для всіх всюди, то ми не повинні його легковажити Дідактно, коли немає пекної річі прагне за нею, коли осягне цю річ кидає її Колись вдома дехто з нас їв з хліба тільки добре зпечені і смашні крашонки, а решту лишалося, а коли прийшлось голодати, то не раз ті куски хліба, що їх лишалося прикодили на пам'ять Так дорог читач у "Бога насмітись не можна" Не було ще людини коли прабувала смітись і Її сміх не обернувся і сльози "Страшно впасти в руки Бога живого" Ми легковажимо кров Христову і дорогу спасіння. Господь каже: "Хто не пробуває в мені буде викинутий геть". (Йоана 15 16) В 1-ій гол до Римлян в вірші 24, 26, 28 знаходимо три рази опис долі тих, що відкинули протягнуту руку Христа "Нерезав їх Бог нечистоті" "Передав їх Бог карі безчестя". "Нерезав їх Бог ледачому розуму"

Нема нейтрального грунту поміж життям і смертю, неможна пити разом чашу бісовську і чашу Господню. Слово Боже, або дає життя і спасає, або осуджує на смерть Христос каже, що не Він судитиме людей, але слово, що Він говорив судитиме відступників. Чим більше слухає відступник слова спасіння тим більше запікається серце його Але Бог жеблівий Все ж краще вмерти нечувши Слова Божого, ніж вмерти почувши і відкинувши. Поки Господь стоїть під дверями нашого серця, не все ще страчене. Він ще говорить нам в своїм слові "Ось я стою під дверима і стукаю" Чи ми чуємо муки, котрі належались нам, а не Йому, в Ньо є обіцяння невимовної радости і вічної любви Хто відкрие своє серце для Нього? Хто прийме цю вічну радість? "Наша надія у Христ, в його крови і чесності, вся людська сила марнота, я лиш надіюсь на Христа".

Отже брате: Віруй в Господа Ісуса Христа і спасешся ти і дім твій".

М. О.

"Евангельська Правда" появляється виходити в кожній українській хаті!

ЕВОЛЮЦІЯ

(Ця розвідка приготовлена для інтернаціонала Крістіан Крусейд професором медицини, при співучасти вчених дослідників біології і дотичних наук. Американ Сантіфік Афіліейшон підтвердило цю розвідку.)

ЧАСТИНА ПЕРША.
Факти про еволюцію.
ДОКАЗИ

Теорію органічної еволюції визнають як гіпотезу, що мілліони років в минувшині, природні сили ділячи на мертву матерію, дали початок одному або багатьом живим організмам, котрі з того часу розвинулися в усі жіночі рослини і звіря, включаючи людину, як так само і в ті сотворіння, що вже загинули.

Еволюційна теорія має до діла з початками життя і походження різних родів звірів і рослин, її не треба змішувати з звичайним розвитком або природничою історією рослин і звірів, що ми їх бачимо навколо себе, і що є зовсім відмінним феноменом.

В своїм ширшім обсязі еволюційна теорія включає початки і розвиток усього всесвіту. Але наша дискусія з необхідности буде обмежена головно до біологічної частини цієї концепції, як це вказано в дефініції, що її подано в горі.

ТЕІСТИЧНА ЕВОЛЮЦІЯ

Де хто пропагував зміненну форму еволюційної теорії під назвою теістичної еволюції. Це є спроба примірити атеістичну теорію еволюції з модерністичного теологією. Згідно цьому погляду, Бог сотворив усі жіночі істоти зуживаючи процес еволюції. Але ця наука протирічить історії падіння людини і його подальшого відкуплення.

Еволюція має три стадії:

1. Розвиток життя з мертвої матерії. 2. Розвиток вищих форм з нищих. 3. Розвиток людини.

Де хто з тих, що приймають теістичну еволюційну теорію обмежують процес еволюції до другої ступені. Але прийняти лише одну або лише дві третини подібної теорії це значить поставити себе у дуже хитке становище.

Як що прийняти другу ступень еволюції як правдиву, дві інші ступені слідуватимуть природньо і логічно. Поодиноко послідовним явищем було б. або прийняти всі або жадної.

Звичайно є можливим, що Бог покликав до життя рослини і звірів через еволюційний процес і на остаке сотворив людину як окрему істоту, але, як це сказав Др. В. В. Кін "Подібний аргумент доріжнявся б твердженню в математиці, що законом математики мають силу лише до 100.000 або 1.000.000, але вже за цею межою вони немають значіння ".

ДОКАЗИ

Еволюційна теорія будується не першу чергу на пятьох основних міркуваннях разом в де якими експериментальними доказами . Ці узагальнення будуються на: (1) Порівнюючій анатомії, (2) Рекапітуляції зародиша, (3) Геологічним рекордві, (4) Аналізу і іспитах крови та на так званих (5) Зникаючих органах.

Експериментальні докази засновуються на (6) штучнім доборі, та повстанню нових форм життя серед звірів і рослин в наслідок зужиття певних засобів. До цього можна також додати (7) твердження про антропологічні знаходи.

Розглянемо факти коротко в кожнім випадку.

1. Порівнююча анатомія.

В природі можна спостерегти поступовий ряд форм, що починаються більш простими та кінчаються більш складними формами життя. Але той факт, що подібні форми існують не є доказом того що вищі форми розвинулися з нищих.

Метод, що пробує на підставі подібности поміж явищами довести їх індентичність загально визнано помилковим

Відомо, що вищі елементи такі як радій постійно розпадаються і творять інші елементи в процесі розпаду, але. зворотній процес синтезу вищих елементів з нищих, немає місця в природі, так далеко як це є устлено.

В органічнім світі існує подібна прогресія від простішого до складнішого, але як це зауважив Герібертъ Нілсон "Так як подібність в хемії або мінералогії не веде нас до заключення що хемічні елементи повстали один з одного починаючи від водня і кінчаючи ураном, так само нема для нас потреби будувати подібні ряди в біології від амеби до людини і так далі"

Засади фізики і астрономії однодумні в твердженню, що всесвіт е в процесі занепаду а не розбудови а гору. Це е важний аргумент, бо як це сказав В. Бейтсон з Кембріджського Університету: "Кожна теорія еволюції повинна бути у всім в згоді з фактами фізики і хемії, першорядна необхідність, на кору наші попередники звертали, мало уваги".

Проф. Т. Г. Морган з Каліфорнійського Технологічного Інституту зазначив: "Що наколи можливо устаткти по за всякім сумівом, що подібність або навіть індентичність того самого характеру в рінних родах істот, не все конечно потрібує їх пояснення походженням від спільного предка, тоді весь аргумент порівнюючі анатомії збудований на теорії походження падає руйною".

(Далі буде)

Нечиста Совість

Славний англійський подорожник Кембел оповідає слідуюче:

"Коли я подорожував кораблем через море, одної ночи зірвався з ліжка один подорожний і сплячий показував пальцем на підлогу і викрикував: Тут є кров, тут є кров. Коли ми не почули, ми позривалися з наших ліжок, пробудили спячого і казав показали його до ліжка. На другий день я постановив довідатися, що була за причина, що подорожний так викрикував у сні. Я розпочав з ним бесіду і він сказав мені, що він є старшиною при італійській армії і що перед якимись часом він мав поєдинок і застрілив в тім поєдинку свого товариша. Від того часу він завжди зривався в ночи і все привидувалася йому кров. Коли він був в дома, то завжди на ніч привязував собі ногу до порука ліжка, так що в ночі не міг зриватися, але на кораблі не було жадного порука, і він не мав до чого себе прикласти. Нечиста совість не давала йому спокою".

Цікавим є те, що та нечиста совість дуже часто виявляється поміж напів дикими людьми, котрі не знають Бога, і котрі кажуть, не мають почуття що у них є душа і котрі нічого не знають про будуще життя. Учений дослідник Кембел оповідає про них слідуючу пригоду:

"Одного разу в полудневій Африці я подорожував з Літаку до Курічане. До нашої громади прилучилося около пятьдесять людей належачих до рінних племен. Деякі з них прилучилися до нас, бо хотіли відвідати другі племена у глибині краю, а наша пальна зброя давала їм повну охорону, другі знали, що ми убиваємо рінні дикі звірята, але мяса з них не їмо, отже вони зможуть взяти собі мясо з тих убитих нами звірят. Коли котрий з тих людей пічнє рабівничого нападу убив якого чоловіка, то на знак цього відважного учинку вирізували йому на тілі глибокий рівець. По тих знаках ми пізнавали, котрі з них були убійцями. Я побачив; що декотрі з тих людей, що прилучилися до нас мали на тілі три, чотири або навіть і пять рівців, що означало що стільки людей убитих вони мали на своїй совісти. Отже я переконався, що ті люде дуже боялися нічної темряви, і майже ніколи в ночі не спали, лиш збиралися коло огню і здубали час рінними розмовами. Одної ночі вони робили такий гамір, що я ніяк не міг заснути. Я просив їх щоби вони успокоїлися і ішли спати, але вони відповіли, що бояться одного страшного царя, котрого слуги сейчас їх помордують скоро вони заснуть. В моїй громаді було також около двадцять готентотів, жаден з них не мав на совісти нінякого злого вчинку, і коли наста-

ЩО НАМ РОБИТИ

Один з українських часописів поставив це питання заголовком. Подібні питання не дякуться в час успіху і перевагт. Це питання, викликане станом безрадности. Очевидно, що в українських радах появляється певний занепад оптимістичних настроїв. Можливо дехто відчуває потребу в зміні віх, та наш часопис пробує зберігати стежку надалі та зміцнить старі принципи.

Я хочу лише в дуже короткій спосіб дати відповідь на це важне запитання. Що нарід має робити в час руїни?

Першим логічним кроком було б винайти ті правдиві причини, що привели край до руїни. Більшість буде думати, що такою причиною могла бути мала кількість війська, або його відсутність, чи брак організації, або несприятлива світова ситуація, чи що інше. Я думаю, що головна причина не е зовнішня, але внутрішня. Слово Боже подає нас ясно причину нещастя кожного народу: "Всі народи, що Йому не будуть служити погибнуть і ті нарди до нащадку вигублені будуть". Чи наш нарід служив Богові, або тепер служить?

На це відповідь-має бути чисте негативна. Масси нашого народу лише устами визнають Бога, по кланяючись образам, мертвим людям та приписуючи себе передживним, що ніби посередничають для них перед Богом. Багато наших людей зовсім нечоге знати свого Творця. Знов інші живуть по своєму хотінню.

Аби підвести і инволіти нарід не повинні обернутися до Бога всім серцем і чинити заповіди Його. Чи то так ж і до нас невідносяться поклик Христа і чи ненавидів б ми його прочитати так: "У. країно! Україно! Що подбивали еси пророків і покаменувала посланих до тебе. Сибьми/раз хотів я зібрати діти твої, як курка збирає курятко своїх під крила і не схотіли".

Що нам робити? Перш ніж почнемо робити що інше, ми повинні примиритись з Богом і покаятись в своїх беззаконних. Ми повинні шукати царства Божого і правди його, а тоді Бог сповнить мрії наших найкращих людей. До того часу треба сподіватися, що обставини і вся справа ледве чи поліпшають, бо з Бога насміятись неможна.

А. Хр.

ла ніч, то хиба лев у пустині сміє ревом мій Іх в ночі чабувати. Мені сказали, що ті люди що мали на совісти убитих людей, лише під час подорожі лякалися піймсти за свої злі вчинки, а коли були в себе дома, то нічого не боялися. Мені здається, що так самою було і в Каїном. Ми нічого не знаємо про його обавн аж доки він не опустив своєї хати".

Смерть Олександра Кошиця

21-го Вересня н. р. помер Олександр Кошиць. Це е велика втрата для українського народу. Було б помилкою міряти працю і талант Кошиця лише національною мірою. Ми можемо без перебільшення сказати, що О. Кошиць був одним з найкращих диригентів Европи і Америки. В інших обставинах він без сумніву вістав би належне йому признання во всіх країнах світа.

Одним із важних осягнень О. Кошиця було те, що він посягнув свій талант на служення своєму народу, зробив славною українську пісню на цілім світі. Пригадуємо, що подорож хора О. Кошиця була тріумфальною процесією во всіх краях. Навіть з часи лихолітя наш нарід творить і відвагне велетнів з поміж себе. В цім полягає дня нас всіх запевнення, що нарід з такою силою і спосібністю буде жити. Як евангелині ми бажаємо лише одного, щоб ті таленовиті і геніяльні люди, що повстають серед нашого народу мали повну нагоду до свобідного розвитку своїх талантів. Дав би Бог щоб їх світогляд і думання не були зубожені, а ні маріовірними переконаннями, а ні були знищені в нужді під чужинецькою наволою.

НАЙШЛА КОСА НА КАМІНЬ

Стах Бобко був собі неабиякий чоловік. Раз якось трапилося йому перевозити човном через брудну ріку одного недовірка. Учений недовірок, хотячи похваститися перед Бобком своєю мудрістю в зарозом закинти собі з нього, питає: — "Знаєте ви, свату, що то є таке фільозофія?" — "Ні!" — каже Бобко. — "Ов, як так, то ви стратили четвертину свого життя. А може знаєте, що то геольогія?" — "Ні" — каже свят. — "Ей! то ви стратили половину свого життя. Ну, то може знаєте що про астрономію".

"Такоси ні, пане". — Ну як так, то ви стратили три чверти свого життя. А може принаймні знаєте... — Ще не докінчив питати, як нараз човен перевернувся і оба впали в воду. Тепер Бобко сміючись з дурного пана, зачав свою мудрість. "А вмієте ви, пане, пливати?" — "Ні" — відповідає перестрашений недовірок, — "Га, як так, то ви паночку стратили відразу ціле життя". Як вже вчений мудрагель напився досить брудної води і ні стряху дрожав як осиковий лист, тоді Бобко каже до нього: — "Ви паночку, зіставили мені лишень одну частину життя вате, що я не знав трьох ваших вчених слів, в то я видиу, що ви таки цілком міц не знаєте, бо навіть не по-

трафите в води вилізти. Але я дарую вам ціле життя". Хопив панка за чуб і викинув на берег.

СВАРКА НАД МОГИЛОЮ

Український нарід стратив великого артиста. Усі українські організації одноголосно висловили свій жаль з приводу великої втрати. Проте для православної гієрархії це була нова нагода знов витягти на світло свої старі сварки, що никому не цікаві окрім них самих. "Український Голос" тише про похорон: "Передання порокону з руки священика, виключеного з української греко-православної церкви... ця церква була приневолена вважати прямо за обіду для себе. Годі-ж ставати епископові з своїми священиками до святочної відправи поруч виключеного священика, та ще й в будинку, який вні відірвав від церкви". Отже відбувся другий похорон. Одного помершого відспівували "отці духовні" двічі, бо так поміж себе пересварилися, що чи небудь ик стояти один біля одного навіть при труні покійного. Люде могли б розуміти таке ставлення хиба в тім випадку наколи той "виключений священик" був би якимсь великим переступником, що його виключено за якийсь неморальний вчинок. Так небуло. Усім відомо, що "виключений священик" обстоював засади демократизму в церкві, та традиції православної української церкви, в той час як церковна гієрархія прагла сцентралізувати владу в своїх руках, та робила заходи піддатися під зверхність грецької церкви.

За це його виключено. Нам думається, що цей "виключений священик" мав більш права противитись тому, щоб його поставили на один рівень з його опонентами.

Ми незгоджуємося з православним ритуалізмом взагалі, тому, що він неугоджується з словом Божим, проте в цім випадку моральне право і гідність були на боці "виключеного священика. На українській загал ця сварня над могилою визначного українця робить пригнічуюче враження. Воля відкриває дрібничковість та вузькоглядність церковної гієрархії, що навіть перед лицем смерти неможе забути своїх порахунків. Чи ж Бог наказав любити ворогів своїх лише звичайним парафіянам? Чи цей наказ і приклад Христа не відноситься також і до церковних достойників? Куди краще враження зробило б наколи забувши на хвилину ворожнечу, епископ з своїми священиками та з участю "виключеного священика" одностайно виступили перед людьми в час смутку. Усе вказує на те, що українська православна гієрархія в Канаді зійшла до рівня католицької. Побільшують свої філянкетрії і по-

Серед евангеликів в Торонті

Члени Української Пресвитерської громади разом з групою знайомих зробили несподіванку Родині Савицьких на їх новім приміщенню. Всі провели гарно вечір в приятельських розмовах і розійшлись задоволені принятим.

* * *

Російська громада Євангельських Християн в Торонті покликала Проп. І. Гука за пастора. Через довший час ця громада лишалась без орденованого пастора. Більшість членів цієї громади по походженню українці, но українські не але говорять, по російські зовсім немвіють, проте себе ще національно не знайшли.

* * *

Проп. М. Г. Гітлін з недовзі переноситься до Торонта і приймає посаду учителя в Російській Біблійній Школі. Як щоб судити по походженню учнів цієї школи, то її треба було назвати українською.

Пресовий Фонд "Евангельської Правди"

Гр. Смольський	$5.00
Гр. Юзтинчук	2.00
О. Богуцкий	2.00
Катерина Кульчик	1.00
Л. Романюк	1.00
М. Овчар	1.00

Заряд Української Евангельської Видавничої Спілки просить усі українські евангельські громади продовжувати збірку на кулівлю друкарні.

Грошові вказки проситься посилати на ім'я:

Ukrainian Evangelical Press
506 Osslington Ave.
Toronto 4, Ont.

ПРОБУДЖЕНА СОВІСТЬ

Один золотар, чоловік дуже поважаний і дуже багатий одного разу пустився в далеку подорож. Він взяв з собою свого слугу та значну суму грошей. Про ту подорож ніхто не знав лише слуга і золотар. Одного разу на дорозі золотар злів з коня, але в тій хвилі прискочив до нього слуга, вирвав пістолет з його сідла і застрілив його на смерть. Обрісли забрали всі гроші і дорогоцінности, привязав до тіла убитого великий камінь і вкинув трупа до води. З зрабованим маєтком лукавий слуга удався в далекий закуток краю, де ніхто не знав ні його ні його пана, і там почав занимати торговлею. Він був дуже обережний, і маєток зрабований вкладав до своєї торговлі дуже помалу, аби людям видавалося, що то він на тій торговлі дорабляється маєтку. Він так зумів удавати честного чоловіка, що поволи люди стали його поважати і стали віддавати йому рінні почесті урядн. Він оженився в багатій і поважній родині, здобув собі довіря народа і по многих роках його вибрали головним урядником. З його урядування як губернатора і судді люди були дуже вдоволені.

Одного разу він засів на судейськім стільці і приведено перед нього одного злочинця, котрий замордував свого пана.

Докази проти нього були безспорині, суді присяжні осудили, що він е винний того злочину, і тепер всі ждали на головного суду, котрий мав видати вирок. Ніхто того не сподівався, що тепер наступило.

Через той весь час головний суди був дуже неспокійний і завороженний. Лице його раз блідло то знова червоніло. В кінці він піднісся зі свого місця а підійшовши до засудженого злочинця, стануз побіч нього. Всі присутні остовпіли на цей вид. Він звернувся до зібраних і сказав

"Ви бачите тут перед собою вскравий примір кари неба. Цього дня, по тридцяти роках укриванн стає перед вами злочинець, котрий е далеко більший від того, котрого ви тільки що признали винуватим". Опісля він розповів докладно про свій гидкий злочин. Свою бесіду він закінчив тими словами:

"Не можу я успокоїти розбудженої своєї совісти, доки не станеться зі мною справедливість, доки не понесу я тяжкої і публічної кари за свій страшний злочин".

Зроблено дохождення, а коли його сповідь показалася правдивою, суд видав на нього засуд.

Бог не в світі, а світ в Ньому, як ти не можеш посісти всього знання світа, то тим менше ти не можеш посісти розуміння Бога і Його волюти.

HEALTH FOR EVERY DAY

by Dr. Helen MacMurchy C. B. E.

The winter walk

When November 1-st comes, we feel that winter is not far off. December is a winter month and we may have snow. Sometimes, November is almost as pleasant as October, and nearly always there are some good days in the course of the month. Mother, who is always busy, may be even busier than usual in November, for she has to think of preparations for the winter. Food for the winter and winter clothing and double windows and window stripping round the windows and doors to keep out the cold — all these belong to the late autumn and early winter.

HELP MOTHER.

What can children do to help Mother? They can take good care of their winter clothing which keeps them so comfortable when they go out for a walk. Don't ever let me hear you children say that your flannels are scratchy or that your socks are too warm, or that you don't want to wear your mittens. Wear your good warm clothes and button up your coat and put on your mittens to keep your hands warm and put on your rubbers to keep your feet warm and dry. Think of the wisdom and kindness of mother and father to get you such comfortable clothes, and thank them by taking care of your clothes.

KEEPING WARM

Why do you feel so much warmer after having a good walk? It is because chercise in the fresh air makes the blood run freely up and down your legs and feet and all over your body and so you keep yourself warm. Get out in the air eveevry day unless mother thinks it is too stormy. Take your little sister out for a walk or take your little brother out for a walk and help them to put on their clothes. If you have a dog take him out for a walk and run races with him.

Wheat from the Prairies

In normal years it takes about 80,000 freight cars to transport the wheat crop from the Prairie Provinces to the terminal elevators on the Great Lakes on the Pacific Coast and Hudson's Bay. During the rush season a wheat train moves from Winnipeg every half hour, day and night.

What Shall We Give Him?

Jack and Judy were stretched out on the rug before the fireplace looking intently at a large map of the world when their mother entered.

Jack looked up his face shining with enthusiasm, "My but we did have an interesting geography lesson at school to-day. The teacher told us about New Guinea. See there it is." Mother and Judy looked as Jack pointed it out an continued, "I always thought New Guinea and British Guiana were the same place but see how far apart they are. There have been some thrilling things happen there lately I tell you. Airmen who crashed there and expected to meet cannibals found themselves welcomed by friendly people who took them to safety."

"Yes", added Judy, "and because the people had black fuzzy hair the boys called them 'Fuzzy-Wuzzy Angels!"

Mother smiled. "It must have been a very pleasant surprise for the airmen to find the expected cannibals were angels in disguise. But the people of New Guinea were cannibals once. What do you suppose was the reason for the change?"

Jack looked at his mother thoughtfully. "The teacher said the Fuzzy-Wuzzies took the men who were hurt to mission hospitals. It must be because they have heard of Jesus."

"I think you have the right answer, Jack" said mother" Can you think of anyone who did go to New Guinea? Judy can you?"

Judy's eyes sparkled. "Yes, I can. At Girls' Group the other night Miss White said that a lot of people talk about New Guinea as if it had just been discovered during this war, but that missionaries knew all about it years ago that is why there are 'Fuzzy-Wuzzy Angels' to-day. She told us particularly about James Chalmers."

"What about him, Judy? When did he go to New Guinea? Years and years ago is pretty vague. I would like to know a bout him." Said Jack.

"If you must be exact, he sailed from Britain on January 4th 1866. He had asked the London Missionary Society which was sending him out to "give him a hard job and a rough country to live in." He got both plus a hard voyage. The ship he was going in was wrecked on the way to his field which was to be the Island of Raratonga. He had to continue the voyage on a pirate ship."

"Oh, boy! A pirate ship! Imagine a missionary on a pirate ship!" explained Jack.

"Ten years and during that time drunken roughs were changed into a company of reliable men who established the island churches of Raratonga. Pastors of village churches and from neighbouring islands came to him for instruction. Mrs. Chalmers taught the women and children. They even printed a newspaper by hand on the mission press. But when things began to go well on Raratonga, Chalmers grew restless and wanted to go into New Guinea where the Gospel had not yet been preached. Finally in 1877 he got his way and went to work among a wild people of headhunters and cannibals living in the part of New Guinea now called Papua. When he went there only the tiniest fringe of coast had been explored. The people whom he first met wore human bones for jewellery. He had many thrilling experiences but he was a large man, strong and fearless and commanded respect. His fame spread from village to village and crowds flocked to meet him. He carried on a tireless crusade of peace-making and friendship among the tribes. Then as soon as the district he was working in became settled he would push on to another. Then one day in April 1901 Chalmers and another missionary set out for Goaribari They landed opposite the 'cannibal house' and waving farewell to the crew in their boat they disappeared into the bush. The crew waited and waited for them, but they never came vack."

"Never, Judy?" Jack's eyes were round with excitement. "Do you mean the cannibals got them?"

Judy's eyes filled with tears. "No, they never came back. But just think because James Chalmers and others like him dared to face the cannibals and to tell them about Jesus many will come back to their homes to-day saved by Fuzzy-Wuzzy Angels whose ancestors were cannibals."

Louise A. Reith.

From Nova Scotia

Thank you most heartily for the literature sent at my request, especially the Gospel of St. John in the Ukrainian language. The man who received it was thrilled, and again and again exclaimed: "My, this is good reading, and is so plain I can understand it 100%. If only everyone would read and follow its messages what a lot more Peace we would have on this earth."

(Scripture Gift Mission).

WHAT DO YOU KNOW ABOUT CANADA?

The cabinet of ministers

Do you know the names of the members of the Federal Cabinet of Ministers now in office? They are:

1. Prime Minister and Secretary of State for External affairs, the Rt. Hon. **WILLIAM LYON MACKENZIE KING.**
2. Minister of Mines and Resources, the Hon. **THOMAS ALEXANDER CRERAR.**
3. A Member of Administration and Minister without portfolio, the Hon. **J. H. KING.**
4. Minister of National Defence, the Hon. **JAMES LAYTON RALSTON.**
5. Minister of Pensions and National Health, the Hon. **IAN ALISTAIR MACKENZIE.**
6. Associate Minister of National Defence and Minister of National Defence for Air, the Hon **CHARLES GAVEN POWER.**
7. Minister of Finance, the Hon. **JAMES LORIMER ILSLEY.**
8. Minister of Transport, the Hon. **JOSEPH ENOIL MICHAUD.**
9. Minister of Munitions and Supplies, the Hon. **CLARENCE DECATUR HOWE.**
10. Minister of Agriculture, the Hon. **JAMES GARFIELD GARDINER.**
11. Secretary of State, the Hon. **NORMAN ALEXANDER McLARTY.**
12. Minister of Trade and Commerce, the Hon. **JAMES ANGUS MacKINNON.**
13. Postmaster General, the Hon. **WILLIAM PATE MULOCK.**
14. Minister of National Revenue, the Hon. **COLIN GIBSON.**
15. Minister of National Defence for Naval Services, the Hon. **ANGUS L. MACDONALD.**
16. Minister of Justice & Attorney General of Canada, the Hon. **LOUIS S. ST-LAURENT.**
17. Minister of Labour, the Hon. .. **HUMPHREY MITCHELL.**
18. Minister of Public Works, the Hon. **ALPHONSE FOURNIER.**
19. Minister of Fisheries, the Hon. **ERNEST BERTRAND.**
20. Minister of National War Services, the Hon. **L. R. LaFLECHE.**

The ministers of Veteran's Affairs and National Health and Welfare have not yet been appointed.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік V. Число 11. ЛИСТОПАД 1944 NOVEMBER Рік V. Число 11.

ЯК ЗНАЙТИ ХРИСТА

Маттея 7:7. Просіть, то й дасться вам, шукайте, то й знайдете.

Є чимало людей що хотіли б влевнитися в дійсности і правдивости дороги Христа. Вони є зачаровані красою Христової науки. Вони розуміють важливість питання і необхідність якої і невідкладної відповіди. Але вони не знають як переконатися і знайти Христа. Довгі дні сумніву і відступництва розбо сумнівами їх дух в такий спосіб і в такій мірі, що вони не спосібні вірити не тільки свідоцтву інших людей, а навіть самим собі. Вони стратили здібність бачити правду

Для таких людей Писання вказує дорогу до абсолютної певности в знанню вічної радости життя і щастя в Христі Ісусі. Писання наказує їм три річі: просити, шукати і досліджувати. І наколи вони перейдуть їх, вони одержуть Христа, знайдуть його і переконаються в Нім

Христос обіцює "просіть, то і дасться вам", "кожен бо хто просить одержує". **Наколи ми хочемо знайти і пізнати Христа ми мусимо просити Бога про це.** Ви пам'ятаєте сповідання про батька, що привів до Христа свого сина, котрий мав німого духа

Христос навчав людей, його учениві були на певній віддалі від нього. Коли Він скінчив, Він прийшов до учеників і зобачив багато народу, та письменників, що перепитувались з ними. Христос запитав письменників, про що вони перепитуються з ними. Тоді один з народу озвався і каже, що він привів до Нього свого сина, котрий мав німого духа і що ученики не здолали його вигнати. І що як цей схопить його, то рве його, й піниться і скрегоче зубами. Христос наказав привести хлопця до себе. І виявилось, що з малку хлопець так мучився. Зобачивши ж Христа, дух затрясним і хлопець качався по землі запінившись. Батько просив Христа, наколи він зможе, то змилосердитись. Христос же сказав йому: "Коли можеш у те вірувати, то все можливе віруючому" І зараз, заголосивши, батько хлопчика каже крізь сльози: "Вірую Господи, поможи моєму недовірству". І тоді Христос спішів хлопця

Батько цього хлопця очевидно чув, що якийсь пророк сцілив людей від усяких хороб, але він немав в Христа віри, все ж думав, що спробувати можна. З цього боку цікаве його прохання, що виявляє його сумнів. Він просить Христа: "Тільки ж коли, що зможеш, то змилосердися" Очевидно, що він допускав думку, що може так бути, що Христос нічого і не може. В відповідь на цей сумнів, Христос каже, що віра є підставою спасіння, все можливе віруючому, і лише по вірі його син буде сцілений Тоді батько виявляє усю боротьбу, свого серця, і що є характерним для всіх сумніваючихся. "Вірую Господи, але поможи моєму невірству" Він має ще сумнів навіть коли каже, що вірую, він ще добре не знає яке воно невірство, але він не перестає просити. І обіцянки Христа сповнилось: просіть і дасться вам Його син став вповні здоровий Це є найкращий спосіб і для кожного з нас, аби перетворити сумніви в певність, ми мусимо перш за все просити Христа, аби він зробив нас здоровими від духа сумніву і по слову Христа сумнів лишить нас.

Ми маємо просити Бога, і ми **мусимо шукати Христа.** Батько хлопця не тільки просив Христа він мав його знайти так само. Сам Христос каже: шукайте і знайдете. Як ми маємо його шукати? Коли Христос був в Гетсиманським саду і Юда привів воїнів, та архиерейських і фарісейських слуг, Христос вийшов до них і питав їх: кого вони шукають. Вони сказали Ісуса Назорея. І на відповідь Христа "Це я", в надприродним страху перед величчю Христовою вони відступили назад і попадали. І знов Христос питав їх і знов одержав ту ж відповідь, що мала в собі більш страху ніж сміливости. Тоді Христос устами для них і для нас прийняв засаду, як ми можемо Його знайти "Коли мене шукаєте, дайте цим відійти". Наколи нашою ціллю є Христос, наколи ми хочемо знайти його, решта нічого не значить. Дайте цім відійти Що це є в нашим пошукуванню за Христом, що ми маємо лишити, аби знайти Його Ми мусимо все пам'ятати, що Христос може простити всякий гріх, який темний він не був би, але він ніколи не буде в нім гріх є. Ми ніколи не знайдемо Його, наколи ми толерунатимем який будь гріх свідомо в своїм серці. Про них Писання лише як про людей тіла

(Продолження на ст. 2).

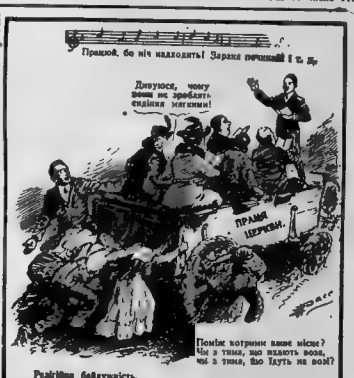

Copyright by the Sunday School Times used by permission.

ЯК ВІДНОСИВСЯ ФРАНКО ДО ВІРИ?

Багато вже разів порушувалася справа поета Франка зосякнула у всіх щирих українців до самої глибини серця. Під цю хвилю, коли деякі з церковних проводирів та духовників стараються канонізувати між нашим народом о гірчення проти нашого великого дівча і поета, напятнувати його, як безбожника та протирелігійного письменника, бажаним було би для поважних читачів застановитися над питанням, як відносився Іван Франко, до церкви і віри. Розглянути цю справу не тяжко, бо маємо на це вірні поета

Треба завважити, що бути хвилі в житію поета, коли він чув нелике огірчення проти духовенства, однак треба признати, що це огірчення виникало в душі Франка само таки духовенство, яке або не розуміло або навіть не хотіло розуміти поетових національних ідеалів, а відвертало народ від його ідеалів, називаючи його найбільшим ворогом свого народу

Свій сердечний жаль висказує Франко в поезії, написаній в 1877 році по своїм виході з вязниці, до якої його кинено за його національне стремління і віри про визволення українського народу і довголітньої неволі

Відпустись лише мене!
Сей та той надійде і мине!
Тільки боязко своса зирне.
Чи бояться ті люде мене?

Я блукаю мов звір серед пр.
Серед шуму вулиць містових,
В серцю чую слова мов докір:
Ти проклятий одне серед них!

Самотою кражу я, мов буд,
З горем в серці нестерпно важким,
Всі знайомі минають, цурть
Подивитись горем ні з ким

В таку важку хвилю для поета можна би ждати, що духовники сповнить свій християнський обовязок. Відвідають пригнобленого поета, постараються потішити його, заявити свою симпатію до нього в його страждениях. Однак Франко від них такого християнського поступку не дочекався, а навпаки: ніщо чув лишень зневаги.

У своїм опущенню та гризоті Франко шукав розради для себе деінде

Коли перечитаємо його поезію "Мойсей", то переконаємося, як докладно він знав св. Писання. Такого знання дарно шукав би і між ціадиками

Мойсей, старозавітний пророк, був ідеалом для Франка, бо і Мойсей так часто терпів невинно від свого народу, як терпів

(Продолження на ст. 2)

ЯК ЗНАЙТИ ХРИСТА

(Докінчення з ст. 1).

Ось вони: "Перелюб, блуд, нечистота, розпуст, ідолослуження, чарування, ворогування, сварки, ненависть, гнів, суперечки, незгоди, ереси, зависть, убийство, пяниство, бенкети й таке інше. Це наперед глаголю, що хто таке робить, ті царства Божого не наслідять". Гал. 5: 19-21.

Аби знайти Ріого, ми мусимо просити Його, а відтак шукати Його во всім, що є світле, добре і праведне, залишивши усяку неправду. Я чув одне оповідання, що хоч може не мало місця в дійсности, все ж може роз'яснити нашу думку.

Один чоловік верзе з сусідами седі в одній хаті гралі і тікав в лиси через вікно. За ним вистежать погоня, бо хтось бачив, як він залазив з вікна, та тікав до лісу. І ось погоня наближається, він чує її вже недалеко, тоді він з страху звертається до Бога. І каже, Господи, коли ти врятуєш мене, то я тобі за це добре відячусь і ніколи вже не буду красти. З цих самих грошей поставлю тобі велику свічку. І як він помолився, бачить іде йому на зустріч старик, тоді наш вор каже до нього, дідусю рятуйте, бо ось вже недалеко селяне і вони мене, як спіймають певно вбють. Дід каже йому, добре я тебе врятую, ось бачиш в стороні лежить здохла конина, що аж роспухла, то залізь до неї і так спасешся. Вор не був дуже охочий, але нема, що робити, бо вже чуть було дай пісь, то долізь в дохлу конину. Погоня пристигла на місце, але нікого не знайшла, окрім дохлої коняки, до котрої неможна було підійти, такий сопух йшов від неї. Вони порозмучали далі. За якийсь час знов появився дід і кличе вора з коняки, той лізь, але ледве живий не стільки від страху скільки від смороду. Тоді старик каже йому це тобі вимовіть на молитву від Бога, як тобі було в тій коняці від смороду, так Богові від твоїх молитв.

Коли ми кажемо, що шукаємо Христа і вірию в Нього, але не здвигнули злоби, ненависти, зависти і всілякої іншої неправди, наші пошукування подібні до перебування вора в дохлій коняці. "І не вийде до нього ніщо погане, ані зло робить гидоту та лож, тільки ті, що написані в книзі життя Агнцевій".

Коли ми хочемо знайти Христа ми маємо перш за все просити, потім шукати його в відкаленню від усякої нечистоти і так само досліджувати Його слово. Це Він самий казав: "Проспіть писання, бо ви думаєте в них життя вічне мати". І той хто досліджує писання пізнає його силу спасіння. "Хліб же мое слово не похоже на огонь, — говорить Господь — і не похоже на молот, що розбиває скелю" Єр. 23.29. Слово Боже є страшний молот і це тому його боїться Сатана і ангели тьми, тому його бояться усі діти тьми. Вони навіть бояться промовляти його. Це є молот, що його Христос зужив коли нечистий спокушав Його. Кожну спокусу Спаситель зустрів словом Божим. Це є огонь, що запалив світ майже дві тисячі років тому назад і цілі покоління і тортури поганських імператорів в Римі, вогонь і звірі незмогли згасити його.

Інквізіція, ця інституція дівола на землі, не змогла нічого зробити з ним хоч ріками лилася кров невинних. Це слово Боже як тихий молот розбило поганство, це слово знищило всесвітню владу католицизму, і черга до нього тремтить коли бачуть, що їх жертви починають читати Писання. Неймовірні зусилля модерних ворогів Слова так само будуть розбиті, як скелі молотом. І жаколи в своїх сумнівах, ми будемо пильно досліджувати Писання наші сумніви будуть спалені його вогнем і потоплені його молотом Жадний не має право на ім'я евангелика, хто не знає Євангелія. І як ми проситимем, шукатимем в правді і досліджуватимем, то велика правда відкриється нам. Не тільки устами, але всім серцем ми пізнаємо що "праведний вірою жив буде" Для того щоб одержати життя вічне і радість безсмертя, мир з Богом і незмірне щастя, ми не потрібуємо нічого на світі. Лише одного, дивись на Того,' кого прокололи, дивитись в життя. І тоді наступить час коли ми зможемо разом з Апостолом сказати: "Упевнився бо я, що ні смерть, ні життя, ні ангели, ні князівства, ні сили, ні теперішнє, ні будуче, ні висота, ні глибина, ні інше яке творіво не возможе нас розлучити від любови Божої, що у Христі Ісусі, Господі нашім."

С. П.

НЕ ПИТАЙСЯ...

Не питайся світу, друже,
Ти про добру путь,
Бо хоч світ-ідеусь старенький,
Та він зло і лють.

Як послухаєш ти його,
Підеш без доріг,
Світ спровадить не до Бога,
А на лютий гріх.

Обманув він вже чимало
Тих, хто йшов за ним,
Обіцявся дать багато
Відіслав ні з чим.

З ним змарнуєш дні веселі
Злий кінець прийде:
Горе й сльози на цім світі,
На тім-мука жде.

В. Рудюк.

ЯК ВІДНОСИВСЯ ФРАНКО ДО ВІРИ?

(Докінчення з ст. 1).

мусів Франко між своїм.

Всі біблійні пророки, це були герої, які не вагалися виступати хоч би і проти самих царів, за їх лукаві проступки. Франко поднявав їх за їх мужність та витревалість в боротьбі за ідею. Так колись став був Мойсей перед єгипетським фараоном і домагався свободи для свого народу, хоч його власну життя було часто у великій небезпеці. Так само колись і пророк Самуїл став перед царем Саулом і сильно докорив йому за його зажаканість та лицемірство, много він допускався. Героєм був також пророк Єлисей, коли він виступив проти Ахава, що витворили над народом духовники. Коли пророк Єлисей побачив, що духовники самі гноблять той народ, про який повинні би дбати, як добрі пастирі, він, як пророк Божий, промовив до них в імени Господа так

"Горе пастирям Ізраїлевим, що пасуть самих себе! Чиж не вівці пастирям пасти? Ви їли молоко і одягалися в вовну та закололали вівці годовані, стада же не пасли. Слабих у стаді ви не покріпляли і недужих не вигоювали, пораненних не обвязували, і розгублених не привертали та і не шукали їх, а правили ними жорстоко і деспотично. За те ви, пастирі, слухайте слово Господне. Так говорить Господь Бог Ось я встану на пастирів пимагатиму вівці всі з їх рук і не дам ім уже пасти овець моїх, тай не будуть вже більше пастирі самих себе пасти. Бо ж ми все слабе трудчете то боком, то плечем і колете їх рогами, аж поки геть не поприбиваєте; тож я допоможу овечатам моїм і не будуть вони вже чужою користю"

За свою геройчну відвагу неодин пророк потерпів мучену смерть, та другі не дивилися на те, але далі йшли боротися за свою ідею. Борзість та мужність їх наш поет щиро своїм поетичним способом похвалив і сам нею захопився

Блажен муж, що йде на суд
неправих
І там За правду голос свій підносить,
Що безтурботно в соймищах лукавих
Зашіпші сумління їх термосить.

Блажен муж, що в хвилях замітацу,
Коли загасне й найчутніша совість,
Хоч дивним криком збудженє громаду
І правду-і цирість підкриє,
як новість.

Блажен муж, що серед гвалту й гуку
Стоїть, як дуб, посереди бур і грому,
На згоду з підлістю не простягне
руку.

Волить зломитися, ніж поклонитись
злому.

Блажен муж, кого за те не лають,
Кленуть, і гонять, і побють камінням:
Вони ж самі його тріснуть
відготовають,
Самі своїм осудителям сумлінним.

Блаженні всі, котрі не знали тоді,
Коли о правду й справедливість
ходять,
Хоч память їх загине у народі,
То кров їх кров людства
ублагородить.

Наш поет читав післання апостола Павла, де апостол каже: "Котрі ж хотять забагатіти, впадають у напасть і тенета і в хотіння многі нерозумні і шкідливі, що топлять людей у безодню і погибіль. Корінь бо всього лихого є срібполюбство, бажаючи котрого, інші забувалися від віри, і себе пробили многими муками. Ти ж, чоловіче Божий, від цього втікай, пробивайсь за правдою, благочестям, вірою, любовію, терпінням, тихістю, борись добрим боротьбою віри, держися вічного життя, до котрого і покликано тебе".

Франко ту симу думку виказав поетичними віршами так:

Хто здобуде всі скарби земні
І вад всі їх позлобить,
Той і сам стане їхнім рабом,
Скоро духа загубить
Хто вас хлібом накормить, той враз
З хлібом піде до гною.
То хто духа накормить у вас.
Той здається зо мною
І будете ви сліпці вені
З храю світа до краю,
Що ваш духа кормильця зо всіх
Я собі вибираю

Поет також знав слова Христові: "Бо я голодував, а ви дали мені їсти, имв спрагу, а ви напоїли мене, був чужинцем, а ви приняли мене, недужий — і відвідали мене, був у темниці — прийшли до мене... Істино глаголю вам, стільки раз ви чинили це одному з цих братів моїх найменших, (то ви) мені чинили. (Єв. Мат. 25).

Франко сам таке перебув. Він часто голодував. Він між своїми власними був, як чужинець. Він був за правду також у темниці. Він знав з досвіду, яка є любо помім, хоч би й найскромніша, для чоловіка, що її потребує. Поет-признає, що таку дружню помім сам Господь вимагородить:

А ти про своїх дбай найближчих,
Про тих безпомічних найвірніших,
Про тих безрадних і матінських,
Що допімнутись не вміють.
І вино жадать не вміють.
І жаль сліз лиш слезами гріють, —
Про тих подбай, щоб зла тривога,
Не гнала їх від твойого порога,
То матимеш заслугу в Бога.

Тих кілька віршів з творів великого українського поета можуть бути доказом, що коли би Франко був професором українського священства та владик, то певно був би влив в їх душу більше правдивої побожности, і вони стратили би були багато в тому містичного духа, яким вів з Риму, який залюбки пазив героїв, ми-копував навіть з гробів кости не-

(Докінчення на ст. 3)

ХРИСТІЯНЕ -- -- Мль.

Стояли на переладі й діокотали:
— Кумо Іванихо, а що діє Антомиха?

— Ой, Антонихи! Вилежується вже пятий тиждень. Ксьондз на смерть висповідав.

— А що діють ті дрібні діти? То ж то там десь біля, біля!

— Як не біда? З голоду пухнуть! Ото сжете дівчинсько прийде, стане на порозі і аби нам словом обівалося, то ні. Стоїть, а в тих великих очищів сльози як горох, лиш котяться по сухому, як дошка, лиші.

— Ба чи дасте Ім що кумо, бо ми відай щось не в ласці з Антонихою?

— Даю що можу. Як не дати? Як якийсь „кавав: не звіка каліка, не до смерти пан. Не дала б — Боже мене прости — бо нераз допекла мені Антониха своїм язиком, та кажуть, що то тільки жаюго, що дамо вбогим і немічним.

Ще поцокотали то про те, то про те. Не остащли жадної сільської новини. А як язики втомилися, розійшлися.

* * *

Антониха лежала на постелі, вкрита лахами. Дожидала смерти. Як би не дрібні діти, давно умерла б. Не пускають. Вже двічи збиралась у далеку дорогу: сили опускали її, притомність щезала. Та діти своїм зойком завертали її в тої дороги... На кого вона їх малих лишить?.. Марійці ледви двадцять літ. Як би не вона, давно всі погинули б. Піде між люди, хоч що принесе тій дрібноті. Ой, коли б хоч Антій жив. Давав би раду дітям, а так?

Жаль давив горло, пік запалі очі...

* * *

Марійка возирала через пліт на вопінське подвіря... Яке воно широке та довге! Таке, як у дворі. Он там як багато курей, гусей, індиків і аж дві льохи з поросятами. А поросятам понасипали в жолоби чогось такого білого... Не видно добре. То набуть картоплю і ячмр, а може... Гм. До корита йде великий пес. Гектор. Що він вава у зуби?.. Несе кудись Ете, припорпує у гній... Знов йде до корита, знов несе в зубах. Тепер Марійці добре видно — то пасочок.

— Ой, Боже! — зойк у душі Марійки — коли б нам мати таку Гаю.

Пес кудись поплівсь. Он там у плоті діра, а до нього лише кількакандцять кроків. Жах телепав малим, відолашним серденьком Треба піти на гній і добути то, що пес припорпав.

Оглянулася довкруги себе. Нема нікого. На попівській оборі старий наймит поїть корови, та він до людей байдужий...

Пішла несміло городбм на гній. Відпорпала одну перепічку, найшла й другу. Схопила у драпгину пазуху. Яка вона маслива!.. Аж дві пасочки, хоч великдень давно минув...

— Йой, йой! — Марш! Рятуйте!

Гектор звалив дівча на землю і шарпав вже і так пірвану одежу. Прибіг наймит — відігнав пса. І "егомосць" почув крик дитини та вибухли поглянути, що там.

— Чого ця жеброта сюди лізе, не дає мені спокою?! — Так тобі треба, не вчись красти вже від теперішніх... Злодії!.. В білий день краде!

— Прошу "егомосця", Гектор таки дуже пошарпав дитину, що робити?

— А то чіе?

— Тої Антонихи, що коло двора.

— Ага, тої що недавно на смерть сповідалася. Добре, що не на інше трапило, буя би був клопіт. — Вівьми небоже, Петре, та проший біді рани, а Тюсти скажи най дядуть якої масти. Оттак тебе найде клопіт на твоїм власнім подвірю!

* * *

Марійка лежала в горячці. Кидалася, та все проганяла собаку, то пасочку мамі несла, то мотузки розпутувала... І Антоніха лежала. Її серце тріскало в болю, та не могти бідолашній дитині не була в силі.

* * *

В громадській канцелярії сидів війт з радними. Гуторили...

— Що скажете, панове радні, зробим з тою Антонцюою, що коло двора? Гриць Лобода переказує мені через поліцая, щоби громада зробила що, бо там погибіль. Треба щось зробити і то конче. Бо Зубатий готов знова пустити нас в газету.

— Я гадаю — радний Петро Семко — що найлішне помагати тій бідної черпюю, а звичайно зі Ставош.

— Е, куме, це ви так радите, аби вам було добре — обізвався Іван Лис — ви добре знаєте, що Антоника не дійде того, щоб вам кут допомагав її, бо там "нема кому бути". Я вам би іншу раду. Нацо засилювати людям новий тягар на шию? От дати лише знати "вапгіками" у Гаях. То їх робота, вони такими справами займаються. Най обходять хору, бо то їх діло!

Думку радного Лиса всі одобрили. Придумували тільки спосіб, як дати знати евапгеликам. Через Гаї ходив на пошту громадський післанець. Йому доручили вйти зайти по дорозі до передового евапгелика та оповісти про біду в хаті Антонихи

Ще того самого дня по молитовних зборах проводячий брат звістив громадку, що у Турківцях пропадає сім'я бідної вдови в хоробі і нужді.

— Котра з вас сестри бажали б порятувати загибаючу людину?

Зголосилася всі

— Всіх не треба. Цим разом піде сестра Анна. Вона безвітна. А инші хай принесуть що хто може з харчів, бо там — як чуємо — гинуть діти з голоду. Також дещо з біля знесіюо до Анни, бо треба буде перепрати хорих, та нанести в хаті чистоту.

* * *

В Антонихиній збогій хатині сонце засвітило. Сестра Анна розложила в печі вогонь, зварила дітям їсти, нагріла води, обмила хорих, навела в хаті чистоту. Все це робила з любовію, так щиро і запально, що Антоніха зі радощів заплакала.

— За що мені така допомога від вас, добра жінко? Я ж Вас на свому життю ніколи не бачила!

— Не я вам, сестро, помагаю, а помагає вам наш добрий пастир Христос. Це Він післав мене до вас. Йому дякуйте. Він ваше світло, наша радість. Йому Одному най буде слава!

* * *

Три неділі ходила Анна коло хорих. Евапгеліки з Гаїв додавали всього, чого було треба збогій родині. Антоніха видужала. Видужала і її доиечка. Вони видужали не тільки з тілесної немочі але вони знайшли блескуче жерело потіхи — Христа, що зявився їм у братній любові.

* * *

У неділю голосив з казальниці "егомосць" що Антоніха запросала свою душу чорної. І купили ті, "що в Матір Божу не вірять", та "до образів не молиться". В селі ширяться зараз — евапгелизм. Люде повинні на вколішках благати Бога, щоб відвернув від них це нещастя.

По Богослуженню відправляли "суплікацію". Дзвонили в дзвіночки. Люде клячали на вколішках і повторяли за егомосцем ридаючим голосом "Від грому, тучі, несподіваної смерти і "новоі зарази" — хорони нас Господе!"

Як відносився Франко до віри?

(Докінчення з ст. 2.)

— Всіх не треба. Цим разом піде сестра Анна. Вона безвітна. А инші хай принесуть що хто може з харчів, бо там — як чуємо — гинуть діти з голоду. Також дещо з біля знесіюо до Анни, бо треба буде перепрати хорих, та нанести в хаті чистоту.

* * *

В Антонихиній збогій хатині сонце засвітило. Сестра Анна розложила в печі вогонь, зварила дітям їсти, нагріла води, обмила хорих, навела в хаті чистоту. Все це робила з любовію, так щиро і запально, що Антоніха зі радощів заплакала.

— За що мені така допомога від вас, добра жінко? Я ж Вас на свому життю ніколи не бачила!

— Не я вам, сестро, помагаю, а помагає вам наш добрий пастир Христос. Це Він післав мене до вас. Йому дякуйте. Він ваше світло, наша радість. Йому Одному най буде слава!

* * *

Три неділі ходила Анна коло хорих. Евапгеліки з Гаїв додавали всього, чого було треба збогій родині. Антоніха видужала. Видужала і її доиечка. Вони видужали не тільки з тілесної немочі але вони знайшли блескуче жерело потіхи — Христа, що зявився їм у братній любові.

* * *

У неділю голосив з казальниці "егомосць" що Антоніха запросала свою душу чорної. І купили ті, "що в Матір Божу не вірять", та "до образів не молиться". В селі ширяться зараз — евапгелизм. Люде повинні на вколішках благати Бога, щоб відвернув від них це нещастя.

По Богослуженню відправляли "суплікацію". Дзвонили в дзвіночки. Люде клячали на вколішках і повторяли за егомосцем ридаючим голосом "Від грому, тучі, несподіваної смерти і "новоі зарази" — хорони нас Господе!"

Бог ніколи неповзволяє терпіть дітей своїх без доброї цілі Коли Др. Мун з Брайтону в Англії став слінним в розцвіті своїх спосібностей з початку це викликало у нього обурення проти Бога. "На що усі ці мої осягнення і всі мої спосібності тепер, коли я є замкнений в собі і несь світ зажкнений для мене?" - Але цей настрій спротиву змінився на цілком інший і Др. Мун звернувся до Бога в молитві: "Господи я приймаю цей талант слінoти від Тебе. Поможи мені зужити його для Твоєї слави, щоб я день Твого приходу Ти міг одержати своє з зиском". Др. Мун почав питати себе чи є можливим щоб він почав слінми читати Слово Боже. В той час, як він сам був слінним, він винайшов Систему Алфавету для слінних, що називається його ім'ям. Цей алфавет поширився в двадцяти різних країнах на різних мовах. І тепер від трьох до четирьох мільонів слінних по цілому світі читають Біблію на своїй власній мові, лише дякуючи тому, що в Провидінні Божім доктор Мун став слінним. Терпіння були послані доктору Мун, щоб він міг помогти в терпіннях іншим людей.

"ТАЛАНТ" СЛІПОТИ

Тільки щоб явилась діла Божі на йому. Рюма 9:3

Сліпоти

Сліпоти

"ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"

Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.

Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00. Окреме число 10 ц.

М. ФЕСЕНКО—РЕДАКТОР.

Адреса редакції:
506 Ossington Ave.,
Toronto 4 —— Ontario.

Typom Рівш, Торонто

Що коштує Америці практична безбожність

На протязі року в Америці відбувається 1,500,000 кримінальних переступів. Це включає 12,000 вбивств, 100,000 нападів, 50,000 рабівництв, 40,000 вломів. Кошта кримінальних злочинів виносить $15,000,000,000 на рік, або $10.00 на місяць для кожного мущини, жінки і дитини в Злучених Державах. Населення взагалі збільшується на 25,000 що року. Вашінгтон має 5,000,000 відвідників осіб з кримінальною репутацією.

Під час вини збільшилась злочинність серед молодих людей. На протязі останнього року в одним місті в Злучених Державах 1,200 школярів було виключено з шкіл за кражів з загального числа 7,000 школярів.

Що є причиною цього явища? Праці тепер багато для всіх і тому неможна казати, що нужда викликала злочини. Великі лер жавні і приватні організації вирощують край спортовими і іншими клюбами, щоб заповнити як корисний спосіб час молоді і дітей, і все ж поширення злочинів серед молоді. І старших постійно збільшується. В Джолїт до вязниці що тижня присилають за кримінальні вчінки до 75 осіб в більшости молоді до 22 років віку.

Це все є лише ілюстрацією факта, що для того щоб бути чесним і моральним людина потребує віри в Бога. Атеіст може бути моральним, але для цього він немає жадної причини. Бога для нього нема, безсмерть нема, сам він сподівається такої ж долі як і "сірко", тому не дивно, що з поширенням безбожности багато людей пробують жити відповідно до своїх поглядів, і результат-переповнені вязниці. Кожний край чи нарід, що ширить безбожність, або нехтує благовість, в кінці кінців прийде до руїни через внутрішній розклад. Це лише питання часу

ПОРАДА ЄВАНГЕЛИКАМ

"Коли ти ідеш до ціни, і півчеш водорості зупинитись, щоб кидати камінцями на кожного пса, що лає на тебе, то ти ніколи не дійдеш до цілі".

(Взято з Достоєвського)

Важне повідомлення

Виконавчий Комітет Українського Євангельського Собору приступив до видання українського евангельського міжденоміманійного співаника.

Проситься всіх братів вислати в найблищім часі на руки своїх деномінаційних представників в складі Виконавчого Комітету ті пісні, що вони хотіли б бачити в новім співаникові.

ЛИСТ З БРАЗІЛІЇ

До хвальної Редакції "Євангельська Правда".

Високодостойний Пане Редакторе!

Сьогодня пошта мене дуже потішила третім числом часопису "Ев. Пр." Не можу здержатись, щоб не висловити свойого задоволення й широї подяки за дорогий Ваш журнал. Признаюсь, що з пошанною і задоволенням одержую і читаю "Ев. Пр." На мій погляд журнал стоїть високо релігійно, морально і літературно-інтелектуально. Кожна стаття має свою вагу і вартість, і певне, що принесе користь для нашого народу

Цей мій лист є широм словом читаче багато користаючого з Вашого журналу.

З правдивою пошаною, добрим побажанням у праці для слави Христа,

В. Рудюк,
С. Паоло, Бразілія.

ДО КОГО НАМ ІТИ? Христос мав гарячих приятелів і неприємних ворогів. Між приятелями було багато таких, що любили Його серцем, готові були боронити Його словом і ділом, а проте вони ще не розуміли вповні Христа і Його науки. Вороги Христові були упереджені до Него і тому представляли Його в викривленому виді. До кого ж нам удатися той, що хотів знати правду про Христа? Очевидно, що до самого Христа. Так поступив Никодим, член сенедріону (найвищої жидівської ради)... До кого ж їти нині? Певна річ, що не то ворогів Христа. Кожна людина, що щиро бажає бути свідоком євангельських християнином, може немало навчитися від христіян, але, щоб краще пізнати правду, вона повинна йти до самого джерела, до Євангелії. Тільки таким чином людина може виробити собі власний осуд про справу і власне переконання.

Л. Стандрет.

УКРАЇНСЬКІ БІБЛІЇ БУДУТЬ СКОРО НАДРУКОВАНІ

Американське Біблійне Товариство повідомляє Собор Українських Євангельських Церков в Канаді і Америці, що Українські Біблії будуть готові перед Різдвом. Надруковано лише обмежену кількість і не передбачається

В Торонто.

ПОДЯКА

В п'ятницю вечером 29-го Вересня ц.р. зібрався в нашій хаті гурток приятелів, зробивши нам милу несподіванку з нагоди нашого нами нової хати. Ініціятором цього вечера були пані Л. Романюк і пані Ю. Фесенко, котрі при співучасти наших Дорогих Приятелів влаштували гарну гостину.

Ми щиро дякуємо за такі гарні товариські сходини і за дорученій нам дарунок, як також за висліи щирих бажань, які залишаться нашим спомином для нас.

Михайло і Марія Савецькі.

ЧОМУ БЕЗГРАМОТНІСТЬ ПАНУЄ В КАТОЛИЦЬКИХ КРАЯХ

Це є добре усталений фактом, що в тих краях, де католицизм переважає, завжди панує безграмотність і темнота та нарід знаходиться в великій біді і приниженности. В Канаді найбільш безграмотних між Квебеку В Европі найбільше безграмотних в Іспанії, Португалії і Італії

Одною з причин цього явища є вороже ставлення католицької церкви до освіти загалу. Звичайно найлегше панувати над темними, безграмотними людьми. Безбожність і темнота нарід знаходиться в великій біді і приниженности. В Канаді найбільш безграмотних між Квебеку В Европі найбільше безграмотних в Іспанії, Португалії і Італії

Одною з причин цього явища є вороже ставлення католицької церкви до освіти загалу. Звичайно найлегше панувати над темними, безграмотними людьми. Безбожність і темнота та

З. Е. Губера.

"СУД" НАД ХРИСТОМ

Чому народния юрба,
Шаленa з ярости й сліпа,
Простори вулиць залякає?
Чи це віки ростучий гнів,
Підняв пригноблених жидів,
На ненависних чужинців, —
Й ось народ рине й мсти жадає?

Чом грізно зброя так бряжчить?..
Куди Ізраїль так спішить?
Не на молитву в дім Єгови,
У світлий час виходить люд: —
Спішить захильований у суд,
Де ігемон закона словом
Виносить милість чи засуд.

Високо сходячи з порога,
З лицем стривоженим, блідим,
Пилат на страждущого Бога,
Вказав, змінюючись, Ім

Та рев народу не вгавае:
— Його не хочем ми! Розпни! —
І лютість масами стрясає, —
Жадають смерти лиш вони.

Пустат притах перед юрбою,
І ось під зненависти крик,
До юрб страдальчую стопою
Зіходе Богочоловік.
Зійшов; на хвилю зупинився...
Це Він... великий Назорей.
О, ясність божественних очей!
Та потужніє крик людей...
Перед стовпом ганьби склонився

Вони же злобно в багрянищу
Його з насмішкою вдягли;
Тросту вложили у десницю,
Вінок з терників уплели

В погрозі руки підіймали,
Й клонячи, склонялись перед Ним,
І в дні божесьні плювали,
І це давало... щастя Ім.

Юрбою з гаком оточили,
Із гаїку красного звели,
На плечі хрест важкий вложили,
Й на місце страти повели.

З збірки
Перед троном-Правди і Краси.

ЛОГІЧНЕ ПРОХАННЯ

Сказав же приповість Ім: Чи може слиний водити сліпого? Хіба обидва в яму не впадуть? Луки 6:39.

На одній американських військових кораблі, матроси зібравшись навколо корабельного провідника питали: "Чи справді ви є універсалістом? "Так". "Чи ви невірите в існування пекла?" "Невірю"

"Добре тоді", відповіли вони, "в такім випадку ви краще зрозігнуйте з посади, бо як що дійсно нема пекла, то тоді ми непотрібуємо вас; але як що пекло є, ми нехочемо щоб нас заведено".

Чи ви вже вислали свою передплату?

ЕВОЛЮЦІЯ

(Докінчення з ст. 5)

кончись перемогти цю трудність для еволюційної теорії" твердилось, що всі скали ранішнього походження ніж Кембрійського Періоду були зрушені та окаменілості в них знищені.

Це не є правдою. Багато з цих скель було зрушено і змінено, але велика маса зісталась без змін та багато зісталось чудово запереховані і незвичайно добре пасують, щоб переховати окаменілості останки. Де котрі з них мають відпечатки дошу і хвиль, що обмивали стародавній беріг.

Окрім того не було зовсім знайдено в палеонтологичних рекордах переходових, або посередніх форм поміж незвичайно відокремленими родами звірят, такими як кити, тюлені, морські корови, черепахи, леліки і т. д. а їх уявлені предками. Найранійші окаменілости цих звірят вповні розвинені зі всіма рисами, що відрізняють цю групу до котрої вони відносяться. Але як шоб еволюційна теорія була правдива числені переходові форми напевно знайшлися б. В дійсности, переходові форми не повинні складатися з родів, але просто з окремих індівідуальних форм, що незначно змінюються одне в одне подібно до кольорів спектра, але цього нема в дійсности.

Як Дювар зазначив, "той факт, що не знайдено навіть і одніе окаменілости в цих гіпотетичних переходових форм, робить майже певним, що їх ніколи не існувало".

Види окаменілостей так само відрізняються одни від одного як і види сьогодня, та мають останкі багатьох родзин і звірів наочно тих самих родів, що живуть в наші дні, бо де котрі види гинули напротязі віків, без змін аж до наших днів.

Не бракує так само і палеонтологичних доказів. Підраховують, що більш ніж 100,000 рижних видів окаменілостей було вже знайдено. В Трабука шарі в полудневий Каліфорнії виходять на поверхню не менш ніж десять білі окіх окремих окаменілостей і не меньше число окаменілостей було відкрито так само в інших околицях. Були знайдені окаменілости кожного роду теплокровних, що живуть в Европі сьогодня та 65 родів британських раковин. З поміж 147 видів рослин, котрі були в Пліоценськім періоді перед льодовим періодом, усі окрім тридцати існують і доси. Було знайдено окаменілости більш ніж 70% всіх морських звірів, що живуть і доси.

Ці факти ясно доводять, що повна відсутність окаменілостей переходових форм, що потрібні для еволюційної теорії, не постала в наслідок недостаточних геологічних рекордів, як це уявляв Дарвін, але більш правдиво і переконуюче демонструе, що подібні форми ніколи не існували, бо кожний погодиться, що умовини добрі для презервовання видів в рівній мірі добрі і для презервовання переходових форм.

Цікавим є порівняти те що переказували Дарвін з передбаченнями тих, що опрацьовували закон періодичности хемічних елементів. Якихсь сімдесят років назад, Дарвін з певністю передсказував, що в скалах знайдуть скамеліости напів сформованих людей, китів і т. і., але подібних останків не було знайдено, хоч за ними пошукувалося майже на всій поверхні землі. З другого боку хеміки змогли визначити наперед властивости і приблизну атомічну вагу елементів, котрі тоді ще не були знані, але майже усі з них по тім були знайдені. Пророцтво Дарвіна ніколи не здійснилося, але на протязі останніх пятидесяти років майже кожне передбачення в звязку з законом переодичности елементів було оправдано.

Др. Остін Клярк з Природничого Музею Злучених Держав в Вашінгтоні слушно зауважив що "повна відсутність посередніх форм поміж більшими групами звірів є одне з найбільш вражаючих і найбільш многозначних явищ, що були виявлені в дослідах зоології, та були до цього часу залишені без уваги або найменше змехтовані".

(Далі буде.)

Притча про покору

Два їздці були раз: митар
І вельможний фарисей;
До мети зажилися бігти.
Хто доїде? Той чи сей?
Ця мета — життя у небі.
Щоб до неї дочвалать,
Фарисей запряг два коні:
"Чеснота" одного звать,
Піст, молитва, дари вбогим.
Хто був другий кінь? А, ба!
Гордість, злобним обмова
І гидка самозальба.
Шарпнули оті два коні;
Цей сюди, а той онтам,
Розірвали віз на двоє,
Провалились їздець і сам.
Тим часом убогий митар
Шкапу "смирність" як запряг,
То помалу але певно
До мети свій віз дотяг.

Іван Франко.

Асиміляція на відворот.

Статистичний перепис виказує, що 12 скотландців в Альберті подали, що їх рідною мовою є українська мова.

Віра без діл подібна до вишки над порожнім склепом.

Християнський Вістник.

Скупість обертає людину в кремінь, похоть — в худобу, а гордість — в сатану.

Християнський Вістник

Мадярські католині замордували 20,000 православних українців

Новинкарська агенція Реутер подає 26 липня ц. р. з Лондону, що "Біля 20,000 було убито в новій переслідувань в тій частині Чехословакії, що була занята мадярами." Цією частиною є Підкарпатська Україна.

Цих христіни", пише звітовик, "переслідувалося і депортувалося так само систематично і брутально, як і жидів. Найгрішій випадок стався в Мукачеві і Берегові, в Карпато-Руткні, що її заняли мадяри.

В Мукачеві, в той час як православні були в церкві на богослуженню, мадярські жандарми несподівано оточили будинок, та було наказано всім вийти в будинку. Коли вони відмовилися, мадяри підпалили церкву. В пажі, що почалась, 80 людей було збито і богато покалічено. Багато було поранено жандармами, котрі стріляли на сліпо в згромадження в церкві, коли ті розходилися. Подібні переслідування мають місце і в інших місцевостях." Мадярщина е переважно католицькою країною, але ми нечуемо а ні слова осуду з боку Рима на адресу цього відновлення Св. Інквізиції і Вартоломеївської різнини.

Певно української нарід не зазнає цїх жертв на рідних землях, проте в Канаді де хто бажав би шоб наш нарід прийняв "Сафатову" віру. Робляться в цім напрямі всілякі заходи, але ми певні, що тривалих насліджів вони нематимуть.

КАТОЛИЦЬКА ТОЛЕРАНТНІСТЬ В ІСПАНІЇ

В Іспанії перед горожанською війною існувало 250 Евангельских церков, тепер зісталось незакритими лише 20

(Уорлд Доминіон, Август, 1944.)

"Не судіть, щоб вас не судено. Бо яким судом судите, вас судитимуть, і якою мірою міряєте вам одмірятеся".

* * *

"Чого ж дивишся на порошину в оці брата твого, у своєму ж оці поліна не чуеш? Або, як скажеш ти братові твоєму: Дай я вийму порошину тобі в ока, а ось у тебе самого поліно в оці? Лицемірне, перш вийми а себе в ока ламаку, тоді добре бачитимеш, як виняти братові твоєму з ока порошину".

* * *

Адам Рому ім Ісус, бо Він спасе людей своїх од гріхів їх"

* * *

"Радуйтеся завсіди в Господі, і знов кажу: радуйтеся". "Не журіться нічим".

EXCERPTS FROM THE PRESS

THE CALGARY HERALD — October 20th 1944 — "ONE MAN'S OPINION" by Richard J. Needham on appointment of Dr. Augustin Frigon of Montral as general manager of the Canadian Broadcasting Corporation.

". . .But even if Dr. Frigon were not a native-born Canadian, even if he really had been born and educated in "some European country," would that be of any consequence? All of us here, in Canada, are immigrants and the descendants of immigrants. The only native-born Canadians, in the true sense of the term, are the Indian tribesmen, whom we regard (and treat) as outcasts.

We do not care to see distinctions made between people who are Canadians by the whim of Providence, and people who are Canadians by deliberate choice. Should Sir John A. Macdonald, Canada's greatest statesman, have been debarred from holding office as Prime Minister because he was born in Glasgow, Scotland? Is it to be held against M. J. Coldwell that he was born and educated in the English county of Devonshire? We do not think so. Indeed, it has been our observation that many foreign-born residents of Canada are more truly Canadian (in the popular sense of the term) than people who were Canadians from the day of their birth. People who live in Canada, contributing their own particular talents to Canadian life, ought not to be judged by their ancestry, nor by the spelling of their names, nor by the name of the country they were born in. If we wish to make a stronger and more united nation we must do as the Americans have done with such heartening success: measure a man only by his individual character and his individual abilities. If any man has character and ability, he is an asset to Canada, no matter where he was born: we are fortunate in having him with us, and we desperately need more people like him. Our country would be in a sorry plight indeed if all the people who were born beyond the territorial limits of Canada suddenly returned to their native lands. We would have lost, without a doubt, one of our greatest national assets."

"Євангельська Правда" поміщає приходиться в цілій українській газеті

What Shall We Give Him?

BY LOUISE A. REITH

It was a blustery night when people are glad to sit cosily by the fire. Curled up in easy chairs reading their favourite books Jack and Judy presented pictures of real comfort. Suddenly the door opened and their mother entered quickly shutting the door behind her to keep out the gail which seemed to blow her in. "My you two look comfortable!" she exclaimed "and so interested you cannot even welcome your poor half-frozen mother." The twins looked up chorusing "Welcome! Welcome! come warm yourself by the fire fair lady!"

Taking off her coat and hat their mother seated herself on a low stool before the fire-place extending her hands to its glowing warmth. "As I said before you did look interested. It is wonderful to be able to read, isn't it? You are a fortunate pair."

Jack and Judy looked amazed as Judy exclaimed, "Able to read! We would be dumb if we could'nt. Everybody as old as we are can."

"Oh, no, my dears, not everybody. Not long ago it was estimated that three out of every five people in the world could neither read nor write and if they could there would be very little for them to read in their own language." Both books were closed now as Jack and Judy were sitting forward looking intently at their mother. "I just never thought about people not being able to read or not having books." mused Judy. "Isn't anybody doing anything to help them learn to read and to get books for them."

"Sure they are, aren't they, mother?" interrupted Jack. "You remember I told you once about how James Evans worked out an alphabet for the Indians and printed them the Bible on birch bark."

"Oh yes, I remember that," said Judy, "but that was years ago. I thought surely everybody in the world could read by now." Jack laughed. "You do expect miracles, Judy, lots have learned since no doubt but it would take a lot of people to teach all those thousands to learn to read and to get books ready for them. What made you think about that just now mother?"

"No doubt it was because I was reading to-day about a man who has been called "The Miracle Man of the Moros" because he halped so many of the people on the Island of Mindanoa to learn to read."

"Who was he?" asked Judy. "His name is Frank Laubach and he went out to that Island as a missionary teacher." answered mother. "First of all he had to learn the language himself so that he could talk to the people but he felt that if the Moros were really to learn the Bible story they would first have to read the Bible and have it in their own hands. After a great deal of study he found that in the dialect of the people among whom he was working there were just sixteen consonants. Combining these syllables with various vowels brought the solution and he was able to teach the Moros to read in a very short time. Thousands and thousands learned to read."

"How could one man teach thousands and thousands to read?" inquired Jack, the practical

"One man didn't." answered mother. "Dr. Laubauch and his helpers asked everyone that learned to go out and teach some one else."

"Just like 'if you have a kindness shown, pass it on' idea." said Judy. "That is the very thing, Judy." said Mother. "Dr. Laubach is sure that it is only possible to help people when you really love and care about them "Love in action," he says "is irresistible"

"Did the Moros have anything to read when they learned to read?" asked Jack.

"Oh, yes. Part of Dr. Laubach's time was spent in translating and writing for them. First of all the Gospels, then dictionaries, then a paper was published every two weeks to keep the people in touch with world events and to help them learn better ways of living. It was a lot of hard work but the results have been splendid."

Judy was thinking deeply. "That was wonderful for the Moros that Dr. Laubach went to them but couldn't he help other people too? Couldn't he work out alphabets for other people?"

"Yes, Judy. That is what he is doing now. He has already travelled to many lands, like India and South America and is working out ways by which the many who cannot read in those lands may learn to just as quickly as the people of Mindanoa."

"Not much wonder he was called a "Miracle Man" is it?" exclaimed Jack.

"No." said mother. "I was just thinking . . ."

"I know what you are thinking, Mother," said Judy softly. "You are thinking that by giving his life to help others to read— for themselves of Jesus and his love for the world, Dr. Laubach is giving his life in service to Jesus. We think so too, don't we Jack?"

"We certainly do. We shall add him to those of whom we have learned in the past year." agreed Jack

WHAT DO YOU KNOW ABOUT CANADA?

During the ten years between 1931 and 1941 truly remarkable progress was made in the Dominion towards the whole population speaking one of the languages recognized and taught in the Dominion. According to the Dominion census of 1941 only 115,414 persons were unfamiliar with either, less than one per cent of Canada's 11,600,000 inhabitants.

Greatest progress in this step towards Canadianization and citizenship was made by the peoples of Central European origin.

In the ten years above-mentioned it is the Central European racial groups who have shown the greatest improvement or advancement, proportionate to their total population resident in the Dominion

The Ukrainians showing an improvement of from 22.02 per-cent to 6.99.

ONE THOUSAND

The Royal Canadian Air Force has issued its 1,000th casualty list. There is much meaning in the fact, says the Montreal Gazette. It is a reminder that the casualties of the R.C.A.F. are not incurred in only sudden and concentrated actions but in daily duties from which there is no relief.

The names which appeared in these 1,000 casualty lists are the names of those who have died on and over many lands and many seas. They are names of men who shielded British soil, who bombed the enemy, who carried out reconnaissance duty, who assisted the land troops and who scattered destruction along the enemy's supply lines.

They are the names of the youth of Canada but are not altogether the names of Canadians of British descent. In these 1,000 will be found names that originated in the Ukraine, Poland, Russia, Italy, Scandinavia, France, Rumania, Greece and Slovakia. They were the Air Force They were Canadians.

Department of National War Services Citizenship Division

HEALTH FOR EVERY DAY

— by —

Dr. Helen MacMurchy C.B.E.

MEDICINES

Sensible people do not take medicine nearly as often as they once did and Doctors do not give their patients nearly as much medicine Ask your grandmother if she used to take medicine when she was a little girl and perhaps she will tell you about the medicine that the Doctor gave once upon a time when she was a little girl It was black and it had a nasty taste You have never seen or tasted medicine like that. Why not? Because now Doctors know more than they did when grandmother was a little girl. Doctors know how to prevent many diseases now. All diseases are preventable and we ought to prevent them But that does not mean that we do not need medicines We do. We know something about the causes of disease now If we can prevent the cause, then we can prevent the disease

NEW MEDICINES

New medicines have been discovered durnig the last ten years In 1935 some German chemists were working with dyes somewhere in Germany. They were making new dyes One of these new dyes was red and this new dye was called Red Dye One of the chemists wondered whether the Red Dye could be used as a medicine. He tried it and found that it could. He showed that it would cure pneumonia Pneumonia is a very serious disease Before 1935, out of 5 people who had pneumonia, one was almost certain to die of it. It was very fatal to aged persons Young people who had pneumonia would usually recover but old people, people over 70 years of age, would usually die.

But when the new medicine was used, a great change was noticed. More people who had pneumonia recovered. Even the aged patients recovered So the new medicine was soon used all over the world, used by all Doctors and used in all Hospitals A great many dyes or drugs something like the Red Dye were made and used, and every one of them had a different name Probably more than a thousand new drugs or medicines were made in this way and so we needed more than a thousand new names These names all began with the two syllables Sulpha and so, for convenience, they were called "Sulpha drugs" Sometimes it is spelled Sulfa

These drugs or medicines were successfully used to cure many other diseases and they were used to heal wounds Some people call them "Wonder Drugs" Very few of the thousand new drugs were any use Only two or three are now used at all.

Nusery Rhyme Philosophy

BY LAURA K. PELTON

Little Miss Muffet
Sat on a tuffet,
Eating of curds and whey;
There came a big spider
And sat down beside her,
And frightened Miss Muffet away.

One of the lessons that must be learned if we are to live well is when and where there is need to be afraid and when and where fear is not only unnecessarry but a serious detriment to our highest welfare.

Undoubtedly fear has a rightful place in our life. For instance a child before he can swim is usually afraid of deep water; sensible people are fearful of crossing a busy intersection against a red light. In these instances fear is a 'given' instinct in the interest of self preservation We note this same instinct in wild animal and bird life.

A fine sensitive spirit is fearful of not being the kind of person God would have him be. All these fears are right and legitimate

But there are other fears which paralyze and destroy our energies which cause us to miss many things that we might have had, which rob us of much of the glory of living.

Our little nursery rhyme of this month illustrates this kind of fear Poor little Miss Muffet! Perhaps she had never seen a spider before It was an unknown quantity to her and so she was afraid. And what was the result of her fear? It is almost certain that hurrying away in her great fear she would upset her curds and whey and thus lose her supper. Granting the possibility that the spider might have bitten her she need not have been afraid She was bigger and stronger than the spider and could have settled with him quite easily Instead she ran away and lost her supper.

You and I are often like the little girl of our nursery rhyme. We run away or we are so paralyzed that we sit and do nothing.

Thousands of people in the world are afraid to give money to a worthy cause because they fear there may be a depression and they will need every cent they have for a 'rainy day' ahead

This fear causes one of the most tragic maladies to which human beings are heir — a frozen sympathy toward the need of others

Some people refuse to make friends because they are afraid that they might be let down and so they become among the loneliest people on earth. It takes courage for friendship. Almost every one has been betrayed at one time or another by one we thought a friend but the courageous go on making friends and become the richest folk in the world. Those who are always afraid of being let down miss the satisfying experience of friendship and companionship

Others never accomplish much in life because of a haunting fear before a new venture. They are afraid of failure, of the unknown, of the untried, and so live their lives in the old grooves with at least half of their faculties and abilities having become paralyzed.

And then there are always the spiritual paralytics who will not trust God and as a result never have the miraculous inner strength to meet crises, reverses and sorrow, without going under. "Love casteth out fear" God means that To really love God means that. To really love God means that. To really love God releases us from all unnecessary fear Trusting Him means that we can meet danger with courage, experience reverses and try again, suffer sorrow and remain strong.

The philosophy of our little rhyme is: Don't run away from the spider and lose your supper but grow your ground, conquer him and you will have all that life intends you to have.

The Winnipeg Tribune — August 23 — **He cooked for the King** — Sgt. Toby GARLINSKI, RCASC, is serving in Italy as an instructor on improvization in field cookigg. He enlisted in 1939 and went overseas in 1941.

His job is to instruct cooks and future cooks how to Construct everything "the army does not give you", as he puts it He was a cook for King George when the latter visited Italy His wife and daughter live at 474 Spence St. (Winnipeg) and a brother, Pte. Stanley GARLINSKI, is a cookery instructor at the RCASC school at Camp Borden, Ont.

Бог не в світі, а світ в Ньому, як ти не можеш посіяти всього знання світа, то тим менше ти не можеш посіяти розуміння Бога і Його повноти.

INTERNATIONAL TOWN

When the Ukrainian immigrants first came to the Prairies, they like other nationals, settled in the "solid" districts. Through the years there has been a moving about as they bought farms to their liking, or entered business and the professions in towns and villages. This intermingling of many backgrounds is shown in the "international" town of Borden, Saskatchewan. A recent survey shows that the background of the hotel proprietor was Ukrainian, the Doctor Icelandic, the Postmaster, Scottish; the British American elevatorman, Norwegian, the lumberman, English, the National Grain Company's elevatorman German, the Province elevator man, Dutch, the black-smith Polish, the C. N. R. station agent, French, the municipal reeve a Dane

Department of National War Services, Citizenship Division.

WINNIPEG FREE PRESS

— November 1st 1944 — "At a recent royal investiture at Buckingham Palace two officers of the Canadian Women's Army Corps, stationed in England were awarded the British Empire Medal They are Captain Helen Stewart, Edmonton, and Lieut. Ann Crapleve, Winnipeg."

Lieut. Ann Crapleve is a Ukrainian Canadian and the Treasurer of the Ukrainian Servicemen's Association (Active Service Overseas).

Department of National War Services, Citizenship Division.

God's Place Is the Best — Separate me Barnabas and Saul for the work whereunto I have called them (13 2). It has been well said that if God should commission two angels, one to sweep a crossing, and the other to run an empire, they should not be induced to exchange callings No less true is it that he who feels that God has given him a particular work to do is happy only when engaged in doing it. — **From Forward.**

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік V. Число 12. ГРУДЕНЬ 1944. DECEMBER Рік V. Число 12.

НАРОДЖЕННЯ ХРИСТА

В Галилеї в невеличкім місті, що звався Назарет жила одна жидівська родина Наступила осінь з періодом рання дощів і працею на полі В цей час в Палестині звичайно приготовлялось землю до посіву і її засівалось. Урожай же збирався на початку нашого літа Тому ми можемо уявити, як був зайнятий кожний господар, бо хто не зробив своєї праці на час лишався без харчу цілий рік, бо то дощів, або потім як вони кінчилися небуло ніякої змоги обробити землю, така вона ставала твердая Але горді римляне дуже мало рахувалися з потребами підлитих кацій Тому не дивлячись на невдоволений час, імператор Августа видав наказ загального перепису в імперії В той час в Сирії був консул Кириней, котрому підлягала і Палестина. Згідно жидівськими звичаями і практиці, для перепису кожний мав явитись в те місце з котрого він був родом і де жила його первісна родина Ця родина, котру ми маємо на увазі, родина Йосифа, що складалася з нього самого й його дружини Марії мала своє походження з Витлеєму Хоч Йосиф і займався звичайними ремісництвом, та був теслярем, в ніж текла царська кров Давида, так само і в його дружині. Навіть місце з котрого їх рід мав свій початок було славне тим, що з нього вийшов цар Давидів Коли Йосиф довідався про наказ властей, то він почувався в труднощах З одного боку його дружина мала незабаром мати чудесного сина, про котрого оповістив ангел, зачатого Духом Божим, отже далека дорога для неї не була безпечна, з другого боку він мав поспішати з працею на полі. Але наказ є наказом і неминкомати його в ті часи було дуже небезпечно Не бажаючи лишати свою дружину самому ві рішив взяти її з собою до Витлеєму. Витлеєм знаходився від Назарету якихсь 80 миль і тому Йосиф рахував, що за три дні без великої небезпеки для дружини він поволі може прийти на перепис Після того як пройшла субота, що її Йосиф провів в згоді з жидівськими правилами, в понеділок він готовився в дорогу Для цього він мав взяти запас харчу і взяти з собою осла, на котрих люди подорожували в ті часи. Коли все було готово рано в вівторок ще досвіту він вирушив в дорогу На осли був привязаний вьюк і сиділа Марія, а сам Йосиф вів осла шагаючи побіч них. Не бажаючи втомлати Марію Йосиф поволі продягався вперед по каменистій дорозі, часто звертаючи з дороги для відпочинку Як вони йшли, товпи людей обгоняли їх поспішаючи в свої місця Ніхто не був задоволений з цього неначсного перепису. Дорога для Марії була втомлюючa, бо мисценість була гориста і часто приходилося ити стежками Нарешті в четвер над вечір стомлені вони прибули в місто з котрого вийшли їх батьки Цих двоє подорожних звертали на себе увагу людей своєю поставою Йосиф був високого росту ще молодий мущина з незвичайно добрим виразом на лиці, його ж дружина своїм духовим виразом обличчя ніби допомінжала силу і рішучість своєго супутника Здавалося, що ніби оба заховують в собі якусь велику і чудову тайну, що її знають тільки вони двоє

Прийшовши до Витлеєму Йосиф відправився до Караван Сараю, де звичайно зупиняються подорожуючи. Караван-Сарай це критий огорожа в вільним місцем для скотини посередині і дахом по краях для подорожуючих. Але Йосиф прийшов запізно Власник Караван Сараю вийшов і бачучи, що жінка потрібує спокою, хоч і жалував, але не міг найти вільного місця в гостинні, бо майже всі виходці з Витлеєму, що були розкидані по всій Палестині поповертались до рідного місця. Але господар знав, що зараз же за чистом є одна печера, що з неї дотепний господар зробив стайню, хоч це місце і не було дуже чисте, але все ж було краще перебути там, ніж лишатись в холодну осінню ніч на дворі. Йосиф і Марія були раді навіть тій нагоді. Цього ж вечера й четвер в цій печері з вслах в стайні, появилася на світ той, хто любив світ більш ніж своє життя. Він родився як людська дитина і Писання не забуває пригадати навіть про пелюшки, що ними Христа повито. Але не дивлячись на всю приниженість народження Христа і повну байдужність світа до цієї події, в світі духів це народження було одмічено в незвичайний спосіб Тієї ночи були пастухи в тій стороні, що ночлегували та стерегли скоромежю в ночі отари свої. Ми можемо уявити, що вони полягали спати були багаття і лише черговий сторож дивився за вівцями. І

(Продовження на ст. 2).

УКРАЇНСЬКА ПРЕСВИТЕРСЬКА ЦЕРКВА В ОШАВІ

УСТАЛЕННЯ СТАРШИХ БРАТІВ В УКРАЇНСЬКІЙ ПРЕСВИТЕРСЬКІЙ ЦЕРКВІ В ОШАВІ

В неділю попользні 26-го Листопада відбулося ординування чотирьох старших братів на уряд чистим Богослужении Ординацію перевів Проп. Іван Яцентий при участи Проп Михайла Фесенка з Торонта

Брати Микола Залесчук, Михайло Ніколишин, Данилі Шупляк і Олександер Владика були вибрані громадою в склад церковної управи.

На Богослужении Проп. М. Фесенко промовляв про обовязки і працю старших братів в пресвитерській церкві

Проп І Яцентий по тім як перевелено ординования привітав чотирьох старших братів в склад управи і підкреслив, що вони повинні помнятати, що Дух Святий, через вибір громади покликав їх до праці в церкві.

На Богослужении всіх присутних було запрошено на спільну вечерю, що її приготовило Жіноче Товариство

Треба відмітити незвичайно гарний жіночий хор Ошавської Громади під проводом органіста Стефана Сальмера. Виступи хора не тільки збільшили красу Богослужения, але і викликали глибоке релігійне почуття у присутніх.

Зріст Ошавської громади і побільшення праці викликало потребу збільшення кількости членів управи Усі української пресвитерияне правдиво можуть гордитися осягненими Ошавської Громади під проводом Проп. Івана Яцентия В скорім часі майже весь церковний борг буде сплачений громадою, церковне членство стало зростае, та громада спромоглася збудувати чудову церкву Перед Ошавською громадою стоїть світла будучність. Не дивлячись на дощ в день ординації церква була наповнена ошавським громадянством

Михайло Фесенко передав Ошавській Громаді з новим членам управи привіт з найкращі побажання від Української Пресвитерської громади в Торонті

ЧОМУ ДЗВОНИ БЛАГОВІСТИЛИ.

(Легенда)

В далекій країні, про котру мало хто чув, стояла чудова церква. Вона знаходилась як ніколи горді, посередині великого міста. Кожної неділі і на великі свята, так як Різдво, можна було зобачити тисячі людей, що йшли до церкві на горді. Коли ви прийшли б до будинка ви зобачили б великі колони і темні проходи та величезний хід, що вів до головних дверей церкви.

Ця авдіторія була така велика, що від кінця тишно було зобачити другий кінець, де знаходився хор та де стояв проповідник за маркуровим столом. На самім кінці знаходився орган, котрий мав таку силу, що коли він починав грати, то люде, що жили милі від церкви, могли чути чудову музику. Такої церкви небуло ніде інде, зомрено коли були засвічені усі світла для цього свята, та вони були наповнені старими і молодими. Але предметною річчю зі всіх в цій церкві були дзвони.

Не рові церкви стояла башта збудована з граніту. Площ обіма її так далеко як можна було бачити, бо ця велика башта була така ж велика як і ця велика церква. Здавалося, що вона майже сягала верхом неба. Усі знали, що на самій горі в башті знаходились Різдвяні Дзвони. Вони висіли так в того часу, як була збудована церква, та були найдивнішими дзвонами на всім світі. Ніхто ніколи небачив їх, бо небуло сходів, що вели б до них. Ніхто нежив дзвонигі в них, бо небуло довгої вірьовки за котру можно було б потягнути.

Найдивнішою річ була то, що ніхто ніколи не чув їх, жаден з цім великім місті, бо перейшли вже довгі роки від часу коли дзвони дзвонили. Близько перед ним жила старенький дід. Він казав, що памятає, що його мати казала про те що вона чула ці дзвони коли була маленькою дівчиною. Це були Різдвяні Дзвони та на Свят Вечір у дзвинку можна було бачити людей у місті як вони йшли на горб з своїми дарами для дитинки Христа. Коли найкращий і найбільший дар любови було принесено наперед, то можна було чути понад сім хору голоса Різдвяних Дзвонів наверх з башті. Всі люде в місті лунились прислухаючись до чудесного дзвону. Да хто казав, що вітер калатав ними, інші знов казали, що вони були так високо в небі, що ангели дзвонили в

Але тепер вже пройшло дуже дуже багато років відколи хто небудь чув їх дзвін. Проповідник казав, що небуло чути дзвонів тому, що чоловіки були надто занятті набуванням грошей і що жінки були надто захоплені шіючи собі гарні убрання та капелюхи, що всі вони забули дитинки, коли він чув сніг під ногами у брата, що спішився до міста і вимк в темноті. Петро увяв маленького песика і вобіг з ним до більшої фарми, там жінка селянина вообщала йому догадку-ти за песиком аж поки Петро не повернеться за ним назад.

Петро вийшов і йшов так скоро як зміг знову до церкви, щоб зустріти брата. Церква була правдиво чудовим місцем цього вечера. Кожний казав, що вона ніколи не виглядала так гарно. Коли великий орган грав і люде співали Різдвяні пісні здавалося, що стіни тремтіли від звуків. Коли скінчилась музика почалась процесія людей до стола напереді з дарами

Перше встав царь, поважно, повільним кроком він вийшов наперед і люде бачили, як він зняв з своєї голови царську корону прикрашену діямантами-і іншими драгоцінними камінними. Як вона сяла на столі! У людей стисло дихання. Певно тепер дзвони пічнуть грати, бо ніколи небуло, щоб хтось прикіс такий дар як цей. Вони всі напружено прислухались, але нічого небуло чути з великої башти.

Тоді встала королева в її прекрасним одязі, вона вийшла наперед і розстібнувши своє перлове намисто поклала його на стіл. Кожний прислухався знову, але можна було почути лише шум вітру з старої каменної башти.

По тім встав бамбір, пишно він перейшов поміж людей і вийшовши велику пачку грошей поклав на стіл. . . Але все було тихо і люде прислухались.

За ним встав заслуженний воїн, як в війську він помаршував до стола і вийнявши свою шабліо поклав на стіл, але ані звука не було чути від Різдвяних Дзвонів. І так йшло далі, аж поки майже кожний присутній поклав свій дар на столі. Маленький брат стояв на самім кінці і думав, "Що мені робити?" Дар Петра виглядав таким малейким в порівнянню з богатими дарами інших. "Я можожу дати такий маленький дар", думав він. "Але" толі він пригадав, як довго Петро шукав, і як він був малюватн. Тримаючи його міцно він протиснувся до стола наперед і поклав дар на стіл звоятковавшись. Тоді рептово всі зупинились, велике згромадження встало, проповідник підняв руки, щоб всі стихли, і в той час усі чули, як з башти плинли тихі чарівні перезвони Різдвяних Дзвонів. Потім всі обернулись побічити, що був-то за дар, котрий викликав музику чудових дзвонів, що були мовчазні так довго, але все що вони могли бачити була літочка постать маленького брата, котрий весь замерзнувшись спішив по проході і. вийшов в бокові двері церкви.

Коли він вийшов Петра, він обняв його і сказав," Петре, Петре, чи ти чуеш їх? Чи ти чуеш їх? Це був твій дар любови". Обнявши один одного з очима повними сліз, вони прислухались до Різдвяних Дзвонів.

З. Р. МакДоналд Адлен.
Переклав М. Ф.

Устаковення старших братів в Українській Пресвитерській Церкві в Ошаві

(Докінчення з ст. 1).

ось він бачить якось знайомі лиця. Він побачив перед собою якусь променисту істоту, провідну і повну світла, він в страху розбудив своїх товаришів, але ця чудова постать не зникла, навпаки на них засяла якесь невимовне світло, що ті названо славою Господнюю. Бачучи їх страх пізнавець світла заспокоїв їх словами радости і оповістив їм про велику подію. І коли він вістив їм, про цю новину, безлич духів світла повинились поруч ангела і чудова музика і спів наповнили простір. Ми надаль можемо тільки слова цієї небесної музики і дасть Господь, що ми почуємо колись і саму музику. Вони співали: "Слава на вишинах Богу, а на землі злокій, між людьми благовоління". Все скрилося і пастухи могли б думати що те все було лише чудове видіння, але коли вони пішли до стайні, як їм сказав ангел, вони знайшли божественне дітонятко. За якийсь час пізніше велика зірка, що ніби плила по небу зупинилась над стайнею і три якісь чужинці ввійшли у середину. Але Витлеєм спав глибоким сном а своїх переступах як і все людство. І все зіставалось так, як ніби нічого не трапилось. На слідуючий день коли де котрі з пастухів розказали в Караван-Сараї проте, що з ними сталося в ночі, то люде лише посміялися з них і забули оповідання. Але цей час був початком останньої битви сил тьми і світла. Той час був часом народження на світ Благословіока. Сама вічна Любов і Мудрість взяла на себе людське тіло. Бог в тілі в той день прийшов на землю і цей день ми святкуємо тепер. Ми святкуючи його приносимо подарунки один одному тим самим пригадуючи найбільший Різдвяний дар, що його Бог дав людям. Цей день — святкуємо. як день народження в світ чистої нелікемірної любови, любови як до смерти, смерти хрестної.

Бог не в світі, а світ в Ньому, як ти не можеш вмістити всього знання світа, то тим менше ти не можеш вмістити розумінне Бога і Його повноти.

ЕВОЛЮЦІЯ

(ЦЯ РОЗВІДКА ПРИГОТОВЛЕНА ДЛЯ ІНТЕРНЕЙШОНАЛ КРІСТІАН КРЬЄЗЕЙД ПРОФЕССОРОМ МЕДИЦИНИ, ПРИ СПІВУЧАСТИ ВЧЕНИХ ДОСЛІДНИКІВ БІОЛОГІЇ І ДОТИЧНИХ НАУК. АМЕРИКАН САЕНТІФІК АФІЛЕЙШОН ПІДТВЕРДИЛА ЦЮ РОЗВІДКУ).

(Продовження)

Істнит кровяного осаду.

Якихсь тридцять років тому назад Др. Г. Нютал з Кембріджського університету, зробив ряд експериментів. Ці експерименти ніби доводили як піставі істнитя кровяного осаду, що певні види споворіть були тісно спорідненої один з другим. Таке спорідмення ніби підтверджувало еволюційну теорію.

Що ж цих експериментів, то треба завважити, що їх неможна приняти як доказ спільного походження, бо лише рідко частина кровяного осаду зуміла в цих досвідах, але перівісні фактори спадкового знаходяться не в рідкій частині крові, але в клітинах зародиша.

Більш того, усі факти що до властивости крови вказують на незвичайну індівідуальну окремішність, навіть в межах того самого виду сотворінь. Вони зовсім не вказують на біологічну подібність окремих груп.

Результати переливання крови з одної особи до другої виявили подивугідні різниці. При переливанні крови ми знаходимо, що часто брати і сестри в тої самої родини належать до інших кровяних груп, так що наколи кров одного впустити до жил другого, то це може мати фатальні наслідки.

Очевидно, що це не доводить, що один з них не належить до людської раси. Судячи на основі подібної реакції на переливання крови, виявідено, що вони знаходяться в близькім відношенні до малих кріликів, але відділені від дорослих. Ці істнити доводять що ніби легікі спорідмені з черепахами а козли з китами, хоч всі ці звірі згідно тій же самій еволюційній теорії відділені один від одного величезними періодами. Знову кровяну рідкість а кріликів можна впустити в жили людини без шкоди, але кров а волла є незвичайно небезпечною, в той час як з еволюційної точки зору бик куди ближче до людини ніж крілик.

ЗНИКАЮЧІ ОРГАНИ

Еволюціоністи вірять, що богато структур в людині і в вищих формах життя є решткими органів, що їх було потрібно в організмах наших предків, але котрі вже непотрібні тепер.

Прикладами таких органів беруть (апендікс) відросток сліпої кишки, нижній кінець хребта, мязи навколо вуха. Вони твердять, що ці органи є непотрібними структурами, що поволі вимикають. Але подібні заключення немають поперти в фактах, що їх установлено, бо не один з органів тіла не є непотрібним, хоч і його функції можливо ще не вповні і похоплені.

На початках еволюціоністи нараховували таких "непотрібних" структур біля 180, але в поступом нашого знання і фізіології число таких "непотрібних" органів вменшилося до якихось цістьох, включаючи і вище наведені приклади.

Одного часу знаіть паратіроід і адреналові гланди були зачислені до зникаючих структур, але тепер їх визнано необхідними для життя та злідмено, що вони виділяють необхідні внутрішні секреції.

По відношенню до прикладів наведених вгорі, можна сказати в першу чергу, що відросток сліпої кишки (апендікс) набуть служить деякій пожітчій цілі з час наближення зрілости, хоч має менше значіння в пізнішім житто. Апендікс є богатим на лімфатичні тканини подібно до гланд в горлі (тонсіле), та мабуть служить для захисту проти зараження, спеціяльно в перші роки життя. Говорячи про сліпу кишку (апендікс), А. Кітс відомий англійський антрополоґіст каже: "що орган котрий збільшує свою довжину до двадцяти років, або часьми до пятнадцяти років, не заслуговує на назву "зникаючого". Цікаво відмітити, що малпи немають відростка сліпої кишки.

Нижній кінець хребта у людини еволюціоністи рахують за зникаючий хвіст, і тому причисляють до непотрібних структур. В дійсности цей нижній кінець хребта є абсолютно необхідним, бо він служить як опора для мязів, що контролюють відхід з кишок. При цім цікаво, що чоловіконодібні малпи немають хвостів.

Мязи навколо вуха у людини так само еволюціоністи вважають, як за зникаючі доказ зникаючих органів. Але хоч ці мязи не вуживаються для замчайної цілі, а це для руху, все ж вони корисні тим, що спрямують збільшеному постачанню крови до вуха і тим вменшують небезпеку відморожування і т. д. Мязи не є тільки органом, що має на меті рухання. Мязи служать як місце запасів глікогену та беруть активну участь в метаболізмі. Без певної кількости мязів в своїй будові зовнішне вухо зіставось би без достаточної поживи.

Дівнар добре завважив що "наколи б еволюція була фактом та продовжувала діяти, то всі органи, що не зникають, повинні виявляти початки органів що мають бути пожітчними для нащадків, по тій як ті продовжили еволюцію до вищого ступня."

Деякрі з цих органів мали б бути в дуже невикористі стані, так що їх трудно було б пізнати, але богато інших повинні так далеко розвинутись, що було б легко пізнати, які обовязки вони будуть виконувати в своїм розвиненім стані". Певно що без жадних труднощів в таких випадку повинно знайтися декільно таких початкових органів в різних розликах і звіратах в наші дні. Але в усіх царстві природи не знайдено і одного прикладу подібного органу.

Жадний підручник по біології навіть і не згадує цього.

Артур Кітс правильно завважив що: "як Палей проголосив століття тому назад, що наш список "непотрібних" органів зменшується відповідно до того як зростає наше знання".

(Далі буде)

ІВАН ФРАНКО

Коли обік хтось славний згорнувся,
Наїхали найкобрі та напитки
Царя самого в гості назівали
А коли не додяв до стрва
Які ж із них дозитків?
Оттак і той, що наложив лежачий
На серце: сам без дружньої розмови
Жив для себе, — хочби був не винен
Як чесний, не приближиться на пядь
До Бога без любови.
Вся чесната, весь труд його марний
Молитва, піст, жертви всі й тривого
Все те мов пил розвіє суд страшний!
Одна любов в них зробить скарб цінний
Перед престолом Бога.

Хоч від хатба алержусь,
Я хлопу, сержусь,
То яка ж моя віра?
Чим я лішший від звіра?
Звір же хатба не їсть,
А же мясо, вже ність,—
Я ж про вдачу лукаву
Братню рву добру славу.
Хто знином не вливесь
Ні мясна наїдесь,
Але сам повен злоби —
Чим він лішший від худоби?
Бо худоба дурна
Не кошпує вина
Ні мясна не вживає
Та заслуги не має.

Артур Едінтон в праці "Збільшуючійся Всесвіт" пише: "Тіотатки всесвіту здається виключають непереможні труднощі, як що ми не погодимось дивитись на них як чисто надприродні".

Звичайний, простий чоловік

"Я собі звичайний, простий чоловік," казав один фармер. "я не є великий грішник. Часом я розгніваюся і кленку, але за те я ніколи нічого не краю. Часом скажу неправду, але да те мені Бог простить, бо я все помагаю бідним. Часом я паюся, але за те кожну до церкви кожної неділі. Я собі їхній простий чоловік в добрим серцем, і Бог мене не має за грішника, бо хоч в одній місці я поблужду, за те надоложу в другім місці."

Ті слова сказав фармар в присутности свого слуги, і слуга добре собі їх затямив.

В якійсь час описля казав фармар слузі обгородити пасовисько, так щоби худоба не могла вийтаи анікстасися. Слуга вважся до роботи і вечером був вже готовий.

При вечері питає фармар слугу: "А що, обгородив пасовисько? Чи обгорода є добра і міцна?"

"Я не можу сказати," відповів слуга "щоби обгорода була вся сильна і добра, але загалом можу сказати, що вона є досить добра. Инколи деякі части слаб, зато другі части дуже сильні. Справді я лишив тут і там отвір в обгороді, але за це я найдовжив тим, що два подвійну обгороду в другім місці. Я можу сказати, що худоба знайде ту обгороду досить сильну, однак де можу сказати, щоби вона була досконала в кожнім місці."

"Як?" крикнув розгнівайний фармар "то ти мені кажеш, що обгорода пасовиско і полишав в обгороді діри. Така обгорода торби сінки не варта. З такою обгородою, а без неї то всьо одно. Коли в тій обгороді є лише один отвір, то будь певний, що вся худоба там пійде. Ти ти чоловіче не знаєш, що обгорода мусить бути досконала, інакше вона не має жадної- вартости?"

"Я знаю о тім пане," відповів слуга, "але я від вас самих чув як ви говорили, що ви не грішник перед Богом, бо хоч в одній місці вам недостає, то ви надолужете це в другім місці. Так само отже я хотів вбудувати ту загороду, котра хоч в одній місці слабша, за те є сильна в другім місці, я хотів попробувати цеї штуки з худобою."

УКРАЇНСЬКІ БІБЛІЇ НАДРУКОВАНІ

Бізнесові можуть набути українські Біблії в найблизшім складі Американського Біблійного Товариства або Британського Біблійного Товариства. В Полудневій Америці Біблії можна набути через місцеві склади Американського Біблійного Товариства.

Ціна окремої Біблії в складі $1.00.

"ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
•Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.
Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00. Окреме число 10 ц.
М. ФЕСЕНКО—РЕДАКТОР.
Адреса редакції:
506 Ossington Ave.,
Toronto 4 Ontario.
Тисн'ю Рідн. Тороито

МОЩІ

Важну ролю в релігійних віруваннях відограли мощі святих або т. зв. "реліквії", як видимі докази правдивости віри. По хрестоносних походах залила Европу ціла повінь всяких чудесних предметів, які уздоровлювали хорих, привертали слізним зір, а кривим та немічним хід. Тіла і члени святих находилися в такій сількости, що декотрих святих можна було скомплектувати в кількох або кількадцяти примірниках.

Французький учений Мальверт у своїй книжці "Релігія і наука", яка вийшла рівночасно на французській і німецькій мовах — зладив точний інвентар мощів святих, які мають находитися по різних місцях християнського світу: по церквах, монастирях та каплицях. Виспів, до яких дійшов Мальверт, були дуже цікаві. Показалося, що сьогодня далеко більше находиться всяких членів святих, як могли їх вони мати за життя.

Наколи це було правдою, що церква навчає про мощі святих, то:

1) З. св. Авдрія находиться: 5 тулубів, 6 голов, 17 рамен, 1 пара рук і ніг.

2) З св. Анни: 2 тулуби, 8 голов і 6 рамен.

3) З св. Антонія: 4 тулуби і 1 голова.

4) З св. Блажія: 1 тулуб і 5 голов.

5) З св. Юрія: 30 тіл.

6) З св. Луки: 8 тулубів і 9 голов.

7) З св. Севастіяна: 4 тулуби, 5 голов і 13 рамен.

8) Св. Діонісій істнує в 2 повних примірниках а то: в Сан Дені і Сан Емерран.

9) Кости "Трох Царів з Востока" находяться в дорогоцінній скрині не лише в кольонській катедрі, але в багатьох інших місцевостях.

Так звані мощі святих же від середньовіччя — як це описує відомий знаток і дослідник римських катакомб, проф. Віктор Шульце — становили цінний предмет торговлі. Шульце доказує, що в перших віках середньовіччя перешукували римські пяти всі катакомби, звізли виявлено 20 тисяч кістяків, продаючи їх глядачам за грубі гроші, як тепер мощі першого літнього святого — а радше такого святого, який буде потрібний до даної місцевости. В той спосіб находимо пояснення, звідки взялося б голов св. Аидрія, 13 рамен св. Севастіяна і т. ін.

Дерева з того хреста, що на ніи висів Ісус Христос навібрано тільком, що стало би його на великий кедровий бір. Багрина шата Христа, за котру жовнірі під хрестом кидали жереб — находиться не лише в Треві (Німеччина), але також в одинадцяти інших місцевостях.

Коли вже вичерпалися більші релікиї, стали виникати менші — наприклад: срібники Юди, Юдину калитку, волося Марії Магдалини, терня з вінця Христового, манну з пустині, палицю Мойсея, воду з Червоного моря, пантальони св. Йосифа, дзбанки з весіпиня Кани галилейської, окрушники хліба з послідньої вечері, перо з крила архангела Гавриіла і тисячі інших.

Папи, бажаючі запобігти тій торговлі зарядили, що кожну реліквію має вперед провірити окрема папська комісія. Одначе і то средство не спинило обманств.

Біблія перша надрукована книжка

Цікавим фактом є, що перша книжка, яку надруковано нововинайденим друком, є Св. Письмо. Цего доконано в Менц, поміж 1450 а 1455 роком. Гутенберг був винахідчиком друку, а Фавст, золотар, дав потрібні гроші.

Біблію надруковано в двох томах, а сила і краса паперу і точність друку суть гідними подиву. Книжка мала 1,282 сторін, — будучи першою надрукованою книжкою в світі, — вимагала багато часу, і багато умової ручної і механичної праці. Через довший час, коли вже Біблія була друкована, і виставлена на продаж, ніхто, в світі не знав, окрім самих друкарів, як та робота зістала довершена.

З перших, надрукованих Біблій, вісімнадцять заховалося до наших часів. З того десять є в Англії, одна з них є в бібліотеці в Оксфорді, одна в Едінбурзі, а одна в Лондоні. Прочі находяться по приватних бібліотеках.

Так отже штука друкарська в самім початку була ушляхотнена, випускаючи в світ Св. Письмо, яко першу надрукову книжку.

Так бо полюбив Бог світ, що Сина свого единородного дав, щоб кожен віруючий в Нього, не погиб, а мав життя вічне.

Бо не спіслав Бог Сина свого на світ, щоб осудив світ, а щоб спасся Ним світ.

Хто віруе в Нього, не осудиться; хто-ж не віруе, уже осуджений; бо не віруав у імя единородного Сина Божого.

Цей же суд, що світло прийшло на світ, а полюбили люде темряву, більше як світло; були бо лихі їх учинки.

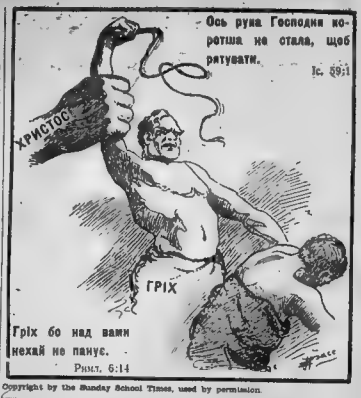

Ось рука Господня коротша не стала, щоб ратувати. Іс. 59:1

Гріх бо над вами нехай не панує. Рим. 6:14

Copyright by the Sunday School Times, used by permission.

Обєднання Євангеликів в Радянськім Союзі

Евангельські церкви в Радянськім Союзі обєднялися на конференції в Москві, що відбувалася в днях 26 до 29 Жовтня.

Конференція складалася з представників евангельських груп, що представляли громади в Росії, Україні, Білорусі, Кавказі, Сибірі, в области Волги, в Криму і в Казахстані. Створена на конференції спільна рада буде мати свою управу в Москві.

Зріст евангельського руху в Радянській Росії є феноменальним по свому розмаху, найбільше число евангеликів нараховується на Україні.

Перед першою світовою війною евангеликів нараховувалося у всій Росії тисячами, тепер їх рахують мільонами.

ОПРАВДАННЯ

Славний проповідник і евангеліст Муді, через ціле своє життя наклікував людей, щоб каялися своїх гріхів, та навертялися до Бога, бо ніхто не знає, коли смерть може поломкати чоловіка перед божий суд. Много людей йшли за його покликом, а много відкладали своє навернення на пізніше. Раз один грішник сказав до евангеліста: "Ти знаеш, що злодій на хресті покаявся перед самою смертю і увійшов до царства небесного." "Так," відповів Муді, "це правда, але правдоподібно це був перший заяв до нього, щоби навернутися. Чи і тебе перший раз завівано до покаяння?"

ПОКАЯННЯ

Віе вітер, хилить верби,
Гне їх та ламае...
З під калини в гаю чути
Хтось ніби гукае...

Вітер віе по над гаем
Сумно завиває...
Хто ж в роспущі там гукае,
Плаче та зітхае?

Із за хмари місяць виплив,
Як човен із моря...
Там душа в гріхах сумуе,
Серце сповне горя.

Ой калина колись — біла,
Нині червінє...
Тяжко, нудно жить без Бога
В серці вітер віе...

Вітер буйний та серпитий
Стан таки стидати...
Бідний грішник став спасіння
У Бога благати.

Ніч минула... В грішнім серці
Сяе Сонце Правди...
Спас молитву вчув і серце
Визволив з неправди.

В. Рудюк.

Заходом Українських Евангеликів
Вийшов новий укр. співаник:
КНИГА ХВАЛИ
Співаник має більше 200 чудових пісень з нотами і має добру оправу. Ціна співаникові 75 ц. в Канаді, 91 в Америці. Для Евангельських громад, що купують в більшій кількости 60 ц. Просимо слати замовлення на адресу редакції.

ЧОМУ НЕМАЄМО МИРУ

"Я ГОСПОДЬ БОГ ТВІЙ... ВІДЧИНИ УСТА ТВОЇ І Я НАПОВНЮ ІХ. — ПС. 81:10.

В цім вірші Бог говорить: "Я Господь Бог твій". Чи ми знаємо Його? Чи ми знаємо хто Він е? Я думаю що знаємо. Це Він про кого Писання каже: "В початку Бог сотворив небо і землю". Він є Бог-Творець усього. Це про Нього Писання каже: "Моя вся звірина в дібровах звірям яко тисячі горах". Це Він сам говорить: все золото і срібло моє. Пенно про Нього-ми можемо сказати слова- псалмиста: "Господи Боже наш як велично імя Твоє, слава Твоя взнеслась вище небес". Так ми знаємо Його як Бога Всемогучого. Так ми знаємо, що Він є наш Бог і це знання підтверджася тисячу разів в Христі Ісусі, бо Він є Його единородний Син. Наш Бог сотворив нас і все що ми потрібуємо. Він спасає нас від смерти, і неминучої погибелі. Він віддав свого Сина в жертву за наші перестуни, аби ми визволилися з неволі гріха. Було б сумною сумнівність в Його силі або в Його любови.

Далі в прочитаїм першім Бог нам говорить: "Відчини уста твої і я наповню їх". Бог бачить що нам бракує. Він бачить, коли ми голодні і Він бачить, що окрушки хліба щоденного ми потрібуємо хліба небесного. У кожного з нас може бути або пусто в шлунку, або пусто на душі. І та й друга річ є однаково страшна. Безперечно є гижка річ жити в тій ділі, що в ній багато наших братів по тілу живуть, і спеціяльно з нашого народу. Часом людина має таке горе по тілу, що ужасно дивитись. Це є страшний недостаток. Сильки в наших людей є тепер, що не знають яку ще нову біду Ім принесе слідуючий день. Ще страшніший є духовий недостаток, звірячість і непрощення, роспуста, що гнізиться в серцях людей. Але найстрашніший зі всіх наших духових недостатків, поза самолюбством, невблагальностью, ненавістю і іншими є наша ненависть Правди. Скільки людей толчуть працю Царя Слави на землі. Нема суперечки, що душа у більшости людей є пуста і випалена. Люде прагнуть живої води, але дістають отруту по тих джерелах де вони йдуть. Запитайте першого кращого на вулиці, що ви зустрінете. Що є ціллю його життя? Що є його надією? І ви побачите усю пустоту. Духова безнадійність і безрадність є на нещасти сьогодня долею більшости з нашого народу. Не рідко люде питають: Бог бачить все це і знає, чому Він не наповнить пустоту душ людської раси-ства віри і надією? Чому Він не переконає людей в правдивости благовісти? Чому Він дозволяє людям ходити в темряві? Чому Він бачучи стільки голодних і холодних не простягне руки помочи? Чи ж не казали ми, що Він всемогучий, що нема нічого неможливого для Нього. Чи ж не казали ми, що Він так любив світ, що навіть Сина свого віддав. Наколи Він вся сила і вся любов, чому люде страждають?

Слухайте, що Господь на ми говорить. Це є відповідь самого Господа: "Відчини уста твої і я наповню їх". Все лихо з нами самими. Ми голодні, але рот наш закритий. Чи птах нагодує своїх пташенят, наколи вони не будуть розкривати своїх дзьобиків і кричати, навіть коли б хотів, то не зможе. Наколи ми є байдужі прийти до Бога з нашими потребами, чи ми маємо права сподіватись, що Він сам прийде і усе зробить проти нашої волі. Він від нас одного сподівається: аби ми відкрили уста свої, але ми залежащі і те зробити. Коли нам треба що від Бога на нас нападає невиновний пекельний страх і сором і з нас слово не вийде, не те що б ми уста відчинили. Але без того марні наші надії, ми маємо відкрити свої уста і тільки тоді Господь наповнить нас. Наколи ж ми цього нехочемо робити, то наші недостатні не тільки не поменшають, але ще збільшаться, бо тільки один, хто дав усе це Бог. Писання каже просіть і дасться Вам, коли не будете просити, то нічого і немаєтмете скільки б ми не нарікали. Ми маємо відкрити рота, аби прийняти поживу, ніхто з закритим ротом поживи не зможе принятн. І це є справедливо не тільки, що до матеріальних річей, а також до духовних. Коли Ви хочете пізнати правду. Ви маете розкрити уста, наколи Ви хочете мати віру Ви маете просити, коли Ви хочете чесности, святости, любови, життя вічного і радости, ви маете розкрити уста і просити і не тільки за себе, але і за других.

І коли ви розкрите уста свої, тільки тоді Господь наповнить їх. Наколи в світі є горе нещастя, біда гріх і неправда, то лише тому, що люде не хотять відкритись Богові і дати наповнити себе. Я бачив людей в страшній ділі котрим лише Бог міг би помогти, але котрі згадували лише імя нечистого майже за кожним словом. Відкрийтесь Богові а Він каже, я наповню вас. Чи ви знаете як Бог наповняе. Коли ми наповняємо, то мірами, ведром, або бушлем або чим іншим. Бог же наповняе без міри. Пригадайімо про приклу про Блудного Сина. Отець замість лупцювання дав йому ягня і замість, щоб пасти свінеї він увійшов в дім отця. Це є можливість для кожного з нас, так скоро, як ми відкриемо уста для Нього.

Царь Давид, імя його знане всім народам в наші часи і всім расам. Нема кутка землі, що б про нього не чули і про нього говорять і оповідається вже тисячі років. Він був звичайним пастухом, зовсім не царського роду. Це Бог його возвеличив. Апостол Павло набуть і вмер би заїлим фарисеем ніжму не знаним в Ерусалимі, коли б він невідкрив свого серця Господеві на дорозі в Домасе.

Бог дае все що нам треба для духового чи матеріального життя, але на одній умовині, коли ми відкриемось Йому, щоб Він міг наповнити нас. І все едно ми мазможе відкрити уста рано або пізно, наколи ми незахочемо зробити це, щоб прославити Бога, наші вдані так болітимуть нам, що ми відкриемо їх з криком. Нема миру безбожним говорить Господь І за тисячі років існування людства ви не знайдете і одного безбожника, щоб мав мир. Так сповняється слово Боже

"Я Господь Бог твій... відчини уста твої і я наповню їх".

Г. Св.

HU. 9282
ГАРІ Р. РАНКС КО
Погребник
455-57 Кінг. Ст. Вест., Торонто
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

Українська Пресвитерська Громада, в Торонті, Онт.
20 CLAREMONT ST.
Богослужения і Недільна Школа о годині 11 рано.
Вечірня о годині 7 вечером.
Молитовні збори о год. 8 вечером кожної середи.
Рідна Школа о год. 5.30 кожної пятниці.

Українська Пресвитерська Громада в Ошаві, Онт
486 Simcoe St. South
Пастор: І. Яцентий, Дірігент хору Гром. С. Гура
Органіст Степан Салмерс.
Богослужения о 11 год. рано кожної неділі
Недільна школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаемо.

Перша Українська Пресвитерська Церква
49 Beacon Street, Newark, N. J.
Богослужения: 11 година рано.
Недільна-школа: 9.45 година рано.
Пастор: Лука Стакарет.
Дірігент хору: Юрій Кириченко.
Органістка: Дорця Стакарет.
Настоятель Нед. Школи: Едвард Воловина.

MILITARY AWARDS OF MERIT

The Ukrainian Canadian Servicemen Association (Overseas) published a list of awards of merit their members have received: P/O Boris Bodnar, D.F.C.; F/Sgt. M. Chepil, Edwin, Man., D.F.M.; Rfm. W. Chichowski, Winnipeg, Man., M.M.; Sgd/L. J. Comar, Winnipeg, Man., D.F.C.; Lieut. Ann Grapleve, Winnipeg, Man., B.E.M.; F/LT. J. S. Cybulski, Regina, Sask., D.F.C.; F/Lt. M. Cybulski, Ottawa, Ont., D.F.C.; F/O P. Huletky, D.F.C., Montreal, Que., Bar to D.F.C.; F/O J. Jawoarski, Commended for valuable service; F/Lt. J. Kohut, Parkerview, Sask., D.F.C.; W/O Wm. Kondra, Prudhomme, Sask., D.F.M.; W/O H. W. Kostiuk, Mentioned in despatches; P/O P. Polischuk, RCNVR Toronto, Ont., mentioned in despatches; A B., R. M. Saretsky, RCNVR, Humboll, Sask., mentioned in despatches; Sgt. Theo Skebo, Winnipeg, Man., D.F.M.; Sgt. M. M. Werbecki, Rorkton, Man., D.F.M.; Sgt. S. J. Zahara, Gazdeton, Man., Silver Star (U.S.); F/Lt. W. Chekaluk, Calgary, Alta., D.F.C.

Department of National War Services.

БЕЛВУДС СКЛЕП
871. Кінг. Стр. В.
Маемо добрий вибір приємного убрання, що виглядае як нове. Низькі ціни. Мужеське убрання від $5 за одяг. Великий вибір жіночого убрання по низьких цінах. Ми віддаемо весь одяг для дізінфекції і чистки. Склеп відкрито від 1. год. по полудні до 8 год. веч.
Управитель Ф. Домашський.

Чи міг всесвіт повстати через випадок?

(Взято з книги Стенлей Джонс "Абеляард Любе". Друкується за дозволом видавців)

Ріма: 38:31-33,36; 42:1-6.

Ситуація розвивається для молодої людини. Він все більш і більш бачить, що він мусить ставитись позитивно до всесвіту, та що він мусить сказати "Так", і що "Так" може бути Бог. Бо як міг цей всесвіт прийти через випадок до космічного порядку, що сягає від молекули до найдальшої зорі, та контролює усе по вінх вимір? І як цей порядок міг залишитись через випадок на протязі мільонів років? Це було б найвищої міри матеріялістичним чудом — всесвітній хаос через випадок родить всесвітній порядок! Той хто вірить в це мусить писати свій "випадок" з великої букви та розуміти під ним — Бога. Як довго, ви думаєте, забавить вам часу, осягти того щоб по тім як ви почали б кидати мінеками літери в повітря, вони в решті взяли б на землю складались одного разу самі з почну Браунінга? Я спитав одного друкаря про це і він відповів, "Перше ніж це станеться ви і літери вимрутться і зітруться".

Хтось вирахував скільки випадків є проти одного, що світ повстав через випадок, число що він вирахував, як щоб його написати, то воно обвкрило б великську кулю тридцять пять разів. "Недоречне число", каже Др. Мілікан-учений.

Джеймс Джінс вирахував, що вісьме сто мільонів років, для ста тисяч мавп, як щоб вони товкли б як хотіли 'на сто тисяч машинок для писання, випадково написати твори Шекспіра. І потім, як вони натрапили б на цей порядок літер, вони не знали б, що ці літери означають

Коли я візьму книгу і бачу, що в ній проявляється розумність, що є зміст — тоді я знаю, що за цією розумністю стоїть розум, котрий висловлює себе через цей зміст. Коли я дивлюся на всесвіт, я знаходжу, що він відповідає розумові — що його можно розумно досліджувати. Розум виповнив його та є в самій його структурі. Тоді вінчайним заключенням має бути, що за цією розумністю, що просякає структуру річей стоїть думаючий розум. Тому що ця проникаюча розумність являється є всесвітньою, я маю писати її великими літерами — Всесвітній Розум.

Коли хто уявляє собі, що він багатий на знання, то часто він не бачить, наскільки він ка ті знання убогий.

Чи ви вже вислави свою передплату?

Induction of Elders at Ukrainian Presbyterian Churchin Oshawa

Rev. John Jacenty, assisted by Rev. M. Fesenko, installs four members of Session on Sunday Afternoon

The Ukrainian Presbyterian Church on Simcoe Street South held a special service and dinner in connection with the ordination of four elders into the church session, on Sunday afternoon with the entire congregation in attendance along with several guests from Toronto as well as smaller communities around Oshawa. The service was conducted by the pastor of the church, Rev. John Jacenty, and the sermon was given by Rev Michael Fesenko from Toronto.

Rev. Fesenko prefaced his sermon with the wish from himself and his congregation for all the best for the elders about to be ordained and for the congregation in Oshawa.

The ordination of the four elders, Nicholas Zaleschuk, Michael Nicholishen, Dan Shuplak and Alex Wladyka, followed with the ordination service being read by Rev. Jacenty followed by a confession of faith by the elders and a reaffirmation of choice and support by the congregation.

Upon the conclusion of the ordination Rev. Jacenty read chapter 11 from the Gospel of Matthews as a special Scripture lesson. Rev. Jacenty urged the four elders added to the church session to bear up under the load which God will place upon their shoulders. It should ever be remembered, he stated, that they are the chosen of God through the Holy Spirit through the members of the congregation. Their object here forward will be to take on greater obligations and greater works according to the will of God.

At the conclusion of the service everyone was invited to partake of a sumptuous repast prepared by the Ladies Aid Society in the parish hall.

Special choral music of a high order was provided by the women's choir of the church under the direction of the organist, Stephen Salmera.

The Times-Gazette
Oshawa.

Нехай не тривожиться серце ваше; віруйте в Бога і в мене віруйте.

В домі Отця мого осель багато. Коли б ні сказав би вам: іду наготовити місце вам.

І, як піду та наготовлю вам місце, знов прийду і приїму вас до себе, щоб де я й ви були.

HEALTH FOR EVERY DAY

— by —

Dr. Helen MacMurchy C.B.E.

Another new medicine

Another new medicine more wonderful than any of the sulfa drugs was discovered by a Scottish Doctor named Alexander Fleming, in the course of his ordinary day's work in his laboratory in London. It has already proved to be one of the greatest medical discoveries ever made. It was in 1929 that Professor Fleming noticed that a germ produced by a mould called "penicillium notatum" could make a poison that would destroy the power of some of the deadliest germs known. He called this poison so produced "penicillin". The germ recognized by Professor Fleming can make a poison which will destroy the power of germs which cause pneumonia, blood-poisoning, meningitis and some other diseases. It may succeed when Sulpha drugs have failed.

King George knighted Dr. Alexander Fleming for his discovery. On October 19th, 1944, it was announced that Sir Alexander Fleming had been awarded the Nobel prize in Mericine. The Nobel Prize was founded by a Swedish Iron-master named Nobel. It is given to the person who has made the greatest discovery in medical work in that year.

In 1940 Dr. H. W. Fleury and Dr. E. B. Chain began to use penicillin to save lives. They went to Africa and used it there to heal battle wounds. It had marvellous success.

Penicillin is now used all over the world. There are three plants in Canada which manufacture penicillin. Two of them were established by the Canadian Government in Montreal and the third, under the direction of the Connaught Laboratory of the School of Hygiene, in the University of Toronto, was established in the old Knox College building in Toronto. The supply of penicillin so produced was all needed and used for our armed services. Early in July 1944 the United States War Production Board in Washington arranged for some penicillin to be supplied to Canada for Civilians. The Controller of Chemicals in the Dominion Department of Munitions and Supply was made responsible for the distribution of penicillin in Canada and a Medical Advisory Committee was appointed to assist him. Hospitals in Canada receive a regular monthly share of penicillin from the Controller of Chemicals. Your nearest Hospital can get its share and your Doctor can get it from the Hospital. Canadian production of penicillin is now three times as great as it was last June and it is hoped that in six months the output will be double of what it is now. At first, the prize of penicillin was $6.00 per 100,000 units and now it is $4.50 for the same amount. The production and the distribution of penicillin for civilians in Canada has been well done and the Controller of Chemicals and those associated with him deserve our gratitude.

Penicillin saves lives. Mr. Churchill had an attack of pneumonia in 1943 and he had a second attack in 1944. There is little doubt that penicillin saved his life in the second attack.

Miss Tsuyuko Negoro B. A.

The passing away of Miss Negoro on November the 7-th, will be felt as a great loss by all the readers of our paper. Miss Negoro was born in Japan and came when five months old with her parents to Canada. She received her education in Canada, and was a graduate of the University of British Columbia.

Miss Negoro was a regular contributor to the English section of The Evangelical Truth, and her articles were always highly appreciated

The funeral service was held in Calvin Presbyterian Church, of which she was a member.

BLESSINGS

Blessed be the clean white snow that spreads a cover for Earth's rest; blessed be the golden fires that make our homes the cosiest; blessed be the cupboards filled, and barns where cattle are supplied; blessed be our God whose love prompts us with others to divide. Oh, never can a blessing stay, unless, with love, we share our good with those we meet along the way.

— Dolores Bingaman.

(Selected by Jennie.)

Globe & Mail.

What Shall We Give Him?

BY LOUISE A. REITH

Christmas Eve and Jack and Judy are busily engaged tying up the last of the Christmas gifts which they will deliver Christmas morning While they work they listen to the Christmas music on the radio. The familiar words of "Joy to the World", "Hark, the Herald Angels Sing", and many more are coming over the air waves, finally the programme closes as a choir in a distant city sings softly "Silent Night, Holy Night". Wrappings and ribbons became less interesting as Judy listened intently until the last note of the organ died away. For a few minutes she continued humming the well-known tune. "I love Christmas hymns," she said. "They make me feel happy and peaceful and good, especially such ones as "Silent Night, Holy Night". It makes me want to do something really worthwhile. Remember a year ago, Jack, we decided to find out all we could during this year about people who had made and were making real gifts of themselves to Christ. I think whoever wrote that hymn gave a great gift. Thing of all the hundreds of people who hear it every year and are inspired by it."

Jack nodded. "It is extra fine, isn't it? I wonder who did write it and when."

The twins' father had very rarely entered into their discussions as usually he was at work when they took place but tonight he was at home helping with the final preparations for Christmas Day. "Did you say you wondered who wrote 'Silent Night, Holy Night'?" he asked.

"Yes," chorused the twins. Can you tell us?"

"I cannot always answer your questions, but I do know the answer to this one. "Silent Night, Holy Night' came to us from a tiny village in the Austrian Alps, the region known as the Tyrol, which means 'the land in the mountains'. One hundred and twenty-six years this very night a young Austrian priest by the name of Joseph Mohr was sitting in his study gazing out at the snow-clad beauty of the mountain scene. He was thinking of the first Christmas and of the conversation he had had a few days before with his friend Franz Gruber, the village schoolmaster and church organist. Both he and Gruber were very fond of music and when talking of Christmas hymns they had agreed that 'the perfect Christmas song had not yet been found'. Joseph Mohr kept thinking about that and as he thought of the peace and joy which the Christmas Tidings brought on the first Christmas there came to him the words which you have just been listening to and love so much".

"Did Joseph Mohr compose the music too?" asked Jack.

"No" replied his father. "You remember I mentioned his friend Franz Gruber On Christmas morning Joseph Mohr went to Franz Gruber with the words he had written down the night before."

"What did his friend think? Did he like the song?" asked Judy impatiently.

"What do you think?" smiled her father. "Of course he liked it.' My friend,' he said. 'You have found it — the right song'."

"Did Franz Gruber take long to write the music". asked Jack.

"No, he set to work at once and in a short time had composed the soft beautiful melody that we always use. He told Mohr that his song 'sang itself'."

"Perhaps that is why one can never separate the words and music when one thinks of that hymn" Said Mother who had been listening in. "It is a perfect thing."

"When was it first sung." asked Judy.

"Christmas night 1818." replied her father. "When the people gathered in the little mountain church the two friends sang for them their Christmas song."

"It must have been thrilling to hear it for the first time." exclaimed July. "How did it come to us?"

"Strange to say in spite of its great beauty it spread very slowly from its mountain home. For almost a year it lay practically forgotten in Franz Gruber's desk. Then one day the church organ had to be repaired. When the repair man finished his work he asked Gruber to play something to test the organ. The melody of 'Silent Night, Holy Night' came to Gruber's mind and he played it. The repair man asked if he might have a copy of both words and music. Thus the song began to spread from one music lover to another."

"When was it first printed?" asked Jack.

"Not until 1842, when it was called the Tyrolese song, because it had come from the Tyrolean Alps. It was translated into many languages and carried all over the world."

"What a lovely Christmas gift Joseph Mohr gave to the world!" exclaimed Judy.

"Franz Gruber, too." added Jack. "The hymn would not be complete without the music."

"That is right." said Mother. "Each one used the ability he had and together they made a perfect gift."

Nusery Rhyme Philosophy

BY LAURA E. PELTON

Old Mother Hubbard
Went to the cupboard
To get her poor Dog a bone;
When she came there,
The cupboard was bare,
And so the poor Dog had none.

The world is full of people who expect to reap what others sow, pick luscious apples from trees that have never been pruned, catch sap from trees that have never been tapped, pluck perfect roses from bushes that have never been clipped. Mother Hubbards with bare cupboards are such people and the cupboards are bare because no stores have been brought in.

Of course there are the bare cupboards of poverty but that isn't what we are talking about in our nursery philisophy to-day. We are talking about the bareness as a result of neglect, lack of preparedness, shiftlessness and carelessness.

One of the most difficult things to understand in people with these characteristics is their large surprise when they go to their cupboards and find them bare. What are some of these cupboards?

Think a moment about the student who sits down before examination papers and finds himself all in a fog because he doesn't know the answers. And yet all through the school year he has wasted his time paid little attention to the teacher's instruction — in a word through neglect and because of no preparation he flunks his exams. And not a single person in the world to blame except his own careless irresponsible self.

Another bare cupboard: the washed-up athlete. He has been instructed, has been taught, has been in training, and yet when the season opens he is washed out Why? Because he wouldn't, submit to the necessary discipline — wouldn't eat the proper food abstain from those things that weaken the heart action, effect one's breathing, add too much weight. No, he wanted to be a star on the hockey team, a halfback on the rugby team, pitcher on the baseball nine; but he didn't want these sufficiently to submit to the rigorous discipline necessary to make him a good athlete. No one to blame but himself.

A last empty cupboard we shall mention of the hundreds there are in the world to-day; a shoddy Christmas. We are referring to the things we fail to do which make Christmas a day of real joy. Many young parents are horrified, at the crazy answers their children give when asked by a church teacher 'Who was born on Christmas Day?' What can they expect — did they ever read some of the lovely stories about the baby Jesus to their children? Many homes are made unhappy on Christmas because of the selfishness and thoughtlessness manifested by different members of the family. What can we expect? How much time did those families spend during the year learning what Jesus taught about selfishness and thoughtlessness? The whole meaning of Christmas is missed because the Bible is not read, church not attended and prayer never practised from one year's end to the other.

Our cupboards of life shall be bare unless we fill them.

GOING TO CHURCH

One of the greatest calamities that can be self-inflicted is denying yourself the pleasure of attending church. Many so-called Christians never enter inside the door of a church from one year to the next, and use as their main alibi that they used to attend, but found the church filled with so many hypocrites that they attend only occasionally or withdrew entirely, as they felt unjustified in being with people who profess piety and righteousness and in reality deceitful and most unchristianlike in their behavior.

This is a camouflage to hide their own guilt! If they had started going to church with the sincere will to absorb the spiritual benefits derived from the church, and not the social benefits, then they would still be attending, and would be drinking in the Word of God, as they would realize that each person alone must answer for his own sins, and they alone can receive the peace contentment that come with the true Christian life; for attending church is as vital to the Christian well-being as breathing is vital to the human body.

So if you are one of those who are cheating yourself of the enlightenment which can only be accepted through the knowledge that you are doing your utmost to attain a better understanding of the Bible and thus achieve faith, love, and happiness, and a more complete life that is shared by all those who use Christianity as a balm to heal the troubled mind and as an enduring comfort and guide... go to church!

Ingolsby. Globe & Mail.

"THE WIND AND THE SUN"

BETH STEVENSON

You remember Aesop's fable which begins "I am stronger than you are said the cold north wind." "Indeed you are not," answered the bright warm sun. "Indeed but I am." "Indeed but you are not," and thus they argued on until the cold north wind decided to prove his contention beyond a doubt. At that moment there happened to be a traveller on the highway and the sun and the wind agreed that the one that could make the traveller take his coat off first must be the stronger. The north wind said, "Go ahead, try." And the sun said, "No you try first." So the north wind blew a furious blast, the poor man was nearly blown over, but he gathered his coat closer to him and struggled on. Then it was the sun's turn, and it shone forth its brightest warmest rays. "What a queer climate," thought the traveller and sat down in the shade of a nearby tree, and immediately took off his coat. The sun had won.

You remember too, that fables are fictitious tales but that convey truths verifiable by experience, if we lack faith in fables. This is the true story of a small boy, whom we shall call John, which, of course, isn't his name, whose life has been buffeted by the cold, cruel winds of unkindness, and who to all appearances, was headed for a career of juvenile delinquency, but whose life's course was changed in an incredibly short time by the warmth and sunshine of kindness.

At six years of age John already had the reputation of being an incorrigible child at school. Even in kindergarten he had been a problem. It seemed that even his good impulses got all mixed up with things he shouldn't do. He had rather liked his kindergarten teacher and to demonstrate his affection had presented her with a generous bouquet of beautiful tulips picked from the front of the school. He liked dramatics and played best the parts of the animals that roared the loudest, and were the most dangerous, and in which he could pursue his favourite pastime of pinching the children or otherwise hurting them

All the grade one teachers held their breath until they would find out which would be unfortunate enough to get him, then the one who finally did, started holding her breath in tearnest, perpetually wondering what John would do next, and he usually did not keep her waiting long. She tried all known forms of discipline and then started inventing them but none was availing. All recess and noon hour conversations were filled with accounts of John's latest misdemeanour and with emphatic statements of her conviction that nothing short of a reform school would have any effect on him. After a time he was taken to the preventorium because of malnutrition. There they had to strap him down to keep him in bed and at the end of two weeks gave him up as unmanagable and let him go home. Back at school he continued to lie, steal and hurt the children. Finally, in desperation, the teacher complained to the principal and he apologetically asked another grade one teacher if she would be good enough to take him, explaining that it was hardly fair to impose him on one teacher for a whole term.

Naturally, this teacher was not exactly thrilled to death with the prospect of having such a disrupting influence in her class but there was no alternative. From the school nurse she knew the child's wretched home background and felt genuinely sorry for him. He was one of a large family, living in a room or two. His father had died of consumption and they were desperately poor. There was scarcely any furniture, no beds, the children slept on what had at one time been a mattress with nothing much to cover them, and the food was unpalatable and insufficient. For some reason the mother had taken a vicious dislike to John, claiming that he was not her son. Her contention was that her own child had died at birth and that the hospital authorities had given her this one, knowingly or unknowingly she wasn't quite sure, though John's looks belied this theory. She made him work like a slave, scarcely gave him anything to eat and punished him unmercifully for any infringement of her demands. There were scars on his hands where she had held them over the gas flame for punishment.

It would be expecting to gather grapes off thorns or figs off thistles to hope that a child could be good under such conditions. The teacher realized that kindness was what he needed and was convinced that if she could win his affection that the discipline problem would be solved in a measure at least. It was worth the experiment anyway. He couldn't be hopeless at six. She took the class into her confidence and urged them to be kind to him too, and they, pleased with a man-size job on their hands, responded nobly. It worked, but not overnight. At first John was wary of this new treatment and continued to reason that if he were ever to get chocolate milk and other things that the children had, he would have to steal them, and that if he were going to get the attention he craved he would have to prove his superiority by hurting other children. The teacher was discouraged and began to doubt the efficacy of the kindness method and even wondered if, after all, the reform school weren't the solution. Just when she would see signs of progress she would find her new flower stickers stuck to the school fence. He was unpredictable. But she persevered and gradually John came to trust and to like the first friend he had ever had. Bit by bit he told her the tragic story of his life, how he would be glad when he grew up and could eat in a restaurant because he only got bread and fat at home, how he had to wash all the dishes himself and do innumerable other chores. Yet he insisted on staying in at nights to wash the blackboards for her. The children came to like him and brought him gifts of things that mean much to small boys.

He was only in the room a month when the Children's Aid took him from his home. It was Easter time and when the children got back from their holidays almost the first thing they said was "Where is John?" The teacher went to visit him at the Shelter. He was having the time of his life. He didn't have to work, and there were slides and swings to enliven his leisure time. On one of her visits he asked her if she would bring him a comic book, adding that if she could make it two he thought he could be a better boy. She remembered his hankering to eat in a restaurant and got permission to take him. When she called for him he was beaming with pride. He had just got a complete outfit of clothes, his first really new ones, and as he walked along admiring his oxfords he said, "Miss - they just sound like a gentleman's. He remembered that she had told him that if he wanted anything to ask her for it, rather than steal it. So he said to her "Have you any money on you?" Assured that she had he said "How much?" and when she had given him a little idea he said "Could I have two cents?"

John was taken to live on a farm with a family who have been kind and understanding He is happy in his new home, and loves to help his foster mother around the house, and to watch her bake and make "thumb tracks" in the pie pastry. He likes to make his own bed, because he has never had one before. He is happy at school and is doing good work He is a good singer and almost won the gold medal at the music festival. The discovery that he can excel in some things has made him humble, even a little shy — a thing unimaginable a year ago. He has become a well adjusted, happy and loveable child.

Aesop was right, the sun is stronger than the wind.

THE TEACHING SITUATION IN CANADA

The Dominion Bureau of Statistics issued an interesting report on teaching staffs of schools in eight provinces of the Dominion, Quebec being excepted. It shows that the war caused a marked decrease in the number of male teachers in the eight provinces. In 1939 ther were 14,718 male teachers employed by the eight provinces. In 1943 their number dropped to 10,290. The decrease was chiefly due to young teachers enlisting in the Canadian Armed Forces but also due to abandoning of the teaching profession to accept more remunerative positions in war industries and with the Government.

The female teachers increased from 35,400 in 1939, to 38,913 in 1943, a large number of married women, formerly teachers, returning to schools.

A camparatively large percentage of teachers in the Prairie Provinces were of Ukrainian descent, consequently they are well represented in the Canadian Armed Forces, serving as commissioned and non-sommissioned officers.

Треба любити все добре з нинішнього, а жити для добра в сучасному.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік VI. Число 1-2. СІЧЕНЬ-ЛЮТЕНЬ 1945 JANUARY-FEBRUARY Рік VI. Число 1-2.

ПЕТРО В ВЯЗНИЦІ

СТЕРЕЖЕНО Ж ПЕТРА В ТЕМНИЦІ, ЦЕРКВА Ж БЕЗ ПЕРЕСТАНУ МОЛИЛАСЬ БОГУ ЗА НЬОГО. ДІЯННЯ 12:5. (ПРОЧИТАЙТЕ ПЕРШЕ 12 ГОЛОВУ З ДІЯНЬ АПОСТОЛІВ).

Оповідання про звільнення Петра з темниці є цікавим не тільки тому, що детально малює нам чудесну подію, але так само подає нам цілий ряд повчаючих інструкцій і наук.

1. На хвилину уявимо собі положення Петра, що було з людської точки зору просто безнадійним. Ірод почав переслідувати деяких з церкви. Він вбив мечем Якова брата Йоанового, а видавши, що це подобається жидам, постановив схопити Петра. Схопивши його посадив у темницю. В темниці Петро мав чекати на смерть зараз по скінченню свята Пасхи. Аби запевнитись, що він не втече Петра тримали під сильною сторожею. Він був прикований до двох воїнів. Два ланцюги від кожної руки були приковані до рук двох воїнів. Від так двоє воїнів стерегли перед дверима в'язниці і вони змінялись що три години. Окрім перших варт були другі, котрі були під вартою так само і на приміщі зазлені ворота. Це стало в остаточно ніч назавтра Петра мали стратити

Як могла помогти церква Петрові в цих обставинах, навіть цілий полк війська незми би зазьмати його, все населення Єрусалиму чекало на його смерть і Ірод робив усе це спеціально щоб догодити жидам. Але церква мала незрівняну зброю. "Як стережено Петра в темниці, церква без перестану молилась Богу за нього". І молитва церкви перемогла усі трудноші, кайдани, сторожу, ворота і засови. Молитва церкви звільнила і спасла Петра

Молитва є силою, що її церква в наші дні нехтує, силою котра могла б змінити все і сповнити наші найкращі духові бажання. І нехай мохто з нас не думає, що Бог відповідає чи відповідає на молитви лише великих святих, апостолів і пророків. Сила молитви залежить в першу чергу не на того хто молиться, не на його особу і положення, а на Христа. Як ви принесете чек до банку, то неважно чи ви прийдете автом чи на коні, банк дивиться не на вас а на підпис. Так само наші молитви. Їх сповнення залежить поодиноко на те в чім ми просимо і як ми це ім'я Христа, Бог пошле свого Сина і сповнить наше прохання, як Він сповнив прохання Церкви в Єрусалимі, що благала за Петра

2. Слідуючою рисою поділ, що притягає увагу є відтягнення дня порятунку. Петро не був звільнений першого дня на молитву церкви. День за днем проходив, але відповіди на молитву небуло Аж останього дня, коли слідуючого дня Петро мав стратити своє життя, прийшло визволення. Чому Христос не звільнив Петра раніш? Щоб змінити його віру і віру церкви. Петро витримав іспит, на слідуючий день мала відбутись екзекуція, проте тієї ночи Петро спав безтурботно. Завтра смерть, але для нього вона немала страху. Він мав перед собою людину яку він бачив. Це не є вже той Петро, що пробував ходити по воді і коли став тонути, просив це знати. Перед вами стоїть Петро, що знає можна спокійно ходити по хвилях моря життя і без страху дивитись в лице смерти. Коли іншого вірующого Рідлея мали католики спалити живцем один з його приятелів запропонував йому, що він проведе з ним останню ніч. На це Рідлей йому відповів: "Що ти будеш робити з собою, бо я лягаю спати зараз повечері!" І він так і зробив, в слідуючого дня відважно віддав своє життя на свідоцтво віри в Бога.

Бог має свій власний час для нас і цей час є найкращим, наші молитви не все знають негайну відповідь і це має свій зміст. Коли Христові сказали ученики, про Лазаря, що той котрого ти любиш слабий, то Христос не пішов відразу, а сумувався на два дні. Тому що Христос любив їх Він прийшов пізніше, в свій час. "Господи, як би ти був тут мій брат не умер би" — докір, але тоді вкорінюється сила Бога. Час Христа є найкращим часом і тому ми повинні молитись невпинно.

3. Слідуючий пункт, що ми повинні взяти під увагу є повільність звільнення. Визнаю, що тіло не переобирався 5 ангелами спати, чи він одягнений чи ні, він летів би з в'язниці як стріла і не марнував би часу. Але коли ангел появляється в темниці, то він робить все з повагою без поспіху. Він каже йому, підперезуйся і обуйся сандалії твої, і одягнися в одежу твою, і йди за мною. Він не каже йому, що ангели мають мало часу, що вони мусять поспішати і вони звільняють що три години. Окрім перших варт були другі, котрі були під вартою так само і на приміщі зазлені ворота. Це стало в остаточно ніч назавтра Петра мали стратити

(Продовження на ст. 2).

Птахи чи кажани?

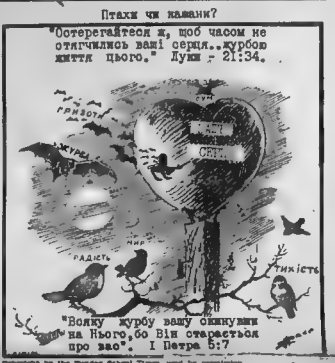

Copyrighted by the Sunday School Times, used by permission.

СКОВЗЬКИ РЕЙКИ

Написав Г. В. СОРГІД

Сем Кравфорд мав славу налогового пікніка, кожного місяця одержуючи платню він не обминав шинку. Сем ніколи не сорамився дістати вишу посаду на залізниці, де він робив, вже довгі роки, через ці регулярні відвідування шинку. Інші його товариші діставали підвищення. Деякі з них стали кондукторами, інші були інспекторами, знов інші були машиністами, але Сем все зставався стрілочником. Інші його товариші по службі побудували хати для своїх родин, але Сем з своєю жінкою Марією і маленьким сином Яковом продовжували жити в хибарці при залізниці.

Це було в початку Червня, в суботу вечером, коли Сем діставав платню. Марія дивилася в вікно з неспокійним серцем. Сем спізнився більш ніж звичайно. Що він скаже, коли почує від неї, що Яків прийшов до дому слабий і що лікар сказав, що він має гарячку?

Марія відійшла від вікна і стояла біля топчану слабої дитини. Яків був для неї головною радістю в житті. Його шоки червоніли, він щось шептотів про приїзд Тата до дому. Чи Сем в решті прийде?

Трохи пізніше вона почула рейпіни фіртки і знала, що Сем прийшов. Вона зустріла його при дверп, палець на її трепетних губах стурбував Сема і він забув на усі вибачення, що він був приготовив. Не говорячи ні слова вона привела його до топчану де Яків весь в гарячці повторював знов і знов, "Чому не прийде Тато?"

Сем відразу протверезився Чи це був Їх Яків? Сем обернувся до Марії з стурбованим лицем. Вона немала богато що оповідати йому. Яків прийшов до дому о полудні

Його лице палало і його маленькі брунші пальці були гарячі. О третій годині Марія покликала лікаря. Лікар зробив, що міг, але хлопець був дуже слабий. Він пообіцяв прийти знов вечером. Сем був приголомшений. Його мучила совість. Він провів три години в шинку в той час як його Якив був слабий і кликав його.

В сльозах Сем схилився над топчаном. Він молився б, але не знав як. Він обернувся до Марії. "Мамо", сказав він, "перенеси-

(Продовження на ст. 2).

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

СКОВЗЬКИ РЕЙКИ

(Докінчення з ст. 1).

шо нашого хлопця до нашого ліжка. Фрому буде так краще".

Обережно він просунув свої забруджені в праці руки під подушку. Як він робив це, його рука натрапила на щось. Він витяг якусь книжку. Це була книга-Біблія, як її називав Якір, Новий Завіт.

Потім як він підніс Якова в другу кімнату та накрив його в великому ліжку. Сем взяв маленьку книгу, що він знайшов під подушкою Якова і став її перекидувати. Там і тут він бачив червоні заголовки і де котрі сторінки були замалені.

Він вже був готовий передати книжку Марії, але його око впало на шось написане на першій сторінці. Він перечитував написане знов і знов. "Якін Кравфард, що спасся Силою Божою в недільній школі Мійської Місії, 15-го Січня".

Сем перечитав написане де кілько разів. Тепер він знав, чому Якір просив його піти до церкви. Тепер він знав, що так змінило життя його хлопця. Тихо він поклав маленьку книжку під подушку Якова.

Трохи пізніше прийшов лікар. Він довго сидів біля Якового ліжка, тримаючи маленьку гарячу [illegible] прийшовши на кухню і поклявся Сем і Марію від ліжка. Вони прочитали його вирік перш ніж він промовив. Якір був при смерті і нічо ніже немогло його врятувати.

Цілу ніч, на протязі довгих годин вони були біля його ліжка пильнуючи. Коли почало світати, прийшов Тихий Післанець, котрий взяв маленького Якова зустрити Христа, котрого він навчився любити.

Сем і Марія провели нещадні години найбільшої себе.

Вчитель недільної школи, котрий привів маленького Якова до Христа і дав йому маленьку Книгу, що її Сем знайшов під подушкою, звістувався похоронном.

Сем дивувався числу людей, котрі любили маленького Якова Чому. О чому, ніхто був такий сліпцем до щастя, що вони могли мати?

Сем і Марія повернулись до дому, місце, що навіки стало пустою для них. Цієї ночи коли Сем лягав спати, він підніс подушку і там, як би чекаючи на нього була Якова книга-Біблія.

Цілу довгу ніч Сем боровся з своїм серцем. Якір спасся. Це була Якова книга-Біблія. Чи він спасеться так само? Чи Якова Книга стане його книгою? Ніже був ранок коли боротьба кінчилась і Сем знайшов Христа. Якова Книга-Біблія була тепер його книгою.

Де кілька днів пізніше Сем повернувся до праці. Кондуктор і решта робітників пробували виголосити йому, як вони співчували йому йому в його великій страті. Коли прийшов час обіду, де кожні з них запропонували Семові вийти, щоб розвеселити його, але Сем відмовився. Його кондуктор, що перший замітив зміну в Семі попередив інших хлопців, щоб вони лишили його в спокою.

Кожного дня о полудні, Эбіши на скоро свій обід, Сем знайшовши десь тихе місце читав Книгу-Біблію свого Якова. Маленька книжка тепер була його щоденним товаришем. В день коли носив її з собою, в ночі він клав її там де її лишив Якір.

Шостя залишило хату і життя Сема і Марії, де панувість великий мир натовнив їх життя.

Це було в найкращім місцем закінчити оповідання, але не не є кінець.

Найбільший ісинт Сема був попереду. Що тім, оповіданим ейнчиться і Сем підійде зустріти Якова і Христа, що -вони обидва навчились любити.

Кінець прийшов скоро і без попередженок. Це була сьогодня, коли Сем [illegible] було достеменно і ренкт на залізничній подвірю буди сконзали. Нихто незнав як це сталося, але Сем поскользнувся і упав поміж двох вагонів. Рому відрізало обидві ноги. Інші робітники кинулися йому на поміч, але запізно. Сем знав, що кінець близько. За кілько хвилин він буде з Яковом. Тоді він пригадав маленьку книгу-Біблію в своїй кишені.

"Бас", прошепотів він кондукторові," дістань з моєї кишені маленьку Книгу. Це була Якова-на книга-Біблія. Він лишив її для мене. Відзай її Марії. Скажи їй що я пішов до Якова. Ми будемо чекати на неї там. Нехичу хлопців ближче, "Бас. Я відходжу".

Сем наближувався до Долини Тіни. Цінувала глибока тіша, як нони чекали на жінець. Нажлесь вони почули як він мелоти знову, "Я їду Якове, я їду. Прошай Марію, прийди так скоро як зможеш". Сем витягнувся на руках його земного начальника і індійців до рук чекаючого Спасителя Вилав життя маленького Якова і смерть Сема були засобом до спасення багатьох бідних, потеволених налогом і гріхом людей.

(Гасіся Герада)

"Благо є, прославляти Господа, і співати псальми імені твоєму, Всевишній!

Вранці звіщати милість твою, і вірність твою поночах."

ДАР ІНДІЙСЬКОГО ВАТАЖКА

Одного разу місіонер навідався до індійського племені на північ, щоб розповісти Ім про Добру Новину. По тім як місіонер оповідав якийсь час, про те як Бог дав свого Сина на смерть за нас, устав індійський ватажок, вийшов наперед і поклав свій тотематок у ніг місіонера. Роблячи сій крок до славу Бога. (Ісаї. 52:12). "Ви ж вийдете не з поквапом і не навтеки, бо попереду вас йтиме Господь, і Бог Ізраїля буде вас провожати"

4. Ангел лишив Петра так скоро, як той не потрібував його помочи. Бог робить чудесне, коли воно абсолютно необхідно, але коли людина може яке подбати за себе, Бог лишає людині доконати свое завдання. (Филип. 2:12) "З страхом і трепетом, дбайте за своє спасення".

5. В остане ми зверяємо увагу на найголовніше злиновання тих, що молились, коли їх прохання сповнилось. Вони молились безперестану, але коли Рода, забачила Петра і по жіночому, лишила його на вулиці, аби розповісти решті про його, нічто нехотіла їй вірити. Зібрані на молитву вигадують неймовірні ідеї, про Петрового ангела [illegible] простішого рішення ніхто з них не знайде, а це, що то є дійсно Петро. Подібне може статись і в нами, коли наші прохання сповняться, то ми не повірямо, але будемо придумувати всілякі пояснення

Петро продожував стукати, як цього можна було від нього чекати. Коли вони відкрили йому двері, то очевидно по скінчинось що було новим для нього і це був Дух Божий, котрий промовляв до його серця. Індійський ватажок почав розуміти, що підлючи усі річі, він не дав Господеві, того що Господь бажав найбільше. На цей раз він зістав і вийшов наперед, але нічого вже немав в руках. Що ви думаєте він дав цього разу?

Здавалось, що він немав нічого дати! Але слухайте! Що ще каже старий ватажок місіонерові з сльозами на очах і тремтячими губами, він дає найбільшого дару цього разу. Він каже: "Індійський Начальник дає себе Ісусу Христу"

М. Л.

Українська Пресвитерська Громада, в Торонті, Онт.

20 CLAREMONT ST.

Богослужения і Недільна Школа о годині 11 рано.

Вечірня о годині 7 вечером.

Молитовні збори о год. 8 вечером кожної середи.

Рідна Школа о год. 5.30 кожної пятниці.

ПЕТРО В ВЯЗНИЦІ

(Докінчення з ст. 1).

жись, подяжи постоли, надяв одяж. Від так веде його, через першу сторожу, другу сторожу, ворота. Він має час, і робить все з певністю без поспіху і клопоту. Чому? Тому що Бог виконує своє завдання в певності і силі, це личить Йому. Ми можемо бути нетерпливими і торопитись без потреби, але ми повинні пристосувати свій крок до ходу Бога. (Ісаї. 52:12). "Ви ж вийдете не з поквапом і не навтеки, бо попереду вас йтиме Господь, і Бог Ізраїля буде вас провожати"

4. Ангел лишив Петра так скоро, як той не потрібував його помочи. Бог робить чудесне, коли воно абсолютно необхідно, але коли людина може яке подбати за себе, Бог лишає людині доконати свое завдання. (Филип. 2:12) "З страхом і трепетом, дбайте за своє спасення".

5. В остане ми зверяємо увагу на найголовніше злиновання тих, що молились, коли їх прохання сповнилось. Вони молились безперестану, але коли Рода, забачила Петра і по жіночому, лишила його на вулиці, аби розповісти решті про його, нічто нехотіла їй вірити. Зібрані на молитву вигадують неймовірні ідеї, про Петрового ангела [illegible] простішого рішення ніхто з них не знайде, а це, що то є дійсно Петро. Подібне може статись і в нами, коли наші прохання сповняться, то ми не повірямо, але будемо придумувати всілякі пояснення

Петро продожував стукати, як цього можна було від нього чекати. Коли вони відкрили йому двері, то очевидно по скінчинось що було новим для нього і це був Дух Божий, котрий промовляв до його серця. Індійський ватажок почав розуміти, що підлючи усі річі, він не дав Господеві, того що Господь бажав найбільше. На цей раз він зістав і вийшов наперед, але нічого вже немав в руках. Що ви думаєте він дав цього разу?

Здавалось, що він немав нічого дати! Але слухайте! Що ще каже старий ватажок місіонерові з сльозами на очах і тремтячими губами, він дає найбільшого дару цього разу. Він каже: "Індійський Начальник дає себе Ісусу Христу"

М. Л.

ЕВОЛЮЦІЯ

(ІЗ РОЗВІДКА ПРИГОТОВЛЕНА ДЛЯ ІНТЕРНЕЙШОНАЛ КРІСТІАН КРУСЕЙД ПРОФЕСОРОМ МЕДИЦИНИ, ПРИ СПІВУЧАСТИ ВЧЕНИХ ДОСЛІДНИКІВ БІОЛОГІЇ І ДОТИЧНИХ НАУК. АМЕРИКАН САЄНТІФІК АФІЛІЕРШОЮ ПІДТВЕРДИЛА ЦІЮ РОЗВІДКУ)

(Продовження.)

ПОЯВА НОВИХ ОРГАНІВ

Недавні досліди показали, що зумисловчи комісіи на певні розміни можливим є змінити число хромозомів в де яких випадках, в такий спосіб викликуючи мутацію роду. Досліди довели, що ці мутації передаються в умовинах лабораторних дослідів. Цей факт приймається де котрими дослідниками, як незаперечний доказ еволюційної теорії, вони твердять, що подібні мутації приводять до створення нових типів рослин.

Мутації так само вдалося викликати під впливами Х-променів і іншими методами. Думалось, що подібні мутації мають місце в природі і дають в кінці початок новим родам сотворінь.

Але ці твердження безпідставні, бо подібні мутації ніколи не змогли б вижити, як щоб їх лишити на ласку природних обставин.

Як це добре висловив Давид Стар Джордан Президент Леланд Стенфордського університету: "Форма, що її викликано зміною оточення, через сталий добір і видержання, або через гибридацію не є новим родом, як поки вона зможе продовжувати ісіювання в нормальних обставинах. Жаден з нових штучно викликаних родів поміж рослин або звірів, що я їх знаю, не витримає і пяти років в звичайних природніх обставинах. Нема так само найменших доказів, що який небудь новий рід з нього, ліс чи морі коли небудь повстав через мутацію, випадкову зміну, або гібріязацію".

Мутації є патологічними зубоченнями і лише в штучних умовинах можуть перекомуватись ці біологічні калієї через довший час. Певно, що це не вменшує економічної вартости подібних змін. Однаю в причин чому подібні мутації не можуть вижити в нормальних умовинах є те що, як Проф. Сівал Райт з Чікаго каже, що "одним з істематичних дефектів мутацій здається є тенденція до дегенерації".

Мажчи на увазі уродженну тенденцію до дегенерації в усіх мутаціях, залишається одне питання, чи є які будь докази, що в минулім мутації вижили в природніх обставинах. Тоді можна було б думати, що ці мутації могли розвинутись в нові роди еволюційно. Роки назад Дарвін і його однодумці марно шукали за доказами зміни одного роду в інший через мутації. Во всім царстві природи вони незмогли найти і одного випадку. Дарвін був примушений признати що "коли ми зійдемо до деталей, ми можемо довести, що кожний рід зіставався незмінним. . . .Так самомо ми неможемо довести, що можливі зміни є корисними, але це є основою теорії". З дня Дарвіна пошукування за трансмутаціями родів в природі продовжувано, але без успіху.

По відношенню до питання мутацій, завжди треба мати на увазі, що питанням є не те чи еволюція має місце Що, чи може бути тепер, але те, чи еволюція має місце в минувшині? Тому історія життя на землі, що її нам розкривають геологічні рекорди є вирішальним фактором. Жадні штучні манипуляції рослинного, або звіринного життя в штучних лабораторіях умовинах, не зможуть запевнити непомильному слідству скаменілостей.

В дійсности, створення мутацій через зужиття колхіцину є лише інтенсифікацією явища добре знаного в природі від ім'я поліплоїдів, що повстає в наслідок штучного подратования. Богато з видів огородніх рослин є поліплоїди з побільшеним числом хромозомів. Напримлад можна примусити помідори подвоїти число своїх хромозомів лише обкрутивши їх довколо підпори.

Але важним є памятати, що поліплоїдан, хоч спричиненість те, що окремі одиниці стають більшими, не вимагають жадних змін в формі. Усе що вони роблять, це збільшують тіриси, що вже існують, та вони не здають жадних нових ознак. Апарат Голгі і мітохиній родклад зістаються виразними в кожній роді. Можна так само сказати, що число і конституція хромозомів в кожній роді зістаються незмінними, коли ми правильно розуміємо поліплоїди.

Дівар правильно зауважує, що "аж поки не вдається спровадукувати новий рід рослини ніяке ніж на підставі поліплоїдів, усі експерименти і зміни треба вважати, як протилежні еволюційній теорії. Досліди в цілому показують, що рослини є пластичними ніж звірини, але межи до котрих рослинний тип можна змінити строго обмежені".

Це є добре знанин фактом, що гібріди, (схрещення поміж різними видами, наприклад мул) є стерільними, або появляються поворотній тип, що скоро вимірає.

В таний спосіб природа поставила непереможну перепону для появи нових родів. Так само е добре знанин фактом, що ліки родів, рідко коли, або і то зовсім ніколи не скрещуються в природніх обставинах, та коли їх штучно примушується до скрещення, результатом завжди є або цілковите потомства, або стерільне потомство

Закон спадковости Менделя, хоч і є в де чім змінений, все ж приймається як основно правильний. Згідно цьому закону зміни повстають в наслідок перегруповки ознак, що вже є присутні в клітинах зародиша в жевраках. "Почекайте", каже вовк, "я маю листа для вас, що може бути вам цікавий". Він передав йому зужитий кусок паперу.

Коли чоловік забачив ім'я свого сина, все змінилося раптово. Він обняв вовка і подбав потім, щоб той мав усе чого тільки його душа бажала, та забезпечив його на все життя. В ніж випадку ім'я змінило все. Так само і ми стоїмо перед Богом в ім'я Ісуса Христа, і Він промовляє за нас, як це робив апостол Павло за римського раба Онисима.

Я. Вілбур Чепмен.

НА ЩО ВИТРАЧАЄМО ГРОШІ

В Канаді і Злучених Державах люде витрачають на морозиво (або крім) половину стільші скільки вони витрачають на утримання церков і добродійні цілі. На всілякі потреби для особистої прикраси люде витрачають стільки скільки вони витрачають на релігійні потреби; на полорові і розваги — половину стільки скільки на релігійну працю; на театри, руховні образки, танці і т. і. в пятеро раз більш ніж на релігійну працю; на тютюн загал витрачає в два з половиною раза більш ніж на церкву; на цукорні і кондитерку в четире раза більше, та на всілякі напої і труни в двадцять разів більше ніж на релігійну працю.

Церковне членство в Злучених Державах

В Злучених Державах лише ані пятих усього населення належить до церков. Проте з тієї групи походить четире четвертих усіх студентів в каледжах, три четвертих усіх домовласників, девять десятих усіх поверств на добродійні цілі та 90 відсотків проводників в народнім житті.

Очевидно, що поміж вірою в Бога в освітою, працьовитостю, щирістю, опущистю та талановитостю е тісний язиком. Писання каже, що "Безумний сказав в серці своїм — нема Бога". Статистика це твердження поперає

НЕБЕЗПЕЧНИЙ ПОГЛЯД

"Військо з таким же успіхом може залишити самим старшинам битву, як і церква може лишити наверення світа одним проповідникам. Це є основна помилка, практична ересь з найшкідливішими і мертвячими впливами, що уявляє працю наверення Бун, як виключно працю проповідників. Це є романізьм і попівщина, що хотіла б обмежити спасення до посередництва рук священників".

Збудується церква нова,
Під небо знесеться,
Як істини вічне слово
На весь мир пролеться
Як забудуть братів братця
Мужиками звати
Як у всіх нас на Вкраїні
Одна буде мати

Пантелеймон Куліш.

Дивлюсь на пройдену дорогу,
І гнів і жаль мене пече
Уже в нашу перемогу
Усе ж я вірю гаряче
Як завтра день устелять люде,
Як зійде сонце золоте,
Так Україна жить буде,
Так наша мрія прощите

О. Олесь.

Подав Ф. Мосьпалюк.

В ЙОГО ІМЯ

Ію битві ін війні, молодий чоловік лежав вмираючи на полю. Один вояк зупинився над ним, дав йому води і поклав його зручніше Умираючий вояк сказав: "Мій батько живе в Дітройті та є богатою людиною, пошли мою силу, я напишу до нього і він відплатить тобі за поміч" Він написав на листі:

"Дорогий Тату, чоловік, що принесе тобі цього листа облегшила для мене останні хвилини і облегшив мені смерть. Прийми його і поможи йому за для мене".

Війна скінчилась, вояк повернувся додому знайшов батька померщого, але той відмовився бачити його принявши за жебрака. "Почекайте", каже вояк, "я маю листа для вас, що може бути вам цікавий". Він передав йому зужитий кусок паперу.

Коли чоловік забачив ім'я свого сина, все змінилося раптово. Він обняв вояка і подбав потім, щоб той мав усе чого тільки його душа бажала, та забезпечив його на все життя. В ніж випадку ім'я змінило все. Так само і ми стоїмо перед Богом в ім'я Ісуса Христа, і Він промовляє за нас, як це робив апостол Павло за римського раба Онисима.

Я. Вілбур Чепмен.

Ievanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

"ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"

Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.

Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00 Окреме число 10 ц.

М. ФЕСЕНКО—РЕДАКТОР.

Адреса редакції:
505 Osslington Ave.,
Toronto 4 —— Ontario.

Treuer Reiter, Toronto

СЛОВЕСНИЙ ПАТРІОТИЗМ

Один з батьків православного руху серед українців в Канаді, що потім одцурався своєї дитини, подавши пояснення, чому він власне пішов від православної церкви, зауважив, що священики цієї церкви з проповіді поспішають дуже малу освіту. Він твердив, що священик не повинен про що Ім треба вчити людей в церкві, замість науки Слова Божого, запонявши час проповіди галасливими патріотичними промовами. Подібний стан річей він спостерігало і в греко-католицькій церкві. Різні політичні організації викликають це явище, як правдивий український патріотизм, підносячи подібних священиків як зразок і того без у вагу на їх моральну чи релігійну вартість. В результаті повстає духове зубожіння народу, що вістає без духової поживи. Значно чим більше людина кричать про свій патріотизм, тим більш у людей повстає підозріння про його щирість. Це є старовинний спосіб покривати якийсь будь обман — свого роду димова завіса, за котрою церковна ієрархія пробує осягти своїх цілей Одним з доказів, що всі ці галасливі викрики наших ритуалістів про любов до свого народу є лише тактикою, доводить той факт, що жадна з цих церков за весь час терпінь нашого народу ані разу не вчорнулася до своєї пастви з закликом прискорити якийсь один, день, як день молитви за свій нарід.

Хто дійсно любить свій нарід той молиться за нього. Хто хоче скористати з нього підкріпляється всілько парадуючи свій патріотизм.

Христос навчав, що таких людей пізнається по ділах Їх. Як що церква, що існує для молитви, не відчуває потреби устатковати день молитви за свій нарід, то чого варті всі її інші викрики?

Нема народу чи церкві по цілій боці окіяну, котрий би через свої церкви час від часу не відбував дня молитви за свій нарід, так, де роблять усі церкви кожного народу окрім нашого. Одна українська православна церква відбула такий день в Торонті, проте всі "релігійні патріоти" поставились до цього досить зимно.

СВЯТА ВОДА

Аби ніхто немів закинути нам, що ми приписуємо ритуалістичним церквам дивовижну науку, котрої вони вже ніколи навчать, ми наводимо нище цитати з їх офіційних часописів. Перша цитата взята з греко-католицького часопису, що виходить укр. і англійською мовою в Монреї. Наука торкається "святої води" та її приписуєть чудодійна сила, що її посіяє правилно лише один Бог. Подібні вірування в інших релігіях називаються шаманізмом. Наука про "святу воду" нічого немає спільного з ні з Словом Божим, а ні з навчанням Христа чи апостолів. Навіяли вона на є в гострім протиріч з навчанням Ісуса Христа, що Богові треба поклонятись духом і правдою. Не менш вражає читача нище наведений цитати твердження, що священик є "заступником Бога". Скандальні випадки, що часто ніц часу подаються пресою з життя деяких "заступників" доводять щось иншого

"Які є користи з йорданської свяченої води?"

"В єктенії і інших молитвах при йорданську водосвяті вичисляється всі користі йорданської свяченої води. Дай їй, просить священик, дар освячувати, відпускати гріхові кари, уздоровляти недуги; всім, що черпають і пють цю воду, дай, щоб вона їм була на чистоту душі й тіла, полегшу в терпінях, скорому перед напастями ліквола та іншими нещастями.

Свячена вода має велику силу, коли ми вживаємо її з вірою. А ще більша є її сила, коли священик він є заступником Бога в нім є уповноважений робити чуда. Має поручення роздавати їх таски, нею благословить наші діти і нас".

Православний часопис навчає таке саме про "святу воду". В статті "Свята Богоявленська Вода" православний часопис навчає:

"Свячена вода в час після погруження Животворного Хреста, після великих набожних співів і молитов називається Святою Водою, котра по свідоцтву св. Іоана Золотоустого ніколи не псується в домах вірующих, котри почитують як святиню...

Воду Богоявленську або Йорданську повинні мати христіяне в своїх домах для освячення себе і своїх помешкань, свого життя. Були випадки; що малогові пияки, також біснувані, що на протязу сорок днів пили Святу Богоявленську воду, по стані віри і благодатної Її сили, увільнились від примічки, чи слабости. Пиття Святої Води називається в церковних книгах "Причастки" там сказано, що в місцевостях, де нема церкви і священика, в случаю смерти та свята вода може бути подана умираючому з великоднім Артосом, або саму Св. Воду. По вірі умираючого вона буде благодатною для Душі. В грецьких книгах церковних Свята Вода називалась "Агіасмос" то є Святимено.

Свята вода повинна употреблятись з тій вірі, що вона служить для освободження від гріхів, для зцілення тіла й на ріжну потребу, як говорить Свята Церква, що освячує цю воду.

В деяких сторонах є звичай, що люде повіячої перед Йорданом беруть воду з керниць і вміщують в Богоявленському водою. Це висновується на переказі, що Христос хрестився опівночі.

Так вині сходяться на Свої побожні християне опівночі над ріку Йордан і в свічками та побожними піснями чекають, поки в сяду півній почнесь Велике Водосвяття а погруженням Христа А тоді вже черпають її і хоронять, як святість.

І в Україні на Йорданське освячення води, це врочиста і величава хвила і побожні люде ставляться до неї з великою побожністю Лише нерозумні та легкодухи черпають Святу Воду з криком і смічами і так зневажають те, що повинні поважати. Черпайте воду з жерела спасення" — каже Ісаія.

Не те важне, щоби набрати багато Свяченої Води, її можна розвести звичайною водою і вона освячує всю воду. Я одна її кропля має таку ж благодатну силу.

В молитві св. Софронія про освячення води говориться. "Сьогодня Йорданські Води в силу людям переміняються: сьогодні гріхи людські Водами Йорданськими обмиваються: сьогодня Свята Православна Віра Церкві засіла ..."

Длятого в вірі побожно черпаймо і приймаймо Святу Богоявленську Воду. Амінь.

Прочитавши в цих ритуалістичних часописах про чудодійні властивости "святої води", ми приходимо до заключення, що або цієї "святої води" церковні ієрархи ніколи не пили, або що вся ця наука наскрізь фальшива

Церковні ієрархи твердять, що вода ними освячена, навіть коли її розведено, уявіньте від біснування, пійцтва і гріхів та служить на чистоту души і тіла. В такім випадку редактори і ієрархи самі повинні пити "святу воду" стало. Проте статті в ритуалістичних часописах, і поводження ієрархії з правила такі, що повстає переконання, що вони тієї "святої води" жабуть і до уст не брали. Як що вони пили цю "святу воду" по достатку, то тоді те що вони роблять і пишуть заперечує науці про чудодійність "святої води".

(Продовження на ст. 8).

Поштова скринька редакції

Лист від Бр. Т. Дешка.

"Щиро дякую і тішуся, що ми українці можемо читати в своїй рідній мові часопис, який утвердить нас у вірі та покаже дорогу, якою йти нам до кращого розуміння Христової Правди".

Ред. Дякуємо за щире слово.

Бр. Г. Беббь, дякуємо.

Бр. Я Ренокіс.

"Хай Бог благословить нашому народові, щоб наш нарід пробудився з гріхового сну і пізнав живого Бога і спасителя Ісуса Христа."

Ред. Це є молитва всіх дітей Божих. І ми в цім приключуємось до Вас.

Бр. С. Пігоронецький.

"Дякую за журнал, котрий я одержую регулярно, знаходжу гарний матеріал духовний і так само відповіли на напади."

Ред. Дякуємо і Вам за поперте

Бр. Болдирові дякуємо за поперти

Сестр. П. Рудичи. Зробимо.

А. Черній, Теодор, Сасн.

Ред. Біблію вислали.

Просимо братів і сестер, що замовляють Біблії через редакцію додавати 25ц. на пересилку. Українська Біблія в скіпці коштує $1.00.

Купівл машин для евангельської друкарні

Поступили датки від маступних осіб:

Бр. Смольський	5.00
Бр. Ухтимчук	1.00
М. Савицький	2.00
С. Дикий	1.00
Бр. Котур	4.00

Собор Українських Евангельських Церков прийняв постанову на своїм зїзді в Торонті заключили всіх братів і сестер поперти заснованій українській евангельській друкарні в Торонті.

Проситься всіх братів і сестер висилати датки на адресу:

Ukrainian Evangelical Press,
505 Oslington Ave.,
Toronto 4, Ontario.

Управа друкарні сподіється, що зараз по закінченню війни зможе набути необхідні машини, але необхідно продовжувати збірку, щоб уникнути великого боргу. По закінченню збірки буде проголошений повний фінансовий звіт. Ми приймаємо безвідсоткові позики. Друкарня буде п.-однітись під контролею евангельських громад. Усі чисті прибутки згідно статуту мають зуживатись на поширення евангельської праці. Пишіть за детальнішими Інформаціями.

Управа Друкарні.

ТАТО ЗНАВ КРАЩЕ

У маленькій місцині сільської околиці снів Миколи Цікавий і слухав лекцію учителя астрономії.

"Сонце", казав учитель Чорний, "знаходиться 93,830,000 міль від землі. Але воно є таке гаряче, що його промінні пропущені через призму дають дерево".

"Що вони палять там, що там такий гарячий вогонь?" спитав Василь Довгий.

"Нічого", відповів вчитель Чорний. "Там нема жадного пального, щоб його можна було підкинути, там нема нікого хто б міг це зробити, як щоб і було що кинути, так само нема нікого хтоб міг винести золу".

"Бог тримає його гарячим", сказав Василь. "Воно є сто разів більше навполовек ніж земля

"Який бог зміг би тримати його гарячим? Нема жадного Бога, Василю, забудь це", сказав вчитель

Батько Миколи був лісовим інженером, і коли Микола відшукав його в лісі, він розповів йому усе, що чув від учителя. Показавши руку нижно на плечо Миколи батько сказав. "Бог сказав, безумний говорить в серці своїм: нема Бога".

"Слухай Миколо. Місяць знаходиться 240,000 міль звідси, не прибавило в десять разів більше ніж дорога навколо землі. Місяць мчить навколо землі роблячи вісім міль на секунду, 480 міль на мінуту. Але він крутіше з такою точністю, що люде можуть вирахувати сотні років наперед з точністю до одної мінути, про те коли прилає час, що місяць стане поміж сонцем і землею і ми матимем затміння сонця". "Дивно"! вакричав Микола. "Чому він не зійде з своєї дороги?"

"Тому що Бог зробив усе доконало, Сінку. Земля і місяць подорожують навколо сонця роблячи 56 міль на секунду та сонце, місяць і земля в той час як вони зружкують одни навколо другого, усі разом обертаються навколо нишого центру".

"Чи вчитель Чорний не знає про ці речі?"

"Я думаю, що він знає, Миколо. Але люде, що не хотять покатись в своїх грісах, часом говорять, що нема Бога, аби ім було легше".

"Він не повинен говорити до класа з такий спосіб", сказав Микола. "Він може переконати де яких".

"Увин, Миколо, що ти був в літаку і летів через пустиню Сахару, та був примушений спуститись на землі як раз в середині, де ніколи не жила жадна людина. Увин собі, що спустившись на землю ти знайшов дворівнобічну бублинок, в електричною пічу в кухні, опалення, пилучу машинку в бібліотеці, пяно в гостинній. Чи ти не будеш думати, що хтось там був перед тобою?"

"Я був би в цім певний!"

"Як щоб ти мізнів нікого знайти там, чи ти міг би почати думати, що будинок можливо повстав сам собою?"

"Ні!" вакричав Микола. "Я був би певний, що хтось там був".

"Земля, місяць і сонце крутяючи в такий чудесний спосіб, немогли не зробити випадково".

"Кожний погодиться в цім". Прихопляли Микола.

"Ірні ставить меншими, коли остигають, Миколо. Через це при будові все лишають простір поміж плитами цементу і поміж кінцями сталевих рейок на залізниці, так щоби вони могли збільшуватись і зменшуватись коли стає горячо, або вимно. Воно робить це так само, лише з одною різницею, що коли вони остигає до точки замерзання вони не починає збільшувати свій об'єм".

"Чи це не є дивним. Зменшується в той час як остигає як воно не остигає 32-ої ступені по Фаренгейту, а від так починає збільшуватись в той час як остигає ще більше. Чому так?"

"Тому, Миколо, що наколи б хтось не подумав про це належно і незробив ніяких висновок з водою, то вся вода в озерах і річках повимерзала б до дна. Спочатку замерзала б вода на поверхні. Тоді лід стояти меншим і тяжким опускався б на дно. Вода б знов мала його місце і знов замерзнувши опускалась би на дно, як поки усі озера і річки не повимерзали б до дна. Риби повимерзали б і худоба немала б води до пиття. Чи це виглядає так ніби законом, що керують тепло і холодом трапились самі собою, або, чи більш певне, що хтось управляв їх?"

"Чом бути Бог, котрий управляв їх", відповів Микола.

"Нема двох подібних сніжинок, двох подібних пісчинок, листків трави, або листків на дереві. Поміж нас мільони відмічників і пальців. Нема двох з нас шоб були подібні. Люди певні, що два відпечатки з пальців, подібні один до одного належать до тієї самої особи В такий спосіб перестудник може змінити своє ім'я взіхати до іншої провінції, але коли поліція дістане відпечатки. з його пальців, вони з своїх рекордів довідаються про його дійсне ім'я

"Чом більше думаємо про працю рук Божих", сказав батько Миколи, "тим більше ми ставемо певні, що Бог є і я люблю Його".

Ч. Е. Р.

СВЯТА ВОДА

(Докінчення з ст. 4).

вібку силу води.

По правді кажучи "свята вода" нечім непереважує звичайну іншу воду, як що вона чиста. Люде задармо марнують гроші, сколо платячи за маленький жбанок води, краще купили б дітям молока. Вода є мертвою річчу, і щоб до неї людина не промовляла, ще води не змінить. Як би ви себе не переконували, що вода має якусь силу, коли до неї промовить священик, це так само вода не змінить. Коли будете цю воду тримати довший час то вона загнеться, як і всяка інша, не зважаючи на слова Златоуста. Для звільнення від гріхів, біснування, пійцтва і т. і. Бог дав Сина свого. Це крон Ісуса Христа, що оживає нас від усякого гріха, а не вода, що її паточки в воду-воду. Той хто вірує в Сина Божого не осоромиться, але хто вірує в "святу воду" вже осоромлений, бо вірить в мертву річ і то вознісім на марно. Нашим переконанням є, що грамотні люде повинні встигатись містити повібну мукуу про "святу воду" і навчати так людей. Чи це не про них сказав Христос: "Хто ж збламить одного з сих малих, що вірують в мене, лучче йому, щоб повішено млинове жерно на шию йому, та й утоплено в глибині морській".

Про правдиве походження "святої води" подаємо нище цітату з науковоі історичної праці Мідлетона. Виявляється, що свячення води і лужиття її магічної сили на обличчя кінцеві легковірних є стародавнім поганським звичаєм, що існував задовго до христіянства. Перівіна церква не тільки не святила води, але поборювала цей звичай як ідольський. Пізніше, як коли запанувала правдива духова побожність, церковна ієрархія перейшла від погани звичай святити воду..

Мідлетон в своїй праці пише.

"Наши предки вірували, що вода має якусь силу, коли до неї промовить священик, це так само вода не змінить. Коли будете цю воду тримати довший час то вона загнеться, як і всяка інша, не зважаючи на слова Златоуста. Для звільнення від гріхів, біснування, пійцтва і т. і. Бог дав Сина свого. Це крон Ісуса Христа, що оживає нас від усякого гріха, а не вода, що її паточки в воду-воду. Той хто вірує в Сина Божого не осоромиться, але хто вірує в "святу воду" вже осоромлений, бо вірить в мертву річ і то вознісім на марно. Нашим переконанням є, що грамотні люде повинні встигатись містити повібну мукуу про "святу воду" і навчати так людей. Чи це не про них сказав Христос: "Хто ж збламить одного з сих малих, що вірують в мене, лучче йому, щоб повішено млинове жерно на шию йому, та й утоплено в глибині морській".

Про правдиве походження "святої води" подаємо нище цітату з наукової історичної праці Мідлетона. Виявляється, що свячення води і лужиття її магічної сили на обличчя кінцеві легковірних є стародавнім поганським звичаєм, що існував задовго до христіянства. Перівіна церква не тільки не святила води, але поборювала цей звичай як ідольський. Пізніше, як коли запанувала правдива духова побожність, церковна ієрархія перейшла від погани звичай святити воду..

Мідлетон в своїй праці пише.

"Наши предки вірували, що вода має якусь силу, коли до неї промовить священик, це так само вода не змінить. Коли будете цю воду тримати довший час то вона загнеться, як і всяка інша, не зважаючи на слова Златоуста. Для звільнення від гріхів, біснування, пійцтва і т. і. Бог дав Сина свого. Це крон Ісуса Христа, що оживає нас від усякого гріха, а не вода, що її паточки в воду-воду. Той хто вірує в Сина Божого не осоромиться, але хто вірує в "святу воду" вже осоромлений, бо вірить в мертву річ і то вознісім на марно. Нашим переконанням є, що грамотні люде повинні встигатись містити повібну мукуу про "святу воду" і навчати так людей. Чи це не про них сказав Христос: "Хто ж збламить одного з сих малих, що вірують в мене, лучче йому, щоб повішено млинове жерно на шию йому, та й утоплено в глибині морській".

Імператор Юліян Відступник ненавидів християн і наказав, щоб усі поганські храми були прикрашені святою водою, яку знав дуже добре, що християне скорше вимруть з голоду ніж торкнуться такої оскверненої пожиткі".

Мідлетон порівнює кропленя коней святою водою при цірковних забавах з стародавніми Римі до посвячення коней в наші дні в монастирі святого Антонія в теперішнім Римі. Це відбувається в Січні, коли священикі освячені вірник є стародавнім поганським звичаєм, що існував задовго до христіянства. Перівіна церква не тільки не святила води, але поборювала цей звичай як ідольський. Пізніше, як коли запанувала правдива духова побожність, церковна ієрархія перейшла від погани звичай святити воду..

Мідлетон в своїй праці пише.

"Наши предки вірували, що вода має якусь силу, коли до неї промовить священик, це так само вода не змінить. Коли будете цю воду тримати довший час то вона загнеться, як і всяка інша, не зважаючи на слова Златоуста. Для звільнення від гріхів, біснування, пійцтва і т. і. Бог дав Сина свого. Це крон Ісуса Христа, що оживає нас від усякого гріха, а не вода, що її паточки в воду-воду. Той хто вірує в Сина Божого не осоромиться, але хто вірує в "святу воду" вже осоромлений, бо вірить в мертву річ і то вознісім на марно. Нашим переконанням є, що грамотні люде повинні встигатись містити повібну мукуу про "святу воду" і навчати так людей. Чи це не про них сказав Христос: "Хто ж збламить одного з сих малих, що вірують в мене, лучче йому, щоб повішено млинове жерно на шию йому, та й утоплено в глибині морській".

Імператор Юліян Відступник ненавидів християн і наказав, щоб усі поганські храми були прикрашені святою водою, яку знав дуже добре, що християне скорше вимруть з голоду ніж торкнуться такої оскверненої пожиткі".

Мідлетон порівнює кропленя коней святою водою при цірковних забавах з стародавніми Римі до посвячення коней в наші дні в монастирі святого Антонія в теперішнім Римі. Це відбувається в Січні, коли священикі освячені вірник є стародавнім поганським звичаєм, що існував задовго до христіянства. Перівіна церква не тільки не святила води, але поборювала цей звичай як ідольський. Пізніше, як коли запанувала правдива духова побожність, церковна ієрархія перейшла від погани звичай святити воду..

Мідлетон в своїй праці пише.

"Наши предки вірували, що вода має якусь силу, коли до неї промовить священик, це так само вода не змінить. Коли будете цю воду тримати довший час то вона загнеться, як і всяка інша, не зважаючи на слова Златоуста. Для звільнення від гріхів, біснування, пійцтва і т. і. Бог дав Сина свого. Це крон Ісуса Христа, що оживає нас від усякого гріха, а не вода, що її паточки в воду-воду. Той хто вірує в Сина Божого не осоромиться, але хто вірує в "святу воду" вже осоромлений, бо вірить в мертву річ і то вознісім на марно. Нашим переконанням є, що грамотні люде повинні встигатись містити повібну мукуу про "святу воду" і навчати так людей. Чи це не про них сказав Христос: "Хто ж збламить одного з сих малих, що вірують в мене, лучче йому, щоб повішено млинове жерно на шию йому, та й утоплено в глибині морській".

Українська Пресвитерська Громада в Ошаві, Онт
485 Simcoe St. South
Пастор: І. Яцентій, Диріґент хору Гром. С. Гура
Орґаніст Степан Салмерс
Богослужения о 11 год. рано кожної неділі
Неділька школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо.

Перша Українська Пресвитерська Церква
49 Beacon Street, Newark, N. J.
Богослужения: 11 година рано.
Неділька школа: 9 45 година рано
Пастор: Лука Стандрет
Диріґент хору: Юрій Кириченко.
Орґаністка: Дорця Стандрет.
Настоятель Нед. Школи: Едвард Воловина.

Ievanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЕВОЛЮЦІЯ

(Докінчення з ст. 5).

Загально знанім є той факт, що набуті фізичні зміни не переда̀ються потомству. Звичай зав'язувати ноги, що практикувався китайськими жінками на протязі століть не спричинив жадної зміни в формі їх ніг. Наші домашні кури походять від Римських але основної зміни невидно в сучасних курах по 2000 роки штучного плекання.

Проф. Л. Б. Ватсон з Кетезку в Кенон означив що "Один не потрібує бути песімістом, щоб твердити, що актуальні факти, котрі так далеко устілені вказують, що так званий прогрес, що його требувано за лозунгове зложення фізичної і моральної природи є нечим більше, як підстроєнням частих злиднів і в такий спосіб не є кроком наперед". Подібно ж В. Бейтсон з Кембріджського університету, котрий був поборцем на полі генетики, сказав що "запізно відкрили багато перекладів. Їх кочування з тогочасна, щоб виключити більшу серій різних типів, що могли б бути прийняті за нові роди, і належно були б так склясифіковані, наколи б їх знайдено в природі. Але під критичним оглядом, ми знаходимо, що вони не є окремими родами і що ми немаємо підставки гадати, що виконання рис того самого типу в решті створить окремий рід".

На протязі останніх сорок років бюлог старався пояснити нам роль, лужавичи сотворіння, що скоро розмножувалися. В такий спосіб вісім сот видів фруктових мух було добрано розведено в надії що витворяться новий рід, але без успіху.

В 1927 році Мюллер підкрив, що наслідки впливи від Х-промінів, що скорість з якою появляються зміни здавалося потроїться в 150 раз. З того часу фруктові мухи і інші створіння були по всякій спосібі вибрабовувані, під Х-промінами, але поодинокім результатом було те, що ті самі зміни появлялись частійше ніж раніше.

Більш ніж сто різних видів фруктових мух було витворено в наслідок их досвіди, але всі вони легко плодились і скрещувались з початковим видами.

Наколи б ці нові види дійсно були новими родами, то неповинно було бути в їйх випадку видного відмінність, або воно повинно по було бути стерильним, подібно як у гібрідів. Скрещуючи їх в порядній порядку всі нові види можна було привести до початкового типу.

Проф. Т. І. Морган підсумував вплив вади генетики в наступних словах: "Це не є загально відомо, як би воно повинно було бути, що нові досліди в генетиці

ПОДЯКА

Оцею дорогою висловлюємо щиру, сердечну подяку нашим приятелям за зложений дарунок з нагоди набуття нами власної хати.

Ваша щирість, Дорогі Приятелі, глибоко, глибоко зворушила нас! Ми ніколи не сподівались, що за такий короткий час нашого побуту в Торонті ми могли набути таких добрих, щирих приятелів.

Некай Господь Бог благословить вас і збогатить дарами своїми.

З глибокою вдячністю,
Теофан і Татіяна Камеяцькі.

ПОВІДОМЛЕННЯ ДЛЯ ОШАВСЬКИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Ошавська Пресвітерська Церква призначила Бр. Л. Шупляка представником "Євангельської Правди" в Ошаві. Проситься всіх шанованих складати свої передплати на руки Бр. Л. Шупляка, та вертатися до нього в справах часопису.

Редакція.

Спасителю, прости!

Спасителю, прости!
Не знав,
Багато так блукав
Багато рвався, бажав
І впав. . . .

Не знав Тебе;
І злості різи брали
З жадоби димом закурили. . .
В темноті правду заховали,
А брата дальше розпинали. . .
Не знав, не знав,
Люди жахнути
Обличчя загорнули
І сонцю ніяк оповіли!
І направив зло та кривда. . .
Та Ти — Христе —
Ще раз воскрес,
На суд над кривдниками йдеш
І сонце правди всім несеш!

Спасителю прости!
Не знав і впав. . .
Та Ти у світлі об'явись
В душі у правді-пресвяться
І пізнав. . .

Т. Л.

КУРЯЧЕ ЯЙЦЕ

(ВЗЯТО З КНИГИ: НЕЗВИЧАЙНІ КОРОТКІ ОПОВІДАННЯ НАПИСАНІ ДОКТОРОМ).

Як курятка виводиться з яйця незможуть повістити найдалекіші розуми світа. З весь сотворінем виводяться на протязі певної кількости днів, що її все можна подзіти на число сім. Картопляний жук виходить з яйця за сім день, канарка за чотирнадцять день. Курчата виводяться за двадцять один день і качки за двадцять вісім днів. Один вид дикого качок висиджує качення за тридцять пять днів. Папуги виплюднюються з яйця за сорок два дні. Нічо не тратить тетіся випадково в природі. Бог устлив порядок усіх явищ життя, чи то рослинного царства, чи то звіриного царства.

Чи ви коли думали про те, як це є, що чудове пір пави з тонкими різунками могло постати з яйця, коре має лише жовтий жовток і безцінний білок? Чи коли ви дістались в яйце? Чому кольори ті самі, що властиві пірям цього птаха? В якій спосіб сталося те що малюнок на пірях пави є так вишитований, що коли пава розпустить пір'я хвоста, то різунок на кожній пері знаходиться, як раз так де він найкраще пасує та все разом творить чудну цілість?

Лише живий Бог міг зробити це. Але повертаючись знов до курячого яйця підемо далі.

Шкорлупа на мешим кінці яйця грубша ніж на тупім кінці. Курка виплюднюється з шкорлупи через тупий кінець, тому Бог так устлив, і сплячуван шкорлупу, що курча може легко проклювати шкорлупу там де вона тонка.

На тупім кінці яйця під шкорлупою знаходиться простір з повітрям. Ми можемо його побачити коли лишемо шкорлупу з вареного яйця. Коли курча росте в яйці його тіло так положено, що голова лежи обернена до тупого кінця яйця, його маленький клюн знаходиться в просторі з повітрям. Не робить рікниці, як часто качка перевене яйце з одного боку на інший під час висиджування на протязі трьох тижнів, це ніколи незмінне положення курча. Це є знов друге чудо від Бога. Людина ніколи незможе б так зробити, і ми неможемо пояснити, як Бог це робить. Без рікниць, сильні б рамя яйце не було переверене, або пуцене дангою в руках дитини, це неможе вплину на жовток і білок. Курча усе буде сформоване в кліюком обернени до тупого кінця яйця де знаходиться простір з повітрям.

Будова жовтка варта досліду. Його збудовано як військовий корабель. Нижня частина жовтка є густіша і тяжча за горішню. І той час як горішня є легкою і рідкою. Це примушує жовток плавати в тім самім положенню завжди. До цього ще від жовтка тягнеться альбумінова нитка, що прикріплена до боків жовтка, а другим кінцем в якійсь таємничій спосіб прикріплена до шкорлупи. Ця привязь є дуже склизькою, остільки, що як би скоро ни не крутили яйцем, жовток все ж ніколи не перевернеться. Альбумінові мотузи, тримають його в правильнім положенню. Це в наслідок цих мотузів що кухарі мусить пальцем вишукувати частину білка з шкорлупи.

Маленький клюн курча є таким гнучким, що він немає сили виключатись з твердої нечної шкорлупи. Для цієї цілі Бог зробив для нього упарядив, що зужиється лише один раз. Воно виглядає як маленький конус зроблений з дуже твердої речевини, що добре пасує до клюна курятка. Цим твердим конусом воно розбиває шкорлупу. На тупім кінця яйця знаходиться як раз стільки повітря, щоб вистарчити на два дні курятної. Коли курятка починає дихати, по певнім часі наступає момент, коли курчатко зужило останній відник повітря. Воздух робить курятко трохи більшим і воно посовується наперед, щоб дістати більше повітря, але воно уже все вужите, удар розбиває шкорлупу та побільшення тіла курятка розвалює решту і курятко виглупюється на свободу. За якись два дні твердий клюзс спадає з клюва курча, бо його вже непотрібно. Часами він зістається на клюзі і фармер мусить скинути його пальцями

Чи це не є живим, що курчата знають свою мати? Вони її ніколи не бачили, і часом яйця коли квочка висиджує приїсено далека, та їх знесла інша курка в іншій провінції. Що е це, що виспкує признаність поміж курчатами і квочкою, що їх висиділа? Ми незнаємо. Нікто не знає. Це є знов одною з чудесних тайн Бога.

Чи ви коли небудь питали себе: "Чому кури не падають з сідала в ночі коли вони засинають?" Ви незнали б спати на жерді, або, на паркані, або нігті на вузькій полиці. Це приводить нас до нового прикладу Божої мудрости.

Жили з чотирьох пальців ноги курки творять одну жилу в їх основі. Від так ця головна жила переходить на перед ноги, проходить через два глибоких жолобка, а з кінцем до верхівкові частини ноги, де ця жила переходить в м'яз.

Коли нога є протягнена пальці на ноги розкриваються і курка може ходити. Коли ж курка сідає, то примушує жовток

(Продовження на ст. 7).

КУРЯЧЕ ЯЙЦЕ

(Докінчення з ст. 6).

дає, то ця жила натягується на суставі та закриває пальці.

Так довго як курка сидить на шести, її пальці автоматично скріплюють шест і вона неможе впасти навіть коли знаходиться в глибокім сні. Без цього механізму в курячій ноги, кури неможли б спокійно спати, стали б скрайне нервовими та перестали б нестись. Це було б незвичайно але.

Чудове відношення, що існує прямо курячою і курчатами, котри вилупились цілий цивілізований світ, а на її чолі непоказний папа.

З часом життя дочасне і вічне людей опинилося в руках духовенства. Власть церковна була необмежена, а її існування було забезпечене правом удержання тайн. Всі чеснакти християнського світа, через хрещення входили до царства божого тут на землі, це є церкви, а спасіння людей було можливе лише через церкви, а именно, коли люди приймали тайни сповідали перед священиками і повинувалися розказам церкви. Ці тайни були в середніх віках, що посередництво священика є конечне до спасіння. Добрий католик ніколи несумнівався, що в духовних справах духовенство було Богом поставлене над світськими людьми, що власть та походить від права духовенства удержали ся тайни, що папа римський властиво посідає то право і що він є старший від всякої світської власти. Тома Аквінас, найславніший католицький теольог учив, що понимування папі є конечним кождій живій людині Він сказав, що згідно законом Нового Завіта, король мусить підлягти священикові в тій мірі, що наколи показалося б, що король є єретик, то папа має право позбавити того короля його престола увільняючи його підданих від послушенства.

Так отже папство присвоїло собі двояку власть, світську і духовну

Власть світська полягала на тім, що не вміли сказано, папа мав право скидати королів, та надавати їх посілости другим.

Власть церковна з часом означала те, що епіскоп римський, це є папа був єдиним, загальним епіскопом, в котрого руках сконцентровані всі духовні і церковні власти, прочі же епіскопи і священство, були папські агенти призначені ним вести церковну адміністрацію. На тій підставі папа був абсолютними володарем над цілим, котре називалося духовним, однак котре зовсім не рожилося від Франції або Іспанії. Згідно середньовічних ідей люде були духовні, наколи вступили до монастиря; землі, ліси, люди були духовні наколи були церковною власностю; будівлі були духовні, якщо лежала на церковній землі. Це папське царство неіластично називане духовним, лежало розкинене по цілій Европі, в виді дюжезних маєтеть, монастирських посілостей, і парохіальних перемчаних з мирянами королівствами і князівствами. Папські піддані, не є духовенство, згідно застережень, не були зобов'язані до нічого згідного світських володарів дотичних земель; вони були виключені від світського закону і подібні; вони були залежні лише від папи, і ним йому платили податок. Не як раз були причиною безконечної борби світських володарів з церквою, і не було одною з причин реформації.

Звичайно епіскопи мали немалий політичний вплив, окрім величезних доходів. В деяких краях епіскопи були немало жінкавленій, щоби епіскоп був по їх волі. Часто королі мінували в виборах членів своєї родини, розуміється, як що мали потрібний вплив в Римі, часто папа мінував своїх прихильників, в найчастіше, в часах, коли деморалізація папства доходила верхівка, папи римські виставляли епіскопства на ліцитацію, хто дав більше, без огляду чи він був кваліфікований, чи ні виставав епіскопом і діставав право до величезних доходів. Загально було відомо в цивілізованих краях, що перехід то власність папи і що він має повне право поступити зі своєю власністю по своїй волі. Деякі побожні люди бачили, що не повинно так бути однак по їх думці на не не було іншої ради, як що Господь Бог змінить серце римського папи

Посвячення каже риба пусться від голови, так само і католицька церков зачало псуватися від головних наслідків Петра Як не можна сказати щоби десятинний монарх був виключно відкатальний від управління так і римське папство мало своїх дорадників, римську курію, котра в часах деформаційних вповні достроїлася до неморальности папства. А повага папства була така не лише в католицькім світі, але і в протестантських краях, що покритя їх вчинків Іх визнавали. Папи римські і не зробили джерелом свого доходу, і домагалися перше і частини, а підтак цілого цього доходу.

Доход з опорожнених бенефіцій почавши вже від XIV. віку, звичайно в цілости переходив до папської каси

В цілих були не Субсідії, заложоні, котрі полягали на зобовязінь жертвах приніс, і котрі також йшли до папської каси.

Це були регулярні джерела папського доходу. Окрім них бу-

(Продовження на ст. 8).

Речі йому Ісус. Я дорога й правда, й життя ніхто не приходить до Отця, як тільки мною

Йоана 14:6

Чи ви вже висилали свою передплату?

HU. 9232
ГАРІ Р. РАНКС КО
Погребник
455-57 Кінг Ст. Вест., Торонто
Телефон:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

ДОХОДИ ПАПСТВА

(ІСТОРИЧНА РОЗВІДКА)

Римське папство осягає найвищу власть

Римське папство упокорившим Готенштафів в 13 вик, очистило собі дорогу до осягнення, від давна вже бажаної, найвищої влади світської і духовної над цілим цивілізованим світом Заможність тим стремлінням мали надати пофальшивлі Римом Декрети Ісидора. Теорія середньовічного Христіянства остала сповнена. Одна християнська церква. Її панівний цілий цивілізований світ, а на її чолі непоказний папа.

З часом життя дочасне і вічне людей опинилося в руках духовенства. Власть церковна була необмежена, а її існування було забезпечене правом удержання тайн Всі чеснакти християнського світа, через хрещення входили до царства божого тут на землі, це є церкви, а спасіння людей було можливе лише через церкви, а именно, коли люди приймали тайни сповідали перед священиками і повинувалися розказам церкви. Ці тайни були в середніх віках, що посередництво священика є конечне до спасіння. Добрий католик ніколи несумнівався, що в духовних справах духовенство було Богом поставлене над світськими людьми, що власть та походить від права духовенства удержали ся тайни, що папа римський властиво посідає то право і що він є старший від всякої світської власти. Тома Аквінас, найславніший католицький теольог учив, що понимування папі є конечним кождій живій людині Він сказав, що згідно законом Нового Завіта, король мусить підлягти священикові в тій мірі, що наколи показалося б, що король є єретик, то папа має право позбавити того короля його престола увільняючи його підданих від послушенства.

Так отже папство присвоїло собі двояку власть, світську і духовну

Власть світська полягала на тім, що не вміли сказано, папа мав право скидати королів, та надавати їх посілости другим.

Власть церковна з часом означала те, що епіскопи римський, це є папа був єдиним, загальним епіскопом, в котрого руках сконцентровані всі духовні і церковні власти, прочі же епіскопи і священство, були папські агенти призначені ним вести церковну адміністрацію. На тій підставі папа був абсолютними володарем над цілим, котре називалося духовним, однак котре зовсім не рожилося від Франції або Іспанії. Згідно середньовічних ідей люде були духовні, наколи вступили до монастиря; землі, ліси, люди були духовні наколи були церковною власностю; будівлі

Мимо тих всіх заяв, папи 14 і 15 віку ювсім не заслугували на подібний послух та пошану, оскільки послух і пошана належиться моральним провідникам того рода як Гільдебранд, або Урбан II. Виставне та розпустне життя і політика папства немагало незвичайно много грошіа. Погоня за грішми і спосіб як їх діставі, стали джерелом морального упадку римського папства Папа Іван XII. (1316-1334) здається Був першим, що ввів в життя новий спосіб, з якими черпати гроші. Треба признати, що гроша потребував він не для розпустного життя, але для переведення своєї політики. Він був першим папою, що пробив утілювання зачасної і вічної власти, жерелом доходу. Властиво папа не казав собі платити за удільненні Божі, але за страчений час, за запротоколювання і т. д. Заплата була однакова по уділенні таких, і також злежала з тої самої того, що збігався з часом

Жерела доходу римського папи можна поділити на декілька

Десятина, не є течна часть церковних доходів на устрій церкви. Часом була призначена на світські цілі, як Хрестовий похода Властиво десятина мала бути призначена лише виключно на вищої цілі, однак побирала постійно, була перед причиною завзятих непорозумінь. Коли папа Александр VI. оголосив в 1500 році, щоби складали десятини, французьке духовенство відмовило послушенства. Папа ексомунікував (виключив з'єднерки) їх за це. Однак паризький університет завзяв, що ексомуникація не є правна, і папа їх відкликав

Чинатес — полягало на тім, що сякою поставлений церковний верхник як: епіскоп, архієпіскоп, ректор монастиря тут. д. був зобовязаний дати дохід з першого року свого урядування на місячні потреби, як напрану церковних будинків, або на загальному розвою його попередника. Так звичайно деколи до часів папи Іоана XXII коли він призначив, що Аннатес мають бути призначені його сталій податок на загальні потреби папства. .

Прокурационес — не були гроші сягані з дієцезій епіскопами і архідиконами на покриття коштів їх візитацій. Папи римські і не зробили джерелом свого доходу, і домагалися перше і частини, а підтак цілого цього доходу.

Доход з опорожнених бенефіцій почавши вже від XIV. віку, звичайно в цілости переходив до папської каси

В цілих були не Субсідії, заложоні, котрі полягали на зобовязінь жертвах приніс, і котрі також йшли до папської каси.

Це були регулярні джерела папського доходу. Окрім них бу-

(Продовження на ст. 8).

Evanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

HEALTH FOR EVERY DAY

— by —

Dr. Helen MacMurchy C.B.E.

The rules of Health.

Health is not an accident. It is an achievement. We have to work for it and watch for it Here are a good many different ways in which we can secure our health and keep our health It is an every day job We must keep the rules of health. What are they?

1. Sleep. We must have eight hours of sleep every day. We should be in bed about ten o'clock every night. Then we shall be able to rise at six o'clock in the morning and do a good day's work. The first two hours of sleep, between 10.00 p. m. and midnight, seem to do us most good

2. Food. We ne.. three meals a day of good nourishing food. Half an hour is needed for each meal The meals should be at regular hours, about four or five hours apart. Thus, if we have breakfast at seven, we need dinner at about twelve o'clock and supper about five or six o'clock. Milk has special value as a food. Cheerful conversation helps digestion. Do not drink too much at meals. Eat slowly Chew food thoroughly.

3. Air. We need fresh air night and day. Air the house regularly at least twice a day. Have fresh air where you work

4. Exercise. — We need outside exercise every day. Walking is good exercise. So is running. So is skating. We need to exercise our arms as well as our legs. We need to hold up our heads and straighten our backs and throw our shoulders back

5. Habits. There are certain health habits which are important. There should be a regular daily movement of the bowels Before taking your bath or before taking your breakfast or shortly after breakfast are all good times, but the important thing is to keep to the same time every day, and never break the rule. Wash your hands after a bowel movement.

6.Water. Take a drink of water in the middle of the morning and also in the middle of the afternoon.

7. Bath. We need a bath every day. If you cannot take a whole bath, take a partial one.

8. Clothing. Wear sensible clothing, suitable to the weather, to keep you comfortable Keep your feet dry

9. Rest, when you are tired. Do not wait till you are too tired, but rest before you are too tired

The Foundation.

Nusery Rhyme Philosophy

BY LAURA K. PELTON

Cross patch
Draw the latch,
Sit by the fire and spin;
Take a cup
And drink it up
And call your neighbours in

In the first century we extremely wise man set out for us the core of Christian philosophy It was in a letter to the Christians at Rome that St. Paul expounded a great truth which all generations would do well to heed. "Be not overcome of evil, but overcome evil with good."

There are two forces that have always been at work within the world and we believe always will be until God chooses to make this world totally and completely obedient to His Will. Those two forces are Good and evil. They are both active within human nature. That is to say that within people just like us the two forces are at work. In some people good is the stronger; in others, evil. but in all they are both at work. God alone is the source of good so the only way in which evil can be overcome is by men and women, boys and girls allowing God to have His way in the thoughts we think, the words we speak and the acts we do.

The author of our nursery rhyme apparently recognized this philosophy. Although the force of evil was manifest in a comparatively small fashion -- the little girl was cross, perhaps peeved at not getting her own way about something — but don't you see she was advised to do something unselfish — snap out of herself, if her good humour were to be restored The worst evils are perpetuated when people are bound by "self" when their motives are set in the direction of their own interests regardless of the interests of others.

The reason why so many thoughtful people today are questioning much of the extravagant talk about a grand new and better world after the Germans and Japanese are defeated is because they know that a mere military victory is no guarantee of a better world. They know that at best war is an evil necessity and that before we can have a better world this awful spectre of evil, that has stalked across the nations of the earth, must be overcome by winning people everywhere (in our own country as well as in Germany) to God's way of life rather than the evil way we have all been pursuing. This evil which has destroyed so much of our world and threatens to destroy much more, can be overcome only when a sufficient number of people of all nations obey God instead of running wild with the demi-gods throughout the world who are full of evil intent and who seek an evil kingdom.

And then when we in our smaller and more intimate circles tangled up with selfish desires and base ambitions, are causing hurt and distress to others we are in the throes of the same evil force. We can escape those throes only by allowing the force of good to become the dominant energy of our lives. In other words we have got to allow God to be the ruler of our personal everyday lives.

Little "Cross Patch" was told to get busy and do some useful work — to spin — and some thing more — to call her neighbours in. Only by forgetting herself, her petty little grievances and her own selfish desires and by doing something useful, thinking of others, would she be good. Exactly the same is true for us

Our time is evil and St Paul's philosophy is true. The only hope for our day is to "Be not overcome of evil, but overcome evil with good

---

"Дух же явно глаголе, що в останні часи відступлять декотрі од віри, слухаючи духів лестивих і наук бісових,

В лицемірстві брехливих, що пекло у совісті своїй,

Що боронять женитись (і велять вдержуватись) од їжи, що Бог створив на їду з подякою вірним і пізнавшим правду"

З огляду на незалежні від другорядних обставин це число вихлядить за Січень і Лютий.

БЕЛВУДС СКЛЕП

871 Кінг Стр. В.

Маємо добрий вибір приношеного убрання, що виглядає як нове. Низькі ціни. Мужеське убрання від $5 за одяг. Великий вибір жіночого убрання по низьких цінах. Ми відсилаємо весь одяг для дізінфекції і чистки. Склеп відкрито від 1 год. по полудні до 8 год. веч.

Управитель Ф. Домаиський.

These nine things — Sleep — Food — Air — Exercise — Habits — Water — Bath — Clothing — Rest — make a good foundation for health They help us to secure health and to escape and avoid disease.

ДОХОДИ ПАПСТВА

(Доповнення з ст. 7).

ли ще нерегулярні джерела, треба тут зазначити, приносили далеко більший дохід. За відповідною заплатою, перков давала дспенсу, не є звільнення від дочасної кари, за всякі переступства канонічного і морального закону, як приміром, за подружжя в родині, за нечесний дохід в промисл, за недодержання посту, і так далі. Це справді була огидна і деморалізуюча торговля, негідна Христової науки Це бачив Лютер і він був в праві сказати, що папство римське це місце, де за гроші можна всьо зробити, можна улеважнити присягу, монах може бути звільнений від свого чина, священик може оженитися, де сором і нечисть можуть достигати великих почестей, і так далі, а то всьо за гроші."Та римська курія" — каже Лютер — Це місце де діється куплю і продам, вимінь і ошуканьство, рабунок і крадіж, брехня і лайдацтво, і всякі інші роди образи Божої так що правдиня антихриста не було би гірше"

Це ще не всі доходи папства. Римська курія була найвищим апеляційним судом західної церкви. Це обставина була джерелом великого доходу. Церковні справи були апельовані прядно до папи, і звичайно хто привів до Риму більший кішок золота, той виграваз справу. Папські суди були звісні в свого рабівництва і перекупства. Кождий документ переходив через неімовірне число рук, і відповідно неімовірна була заплата. Суть доказ, що деякі справи коштували від 24 до 41 разів більше, як законом приписував.

Також часто позичали папи гроші на високий процент

Рабівництво і злярство в римський курії збільшилося коли папи зачали продавати різні уряди довколо себе. Вже папа Боніфатій IX (1389 — 1404) спродавав різні уряди тим що найбільше заплатили. В році 1483, коли папа Сикстус IV. хотів викупити свою тіяру і бріяянти, котрі заставив за сто тисяч дукатів, він збільшив число своїх секретарів з шістьох на двадцять чотири і зажадав від кождого з них 2,600 флоренів за уряд. В році 1503 папа Александер VI. щоби вібрати грошей для свого сина Цезара Борджії, утворив 80 нових урядів і спродав їх по 760 дукатів. Папа Юлій II. за новоутворені уряди дістав 74,000 дукатів. Папа Лев X. (1513-1521) за спродаж новоутворених урядів дістав раз 90.000 дукатів, а другий раз 112.000 дукатів; і так далі.

(Кінець)

Evangel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 276

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік VI. Число 4. КИТЧЕНЕР 1945 APRIL Рік VI. Число 4.

ВОСКРЕСЕННЯ ІСУСА ХРИСТА

Кожна людина має не тільки привілею, але і обов'язок незалежного думання, спеціально в справах, що торкаються найбільш важних питань людського життя. Одною з таких важних справ, що її кожен з нас повинен дослідити сам для себе, є безперечно питання про воскресення Ісуса Христа із мертвих. З цим питанням тісно зв'язане питання безсмертя, спасення і існування Бога. Тому жадне інше релігійне питання не підлягає такій кількости нападів, як твердження, що Ісус Христос устав третього дня із мертвих.

Здається за незвичайно маловажними виключенними весь світ згодився, що Ісус Христос живе. Ніхто не заперечує, що Він вмер. Тепер ми твердимо, що Він устав із мертвих. Цеб то, що по своїй смерти, по тім як Його розняли і поховали, Він знов обявився людям в новім нетлінним і безсмертнім тілі. В такий спосіб Він стався первістком із мертвих і ось може то вічні віки. Це твердження є незвичайним і повинно мати на свою користь певні докази. Такими незбитим доказом являються певні частини однієї книги, що її всі вірующі звуть Словом Божим, або Святим Писанням.

В будучині при нагоді ми окремо зупинимось над похожженням цієї книги. В цій статті я лише зверну вашу увагу на загальні знання з якими не заперечуваний факт, що рес. Старий Завіт існував задовго до часів Христа, та що остання книга Старого Завіту була написана яких 400 років перед народженням Христа. Тепер нам неважно хто був автором, чи ви згодитесь з нашим поглядом на Писання, чи ні, для нас важним є устаткований факт що цей збірник книжок існував сотки років перед часами Христа.

В Старім Завіті знаходиться цілий ряд місць, що ясно перед сказують: народження, життя, смерть і воскресення, Ісуса Христа із мертвих. Для всіх людей будучини з правила закрита, ми маємо спомини про минуле, ми є свідоми теперішнього, але будучина покрита цілковито невідомістю і непроглядною темрявою. Що з вами буде за рік? Ви не знаєте. Ще менше ви зможете сказати, де ви будете і що ви будете робити за десять років? Хто вам скаже, що вас спітка на протязі того часу? Старий Завіт сотки років наперед предсказав усе про Ісуса Христа, про Його народження, життя, науку, страждання, смерть і воскресення з мертвих. Оскільки знання будучини зовсім неможливо для людей, лише один Бог міг відкрити ці факти людям наперед як підтвердження подій, що сталися по довгім часі пізнійше.

Я навожу в цій статті де кілька пророків, що є доказом правдивости нашого твердження. В книзі пророка Даниїла говориться про час смерти Ісуса Христа. Всі критики зродкуються, що книга існувала сотки років перед часами Христа. В голові 9-ій верш 25-ий говорить: "Так дізнаєш і розумій: від того часу, як вийде приказ, щоб одбудувати Єрусалим до Христа Владики сім сімок і шістьдесять дві сімки". Далі верш 26: "А як мине сім і шістьдесять дві сімки виданий будеться смерть Христос, і не буде народом його той, що його одцурався". Це пророцтво споминалось з незвичайною точністю. Ми знаємо з світської історії, що приказ одбудувати Єрусалим вийшов 14 Березня 445 Д. Х. Ісуса Христа розпято 6-го Квітня 32-го року. Всього від часу приказу про одбудову Єрусалиму до смерти Христа пройшло 476 років і 24 дни. Тепер я пророцтви говориться, що від часу приказу про одбудову Єрусалиму і до смерти Христа має пройти 7 сімок і 62 сімки, усього 69 сімок. Сімка в пророцтвах Старого Завіту означає сім пророцьких років, кожний рік по 360 днів. Отже 69 сімок зробляють 483 пророцьких років, які як раз дорівнюють 476 звичайних років і 24 дни. Як що хто і не погодиться з нами з яких будь міркувань що до дати смерти Христа, всеж мусить признати що пророцтво сповнилось в межах років.

В книзі пророка Ісаії голова 9 верш 6 говориться: "Бо хлопятко народилось нам син даний нам; власть на раменах його, а задуть їм йому: Дивний, Порадник, Бог кріпкий, Отець будучого віку, Князь мира". Це пророцтво було написано приблизно 700 років перед часами Христа. Його воскресення із мертвих ясно передсказано в богатьох місцях. Я наведу лише де кілька місць з 53-ої голови книги пророка Ісаії. Вся ця голова, що була написана

(Продовження на ст. 2)

ЧЕСНІСТЬ БОРИСА

ПАВЛО Н. ЕЛІС

Борис Яковенко вбіг до кухні де його мати приготовляла вечерю.

"Мамо!" почав він з захопленням, "Я знайшов працю!"

"Це гарно, Борисе," відповіла Пані Яковенкова Обернувшись від печи, вона злилась на обличча свого старшого хлопця. На ньому вона прочитала радість і захоплення, котрі він пробував опанувати. "Яка ж це праця?" спитала вона

"Продаж передплат на журнали, а відтоки на оголошення, котре було в часописі. Представник агенції організує групи хлопців в різних містах будуть ходити по хатах і продавати передплати на часопис".

"Але, Борисе, не примусить тебе лишити дім" Його мати висловлювала з розчарування

"Чи можу піти і я також?" вставив Іван, маленький брат Бориса.

"Зовсім ні, Мамо!" пояснив Борис, незважаючи на запитання свого меншого брата. "Я буду додому вечерами, принаймні аж поки я не стану більш досвідченим продавцем. Бачиш ця група матиме центр тут. Тоді щодня ми будемо відвідувати найближі міста і повертатись назад вечером. Я буду до сусіднього міста з хлопцем і матиму мій перший досвід".

Пані Яковенкова обернулася до своєї праці, а Борис пішов до своєї комнати помитися і переміняти одяг. Вона була рада що її хлопець знайшов занять, але вона мала свої сумніви, про його нову працю. Борис був добрим хлопцем. Вона дивилася на нього з зрозумілою гордістю, коли він кинув гімназію з відзначеннями.

Вона раділа з того, що він нарешті марнувати час з іншими хлопцями, коли її чоловік і вона рішили, що поки що буде незожливим післати його до університету.

Кожного дня він час літніх канікул Борис пробував дістати де небудь працю. Він не сподівався чогось незвичайного і був готовий узяти кожну чесну роботу. Вона тішилася його радістю в знайдений праці. Тільки в дійсно сталося так як він думав. Слідуючий день був вільний і сонячний. Борис наскоро зїв свій сніданок і поцілувавши мати на прощання, вийшов свій капелюх.

"Слухай Борисе" радила його мати, "пам'ятай те що я завжди казала тобі. Краще щоб ти не мав жадної праці ніж робив щонебудь нечесно"

"Мамо, не журися", розсміявся він як виходив з хати "Ніхто не потрібує бути нечесним продаючи журнали"

Коли Борис пішов, його мати пішла до своєї комнати і молилась за свого сина Він був добрим хлопцем, але не не вважав свого серця Господеві. Вона назвалася, що він не зробить одного дня і вона молилась щоб його не зайшло що на злу путь.

В місті в гостинниці де управитель агенції відкрив свій центр, Борис зустрів молодого чоловіка з котрим він мав працювати того дня.

"Пане Яковенко, прошу познайомитись з Паном Хитрим", сказав Борис подаючи руку добре одягненому молодому чоловікові.

"Так само і мені" відізвався Петро Хитрий і він добре потряс руку Бориса. "Називайте мене просто Петром, як любите"

"Дякую. Сподіюсь що наша праця піде добре", відповів Борис з захопленням Сам про себе він сказав, "Думаю, що цей хлопець не є злий"

Більшу частину подорожи до сусіднього міста вони провели шутькуючи і розмовляючи про все. Говоря найбільше Петро Хитрий. І Борис думав, що він вже добре знає Петра, але як би він розумів над ним, то добачив би, що він в дійсности не довідався нічого про свого нового товариша. Він не думав про це зовсім і був певний, що все буде гарада

Як вони наближувались до міста «Петро почав» оповідати про метод праці. Він сказав Борисові дістати зразки журналів і добре з ними ознайомитись

"Ні Пане Яковенко", поясняв Петро, "Ви не потрібуєте журнатись продажами сьогодня. Ви лише ідіть за мною слухайте і дивіться, а завтра я дам вам на году зужити цей досвід"

"Дуже добре" відповів Борис. "Я хочу навчитись так скоро, як зможу".

"Добре, ми можемо почати

(Продовження на ст. 2)

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЧЕСНІСТЬ БОРИСА

(Докінчення з ст. 1)

вав його місця", сказав Петро і зупинив авто на краю містечка. "Ми будемо працювати на цім боці вулиці аж кварталу, потім на другім боці вулиці від нас прийдемо до свого авта знову".

Разом вони пішлйли до першої хати. На знак від Петра, Борис застукав в двері. Вони чули, як хтось рухався в хаті і за короткий час старша жінка з далеким обличчям відкрила двері.

"Доброго ранку Бабусю", почав Петро з приємною усмішкою на лиці. "Ми вдвох пробуємо заробити трохи на науку в університеті і ми дуже раді, що ви можете нам помогти нам".

"Я не є певна", усміхнулася стара жінка з надією.

"Я знаю, що ви можете", вмішався й Петро. "Ми не просимо багато, бачите ми пропонуємо на вибір чотири журнала з них по незвичайно низькій ціні. Книжка переплавала дає мені сто одиниць в змаганні на допомогу для науки в Богословській Академії. Я потребую лише тисячу одиниць, щоб дістати золотого. Лише жалюсь десять передплат подумаєте! І як, що ви візьмете одну з цих десяти передплат, ви поможете мені кінчити університет".

"Я незнаю богато грошей", почала старша жінка перепитувати.

"Але, дивіться", перебив Петро, "ця не потребує богато грошей. Ви можете дістати чотире журнала на один рік лише за одного долара. Один долар Пенні, що ви можете дозволити на суму-або віддати мені стати пропонником Божественя, чи це не так бабусю?"

Так, я думаю, що я зможу," вимовилась вона "Я немало богата, але певно Бог хоче би, щоб я помогла кому будь, хто має бажання стати пропонніком. Ось маєте долар і я принесу дозара

Коли вона ходила за грошима, Петро скоро написав замовлення і дав її цілісати Вона дала йому долара казуючи "Нехай Бог благословить тебе синку!"

"Дякую Бабусю," відказали Петро з сходи веранди. "І певні бог бдасть нашть нас!"

"Чекайте Петре, ви не сказали мені " почав Борис, як вони йшли до слідуючої хати

"Бікрайн, Яковенко" зупинив Петро. "Ви лише пильнуйте способу, як я поводжуся з ними і ви легко навчитеся. Ця адреса була легка!" Вони застукали до слідуючої двері. Чисто зодягнена молода женщина відчила до дверей. Петро знов розпочав їй нашу ту саму історію.

"Це дуже добре!" сказала молода жінка "Я маю брата і він є проповідником в Пресвитерській Церкві"

"Який щасливий випадок" засміявся Петро починаючи вишукувати картку замовлення "В студіюю, щоб стати Пресвитерським проповідником так само".

Коли вони відійшли від другої хати Петро обернувся до Бориса з хитрим посміхом "Ми мусимо мати сьогодні добрий день, я запевняю вас, ні люде не робить таких великих труднощів".

В двох слідуючих домах нікто невідповів. В пятій хаті жила стара жінка, котра видно було, що була чогось сердита на перкви і Петро не продав нічого.

Петро розсміявся, коли побачив вже замішання у Бориса. "Я музу краще пильнувати слідуючого разу."

"Бачиш Яковенко" почав починяти Петро, в той час як вони зверхали на вулиці, що він до недалекого білого дому," продавець мусить добре вміти відразу пізнати характер людини в такій праці".

"Я бачу" відповів Борис стурбовано. Але я дійсності, він не розумів ясно в чім була справа Чи те що Петро казав було правдою? Як що так, то чому Петро говорив так вмовляючи про людей, котрі купили в нього журнали?

Певно, що вірячий чоловік не робив би так. Подібні думки наповнювали голову Бориса в той час, як вони підійшли до дверей білої хати Його сумніви скоро розвіялись і він забачив злий стан.

Чепурна дівчина з якимись серіозними легкими оповіданнями в руках майже негайно відкрила двері

"Як маєтесь красуня!" і Петро весь засяв усмішкою. Борис відступив назад нінкого. Дівчина видимо посміхом. Борис замітив, що вона дійсно була приваблива, але здавалася надто молодою і чепурною. Він не міг повірити, що вона була б такою легковажною, щоб говорити до подібних дівчат, проте Петро вимагалося мав велику приємність.

"Я бачу, що ви не пугаєтесь збудовуючої літератури" зауважив Петро "збудовуюча?" вона засміялась, поглянувши на цешне оповідання, що вона тримала. "Але, можливо. Це оповідання мабуть остільки ж, є збудовуюче, як і ті журнали, що ви продаєте".

"Але як ви знаєте, що ми продаємо журнали?" відповів Петро

"Це неважно", сказала вона "Покажіть ваш крам" Петро показав їй журнали і вона недбало переглянула їх. "Вачите", поясновав він, "я студіюю в університеті в медичнім відділі. За долара ви дістанете річну передплату на яких хочете чотире з цих журналів, а я дістану сто одиниць для допомоги на науку. Ви —"

"Так", перебила вона його смієчись. "Я розумію все це, але як я знаю, що я дістану ці журнали, як що я заплачу вам долара? Чи ви принесете їх?"

"О, ні! Цей ось молодик довозить їх", розсміявся він.

Борис зжав кулаки і почервонів в той час, як дівчина розсміялась йому в лице. Чи це не нахабство! Думав він.

"Ви дістанете свої журнали в урочий випадку" запевнив її Петро. "Вони приходитимуть пошти кожного місяця". Він показав свою легітімацію, як доказ. Вона заплатила йому долара і підписала замовлення.

На розі, Борис вибухнув. "Слухайте ви є добрим брехуном! Перше ви кажете, що ви будете продовідником. Потім ви залишаєтесь до цієї дівчини і кажете їй, що ви вчитесь щоб стати лікарем. Як ви можете брати гроші від старої вдові жінки на тій хатині, коли ви знаєте, що вона потрібує їх?"

"Вона дістане журнали за ні", вимрвдувався Петро.

"Скажено, що вона дістане, але ви брехали їй, щоб дістати долара" настоював Борис. "Вона не хотіла цих журналів, але взяла їх тому, що вона думала, що помагає молодому проповідникові. Вона навіть не подивилась на журнали. Мені цього досить! Я немаю ту бим такими дешевими шахраєм!"

"Не робіть цього" сміявся Петро. "Треба їх троха потішити. Чи мені не належать продажі?"

"Певно, але ви робите це нечесно," заперечив Борис.

"Але товариш", посерізнів шаи Петро", ви неможете бути чесни й мати успіх в цім світі. Ви маєте позбутись цих дивовижних уяв".

"Нехай так, я може якось пемагину успіху в світі", відповів гордячо Борис, "але я немогу знаєте. Я їду до дому".

"Ви не зможете поїхати до дому Яковенко. Це нечи полудня".

"Перекинчи Петро та й чекайте на повернення як до вечера!"

"Дуже добре тоді", сказав Борис" Як я підчу пішки, то це мені нічого не компутатиме". Він повернувся і пішов до дороги, зістановився Петра Антрого, котрий кликнув дивовижу йому в слід Це було вже запізно, що хто небудь так скоро докорив йому за його нечесні поступування За кілька миль він знайшов особисто Спасителя в Христі Його меший брат ніколи не дбав за компроміс з грішном, щоб набути яку користь, або мати успіх.

ВОСКРЕСЕННЯ ІСУСА ХРИСТА

(Докінчення з ст. 1)

сотки років перед Христом пригадається як правдиве всіма критиками і всі стародавні манускрипти мають цю голову. 53 голова в книзі пророка Ісаії точно описує правду Христа, відкуплення, його, страждання, смерть і воскресення із мертвих. Так верш 8-ий каже "За проступки людей мусів потерпіти він смерть" в верші 9-ім знаходимо: "Визначили гріб йому з злодіями, то погребано його о богатого". Верш 10 каже: "Господу угодно було його збити, то ж відав Його на муки" але "Як він принесе життя своє в жертву, то уздріть потомство довговічне". Верш 11 каже: "Вдоволений спогладатиме він на працю життя свого". Як це може бути щоб певна особа померши, він так: "спогладатиме на працю життя свого", буде вдоволена і зобачить велику кількість учеників? Це стає ясним в воскресенні Ісуса Христа з мертвих, що все це зробив і тепер сидить по правиці Слави Божої і бачить наслідок своєї праці, котру Він зробив коли був в тілі на землі. Чи нам треба більш ясного підтвердження правдивости воскресення Ісуса Христа із мертвих ніж ці пророцтва?

М. Фесенко.

серця він мав радісне почуття. Він знав, що покинувши що праці, він добре зробив. "Бідний Петро", думав він, "можливо не було кому навчити його не обманювати інших".

Його мати дивилася здивовано, коли Борис повернувся перед подумав. "Що трапилося сину?" спитала вона. Він розповів їй все і вона з гордістю поглядала йому по щоці. "Борисе ти є добрим хлопцем! Твоя мати горда, що може довіряти тобі"

"Дякую, Мамо" усміхнувся він щасливо.

"А тепер, синку", продовжувала вона, "як щоб ти рішив дати Христові вести себе в житю, Він і добрую бн так, що ти зістав би добру працю. Він пообіцяв, що "Коли хто Мені служить, пошанує його Отець".

Дрень полудньан в своїй кімнаті над словами матері. Його маленький брат з великою гордістю розголосив всім іншим підростки: "Борис покинув працю, бо нехотів обманювати".

За якийсь час пізніше Борис знайшов добру працю, з трохи меншим заробком, але з компромісу Спасителя в Христі. Його менший брат ніколи не мав прикладу свого старшого брата. Молодо-люде ніколи не дбає на компроміс, щоб набути яку користь, або мати успіх.

ЕВОЛЮЦІЯ

(ЦЯ РОЗВІДКА ПРИГОТОВЛЕНА ДЛЯ ІНТЕРНЕЙШНАЛ КРІСТІАН КРУСЕЙД ПРОФЕСОРОМ МЕДИЦИНИ, ПРИ СПІВУЧАСТИ ВЧЕНИХ ДОСЛІДНИКІВ БІОЛОГІЇ І ДОТИЧНИХ НАУК. АМЕРІКАН САЕНТІФІК АФІЛЕРІЕШОН ПІДТВЕРДИЛА ЦЮ РОЗВІДКУ).

(Продовження)

ПРОТЕСТ.

Останніми роками видвинулась група визначних вчених, котрі явними дрозумли, що еволюційна теорія збудована поодинако на неповній основині хибної філософії, а не на наукових дослідах, чи спостереженнях фактах. Певна кількість з них приймали еволюцію повередньо, як доведений факт, аж поки їх наукові досліди не примусили чесно покинути цю теорію.

В Англії, ці вчені сформували Проти Еволюційний Рух в 1934 р. Це товариство вже зробило богато для усталення Правди. Так само добре відомо, що в Північній Америці є богато вчених що подіяють загально погляди, що їх висловлено попередньо, але так далеко, як це відомо, ще не було зроблено заходів, щоб зорганізувати тих вчених, що противляться еволюційній теорії і в такий спосіб дати їм нагоду висловити кореспондентно їх опінію.

ОПОЗИЦІЯ ПРАВДІ В АНГЛІЇ

Коли Дювар і Планет-Ейте хотіли щоб Лондонське Зоологічне Товариство надурмувало їх дослідн про скам'янілість, то не товариство вимовило ім. Досліди цих вчених повинні важні докази проти еволюційної теорії. Зоологічне Товариство зазначило, що їх факти не видуть до цінних заключень. Отже тим гірше для фактів.

Коли Проти Еволюційне Товариство вперше зверпулось до Британ Бродкастінг Корпорейшон з проханням дати час для наукових фахівців на радіо, аби вони могли подати правдиві факти про еволюцію, то це було відомлено лише на тій підставі, що "подібний виступ" не має би поверти з боку більшості визначних вчених в цій країні." В той самий час В. В. С. дозволила скрайній політичній партії мати радіо передачу ніби на підставі, що нема більшої небезпеки, як тоді коли відмовлено голосу певним погладам".

Дрень полудньан в своїй кімнаті над словами матері. Його маленький брат з великою гордістю розголосив всім іншим підростки: "Борис покинув працю, бо нехотів обманювати".

За якийсь час пізніше Борис знайшов добру працю, з трохи меншим заробком, але з компромісу Спасителя в Христі. Його менший брат ніколи не мав прикладу свого старшого брата. Молодо-люде ніколи не дбає на компроміс з грішном, щоб набути яку користь, або мати успіх.

Дювар подав заяву до Британської Ради Радіо, але йому було відмовлено. Він написав до Бі-Бі-Сі, але йому було відмовлено. Він написав до Ассошіейтед Бродкастінг Компані, але йому було відмовлено. Він написав до Ассошіейтед Бродкастінг Компані, але йому було відмовлено. Він написав до Ассошіейтед Бродкастінг Компані, але йому було відмовлено.

Ievanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

"ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присилано поширення науки Слова Божого, виходить кожного місяця.
Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00 Окреме число 10 ц.
М. ФЕСЕНКО РЕДАКТОР,
Адреса редакції.
306 Osington Ave.,
Toronto 4 Ontario.
Тюрн Разз, Торонто

ЧИСТИЛИЩЕ

Від часу до часу православний грекокатолик приїде до священика, дасть йому пару доларів, властиво скільки чайдаде священик, з просить його щоби відправив службу Божу за душу покійного батька чи матері чи іншої особи дорогої його серцю.

Я підписаний пожертвування того чоловіка, поцілую його вірну по могилах священика мусіла за гріхи може спасти душу померщої з дорогої йому особи. Римокатолик дістає таке саме враження від того чоловіка, його кориспоздріть і його необхідним з правдивим станом речі.

Чи знають наші люди що то є чистилище? Чи знають вони науку Католицької церкви про чистилище? Я хочу тут широ, безпристрасно висвітлити над чистилищем, а ви що читаєте ці стрічки враз зі мною застановіть ся над науков про чистилище. Щоб мені є представити ту науку так як вона кожному розумному душевному і віруючому християнинові представляється.

Представте собі, що Ви знаєте, що є передпекла, і, котрі душі людей не дійшли осуджених терпіть муки в пекулі, і представте собі, що не знаєте, що ваші молитви можуть вплинути і спасти ці мучені душі, отже напевне про що, чи ні несь час безплатно не молилибися за спасенні ці душі? Чи чекали би ви щоби хтось прийшов до Вас і за ці душі молився? Можливо? Коли ніхто би не прийшов до вас і не змусив вам за наші молитви, чи скоплюбили до цих мучених душ. Щиро до пекла, - чи може з християнської любови і співчуття ви молилибися про їх спасення.

Не належить до науки про чистилище. Священики кажуть, що знають що є ніхто в пекулі передпекла, а чистилище. Вони твердять, що в тім чистилищі задержуються душі людей, котрі не були досить дрібних, щоби піти до пекла, але також не пішли до неба Священики кажуть також що знають котрі душі йдуть прямо до неба і тих роблять святими Вони знають котрі душі йдуть прямо до пекла, і котрі душі залержуються в чистилищі. Вони не лише знають котрі душі йдуть до чистилища, але вони навіть знають, чи твердять що знають більш-менш скільки душі мусять служити Богу, щоби їх викупити.

Кожний вірний католик повинен представити собі так цілу справу: Священик знає, що душа такого батька або матері, жінки або мужа або дитини находиться в полуумі чистилища, він знає, що лише число служб Божих може принести їм спасення, він знає що він може відправити ті служби Божі без всякого труду, а однак він не хоче спасти ті страчені душі, хиба що заплатите йому готівкою згори і сказано, скільки він схоче. Чи не бачите, що спасення дорогих вам осіб залежить від того чи ви маєте гроші, чи ні? Чи не бачите, що на підставі цієї науки багач і хижак не потребує печися в чистилищі, а бідні чи не бачите якого християнського духа є в тій науці? Якого християнської справедливості, котрі каже що перед Богом всі рівні, чи багач, чи бідний з нас дві багач за гроші скорше спасеться з чистилища чим бідний?

Чи не видається вам, чи не відчуваєте ви цього, що священство хоче цілу науку про чистилище так уложити що вони можуть відкрити всі врата чистилища і висповідати всі душі з огню. Що вони можуть уразувати Бога і його ангели великому числу страчених душ, котрі, повертають до Господа, що вони можуть назвати ці безконечні часами безчисленні душі присуджені на безконечні муки - але вони не зробить нікого, доки не заплатиться їм за це готівкою гроші.

Ви би думали, що священик, котрого покликання є спасати душі не повинен робити цього на гроші, ви би думали, що священик перед лицем цілого

САМ ЛИЦЕМІРСТВУЄ З СОБОЮ

Сам лицемірствує з собою,
Хто людським горем і журбою
Торбується та самохвальбою.

Хто при пирах, або в гостині
Багаті сипле милостині,
Гроша ж не дасть своїй дитині

Про справи бувши аби народні
Чужих найма з діли безодні,
Свої ж в голі і голодні

Іван Франко.

Хто на безладді жив завсіди,
Не вправні ви людей винити.
Що мов за ним ніхто не плаче
Над ним лиш тільки крик закриче

Хто відкинув людські справи,
І не вникав в їх біль кривавий
Той докорять з землі не має
Що люди йдуть над ним взяли

Хто що кохав вірні і скелі,
Від них той жалю ви жалює,
Що по його гробу-оселі
Буйличчя стежка заросте.

І. Тетмаєр.

ПИЛЬНУЙТЕ СЕБЕ

Кожний чоловік повинен жити з вірою, що він має сповнити якусь задачу на цім світі, і повинен мати бажання ту задачу як найлішше сповнити.

Чесно сповнення нашої повинності залежить виключно від нас самих. Ми повинні подумувати і обдумувати про характер. Ми можемо вдіяти повинні бути готові відповісти на питання, чи ми чесно побудуємо, чи ми забезпечуємося перед гріхом постійно?

Чесне характерне життя може бути и ценій зміг свобідне від гріха, але навіть не є свобідне від грішної спокуси. А навпаки, що кожний гріх робить в собі один ряд гріхів.

Чим більше ми любимо красоту, тим більше ми від гріха відвертаємося, і коли душа гріх ненавидить, тоді вона свобідна.

Боротьба з спокусою не є легка, але ще й побіда над нею є солодка.

Найлегше є дивитися одному гріхові в лице, коли ще він прийде в душу, але ще більше легше є побіду здобути, коли ще гріх не зробив в душі ніякого спустошення.

Перестерігаймося, щоб ми не були обманені, бо ніхто не може сказати, що він не може впасти в гріх. Ніхто не може сказати, що він не може впасти в гріх. Ніхто не може сказати, що він не може впасти в гріх.

Не забуваймо, що маленький гріх потягає за собою цілий ряд гріхів.

(Союз).

Чи церков є непомильна

Католицька церква твердить і доказує свою вищість понад всі другі церкви Христом тим, що вона ніби була заснована самим Ісусом Христом, і що Він ніколи не заснував іншої церкви, отже що католицька церков є єдина правдива церков і яко така заслуговує на повагу і послушенство всіх людей

Вони кажуть, що наука Христа зостала передана його наслідникам, котрі були непомильні в викладанню свого високого покликання, заховування і проповідування законів людського життя і поведення згідно науки основателя Христової релігії і що католицькі священства яко наслідники тих представників, самі посідає Божу правду

Католицький писатель свящ. Лімбер пише

Католикі вірять, що внутрі римо-католицької церкви існує непомильна власть в справах духовних і що та власть находиться в руках всіх єпископів получених з папою".

Кардинал Гібонс пише:

"Ми можемо основати доказ, що наш перший не може помилитися в своїй науці"

Ану приглянімося, чи церков не може помилитися в своїм навчанню. 1633 року Галілео зістав покликаний з Фльоренції до Риму щоби відповісти на закиди єресі, які йому пробували карати і інквізітори церкви. Галілео тим провинився, що оголосив відкрита Коперніка, тепер загально прийняте яко правдиве, що сонце не обертається зі всесвіту на захід, і що світ обертається коло сонця. Галілеєві сидячому арештувати і держали в якомусь через сім тижнів, а в той час застановляється над значенням Писання и той справі. В кінці присвано, що Галілео є винним єресі і що має до вибору, або смерть, або каречення той день Галілео обрало життя і був приневолений сказати на колінах слідуючі слова

Я проклинаю, погорджую і виркаюся блуду і єресі про оборот землі і прирікаю, що більше ніколи не буду учити анї казати ані письмово що сонце є осередком світа і що земля не є осередком світа

Ніхто нині на цілім світі не годиться з тою наукою католицької церкви 1633 року і ніхто не годиться з наукою нинішної католицької церкви.

Деж є її непомильність?

"НЕ ДОБРЕ ЧОЛОВІКОВІ БУТИ САМОМУ"

Статистика показує, що на 1000 нежонатих людей є 38 злочинців, підчас коли на 1000 женатих мущин злочинців є лише 18.

МОЛИТВА В ПОЛІ

Кругом-кругом широке поле,
Нижненько клониться жита.
Ніде нікого доколо,
Спокій, як в гробі самота

Над полем, на блакитнім зводі
Одвічний світич сяє все;
Велична тишина в природі,
Лиш дзюнів гук вітрець несе

В тім храмі, Творче, я з поклоном
З житами голову схилю
І пісню вдяч з жайворонком
Тя Твоє возвеличу

Осип Маковей.

Чому я повинен бути на Богослуженнях в дощь

1. Тому що в дощливий день до церкви прийде мало братів, і тому моя присутність буде більш необхідна, ніж іншого дня

2. Тому що, роблячі це, я маю більшість з братями, вірними гроша і широки в служенні Ісусовім.

3. Тому, що цим я піддержу духа у брата пропонідника і він буде пройнятувати з більшою радістю і силою

4. Тому що дам добрий приклад іншим

5. Тому що доведу, що непогоди не можуть більшого зацікавлення в своїх світських справах, ніж вірую в служенні Господу і спільності з моїми братами

6. Тому що наколи я привикну походити на Богослуження коли паде дощ, то потім привикну не ходити на Богослужения і в ясну погоди

7. Тому що некочу, аби за мною трапилось те, що трапилось з Томою: не хочу стратити благословення в присутности Ісуса Христа

(З Іспанського за "Христіянським Вістником" в Аргентині)

ЛЕЙБНІЦ

Великий писатель Лейбниц був гострий і великий розумом, що нам підржити минуле від теперішнього, а дійсність від уявленого. Він був глибоко віруючого людинюю, а вся його філософія була пропливком до пізнання правдивого Бога. Це була людина, що не стидалася своєї віри. Багато людей думає, що краще заховати в ній поміркованість, та не вірити в чуда, а ставитися критично до деяких біблійних оповідань. Яка небезпечна облуда! Не задаремно сказав Ісус Христос. "Хто соромітиметься Мене й слова Моїх, того соромітиметься Син Людський"

МАТЕРІАЛІЗМ

А. С. Едінгтон в книзі "Єдине єнд Анєін Ворлд" (1931 р.) пише на сторінці 31. "Матеріалізм в його буквальнім змісті вже давно помер". На сторінці 36 находимо "Покиньте думку, що природні закони заможуть пророктити релігію, вони неможуть нанть взятись самі по собі за таємницю зникнення"

Джеймс Джінс в книзі "Містеріюс Юніверс" (1931) проголошує "Всесвіт є всесвітом думки і тому його сотворення мусимо приписати перфектному математикові з повнотою в пятьох словах:" І сказав Бог: Настань світ"

Цих два найбільших фізиків астрономія і математики нашого часу одверто проголошують, на підставі наукових доказів і фактів, що матеріалістичний світогляд немає підстави в науковім пізнанні, що він давно помер.

Тому усі теорії, що були збудовані на цій хибній підставі так само тратить всяку вагу. Нема сумніву, що відкриття модерної науки нанесли смертельний удар традиційному матеріалізмові. Річ неможливо заховати в світлі добре устелених фактів в фізиці та астрономії, не кажучі вже про інші галузі науки

КОЛИ ПОГЛЯНУ НА НЕБЕСА ТВОЇ

(Пс. 8:3).

Коли розжарена від сонця
течень
Почне на заході байдужо
остигати
І кольорами
У вежах на землі прозорочними
лиць
Візьметься ніжно й щедро трави
гаптувати
Перлинками сріблістючого
роси,
Коли притихнуть скрізь шелесні
голоси,
Лиш пінно так усе кривь сон
благочинне
І зимній фімам цей чине
безкрає,
Який надхненний час!
краса життя!
У серці сумній... І хочеш
приколотись
Й до неба чистого і вічного
молитись,
І таким чуттям, ви молиться
вмів.

Фелір Кондратюк.

Бог не в світі, а світ в Ньому, як ти не можеш посісти всього знання на світі, то тим менше ти не можеш посісти розуміння Бога і Його повноти.

Nursery Rhyme Philosophy

LAURA K. PELTON

Mary had a little lamb,
Its fleece was white as snow.
And everywhere that Mary went
The lamb was sure to go

He followed her to school
one day,
Which was against the rule
It made the children laugh and play
To see a lamb at school

And so the teacher turned him out.
But still he lingered near,
And waited patiently about
Till Mary did appear

"What makes the lamb love Mary so?"
The eager children cry
"Oh, Mary loves the lamb, you know,"
The teacher did reply

All through the history of the world love has accomplished miracles and it will continue to do so. Of course many emotions are called love that are not love at all. Love is not only a "feeling" for someone, it is also an attitude from which springs the will and determination to seek continuously the true welfare of the loved one. Usually we know sooner or later when we are truly loved and, unless we are utterly callous, we respond to real love. By that we do not mean that necessarily we fall in love with any one who may truly fall in love with us; but recognizing the unselfish interest of genuine love we are pulled upward by its influence.

"What makes the lamb love Mary so?" That question is ever being asked by some one about some one. The children of the nursery rhyme were puzzled by the lamb's devotion. Why did he wait and wait and wait for Mary? Did you notice that the answer of the discerning teacher was not that the lamb loved Mary so. It was — "Oh, Mary loves the lamb you know." It was the pull of his mistress's love. It is all but unbelievable what a person can and will do when he knows that he is really loved. When he knows that some one at all times and in all situations is ever seeking after his true welfare, he cannot help but respond. To have a friend we must know how to be a friend. To be truly loved we must truly love. The most tragic figures in the world are those who do not know how to love and those who do not recognize genuine love. These two types

(Continued on page 8)

What Shall We Give Him?

BY LOUISE A. REITH

"Do you remember, Mother?" asked Jack one evening "that Judy and I were to find out more about Dr. Wilfred Grenfell?"

"Yes, I do." she replied. "How did you get along?"

"Oh, we found out quite a bit" called Judy from the kitchen as she hurriedly finished the dishes from the evening meal and came into the sitting room. "But we have not finished yet."

"Where was it we left off?" asked Mother

Jack was quick to reply "Where Wilfred Grenfell decided that he had to do as Christ would want him to do or o'nick religion is something too hard for him"

"But Wilfred Grenfell was not the sort to give up anything before it was hard." said Judy. "So he decided to do his very best to live and serve as a Christian should and began to look for ways of doing that."

"What did he do first?" asked Mother

"First of all," said Jack, "he went to his minister and asked him about it and offered to help in the church in any way he could. He began by teaching a class of little rascals in Sunday School."

"But he didn't just teach them on Sunday," broke in Judy, "he visited their homes and saw what a very poor neighbourhood they lived in and tried to make them happier. He taught them to play games fairly and by watching him and working and playing with him as well as studying with him on Sunday they learned about Jesus."

"Yes." continued Jack, "he did a lot for those little boys. He used to go away on interesting trips in the summer vacation and tell the boys about those trips Then he began to think of how little fun they had in the summer and how mean it was for him to go off and have a good time himself while they had to stay in the city. One day he asked them if they would like to go to Camp."

"They certainly were enthusiastic," said Judy. "Who wouldn't be?. Tell mother about the camp Jack"

"They only had three tents and a deserted factory in a lonely Welsh gorge but it was by the sea. They were not allowed to go in a boat until they could swim so they learned quickly They could not have a meal until they had bathed so they learned to be clean and my did they have fun!"

"It was not just for one year either," added Judy" Every year after they had a camp Thirteen had gone the first year

The next year there were thirty and after that there were usually more than a hundred and that was before the Boy Scouts had even started"

"In 1886 Wilfred Grenfell passed his last examinations and he felt he must now decide how best he could use his training as a doctor." Jack went on "A very famous surgeon who had been keenly interested in him told him that he thought he might serve with the North Sea Fishing fleet"

"He always did like boats, didn't he." said Judy but I just don't see how he could serve with a fishing fleet"

"Well" explained Jack "among the fleet there was one vessel upon which religious services were held and first-aid was given to any injured among the members. They were anxious to get a doctor for the vessel Dr Grenfell applied to go on the next year and was accepted and in early one dark rainy January night he saw his ship for the first time."

"Oh, yes, and he was disappointed at first." said Judy "because it was such a tiny little thing but he soon felt at home What was it was carved on it?"

"On the starboard bow were the words 'Heal the sick' and on the port bow 'Preach the Word'"

"Oh that was it' agreed Judy "it was a gallant little ship."

There was silence for a moment. then Mother asked "How long did Dr. Grenfell tax with the North Sea fleet?"

"Four years." answered Jack "He had some exciting experiences. Once he had to be drawn up on a cable to a lighthouse on top of a rock to attend to an injured man because the ocean was too rough and the shore too rocky to land any other way Then the man was comfortable he was swung out again and let down into the boat."

"After four years of adventurous living with the fleet a call came from across the Atlantic to see what could be done for the deep-sea fishermen who were in dire need of a doctor for them selves and their families"

"Dr. Grenfell's experience would well-fit him to help them" said Mother.

"Yes." agreed Jack. "He set out in the summer of 1892 and arrived at St. John's Newfoundland where he was advised to seek out a large fishing fleet of one hundred schooners of some thirty thousand fishermen, women and children which had just sailed north to work along the coasts of Labrador. He sailed north as directed and when he

(Continued on page 8)

МОЙСЕЙ А НАУКОВІ ВІДКРИТТЯ

Нераз ми чуємо закиди проти Святого Писання, що воно противиться науці. Найбільше закидів робиться проти Старого Заита

Белгородський чоловік озвав перечитавши першу голову, першої книги Мойсея, побачить, що вона дивним дивом зговорюється з науковим відкриттям наших часів

Завжди ми автор цеї книги, много вків перед тим закон науки пізнавала історію скель, знати, що перше мусіть бути початок, а потім перерва, заки життя показалося на землі?

Хто навчив автора, що земля була без форми і темна маса, яка появилася на континенті? Як це прийшло до того що земля виступає на перед повільно?

Чи автор сказав це тоне на догад. що трава була сотворена перед людиною, а не живинах нас творіт

Чи не тишє випадок, що життя з вода появилося скорше чим життя на землі?

Описля того всього приходить на світ чоловік, як це створено учениці, про котрих науку Мойсеєві не снилося

То все стверджує наука нинішнього дня, і то все містяться в Святім Писанні, написаны чоловіком, що живе в часах, коли ніхто і не снилося про яку небудь науку

Як инакше можна це витолкувати як тим, що книги Св Писання писані під натхнном Святого Духа?

(Союз).

Коли хто уважне собі, що він багатий на знання, то часто він не бачить, якси́льки він на ті знання убогий.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

TARAS SHEVCHENKO

The name, Shevchenko, must be dear to every Ukrainian heart, because of what he was, and what he did. Born a serf, he carried with him all his life the burden of people's suffering Through his poetry he became the voice of a people in bondage to a cruel, despotic regime. His people were under the heavy yoke of slavery. Shevchenko knew the feel of that yoke, he knew the despair of the man who is not his own, but who is the property or chattel of a master. He knew it, and he never forgot it.

Three precious possessions had the boy Taras: a mother's love, an elder sister's kindness and an appreciation of Nature's beauty He was only seven when his mother died leaving him but a cherished memory of her love Soon after her death, he was to learn the meaning of life's dark shadows However despite the shadows the lad's gift for drawing and painting was to bring him opportunity His genius was discovered by one who was to use his influence along with the efforts of a famous painter to procure money for study at the Academy. In a brief sketch of his life the author writes — "With his new freedom Shevchenko finds himself in a different world. Not only does he meet the most brilliant people of the Russian Capitol — scientists, artists, generals, — nobles are his intimates"

So, the boy, who was born a serf found himself, as a young man, not only freed from the intolerable restrictions and injustices of serfdom, but enjoying fame, mingling with celebrities and courted by Russia's aristocracy. He also had won the de sinction of Count Tolstoi's and the Prince and Princess Repnin's patronage. In the rapid flight from a wretched hovel to such a position surely there must have been grave temptation — the temptation to forget his origin, to forget his people of the Ukraine We are told however that "a conflict of spirit now faces him His worldly interests and his judgment advise him to go on with his painting But strange music seems to rung in his ears. It is the music of his beautiful and suffering Ukraine. Songs seem to come to him from the wind and he writes them down

If only he had been content to write his songs without publishing them — if only — but, ah! then there might not have been any story of Shevchenko worth preserving

The famous young painter became poet too, and poured out in verse the woes, injustices, and heartache of his people for the benefit of the Russian tyrant. When his "Kobzar" appeared in 1840 the Russian critics sneered at it, but the Ukrainians hailed it as the voice of their deliverer speaking in their behalf.

He continued his studies and graduated from the Imperial Academy of Arts in 1845. His friends urged him to continue, while one great lady and her husband conspired to finance further studies for him in Italy

One wonders if any one knows the full story of the conflict that must have raged in the young artist's soul: friends about him, loving him, urging him to go on and on to fame and further fame — so much just within his grasp — but all the time haunted by the "strange music in his ears". It must have been during the time of some such conflict that he visited his native village to find his brothers and sisters still in serfdom It was when he saw his sister working as a slave he was moved to write "The Bondwoman's Dream" which to us is the spontaneous cry of a heart that cannot forsake its own

The dream of study in Italy was never fulfilled. One day as he returned to Kiev. from visiting his friends the great lady and her husband he was arrested and within a short time sent to Siberia

Ten long years were spent in exile When at last he was set free the gay young artist had become an old man, health impaired, the seal of death upon him Two days after he died the Czar's ukase appeared granting freedom to the serfs

The poems of Shevchenko written before and during his exile are believed to have been largely responsible for the Czar's action. And so the great tender soul of the artist poet had burned itself out — he had chosen the way of the cross that those he loved might be free

Had Shevchenko turned a deaf ear to the strains of strange music in his ears — the music of suffering Ukraine — had he not published his poems in 1840 he would not have been sent to Siberia. He would have been free to be the great artist his friends felt he was destined to be. Why did he choose the dangerous path — the path that took him ultimately to his death — the path that freed his people?

What was the "silent force" within his soul?

To us it was a very simple force, but one of the greatest characteristics man can possess

LOYALTY. Friends, money, ambition, a great career — nothing, no one could destroy in the soul of Taras Shevchenko his loyalty to his own. He was the deliverer of his people because the strongest force within him was loyalty to them and to their cause which he knew to be a just one

The heart of the man is revealed in much of his verse, but its love and loyalty are particularly mirrored in his touching "My Testament" which we quote:

When I die, remember, lay me
Lowly in the silent tomb,
Where the prairie stretches free,
Sweet Ukraine, my cherished
home
There "mid meadows" grassa
ward,
Dnieper's waters pouring
May be seen and may be heard,
Mighty in their roaring

When from Ukraine waters bear
Rolling to the sea so far
Foeman's blood, no longer there
Stay I where my ashes are

Grass and hills I'll leave and fly
Unto throne of God I'll go
There in heaven to pray on high,
But, till then, no God I know.

Standing then about my grave,
Make ye haste, your fetters
tear!
Sprinkled with the foeman's blood
Then shall rise your freedom
fair

Then shall spring a kinship great
This a family new and free
Sometimes in your glorious state
Gently, kindly, speak of me

"O, great loyal heart! How gladly, kindly we shall speak of thee and with what lasting gratitude we shall remember thee!

Laura K. Pelton.

УКРАЇНСЬКІ БІБЛІЇ НАДРУКОВАНІ

Бажаючі можуть набути українські Біблії в найбільших склепі Американського Біблійного Товариства або Британського Біблійного Товариства. В Полудневій Америці Біблії можна набути через місцеві склепи Американського Біблійного Товариства.

Ціна окремої Біблії в склепі $1.00.

Nursery Rhyme Philosophy

(Continued from page 7)

of people, more than any others are responsible for the sorrows, injustices and tragedies of life.

Many people do not realize that the source of all love is to be found in God's love God so loved the world that He gave His only begotten Son. God so loved that He gave the most precious thing He could give — for all who would recognize His love.

Real love gives for the sake of the loved one. It gives to the loved one of course, but giving for the sake of a person's true good is the height of giving

The world's tragedy is to be found in the failure of countless people to recognize the meaning of God's love in the gift of His Son, and until we have responded to what we can understand about God's love we cannot love one another truly

Of all the desires and anxieties that agitate us today, many of which are quite legitimate, there is one that should supersede all others in the minds and hearts of people everywhere and that is: the desire to know what the love of God really is and the anxiety to respond to His love. Then, and then only, shall we love one another as we ought But, let us ever take this warning unto ourselves, no matter what we say or think, unless we are deeply concerned about the true welfare of others, in Canada and in every nation and country in the world, concerned to the point where we are willing to give for their sakes, we are not actually responding to God's love, nor do we even know the meaning of His love.

And so the philosophy of our nursery rhyme this month is — To have a friend we must be a friend. To be loved we must truly love

"Євангельська Правда" повинна знаходитися в кожній українській хаті!

БЕЛВУДС СКЛЕП
871 Кінг Стр. В.
Маємо добрий вибір пристойного убрання, що виглядає як нове. Низькі ціни. Мужеське убрання від $5 за одяг. Великий вибір жіночого убрання по низьких цінах. Ми віддаємо весь одяг для дізінфекції і чистки. Склеп відкрито від 1 год. по полудні до 8 год. веч.
Управитель Ф. Доманський.

Yevanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік VI. Число 6. ЧЕРВЕНЬ 1945 JUNE Рік VI. Число 6.

МОЛИТВА

"Моліться один за одного"
Якв 5:16

Де хто каже, що молитва має в собі щось таємничого. Щось таке, що не піддається жадному визначенню або определению. В цім твердженню є богато правди, хоча в молитві є річі, що ясні для всіх і зрозумілі. Молитва є щирим бажанням душі скерованим до Бога і наша молитва до Нього Бог наділяє чудовими і таємничими властивостями. В дійсности молитва є велика тайна в цім відношенні. Але не меншою таємницею є все, що оточує нас. Матерія є тайною, бо ніхто не знає, що така матерія. Сила є тайною, бо нема людини на світі, щоб могла сказати, що є сила і неграмотний дикун з Африки зіне про суть сили не менш як найвизначнійший професор фізики. Світло є таємницею і ніхто не знає, що є світло. Теж саме в певній мірі є з молитвою. Вона має таємничі властивости, але як знаєте, що коли ви напоминете ваш життя молитвою воно стає для нас приємне і веселійшим. Це дійсно чудесне, що молитва слабих і недоконалих істот, такими, як ми є, може мати силу, що приявлює сили природи і духові сили інших людей, навіть духи тьми бояться Її. Уставляючи молитву Бог дав нам Його слово, що Він буде слухати Її наколи вона буде принесена во Імя Його Сіна. Ми маємо силу, котра може переробити цей світ і зінщити все зло і неправду. Ми маємо силу перед котрою всі інші сили світа є дитячі забавки. Молитва має силу коли ми молимося за себе, але її сила побільшується в незвичайний спосіб, коли ми молимося за другіх. Молитва має силу коли ми молимося самі, але її сила стає безмірно більша, коли ми молимося з іншим Однодумцем, що один американський вчений вимайшов спеціальну машину і дуже делікатним механізмом, для вимірювання енергії мозку. Незвичайно цікаво, що він найшов, що у пересічної людини ця сила дорівнюється 3/5 фунта. Але коли тим апаратом міряти в одно час силу двох мізків, то їх енергія збільшується до 6 фунтів, але коли три мізка випробовувати цією машиною заразом, то виявляється що їх сила рівняється 86 фунтам, в той час як кожний зокрема мав лише силу 3/5 фунта. Щось подібного ми маємо і в молитві. Коли одни моляться його сила велика, але коли збіраються два або три, то не тільні збільшується їх сила, але сам Господь приязує свою потугу своєю присутністю, і нема річі котрої неможли б осягнути віруючі, що моляться, як коли все що вони просять згідно з волею Христа. Молитва є скрите коріння з котрого виростає усе наше життя, і життя без молитви це життя без коріння, свого роду пречоти поле, що без сили і без грунту носиться вітром по степовим просторам. Молитва мусить грунтуватися в Христі і тоді ми матимемо благословенство во всіх річах життя. Ми мешканці Торонта маємо гарну науку від водопаду Ніагари. Коли ми вставомо рано і нам треба світла, то ми повертаємо гудзик і маємо світло. Коли ми потрібуємо прасувати носимо ми знов заднємо наше за тишо з дротом і наше залізно нагрівається. Коли я хочу куда будь поїхати я сідаю на трамвай і мене везе та ж сама електрика з Ніагари, що дає тепло для заліза і світло в мешкані. Чимало інших чудових річей переносяться по дротах з водопаду в доми тисячей в Торонті. Коли я говорю з кимсь будь по телефону, то там сама Ніагара дає свою силу. Але мій знайомий чув мій голос. Так само Христос має бути джерелом дійсности віруючої людини. Він має силу чисту, незрівняну і безконечну і дротами ніякі сили є наші молитви. Ви будете мати від Нього стільні сили в вашім житті наскільні ви довете про молитву. Коли ви не маєте молитви в вашім житті ви нематимете жадної сили. Найдоконалійшим прикладом молитовности є для нас наш Спаситель. Тривіть років життя, три роки служення, жахливо смерть і 1900 років молитви. Так, Він молиться перед Богом, за дітей Божих з часів як Він лійшов на небо і доси, Він є наш повсякчасним заступник. І ми немаємо іншої надії, окрім як на Його Усякі наші надії на святих і Діву Марію є ніщо інше як шалуство Писання каже: "Один бо Бог і один посередник між Богом і людьми, чоловік Ісус Христос" (Тім. 2:5.) Ми знаємо з Святого Писання як Христос молився за нас і як Він тепер молиться. У той час як Христос був в Гетсиманському саду, чекаючи коли Його власний ученик видасть Його на смерть, він молився дякуючись в очі смерти за тих кого Він спас. І Його молитва не була молитва холодного серця, або бездушного ритуалу. Ні писання каже, що Він у смертній борьбі, пильно молився. (Л. 22 44) Чи хто із нас знає як можно молитись будучи в смертній борьбі? "Був же піт Його як каплі крови, капаючи на землю". Господь нам приняти найвищайну наругу за всіх, брав і гріх усіх віків людського кого вання має бути покладений на Його плечи. Він молився не за себе але за нас, за мене і за кожного кто читає ці сторінки Він молився, щоб би те що було в Нім людського не злямалось під тягарем, що Його міг пізнести лише один Бог. Він молився щоб ми були з Ним. "Отче, котрих дав єси мені, хочу, щоб, де я, і вони були із мною, щоб виділи славу мою, що дав єси мені". (Йоан 17:24) Він молився за нас перед смертю в кров'яній поті, Він молився за нас на хресті, і просив щоб Бог простив нам, бо ми не знаємо, що робимо Те хто може думати, що це відноситься тільки до тих, котрі розпинали Христа. Так, але це рівно відноситься і до тих хто продовжують робити незмірну кривду любові Божій зрікаючись крові Христової. В Христі ми маємо найвищий приклад молитви. Жадна людина, що не молиться немає права на ім'я Христіянина. І ми маємо молитись один за одного про нас, що є добре і сам Бог сказав, що Він слухатиме на-

ОТЧЕ НЕБЕСНИЙ

Упорядкував. Муз. П. Сича в редакції М. Г.

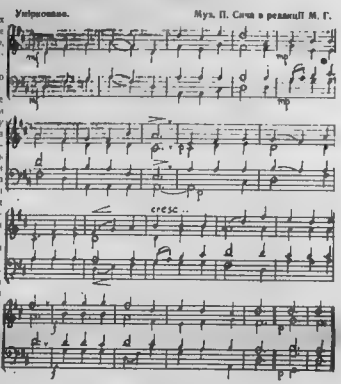

Отче Небесний, Боже Могутний,
Ти Утішитель, Дух Правди Ти,
Ти що все знаєш і скрізь присутний,
Світло від Світла, нас просвіти

Отче Небесний, Скарбе благ многих,
На. зітей своїх Щедрий зглядай,
Зійнь, оселися в душах убогих,
Благослови нас, голов нам дай

Отче Небесний, від всеї скверни
Ту нас очисти і прикраси
Ласкою, що нам Небо приверне,
Господи душі наші спаси

Амінь.

Yevanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Журба - Вбивця

ІВАН ЕВАНС
Доктор Меліцини

Що журба робить в нашім тілі і що з тим робити.

Згідно поміркованим розрахункам половина усіх осіб, котрі приходять до лікаря не мають жадних органічних слабостей — вони не перебувають в ненормальному і здоровому але лише не знають вони добре своєї праці через те що ця особа або не потрапила правильно дослідити ні слова з вказівок душевного тривоження або не хоче. Варязу чітка межа між цими двома хворобами з ре шта.

Мильно зауважимо виключно ті нервозні пригнобіння, котрі настають через довгий час і не бути чинність, що їх пізніше вже фізіологічні слабістями.

Побіч грехів про котрі були досить попереджені що вони є дяки (незнають, ним, нечесності) є ще багато інших котрі мають так само свої настяки напрямлять страх, журбу, слабість, жалкування над самим собою, хвилі чого зовсім пригнічують, трапляють часто так що мало було доведено, що часто в них може спочування помиж нею слабістю і такими почуваннями як порожнеча і душевний неспокоєм. С. М. Шумейкер в розділі під наголовком "Віра" Приймша і Артріте Взаймов" подає наступну ілюстрацію в недавно виданій книзі:

"Жінка, що її чоловік помер а діти повідавались, замешкала на своїм фарні щоб лікувати розбите серце жалкуючи над собою Коли ми її зустріли перше вона мала артрите і носила високий широкий комір, котрий трачи її голову. Потім вона мала духовий досвід. Вона перестала думати про себе, що вона застара і никому непотрібна, вона реалізувала свій трах і самолюбство в ті цілім житло — і слідуючого разу коли ми її бачили її комір були лише на один цаль нисотою. Від так комір знік зовсім Доктор сказав їй, що те що сталося з нею було порівнятися ним але вона вспівала. "Любий ре, ви знаєте ні рожами ні кланала отрую в мою чуттєву і фізичну систему. Жалкуючи себе, я жила лише дни себе ніногатючи всілякої уваги. Ці почуття створюють фізичні завороження. Ці негативні почуття зникли і Ті ніж не наступила ряд, думки про добро інших, свобода від себе. Це не причина чому мені стало краще!"

Хороби шкіри. Якись два роки тому назад один з членів недалу шкірних слабостей в Шинтал Джана Гопкінса виголосив доклад Мійському Медичному Товариству в Балтіморі під наголовком: "Психогенічні Аспекти Певних Шкіряних Хвороб", або інакше кажучи впливи нервових і чуттевих зворушень на певні шкірні хороби. Одним з напротязі шести місяців Одного дня коли його шкар вийшов він переписав з його рекорду чотирі зовгих слова. З страху, що ці слова могли означати невилічимість ще він боявся кликати лікаря про їх значіння, та носив папір з кишені перегладаючи ці слова часто. Коли він на кінець вийшов до нього лікаря він знайшов що Х-промінна показали, що він не чого не має і що зміні слова котрі він записав собі не означають невилічимість, а лише они слиять зог з функцію певних внутрішніх органів і що вони були зовсім можливо та треба було сповіщення і цього. Він вийшов від лікаря веселий і повний його слабості більш не повертались"

Ревматизм і артріте. Артріте в слабій формі зустрічається часто, спеціально по сорока роках Хронічний анесклюзивно лише в більш трапляється часто так само було доведено, що часто в них може спочування помиж нею слабістю і такими почуваннями як порожнеча і душевний неспокоєм. С. М. Шумейкер в розділі під наголовком "Віра" Приймша і Артріте Взаймов" подає наступну ілюстрацію в недавно виданій книзі:

"Жінка, що її чоловік помер а діти повідавались, замешкала на своїм фарні щоб лікувати розбите серце жалкуючи над собою Коли ми її зустріли перше вона мала артрите і носила високий широкий комір, котрий трачи її голову. Потім вона мала духовий досвід. Вона перестала думати про себе, що вона застара і никому непотрібна, вона реалізувала свій трах і самолюбство в ті цілім житло — і слідуючого разу коли ми її бачили її комір були лише на один цаль нисотою. Від так комір знік зовсім Доктор сказав їй, що те що сталося з нею було порівнятися ним але вона вспівала. "Любий ре, ви знаєте ні рожами ні кланала отрую в мою чуттєву і фізичну систему. Жалкуючи себе, я жила лише дни себе ніногатючи всілякої уваги. Ці почуття створюють фізичні завороження. Ці негативні почуття зникли і Ті ніж не наступила ряд, думки про добро інших, свобода від себе. Це не причина чому мені стало краще!"

Хороби шкіри. Якись два роки тому назад один з членів недалу шкірних слабостей в Шинтал Джана Гопкінса виголосив доклад Мійському Медичному Товариству в Балтіморі під наголовком: "Психогенічні Ас-

НЕРВОВІ І УМОВІ НЕДОМАГАННЯ

Побивні недуги, перешкоди і боротьба в собі помиж двома рішеннями, як що продовжується на протязі років може подзвати нашу природу на дну окремі особистість або "подвійні особистість". Наврам, як що Ті не забезпечувати негайно, часом перетворюються в психоз. Лікаря самі йе є без ужд і страхів.

Один лікар, що недавно бачив трьох пацієнтів з опухлинами в легенях, почав відчувати біль в верхній частині лівої легені і йому стало тяжко дихати.

По трьох тижних цих ознак, він мав Х-промінн, ісгит показав, що його легені були чисті, його біні і інші ознаки негайно зникли

СЛАБОСТИ СЕРЦЯ І КРОВЯНИХ ЖИЛ

Ці є перші на листі слабостей, що поклинуть смерть. Вони є під великим впливом напружения і чуттевих зворушень. Одним поясненим цього є маленькі vaso-constrictor і vaso-dilatori нерви в стінках артерій.

Кожний знає про високе тиснення крови і що понервування і напруження треба уникати. Атаки серця з вторінесся та раптова смерть часто слідують за великими нервовими вибухами. Я знаю трьох осіб, що мали атаки серця з наслідок недавних місцевих вибухів. Два з них були суміщувані в часописах. Алексій Карел бувший директор Рокафелеровського Інституту, в своїй книжці: "Man The Unknown" каже: Зазрість, ненависть, страх можуть викликати органічні зміни і правдиві слабости".

Доктор Карел не тільки визнає впливи переживань на працю тіла але так само дає і ліки. В своїй статті в "The Reader's Digest" за Березень 1941 під наголовком "Молитва є Силою" він каже: "Молитва є найбільш потужною формою енергії, що її хто будь може проявити. Видиш молитви на тихому розумі і тіло можна так само зовести як і вплив секрешн з глянд. Її результати можно вирити в термінах збільшеної фізичної бадьорости, більшої інтелектуальної сили, моральної надпорядности і глибшим розумінню фактів, що стоять за людськими взаємовідношеннями. Тільки в молитві ми осягаємо що повну гармонійну сумлінність тіла, розуми і духа, котрі дають хитрій людській пристрасті її непорушну силу."

Коли хтось каже, що він був у богатьох лікарів і в клініках і що ніхто неможе окликнути Бога, то це є час для проповідника, лікаря або приятеля-лайти в його довіря і дати йому розповісти про свої конфлікти, страхи, журбу, ненависть і упередження Тоді йому треба порадити дивитися на життя реалістично і шукати прощення у тих кого ми скривдили, та замінити свої зли почуття любовю, вірою, надією, дружбою, молитвою і молитвою.

Ліком для багатьох незнотань життя є нове духове народження і повне підпорядкування свого життя Богові. Коли розглядаємо потребу Божественого Проводу на протязі життя, ми розумімо важливість наслідування Христового - наказу: "Шукайте перше Царства Божого і Правди Його". Шукаючи Його путь ми матимем менше помилок, більше щастя, краще здоровля.

(Реадерзів Дайджест)

ЦІКАВІ ВІДКРИТТЯ АРХЕОЛОГІВ

Закидан Проф. Рамзея, що грецька мова Нового Завіту була "жалектом, котрий зужинано в часи пізніші ніж часи Нового Завіту" були опрокинені розколами в Єгипті так званих крокодилячих цинтарів.

Було знайдено в цитаних крокодилях чисельні манускрипти написани грецькою мовою в діалекті Нового Завіту. Вони довели, що цей діалект був звичайною розговорною мовою на близькім сході в часи Нового Завіту".

(Г. Ріпнер).

І знову ми бачимо, як Бог зуживає слабе і погорджене — в цім випадку мулі крокодилів — щоб осоромити недовірство так званих мудреців світа цього.

Впокій і Побіда

С. К.

Це говорив я вам, щоб у мені впокій мали. У світі горе матимете, тільки бодріться: Я побідив світ. Йоана 17:33

В душі людини завжди гнізділься пригнення до внутрішнього миру, це є його найбільшим змаганням. Зрештою всі зусілля людей на протязі життя є зусіллям осягнути в той або іншій спосіб мир і спокій. Перед кожною людиною стоїть з одного боку дійсність, так як вона є повна страхів і непевности, турбот і розчарань, повна гризоти і борьби. Ця боротьба часом здається їм непосильною і вони уходять з поля бою. З другого боку перед кожного увесь стоїть маленок днів покою, життя що немає страхів про хліб і інші річ, життя що немає боротьби і гризот, але повно радостної певности Наколи богато людей намагають миру не дякаючись на ні їх зусілля його собі забезпечити, то це тому, що вони його шукають там де мир нема і бути не може. Вони його шукають в грошах, владі, насолодах і розвагах приятелях і взагалі речах земних. Ці всі дороги є під прокляттям. Писання каже: "Проклята та людина, що вповає на людей". Впокій ми зможемо найти тільки в собі і лише тоді коли в нас живе Христос "Царство Боже внутрі вас". Павло каже: "Я розпятий з Христом,живу ж уже не я, а живе Христос у мені, а що живу тепер у тіл, то живу вірою в Сина Божого, що полюбив мене і видав себе за мене". (Гал 2:20). Наколи ми дістанемо цей впокій, то він буде зівсім Христос каже, щоб його ученики мали в Ніи впокій тоді Нім по нову нема, але горе страхи і смерть Людину, що має Христа в собі можно прирівняти до старовинних фортець. Де ми стаємо, середньовічні фортеці, мали в собі глибоко криницю з водою. Коли приходив ворог і отчувано укріплення, то залога в фортеці могла відбиватись так довго як хотіла, бо вони мали воду по достатку. Коли ж кріпость залежала на зовнішнє джерело, то як би воно не було добре укріплено, ворог рано або пізно довідувався, перекопував джерело і кріпость мала підлатись на волю і ласку побідника. Людина, що має мир в Христі, це є та фортеця, що має криницю у себе. Людина ж, що шукає впокою в різних світах, котрі гнюють і гнуть, і що їх вори крадуть, є тою фортецею, що залежить на постачання води з зовнішнього джерела. Про ні зовнішні джерела Господь каже нам, що в світі ми матимем горе. Це є протиставлення Христового впокою в собі, що стало запікати Але серед мружучих людей є відчуття, що ней недовгий період спокою в світі приходить до кінця, що він жевно на початку нового перо дь нечуваних переслідувань ді ней Божих, що їх буде гонити не тільки офіційні державні церкви, що зрекались Христа і служать сатані. Але і весь світ. І це вже здійснюється по деяких краях На світі ми матимем горе. І дяка Господеві за це, бо це доводить, що ми не від світа цього. І нікде горе цього світа не зможе при вищити тої радости, що ми маємо в Христі. Коли в Скопладі в Колчестері напісти палили єванге ликів, то брати по Христі, тіх, що мали йти в огонь просили дати їм мир, і якщо мали погинути не дякувати для них надто тяжка, за ги за знати плеканки в толпи Елізабет Фолкс з цись з нею бу ли призвідані до стояти обклад ні дровами до пояса і підпалені. Щоб вони немогли відпірнатись. Їм не було приковано ланцю гами. Коли огонь розгорівся так що вже чути було смажене мясо, всі вони піднесли руку вгору і ви бив в великій радости запляскали в долоні По цьому вірують підля ли, що радість в серці мученика була більша ніж муки вогню. І такі випадкі дослідники знайшли не були рідкостю В Римі кількині двигались, як слабі дівчата могли виносити з терпе ливістю тортури, що їх немогли вінести найсильніш хлопчина, ко ли їх вирівалось мясо в боків, з рани припалювалось залізом. За мість слізі, вони благали Бога за своїх мучителів До нашого часу по підрахунках історіків, по гинуло біля 400 мілонів дітей Бо жих, котрих сині знищив в нена висті. Наколи б вони постріпались в ряд по 30 в відалі одного кроку ряд від ряду і проходили перед нами, то ця процесія спалених, розстріляних, замордованих і за мучених в жахливий спосіб дітей Божих пішла б день за днем, ми ніць за мінуем, рік за роком пільни від смерти. Але світ ва них непочув нього слова Чому? Вони знайшли великий скарб, що має силу над страхом, погнем і смерть. Світ може перели тувати і ненавидити нас, рахуна нас дурними, фанатиками і чим угодно иншим, але ми немо жемо перемогти, але на марно

Господь каже нам, що не дивуймось на горе, що прийде в нашім житті, чи то на людей, чи від сатани, чи від світа, ми маємо дозвіл боротися, бо ми побідни світ. Коли Христос побідни світ? Не набивсь всі читали описання смерти Христової на хресті. І в той момент коли нам буде здавалось, що Христос програв все, в той момент. Він переміг все. Він помилував його слова "Боже мій, Боже мій, чом мене покинув єси" Грім світа, всіх людей, на Ада ма і до кінця світа, темнюю ма рою, закрили лише Отця від Сина В той момент Він не був Богом Живий на собі, платив кару за те що ми з вами, ми ми робили в житті Бог його покинув, так як ми Він нам покинути мене, або нас за безбожних нам Ми мати кричати ці слова але за нас. Він Праведник помер кари Бог при няв Його жертву, і його рамами ми одержали спасіння смерть перейшла і на нас сне спіло ми поверти Божого Він побідни світ на Хресті. Не гарнатами і газами, не силою і вбивством але лю бовю. Ми маємо зужинати в світі Його методи побідячими добром за зло. Нехай би Господь дав нам усім в той день лишатись цей світ щиро і правдиво повторити слова Павла "Боротьбою доброю я боровся, віддому скінчив віри зодержав. На останнє готовлюся мені вінець правди, котрий оддасть мені Господь того дня, праведний суддя, і не тільки мені, та і всім, хто по любив явлення Його"

З Тушинского.

ПТАШКА

Я вчора випустив з темниці
Сіничку бідную мою
Нехай летить між ясні птиці,
Небесне зелено в гаю

І чудними піснями дзвінка мила
Щоранку і простори всю,
І я, слухаючи, мою мислю
Літати о Господа мені

Пер. Павло Граба.

Заходом Українських Евангеликів

Вийшла новий укр. співаник;

КНИГА ХВАЛИ

Співаник має більше 200 чудових пісень з нотами і має 176 сторінок. Ціна співаника 75 ц. в Канаді, 51 в Америці. Для Евангельських громад, що купують в більшій кількости 60 ц. Просимо слати замовлення на адресу редакції

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

"ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця
Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00 Окреме число 10 ц
М. ФЕСЕНКО-РЕДАКТОР
Адреса редакції:
500 Ossington Ave
Toronto 4 Send to
Тисом Рада, Toronto

ПРО МОЛИТВИ ЗА ПОМЕРШИХ

По смерті єдиний безгрішними спасені нікі непогрішують помоги і молитов людей, що ще самі борються з гріхом. Як що хто шукає їх заступництва, та не може бути певний, що вони його почують. Бог є всюди присутній, але душі померших праведників обмежені в своїм перебуванню до певного місця. Тому вони неможуть чути молитов, що їх грішні люде в різних місцях виголошують до них. При цім такі молитви є зневагою Богові, бо вони підкреслюють думку, що обмежений в знанню та способностях тих мертвої людини, совершений Богом може бути більш милосердним ніж сам Бог. Кожна молитва повинна бути скерована до Бога безпосередньо ві ім'я Ісуса Христа. "Бо нема іншого імені під небом даного людям щоби ним спастись нам" (Дінян 4:12)

Людям котрі своїми безвозмездними зневажили кров Христову і відмовилися принять прощення в той час як вони були в тілі, молитви церкви помогти неможуть.

Обновлюм церкви є молитви за живих передавши мертвих в руки милосердного Бога. Всіх кого вижна буде з якій небудь спосіб простити, Бог простить і в погибелі будуть лише ті, що заслужили вже всякими сумнінми на кару вічної смерти. Для таких душ рай був би гірше пекла.

Притча про Богача і Лазаря розказує не виданих раз і на все Ісус Христос відкрив людям стан мертвості в цій притчі. Це його власні слова, що Він їх вказав і учеста Авраама Богач в муках благав Авраама, щоб той послав Лазаря і облегчив його терпіння. На це Авраам відповідає: "Між нами і вами (цеб то поміж людом і не бою. ред.) пропасть велика утверджена, щоб ніхто схотів перейти відсіля до вас не здолав, а ні звідтам до нас не перейшли" Іван 16:25

В супереч цієї ясної науки на цьої свого твердження ґрунтувати наводять місце з Першого Послання Петра гол. 3 верш 18-20

Ці верші нічого не говорять про можливість для погибших перемінити свій стан. Ап. Петро лише каже, що за днів Ноя ті духи, що були в темниці гріха мали нагоду чути проповідь спасення Христове від духом проситий в проповіді Ноя і в такий спосіб беззаконники перед потопом слухали Ноя — чули Христа.

В цих верших нічого не говориться в ні про небо а ні про пекло. Місце з Маттея гол. 12 верш 32 ріуалісти так самі або неправильно, або навмисно перекручують. Цей верш говорить що хто похулить Духа Святого, то йому не непростіться "ні на цім світі, ні на тім світі". Ріуалісти надяду скачуть до скороспілого заключення, що можна очевидячи прощення на "тім світі".

Вкладати інакше значіння в ці слова, це не що інше як додавання. Слово Боже забороняє (Дин. Відкрпття 22:18)

Молитва розбійника на хресті не є відкритим стану речей в вічності. Це є лише празднений ре зорд того, що розбійник сказав Ній молився до Христа благаючи. "Помяни мене, Господи, як прийдеш у Царстві Твоє", але ці слова зовсім не означають, що стан грішника зіг би бути змінений в вічності. Христос простив Його ще на хресті.

Сам розбійник нічого незнав про стан життя вічного і молився так як вмів. Його слова не є жадним авторітетом, навіть, як шоб вони і мали те значіння, що Ім його пробують надати ріуалісти. Зужиткувати цей мотов можна на підставі Писання довести, що нема Бога, або що Бог зовсім не слухає молитов. В Псальмі 14, псалмост говорить: "Безумний говорить в серці своїм: нема Бога".

Спасіння, котрому Христос дає вернуся зір, казав священикам, що Бог грішників не слухає, при цім твердив, що він не знає. (Дин. Йоана 9:31). Про те що не є так, бо всі люди грішні з більший або менший міри і все ж Бог слухає їхні молитви

Духовна єдність церкви в світі і церков в славі немає нікого значіння що до питання може єдності другої нагоди для погибших. Церква в славі в вічності і церква в світі мають єдність в Христі, але так само і різні обставини в котрих вони існують не має вплив на їх характер

Слово Боже наказує живим молитись одни за одного але ніде нема наказу живим молитись за мертвих, навпроти це заборонено. Спроба комунікації з мертвими в молитвах не є лише форма спіріїзму, неважно, що ріуалісти вжуть це молитвою. Зміст вічних пошлється той самий Немає особи ні і церковної організації пробувть і молитві являючи на дух померлого Петра, Михайла, чи кого іншого, або ви їм помо ж їх теперішніх або потуторіїних справах. Що не є ні не одиерній спіріїзді?

Такі спроби комунікацій з померлими заборонені, як в Старім Так і в Новім Завіті під страхом вічної смерти. (Дин. 5 Книга Мойсея гол. 18:11. Відкрпття гол. 21:8)

Книги Варуха, Маккавеїв і Сираха, що їх цітують ріуалісти не є Словом Божим. Гебрейський Старий Завіт цих книжок за натхнені не визнає' Називаються ці книжки апокрифічними, що означає що ці книжки немають авторітету та є спірними

В Старий Завіт включені лсі ті книжки, що були в Гебрейській збірнику старих книг в часи Христа, та розуваались надхненими Книг Маккавейських, Варуха і Сираха в жидівській Старім Завіті небуло

Довало їх пізніше ріуалістичними церквами, бо конечно треба було якогось поперти для науки про молитви за померших людей.

Ми незаперечуємо, що з економічної точки зору ця наука незвичайно поплатна. Ріуалістичні церкви впоївши в людей чарну надію і великий страх мають тепер нагоду брати з людей всякку плату, бо вони, молячи, мають нагоду полегшити долю наших ближніх своїми молитвами

Проте церква повинна не шукати людського гроша в їх духовного добробуту. Пошепока пенність спасення полягає в наказі "Віруй в Господа Ісуса Христа і спасешся ти і дім твій". Ми не думаємо, що дивовижні байки про пекло священників, що брали з людей гроші за служби а Їх не пускали, та відтак по смерті ніби появлялись в лапищах і муках та просили інших направити невдправлені служби, кого будь переконають. Подібні байки викликують лише сміх. У всяким разі такий добродій, що обманював людей ціле життя не заслуговує на довіря і по смерти. Як що він обманився, то хто знає з якою ціллю? Служив він нечистому за життя, забуть служить і по смерті. Такі оповідання показують лише те, що церковна ієрархія рахує, що їх читачі є людьми з повсім літочним розумом, готові проковтнути кожну несенітницю

М. Ф.

Copyright by the Sunday School Times used by permission

Пожертви на друкарню

В. П Федун	$10.00
С. Ничка	10.00
Ал. Федун	10.00
Л. Витюк	10.00
В. Федун	10.00
Ю. Вітюк	5.00
Л. Васютий	5.00
Т. Довик	2.00
М. Сич	1.00
П Блю	1.00
М. Савицька	1.00
Ф. Захарчук	1.00
А Кобель	1.00
М Савицький	1.00
Г Гаврилюк	1.00
В Сіротюк	1.00
Т. Стебницький	1.00
А. Чмак	1.00
П. Демянюк	1.00
Гожий	2.00
П. Лучик	8.00
С. Стоник	1.00
Д. Куз	1.00
М. Брікнер	1.00
М. Комарницька	1.00
Бундза	0.50
Босий	0.50
Бзур і Данадес Маркет	0.50
Д. Давишин	0.50
А. Сокіл	2.00
Т. Каменецький	3.00
М Савицька	5.00
С. Вінник	5.00
С. Теребуш	1.00
Д. Савинська	3.00
М. Горматюк	1.00
Владика	10.00
Г. Пархуто	10.00
Н. Пархуто	5.00
Л Пархуто	5.00
Пархуто	10.00
М. Самсучук	1.00
Е. і І. Тирч	5.00
К. Красільська	6.00
І Нечех	2.00
Д Бокатчук	2.00
С Хомишин	2.00
Гринів	1.00
А Ричард	1.00
Д Зварич	1.00
К. Шакун	1.00
І Долінний	1.00
І Крохта	1.00
К Бончишин	1.00

ДАРВІН ПЕРЕД СМЕРТЮ

А ні біографи Чарлза Дарвіна а ні еволюціоністи не пишуть про ці події перед смертю Дарвіна, що їх оповіда Лейді Гоп на зборах в Портсфіл, Масс.

"Це був чудовий осінній день, мене було запрошено відвідати Дарвіна по полудні і бути у нього. Де кілька місяців перед смертю він мало коли міг встановити з ліжка

Він сидів в лїжку підпертий подушками і зявався на чудовий краєвид з вікна Його обличча відображало приємність коли я вийшла в кімнату

"Він мав в руці відкриту Біблію, котру він звичайно студіював. "Що ви читаєте тепер?" спитала я

"Послання до Жидів!" відповів він. "Так Послання до Жидів Царська Книга, я називаю її".

"Я зачинаюся про деякті гостри опінії висловлені де кім про історію Сотворіння і їх повідження з першими розділами в Першій книзі Мойсея. Він зазвалося про занепокоєний, він рухав нервово пальцями і вираз терпіння появився на його обличчі". Він сказав.

"Я був молодим чоловіком з моїм думки не були сформлені. Я подав питання, думки, дивуючись весь час усім; і на моє здивовання ні хто не реагувість на шестерний вогонь. Люде зробили релігію зимї". По прерві і потім як він знов сказав де кілька сдів про "свитість Бога" і "велич цієї Книги" дивлячись на Біблію він раптово сказав

"Я маю будинок в селу, що може приностити якихсь тридцять людей. Ви є там". І він указав пальцем через вікно. "Я хочу дуже, щоб ви говорили там. Я знаю, що ви читаєте Біблію по селах. Завтра по полудні я хочу щоб слуги в домі, мешканці і декільна сусідів зібрались там. Чи ви згодитесь говорити до них?"

"Про що я маю казати?" спитала я

"Христос Ісус" відповів він ясним, підкреслюючим голосом та додав "І про Його спасення. Чи це не є найкраща тема? І також ж я хочу щоб ви співали декотрі гимни з ними. Ви можете грати для них на своїм маленькім інструменті, чи не так?"

"Я ніколи не забуду ясний вираз його обличча, коли він казав це і він додав — "Якщо ви будете мати збраних о третій годині, це може буде краще, і ви будете знати, що я приєднуюсь до вас в співі".

Еволюційна теорія Дарвіна до наших днів ще знаходить собі місце в богатьох наших школах Його "Походження Видів" все ще вважається не як теорію а як факт. Який нерозум! Біблія каже "І сказав Господь Бог чоловіка: земля полькові, і вдихнув йому в позірі живе дихання. І став чоловік душею живою" 1 Мойс.2:7

(Христіан Утнес).

ЕВОЛЮЦІЯ

(ЦЕ РОЗВІДКА ПРИГОТОВЛЕНА ДЛЯ ІНТЕРНЕЙШІОНАЛ КРІСТІАН КЮСЕРЕД ПРОФЕСОРОМ МЕДИЦИНИ, ПРИ СПІВУЧАСТИ ВЧЕНИХ ДОСЛІДНИКІВ БІОЛОГІЇ І ДОТИЧНИХ НАУК. АМЕРИКАН САЕНТІФІК АФІЛЕРШІОН ПІДТВЕРДИЛА ЦІЮ РОЗВІДКУ).

(Продовження)

Частина Друга

Твердження авторітетних вчених про еволюцію

Проф. В. Е. Ріттер з Каліфорнійського Університету, президент "оф Сайенс Сервіс": "Я є переконаний що наить найкращі бійогі в історикі, ще не прийняли еволюцію більш як вставні".

Проф. Г. Г. Нюмак з Чикаґо Університету "В цілому, те що було устлено біометрією для розуміння причин еволюції є розчаровуючим Лише одне було устлено ясно, що де котрі зміни продовжуються де котрі ні".

"Як би він того не хотів, ченість примушує еволюціоніста признати, що нема абсолютно доказу органічної еволюції"

"Багато Христіян притримуються погляду, що є добре висловлений вивчачим лікарем Др. В. В Кіи. "Біблія є підручником для релігії і не є підручником для науки. Позібно до розговорної мови ві висловлюють популярні а не технічні. Мудрець і поворожний одинаково знаходить в ній поміч в цім дочасній житю..

Непорушна сила Святого Письма і непорушні скали ... ги одинаково є працює рук Божих та погодяться, як їх правильно розумнти".

І. Г. Керр Ф. Р. С. Університету в Едґаго: "Палеонтологічне знання про минулу історію людини ще є урівнового характеру Кожний додаткоий відлиок пливе многотонну литературу та стає основою спекулятивного бзинь пога всякого пропорціонально до основи на котрій він почиває"

ПСАЛЬМА 100.

Восклиніть Господеві, цілa земля!

2 Служіть Господеві з радостю!

Прийдіть перед лице його з піснями!

3. Знайте, що він Господь Бог! Він, не ми, сотворив нас, — народ його й отару пашні його

4. Вайходьте у ворота його з ..., у двори його з піснями похвальними! Хваліть його, прославляйте ім'я його!

5 Благий бо Господь; милість його вічна і вірність його з роду в рід

Проф. Ф. О. Бевер Ф.Р.С. з Університету в Глазго, голова Британського Товариства для науковоо. Поступу з 1930 року: "Під цей час ми осягли фази негації по відношенню до здобутків фізичних морфології і в застосуванню до спадковости".

Проф. Д. Г. Сотт Ф.Р.С. з Ейбурського Університету: "Малі зміни на котри покликались при хильники природнього добору, так далеко вимірли, що вони є лише видозміненими, розмахами навколо центру і тому неможуть дати початок новому типу".

"Під теперішній час усі спекуляції про природу минулих змін є в повітрі, бо самі зміни є лише гіпотезою, і ми маємо вирнити самовільно, який тип змін, як відбувався або статися в процесі спад комості".

"Сьогодня по всякім випадку період Дарвінізму перейшов ма вже немовлено більше насолоджувать дручими запереченнями, що відновлюю богатьох в нас, що головна проблема вже розвязана,

усе знов знаходиться в розумовім стані.

Тепер, фактично вирослo моє покоління, що не зяає Дарвіна".

"Дійсно ми накопічили богатство фактів, але з точки зору теперішнього положення вони виключають більш питань ніж що небудь розвязують".

(Далі буде)

БЕЛВУДС СКЛЕП
871 Кінґ Стр. В.
Маємо добрий вибір приповіденого убрання, що виглядає як нове. Низькі ціни. Мурелське убрання від $5 за одяг. Великий вибір жіночого убрання по низьким цінам. Ми віддаємо весь одяг для дізінфекції і чистки. Склеп відкрито від 1 год. по полудні до 8 год. веч.
Управитель Ф. Домінський.

HU. 9282
ГАРІ Р. РАНКС КО
Погребники
455-57 Кінґ Ст. Вест., Торонто
Телефони:
Оф. WA 5870; Дом. RA 6062

Євангельські Проповідники протестують

Гамільтонська Пресвітерія Злученої Церкви уклалила звернутися до уряду з запитанням в справі оподаткування Римо-Католицьких священиків.

Римо-Католицька церква покаже, що вона платить священикам $659 на рік. Це є один долар менше ніж стяг, що звільнює від оподаткування нежонатого чоловіка

Проте священикі діставть безплатне мешкання, кухарку, авто і всяка видатки, безплатне світ, опалення і все інше Це все зараховується на видатки

Як це відкрив один бувший священик, добра парафія приносить для пароха якихсь $25 000 на рік, про те він не платить жадного податків з доходу. В той час як протестантські проповідники, котрі є правила одержують неменше ніж платно печатать жадних потекли на їх професійні видатки

Прибулої католицьких священиків складаються з плати за всякі служби Вони беруть гроші за все, хрещення, обдни, похорони, вінчання, сповіді і т. д.

Наличне є ілюстрацією підтверження цих фактів Учитель з католицької школи відкрилає подивугідну подію: Номер батько в родині, що мала десятеро дітей. Шість з них вчилися в католицькій школі Він не лишив нічого вдові і сиротам, бо був бідний. **Священик відмовив дозволу дітям, що вчилися в католицькій школі бути присутніми на похороні свого батька, тому що вдова заплатила йому за похорон лише $125 в той час як священик взяв $175 00**

"Ця Ріа проповідник пресвітерської церкви в Вінніпезі опівдає про те, як він мав відправити похорон для католицької родини, тому що священик відмовився похоронити мерця із меньше $50 00

"Один Француз, що меньше близько міста Квебек відомить факт, що говорить сам за себе, що священики беруть від $50.00 до $350.00 за похорон"

На підставі цих фактів пресвітерої домагаються, щоб священикам католицької церкви не скривали своїх прибутків а платили тотожній податок як рівнозначний горожанам в Канаді

(Взято з Інніпг Телеграм)

УКРАЇНСЬКІ БІБЛІЇ НАДРУКОВАНІ

Бажаючі можуть набути українські Біблії в найближім склепі Американського Біблійного Товариства або Британського і Закордонного Товариства. В Полудневій Америці Біблії можна набути через місцеві склепи Американського Біблійного Товариства.

Ціна окремої Біблії в склепі $1.00.

Ievanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ПРАЦЯ БЕЗ ХРИСТА

Наш Господь каже нам, що без Нього ми неможемо робити нічого і ці слова ми можемо розуміти. подвійно. Перше, що все навколо нас, весь світ і всі творива завдячують своїм існуванням тільки Йому. Від сотворіння усе, існування всіх створінь і сотворінь залежить виключно на Його ласку. Навіть ті, що кулять ім'я Його і відрікаються Його, існують з Його милосердя. "Бо Бог не бажає погубити душу, й мислить, як би не віхилнути від себе й того, котрі Його шанують. "Бог має план для всього людства і навіть безбожники виконують Його волю самі того не знаючи "Все сотворив Бог про себе, бо й безбожника на день його гора". Позднюнок цілі існування всесвіту і всього людства є слава нашого Господа. "Бо Ним сотворено все, що на небесах і що на землі, видиме й невидиме, чи престоли, чи панства, чи князівства, чи власті, всі Ним і для Нього сотворено. Він есть перш усього, і все в Ньому стоїть". І нема способу уникнути від руки Божої, вона сягне нас куди б ми не сховались. І шукуть себе люде в світі марними славп, перекомучуючи себе, що для них Бога нема. Але сильна рука Господня. Давид каже: "Куди йти мені перед духом Твоїм, куди втекти мені від лиця Твого? Зійшов би я на небо Ти там єси, спочив би я під землею, і там Ти єси. Взяв би я крила в зорі ранньої, та й на самому краю моря оселя, і туди б рука Твоя провела мене, і правиця Твоя попала". Страшна велич Господня і малою здається людина перед Його святість. Без Нього ми неможемо нічого робити

Але ці слова Христа мають ще інший зміст. Що без Христа ми нічого неможемо робити добрего, лишаю і тривалого. І не говоримо спеціально зтм що ристі людина. Коли неласка чись на гірший шлях в більшість прибує безустанно вона робити, але без Него й решта робить що вкінці і ми окремо маємо, чим би ми не похвалились, що ми зробили без Христа. Все, що є завершене в нім ми пізнаємо Йому. Нікчи зик не мені Горкий стиль цивілізація ми живемо, до цілої в наслідок нашої близькості і навіть ми ст і шлях, що ми природи не в мені взяти вершіній, жить, в роб ої світних, то тому то му, що ми не в основі віри і нім. Все до цього робило без Христа нічо то нещість Ви ми, вислись, безбожність в світі поспасить як наслідок спроб робити щось без Христа

Взяти життя можемо ті ми. Те що ми робимо не Христі, ми приладуємо і рівнісо і цінні ленням, все те, що ми робила в своє власне ім'я; ми пригадуємо

а жалем, або часом з сорому. Без Нього ми неможемо зробити нічого, що є добре і гарне і взагалі нічого, щоб мало якусь вартість. Без Нього ми безрадні. Уявіть собі, що дитину пяти років, було б перенесено з Торонто, в прікси Африки. І вона в момент опинилася б серед незнайомих обставин, в гушавині заростей, серед диких звірів і невідомих сотворінь. Все для неї було б повно таїни і страху. І жах цієї дитини був би безмірний. Подібно і ми в цім світі не краще тієї дитини. Наші найзначніші вчені кажуть, що ми знаємо дуже мало про цей світ в котрий ми прийшли, і такі ж великі діти як і ми самі пропонують нам тисячи байок, як пояснення усіх речей. Вони міняють їх кожного року. Світ є повен для нас незнайомих річей і небезпек. Смерть, слабість, каліцтво, бідність і багато чого іншого може знайти нас. Ми незнаємо що робити в цій гушавині небезпек. Навіть наколи ми думаємо що ми знаємо, що треба робити то у нас не вистарчає сили, аби ми те зробили. . . І як дитина в дикім лісі зраділа б появі бліжької людини, так і ми радісно як малі діти, коли ми зобачимо неземне сяйво Того хто довів свою любов до нас в такий чудовий і надзвичайний спосіб.

Ми є на безпорожі і ми потребуватимем Його проводу, бо Його ми забуваємо безнадійно, бо Він є повсякчасним правилом хорошо. Ми потребуємо Його не тільки як зорець, ми можемо знати зорцу, але немаємо сил аби нею. Він є силою Ми хотіли б мати в нашім житті друга якого ціно ми могли б покластись в ньом. В Нім ми знайдемо Приятеля, що не одвернеться від нас, навіть коли ми покинули б на-

Т. К.

М. Кононенко

ДІТИ

Любляю я дзвінок маленьких
У перші роки життя їх,
Коли на устах червоненьких
Привітно сяє любий сміх.
Та ласкава ангельська зона
Без краси, дитинність, врізна,
І на тілі святого слона
Чудне щось діється мені
Та мовт серце оживляє,
Його чимсь любим напоїа,
З душею тихо розмовляє
І в ній картину розкрива
Страшну, зокрьяну картину,
Де сірість неправда панує і пошир,
Якій молиться без упину
Ничтна мене наш грішний мир
І любий той напиток серця
Дяга вже каменем на дні,
Тріщіє ніж полем озветься,
І поспіла докір мені
Жити я усім тн на огряду,
Вих, милее дитя, внтай,
І всім про кривду та про зраду
І денці і ніч напоминай!

МИЛОСЕРДНА ПОМИЛКА

Він лежав в шпіталі і його все тіло нило від болю, але він нетерпливився чекаючи на той час коли він знов буде на волі з своїми безтурботними приятелями. Одного разу коли він їхав конем, кінь скинув його з себе і він сильно побився. Тепер як він лежав в шпіталі він рішив стіти добрим Хащем і майже уклав всі плани, щоб вступити до університету на юридичний відділ.

От чому, чому біль в нозі був такий...

Раптово все змінилося для нього. Сестра милосердя з серіозним обличчам тихо принесла складну заслону та двайлово розставила її навколо його ліжка. Складне заслони! Очевидно це значить, що він має померти теперь, скоро. Світ став мінитись перед його очима. Він забув про коней і університет. Він чув як шпітальний годинник пробив першу годину. Можливо, що перш ніж годинник продзвонить слідуючу годину він буде вже мертвий. Чому вони не сказали йому про це раніш? Він ще не був готовий вмерти.

Можливо що ось за короткий час він буде стояти перед Богом. Страх наповнив його. Він не робив нічого дуже поганого, але він ніколи не зупинявся над думкою про Бога Він завжди думав, що має досить часу. Він став передумувати про своє життя і пробував дивитись на нього так як би воно виглядало Богові Він був дуже занепокоєний Він навіть не дотримував другого наказу про любов до свого ближнього, а про перший про любов до Бога всім своїм серцем навіть і недумав. Перший раз в житті, він вдруге незримий тягар його власного гріха стогнав при думці про суд праведного Бога Неспокійно він перевертався з боку на бік Його очі хоробливо блукали по стелі і стінах.

Тоді прийшла відповідь. Вона була написана на невеликій картці, що висіла на протилежній стіні. Він міг бачити її понад заслону.

"Прийдіть до мене все змежжені і отягчені" і я дам вам спокій".

Це як раз було, що він потрібував. Ісус Христос, Син Бога Живого - Він має спосіб спасти, як щоб лише можна було прийти до Нього.

Слабий пригадав собі малюнок Христа з простягненими руками для помочи і малюнок розпятого Христа на хресті. Так, Христос умер і в кожнім спосіб це принесло прощення для грішників та спокій для души. Цього разу він не зупинився щоб ставити питання, або заперечувати, щоб якось пояснити думки. Він прочитав вірш знову: "Прийдіть до мене... і я дам вам спокій".

Вслух він промовив: "Я приймаю!" Ісусе! Я іду до Тебе. Чи не є запізно?"

Його сусіда слідуючим ліжку думав, бідний хлопець, уже мається. Але молодий чоловік за заслоною мав радісне обличча. Він знав, що ще не пізно. Світло сповнило його душу. Тягар гріху спав з його серця і мир наповнив його. Він заспокоївся в звершеній праці Сина Божого і він знав, що Бог простив його. Він ніколи не був таким щасливим в житті. Тепер він був готовий умерти. І все ж він не був ще готовий. Він думав про свого брата і його приятеля. Чому він не прийшов до Христа раніш – коли ще був час сказати їм?

Сестра милосердя повернулась. "Чуже жалую", сказала вона йому, "але я зробила помилку" Я поставила заслону навколо вашого ліжка в той час, я повинна була поставити її навколо ліжка іншого слабого. Прошу мене вибачити"

На те здивування слабий радісно вибся з ліжку, сів і сказав. "Жалуєте! Та це ж була найкраща річ, що тільки могла трапитись мені в моїм житті"

Д. Смокер.

Богове в світі, а світ в Ньому, як ти не можеш посісту всього знання світа, то тим менше ти не можеш посісти розумінки Бога і Його повноти.

Коли хто уявляє собі, що він багатий на знання, то часто він не бачить, наскільки він на ті знання убогий.

Треба любити все добре з минулого, а жити для добра в сучасному.

UKRAINIAN PRESBYTERIANS UNVEIL HONOUR ROLL

Unveil Three Portraits and Honor Roll Sunday in Tribute to Fallen

Capacity Congregation Attends Impressive Service Conducted by Rev. John Jacenty at Ukrainian Presbyterian Church — Three Paid Supreme Sacrifice

"Greater love hath no man than this, that a man lay down his life for his friends" John 15 13, was the text inscribed on the Honour Roll which was unveiled at an impressive ceremony at the Ukrainian Presbyterian Church, Sunday morning Together with the honor roll three portraits, of members of the congregation who paid the supreme sacrifice, were unveiled while a capacity congregation sat in hushed silence

The unveiling ceremony began with a two-minute silence while the lights in the church were dimmed, in tribute to those who fought and fell to preserve liberty. At its conclusion "The Last Post" was sounded and as its last notes hung in the air, Harry Mandryk, chairman of the Board of Managers and Mrs M Nicolishen, chairman of the Ladies' Aid Society, drew the two large flags aside, one a large red, white and blue ensign of the British Commonwealth and the other a blue and gold flag of the Ukraine. As the unveiling occurred the church choir sang "Eternal Memory" in a sweet gentle harmony of tribute As the pastor of the church gave a short prayer of tribute and intercession, the congregation stood in silent memorial observance. The words of the pastor coursed, "They live in our hearts, let us keep their memory forever inviolate". Rev. John Jacenty then slowly impressively read the names of those who were placed on the honour roll

To each side of the Honour Roll was a white shawl with the "Trident", national emblem of the Ukraine embroidered in blue and gold. Upon the honour roll itself were inscribed 19 names of those who were on active service, including the three names with a star beside them The three portraits of these young men, Fl/Sgt Eugene Salmers, Tpr. Morris Alexander Krasnitsky and Sgt. Morris Marks, were placed on a black background just below the Honor roll and before the portraits lay a Union Jack. A bank of floral tributes formed the base for the whole.

The memorial service was preached by Rev John Jacenty was upon the subject "Supreme Sacrifice for a Supreme Ideal" with the text taken from John 15 13, "Greater love hath no man than this, that a man lay down his life for his friends"

He began, "What do these words mean? Let us remember always what faith in Christ mean- Our young men without fear or temerity faced death bravely and died for us. This love for mankind is greater than that of husband for wife The principle of loving our fellowman is indeed a great one.

"Without God's love we today might have suffered the despotism of Nazi terror torture concentration camps, ruin and starvation. To the prevention of this our young men gave their all

"We all came to Canada to seek freedom We all came here to live according to a living and active constitution and not just a paper constitution Christ gave us the principles for which our men died More than one of our fighting heroes has voiced the thought, "I am only sorry that I have not more than one life to give for my country". Thus we who have been bereaved should not sorrow but should rather be proud of their sacrifice

"If we all follow the words of Christ love thy neighbor as thyself there would be no need for armies and arms However, we find in this chaotic world that people live in a circle of debauched revelry Do they live according to the supreme ideals of Christ? In the past countless immortal men lived with the bright star of Christ before them. Theirs is the glory

"Our young men also are immortal and may they not have died in vain for the freedom of the world and for the freedom of the Ukraine They laid down their lives for this Christ said that "Greater love hath no man than this, that a man lay down his life for his fellowman." These three young men laid down their lives for their fellowman May they rest in peace"

Four songs by the church choir inder the direction of S. Gora enriched the musical program incorporated in the service These songs included, "Christ is risen", "Joyous Word," "The Lord's Prayer" and "Almighty God, Creator of the Universe."

The Times-Gazette Oshawa.

Yevanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

OUR CIVIL LIBERTIES

So familiar are Canadians with the civil liberties whicl they enjoy that they are inclined to take them for granted, forgetting that these liberties had to be won, that they had to be paid for with blood and sweat, in order that they and their children might enjoy them. FREEDOM OF ASSEMBLY gives citizens the right to hold public meetings, a right that goes back to the fifteenth century. This freedom is closely connected with FREEDOM OF SPEECH. At political meetings and other gatherings, people voice opinions and even discuss how to run the country. But there are countries where Freedom of Assembly and Freedom of Speech are barred. In Germany only the Nazi Party had the right to call meetings. Anybody who dared raise even very cautious criticism of the Government or its leader was sure to land in a concentration camp. Some have survived to tell us what they endured. Many did not live to tell

The RIGHT OF FREE ASSOCIATION is another of the Civil Liberties which only democratic countries know. It is the right to form all kinds of voluntary organizations, religious organizations political organizations, thousands of them. There are discussion clubs and scientific societies. On many a street one may find side by side a society for the study of the Bible and a society for the study of Marxism. Hardly a week passes that does not find some member of the average family in attendance at a meeting of an association with activities considered to be of vital importance. This is the liberty which a dictatorial power suppressed the very day it came to power. Where the right of free association is destroyed there is no democracy

FREEDOM OF WORSHIP is the most precious possession a free man can have. . There has been no other freedom for which men were more willing to sacrifice their livesa At the beginning of. this century the world thought that this freedom had been finally won for all humanity, but no sooner had Hitler come to power than he began to destroy freedom of worship. Dictators saw in God a rival to their power. People were compelled to replace the image of God with the image of the Dictator

EQUALITY BEFORE THE LAW in a democratic country is not a mockery but a reality which gives Canadians the feeling of security and justice, worthwhile defending and even worth dying for. These are civil liberties to be regarded as part of the very life of the nation

ПСАЛЬМА 98.

Заспівайте Господеві пісню нову!
Він бо сотворив чудеса; правиця його і святе рамя його дали побіду йому.

2. Господь обявив спасення своє, перед очима народів відкрив справедливість свою

3. Згадав про милість свою і про свою вірність для дому Ізраїля; всі кінці землі побачили спасення Бога нашого

4. В радості співайте Господеві, вся земле! У захвалі пісні похвальні заспівайте!

5.Принесіть похвальні пісні Господеві при гуслях, приспівуючи при гуслях голосами

6. Трубами кованими і голосом рога засурміть перед царем Господом!

7 Нехай загуде море і повня його, круг землі і що живе на ній!

8. Нехай ріки в долоні плещуть, гори разом торжествують перед Господом!

9. Він судити не землю по справедливості, і по правоті — народи

РАДІО-ПЕРЕДАЧА

1-го Липня ТОЧНО о 11 годині рано відбудеться

РАДІО-ПЕРЕДАЧА БОГОСЛУЖЕННЯ

в

Українській Пресвитерській Церкві

на 20 Клермонт Вул.

Радіо станція CBL Торонто

Просяться всіх бути в церкві чверть години перед 11 год. рано.

ЗАПРОШУЄМО ВСІХ.

Управа Громади.

Health for Every Day

BY DR. HELEN MacMURCHY, C. B. E.

PREVENTIVE MEDICINE

Some people have great faith in medicine. Unless their doctor gives them a bottle of medicine they think he's "doing nothing for them" and they say so. Many patients think that they must have a bottle of medicine beside them. It must not be a small bottle. It must last them quite a time and it must not be transparent, like water. It must be black or, if not black, it must be red or yellow and it must have a bad or at least a bitter taste

ALL WRONG

All these ideas about medicine are wrong. No sensible person believes these ideas now. They know better

PREVENTION BETTER THAN CURE

What Doctors want to do is to keep People Well and Prevent them and Protect them from being ill. The chief means of Prevention were mentioned in the May number of "Evangelical Truth" Read them again. Never forget them. Good sleep and enough of it — at least eight hours out of twenty-four. Good food — three meals a day and eating slowly so that we get the benefit of it. Good fresh air, night and day Good exercise in the sunshine every day if possible. If there is no sunshine today, get out under the sky at least. And keep your feet dry.

GENERAL RULES

These are all good general rules for good health and if you keep them you will likely have what the Doctors call a good constitution a good constitution that can resist disease. But general rules are not enough.

SPECIAL RULES

Every disease has it's own special cause and it is part of a doctor's education and study and duty to know these causes of disease for there are a great many of them and they are all different. It is only in the last few years that we have been sure what the cause of Tuberculosis really is.

The first person to find out the cause of tuberculosis was a doctor in Germany whose name was Robert Koch. In 1882 he discovered that a germ shaped straight something like a pencil was the cause of tuberculosis He saw it with a microscope. He proved that this germ did cause tuberculosis and that it could only live in the body of man or some animal and so we knew that we must: "devote ourselves before anything else to drying up the sources of infection." He said that out of the sources of infection and "certainly the chief one is the sputum of tuberculosis individuals." Sputum is the name given to what a person coughs up. Robert Koch said all that and did all that 63 years ago. In 1882 he made the discovery and saw the germ and told the world and ever since we have been trying to "dry up the sources of infection."

Перша Українська Пресвитерська Церква

49 Beacon Street, Newark, N. J.

Богослужения: 11 година рано.
Недільна школа: 9.45 година рано
Пастор: Лука Станарет.
Дірігент хору: Юрій Кириченко.
Органістка: Дорця Станарет.
Настоятель Нед. Школи: Едвард Воловина

Українська Пресвитерська Громада в Ошаві, Онт

486 Simcoe St. South

Пастор: І. Яцентий, Дірігент хору Гром. С. Гура
Органіст Степан Салмерс.
Богослужени о 11 год. рано кожної неділі
Недільна школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо

Українська Пресвитерська Громада, в Торонті, Онт.

20 CLAREMONT ST.

Богослужения і Недільня Школа о годині 11 рано
Вечірня о годині 7 вечером
Молитовні збори о год. 8 вечером кожної середи
Рідна Школа о год. 5.30 кожної пятниці

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік VI. Число 7—8. ЛИПЕНЬ—СЕРПЕНЬ 1945 JULY-AUGUST Рік VI. Число 7—8.

МЕСІЯ

Утішайте, втішайте мій нарід, — говорить Бог ваш. Промовляйте до серця Єрусалимові й вістуйте йому, що час боротьби його вже скінчився, що неправедність його вже надолужена.

Голос покликуючого в пустині: Стелять дорогу Господеві, рівняйте в степу стежки Богу нашому.

Всякий видол нехай заповниться, а всяка гора й горб нехай уніз попадуться, всякі закрути нехай випростуються, й місця нерівні вирівняються.

Явиться слава Господня, й побачить всяке тіло, так бо сказали уста Господні.

Так говорить Господь Саваот: Ще троха — це стануся борзо, затрясу небом і землею, морем і сухолоддю. Двигону всі народи, й прийде Той, що його бажають усі народи.

Господь що його шукаєте, несподівано прийде в храм свій, — Ангел завіту, що його бажаєте, ось, він йде, говорить Господь Саваот.

Хто ж видержить день приходу Його? Хто встоїть, як він явиться? Він бо — огонь розтоплюючий. І він очистить синів Левієвих щоб принесли жертву Господеві в праведності.

Взійди ж із веселою вістю на гору, Сионе! Кликни голосом із силою благу вість, кликни, не бійся; усіх сили, Єрусалиме, позичи скажи містам Юдейським: Ось Бог наш!

Встань, зависій, зійшло бо світло твоє, і слава Господня зійняла над тобою.

Ось бо, темрява накриває не землю й морок народи; а над тобою засяє Господь, і слава його явиться над тобою. І поприходять народи до світла твого, й царі до сяєва, що над тобою заблисне.

Люд, що в темряві блукає, зударить світло велике, живучим в країні тіні смертної, світло засяє.

Бо хлопятко народилось нам, син даний нам; власть на раменах його, а дадуть ім'я йому: Дивний, Порадник, Бог кріпкий, Отець будучого віку, Князь миру.

І були пастухи в сторожі тій, що мочигували та стерегли сторожею в ночі отари своєї.

І ось ангел Господень став коло них, і слава Господня осяяла їх; і полякались страхом великим.

І рече їм ангел: Не бійтесь, ось бо благовіщу вам радість велику, що буде всім людям. Бо народився вам нині сьогодні Спас, що єсть Христос Господь, у городі Давидовому.

І зараз явилось із ангелом-множество воїнства небесного, що хвалили Бога й глаголали:

Слава на вишніх Богу, а на землі мирові між людьми благовволення.

Веселися, Сионова дочко, викликай радісно, дочко Єрусалимська: Це Цар твій находить до тебе.

Він є справедливий. Спаситель і пропоходжуючий мир народам.

Тоді прозрять очі в сліпих, і уші в глухих відтворяться. Тоді хромий підскочить як олень, а язик німого писемо оспіється.

Прийдіть до нього, всі знемощені та отягнені, він покоїть вас. Возьміть ярмо його на себе, й навчіться від нього, бо він тихий і смиренний серцем; то й знайдете відпочинок душам вашим.

Ось Агнець Божий, що бере на себе гріхи світа.

Він — маловажений і в погорді у людей; чоловік, що знавався горя й болю, а він взяв болесті й недуги наші на себе! Він же то раненний був за гріхи наші й мучений за беззаконня наші, не кара на нього, щоб нам спала на мирне, і ранами його ми сталися оздоровлені.

Всі ми блукали, як вівці, кожен ходив своєю дорогою. Провини ж усіх нас поклав на нього Господь на нього одного.

Від наруги серце його розбило, він сам повний недуги, і жаль він милосердя, не пожалів, і потішителя, та не знайшов він нікого.

Главіть, придивіться, чи є біль такий як його біль.

Вирвано його з землі живучих; за преступлю людей моїх потерпів він смерть.

Душа Його не лишалася в пеклі, а тіло не видало тління.

Відчиніяйтесь, брами воріт, отвиряйтесь, ворота вічні, нехай входить цар слави!

Господь сильний і потужний! Господь все в бою всемогучий!

Відчиніяйсь, брами високі, і отверяйтесь, ворота вічні, нехай входить цар слави!

Хто ж він, той цар слави?

Господь сил небесних, це цар слави!

Чого зарушаться народи, і люде промишляють про нікчемне?

Піднімаються царі землі, і князі радять раду проти Господа й Христа Його.

(Продовження на ст. 3).

ПОКЛОНЕННЯ

Дух-Бог, і хто поклоняється Йому, духом і правдою мусить поклонятись. Йоана 4:24.

Бог є Дух і тому ми неможемо наблизитись до Його в нижчий інший спосіб як духово. Це виключає усякі помилки матеріальні засоби поклоніння. Зовнішність немає значіння в порівнянню з поклоненням духа. Вона тільки служить помічником того що діється в дусі. Тому ми дивимося на великий рівнай не поклонення, тим більше що з нього може походити те що називають матеріалізацією релігії, коли ритуал заступає духовність і довершість стає більш важливо ніж сам Бог. Цю тенденцію поклоніння не Богові ми переспостерігаємо в світі, як ми бачимо в Католицизмі і Православію. Місце Бога займає оброблене і обшльоване дерево і срібло і золото, магічні слова замінника заміняють силу Слова Божого. Слідуючи за ним могою Христа ми відкидаємо це здержання марнотрств. Бог є Дух і хто поклоняється Йому духом і правдою мусить поклоняться. Поклонятись правдивому Богові ми повинні так як нас навчає святе Писання.

Поклоненні Богові духом складається з трьох елементів.

Першим з них є повна покора перед Богом. Саме слово "поклоніння" включає в собі розуміння покори. Поклонитись значить на ділі також помішно, що висловлює глибоку зверхність і вищість, відданя авторитету. Елемент покори є найвершим і найголовнішим по відношенню до Бога. Покора перед людьми в деяких випадках може стати недільною річу і переступом за який Бог може відвернутись від такої надто покірної особи. Але перед Богом покора є подвійною умовною наближення і поклоніння. В Бозі знаходиться усе, що є найкраще і поклоняючись Йому ми визнаємо що безмежну доконалість Творця.

Покора включає з одного боку, визнання доконалости Бога з другого боку визнання своєї недоконалости. Коли ми наближуємось до престола Творця ми наповнюємося почуттям захоплення перед Його звершенністю і доконалістю. Це є слова в котрих Павло виливає оці свої почуття, натхнені Святим Духом: "Блаженний і єдиний, Цар над царями і Пан над панами, один що має безсмерти і живе в світлі неприступному, котрого не бачив ніхто з людей, а ні бачити не може, Йому честь і держава вічна Амінь". (1 Тим 6:16)

Нещастям нашого народу було, що він вихований в церквах котрі навчали не науку Христа, але філософію будизьму і інші сходи завороженні теорії під імена Християнства. Вони вчили, що вірний мусить коритись усім і приятелям з ворогам, і злим і добрим, і в родині і поза родиною, корись усім стань безголо сим псом, що лиже уси руки, нагаять хоч би тебе і бив і Бог надгородить тебе. Ця наука немає нічого спільного з благовістям Христовим. Ми коримось Богові зобровільно не тому що Він є безконечно сильний, але тому, що Він є безконечно звершений і повний любови, що живе в світлі неприступному. Ми повставемо проти тих богів, що хоч і мають незвичайну силу, але повні неправди і зла. Ми любимо Бога тому, що Він перше полюбив нас. Покора і поклоніння Богові це є визнання абсолютної звершености Бога, тому що Він є най святіший, найправедніший, найдоконалішим. Ми радуємо за шаму для себе і незмірне щастя впасти перед Богом Ісуса Христа, але ми боротимемся і будемо противитись богові яких сього і його злим.

Покора включає так само не тільки визнання доконалости Бога, але і визнання нашої недоконалости і повної нікчемности, та безвартісности.

На Генезаретськім озері Петро зобачив в Христі Славу Божу й почуття своєї нерегстідности впав на колна перед Христом і молив Його: "Ідн від мене, бо я чоловік грішний Господи" (Л. 5:8). Апостол Павло каже: "Вірне це Слово і всякого приняття достойно, що Ісус Христос прийшов у світ грішників спасти між котрими я перший". Покора перед Богом походить з почуття Його святости і нашої недоконалости. І Його пробачає заховане радість примирення з Богом через Ісуса Христа в Його жертві на Голготі.

Другим важним елементом поклоніння Богові, й пошанування Бога — Страх Божий. Не той страх, що паралізує жахом, мертвить тіло і нищить, але страх, що

(Продовження на ст. 2).

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ПОКЛОНЕНИЯ

(Докінчення з Ст. 1)

наповнює зачудованням, любов'ю і подякою. Це почуття що часто виливаємо себе в глибокім мовчанню: "І коли отворив сему печать стало мовчання на небі близько пів години" (Відкр. 8:1). Поклоняючи Бога виключає усяке легковажне відношення і положення. Коли ми духовно збираємся перед лицем Бога на збірки, ми мусимо покинути усякі речовини, сконцентрувати свою думку на духовних річах і обдумати те щоб наше поводження не порушувало поклонення інших. В Церквах, до котрих ми колись належали ми всі помічали про поведення людей на богослуженнях, всякі речовини і суєтами, обмін мислення помежи собою, або дивлення від час коли співають, або ще в слухання. Не все є богослужением, а не поклонением Богові. Приниження вільно перед Богом мусить на людину душі зачуватися перед Богом і усяке відношення до Нього. Ніяке вільне що людині, або хочеться спати, або що ті розум залишити чисто інших образою любви Бога до нас.

Третім елементом Богослужения є духовне поклонення. Йому на збірках По всіх поганських церквах під служением чи Богослужением розуміється певний ритуал і подарунки Богові, кадження, палення свічок і грошені жертви, або жертви в формі товару. Дійсне служення Богові в дусі складається з спільности з Богом через Ісуса Христа і з іншими людьми, що приймали його спільність во Ім'я Христа. Кажуть, що Писання незнає одиноких святих. В тім чім відношенні до Бога займає перше місце. Направ свое відношення супроти Бога і твої відношення супроти людей напрямляться самі. Це направлення відношень супроти Бога є народженны знищі і вяже народження, так само як і не, є народженням в родину. З цього походить спільність дітей Божих Поняти спільности другим складникии служення є жертва. Жертва в поганських церквах в подарунком Богові, або відкупленням від того гніву, свого роду хабарництво. Духова жертва є инач, але не Богові, Він її не потребує, не є ломті іншим ближнім або ворогам но ми Христове. З неї найбільша користь полягає для нас самих.

Ще до порядку поклонення Богові, то з Нового Заміту ми установлено, що його складовими частинами було: молитва, славлення, читання слова, і наука.

Все інше в часи Нового Заміту поставало від лукавого. Ритуалу магичні молитви, води, кропила, кадила і таке інше є народженням чистого поганського ритуалу.

Ф. Д.

НА ВОЛЮ - - - Ю. Т. П.

Образець з духовного семінарія.

За високими стінами семінарського городу, серед пожовклого листя дерев, засипаних стежину, повільними кроками бродила похмура людська постать в одежі католицького клірика. Непривітне сіно осіннього сонця кидало променіями облизало оголені листя дерев; з далека чути було стукіт і шум трамваїв і кроків людей за високою камінною загорожею, що обмежала маленький кусок землі від решти світа. Сонце заходило. Сумний дзвін на вечірню семінарської церкви кликав на Вечірню. Раптово стануда і дрогнула постать в реверендї поспішну кличе о. ректор на примусове шпигунство за товаришами. Не пійду!" — сказав він собі. Хоть-би довелося мені за це гірко заплатити. Я не можу знести цього фарисейства, цього блазенства з лицемірства. Хвалити Бога! підлещати за ректора; спати на лавках у церкві і виконувати побожні розважання, вити з себе і з людей, — то чи не є хто яка-така служба Богу!? Ні не підлота, це чорнота душі, прикрита виповідними формами (ритуалу)."

II.

Вечір. Він сів на лавку в темному кутку города і сам з сумним, чомусь неначе задубів. Почулись кроки. Наче злодій розглядаючись на всі боки поволи ступала друга постать тоже в реверендї. Перша постать зрогнула і боязливо притулилась до грубого дерева. Хтось префект пробує чи до себе побачить... "Заглянувши в кут при дереві першу постать цей другий ще гірше налякався і кількома кроками стрибнула назад...

Це ти Стефанцю!? на пів мелодичне а напів радісно спитала перша фігура.

Це ти Юрку!? ах так налякався, гадав, що то префект — я також... Обидва тихо дізнались.

Ти не пішов?

Чого мені йти? підглядати других, чи самому фальшиво чинитись?

А як побачить?

Так що? Я вже поріщив.

Що?

Покинути цей вертеп лицемірства, покинути теологію.

Неможе?

Нехня річ. Хиба можливо жити серед таких обставин. Ані тіст, ані любини, ані життя тут нема. Сухість і мертвечина, де ані речі, що красить ці стіни. На його ми никогуєшся тут? — на автоматів; на безхарактерників, на жонирів папи. Під покришкою служби Богу ми служимо узурпаторам церкви Христової а заразом зраджуємо власний свій народ. Звірин увагу хоч на пропаганди розпорядження — не вільно нам ні читати ні студіювати нової літератури, не вільно ходити по читальних, не вільно ширити просвіти серед народу не вільно читати газет, журналів; виховують нас далеко від людей і від світа, в котрім повинні ми колись виконувати проти зла і держать нас далеко від всього кращого і лічшого — все для них являється церковим сатаною...

Скажи мені, звідкись ми вийшли? — З народа — нас корить народ. Хто ми? Інтелігенти, від котрих очікується праці на полях політичних, економічних за просвітних. А ми що йому скажемо - коли не будем нічого самі знати про ні справи; ми вийдем відсіль ще темнішими, як сам народ! — Ми посимішище серед світської інтелігенції.

- - - Гаразд, це правда, а чи знаєш ти ,що ще хоче ректор зробити?

- Ні, а що?

Хтось написав слово "Шпіцель" на картці з прізвіщ на дверї того ідіоти фанатика Денка за його шпігунство. Ця картка вже у ректора і він упевнює, що то зуснть суть письмо Ольшинського на котрого він зазвався і хоче вигнати з семінара Кажe, що письмо подібне.

- Тож-то підлота!

- Ну, то що тут вдіеш, а воно так буде.

А як буде з тими стражденними трьома роками, з бідною матерью, що жде підмоги від сина?

На це не дивляться.

- Підлота на кождім кроці. Вчера на конференції ректор говорив, обовязком є кожного ради спасення душ свого товариша довності ректорові про його поступок. А друге, як він вчив нас чемности, доброго поведення, захованим доброго тону!?

— І це инструкція з вказівками — і кто?... ректор, — та він не тямить, що він сам забув на людські виховання, гіршого шпубака і корчмиська в часі гімназіальства ніхто не знав. А тепер він учитель моралі чемности!?

А з догматами католицької церкви, чи дасш собі раду, Стефцю?

Бог-ме ні! Як не ломав я голови, так з того не виходить нічого розумного, ну і як я зможу таку віру витолкувати селянству?

А по друге, чи ти зверкнув увагу на мораль. Ну католицька мораль знаменита: тут можна грішити і бути правим, робити добро і грішити рівночасно.

Тут, Стефцю, кожний могу злоязе

Одно чим притягає всіх семінар і взагалі католицьке попівство — це—підлота нашого студенства

— На катольщу теольогію, після мого поняття ідуть:

1. Фанатики
2. Лінюхи і байдужники
3. Самолюби
4. Безхарактерники

5. Студенти, що в гімназії жили бараболею а як дійшли до університету то не маючи грошей на інші факультети а лише виписавші жолудки обірвали з бараболями шкіляки "чипіляють".

Юрюк Це — правда! я прийшов сюди, бо я був страшенний лінюх, думав лише спати

— Але я, Бог свідок мені - - думав знайти Бога і молитися душе, але тут Бог так далеко став від мене як ніде й ніколи В католицизмі сам Господь Бог став вже сантєю у свого наисника — папи. Папа, не той золотий бичок, котрому кланялися Жиди в пустині, і котрого описав Тарас Шевченко.

— Значить, Юрку, я хоч лінюх, то волю точи каяйна, чим бути таким попом. Мені сором вийти на вулицю: цілий світ сміється з нас, малі діти кричать за нами

— Казав ректор "будете гонені за ім'я моє".

— Що ти кажеш? — За Євангеліє, я життя своє віддам, та бо як же Євангелія пильнуємо. Ми боронимо всяку моральну гниль.

— Стефцю, мій друже!.

— Юрко: Куди ми йдемо? — не вжеж.

* — Ніколи! Геть звідсіля — геть з цього багна. У світ Божий, до сонця, до правди. Досить дурити себе і других — на волю!

Нагле на наказ полетіли компаки з їх голів, і реверендки тоже — затхання устулило з їх грудей.

Стрілай, Стефане, може продамо це ідьтарям, буде який грейцар на дорогу.

— Ні, за що? це брус за який не вторгуєш і гроша.

Коло деяятої години вечером, після вечірніх молитвах перед розважанни, сухий хриплявий голос прохрипів серед півтемної капилиці: "І явов дияволи похитив душі з нашої тихої пристані — помолимся, браття за покорі."

Той самої хвилі два екс-богослови сиділи при столику в реставранті і радилися куди їхати до праці.

Один із них

Ю.Т.П.

У цьому явилася нам любов Божа, що послав Бог Сина Свого Єдинородного на світ, щоб ми Ним жили. Не в тому любов, що ми любили Бога, а що Він нас полюбив і послав Сина Свого, щоб був благанням за гріхи наші.

І Івана 4. 9-10

ДЕ ГОСПОДИ?

Кажу вам... двоє будуть в полі, один візметься, а другий зостанеться. Лук 17:34-37.

Ці слова Христа викликали запитання учеників: "Де Господи?". Чи це пророцтво відносилося до їх часів, чи можливо до далекого будучого? Чи це є засада справедливости Бога, що відноситься до всіх часів, чи можливо подія, що має повинність до щоденного життя Очевидно, що всі ці думки, котрі викликають нас при читанню наведених вершів були так само на думці у учеників і спричинили їх питати де Господи це все станеться, коли і в яких обставинах?

З свого життьового досвіду ми можемо пригадати собі багато випадків коли одного було взято а другого зоставлено. Ми пригадуємо собі катастрофальні пригоди. Серель нас багато таких, що перейшли страхіття війни. Ми знаємо і бачили, як тисячі наших братів падало вбитими, але той факт, що ми знаходимось тут є доказом, що нас зоставлено. Одного було взято, а другого зіставлено. Не раз слова сповнялись на наших очах. Скільки із наших знайомих і ближніх було взято в той або інший спосіб і скільки інших було зіставлено часом в чудесний спосіб. Нема сумніву, що Христос мав на увазі також ці події. Вони є прототипом духових річей, що находять своє сповнення на вищім рівні. На запитання учеників Христос дав ім відповідь: "Де тіло там збіратимуться орли". Ця відповідь має два значіння:

В першу чергу вона вказує на ближнє будуче, що мало сповнитись над Єрусалимом Христос вказував на ближчу подію. Ізраіль, Єрусалим став мертвячиною. Відкинувши Спасителя вони стратили життя і не були вже тутма. І ось нехибним ричець орли мали злетіться на цей труп. Римські війська на своїх військових стандартах мали образ орла. Це спонилось в 70 НЕ Кровю були зваші вулиці Єрусалиму, те що не можна було побити, або порадувати було спалено і знищено. Голод, пошести і рабство було долею малої частини населення Єрусалиму котрі зістались в живих Лише мала частина спаслась з Єрусалиму. Це була громада Христіян, котрі пам'ятаючи на пророцтво Христа втікли з Єрусалиму і перебули руїну в невеликім місті Пела.

Але слова Христа в відповідь на запитання учеників: "Де Господи"? мають так само і загальне значіння: "Де тіло там збіратимуться орли" — являється засадою ділання Бога з людьми людьми, вони є вислобом справедливости Бога, пророцтвом про кожного, що віджину життя і його засади. Безваконня, неправда і всяка нечистота, що доблять людиндї мертвою приключують на неї гнів Бога і остаточну руїну. "Платта, бо за гріх смерть". І так само як в звичайнім житті, в випадках, що ми їх собі пригадували з часів війни, так само як в страшний руїни Єрусалиму, в такий спосіб в духовім життю, в питанню вічности і життя, во всі дні існування людства ми бачимо як сповняються Христові слова "Одни візьметься, а другий зістанеться". Пригадайте собі двох апостолів: Петра і Юду Обидва вони були покликані Христом Обидва бачили Христа Христостві і чули Його науку. Вони на однакову нагоду до спасення і покання Ворота вічности були відкриті перед ними В останніх Юда так само як і Петро голосно Христову правду. Юда зрадив Христа за гроші. Петро в час зрад і небезпеки зрікся його. Але обидва ці них було взято, а зіставлено. "Петро вийшовши геть плакав гірко." Матт 26:75) Юда "Відчаявшись повісився" (Матт. 27:5). Юда як і Петро жалували за своїми вчинками Але у Петра жаль знайшов свій поклін в покаянню і глибокій вірі у Юда жаль знайшов свій вихід в чорній розпучі, що є запереченням і відчаєнням успікої віри" Один був взятий, а другий зіставлений".

Пригадайте собі двох розбійників на хресті. Одного було взято і другого зіставлено. Один навіть в смерти насміхався над Правдою і Світлом, другий благав "Згадай мене Господи коли прийдеш в царство Твоє".

Цей розділ людяк людьми розділ часто духовий відбувається постійно, во всі часи і на всіх місця. Дуже часто в тій самій родині один брат ідє стежкою правди, другий кінчає життя в страшний руїні. В одних випадках ціла родина пропадає, в інших жінку. З поміж ваших товаришів з дня вашого дитинства, ви бачили не раз декотрі відпадали і лишалися без правди і світла. Навіть тепер ви самі може знаєте декого з ваших приятелів, що вперто відмовляються прийняти спасений і примиритись з Богом Це поділення є постійним процесом, що торкається родини приязні і кожної дівчини людського співжиття. Одного береться і другого зоставляється. Сповнення цього поділу, коли Бог переведе його публічно і незмінно на віки відбувається в дні приходу Христа. Коли одних Він скаже "Ідіть від мене ви що робите беззаконня в огонь вічний" а других прийме словами: "Гаразд зробив вірний і добрий слуга"

Тоді найбільш важкиці для нас являється питання, що ми мусимо робити щоб не бути в числі трупів? Як нам уникнути долі Єрусалимців, долі Юди і інших що зістались в своїм беззаконні

МЕСІЯ

(Докінчення з ст. 1)

проти Помазаця його

Розорили пута і скинімо з себе посторонки Їх!

Господь, що сидить на небесах, сміється, ним має їх на посмішок

Жезлом залізним розбиєш їх, як череповину поторшиш їх.

Царства світа стали царствами Господа нашого й Його Христа, і царювати ме по вічні віки

Я знаю Відкинитель мій живе, й ним у наступний день підійме з пороху отсю розпадаючуся ко жу мою, і я в тім моїному тобому Бога.

Тепер же Христос устав з мертвих; первістком між мертвими став.

Яко ж бо через чоловіка прийшла смерть.

Так через чоловіка й воскресення з мертвих

Як бо в Адамі всі вмирають

Так в Христі всі оживають

Гостюся Агнець, заколений, прийняти силу й багатство й премудрость і кріпость і честь і славу і благословення.

І всяке створіння, що в небі, і на землі, і під землею, і що на морю, і все, що в них, чув ім, що то чорнило: Седячому на престолі і Агнцеві благословення, і честь, і слава і держава по вічні віки Аминь

Ознався Ісус і рече йому: Істино, істино глаголю тобі: Коли хто не народиться вишу, не може видіти царства Божого

* * *

Так бо полюбив Бог світ, що Сина своего єдинородного дав, щоб кожен, віруючий в Нього, не погиб, а мав життя вічне

* * *

Бо не послав Бог Сина свого на світ, щоб осудив світ, а щоб спасся Ним світ

* * *

Хто вірує в Нього, не осудить ся; хто ж не вірує, уже осуджений; бо не вірував у Ім'я єдинородного Сина Божого.

* * *

На погибіль?

На не нам давать відповідь слова пісни "Моя надія у Христі й Його крові і чесноті, яко людська сила марнича, а лиш надіюсь не Христа".

Всі наші зусилля, сльози, старання, наполегливість не зможуть спасти нас як що ми не оправдимось перед Богом, оправданими Христовим, Його жертвою як Христос і Богом нікого два рази не карає. І як що ми прийдемо перед пресол милосердя и захисті страждань і смерти Христової, Бог не лишить нас, а візьме до себе Христос в дні свого тіла був заляшений і зіставлений Богом за нас, тому тепер ми стоїмо оздоровлені Його раною. Дяка Богові за невимовний дар його.

С. П.-

ОЧИЩЕНИЙ КРОВЮ ХРИСТА

Один старець в Англії пійшов до Лондонського шпиталя, щоби там довити послідних хви свого життя По нього з часта заходила мала його внучка з відвідинами і читала йому устами зі святого Письма, бо старець утратив бу зір.

Одного разу коли вони отворили першу молитвину посланя ап. Йоана і дочитала до слів семого стиха, де є сказано "І кров Ісуса Христа, Сина Його очищає нас від усякого гріха.

Старець підняв, перебив читання і спитав: Чи справді там воно є так написано? Дівчатко відповіло що так.

Відчитай мені ще раз ті слова бо я ніколи ще їх не чув, сказав старець до своєї внучки

Вона ще раз перечитала Кров Ісуса Христа, Сина Його очищає нас од усякого гріха

Чи ти справді певна цього, що воно є так написано?

Так, я певна цього, дідуню

То візьми мою руку і поклади мої пальці на ці слова нехай я надивлюся на коли не годен їх побачити

Мала дівчинка взяла слабого старця за руку і поклала його костисті пальці на ті слова він сказав

Тепер перечитай ще раз.

Солодким, м'яким голосом вона на читала: — Кров Ісуса Христа, Сина Його очищає нас од усякого гріха

* * *

Ти справді певна, що воно там є?

Так, я справді цього певна, дідуню

Тоді він сказав.

Коли бі хто побудь спитав як я умер, то скажи що я помер в надії і з вірою, що кров Ісуса Христа, Сина Його очищає нас од усякого гріха

Тоді він опустив свою руку, склонив голову на подушку і спокійно віддав душу Тому, котрого кров очищає нас од усякого гріха

(МАТ. 5:14.)

Ви світло сонячне у тьмі,
Ви зорі серед ночі,
Рилюйте світло у пітьмі
Сіяйми розкрийте очі.

ЧОГО НЕМА В СВЯТІМ ПИСЬМІ?

1. Шкапляра
2. Коронки
3. Рожанцы
4. Виголеного чуба
5. Відпусти
6. Чистилища
7. Служби Божої
8. Сповіди на ухо
9. Сім святих тайн
10. Догматик
11. Святих патронів і патронок
12. Пять церковних заповідей
13. Папи
14. Законів або монастирів
15. Мощи.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

"ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"

Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця

Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00 Окреме число 10 ц

М. ФЕСЕНКО - РЕДАКТОР

Адреса редакції
506 Dovlington Ave.,
Toronto 4 Ontario.

Тиюрн Ранк, Торонто

"Канадійці Українського Походження"

Це є назва статистичного збірника злазженого Н. Ісічком Збірник добре виданий і повний цікавих інформацій, що не були приступні українському загалові до тепер. Він викликує величезний поступ, що українці зробили на кожнім ділянці життя за свій порівнянно, недовгий час перебування в Канаді. Українці багато зробили для Канади, але багато і набули самі в Канаді Статистичний збірник виявляє, що не можна кількість наших людей знаходиться під постійною всіляких маніпуляцій. Все ж ритуалістично церкви розвалюються і збільшення членів кількість своєї. Буйних прихильників на користь більш послушних релігійних рухів. Перепис відбувався на початку війни і тому багато наших радикальних членів з'явилось, що для них буде безпечніше, коли вони зареєструються як католики або православні ніж скажемо одверто за нічим свою байдужість до церкви. Велика частина наших людей подали себе як протестантів Слідуючий перепис безперечно виявить, в яких страшних мір традиційні церкви стратили контроль над тяжкими масами українського народу. Те, що вони ще втримують в своїх руках, робиться найбільше політичним фанатизмом, тайними, биті і т. п.

Але статистичні числа нема вказівність, що ритуалістичні церкви кончаться під гори.

Збірник подекуди скриває цю тенденцію невідповідною класифікацією, що її зумовано під час перепису. Напр. всі релігійні подано українці на католиків, Православних, Лютеран, Англікан, Пресвітерян і т. д. Також розділ по національності не дає ясного уявлення про розміщення релігійних груп на Канадській. Треба було подати релігійні групи на Канадських, Православних, Протестантів і інших.

Во время рент Англікани, Лютерани, Пресвітеріяни, Баптисти та інші протестанти творять один національний рух. Реакція поміж ними мала. Вони мають спільну центральну організацію і спільно виступають в загальних справах. Лише внутрішня організація протестантського руху незначайно причиняється до повної свободи та виявлення історичних расових і інших тенденцій в кожній євангельській групі.

Як що дальти протестантів на менші групи і рівняти їх до католиків і православних, ту тоді і цих треба було б подалити на Самостійних Православних, на Українських Православних, на Незалежних Православних і т. з. Католиків треба було подалити на звичайних католиків, на Греко-Католиків і т. з., проте всіх їх показується під одною рубрикою. Що до взяти число українських протестантів і цілости то виявляється, що число українців протестантів в Канаді сягає 24,733 Це є великий поступ, що тисячі нашого народа зробили на протязі одного покоління

В Онтеріо українські протестанти складають 15.20 відсотків з загального числа всіх українців і це не дивлячись на панічні спроби ритуалістичних церков затримати людей при собі Нові церкви будуються ними як гриби по дощі, виростаються школи, приходи, монастирі, видаються часописи, обливаються противників болотом з голови до ніг при помочи певних політичних організацій, але все ж надарно Дехто помічають більшість не все те золото, що блищить На основі цього статистики на кожних сто українців більше ніж 15 стало протестантами. В Британській Колумбії українські протестанти складають 23.56 відсотків українського населення

Ми певні, що вже не за горами час, коли українським політичним організаціям прийдеться рішати кардинально змінити своє відношення до українських протестантів. З чисто практичних міркувань це вже не поплатиться виключити навіть самих клеру і цькувати своїх братів лише за те, що вони хотять поєднатись одному живому Богу в Христі Ісусі обминаючи "отців духовних" і всіх інших заступників і посередників

І другого боку в українських євангеликів і на душі нема чужанин своїх рас, як мовить Лесь. Українські євангелики хотять бачити здорових загальних зміцнюючих організацій, поки їх права не будуть поширювати якнебудь. Вони відчувають, що переходячи панівши тяжкий будівництво свого народу Франка, Драгоманова, Шевченка і інших Вони певні, що напрай треба не вони а не ім.

Свідоцтво Пророцтва

Князь Кондзе був щирим і навіженим християнином. Його миністерія була сповнена великої духовної сили. Коли він проповідував, люди були вражені. Вони мали відчуття, що перед ними стоїть чоловік, який був з Богом. Він був дуже скромний і ніколи не шукав слави для себе. Він був дуже скромний і ніколи не шукав слави для себе. Він був дуже скромний і ніколи не шукав слави для себе.

Copyright by the Sunday School Times, used by permission

РАДІО-ПЕРЕДАЧА БОГОСЛУЖЕННЯ

В неділю 1-го липня радіостанція CBL передала по радіо Богослужіння Української Пресвітерської Церкви в Торонто. З огляду на те, що воєнні обмеження ще не знесені, проповідь була виголошена по-англійськи, але весь спів і одна молитва відбувся в українській мові. Це є перше українське Богослужіння, що було передане по радіо на сході Канади. Богослужіння було добре оголошене як в англійських так і українських часописах та через радіо Тому, що воно приходило на Домінів Дей, кількість слухачів була велика, окрім того Протестантський Радіо-Комітет уділив Української Пресвітерської Громаді час призначений для протестантів взагалі

Радіо передача Богослужіння, зокрема спів хору і виголошена проповідь, викликали незвичайно прихильні заяви з боку слухачів, не англійських так і українських

Управа громади попросила через декілька днів перекладу на англійську мову, для цікавих членів, та добір відповідних пісень, що відповідали б добір відповідних пісень, що відповідали б добір відповідних пісень, що відповідали б

Хор по мистецьки виконав такі гарні композиції як "Вірую" і "Царю Небесний" Бортнянського. Окрім того хор чудово відспівав "Молитву Господню" музика М. Вербицького, "Який Славетний Наш Господь в Сіоні" і "Боже на Землю Нашу Поглянь" Ніжанківського. Незвичайно гарно вийшов спів молитви за Україну "Боже Великий Єдиний". Окрім цього хор добре виконав гарні українські народні церковні мелодії

Дяточий хор викликав загальне захоплення відспівавши твір М. О. Гайворонського "Боже Ти Край Наш Хороми". Виступ дяточого хору має рад і на все пригнити нечесні закиди в якість ніби асистенції, що її виконують євангельські громади Безперечно, що ця разо - передача предбала участники багаточисних прихильників та була торжеством української релігійної пісні.

Пожертви на Євангельську Друкарню

М. Федун	$2.00
З. Федун	2.00
М. Федун	5.00
На вечірку у Пансва Сай-чук зібрано на пресфонд Еван. Правди	11.00

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Лист від Брата Дацюна

Для Євангельської Правди.

Євангельська Правда із чужини,
Й по чужині ходиш,
Хто тебе зустріне
Ти з ним поговориш.

Я з тобою стрінся
Тут ось в Місіонес,
І пильно дивився
Про що ти говориш

Ти мені сказала,
Що Собор збирався
Важну справу розбирав,
Якою займався..

Українцям Слова брак
На Рідній Мові,
Треба Біблій друкувать
І Завіти Нові

Хай нам в тому допоможе
Бог людей Владика,
Щоб ви справу докінчили,
Котра так велика.

І. Дашок. Аргентина, 1945

Ред. Дякуємо Братові Дацюкові за гарного листа і ладну поезію. Дякуватн Богові Українські Біблії вже надруковані і Їх можна набути в найближіх склепі Американського або Британського Біблійних Товариств.

Свято Річниці в Торонті

В неділю 17-го Червня Торонтонська Пресвітерська Церква святкувала третю річницю в новій будинку Пастор І. Яценний з Онави виголосив чудову евангельську науку про місце сліпу в релігійнім житті вірующих людей

По Богослуженні відбулася спільна вечеря. На виногу Торонтонських братів кожен з Оававських братів мав поділитися своїми думками з присутніми про евангельські справи По вечері Бр. Яценний, що викликала багато сміху, Бр. Макарик сказав коротке вступне слово Відтак змістовно і з розумінням справи говорили Бр. Ніколаїни, Бр. Владика, Бр. Семенюк, Бр. Салмерс, Бр. Вепал Бр. Кравк з Торонта дав цікавий звіт про зборку на купівлю друкарні в Торонті. За час головували Бр. Козака громада зібрала більш $2,000

На спільній мараді заряди Оававської і Торонтонської громад було винесено ряд важних постанов, зокрема було ухвалено створити Центральний Евангельський Комітет та просити Пров В Кузна взяти на себе організаційну працю. Ціль комітету визначено, як несення духової та матеріальної помочи нашому народові на рідних землях і в Європи.

ЕВОЛЮЦІЯ

(ЦЯ РОЗВИВКА ПРИГОТОВЛЕНА ДЛЯ ІНТЕРНЕЦІОНАЛ КРІСТІАН КРУСЕЙД ПРОФЕСОРОМ МЕДИЦИНИ, ПРИ СПІВУЧАСТИ ВЧЕНИХ ДОСЛІДНИКІВ БІОЛОГІЇ І ДОТИЧНИХ НАУК. АМЕРИКАН САЕНТІФІК АФІЛЕЙШОН ПІДТВЕРДИЛА ЦЮ РОЗВИДКУ).

(Продовження)

Проф. Т. Г. Морган з Технологічного Каліфорнійського Інституту, одержав нагороду Нобеля в 1933 р. "На протязі людської історії ми незнаємо і одного випадку перемін одного роду в інший, як що ми зужиткативнем строгі і неухильні іспити котрі зуживаються, щоб відрізнити дикі роди одни від одного. Тому можна твердити, що теорії походження належать найбільш важливої частини, котру вона покрибе ви ця теорія, могла мати наукову підставу". (Морган. Еволюшон анд адаптейшон. 1903. стор. 43)

"Накінець, майже кожний експеримент в генетиці денсструє і з найбільшою позитою заперечує спадковости соматичних вилинів... Є подивугідним, що ці критичні докази рідко згадуються сторонниками спадковости набутих ознак. Тут, тоді в подавляючи полі спадковости, де ми маємо дійсні наукові факти, докази, що є позитивні і незаперечні, протирічать наскрізь твердженим, що клітини зародкових змінюються під впливом характера особи".

Проф. Д. М. С. Ватсон Ф. Р. С. з Лондонського Університету. "Саму Еволюцію біології приймають, не тому що спостережено що вона має місце, або що вона має логічні зрівні аргументи, але тому що вона пасує всім фактам [illegible], палеонтології і географічну розподілу і тому що неміряється протинними теоріями. В той час як факт еволюції приймається кожним зоологом, спосіб котрим вона здійснилася і механізм котрий діїав в ній є ще під дискусією.

Дві поодиноких теорії еволюції, котрі загально приняті, а не Ламарка і Дарвіна, побудовані на найбільш нелепий основі, правдивість твержень на котрих вони починають рідко коли була серіозно перевірена, та не виказить молодші зоологи". (Ватсон. Принципа. 1929. стор. 231.)

Проф. А. Г. Тансслей, Ф. Р. С. належав до Оксфорського Університету, редактор Журналу Екологій, Президент Британського Споріднення для Поширення Науки". "Фактом є, що пошукування за спільними предками як виявилося є розчарованою". (Тансслей. Нейчур. 1924 стор 85)

А. Сьюрд Ф. Р. С. з Кембріджського Університету: "Дослідник, що займає безсторонне ретроспективне становище скоро знайде, що скамелілости підносять більш проблеми ніж розвязують... ми хочемо знати де ми є: віра, як каже Др. Бейтсон, заняла місце агностицизму: необхідно почати наново, побачити річі так як вони є, а не так як ми думаємо вони повинні виглядати" (Сьюрд Природа. 1924. Стор. 97)

Др. А. Г. Кларк. з Національного Музея в Вашингтоні: "В такій спосіб ми бачимо, що рекорд скамелілостей, актуальна історія життя звірів на землі, підтверджує переконання, що з самих початків звіринне життя в його широких рисах було по суті такої ж самої форми, як ми знаємо його тепер". (Кларк. Квартерлі Ревю оф Біолоджи 1928. стор. 539)

"Так далеко як це торкається більших звірів, сторонники теорії сотворення, здається мають краший аргумент. Нема найменших доказів, що яка будь більша група походила одна з другої" (Там же)

"Кожна кість в тіл людини можна відразу відрізнити від відповідної кости в тіл якої будь малпи... Людина не є малпою, і в зупереч подібности помиж ними немай найменшого доказу, що людина походить від малпи" (Там же)

"Майже незвично" прийнято, що звірята з тілами, котрі складаються з однієї клітини представляють примітивні звірят від котрих повстали усі інші. Загально уявляють, що вони були перед всіма іншими типами звірів в своїй появи. Нема найменшої підстави для цього твердження, окрім правила в арітметиц, що не є зоологією, що число один попередує ніж число". (Нова Еволюція. Зоогенезіс. Вайлас і Вайлас Ко. 1930 Стор. 224).

"Світ життя не є хаотичний, все має своє призначене місце в загальнім плані" (Там же. Стор. 224.)

"Цілості, розуміється, є пеними еволюціоністами, але це є подивугідним як мало доказів вони підносять на поперти своєї позиції" (Там же. Стор. 553)

Г. Аз Гебберт. Британський геолог-палеонтерст: "Докази еволюції дуже виразно поперають Сотворення а не еволюційну теорію. Еволюційна теорія повна анатомагічних і біохемічних труднощів" (Гебберт А Байолоджіс Во зна Еволюшон Стор 5)

(Далі буде)

На початку створив Бог небо і землю.

І Мойс І 1.

* * *

Все Ним сталося, і без Нього не сталося нічого, що сталося.

Іоана І. 3

НЕ Є НОВЕ, АЛЕ ЩЕ ДОБРЕ

Молодий скептик одного разу сказав старенькій жінці в церкві: Колись я вірив в Бога, але тепер, по тій як студіював філософію і математику, я є переконаний, що Бог є пусте слово"

"Добре", відповіла жінка, "не є правдою, що я навчалася цих наук, але Тому, що ви вчилися, то скажіть мені будь ласка звідки походить яйце?"

"Це легко, звичайно від курки", була відповідь.

"А звідки походить курка?"

"З яйця".

Тоді жінка запитала, "Скажіть мені будь-ласка, ЩО БУЛО ПЕРШЕ, курка, чи яйце?" "Певно що курка", заувжив молодий чоловік.

"От тоді курка мусіла існувати, без того, щоб вона вийшла з яйця"

"Та ні, я повинен був сказати, що яйце було перше"

"Тоді, я гадаю ви хочете сказати, що одно яйце існувало, котре не походило від курки?"

Молодий чоловік питався: "Бачите, вона є, мовила. ні курка була перше"

"Дуже добре сказала старенька жінка, "Хто сотворив що першу курку, з котрої повстали курки і яйця пізніше?"

"Що ви хочете сказати всім цим?" сказав він.

"Лише це, я кажу, що Той, хто сотворив перше яйце або курку так само сотворив увесь світ Ви неможете дати пояснити походження яйця або курки без Бога, і все ж ви хочете, щоб я повірила вам, що ви можете пояснити повстання світа без Бога"

Н. Б.

БОГ ЗАБОРОНЯЄ ІДОЛОПОКЛОНСТВО.

Я Господь, Бог твій . . . Нехай не буде з тебе інших (ге, окрім Мене. Не роби собі ідола або якогось сказного до того, що на небі в горі, чи на землі або в водах під землею. Не бий поклонки перед ними, не служи їм, бо Я Господь — Бог твій, Бог ревнивий.

II Мойс 20 2 5

HU. 9252

ГАРІ Р. РАНКС КО

Погребник

455-57 Кінґ Ст. Вест., Торонто

Телефони:

Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

Спалення Учителя Івана Гуса

Було це в суботу, шістого липня, зібралася цісарська рада з князів і вождів, так світських як і духовних, в головній церкві міста Констанції. Сам цар Жигмонт, в своїх імператорських ризах, був президіяком тої ради. На самій середині було зроблене підвищення, коли часу, видне з далекого столу, а біля нього малий дерев'яний стільчик, на якім сидячи сповідники складали свої гріхи було не поставлено там в той час, щоб він міг бути видний Івана Гуса з руки світських власть, оскільки також і з нього було зручніше

Коли приведено там Івана Гуса, він упав на коліна, і молився через довгий час.

Один з рад зажадав, щоби могли прилучитися до означення певної кари. Один з єпископів відчитав також Іван Гус коротко о тім, що дома стоїмо під поводом на кожний час. Коли однак Гус хотів дати деяку відповідь, кардинали з Камбрей перебивши його й казали йому мовчати тими словами: "Описав ваш відповідь на все разом, если ласкаєш". Тоді сказав Іван Гус: "Як можу я відповісти на всі ті питання і закиди разом, коли я не можу їх всіх запамятати?" Тоді сказав кардинал з Фльоренції: "Ми вже достатньо тебе чули."

Коли якийсь того всього Іван Гус не хотів мовчати, вони не дали до цього слуг, щоби силою примушували його до мовчанки. Тоді він зачав волати, благати і закликати їх, щоби послухали його, щоби всі присутні не мовчали і що не доносило, але щоби почули його власні слова. А коли не могло не помогло, він упав на коліна і віддав цілу ту справу Ісусу Христові нашому Господу. Ісусе Христе! Котрого Слово оперто є відкинене на тім собі, до Тебе я щиро вдаюся. Котрий коли був кривдливий Тобою поганець, вдавався до Господа Отця Твого, віддавши Йому свою справу, яко найправедливішому судії, так ображений я не молюся, уподаю до Тебе під опіку.

Коли він промовив ті слова, один з тих, що були настановлений судцем, відчитав засуд на нього:

"Тому що, Іван Гус, учив проповідував і потверджував науку Вікліфа, котра злістала проклята церквою Божа; а передовсім він противився в публічних проповідях, зі своїми товаришами і прихильниками по школах, читаючи згадані книжок Вікліфа, і протягом довгих писповідався з покликом про Вікліфа, і поручав його науку так перед загалом народа як і перед духовенством, кажучи що він був правомірний католик і євангельський учитель

Тому цей святий і освячений собор в Констанції проклинає і відкидає всі вищі, котрі написав той Іван Гус; і видає приказ, щоби все вони публічно і торжественне вспали спалені і приєднені духовенства і народу в місті Констанції і других місцевостях, і тим додатком що та його наука кождому правдивому християнинові повинна видатися ненависною і погордливою однією. Святий синод видає також строгий наказ, щоби зробити точну виписнюю за всіма його писаними книжками; і це лише знайдуть їх, сейчас мають бути спалені

"Отсим, ми найсвятший синод, рішає, означає оголошує і назначує, що Іван Гус був і є правдивим і явним єретиком, і що він публічно проповідував блуди і єресі, що легковажив собі ключі церкви і церковні узнання А в ще своїм блуді він тривав упертого через моєї роки, коли цей самий примір многим иним христіянам і держався їх своєю упертістю і завзяттям, коли відкликався до суду Господа Ісуса Христа, яко найвищого судді.

"Тому цей синод осуджує і проклинає його яко єретіка; осуджує цей наклик, яко шкідливий і легковажучий церковне пранодавство; і осуджує того Івана Гуса, котрий не лише звів з праведної дороги многих християн своїми писаннями і проповідями бо не був він правдивим проповідником Євангелія, але самою бувши упертий і зарозумілою, що не бажав вернутися на лоно святої матери Церкви, ані самою не визнане їх блуди і єресей, котрі отверто проповідував і боронив. Тому цей пасватний синод собор постановив, щоби цього Івана Гуса спокутив і зуступив з його священичої посади."

Коли відчитано той засуд, Іван Гус, хотяй не цілко мовив, бо говорили, часто перебивав їх читанню, а нам, завдяки йому чернець, ви сказав сильним голосом: "Я нікоди не був упертий, але, як завжди передтим, так і тепер бажаю бути поученій святим Письмом." Коли його книжки зістали видані, він сказав: "Тому ви проклали ці книжки, коли ми не доказали що вони суть противні святому Письму?" Також часто підіймав очі до неба він до кількох.

Коли суд і вирок закінчився, він упав на коліна і сказав: "Господи Ісусе Христе! прости моїм порогам, через котрих, Ти сам знаєш, я є ложно обвинуваченний і що вони зняли тяжких сидінь і доносчиків проти мене; прости ім, я молю, задля Твоєї великої ласки." З тої його молитви старше духовенство кпило собі з нього.

В кінці сім єпископів були вибрані усунули його з духовного стану, казали йому убратися в священичі ризи Коли він брав на себе білу сорочку, йому приказалося як то Ірод убрав Ісуса в білу одяг, аби відтак мучити Його Так отже і в других річах він брав собі за примір Христа. Коли він надягнув на себе усі священичі ризи, єпископи упімпули його, щоби змінив свою гадку, і зберіг свою честь і спасення Тоді він ч стелянів в очах, так промовив до народа.

Отсї лорди і єпископи називають мене, щоби я перед вами всіма признався, що я поблудив; а до такої речі, коли би вона принесла нечесть лише чоловікові, я би, може зайся намонили, але тепер заправду я стою перед лицем Господа Бога мого, а без Його позволення я мій совісти, я не можу учинити цього, чого вони від мене жадають. З яким лицем міґби я споглянути на небо? З яким лицем міґби я дивитися на тих, котрих я учив, і котрі через мене прийшли до пізнання тих речей, котри уважають за правду? Чи своїм примером мав би я занехаяти многих і душі і много совісей котрі прийшли до певного знання і віри в святе Письмо і Євангеліє Ісуса Христа, готові боронити його проти наїзду сатани? Я ніколи цього не учиню, ніколи не попущю цього блуду, нехай радше не тіло пійде на смерть, як мало паразити їх здоровля і спасення."

Тоді один з єпископів взяв від нього чашу з рук, і сказав: "О проклятий Юдо! чому ти відкинув раду і дорогу мира? Ми відбрано на тебе чашу твого спасення." На це Іван Гус відповів: "Бог не відійде від мене чашу спасення, і маю повну і сильну надію що з нею буду пити в царстві Його."

Відтак співували другі єпископи, і кожний з них здирав з нього ризи з виводили проклятя. На це відповідав Іван Гус, що він радо піддається тому всьому задля імени Господа Ісуса Христа

В кінці приступили зняти благословенство з його голови і не знали як це учинити, чи ножницями чи бритвою. Остаточно вгодили ножицями витяти шкіру на голові де находилося посвячення.

Коли це учинили, Гус сказав ті слова: "Тепер церков знята з мене всі ризи прибрані і прикрас. Тепер отже нічого нашого не лишається, лиш віддати мене світським властям."

Але коли вони це учинили, приступили до нового пониження його. Вони зробили корону з паперу, на котрій намалювали три чорти, і дали над ними напис "Єретик." Коли він не побачив, сказав "Мій Господь Ісус Христос задля мене носив корону з терня, чому ж би я задля Нього не мав носити цього легкого вина, хоч такий він не гарний? За правду учиню це, і то з радим серцем." Коли це поклали йому на голову, єпископ сказав "Тепер віддаю твою душу чортові." Іван Гус, підіймаючи очі до неба, сказав: "А я віддаю свою душу в Твої руки о Господи Ісусе Христе! моєї духа, котрого Ти спас."

Коли ці гаєбні церемонії скінчилися, єпископи звернулися до царя і сказали: "Цей наслужний синод Констанції віддає тепер Івана Гуса, котрий вже не має більше жадного уряду в церкві Бога, світським властям і судові."

Тоді імператор приказав Людвикові, князеві Баварії, що стоїв коло нього і держав золоте яблуко з хрест в руках, щоби він взяв Івана Гуса під єпископів, і віддав його тим, котрі мали його стратити. Коли вели Гуса на місце смерти, він бачив, як двоє церковними дверями палили його книжки. На цей вид він усміхнувся. А переходячи поміж людей він напоминав їх, щоби вони не лякали, що він згине задля єресі, але згине задля злоби противників, котрі його ложно і несправедливо оскаржили. Ціле місто слідувало за ним

Місце призначене на страчення находилося перед брамою Готліб, поміж городами і брамами передвість. Коли Іван Гус там прибув він укляк на землю, взяв очи до неба і почав молитися і відмовляти псальми, а найперше псальму тридцять першу і пятьдесяту першу. А коли стояв побіч нього, чули його молитву і з насмішкою прислухувалися його словами, як він говорив: "В Твої руки о Господи, віддаю духа мого." Люде що стояли довколо нього, говорили поміж собою: "Що він учинив перед тим, того ми не знаємо, але ми бачимо і чуємо, що він молиться і говорить по правді." Якийсь священик, що сидів на коні в зеленім одязі, сказав: "Його не треба слухати бо він є єретик." Середь того коли Іван Гус молився, він подав взад голову, звернувши очі до неба, а вінець з паперу упав йому з голови на землю. Тоді один з жовнірів підняв той вінець, а покладши його на голову Гуса

(Продовження на ст. 7).

Спалення Івана Гуса

(Доконченя з ст. 6).

сказав: "Положіж знову йому на голову, нехай разом з ним згорять його учителі чорти, котрим він служив."

Коли на приказ тиї, що мали його мучити, піднесено його з місця молитви, він сказав сильним голосом. "Господи Ісусе Христе! допоможи мені, щоби з витривалим і терпеливим умом я міг перетерпіти ту страшну і гаєбну смерть, на котру мене засудили за проповідування Твого найсвятішого Євангелія і Слова." Тоді він розложив рамонки свої на огонь, і коли він побачив той ланцюг, усміхнувся і сказав, що задля Христа він радо приймає той ланцюг, бо знає, що Христос був привязаний залізом страшнішим. На його ногами учинено два смоляними і дьоза сипали, і аж стів аж по бороду обложено його деревом дооколо

Але заки приложено огонь до дерева, Людвик князь баварський і ще один чоловік приступили до Івана Гуса, і напоминали його, щоби був розважний, і задля спасення своєї душі вирікся своїх блудів. А він їм відповів: "Яких маю відречися блудів, коли я знаю, що у нічім не провинився? Це була перша і найважнїша ціль моєї науки, учити людей покаяння і жалю що згрішили, тобто Христового Євангелія: тому рад і з відвагою я готовий потерпіти смерть." Коли він сказав ці слова, вони лишили його, а подвяли собі руки відійшли.

Тоді запалено огонь, а Іван Гус почав співати сильним голосом: "Ісусе Христе! Сину Бога живого! змилосердись надімною!" А коли він сказав це у третє вітер завіяв полумінь йому на лице і задусив його. Він ще порушався через хвильку, а коли все дерево згоріло, горіщня часть його тіла остався зависяча на ланцюгу. Вони притягнули її до стовпа, підложили новий вогонь і на кусники порубали його головку, щоби ним скорше згоріла. Серце його хотре знайдено в тлі, попробували ножами і списами, а в кінці заткнувши його на острий патик, спекли в огню на жуган. А в кінці з великою обережністю позбирали попіл з його тіла і вимули його до ріки Рейну, щоби жадних останків не лишилося по ним на землі. Але память про нього не може бути знищена в сердець добрих людей, ані огнем, ані водою, ані жадними іншими муками.

The Promised Land

broadcast by CBL on Dominion Day
Sermon preached by REV. M. FESENKO

"It is a land which the Lord thy God careth for: the eyes of the Lord thy God are always upon it".

Deuteronomy 11:12.

With these words Moses emphasized the difference between the life in Egypt and life in the Promised Land. In Egypt the life was very hard. All required a great amount of effort.

Practically the only source of water for the whole country was the river Nile. The climate of the country was extremely dry and the rains came seldom. In order to get enough water the people had to dig ditches and canals and lead the water from the river to their fields. This was done with the help of primitive machines. The wheels were turned by feet continually, and in this way the fields were watered. The life of the country depended on a hard exacting labor.

In comparison with Egypt the Promised Land was a paradise. Unusually fertile lands and plentiful rains freed the people from hard labor of drawing water from the river as well as from other hard tasks which the life in Egypt made necessary.

In their new homeland to which Israel came, every thing was different. Moses described the Promised Land in glowing terms: "It is a land of hills and valleys, and drinketh water of the rain of heaven. A land which the Lord thy God careth for".

This comparison could be used to express the feelings of Canadians of recent, European origin on their coming to Canada. Unfortunate spread in continental Europe of all kinds of totalitarian doctrines changed once a fair land into a country where life became even worse than the life in ancient Egypt. Not only the liberty of speech, press, gathering and religion were suppressed but the very elementary necessities of life disappeared or became extremely scarce.

At times we feel that life as it was in Egypt would be an improvement on what is taking place in some countries in Europe.

Now thinking about Canada we rightfully feel that we can say about our new homeland that: "It is a land of hills and valleys and drinketh water of the rain of heaven. A land which the Lord our God careth for".

Canada is a great country and deserves the love of all of us. It is a truly free country in every respect with unlimited opportunities for all. On the part of New Canadians in their new homeland it was not the matter of lip service only when they expressed their admiration of liberties and free opportunities in Canada and their appreciation.

The Honorable I. R. Ilsley in his address at Vancouver at summer school a following statement that shows the true Canadian patriotism of new comers. He said: "In camps we have a million men and women of all races, colors and religious beliefs, from all parts of the world. Many of our armed forces we have at sea, many thousands of miles from home. We have in the air the equivalent of three full squadrons of the best pilots in the world. We have them in the army, navy and air force. We have combined them into a united force. We have them, second and third generation Canadians, sons and daughters of people from European lands, who have forgotten the mother tongue of their parents or legal parents.

I wonder would it surprise you to know that we count as Canadians perhaps more than a dozen in our armed forces who speak a Slav language fluently and about 12,000 of these speak Ukrainian

It is but natural then that we should find their names in our list of casualties. Ten percent of those killed in action are non-Anglo saxon and non-French

When you read, as I have done a list of operational gallantry awards, you will find that no one race in Canada has a monopoly of gallantry, just as no one race has a monopoly of patriotism"

This is a fair acknowledgement of a well informed man All Canadians in the crisis showed a fundamental unity of spirit and loyalty that foretells a great future for Canada

And today in this spirit we join the great multitude of all Canadians in giving thanks to God our Lord for the great land of ours. It is indeed "a land which the Lord our God careth for"

If Our text suggests another thought Description of hard existence in Egypt of old could be taken as an example of life without God. All those that refuse to know him must carry their own burdens without hope or rest. They live in continual uncertainty, struggles and sorrows Death, old age, sickness and many other things always

(Continued on page 8)

HEALTH FOR EVERY DAY

by

Dr. Helen MacMurchy C.B.E.

The germ of tuberculosis

What did this germ of tuberculosis look like when Dr Koch saw it under his microscope? Just like a little snip of red threads Why was it red? Because it had been dyed red with a red dye so that you could see it easier. All these things are transparent something like glass. Yet a microscope is made of selected pieces of glass, very skillfully and carefully prepared and fitted into metal and arranged so that the light passes through them in a certain way. And to see that germ it was very hard and you could not see it at all But when this germ is dyed red it can be plainly seen. We have all seen, maybe, the equivalent of these germs in the bodies of the live We became dizzy as we looked at the germs of tuberculosis and we could not count them. Dr Koch found out what people could do to get rid of them. He found out how it is that we work. What we should do to be the best we can.

It was a very short while to see the germs so that we could see them it was not to be seen at all. But when this germ is dyed red it can be plainly seen. It was a very wicked It he had not thought of it and done it, perhaps we would not have known anything at all about germs yet. But he must have taken an interest in his work and he must have thought about it and told the doctor in the laboratory about his idea It takes all of us to find out things and to know about things

You know how careful your Mother is about being clean when she is cooking and cleaning and washing and working in the house. She is right. Be sure you help her to keep things clean. Doctors know how important it is to keep things clean Some of our best and wisest doctors working in Hospitals and working in Laboratories are going on making discoveries just the way Dr Koch did and many of these discoveries are about making things clean and keeping things clean. It is now known that blankets are likely to have a great many germs sticking on them or hanging on to them That is why your mother is so particular to wash her blankets well before she puts them away for the summer, and likely when they have been dried in the sun and the fresh air she folds them up and pins them in a clean sheet or cloth, and puts them away, in a big drawer or closet or cupboard which has just been cleaned out, for the summer

Help her all you can. We must keep things clean. Dirt and dust are likely to cause infection and infection means disease

Ievanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

The Promised Land

(Continued from page 7)

threaten them and, poison their peace and joy. It makes no difference if such a person is rich or poor, a gifted or a simple person. Their life is like that in the Egypt of old, they have " to water their fields with their feet as a garden of herbs". The ultimate futility of all they do takes away the satisfaction of any achievement. They have no reason in themselves for preferring good to the evil and they could not give any to others. They persuaded themselves that all things ultimately will perish and that there is no God. These false views cast a dark shadow of gloom on their lives. No wonder that many of them raise the ancient banner of despair: "Let us eat and drink, for to morrow we die"

On the other hand the man of faith lives as if altogether in a different country. It is true that he might have some of the troubles which visit the dwellers of Egypt, but for him, all his sufferings and struggles have a meaning. He knows that every thing in his life is under the eyes of his Heavenly Father and he knows also with certainty: "That all things work together for good to them that love God, to them that are called according to his purpose".

Immediately a new light enters into all he does. He has a great reason for prefering good rather than evil. The life becomes filled with an all sufficient purpose. Through Christ all burdens are lifted and a new peace and joy enters the heart where before despair was the ruler. Truly his life becomes a land which the Lord God careth for

Our text also stresses the exclusive and personal safety of every believer in the hands of God It does not refer at all to those that refuse to know God. Only after when you were in the de-ert, when you battled with sin and entered the Promised Land following your Savior, only then you could count these words as referring to yourself. There is no exception to the command: "Believe on the Lord Jesus Christ and thou shalt be saved".

But those who entered the Promised Land soon find that "it is a land which the Lord thy God careth for" and that "the eyes of the Lord thy God are always upon it". Their greatest joy is that God himself lovingly protects them. We hear that there are parents that give their children to other people to be trained. Such parents are either more busy than God expected them to be or care little for their children. But our God never gives the care of his children to some one else. "The eyes of the Lord thy God will be always upon you" If you respond in faith and repentance to the great invitation: "Whosoever will, let him take the waters of life freely". Amen

INTERCEPTED

Dorothy M. Butler

Strange are the instruments God chooses to work his will stranger still His methods of employing them. In the days of the Prophets He used a simple ass to rebuke the self-willed Balaam, and in our own day, but a short time ago, a docile cow obeyed His bidding to thwart the plans of an angry man. Balaam's ass spoke in audible words, Eusebio's cow spoke in actions louder than words!

It was on this wise that it happened. In a small thatched house somewhere among the Cuban hills, a very little man was proclaiming the Word of God His messages were given with power, and one by one the young men of that distrct were succumbing to the Spirit's persuasion. A whole company of them well known for their evil ways, had sought and found the Lord's forgiveness Only Eusebio remained hardening his heart the more with each retreating friend who left his ranks to follow the Master And when his closest friend Thomas, left, rebellious hatred so flooded his soul that Eusebio determined 'to attack the preacher and thrash him well for his "uncalled-for intrusion."

Men love darkness rather than light in which to perform their wicked deeds, therefore it was evening that Eusebio set forth upon his sinful mission. He was a tall, strong man, and as he neared the house where Gospel hymns were already being sung, he mused upon the simplicity of overpowering little Preacher Feiva. He fairly shook with inward wrath as each step brought him nearer when suddenly a strange thing happened. A cow, that had been grazing peacefully near the path down which he strode, raised her head and — quite without warning — made a dangerous charge upon him. Instinctively the man jumped for a fence and leaped to safety none too soon Rather breathless and a bit shaky from this unexpected attack, he steadied himself against the fence gate and tried to think what had come over the beast: She was the cow he tended every day, and had always been very gentle and harmless.

Deeming it unwise to re-cross the fence vet, Eusebio stood eyeing the form of this hitherto peaceful animal in the dusk Somehow, there seemed to be a connection between this sudden attack of the cow and his planned assault upon the preacher He stood straight now on both feet, and as he did so a cloud was rising from his bewildered mind

"Could it be that God " without a doubt it is God!" Yes! God was showing Himself strong in behalf of the little preacher and who was he, Eusebio, to try fighting against the Almighty?

Thus his broken, questioning thoughts ran on soon becoming crystal clear in their certainty and positive reaction upon him. Friends had told him he was wrong in not giving his heart to God, and now God Himself was saying the same by means of a foolish cow

The young countryman drew a deep sigh and straightened his shoulders, resolving to go and listen, at least once, to what the preacher had to say Heretofore his attendance at the services had been to break them up. Now a new objective burned within him, and as he started forward, intent on hearing this night's message, he was vaguely aware that the cow no longer bore an antagonistic attitude toward him, but was stepping aside to graze in the field.

Terror-stricken with the realization of God's direct action against him, Eusebio entered the crowded dwelling and sank weakly into the only vacant seat near the door, unconscious of the apprehensive glances cast in his direction. All present knew his plan to "get the preacher" this night, and little did they understand the steady gaze he fixed upon the small man at the front. Trembling, he listened to the old, old message of God's love for a sinful man, and when at last the message ended and the preacher was coming straight to where he sat, he felt his stubborn will melting into nothingness and in its place a yearning desire for God's forgiveness Thus the firm inviting touch of the little man's hand on his shoulder was all that was needed, for Eusebio rose and pushed his way in haste to the front where others bowed in repentance. There he knelt, broken in heart and spirit, and accepted the gift of God's grace

Serving now as superintendent of one of the large districts under the Association of Cuban Churches and also as farm manager for the Bible Institute, Eusebio's life testifies daily of the wonderful grace of Jesus One knowing his story, cannot but glory in the marvelous ways God works His wonders to perform In this instance, He has once again used the foolish and despised thing of the world — such as the cow — to confound the wise and self-confident

Publisher Unknown.

Признання Скептика

Одного дня зайшов до дому Дідерота член французької академії наук, і застав його, як він вписив своїй молодій донькі олен уступ з Євангелія. Дідерот був великим недовірком, тому його знайомий, член академії дуже здивувався коли побачив його з Євангелією в руках. На здивування знайомого Дідерот відповів: "Я розумію твоє здивование дуже добре, але ніде правди дінь, я не знаю ліпшої науки для моєї дитини, як та що знаходиться в

Українська Пресвитерська Громада в Ошаві, Онт

486 Simcoe St. South

Пастор: І. Яценгий, Дірігент хору Гром. С. Гура
Органіст Степан Сальмерс.

Богослужения о 11 год. рано кожної недѣли
Недѣльна школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаемо.

Українська Пресвитерська Громада, в Торонті, Онт.

20 CLAREMONT ST.

Богослужения і Недѣльна Школа о годині 11 рано.
Вечірня о годині 7 вечером.
Молитовні збори о год. 8 вечером кожної середи.
Рідна Школа о год. 5.30 кожної пятниці.

Yevanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік VI. Число 9. ВЕРЕСЕНЬ 1945 SEPTEMBER Рік VI. Число 9.

ЩО Ж РОБИТИ НАМ?

ДІЯННЯ 2:37.

В нашій вірі є річ, що є неприступні для атак невірних і безбожників. Річ, що ми в них можемо відпочивати і бути певними, що до кінця вічности — ніколи потім ніхто незможе зачитати їх. Ці річі люде можуть хулити, але ніколи немогли і ніколи незможуть довести, що їх нема, або що віра в них ілюзія. В цих річах ми як в не приступній фортеції і всі зусилля ворога, ми можемо бути абсолютно певні, кінчаться поразкою. Ніякі відкриття прислужників безбожности серед вічних, ніякі річі чи творива ні на небі; ні на землі не під землею ніколи незможуть повалити цих певностей. І цим певностяжи являється наше знання, що є Бог і що дух людський безсмертний. При чім наш Бог є Богом, що не є бездушним пріщипом, чи сліпим законом, але живим Богом, що має думку, має волю та проявляє свою любов до усього творива. Що найвищу правду розуми відступників не в сил підмінити брехнею і вони признають разом з нами, що неможна логично довести, що нема Бога, і що це на віки буде неможливою річчю.

Другою річчю, що є так само твердинею неприступною для невірних є безсмертя людського духа. Відступники можуть хотіти, щоб небуло безсмертя, так само як би вони хотіли щоб небуло і Бога, але вони безсилі довести, що безсмертя нема по тій же самій причині, що неможна довести те що нема Бога. Хто хоче довідатись про це в деталях нехай досліджує філософію, логіку і осягнення модерної науки, бо сьоголня ми зацікавлені іншим питанням

Ми знаємо, що Бог є. Вся пригода свідкує про нього. Всі досконалі і чудові закони, що на них будується всесвіт, наше власне життя і все що-о-точує нас вказує на руку Всемогучого Бога. Так само Бог не лишив нас без прикладів що до нашого безсмертя. Поди-виться на метеликів. Спочатку, вони живе як гусениця, потим спить як лялька, від так літає, як чудовий мотиль. І як ви їх усіх порівняєте, то ні формою ні життям вони немають поміж собою нічого спільного. Візьміть стрекози. Починають вони своє життя в воді як головастики, так само як і комари, але потім переносяться жити зовсім в іншу сферу, в повітря.

Так ми певні в цих річах і мало того ми безпечні, що ніхто ніколи незможе знищити нашу певність, це є поза можливістю, це є неможлива річ, згідно законів людського думання.

Але серед фактів нашої віри є річі про котрі ми не є вже так певні. Знаючи, що Бог дав нам безсмертні душі, ми не, всі, є певні в безсмертнім житгю. Є рішниця поміж вічним існованням і вічним життям. Біси існуватимуть вічно, але під прокляттям гріху, діти Божи житимуть вічно в радости благословення. Нихто із нас не хоче проводити вічність в бісівському товаристві і самим стати бісами, ми хочемо життя вічного з Богом правди, любови і чистоти. І цієї річі ми не всі певні

Як ми можемо дістати життя вічне? Є чотири дороги которими кожен з нас може знайти життя вічне в славі у нас Бога і Бог невідмовить вам в ним

Перший спосіб це є дорога праведности, сповнення закону святости. Хто додержить усього закону буде прийнятий в життя вічне. Ми знаємо в чім полягають вимоги закону. Усі хто мають чисте серце осягнуть вічности, усі хто жили завжди праведно осягнуть вічність. Але біда в тім, що ще небуло людини, щоб прожила б хоч один день не зломавши закону. В нашій природі є щось, що любить робити зло. Уявіть себе перед престолом Всевишнього і ось розгорнута книга вашого життя і вам вичитують усі ваші діла з ваших перших днів, усі ваші думки і слова. Бог ненавидить гріх і неправду аж до

(Продовження на ст. 2).

В. КУЗІВ.

МІСІЯНІ ВІСТИ З КРАЮ

Майже за весь час війни зв'язки не то з українськими реформованими церквами, але навіть з проднпокими евангельськими працьовниками були перерванні. Було відомо, що таки в перших тижнях війни радянська влада закрила церкви. Одні з проповідників остались на місці, інші перейшли жити в чужі сторони. Вони власне доносили де що з подій, які зайшли в церквах, але їх звідомлення відносились тільки до деяких осіб і місцевостей, бо що діялось в рідних сторонах краю, вони не мали змоги провірити. Певно було, що реформовані церкви, як організація, перестали існувати, та що проповідника Р. Барну розстріляно

Коли війна скінчилась, одержав я кілько листів від посторонніх людей, або чужих організацій в Європі, що до них на ші еван. біженці за поміччю відносились. З них довідуємось, що в краю осталось було вісім проповідників включаючи пастора Р. Барну. Чотирьох проповідників і де кого зі світських провідних людей було на початку війни арештовано Один з цих проповідників дістався на волю і тепер перебуває в Західній Європі. Яка судьба стрінула тих що були разом з ним арештовані—ви не знає. Не відомо також, що стало з рештою проповідників Прот. Л. Бучак з дружиною і дочкою Марією згідно з повідомленими Американської Амбасади в Москві перебував в Львові. Його випущено з тюрми 2-го березня 1945, і він бажає повернутись до Америки

В Західній Європі знаходиться декілько евангельських проповідників і студентів, що виїхали на студії. Всі вони потрібують помочи. Зокрема ті що з родинами. Велика потреба відчувається в можні для дітей.

Майже всі вони є під загрозою репатріації до Росії.

Всесвітна Рада Церков звертається до нас з проханням, щоб ми своїми жертвами помогли улегчити горе цих нещасливців. Було б зайве тратити час на розмальовання горя в якому найшлися мільони невинних жертв війни, або доказувати, що поміч в цій чи іншій формі потрібна. Про це говорить пророчисто уся чужа преса, про це голосно заговорила своя преса, на це звернена увага усього нашого громадянства, усіх, що полишили рідних, приятелів, знайомих в старим краю.

Велике число допомогових організацій усіх народностей виказує на велитенське завдання, яке лежить на цих, що мали це щастя — не переживати цього военного лихолітя. Промовляє і заступається за ними сам Христос у св. Евангелію, якому служили щиро і жерно брати наші і на цю службу доводиться їм на нашних очах тяжкий хрест нести. "Бо я голодував, а ви дали мені їсти, жаждував і ви напоїли мене, був чужинцем і прийняли мене, нагий і зодягли мене, недужував і одвідали мене, був у темниці і прийшли до мене. Скільки раз ви чинили це одному з цих братів моїх найменших, мені чинили"

Мимо найлішої волі не в силі ми всіх цих слів сповнити, не годні ми відплатн недужих, неголи ми прийти до тих, що в темниці, але годні ми дати їсти голодним, напоїти жадних, одягнути наїих, прийняти чужинець. Тому звертаюсь до усіх наших еван. громад в Америці і Канаді, щоб вони в доглиду для них пору присвятили цій справі окреме Богослужения, на якім би вони перш усього вшанували памить цих братів, що життя віддали за Евангеліє правди, щоб в молитвах просили Бога о поміч цим що в тюрмі, або на заслані, щоб подякували Богу за цих, що стались живими чи в рідному краю, чи на чужині, молили Бога, щоб скріпив їх віру і вони бодро несли свій хрест до побідного кінця, та щоб Бог відчинив їм знов двері і вони могли вернути до своїх громад і продовжувати на

(Продовження на ст. 3)

Evankel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA.

ЩО Ж РОБИТИ НАМ?

(Докінчення з ст. 1).

смерти, гріх є без міри грішен, огидний і підлий. Ми не є праведники і ніколи ними не були, тому дорога закону була закрита перед нами в той день як ми родились ,бо ще в Адамі переступ увійшов в світ, а ми є його діти

Як що ми незможемо одержати життя вічне сповненням закону є інша дорога, дорога любови. Павло каже любов є сповненим законом. Христос казав, що весь закон полягає в двох заповідях любови. Хто любить Бога і ближнього той цілко сповнить закон і спасеться. Але знову ви не знайдете людини на світ, щоб любила ближнього свого як себе самого. Ми все любимо себе більше і навіть в випадку коли ми віддаємо своє життя за них, то це лише видимість і навіть такі прояви є рідкими явищами, що є поодинокими моментами в житті повними самолюбства. Коли ми станемо перед престолом Бога і відкриється книга нашого життя то чи ми почуємо ми всі слова осуду: „Тебе зважене на вазі і знайдено дуже легким". „Дійть від мене прокляті у в огонь вічний уготований дияволові і його ангелам". „Що єсть смерти друга". Бо ми не сповнили закону правди, ми не сповнили закону любови, наше серце було нечисте, і ми не робили того що ми могли робити

Що ж робити нам? Бог не хоче смерти грішника. І Він відкрив нам нову дорогу. І коли ми ідемо нею дорогою. Бог приймає нас як би ми самі додержали весь закон праведности, сповнили закон любови і робили усе найкраще, що ми могли, не пропустивши найменшої дрібниці. Ми жлемо що при нас звершив на вікі освячених". (Жид. 10:14). Ви знаєте Його. Це про Нього Писання каже що Він „Бог криваний", це про Нього Ісайя свідкує: „Він же поранений був за гріхи наші". Бог приймає праведність Христа замість нашої, і наші переступи і непривід кладе на Нього. Тепер кожен віруючий у Нього не осоромиться

Це є поодинока дорога,що людина може нею одержати життя вічне, іншої дороги нема. І хоч це є побідниска дорога во ны близько кожного з нас, нас віддалювать від вічности не годи ри і непроходили ліси, ає пашо поля. Я читав одне оповідання, що в старі часи, коли ще зуживали замість пари, вітрила для кораблів. Один корабель плив з Европи в Америку. По дорозі він попав в страшну бурю. По му обламало усі мачти, зломало керму і корабель почав протікати. Коли вже небуло ніякої надії на порятунок. Капітан наказав зробити платву, позносити на неї харч і запас води, і вони покинули корабель, що скоро потопився. По бурі настала тиша і платва новолі посунулась по хвилях. Пройшов тиждень і у них хоч і лишилось трохи припасів, але вони вилили всю воду. Стояла спека, як це буває в тропіках. За кілька днів згага стала нетерпима, ті що були на платві божеволіли від мук. І ось один що йому не в моготу було більше терпіти, рішив кинчити життя, з криком вин кинувся з платви в воду І його ніхто не міг вдержати. А ле як він набрав води в рота, його обличчя змінилось і з криками: „вода, вода", він став плавати навколо платви. Решта думали, що він збожеволів Але коли попробували воду, то знайшли, що вона була добра до пиття, солодка. І вони всі спаслись від смерти, від згаги Тривалось, що буря занесла їх в ясти Амазонки, найбільшої річки в Полуді. Америці Води Амазонки ні сотки миль від берега це не змішуються з морськими. В такім стані тепер у український нарід. Ми є в мухах згаги, і чимало з нас божеволіють, ми збанкротували, потерпіли поразку як нарід і як одиниці. Але вода спасіння так близько

Нехайже сам Господь навчить нас відкликнутись на Його поклик, та шукати в Нім порятунку.

Поправка

В одним українським канадійським часописі було поміщено оголошення, що з очевидним хитанням твердило: „Це, здається взагалі перша нагода для українців в Канаді виступати з Передачею Богослужіння на всю Канаду".

Мусимо підтвердити цей сумнів, бо в дійсности і то „певно і незаперечено" перша радіопередача Українського Богослужіння на всю Канаду відбулася в Торонті 11. червня, 1944 року. Це було Богослужіння Української Пресвітерської Церкви в Торонті.

HU 9282

ГАРІ Р. РАНКС КО.

ПОГРЕБНИК

455-57 Кінґ Ст. Вест,

ТОРОНТО

Телефони:

Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

Пісня Лютера про Біблію

Сумний і темний є той дім,
Що Біблі немає в ньому
Там не заходить Бог святий,
Там частим гостем ворог злий.

Тож, любий брате, прошу тя,
Стань до побожного життя,
Марних хветків не люби,
До хати Біблію купи.

Що ранку й вечера читай,
Шукай в Письмі дороги в рай,
В хатчині над Письмом святим
Думай, читай і тішся ним.

В Письмі твоя потіха вся,
Твоя надія — книга ся;
Законів Божих з неї вчись,
А найдеш правду в ній колись

Хай буде прапором твоїм
Слова, що так в Письмі Святім;
Воно на хоре серце лік,
З ним не заблудить чоловік

Зважай на ті докори всі,
Що дані грішникам в Письмі;
І слухай правди слів його,
Вони для блага твойого

Святе Письмо як є в руках,
То що тобі і біль і страх?
То що тобі пошкодить біс?
Держись Письма і зла не бійсь

До смерти Біблію читай,
Її слова запамятай
На память найважнише вчись
Вайок невірства бережись.

Вона для тебе талісман,
Світильником твоїм ногам
І світло на твоїх стежках —
Най буде все в твоїх руках.

І. М.

СОБОР У.Е.Ц.

Собор Українських Євангельських Церков зробив подання до Канадійського і Американського урядів в справі репатріяції політичних емігрантів з українських земель. Собор обстоює їх право на перебування в різних краях Европи та просив зупинити силувані депортації втікачів

КУРЕННЯ.

Досвіди довели, що куріння тютюну підносить температуру, прискорює працю серця та збільшує кількість цукру в крові. В випадках коли курцю забагато курять, число і якість білих кровяних тілець в крові змінюється і то в такій мірі, що нарушує нервову систему.

Так говорить Господь Саваот: Ще троха — це станеться борзо, — затрясу небом і землею, морем і суходілом. Двигну всі народи — й прийде Той, що його бажають усі народи.

СПРАВА ДОПОМОГИ УКРАЇНСЬКИМ ЕМІГРАНТАМ В ЕВРОПІ

Усі Євангельські Церкви во всіх країнах завжди були, одноду мні в питанні про основні засади доброчинности. Правом людини на поміч є її вимаганне становище. Обовязок помочі лежить на кожнім, хто є в силах помогти тим, що знаходяться в біді. Політичні чи релігійні переконання людини, що в біді, ніколи неможуть бути перешкодою для одержання необхідної помочи. Це становище заснован на науці Христа, що наказує всім людям: „коли голодує ворог твій, нагодуй його" Отже навіть наколи та людина, що знаходиться в біді належить до ворожої нам партії, або народу, не дивлячись на це, ми є під обовязком помогти тій людині.

Відхилення цієї науки є відхиленя основних моральних засад Христіянства. Дотримуючися цієї науки Протестантські Церкви в Англії, Злучених Державах і Канаді перебрали на себе утримання німецької місійної праці і німецьких місіонарів в різних краях під час війни, а тих краях де німецькі церкви самі немогли вислати їм помич

Євангелик зобачивши перед собою людину в біді ніколи не буде питати її до якої партії або церкви чи народу ця людина належить. Він перше поможе їй в її потребі.

Тепер до нас надходять відомости з Европи про сотки тисяч наших людей, що розкидані по різних краях голодують і потрібують одягу та захисту. Обовязком кожного євангелика, що неціємірою вірить в Бога помогти тим людям. Як кожний із нас поможе і через які організації це є особистою справою кожного вірующого Проте кожен повинен переконатись, що ті організації через котрі ми посилає помічі є вірогідні. Так само вибір краю де ми могли би післяти поміч залежать на особистий вибір. Потреба всюди велика. Одні можуть бажати висвати поміч на рідні землі, знов інші нашим віткачам на розсіяному, знов інші посилатимуть помічі одним і другім. В цих питаннях кожен має розібратись сам для себе, але не повинно знайтися ні одного євангелика, котрий не зробив щось, або такого котрий би відмовився помогти іншому лише тому, що той не його поглядів та хоче жити там де йому любо. Окрім питання загальної помочи перед євангеликами стоїть питання помочи проповідникам і євангельським громадам, котрі находяться, як на рідних землях так і в розсіянню. В питанню несення помочи своїм церквам рижні ев. деномінації повинні створити окрему централю. Ми розуміємо, що в цій справі має відбутися зїзд представників рижних українських євангельських деномінацій. До того часу кожна євангельська громада повинна відкрити у себе фонд допомоги євангельським громадам в Европи і негайно розпочати збірки на цю ціль, як що цього не було зроблено вже раніш.

Ця акція не повинна бути в якій будь спосіб на перешкоді до несення загальної помочи голодуючій через вже устален громадські допомогові організації. Навпроти кожний євангелик повинен помогти чим може працю цих організацій а найбільше щедрими датками.

МІСІЯНІ ВІСТИ З КРАЮ

(Докінчення з ст. 1).

час перерване діло Боже Згадаймо браття і сестри щиро в наших молитвах усіх наших євангельських послугувателів, щоб вони серед нових обставин, спокус і проб остались вірними Христовому покликанню і продовжували жити в вірі, яку дав їм найти Христос у Євангельській Церкві. В кінці пропонемо перевести збірки на ціль помочи потребуючим братам і сестрам по вірі у старому краю.

Звертаємось рівнож до усіх тих одиниць євангельських, що в їх місцевостях наших церков нема, щоб вони памятали що велику потребу у своїх молитвах і помагали своїми жертвами. Тому, що поміч потрібуючим в старому краю безумовно довший потягне час, конечним є, щоб збірки на цю ціль не тільки одноразово, але постійно відбувались аж до часу, коли ся судьба їх не полишиться. Сподіюсь і вірю браття і сестри, що як кожного разу не відхилили би простягнуті до вас руки для важного діла так і цим разом по щирости серця подасте поміч ну руку, цім, що її так дуже потребують, за що вас нехай Господь многократно винагородить.

Вшанували Свого Проповідника

Першого Липня, н. р. Євангельська Громада в Краків, Альберта, мала честь вшанувати свого Проповідника Е. Перога котрий стало проповідував тут упродовж 18 років. Всі члени цієї Євангельської громади взяли участь в Богослужінні, новій церкви людей. Проповідь проповідника з в последний раз була сильна й чутлива. По Богослуженню слідувало гостині не прийняти. Вся громада і гості засіли за столи з богатим обідом. Проповідник поблагословив поливу, і всі смачно спожили дари Божі

По обіді В Федун встав зо свого крісла і, між іншим, сказав до зібраних

„Дорогий наш Пушлик, що 18 літ ви вчили нас як жити і батько своїх дітей, ви нарід ви ди завсіди були сильні в дні ні Любови і Духа Божого, ви дали нам і дітям нашим неоцінимий скарб духовий, що ось тане в наших серцях, в наших умах, на ціле наше життя, ви дали для нас все, чим Бог обдарив вас; ви не старались збагачувати себе матеріяльно, але завсіди духово; ви ніколи не думали про себе особно, але завсіди про Церкву, про вірних членів громади церковної, якій Ви так ревно служили. Вільним бажанням було, щоби ми мали таку сильну віру, яку ви маєте, ви віддали для нас свої роки тяжкої праці до самої старости, свого віку, доки вами сили зможгали. Бог надгородить Вас за ваш труд, за добрі діла з 18 років; ви сіяли на Ніна Христовим чисте здорове зерно; вам не же вже родить обильні плоди. Чим же ми вині віддячимось вам за вашу працю коло нас Хоба що повною християнською любовю і пошаною до Вас ми завсіди будемо вдячні вам

Нехай Господь благословить Вас на старости ваших літ, нов ним здоровлям і життям в за сдуженим відпочинку на многі літа".

Відтак п. Федун вручив Ме морява з прекрасний дарунок Проповідникові Перогові; а На ні Ничка вручила для Пані Пе ри також дуже гарний дару нок від Жіночого Товариства Многолітствием і молитвою за кінчилась наша працьолна го стина; а Проповідник і Пан Пе ріг всім щиро подякували за несподіванку і цінні дарунки.

(„Канадійський Ранок").

ЯК ЦЕ ПОЯСНИТИ?

КУК офіційно проголошує, що він трактує українців рі них релігійних напрямів одна ково. Ми мали нагоду переглянути книгу видану управою КУКа під назвою „Перший Всеканадійський Конгрес Українців Канади". В цій книзі подано детальний звіт з праці цього, провідних тих проводирів, висновки, до яких вони дійшли. Є маловажних дрібниць. Як приклад, один реферат висвітлює На конгресі як православної церкви Ірин II Конрет, яко в члени Собору Українських Канадійських. Цей реферат, в якому виголошує реферат референт, Конгресі рівнож подано в цій книзі. Ми чуємо, що деякі православні священики обурились на цей факт. Ми не можемо зрозуміти, як можна було допустити до трибуни Конгресу, на якому мали виявитись наші здобутки на ниві культурній праці

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.
Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00 Окреме число 10 ц.
М. ФЕСЕНКО, РЕДАКТОР
Адреса редакції:
506 Dissington Ave,
Toronto 4 Ontario

В ІМЯ ГУМАННОСТИ

В боротьбі за безправностю і жорстокістю найкращі сини людства виборюли горожанство для певних принципів в міжнародних відносинах. Одним з них було право притулку для політичних емігрантів. Як про громадянин якого країни було би тяжкою переслідувати в ним з боку існуючого уряду за свої переконання, то він міг втекти до іншого краю і там жити безпечно.

Міжнародне право приймало то визнати на ці лише кримінальних злочинців, політичні втікачі мали всюди право притулку. Ще давним давно Ленін і інші провідники лівих соціалістичних течій були примушені втікти в Росії за кордом, то вони користались цим правом. Нема сумніву, що царський уряд вчинив би їх, коли б вони попали в його руки, але ніхто з сучасних європейських міжнародних звичаїв і світової опінії стати на цей погляд і не дозволив би цього.

Під час війни уряд Лявала у Франції видав багато іспанських лоялістів в руки іспанського уряду. Це було безперечно не згідне з нашими поняттями про гуманність, повторювати цього ніхто не буде. Тисячі людей, що шукали притулку перед своїми, що тепер невдоволяються і терміновим устроєм в Росії силою примушується повертатись назад. Найбільш безрозумілою річчю в цій події є те, що в якій спосіб представники західної демократії і автори атлантичного чартеру змогли погодитись на насильну видачу втікачів з Росії, що нема ні в якому разі ніякої кримінальних вчинків, ані були причастні в якій будь спосіб до націзму і німецьких злочинів? Безперечно ця видача політичних втікачів в руки їх ворогів порушить усім засадам християнської моралі і засадам демократичності.

Чи дійсно демократичні країни починають зрікатися свого демократизму і взнесли опінки людської особистости і її прав?

Оскільки на світ надходить здається друга доба темних віків з всією їх брутальністю і нещадністю та захоплює все більші і більші простори земської кулі, нема сумніву, що з кожним роком нові тисячі політичних втікачів будуть шукати притулку в інших країнах від своїх урядів. Було б добре, щоб цим нещастним людям було призначено якесь місце теб вони могли перебувати. И наші часи жадна країна не приймати нових імігрантів і той час як обставини спонукують багатьох кидати рідний край і мандрувати в світ за очі. Як щоб якісь мало заселені простори, або колонії де небудь на світі були спеціально призначені для тих втікачів, то це розвязало б справу.

У всяким разі демократичні краї погоджуються на силування депортацію політичних втікачів тим самим зневажають одну з найсвітлих засад демократичного світогляду. Тим більш що цим втікачам загрожують тортури і смерть лишається, що вони непогоджуються з певними теоріями суспільного співжиття.

Твердження що ці люде усі нації і т. з. безперечно зуживаться лише в цілях пропаганди і сами критики добре знають, що їх жертви нічого спільного з нацистами не мали. Безрадне положення в Європі політичних емігрантів є одним з найбільш трагічних явищ наших часів. Лише справедливо відмітити в Європі людяне видно ненависть французької влади, що не примушує чужинців повертатись до їх батьківщини, що стали для них мачухою.

Китайський мудрець Лаотше казав: „Перед повстанням не ба й земля була незрозуміла істота звершена, тиха, понадмислова. Вона одна незмінна і витривала. Від неї народилось усе, що існує. Імени її я не знаю, однак цей Безмеший є підставою та початком неба й земл. У глибокій Своїй премудрості Він все творить і нічого не має, все зробує, а не користає. Хто зрозуміє вічне, той і сам приєднується до Нього і може розлучитися з тілом, не тратячи життя."

Copyright by the Bible Text used by permission

ХЛОПЕЦЬ, ЩО ВИРОБЛЯВ МИЛО

Його ім'я було Самуїл. Коли йому було шістнадцять років, він лишив свій дім пошукуючи праці. В одній руці він ніс пакунок, в котрім було все, що він мав. Як він вийшов з дому, він дустрів старого приятеля. Цей коли довідався де хлопець йде сказав: „Старайся почати в добрий спосіб і ти матимеш добрий успіх". Самуїл сказав йому, що він знає лише одну річ, котру він може робити, а це виробляти свічки і мило. Він вивчив це ремесло вдома. „Добре", сказав старий капітан Барлай, „помолимся разом перед тим як ти підеш далі, а від так я дам тобі маленьку пораду". Вони стали на коліна під відкритим небом, і старий чоловік помолився за хлопця і просив Бога захистити його і опікуватись ним в великім місті. Коли вони знов сли разом, старий чоловік сказав хлопцеві: „Хтось скоро буде першим серед усіх тих, що виробляють мило в Нію Йорку. Ним можеш бути ти так само добре, як хто інший."

Я надіюсь що це буде так. Старайся бути добрим хлопцем і віддай своє серце Христові, віддай Господеві все що належить Йому. Віддай Йому з кожного долара, що ти заробиш, роби чесно добре мило, давай повний фунт і я є певний, що ти станеш багатим чоловіком. Хлопець лишив свого приятеля і пішов в велике місто, де він знайшов, що працю знайти тяжко. Пам'ятаючи на пораду свого приятеля він приєднався до церкви з першого долара, що він заробив він дав десять центів для Господа. За якийсь час він знайшов постійну працю, з часом він стався спільником а від так і власником підприємства. Він усе додержував і сповнив пораду старого капітана, і в той час як його підприємство зростало і ширилось він давав десятину з всього свого прибутку Господеві. Потім він почав давати одну пяту частину з все ж його підприємство зростало Пізніше він став давати три десятини, пять десятин, і на кінці коли він виховав свою родину, він віддавав увесь свій прибуток. Його підприємство зростало постійно і до своєї смерти він віддав Господеві мільони доларів.

Його ім'я є Колгейт - Самуїл Колгейт і коли ви прочитаєте це ім'я на милі або інших виробах ви можете пригадати собі це оповідання про хлопця, що віддав своє серце Ісусу і котрий пробував жити як Бог хотів щоб він жив

Тепер зрозумів:

Перше віддай себе Богові.

Друге, віддай Богові все що належить Йому.

Трете, віддай іншим людям все, що належиться їм.

Четверте, заробляй всі гроші, що ти тільки можеш, зощади з того усе що ти можеш заощадити, і віддай іншим усе, що ти можеш дати.

Г. Т. К.

Явиться слава Господня, й побачить всяке тіло, так бо сказали уста Господні.

Медицина, що Викликує Стан Гипнозу

By MARCEL BEREUX

(Скорочено з Je Sais Tout, Paris).

Візьмить двох людей і некай одни проковтне дозу (чого, ми скажемо вам пізніше) і він засне. Тоді другий буде мати змогу викликати у сплячого які схоче, думки та примусити його робить, що схоче. Він зможе примусити сплячого говорити, „відкрити свої тайни, може примусити його принести лоскіт свідоцтво, або признатися в злочинах, котрих він ніколи не поповнив. Пробудившись він непамятатиме про цей гипнотизм, але його підсвідомий розум пригадає „наказ" і примусить його віконати те, що йому говорилося під впливом цієї медицини.

Фантастична видумка? Зовсім ні. Вчений французький лікар Паскаль Брото зробив цікаве відкриття медицини, котра викликує стан гипнозу.

Суміш скополяміну і хлоралозу витворює майже доконалу гипнотичну медицину, що й легко проковтнути, та котра приводить кожну людину в стан гипнозу і робить можливим наказати цій людині виконати що хочете

Скополямін добувається з певних рослин. Хлоралоз продукують штучно, він складається в основі з хлорину і глюкози. Скополяміна було зуживане щоб заспокоїти галюцинаці, маячення та викликати сон. Хлоралоз так само було зуживано як анестетику. Суміш цих двох доконче чудес. Досить лише одніеї дози і на прикінці першої години, пацієнт починає відчувати непереборимy сонливість. Він лягає і засипає негайно. Але його сон не є звичайним сном. Слабий є спокійним, його дихання нормальне, биття серця спокійне. Але ви можете уцінити його і він не прокинеться або не покаже, що йому болить. Ви можете говорити до нього і він буде відповідати вам, але не пробудиться. Ви можете наказати йому зробити певні річі і він виконає їх і потім не буде пам'ятати в найменшій мірі, що мало місце.

Звичайно робиться так: пацієнтові дають проковтнути дозу скополоралозу. Так скоро як він почине відчувати, що йому хочеться спати, його кладуть на ліжко. Всі накази тоді приймаються без труднощів. Горяща цігаретка не викликує жадної реакції, як що Моральні переконання можна передати особі, але також можна примусити його публично признати, що його ми зди е зл і що вин помилявся коли пришив їх, і що він мусить публично покаятись, щоб дістати прощення. Це все не є сильна гипотеза, або несенитниці

Задля прогресу науки, треба надіятись, що ця нова і таємнича зброя скополоралоза залишиться в руках спеціалістів і буде зужита лише для лікування

Від редакції: Існування цієї незвичайної медицини, котру було винайдено ще перед війною, може поясняти дивне поводження підсудних в різних поліційних державах. Ви бачите як визначни провідники, політичні діячі, професори і інші люде незвичайних здібностей і що попередньо показували ясне судження, під час судових процесів обвинчачували себе безоглядно у всіх смертних політичних гріхах за котрі вони могли сподіватися лише смерти. На них не видно було слідів тортур і вони признавалися в найбільш неймовірних державних переступах ніби добровільно. Ці їх спові проголошувано всьому світові, а від так ці люди зникали без сліду. Подібні признання викликували великі здивовання у всіх, вони вигляли неймовірними і протиріччя усім правилам людського поводження в подібних ситуаціях. Існування скополоралозу виясняє усе. Горожане тих країн де дозволено існувати лише одній партії, лише державний прес і де все знаходиться під контролею всевладної політичної поліції безперечно є в абсолютним становищу, котре дає чим рішитися від рабського.

Публічні сповіді і самообвинувачення горожан в таких країнах не мають жадної вартости або хиба вартість сповіді грамофонного рекорду. Це ясно доводить незвичайну важність для людства існування свобідної преси, свобідної публічної опінії, свободи організацій і незалежного судівництва збудованого на засаді, що кожний підсудний є невинним аж поки не доведено фактами протилежне. За ці свободи найкраці люде віддавали своє життя.

В СУДІ

У селі обикрадено було церкву. Прихід слідчий судця на слідство і в сам перед почав допитувати діда церковного сторожа

Судця. Що ви вже по стому делу? Разскажите нито видели?

Дід. Нього я не видів. Вже на другий день, як сталося тихо, тоді, побачив. Як прилили майстри що заходять бано, та пішов я одвічати їм що

Судця. Настойте, ви што-то не о том разсказиваете. Кто такой приплол?

Дід. Майстри, кажу що бано блисков пошпали

Судця. Кто такой? Какая тут баня? причем тут баня, когда церков обкрали?

Дід. А вжеж при чом баня, бо через неї злодія з церкви вилли

Судця. (дивуючись) Через баню? Разве около церкви есть бани?

Дід. А як-же, аж три бано одна велика, дві малі

Судця. У вас три бани, возле церкви? Да ви, дед, того, позвольте спрашивать бранду гавари

Дід. А чого ж я маю брехати, та ще при такому дні? Ніхарав би мене Бог.. Хоч в і присягу піду!

Судця. І під присягою скажете, што у вас три бани возле церкві? Да я прекрасно знаю што у вас, в етих Зарудницких лядов бани нет. Што ви врете?

Дід. Воли ваша, господа шляхетство. А тільки я зроду не брехав і тепер на старість єдиного гріха не допущуся. Хоч під присягу піду. Та ви спитайте людей, нехай скажуть, а ні, то сами потрудитеся до церкви та й подивитеся Тут не далеко

Судця. Три бани возле церкві? Да зачем же три? Разве недостаточно было бы одной?

Дід. Того вже я не знаю. Так поставили, так і стоять

Судця. Да зачем же все три бані возле церкви? Разве нельзя было где небудь дальше поставить Храм Божій і три бані? Удівітельно!

Дід. Храм у нас не скоро буде: аж на Покров

Судця. Какі ето: будет храм? Разве теперь нет?

Дід. А ні. Аж на Покрову, кажу.

Судця (з серцем). Ну, дед— я вижу, ви совсем вижили із ума. Што ви тут путаете, ілі нарочно врете?

(Продовження на ст. 6).

Ievanhel'a'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

В СУДІ

(Докінчення з ст. 5)

Діл. Хрест мене побий, коли я хоч одно слово збрехав!

Судя. (кричить) Как не „збрехав"? Вот я вам сейчас доказу. Ви говорите: храмів нет. А ето у вас обікрали?

Діл. Та я ж кажу Божу.

Судя. Так ето ков у вас есть?

Діл. (кивнув плечима). А вам же?

Судя. А церков и храм разве не все одно?

Діл. А вже ж не „все одно". Церква церквою, а храм, як де, у нас на Покрову, у Голодубах на Миколу, в Задунаївці на Петра, як у кого.

Судя. Ето значіть храмовой праздник?

Діл. Ето храмовий празник, храм.

Судя. Вот как! Так у вас храмовой праздник і храм ето одно поніте?

Діл. Та?

Судя. Одно поніте гавар'ю?

Діл. Хто не питущий, той у поняті, а як хто ласий до всього, то й без поняття, буває, чхається.

Судя. Ну, настойте. ви уже цілу штуку непонятное понесли

Діл. Ні, я нічого не носив

Судя. Да не то! Не пайман я вчорась, ідіот, не совєм памяжете. Ви і ето просто мне отвечайте: у вас церков абокрали?

Діл. Обікрали

Судя. У вас вопше церкві три бил?

Діл. Так три бив

Судя. І вони в них відкрітся?

Діл. Де?

Судя. Дві в банях-ас вонні?

Діл. (дивлячись) Звісне там і не одні. Крім Божої. Чого двоми одні з нами?

Судя. Вони у вас не ходят в бані?

Діл. А чого-ж ім туди? От, мабуть, як майстри, що бликова й вовнівають. Та може й злодіїв.

Судя. Так начем же у вас бил построєни?

Діл. Щоб четвертина церква була

Судя. Што такое?

Діл. Щоб церква, кажу, була красива. Як же церкві без бані?

Судя. Для красоти, гавар'ю?

Діл. Ете, для красоти, так!

Судя. Извістно, што красота! (Здвигає плечима) Ані близко церкві

Діл. (дивуючись). На самій церкві

Судя. Што?

Діл. На церкві, кажу

Судя. Бані?

Діл. Ете, бив

Судя. Ето куполи, может бить?

Діл. Га?

Судя. Куполи, гавар'ю я?

Діл. Авжеж куполи: бляху білу, хрест новий

Судя. Ето куполи, штоб покрить?

Діл. Ете, куполи, щоб покрить

Судя (відсапує) Фу! Гу, вот гавар напяпно! Странний язик! Ну, так ви гаварите: прівел кого-то на другой день.

Діл. Привів майстрів

Судя. Каво ето?

Діл. Майстрів, що даховку крикоть

Судя. Каво крьот?

Діл. Даховку, на банях, бляхою

Судя. Ето значіть, ремонт делают?

Діл. Не Ремонт, а Митрохван ви зветься, той старий кацап

Судя. Ето Мітрофан — рабочій, мастеровой?

Діл. Так, майстеровий. А третий Ванька.

Судя. Да и вас не о том спрашівало Ані, ети мастеровие, накануне работалі в церкві?

Діл. Га?

Судя. Накануне, гавар'ю, работалі?

Діл. (миється). Коли-ж бо я, вайше благородіє, не розбираю, що ви питаєте Роботали: неосвітє молотили, баню покрівали.

Судя. (перебиває). Да остаєтся ви уже ету баню! Я спрашівало работалі ани накануне? За день до того?

Діл. За день? Ніби-то: по чому беруть?

Судя. Да нет! Перед тем днем били ани на работе?

Діл. Перед тим днем неділя була

Судя (з серцем) Неделю ілі ще недель ето всьо равно!

Діл. Де-ж „все равно? У неділю не роботали.

Судя. Целую неделю?

Діл. А цілу неділю

Діл. У суботу як пішли перед вечерею по роботі

Судя. В субботу, работалі?

Діл. Роботали

Судя. Что-же ви меня путаєте? В субботу работалі, а целую неделю не работалі! Што ви питаєте?

Діл. Так було у суботу роботали, а в неділю ні. Вони ж християне, хоч і кацапи.

Судя. Прі чем тут хрістяне, кацапи—не панімаю!

Діл. Бо як, скажемо, жиди, то ті у неділю роблять, а в суботу шабасують

Судя. Ах дяв Так „недели" ето ви занімаєте воскресеніє

Діл. Оттакої! Щоб я не понімав воскресіна? А вже-ж понімаю

Судя. Ну вот, наконец-то стало ясно! Значіть ети рабочіе в воскресенье не работалі. Так. А в суботу перед вечерней у нас

Діл. Так, так!

Судя. В воскресеніе батюшка служил в церкві?

Діл. Служили, а як-же

Судя. А после вечером в воскресеніе никто не ходил в церков?

Діл. А кому-ж було ходити?

Судя. Ну, можеть бить трєба била какая-нібудь?

Діл. Ні, не треба було

Судя. Крестіл, может бить, ілі другая треба била.

Діл. Хрестений не треба було.

Судя. Как ето крестіть не треба?

Діл. Як не треба, то й не треба.

Судя. Странно: крестьбник — не треба. Ну, а брак по вашему,—треба?

Діл. Що у брак треба, те у брак іде

Судя. А похорони—треба?

Діл. Як хто помре, то треба.

Судя. Вот чудак! Разве если не помрет, то хорошо? Нет, я вижу, што ви дед, совсем із ума вижіл. Што— ви неминаємий, ідіот?

Діл. (миється). Коли-ж бо я, вайше благородіє, не розбираю, що ви питаєте Роботали: иконостас золотили, баню покрівали.

Судя. (перебиває). Да остаєтся ви уже ету баню! Я спрашівало работалі ани накануне? За день до того?

Діл. За день? Ніби-то: по чому беруть?

Судя. Да нет! Перед тем днем били ани на работе?

Діл. Перед тим днем неділя була

Судя (з серцем) Неделю ілі ще недель ето всьо равно!

Діл. Де-ж „все равно? У неділю не роботали.

Судя. Целую неделю?

Діл. А цілу неділю

Діл. У суботу як пішли перед вечерею по роботі

Судя. В субботу, работалі?

Діл. Роботали

Судя. Что-же ви меня путаєте? В субботу работалі, а целую неделю не работалі! Што ви питаєте?

Діл. Так було у суботу роботали, а в неділю ні. Вони ж християне, хоч і кацапи.

Судя. Прі чем тут хрістяне, кацапи—не панімаю!

Діл. Бо як, скажемо, жиди, то ті у неділю роблять, а в суботу шабасують

Судя. Ах дяв Так „недели" ето ви занімаєте воскресеніє

Діл. Оттакої! Щоб я не понімав воскресіна? А вже-ж понімаю

Судя. Ну вот, наконец-то стало ясно! Значіть ети рабочіе в воскресенье не работалі. Так. А в суботу перед вечерней у нас

Діл. Так, так!

Судя. В воскресеніе батюшка служил в церкві?

Діл. Служили, а як-же

Судя. А после вечером в воскресеніе никто не ходил в церков?

Діл. А кому-ж було ходити?

Судя. Ну, можеть бить трєба била какая-нібудь?

Діл. Ні, не треба було

Судя. Крестіл, может бить, ілі другая треба била.

Діл. Хрестений не треба було.

Судя. Как ето крестіть не треба?

Діл. Як не треба, то й не треба.

Судя. Странно: крестьбник — не треба. Ну, а брак по вашему,—треба?

Діл. Що у брак треба, те у брак іде

Судя. А похорони—треба?

Діл. Як хто помре, то треба.

Судя. Вот чудак! Разве если не помрет, то хорошо? Нет, я вижу, што ви дед, совсем із ума вижіл. Што— ви неминаємий, ідіот?

Діл. Ні, я Олекса, а пишуть мене Моргун.

Виборний Макогоненко.
(Союз.)

Утинайте, втинайте мій народ, говорив Бог: Промовляйте до серця Єрусалимові й вістіте йому, що час боротьби його вже скінчився, що спра-ведливість його вже потолена

Всякий видол нехай зповниться, а всяка гора й горб нехай упиз подадуться, всякі закрути нехай випростуються, й місця нерівні вирівняються.

МАЛИЙ КАТЕХИЗМ

П. 32. Які добродійства приймають в цім життю ті, хто призвані звершенним покликанням?

В. Ці що призвані звершенним покликанням в цім життю приймають оправдання (и), в.новлення (і освячення (і), та інші благословенства, котрі в цім житгю або сполучені, або слідують за ними (і.

и) Рим. 8.30 А кого прикликав, тих і оправдив

і) Ефес. 1:5. Наперед призначивши нас на всиновлення собі через Ісуса Христа, по благословенню хотіння свого.

і) І. Кор. 1:30. З Него ж і ви в Христі Ісус, що стався нам премудрістю від Бога, і праведністю, і освяченням, і викупленням

П. 33. Що є оправданням?

В. Оправдання є учинок вільного милосердя Божого, в котрім Він прощає усі наші гріхи (й), та приймає нас яко праведних перед очима своїми (к), поодинюко за праведність Христову, яку Він полічує нам-(л), і котру ми одержуємо однією вірою (м).

й) Ефесян. 1:7. В котрому маємо збавлення кровю Його й остальення гріхів по богатству благодати Його.

к) 2 Кор. 5:21. Бо Він того, хто не знав гріха, за нас гріхом зробив, щоб ми були праведністю Божою в Ісиус. Рим. 3:24. Оправдаються ж дарно благодаттю Його, викупленням, що в Христі Ісусі

л) Рим. 4:6. Яко ж і Давид глаголе про блаженство чоловіка, котрому полічує Бог праведність без учинків. Рим. 5:18 Через праведність одного на всіх людей оправдання життя.

м) Гал. 2:16. Та знаючи, що не оправдується чоловік ділами закону, а тільки вірою в Христа Ісуса, і ми увірували в Ісуса Христа, щоб оправдатись вірою в Христа, а не ділами закону; бо не оправдиться ділами закону ніяке тіло.

(Продовження на ст. 7).

Українська Пресвітерська Громада
В ОШАВІ, ОНТ.
486 Simcoe St. South
Пастор: І. Яценій. Діректт хору. Гром. С. Гура
Органіст Степан Саламєр
Богослужіння о 11 год. рано кожної неділи
Недільна школа о 10 год. рано
Всіх радо вітаємо

МАЛИЙ КАТЕХИЗМ

(Докінчення з ст. 6)

П. 34. Що є вснновленням?

В. Всиновлення є учинок вільного милосердя Божого (н), в котрім Бог приймає нас у число дітей своїх і ми маємо право до всіх благословенств, що їх Його дітп мають (о)

н) І. Йоана 3:1. Глядіть, яку любов дав нам Отець, щоб ми дітп Божі звались.

о) Йоан 1:12. Котрі ж прийняли Його, дав їм власть дітьми Божими статися, що вірують в імя Його. Рим. 8:17. Коли ж діти, й наслідники, наслідки Божі, а спільні наслідники Христові.

П. 35. Що є освяченим?

В. Освячення є учинок вільно милосердя Божого, (п), яким ми обновлялись, як весь чоловік, відповідно до образу Божого (р), та який дає нам сил все більше і більше умирати для гріха і жити для справедливости (с),

п) І. Петр. 1:2. По провидінню Бога Отця, через освячення Духа, на послухання і кропленя крові Ісус - Христової.

р) Ефесян 4:24. Та й одягнутись у нового чоловіка, сотвореного по Богу в праведности і святости правди.

с) Рим. 6:6. Давнього нашого чоловіка'з Ним розпято, щоб знищло тіло гріховне, щоб не служити нам більш гріху.

П. 36. Які суть користи, котрі в цім життю супроводжують або витікають з оправдання, всиновлення і освячення?

В. Користі, що супроводжують, або витікають з оправдання, всиновлення і освячення суть запевнення в любові Божій, мир совісти, радість в Святім Дусі (т), збільшення милости (у), і перебування в ній до кінця (ф).

т) Рим. 5:1, 2, 5. Оправдавшися ж вірою, маємо мир з Богом через Господа нашого Ісуса Христа, через котрого й приступ одержали вірою в благодать цю, в котрій стоимо і хвалимось упованням слави Божої. Надія ж не осоромляє, бо любов Божа вилилась у серця наші Духом Святим, даним нам. Рим. 14:17. Бо царство Боже не їжа і пиття, а правда, і впокій, і радощі в Дусі Святім.

у) Йоан 1:16. І з повноти Його ми всі приняли й благодать за благодать.

ф) Филип. 1:6. Впевнившись про те, що хто розпочав у вас добре діло, звершуватиме аж до дня Ісуса Христа. І. Петра 1:5. Котрі силою Божою стережені пробуваєте через віру, на спасіння, готове явитись останнього часу.

What Shall We Give Him?

By Louise A Byrd

"Look, Judy, quick! See that big plane up there! That's a bomber! I suppose now that the war is over I'll never ride in one"

"Silly," responded Judy, who had rushed out of the house in answer to Jack's call "You may be glad that you won't have to"

"Oh, I am You know that But just once I would like to have the thrill of riding in one," mused Jack as he watched the plane fade into the distance

Judy watched too, then she said, "I read about a man the other day, who, although he thought it would be thrilling to fly in bombers went in for something he believed was 'bigger than bombers"

Jack looked at Judy inquiringly "Who are you talking about and just what do you mean?"

"Did you ever hear of Robert Hockman?" asked Judy. "No Did you?" asked Jack. "Of course, I have. That is the man I was reading about He is the one who went in for something he felt was 'bigger than bombers'." "Tell me more," urged Jack 'It is a long time since we have talked about people who have really done something worthwhile I am afraid summer holidays have made us lazy"

"You are right about that," agreed Judy "Robert Hockman really did do something worth while He was born in China where his father was a missionary doctor and he longed to be a missionary doctor too But there was one subject at school which he found difficult and it was very important for a doctor to have"

"I bet it was Latin," interrupted Jack. "Boy! do I sympathize with him

Judy laughed "You're right But he didn't let that stand in his way When he came to America to continue his education he made up his mind that Latin was not going to beat him He used to get up at five o'clock in the morning and study for a couple of hours before breakfast."

Jack grinned ruefully I should try that, I suppose" Judy continued "While he was at college in America he made friends with an Ethiopian by the name of Makau who was a relative of the Emperor of Ethiopia."

"This is getting interesting," said Jack "What difference did that friendship make to him" "Well," said Judy, 'Malaku was studying to be a doctor too. He told Robert Hockman so much about Ethiopia and the needs there that Hockman decided he must go to Ethiopia as a missionary doctor."

"Did he manage to graduate as a doctor, in spite of Latin?" asked Jack.

"Did he *manage* to graduate?" echoed Judy. "Why, he stood first in his class"

Jack whistled "There is hope for me yet then, if I work." Judy nodded "Robert Hockman did go to Ethiopia as a missionary doctor and formed a quartette of native trumpeters"

"Was he in Ethiopia when the war broke out?" asked Jack

"Yes, he was. He went to the front with a Red Cross Camp to help the wounded The poor Ethiopians had so little with which to fight. He did his best to relieve their suffering but one day he was making a live bomb, which he had found on the ground harmless It exploded in his hand and he was so badly injured that it was impossible to save his life"

"Oh, I am sorry," said Jack with true feeling "He was doing a grand job wasn't he? No wonder he thought it was bigger than bombers." He really gave his life in Christ's service"

Українська Пресвітерська Громада
В ТОРОНТІ, ОНТ.
20 CLAREMONT ST
Богослужіння і Недільна Школа о годині 11 рано
Вечірня о годині 7 вечер
Молитовні збори о год. 8 вечером кожної середи
Рідна Школа о год. 5.30 кожної пятниці

Health for Every Day

By Dr Helen MacMurchy, C B E

A Hole in the Skin

Did you ever make a hole in your skin? I hope not You do not need to make a hole in your skin. Be careful Do not cut your finger or scratch your arm because that cut or scratch is a hole in your skin and a hole in your skin is dangerous. Your skin covers your body all over Dust or dirt may fall on your skin but as long as there is no hole, the dust or dirt cannot get inside your skin and the skin protects your body and so the dust or dirt cannot do you any harm Perhaps once when you had a scratch or a cut on your hand, you said, "Oh, it will not do any harm," and you did not do anything to protect the place and just tried to forget about it and did not tell Mother Then what happened" Tomorrow it was red all round the cut or scratch and it began to get a little sore. The next day it was redder and sorer and perhaps it took quite a long time to get better You could have prevented all that How? By keeping the scratch quite clean and covering it with a perfectly clean cloth So that no dirt or dust could get into it What do you mean by a perfectly clean cloth You mean a cloth with no dust or dirt on it

Your mother could wash some white rags quite clean and do them up in an old white cotton handkerchief and put the bundle in the oven till it get scorched and brown Then it will be quite clean Or she could get a small package of sterile dressing in a drug store for a few cents and put it on the shelf and keep it till she needs it

You cannot see the dust and you cannot see the germs but there are always germs in dust and dirt So we wash the scratch or the cut with very hot water and then cover it with a perfectly clean or sterile dressing and it will soon get well What does sterile mean? It means perfectly clean

The worst cuts and scratches are those that are deep and have dirt in them that you cannot get out. A doctor is the one to attend to them

You see, a hole in your skin can soon be cured, if you go the right way about it. The place where the hole was will be filled up and new skin will grow over it and it will be mended so well that often you cannot find the place

But what about Tuberculosis and what about the germ that causes Tuberculosis?

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

The Freedom-Loving Cossacks

MICHAEL FESENKO

During the war we often read about the exploits of Cossacks on the Eastern Front. *"Die Kosaken kommen"* was most disturbing news to German soldiers. According to origin Cossacks in Russia can be divided into two large groups. There are Ukrainian Cossacks, and those Cossacks who speak the Russian language yet do not consider themselves Russians.

The Ukrainian Cossacks date back to the Sixteenth century. Until 1230 A.D. the Ukrainians formed an independent and flourishing state. They enjoyed great prosperity and had a thriving trade with all Europe and Byzantium. Ukrainian kings intermarried with other ruling families of Europe. In 1230 A.D. hordes of Mongols invaded Eastern Europe and the Ukrainians were overwhelmed. The Mongols, however, paid such a price that they were not able to continue their conquests. Ukrainians saved Europe from ruin but were not able to recover themselves. Their neighbors partitioned the country which had saved them. The freedom-loving Ukrainians could not easily forget their independence and many of them escaped from oppression to the borders and formed new communities. In constant warfare with Mongols and oppressors their lives were full of danger and adventure.

Finally these warriors known as Cossacks banded themselves into a brotherhood with headquarters called *Sich* on an island in the estuary of the river Dnieper. No woman was allowed to enter the grounds of *Sich*. The Cossacks looked on their organization as a knighthood and high ideals of liberty and comradeship were cherished. They elected their leader and commanding officers. The leader was called *Ataman*. Elections of Ataman were decided by the most voluminous shouting of the name of the candidate. (This method is used, as we found to our surprise, at Presbytery meetings when some questions are decided by "ayes" and "nayes.") After elections the Cossacks would place their leader on a mound and put a piece of earth on his head to remind him that all his authority originated in the common people. After elections, especially in the war time, the powers of *Ataman* were almost unlimited. Usually he ruled with the help of a council of prominent Cossacks. Any Ukrainian could be received into this warlike brotherhood. As a rule he was asked if he believed in God and as a proof was requested to recite the Lord's Prayer, a test not all civilians would be able to pass nowadays.

Ukrainian Cossacks were treasuring Ukrainian national ideals and spent their lives in wars, for defence and liberation of their country. In those times there was scarcely a battlefield in Central and Eastern Europe where Cossacks did not take part with distinction. They distinguished themselves in sea warfare as well. A Turkish contemporary historian describing sea expeditions of Cossacks writes: "You could say truly that it is impossible to find in the whole world a race that is so brave and cares as little for life. The men who know seamanship tell that this rabble is so brave and skilful that it is more dangerous than any other enemy." Turkish sultans did not feel safe from their attacks even in their palaces in Constantinople. Using boats about 60 feet long and 10 to 12 feet wide, Cossacks would cross the restless Black sea and attack Turkish ports of the Turkish fleet. Only about two and a half feet of these boats was visible above the water. Thus the Cossacks were able to see the Turkish galleys first. When they spotted the galleys, they would take down their masts and put their boats between the sun and the Turks. (This method of attack is used today in aerial combat. Attacking fighting planes always try to put themselves between the sun and the enemy's plane for obvious reasons.) After midnight they would row with all possible speed to the galleys of the unsuspecting enemy and board their vessels.

Their main purpose in all these exploits was to liberate their countrymen whom Turks and Mongols had captured and sold as slaves in the large ports of the Black Sea. Naturally in such expeditions they did not hesitate to despoil the enemy. In those times the people had not yet invented such terms as confiscation, annexation, liberation, etc., but boldly and frankly called a spade a spade.

Ukrainian Cossacks played an important part in Ukrainian wars for freedom. In one of these wars with Russia the Ukrainians were defeated and the Cossack *Sich* was suppressed. The Cossacks, however, remained as a people. A portion of them was settled on northern Caucasus. A Russian queen very generously gave them Turkish land which had still to be wrested from the Turks. Much of Russia's expansion was due to these restless Cossack conquests when Russians followed in their trail. In this way Siberia was presented to a Russian king by a Cossack Ataman Ermak.

Although a part of Russia, Russian Cossacks longed for a greater measure of independence while Ukrainian Cossacks wanted complete freedom.

It is interesting to note that Cromwell communicated with the great Ukrainian statesman Cossack Bohdan Chmelnicki, who at that time was able to liberate Ukraine. It is stated that he divided England into military districts following the Ukrainian pattern, with a military leader in each district. This method had worked well in Ukraine.

In our days in Canada there are many Ukrainians who cherish the old Cossack ideals of freedom and equality. They found in Canada a new home and a place where their dreams could be realized. Canada was good to them and in return they were proving their loyalty and appreciation on the battlefields of Europe in Canadian divisions. The Hon. L. R. LaFleche in his address in Vancouver said: "I wonder if it would surprise you to know that we could assemble perhaps more than a division in our armed forces who speak a Slav language fluently, and about twelve thousand of these speak Ukrainian." There were many Ukrainians in the armed forces overseas who gave the English language as their native tongue, and therefore the actual number of Ukrainians in active service was far greater than statistics show. It is variously estimated that in all branches of the service there were about 40,000 of Ukrainian extraction.

(*Challenge*)

The Dawn of a New Era

The world has not yet recovered from the staggering news—the invention of the atomic bomb. The newspaper headlines have stirred the imaginations of countless millions of people all over the globe. Will the human race destroy itself completely? Is it possible that some maniac may literally blow up the world? These and a hundred other questions are being asked by the laymen.

The answers to these questions are not yet known. All we know is that a new age has arrived, the age of atomic force. Whether this atomic force will be used for destruction, or whether we shall be able to harness it intelligently for human needs and comfort remains to be seen.

Regardless of what happens, the eyes of the world are focussed more intently than ever on Canada. It is in this country, that the deposits of pitchblende (the mineral from which uranium is produced) are found. Hidden in the rocks around the Great Bear Lake, in the Northwest Territories, is this now most precious of all metals.

Canada has the key to the atomic bomb and also to the blessings that the energy released from the splitting of the atom may bring to mankind, because Canada has the richest deposits of the mineral called *Pitchblende*, which produces the rare metal Uranium, indispensable for the process of splitting the atom and releasing an almost unlimited amount of energy. Pitchblende is also a source of *Radium*, another rare metal similar to Uranium which is extensively used in medicine, especially in the cure of cancer.

The healing qualities of radioactive pitchblende were known to mankind for centuries, although they couldn't explain it. For a very long time the only known deposits of pitchblende were found in a small mountain place in the Sudetens, called in German *Joachimsthal* and in Czech *Jachymov*. The place had fame for its rejuvenating powers. The ore mines of Jachymov were already mentioned in the 16th century but it was not the priceless pitchblende which was eagerly sought after. The silver of Joachimsthal was of superior quality and the coins struck there were known all over Europe at that time. The were called the *Joachimsthaler*. The name of the coin was later shortened to *Thaler*, from which the name of our *Dollar* is derived. Pitchblende was thrown away and whole mountains of it filled the valley of Jachymov until during the last century the French scientist Pierre Curie and his Polish wife, Mme. Marie Sklodkowska-Curie, made the epochal discovery of *Radium*. *Joachimsthal* suddenly came to fame as it was the only known source for the ore until other deposits were discovered in Norway and especially in Belgian Congo.

Господь що його шукаєте, негайно прийде в храм свій, — Ангел заяву, що його бажаєте; ось, він іде, говорить Господь Саваот.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА
EVANGELICAL TRUTH
„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік VI. Число 11. ЛИСТОПАД 1945 NOVEMBER Рік VI. Число 11.

ЧУДЕСА

В цій статті ми розглянемо питання: що є чудом, можливість чуда, чи трапляються чуда в наші дні? Чи чуда потрібні? Треба зауважити, що ствердження загалу до усього чудесного в наш час є скептичне і дуже часто просто негативне. Це є наслідком експлуатації людської легковірности католицькими і православними, що в минулім фабрикували чудеса для побільшення грошового зиску. До цієї категорії відносяться чудотворні ікони, мощи святих і т. п. видумки. Відомо, що в Києво-Печерській лаврі ви могли добачити „мироточиви голови". Люде раніш вірили, що миро капає з них само, в дійсности там був зроблений мескадний механізм. Чудотворні мощи, замість людських останків мали в собі цеглу і бавовну. Часом ці марновірства доходили просто до смішного. В одній місті в Росії була дошка ніби з гроба Господнього і вона мала цілющу силу, для тих у кого боліли зуби, але щоб зуб вилічився треба було хорим зубом відгризти кусок дошки. Подібні дивовижні відування і всілякі інші сфабриковані чудеса безперечно поопонювали скептицизм серед думаючих людей. Але помилкою в даним разі було на підставі цього шарлатанства відкидати все, неразбираючись. Паскаль, один із визначніших математиків свого часу в Европі, що йому ця наука завдячує певними важними дослідами пише: (Думки) „Мені здається що дійсною причиною, що існує так багато фальшивих чудес, одкриттів і т. д., є те що існують дійсні. Бо було неможливим щоб існувало стільки фальшивих чудес, як би не було правдивих, і так само так багато фальшивих релігій як щоб не існувала одна правдива . . . І тому замість висновку що нема правдивих чудес, тому що існує так багато фальшивих, навпаки ми повинні сказати, що існують правдиві чудеса, тому що існує так багато фальшивих і фальшиві існують тільки по тій причині що є правдиві, і так само існують фальшиві релігії тільки тому, що є одна що являється правдивою". Інакше, ми можемо сказати що фальшиві долари існують тільки тому, що існують добрі, і саме існування фальшивих грошей вказує на існування добрих, бо як би не було добрих грошей, то хто б турбувався робити фальшиві

2. Всі явища ми можемо поділити на три роди: а) Явища що являються наслідком діяння посередніх причин, що їх ми стали і ними керує Бог. До цих належать, усі процеси природи. Ріст рослин, звірів, рух небесних тіл, менш часті незвичайні події в природі як землетруси, вибухи вулканів, заколот і революцій в людськім суспільстві і т. д. б) До другого роду належать події що являються результатом впливу Духа Божого на людське серце народження зновь. освячення. Духове освітлення розуміння і) До третої категорії відносяться події, що не належать до двох попередніх і що мають дві ознаки: 1) Вони мають місце в видимім світі; 2) Бог викликує їх безпосередньо своєю волею, без зужывання під порядкованих причини. Власне події цього типу ми звемо чудом. Події що їх причиною є безпосереднє діяння волі Бога. Такими подіями є сотворіння світу з нічого, воскресення Лазаря з мертвих, спінення прокажених, ходження Христа по морю, припинення бурі, збільшення хлібів і риби

3. Головним заперечанням що до можливости чуда було твердження, що чудо є злаганням - завішенням законів природи, і тому що закони ці устала Бог, то є неймовірним і протирічивим для нього ці закони ламати. Помилка цього заперечення полягає в тому, що чудо не є ламанням законів. Знову Бог що устали закони може їх і завішувати. В самій природі ми спостерігаємо постійне завішення певних законів. Біологичні сили керують хемічними, мускули контролюють фізичні сили. Коли ми підіймаємо камінь то сила мускулів нейтралізує закон тяготіння, камінь у нас в руці не падає на землю В цім разі вищий закон чи сила нейтралізується вищою. Від так волі людини впливає на фізичні і хемічні сили Ви можете викликати думкою зміни в нашій крові, зміни чисто хемічного характеру Так само Бог може своєю волею викликати зміни в світі. Невидимий світ з якого походить усе чудесне і видимий в котрим ми живемо не є віддалені один від одного. навпаки вони є як в найблищим сусідстві. Безтілесні духи злі і добрі можуть впливати на події і змінити їх. Візьмить як ілюстрацію життя в воді, що так відмінне від життя на землі чи в повітрі. Тепер як би хто взяв і кинув камінь в воду на рівню поверхню озера повного всілякого творива, чи для того творива, що немає найменшого уявлення про життя на земні, несподівана новина камені не буде чудесною річчу, що нарушує знані їм події і їх хід?

4. Чи чудеса є потрібні взагалі, бо існує погляд, що наука Христа остільки доконала, що на її підтвердження не потрібно жадних чудес, що вони вірять не на підставі чудес, але в супереч їм. Безперечно чудеса відограли величезну роль в поширенню благовістя, вони були ознакою і підтвердженням правдивости благовістя, хоча сила благовістя залежала не на чуда, але в спільности з чудесами вона мала повноту сили. Мало цього чуда були не тільки потрібною, але і необхідною річчу, без правдивих чудес, булоб неможливим наше існування. Бо чим є сотворіння світу, як не чудом. Бо був час коли нічого не було і з нічого Бог сотворив світ. Закони природи лишають людину безнадійною і осуджують її на неминучу смерть, природа і її закони ніколи не зможуть змінити вони ни знищити неправ-

(Продовження на ст. 2).

ЖИТТЯ НАРОДУ НА УКРАЇНІ

К. Садко, бувший оперовий співак в Москві, пише до Проп В. Кузіва: „В Січні 1943 р. я мав рідку нагоду відвідати мою матір в Київі. Я небачив її більш ніж двадцять років, тому будучи у неї лише одним сином я старався за всяку ціну дістати дозвіл відвідати її Це було незвичайно трудно, але усе уклалося так, що я міг поїхати Я здивився своїй матір в дуже сумних обставинах Про наш Рідний Край і теперішний народ я можу сказати вам багато, що певно зацікавить вас Нарід вже в такій біді, що її не можна описати і в дуже примітивних умовинах.

Моральний стан дуже низький. Я був дуже розчарований і глибоко стурбований усім, що я бачив, чув і пережив Не тільки характер народу змінився, але і їх обличча. Ви неможете уявити, що сталося з нашим бідним народом. Коли я був там німецьке ярмо тяжко давило їх. З людьми поводжувалося як з рабами, їх депортовано, тероризовано, їх рабували і мордували. Лише хліб (низької якости) видавалося рационами, решта продуктів ішло як „дар" українського народу до Німеччини. Ви не можете собі уявити який голод і нещастя були там: жадної поживи, рідкі продукти продавались по незвичайних цінах і люде зубожіли до краю Я бачив сам як повішено мушину за людодство

Ось Агнець Божий, що бере на себе гріхи світа
Гляньте, придивіться, чи є біль такий; як його біль

Христос, що по правді є автором миру, є через знівоваість людей причиною розладу Кальви

Працю Реформації в такий спосіб описав Штерн німецький державний муж: „Дяка Богові що Др. Лютер зробив вступ до неба дещо коротшим, відслався геть товпу приданників, камергерів і завідуючих церемоніями".

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Чудеса

(Докінчення зі ст. 1).

ду, бо природа незнає різниці між добром і злом, залізові все одно чи різати дитину, чи рубати голову переступникові.

Для спасення необхідно було незвичайного чудом було Воскресення Христа із мертвих. Його вознесення на небо. Що ці річі є чудом ніхто не заперечить і без них ми неможемо примиритись з Богом. Те що Бог умер за нас є великим чудом. Саме наверненні і спасенні вірою в Ісуса Христа є чудесною річчю. Не своїми заслугами, не послугами інших людей чи творив, чи церкви, але поодинокою вірою в Ісуса Христа ми одержуєте дар безмерну, силу до боротьби з злом, повноту щастя і певність перемоги в Христі.

5. Чи чуда трапляються в нашні дні? В Писанні ніде не кажеться, що ознаки на доказ правдивости благовісти мають припинитись, в перші дні християнства, життя церкви було повне ними. Ми можемо правдиво, наше чуда кажуть вісце т в наші дні, сідлення на молитву є чудом, навернення є чудом. Лютер каже, що навернений є найбільшим зі всіх чудес: „Кожний день є свідком чуда-за чудом, факт що вже будь-єдиного грішника благословить, коли він відповідає. Коли ж сотки тисяч дияволів зібралися проти нього, або що правда існує ще й цим світі є постійним чудом в порівнянні котрим сліпення слабих, або воскресення з мертвих є незначною дрібницею". 6. чуда що ніколи не повторяться, наприклад, сотворення світа, прихід Христа, його воскресення, але чуда меншого порядку трапляються і в наші дні. Наколи так, то як ми можемо розрізнити чуда правдиві від фальшивих чудес чи чудес омани. Писання вчить що духи зла і їх агенти можуть викликувати незвичайні надприродні явища, що є чудесними, певні дослідженні церкви можуть фальшувати події і знати їх чудами. Так у Матея 24:24 ми знаходимо: „Устануть бо лжехристи й лжепророки..й дватимуть ознаки великі й дива, щоб коли можна, звести й вибранних". 2. Сол 2:9. „Которого беззаконноника прихід, сатанинською силою, буде з усякою потугою і ознаками й чудесними омани". Або розпізнати правдиве чудо від фальшивого мі-

повинні дивитись не на чудесність явища, але на те що то явище підтверджує. Наколи чудо підтверджує і поперає науку чи діло, що є злом ми за такі чудеса недбаємо. Нехайби огонь падав з неба, земля тряслась по наказу певної особи і ще більш інші речі траплялись наколи дана особа чи організація вчить те, що наша совість і Слово Боже заперечують, ці чудеса є чудесами омани. Як великі б вони і незвичайні не були вони для нас незначать нічого Тому ми євангелики недбаємо за чудеса католицької і православної церкви, чи вони дійсні, чи вони видимані, бо ці церкви вчать неправду. Тому нехай би і дійсно вони зводили огонь і обертали воду в кров, так довго як наука цих церков зістає фальшивою, ми дивитимемося на їх чудеса як на діла омани. Тому ми байдуже до всяких, обявлень, обновлених ікон, чудотворних мощей і тому подібних річей і ми нехочемо і недбаємо навіть дослідувати чи вони були обявленим чи дійсними явищами, для нас досить знати, що ці церкви покинули науку благовісти і відступили від правди Писання вчить що ісптом чуда є те, чи воно підтверджує правду чи зло, і для того Бог дав кожній людині здібність розрізнити що від доброго. **„Коли між вами знаються пророк або сновидець, і покаже тобі ознаку або чудо, і справдиться ознака або чудо, про котре він казав тобі, говорячи: Ходімо слідом за іншими богами, що їх ти досі не знав, та будьмо служити їм, то не будеш слухати того пророка або сновидця".** 5 Мойсея 13:1-3. **„Многі казатимуть до мене того дня: Господи, Господи, чи невтворив ми ми пророкували? й не твоїм імям бісів виганяли? й не твоїм імям великі чудеса робили? І промовлю тоді до них: Ніколи я вас не знав. Ідіть од мене, ви що чините беззаконня".** Мат. 7:22, 23.

До цієї категорії чудес омани в наші дні відносяться усі чудеса поганських релігій, усі чудеса рино - католицької і православної церкви і всі чудеса спіритуалістів. Але осудом усіх цих чудес є неправда, котру вони мають на цілі скріпити. Тому нам байдуже чи вони дійсні чи сфальшовані в обох випадках ми їх відкинемо як злі.

Ми живемо в чудесних світі, що почався чудом, бу відку-

ПИРАТИ, АКУЛА І ПАПЕРИ

Незвичайно цікава справа розбиралася в суді в Кінгстоні, Ямайка, в вересні, 1799 р. Було заарешто корабель „Насі" під тяжкими закидами в нападах, рабівництві і інших злочинах.

Суд продовжувався де кілька днів і здавалося, що справа мала перепасти, бо нічого не було в корабельних паперах, що вказувало б на незаконне заняття корабля, якщо усі папери були зовсім нові і здавалося ніхто їх не торкав на протязі двох років подорожи корабля з порту до порту. Для всіх здавалося певним, що капітан корабля виграє справу. Лише його виявлювало тріумф і задоволення, коли його адвокат виголосив палку промову на його захист і домагався відкинення обвинувачень та великого відшкодування за страти і незаконний арешт

Тоді встав представник уряду. Він тримав в своїх руках звиток паперів, що були зняті і замізані. Ці папери були передані йому де кілька хвилин перед тим. Він не говоря довго, але те що він сказав викликало сенсацію. Обернувшись до суді) він сказав: „З вайного дозволу Добродію, я тепер є в стані довести на підставі незаперечних доказів і на підставі свідоцтва з зовсім незацікавлених джерел можу підтвердити, що корабель під судом є дійсно пиратським кораблем „Нансі".

Обличча капітана корабля почервоніло. Це було для нього несподіванкою і обернувшись гнівно до своїх людей, він вимагав, щоб той хто видав його признався.

Але ніхто з них як показувалося нічого про це не знав. Свідком, що уряд передклав на суді не був якийсь матрос з залоги корабля, але звиток паперу, що його адвокат тримав в руках.

Все стихло коли він почав оповідати про те, як ці папери дістались в руки уряду. Це було так: Військовий корабель „Абергавенні" кружляв близько берега Сан Домінго Капітан корабля з з у в а ж и в мертвого бика в воді і навколо нього акули. Він наказав злапати одну акулу для розваги з в и шлунку були знайдені правдиві корабельні папери пиратського корабля „Нансі" і ці папери були тепер в руках державного слідчого в суді

Коли корабель „Насі" було переслідувано папери викинули корабельні папери в воду Капітан тепер був певний, що доказ його злочинів були поховані на віки на дні моря, але замість цього їх проковтнула акула і тепер вони обвинилися, як доказ вини капітана і його команди, та привели до його осуду.

Ця пригода з теплого Карібського моря навчає нас, що неможливо поховати перестуків, так щоб вони знов не обявили спосіб.

Капітан корабля „Нансі" не мав користи в того, що претендував, що він є чесна людина, так само і ви не матимете користи з того, як що будете ховати свої перестуни від Бога. Куди краще для вас признатися в усякій вашій вині і благати як митник, у котрого пробудилась совість: „Боже милостивий будь мені грішному". Заявивши це становище ви будете безпечні, бо лише в цей спосіб ви зможете найти Спасителя. Він не прийшов спасати праведників але грішників. Він прийшов шукати і спасати погибше. Він умер за беззаконних. Як що ви вірите Спасителеві, кров Його очистить вас від гріха, і вони ніколи вже не обзиватися проти вас на суді. Бог заховав їх в глибокім бездонним морі вічного прощення і ніхто ніколи вже незможе дістати їх. (І. Йоана 1:7, Йоана 5:24, Михея 7: 19).

І. Т. Мавсон

Українська Пресвитерська Громада
В ТОРОНТІ, ОНТ.
20 CLAREMONT ST
Богослужения і Недільна Школа о годині 11 рано
Вечірня о годині 7 вечером
Молитовні збори о год. 8 вечером кожної середи.
Рідна Школа о год. 5.30 кожної пятниці

ПРОП. ЛУКА СТАНДРЕТ.

РАЦІОНАЛІЗАЦІЯ

Психологи, що досліджують і вивіснюють душевне життя, гобто діляння ума та його закони, помічують рідкі ненормальні явища в поведенні людей, і то а поведенні людей, що загально вважаються нормальними. Одно з цих явищ, що найбільше звертають на себе увагу, це раціоналізація, (від латинського слова „раціоналіс", що означає розумний, згідний з вимогами розуму). Що ж таке раціоналізація? Про це говоримо в наступних рядках

Багато людей знає зо спостережень, а дехто навіть зо свойого особистого досвіду, що людське поведення буває деколи дуже нерозумне, неоправдане, нераціональне. Буває, що людина робить або говорить таке, що противне здоровому розсудкові, або загально прийнятим засадам етики, або навіть карігідне: Часом людина робить щось доброго осягнуть, або взагалі щось зробити, але з цієї чи іншої причини її зусилля кінчиться невдачею За це громадянство нераз людину висміває. критикує або гостро осуджує. В кожному разі людина відчуває, що її положення дискредитоване, наносить їй сорому, шкодить на опінії. Як то кажуть, ситуація неприємна й болюча, а що більше, упокорююча й понижаюча. Людина завсіди хоче мати почуття нормальної вартости, а тут сталося щось таке, через що в неї може зродитися почуття, що дійсно не вартує нічого. або вартує дуже мало. „До того не допустити ні за що в світі!" каже іб то саме почуття. Цей наказ людина негайно виконує. Дуже часто вона не є цілком свідома зусиль її враженого й загроженого „я", але проте її ум у тому напрямку працює і свою ціль осягає.

Неодни скаже, що в такому випадку найрозумніше людині признатися до помилки, невдачі чи вини, справу вияснити, попросити в людей вибачення і подбати, щоб на будуче було краще. Одначе це не так легко зробити, як сказати. Такий розумний крок вимагає мужности, якої багатьом людям бракує. Тоді людина шукає, як ій здається, лекшого виходу з неприємної ситуації. Точніше сказавши, вона шукає способу уникнути почуття сорому й понижения. А знаходить вона його тим чином, що фабрикує (видумує) аргументи на оправдання свойого поступку; подає причини, що є добрі (добрі в тому змислі, що служать бажаній цілі)., але не дійсні, не правдиві, не ті, що спонукали її до того, чого соромиться. Знайшовши такий вихід, виновинин а себе та переконавши себе, що її поведення оправдане, розумне, раціональне, людина відзискує бажане почуття персональної вартости й самоповаги-та відчуває, що її репутація вратована й забезпечена. (Що думають про неї другі, це інша річ). Пригадується це, що колись, шуткуючи, сказав Бенжамін Франклін: „Як то виходить що розумним і гарним, що дає людині змогу знайти собі виправдання на все, що вона бажає зробити". Він мав на думці раціоналізацію, хоч тоді це слово ще було невідоме. Слова ще не було, але люди вже робили все те, що слово „раціоналізація" нині означає. Тож ось таке силкування людського ума при помочи викрівлюваного розумовання заслонити дійсні причини неразумного поведення причинами неправдивими та надати поведенню поведенню вигляду раціональности, щоб тим робом уникнути сорому — це раціоналізація.

Уоружившися в того рода „оборонний механізм" (так називають психологи видумані причини й оправдання нелогвального поведення), такий людина нераз виступає в ролі доброго батька, розумного й порядного громадянина, ідейного громадського діяча, великого чоловіколюбця, патріота, борця за права працюючого народу, оборонця правди, справедливости і всього найкращого під сонцем. Другі бачать його, як такого, що тільки шукає задоволення своєї амбіції або попросту особистої користи. І коли скажуть йому деколи слово гіркої правди, то він дуже обурюється, вважає це за велику обиду; нарікає, що незрячі гречкосії не вміють або не хочуть оцінити його щирости, доброї волі та шляхетних мотивів, упереджені до нього і т. п.

Бувають різні види раціоналізації. Приміріз всюди багато Тільки треба обсервувати людей та розуміти що вони роблять і чому. Ось недалеко від мене живе двоє людей, а-мериканців, батько вдовець з дочкою. Живуть обидвоє вже около десять років. Дочка в день працює в склені, вечером вдома, чистить, варить, перо своїми грішми платить рент. Батько працює, коли йому хочеться, а в вільні дні читає, свить або йде до корчми випити і на політику. Так воно тягнеться вже довгі роки. Дочка вже в середньому віці, але ще незамужна. Пару місяців тому вона повідомляє батька, що буде виходити заміж та познайомлює його з нареченим. Поговорили зо своїм майбутнім зятем кілька разів, батько каже дочці, що переконався, що той мужчина не для неї. Коли ж дочка з думкою батька не погодилася, батько почав їй рішучо відраджувати, лаяти нареченого останніми словами, доказувати, що він ні не варте; що, вийшовши за нього, вона завяже собі світ і буде дуже нещаслива. Вона вперто стоїть при тому, що вона свойого нареченого дуже добре, незначила день-нічним та приготовляється до весілєй. Тоді батько звертається проти дочки, але її, нарікає, що не хоче слухати доброї батьківської ради тоді, як він бажає їй неба прихилити

На ділі справа мається так, що батькове говорення про прихилення неба це раціоналізація Це сфабрикована причина його опозиції, якою він надає тій опозиції вигляду раціональности. Говорити про дійсну причину опозиції було б соромно. А дійсна причина така: він привикнув до того, щоб дочка все на нього працювала, виключно про нього дбала, була його рабинею. Він боїться, що вийшовши заміж, вона буде більше привязана до свойого мужа, напевно буде вже слухати мужа більше, ніж батька та перестане платити багато таких видатків, що батько сам повинен був платити. Вкоротці, батько настрашившись, що тратить робучу силу, яку довгі роки використовував і тому він проти того, що дочка виходить заміж. Мотиви самолюбні, низькі, недні доброго батька, тож треба прикрити їх плащиком видуманих, недійсних шляхотних мотивів, щоб уникнути сорому осуду людей.

Ще один подібний випадок. В одній українській греко - католицькій парохії в східній Канаді (ще тоді, як я там жив) зайшла була досить неприємна ситуація. Не мала та парохія одного сталого священника, а обслуговало її двох священників з недалеких більших міст, один одної недыл, другий другої. Один священник був одинбатник, другий мав жінку й діти. Був у тій парохії також гурток людей, що любили співати, назвали себе церковним хором і кожної недыл співали Службу Божу. Одного разу священник целібатник, не маючи вже більше терпцю, звернувся до людей в часі проповіді і сказав: „Люди добрі, якщо ви справді хочете мати хор, як і я бажав би його мати, і хоральним співом звеличати святу Службу Божу, то повинно дерігента до нашої співу і тої співаймо, як належиться Вже, що ви тепер маєте не ми жин хор, а його спів не є ним співом. Таким хором людей з церкви витягають, а не до церкви притягають". По чувши ці слова, частина парохії почала революту. Казали, що буде дуже нещаслива. Вона вперто стоїть при тому, що вона свойого нареченого дуже добре, незначила день-нічним та приготовляється до весілєй. Тоді батько звертається проти дочки, але її, нарікає, що не хоче слухати доброї батьківської ради тоді, як він бажає їй неба прихилити

На ділі справа мається так, що батькове говорення про прихилення неба це раціоналізація Це сфабрикована причина його опозиції, якою він надає тій опозиції вигляду раціональности. Говорити про дійсну причину опозиції було б соромно. А дійсна причина така: він привикнув до того, щоб дочка все на нього працювала, виключно про нього дбала, була його рабинею. Він боїться, що вийшовши заміж, вона буде більше привязана до свойого мужа, напевно буде вже слухати мужа більше, ніж батька та перестане платити багато таких видатків, що батько сам повинен був платити. Вкоротці, батько настрашившись, що тратить робучу силу, яку довгі роки використовував і тому він проти того, що дочка виходить заміж. Мотиви самолюбні, низькі, недні доброго батька, тож треба прикрити їх плащиком видуманих, недійсних шляхотних мотивів, щоб уникнути сорому осуду людей.

Якийж це був дійсний стан річей? Згаданий хор не був ніяким хором То був собі гурток людей (дехто з них рідко коли приходив тверезий), що збирався на хорах, не співали, а кричали так, немов би від якогось страшного болю. Один з них, стоячи напереді, вимахував рукою, немче мухи обганяв і думав, що він дерігував. Так говорили цілком

(Продовження на ст. 5).

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"

Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.

Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00. Окреме число 10 ц.

М. ФЕСЕНКО– РЕДАКТОР.
Адреса редакції:
506 Dasington Ave.,
Toronto 4 ——— Ontario

HU. 9282

ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Кінґ Ст. Вест,
ТОРОНТО

Телефонує:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

ЧИ ЦЕ ПРАВДИВИЙ ДЕМОКРАТИЗМ?

Не так давно під час виборів на Заході в „Українськім Голосі" появилась редакційна стаття, що робить пригнітуюче враження.

Змістом її було твердження, що з огляду на те, що ніби у країні в Саскачевані не дали усіх своїх голосів за Мекензі Кінга, то тепер, коли українці потребують його симпатій для поможи голодуючим в Европі, ви може бути нерозположений помогти їм. Мовляв, ви мене провалили в виборах, отже тепер за це не дістанете від мене помочі.

Фактом є що, більшість українців голосували за Мекензі Кінга в його околиці, перепав він там в наслідок додаткових [illegible] голосів. Але зрештою зовсім неважно. Навіть нехай було б що всі українці в тих околицях не голосували за нашим теперішнім головою уряду.

Твердження, що цей факт в який будь спосіб відбився на гуманности голови канадійського уряду є свого роду полиском З одного боку особистого премєр Мекензі Кінг є одним із визначних державних мужів нашого континенту.

Його людяність і толерантність є однією з найбільш прикметних рис його вдачі. Він є знаний тим, що ніколи не називав кривд від своїх політичних противників.

Мекензі Кінг завжди готовий простягти руку сьогодня тому, хто вчора був проти нього а може буде причини, або часом і завтра без причини.

Не тільки особистий характер провідника ліберальної партії робить неможливою ситуацію, що її уявляє „Український Голос", але і весь дух канадійського демократизму робить подібну політичну поместу чи нехтованим неможливою.

В канадійських школах всіх дітей ще з малого віку вчать бути "good losers".

Це має найбільше місце в спортовних забавах. Ті що програють подають руку тим що виграли змагання. Рахується що чемне відношення супроти тих що виграли змагання є ознакою доброго виховання. Нарікання, очернювання і гнів супроти опонента рахується визвами низької вдачі. Цей дух спортових змагань перенесено в Канаді і в сферу політичного життя. Кандидат до парляменту прийме поразку як спортовець, що програв змагання в копаного м'яча чи яке інше. Він не же з таїною ненавістю і бажанням помститись на тих, що на нього не голосували

Навпаки великодушним і чемним відношенням він знов старається приєднати їх для своєї справи. Той хто програв сьогодня може виграти завтра. Це є внутрішня сила канадійського демократизму. Кожний канадієць може звернутися в своїй околиці до вибраного представника з своєю справою і як що вона є справедливою, то він може бути певний що знайде поміч і співчуття у цього представника, байдуже що він може бути іншої партії

Твердити, що голова уряду не буде мати відповідної симпатії до великих терпінь людей в Европі лише тому, що деякі їх земляки не голосували за нього є образою для цього чоловіка і проявою цілковитого нерозуміння засад дійсної демократичности. Ми з певністю заперечуємо твердження „Українського Голосу" і твердимо, що навіть наколи б кожний українець в Канаді голосував проти Мекензі Кінга, в від так вони звернулись до нього з якимись проханням, то вони знайшли б не менше співчуття від нього ніж хто інший. Ми думаємо, що цей факт є одною з причин чому ліберальна партія має стільки прихильників серед українців в Канаді. Важним є щоб кожен горожанин в Канаді голосував отверто і щиро відповідно до своїх переконань, а не з страху перед урядом, або в пошукуванню якоїсь ласки. Таке діялося в Европі і наслідки у нас перед очима.

В Тіні Хреста

(Beneath the Cross of Jesus).

В тіні хреста Ісуса в надії стану я,
Це тінь могутньої скали в стелі серед пісків,
В пустині дикій захист всіх спочинок на путі
Від спеки пікдня та вітрів і денних тягарів.

На цім хресті Голготськім, часами бачу я,
В предсмертних муках вид того хто смертю спас мене.
І з серцем повним щирих сліз два дива я пізнав.
Одне Його свята любов, а друге власний гріх

Я візьму святий Боже як захист тінь хреста.
Не хочу інше світло я ніж світ твого лиця.
Готов усе покинуть я не знити страт, побід,
Мої гріхи лише мій стид, вся слава у Христі.

УКРАЇНСЬКА ЄВАНГЕЛЬСЬКА ДРУКАРНЯ

Управа Друкарні вже робить заходи для набуття відповідного приміщення. Минулого місяця управа запропонувала власникам одного будинку, що був відповідним для наших цілей $10,000. Цю пропозицію було відхилено, як за малу. Переговори в справі продажу будинку продовжуються.

Є конечним щоб усі співчуваючі цій праці продовжували збірки на заснування Української Євангельської Друкарні. З Европи приходять вісти, що майже всі більші друкарні знищені, ті що зістались перелядовані працею. Нема виглядів, щоб в Европі можна було друкувати евангельську літературу на протязі де кількох років. В той самий час від проповідників в Европі приходять листи в котрих вони описують велику потребу в евангельській літературі і просять вислати їм співаників, Біблій, журналів і все що тільки можемо.

Не менша потреба відчувається в евангельській літературі і по цій боці океану, тому є конечним щоб кожна українська евангельська громада і кожний евангеліяк відділились на цей заклик. Пожертви можна слати на адресу „Евангельської Правди" Ніце подамо звіт з присланих пожертв

А. П. Фільчук	$5.50
С. Граблюк	8.00
Проп. І. К. Корсаков (від громади)	10.00
Палівода	5.50
В. Владика	5.00
Луців	1.00
М. Брікнер	1.00

За Управу Друкарні,
Михайло Козак.

Раціоналізація

(Докінчення з ст. 3).

безсторонні люди, що до пароxії не належали і могли трактувати річ зовсім обективно. Де ж причина того, що один священик назвав річ чорною, а другий назвав ту саму річ білою? Один назвав крик кривом, а другий назвав крик гарним співом. Причина в тім, що жонатий священик мав родину і потребував більших приходів. Тож він шукав нагоди подбутися целібатника, щоб на бажання громади обслуговати церкву кожної неділі й диставати шлу платню, а не позовник До того він купив на краю містечка кусник земл з невеликою хатиною, де в літі з родиною жив. Ясне, що його матеріяльний інтерес вимагав, щоб він сам обслуговав парохію. Це була дійсна причина різниці поглядів щодо хору. Одначе говорити про дійсну причину не випадало, бо було б соромно. Нерозумно й непохвально було б признатися, що особистий матеріяльний інтерес подиктував духовній особі називати крик співом. Корисніше, безпечніше й більш говорово, коли то порізнення буде вигладати, як різниця смаку щодо співу, різниця естетичних почувань. Це звучить більш по культурному. А до того „він з народом" „респектує „волю народу!" Це отже було ніцо иншр, як раціоналізування нерационального поступку

Раціоналізують не тільки одиниці, але також суспільності й народи. Наприклад, кореспонденти пишуть багато про це, що, з якімсь поодинокихнімців. загал німецький до нинішнього дня ще не признає, що Німеччина провинилася супроти світа в цій війні. Німці зовсім не каються. Навпаки, вони дивуються чого той демократичний світ хоче від них Таж вони бажали спасти світ від розладоюючого лібералізму. Вони хотіли поширити впливи й „життєвий простір" німецького народу не ради самого панування над неминськими народами, а для того, щоб понести туди правдиву високу культуру. Німецький загал у це вірить, так думає і говорить. Признатися до грабіжницьких цілей, до дійсних причин заборчої політики, до злочинів поповнених при злійснюванні цілей тієї політики, було б соромно. Як бачимо, раціоналізації піддався цілий нарід і ще з нею не звільнився

То саме було з розбійницькою виправою по модерному узброєних мусолинівських легіонів проти босих і на старий лад узброєних та слабо зорганізованих етіопців. Вони, вернена дуче, були загрозою для Італії. Треба, значить, навчити їх ладу й порядку, треба дати напів - цивілізованим етіопцям високу европейську культуру й цивілізацію. І на приказ Мусолінього, і з благословенням римського папи, гналися до Етіопії італійські „герої" та з танків і бомбовиків сипали здобутками европейської цивілізації на примітивні етіопські села й містечка. Говорити отверто про дійсні причини нападу на Етіопію було італійцям соромно, в заслонили дійсні причини пишномовні культурально місії звучало гоноровo. Здавалося, що тим робом самоповажу й репутацію збережуть, і здобичу візьмуть; але не так сталось, як плянувалось.

То саме треба сказати про відношення совітської Імперії до її сусідніх слабших народів. Вона була почала війну з Фінляндією, бо чотирьохмільонова Фінляндія являлася смертельною загрозою для сто вісімдесять - мільонової совітської імперії Та імперія окупувала маленькі прибалтійські республіки під таким самим претекстом. Вона забрала майже всі українські землі, але голосить перед цілим світом, що вона не переслідує заборчої політики супроти України, бо вона тільки з безмежно великої любови до своєї меншої сестри пригорнула її до своїх грудей та помогла їй очистити священну українську землю з тих українських націоналістичних бандитів, що хотіли будувати там буржуазний лад для українських панів, робочий клас гнобити і на євреїв погроми влаштовували. Тепер знову вона помогла усьому українському народові обєднатися і зреалізувати довговічні мрії та соборницьку ідею, а вкінці стати в колі вольних державних народів. Вона не каже, що в сестринських міцних обіймах Москви Україна дихати не може; що Москва забрала українські землі розбоями, щоб використовувати їхні великі природні багатства і мати свобідний доступ до Чорного моря; вона не каже, що ті, яких вона бандитами і „догром цицкави" називає, були найдеві яші сили українського народу, що вони боролися і згинули за честь і свободу рідного краю; вона не каже, що нинішня соборність українського народу є соборністю в тюрмі; вона не каже, що однокова ціль тієї соборности, мати в руках і під строгою контролею цілий народ український і його землі, щоб знищити хоч би найслабший рух за незалежну, окрему українську державу; вона не каже, що т. зв. українська федеративна республіка існує тільки на папері, для замилення очей тих, що даються легко обманювати. Ні, московська совітська імперія не говорить про ті дійсні причини, бо їй було б соромно Заність того вона сильчується надати своїм нешляхотним поступком шляхотного вигляду, щоб зберегти репутацію Вона, отже, раціоналізує, але вже навіть і союзники бачать, що крається під її обороними механізмом

А ось один примір з церков ного життя. В середньовічних часах инквізиції римо - католицька церква переслідувала, мучила й палила людей, що не погоджувалися з її догматами Свої злочини во імя Христової релігії виправдувала, кажучи, що палить тіло, щоб помогти нещасній жертві спасти душу. Завязати перед світом, що вона карає людей туртурами і смертю за це, що вони різняться від неї в дечому в справах релігійних доктрин, було звучало дуже по варварськи; було б соромно так жорстоко поводитися з людьми во імя Того, що вказів навіть ворогам прощати. Тож на оправдання злочинів поповнених на невинних і чесних людях „розум" середньовічної католицької церкви сфабрикувань такий аргумент, що, мовляв, це зовсім розумно пожертвувати маловартісним (тілом людини) ради того, щоб ратувати багатовартістне (душу людини). Так раціонізувала свої поступки церква в часах инквізиції

Є ще більше видів раціоналізування, м.ін. маємо т зв. „аргумент кваского винограду". Цей вислів оснований на старинній грецькій байці Езопа про лисиця, що хотів поїсти винограду, але, не маючи змоги досягнути його, сказав, що не хоче винограду, бо він квасний Подібно буває нерази із людьми. Коли пробують щось дістати чи здобути, але не можуть, то замість признатися до невдачі, намагаються ратувати свою репутацію тим, що мовляв це, що вони хотіли здобу-

ЯК ЩО ТИ МУСИШ ПИТИ

„Як ти маєш родину, але мусиш пити за всяку ціну, відкрив корчму в своїм власнім домі. Нехай ти будеш поодинокім покупцем і тобі не треба буде купувати „райсенс" Дай своїй жінці два долари, щоб вона купила талон „диски" Памятай що талон має шістьдесять девять шклянок. Купуй горівку зніше від своєї жінки Коли вона випродасть тобі перший талон, вона матиме вісім долярів в банку і два доляри щоб розпочати торговлю знову. Я що ти проживеш десять років і будеш купувати горівку від неї, а від так вмреш з затеням змісм перед очима, то вона на той час матиме досить грошей аби гідно похоронати тебе. Вона зможе виховати твоїх дітей, купити місце під хату і збудувати дім, вийти заміж за порядну людину і цілком забути усе про тебе"

ти, непотрібне або недобре Наприклад, неодин хлопець скаже нам, що дівчина, яка не хоче вийти за нього, ні до чого, така й така. Він уважає себе щасливим, що не одружився з нею. Дальше люди немало раціоналізують, звалюючи вину за свої поступки на других. Вже Адам уживав того аргументу, спихаючи вину на Еву; мовляв, „жінка, що „дав єси мені, Господи, подала мені заборонений овоч і я попоїв". (І. Мойсей 3:11). Адам мабуть знав, що бути спокучуваними не є гріх; гріхом є піддаватися спокусі. Жінка могла порадити йому істи, але він не мусів з слухати. Нераз знову діти, а з ними також родичі, винуюють учителя, за кепський поступ у науці бо і дітям і родичам соромно признатися, що вони (діти) нездібні або недбалі

Такий то вжиток роблять люди з розуму, який добрий Бог обдарував їх, щоб могли всякі питання розвязувати й висвітлювати, а не затемнювати. Поневолені силою гріха, гнанні самодомм і півсвідомим егоізмом, не можуть чинити нічого кращого. Зміна на кращe, тобто освобождення від злих нахилів, може прийти аж тоді, коли люди з'єднаються з Христом, тим правдивим Освободителем, що виразно навчає: Коли пробувати мете в слові моєму, справді ви ученики мої будете, і зрозумієте правду, і правда визволить вас . . . Коли ж Син визволить вас, справді вільними будете. (Йоана 8:31, 32, 36).

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ФАЛЬШИВЕ ЧУДО НАШИХ ДНІВ

Згідно навчанню католицької церкви еписком Св. Януарій прийняв мученицьку смерть в 305 р. Його останки небіж на протязі століть були перехоВані в Неаполі в церкві, що була збудована для цього. По чинаючи з кінцем 14-го століття його кров переховується в цих малих фіалах. Звичайно вона засохла і тверда, але три рази на рік (в Травні, Вересні і Грудні) вона стає рідкою та кипить, як що її тримати близько бюста, що кажуть має в собі голову святого. Католицька ієрархія вперто твердить, що цього явища ніяк не можна пояснити, що воно чудесне.

Як це чудо стається було опісяно в Жовтневім числі, 1921 р. шановним богословського журналу „Гібберт Джорнал" Др. Ф. Н. Вілліямс, L.S.A., L.R.S.W., член наукового товариства імені Ліннея оповідає: „Коли я був в Неаполі де кілько років тому назад, я зайшов до міського шпиталя і зрешті зайшов до шпитальної аптеки познайомити з американським фармацевтом, котрий завідував аптекою. В той час як я був там, прийшов молодий церковний прислужник з церкви св. Януарія і попросив фармацевта дати йому незначайну суміш для служити на святі, що мало відбутись слідуючого дня, першої суботи в Травні. Усміхаючись і жартуючи, фармацевт приготовив суміш бичачої мочи і кристалів Глауберової соли і затримавши записку з переказу у себе, він дав цю суміш прислужеві, щоб він відніс її до церкви у церкві.

Відслужили церковного прислужника фармацевт зауважив мені, що чуда трапляються і в наші дні і що це чудо було приготоване в аптеці з дуже задовольняючими результатами На слідуючий день ранком фармацевт і я сиділи в кафе і дивились на урочисту процесію крови св. Януарія, що стала рідкою. Процесія йшла з церкви св. Чіара до катедралу. Дякуючи моєму добросердечному фармацевту „чудо" відбулося успішно. Він так само пояснив, що при другім святкованні, що має місце 16-го Грудня без процесії в катедрі, розрідження відбувається повільніше в наслідок холодішої погоди".

Таких „чудес" католицька ієрархія показує людям чимало. Ці „чуда" так само оказують на якім низькім рівні вони тримають людей і як мало їх поважають.

"ЗАБОРОЛО" НАРОДНЬОГО ПОСТУПУ В ПЕРУ

Нарід не може бути кращим ніж його релігія. Історичним нещастям нашого народу було те, що ми прийняли і задержали в масі тип релігійности, що не відповідає, але принижує. В такім нещасним положенні знаходяться і деякі інші народи. Читаючи про них ми можемо пригадати і своє лихо та шукати порятунку. Др. В. В. Монтеро пише в „Конвертед Католік" про релігійне життя в Перу: „Ось один приклад з багатьох, що представляє духовний і моральний стан народу. Де кільканадцять років назад поліція злапала небезпечного переступника. Перш ніж дати йому тюремний одяг його примушено вимитися і на знаменавши тюремника знайдено, що він має сім образів нататуйованих на його тілі. Діва Марія Ліствищі була на одній руці, Кармельська Діва на другій. На одним боці груди був хрест а на другім Святе Серце Ісусове. На одній нозі він мав подобизну котута а на другій коня. В додатку до цього він мав на спині страшную подобизну сатани. Коли тюремник спитав його про значіння усіх цих образів, той відповів: „Образи Діви Марії дають мені силу битися з поліцією, в той час як хрест і Серце Ісусове відводять від мене їх кулі. Котут пробуджує мене, коли наближається поліція і кінь помагає мені втікти від них".

„А де ваху потребу ти маєш в образі діявола?" спитав тюремник

„Це е", відповів злочинець, „мій останній порятунок. Як що усі інші образи не зможуть врятувати мене, я прошу сатану щоб зробив мене невидимим і щоб поліція немогла знайти мене".

„Але, як це тоді могло статися, що з усім цим", спитав тюремник, „що тебе злапали в руки закону?" „Добродію", відповів злочинець, „ви знаєте, що коли Бог не хоче спасти вас, то тоді і сатана непоможе".

ТЮТЮН ОТРОЮЄ

Я ГАЛЮГЛІ

Коли білі приплили до Америки вони знайшли родючі ріки і ліси, ріки і озера наповнені рибою і вільготовлення. що їх любляний батько міг післати своїм дітям. Але подібно до саду в Едені, там було заборонене дерево. Індіяне зужинали рослину, що ми її називаємо тютюном. Вони заборонили жінкам зуживати її.

Було тяжко пізнати її, але індіяне знайшли спосіб запобігти цьому. Вони складали тютюн в печерах де було повно меліків. За якийсь час тютюн був повний гною з меликів і горів краще. Білі мали упередження до меликів і знайшли, що вони могли мати ті самі результати мішаючи тютюн з салітрою. Салітра спричинює затвердження кровяних жих (артерій) та робить пори обличя сухими і шорсткими. Але помада покриває пори, а артерії є скованими, то чим журитись?

Проте тютюн має пятьнадцять інших отруй, поміж ними углевий однокис, мишякове олово, формальдегайд, карболовий квас і нікотину.

Нікотина найбільш смертоносна з усіх. Одна цигляпка на девятдесять галона води є досить щоб вбити струпні комахи на вівцях.

Одно зерно стрихніни вбе одну людину, але така сама кількість нікотини вбе чотирнадцять людей

Шістьдесять відсотків дітей, що раджаються матерями, котрі курять вимрають не доживши двох років. Решта сорок відсотків зістаються з слабим серцем і ушкодженими нервами. Жінки, що роблять в тютюнових фабриках рідко коли мають дітей.

В Злучених Державах $1,912,60 витрачується що минути на цигаретки. За цілий рік це виносить $997,500,000. За ці гроші можна було б купити 6,650,000,000 бохонків хліба за 15 центів кожний або 199,500,000 пар черевиків по $5.00 за пару. Вони збудували б два Панамських Каналів або сім з половиною „Болдер Демс".

Пожежі, що почалися від цигаретків спалили на смерть 1,500 людей в 1935 р. та спричинили інші страти на $50,000,000. Вони роблять людину своїх рабом і він буде йти цілу милю за цигареткою, тому що вони мертвлять ослаблені, затроєні нерви, що можуть тепер відпочати лише коли їх приголомшено тютюном.

(Гуд Тайдінгс).

МНОГОЗНАЧНІ ЗМІНИ

В рядах ідеологів комуністичного руху появляються ознаки внутрішнього розкладу і розчарування. Одні з них кинчають життя самовбійством, знов інші пробують найти інший вихід. Нема сумніву, що комуністичний матеріялістичний світогляд не задовольнив глибших потреб людського духа. Перед кількома місяцями в Москві Держав він покинув комуністичну газети Гюрін вийхав до Росії, був в складі Комінтерну, від так був генеральним слідчим суддею в Одесі. Повернувшись до Злучених Держав він покинув комунізм і одверто став євангелієм.

Тепер знову прийшла вістка, що керуючий редактор комуністичної газети в Нью Йорку Л Ф. Буденц повернувся до католицької церкви і покинув комуністичну партію.

Його батько належав до католицької церкви і він рішив стати католиком також. З нашої точки зору вибір не зовсім вдалий. Це все одно що попасти з огня у полома. Можливо, що внутрішня подібність католицизму і комунізму відограла свою роль.

Централізована влада, правління одної штучно утвореної касти, запечення елементарних людських свобід, непомильність проводу, все це однаково властиво католицизмові і комунізмові. По суті і методах і цілях „червячайка" мало чим рижниться від „святої Інквізиції".

У всякім разі що б не було побудуючою зовнішною причиною до його вибору і що б ми про нього не думали, фактом є що цей визначний провідник серед американських комуністів знайшов, що комунізм є невистарчальним, ані як ідеологія, ані як ціль для життя. Він мусів знати що він робив, бо мав нагоду бачити і студіювати цей рух з близька та був одним із його провідників.

Нема сумніву, що цю подія примусить не одного із наших „марксистів" переглянути свій духовний багаж.

Важне Повідомлення

Просяться усі громади і інші ев. організації, що мають фонди спеціально призначені для помочи ев. проповідникам в Европі негайно переслати їх на руки Rev. B. Kuziw, 31 Nethorwood Pl., Newark, N. J., U. S. A. Нужда в помочи незвичайно велика.

ПОМІЧ ЕВРОПІ

Канадійські Протестантські Церкви призначили $300,000 для сиятальців і інших потрібуючих помочи в Західній Европі. З цієї суми $43,000 припадає на Пресвитерську Церкву в Канаді, але з огляду на розмір потреби Пресвитерська Церква дає $50,000. З огляду на кількість українців сиятальців частина цієї жертви буде зужита на поліпшення їхнього стану.

Подібяк акція ведеться в Злучених Державах та зустрічає щире співчуття у всіх евангельських організаціях.

"Свобода" Релігії в Росії

Проп. В. Кузів подає відомости, що він одержав достаткові інформації, про долю українських реформованих проповідників в Галичині і на Волині. Окрім проповідника Варни були розстріляні також проп. Т. Довганюк, проп. Т. Семенюк і один провідний член церкви. Два проповідники врятувались з під розстрілу, хоч один з них був ранений, але не смертельно. Привидщ їх неподаємо, зогляду на активне переведення в життя більшевиками „Свобід Атлянтицького Чартеру" не спинах сиятальців в Европі, що їх брутально і немилосердно „навчають демократії" з всіляким насильством виновячи до Росії.

Приготовлення для Нової Іміграції

Провідні кола Пресвитерської Церкви сподіються напливу іміграції з Европи та робять необхідні заходи для помочи імігрантам. Сподіються також значної кількости українців.

1 рече їм ангел: Не бійтесь, ось бо благовіщу вам радість велику, що буде всім людям. Бо народився нам сьогодні Спас, що есть Христос Господь, у городі Давидовому.

Health for Every Day

by Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

Finding Tuberculosis.

In order that we may get and keep Health for Every Day we must try to prevent diseases. Tuberculosis is one of the first diseases we should try to prevent. Tuberculosis can be prevented. Last year the number of deaths in Canada from Tuberculosis was lower than it had ever been before. The Dominion Bureau of Statistics reports that out of every 100,000 persons living in Canada in 1944, about 48 died from Tuberculosis. But in some Provinces there were only about half that number of deaths from Tuberculosis Saskatchewan had about 26 deaths from Tuberculosis out of every 100,000 population and Ontario had about 27 deaths from Tuberculosis out of every 100,000 population.

We know that the best place to begin the prevention of tuberculosis is in the schools. That is the way they began in Saskatchewan and now Saskatchewan has fewer deaths from Tuberculosis than any other Province in Canada. Nearly every Province in Canada is beginning this work in the schools. First we must find out how many people have tuberculosis and the best way to find out is to take an X-Ray photograph of the chest, and then we must take care of all who have tuberculosis and care them In Toronto and York County beginning in October 1945., one million people in schools, factories, offices, restaurants etc. will be offered free X-Ray examinations by the Gage Institute. An X-Ray examination is just about the same as having your photograph taken and of course it does not hurt at all. A Doctor and a Nurse take the X-Ray photographs and there these photographs are studied. The Gage Institute in Toronto will take the X-Ray pictures.

That Shows

Big Business places know that it is good business to take care of their employees if they get sick. The Metropolitan Life Insurance Company, which has a large branch in Ottawa, Canada, opened a Sanatorium in the Adirondack Mountains for the benefit of any of their employees who were found to have tuberculosis. That was thirty years ago and the Sanatorium has taken care of 3607 employees since. But the number has grown smaller year by year and now on September 1st, 1945, the Sanatorium is being closed and the few patients who remain are being cared for in Sanatoriums nearer their own homes. That shows that Tuberculosis can be prevented.

I ось ангел Господень став коло них, і слава Господня осіяла їх; і полякались страхом великим.

A Teller of Enchanting Tales

(By Beth Stevenson)

If you have read "Alice in Wonderland", and we imagine you have, — or at any rate you must have heard about the "Mad Tea Party" where the Magch Hare, the drowsy Dormouse and the Hatter foolishly sat crowded at one corner of a long table otherwise unoccupied, yet insisted that there was no room when Alice showed intentions of joining their party — you cannot imagine Alice ever growing old But on last July 4th she was eighty-three

She was the daughter of Dean Liddell of Christ Church at Oxford, and one 'golden" day she and her two sisters were being rowed up the Isis River by Charles Dodgson, a teller of enchanting tales. They were clamouring for a story and to please them he rested on his oars and began. To make the story more real he named the little heroine "Alice" after his passenger, and related to the delighted children the fantastic adventures of Alice when she followed after the rabbit which suddenly disappeared from her sight down the rabbit hole into Wonderland.

Charles Dodgson loved children and had a keen sympathy with their imagination and their love of nonsense. He was always thinking up stories with which to amuse them and although a hesitancy in his speach prevented him from becoming a priest, it did not seem to affect him before an audience of children.

Strangely enough his mind was guided by reason equally as well as by fancy. He was a student of

"The basic problem (world industry and world peace) is theological and involves spiritual recrudescence and improvement of human character that will synchronize with our almost matchless advance in science, art, literature and all material cultural developments in 2000 years. It must be of the spirit if we are to save the flesh."

General MacArthur (following the surrender of Japan.)

If you have read "Alice in Wonderland", and we imagine you have, — or at any rate you must have heard about the "Mad Tea Party" where the Magch Hare, the drowsy Dormouse and the Hatter foolishly sat crowded at one corner of a long table otherwise unoccupied, yet insisted that there was no room when Alice showed intentions of joining their party — you cannot imagine Alice ever growing old But on last July 4th she was eighty-three

story has been translated into 14 languages, In the English editions alone there have been 170 issues It was well known that Dodgson was Lewis Carroll, yet he never publicly acknowledge it When questioned his answer was always "Mr Dodgson neither loamed nor acknowledged any connection with the books not published under his name"

When Alice Liddell was 73 years of age she witnessed the sale of the original manuscript in a famous auction house in London for $77,000—the highest purchase price for any manuscript excepting that of the Gutenberg Bible, in New York

Lewis Carroll died in 1898, and it was fitting that the memory of him who had won the friendship of children across the world should be forever perpetuated by a children's cot in a London hospital which was endowed by a public subscription.

If you have not read Alice in Wonderland, — but we hope you have — do. It's flight into fancy, its "topsy turvy" puns will keep you, like Alice, from ever growing old

Українська Пресвитерська Громада
В ОШАВІ, ОНТ.
486 Simcoe St. South
Пастор: І. Яценгій, Дірігент хору Гром. С. Гура
Органіст Степан Салмєр
Богослужения о 11 год. рано кожної неділі
Вечірні о 7 год. вечером
Недільна школа о 10 год. рано
Всіх радо вітаємо

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

What Shall We Give Him?

by Louise A. Reith

It was a blustery autumn evening and Jack and Judy were comfortably seated in front of the fire-place looking over the current magazines. Judy had been particularly interested in an account of the wonderful things army doctors had been able to do in saving lives during the war.

"Do you think you would like to be a doctor, Jack?" she asked

"Yes," he replied with a twinkle in his eyes. "If I can manage Latin. Remember one day not long ago you gave me some encouragement by telling me about Robert Hockman."

Judy nodded. "He found Latin hard too, but he conquered it."

"He was a fine doctor," said Jack "There have been some wonderful men who have been doctors. Do you know I was reading about a man the other day who went to Africa as a missionary who is four times a doctor In fact he is working there now"

"Oh Jack!" protested Judy "How could he be. Four times a doctor! What do you mean?"

Jack smiled wisely. "I'll tell you about him. His name is Albert Schweitzer and he was born in 1874 at Günsbach in Alsace where his father was the minister. Just a few years before he was born, Alsace had been ceded to Germany therefore German was his mother tongue although all the children growing up there could speak French equally well He was very musical and when he was nine years old could take the organist's place at a church service."

"You said that he is a missionary. How did he get interested in mission work?"

"One Sunday each month his father told a missionary story at the church service." Jack replied. "And Albert always looked forward to those stories He was a very kind boy and hated to see, or know of suffering. Every night before he went to sleep he said a little prayer which he had made up himself."

"What was it?" asked Judy.

"Oh. Heavenly Father, protect and bless all things that have breath; guard them from all evil and let them sleep in peace'."

"That is nice. Isn't it?" said Judy thoughtfully "I like that. He must have been kind. I still can not figure how he could be a doctor four times. What was the first doctor's degree that he got."

Jack laughed. "Of course you could not take my word for it. Well, he first got degrees in theology and philosophy from the University of Strasbourg. He never ceased thinking of all the suffering there was in the world and wondering how he could ease that suffering. Finally he decided to give his time to music and theology until he was thirty years old and then decide what he would do after that. He studied and lectured and became Principal of the Theological College; he kept up his music and was organist for the Paris Bach Society but through it all he never forgot the missionary stories he had heard his father tell and always read the magazine published by the Paris Missionary Society He became especially interested in African missions and sympathized with the suffering which the African people endured. What do you think he decided to do?"

"Well," said Judy, "I do not see why he could not have gone to Africa as a missionary He was a minister and had wonderful musical training"

"Yes, that is right," agreed Jack. "But Albert Schweitzer thought he could help the African people more if he had training as a medical doctor too. In 1905 he entered the Strasbourg School of Medicine to train as a doctor To better fit himself for Africa he made a particular study of tropical medicine. He worked very hard for six years and in order to earn the fee for his final examination he played at the Munich Musical Festival"

"Did he graduate?" asked Judy.

"Of course he did," replied Jack in disgust. "What did you expect? He not only graduated he went to Africa as a missionary doctor under the Paris Missionary Society."

"Wouldn't he miss the lovely organs he was accustomed to play on," asked Judy

"Yes, I suppose he did. But the Bach Society gave him a piano specially built for the tropics that he might keep up his music. He started for Africa on Good Friday 1913 with his wife who had trained as a nurse in order to be able to help him. They were warmly welcomed in Africa and the people came to have great confidence in Dr. Schweitzer. Then war broke out in 1914."

"What difference did that make to his work in Africa?" asked Judy.

"By birth he was a German so

The Trade-Rat of Death Valley

By George W. Soerheide

Henry Dalton was in the act of entering his car, waiting for him at the door of his fashionable club in Pasadena, when a hand was laid on his shoulder. He turned quickly to face Officer Jim Connor, Chief of the Secret Service Department of the Pasadena Police

"Excuse me, Mr. Dalton," the officer said, "but could I have just a word with you?" "Sure, you can," Mr. Dalton replied "Are you in trouble or am I?" "Well, Mr. Dalton, I hope it isn't either of us, but I know it isn't." The face of Henry Dalton took on a serious expression. "What is it, Jim? Tell me and don't cover up."

"Well, Mr. Dalton, I want a word with you about your boy, Jack Did you know he was running with a fast gang and that they are all headed for jail, if nothing worse? I am sure that some of their hands are red. I am also sure that your boy, Jack, is just a tool and will be left holding the bag when the crash comes. My men are about 10 steps behind them. You may be able to save your boy, Mr. Dalton, if you act quickly. I am sorry to

---

he was forbidden to carry on his work. But one by one the people got special permits to come to him and thus he was able to continue some of it until 1917 when he was ordered to return to Europe to be interned in a prison camp. As soon as the war was over he was released and began to tour Europe giving organ recitals and lectures on his hospital in Africa in order to raise money to build a new hospital. Finally at Easter time in 1924 he returned to Africa to begin the work of rebuilding the hospital at Lambarene. What a welcome he received when he arrived!"

Jack sat quietly, thinking

"Let's see," said Judy. Schweitzer was a doctor in theology and philosophy you said. Then he was a medical doctor ... what is the fourth?"

"Oh, Judy! You are not as bright as I thought you were. What do you think?"

"I know. How stupid of me! He was a doctor in music. Just imagine a doctor in theology, philosophy, music and medicine! He was a great man."

"Yes," agreed Jack. "And he chose to give his life to Christ's service by helping the people of Africa. I think he is splendid."

have had to hurt you. Good night, sir."

Henry Dalton got into his car and, without a word, drove home He called it home, but was it? Twenty-two years ago he had come to Pasadena and with him had come his bride. Together they had begun life amongst the roses. He had worked hard and success had crowned his efforts. They had built their beautiful home and then heaven had opened its gate and the baby had come. The next fifteen years had slipped away like a beautiful dream and then had come the night. Night so dark and terrible that Henry Dalton had never recovered. The neighbors who walked with him in silence to the City of the Dead that day had often said, "Henry Dalton came back with us, but he left his heart in Myra Dalton's grave."

It was morning and Henry Dalton was still sitting in the library of his beautiful home No sleep had come to him. What could he do to save his boy? He pressed a button, a servant appeared. "Go to Jack's room," he said, "and tell him I want to see him at once in the library

In a few moments the door was opened with a jerk and a young man entered. "Well, Dad," he began, "another sermon I suppose. Well, let's have it."

The father gave the boy a long earnest look and then replied, "No, Jack, there is to be no sermon this morning, just a warning. Let me see your hands, Jack. Your mother gave you beautiful, strong hands, my boy, but that gang you are traveling with has traded you trembling, cruel hands for them. Let me see your hands, Jack. Are they red? Officer Connor said that some of the rats you are traveling with have red hands."

The boy buried his hands deeper into his pockets. He had never heard his father talk like this.

Henry Dalton spoke again. "Let me see your eyes, Jack. Your mother gave you steady, trusting eyes. But that gang of rats you are traveling with have traded you shifty, guilty eyes for the ones your mother gave you. Listen, Jack, Officer Jim Connor told me last night that his men were just ten steps behind that gang you are traveling with. He told me too that you were just a tool and would be left holding the bag when the crash comes. That's all, Jack. (To be continued)

Yevanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік VI. Число 12. ГРУДЕНЬ 1945 DECEMBER Рік VI. Число 12.

„БО НЕ БУЛО ЇМ МІСЦЯ В ГОСТИННИЦІ"

(Луки 2:7).

Це сталося дуже давно, але не дивлячись на давність події мільйони людей памятають її так добре, як би вона трапилась лише вчора. Кесар, Римський імператор, що у його ніг лежав увесь знаний тоді світ, видав наказ, щоб усі його піддані були переписані. Тепер, в ті часи перепис робився інакше ніж в наші часи. В наші часи людей перепису ють там де їх знайдуть. В ті ж часи для перепису кожний мав повертатись до свого дому де він родився. Як Писання каже „Пішли усі вписуватись, кожен у свій город".

Хоча Йосиф з Марією вже через довший час жили в Галилеї в Назареті, але вони мали йти у свій прадідний город Вифлеєм для перепису. До вони були з роду і дому Давида.

Звичайно, що як би ми не пробували в старим краю одного тижня зібрати всіх людей, що порозходились з того села, то ми зобачили би, що для них не стало б місця переночувати, навіть по тім, як би багатьох порозбирали до себе їх приятелі. Тут ми можемо собі уявити, як молодий столяр Йосиф з своєю дружиною, мабуть вже ввечері, прибули до Витлеєму, і тому, що в них вже не зісталось там в живих родичів, ни близьких знайомих, які могли б дати їм приміщення, то Йосиф пробував найти приміщення в маленькій гостинниці, що була у місті. Але без результату, і він був примушений шукати іншого місця. Найкраще, що він зміг найти була стайня. Там в стайні, на соломі родився Спаситель світа. Коли ми прочитаємо в Писаннях про Його народження уважно, то ми знайдемо що причиною того, що Йосиф був примушений шукати притулку в стайні не була людська ненависть, або призирство, зовсім ні. Писання просто каже що:— „Не було їм місця в гостинниці". Річ природна в той час. Гостинниця була переповнена, й можливо, що всі кімнати були замовлені наперед. Господар

Ось невинна дівиця... вродить сина, і дадуть їмя йому Еммануїл
Ісаія. 7:14.

ВСТАВАЙТЕ, вставайте, бо свято велике!
Погляньте, на небі зоря ось зійшла!
Засяла блискуча у нас на Вкраїні!
Хвилини не гайте, бо мить це свята!

2. Хлопятко вродилось у яслах на сіні!
Цар Правди на землю зійшов нам з Небес,
Щоб світ цей спасати, з гріхів визволяти,
На волю пустити люд змучений ввесь.

3. Погляньте, здалека волхви ось надходять,
Коштовні дарунки Дитинці несуть.
До Єрусалиму спитавшись заходять,
А їх царські слуги в палати беруть.

4. Там з Писань їм кажуть, що у Вефлеємі
Призначений прихід Месії - Царя.
Господь їм в пустелі дорогу простує:
До цілі провадить їх ясна зоря.

5. І вин поспішайте відвати Дитинці,
Цареві Христові, дарунки свої!
Він висушить сльози заплаканій Неньці,
Добром обдарує убогу її.

відмовив Йосифові без всякої злости й можливо, що сказав, що він дуже жалує, але кожне вільне місце є вже зайняте. Господар гостинниці не зміг найти місця лише тому, що все було заповнено. Але він стратив подинокую нагоду зробити з свого життя і гостинниці палац слави, бо в ній родився б Христос. Я думаю, що ми мабуть тоді знали б й його ім'я. І через всі віки передавалося б з уст в уста до останнього дня і навіть в той день, що господар гостинниці в Витлеємі не дивлячись на всі труднощі і неможливости знайшов місце для Спасителя погибаючого світа. Страта власника гостинниці незмирима. Але чи ми самі не повторюємо, що фатальну помилку. Це не завжди так, що одверта опозиція Христові і ворожнеча до Нього в невірстві є причиною того, що Йому нема місця у нас. Ми подібно до гостинниці, що надто повна іншими річами, і нема місця для Господа Ісуса. Так, кожне місце в нашим серці наповнене всякими звами і неусякими „важними" справами, що немемо навіть часу подумати про Нього. Всякі грижотя і турботи, роботи, або безробіття, чи ще які дійсні чи уявлені речі не лишають нам часу зупинитись і прислухатись, чи хто не стукає до нашого серця, або звернутись до Його Слова самим.

Наша гостинниця є переповнена і ми жалуємо, але тепер ми неможемо прийти Його. Все ж нам варто коли не будь зупинитись і подумати, чи то чим ми наповнюємо себе, чи воно має більшу вартість ніж любов і дорога Христова? Чи не завалюємо ми свої кімнати сміттям, та приймаємо подорожуючих, що лишають по соби тільки багно. Нехай ми хоч раз в житню звяжимо дійсну вартість того, що тепер наповнює нас. Що воно є? Чи ми прийняли Христа без всяких „але?" Чи ми честні з Ним завжди? Чи ми є дійсно з Ним? Нехай Бог боронить, щоб ми стратили свою нагоду прийняти Царя Слави в нашу домівку. З найкращої хибарки він зробить величавий палац. Чи ви хочете жити в палаці, тоді не збирайте маєтку, що пропадає, але покличте Царя. Він готовий прийти до вас завжди.

Ievanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA.

ОБРАБОВАНО РІЗДВЯНУ ПОШТУ

С. С. ЛУКС.

„Боягуз!" Цей крик літав пересідував Барію, як він повільно йшов до дому засоромлений і знеохочений. Кожний день був тяжкий для нього, думав він, але сьогоднішній був гіршій за всі. „Чому я не приїхався в зимовий правня, замість того щоб складати вину на кого небудь іншого?"

Він захмурився. „Тому що я е боягузом — ось чому І школа пробувати бути знаким".

В його кишені знаходилась записка від учителя до його отця Нангана, він знав, що це було про його вчинок і злий поступ в науці також. Що його батько скаже, коли прочитає записку? Як він хотів стати подібним до нього!

„Він є найсмілівішим поштарем в усій Індії", хвалявся хлопець перед собою. Відтак він додав з страхом, „Колись, тому що ми є шануєм, я мусітиму робити таку ж симу працю як і він, і зустрічатись з тими ж небезпеками також".

Був уже ранок, коли він набрався сміливости доручити записку. Що робитимем Барію, коли Нанган прочитає її, „Я робив що міг для тебе, але я думаю, що без користи. Тепер зістається лише одна річ, що я тобі її можу порадити: на кінці моєї дороги в одним селі є добра школа, і ти можеш перенестись з їдуською школи туди.

Там вчать християнє, добрі люде і те..."

„Що!" вимагалася його жінка, Полляка, з тривогою. „Ти хочеш післати нашого хлопця поміж цих християн! Чи ти забув наших богів — забув, що вони накликують зло на наших людей, як що вони мають що небудь спільного з їхніми ділами?"

„Несенитниці" відповів їй чоловік. „Я вчився в цій школі роками і нічого злого не трапилось до мною".

Його жінка нічого не сказала, проте її сердиті, але стримані нарікання виявлювали, що вона була скрайне незадоволена. Він не звертав на це уваги і пішов купити новий одяг для сина. Тоді Полляка звернулась з обуренням до Барію. „Сину, я не можу стримати' тебе від цієї школи, але", грозила вона, „як що ти покинеш наших богів і приймеш християнського Бога, я.. я вбю тебе!"

Ціле полудне батько і син їхали гористою місцевістю. Надвечір вони віхали до темного гірського проходу. Барію стрічався наляканий різними тінями і зеличезними скелями „Не бійся", підбадьорив його Нанган. „За де кілька хвилин, ми вийдемо в цилини і будемо в селі. Я лишу там пошту і візьму тебе до школи".

Барію знайшов, що його нові вчителі були зовсім відмінні від жорстокого вчителя в їдуській школі з його насмішками і різками.

Оповідання з Біблії про від вагу Христа здивували його Скоро він почав роздумувати про те, чи цей потужний Бог не міг би зробити інших рівважними, чи не міг би Він зробить навість і його сміливішим, як щоб він довіряв цьому Богові.

На кінець з наближенням Різдва, коли він пізнавав все більше і більше про цього сміливого Христа, він вкінці довірився Йому, і віддався Господу Ісусу з всіма своїми страхами.

В пятницю перед Різдвом, він повернувся до дому, нетерпляючи розповісти своїм батькам про чудове спасення та навчи намір переконати їх лишити своїх ідолів та обернутись до правдивого Бога Коли він приїхав до дому, батька не було в хаті, але він не чекав на нього і відразу розповів все матері Вона дивилася на нього з страхом і гнівно скричала: „Ти принив нового Бога і забув про мое попередження! Але я не забула

Як вона лишила його, він відчув інший голос повний любови: „Не бійся" „Не бійся"! І він пригадав, що ці слова вилили ангели пастухам, а тепер Бог повторює їх мені!"

Барію зрадів пізнавши, що Бог був так близько нього і що Він пильнував його

За якийсь час здавалося, що почуття Полляки зминялися і коли Барію був готовий повернутись до школи з батьком, вона дала йому пакунок. „Це є подарунок для тебе, що ти можеш зужити його на дорозі сьогодні", сказала вона. „Дякую мамо!" радісно здивований відповів він. Але, як щоб він знав, що було в тім пакунку він ніколи не подякував би їй за нього.

Поклавши мішок з поштою на голову Нангаи поклинав Ба-

(Продовження на ст. 3).

Гинемо--Рятуйте!

Мамо, хліба! Матусенько рідна, хліба! Хоч трошечку хліба, голодні!

Плачуть малі, напів голі діти на руках у змученої, хворої і голодної матері.

Щораз більше холодніє, а немає даху над головою. Сидять усі під зруйнованим бомбами мостом, у чужому, далекому, ворожому краю.

Батька закатували на смерть москалі, мужа скопили німці, брат десь у лісах на Україні, а вона лишилася сама з дітьми ни чужини

Сама виснажена голодом, нещастями — лише шкіра та кости і з дітьми на руках

Боже милий, зжалься над невинними діточками, пішли помічі! Люди добрі, поможіть!

Не розуміють. Чужі

Хто ж поможе, хто врятує? О, він поможе, він врятує, отой другий брат, в Америці Брате, братчику рідний, рятуй нас! Брате, може ти там в щасливій Америці не маєш грошей, не маєш бізнесу ані роботи, не маєш власної хати з м'якою меблею і килимами, не маєш вже, може не кожний день маєш добрий обід та вечерю, може не маєш навіть ла пиво чи горілку, може зле тобі там, а все ж поможи, рятуй. Рятуй дітей свого рідного брата, бо вони вже другий день не бачили куснина хліба. Гинемо, замерзаємо. Рятуй, брате, хоч дітей!

Розпучливий жіночий лемент почули брати за океаном. Почули і відгукнулися всі, як один. Всі одразу стали до допомоги. В кожній найменшій місцевости вони створили допомогові комітети, які об'єдналися потім у одну велику Централю. Кожний українець й у країнка записується самі собі не спочитк, поки не врятують усіх нещасних своїх братів в Европі. Кожний зобов'язався давати стало, що-місяця, що найменше одного доляра, а багатші давали що місяця по 5, по 10 і більше. А що українців за океаном було 800,000 то що місяця збирали сталих оподаткованих самих понад один мілійон долярів. Це лише оподаткування, що самі на себе наложили. А крім того централі всіх українських організацій припоручили своїх відділам, щоб вони давали половину доходу з кожного підприємства на голодних в Европі у-країнців. Українські єпископи зарядили своїх парохам, щоб кожна парохія давала половину з недільної колекти на голодних українців. (Св. Письмо каже давати десятину лише, а ніші давали як половину). Багато українських бізнесменів відчислювали кожного вечера один процент з торгу на голодних збігців. Українські адвокати, докторн всі, як один склали кожний по 100 дол. крім тих місячних вкладок, що давали

Ця акція додатково дала грубі десятки тисяч

І це лише поміж своїми, українцями. Але українці є зайняті, козацький нарід! Їх не зупиняють жадні трудноші! Вони звернулися і до неукраїнців Українські делегації пішли до посадників міст. Оповіли їм як багато українці помогли виграти війну (хоч кредит пішов москалям).Оповіли, як страшенно знищена війною Україна і казали що українцям належиться подяка інших народів. Просили щоб місто дало щось українським жертвам війни. Малі міста давали сотками, а більші і тисячами

Українські робітники у фабриках звернулися з подібною просьбою до дирекцій фабрик і обіцяли працювати лише, якщо фабрика щось пожертвує Малі фабрики давали тисячі, а великі і десятки тисяч.

Українські єпископи звернулися з подібною просьбою до не-українських єпископів і ті зарядили одноденну збірку по церквах на всім американськім континенті.

Акція серед не-українців принесла ще кілька мілійонів.

Коротко, закоренівські українці доказали не языком, але ДІЛОМ, що вони справді є брати і сестри тих нещасних збігців. Доказали, що їхні серця не поросли сазом. Доказали, що мають живу, людську ДУШУ Доказали ділом, що вони є ЛЮДИ.

І тим вони написали золоту сторінку у своїй історії.

Ініші діти показуватим ту сторінку чужинцям і були горді з своїх батьків і з своєї національности. А чужинці казали: „Вартий помочи лише той, хто хоче і сам собі помогти. Українці спомогнулися. Вони варті і пошани і помочи. Мусимо помогти їм визволитися з кайдань. „Такі люди зможуть вдер-

(Продовження на ст. 3).

ГИНЕМО — РЯТУЙТЕ!

(Докінчення з ст. 2).

жати свою незалежну держа-ву".

Дурна мрія? Нездійсними фантазія?

Нездійсними? А скільки то „нездійсними" фантазій здійснилося, коли за них бралися люди усією душею і тьмом!?

Чи не була „нездійсненою, дурною мрією" для бідного робітника в Галичині мати хату лишу, як його дідич; хату з м'якою меблею і килимами, з радійом, електричною піччу, електричним холодником (того всього навіть його дідич не мав), а авто таке, яке і не снилося тому дідичові? Була то „дурна мрія" тоді. А скільки не тисяч, але вже десяток тисяч отих колишніх бідних робітників вже все те мають тепер тут.

„Нездійсними мріи!" Або, чи думав бідний український хлопець, який пас худобу у дідича, що прийде час коли той дідич буде мати за щастя працювати у того хлопця. А таке тепер є. „Дурна мрія?"

О, то інше! Ні, люди! Це те самісіньке! Лише хочемо здурити своє сумління і говоримо, можливе, то що інакше. Бо ж, як нездійснимо як так багато, то здійсним половину, чи на четвертину того. Якби зробити лише одну десяту, то й то далеб грубі сотки тисяч. А скільки зібрали? Порахуйте і побачите, що зібрали по ПЯТЬ ЦЕНТІВ від особи пересічно.

Яка причина? Чому? Є дві причини. перша і **найголовніша** це те, що ТІ ЛЮДИ, ЯКІ МАЛИ БИ ВЕСТИ — НЕ ВЕДУТЬ, лише шкаіфдбують позалі, за подіями. Друга причина є та, що кожний з нас ЧЕКАЄ поки до нього не прийдуть до хати за пожертвою, а НЕ ПОЧУВАЄ ОБОВЯЗКУ принести самий жертву до Комітету. Ці дві причини і нічого більше. Те, що до тепер зібрано, зібрано людьми, які **відчувають свій обовязок.**

„Хто матір забуває — того Бог карає". І покаране колись нас. Страшно покаране.

Молитви ж дітей — святі молитви і доходять до Бога.

Благословенний буде той, за кого ті діти молитимуться.

Молитимуться за тих, хто дав. Дав не від достатків, але щиро, щедро свою "десятину

Не ЧЕКАРІМО! НЕСІМ ЗАРАЗ СВОЮ ЛЕПТУ! БО ЖСМЕРТЬ ТАМ НЕ ЧЕКАЄ НА НАС

Б. П.

ОБРАБОВАНО РІЗДВЯНУ ПОШТУ

(Докінчення з ст. 2).

рію і вони рушили в дорогу. Тоді він прошептав: „В моїм мішку багато грошей сьогодня. Це є Різдвяний дарунок для твоєї школи з Злучених Держав. Як щоб це стало відомо іншим, то ми можемо попасти в небезпеку, і наколи що небудь трапиться то ти мусиш біжати зараз за помічю".

„Але, як що тебе поранять тату?" „Не звертай увати на мене, біжи тоді за поміччю".

За хвилину він додав ласкаво, „але як що ти не хотів би рискувати — як що ти хотів повернутись—"

Барію не хотів повертатись, лише він з гордістю сказав, „Я небоюся, бо я приняв Християнського Бога і Він став моїм Богом та Він звільнив мене від страху. Я буде зелимий боягузом тату, але—"

„Ні, ні!" перебив Нанган. „Я був боягузом, бо хоч я знав через довший час, що я повинен визнати Господа, я боявся зробити це. Але від тепер сиіну, ти і я будемо йти дорогою Ісуса разом".

Очі Барію світились радістю. „Тепер дище б матір приймла Його! Зупинемось на мінуту і попросимо Бога, щоб вона увірувала".

І в той час як вони молились, Бог богів, що чув їх на вишинах по над землею їх споведною ідолами, приняв благання сина і батька.

Щасливі обидва спішали по дорозі. Над вечір вони були вже на прикінці своєї дороги і проходили щелину в горах, коли без всякого попередження зза скали вискочив на дорогу замаскований розбійник.

Одним ударом він звалив Нангана з ніг схопив мішок з поштою і зник.

Барію, був в тіні скали і його розбійник не замітив. Як блискавиця він побіг за поміччю.

О півночи на самоті з своєю совістю, Полляка лежала повна страху і розкаяння. І не дивно, бо пакунок, що вона дала Барію, в страху перед злими богами, мав затроєний кишеньковий ніж „Аділ, ой сиику, моя дитино!", Надривалась вона. „Чому я зробила це? Можливо вже тепер ти..."

Тоді — що це? на подвірю було чуги громкі голоси. „Женщина злусти нас!" Вони житалась. Двері розкрились. Ввійшли люде, що несли — хто це був?

В темноті Полляка могла тільки гадати. „Барію! Барію!" скричала вона не своїм голосом і умліла.

Коли вона прийшла до себе, Барію стояв біля неї. Нанган, що мав легку рану був в глибокім сні. „О, мій сину, тобі нічого не сталося! Ти живий!"

Шепотіла вона тримаючи його.

Пізніше коли Барію заснув також, його матір тихо прокралась там де він спав і нацупала його кишені. В одній вона знайшла пакунок, що вона дала йому! Тремтячи вона вийняла його. Він був нерозпакований. „О! Ісусе-Бог", шепотіла вона крізь сльози. „Ти є правдивим Богом, Ти спас мою дитину від смерти". Тоді вона молилась, „Господи Ісусе, прости і спасни мене", в її серце ввійшла віра і любов та зникли страх і ненависть.

Радість Барію і його батьків була остільки велика, що вони мали поділитися нею з іншими.

Тому вони пішли до вязниці з місіонярами на Різдво, щоб розповісти про люблячого Бога, що стався дитиною, щоб спасти людей.

Один з вязнів, що почув цю радістну новину розкаявся і признався в своїх провинах. Цей вязень був замаскованим розбійником, котрий напав на Різдвяну пошту.

The S. S. Times (Copyrighted, used by permission)

СОТВОРЕННЯ І ЛЮДИНА

(З інтервю що було надруковано в „Християн Комонвеат". Погляд світового вченого І. В Давсона, S.M.G., LL.D., F.R.S., F.G.S., etc. відомого теолога)

Запитання: „Що ви вірите про походження людини?"

Відповідь: „Я незнаю нічого про походження людини окрім того, що мені говорить Писання — що Бог сотворив її. Я не знаю нічого більше цього, і я незнаю кого іншого хто знав би. Я сказав би разом з Лордом Келвіном (другий визначний вчений. Ред.) що наука зовсім немає нічого, що сягало б по частків чого будь

Людина є продуктом Божественного сотворення, це є все що я можу сказати. З людиною щось нового внесено в світ - раціональна і моральна природа, з котрих нема навіть і сліду в звіринним царстві.

Важне Повідомлення

Просяться усі громади і інші ев. організації, що мають фонди призначені для помочи ев. пропов'ідникам в Европі негайно переслати їх на руки Rev. B. Kusiv, 31 Nethertwood Pl., Newark, N. J.,, U. S. A.

Нужда в помочи надзвичайно велика. В Европі знаходиться три пропов'ідники з родинами, чотири семінтик. З поміж українських лютеран знаходиться в Европі досить велика група з своїм пропов'ідником. З кожним листом находять вісти про нових ев.' біженців. Всім треба негайної помочі.

Завтра може буде запізно.

ЗАКЛИК ДО ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Українські евангелики в Европі просить висилати їм евангельську літературу. Відчувається великий брак друкованого слова. Наш часопис висилається скільки може примірників нашого часописа братіям за морем Це є великим фінансовим тягаром для часописа і редакція просить усіх висилаючих цій праці прислати пожертви для висилки часописа за морем. Нехай кожний передплатник візьме принайміні одну додаткову передплату для цієї цілм

ЛИСТ ЄВАНГЕЛЬСЬКОГО СОБОРУ В СПРАВІ ІМІГРАЦІЇ

Управа Українського Евангельського Собору в Канаді і Злучених Державах звернулась в імені Собору до министра імміграції в справі принятя до Канади українських сиітальців в Европі. Міністер імміграції Висоодостойний І. А. Гаєн в відповіді на подання Собору між іншим пише: „Я уважно розглянув репрезентації вашого Собору і їх матиметься на увазі коли це питання буде під розвагою"

Народився нам
Милий гість і Спас,
Котрого Господь Бог
Зіслав на землю для нас
І ми всі браття і сестри
До Новонародженого поспішаймо
Честь і шану Ісусу віддаймо
В подарунок нашу віру,
Чисте серце і душу щиру
Ю. Фелюшко.

Yevanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"

Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.

Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00. Окреме число 10 ц.

М. ФЕСЕНКО—РЕДАКТОР
Адреса редакції:
506 Dovercourt Ave.,
Toronto 4 Ontario

MU. 9282

ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
458-57 Каїк Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5376; Дом. RA 6062

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС" ЗАГОВОРИВ

В часописі „Український Голос" в числі від 7-го листопада надруковано відповідь цієї газети на закиди „Українських Вістей" про вступ Української Православної Церкви в Канаді членом в Раду Канадійських Церков.

Ця відповідь є зразком журналістичних методів, що їх треба омитати. Лайка доходить до непристойних закидів і тверджень. Український загал сподівається, що редактори провідних українських часописів, принаймні дотримуватимуться правил вічливости. Легко ображати людину „дурною", називати її свої думки а відтак самому ж їх і розбити, але це нікого не переконає.

Стаття в „У. Г." твердить, що вони мовчали, бо не знали, що є на світі такий часопис, як „Євангельська Правда" а в ній статти про православних.

Якщо вони написали, що вони забули, що є такий часопис, то це виглядало б ближче правди. Бо, в минулім „У. Г." на своїх сторінках пригадував „Євангельську Правду" в звязку з виступом проф. „Григорієва в Торонті.

Але якщо „У. Г." зовсім забув про це, то його память вже би відновити примірник „Євангельської Правди" з статтею про православних, що його редакція наперед вислала до „Українського Голосу". Але в решті не є важко „чому „У. Г." мовчав?" Мовчанка „У. Г." все краще за те, що вони часом спромоглися написати. Почавши ж писати „У. Г." робить це нестримно переінакшуючи факти.

Фактом є що стаття про православних в „Євангельській Правді" зовсім не каже що:— протестанти" пропонували їм відмінити поклонення Діві Марії і т. п." „Євангельська Правда" на початку статті лише висвітлює віруванння самих протестантів. Уважне читання статті в „Єв. Правді" ясно доводить, що „У. Г." переробив зміст статті, очевидно, щоб їх власний аргумент виглядав краще

Так само „філологічне" міркування „У. Г." про „Спілку" з „Раду" є казуїстикою. Коли люде щось роблять разом в одній організації то це є спілка Ніхто не заперечував що двері до Канадійської Ради Церков не є відкриті для всіх. Навпроти вони все були відкриті і досі є. Можливо що і інші православні мали бажання прошмигнути непомітно в ці двері, але на нещастя „Українські Вісти" сичили невчасний гласс. Рада Канадійських Церков була зорганізована протестантами, складається з протестантів і має на цілі з перших днів об'єднання поміж протестантами. Проте вони радо приймуть кожне інше церковне тіло в свій склад не вимагаючи жадних внутрішніх змін, бо самий вступ православних, або католиків в склад такої організації вже є радикальною зміною їх становища. Не забуваймо науку цих церков, що коли православний православний, або католик співпрацює з „єретиками", то робить гріх. В той час, як протестанти нічого не тратить на подібній кооперації.

Негативне становище „У. Г." до співпраці з протестантами нас дивує. Зокрема з огляду на той факт, що Українська Православна Церква в Канаді ч. 2 не знаходила для себе якимсь пониженням, на початках свого існування звернутися до американських пресвитеріян, та з помічю українського пресвитерського провідника шукати фінансової помочи від них. В цім випадку вони знайшли багато „доброї волі" у протестантів, що висловилась в американських доларах.

Зоологічну ненависть проводу української православної церкви в Канаді (ч. 2) до протестантів тяжко похопити. Тим більше що самий православний загал і чимало священиків стараються до протестантів і протестантської науки з великою прихильністю. Чимало православних громад завели у себе загальну словіді та почали зужівати живу Українську Мову на Богослужениях замість церковно - слов'янської. Велика частина православних бажають зреформувати церкву на зразок евангельських церков. Що інші православні не мають такого великого упередження до протестантів показує - наприкалд стаття в „Нюс Леттер". Це є періодичний циркуляр, що його розсилає „Юкрейніан Канедіан Сервісменс Асоціейшон" (Екгів Сервіс Оверсіс). Виходить „Нюс Леттер" в Лондоні та загально читається воїками. Повинні мати цей циркуляр і в „У. Г.", хіба що він до них не доходить також. „Нюс Леттер" видається українськими військовими людьми за морем та відбиває їх погляди. В числі за вересень місяць 1945 року (ч. 10) на стороні 3-ій читаємо цікаву новину. В перекладі з англійської нови вона звучить:

„Курс Християнського Горожанства було зорганізовано для Протестантського і Римо - Католицького персоналу і для всіх тих, що мали б бажання скористати з цього уряження.

Протестантський курс включає ВСІХ ГРЕКО - ПРАВОСЛАВНИХ членів, що знаходяться під доглядом нашого капелана капітана С. П. Семчишина, котрий є поодиноким капеланом в Канадійській Армії за морем цієї деномінації, в той час як Римо - Католицький включає так само усіх Греко - Католиків, що знаходяться під доглядом нашого капеляна Кап. М Горошко, поодинокого Грецько - Католицького капеляна за морем". З цієї вістки видно що греко - православні воїни за морем з своїм капеляном цікаво немають проти того, щоб їх було зачислено до протестантів та називають свій курс протестантським.

Чи подібні факти не є доказом того, що греко - православний провід в своїх нападах на протестантів не висловлює думок загалу православних?

Нам здається, що в цей критичний час для українського народу обовязком кожного редактора є старатися обєднати український загал для спільної справи, а не розбивати єдність безвідставними нападами. Ми любили б зобачити щоб і редактор „У. Г." спромігся стати понад своїми релігійними антипатіями в справах народних.

Нема сумніву в тім, що український політичний провід прагне здобути зріст протестантизму серед нашого народу по цім боці океану свого роду бойкотом. Це відношення проявляється на кожнім кроці. При цій нагоді ми хотіли б звернути увагу наших опонентів на цікавите банкрутство цього методу. Євангельський рух замість того щоб знищувати, з нічого зріс до 25,000 визнавців в одній Канаді. Історія навчає те саме. Інквізиція протестантизму не змогла зліквідувати так само усіх Греко - Католиків, що знаходяться під доглядом нашого капеляна Кап. М Горошко, поодинокого „Грецько - Католицького капеляна за морем". З цієї вістки видно що греко - православні воїни за морем з своїм капеляном цікаво немають проти того, щоб їх було зачислено до протестантів та називають свій курс протестантським.

Чи подібні факти не є доказом того, що греко - православний провід в своїх нападах на протестантів не висловлює думок загалу православних?

Нам здається, що в цей критичний час для українського народу обовязком кожного редактора є старатися обєднати український загал для спільної справи, а не розбивати єдність безвідставними нападами. Ми любили б зобачити щоб і редактор „У. Г." спромігся стати понад своїми релігійними антипатіями в справах народних.

Нема сумніву в тім, що український політичний провід прагне здобути зріст протестантизму серед нашого народу по цім боці океану свого роду бойкотом. Це відношення проявляється на кожнім кроці. При цій нагоді ми хотіли б звернути увагу наших опонентів на цікавите банкрутство цього методу. Євангельський рух замість того щоб знищувати, з нічого зріс до 25,000 визнавців в одній Канаді. Історія навчає те саме. Інквізиція протестантизму не змогла зліквідувати

(Продовження на ст. 5).

"У. Г." ЗАГОВОРИВ

(Докінчення з ст. 4).

думати, навпаки підлила олію в огонь. Комуністи в наші часи пробували знищити не тільки протестантів, але усяку релігійність, але на наших очах бачимо, що вони в решті переконались, що релігійне почуття нездається зліквідувати ані насильством, ані пропагандою Вони тепер замісць того щоб винищити і бойкотувати релігію пробують зужити її для своїх цілей. Чи це їм вдасться інше питання

Німецькі націсти завелись на цій самій методі. Боротьба з релігійним елементом ослабляла їх стало в середині. Варто щоб наші редактори похопили усю безнадійність боротьби з релігійними течіями. Протестантизм є вислювом релігійних почувань і переконань певної класи людей, що не були б задоволені в жадній ін. церкві.

Цей тип людей знаходиться серед кожного народу, не бракує їх серед українців також. Замість того, щоб нарузати свій час, чорнило і папір на безнадійну боротьбу, ми хотіли б зобачити більш розумне ставлення до евангельського руху: Чи то подобається, чи ні певним редакторам і священству, а протестантизм буде рости і ширитись серед українців, на це є поважні і глибокодуховні причини

Ходить про те щоб весь цей рух направити в народне русло, аби він в цілости стався творчою силою на добро краю. Для цього необхідно цей рух отверто визнати (не лише платні огошення), необхідно ідеї до цього руху приєднались свідомі українські інтелігентні сили. Тоді не буде небезпеки поширення сектярства, що є в більшости результатом відсутности освідченого проводу, і не буде небезпеки, що цей рух хто небудь міг би зужити на рідних землях так, як скажемо, росіяне зуживають православних, або поляки зуживали греко - католицьку гіерархію

При тім всім не треба забувати, що українцям потрібно приятелів в світі і цих приятелів, що можуть помогти, ми змогли б найскорше знайти в країнах де переважають протестанти. Існування Української Євангельської Церкви під проводом свідомих українців було б важним чинником в навязані більш стисних стосунків з Західно Европейськими народами. Нам здається, що тактика бойкоту вже цього руху не зупинє.

ВІРА

Жидів 11:1.

Віра є підставою вічности.

Віра не полягає на свідоцтві, вона сама є свідоцтвом. Так як нема диму без якого огня, так нема віри без якоїсь дійсности.

Ми звичайно дивимося на наслідок як на щось непевного; але усунь надію з життя, а переконається що без неї не варте життя; усунь надію з цивілізації, а знова прийде до варварства

Віра має до діла з річами, которих ми не бачимо, але то суть великі річі. Ніхто не бачив електрики, тяжести, життя, любови

Віра в обітниці Божі спочинає на певних доводі мілонів, котрі доказали їх.

„Дай мені точку опертя, а я порушу землю", сказав старинний фільозоф. Тою точкою опертя є віра.

Чим більше і в більших річей ви вірите, тим більша душа ваша, тим більше життя ваше

Рільник з вірою сіє зерно, без віри ми не мали би пожива

Подумайте над тим:

Що то є віра?

Чому віра потрібна до кріпкого життя?

Як входить віра у наше щоденне життя? Коли часом ми заведені Т знеохочені, одна думка, одно порушення серця а напрямі до Бога, відновить всі наші сили.

Віра, це є вірити в то чого ми не бачимо, а нагородою нашої віри є бачити то в що ми віримо.

(Союз).

ПРОП. ЛУКА СТАНДРЕТ

ПОМІТКИ Й ЗАМІТКИ

(ПРО ЦЕ І ТЕ).

А МОЖЕ НЕ БОГОХУЛЬСТВО. Американський український часопис „Свобода" назвав богохульством твердження російського єпископа Вениями, що совітська влада настановлена Богом. Цей єпископ сказав між иншим, що „Господь Бог поставив совітську владу для здійснення ще незнаних нам замислів"

Думаю, що коли б автор статті в „Свободі" був краще обзнайомлений із навчанням Святого Письма та не боявся біблійного реалізму, то твердження єпископа не обурювали б його. Бо ж Святе Письмо виразно навчає, що наприклад, Бог покарав жидів за ідолопоклонство й безбожжя, дозволивши вавилонському царев. Навуходонозорові поневолити їх, а їхню столицю і святиню зруйнувати І, не зважаючи на то, що Навуходоносор сам був найбільшим ідолопоклонником у тих часах, Бог сказав про нього устами пророка Єремії ось що: „Ними ж даю всі ці займанщи та тому тягне цьому Навуходоносорові, цареві вавилонському, бо й звіряя полюе даю йому на його послугу. Та й усі народи будуть служити йому й синові його, і синові сина його, доки прийде година (кари) й на його землю й на його самого". Єремя 27:6. 7. А в іншому місці про імперію - агресора написано: „Страшний він і грізний, сам собі становить він право, рядить, як сам хоче. Насміхається він із царів, збиткується над князями, іграшка йому всякий замок; - сипле вал та й завоює його Тоді надувається ще більш дух його; він ходить - буяє; сила його — вона богом йому Ти Господи, тільки задля суду напустив його. Скеле моя, ти лиш на кару призначив його" Авв. 1:7, 10, 11, 12. І прийшла година кари на Вавилон, бо в 539 році до Христа його занята могутня перська імперія.

Ясне, що Бог, для здійснення своєї цілі, вживав вавилонських царів і їхню державу, як знаряддя. Осягнувши ціль, відкинув знаряддя. Чи не вживає Бог совітської влади в такому самому змислі, з таких самих причин і для таких самих цілей? Чи не є Сталін (як був його попередник і буде його наслідник) слугою Бога в тому самому змислі, що був вавилонський цар? Чи не є він карою для т. зв. цивілізованого світа за поночаєне ідолопоклонство, матеріялізм, безбожжя, самолюбство й зверхованність? Здається, що згаданий єпископ сказав правду, хоч може зробив не ненароком і несвідомо

„НАВЕРНУВСЯ" Л Ф Ів тенз, менаджер і один із редакторів новоюркського комуністичного дневника „Дн Дейлі Ворлер" покинув недавно газетяр ську працю і комуністичну партію, подякчи рівночасно до видома інтересованих, що вертається до римо - католицької церкви, в якій колись був охрещений. Торжественне прийняття „блудного сина" відбулося в нюборській катедрі При цій нагоді бувший непримиримий комуніст заявив, що покинув комунізм, бо „комунізм має за завдання настановити тиранію над людським духом і є в безконечній боротьбі з релігією і правдивою свободою". Також признався, що вирішив до римо - католицького університету в Індіяна, де його назначено професором економії

У Злучених Державах, як і в Канаді, є повна релігійна свобода. Люди можуть належати до таких церквів, що найбільше відповідає їхнім релігійним переконанням та найкраще задовольняє їхні духовні потреби, а можуть не належати до жадної. Є тут повна релігійна толеранція, особливо серед американських протестантів. І принайми серед протестантів нема дискримінації через відмінні релігійні погляди, чи зміну віроісповідної приналежности. Наприклад, теперішний американський секретар стейту (міністер закордонних справ) Дж. Ф. Бирнс був колись римо - католиком, але в 27 році життя перейшов на протестантизм. І саме той факт, що Бирнс нині на такому відповідальному становищі, доказує, що американське громадянство не упередженє до людей, які змінюють свої переконання і церковну приналежність. Це релігійна толеранція в практиці

Таке саме право змінити свої переконання має редактор комуністичного часопису. Тв в звязку з його наверненням від

(Продовження на ст. 6).

Yevanhel'a'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Помітки й Замітки

(Закінчення з ст. 5)

...ь Ізраїлю не ри...
...дянає одно пи...
...тання. Що спонукало його вер...нутися до держави? З його заяв виходить, що він шукав правдивої духової свободи. Якщо це правда, то чому він пішов до церкви, в якій такої свободи не можна знайти з тієї простої причини, що її там нема. Це ж загально звісна та хронізмала річ, що в рямці католицької церкви нема, напри клад, свободи думки так само, як її нема в комунізмі. Та церква це найстарша тоталітарна інституція в світі. То ж можливе, що відповідь на вище поставлене питання знайдемо в другому питанні, що його ставить деяк люди, именно: Чи гарячий і безкомпромісовий комуніст був би вернувся до церкви коли б не було там те Рутенне, нашоне Польоніє" і не цемени рухи по націо нальності полякі, що полякизували на тих східних землях ширш західно цивілізацію, запровадили там тад і порядок та боронили їх перед нападами татарів і турків. Очевидно ні ці „історичні" виклади на писано для читачкої американ ської публіки з ціллю перекона ти її, що поляки мають істо ричне право на історичну гра ницю І ми памятаємо, що по перший світовій війні вони не дістали всього, що хотіли, але вестаки вигортували більше, ніж це по справедливості належало. Та воно, як подя з кількох останніх років показують, не вийшло польському народові на добро, а навпаки, причинилося до його страшної руїни й занепаду

Що я говорять нам вище наведені факти Це, що коли якийсь народ хоче дістати або затримати в своїм посіданні більше, ніж йому по справедливості належиться, то з пра вила поплатиться на таку до бу в своїй історії, що назива ється світлою або золотою добою „могутности й слави", намагаючись тим чином дока зати, що це нормальний стан речей, що так повинно й му сить бути ними Виходячи з та ких міркувань, непримиримі польські супер-патріоти дале не говорять про потребу при вернення древної сили й слави, про рицлоспілку в історичних границях, „од моржа до мор жа" Хто проти цього, той ка тюжуть вони, робить польському народові кривду. Вони, видно, не хочуть ще погодитися з не заперечним фактом, що в ни нішніх умовинах їхні мрії не дадуться здійснити, бо на не польських землях, що колись входили в склад польської дер жави, тепер живуть люди з власними національними амбі раціями, змагають до своєї не залежної держави й ніякої опі ки від поляків не хочуть і не потребують

Розуміється, ми украинці за всіда підтримуємо й пропагу ємо думку, що кожному полі тично зрілому народові нале житься рівна нагода створити й мати свою незалежну держа ву й жити власним самостійним життям на своїх етнографічних землях, де ви вони становить більшість населення, з то без уваги на то, хто жив і панував на тих землях з давньому ми нулому Це справедливе пра вило повинно бути примінене до всіх народів, державних і недержавних, малих і великих Та, на мою думку, передумо вою такої справедливої розв'яз ки мусить бути це, щоб народи, зглядно їхні політичні провід ники й учителі, перестали мані чити про історичні границі Бо, домагаючись упертo й постій но таких границь, вони роб лять з політичної карти значної частини світу такий дивовиж ний „джиг-со пазл", якого ні коли ніхто не розвяже. А що до українського народу, то, правду кажучи, він належить до тих щасливих нещасливців, що можуть сміло й чесно дома гатися історичних границь, не кривдячи сусідніх народів, бо його історичні границі це гра ниці земель заселених величез ною більшістю українців Ко ли ж є якісь неукраїнські землі, що в давну давнину належали до української держави, то у український народ нині не вва жає їх за свої та не бажає їх посісти Нихто обґрунтованість із правдивим станом речей у че сний не може закинути украї ському народові, що він бажає чужого Домагаючись свого, народ справедливий Їх може й повинен підтримати кожний думаючий християнин, всі по слідовні ісповідники Христа

Того, що приймов благовісти ти вбогим, сціляти розбитих серцем, проповідувати полоне нянам визвіл, сліпим прозрін ня й випускати замучених на волю (Луки 4 18)

А як на ділі виглядала б по літична домоголовка, коли б різні народи почали зголошувати свої „права" на держави в історичних границях, можемо уявити собі з наступних при кладів старинних народів, що нині хочуть держав з історичними границями, могли б домагатися тих земель, якими вони правили не 3500 або 1000, а 500 літ до Христа І на підставі того, що було колись, до Персій повинні б належати прибли зно такі нинішні краї Туреччи на, Сирія, Палестина, Ірак, Аф ганістан, частина Індії, частина Совітського Союзу (між Кас пійським озером а Чорним мо рем), частина Єгипту, Лівії, Греції, Болгарії й Румунії. Гре ція, керуючись такою самою божевільною логікою та по коликуючись на завоювання А лександра Великого й основа ну ним імперію, около 323 року до Христа, могла б висувати претенсі до всіх тих земель, що передтим належали до пер ської імперії А що більше, гре ки ще можуть приписати собі кредит за розповсюдження, на завойованих Александром зем лях, грецької науки й цивілізація, (що була в тих часах най вищою й найкращою), чим фо ми дійсно причинилися багато до загального людського по ступу. А це незбитки заслуги! Зовсім ж італійці, особливо ті, що вважаються нащадками й спадкоємцями старинних рим лян, могли б, якщо були б на стільки наївні, домагатися па нування м ін над такими краї ми, як нинішня Туреччина, ча стини Арабії й Румунії, Болга рії, Югославії, частини Німеч чини й Голяндії, цілі Бельгія, Франція, Еспанія, Португалія й Британія Та, як звісно, на вість небожчики Муссоліні в часі найбільшої своєї могутности й слави не мав таких несамовин тих мрій про відновлення рим ської імперії аж у таких ра зинних Часи, в яких це було можливе, минулися безповорот но, а в нинішніх умовинах це неминуче Подібні претенсії могли б виторгнати в своїх іс торичних архівах і другі народи, що в недалекому або далеко му минулому, завдяки щас ливому збігу обставин, були поширили своє панування на земли своїх сусідів Скаже де хто, що це натягання історії. Правда, але коли її натягають один, то чому не мали б робити цього другі, якщо була б у них для такої політики потрібна фізична сила.

Старий Генрі Форд, амери

(Продовження на ст. 7).

ПОМІТКИ Й ЗАМІТКИ

(Докінчення з ст 6)

канський автомобілевий маг нат, сказав свого часу на судо вій розправі, що „історія ніс ей лат оф бонк". Очевидно, його твердження пересадне, але в ньому є немала доза правди, правди в тому вмісті, що в бага тьох з зв історіях всіляні ім періялісти, міжнародні грабіжники й горлорізи в виді царів або військових ватажків описа ні й оспівані, як великодушні й славні герои, великі патріоти й доброди шного людства, творці вічної народньої слави, тоді того, щоб грядучі покоління їх культ плекали, їхні ді ла славословили та в їхньому дусі виховувалися Напри клад, нашвичайше читання ца ря Петра Великого в Совітсь кому Союзі) Іоскільки сторія написана в такому чисті й для таких цілей, то вона е „бонк" фікція й обман А правдива іс торія вчить людей правди про минуле й тим чином учить їх як творити краще сучасне й майбутнє Правдива історія вчать, а здоровий розсудок на кazує, що вже країни пора за лишити нонсенс про історичні границі, що вже час взятися серіозно за вирішування теri торіяльних питань на підставі того, що є нині, а не того, що було колись і минулось Ре шальними в таких справах ма ють бути справедливі жителі інтереси й дійсні потреби лю дей, що живуть на даних зем лях нині й не над такими краї ми, як нинішня Туреччина, ча стинки Арабії й Румунії, Болга рії, Югославії, частини Німеч чини й Голяндії, цілі Бельгія, Франція, Еспанія, Португалія й Британія Та, як звісно, на віть небожчик Муссоліні в часі найбільшої своєї могутности й слави не мав таких несамовин тих мрій про відновлення рим ської імперії аж у таких ра зинних Часи, в яких це було можливе, минулися безповорот но, а в нинішніх умовинах це неминуче Подібні претенсії могли б виторгнати в своїх іс торичних архівах і другі народи, що в недалекому або далеко му минулому, завдяки щас ливому збігу обставин, були поширили своє панування на земли своїх сусідів Скаже де хто, що це натягання історії. Правда, але коли її натягають один, то чому не мали б робити цього другі, якщо була б у них для такої політики потрібна фізична сила.

Старий Генрі Форд, амери

(Продовження на ст. 7).

ЦЕРКОВНІ ВІСТИ

Світова Рада Церков в Же неві (Протестантська організа ція) звернулась до Британської Ради Церков в Лондоні і Федеральної Ради Церков в Нью Йорку з проханням заступити ся перед своїми урядами за біженців в Східній Німеччині

„Сотки тисяч біженців голодують Церкви пробують по могти, але их засоби зовсім не вистарчальні"

Повідомляють також, що сот ки біженців гинуть по дорозі в Німеччину. „Рабівництво, насилування жінок, вбивства стало докоиюються над біженцями місцевою польською молодю Де котрих рабовано де кілька разів „на дорогах".

ЖИТТЯ В ТАБОРІ

„Вчора мав я нагоду відвідати табор українців неповоротів Там перебуває 1,500 о сіб. Живуть в деревяних бара ках, серед поля під лісом. Лю де різного віку і стану. Пере важає молодь. В таборі є у кра їнське гімназія і українсь кий хор, що вже не раз чару вав чужинців і тим підніс їхню пошану до нас.

Табором опікується УНРРА але справа табору спочива в українських руках Порядок не гіршний Поверед табору по вище український прапор Хо чи можливо. В кожну неділю варять самі наші українці й попи самі на похорон одного нашого хлопця Коли я сто яв на чолі похоронної відправи в таборовій церковці барак та пригадався до наших днів рю, що так любовно при ма лася до покійного церемо мен тяжко було опанувати се бе від зворушення Ця наша дітвора разом з нами дорослі ми мусить пережити ві ж жит тя нашого дихолітя, часто на звибрана, а може і не завади нашдена, але жива і невмируча як і наш народ А наша Україна і наші не чужині в цьому мо дерному танцю смерти принес ли й приносять потрясаючі жертви Вірмо, що і ця кров морем противна не буде да ремною, а можеб'сьогодніншої безправности зродить здіб нення прагнень нашої нації до вільного та незалежного жит тя Та дитвора зміцніла мене в ній віри, ми маємо для кого жити й працювати І де ми не будуб ми мусимо спільними всеукраїнським фронтом боро тися, щоб запевнити цій нашій будучині людяне, свобідне життя, де людина мала б запев нену свою вартість і гідність та тощо, щебто була „обра зом і подобіною Божею", а не трактувалась робочою, без душною машиною, понижена, обдурена, поневолена і ошоги нена. І наше за оксаном мі сять чим можуть помогти свої батьківщині і нашій євро пейській еміграції

До табору приїздили „сові ти" Намовляли до повороту Наші земли ім пригадали Со ловки, Сибір, державну ланцю ну, тюрми і т. д. Сподіваються, що вони більше до них не при їдуть Позатура „совіти" вкра ли одного з мешканців табору, що був в лісі Словом „шпи лівка".

(З листа одного скитальця)

ТИЖДЕНЬ ЄВАНГЕЛІЯ В ТОРОНТІ

На запрошення Українсько Пресвітерської Церкви проп Федір Галенда проповідував в Торонті в днях 15, 16 і 18-го ли стопада. Проп. Ф. Галенда є пастором укр преси церкви в Гартфорд. Коп Проп Галенда є дуже симпатична людина, старший в літах, сивий, дуже поважний, середнього росту, мо вав звучить, як дійсно видано го слуги Божого Його наука побудована не на людській мудрости і на підставі Святого Письма Проп Бр Галенда со рок три роки життя свого від дав на ниву Христової пропові дуючи Слово Його задля щоб український нарід мав Свяге Писання на рідній мові спричинились до того що вре шті Британське Біблійне Това риство згодилось надрукувати переклад Кулиша Він заціка вив цим питанням впливових ко ла американських євангелистів і через них Британське Біблій не Т-во

В ті дні коли не тільки ці жепи, але часто густо і самі у країнські провідники кликали себе рутенцями, малорогами і т д Проп Ф Галенда виступив на великим євангельським зібра нім Злучених Державах як пред ставник українців Його було представлено покійному пре зидентові Тафтові, що також вився „новим незалежним наро дом" і при цій нагоді Проп Га ленда розповів йому про со рок - мілионовий нарід подяне ний наїздниками, що вони по надавали йому силоміць, як хотіли, назви

Проп Галенда подав чудову ду ховну науку з Слова Бо жого в Торонті і потішив бага тьох Най Всевишній нагоро дить Проп Федора Галенда довгим життям за добру працю для народу і щоби дочекав ча су, та мав нагоду голосити Сло во Боже в славнім Києві і Льво ві, а відтак в рідним Сяноку, звідки родом походить

В неділю під час Богослужен

ня співав мішаний хор під про водом диригента Бр Сича Бр Сич любується щиро в украї нські пісні та посвячує себе хору, щоб наша пісня лунала з цим новим краю на славу Бо сподньо і добро України

Хор на закінчення відспівав державний гимн „Боже Вели кий Єдиний" Кожний хто був в церкві відчув глибоко силу цієї молитви за рідний край

Пашна Єлисавета Тимчук, дочка заслуженого українсько го проповідника Злученої Цер кви, виконала з глибоким чут тям солю „Прийшов Ти світ лом Спасе в світ" Панна Геноф ефа Майстрович була при ор гані.

Ф Москалюк

Повідомлення

Усім передплатникам спішаються з висилкою переплат редакція к члена пер та... ...ве в списке по первым ча...

Посмертна Згадка

Одинадцятого листопада у поховався в Бозі Петро Курпіта, походив покійник з Західної України, села Помуштя. Рога тинецького повіту, та перехо вав в Канаду в Скарборо Ви деле. Петро Курпіта лишив по соб жінку і двоє дітей

Похорон відбувся в Торонті при великім здвизі приятелів, найбільше з односельчан Проп з Українською Пресвітерською Церкви Михайло Фесенко пере вів похоронне Богослужения Перед переданням тіла земні ви ступили з прощальними про мовами представники організа цій, що до них покійник був належав

Петро Курпіта був знаний у сім як працьовитий господар і громадський працьовник. Як батько він любив своїх дітей і дружину не забував навчати дітей своєї віри в Бога Покій ник відійшов в вічність на 44 році свого життя в повній мирі з Богом в Ісусі Христі Його передчасна смерть є великою втратою для дружини, дітей і всіх приятелів

— ——

Редакція Бажає Всім Читачам Радостних Свят і Щастливого Нового Року!

Levanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Health for Every Day

By L. Helen MacMurchy, C.B.E.

Your Hands.

Please let me look at your hands. How often do you wash them? Well, how often should you wash them? Or would you rather I should tell you how often I wash my hands? Allright, I will.

First of all, I wash my hands before breakfast. It is part of my daily bath. And I hope you have a daily bath too. We all need a daily bath. And we need to be quick and smart about it. For I hope you are one of a large family and if Mary is the oldest and she gets into the wash-room and shuts the door and fastens it, then Tommy will be waiting for his turn and Mary must not keep him waiting too long. But it is quite a job to wash your hands. You need soap and water and a wash-cloth. Hot water? No—I do not think you always need hot water. For you washed your hands well before you went to bed last night and you got all the black dust and dirt off then and so in the morning your hands do not need quite so much attention and cold water is really better for the hands. Hands that are washed in hot water are apt to chap and then they get sore. Dont have sore hands. Chapped hands are sore. Every chap is a little hole in your skin and you know what happens when you have a hole in your skin

Yes, you take your wash-cloth and soak it in the cold water. But dont have the water too cold. Take the chill off it. Then take the soap in your hands and rub it all over, then put your hands together. And then rub the wet wash-cloth on the soap. And then rub the wet soapy wash-cloth all over your hands and round the nails and everywhere and then rinse your hands off until all the dirt is off. Now dry them. And make a good job of it. Dry them so that they feel dry and warm and comfortable. Dry between the fingers. Then take your towel and get the dryest corner of it and use it to push back the flesh right close to the nails. You know nails are a very nice shape. They are shaped something like an almond nut. When you take the corner of the towel and press it against the flesh edge at the lower border of the nail you see a white place at the bottom of the nail. The bottom of the nail, ofcourse, is the other end from the tip and this white place is shaped something like a half-moon. It is broadest in the trumb and smallest in the little finger and the shape of it is a little different in each one of the fingers. That is called the root of the nail and that is the place where the nail grows and pushes itself up till at last the piece of the nail that was away down in the half-moon part grows away up to the tip at the other end.

Christmas.

And I wish you all a Very Happy Christmas.

The Trade Rat of Death Valley

(Continuation)

When I see you again, I hope your hands will be clean and your eyes true" The boy turned and silently left the room.

A few moments later behind the locked door of his own room, he looked at his hands. Were they red? He had heard some of the gang talk of "getting money quick." He had also read in the papers of a "hold-up" in which a gas station man had got his skull crushed. He had not been with them at the time. But was he just a tool who was to be left holding the bag? He knew that if Officer Jim Connor's men were only ten steps behind that they would soon catch up. Fear gripped his heart. He must get away. But where could he go? It didn't matter, they might come for him at any moment.

With trembling hands, he quickly changed to his hiking clothes and then thrusting a few things in his road kit, he stole downstairs to the kitchen, where he found some food he could take with him. He then slipped silently out of the house. Keeping to the side streets as much as possible, he was soon on the outskirts of the city. Here he paused for a few moments to think. Where could he go to hide? Across the plains to the right loomed the mountains of Death Valley. Dare he go there. He thought of the dangers he might have to face, but nothing was quite so bad as Jim Connor's men just ten steps behind. His decision was made. He would go to Death Valley.

For three days he tramped across the plains, scarcely taking time for eating or sleeping And then, as the sun kissed the mountain peaks goodnight, Jack Dalton more dead than alive, threw himself down in the friendly shade of a rock and went to sleep.

He awakened in the morning with a start. Where was he? What had happened? And then memory came back. He stole a look at his hands. They were dirty, but thank God, they were not red!

That day, as he traveled, a sense of security came to him. He began to notice the flowers that bloomed by the way and to listen to the songs of the birds. Again and again he looked at his hands. Thank God, they were not red!

That evening as he sat by his camp fire, he thought of his father's warning "Jack, that gang of rats you are traveling with have robbed you of the hands and eyes your mother gave you."

(To be continued)

ШИЛО ВИЛАЗИТЬ З МІШКА

Комуністи з великою завзятістю пробують переконати всіх, що українські біженці в Европі майже всі без винятку, бувши агенти гестапо, або активно брали участь в війні по боці німіців. Можливо, що між ними були і такі, але комуністичне перебільшення доводить, що не все гаразд з комуністичною пропагандою. Мабуть страх вони перебільшують міру. Тепер устелено поза всяким сумнівом, що поміж біженцями знаходяться десятки тисяч дітей, багато старих людей у жіноцтва. В цій масі біженців знаходяться тисячі імігрантів, що втікли з Росії, ще по першій війні і котрі нічого немають спільного з німіцями, але їхати до Росії не бажають

Серед них є багато-студентів, що виїхали з Галичини і Волині на студії і війна захопила їх за кордоном.

Австралія наприклад плянує взяти до себе 50,000 сиріт - дітей з поміж біженців. Інші країни так само розглядають цю справу. Як щоб ми повірили комуністичній пропаганді, то виходило б, що на Україні мають малі діти і немовлята тисячами хапались за зброю та стали агентами гестапо. Хто цьому повірить?

Але як що це правда, то яке це осуждення для краю, коли назвать дитина в колисці хапається за рушницю і стає „бендеровцем"

Ніхто не хоче захищати тих, що ниципли свій нарід, або служили німіцям, проте є нечесною річчю представляти маси невинних людей, як злочинців. Українські біженці в своїй більшости це українська селянська маса, це бувші совхозники і колхозники, котрих німіці вивезли ще на початках війни з України. Називати їх „гестановщями" ганебно

Цім всім біженцям виновні і невинні Росія дає запевнення доброго трактования та повне прощення усіх їх переступів, як щоб вони повернулись до Росії, але на велике здивования чужинців ці біженці, жінки, діти і чоловіки волюють краще голодувати в таборах ніж повертатись до дому. Очевидно що обвинувачення комуністів не є правдиві, що до маси біженців. Як щоб з Канади втікачі до Росії всі комуністи і всілякі злочинці то ми гарантуємо, що канадійський уряд мав би з того великку втіху, і зовсім не пробував би дістати їх назад даючи їм всім повне прощення. Очевидно, що в цій трагедії є куди глибша причина і ми певні, що в решті вілянти її зрозуміють, лише б тільки не надто пізно.

В НЕДІЛЮ 6-го СІЧНЯ, О 11-ій ГОД. РАНО відбудеться

РАДІО - ПЕРЕДАЧА цілого Різдвяного Богослужіння

З УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСВИТЕРСЬКОЇ ЦЕРКВИ В ТОРОНТІ.

20 Кларемонт вул.

РАДІО - СТАЦІЯ СВІ, ТОРОНТО

В листі до Державного Писаря Якова Ф. Бириса в Зауч. Державах, Др. Л. Б. Мос голова Церковного Комітету для помочи за морем, що представляє 26 більших протестантських деномінацій домагається від уряду Злучених Держав більшої помочі для голодуючих в Европі.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік VII. Число 1-2 СІЧЕНЬ-ЛЮТЕНЬ 1946 JANUARY-FEBRUARY Рік VII. Число 1-2.

НАУКОВІ ДОСЛІДИ НАТХНЕННЯ СВ. ПИСАННЯ

ПРОП. ТЕОДОР ГАЛЕНДА.

Наука двадцятого століття, вимагає від нас, перевірення й досліджування всього, що відноситься до різних галузей людського життя. Релігія, це найстарший у людському житті ціннік, тому ніяка дійсно освічена людина, не повинна релігійного знання уникати ані, легковажити собі його, бо з релігійним віруванням та життям ми мусимо сходитися що дня, безогляду де ми б не знаходилися. Через релігію й віру в Бога, найменші й найбільші люди світа одушевляються а в послідну хвилину людського життя, релігія й віра в Боже спасення, стає єдиним средством яке може уцілєнивити й успокоїти человіка бо лише через релігію та віру в Бога може человік довідатися про способи Божого спасення та про значення вічного життя. Про що дуже важну справу ми найбільше довідуємося з науки Христа Спасителя та Апостолів. Ті великі учителі про Божественний плян людського спасення так непохибимо самі вірували, що за свої релігійні вірування не завагалися навіть мученичою смертию умерти

Кожний відповідно освічений человік, з самої засади науковго обовязку, старається познакомитися, навіть і з противною стороною, хотяй він навіть ані не подумає з нею погодитися. Освічений человік не робить і навіть досліджує і ворожих думок бо наукової постави від нього того вимагає в нас добре освічені та інтелігентні одиниці які уважають за невідповідне для себе релігійними справами займатися. Були і нині є і такі вчені, що противилися всякими способами християнській вірі а коли доказаднішє перевірили справу вірн, то самі щиро увірували Таким був Ап. Павло і многі инші

Мій духовний стан, дає мені часту нагоду, говорити з людьми вищого образования, на різні теми. Пригадую собі одного інтелігента, який займав наукове становище в университеті В розмові зробив дуже приємне вражиння на мене. Та коли в розговорі я дітнувся релігійних справ, він усмихнувся і дуже гречно відповів мені: „Я в релігійних справах є цілком особятний і признаюся, що на релігійні теми не дуже радо веду розмову. Є в релігії точки, в яких ми оба ніколи не погодимося". Дуже добре, відповів я, я не очікую від вас, щоб ви у всіх релігійних подробицях зі мною годилися. Однак є багато в Христіянській релігії, в чім ми з самих наукових засад мусимо погодитися. Історичні факти для нас означують те саме, що вони означують і для мене, „Дуже добре", відповів інтелігент. „Однак релігія вимагає від нас віри в справах, які не можна історичними фактами доказати". Прошу, кажу я, сказати мені, що властиво є в релігії, що не можна з історичними фактами погодити? Згаданий интелігент знова легенько усмихнувся тай відповів: — „Христіянська релігія вимагає від нас віри в божественне натхнення Святих Писань, а це „вдухновлення" як раз ще щхто мені історичним фактом не доказав"

Коли я звернув йому увагу, що вдухновлення можна доказати біблійними пророцтвами, бо многі з них літерально в історі здійснилися. „Я дуже радий тому, що ви згадали за пророцтва", відповів інтелігент, „бо цим ви нагадали мені римського фільософа Сенеку, якого пророчтво про відкриття Америки також літерально здійснилося. Коли треба признати вдухновлення біблійним пророкам, то так само треба признати вдухновлення і Сенеці, бо я певний, що воно перевищує яке небудь біблійне пророцтво". Ми оба провели дуже інтересну розмову дальше, та ми в цій статті радше порівнаємо пророцтво Сенекіі з деякими біблійними пророцтва-ми, для нашого в тій справі поучення

Пророцтво фільософа Сенеки.

Сенека римський фільософ і великий оратор жив у першім століттю по Христі. В його писаниях знаходимо слідуючі стрічки: які (деякі учені) признають пророцтвом в справі відкриття Америки Це предсказання Сенека був сказав в оригінал слідуючими словами Venient annis secula seris, quibus Oceanus, vincula rerura laxet, et ingens patrat telljus Tiphysque novos detegat orbes, nec sit terris ultima Toule. (Seneca Med. ver. 365)

„В пізніших часах, наступають вікн, коли море явиять границі вселенної і могуча земля зявиться."Господь відкрив новий світ, і Тул вже не буде найдальшим краєм світу".

В тім мінімім пророцтві немає ніяких предповідженних подробиць. Не згадано там: чи ту кождо землю відкриють на сході або на заході, чи на півночі або на полудні. Лише одно є згадане, що нова земля буде відкрита і це може відноситься до котрого небудь морського остро на Чи Сенека справді предвидів відкриття нового острову, який мав би бути теперішньою Америкою, або він лише познакомився з попередніх відкриттям, і яке наново було призабуте і Сенека знав, що таке відкриття знова відновиться? Над цим дальше подумаємо

За фінікійців історія згадує, що вони були свого часу найбільшими мореплавцями та дослідниками свого часу. Деодорус Сакулус у своїх писаниях подає нам деякі подробиці про відкриття нового морського острову, який дуже відповідає теперішній Америці. Він каже, що коли фінікійські мореплавці оглядали задля промислових справ морське побережжя в Африці то заходила їх велика буря і загнала їх в далекі сторони океану. Тим вони прибули на величавий острів, який після їх опису рівнався своєю великостію Европі і Азії Діодорус Сикулус каже, що на тім острові мусили мешкати самі боги, бо він виглядав мов на правдивий рай. Само побережжя вабило до себе своїми прегарними і пахучими цвітами. Мабуть це трафункове відкриття було десь в теперішній Полудневій Америці. Хотяй це відкриття тримано в тайні то всеж таки багато за нього знали. Тускандц, які запанували над фінікійцями, знали за цей остров і навіть замірали туди перенестися, зі всім своїм народом. За завидні Картагійці, які знова запанували над Тускандцями перешкодили їм в їх намірах, бо мовляли, що колиб який нарід запанував над ними, то вони самі туди хотять перенестися. З тої причини Картагійці зробили все що могли, щоб память про згаданий відкритий остров цілком затерти і справді дуже успішно цю справу перевели

Сам Сенека згадує у своїх писаннях про оповідання Азітуса, який мав згадувати за величавий відкритий остров серед Атлантіського моря, на якім острові знаходиться дуже урожайна земля, та що те саме море, яке зливає береги Европи, зливає також і береги того Антлянтіського острову. Безсумнину, що Сенеки яко письменник, був добре познайомлений з оповіданням і з записками про цей остров. Та хотяй в його часах вже добро призабуто на цей остров, то Сенека також знав, що він свого часу буде наново відкритий. Тим з гадане пророцтво Сенеки яке деякі вчені насило за пророцтво приняли, лишається звичайною заявою, що призабутий острів наново колись буде відкритий.

Що таке є біблійні пророцтва?

Тепер звернім нашу увагу бодай на деякі біблійні пророцтва, які своїм значінням, дока-

(Продовження на ст. 2).

Evangel'sʼka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

НАУКОВІ ДОСЛІДИ НАТХНЕННЯ СВ. ПИСАННЯ

(Докінчення з ст. 1).

зують, що їх не міг ніякий людський розум предвістити без всевидячого Божого Духа, який один може знати біг будучих подій. Ці пророцтва не тичаться таких справ, які бистрість людського розуму, при помочи бажучих подій міг би предвістити. Пророцтва, часто в різних подробицях, предповідали такі справи, проти яких виступала загальна опінія і ті пророцтва дуже часто викликували жалібне обурення і спричинювали навіть переслідування і мученичу смерть для самих пророків.

Мойсеєві на пустині предповів Ізраїльському народові його страшну будучність. Предповів як переслідувань і неволю так і що вони будуть своїх власних дітей тіла пожирати. Ці пророцтва сповнились тисячі літ на перед. Це не є якісь пусті фрази або якісь фанатичні релігійні погляди. Це є виразні історичні факти і ніяке фільтрованання не зможе їх збити. Коли хто приймає правду, виключно опертю лише на самих історичних фактах, які можна в самої всесвітної історії вибрати, то в справі біблійних пророцтв, і такого чоловіка можна вповні вдоволити коли його вдоволення буде залежати від самих історичних фактів.

Задля самого браку місця, не можна тут цитувати в повні пророцтва, які беремо під розвагу. Тому виберу лише важніші частини з пророцтв для цієї статті а цінтересований читач може лекше подробиці цих пророцтв в Біблії собі перечитати. Мойсей сказав на пустині, коли виповнить ся ті перед Христом ті пророцтва Ізраїльського слідуючі пророчі слова (5 кн М г т 28):

„Коли ж не слухатимеш (Ізраїль) голосу Господа Бога твого, і не старатимеш сповняти всі заповіди його і встави Його, що заповідаю тобі сьогодні, так прийдуть на тебе всі ці прокляття і справляться над тобою:

Оддаватиме тебе Господь на побій перед ворогами твоїми; но одній дорозі виходитимеш проти них а семь дорогами втікатимеш від них і будеть тощно тебе **по всіх царствах землі.**

Синів твоїх і дочок твоїх віддаватиме іншому народові, а батьки очі твої і плакатимуть на них всього дня, а в руці в тебе сили не буде.

І скрутишся од видовища, що побачать очі твої. Поведе тебе Господь і царя твого, що **поставиш його над собою,** до народу, якого не знав ести ні ти ні батьки твої, і служитимеш там іншим богам з дерева і каміння.

Понасаджуєш виноградники і пообробляєш, а вина не питимеш і не збиратимеш грон. Сини і дочки вродяться тобі, та вони твоїми не будуть, бо заберуть їх в полон.

За те, що ти не служив Господові Богу твому, радуючись в всіх достатках. Господь наведе на тебе народ здалека, з кінців землі, як орел застать на тебе народ **якого мови ти не зрозумієш.**

Народ безмилосердий, та який, що не вважатиме на старих людей ні над дитиною не змилосердиться. Що пожиратиме плід скотини твоєї і врожай землі твоєї, поки не знищить тебе

Пообілягає він у тебе всі брами твої, поки не зруйнує всій землі твої високі і укріплені мури, на котрих ти вповав; і пообілягає по всій землі всі оселі твої, що надіявв тобі Господь Бог твій.

І розсіє тебе Господь проміж усіма народами від кінця до кінця землі. І між сими народами не матимеш впокою, і стопа твоя не знайде супокійного місця, і наше Господь страх на серце тоє, і тануть очі твої і душа интиме.

Вранці казатимеш: Коліб вже той вечір був! А вечором казатимеш Коліб вже той ранок прийшов!

І приведе тебе Господь знов в Єгипет . . . І продаватимуть вас там як рабів і рабинь, ворогам вашим, та ніхто й купувати ни не буде вас."

Це є одно з найстрашніших пророцтв яке було висказане проти народу Ізраїльського їх найбільшим пророком Мойсеєм, і богом яких 1,500 літ кожне слово того пророцтва до послідної йоти здійснилося. Багато було во всіх століттях немилосердних критиків Христа і Слова Божого, які не знали як дати собі рада з такими пророцтвами, які самі собою доказують, що їх предповідавши не походили від людського розуму, а лише від всевидячого Божого Духа. Бо ніяке людське пророцтво не ввійшло в ті предповідженя, по сотках і тисячах літ во всіх подробицях літерально здійснилися

(Дали буде)

HEALTH FOR EVERY DAY

by

Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

Christmas.

Well — Did you have a good Christmas? I hope so—and I hope it was a Happy Christmas for you and all your family. What makes a Happy Christmas?

You know. It is what you do for other people that makes a Happy Christmas. It is more blessed to give than receive. Give Mother and Father a Smile and tell them that you are going to be a Good Boy Your sister will tell them—and she will tell you — that she is going to be a Good Girl.

That will make this a Happy Christmas for you all. If you cannot give them any other Christmas Present, give Father and Mother a Smile always. Give them other Presents too, when you can.

★

Wash Your Hands.

Yes — I wash my hands before breakfast. Then I wash my hands again before dinner. And then I wash my hands before supper. That makes 3 times.

Then it is a real comfort to wash your hands just before you go to bed. Your hands feel so nice after you have washed them

They feel soft and pleasant. Try it. Touch your fingers to your cheek after you have dried your hands thoroughly. Or rub your particularly the excellence of your choir. The music was well selected and, in my opinion, the work of the choir under Mr Sych was outstanding.

With sincere good wishes, and the hope that we'll be working together again in the not too distant future,

Yours very truly,

Canadian Broadcasting Corporation

Reid W. Forbes,

Talks and Public Service,

Toronto Studios.

Всі ми бажали, як вівці, кожен ходив своєю дорогою Провини ж усіх нас вложив Господь на нього одного

Бо не послав Бог Сина свого на світ, щоб осудив світ, а щоб спасся Ним світ

Царства світа стали царствами Господа нашого й Його Христа, і царювати ме по вічні віки

РАДІО - ПЕРЕДАЧА БОГОСЛУЖЕНЬ З ТОРОНТА

Радіо - Передачі Богослужень Української Пресвітерської Церкви стають все більш і більш популярними не тільки серед української колонії в Торонті, але так само і серед англійських сухачів. З огляду на те що СВС уділяє громаді загально протестантську годину, радіо -передачу слухають не тільки українці, але тисячі англійських євангеликів різних деномінацій. Мабуть це на уваз СВС прослало Прот М. Феєнка зуживати англійську мову під час передач. Як концесію для українців радіо-передача включає молитву на українській мові, весь спів також переводиться на українській мові.

Українська Пресвітерська Церква в Торонті має ту заслугу, що перша почала транс - континентальні радіо - передачі в Канаді і перші радіо - передачі українських Богослужень в Торонті.

Нище ми подаємо лист в оригіналі.

CANADIAN BROADCASTING CORPORATION

354 Jarvis Street,
Toronto 5, Ontario
January 11, 1946.

Rev. Michael Fesenko,
506 Ossington Ave.
Toronto 4, Ontario.

Dear Mr. Fesenko:

Just a line to thank you for your fine broadcast last Sunday in the CBL series of morning church services, and to mention particularly the excellence of your choir. The music was well selected and, in my opinion, the work of the choir under Mr Sych was outstanding.

With sincere good wishes, and the hope that we'll be working together again in the not too distant future,

Yours very truly,

Canadian Broadcasting Corporation

Reid W. Forbes,

Talks and Public Service,

Toronto Studios.

ЛИСТ ВІД CANADIAN BROADCASTING CORPORATION- ДО УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСВІТЕРСЬКОЇ ЦЕРКВИ В ТОРОНТІ

Лист звучить в перекладі з англійської мови:

Січня, 11, 1946.

Дорогий Пане Фесенко:—

Лише кілька слів, щоб подякувати Вам за Вашу гарну радіо - передачу останньої неділі через СВЦ, та зокрема згадати звершеність Вашого Хору. Вибір музики був добрий, і як мою думку, праця хору під проводом Пана Сича була визначна

З щирими і добрими побажаннями, та сподіючись, що ми знову будемо працювати разом в близькій будучині.

Ваш щиро

За Канадійську Корпорацію
Радіо - Передачі,
Р. В. Форсі.

З Новим Роком

З Новим Роком, поспішаймо,
Спаса щиро привітаймо.
В рідній мові помолімся
І Творцеві поклонімся.

За розпяту Батьківщину,
Щоб післав їй щастю дніну,
Зібрав всіх нас у громаду,
Україні дав порядку.

Щоби всі як в вирі жили,
Єдність, братство закріпили,
Україну шанували,
Спаса Бога вихвалали.

Ф.-Москалюк.

До Уваги Читачів "Євангельської Правди"

Цим доводиться до відома усіх читачів „Євангельської Правди", що в Березні місяці ми приняємо виснлку часописа всім тим, котрі забули вислати свою передплату за бжучий рік.

Кожний читач, що перестав діставати часопис, може з того зрозуміти, що щось зле з його передплатою, що він вже забуть став „післяпатником".

Редакція повідомляє листовно кожного передплатника, про скінчення передплати. Ми висилаємо напімнення раз.

За Січень і Лютий вийде лише одно число „Євангельської Правди" з огляду на конечну потребу перевірення списків передплатників.

Редакція.

Відчиніться, брами високи,
І отверайтесь, ворота вічні, нехай входить цар слави!

ЖИТТЯ ЗАСЛАНИХ УКРАТНЦІВ В СИБІРУ

В Італії полюк Сівестр Моря і Петро Звіряк видали в 1945 році довозі велику книгу під назвою „Совітська Юстиція". Ось сторінка з цієї дуже цікавої праці. Оповідає заслянець, що сиптках в Туркестані українців:

„В перших же днях по приїзді спіткались ми з українцями, які відмелися до нас надзвичайно жичливо, відчуваючи в нас товаришів в недолі. Допомагали нім чим могли, були надзвичайно гостинні з прихильно до нас, а що найважніше дали нам багато цінних вказівок до будучого нашого життя. Саме тоді довідався я про ікно страшну трагедію та безнадійність - положення. Були вивезені в року 1930. Саме в тому році коли була націоналізована земельна власність на Вкрайні. Майже всі родини були розділено жінки від чоловіків, матері від синів. Про долю розділених нихто вже ніколи не довідався. Кілька українців оповідо мені свої жахливі пригоди. Вивезено їх десь до тундри в північному Сибіру де не було жадного сліду людського життя; там їх вилядовано. В надзвичайно тяжких умовіях при мінімальних пайках їжі та ще без теплого одягу побудували вони собі хатки Ті що не були призвичаєні до холоду повирали в великих кількостях. Місце їхнього побуту лежало в сотнях кільометрів від залізниці, привезено їх було туди рікою на погано збитих човнах. Вже підчас тої подорожі багато люду знайшло смерть в глибинах бурхливої ріки. Во чоним були переслідувані, а керовничтво не звертало уваги на те, що на гострих закрутах ріки люде падали в воду. По 6-ти роках того страшного життя, під час якого чимало людей збожеволіло, тих, що залишилися живими приділено до совхозу. Треба сказати що на протязі тих 6-ти років кільку разів мінялася місцевість їхнього заслання: саме цікися".

О. Л.

ВІРА

Без віри чоловік є нічим Людина котра не вірить в Ісуса Христа є без пастви Його чесности і Його життя без душі, Його смерть без нади, ціле його життя без змісту. Без віри чоловік неначе човен без весел на глибокій воді. Як що чоловік вірить в Господа Бога цим серцем, то вірить і в Сину Любов, і у вічну справедливість. Господь Бог вложив в серце людини святий закон, котрий виказгородить його, як що він заховає цей закон і покаює людину, як що вона закон Божий переступить

Ю. Фелющко.

Еволюція

Проф. Артур П. Келі, Директор Ланденберзької Лабораторії. „Скаменілости рослин, подібно до живущих рослин, показують лише перерви (гіятуси) і незвичність: нема органічної прогресії . . . Очевидність панує поміж рослинами і рослини розмножуються дійсно, трава і зело, „плодючи своє насіння і дерево плодовите плодюче свої плоди по своїм родові". (Кетлі Трансакшонс оф ді Вікторія Інститют. 1941, стор 51)

„Що ж робити з еволюцією? Еволюція неможе існувати ані хвилини без трансформацій, що наочни. Але ботанічні явища не дають нам жадних трансформацій, навіть ані одної. Що ж робитиме? Чи ми маємо знищити ці живучи рослини і розбємо усі скаменілости рослин, щоб продовжувати життя спокійно з еволюцією? Або ми приймемо факт і зречемось устарілої еволюційної філософії, котру деякі атеісти з 19-го століття виконали з босоногої Грецької давнини?" (Дарвінс Лейф енд Летерс, В. 2, сторона 43)

Др. І. Рамсботом, Президент Наукового Товариства імени Лінея в 1942. „Скаменілости з грибів (фунгус) не дають певних доказів і так звані філогенетичні дерева, що їх час від часу опубликовують, засновані на таких поверхових доказах що показуються як явна несенітниця". (Природа, Рамсботом, 1940, стор. 637)

Я. В. Смит зазначив що він був „переконаний, що неможливо устлити філогенетичну систему рослин, котра була б певне на скрайне спекулятивна а огляду на відсутність відповідних доказів скаменілостей". (Смит Природа, 1940, стор. 637).

Проф. А. І. П. Флейшман з Ерлангена: „Теорія тернить від серіозних дефектів, котрі стають все більш і більш наочні з бігом часу. Вона більше вже не може дорівнитись практичному науковому знанню, і так само є недостаточною для нашого теоретичного розуміння фактів". (Флейшман. Трансакшн Вікторія Інститют, 1943, стор 194).

Проф. Г. Б. Отул з Сетон Гал Коледж. „В ній праці, ми спробуємо показати, що еволюція давно вже перетворилася в догму, що й вірить в супереч фактам а не в наслідок фактів".

Tevarhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"

Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.

Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00 Окреме число 10 ц.

М. ФЕСЕНКО—РЕДАКТОР
Адреса редакції:
506 Dssington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

HU. 9282

ГАРІ Р. РАНКС КО.

ПОГРЕБНИК

455-57 Кінг Ст. Вест,
ТОРОНТО

Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

УКРАЇНСЬКИЙ ЄВАНГЕЛЬСЬКИЙ ДОПОМОГОВИЙ КОМІТЕТ

До Українських Євангеликів у Зл. Державах і Канаді в справі Українських Євангельських Місійних Біженців.

Брати й Сестри!

Друга світова війна, що вже продовж кількох минулих років шаліла на українських землях, лишила сліди жахливої руїни. Народ, з якого ми вийшли, знищений фізично, економічно й духово. Гірка доля сперлула наших братів і сестер по тамтому боці океану — як тих, що остались на рідних землях, так і тих, що розбрелися по всіх усюдах західної Европи й живуть там у голоді, холоді й страху перед примусовою „репатріяцією."

Між іншим зруйнован також цінні здобутки українського євангельського місійного праці на західньо - українських землях. З достовірних джерел довідуємося, що совітська влада закрила українські євангельські церкви й церковні організації. А щодо українських місійних працівників-пасторів, то нам, що 2 померли в тюрмі, 4 розстріляні, а 8 пасторів, 7 студентів теології і 2 учителі вряшені.

Решті пасторів, головно реформованих і лютеранських, пощастило дістатися до західніх і північних країн, оскільки знаємо, в різних краях у західній Европі тепер перебуває 20 пасторів, з того 9 реформованих, 4 лютеранських і 2 баптистських (Про багатьох других бадьких пасторів нашо комітет не має ніяких відомостей.) Майже всі згадані місійні бідженці з родинами, з жінками й дітьми. Окрім тих знаходяться там також 6 студентів теології (лютерани) і немало других євангельських євангеликів. Положення всіх розпучливе.

Всі ті нещасливці потребують негайної помочи. Їх треба рятувати не тільки від голодової смерти, але також для дальшої місійної праці. Помічники можуть і повинні подати їм в першу чергу українські євангеликами зо Зл. Держав і Канади (ті, що належать до Злученої Церкви, пресвітеріян, баптистів.) Не дивлячись на це, що ми, українські євангеликами складаємо жертви на загально-український допомоговий фонд, ми зокрема обовязані поспішити з помічю українським євангельським біженцям. Тим же оце, доки час маємо, робімо добро всім, а найбільше товаришам по вірі," Гал. 6:10

Щоб нашу допомогову акцію попровадити зорганізовано, на нарадах у Нью Йорку, 2 грудня, м. р., створено Український Євангельський Допомоговий Комітет. Як тимчасовий, УЕД Комітет буде провадити допомогову акцію до українського євангельського злету, що відбудеться в 1946 році й тому згад дасть звіт зо своєї праці До екзекутиви вийшли Пастор В. Кузів, голова; пастор В. Т. Кулчинський, заст. голови; пастор Л. Станлрет, секретар; п. Е. Онищук, скарбник, п. П. Чорноокий, заст. скарбника. До Ширшої Управи УЕД Комітету, покликано наступних пасторів: Т. Галенда, Д. Газенда, др. Р. Г. Кацунов, І. Р. Ковалевич, М. Фесенко, М. П Безрезницький, І. Григорай; О Корсаков, Т. Бай

В імени українських євангельських біженців закликаємо всі українські євангельські громади і інших пасторів негайно означувати й продовжувати збірку по допомоговий фонд. Зібрані датки просимо посилати на руки скарбника У. Є. Д. Комітету

Mr. E Onyschuk, 74 40th Street, Irvington, N. J

Рівнож просимо поодиноких українських євангеликів, які живуть у таких місцевостях, де нема українських євангельських громад, щоб були ласкаві вислати свої датки прямо на вище подану адресу скарбника.

Copyright by the Sunday School Times, used by permission.

Справа Євангельського Світського Часописа

Євангельський рух серед українців в Канаді зріс до тієї міри, що починає гостро відчуватися брак своєї преси. В цім випадку ми маємо на увазі світський євангельський часопис, котрий би дівав з питаннями що не мають безпосередньої стичности з духовою наукою.

Що до чисто релігійних місячників, то українські євангелики в них є добре заосмотрені. Існує чотири українських євангельських духовних журналів, що взаїмно доповнюють працю один одного. Ці журнали стисло релігійні і тому не мають багато місця для світських питань, що є важливі для євангеликів.

В той час як православні і католики мають велику світську пресу, що заступає їх інтереси, українські євангелики не мають жадної. Це ненормальне становище треба змінити. В першу чергу нема сумніву, що українські євангелики є в силі це питання розвязати. Розвязати це питання можна було б в два способи. Собор Українських Євангеликів міг би створити фонд, скажемо в розмірі двох тисяч передплат і від так звернутися до якого будь вже існуючого часопису, що не ставиться до євангеликів ворожо, з пропозицією удіяти стало на сторінках свого часопису, місце для євангельських справ. В цім випадку екзекутива Собору була б агенцією для часописа і збирала б для нього передплати серед українських протестантів, висилаючи їх раз на рік з адресами до редакції часописа. Передплати могли б бути пропорційно розділені поміж окремими деноміяціями

Другим способом розвязати цю важну потребу було б заснування українського євангельського часописа. Для цієї цілі могла б добре послужити Євангельська Друкарня, що має відкритись в Торонті. Євангелики мають де кілько осіб поміж собою, що мають досвід і спосібність в видаванню часописа

Взявшись дружно до праці окремі українські євангельські деноміяції могліб гарантувати для часописа найменше 4000 передплатників. Важно щоб брати евангелики обміркували цю справу, кожний в своїй деноміяції і на слідуючій їзді Собора її конечно треба розвязати.

Ми знаємо, що таких братів є немало в Зл. Державах і Канаді

За дальшими информаціями в справі українських євангельських біженців просимо писати до:

Rev. B. Kusiw, 31 Netherwood Place, Newark, N. J.

Адреса секретаря:

Rev L. Standret, 47 So. 11th St., Newark, N. J.

Й Кузів, В. Т. Кулчинський, Л. Станлрет, Е. Онищук, П. Чорноокий.

„Православний Вістник" і Протестанти

"Православний Вістник" знайшов потрібним помістити де кілько "зауваг", що до. Євангеликів аж в трьох числах. Де котрі з цих зауваг просять відповіди. Наприклад запит-заперечення: "Вказ, що вони (протестанти) засновують свою науку на Слові Божім—бавачка. А на чім засновують православні?" Рівниця полягає в тім, що євангелики засновують свою науку ВИКЛЮЧНО на Слові Божім, в той час, як православний провід на ПЕРЕДАННЯХ і слові Божім.

Богато з тих "передань" протирічать Слову Божому, але православні ієрархи ці не не звертають уваги і слідують за "переданнями" нехтуючи Св. Писання.

Усі різниці поміж євангеликами а православними священиками походять не з Св. Писання, а з „передань" Так скоро як православні богослови повернуться виключно до Святого Писання, вони навчатимуть те що і евангелики. Реформація є занеханням "передань," церковних традицій, різних марновірств, що наобігрались в часі історій зросту церкви.

Православний Вістник дивується, чому у протестантів богато різних деноміяцій. "Адже Слово Боже одно." Існування деноміяцій не шкодить духовій єдності усіх протестантів та не перешкаджає їм співпрацювати. Наука в усіх євангельських деноміяціях та сама, бо будується на тім самім Слові Божім.

Деноміяційні різниці повстали в наслідок історичних і расових різниць і нема причини, чому б вони не повинні існувати і на далі. Важна не організаційна єдність в духовна. Що єдність протестантів мають. В решті решт чому Прав. Вістник не поставив цього запитання собі і своїм православним церквам? В Канаді існує серед українців не кілько окремих православних церков, що себе взаїмно поборюють, "Адже Слово Боже одно"?

Інші "зауваги" "П. В." являються незнання євангельської науки. Такою є заява: "Протестантська наука про спасення вірою неповна, бо Святе Письмо каже, що віра без діл мертва. А мертва віра не може спасти." Євангельську науку про спасення вірою можна висловити в такий спосіб: "Людина спасається однією вірою, але не тою вірою, що є одна." Євангелики завжди підкреслюють конечність добрих дій, як доказ живої віри, але підставою спасення все є віра.

"П. В." пише, що відкидання "посередників" не є євангельське і як доказ наводить молитви віруючих за інших. Ця зауважа уникає відповіді. Хто дивить про "посередництво" зовсім іншого типа. Євангелики вповні згоджуються з тим, що віруючі повинні молитись один за одного. Дискусія йде про посередництво поміж Богом і людиною для спасення души людської для життя вічного Про це Писання ясно навчає "Один бо Бог і ОДИН ПОСЕРЕДНИК між Богом і людьми, чоловік Ісус Христос" (1 Тимотея 2:5). Дяциня Апостолів пишуть про Христа: "І нема ні в кому другому спасення, бо й нема іншого імя під небом, даного людям, щоб ним спастись нам." (Дяциня 4:12). Як що посередник лише один, і як що нема іншого імені окрім Христового для спасення души, то на якій підставі "П. В." твердить, що посередників богато і імен богато для спасення. Це є один з прикладів, як православні "перекази" уневажнюють науку Св. Писання.

Священики Старого Завіту не були "посередниками" поміж Богом і віруючими в цім змісті, але лише церковними служителями. Слова Христа "Кому відпустите гріхи—відпустяться" відносяться до сили проповідуваного Слова Божого ділати на спасення тих, що слухають, каються і вірують. Молитви пресвятерів за слабого не є посередництвом на спасення души, але благання зверненим до Бога за ледужого. Поимлка "П. В." полягає в тім, що бажаючи уникнути ясної відповіди, він робить зміст слова "посередник" необмеження включаючи в нього всіляке заступництво і помич. В той час як ходить про спецефічне заступництво перед Богом за грішника на вічне спасення души, таким заступником може бути лише Христос, усі ж інші є самозванцями.

Знову неправдоподібне є, що протестанти неповажають Діви Марії, навпаки вони повважають її більш ніж ритуалісти, бо ті роблять з неї ідола. Євангелики лише заперечують приписування Діві Марії ем і авторитету, що належаться одному Богові. Сама Діва Марія назвала Бога своїм Спасом. Ритуалісти представляють її більш милосердною ніж самого Христа та мильно навчають людей, що вона може дати їм життя вічне. Як щоб ходило о звичайну пошану, то цьому ніхто б не заперечував, але "П. В." сам дуже добре знає, що Діву Марію величається і дорівнюється в суді з авторітетности самому Богові. Неможна жидівську лічину, незважаю яка б свята і добра вона не була, ставити на рівні з Богом. Такі вчинки Христа називає ідолъством

В числі від 15-го грудня "П. В." продовжує свої міркування про евангеликів Багато місця призначено в статті захисту лайки "зразник" на адресу українських евангеликів. Аргументи "П. В." незвичайно цікава і виявляють у всій ній непригодність примітивність думання православного проводу. Перебувши довгі роки в демократичній країні, автор статті, що не похопив значіння демократичних свобід і від надведених міркувань повізве гадаром: "Бий, я його знаю."

"П. В." питає: "Що сказала б Євангельська Правда, коли б хтось з протестантів пішов на службу католиків і почав невічити та розбивати протестантські громади? Якими титулом пошанувала би вона такого свого члена? Чи не був би він зрадником своїх?"

Зовсім ні. Існують такі річі як свобода совісти і свобода слова, очевидно не відомі "П. В." На них покоються всі інші людські свободи. Без них край обернеться в катівню, черезвичайку, або гестапо. Свобода совісти дає право кожній людині жити згідно своїх переконань в межах законности. Ця свобода вязане за людиною право міняти свої переконання (релігійні і політичні). Ніхто неможе переслідувати іншого за те, що той чоловік переміняв свої думки. Лайливі слова, образи і т. ін. е переслідування і заперечують свободі совісти. Це є перші кроки до фізичного насильства. Свобода слова дозволяє людині висловлювати свої думки про руки, організації і взагалі інших горожан в межах порядности. Заборонити одній організації чи особі критикувати інші—це значить зріктися цієї свободи. Тоді матимем край де всі "мовчать бо благодействують."

Тепер наколи й якийсь евангелик став би католиком, то ми рішучо повстримались би від обзивання його лайливими словами. Це є його святе право змінити свої погляди. Ми з ним не погодимось і про це скажемо, але без образливих нападів, лайки і переслідувань. Як що такий бувший евангелик, користаючись правом свободи слова став би "розбивати про протестантські громади," то знов ми були б рішучо проти того, щоб хто небудь обзивав його зрадником

Він лише користався б тим правом, що його має кожний горожанин. Цім правом послуговується і "П. В." критикуючи протестантів і католиків. Справа в тім, що ніхто ніколи не зможе перемогти правди. Критика противників не є жадною загрозою для однини чи організації, що відчуває свою правду. Навпаки подібна критика дає часто стає помічною Про від укр. греко-православної церкви в Канаді - це в більшости буяни греко-католики що розбили не одну греко-католицьку громаду, але вони певно образились би наколи греко-католик стали обзивати їх "зрадниками," "запродацями" і т. д. за зміну релігійних поглядів. Чому тоді автор "зауваг" що евангеликів домагається права обзивати протестантів "зрадниками"? Він сам був колись греко-католиком. тепер є православним. Як що зміна релігійних переконань є зрадою, то як тоді треба католиками називати його?

Зміняючи свої переконання з католицьких і православних на евангельські ми не робили жадної зради, а наслідували приклад апостолів, що покинули закон "батьківську віру" і пішли слідом за Христом.

Ми лише одного побоюємось, що автор "зауваг" мабуть рахує себе "демократом." Але нам здається, що це є тип демократизму, що ним найбільше пишаються в Москві

Пояснення "П. В." про небажання прийняти "Братство Українців Протестантів" в склад КУК-а є вимівкою. "Братство Українців Протестантів" не є церквою. Це є світське стовариження протестантів подібне до БУК-а. БУК був прийнятий в склад КУК-а

Ні кінці "Православний Вістник" радить українцям протестантам триматись окремо від решти українців. Як що "П. В." радив би це щиро, ми

(Продовження на ст. 6)

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

"ПРАВОСЛАВНИЙ ВІСТНИК" І ПРОТЕСТАНТИ

(Докінчення з ст 5).

ивчайно не погодилися б з цією радою, але призвали б правово'ній газеті на її погляди. Але ми маємо серіозні сумніви, що до ширости цієї поради. Бо нам з певністю відомо, що український грекo православний провід в Канаді в свій час "нахапся" за доларами з початку до англікан а від так до американських пресвитерян. Тепер, як що людина одне говорить, а що іншого робить, то це нищить силу аргумента цілковито.

Українські евангелики одного не можуть похопити в науці православного і католицького проводів. Обидві церкви в Канаді при всякій нагоді під носять свій патріотизм. Тільки вони є добрими українцями, решта запродані. Це створює вражнечу, що ніби ці церкви стоять на нерухомім патріотичнім ґрунті. Це дуже добре. Але коли ви прийдете то їх церков, то бачите, що на образах і стінах намальовані люде рожих інших народів.

На цих образах ви побачите лиця греків, росіян, жидів, італійців і інших чужинців обого полу. Церковний провід в українських ритуалістичних церквах навчає людей цілувати ці чужинецькі подобизни, палити свічки перед ними, а самі кажуть до них ладаном. Окрім того навчається людей молитись до них.

Тепер наколи б ці люде зробили українцям щось доброго, то і тоді усе це виглядало б дуже дивовижно, але фактом є що більшість із них навіть не знало чи є такий нарід як українці на світі.

Ми волїли б як що вони вже мусять це все виробляти, то свічки б вас свічки і кадило перед образами Тараса Шевченка Франка, і інших визначних українців, прилюдних ці дяки б багато зробили для свого народу. Безперечно цілування, кадження і сеяння навколішки перед образами греків, жидів, італійців, росіян і інших протирочить національний гідности нашого народу.

Чей же назвемо ці практики патріотичними, коли з малих літ наших дітей навчається ставати на колина перед бородатим греком, італійцем або жидом? Ми не проти того щоб ціми людми, як вони того заслужили, було виказане належне признання, але навіщо понижувати себе і образ Божій в собі.

Становище евангеликів в цій справі безогляне. Ми пояснюємось одному Богові, Йому надежиться вся слава. Ми шануємо Діву Марію, бо Бог вибрав її для таємниці свого втілення. Вона є блаженна, але ми не йдемо далі. Вона зістається для нас найчестнішою жінкою з всіх жидівських жінок, і Вона пізніше по народженні Месії мала дітей від Йосифа.

Ми шануємо визначних релігійних людей усіх народів, але славимо одного Бога. Ці добрі люде могли бути апостолами, священиками і пророками всякої святости і сили, але все ж ми рахуємо, що святити свічки перед ними, коліниуючи і кадити є гріхом.

Слово Боже забороняє ці "поошани" і "поклонення" по відношенню до всіх сотворінь. Коли ми поклонямось нашому Господу Ісусу Христу, то робимо це навчи на увазі Божественну природу в ній. Евангелики не поклоняються в Христі тому, що було людське в земне.

Вся ця наука не видумана евангеликами а знаходиться в Святім Писанні та є в повній згоді з совістю і повагою людини. Не один свідомий українець губить віру в церкві, разом бородатого росіяна, грека, що жида та шанувати їх як богів. Вони були добрі люде, але цей вислів покори належиться одному Богові.

Що до накидів на протестантські церкви і твердження, що вони несуть людей, танцюють в церквах і т. п. то на цей закид навіть шкода ширше писати. Тим більше, що закид робить оргій церкви, що їх громади хохляться в „бінго" і танцюють не тільки „пид" церковою а сами в самій дзвичній" салі

Фактом є, що найбільш безбожними і здеморалізованими краями стали ті, що їх населенням сотками років виховували, або православі, або католицькі церкви

Як і у всіх людських організаціях, можливо, що існують та кож здеморалізовані громади і у протестантів, але евангельський рух в цілости завжди був взаким благословенним для кожного краю де він ширився.

Більшевизму серед протестантів куди менше ніж серед православних. Вся російська православна церква і чимало православних українців пішли цією дорогою. Радянський релігійний „цирк", що його вони недавно по Канаді мав визначного православного достойника на перших місці.

Усі гіерархічні „заувари" являють повну відсутність ґрунту під ними. Одне ясно з „заувар", що в наші дні аргументи і методи днів „патріярха Макарія" вже цілковито невистарчальні. З огляду на брак місця в нашім часописі і характер „аргументів" „П. В.", ми згодом чи будемо продовжувати цю дискусію.

What Shall We Give Him?

by Louise A. Reith.

Christmas holidays had come and Jack and Judy were enjoying them to the full. They always liked to decorate the house and now, having completed that delightful task, they were admiring the results of their work.

"Oh!" exclaimed Judy, clapping her hands with delight. "I do love Christmas bells. Just look at those darling little ones on the tree dancing every time the door opens and lets in a breeze! Don't those tiny silver ones in the middle of the big wreath on the door look as if they were all ready to ring. Bells mean to me that Christmas is here."

Jack listened to Judy's enthusiastic outburst. "I think you are right Judy," he said thoughtfully. "But I wonder how bells came to be associated with Christmas. Is it because their ringing expresses joy and Christmas is a joyful time? When did people start to think of bells in connection with the celebration of Christ's birth? I would like to know."

Judy looked puzzled. "I am sure I don't know. I never worry about that. I just know I like to see and to hear bells at Christmas time. I hope there is plenty of snow and that we can have a sleigh-ride with lots of bells jingling on the horses' harness when we go out to the farm next week."

"Oh, I'm not worried about it really, I'm not," laughed Jack. "But I imagine there must be some story behind our Christmas bells and, being a curious person, I would like to know it."

Grandmother who had come to spend Christmas with Jack and Judy and their father and mother was sitting listening to the conversation as she knit busily. "I think Jack is right," she said quietly. "There is usually a story behind our customs. Many legends explain or try to explain such things to us. Once, long ago, I heard a very simple little story which I have always loved." She paused. Jack and Judy turned eagerly to her. "Oh, please tell us the story," urged Judy "We love stories." "Oh, please do," added Jack and we won't interrupt, at least I won't. I can not promise for Judy." Judy smiled wryly. "Go on Granny," she urged "Don't listen to him."

Grandmother smiled She knew her twin grandchildren well. "I'll be glad to tell you the story. It is a long time since I heard it but if I remember correctly according to it bells have been associated with Christmas ever since the time that Christ was born. Let us think of that first Christmas night. Think of the shepherds 'abiding in the fields keeping watch over their flocks', among them, according to the story is a little lad holding in his arms, to keep it safe and warm, a tiny white lamb. It was his pet and he loved it dearly. Around its neck he had twined a cord from which hung a tiny bell that tinkled as it frisked about.

"With his father and the other shepherds the little lad watched the glory of the heavens. He heard the angels song. The shepherds decided that they must go to Bethlehem and see what had come to pass but the lad must stay and watch the sheep. It was a lonely vigil and as he watched he hugged his pet closer to him and dreamed that the long-expected King had come and he was permitted to serve Him.

"In the early morn the shepherds returned and in awed voices told him of the Babe in the manger in Bethlehem. It seemed strange to him that one little Babe could create such awe and wonder in these grown men. He had thought they would come back and tell him of some great King but he resolved that he too must see the Child. Calling his lamb to follow him he set out.

Through the streets of Bethlehem the lad and the lamb went until they came to the stable. Others were there before them. Three men were there in magnificent robes, kneeling, holding out to the Babe rich gifts - 'gold and frankincscence and myrrh'. Timidly the lad drew near. He gazed at the little Babe and great longing came into his heart, longing that he might bow low and

(Continued on page 8)

A Tip For a Tip-Top New Year

By Beth Stevenson

More years ago than we care to confess, we used to read Horace Odes at High School. While so engaged our main object was to disentangle the ablative absolutes etc., from other Latin syntax intricacies, or if that were hopeless, at least to discover an English word or phrase for each Latin one We gave slight attention, if any, to what Horace was trying to tell us. There is one phrase, however, which we remember, that contains some valuable thoughts for us as we face a brand New Year. It is "carpe diem" or "Seize Today". It would be difficult to find a better New Year's resolution

Forgot yesterday. "One cannot hope to live up to new resolutions if one clings to all the old handicaps. It seems, indeed, as though getting rid of these hindrances were half the battle." Do not allow the experiences of yesterday to hinder us today, but rather let them help us. Someone has expressed it thus, "That the past may be our guide and not our chain." Our past accomplishments and success should not serve to make us self-satisfied. Nor should our past failures succeed in crushing our hopes and endeavours. Each experience holds for us a lesson to learn and until we have learned it we cannot expect to go on to a new one

The Apostle Paul realized he could not "press toward the mark for the prize of the high calling of God in Christ Jesus" without "forgetting those things which are behind," and Dr. John Henry Jowett in a meditation on the 23rd Psalm says the reason David writes "goodness and mercy shall follow me" is because some of our enemies are in the rear, in our yesterdays, and we need protection from them. If we are to make a success of anything we must give it our whole attention. All our thought must be fixed upon it. We cannot dissipate our energies on old fears, worries, pettyness meanness, animosities We must put them all behind us with those things which are past

Don't worry about tomorrow. It may not even come. It usually does, but worry is no preparation for it. Each day requires all the strength, confidence, zest, high hopes and alertness of mind we can muster. Worry and fear weaken these qualities and the battle is lost before we begin. Worry is poison to the mind and in a short time affects the body. It has never been known to help anybody, only to hinder, and thus it seems very foolish to have anything to do with it. Jesus said "Take therefore no thought for the morrow: for the morrow shall take thought for the things of itself. Sufficient unto the day is the evil thereof." Paul affirms "But my God shall supply all your need."

But **seize today.** Lay hold upon it as your most treasured possession. What you are ten years hence depends on the use you make of to-day. Accept its responsibilities manfully, take advantage of all its opportunitis. There is a special happiness that comes at the end of today well lived. But today wasted brings own punishment in remorse and a feeling of futility Seize today, Make, and renew each day, the New Year's resolutions of Jonathan Edwards (one of America's greatest intellects)

"Resolved, to live with all my might while I do live, resolved, never to lose one moment of time, but improve it in the most profitable way I possibly can; resolved, never to do anything which I should despise or think meanly of in another; resolved, never to do anything out of revenge; resolved, never to do anything which I should be afraid to do if it were the last hour of my life."

Seize today. The sanskrit proverb puts it this way

Look to this day,
For it is life, the very life of life
In its brief course lie all the varieties
And realities of your existence
The bliss of growth,
The story of Action,
The splendor of beauty
For yesterday is only a dream
And tomorrow is only a vision,
But today well lived makes every yesterday
A dream of happiness
And every tomorrow
A vision of hope
Look well, therefore, to this day.
Such is the salutation of the dawn

„Євангельська Правда" вийде одним числом за Січень і Лютий місяць з огляду на конечну потребу перевірити списки передплатників. Починаючи Березнем місяцем ц. р., усі „Післяплатники" будуть скреслені. — Редакція.

КЛЮЧІ ЦАРСТВА НЕБЕСНОГО

Христос обіцяв дати ап. Петрові ключі царства небесного (Мат. 16:18, 19). Тут сказано про ключі в значенню многим, це відносилося до уділення Петрові Духом Святим розуминня всякої правди, особливо у відношенню Царства Небесного Ключ це символ одноглузового розуминня: „Горе вам, законники, що ви взяли ключ розуминня, самі не ввійшли, й тим що входять, заборонили" (Лук 11:52). Відомо, що ап. Петро в день пятидесятниці був сповнений Духом правди, котрим почав розуміти всякі правду

Написано, що наш Господь Ісус Христос, є тим духовним дверима до Отця. Тому можемо сказати, що свяге Писання і пророцтва у св. Писанню про Христа, становили духовий замок, до якого вчена жидівська старшина немогла добрати ключа розуминня, а помимо, що кожної суботи сували в храмі і сл хали Слова Божого, однак не розуміли їх, тому осудивши Господа слави, розіпявши (Диян. 13:27; 1 Кор. 2:8). Ап. Петро за орудою в йому Духа правди, осягнув розуміння Св Писання, і немов ключем відомкнув цей старий, таємничий замок, тоді двері отворились і Ісуса Христа проголошено. Зараз до три тисячі вірующих в Нього наче через двері перейшли до Бога і в кошару на зелене пасовище всякої правди. Пізніше Господь повелів ап. Петрові йти до-поган, щоб і їм отворити двері до Царства небесного (Дія. Ап. 10 38; 15 7) Виразивши минувших вків Бог завсігди сповнив і сповнює слова слуг духом розуминня всякої правди і тим чином вони провідчили Євангеліе наче ключами відчинили і відчиняють людим двері до Бога до спасення і до царства небесного (Іі. Кор. 12:2; Єф. 4:8-13) Н.Ь.

The Trade-Rat of Death Valley

(Conclusion)

Had they robbed him? Some how he felt That his father had told him the truth. Sitting there in the twilight alone, Jack Dalton came to know the holy influence of nature upon the soul. Arousing himself from the thoughts into which he had fallen, he began to gather wood to keep the fire going throught the night Stepping around a rock in the trail, he was startled to see the light of a camp-fire a little farther on in the canyon. Fear gripped his heart. Had Jim Connor's men caught up with him? He must find out before he could sleep With a fast beating heart, he stole up the trail. He was soon near enough to see the camp. A tall man seemed to be cooking their meal. On a rock near by sat a woman Jack Dalton breathed a sigh of relief. They were not Jim Connor's men! He turned to go back, to his own camp and in doing so dislodged a rock. The man cooking the meal turned quickly and picked up a gun. "Who goes there?" he called

The boy hesitated. Should he give them his name? He decided that it would not be safe. Once again came the voice "Who goes there?"

The boy answered, "It's me, sir" "Well, Mister-it's Me," the man answered, "you come into camp and mind you, I got my gun ready to shoot."

Jack Dalton stepped into the light of the camp-fire The man had down his gun. "For the love of Mike," he said, "it's only a boy, Mother"

The lady stepped out from be hind the rock The man resumed the interrupted task of cooking The evening meal. When this was once again well under way, he turned to the boy, "Where are you from, Mister-it's Me?" he asked

Once again the boy hesitated Dare he tell them where he had come from? The man noticed his hesitation and quickly added, "Never mind- that question here's one you can answer Have you eaten or will you eat with us?"

Before the boy could answer and tell them that he had eaten sometime before, the lady spoke up, "I know he's hungry, and, of course, he will eat with us" Nothing more was said on the subject. And in a little while they had finished the best meal Jack Dalton had eaten in many days.

Somehow this camp in the wilds of Death Valley with the tall man and the little lady, his wife, seemed more like home to Jack Dalton than anything he had known since they carried his mother away in that bed of roses the mother who had given him strong hands and steady, true eyes!

In a little while, he bade them

(Continued on page 8)

Yevanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES ARCHIVES PUBLIQUES CANADA

The Trade-Rat of Death Valley

(Continued from page 7)

good-night and started back to his own camp, but not until he had promised to eat breakfast with them.

Jack Dalton awakened the next morning. The sun was looking over the mountains in the east. In a little while his camp outfit was packed and he was ready for the day's adventures. He wondered what his neighbors would be like in the daylight. He had only seen them in the light of the camp-fire. He knew the man was tall and the lady was short like his mother.

As he rounded the bend in the trail, he saw the friendly light of the camp-fire and he knew they were up. The tall man was working around the fire as he had been the night before. The woman was arranging the things for breakfast on a rock nearby. He was just ready to make his presence known when he heard the tall man call to the woman, "Bessie, that peaky trade-rat was here again last night! Night before last he traded us a stone for the lamb chop I was going to cook for you. Last night he traded us another stone for the bacon I was going to have for our breakfast, I hope that boy likes eggs and fried potatoes, because that is about all we are going to have."

Jack Dalton know that it was time to make his presence known. He coughed and then stepped forward. The woman greeted him with a smile and a cheery good morning. The man finished turning the eggs and then, with a little chuckle, called out, "Good morning, 'Mister-it's-Me'. We're glad to have you with us. Make yourself at home. Breakfast will soon be ready."

Nature had not only done something for the soul of Jack Dalton, but it had also done something for his appetite. He could not remember a meal that he had enjoyed so much. He tried to express his gratitude. "Shucks," the man said "if that trade rat hadn't gotten off with our bacon, we would have had a real meal."

A puzzled expression came over the face of the boy. "Mr. Johnson," he asked, "what is a trade-rat?"

The man laughed. "Say, listen, boy," he said, "who told you my name was Johnson?"

The woman quickly spoke before the boy could answer, "I told him, dear. He is going to call us Mr. and Mrs. Johnson and we are going to call him Jack. After we get better acquainted, we are going to tell each other just why we came to Death Valley."

The man reached out his hand, "Shake, Jack, we are going to be pals and she is going to take care of both of us."

And so began the day that was to shape the future of Jack Dalton's life. The matter of clearing up the breakfast dishes was soon over. The man, Johnson, took his gun. "Guess I'll go out and try to get a little meat for dinner. That dirty little trade-rat just about cleaned us out. Oh, yes," he said, turning to the boy, "you want to know about the trade-rat, don't you, Jack? Well, Mrs. Johnson will tell you." And with that he strode off into the woods.

The woman turned to the boy. "Come over here, Jack, this rock makes a fine chair." As soon as they were seated, she turned to him, "So you want to know about the trade-rat, do you?" The boy looked at her. Once again he was reminded of his mother. "I like to hear you talk, Mrs. Johnson, please tell me about the trade-rat."

"Well, Jack," she began, "the trade-rat belongs to Death Valley. He is so small that you could crush him with your foot. He always works in the dark. He is called the trade-rat because he trades you stones and sticks for your good food. Last night he came back and traded us another stone for our bacon. Tonight, no doubt, he will come back for something else. In a little while, he and his gang will have traded us stones and sticks for everything good we have. There is only one thing we can do. We have to move on. The trade-rat is bad company."

What the woman had said stirred the boy deeply. What was it his father had said about the "gang of rats he was running with" and about the "clean, strong hands and true eyes his mother had given him"? Had he traded them for red hands and shifting eyes? He stole a glance at his hands. Thank God, they were not red. He wondered, did this little woman know about his shame and fear? Had she read his heart? Could he tell her? She was so much like his own mother. Her eyes caught his and held them, "Tell me your story, Jack, I can understand and I think I can help you."

All the boy needed was this bit of encouragement. In a flood of words, he poured out the story of his mother's death, the bad company he was traveling with, and his father's warning. "Mrs. Johnson," he said, "I understand now what Dad meant when he called the crowd I was going with 'rats.' He meant trade-rats. He said they had traded me trembling, cruel hands for the strong, clean hands my Mother gave me. He said they had traded me shifty, guilty eyes for the clear, steady eyes my Mother gave me." The boy's voice trembled. "Mrs Johnson, I can see it all now. These human trade-rats have robbed me. What shall I do? My father is ashamed of me. Jim Connor's men are on my trail." The boy buried his face in his hands. He was trying hard to control his emotions.

Mrs. Johnson waited a moment and then sitting down, close by his side, she laid a tender hand on his hand. "Jack," she said, "will you let me help you? Let me be your mother. Tell me, Jack, did your mother ever talk to you about God?"

The boy looked up. His eyes were filled with tears "Yes, Mrs. Johnson, mother told me about God. But I had forgotten. Could you pray for me?"

Death Valley never saw a more strange and beautiful sight — a woman on her knees beside a great rock, talking to God about the sin and shame of a boy kneeling beside her. God and Nature worked a miracle in the heart and life of Jack Dalton that morning. For when he arose from that strange Altar of Prayer there shone in his face a peace he had never known before!

There was a shout from somewhere out amongst the rocks. Mrs. Johnson was quick with an answering call. "Mr. Johnson is coming," she said. "You stay here, Jack, while I go out to meet him."

In a few moments the boy saw the tall man and the little woman coming down the trail together. She was looking up into his face and talking earnestly. The boy knew she was telling him the story he had just told her. They came into camp holding hands just as the boy had seen his dad and mother walk before they had carried mother away in her bed of roses.

"Hi there, Jack," the big man called, "come here and take a look at your dinner." The boy hurried forward to see hanging from the man's shoulder a beautiful wild turkey.

In little while the camp was once more transformed into a dining room. The memory of that dinner served on the rocks of Death Valley would never be erased from the mind and heart of Jack Dalton. When the meal was over the man turned to the boy. "Jack, Mother just told me something of your story. I have known your father for years and I know Officer Jim Connor, too. Look at this, Jack." The man lifted the lapel of his coat. There, shining on his breast, was an officer's badge. The boy's eyes filled with fear. "Don't be afraid, Jack," the man said laying a friendly hand on his shoulder, "I am going to arrest you and keep you a prisoner just long enough to deliver you back to your father. Unless, of course, you would rather be delivered to Jim Connor!"

The boy's eyes once again filled with tears. "Mr. Johnson," he said, "did Mrs. Johnson tell you about our prayers this morning? I have made things right with God and now I want to make things right with Dad. I want to show him that my hands are strong and clean like my Mother gave me. I want to show him my eyes are clear and true like my mother gave me. Those human trade-rats fooled me once, but they never can again!"

The big man reached out a hand to the boy. Not a word was spoken. Tears trickled down the cheeks of the little woman. In the silence of that moment, with only the rocks of Death Valley to bear witness, the soul of a boy was washed clean and a friendship was born that would last for time and eternity. — Gospel Herald.

WHAT SHALL WE GIVE HIM?

(Continued from page 6)

bring rich gifts. But he had no gold, no frankinscence, no myrrh. Restlessly the little lamb stirred and pressed closer to the lad. 'He had his lamb! But, oh, it was his only playmate on the lonely hills. He loved it so. Surely the Babe did not need the only precious possession that he had!'

"The wise men left. Alone the lad stood looking at the Child. It seemed to smile. To smile at him Shyly he came closer leading his little lamb. No longer did he hesitate. His most precious possession was not too much to give. Kneeling before the manger he whispered softly, 'Here is my lamb — I give it to You.' There was no sound save the tinkle, tinkle of the little bell as, in content, the lamb nestled in the straw but in the tinkling of the bell the lad seemed to hear again the angels' song. He turned back to the hills with joyful heart."

"I like that story," said Jack. "Every time I hear or see a bell this Christmas I shall think of the little shepherd boy who gave his most precious gift to the Christ-Child."

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА
EVANGELICAL TRUTH
„Слово Твоє світло на стежці моїй"

РІК VII. Число 3 | БЕРЕЗЕНЬ 1946 MARCH | Рік VII. Число 3

ПРЕСВИТЕРСЬКА ЦЕРКВА В КАНАДІ В ОБОРОНІ СКИТАЛЬЦІВ

Заряд Пресвитерської Церкви в Канаді недавно звернувся до премієра Мекензі Кінга з листом наступного змісту:

Поширена Екзекутива Домашніх Місій Генерального Місійного Борду Пресвитерської Церкви в Канаді, мала перед собою на недавних зборах кореспонденцію, що торкалась питання скитальців з України, котрі знаходяться тепер в Німеччині і котрих повертається проти їх волі під опіку СССР

По широкій дискусії було рішено, щоб я відписся до Вас з домаганнями.

1. Щоб Ваш уряд шукав від властей Британської Окупаційної Зони видавання подано-го наказу. (Цей пункт мав на увазі недавно виданий наказ в Британській зоні. Ред.)

2. Щоб українські скитальці мали таке ж запевнення проти насильних репатріацій, яким тепер користаються особи жидівської народности, в тій самій місцевости.

Ця постанова була принята з огляду на інформацію, що ми їх дістали, про скрайний страх тих ,до котрих відноситься вище згаданий наказ, що до наслідків для них самих і тих що на них залежать, як щоб цей наказ був виконаний. Приймаючи цю постанову ,ми не маємо думки захищати кого небудь, про кого можна було довести що він співпрацював з німцями, лише з пошаною просимо, щоб тим котрі мають добрі і достаточні для себе причини, але причини що не мають нічого спільного з прихильністю раніш або тепер до німецьких націстів, мали вільну нагоду рушити чи вони хотять, або не небажають повернутись до своїх раніших місць в Радянській Росії.

Я зістаюсь, Ваш
покірний Слуга
В. А. Камерон, секретар.

Ми подаємо текст цього листа в англійській мові також:

Right Honorable W. L MacKenzie King,
Prime Minister of Canada,
Ottawa
Dear Sir,—

The Home Missions Sub-Executive of the General Board of Missions, of the Presbyterian Church in Canada, had before us at a recent meeting a communication dealing with the matter of the displaced persons from the Ukraine, who are now in Germany and who are being returned against their will to the custody of the U.S.S.R. After considerable discussion, it was agreed that I should communicate with you, urging

1. That your Government should seek from the authorities of the British Occupation Zone the revoking of the order above mentioned.

2. That the same protection against forceful repatriation be offered to Ukrainian displaced persons as is now enjoyed by people of the Jewish race, within the same territory.

The above action was taken because of information received by us of the extreme fear of those affected by the above order, of the consequences to themselves and to those dependent upon them, of the carrying out of the order.

In our action, we had no thought of shielding any who, it could be proven, had been German collaborationists. What we respectfully ask is that those who for reasons which to themselves are good and sufficient — which reasons have nothing to do with any sympathy, past or present, with German Nazis—should be allowed to decide freely whether they did or did not wish to return to their former homes in the Soviet Republics.

I remain,
Your Obedient Servant,
W. A. Cameron.
WAC:RB Secretary.

В відповідь на цей лист уряд подав пояснення ріжних умов з Радянською Росією про репатріянтів та зазначив, що вони "Share the concern over the fate of thousands of people now homeless in Western Europe".

Питання про скитальців знаходиться тепер під розглядом міжнародних організацій і Канадійський Уряд має на меті разом з іншими народами найти розвязання цієї проблеми на міжнародній основі.

Секретар екзекутиви КУК's оцінив це заступництво Пресвитерської Церкви зазначивши, що воно має в десять разів більше важливости ніж усі протести українських організацій.

Пресвитерська Церква є першою великою англійською організацією в Канаді, що виступила отверто на захист українських скитальців

Ми вірімо, що всі українці без ріжниць їх релігійних поглядів дадуть признання цьому виступові. Ми думали б, що англійські католики, чи французи в Канаді повинні були б зробити подібний виступ, проте вони зістаються в глибокім мовчанню не зважаючи на терпіння великої кількости своїх однокрилів - українців.

Виступ визначної протестантської церкви в Канаді матиме свої відгуки і на міжнародніх полі. Цей виступ чисто гуманітарний і заслуговує на щире признання.

ХТО СЛІДУЮЧИЙ?

Бр. М. Козак, член Української Пресвитерської Громади в Торонті запропонував оплатити подорож одного Євангельського Проповідника з Европи до Канади чи Злучених Держав.

Тепер чекаємо на зголошення якогось заможного брата з Злучених Держав, котрий би пособив привезти найменше двох українських евангелистів з закордону.

ДОБРИЙ ПРИКЛАД

В четвертім столітті Слово Боже проповідувалося з силою в Египті. Молодий вірующий запитав у відомого Макарія: „Отче", сказав він, „що означає бути мертвим і похованим з Христом?"

„Мій сину", відповів Макарій, „ти памятаєш, що недавно помер один з наших дорогих братів і його було поховано Піди тепер до його могили, та й перекажи йому усі погані речі, що ти чув про нього, і що ми дуже раді, що він помер, та вдячні, що вже поздулися його, бо він був для нас журбою, і що він спричинив чимало неприємностей в церкві. Іди сину ку і послухай, що він тобі відповість".

Молодого чоловіка це здивувало і він сумнівався чи він добре розумів Макарія, але той лише сказав: „Зроби так як я тобі кажу сину та повернись і розкажи мені, що наш померлий брат відповість на все це".

Молодий чоловік зробив усе, як йому було сказано і повернувся.

„Добре, і що тобі наш брат сказав?" спитав Макарій

„Послухайте батьку!" відповів той, „як він міг щось відповісти? Та ж він мертвий"

„Тепер іди знову, синку, і повтори кожну добру і хвальну річ, що ти чув про нього. Скажи йому, як ми жалуємо за ним, яким великим святим він був, яку чудову шляхотну працю він робив, як уся церква зажежала на нього, і прийди назад і скажи мені, що він відповість".

Молодий чоловік почав розуміти науку, котру Макарій хотів пояснити йому. Він пішов знов до могили і повернувся назад.

„Він нічого не відповідає, отче, він є мертвий і похований".

„Тепер ти знаєш синку", сказав старець, „що значить бути мертвим і похованим з Христом. Похвала і догана однаково нічого не значать для того, хто дійсно умер і похований з Христом".

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

НАУКОВІ ДОСЛІДИ НАТХНЕННЯ СВ. ПИСАННЯ

ПРОП. ТЕОДОР ГАЛЕНДА

(Докінчення).

Порфирій в другім столітті по Хр. (завзятий ворог св. Писань) старався виложити такі пророцтва тим, що нібито такі пророцтва мусіли бути виписані до Біблії вже по здійсненні справ. Однак такий закид ствердження науково збитий, бо історично можна доказати, що Старий Завіт Біблії вже в третім столітті перед Хр. був переведений з Єврейської на Грецьку мову і всі ці пророцтва вже існували і знаходяться в Грецьких перекладі. Гіббонс, великий історик і автор історичної праці "Упадок Римської Імперії" так само завзятий ворог Христіянства, признає, що многі біблійні пророцтва так літерально здійснилися, що є трудно заперечувати вдохновлення біблійних писань. Кожний чоловік, що зає Біблію, це признати мусить, хотяй би таке признання було навіть противне його особистим бажанням.

В згаданім пророцтві Мойсей виразно предповів, що в Ізраїльськім народі буде цар і що той цар і з народом піде до неволі. Минуло поверх чотирнадцять літ по смерти Мойсея, коли Ізраїльстяне настановили першого царя над собою. А відтак ще перевисшують всякий людський розум. Це пророче здійснення можна приписати винятковому лише всевідучности Божій якою Господь дав предповісти історичні події до перед.

Приміром: Пророк Даниїл у своїм пророцтві предповів сотки літ наперед про чотири найбільші царства на світі, а именно, про царство Вавилонське, Перське, Грецьке і Римське відтак назначив, що Римське царство розпаде на десять (пізніше европейських царств. Зазначив також "Даниїл, що ті царства перемішаються "через насіння людське" (через подружжя) однак ніколи не злучаться в одно царство (Дан. 2:40-42).

Псалмиста пророк предповів тисяч літ наперед, що руки і ноги Христа будуть пробиті та що одежа Його буде через жереб поділена. Пс. 22:17.

Даниїл предповів поверх 500 літ наперед, що Христа вбють в Єрусалимі і визначив число літ цієї події, Дан. 9:26.

Пророк Езекіїл предповів, що могуче Єгипецьке царство стане лише малим царством на землі. Пророк Ісая про Вавилонське царство предповів, що воно розпадеться і що до віку вже більше не замешкає там ніяка людина, Іс. 14:19. Це пророцтво сотки літ пізніше літерально здійснилося. Вавилонське царство розпалося і до нині ніхто з людей там не мешкає. Як це потвердила Шікагського університету експедиція і взагалі ця справа є учениим признана.

Багато більше можна би в цій справі сказати, однак тимчасово для думаючих читачів цього поки що достачить, щоб пізнати, що Хр. Рел. має дуже сильний фундамент непоминального Слова Божого на якім воно є збудована, і ворота пекольні Христову Віру не подужають.

ПЕРЕКІНЧИК

В. К.

Малий корабель плив повільно з Нью Йорку до портового міста — Галвестон, Техасс. На середині покладу під стіною сиділо рядом з двадцять середнього віку мужчин, що між собою тяцем розмовляли. Проходячись попри них, зачув я, що вони говорили по українськи, отже свої люди. Скільки разів я не стрічав своїх між чужими і переживав ті самі приємні почування — дружности. Якийсь непереможний гін тягне тебе до них, познаковідшеся з ними, входиш зі зацікавленими в їх подробиці життя, говориш з ними про свої теми отверто і щиро, вони розуміють тебе, ти розумієш їх; словом ти чуешся свій між своїм. Так було і цим разом. В той час було одно з чергових американських безробіть. Наші люди не любять дивитись комусь в руку навіть в скрутний час халаюється за всяку працю, тяжка вона, чи легка, поїдатна, або ні, аби тільки самому на себе заробити .За таким робітниками був попит між фармерами аж гень далеко на полудне в Техасс, хоч і там місцевих рук до праці не бракувало. Возили вони наших людей, з далекої Европи, чим суєдніх мексиканців, або чорних — місцевих. Через знакомих, або через бюра праці в північних містах вишукували таких робітників і на свій кошт спроваджували їх на свої фарми. Першенство мали ці, що тільки прибули до Америки з краю.

Коли фармер побачив прибувшого до його робітника ще в крайових чоботах, або бранковій шапці, затиравя з радости руки. На таку роботу їхав гурт цих наших людей, що їх стрінув я на покладі корабля. Майже всі вони були еще „грінжова". до Америки прибули недавно з надії на велікі заробітки, скорий поворот до рідних сторін. Тимчасом застали безробіття, сумну і прикру будучність перед собою. Середників до життя ніяких не було, тож не оставалось нічого, як користати зі всякої нагоди і нлисти далі в далекий чужий край

Від решти цього гурту виріжнявся один тільки подорожний своїм виглядом і поведенням. Молодий еще віком, живий, сміяв до очайдушности, гладкий в мові, скорий в думках, говорив-більше за всіх, дбаючи до пізнання, що знає не зле вже і англійську мову, а ще краще знав сему Америку. На фармі не думав працювати, їхав туди бо має заплачені кошта подорожі, аж тиждень дарем прохарчувався, ну і побачити більш світа. Аби тільки йому допнсти до порту, а там нехай фармер журиться про себе, а він про себе сам журитися буде. Цей рідкий тип між нашими людьми мене зацікавив собою і я хотів дещо більше довідатись з його переживання в Америці. Це не трудно було зробити. Скоро я скінчив розмову з гуртом, він підійшов і ми в двох стали проходжувать на покладі. В розмові з ним, я спитав його, де він працював в остание і як довго був без праці. Він відповів, що вже довший час не працює, переходив з міста до міста, жив на борг, з позичок, а голодно з цього, що вдалось потягнути від людей, або в склепах. Так примандрував до Нью Йорку і тут йому не повезло. В склепі приязнали на крадіжі, за що відсидів кілька тижнів. Вийшовши з тюрми, довідавсь случайно, що бюро відслає робітників на фарми в Техасс і він з ними вихав. Свої пригоди описував подрібно, спокійно з дошкою чванковатости на свій сприт і сміялість. Мене це здивувало, а навіть неприємно вразило, стрінувшись перший раз в життю з людиною, що яустилась на дорогу злочину. До-

(Продовження на стор. 3).

ПЕРЕКІНЧИК

(Докінчення з стор. 2).

ся я знав, або чув про декого з наших людей, що були арештовані за бійку при літицї, або за бійку на вічах, що повставали тут і там в боротьбі уніятів тоді еще з московським православієм

Що довело вас, молодий чоловіче, що ви пустились на таку погану дорогу? Спитав я його з немалим зворушенням в душі і голосі.

Або що, відповів він спокійно, чоловік мусить собі давати якусь раду.

Така рада? Так це гріх перед Богом, сором перед людьми, перед вами кара. Гріх веде за собою кару перед якою ніякому еще не вдалося ні втечи, ні захованість. Що сказали ваші батько і мати, коли довідались про ваше грішне життя

Е що там гріх, це лопівські балачки, щоб мали вони чим людям голови крутити

Не кради, працюй на хліб щоденний, жий чесно, це не попівські балачки, а Божі заповіди, Божі постанови.

Який там Бог, де е той Бог, хто його видів? Це попи видумали, щоб могли лекше з дурних баранів вовну стрегчи. Ось подивіться, до чого довела мене та віра в Бога і його попи. В місті, де я перше заїхав в Америці була уніяцька церква. Люди мали все клопоти з попівством, а все за гроші. Парафіяни обурювались, докоряли, сварились, відправляли, приходив новий і повторялась та сама історія. Дехто огірчений цим, почав думати про православну церкву. Я пристав до них і нам вдалося заложити другу парафію — православну. Кілько я напрацювавсь, ходив по хатах, намовляв людей, лазив за коректору; всі свої гроші я витрачував по сальонах, щоб здобути нових прихильників. І за те все, за мою працю, за мої гроші мене зробили злодієм і як на сміх викинули з парафії.

Я старався винснити огірченому і покривдженому колишньому ревнителеві церкви, що годі вирікатися Бога через вибрики попів, або промахи парафії. Церкву основав Христос на засадах подяних в Євангелії, потреба людям перш усього пізнати ці засади, а відтак їх придержуватись, тоді не буде такого згіршення, чи огірчення, яке він переживав. Противно церква побудована на засадах науки Христової веде вірних до розумного, тверезого, побожного, корисного і радісного життя.

А до якої церкви ви належите — перервав мені мій слухач До евангельської?

До евангельської? спитав мене здивованно.

Ну таким перекінчиком, то я не міг би бути, сказав сердито, відійшов, лишаючи мене самого. Та не самого, а з сумом і жалем, що в нашому народі стільки ще засліплених душ духовних і світських, що воліють темряву, бояться світла, в них, що йдуть до світла — називають зрадниками, перекінчиками.

„Світло на світ прибуло, люди ж темряву більше полюбили, як Світло, лихі бо були їхні вчинки". Євап. від св. Івана 3:19.

МАЛИЙ КАТЕХИЗМ

П. 39. Яку повинність Бог вимагає від людини?

В. Повинність, що й Бог вимагає від людини є покора його волі, котру Він відкрив людям (ь).

ь) Я скажу тобі, чоловіче, що е добре, та й чого Господь вимагає від тебе: діяй справедливо, люби вчинки милосердні, й ходи в покорі перед Богом твоїм. (Мих. 6:8). Луки 10:28. Рече ж йому: Право відказав еси. Се чини, то й житимеш.

П. 40. Що Бог відкрив людині перше, яко правило для його покори?

В. Моральний закон, було перше правило, що Бог відкрив людині для покори. (а).

а) Рим. 2:14, 15. Коли бо погане, не маючи закону, по природі законне чинять, то вони, закону не маючи, самі собі закон: вони показують діло законне, написане в серцях їх, як свідкує совість їх, і між тим думки їх одна другу осуджують, або оправдують.

П. 41. Де ми знаходимо моральний закон висловлений в повноті?

В. Моральний закон міститься в повноті в десятьох заповідях (б).

б) 5 Мойс. 10:4. І написав він на таблицях слова такі як перші, десять слів, що промовив Господь на горі до вас із полоття в день соборний; і дав їх мені Господь Матт. 19:17. Коли ж бажаєш увійти в життя, держи заповіді.

П. 42. Що є змістом десяти заповідей?

В. Змістом десяти заповідей

(Продовження на стор. 8).

Очевидець про Совітську Дійсність на Західній Україні

(Недавно доручено Українському Євангельському Допомоговому Комітетові нижче поданого листа, написаного українським євангельським проповідником з Західньої України в 1942 році, тобто в часі німецької окупації, до проповідника, який тоді перебував у західній Европі. Автор цього листа живе і пробував продовжувати евангельську церковну працю під першою совітською окупацією. Його імени, як також імен осіб і назв місцевостей згаданих у листі, не оприлюднюємо зо зрозумілих причин.

В цьому листі очевидець описує дещо з совітських „подвигів" при запровадженим устрою, основаного на безбожницькому, матеріялістичному світогляді. Він пише про свої переживання і страждання за українську евангельську справу, якій він всеціло посвятився. Його опис того, що він бачив і особисто досвідчив, кидає жмут світла на життєві відносини, серед яких приходиться нашому народові в старому краю жити; поясняє нам совітсько - московське розуміння демократії і чотирьох свобід; свідчить про силу духа наших старокраєвих евангелистів та їхніх проповідників . . . Що діється з ними нині, не тяжко здогадатися . . . Підкреслення в листі мої. Л. С.)

Дорогий Брате!

Листа Вашого одержав. Щиро дякую. Не знаю, чи хоч раз за два і пів року має таку радість, як з приводу Вашого листа. Вибразіть собі, що це такий тяжкий час, що ні звідки ані одного слова піддержки. Я один на П., як сь. Онуфрій на арабській пустині. Ні з ким порадитись, ні з ким плакати, ні з ким радіти. Що українські евангельські громади і я з ними пережили за час совітського лихоліття, цього ніхто не годен розповісти. Це переслідування найбуйнішу фантазію жорстокости. Це друга „свята" інквізиція.

Може Ви собі пригадуєте, як при останній зустрічі з Вами я казав: хоч би найстрашніша небезпека мені грозила, то я таки остануся на П. проводником. За кілька місяців я в цілій основі лізнав порядок і спосіб виїхати за кордон, але розважившись все гаразд над собою і над людьми, що раз, і то останній, сказав собі: ні! Жаль людей стало . . я рішився гинути фразом з ними. На початку 1940 року я вже був погодився з судьбою, що від смерти не втечу, або щонайменше від заслання. Від тієї хвилини мені нічого вже не було страшне. Я тільки нетерпеливо ждав, коли по мене прийдуть. Ратуватись я вже не хотів і не міг. Без жадного страху все приходив на заклики НК ВД.

В літі 1940 року НКВД і Нарсоліта за всяку ціну хотіли мене притягнути до „праці для народу". Вкінці обіцяли мені учительство таки в К. На всі їхні пропозиції я все годився з тим, щоб дозволили мені в неділі і свята відбувати богослужения. Це їх любило до оскомінкости. Найрізнороднішими ганьбами, погрозами та просьбами хотіли втягнути мене в свою ярмо та я все викручувався. Поміжо всяких найрізнороднішим перешкод я все точно відбував богослужения в К. і в П. Відбував по різних громадах людей. Побільшій части всюди вандрував пішки. Не забарон заборонено мені відбувати богослужения поза моїм місцем замешкання. Тоді я відбував богослужения тільки в К., а працю по інших громадах ограничив тільки до відвідин та душпастирської опіки. Вкоротці заборонено. позаміщенни приходити до К. на богослужения. Всяді за тим заборонено мені без відома сільради виходити з села.

Найбільше клопоту й тяганини було з тим: „З чого я живу?" Я представляв, як злідності було, що працюю в Т. і живу з праці рук, пролетар. Тоді влада наложила на Т. тисячу двіста карбованців податку) за то, що він тримає слугу (!). В совітів не можна слуг тримати (?). А хто тримає ,то за це платить грубий податок. З дуже тяжкою білою я з Т. податок заплатили. Не було майже ні одного тижня, щоб мене не тямали на різні допити в НКВД, міліцію, райвиконком, чи аж в облвиконком. Нераз я із своєю байдужною поведінкою доводив до скаженіїя .и. Мені це було байдуже і смішне, бо я

(Продовження на стор. 4).

Evanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА" HU 9282

Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця

Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00 (Окреме число 10 ц.

М. ФЕСЕНКО РЕДАКТОР
Адреса редакції:
506 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Квін Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

Нюарк, Н. Дж.

В неділю, 3-го лютого, ц. р., відбулися в Українській Пресвітерській Церкві наради в справі допомоги українським євангельським скитальцям. Головували: прот. Лука Стандрет і прот. Василь Кузів. У вступній промові перший бесідник підкреслив, що між українськими скитальцями в західній Європі, які внаслідок военних подій були примушені зазшукати рідний край а тепер через політичні зміни не можуть туди вернутися, є немало українських євангельських сімей - реформованих, лютеран і баптистів. Між ними є проповідники з родинами. Ті, що є в контакті з нами, пишуть, що живуть у незвичайно тяжких умовинах і потребують допомоги. Деякі з них, а саме: Петрова отця, вдову, пожива та релігійна євангельська література. Таких прохань ми не можемо й не смієм ігнорувати. Тож, не вважаючи на те, що наша церковна громада є частю Злученого Українського Американського Комітету й у минулому році також на допомогу тому Комітету (3 каси) ..... 10.00 ніби всім сот доларів, ми повинні зробити цього року окрезі додаткові зусилля по можливості також і нашим братам, українським євангелікам.

Третій бесідник, поклікуючись на фактичні дані з найновішої історії життя нашого народу, вказав, що українські скитальці не є ніякі фашисти чи прихильники німецького націзму, як це деякі українські комуністичні газети намагаються їх представити. Вони належать до найкращих синів і дочок українського народу і, як такі, волюють згинути, ніж вернутися під московську кормигу на рідних землях помагати москвинам здирати з України податку сорочку. Вони не хочуть помагати московським наїзникам в їхній господарці на Україні, бо знають, що та господарка має за завдання будувати й скріплять все, що московське, а підкопувати й нищити все, що українське. Потім подіялися з учасниками зборів найновішими відомостями про положення українських євангеликів на українських землях і на скитальщині, зазначуючи, що між ними багато таких, що своєю мужньою поставою пригадують нам християн з апостольських часів.

Відтак проп. Л. Стандрет закликав учасників нарад вложити жертви на допомоговий фонд і тим започаткувати збірку в нашій громаді. Жертвували:

Укр. Пресв. Церква (з каси)	$25.00
Т-во Матерей і Дочок (з каси)	25.00
П. Ковальчук	25.00
Е. Овицук	25.00
М. Варшівський	25.60
Т. Рудий	15.00
П. Яцентий	10.00
О. Панькив	10.00
В. Кузів	10.00
Д. Іваськів	10.00
Укр. Євант. Освітнє Т-во (з каси)	10.00
Е. Тарновський	5.00
С. Гарцула	5.00
А. Ковальчук	5.00
Я. Муравський	5.00
Д. Волобина	5.00
С. Болита	5.00
І. Пасічник	5.00
О. Шумський	5.00
Ю. Баранюк	5.00
Л. Стандрет	5.00
Я. Мельничук	5.00
К. Яцентий	5.00
Ю. Гарцула	2.00
О. Клюник	1.00
Разом	$258.00

Вибрано колекторів, які мають відвідати решту членів нашої церкви та зібрати від них жертви на допомоговий фонд. Колекторами є: Н. Яцентий, О. Панькив, О. Шумський і пан. І. Овицук.

Т. Рудий,
секретар церк. громади.

- Ось рука Господня коротша не стала, щоб ратувати, Іс. 59:1

Гріх бо над вами нехай не панує. Римл. 6:14

СОВІТСЬКА ДІЙСНІСТЬ

(Докінчення з стор. 3).

знав, що мені нічого гіршого від смерти не зроблять; а на смерть я вже давно рішився.

На весні 1941 року прийшли були мене арештувати. Мене на той час не було вдома. За мене тоді взяли найвірнішого комуніста за те, що він мене не пильнував. Але я не ховався, ходив собі явно - славно всюди. Другим разом прийшла автом міліція, а я ще тільки вийшов з дому до сусіда, нічого не знаючи. Подібних випадків було більше. Так воно колотилося до вибуху війни з Німеччиною.

Совіти зробили дуже велику наїнку на українських євангеликів тому, що вони були меншістю. Більшість (тобто грекко - католиків і православних) лишали, бо не хотіли зражувати до себе всього населення. Перше хотіли розправитися з меншістю. Друга причина наїнки та, що анти-релігійна пропаганда була для євангеликів дуже слабенькою в своїх аргументах, коротко сказавши, дурненькою. З католиками і православними їм лекше було, бо там є що критикувати та висташти на посміховисько. В євангеликів Бог завсєкого стоять, щоб сякий - такий безбожник міг Його досипнути. Тому й зо звірською скаженістю дихали на євангеликів. Я дякую Всевишньому, що позвів лив мені ходити ще по світі.

Дорогий Брате! Можете уявити собі, як я жию цих два роки без жадної моральної і матеріяльної піддержки. Знаєте, що євангелики не є заможними; на них не можна було багато числити. Я дійсно тепер живу в голоді й голоді. За два роки я цілком знищив убрання, взуття, хоч я їх не багато мав. За цей час нічого не купив, бо не мав за що купувати.

Я не маю навіть на почтові значки. Та добре, що з голоду, або в кігтях совітських, не згинув. Мою тогу забрали. **Більшість моїх книжок я мусів сам палити на очах людей і НКВД, що не роздав людям, забрали й спалили.**

Ч., Ш. і К. чудом спаслися з льохів НКВД. Були дістались туди за те, що не хотіли приєднати багато прикрости іншим нашим членам, але скоро вилічилися. В К. добре тримаються давні наші члени. В П. все добре. **Тепер якраз сильна наїнка на наших євангеликів зо сторони грекко - католицьких священиків, щоб була едність".** Що є з церквою в Україні? Що з нашими лютеранами? Що є з сун. В. Кузівом? Робіть щось для нашої справи . . .

Ваш Х.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Ню Йорк, Н. Й.

ЗБІРКА НА ДОПОМОГУ УКРАЇНСЬКИМ ЄВАНГЕЛЬСЬКИМ ЗБІГЦЯМ

Українська Протестантська Церква в Ню Йорку відчула гірку долю братів українських євангеликів на скитальщині і на заклик У.Є.Д. Комітету в справі допомоги відгукнулася справді по братерськи. Доказом цього відчуття є вислід двох збірок в церкві, призначених на допомогу знедоленим скитальцям. Перша збірка відбулася в неділю 24-го лютого, друга в неділю, 3-го березня. Обидві збірки принесли 438 доларів. Це поставило ню-йорчан на першому місці щодо збірки на український евангельський допомоговий фонд.

Ще два дижні по першої збірки проповідував у ню-йорській церкві пастор В. Кузів і в своїй проповіді, на підставі відомостей від українських євангельських проповідників - скитальців, змусив тяжке положення тих благовісників, що донедавна на рідних землях несли між свій народ світло правди Христової. На тому богослужені пастор В. Т. Кучинський, говорячи про потребу переведення грошевої збірки, сказав, що ню-йорська громада повинна жертвувати тепер більше, ніж коли передтим, бо (1)українські євангелики в різних краях західньої Європи знаходиться в тяжкому положенні і очікують нашої помочи. (2) „Н Йорк мусить збетувати Нюарк" (тобто Українську Пресвітерську Церкву в Нюарку). Нижче підписаний чув ту „потрозу" в сторону Нюарку, але не думав, що її слова стануться тілом. Та проте, як свідчить вище згадана цифра, ню-йорська церква нині на перед. (Замітка: Нюарчани кажуть, що нінець дібо хвалить, а в Нюарку збірка ще не скінчена; вона продовжується). Та поки що Ню Йорк святкує перемогу. Жертви зложили:

Жіноче Т-во „Згода" при Укр. Протест. Церкві	$100.00
Укр. Протестантська Церква (з каси)	50.00
П-тво Чорноокі	25.00
П-тво Чорноокі (окремий дяток на друки У.Е.Д.К.)	20.00
П-тво Кучмаки	25.00
П-тво Брелюси	15.00
Я. Микитин	10.00
П-тво Дусаненки	10.00
В. Т Купчинський	10.00
Д. Олійник	10.00
Марія Ганка	10.00
Г. Прокопів	10.00
Т. Гураль	7.00
П-тво Полюги	6.00
О. Шляфер	5.00
А. Кушнір	5.00
С. Шеленберг	5.00
В. Мачуляк	5.00
Р. Купчинський	5.00
П. Савчук	5.00
П-тво Моторні	5.00
П-ні Субтельна	5.00
В. Лекицький	5.00
Д. Сіротенко	5.00
Т Купчинська	5.00
А. Станиславська	5.00
П тво Витонички	5.00
П-ні Я. Янкощук	5.00
П-тво Кос	5.00
А. Бригідер	5.00
О. Купчинська	5.00
Ю Кириченко (старший)	5.00
Ю Кириченко (молодший)	5.00
П. Кобрин	5.00
Михайлик Мельник	5.00
П-тво Чудакевичі	5.00
Т. Зебровська	5.00
П. Захарко	5.00
І. Бажан	2.00
А. Шульц	2.00
П-ні Стецишин	2.00
О Баганська	1.00
А. Квірш	1.00
А. Дзічко	1.00
М. Шегрин	1.00
Разом	$438.00

Щире спасибі Вам, ню-йорчани. Ви написалися дуже добре. А тому я, як Ваш добрий сусіда, зо щирого серця бажаю Вам одного: щоб котрась із наших євангельських громад не тільки Вас дігнала, але перегнала. І я зовсім не здивувався б, коли б це зробила, наприклад, така громада євангельських завзятців, як Українська Пресвітерська Церква в Ошава, Онт.

Рівнож закликаю до допоміжної збірки в користь українських євангельських збігців наші євангельські громади в: Гартфорд, Конн., Пітсбург, Па., а з Канади громади в Монтреалі, Вест Торонто, Торонто - Колборн, Су Сейнт Марі та громади в провинціях Манітоба, Саскачеван і Альберта. Памятайте, що громада по нитці, а бідному сорочка. Складайте жертви на це благородне діло і, хоч би це були й найменші ленти, присилайте їх на адресу скарбника Українського Євангельського Допомогового Комітету.

Лука Стандрет.

Пророк Білеам

Ізраїль був на прикінці свого сорокалітнього походу в пустині. Старше покоління, що виявило стільки непокори і спротиву Богові все вимерло. Очищені і змицнені полки ізраїльські стоворились на кордонах обіцяної землі. Чудеса, що Бог вчинив поміж них, і їх побідний похід звеселяв моавітського царя Балака. Бо це як раз на його кордонах оторбирався цей незнайомий нам але сильний нарід. Цар Балак не покладався в цім виладку на силу своєї зброї, він хотів помочи від Бога в цій війні. Він чув, що в країні Петор над Ефратом жив славнозвісний пророк, людина дуже побожна, що її слухав сам Бог і він посилає посли з подарками до нього в надії здобути поміч. Він робив те, що робили і мабуть будуть робити усі уряди і народи світа в часах війни. Звичайно це заставити модерних Білеамів в дуже трудні обставини, бо вони мають благати Бога разом за обидві воюючі сторони. Але це вже не наша, а їх прикрість.

Пророк Білеам не був звичайною людиною. Слава його розійшлась по всіх сусідніх країнах і сягала аж до моавітів.

Його популярність була подібна до популярности декотрих модерних релігійних лідерів, що пробують догодити всім і готові йти на компроміс з ким будь аби лише догодити приятелеві. Ці люде не без гарних і шляхотних рис характеру. У всяком разі слава Білеама лунала по тих краях. Він був людиною глибоко релігійною. Він не був атеістом чи скептиком зовсім на. Серед народів, що не знали правдиво

(Продовження на стор. 6)

Український Євангельський Допомоговий Комітет

Виказ жертв на допомогу українським євангельським скитальцям:

З 1945 (передав проп. В. Кузів)	$ 12.70
П. Варенишьк	10 00
Р С Гонсет	25 00
А. Джиджкало	5 00
Укр. Пресвітерська Церква, Торонто, Онт. (Проп. М Фесенко)	50.00
А. Стецїв	5.00
П. Боднар	10.00
Проп. М. П. Березинський	5.00
Укр. Злучені Церкви, Етельберт і Пайн Ривер, Ман. (Проп. Г. Тимчук)	25.00
Укр. Протестантська Церква, Ню Йорк, Н. Й. (Проп Л Стандрет)	250.00
Укр. Протестантська Церква, Ню Йорк, Н. Й. (Проп. В. Т. Купчинський)	438.00
Теодор Котур, Елмайра, Н. Й.	10.00
Разом	$853.70

Хто слідуючий?

Жертви проситься слати на адресу скарбника У.Є. Д. Комітету.

Mr. E Onyschuk, 74 40 St., Irvington, N. J
Екзекутива У.Є.Д. Комітету

УКРАЇНСЬКА ЄВАНГЕЛЬСЬКА ЛІТЕРАТУРА ДЛЯ СКИТАЛЬЦІВ ПРОТЕСТАНТІВ В ЄВРОПІ

Вислано: 220 Біблій, 100 Євангелий від Йоана, 100 співаників (Книга Хвали), 300 чисел „Євангельської Правди". З Парижу пишуть: „Часопис „Євангельська Правда" серед інтелігентної частини Української Еміграції у Парижі користається великою популярністю". М. Фесенко.

ПРОРОК БІЛЕАМ

(Закінчення з стор. 5).

то Бога він мав якесь духове знання. Це не нього більше Дух Божий коли він пророкував про Ізраїля. Він мав видіння і чув слово Бога, та бачив навіть ангела Господнього. Його бажанням було дожити смерть праведника (4 М. 23:10) Сам по собі він був людиною незвичайно правдивою. Коли посли Балака принесли йому всілякі дарунки, щоб він прокляв Ізраїля, він відповів їм, що наколи б Балак наповнив би золотом свої палати для нього, то навіть і тоді він би не міг і не сказав би нічого, але лише те, що Бог наказав би йому. І з цього ще не тойсть моєї, що як йому не коштось подарунків і золота Балака, все ж він сказав моабському царю ось що:

Як звичайність на все це Білеам не помер смерти праведних. Писання каже про нього більше то лише згадки.

В чім полягала вина Білеама? Білеам нам свої обличчя, але любов в виконанню їх ані щирим, ані праведним

Його головним пороком була зажерливість. Немислима любов матеру. Коли прийшли до нього посли від Балака з подарунки він відмовив їм, бо Бог заборонив йому йти. Коли Балак післав знову то ноші вже все старших, але вищих урядників та численними дарунками, він відповів посланцям, що навіть коли б Балак наповнив йому свій дім золотом і сріблом, він не може зробити нічого коли б Господь не дозволив йому. Він знав, що Бог не дозволить йому йти, бо Бог заборонив йому йти. Коли Балак післав знову то ноші вже все старших, але вищих урядників та численними дарунками, він відповів посланцям, що навіть коли б Балак наповнив йому свій дім золотом і сріблом, він не може зробити нічого коли б Господь не дозволив йому. Він знав, що Бог не дозволить йому йти. Коли Балак післав знову то ноші вже все старших, але вищих урядників та численними дарунками, він відповів посланцям, що навіть коли б Балак наповнив йому свій дім золотом і сріблом, він не може зробити нічого коли б Господь не дозволив йому. Він знав, що Бог не дозволить йому йти.

Коли Бог замість прокляття знов благословляє Ізраїля чемусь Білеам, він це на інше міг попросила мене найстити одсе з новими і більшими жертвами і так пробує три рази. Він думав що як його можна було підкупити золотом так саме і його Бога можна було підкупити дарами. Ця богохульна думка ясно вказує, що Білеам мав знання про Бога, але не мав віри в Нього. Цей гріх Білеама ми повторюємо кожний раз коли пробуємо набути благословення від Бога і прощення своїми добрими ділами. Коли забуваємо, що ми неможемо мати засуг і що спасіння набувається поодинко через віру в Ісуса Христа поодинко Його ділами, ділами смерть. Це є спекулятивний гріх Католицизму і Православія, котрі вчать, що спасіння залежить від наші власні заслуги і що ми можемо не тільки власними добрими ділами, але зробити більш від треба. Надмірок добрих діл у них можна зарахувати на рахунок інших людей, котрі були праведними за них доброго.

Білеам і не думав во всім сказатись Бога і не був чесним з Ним. Правду він мусів казати, бо очевидно, що йому ходило про репутацію правдивого пророка навіть коли б і потім він був вже не старим, але вищим урядником та численними дарунками, він відповів посланцям, що навіть коли б Балак наповнив йому свій дім золотом і сріблом, він не може зробити нічого коли б Господь не дозволив йому. Він знав, що Бог не дозволить йому йти. Коли Балак післав знову то ноші вже все старших, але вищих урядників та численними дарунками, він відповів посланцям, що навіть коли б Балак наповнив йому свій дім золотом і сріблом, він не може зробити нічого коли б Господь не дозволив йому. Він знав, що Бог не дозволить йому йти.

Він сказав їм, що нічого не може зробити навіть коли б кімнати палаца царського були повні золота для нього. Але це були лише слова. Білеам мав, що небезпечно йти проти Його. Що він робить? Він пробує уговорити Бога, зробити те, що Бог відмовив йому передше. Він просить послів вістатись ,аби він мав нову нагоду змінити намір і плини Бога.

Бог позволив йому йти, але цей дозвіл був карою за прокляття. І що це була кара Білеам довідався через свою худоби, котра спасла його від смерти

Коли Білеам прибув до Балака його відношення до Бога не змінилось. Хоч він і не сме перестушити наказ Бога, він все пробує змінити його плани підкупом. Коли Білеам зустрів Бога в першім, то перше про що він каже Богові є розмір його жертв і приносів. Ось він поставив сім вівтарників і приніс сім бичків і баранів Богові.

Коли Бог замість проклятя знов благословляє Ізраїля чемусь Білеам, він це на інше міг попросила мене найстити одсе з новими і більшими жертвами і так пробує три рази. Він думав що як його можно було підкупити золотом так саме і його Бога можно було підкупити дарами. Ця богохульна думка ясно вказує, що Білеам мав знання про Бога, але не мав віри в Нього. Цей гріх Білеама ми повторюємо кожний раз коли пробуємо набути благословення від Бога і прощення своїми добрими ділами. Коли забуваємо, що ми неможемо мати засуг і що спасіння набувається поодинко через віру в Ісуса Христа поодинко Його ділами, ділами смерть. Це є спекулятивний гріх Католицизму і Православія, котрі вчать, що спасіння залежить від наші власні заслуги і що ми можемо не тільки власними добрими ділами, але зробити більш від треба. Надмірок добрих діл у них можна зарахувати на рахунок інших людей, котрі були праведними за них доброго.

РАДИ ПІЗНАННЯ ХРИСТА

Е. Д. Г.

Одна моя знайома, котра знала що я відвідую слабих, попросила мене найстити одного молодого чоловіка. Він тримав спину і в наслідок цього був спаралізований. Я обіцяла зробити це і коли я відвідала його, то була зчивована, коли знайшла його писаними і сидячи в супереч болю, котрий був так сильним, що він неміг стерпіти навіть дотику покривала. Тому, покривало було натягнено над ним на рами. Моя знайома, що була зо мною, мусіла залишити кімнату, бо вона немогла контролювати себе, бачучи терпіння і ними був сполошт, що зворушував серця усіх, хто чули його. Я запропонувала, що, я попрошу його прийти до шпиталю, бо я чула що він співав в шпиталях .Я вже чув його, бо мої знайомі просили його співати для мене. Я сказав йому, що його голос це голос Божий в співі любости. Одного разу він сказав, та повторив його вставити двері відкритими щоб і інші пацієнти могли чути його таке." Відповів він

Тому що він неміг підвести руки, його мати і наречена що дня приходили і годували його замість шпитальної обслуги.

Для мене це було дивною річчю увесь час, що він міг бути таким щасливим в своїх терпіннях, знаючи, що всі його плани на будуче були знищені

Кожної неділі його кімната була наповнена молодими людьми, що знали його і приходили відвідати його. Я думаю, що він злоскучував їх приходити в надії що може йому вдасться привести їх до Христа, котрого він любив і служив Йому вірно.

За рік він лишив шпиталь і його мати наняла хату, щоб мати місце для нього. Я не бачила його через довший час, але одного дня прочитала в часописі оповіщення про його смерть. Троха пізніше я відвідала його матір і вона розповіла мені, що він дістав запалення легень і від цього умер. Його молоді приятелі продовжували відвідувати його і незадовго перед смертю він сказав матері „Мамо, ніколи через мене хтось із хлопців пізнав Христа, тоді я готовий умерти, бо я відчував би що моє життя не було марне"

Від часу нещасливого випадку і навернення, він був вірним свідком і наслідувателем Того,

(Продовження на стор. 7).

Молитва

Матір Україну лихий ворог
губить,
Її діти в світі, чи хто пригодить
Зякута в кайдани а неволі кане,
Її діти в світі ворог зневажає.

Пишли Боже поміч, дай мир
Україні,
Най спадуть кайдани на віки
від нині,
Запанує воля, Дніпро заговорить,
Темна ніч скінчиться, світло
край наловнить.

Ф. Москалюк.

HOW TO PRAY

Andrew Murray

Jesus never taught His disciples how to preach — only how to pray He did not speak much of what was needed to preach well, but much of praying well. To know how to speak to God is more than knowing how to speak to men. Not power with men, but power with God, is the first thing Jesus loves to teach us how to pray. — Christian Union Herald

The secret of an unsatisfied life lies in an unsurrendered will.

—Unknown.

РАДИ ПІЗНАННЯ ХРИСТА

(Докінчення з стор. 6)

хто вмер за нього. Роки минули, і кожного разу, коли я згадаю легковажити чудову привілею бути Христіянкою, мені стає стидно, коли я пригадаю собі, як радісно він переносив терпіння, рахуючи їх благословеннями, тому що вони привели його до Христа.

Нехай цей випадок побудить хоч декого зрозуміти вартість Христіянства.

Коли молодий чоловік, що любив цей світ, все ж рахував, що варто стратити усе найдорощє нам в життю, лише тільки для того щоб ми мали нагоду пізнати Христа, невмо це відкриває нам цінність Спасителя

You are writing a Gospel
A chapter each day,
By deeds that you do,
By words that you say.
Men read what you write,
Whether faithless or true,
Say! what is the Gospel
According to you?

—Gospel Herald

Health for Every Day

By Dr. H. MacMurchy, C.B.E.

Your Nails.

Take a look at your fingernails They have grown quite long, have they not? At least some of them have And some of the others are short—too short—and perhaps they are broken What do you think about that? And perhaps some of the nails have a black border of dirt. What are you going to do about that?

Do you want to take a pair of small scissors and cut the nails short?

No — You Dont.

Do you want to take a small pocket knife and dig out the dirt?

No—You Dont.

There is a better way and it will not cost you much

You cannot expect Mother, who has so much to do, to take care of your nails You should take care of your nails yourself and keep them nice

All you need is a small nailbrush and an emery-board. You can buy them both in any drug store for a few cents. Emeryboards are sold in small bundles and cost about ten cents a bundle and one bundle should last you a year or perhaps two years. The long kind of emery-boards are best and they last about 3 times as long as the short ones Let me see your hand. Yes, the nails are pretty long and perhaps we shall have to cut them with a small scissors, just this once. We cut them just the same shape as the tip of the finger. Now feel the edge of the nail. You feel a lot of uneven places. Now give me the emery-board and with it I can smooth away all the uneven places and make the nail just the right length, a little longer than the finger. Most of the black dirt is gone now. Take your little nailbrush, after you have smoothed off all the nails and made them the right length. Soak the nailbrush in water, rub a little soap on it and then scrub all the nails with it Then you will see that the dirt has gone and your nails look better and cleaner It may take you about half an hour to do your finger-nails the first time, and you better do it once a week. Soon you can do it more quickly and easily and it will be very little trouble. Better not use a a knife or scissors But you might use a small pair of scissors to cut your toe-nails and then smooth them off with an emery-board.

Toe-nails will not need to be cut oftener than about once a month.

It is worth while to take care of your nails. They feel better and they look better and your fingers do not get sore very often if you take care of your finger-nails

Charlie's Chance

By Clara E. Bowen.

Charlie Morrison looked at his roommate. "It's no use, Jack," he said sadly; "I can't make it and I had just as well forget about it. I would sure like to join but the initiation fee holds me back The folks send me all they can but I sure have to stretch it to make it reach."

"Tell that to your father," Jack Conley yawned. "I'm not responsible for what you get"

"Of course youre not," Charlie agreed. "But Father sends me all he can afford, and more. I won't ask for another cent."

"Well, why don't you pick up a job on the side?"

"I've tried to find one, but what can I get? A junior is not eligible for an assistantship that's just open to seniors Next year, though I'll be all right I've had my name in for ever so long."

"Early bird eh?"

"This is serious, Jack I get along well enough the first two years but the junior year in college is different There's some thing coming up all the time"

"Go West, young man, go West," Jack mocked. "You might like it out there."

"West!" Charlie cried. "What on earth do you mean? Have you suddenly taken leave of your senses?"

"I just said that to tease you old fellow," Jack grinned. "But say, that gives me an idea. You know I get ideas in the strangest way. It's almost uncanny, "You always having ideas," Jack persisted. "That very word gives me an idea. There's a youngster in school by the name of West. Ever hear of him?"

"Well, what has he got to do with it?"

"Might have plenty. He works in the drug store, the tall blonde with curly hair. Nice chap, but from what I hear he's flunking in his work, and has been advised to give up his job and get down to some studying."

"I believe I know the boy," Charlie thought for a moment

"Well, do you get my idea?" Jack said indolently

"No If there is any connection with my affairs I fail to see it."

"Listen, my precious. Listen to the words of a senior who is scheduled to graduate with honors. This chap, West, is a freshman and doing the worst kind of school work. He has a job which he is going to have to give up."

"Maybe he can't stay in school if he doesn't work" Charlie observed

"Well, that's neither here nor there. This is your chance, Charlie Grab that job while its loose and make yourself a little extra money You can handle it and you know I am always back of you."

"Thank you, Jack," Charlie said slowly, "but what about West? It wouldn't be ethical for us to rag in like that"

"Don't stand on ethics Son Grab that job and let West look out for himself"

The next afternoon Charlie got a glimpse of Ned West crossing the campus "West," he called "I want to speak to you"

"What is it?" The lad wondered what a junior could possibly want with a freshman, especially one who was failing in his work

"You are working at the drug store, I believe," Charlie began "Like it"

"I've got to like it if I stay in school," was the sullen reply "And, he added, "I may not stay much longer"

"Tell me about it," Charlie said kindly

"And be late for work? I've got to run as fast as I can now. Got a lot of crates to unpack. What do you want, anyway?"

"When will you be through and at your room?"

"Late enough, nine o'clock, maybe."

"Well see you then," Charlie said as Ned West went hurrying off

Promptly at nine he knocked on the door of Ned's little basement room.

"Come in," Ned invited. "What have you got on your mind? I've not done anything to any of the juniors honest I've not So why are you trailing me like this?"

"You misjudge my motive," Charlie laughed. "I'm here to see if I can be of any help to you. I have heard that you are failing in some of your work. Could I assist you in any way?"

Ned stared in amazement "You, you mean," he stammered, "that you want to help me?"

(Continued on page 8)

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Charlie's Chance

(Continued from page 7)

"That's it," Charlie smiled

"But why? Why do you want to help me when you don't hardly know me?"

"Because," Charlie answered simply, "because I am a Christian. I am trying to follow the Golden Rule."

"Oh!" There was a trace of awe in Ned's voice. This was indeed something new, and he blinked his eyes to make sure he was awake.

"What are your assignments for tomorrow?" Charlie asked, taking up one of Ned's books.

"Assignments?" Ned said blankly. Then as he seemed to realize that he was not dreaming, he burst out, "Say, this is great of you. You're different from any fellow I ever knew."

"These problems," Charlie asked, "what is there about them that you don't understand? Let's get to the bottom of it."

"I guess I just don't know the fundamentals," Ned admitted, "anyway, I can't seem to get along with them."

"We'll do a little reviewing," Charlie advised "I think that will be best."

Throughout the entire semester Charlie Morrison spent his evenings tutoring, not only Ned West, but several other students who were failing in their work Those who could afford to paid him a small fee, others like Ned who could not afford to pay received his help free of charge

When final examinations came and Ned West made a satisfactory grade, there was some surprise. He had not given up his outside work as he had been advised to do. How had he accomplished this? When it was found that Charlie Morrison, a high-ranking junior, had been coaching those weaker ones there was more comment.

"I'm going to offer that young man an assistantship this next semester," a department chairman had said. "He is the type of student we are always looking for to fill these assistantships. Of course it is not customary to give them to juniors, but I dare say there's not a senior who would have accomplished what he has. So from now on, Charlie Morrison is one of my assistants."

When Charlie's roommate heard this he yelled, "Why, Charlie, your chance has come. I always knew it would, and just to think that it was all my idea. One of my excellent ideas worked, you must admit that."

"Your idea?" Charlie looked puzzled, "I don't understand, Jack."

"Well, didn't I tell you about a boy named Ned West?"

"Oh," Charlie laughed. "I believe you did. But I didn't exactly follow your idea, Jack. I didn't sneak around and take his job. I made it possible for him to hold it and stay in school."

"I've not been asleep, Charlie," Jack spoke earnestly for once. "I've watched your efforts with those stupid ones. Never thought much about Christianity before, but you've given me a new insight. You've made helpfulness its keynote."

"Oh, Jack," Charlie said joyfully, "If it has worked out like that the 'chance' you talked about has proved to be a golden one."

—Young People's Delight.

МАЛИЙ КАТЕХИЗМ

(Докінчення з стор. 3)

є любити нашого Господа Бога всім нашим серцем, всією душею, всією силою і всією думкою; і нашого ближнього як себе самого (в).

в) Мат. 22:37-40. Ісус же рече йому: Люби Господа Бога твого всім серцем твоїм, і всією душою твоєю, і всею думкою твоєю. Се перва й велика заповідь. Друга ж подібна їй: Люби ближнього твого, як себе самого. На сих двох заповідях увесь закон і пророки стоять.

П. 43. Що є вступом до десяти заповідей?

В. Вступом до десяти заповідей є наступні слова: Я Господь, Бог твій, що вивів тебе з Єгипту, із дому невольницького. (І. Мой 20:2)

Взійди ж із веселою вістю на гору, Сионе! Кликни голосом із усієї сили, Єрусалиме, подаючи вість: благую клични, не бійся; скажи містам Юдейським: Ось він — Бог наш!

Protests Term "Aliens"

Heroes of the present war were not found among civilians, however, great their contributions, nor in headquarters staffs, but on the "front line," in the air, or on the sea, or on the land, according to Hon. J. G. Gardiner in the House of Commons the other evening. Parents raising sons willing to fight for Canada were good enough to be Canadians whether or not they could read and write one of the official languages He deprecated the tendency to refer to them as "aliens."

—Canadian Citizenship Branch.

Animals We Have Not Known

By Beth Stevenson

Among the multitude of animals which inhabit the African jungle is one that towers above the others like the Empire State Building towers above the other sky scrapers in New York City. You have guessed, no doubt, that we refer to the giraffe

It is five feet tall when it is born, imagine! And it never stops until it has added another 11 or 13 feet to its height. Such colossal elevation might have made him king, only it was discovered that way down inside he was timid at heart. Besides he was a mute, couldn't even cry, or squeak, or grunk and a king must be heard on occasions.

He is an odd looking creature an intriguing model for a toy with his small narrow head on an incredibly long neck, his comparatively short body sloping decidedly from the shoulders to the hips, his superlatively long legs and his unique velvety coat of chestnut brown, beautifully ornamented by a network of white lines

His ears are long and pointed and he can move them. Between them is a pair of short horns. He has lovely soft brown eyes, but being so high up their beauty seems wasted. They are protected from the glaring tropic sun by thick lashes His lips stretch like elastic and help him to tear off the topmost leaves of his favourite trees. He can close his nostrils like a door to keep out the sand in case of a sand storm. A reddish mane adorns his long neck.

The giraffe runs swiftly, but awkwardly, in galloping leaps, his long seemingly unmanageable neck rocking wildly from side to side, and his tail twisted over his back like a corkscrew. When he gets thirsty, which fortunately is seldom, he has to spread his front feet out far apart and bend his neck between them. He is a vegetarian, probably because he cannot bear to kill anything.

Although he cannot speak he is no isolationist. He does not like to be alone, and travels with a band of his fellows. When pursued they follow a leader in single file with a short space between each animal, to avoid collision in case of a sudden stop, no doubt

When he is frightened he runs away, but if cornered he keeps his head and uses his long legs to deal his enemy terrific and disabling kicks. Even the king of beasts keeps his distance and prefers to sneak up on him from behind. The giraffe may be dumb but he is not deaf and he has a keen sense of sight. His acute sense of hearing and his enlarged vision owing to his superior height enable him to spot the enemy first. He may not know it but his long neck often looks like the trunk of a tree and the colouring is mistaken for bright jungle foliage. The natives catch him by strategy, digging pits and covering them with brush Like other animals we have known he cannot always watch his step, and falls into the trap. He is then quite at the mercy of his captors.

Він — маловоженний і вподорді у людей; чоловік, зазнавший горя й болів, а він взяв болести й недуги наші на себе! Він же покараний був за гріхи наші й мучений за беззаконня наші; це кара за ввесь мир наш упала на нього.

Українська Пресвитерська Громада
В ТОРОНТІ, ОНТ.
20 CLAREMONT ST.
Богослужения і Недільна Школа о годині 11 рано
Вечірня о годині 7 вечером.
Молитовні збори о год. 8 вечером кожної середи
Рідна Школа о год. 5.30 кожної літньої.

Українська Пресвитерська Громада
В ОШАВІ, ОНТ.
486 Simcoe St. South
Пастор: І. Яценгий, Диригент хору: Гром. С. Гура
Органіст Степан Сальмерс
Богослужение о 11 год. рано кожної неділі
Вечірня о 7 год. вечером
Недільна школа о 10 год. рано
Всіх радо вітаємо

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світиле на стежці моїй"

Рік VII. Число 4 КВІТЕНЬ 1948 APRIL Рік VII. Число 4.

Воскресення Ісуса Христа із Мертвих

В 1-ім листі до Коринтян гол. 15 в верших 14 і 15 апостол Павло каже: „Коли ж Христос не воскрес, то марна проповідь наша, марна ж і віра ваша. І ми находимось кривими свідками Божими, бо свідкували про Бога, що воскресив Христа, котрого не воскресив, коли мертві не встають".

В цім місці апостол Павло на заперечення противників, вказує їм на факт, що його не можна зрозуміти, як що Христос не встав із мертвих. Цим фактом є життя апостолів. Чи ці ученики Христа, що жили життям повним самопожертви, життям повним страждань і переслідувань, і що майже кожний із них віддав своє життя за твердження, що Ісус Христос устав третього дня по Писанню і що він є Спасителем, Спасителем людей, чи ці люде могли бути кривими свідками? Питання є чи вони обманювали людей?

Така думка являється неймовірною не тільки тому, що апостоли були глибоко несні і правдиві люде, але є просто психологічною неможливістю.

Бо чим більш самопосвята і віддання певної людини якій-будь ідеї, тим більша мусить бути певність цієї людини в правдивости і змагань і віруваннь. Аби зрозуміти вповні силу цього аргументу ми повинні пригадати собі чим були апостол Павло і інші апостоли до їх навернення. Апостол Павло був людиною високо освіченою і мав нагоду студіювати у ніг найвизначніших вчителів свого народу. Він походив з стародавнього університетського городу Антіохії, де в його часи був розквіт наук. Апостол Павло мав римське горожанство і користався великим довірям єрусалимської старшини. Очевидно, що він не був бідняком, ані належав до бідної родини. Як щоб він не став учеником Христа, перед ним відкривалась блискуча карнера, котру він розпочав кровавими переслідуваннями християн.

Апостол Петро з своїми братами належав до родини рибаків. Його батько не був богатим, але не був і бездонним. Вони мали човни, сіті для улову риби і очевидно жили без нужди. Апостол Матвій був до навернення богачем, завідував збиранням податків і очевидно жив матеріяльно в найкращих обставинах. Оскільки ми можемо судити на підставі даних з Писання і інших джерел майже кожний з апостолів, хоч може і ненав надто, все ж заробляв своїми руками собі на життя. Наприклад Яков Заведеев очевидно господарював на селі. Його мати Салом мабуть була сестрінкою діви Марії, це вказує на їх сільське походження, бо сам Йосиф муж Марії не жив в великім місті і взяв Марію у своїй околиці. Тепер кожен з апостолів, як щоб вони не зустрічали і не уверували в Христа, продовжували б своє життя кожен в своїм напрямі. Матвій богатів би ще більше і більше. Павло робив би собі карнеру державного мужа і вченого. Петро рибалів би та решта займались би кожен своїм ремеслом або працею, так як і усі люди їх часу.

Але в їх життю мала статись ремінька життя їх усіх. Поодиноким поясненим цієї зміни може бути лише те, що їх твердження, що вони бачили Ісуса Христа по тім як він встав із мертвих є наскрізь щире і правдиве. Зверніть увагу на цю зміну в їх життю, що була найбільш радикального характеру, та пригадайте собі кінець їх життя, чи ви зможете найти якебудь інше пояснення, яке б не здавалось абсурдним, окрім того пояснення, що його дає апостол Павло? М. Строд Джаксон в книзі: „Життя апостолів" пише, що апостол Андрій був розпятий за свою проповідь на хресті в формі „Х". Яков брат Христа був замучений в Єрусалимі. Йоан останні дні свої провів на заслання Филип був розпятий в Геераполісі. Апостол Петро був розпятий головою вниз, разом з ним була розпята і його дружина. Апостолови Павлови відрубали голову. Чи є можливою річчю, щоб усі ці ученики Христа віддали своє життя за свідому неправду? Спеціяльно коли ми знаємо, що в перші часи, ще суді перед римськими властями, як що християни визнавав римського імператора за бога, та приносив перед його статую жертву, то його не-

(Продовження на ст. 2).

Христос Воскрес!

Христос воскрес! (2)
Радість з Неба сяє ясна:
Завитала Пасха красна!
Всі радіймо щиро-нині:
Бог дав щастя всій родині:
Бог дав радість нам з Небес!
Христос воскрес! (2)

Христос воскрес! (2)
Мир нам сам Христос приносить,
Мир нам Небо днесь голосить!
Мир той Божий всі вітаймо!
Воскресення прославляймо!
Боже чудо всіх чудес:
Христос воскрес! (2)

Христос воскрес! (2)
Гимн апостоли співають,
Страх і смуток забувають;
Боже слово всім голосять,
Про спасіння вість приносять,—
А спасіння Яде з Небес!
Христос воскрес! (2)

Христос воскрес! (2)
В Божій правді звеселіймся!
Щезла темряви неволя,
Завитала ранця доля,
Христос воскрес! (2)
Амінь.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік VII. Число 4 КВІТЕНЬ 1948 APRIL Рік VII. Число 4.

Воскресення Ісуса Христа із Мертвих

О. Фесенко

Христос Воскрес!

Христос воскрес! (2)
Радість з Неба сяє ясна:
Завитала Пасха красна!
Всі радіймо щиро нині —
Бог дав щастя всій родині:
Бог дав радість нам з Небес
Христос воскрес! (2)

Христос воскрес! (2)
Мир нам сам Христос приносить
Мир нам Небо днесь голосить!
Мир той Божий всі витаймо!
Воскресення прославляймо!
Боже чудо всіх чудес:
Христос воскрес! (2)

Христос воскрес! (2)
Гимн апостоли співають,
Страх і смуток забувають;
Боже слово всім голосять,
Про спасіння вість приносять,—
А спасіння йде з Небес!
Христос воскрес! (2)

Христос воскрес! (2)
В Божій правді звеселімся!
В Божій правді просвітімся,
Щезла темрява неволя,
Завитала краща доля,
Христос воскрес! (2)
Амінь

В 1-ім листі до Коринтян гол. 15 в верших 14 і 15 апостол Павло каже: „Коли ж Христос не воскрес, то марна проповідь наша, марна ж і віра ваша. І ми являємось хибними свідками Божими, бо свідкували про Бога, що воскресив Христа, котрого не воскресив, коли мертві не встають"

В цім місці апостол Павло на заперечення противників, вказує їм на факт, що його не можна зрозуміти, як що Христос не встав із мертвих. Цим фактом є життя апостолів. Чи ці ученики Христа, що жили життям повним самопожертви, життям повним страждань і переслідувань, і що майже кожний із них віддав своє життя за твердження, що Ісус Христос устав третього дня по Писанню і що він є Господом і Спасителем людей, чи ці люде могли бути хибними свідками? Питання є чи вони обманювали людей?

Така думка являється неймовірною не тільки тому, що апостолам були глибоко чесні і праві люде, але є просто психольогічною неможливістю

Бо чим більш самопосвята і відданість певної людини якійбудь ідеї, тим більша мусить бути певність цієї людини в правдивости її змагань і віруваннь. Аби зрозуміти вповні силу цього аргументу ми повинні пригадати собі чим був апостол Павло і інші апостоли до їх навернення. Апостол Павло був людиною високо освіченою і мав нагоду студіювати у ніг найвизначніших вчителів свого народу. Він походив з стародавнього університетського городу Антіохії, де в його часи був розквіт наук. Апостол Павло мав римське горожанство і користався великими довірям Єрусалимської старшини. Очевидно, що він не був бідняком, ані належав до бідної родини. Як щоб він не став учеником Христа, перед ним відкривалась блискуча кар'єра, котру він розпочав кровавими переслідуваннями християн.

Апостол Петро з своїми братами належав до родини рибаків. Його батько не був богатим, але не був і бездомним. Вони мали човни, сіті для лову риби і очевидно жили без нужди. Апостол Матвій був до навернення богачем, завідував збиранням податків і очевидно жив матеріяльно в найкращих обставинах. Оскільки ми можемо судити на підставі даних з Писання і інших джерел майже кожний з апостолів, хоч може і немав надто, все ж заробляв своїми руками собі на життя. Наприклад Яков Заведея очевидно господарював на селі. Його мати Салом мабуть була сестрінкою діви Марії, це видно на їх сільське походження, бо сам Йосиф муж Марії не жив в великім місті і взяв Марію у своїй околиці. Тепер кожен з апостолів, як щоб вони не зустрали з не уверували в Христа, продовжували б своє життя кожен в своїм напрямі. Матвій богатів би ще більше і більше. Павло робив би собі кар'єру державного мужа і вченого. Петро рибалів би та решта займались би кожен своїм ремеслом або працею, так як і усі люди їх часу.

Але в їх життю мала статись велика і чудесна зміна, що ремінувала життя їх усіх. Подзвиженим пояснення цієї зміни може бути лише те, що їх твердження, що вони бачили Ісуса Христа по тім як він встав із мертвих є наскрізь щире і правдиве. Зверніть увагу на цю зміну в їх житю, що була найбільш радикального характеру, та приглядіте собі кінець їх життя, чи ви зможете найти якебудь інше пояснення, яке б не здавалось абсурдним, окрім того пояснення, що його дає апостол Павло? М. Строд Джексон в книзі: „Життя апостолів" пише, що апостол Андрій був розпятий за свою проповідь на хресті в Ахаї „Х". Яков брат Христа був замучений в Єрусалимі. Йоан останні дни свої провів на заслланню. Филип був розпятий в Гієраполісі. Апостол Петро був розпятий головою вниз, разом з ним була розпята і його дружина. Апостолови Павлови відрубали голову. Чи є можливою річчю, щоб усі ці ученики Христа віддали своє життя за свідому неправду? Спеціяльно коли ми знаємо, що в перші часи, на суді перед римськими властями, як що християнин визнавав римського імператора за бога, та приносив перед його статую жертву, то його не-

(Продовження на ст. 2).

Ievankel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ВОСКРЕСЕННЯ ІСУСА ХРИСТА ІЗ МЕРТВИХ

(Докінчення з ст. 1).

гайно відпускали без усякої кари. Лише вперте твердження, що Ісус Христос є вподинокім Богом тягло за собою кару смерти та нелюдські знущання. Ті що гадають, що апостоли обманювали людей, ніколи не зможуть пояснити, чому вони не спасли свого життя признавшись в обмані. На це є лише одна відповідь, що їх знання, що Христос устав із мертвих було остільки певне, що нейменші і нелюдські знущання катів і мужи смерти не могли примусити їх зрікатися Христа. Це стає ще більш ясним, коли ви зверните увагу на той факт, що всі апостоли ставши учениками Христа стратили матеріальні добра, стратили людську славу, репутацію, зрікались своїх родин і усього, що так цінить люде в світі.

Вони сталися як би сміттям світові за для дорогоцінного імені Ісуса Христа. Опис їх щоденного життя ми знаходимо в посланні апостола Павла до Коринтян Таке життя було щоденним вмиранням і вимагало куда більшої посвяти і віри ніж її треба або перенести самому смерть. „В працях премного, в ранах без міри, у темницях пребагато, при смерти почасту. Од жидів пять раз по сорок без одного приняв я. Тричі кинли бито мене, а один раз камено вано, тричі розбивався корабель, ніч і день пробував я в глибині. У дорогах почасту, у бідах на воді, у бідах від розбійників, у бідах від земляків, у бідах від поган, у бідах у городі, у бідах у пустині, у бідах на морі, у бідах між лжливими братами, у праці і в журбі, почасту в недосипанню, в голоді і жажді, в постах часто, в холоді і наготі.

Оприч того, що осторонь напасте б'є мене журба щоденна про всі церкви".

Чи можна собі уявити щоб людина як апостол Матвій, що мав великі достатки і був богачем, або апостол Павло, що мав добру кар'єру перед собою, або апостол Петро, що жив безбідно, або який інший з них, чи є є можливим, щоб вони покинули всі ці добра світ нього і пішли на життя неймовірних страждань і переслідувань за неправду?

Лише незвичайна подія, подія дійсно і чудесна могла спокусити багача Матвія стати жебраком Матвієм. Лише знання незвичайного чуда могло примусити Павла жити так як він жив і вмерти так як він умер. Як щоб Петро не лізнав одної речі, що її і доси незнають наші опоненти, він мабуть рибалив би до кінця днів своїх на озері в Палестині. Цим чудом, що перемінило їх життя було воскресення Ісуса Христа із мертвих, в котрім вони були певні більш ніж в своїм власним існуванні. Знання цього факту, для них було тою силою, що всяку біду і горе і самую смерть обертало в ніщо. Яке пояснення може знайти хто небудь, для цих подій, котре б не здавалось неймовірним.

В минулі часи, коли духові хороби були дуже мало знані медичній науці, опоненти віри в Христа, знаючи що вони не зможуть знайти жадного відповідного пояснення для цієї зміни в житті апостолів звернулись до психології. Вони були свідомі, що цим фактам, що я їх навів неможна заперечити. Отже вони пробували пояснити що незвичайну зміну в житті апостолів тим, що вони допускали, що апостоли бачили Христа, по тім як Христос встав із мертвих, але що ніби апостоли бачили його не в дійсности, але лише в галюцінаціях. Це є закидом, що апостоли були божевільні, або не зовсім при собі. Але цей закид не видержує критики в світлі фактів знаних науці. Усталеним фактом є, що скільки е на світі людей, що мають галюцінації, неможливо найти двох людей, щоб мали однакову галюцінацію. Кожен має свою власну. Отже як щоб апостоли мали дійсно галюцінації, то вони мусіли б в них радикально різнитись. І їх галюцінації у кожного мали б бути цілком іншого змісту. В той час напротив ми знаходимо у всіх їх повну згоду во всіх річах. Окрім цього коли ви читаете Писання переданне нам апостолами, ви знайдете во всіх річах ясне судження і куди більш розуму і духового знання ніж це ми могли знайти у їх критиків. І в наші дні як і раніш поодиноко відповідно на питання; що змінило так радикально життя апостолів і що примусило їх зрікстись найкращих річей в світі та віддати свое життя на ганебну дивовижу і смерть? Ми маємо лише одну відповідь: вони знали що Ісус Христос встав із мертвих, бо бачили його по воскресенні багато разів на власні очі. Дав би Бог, щоб усі ми могли набути цю святу певність. Щоб ми могли покаятись в своїх переступах і шукати заспокоєння і прощення від гніву Божого в драгоцінній крові Ісуса Христа, що умер за наші переступи і устав третього дня по Писанням. „Тим же і спасти може до кінця приходящих через нього до Бога будучи вічно жив, щоб посередникувати за них".

Михайло Фесенко.

THE ADVANCE

DO YOU KNOW THAT—

Teen-age boys and girls and young people are being called upon to Advance for Christ. The Presbyterian Church in Canada has launched a movement to advance. You are asked to share in this advance first of all by rededicating your life to Jesus Christ and His service; then by making an all-out effort to do better work in your own local Church, and by discovering all that you can about the work of our Church in Canada and overseas and doubling what you should be doing to help in that work; and finally by giving as freely as you can to the Peace Trankoffering Fund. This fund is to be collected by the middle of May—and it is a fund of two million dollars. This fund will be used to launch new work for our Church.

It is a big challenge. The young people of the Presbyterian Church in Canada are courageous enough to accept the challenge and truly **Advance for Christ.**

—Margaret Webster,
(The Challenge),

A PRAYER FOR THE ADVANCE

O God,

Who hast given us commission to the Presbyterian Church in Canada, grant that we may rise in this day to the measure of our task and of our strength in Thee.

Where we are in error, purify us; where we are disheartened, encourage us; where we are heedless, inspire us.

As now we seek to go forward for Thee, empower us by Thy Spirit; bless us with courageous leadership, brotherly fellowship, and strong conviction; stir our members to give material support; and enable us ever to seek Thy Kingdom. Through Jesus Christ Our Lord. Amen.

Так бо полюбив Бог світ, що Сина свого единородного дав, щоб кожен, віруючий в Нього, не погиб, а мав життя вічне.

Співпраця Православних з Протестантами

Ми мали нагоду попередно зазначити, що український православний провід в Європі ніколи немав того великого отвірчення супроти протестантів, що його пробують виявляти деякорі з провідних православників в Вінніпегу, наперед дістави від протестантів поважну фінансову поміч.

Навпаки українські православні в Європі в богатьох випадках знайшли спільну мову і співпрацювали з протестантами. Визначний провідник українських православних в Європі навіть зробив для українських протестантів переклад Нового Завіту.

Тепер ми маємо інформації, що провідні українські православні церковні діячі в Європі знаходяться в складі світових протестантських організацій і співпрацюють з протестантами в спільних питаннях. Їх ніхто непримушує мінити своїх переконань, проте вони добре самі ознайомлені з засадами протестантизму.

Чим пояснити рішучий в ставленнів корінних українських православних а канадійських супроти протестантів? Ми думаємо, що відповідь полягне в тім, що провідні канадійські православні священики серед українців, в дійсности духово зістались греко - католиками. Український правдивий православний церкві є властивим дух толерантности і терпимости. Не раз українські православні і протестанти виступали спільним фронтом в загально народних питаннях в нашій історичній минувшині.

Цієї терпимости і толерантности декотрим канадійським православним бракує, тому, що вони змінилися лише зовнішньо за для політичних цілей, але серцем і умом зістали католиками. Ми думаємо, що співпраця европейських православних українців в канадійськими через це матиме не один конфлікт, бо ці рухи істотно різняться. один від одного.

Я знаю — Відкупитель мій живе, й він у послідний день підійме з пороху отсю розпадаючу кожу мою, і я в тілі моїому побачу Бога.

Тепер же Христос устав з мертвих; первістком між мертвими стався.

РАДІСНИЙ І СУМНИЙ ВЕЛИКДЕНЬ

Е. Г. РІФ.

„Ходи сюда, Петре! Зачекай на мене, будь ласка". „В чім справа? Хочеш замовити Великодні квіти?" „Так я хочу купити дві найкращих лілії, які тільки є". „Кому ти хочеш післати їх Іване і чого це ти став таким щедрим?" „Я хочу подарувати їх двом найкращим особам на світі. Вони піклувалися мною від коли я побачив світ, але неможна сказати, щоб я був дотепер дуже вдячним, тому я хочу зробити їх щось поки є час".

Петро дивився на свого приятеля довго і вільно. По довгій мовчанці він сказав: „Послухай Іване, що це зробило тебе таким релігійним відразу?"

„Я тобі поясню Петре, але коли ми вийдемо з склепу, ось іде продавець".

„Чим можу послужити вам?" спитався продавець. „Я хочу купити дві найкращих Великодніх лілії". „Прошу в слідуючу кімнату, я маю там найкращі лілії". Продавець завів їх в невелику кімнату наповнену чудовим пахучим лілієм. Іван оглянув їх критично і замовив дві лілії, що здавалися найкращими. „Чи ви хочете, щоб я відіслав їх по вашій адресі?" спитався продавець. „Так, прошу". Він виняв візітівку з адресою і передав її продавцеві.

Коли два приятелі вийшли з склепу, Іван розповів Петрові про своє минуле життя, як він чудесно увірував і спасся на одним невеликім евангельським зібранню. Він знав тепер, що Ісус Христос простив йому його беззаконня і він хотів би тепер направити те зло і журбу, що він спричинив своїм батькам жилучи нестримно.

Він думав, що Великдень був би найкращим часом для цього. І він так і зробив.

Петро мовчазно вислухав свого приятеля і дивився на Івана з великим здивованням. Якщо було, що він був зворушений і сльози напертались на його очах. Якийсь час вони були мовчки. Врешті Петро зупинився і сказав: „Послухай Іване, я ніколи не думав над тим, що ти мені казав про своє спасення. Чи ти дійсно тверднш, що той хто увірує може знати, що він спасся для вічности?"

„Певно що так, Петре! Висувається цей вірш, що раптово прийшов мені на память, як ти говорив: „Істино, істино глаголю вам; що, хто слухає слово моє і віруе Пославшому мене, має життя вічне; на суд не прийде, а перейде від смерти в життя". (Рівна 5:24). Це є лише одне місце з багатьох, що запевнює віруючого. Петре, це просто віра в Сина Божого. Його смерть на хресті відкупила мої провини, що Він понісе їх на голготських хрести. Я люблю його Петре всім своїм серцем".

Вже був час для приятелів розійтися. Петро йшов з тяжким серцем. Ніколи в житті він не був зрушений так як сьогодня.

Іван прийшов до своєї кімнати. В глибині свого серця він роздумував над тим, як лілії від нього вплинуть на батьків. Вони жили далеко від міста, але він був певний, що склеп зможе післати квіти в добрім стані.

Великдень прийшов. Іван хотів написати батькам перше ніж він сам повернувся б до них, чи навіть перше ніж прийшли б квіти. Він сів і написав батькам листа такого змісту:

„Тато, твій син, що так довго не давав про себе вісти, тепер знайшовся і хоче провести Великдень дома. Чи и можу приїхати?"

Відповідь була лише в одним слові: „Приїзди!" і підписана „Мати".

Ця відповідь здавалася трохи дивною для Івана, але він думав, що батька небуло, як раз тоді дома.

Великодній ранок був сонячний і ясний. Повівав легенький вітрець. Тяжко було б придумати кращої погоди для Великодня. О девятій годині рано до хати Токаренків підїхало авто. „Хто б це міг бути?" сказала пані Токаренко своїй дочці. „Дивись мамо, це квіти до склепу. Він несе чудові Великодні лілії. „Що сталося?" сказала Марійка, дивлячись через вікно.

Пані Токаренко зустріла чоловіка при дверях. „Доброго рана! Це для пана і пані Токаренко!" „Так, прошу. Але від кого це?"

„Картка" пояснить. За них вже заплачено. Дякую". Візник відійшов і відїхав автом. Марійка взяла конверту з карткою і сказала: „Слухай мамо, що тут написано:"

„Любі Тато і Мамо:

Це для вас буде несподіванка, коли ви одержите ці Великодні лілії від свого непокірного сина. Я гадаю, що ви думали, що у нього вже нелишилося серця. Для мене, по такій довгій відсутности, ці лілії представляють чистоту і красу вашого життя. Вони промовляють до мене без слів: „Ти повинен жити чистим, правдивим і сильним життям, як що хочеш бути вартим своїх батьків".

Моє серце непокоїло мене з того часу, як я знайшов свого Спасителя і я хотів сказати вам про це. Мені хотілося зробити щось, як перший крок до мого повороту і я думав, що сьогодня є найкращим днем для давно мертвого і тепер воскресшого сина: Я певний, що ви зрадієте, коли довідаєтесь про мое спасення. Люблячий Вас Івась".

Пані Токаренко і Марійка були так здивовані, що ледве могли прийти до себе. На кінець Марійка сказала: „Мамо Івась мусів змінитися. Я нетерпляча зобачити його. О, як би я хотіла, щоб він повернувся тиждень або два раніш, щоб тато також міг зобачити його. Що тато сказав би, як щоб він знав?"

Сльози текли по обличчу матері, коли вона думала про поворот сина. Вона була щаслива, що він повертається, але чому він не повернувся раніш, ще перед тим як отець мав нещасливий випадок, тоді і він міг би радіти разом з ними?

Батько Івана був в шпиталі і боровся зі смертю. Сказати йому про приїзд сина було б небезпечно. О десятій годині приїхав Іван. Марійка вибігла зустрічи його. Зустрівшись вони обнялися і Марійка розплакалась. Мати стояла в дверях дивлячись на них. На кінець вона сказала: „Чи це ти дійсно Івась"

„Це твій загублений син мамо, але де тато?"

„Відний хлопче, твій отець знаходиться при смерти. Він мав нещасний випадок. Я побоююсь, що ти незможеш зобачити його тепер".

„О, Мамо, не кажіть мені цього!" „Ми дуже щаслині, що ти повернувся, але чому ти не повернувся раніш?" „Як щоб я знав, я напевно це зробив. Я був в місті декілька днів і думав, що Великдень був би найкращим днем для цього. Тому я навмисно зачекав де кілька днів. Але очевидно Господь мав в цім свою ціль". Разом вся родина поднякувала Богові за цю радісну зустріч і Івась молився щоб Бог покрінив його батька і щоб він міг зобачити його, але як що мало статись інакше, то щоб Бог дав йому сили випити чашу до дна.

Коротко по тім, сестра милосердя покликала його до шпиталя де лежав його батько. Лікар зустрів їх перед входом і сказав, що свідомість повернулась до слабого. Івась вийшов до кімнати і скликались над отцем сказав: „Тато це Івась". Повільно він відкрив очі і подивився на нього і сказав тихо: „Працюєш! Хвала Богові!

Іван став на коліна і плакав, як мала дитина, але батько знов згубив притомність. Сестра милосердя підійшла до ліжка і замітила дивну зміну в обличчі слабого. Раптово сильним і ясним голосом він сказав „Тепер я можу спочити спокійно, бо ти Івась повернувся!" Він зачекав хвилину і сказав знову: „Найкращим за все є те, що він увірував. Він любить мого Спасителя також! Я відходжу, до побачення!" Разо тіло здрігнуло, уста зрушились, по лицю перебігла радісна усміхка і душа покинула тіло

Так кінчився Великдень в родині Токаренків. Вїдний син повернувся під рідну стелю і його батько відійшов на вічний спочинок, аж до часу коли Господь пробудить його у своїм другім приході, коли мертві у Христі устануть, щоб зустріти свого Спасителя.

(„Гасела Геральд")

ВІСТИ З ТОРОНТА

Українська Пресвітерська Громада в Торонті запросила брата Проповідника І. Яцентия послужити громаді словом Божим під час відсутности брата Прол. Фесенка. Бр. Яцентий дав дуже важну і корисну науку збудованну на підвалинах Святого Писання Для нас українців ця наука є незвичайно важна в цей грізний час

Вирішо що ті річі, котрі голосить брат Яцентий і інші брати проповідники і віруючі, по ліці Божій стануть невдолзі вла снистю усього нашого народу. Всі брати радіють були бачити брата Яцентия в Торонті і всі чимало скористали з його науки.

Ф Москалюк.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА" НИ. 9282

Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.

Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00 Окреме число 10 ц.

М. ФЕСЕНКО—РЕДАКТОР
Адреса редакції:
506 Ossington Ave.,
Toronto 4. —— Ontario

ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Кінґ Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

"ВОЗЄДНАННЯ" ГРЕКО - КАТОЛИКІВ ДО РОСІЙСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

НКВД нанесло страшний удар Греко - Католицькій церкві в Галичині. Цю церкву „возєднано" з Російською Православною церквою. Що до характеру і методів „радісного возєднання", то ніхто про це нічого не знає. Відомо лише, що це було зроблено за наказом Сталіна і Риму. Нечувані насильства були доконувані над невинними людьми, що хотіли зостатися лояльними своєму народові і переконаними. Але Рим нічим не жалкує і пішов в ті дні над нашим народом. Здавалося, що західня кривда забулася.

Але ні. В наші дні ми бачимо як розвивається ця будинок побудований на крові і насильстві на наших західних землях. Розвалює його північний відділ і так само зве свою працю унією („возєднанням").

Ця трагедія, що відбувається на наших очах повинна бути для нас великим очі нашого проводу на найбільше нещастя релігійного життя нашого народу, а це те що релігійні віруванння нашого народу надто подібні віруванням наших сусідів і в результаті час від часу наш народ релігійно „возєднується" на перемину якщо не Варшава то Москва. Зрадила „возєднання" мають кривавий характер і паде багато жертв.

Історичною потребою і то першорядного характеру для українців є витворити, або придбати тип релігійного світогляду, котрий би було зовсім неможливо „возєднати" ани для Москви, Варшави чи Риму.

Ми як нарід потребуємо реалістичного світогляду, що неповинувався б з Польсько-Римською і Московською релігійністю, подібно до того як не погодився нам з вогнем і мечем нав'язати. Такий логічними світоглядом безперечно являється протестантський світогляд.

Це є наука, що її подає нам минувша і сучасна недоля цілого народу, проте нам бракує проводників, котрі б змогли що науку зрозуміти і нам би досить мужности аби перевести її в життя.

Як що український провід не зможе зрозуміти цієї історичної необхідности, сам нарід може інстинктивно вибрати до-

"Тверезіться, пильнуйте, бо противник ваш, лівол, як лев ричаючий, ходить, шукаючи кого пожерти; проти нього вставайте тверді вірою".

(1 Петра 5:8)

Євангеликам під Розвагу

Англійська Пресвитерська Церква в Канаді та певні баптистські організації зробили подання до уряду домагаючись справедливого трактовання українських біженців в Европі. Більшість цих біженців є греко - католиками і православними. Отже протестанти' во імя гуманности виступили на захист українців греко - православних і католиків.

Такий виступ безперечно заслуговує на признання і вдячність. Українці не мають в світі багато приятелів і повинні дорожити тими котрих мають.

Яка буде реакція українських світських часописів до цієї важної події?

рогу, що вритує його

І в наші дні ми маємо чимало доказів, що маси українського народу поводі обертаються лише до євангельського руху. Цього незнлоге зупинити навіть ворог. Бо євангельський рух має одну властивість, що її бракує ритуалістичним церквам чим більше його переслідується тим більше він зростає і набирає сили.

Ми бажали б, щоб українська еміграція зучилась над питанням періодичних „возєднань" не лише як над сучасною трагедією, але зважила б це вище в історичній перспективі та зробила б належні висновки.

„Український Робітник" в Торонті помістив невелику замітку на самій останній сторінці на рівні з дрібними місцевими подіями, ніби ця великодушна акція великої канадійської церкви доріжовалася по значінню до місцевих торонтонських сплеток.

„Канадійський Фармер" помістив невелику замітку на четвертій чи пятій сторінці. „Український Голос" цієї акції визначних канадійських церков навіть не спомнув. В часи української визвольної боротьби ви могли зустріти завзятих партійців, в дійсности духовних анархістів, їх гаслом було: „Як що Україні не буде такою як я хочу, то нехай її зовсім не буде".

Чи це не є канадійський відгук цього ж самого відношення? Як що яке добро виходить від мого опонента непризнаю і не приймаю.

Відрадним явищем було зобачити в „Новім Шляху" на першій сторінці визначне прополошення цієї важної новини.

Редактор „Нового Шляху" очевидно вирс з духового сектярства і дивиться на кожну акцію, що є на добро народу, як вартну уваги. Це є поодинокий чесний і дійсно патріотичний підхід до справи.

М. Ф.

ДО НАСТУПНОГО УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСУ В ТОРОНТІ

Кожний свідомий українець не буде заперечувати потреби існування КУК'а, лише зрадник буде його розвалювати. КУК доконав чимало важної праці, ті завдання що стоять перед КУК'ом вимагатимуть в будучині ще більше зусилля ніж в минулім не тільки від проводу, але і від рядового членства

Це все не значить, що що організацію українців в Канаді не треба пробувати поліпшити. Організація КУК'а має певні хиби, що їх наступний конгрес повинен би направити.

В сучасній організації КУК'а є певні аномалії. Наприклад в централі мають представництва „домініяльні" групи, що нараховують лише жменю членів, в той час, як інші українські організації, що нараховують число своїх членів тисячами зістаються без всякого представництва в центрі.

Наприклад сітка парафіяльних домів в Канаді може похвалитися тисячами членів, але їх членство не є зарепрезентоване зовсім. Гетьманці, що мають у сього пару сот членів мають таке представництво в центрі. Українські евангелики, що мають свою світську організацію і нараховують тисячі членів зістаються без свого представника в центрі, в той час як мала група українських соціялістів має свого представника в централі.

Не можна сказати, що організації котрі входять в централю КУК'а хочуть цілковито позбутися евангеликів. Вони раді бачити, коли окремі українські евангельські громади беруть участь в місцевих відділах КУК'а. Вони радо приймають пожертви, всілякі поміч і заступництво, але відмовляють цій значній українській групі представництво в центрі. В той самий час католик українець може бути заступлений найменше два рази. Як що він є членом БУК'а то він буде заступлений представником від цієї організації, але в той же самий час він може бути гетьманцем і бути заступлений від гетьманців також.

Подібний тип організації подвоює вплив католицького елементу і кривдить інші групи. Так далеко сучасна організація КУК'а надуживає патріотичну свідомість груп, що не є репрезентовані в центрі, котрі не дивлячись на що кривду, роблять усе можливе, щоб полегти позитивну працю централі. Продовження цієї ситуації виставляє відповідальних за це провідників в дуже неприглядним світлі.

Бо кожному буде ясно, що причиною подібного трактування є внесення сектянських упереджень в народно політичну працю. Це є не що інше як середньовічне трактування модерної проблеми. Український загал вже вирс з цих „релігійних" пелюшок і сміховторної релігійної нетерпимости в народніх справах.)

Яка б не була організація центру, вона повинна представляти всі світські групи. Організації на місцях повинні мати більш демократичне обличчя.

Призначення з гори місцевих екзекутив виносить розлад. Не всякий представник певної „домініяльної" організації однаково надається до проводу, або має організаційний хист. Через призначення з гори місцевого проводу дуже часто більш спосібних одиниць лишається на бочі а на чолі організацій поставлено духовних осіб, що і без того занятіжими справами в своїх парафіях і не все навіть мають час прийти на збори.

В місцевих відділах КУК'а управу повинно вибирати тайним голосованням з поміж присутних представників, хиба що центр думає, що український загал ще до цього не дорісс

Народня праця українських евангеликів не залежить зовсім на відношення до них декотрих ритуалістичних сектантів і буде продовжуватись, щоб інші організації не робили, але ми всі любимо бачити більш політичної зрілости в декотрих українських напрямах.

ПРОП. БУЧАК ПРИХАВ

Проповідник Бучак, що перебував до останнього часу в Львові, 9-го квітня повернувся до Злучених Держав. Прон. Бучак є одним з визначних проповідників Української Реформованої Церкви в Галичині і на Волині.

ТОРОНТО

8-го травня виступатиме по радіо Український квінтет з Укр. Пресвитерської Церкви в Торонті в звязку з Presbyterian Advance. Стація CFRB, о 4.30 полудпем. Торонто, Онт.

ВІСТИ З НЮАРКУ І ІРВІНҐТОНУ

Перша Українська Пресвитерська Церква, яка через довгі літа займала місце і мала свій осідок в Нюарку при Бікон улиці, тепер перейшла з цього міста до Ірвінґтону, не більше двох миль від першого свого місця. Громада продала той церковний будинок, головно з тої причини, що наші громадяни, члени й прихильники церкви, протягом останніх 15-ти літ „змуковалися" до Ірвінґтону; тут вони живуть менш більш компактно, більшість з них набули свої власні хати, мовляв, на ширшим і вільнішім просторі. Отже, церква перейшовши до Ірвінґтону тимчасово лькується в чесько - словацькім церковним будинку при Елліс Ave., як почали громада збуде або купить собі власний будинок для церкви.

Нігде правди діти, протягом цього людського горя, що називається війна, наша громада не проявляла майже нікого життя. Хлопці, яких у нас і так дуже мало, були в армії. Дівчата теж так. Старі піонери українського протестантизму хоч в армію не пішли, то Бог зна з якої раці журливо поникали головами і отяк їхнього жару почав поводі гаснути. В Европі наш нарід постраждав і ще страдає від війни а ми в Америці тяжко постраждали в наслідок нашого власного збайдужіння. Однак, байдужність і „покидання" церкви не сміє бути хронічним тифусом. Ради муч і голготських доріг нашого народу в Україні й поза Україною, ми мусимо побороти цей низький тифус, що байдужність, а як треба комусь поликнути гірку пігулку, щоби при її помочі затамувати свою особисту славу, то і те треба зробити. Бо того вимагає від нас Бог, і того вимагає від нас наш нарід на хресті розпятий поганами.

В березні наша громада ялтушала концерт в память Тараса Шевченка, того Шевченка, який любив Бога й правду більше чим якнебудь „мудрачок", чи „бадач", бо він і по цей день будить наш нарід опри:

Кругом неправда і неволя,
Народ замучений мовчить
І —
Кайданами міняються
Правдою торгують
І Господа зневажають.
І —
Од Молдавина аж до Фина
На всіх языках все мовчить...

Од Конашевича і досі
Пожар не гасне, люде мруть,
Конають в тюрмах, голі босі,
Діти не хрещені ростуть

Україна серце прогноїла,
Цвілою процвіда,
І в душах холодне
Гадюк напустила

Ось того Шевченка, хоч скромно, ми бажали „помянути не злим, тихим словом" Концерт вдався понад сподівання, мимо того, що багато пресвитеріян і бадачів не прийшли, мотивуючи своє ігнорування тим, що там, мовляв, не буде Христа. Увесь чистий дохід з концерту призначений власне на поміч українським голодним і бездомним пресвитерським і баптистським скиталцям в Европі. Але за те прийшли на концерт люде, які і в бога вірять і свій нарід люблять і від свого народу не втікають і з гроша не творять собі божків. Сали була заповнена. Наш хор в силі тридцять голосів, що без перебольшення є найкращий в цілій околиці, під проводом п. Ю. Кириченка відспівав кілька пісень надзвичайно. Петро Ординський і Марта Кириченко відспівали соля. Дует співали Анна Стандарет і панна Стефанів Шумська, яка недавно повернула зі служби американської армії. Треба признати, що родичі Стефанії вміли вщепити в своїх дітей любов до своєї церкви й всього того, що з нею звязане. Тому ці діти чинно беруть участь в церковному житгю Концертовий реферат виголосив пастор Лука Стандарет. Тимко Рудий, один зо старих піонірів, відкрив програму, а другий піонір, Стефан Гарцула, коротко але річево, кінцевим словом закінчив

Дав би Бог, щоби, як наші громадяне так і інші українці вміли нарешті продумати, що наша церква була покликана й живе на те, аби ширити незатоване слово Боже

По оплаченню видатків чистий дохід з концерту буде переданий до Допомогового Комітету, що є під проводом проп. Василя Кузіва для українських евангельських скиталців в Европі.

Іван Пісочник.

Озвався Ісус і рече Йому: істинно, істинно глаголю тобі: Коли хто не народиться звиш, не може видіти царства Божого.

Yevanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

УКРАЇНСЬКИЙ ЄВАНГЕЛЬСЬКИЙ ДОПОМОГОВИЙ КОМІТЕТ

Вирішив, що український євангеликам у Злучених Державах і Канаді потрібно познайомитися зо змістом деяких листів від українських євангельських скитальців. Будемо, отже, повищати ці листи, або важнійші місця з них в нашій євангельській пресі, щоб цією дорогою подїлитися з нашим євангельським загалом відомостями про переживання й потреби тих братів і сестер у Христі, яких доля не повинна бути нам байдужною, а точніше зказавши, яким ми обовязані поспішити з усякою можливою моральною й матеріяльною помочию.

Лука Стандрет, секретар

*

Лист - привіт від українських реформованих і лютеранських проповідників у західній Европі

„До Екзекутиви Собору Українських Протестантських Церков у Злучених Державах і Канаді на руки пастора В. Кузіва, в Нюарку, Н. Дж.:

Зустрівшись на Різдво Христове, ми проповідники Української Реформованої і Української Лютеранської Церков на еміграції, пересилаємо українським протестантським церквам у Злучених Державах і Канаді наш братній привіт і побажання обильного Божого благословення в праці на Божій ниві між українським народом.

З незмінною радістю і почуттям подяки приймали ми вістку, що екзекутива Собору пробила підповідні старання в справі українських скитальців в Европі перед урядами Злучених Держав і Канади. Просимо й надалше мати на увазі незавидне положення українських скитальців та робити все можливе в цій обороні й злегшенні їхньої долі.

У непохитній вірі, що Спаситель наш Ісус Христос, Князь миру, керує також і долею нашого многостраждального народу, втішаємо всіх наших братів і сестер по вірі за окремим словами англійської колядки:

Слава на вишніх Богу,
На земль впокій,
Між людьми благовоління.

(Назва місцевости), дня 7-го січня, 1946.

Володимир Кокорудз, Володимир Боровський, Василь Вишівський, Василь Сікора, Василь Ломей, Михайло Тимчук, Дмитро Кузів, Михайло Гільтайчук, А. Заборовець, В. Демчишин, Григорій Кузів.

*

Прот. В. Боровський пише між іншим: „Відвідали ми також прот. В. Сікору. Там ми застали найгірший стан. Дружина бр. Сікори була в шпиталю. Через воєнні події вона сильно потерпіла нервово. До того десь їхні діти знайшли якусь забавку, що експльодувала в їхніх руках. Наслідком було смерть одної доньчки, а покалічення другої. Тепер мама, захоруваши, знову мусіла йти до шпиталю. Там одного дня помінявся біля неї совіський старшина по репатріяції. Його пошва так її настрашила, що вона почала показувати прояви помішання. Лікарі дають надію на покращання її стану. Бр. Сікора має тепер двоє діточок і находиться в досить безрадному положенні . . ."

„Умови церковної праці в воєнних обставинах у Галичині й на Волині були жахливі. Це, що мені прод. Тимчук і прот. Д. Кузів оповідали про німецькі пацифікації в українських селах і містах переходить усі жахіття. Я просив їх усе це списати й вислати Вам. Ці умови не лишилися без сліду на психіці й здоровлю людей. Всі жінки виглядають перемучені й бліді. Дітям бракує одягу і взуття. Вони ростуть, червякам тиснуть ноги. А особливо скупо з харчами. Придали дуже слабі, а діти мають апетит . . ."

*

Лист від п-ні Лідії Шульги, дружини пастора Шульги, до пастора В. Кузіва:

„Пишу серед дуже трагічних моїх обставин. Бог так хотів, що стратила всю свою родину і безустанно шукаю вже девять місяців мойого мужа, матери й сестри. Майже втратила надію, що їх відшукаю. Перед кількома днями вийшла я зо шпиталю, де пробула чотири місяці. Перебувала кілька тяжких недуг, почавши від запалення легенів, а скінчивши на дифтерії. Разом зо мною мій чотирилітній син Юрко. В часі евакуації пропали всі мої річи. Осталась я в одній сорочці і літніх одязі. Дитина те саме.

Дуже прошу, як це можливе, вистарайтесь у сестер в Христі в Америці дещо для мене і для дитини. Буду за це дуже вдячна. Ми обоє без плащів і в подертих черевиках. Благаю Вас і Вашу дружину, не забувайте за нас у своїх молитвах.

Щиро здоровля й остаюсь віддана в Господі,

Лідія Шульга".

*

Жертви на допоможну акцію проситься слати на адресу скарбник Е.Д. Комітету:

M E. ONYSCHUK
74 40th St. Irvington, N. J.

ВРАЖІННЯ З ЗАХІДНОЇ КАНАДИ

Українці котрі мешкають в Східній Канаді можуть мати уявну, судячи на підставі газетних статтів, що, релігійне життя нашого народу в Західній Канаді тече бурхливим потоком. Подібна уява безперечно мильна і стан релігійного життя в західних провинціях серед нашого народу можна скорше прирівняти до стоячого болота.

Ви зобачите по містах і місточках величаві церкви побудовані на сотки людей, але вони майже напротязі цілого року стоять пусткою. Лише на річні свята люде по звичаї сходяться відбути старовинний звичай та прягадати, як то було колись в рідним селі. В декотрих місцях громади остільки підупали, що не в силі утримувати своїх будинків і збираються на богослужения в приватних під церквою, бо їм невистарчило грошей опалити саму церкву для богослужения.

Всюди де є скупчена більша кількість наших людей, з церковними організаціями зєднана лише невелика група. Скажемо на населення в 6,000 ви знайдете церковних членів активну і неактивних не більш 500.

З цієї кількости лише мала частина дійсно цікавиться церковною працею. Нема сумніву, що католицька і. православна церквй мають під своїм безпосередним впливом лише малу частину українського населення в Канаді. Правда кожна з цих церков хвалиться статистичними даними, але справа в тім, що ті українці, котрі записують себе при переписах православними чи греко - католиками ні до яких церков в дійсности не належать, а записують себе так, бо людина мусить подати якусь релігійну приналежність, тому зужиткується саме знайоме імя.

Щоб устаткити правдиве число дійсних католиків і православних в Канаді треба було б їх офіційні підрахунки свого членства зменшити в десять разів і навіть тоді результат був би більшим дійсної кількости.

В правдивости цього твердження кожен може переконатись навіть не рухаючись з Торонта. На 20,000 українського населення в Торонті існує три грекo - католицьких громади і одна православна. Воїни всі разом не мають більш як 2,000 членів. Решта укр. торонтонців цікавиться церквою лише тоді коли в церковній залі відбувається бінго, танці, базар або представлення.

Подібний стан існує і в Західній Канаді. Дійсний вплив церковної ієрархії на життя місцевих українців незначний і в богатьох місцях негативний. Явно замітні навіть серед українських консервативних голосжан проти клєрикальної настрої.

Богато народних залі і організацій ухвалили працюю, що священик неможе бути вибраний головою товариства. Це служить як би захистом проти клєрикальних інтриг в громадах.

Релігійні люде могли б тішитися себе тим, що мовляв нас небогато числом, але ми сильні духом. На жаль і цього сказати неможна.

В Канаді найбільш талановиті одиниці з поміж українців старалися дістати якусь освіту і ставали професіоналістами, відкривали підприємства, поринали в політичну працю. Священниками ставали найбільші невдачники, або люде не спосібні до чину і відповідальної праці, всі ті, що шлюбанням рук у вищого начальства сподівалися знайти забезпечення в життю. Це жалюгідне явище має катастрофальні наслідки для ритуалістичних церков. Не будучи спосібними водати людям відповідну духовну науку через брак освіти або віри, священство з правила проводе держати решткн парафій грабучи на патріотичнім почутю та пробуче оправдувати існування церкви не духовними, але політичними аргументами, в результаті церкви стоять пусткою. Українські професіоналісти з правила підтримують традиційні церкви не тому, що вони вірять в їх науку, але з міркувань чисто практичних. І як нераз зобачити, що чкий будь адвокат чи лікар, що ще вчора читав лекції про велику потребу і заслугу черничих мо-

(Продовження на ст. 7).

ВРАЖІННЯ З ЗАХІДНОЇ КАНАДИ

(Докінчення з ст. 6).

настрій та славив старі церкви, сьогодня вже стає щирим приятелем атеїстів.

Нам знається, що провід українських політичних партій в Канаді перебільше вивяли ритуалістичних церков і має непотрібний страх перед церковною ієрархією. Українські масьи в Канаді настроєні глибоко патріотично і всякий політичний рух, що стоїть на цім грунті може цілковито ігнорувати клєрикальну опозицію. Фактом є, що клєрикальний провід має дійсний вплив лише на найстаршу віком групу серед українського населення, найбільше на тих, що з доск згадують „цісаря" добрим словом, та політично є інертні.

Неможна сказати, що більшість українців стали безрелігійними. Зовсім ні. Ви знайдете майже у кожного внутрішню скриту тугу за духовими цінностями. В богатьох випадках це духове прагнення виявляється як незалежний неоформлений евангелизм і нема сумніву, що ми переживаємо переходовий час в житгю нашого народу, коли він пробуе знайти новий спосіб для висловлення своїх релігійних прагнень. В якій формі вилеться цей рух ще завчасно сказати. Богато залежатиме на відношення політичного проводу, що зможе неголерантним становищем і впертою опікою стирах відживших релігійних форм викликати створення сектярства, або віддати його в руки байдужих до української справи людей. Всяк в цім всім ми можемо вірити в природний здоровий розум нашого народу і його глибоку релігійність, та що він в решті сам зможе визволитись з очайдного застою. Причиною, що послужила до масового відходу наших людей від ритуалістичних церков, був з одного боку той факт, що наш нарід вже вирїс з того віку коли йому треба конечно намагати Бога, аби він його похопня, з другого боку до цього привів низький духовий рівень церковного клєру та стичність наших людей з більш поступовим формами релігії.

М. Ф.

Достоєн Агнець, заколений, прияти силу й багацтво й премудрость, і кріпость, і честь і славу.

Health for Every Day

By Dr. Helen MacMurchy, O.B.E.

Bad News and Good News.

I hope you read the daily newspapers and I also hope that you do not read everything that you see printed in our daily newspapers.

No—I would not read about murders if I were you. It will not do you any good to read about murders. And I would not read about every horror.

That will not do you any good either. But as a Canadian Citizen, you ought to know what is going on and you ought to be intelligent about it, so that when the time comes for voting, you will be able to give an intelligent vote. There is always good news in the paper, as well as bad news. Somehow it seems as if we get more bad news about health than good news about health.

Of course there are always a great many people who are more or less ill and we hear about them But there are far more people who are well and we do not hear so much about them

Cancer.

At the present moment, we are hearing a good deal about Cancer. Cancer is bad news but it should not be such bad news as it used to be for Cancer can be cured now. You see advertisements in the newspapers and on the street cars and in a good many other places about Cancer.

"Give to conquer Cancer", say the advertisements and it seems that in Ontario we need to have about $2,000,000.00 to conquer Cancer What are the Doctors going to do with all that $2,000,000.00?

They have made an Association called Canadian Cancer Association and that Association helped by the Government is to set up places in Hospitals where all persons who have Cancer or think they have Cancer, can consult Doctors and get the best advice and treatment, so that they will know whether they have Cancer or not, and so that Cancer can be studied and can be cured, if possible, and the person can recover health and live out all his days or all her days. If the persons cannot pay then all the care and treatment and advice is free. If the persons live far away from the Hospital or Centre where the treatment is given then the Association provides money to help to pay for their expenses in travelling to the place where they get treatment and care and where, if possible, they are cured, and provides money also to take them home again.

These are not the only things that the $2,000,000.00 is needed for. What we need most of all is to find out the causes of Cancer so that this dreadful disease can be prevented, and cured. We need to search out the causes. This is called Research. Research is costly. We need the best Doctors and assistants for it. These Doctors and helpers, men and women, must give all their time to it and to nothing else. They must have a fair wage for this work. They must have the best instruments such as microscopes. They must have expensive drugs and many other things and good places to work. We shall need every cent of that $2,000,000.00 and we must get good value for it.

A Lily for Miss Vincent

By Chester Shuler

"Our Lily Project seems to have been a huge success," beamed Miss Taggart as she looked up on the eight bright-faced girls of the Glad Hand Class. "I am very proud of you. The lilies which we have grown this winter are to be presented on Easter morning after church services to aged, sick, and shut-in folks in the community. I know they will give much comfort and joy to all, but most of all we shall be happier for our part in the project. And now" —she picked up a paper—"here are the names of those to receive lilies. Now we shall choose names of those we shall give our lilies to."

A minute later seven pairs of eyes were turned sympathetically upon Jean. She had drawn the name of Miss Veronica Vincent —the one name each girl had fervently hoped she would not get! Miss Vincent, a nervous spinster, who lived alone, disliked noise, music, singing, and young people, wasn't a favorite in the community. Some of the girls had remarked in confidence that they suspected she didn't even like herself too well. And now to have to take a lily to her on Easter!

But Jean, after a momentary gasp of dismay, said nothing She had accepted the assignment with her usual calm kindness. The others felt she was a real heroine and thanked their stars they weren't in her place. Jean herself wasn't happy. She had never had any clashes with Miss Vincent, but she knew her brother Bud had—and had been scalded roundly by the maiden lady on several occasions.

Bud adored his pretty sister, even though at times they did exchange words which made Mother say, "Children, children!"

But met Jean at the gate. He seemed furious.

"What's wrong, Bud?" she asked.

"Wrong? Wrong? You ask what's wrong? Spot's disappeared! I can't find him anywhere."

"Oh, we'll find Spot all right Don't get so excited."

But they didn't find the little white and black dog. He had disappeared mysteriously—and completely. Bud, was nearly heartbroken

Next morning Jean was carefully watering her Project Lily in the sunny livingroom. Bud had gone off in search of Spot. Jean felt sorry for him, but she was, just now, very happy over those four buds on her lily. They'd be sure to bloom just in time for Easter, and she'd be so happy to give them to—even to Miss Vincent

She heard Bud yelling outside. "It's an outrage" he cried, bursting into the room like a small tornado. "Sis! Sis! Where are you? It's awful — they've taken poor Spot to the city building and impounded him! Jack Coley saw the officer catch him vester day, and I went over this morning They say Spot was running loose, which is against the ordinance, and someone complained about him, and—"

"Bud! Look out! Oh!" screamed Jean

In his anger, Bud had knocked a basketball off the table. It struck the pedestal, and the lovely Easter lily landed on the floor, the stem broken completely off

"Oh, Sis, I'm sorry—honest I am! I didn't meant to—"

Jean felt hot words flooding her lips. For a moment her eyes flashed fire, and she had to choke back the words. "Be ye kind one to another..." the Golden Text of a recent lesson came to her. "I know you didn't mean to do it, Bud," she said. "Help me gather up the mess, won't you?"

"Sure, Sis. But I'm terribly sorry—and I'll do my best to make up for it, Sis. I was just so terrib-

(Continued on page 8).

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES ARCHIVES PUBLIQUES CANADA

A Lily for Miss Vincent

(Continued from page 7).

ly angry about Spot — and that awful old woman."

Jean looked keenly at Bud. "What old woman?"

"Miss Vincent, of course! Who else would have been mean enough to report Spot. I ask you? Probably he just barked at her old yellow cat. Oh, I just can't bear that old—"

Jean placed a gentle hand over Bud's lips. "Hush, Bud. Please don't speak so unkindly. You don't really know that Miss Vincent reported Spot, and besides—"

"Oh, I know, Sis. Sorry." Bud worked in silence for a bit. Then, "Sis, I want you to come 'long to my den. I have something for you."

He led her to the barn, then through a trapdoor to his "secret hideout," a room which Jean never entered uninvited. Now she stared in amazement at the lovely lily which stood on a bench. "Bud! Where did you get it? Oh, it's simply gorgeous—ever so much nicer than mine was!"

Bud grinned happily. "It is yours, Sis. To take the place of the one I ruined. How 'bout it? Am I forgiven?"

"Oh, surely, Bud! But where in the world did you get it?"

"Grew it all myself. From one of your bulbs. You see, last winter when I heard you girls talking so much about lilies, I thought I'd just show you up by growing one myself. That book about chemicals that Dad gave me at Christmas helped a lot."

"That's wonderful. I'm proud of you, Bud. But I ought not take it. You see, we girls plan to give our lilies away—to sick and shut in folks."

"Sure, I know. Well, that's O. K. with me. They ought to have pretty flowers I guess. So take it —only it's used to growing out here, so maybe you'd better leave it here until Sunday."

Jean hesitated. "But Bud," she said slowly, "my lily must go to —Miss Vincent, and you know—"

"Miss Vincent! That old—" He choked back the hot words. "Sorry, Sis. We-ell, I guess if you've promised to give your lily to that —to her, and I went and mashed it, it's only fair if you want to give this one to her—only, I can't just see why—"

"That's fine, Bud. I'm so happy to hear you say that! And Jean smiled in a way that made Bud happy, in spite of Miss Vincent. "And now, about Spot."

■

Friday afternoon Bud and Spot, —the latter freshly out of the dog pound—took a hike in the fine spring sunshine. Bud wanted Jean to go too, but she wasn't feeling well, and Mother had insisted upon calling the doctor. Bud felt sorry for Jean, but soon forgot all about his sorrow when he raced with Spot through the fresh, sweet woods. He remembered Jean's illness with a bang, however, when he returned home. A red-and-yellow card was tacked to his front door. It announced: Measles.

"Bud," called Mother, "don't come inside. You're to stay with Cousin Frank until Jean is well, so you don't miss more school. Doctor has quarantined us. You may call Jean on the 'phone this evening. Here, your clothing is in this suit-case. Spot can go with you."

Next evening, Saturday, Jean telephoned Bud at Cousin Frank's.

"Buddy, you're such a fine good brother, that I know you'll not turn me down now, will you?"

"No, sure not!" answered Bud recklessly. He still remembered the ruined lily and was anxious to make further amends. "What do you want?"

"Maybe you said 'yes' too soon, Bud," Jean laughed.

"Aw, you wouldn't ask me to do anything wrong. And anyway, I still owe you some interest for smashing your lily. So fire away I'm game!"

"As you know I was supposed to take my lily to Miss Vincent..." Jean heard a muffled groan over the wire! "Now, I must ask you to take it over to her house. Just tell her it's from the Glad Hand Class—you needn't say anything else, if you don't want to. Only— I'm hoping you — you'll want to—"

"Want to what?" Bud asked, weakly.

"To talk a bit with her, Bud. But you needn't."

"Well, I'll take it over, Sis. But I'm making no promises about the talking."

"Thanks, Buddy. I knew I could count on you."

That evening, in her darkened bedroom, Jean offered a little prayer to the Jesus she loved so much, the One who had become so precious to her. She prayed now for the Lily Project in which Bud was to have such an important, if disagreeable, part.

★

Easter morning a keen observer might have felt the desire to smile, had he contrasted the glum countenance of a certain boy with the white loveliness of the lilies which he carried toward the church. But Bud wasn't in any mood for smiling just then. He was fighting a battle within his heart.

"If only I were like Jean!" he thought for the fiftieth time. For a year now, he'd been watching his sister living a Christian life. He had watched carefully, too — and had been ready to criticize any faults on her part. He had to admit she'd done pretty well .. hadn't even scolded when he had ruined her lily... it must take something "inside a fellow" to be that way.

If he could have something like that just now — taking this lily to Miss Veronica Vincent would be easy. But as it was, it was a real task. Why did things have to happen this way? Did God maybe some-times work a fellow into just such tight corners to test him? Or did God have time to pay any attention to such things as lilies, and dogs, and boys?

Oh, sure, Jean would think He did—Jean felt that God had a plan for her life, even. She often talked about His *eyes for the "lilies of the field"*—though He hadn't seemed to take very good care of Jean's lily, but then maybe that was because such a ruffian as her brother was around! And then Jean talked sometimes about God seeing every one of those sparrows that the fellows shot off the telephone wires with BB guns .. maybe God did look down at boys sometimes, and—

"What a gorgeous lily! May I examine it, sonny?"

Bud, rudely interrupted from his meditation, jumped. A lady was standing at his elbow. Then he nearly dropped the precious lily.

"Your mother raised it, I suppose?" Miss Vincent herself was speaking to him! And not scolding him either. "She does grow the loveliest flowers!"

Bud choked. He wanted to say, "I grew it!" But he could only hear himself muttering, "Guess I gotta be going on now. Good-bye."

He hurried on to the church where Miss Taggart met him. "I'm so very sorry about your sister," she said; "but she telephoned that you will take the lily over to Miss Vincent and—"

"But I'm not—that is, where can I set this thing?" Bud blurted, dashing out the room.

■

As the radio played soft Easter music, Jean lay in her darkened music. She closed her eyes and whispered a little prayer to her Lord. She told Him all about Miss Vincent and Bud.

"I wonder how Bud's making out with the lily," she thought later .. Would the Lord please do something about Miss Vincent's sharp tongue—and maybe Bud's temper?

When Mother came home and told Jean about church, she was happy for the good things the Lord had given on that Easter Sunday. Mother added to the words she had been speaking, "And I think Bud has some special news for you concerning his delivering the lily, but he wants to tell you himself over the 'phone this evening."

But Bud did'nt. He said it wasn't for other ears—and it was a party line. When the quarantine was over and he returned home, he told her, "Honest, Sis, it wasn't a bit hard for me to take that lily to Miss Vincent." He grinned. "Mind you, she was in church, though I didn't see her 'till afterward. They were all talking, but I thought I heard her saying something about bein' sorry she'd been so grouchy to us boys! I almost believe the old lady's not so bad after all!"

"I felt sure you'd find her different," Jean said, smiling.

Spot came bounding into the room just then.

"And say, Sis," Bud looked a bit sheepish, "I guess I was all wrong too about thinking she reported Spot. I went to Mr. Green and asked him what he and the garbage man were talking about, that I overheard. He couldn't remember right away, then he chuckled and said the old lady—meaning Miss Vincent—had said he'd not water the lawn that day as it'd probably 'rain cats an' dogs' before night! Can you beat that! I happened to overhear that much of it, and being so worked up about Spot, I imagined all the rest."

"I'm so glad," was all Jean could say.

"So'm I, 'specially since Miss Vincent hired Spot and me to come over to her place Saturday and kill all the rats in her old barn. She'll pay us a nickel apiece. And there must be scads of 'em in there!"

"I think our Lily Project worked out well for everybody," Jean added, smiling happily.

"Arf! Arf!" Spot agreed, wagging his tail.

—The Instructor.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік VII. Число 6 ЧЕРВЕНЬ 1946 June Рік VII. Число 6

БОГ З ВІДВАЖНИМИ

„НЕ ПЕРЕД КИМ НЕ БІЙТЕСЬ". 5 Мойсея 1:17.

В наші дні ми являємося свідками наочної прояви впливів східних релігій і філософій на наші здегенеровані релігійні організації. Ознакою всіх цих ритуалістичних культів є підсвідомість зовнішньої покори і рабськости на рівень незначайної духової чесноти. Прикладом цього може служити заява, що ще перед війною був зроблений один з князів греко - католицької церкви в Польщі, українець по походженню. Він сказав, що усі добрі католики мусять терпіти і коритись усім кривдам, що їм заподіє чужинецький уряд, що панує на наших землях і що це є релігійною чесностю.

У нас є підозріння, що це непротивлення було викликане *ее стільки під впливом* певного світогляду скільки було результатом кволости духа, та страху. Писання ніде не підносить покірливість як чесноту саму по собі. Навпаки покірливість витікає з страху, то вона стає гріхом, що веде до вічної погибелі. Бог каже нам „нікого не бійтесь", та що „Боязкими і невіруючими і огидними і зуцівцями губним . . . і всім брехунам огонь і смерть". Страхопудство в очах Бога є рівне мордерству, перелюбу і найбільшій гидоті. Бог ненавидить святою ненавистю полохливих. Він нам каже нікого не бійтеся. Є обставини в котрих ми маємо пості питись, але це повинні робити з безстрашним серцем і гідно як належиться дітям Божим. Бог любить відважних і хоробрих та весь Старий і Новий Завіти є повні категоричними наказами небоятись нікого і нічого в світі. Ми маємо лише один страх, що живить і послушне це страх Божий.

Перш за все відвага є якістю серця, а не голови. Ми можемо занедбувати відвагу, що до найменших дрібниць і все ж бути боягузами. Ми можемо розуміти чудово, що ми повинні бути стійкі і мужі в певних обставинах і все ж коли час наближується ми можемо тріснись від страху. Наш нарід є відважним від природи. Слава козацька лунає по всьому світові. Слово козак має ореол слави не тільки на Україні, але по всіх закутках земл. Його ненавидять усі наші вороги. Діти нашого народу в старі часи на малих човнах перепливали широке і бурне Чорне море та плюндрували великі міста, визволяючи невільників. Цвірод з сотками тисяч населення, тремтів від козацького імени, Корфа, Трапезунд зивали силу і відвагу козацьку. Не було відважного вчинку чи на суші чи на морі, щоб його не доконали діти України. І в ті дні хоч і не все Україна. була одна тілом, але проте була одна духом. Галичанин гетьман Сагайдачний вів українські війська з Великої України до великих побід над ворогами. Козацтво запорожське не раз йшло на порятунок братів за Збручем. Але тепер з болем в серці ми мусимо разом з бандуристом питати

„Було колись панували,
А тепер небудем
Тої слави козацької
Во віки не забудем"

ЧОМУ ТАК СТАЛОСЯ.

Перш завсе тому, що у великої частини нашого народу вороги убили відвагу. Не у всіх ще дяка Богові, але в багатьох. Закріпачено вільних козаків і в найдавніх рабства у багатьох вмерла відвага. Порівняйте становище церковних князів за часів гетьманів, в їх становище ось недавно ще в Польщі або тепер. Безсрібнико-з побожною пикою, і в суперечку всему духу Євангелія, що є Євайгелієм свободи деякі князі української церкви кликали нарід лизати чобіт ворога. Чи може бути більш огидне видовище, ганьби і сорому? Чи ми не докотилися вже до краю свого приниження. Як що ті князі церкви не могли підняти голос проти кривд, що діються нашому людові, то нехай принаймні мовчатиб. Але трагедія нашого народу була не лише в тім, що князі стали страхопудами, горе в тім, що певна частина нашого народу стратила відвагу і любов до волі. На рідних землях і в Канаді є чимало з наших людей, що дижуть і цілують руку, що з неї капає кров нашого народу. Створилась ціла верства яничарів, що цькують своїх. В ім'я чого вони це роблять. Ми дивимось на інші народи і бачимо, що які б різниці у них не були, але на ловні вони виступають як один Жид комуність рятує жид капіталіста, а жид капіталіст йде праною і стає на захист комуніста. Англієць з правила не продасть англійця, але се ред нас в наслідок довгого рабства є так, що свого ненавидять більш ніж-кого іншого на світі. Дяка Богові чимало є ще відважних серед нашого народу, але скільки рабів. Чи було у якого народу в історії, щоб вони голосували за те аби чужинецькі наїздники поширювали і то чим найскорше його інтелігенцію, що хотіла волі народові. У нас це було і таки тут в Торонто. Рабство, лизання окровавленого чобота, що тиче в пику, відсутність народної гордости і гідности є жахливою ознакою і наслідком віковічної неволі. Ми потребуємо нової відваги такше ми згинемо з лиця землі, проклятті Богом за страхопудство і лякливість, та вищені і повернені в рабів і підголосків сильним ворогом Ми нічого більш не потребуємо в ці критичні дні як відваги і героїзму. Найбільше нам треба відваги в національній праці. Ворогів багато, вони сильні, безбожні і без жалости, чим більш хилять голову наші блюдолизи в Росії і Польщі тим вище підіймається нагайка над нещасним народом. Розпластаного раба звір не шанує. Нам треба надлюдської відваги, що нам мала горстка героїв в часи визвольної боротьби. Як ми можемо набути цю відвагу? Дуже часто вам будуть радити ненависти. Але ненависть не родить відваги. Раб ненавидить пана всім серцем, але боїться його. Як що ми хочемо стати відважними аж до смерти, ми мусимо плекати любов

Перш за все і понад все любов до Бога, любов до Ісуса Христа — втіленого Бога. Ця любов дала змогу в часи жахливих переслідувань, першим християнам тверда стояти за велике свідоцтво, в ні костер, ні ні дикі не могли зломити відваги віруючих. Як їх тепер не в силі зломити ненависть ворога. Наколи людина любить всім серцем Бога, вона ненавидітиме підлість, рабство, мародерство і всяку неправду всім серцем і аж до смерти. Вона не буде цілувати кривву руку нападника ні за які блага на світі, краще смерть ніж неволя Можно вбити тіло, але хто вбе духа. Коли наш нарід любитиме Ісуса Христа, він любитиме Його великий дар, що ним є Українська народність. Лише коли ми любимо, лише тоді ми стаємо дійсно відважними. Маленький горобець з любовю до свого виводку набирає стільки відваги, що топорщиться і прагне на великого пса, коли той наближується до його гнізда. Не ненависть до пса, а лише любов до свого гнізда дає йому відваги на страшну атаку.

Любов до Бога дає в наше розпорядження силу Божу і всі Його обіцянки. І в світлі Його любови наші страхи зникнуть і розсіються. Але ця любов мусить бути щира і не лицемірна, любов не на хвилину, або пів на пів але всім серцем і всією душою. А тоді ці чудові слова стануть дійсністю:

„Не бійся, бо я з тобою; не лякайся, бо я — Бог твій; я додам тобі сили, буду помагати, і піддержу тебе вірною правицею моею. Ось, стидом і соромом окриються всі отті, що проти тебе лютують; а ніщо обернуться й погибнуть суперничники твої. Будеш їх шукати, й не знайдеш їх, тих ворогів твоїх; ті що проти тебе ярились, мовою пощечнуть". Іс 41:10-12

Yevanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Чудо II Продажу.

Певно, це є друга чудесна річ Один видатний представник компаній для збуту книг, коли його запитали. Яка книга має найбільшу циркуляцію? не згадав новель або найновіших наукових книг, він сказав що книга, котрої продаж перевищує продаж всіх инших книжок на світі, є Біблія Інші книги числять свое розповсюдження тисячами, Біблія мільонами. Кожного року вона перекладається на яку небудь нову мову з її циркуляція збільшується.

Чудо II Цікавости.

Чудовою річчю про Біблію є те, що ця книга є подинюкою многою на світі, що її читають всі класи, всі готунки людей. Ви знаєте дуже добре, що люди зрідка рідко читають другі книжки, і діти не стали б читати книги по філософії чи вчені книжки лишь коли вони могли. Наколи книга є наукова або філософічна, вона притягає увагу людей знання, і навіть книга є для дітей, що читають дітя. Це є дивна річ, що ця одна книга, так різниться від усіх инших, що її читають найбільш мудрі люде, читає мала дитина і, читав стара людина, коли вона вже навіть однією ногою переступила поріг иного світа.

Багато часу назад, я чув як одны дівчина читала якесь оповідання моєй дітині і я записав: "Що не ви читаєте дітині?" "Я читаю історію Йосифа і Його братів" вона і мала дитина тоді закричала.

То є, вона не читала не це є книга, що вернула Павлу Пітель, Схід і Захід Вона є напевнійший фактор в тепершим модерным життю і всеж вона є з найдавнших віків. Це є найбільш впливовий фактор в впливах великих народів прогресивного заходу, але вона походить від найбільш вузкозглядного і консервативного народу подяглого сходу. Її авторами були старозавіт жиді, а жиди институт і традиції начальним і почитєм бо ці найбільш вузкозглядний нарід всіх. Жиді не тільки відділяв себе від инших народів, але мав дуже мало або нівкого інтересу до них. Ви знаєте, як Йона був примушений проповідувати Ніневії та скільки часу забрало Петрові зацікавитись спасінням поган і проповідувати ім Благовість. Тільки чудо та спеціяльне відкриття примусило їх до цього. Як ви тоді поясните факт, що ці неписьменні люде, не косиополіти, ві всім їхнім провінціялізмом та виключністю і відрубністю спромоглися написати книгу, котра стала книгою не тільки жидів але Книгою цілого світу? Тільки подумати, що одну стару жидівську книгу Бог в своїм таємничім Провідінні так зберіг від всього опозіціялізму, жидівства і рабінізму, що мільони за мільонами хлопців і дівчат, чоловіків і жінок, які читають її, ніколи не дорозумів про неї як про писання стародавніх жидів, або як про мову старовинної і сміщної раси. Для них мова Біблії є просто мова їх матірного язика. Англійська Біблія є: "найкраще що наша литература може дати в простій але шляхотній прозі", сказав одного разу пізнач своєї лекції в Оксфорді, Фредрік Гаррисон.

І в той же час, чудесно думати про те, що німець ніколи не думає про неї так само інакше. Для кього вона є Німецька Біблія.

Чудо II Захована.

Не менш чудовою річчю, що викликує здивовання перед Біблією є те, що вона пережила віки жорстоких і непереставних переслідувань століття за століттям люде намагались спалити і поховати її. Похід за походом'були організовані щоби викоренити її. Царі земні заходжуватися, і церков ні достойники радились разом, чинити її з лиця землі

Діоклетіян Римський Імператор, в 303 році розпочав найбільший похід проти Біблії. Він був страшне переслідування яке тільки світ знав, проти книги. Майже кожна Біблія була знищена, та безліч християн погинуло і тріумфальна колона була споруджена над знищеною Біблією з надписом: "Extincto nomine Christianorum" (Ім'я христіян знищено) І всеж не багато років відтоді, як він появився якби Ной з ковчегу, знов населяли землю (1 Петрове 3:20; 2 Петрове 2:5; 3 Мойсея 4:32).

СІМ КОРОНУЮЧИХ ЧУДЕС КНИГИ.

Перед тим, як я закінчу, я хотів би пригадати сім інших чудес, котрі для мого розуму є коронуючими чудесами Книги

Вона є свідок своєї правдивости.

По перше вона має властивість, котру ни можемо назвати

(Продовження на стор. 3-ій).

ЧУДЕСНІСТЬ КНИГИ

(Продовження)

житію Ніколи тюремник не пильнував вилля так старанно, як Римська церква скривала Біблію від народу

Не тільки це, в наслідок указів Соборів, Папіських грамот і заборон, Біблії палилося а ті хто їх читав, по наказу Інквізиції вили на тортура та вогонь Багато з нас бачили в Лондоні те місце, де коли, наповнені Біблією, в англійській мові, палились з великими церемоніями по наказу Рима.

Але мабуть найбільша опозіція Біблії була на протязі останніх 150 років. Її найгірші вороги, як це не дивно, були люде що домагались свободи думки, Волінброк, Гюм, і Вольтер здавалося були так певні в знищенні Біблії, що Вольтер оголосив, що за 100 років по нім буде неможливо найти навіть одну Біблію, окрім як антикварну рідкість.

Потім прийшли німецькі рационалісти з найбільш завзятими і убійчими атаками. І всеж Біблія з нами сьогодня сильніша ніж коли будь. Вона стоїть і буде стоятя. Противники зробили їхне найгірше. Вони кинули їхні найбільші закиди, Вони зробили їх найбільш уявичний вигад. Якіб несподівані противники не позвязались в будучині ледве чи більш деструктивній комбінації як: Юлиан, Целзус, Порфирій або Вольтер, Штраус і Ренан чи Ейхгорн, Вельгаузен і Кюнен коли будь зконфедеруються проти неї. Але в супереч всім цим віковни переслідуванням і нападам, Слово Господа має свобідну дорогу та славиться.

Більш цирклове в висоті 12 мільонів примірників річно, приблизно на 500 мовах. Вона більш страшне переслідування яке тільки світ знав, проти книги. Майже кожна Біблія була знищена, та безліч християн погинуло і тріумфальна колона була споруджена над знищеною Біблією з надписом: "Extincto nomine Christianorum" (Ім'я христіян знищено) І всеж не багато років відтоді, як він появився якби Ной з ковчегу, знов населяли землю (1 Петрове 3:20; 2 Петрове 2:5; 3 Мойсея 4:32).

СІМ КОРОНУЮЧИХ ЧУДЕС КНИГИ.

Перед тим, як я закінчу, я хотів би пригадати сім інших чудес, котрі для мого розуму є коронуючими чудесами Книги

Вона є свідок своєї правдивости.

По перше вона має властивість, котру ни можемо назвати

(Продовження на стор. 3-ій).

ЧУДЕСНІСТЬ КНИГИ

(Продовження з стор 2-ої)

ти свідоцтвом про себе Ви не потребуєте історичного критика або професора університету щоби переконатись, що Біблія є власне Слово Бога. Святий Дух, який є Автором цієї Книги так робить, що вона говорить до наших душ з такою силою, що дає божественну певність переконання Наколи ви почнете точа б відтінки Його голосу. Ви будете запевнені, поза всякою можливостю запереченя, що ця Книга є Слово самого Бога. Людина приходила І тепер приходить щоби плутати і нищити Дух Христів приходить запевнити і підтвердити божественним переконанням, певністю, що ні неможна передати просто розумом, і що є непристойна нападам сумніви

Ви мабуть чули відоме оповідання Спердзона про бідну жінку яка зустрілась з модерним апостолом Ви запитав "Що ви читаєте?" "Я читаю Слово Боже." "Слово Боже, хто це вам сказав?" "Він сказав мені про це Сам." "Він сказав вам це? Як ви можете довести це?" Дивачись на небо, бідна жінка сказала: "Чи ви можете довести мені що ни неба є сонце?" "А певно найкращій доказ є те, що воно гріє мене, і я можу бачити його світ" "Ото ж воно і є," була та разюча відповідь." "Найкращій Доказ, що ця Книга є Слово Боже є те, що воно зогріває і освічує мою душу."

Її не можна вичерпати.

Вона подібна до зерна Ви можете сказати скільки жолудів на дубі, але ви не зможете сказати скільки дубів в одним жолуді. Дерево, що росте з насіння, приносить в своєму насінні з яких виростають други дерева і так до безмежности.

Її глибина безмежна, її висота безкраю. Мільони читачів і письменників вік за віком копали в ній безплодний копальні і однако її глибина ще не є вичерпана Як за віком вона розкрила всю красу і силу, так і від одного краю небес та й до другого краю небес, ни коли стає зось таке вольне діло, або хто чував що подібне? (5 Мойсея 4:32).

Вона відкриває Христа.

Але найбільше чудо є всіх чудес цієї Книги є Христос Він є її повністю, и центром, її великою темою. Старий Заміт і Новий Заміт одиаково говорять про Ісуса, як про великий Факт історії, велику Силу історії, велику Будучність історії, бо про цю Книгу Слово можно сказати "Ти слава Бога освітила його, а світильник його Агнець.'

І так довго як люде житимуть на лиці землі Книга, що говорить про Верховну Особистість, центр бажань світа Христа, великого Господа що наповнює історію, засклеп про гонства Христа, того хто відкрив Бога, Іскупителя Воскресшого, Царєвлучого. Господа Ісуса що прийде, Бажання усіх народів так довго буде дивити притягатити як магніт серця людей, і вони будуть стояти на ні, жити для неї, і вимирати для неї.

На заключення я скажу одне слово більше Не думайте і не кажіть, як я чув деяк люде кажуть, що ми повинні читати ту книгу так само як і усяку иншу, що ми повинні студіювати і аналізувати її у той спосіб як це ми робимо з підручниками по літературі або наукі. Ні! Коли ви приходите до цієї Книги, приходьте до неї наївними і Читайте її з пропалним, щодо Дух помог вам. "Іззуй обувя твоє з ніг твоїх, місце бо, що на йому стоїш, земля свята

Всі інші книги—земні. Ця Книга — з неба. Не думайте і не кажіть, що ця Книга лише містить слова Божі Вона є Слово Боже Не думайте про неї як просто про добру книгу або навіть про кращу книгу, але як про Слово Боже, вповаїть більше, як живе Слово Живущого Бога: надприрода на в походженні, безцінна в вартости, безмежна в обсязі, і хоча ві Авторем є сам Бог, на писана людьми, відродженими силою, непомильна як авторитет, особиста в пристосованні, нетлінна в повності.

Надрукав в англійському М. Фесенко

Справлення похибки:

В виказі жертв поміщеному в Євангельській Правді за місяць березень 1946, було написано Українська Протестантська Церква, Нью Йорк, Н. Й. (Проп Л. Стандрет) $258.00. Повинно бути: Українська Пресвитерська Церква, Нью-Йорк, Н. Й. (Проп Л. Стандрет) $258.00.

Evanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.
Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00. Окреме число 10 ц.
М. ФЕСЕНКО—РЕДАКТОР.
Адреса редакції:
506 Dssington Ave.,
Toronto 4 —— Ontario

HU. 9282

ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Кінґ Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

Конгрес Комітету Українців в Канаді

Конгрес Комітету Українців Канади, що зібрався в Торонто з великим успіхом. На ньому було зазначено більше єдности і міцніше релігійної нетолерантности. Повзяття український загал навчається розв'язання помж особистими релігійними справами і загальною громадською і народніми.

Проте було б надто оптимістичним сподіватися, що від тепер евангелики трактуватимуться цілком безсторонньо, без впливу церковної ієрархії, що нагло виникий во всіх відділах КУК'а.

Маючи це на увазі, всі евангелики повинні показати свою національну зрілість тим, що не зважаючи на певного роду кривди, все ж вони повинні підтримати кожну акцію Екзекутиви КУК'а, що скерована на добро українського загалу, Канади і української справи.

Ми повинні бути реалістами і прийняти український провід таким як він є, дякуючи Богові за добре, що вони роблять і не шкодуючи все зле, але можливо швидше повстримався від релігійних відправ в той час як він буде офіційним представником КУК'а в Европі.

Як щоб було неможливо для Д-ра Кушніра лишити на боці свої релігійні функції і зайнятись виключно народною працею, то булоб найкраще для екзекутиви КУК'а покликати на пропозицію якусь світську особу. Незважаючи цих релігійних перешкод, коли вона не була б. Таких провідників в Канаді нам не бракує в кожній організації. Ці заувати ми подаємо для добра справи, бо безперечно, що вище наведена трудність явний кожному українцеві в Канаді і було б жалюгідною річчю нам коли б народні справи були принесені в жертву церковним амбіціям якоїсь одної групи.

Вирвано його з землі живущих; за проступки людей моїх потерпів він смерть.

КУК'а є зовсім іншою справою ніж популярність чи непопулярність Д-ра Кушніра як священика грекo - католицької церкви. Ця справа є незначної важливости в виступі Екзекутиви КУК'а на міжнародним полі серед протестантів мали б куди більш впливу, як щоб він виступав як Доктор Кушнір а не як „Отець"

Наприклад Д-ра Кушніра було послано відвідати скитальців. Це він зробив з великим успіхом, але в той же самий час він вів активну церковну працю на користь греко - католицької церкви. Всюди де міг, він правив служби Божі і переляканні „совєтами" скитальці, чи любили ми чи ні, йшли на ці служби, аби догодити „високому гостеві". Ми розуміємо, що КУК був відповідальний за кошта подорожі Д-ра Кушніра і подібна „місійна" діяльність за загальною громадськи фонди була цілком не на місці. Було б більш тактовним наколи б Др. Кушнір цілковито повстримався від релігійних відправ в той час як він був офіційним представником КУК'а в Европі.

Як щоб було неможливо для Д-ра Кушніра лишити на боці свої релігійні функції і зайнятись виключно народною працею, то булоб найкраще для екзекутиви КУК'а покликати на пропозицію якусь світську особу. Незважаючи цих релігійних перешкод, коли вона не була б. Таких провідників в Канаді нам не бракує в кожній організації. Ці заувати ми подаємо для добра справи, бо безперечно, що вище наведена трудність явний кожному українцеві в Канаді і було б жалюгідною річчю нам коли б народні справи були принесені в жертву церковним амбіціям якоїсь одної групи.

Вирвано його з землі живущих; за проступки людей моїх потерпів він смерть.

УКРАЇНІ

Десь в безмежність плинуть наді мною хмарини
Кличуть думки в безмежність до себе
Я далеко від Тебе, моя Україно,
Та серцем й думками — у Тебе . . .

В день і вранці, думи мої завжди з Тобою,
Навіть вночі до Тебе літають,
Й то з Дніпровою довго говорять водою
То із вітром в степу розмовляють,

То полинуть на Київ, на Лавру поглянуть,
На церквів золотові низки
Володимиру, Лаврі святій, та Богдану,
Мої думки уклоняться низько . . .

Так весь час в Україну думки мої линуть,
Над Дніпровою ставши водою
Я далеко від Тебе, моя Україно,
Та серцем й думками — з Тобою

Д. . . а

РАДІО ПЕРЕДАЧА

Радіо - Передача спільного Богослужения Українських Пресвитерських Церков, що відбулася 9-го Червня викликала цілий ряд прихильних зауваг і конгратуляцій. На першім місці треба відзначити листа від централі КУК'а, що висловлює своє велике задоволення з радіо - передачі і зазначує потребу більшої кількости таких виступів Увагу всіх слухачів привернули не тільки виступ хору під диригентурою П. Січа, але і промова Д-ра Камерона, котрий керує всима місійними справами Пресвитерської Церкви в Канаді і закордоном та є широко знаний в канадійськім суспільстві. Д-р Камерон промовляв на запрошення укр пресвитерських церков і в своїй промові підкреслив заслуги українців в Канаді перед краєм та побажність щоб українських скитальців було допущено в більшій кількости в Канаді. Окремою визначною рисою радіо - передачі був той факт, що вона відбулася з нагоди Собору Пресвитерської Церкви в Канаді, що відбувався в Торонті. В кожній пресвитерськи і протестантській родині того дня всі, хто мав нагоду слухав цю радіо - передачу. Те що виступ хору і промова Д-ра Камерона була до вподоби більшости, доводить той факт, що до Торонта приходили конгратуляції по телефону того ж дня аж з Ванкувер Айленд. Очевидно, що кошта в цім випадку не були на перешкоді для вислову признання. Безперечно, що Диригентові хору Бр. П Січеві належиться щире признання за вміле провадження хору і гарний вибір пісень.

ЗІЗД У.Е.О.

В днях від 29 до 31-го Травня відбувся зізд У.Е.О в Ошаві, Онт. На зізді обрано управу в наступним складі: Голова Проп. В. Кузів, містоголова Проп. Л. Бучак. Перший секретар Проп. П. Крат. Другий Секретар Проп. Р. Ковалевич. Радні Брати И. Семенюк, С. Свідерс, М. Козак і М. Савицький.

Ширший звіт зі зізду редакція помістить так скоро, як дістане матеріял від секретаріяту У.Е.О.

Пресвитеська Церква і Українські Сироти

Жіноче Товариство Пресвитерської Церкви робить заходи перед урядом в справі українських сиріт в Европи. Товариство планує привезти до Канади не-яку кількість сиріт. Частина з них буде розміщена поміж Українські Євангельської родини.

З Радянських Змагань
ЗІ СЛІВ ВИСЕЛЕНОГО ЧУЖОЗЕМЦЯ

У станиці Старощербинівській на Кубанщині проводиться голосування по радянській конституції. Іван Гуркун входить в „совет", йому подали кюверту, до котрої голова комісії вклав листок

„Так, товариш, а тепер вісім конверт а уриу!"

Але Гуркун цікавиться, що є в тій кюверті і хоче до неї подивитись.

„Стой, паляжді, куркуль прокляатий!" — гримить голова комісії, — „ета не разрешаєтся, што ж ти с. с. не знаеш. што балатіровка тайная?!"

НЮАРК, Н. ДЖ.

Ньюарська Українська Пресвитерська Церква (яка тимчасово льокується під ч. 307 Елдіс Ave., Ірвінгтон), не зважаючи на свої місцеві проблеми й потреби, памятає про фонд на допомогу тим старокраєвим українським евангеликам, що вони змушені скитатися на чужині. Церковний комітет і пастор Лука Стандрет подбали, щоб відбулася перша збірка, яка принесла 258 доларів (Та збірка була проголошена в „Евангельський Правді" за місяць березень, ц. р.). Вони стараються дальше використовувати всяку нагоду, щоб до кінця цього року вище згадану суму побільшити принаймні втрое Громада охоче копереує в цій справі, бо знає, що помагати ближнім у їхньому тяжкому положенні, це обовязок, який наложив на християн сам Христос у приповісті про милосердного самарянина

Друга збірка, яку тепер переводжу скарбникові У.Е.Д Комітету, виносить 228 доларів. Складається вона з наступних пожертв:

Чистий дохід з церковного концерту в честь Шевченка	$50.00
Колекта при дверях у церкві на Великдень	33.00
З церковної каси	25.00
Т-во Матерей і Оочок при нашій церкві (з каси)	25.00
Чистий прихід з відчиту, виголошеного пастором Л. Бучаком, що недавно приїхав з Західньої України (по оголошенню в часописі й на радіо)	45.00
І. Тарновський	5.00
І. Височанський	5.00
К. Яцентий (Четем, Н. Дж.)	5.00
Ст. Вавричук	10.00
Л. Герман	10.00
І. Петрів	15.00
РАЗОМ	$228.00

Перша збірка принесла $258.00

Отже до 15-го травня, 1946, наша церковна громада зложила на український евангельський допомоговий фонд $486.00

Т. Рудий,
Секр. церковної громади

Прийдіть до нього, всі зможеш та отягнен, він вспокоїть вас. Візьміть ярмо його на себе, й навчіться від нього: бо він тихий і смирний серцем; то й знайдете відпочинок душам вашим.

Братам

Буде край наш вільний, брате,
Як всі єдність будем мати,
Працювати враз всі будем
І про Бога не забудем

Як здійсняться мрії давні
Скине нарід пута марні,
Божа Правда на Вкраїн
Зловить землю у ній дивні

А до того часу брате
Треба всім за справу встати,
Бо за Волю в краю рідни
Ллється кров в бою нерівним

Ф Москалюк

УКРАТІНСЬКИЙ СВАНГЕЛЬСЬКИЙ ДОПОМОГОВИЙ КОМІТЕТ

Дальший виказ жертв на допомогу українським евангельським скитальцям:

Незалежна Українська Евангельська Церква Горлиц, Сськ. (Проп Й. К. Корсаков	10.00
Українська Злучена Церква, Торонто, Онт., (Проп І. Р. Ковалевич	20.00
Група українських евангеликів, Бронкс, Н Й (Збірав бр. Н. Г Блізхарський, прислав бр. І. Котур	25.00
Українська Пресвитерська Церква, Пітсбург, Па., (Проп Д. Галендат	50.00
Українська Протестантська Церква, Ню Йорк, Н. Й. (Проп. В. Т Купчинський. Друга збірка	96.08
Українська Пресвитерська Церква, Ошава, Онт. (Проп. І. Яцентий	100.00
Українська Пресвитерська Церква, Ньюарк, Н Дж (Проп Л Станарет) Друга збірка	228.00
Разом	$ 529.00
Попередно проголошено	854.70

Дотепершня збірка $1,382.78

Хто слідуючий?

Жертви проситься посилати на адресу скарбника У Д Комітету:

MR. EMIL ONYSCHUK
74 — 40th St
Irvington, N. J USA

Екзекутива У.Е Д. Комітету

Встань, заясній, вийшло бо світло твоє, і слава Господня зійшла над тобою

ЖИТТЯ В "СОВЄТАХ"

Пастор Л. Бучак і його Дружина, що недавно приїхали до Львова мали ряд виступів в Українській Пресвитерській Церкві в Торонто. Опись життя під „совєтами" остільки жахливий, що пересічні людини в Канаді тяжко уявити радянську умовини життя Повна безправність громадян, хаметво панюють всюди, що й викликує систематичне рабівництво Москви є сумною дійсністю

З уютно оселята тягається Українська Повстанча Армія що складається з найбільш здібної молоді Комунізм пробує дискредитувати принципами великої „звершення", але населення зна краще

Громади що хотали б бачити Пастора Бучака до себе нехай будуть ласкаві написати до секретаря У.Е.О.: Rev R Kovalevich, Church of All Nations, Toronto, Ont

ПОСВЯТА ЧАСУ

Кн. Екклезіаста 3:1-8.

Ми повинні мать місце на все і все на своім місці; а також ми повинні мати час на все і все у свойм часі

Завжди є властивий час позбутися злих нарубів й придбати собі добрі привички

Час на плач може бути далеко корисніший як час на сміх

Час мовчати є тоді, коли час говорити є тоді, коли Бог ждав від нас свідоцтва про Нього і Його справ

Час є основою всякої роботи, є елементом, в котрім життя порушається

Час є вільний для всіх і той самий для всіх.

Робота в неділю, здається, помішать один день, підчас коли тратиться вічність; але в кінці того одного дня вона не опадить

Так як дерево має корінь в землі, так життя має свій корінь в часі, а коли земля є незгорова, то і дерево таке буде

Коли ми віддамо Богові недільний час, то це принесе нам благословенство і мир і здоровля на цілий тиждень

Година дня віддана сатані, зіпсує всіх двадцять чотири години.

Неділя це відпочинок для тіла а жнива для душі.

Час є на все, а для многих людей неділя є одиноким часом, коли вони є християнами

(„Союз")

ІСААК НЮТОН
ВЕЛИКИЙ ВЧЕНИЙ — ВЕЛИКИЙ ВІРУЮЧИЙ

На його томовини краєтельним написи Він був першим членовкой що, володіючи Божою силою духа, устишив рух планет та їхні розміри, сталив рухи комет, і також морських приливів, питомості різних причин і виникаючі явища особистості бога Перед ним ніхто про такі речі в не помишлював. Він обрежно, як доктор досліджує чудесні речі природи, а також стадно вав слово Боже вихваляючи вічність Божу в своїх філософських трудах. Його життя відмічене рядком простого і ощадливості. Всі свої відкриття Ньютон відав від одиниці вічних порядок, установлений Богом Творцем всього світу видимого і невидимого

**

Величезна сила людини полягається в тому, що вона не перестає пристрасті в собі, а навпаки перемагає в собі, і терпляче переносить муки

ПОРАДИВ

Одного разу прийшов до лікаря з різних хвороб пацієнт і сказав, що положення його так безнадійне, що він позбавить себе життя, якщо вже не можна йому допомогти. Лікар вислухав хворого і не знайшов нових ушкоджень в нервній системі, тому порадив йому відпочити і усунутися від щоденних розважань. „Ось, тепер до нашого міста заїхали мандрівні цирк одинадцять, грою на кларнеті, а сам я дуже та тішився, глядаючи блазень, що може очистить до сліз найбільше понурого гіпохондрика".

Коли лікар скінчив ці слова, пацієнт закрив обличчя руками, нахилився на крісло і тремтячи заридав: „Знай, що той блазень і цирк — то я; так, я змушую до сліз тисячі людей, тільки я сам внутрішньо заблитий, а моя душа наскрізь розбита"

**

Хай Господь поможе нам в коронітися від хвороб, що їх не вилікувати

І були пастухи в стороні тій, що ночівували та стерегли сторожею в ночі отари своєї.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЛИСТ

Клаптик паперу із рідного краю,
Клаптик маленький . . . А скільки принис
Стиснулось серце від болю, від жалю,
І стиснулось серце від сліз

Ще раз прочитую кожне слово,
Ще раз вдихаються рідна земля.
Стиснулось серце, мов вглядаючись знову
Рідні безкраї поля

Стиснулось серце, здалось, що бачс
Рідне місто над сином Дніпром
Ще раз читаю читаю і плачу,
Плачу над мокрим від сліз вже листом

Клаптик паперу А скільки у ньому
Радости, болю, страждань і тугн,
Скільки живого у ньому німому
З рідного краю листі

Ще раз, і ще раз, і знову читаю,
Мокрі втираючи очі від сліз
Клаптик паперу із рідного краю,
Скільки ти радости й болю принис!

Д - - а.

МАЛИЙ КАТЕХИЗМ

П. 44. Про що вчить нас встуи до десяти заповідей?

В. Вступ до десяти заповідей вчить нас, що Бог є нашим Господом, і нашим Богом, і відкриває нам, якому нам належить виконувати всі Його заповіди. (г)

г) 5 Мойс. 11:1. Люби ж Господа, Бога твого, і сповняй повне ного, і постанови його і приписи його, і заповіді його, по всі дні.

І Петра 1:17,19. І коли Отцем кличете Того, що не вважає на лице, судить кожного по ділу, то зі страхом проводжайте час вашого помешкання, знаючи, що не тлінним сріблом або золотом викуплені ви від марного життя вашого, від отців пере[illegible] дорогоцінною кров'ю Христа, як непорочного і чистого агнця

П. 45. Яка є перша заповідь?

В. Перша заповідь є: Нехай не буде тобі богів інших перед Моїм лицем (2. Мойс. 20 :3).

П. 46. Що наказується в першій заповіді?

В. Перша заповідь наказує нам знати Бога (г) і признавати що Він є лише один правдивий Бог (д), і поклонятись Йому і славити Його в належний спосіб (е)

г) Паралипом. 28:9. І ти, Соломоне, сину мій, знай Бога отця твого, й служи йому щирим серцем і всією душею.

д) 5 Мойс. 26:17. Господеві ти обняв сьогодні, що він буде тобі Богом, та що ходитимеш дорогами його і додержуватимеш встанови його і заповіді його і присуди його, і слухатимеш голосу його

е) Псальма 95:6, 7. Прийдіть, поклонімся йому богомільно прихильним колінам перед Господом, що сотворив нас! Бо він Бог наш, а ми народ пасовиска його, і стадо руки його Матт. 4:10. Писано бо: Господу Богу твоєму кланятимешся, і Йому одному служитимеш

П. 47. Що є заборонено в першій заповіді?

В. Перша заповідь забороняє нам зрікатись (є), або не вміти пізнати і не славити правди того Бога як Бога (ж), і на того Бога (з); та поклонятись або славити, кого будь, або що будь інше, бо це належиться Йому одному (и)

є) Псал. 14. Безумний говорить в серці своїм: нема Бога

ж) Рим. 1:20, 21. Щоб бути їм без оправдання: Тим, що знаючи Бога, не яко Бога прославили

з) Псал. 81:11. Та народ мій не послухав голосу мого, і не покорився мені Ізраїль.

и) Рим. 1:15. Вони переминяли істину Божу на лжу і поклонились і служили тварі більш, Творця, котрий благословен на віки. Амінь

Ось бо, — темрява вкривати ме землю, й поморок народи, а над тобою засіяє Господь, і слава його явиться над тобою. І поприходять народи до світла твого, й царі — до сяєва, що над тобою заблисне

"YOU'RE MISSING SO MUCH"
An Incident from Life

By John L. Peters

"Honestly, fellow, I don't see what you get out of life. You say, as a Christian, you're happy, but you're missing so much."

The speaker was a young man of rather pleasing personality, but dissolute habits, a college graduate and the holder of a promising position. His listener and fellow employee simply replied, "I wonder."

A month passed. The holiday season came and ended. Work was resumed but the first young man did not report for duty. When finally the locked door of his bedroom was battered down, he was found sprawled on the floor amid empty liquor bottles — dead.

The grim news came to the office. "Yes," soberly reflected the young Christian. "I'm missing a lot."

Herald of Holiness.

„КОТРИЙ Є ОБРАЗ НЕВИДИМОГО БОГА". Кол. 1, 12—20.

В мені кожної людини повинні б віддзеркалюватися його правдива істота Рідко це можна спостерігати в людей, але звершено це виявилось в Господі Ісусі. Його ім'я Ісус Він Спаситель від недолі і смерти Йому ім'я Еммануїл. і Бог з нами задля улюбленого Сина Він названий образом невидимого Бога. Отець - Бог невидимий, недосяжний, перебуваючий в світлі неприступним для людей. Але у втілені Сина Він зробився видимим. Христос показав нам Бога Отця. Це зовсім так, бо на пропажання Филипа — покажи нам Отця". Ісус Христос твердо відповів: „Хто бачить Мене — бачить Отця". А тому що Він видимий образ невидимого Отця, ніхто не може знайти Отця й прийти до Нього інакше, як тільки через Ісуса Сина Божого

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Українська Протестантська Церква в Нью Йорку продовжує збірку на допомогу українським евангельським скитальцям. В неділю, 5-го травня на відчиті, виголошеному на тавою прибувшими зо Львова пастором Л. Бучаком, переведено на ту ціль збірку добровільних датків, яка принесла $66,08. Український бізнесмен п Платон Стасюк зложив $30.00. Разом $96.08. Перед тим зібрано й проголошено $438.00. Отже дотепер та громада зібрала й прислала на руки скарбника Х-Б.Д. Комітету $544.08. Це значить, що вона дальше стоїть на першому місці щодо збірки на український евангельський допомоговий фонд. Бажаємо дальших успіхів

Л.С.

Скитальці, що Помагають Іншим

Scripture Gift Mission повідомляє нас, що по таборах в Австрії і Німеччині скитальці українці і інші евангелики зібрали поміж себе $250 яко помич для друку Святого Письма

Маючи на увазі велику нужду скитальців в таборах подібна жертвенність повинна засвідчати багатьох українських евангеликів в Канаді і Злучених Державах, що живучи в дуже добрих обставинах дають на діло Господнє незвичайно скупо, а часами навіть дивляться, щоб хтось ім ще помог. Не можна сказати це про бідних ст. але є богато таких, котрі моглиб поперати працю церкви щирше.

Чого ворушаться народи, і люде промишляють про ніщо?

На Україні

Сміється жах війни довколо,
В повітрі чутно смертні пісні,
І, похизившися додолу,
Стоять руїн скелети грізні.

Забуто все: весна і квіти . . .
Лиш голод, страх в серцях панує.
Голодні просять їсти діти,
А мертва мати їх не чує . . .

І простяглися вгору руки,
На всіх очах одне питання:
„Коли, коли скінчаться муки,
Коли, коли кінець страданням?"

Д - - а.

FOR SUCH A TIME AS THIS

Address by Rev. W. A. Cameron, D.D. (General Assembley's Broadcast)

"Who knoweth whether thou art come to the Kingdom for such a time as this."—Esther 4:14.

This statement is taken from a description of an incident in the life of the Jewish race when they faced the dire results of persecution. One of their number, Mordecai by name, believed that men were great, not because of the position they occupied, but because of the character displayed in their relationships to others He refused to show obeisance, where he believed there were no grounds for respect Whether or not this was the right course to pursue under the circumstances, it is not difficult to understand As a result, he caused resentment on the part of the person in authority to such an extent that dire consequences were threatened, not only to the offending Mordecai, but also to the people to whose race he belonged.

In this extremity Mordecai appealed for assistance, not so much for himself as for his fellow countrymen, upon whom his action had brought such great peril. It was to his niece, the Queen, herself a Jewess, to whom he applied for intervention. Of her he asked a hard thing; that she should go in to the King who, though, her husband, had the power of life and death over all his people, uninvited, that she might plead for the lives of her people. Esther was young and loved life and so hesitated to assume the risk that was involved. Mordecai, her uncle, had his answer ready She was reminded that her high position carried with it large responsibility. Indeed, the suggestion was offered for consideration that God had elevated her to her high station that she might oppose the plans of those who sought to cause suffering and death to those who belonged to the Jewish race

The Canadian people today stand in a most favored position. Though our country from the very earliest took its full share as the home of a freedom-loving people in the struggle against those who would enslave the world, our shores were never attacked No bombs rained down on our large cities. No devastation of our fair countryside took place. To explain why we have been so favored would be to take account of many factors. Our position in the Western Hemisphere, the gallantry of our youth in crossing the seas to aid in attacking the invader in Europe, the training, equipping and courage of the Allied forces by land by sea and in the air. These are but some of the factors that have combined to give us this immunity

In contract to our own sufficiency we face a world in great need of food, clothing medical supplies, of sympathy of hope While we have never experienced hunger millions are lacking sufficient food to satisfy their needs While we can secure the clothing we require, though it be with difficulty, many peoples are in rags In Formosa, 15,000 people have died of malaria, and missionaries tell us malaria should not be a fatal disease But from a lack of quinine and atabrine and from malnutrition, which has reduced the powers of resistance, these heavy casualties have occurred And travellers who come to us from the countries, which have been occupied, as well as those now controlled by allied forces, say they are impressed by the general feeling of hopelessness which is present

These contrasts are seen in a world that has become greatly shrunken. We are neighbors now with those whose homes may be thousands of miles from ours and whose faces we may never see It is one world in which it matters very greatly to us whether there is famine in India or racial strife in Palestine or class struggle in Britain. For our own sakes if not in the interests of others we must concern ourselves As Mordecai said to Esther: "Is it no concern of yours what happens to those of your own race? Do not think you will escape if others go down. Do not think because you are Queen you exempt from responsibility. Who knoweth but that thou are come to the Kingdom for such a time as this?" We have been saved from disaster and suffering, not because we have done anything to deserve immunity above others, nor because we have any special place in the eternal purpose of God that should give us consideration above others. Our fortunate position carries with it large responsibility—**for such a time as this.** And what a time this is. In the face of the world's need for food that millions may not die, will we not accept the minor restrictions that are imposed upon us without complaint that more food may be sent from our seaports to feed those who without it must die. There are some very practical ways of assisting. We may use less wheat flour products; we may relinquish meat coupons which we do not require; we may deliver wheat from our granaries which we do not need for seed When we have to stand in line to secure a share of the clothing available for our purchase, let us not forget those who face another winter in rags. In the clothing drive of this month, let us give what we can. Through various Relief Agencies, medical supplies are being sent forward to where these are so greatly needed. All these efforts are common Ubli

But this is a time of all these when some way must be found of resolving international difficulties rather than he recourse to war We are at present trying to do this in the way that failed us after the first World War by recourse to World Organizations pacts and agreements. That was is again being found a difficult road to travel and despite sincere efforts to overcome those difficulties, we have not proceeded very far along that road Before these attempts can hope for success there must be engendered between individuals and among nations the spirit of good-will. As Dr H L Stewart said in an address the other evening There must be less thinking on the parts of the various United Nations on means for securing advantages for one's own nation before indicating willingness to support a proposal and more of the spirit of sacrifice, where necessary, of immediate national gain that world interests may be secured. If the spirit of good will is absent, the most sacred international agreement rests on a very precarious foundation

How is this spirit of good-will between nations to be brought about? With human nature as it is, this will not be easily accomplished A quarrelsome self seeking nation is made up of many individuals who in their relationships one with the other are quarrelsome and self-seeking. This spirit is contrary to the spirit of Jesus Christ. The Christian Church has as its avowed purpose so to present Christ to men and the Christian way of life, that Christ may have supremacy in men's lives and that His purpose may be carried out through them. The Canadian Church has a special responsibility in this respect for its own Canadian people. As we become more Christ-like, we will inevitably think more of the things of others and less of these things which we assume will be for our own advantage

But we have responsibility beyond our own bounds and there never was a time when foreign mission work had more to commend it than today Not only must Canadians become people of good will but so must other peoples, who, with us, make up the world population If the world were truly Christian war would be unthinkable The Christian Church carries the responsibility at this time to make Christ known where ever men dwell, that His Spirit may be the possession of all peoples everywhere

Among her population Canada has many peoples from many lands We have many peoples from other lands living with us. We have come to know and understand them and love to do so. Today these as singe me in this service are of Ukrainian descent Over 40,000 of these served in the Canadian forces in the last war. In Western Europe there are 350,000 of Ukrainians who are displaced persons, who do not want to return to their former homes not because of any crime they have committed, for which they might be justly punished but because they desire for themselves and their families the democratic freedom which we enjoy Under selective immigration could not some of these be welcome I feel sure that they might make their contribution with us of every moral stock, who, as Canadians, have a large responsibility to create among all races that understanding that good will that tolerance that love as opposed to hatred found in fullest measure in Christ Jesus which the world today so greatly needs

Господь нехай вислухає тебе в день тісноти; ім'я Бога Якового нехай заступить тебе

Нехай пошле тобі поміч із святині та із Сіона нехай спроможе тебе

Нехай згадає про всі жертви твої, і твій приніс цілопалення нехай прийме

І нехай дасть тобі по серці твоєму, і сповнить всяку думку твою

Відчиняйтесь, брами високої, отвиряйтесь, ворота вічні, нехай входить цар слави!

Ievanhel'a'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Health for Every Day

The accidents you can avoid

That means all accidents All accidents can be avoided. And the older you are and the more experience you have, the more accidents you can avoid Most accidents have something to do with health. When an accident happens, health suffers somehow, as a rule

Modern materials are wonderful Wood and milk can be manufactured into new and charming materials

Flannelette is harder to buy than it was before the war. but flannelette needs to be used with Caution There is a feeling that new material. flannelette or any other material, should be washed before you wear it or even before you make it up into a garment Why? Because the "finishing" of these materials may be made with some inflammable substance.

Wash the material and you can avoid accidents, Fire, gas, a lighted match, even an electric grill if the flannelette touches them or even gets too close to them, cause a blaze and, who can tell what harm the blaze will do! Wash new washable materials before you sew them, before you wear them and avoid accidents.

The Baby.

Here is the Baby—newly arrived! You have learned to protect yourself against many, if not all, of the dangers of life.

But the Baby — so young, so precious knows nothing about dangers We must protect him from all dangers When he learns to walk, his dangers are increased seven-fold He can run into danger when he begins to walk. And he does run into danger. He must not be left alone. We must always feel responsible for his safety. That is how to avoid accidents

Knives and Scissors.

Do not let little children have them.

When children are big enough to carry things, do not be in a hurry to let them carry things that might hurt them. Wait till they know enough to understand that scissors must be carried with the points closed and pointing downwards and that forks must be carried with the points held downwards and that knives must be carried one by one and always with the blade and the point held away from you

MIRACLES FROM WOOD

W. Glyn Evans

Science is ever looking, searching, experimenting. New things are being developed constantly Many experiments have been done lately with an age-old substance —wood. Now, we are told, wood can be made into practically anything, and practically anything can be made out of it. According to Secr. of Agriculture, Claude R. Wickard, some of the following things have been perfected:

Sugar, just about the same kind that we use every day, can be made from wood. The main component of wood is cellulose, which by chemical treatment can be made into sugar very easily. Of course this sugar is not on the market at the present time because America has an abundant sugar reserve in beet and cane sugar. But if that supply ever runs low, we can "take to the woods!"

We all have had experience with wood shrinking or swelling A glance at a few doors, window frames, desks, and so on, around us will prove that. However, a type of wood has been developed which will neither shrink nor swell. The wood is heated to a certain temperature, then the resin in the wood melts and seals all cracks, allowing no moisture to enter nor air to escape. The wood is thus secured against shrinking or swelling.

Wood also holds hope for motorists. High quality gasoline can now be made from wood

The best of all, however, is the possibility that we can eat wood! A high protein yeast can be produced by growing yeast on wood sugar, to which nitrogen has been added. The Germans have already utilized this means of feeding the inhabitants of Germany.

Consider the wisdom of man in deducting from wood these many advantages. But consider the wisdom of God who designed such a thing called wood, and then gave man the wisdom to use it. Only an omniscient and all-wise God could create a universe so adaptable to man. The same God loved man and sent His son to die for Him

—Young People's Delight

Matches and Medicines

Matches and Medicines must be kept on high shelves and cupboards far above the children's reach Lock the cupboards How many tragedies could have been avoided, how many lives could have been saved. if matches and medicines had been quite impossible for children to get.

ALL-CANADA UKRAINIAN CONGRESS AN EYE-OPENER

Canada needs more groups inspired by the moderation fairness and commonsense shown by the All Canada Ukrainian Canadian Congress in session in Toronto this week. The Congress has been falsely denounced as fascist because it does not take orders from Moscow. It can easily refuse the allegation by pointing to its loyal service to Canada when Stalin was acting as Hitler's other office boy.

The Congress, however, wastes little time answering fools according to their folly. It is often considered as a western product, because its first convention was held in Winnipeg, but it is continentwide and is, as it proclaims itself, All Canada. Delegates have come from British Columbia, all the western provinces, and even Quebec. They have come without any wheedling for municipal or provincial grants The three hundred delegates, or the organizations appointing them, pay their own expenses.

Instead of poultering an inferiority complex by wailing for legislation against racial discrimination, or braying for bilingualism, these Ukrainians settle with satisfaction into the duties of full Canadian citizenship. They know they are good Canadians and know others must eventually know it.

Instead of snarling like dogs in the manger against newcomers the Congress has taken the broad view that the best interests of Canada are also their interests and the interests of their friends abroad. They welcome newcomers They were newcomers themselves, even more recently than the Great War. They know what it is to work hard, to live thriftily, and to succeed. Few of them have ever been on relief; not one per cent.

They came to Canada with College diplomas or calloused hands, their only capital brawn and brains. There were no resistance men among them. There is no Ukrainian equivalent for that term They took the first job offered. For many it was dish washing. None washed dishes long. No race has made better progress in Canada in one generation than the Ukrainians. Boys who washed dishes for their first meal got jobs next day and now own cars, houses, farms, factories, businesses and bank accounts. Their children throng collegiate institutes and universities, and win scholarships and medals. They keep on working. Canada has no more industrious citizens than her Ukrainians

Such guests at the Congress as Anthony Hlynka, M.P. for Vegreville, are grand advertisements of the value to Canada of second generation Ukrainians

There are 305,000 of them now including the surviving first comers. They sent 40,000 men and women to the fighting services, without waiting to question whether this was a "phoney", "imperialistic," "capitalistic" or "democratic" war, or whether Yadko Jo, as they call Marshal Stalin, wanted them to. They know whose liberties were at stake, viz., their own and our own, and they fought for them. When they came back from the war they went to work where they left off.

The Congress has naturally endorsed a broad immigration policy for "displaced persons," nightmare phrase of a nightmare peace in Europe. Many of the displaced are their own fathers, mothers, aunts, uncles, nieces and nephews, chained for seven years now behind the spreading iron curtain and menaced with slavery. They have homes for them here, and work for them, paid work, in their little stores, in their big factories, on their farms, in their profession. In a country with three jobs offering for every pair of hands these Ukrainians have no patience with the palaver that the first requirement regarding immigration must be that it shall not affect the stranglehold of Quebec on Canada and its government, and the second that it must not affect the security of entrenched organizations that will not work or let others work.

—Evening Telegram

Українська Пресвитерська Громада
В ТОРОНТІ, ОНТ.
20 CLAREMONT ST
Богослужения і Недільна Школа о годині 11 рано
Вечірня о годині 7 вечером
Молитовні зборы о год. 8 вечером кожної середи
Рідна Школа о год. 5.30 кожної пятниці.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік VII. Число 10 ЖОВТЕНЬ OCTOBER Рік VII. Число 10

"І коли око твоє блазнить тебе, вирви його, лучше тобі однооким увійти в царство Боже, ніж дві оці мавши, бути вкиненим в огняне пекло"

Ці слова Христа не звикли розумілися однаково. В старі часи декотрі віруючі брали їх в дослівнім змісті. Оріген зробив собі незвичайну операцію, думаючи, що тим він виконує волю Божу. Він дійсно Христос хоче аби ми в фізичний спосіб зрікались органів свого тіла, аби уникнути гріха. Таке розуміння безперечно помилкове і протирічить наукі Христа в цілому. Є зовсім помилковими брати який будь вірш, аб з місце з Писання і на ним будувати науку і життя. Ми повинні брати науку Писанім во всій її цілости, а дли цього ми звичайно повинні його добре знати. Во з серця беруться легкі думки, душогубства, перелюбки, блуд, крадіж, криве свідкування, хула". (Мат. 15:19. Мк 7:21). Отже місце переступу не в оці і не в руці, або в нозі, але в середині в серці людини. Моє око не є винне, що серце у мене запсуте і мої ноги і руки лише виконавці волі мого серця. Я собі можу повідрубувати ноги і руки і вирвати очі, так що я вже незможу нічого робити, але коли моє серце буде повне переступів я буду так само винний перед Господом, як би що я їх дійсно зробив. Не той тільки злодій що вкрав, а так само і той хто хоче би вкрасти, але неможе, або боїться Тому на підставі науки Христа що все наше зло родиться з середини ми не повинні розуміти Його поради вирвати око в дослівнім змісті, за цими словами Христа лежить більш глибоке значіння. Що є око дли людини, або нога, або рука. Це є наше власне тіло, це є ми самі і собі і свому тілу ми приписуємо незвичайну важливість. Ми ніколи незгодимось позбути гроші стати сліпими, або каліками. Це є наше дійсне багатство. Але Господь нам говорить, що є випадки, що ми маємо зректися навіть самих себе. І це ми маємо робити коли Правда Христова вимагатиме від нас самовідречення. Тут Христос вимагає більшого ніж зречення багатства, або слави, або ще чого, він чекає від нас зречення того, що складає основу нашого земного життя, бо инакше, наколи ми ставимо що будь вище Його Правди ми не ввійдемо в Царство Небесне. Око є близько тілови і його частина, але ми маємо зректися його наколи воно веде нас до переступу, так кожна дитина Божа має принести в жертву Богу усі річи, якіб дорогі вам вони не були наколи цього вимагає Правда, Любов і смерть Христова. Ці річи, що можуть бути нам такими ж дорогими як око можуть гнилизнись або в нашім серці, або бути по за ним Ви можете любити себе більш ніж Правду і Христа Ми можемо сайдувати ці ним остільки поскільки це не втручатиметься в плани нашого життя. Наколи Христос вимагатиме від нас зречення частини свого добробуту, або часу, то ми уникаємо від Нього. Бо час нам здається можно витратити і без Христа добре а лое добре мені належить і тільки мені має робити добре. Один чоловік, що займавсь бродварством, коли його зкликав приятель відзати серце Богови, відповів: Віддати моє серце Богові? Я немію жадного серця. Наколи б ви змогли докопатись до місця де мало б бути моє серце ви знайшли б там инше образ великої пляшки пива замісць серця. Наколи гроші, самолюбство, карти, любов до розваг або вистав так наповнили ваше серце, що воно перетворилося, або в холоду карт, або мішок золота, або що небудь ще гірше, то цей чоловік мусить вирвати з себе всі ці річи, инакше він не знатиме Бога, а ні Його царства. Річи, що можуть для нас стати дорогі Христа і Його Правди можуть

(Продовження на ст. 2).

Золота Дорога

(Написав С. Л. Грін з слів молодого чоловіка, що мав випадок).

Одного дня, коли я переїздив залізницею, несподівано потяг вдарив моє авто і розторощив його. Мене взято до шпиталю непритомного і близько смерти В той час як я лежав несвідомий, мої родичі неприходили від мого ліжка, проводячи час в молитві, благаючи, щоб Бог привернув мені свідомість і здоровя. Як раз тоді щось дивного сталося зо мною

Кажуть, що часто, коли люде дивляться в очі смерти, усе їх життя переходить перед ними в одну мить і вони переживають то де кілька секунд події тогих років.

Я не сумніваюся в цім, бо в той час як я боровся з смертю передомною вставали образи мого життя. Я бачив ясно, що я робив. Я не жив і не мав мети для Бога в моїм житті. Я віддався на волю хвиль життя. Мене носило з дня на день, з тижня на тиждень, так, з року на рік безцільно, без думки про вічність

Те що я бачив не було приємне. Великий натовп людей посувався в одним напрямі. Їх не можна було порахувати, всі вони мали слабовиті, безцільні обличча. Я відчувався небезпечним і хотів віддалитись від товпи, але мені це не вдавалося. Здавалося, що я був якби в кімнаті і чотири стіни давили мене, так мацно тиснула мене товпа.Я пробував пробитись скрізь натовп,але з кожного боку мені заступали дорогу море безцільних облич.

Це було жахливе почуття, коли мене в такий спосіб ніс натовп ворожих, байдужих людей. Я дивився чи може зобачу когось, кого я знав, але німіг пізнати нікого.

Це було жахливе почуття

Раптово, мої уши сповнились звуками розпачливих криків і стогну. Коли я глянув наперед, я зобачив дим в віддалі Було чути запах горящого гною і сірчани випаровання. Це все ближче і ближче до диму. Крики і стогни наводили жах і все море безцільних облич зробилося виразом жаху і паніки. Страх став охоплювати і мене, але Внутрішній Голос побуджував мене шукати порятунку. Все ближче і ближче ми посувались до місця де здіймався дим. Мущини і женщини кричали в страшній розпуці бачучи свій недалекий осуд

Ми бачили полумя, що вибухало з димом. Я міг бачити людей перед собою, котрі падали з високої скали. І все ж я немігзупинитись. Лишалось де кілька рядів людей помиж мною і пропастю палаючого вогню. Лишався тільки один ряд але товпа продовжувала іхати менше напереді до певної погибелі

Я підняв очі і подивився перед собою понад палаючу пропасть Незрівняний, чудовий вид був передомною. Понад цією страшною щелиною руїни і страждання, місто незрівняної краси висіло в просторі. В тій хвилі я пригадав собі про опис в Писанні про Свяге Місто Краса міста перевищувала уяву, її неможна було описати

Я відчув, що набуваю надприродню силу, в той час як я стояв над пропастю зачарований містом. Тоді сталося щось незвичайного. З цього міста простягнулася до мене розвиваючись золота дорога. Вона зупинилась у моїх ніг. В той же час я ступив на цю дорогу і почав бігти. Здавалося, що якийсь тягар упав з моєї душі і тіла. Я був певний тепер, що небезпека минула, я став іти повільніше і роздивлявся навколо, і мійже стратив рівновагу. Паніка знов охопила мене, коли я думав про жахливу палаючу пропасть внизу. Знов моїй очі шукали за Чудовим Містом і я зобачив в далі якби постать Христа.

Я почав бігти до цього Прегарного Міста. Скорше і скорше моі ноги несли мене по цій золотій дорозі. Я вже був

(Продовження на ст. 2).

Yevanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

І ОКО ТВОЄ БЛАЗНИТЬ

(Докінчення з ст. 1).

знаходитись і назовні, але бути ним дорогі ока. Родина, нація, або партія. Во ім'я родини людина дуже часто лишає Христа, во ім'я нації деякі наші проводирі вважають, що ми можемо робити ті які хочемо річи, кращі во ім'я нації є добра річ, а вбивство є героїзмом наколи воно зроблене во ім'я народу. Кожний чоловік є оправданий брехати скільки може оскільки це він робить не для своєї користі а для користі партії. Наколи ми хочемо вийти в Царство Боже ми маємо вирвати з свого серця ці річи, як би я не любив націю свою, партію, або родину, як тільки справа торкнулася праведности, Правда мусить стояти на першім місці Нехай вона принесе мені всілякі страхи і непріємности я мушу казати тільки правду, робити одну правду і любити тільки її. До цього часу також старовинне оповідання про одного коричего, що навпістки морем в великій бурі. Він був поганин і в час великої небезпеки він звернувсь до бога моря Нептуна. Батьку Нептун, ти можеш втопити мене, наколи хочеш, ти можеш спасти мене як ще це тобі сподобається, але щоб не тралилось я буду до кінця твердо тримати кормило. Ми маємо бути присвячені Христові, як цей кормчий своєму обовязку. Наколи око твоє блазнить тебе вирви його. Я нематиму сили вирвати своє око, біль, жаль і інші мотиви не дадуть мені цього зробити, як би потрібним я це не відчував. Чи не теж саме трапляється коли я хочу позбавитись від річей, що я знаю є шкідливі, але сидять глибоко в моєм серці, або вадки в моїй силі, щоб поставити в слоні [illegible] перше на перше місце. Хто дасть мені сили устаткувати престол Господа в своїм серці і вирвати інше на ві-ки? Ти сам цього зробити не зможеш, але Господь коли ввинив ласкаво послав нам джерело божої сили - Духа Божого. Прийдіть до Христа і ви наповнить вас своїм духом і ви дістанете силу, про яку вам і не мрилось. Ми маємо навчитись відмічувати у ніг Христа.

Тоді прозрять очі в сліпих, і вуші в глухих відкриються. Тоді кромій підскочить, як „олень, а язик в німого піснею озветься.

Еспанія — Країна Прошаків

Señórito, por Dios, deme una limosna! Добродію, р а д и Бога, дай милостиню! Це фраза, що день і ніч переслідує вас у Еспанії та яку можна вважати символом цієї країни. Мадрид — це справжня столиця прошаків. По домах, на вулицях, на зупинках трамваю і в цілком добрі зорганізовані метро, на кожному кроці й з усіх закутів величезна армія прошаків простягає до вас руки й автоматично повторює: Ради Бога, дай милостиню. Діти, жінки чоловіки й ціла сім'я, молоді й старі, здорові й калічні, всі просять милостині, користаючись при цьому найбільш рафінованими трюками, щоб збудити співчуття у прохожих; каліки наставляють свої знівечені руки й ноги, жінки волочуть за собою отари дітей, хоч не рідко зустрічається теж і цілком здорового чоловіка з немовлям на руці та з відповідним "материнським" виразом лиця, що прохає милостині, а вже справжньою грозою є хмари дітей, що з дорученням своїх батьків, або на власну руку організують облави на прохожих та вимагають їх останнього сантіма.

Еспанія це найбільш назадницька країна й нуждою свого населення вона могла б конкурувати навіть зо Сов. Союзом. Хто не належить до пануючої або феодальної верстви й не є "bien enchufado" (фраза, яка повстала ще за часів республіки та яка означає стільки що "добре вкорінений"), цей населений на безприкладну нужду й безпросвіття. Для прикладу: робітник і пересічний урядник заробляють місячно 400-600 песетів. Продукти в Еспанії, кажеться, раціонізовані, але на картки дістають 100-150 грамів хліба денно та 250 грамів грису, ¼ літри олійи й ¼ кілограма риби на кожних 15 (!) днів. Це все! Все інше це е раціоналізоване, або купується на т. зв. "екстраперью" — чорному базарі, на якому ціни справді неймовірні. Один кілограм сала коштує 48 песетів, кілограм риби — 9.50 пез., кілограм картопель — 8 пез., кілограм м'яса - 28 пез., кілограм квасолі або гороху — 20 пез., літра олійи — 26 пез., і т. д. Як же може жити разом з сім'єю напр. трамвайний кондуктор, що заробляє денно 12 песів?! Єдиний вихід — доробляти, а що можливості доробку теж різні нуль, отже — жебрацтво й проституція. При цьому магазини справді повні товарів

Жебраки в Еспанії, правда, не мають окремого синдикату, ціональніше, він не існує офіційно, але тим не менше воно, як на еспанські відносини, в цілком добрі зорганізовані. Кажуть, що в Мадриді існують окремі "роботи" жебрацьких одягів, як теж окремі агенції, які за відповідною винагородою позичають дітей, відповідно регулюють жебрацький "рух," дбають про те, щоб не було заявлених скупчень на поодиноких місцях і т. д. При добрій кон'юнктурі одна жебрацька сім'я, зложена з 5 осіб "заробляє" денно 5—8 дурос (25-40 песетів). В Мадриді милостиню дають головно чужинці, а час-до часу, теж деякий "побожний" еспанець, що в той спосіб промощує собі шлях до неба. Жебрацькі сім'ї "працюють" на кілька змін, бо кожна пора дня має свою кон'юнктуру.

Крим професійних прошаків тут є ще чимало, так сказати б, оказійних, що простягають руку використовуючи кожну нагоду, головно добродушний вигляд прохожого. Часом трапляється, що на вулиці чи в ресторані цілком приличчо одягнена, в капелюсі та ще й в рукавицях, чемно схилиться й нічого не скривившись, скаже вам: дайте мені, будь ласка, милостиню.

Булоб фальшиво думати, що масове жебрацтво в Еспанії це тільки наслідок обставин чи режиму. Цілими розпочала свій декалог церкв перед найвищістю всіяних модерних "ізмів" і сьогодні цей наріт вперто йде на зустріч неминучій загладі. Від декалогу сьогодні Еспанію нічо не врятує; цілковите зубожіння, корупція перед феодальної й папівської верстви, безгущість й байдужність серед широкого загалу, це основні познаки близького кінця. Булоб безпідставне твердити, що в Еспанії є будівкі ідеї: рушійною силою тут завжди були тільки пристрасті й якщо еспанці люблять час-до-часу спустити собі дещо кровн, то головно тому, що макабричне "мистецтво" з "корріда"-ми биків їх не задовольняє й вони хотіли бачити більше крови.

Еспанське суспільство пона менш - більш здегенерованим

(Продовження на ст. 3).

ЗОЛОТА ДОРОГА

(Докінчення з ст. 1).

близько Христа і впав вдячний у Його ніг. Він схилився і взяв мене за руку. Щось увірвалось в мені і мені привернулась повна свідомість.

Розкривши очі я зобачив моїх родственників ще в молитві, вони стояли близько мого ліжка. Бог почув їх благання. Він не тільки оздоровив моє тіло, але так само оздоровив мою душу.

Тепер я був вповні свідомий свого стану з зрозумів, що я бачив в видінні, як моєї людства прямує на страшну погибіль

Так скоро як я ступив на золоту дорогу мир сповнив мене Я був свідомий миру, що перевищує всяке розуміння. Щоб здобути його ми повинні дивитися з вірою на Христа, „бо немає ні в кому другому спасення".

Редакція.—

На нашу думку золота дорога символізує вічну руку помочи Христа, як Спасителя. „Його рука не стала коротка щоб рятувати". Але почавши йти цією дорогою ми неповинни ставати байдужими і надужавати милосердя Господнє, живучи недбайливо.

Чи це не є правдиво, що світ йде вперед без думки про Бога; чи це не про них Слово Боже говорить: „Безбожники повернуться в пекло, всі народи, що забувають Бога". Пс. 9:17

Чи неправда, що Христос є золотою дорогою спасення? Йоана 14:6: „Я дорога й правда і життя, ніхто не приходить до Отця, як тільки мною".

Чи це неправда, як нам каже Писання: „І нема ні в кому другому спасення, бо нема іншого імя під небом, даного людям, щоб ним спасатись нам" Діяння 4:12

Тоді чому не

1. Уявіровати (Діяння 16:31, Марка 16:16);
2. Покаятись (Діяння 17:30, 3:19);
3. Визнавати Христа (Матт 10:32, Рим. 10:9-10);
4. Хреститись (Римл. 6:4).

І всяке створіння, що в небі, і на землі, і під землею, і що на морю, і все, що в них, чуя я, що говорило: Сидячому на престолі і Агнцеві благословення, і честь, і слава і держава по вічні віки. Амінь.

БР. ПЕТРО ЧОРНООКИЙ

(Посмертна Згадка).

Невмолима смерть забрала нам одного з діяльних і визначних українських евангеликів, бр. Петра Чорнооокого, який упокоївся в Господі в Нью Йорку в суботу, 7-го вересня, д.р., на 47 році життя

Покійний народився в Отинії, повіт Товмач, Західна Україна. Вчився в місцевій народній школі, в реальній, гімназії в Снятині, а потім у Станиславові. В час оружних змагань українського народу за волю і самостійність боровся в рядах Українських Січових Стрільців і Української Галицької Армії Описля учителював на Закарпатській Україні. В 1925 році приїхав до Злучених Держав і осівся в Детройт, Мишь. В 1932 році переїхався до Нью Йорку Тут згодом вибився на одного з більших українських бізнесменів. А цього року будував і вже докінчував фабрику в Гайставні, Н. Дж., де заходився виробляти частини на пре-фабриковані домі. Нагла смерть, спричинена серцевою недугою, перервала тузенне життя й працю незвичайно енергійної і підприємчивої людини, що вміла перематати всілякі життеві труднощі й перепони, як усі живі істоти на цьому світі, не здолила побороти звородку смерти в фізичному організмі.

Годиться згадати, що покійний був щирим українцем, інтересувався громадськими справами, щедро жертвував на у країнські народні й добродійні цілі, був діяльним членом Української Протестантської Церкви в Нью Йорку, членом 204 відділу Українського Народного Союзу, членом масонської організації та членом і заступником скарбника Українського Евангельського Допомогового Комітету. Був рівнож добрим і дбайливим мужем і батьком.

Масонське похоронне богослужения відбулося в понеділок, 9-го вересня, в похоронному заведенні Яремн. Церковне богослужения і похорон відбулися в вівторок, 10-го вересня, при численній участі членів церкви і 204 відділу У.Н. Союзу, приятелів і знакомих. Всі взяли участь у жалібному поході з похоронного заведения до церкви. Богослуженням проводив проп. Володимир Т. Купчинський, пастор церкви, до якої покійний належав, а відспівували проп. Лука Станарет, пастор Української Пресвітерської Церкви в Ньюарку, Н. Дж., і свящ. Лев Весоловський, парох Української Православної (Автокефальної) Церкви Св. Володимира в Нью Йорку, особистий приятель покійного. (Осібними відомо, це перший випадок у Злучених Державах, що український православний священник взяв участь в українському евангельському богослуженні. Це гідний наслідування приклад християнської і національної єдности). Церковний хор під проводом п. Ю. Кирпченка відспівав пісни „Остань зо мною" і „Святий Боже": Над могилою прощав покійного і присутнім за участь у похороннюму богослуженні дякував п. Блізнюк, секретар 204 відділу У. Н. Союза. Там також зібрано 68 доларів на допомогу українським і евангельським. З невимовним жалем і смутком у серцях опустили учасники похорону свою могилу, в якій спочили тлінні останки цінного українського громадянина і евангелика, щирого друга, любячого мужа й батька

На брукліпському цвинтарі вже були добре помітні прикази осені. Рослинність, неначе силкується ще попишатись своєю красою, кулачинись у промінних жаркого вересневого сонця. Одначе ні осінні кольори дають виразний знак, що шелест зісохших листків пострахує, що навіть сонячний, купель не поможе їй зберегти ті краси багато довше. Шкідливо зближається та пора, коли це, що тільки недавно було повне життя, буйно росло й процвітало, мусить зівянути й зісохнути. Одно раніше, друге раніше, але кінець усім прийде неминуче . . . І мимохіть приглядаючись тоді слова псальмопівця: „Чоловік, як трава дні Його; як квітка в полі, так він цвите і відцвітає; понесеться вітер над нею, і вже не стало її, і не знайти більш місця її". (Пс. 103:15, 16). Але дальше в тій же псальмі написано щось більш потішаючого: „Милість Господа од віку до віку над тими, що бояться Його, і справедливість Його над дітьми дітей їх; над тими, що заповіт Його хоронять, і про заповіді Його памятають, щоб сповнити їх". (Пс. 103:17, 18). І саме завдяки тій милості Господа прийшов на цей світ Христос - Спаситель, в якому всі оживають. (1. Кор. 15:22). А Він сказав: „Я воскресення й життя; хто в мене віруе, коли й умре, житиме. І всякий, хто живе й віруе в мене, не вмре по вік". (Йоана 11 25, 26) Зівялі квітки можуть символізувати кінець дочасного життя людини - тіла, а Христос учить і запевнює нас про вічне життя людини - духа. Тож у Христі наша надія і наша потіха.

Покійний оставив жену Марію і 15-літнього сина Василя. Осиротілий і смутком прибитий родині покійного висловлюємо оцим наше глибоке співчуття. Молимо Бога, щоб скрівна вдову і сина силою звиш, допоміг їм видержати цей болючий удар, благословив їх небесною потіхою та вилічив душевні рани, завдані передчасною смертю того, кого вони так сердечно любили.

Л. Стандрет.

ЕСПАНІЯ — КРАЇНА ПРОШАКІВ

(Докінчення з ст. 2)

феодальним станом та невразливою частою клеру, цілком незрізничковане. Демократія в Еспанії? Алеж тут цілком немає й годи собі уявити партії, за якийном одної — анархістичної, власне партії „проти". В Еспанії немає ані націоналістів, ані комуністів, бо ні одні, ні другі навіть не потрапили створити, бодай якої приблизної локальної програми, не говорячи вже про якийсь офіційний світогляд, ідеольогію. А це, що в Еспанії продовж останніх двох десятиліт творилося, це було насамперед видом "ідей" перевезених контрабандою з Москви, Риму чи Берліну.

Без глибших студій еспанської історії булоб важко проаналізувати причини сьогоднішнього декадансу того народу. Від 50 літ Еспанія не вела закордонної війни, отже не могла тяж понести більших втрат. Громадянська війна? Алеж за часів республіки положення, якщо не було гірше, то напевно не краще. Сьогодні спитати пересічного еспанця чого він собі бажає, то в більшості дістанеться ту саму відповідь: спокою очевидно, більше в понятті бездільн. Це бажання спокою було теж головною причиною еспанської постави в останніх двох світових війнах. Сьогоднішне положення в Еспанії переконує, що у війнах народи падають, але гинуть насамперед у бездільні.

Дорош Заграва.

(Свобода).

***

Ми передруковуємо цю статтю не без цілк. Ми хотіли щоб читач зупинився над першопричинами злиденного життя в Еспанії. Щоб відшукати ці причини на треба йти далеко Найбільш важкім чинником в житті кожного народу, що на нім спочиває усе надбання народнього життя є — релігія цього народу. Коли ви звернетесь і поглянете на життя людини і народів де пригнівлись якась поважна частина населення визнає евангельську науку, ви знайдете вищий рівень життя, пошану до людської особистости, свободи, жебрацтво є виключним явищем. Але коли ви поглянете на умовини життя в католицьких, православних, деду, що відіграв так важливу роль в загальному процесі людства. Від 50 літ Еспанія не вела закордонної війни, отже не могла теж понести більших втрат. Громадянська війна? Алеж за часів республіки положення, якщо не було гірше, то напевно не краще. Сьогодні спитати пересічного еспанця чого він собі бажає, то в більшості дістанеться ту саму відповідь: спокою очевидно, більше в понятті бездільн. Це бажання спокою було теж головною причиною еспанської постави в останніх двох світових війнах. Сьогоднішне положення в Еспанії переконує, що

Посилки для Скитальців

Жіноче Товариство при Українській Пресвитерській Церкві в Торонті на протязі минулого півріча висилало в Европу для скитальців посилок з річми і поживою на $110. При чім більша частина цієї суми складається з консервів переслали, бо в більшости випадків пастор громади діставав одяг безплатно

Ми левні, що і інші громади Злученої Церкви і Пресвитерських церков в Канаді і Злучених Державах щось роблять в цій справі, тому ми будемо невзичайно вдячні за інформації про поміч, що вони висилали одягом і поживою в Европу. Це звохотилоб богатьох інших.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"

Релігійний часопис, що його призначено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.

Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00 Окреме число 10ц.

М. ФЕСЕНКО — РЕДАКТОР
Адреса редакції:

506 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

ГАРІ Р. РАНКС КО.

ПОГРЕБНИК

455-57 Квін Ст. Вест,
ТОРОНТО

Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

КАНАДІЙСЬКІ ПРОТЕСТАНТСЬКІ ЦЕРКВИ РЯТУЮТЬ СКИТАЛЬЦІВ

Рада Канадійських Протестантських Церков, що включає Англіканську Церкву, Злучену Церкву, Пресвітерську, Церкву Спасення, Баптистську і ще багато інших євангельських деномінацій рішила вислати в кінцьому часі делегацію визначних церковних представників до Премієра Макензі Кінга.

Ця делегація Ради Протестантських церков в Канаді упов новажена подати прохання та обстоювати перед головою канадійського уряду конечність для Канади впустити більшу кількість скиталців.

Премієр Макензі Кінг є відомий як глибока гуманна людина і нема сумніву, що спільні представлення фактично усіх протестантських церков Канади зустрінуть прихильне відношення з його боку.

При цім треба зауважити, що ця акція Ради Канадійських церков розпочалася в певних деномінаціях за ініціятивою українських проводів евангельщини.

Цікавим є відзначити, що в той самий час Римо-Католицькі ієрархії в Канаді абсолютно нічого в цій справі не робить. Хоч вони під своєю рукою Українську Греко - Католицьку [illegible] Церкву, вони [illegible] Чи це означає, що вони [illegible] греко - католицьких [illegible] Чи може вони про що справи недовідають?

Це є [illegible] Римо - Католицьке начальство? Чи може вони про що справи недовідають?

Це є [illegible] ним по за греко - католицьких приходів в них українських і інших скиталців серед яких вимагаються перед у рядом лише протестантські церкви.

В той час як французькі католицькі церкви і інші католицькі організації обходять це питання повним мовчанням, як би в Європі терпіли не їх однов ірці інших народностей а смертельні вороги.

Ця байдужність Римо-Католицького проводу в Канаді і їх нежелять вступитися за скиталців, щоб їм дозволено приїхати до Канади в більшій числі може інші цікаві причини. В той час як большевики бояться приїзду скиталців, тому що не цікавлять знищить їх пропаганду в Канаді про райське життя в „Совєтах". Римо-Католицька церква боїться приїзду більшої кількости скиталців з інших причин. Тепер в Канаді поміж французами Римо - Католиками і англійськими протестантами устанлалась певна рівновага сил, що дозволяє більшому впливу французької меншини в Квебеку, тепер, наплив скиталців до Канади в більшім числі цю рівновагу знищить і то на користь англьо - саксонської більшости.

Через це католицькі представники в парляменті завзято поборюють справу дозволу більшої іміграції до Канади і так само справу дозволу вїзду для скиталців. Через це церковна гіерархія цим питанням не цікавиться і це велике гуманітарне діло перед урядом проводять самі протестанти. Голос самих Українських Греко - Католиків з Православних засланців в цій великій справі з тому так далеко їх вступ, заклики і протести лишались без великих наслідків.

Можна сподіватися, що коли справа буде піднесена усіма протестантськими церквами в Канаді перед урядом, що її буде узгляднено, але скитальці в Європі повинні памятати, що колись велику кількість з них прийнято до Канади, то в цім волі ми завдячуватимуть в великій мірі заходам Протестантських церков і тій публичній опінії, що вони створили на їх користь.

Та ви взяв болесті й недугу наші на себе; а нам здавалось, що це Бог його покарав, побив та понизив.

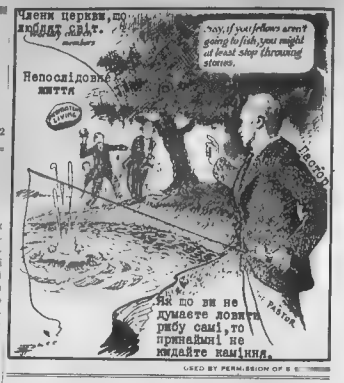

ВІДЇЗД ПАСТОРА В. КУЗІВА ДО ЕВРОПИ

Одна з найбільших евангельських деномінацій в Північній Америці Пресвітерська Церква в Злучених Державах висилає широко - многого українському суспільству Пастора Василя Кузіва до Европи. Пастор Кузів лишає Злучені Держави в другій половині жовтня. Ціллю поїздки Паст. Кузіва є навязати контакт з Євангельським рухом серед українців в Европі і ініціювати протестантські організації Канади і Злучених Держав висловили своє зацікавлення цією поїздкою та надали певні дерективи Паст. Кузіва.

Собор Українських Евангельських Церков Канади і Злучених Держав, що репрезентує майже всіх українських організованих Євангельських Церков в Злучених Державах, Євангельських Християн, Українську Православну Церкву в Канаді, Євангельську Реформовану Православну Церкву, Українські Злучені Громади і інші менші організації) зверився з цілим своїм до всіх українських евангеліків в Европі без рїжниці їх приналежности з проханням прийняти Пастора В. Кузіва, як свого представника і брата во Христі Президія Собору закликає усіх братів і сестер запитати в своїх молитвах Пастора Кузіва і його працю серед нашого многострадального народу.

Перед відїздом Пастор В. Кузів відбув богослужения в Українських Пресвітерських Церквах в Торонті і Ошаві. Присутні скористали з глибокої духовної науки заснованої на чистім Слові Божім та через своїх Пасторів Бр. М. Фесенка в Торонті і І. Яцентів в Ошаві ці громади просили Паст. Кузіва передати їх сердечні привітання братам за морем, та сказати їм, що їх смуток є і нашим смутком і їх болі є нашими болями, та що ми відчуваємо ту велику єдність котрою нащ Господь звязав увесь український нарід.

Добра Праця

Комітет Українок Канади в Торонті як показується складається з живих жінок та має енергійну президію, що виявляє добрий організаційний хист. Наприклад, остання збірка переведена жінками для помочи скиталцям була зразково зорганізована за дуже короткий час і дала добрі результати.

Зарядові Комітету Українок Канади в Торонті і членкиням належиться щире признання від усього місцевого громадянства за посвяту і добре виконану працю.

Становище Проповідника в Пресвітерській Церкві

Пастор громади займає подвійне становище. По відношенню до правних обовязків в церковній управі (сесії) він є її повноправним членом і головою. По відношенню до своїх обовязків, яко пастора, він є представником пресвітерії і в цім рижниться від інших членів сесії.

В Пресвітерській Церкві кожна самовистарчальна громада на загальних зборах під проводом представника пресвітерії вибирає вільним голосованими свого проповідника, але цей вибір має бути затверджений пресвітерією та пресвітерія, може відмовитись затвердити вибір громади. Так само кажен проповідник неможе покинути своєї громади без дозволу пресвітерії, ані жадна громада не може сама його відіслати геть.

Ті громади що дістають помїч від церкви в більшім розмірі, звичайно, немають права вибирати свого проповідника аж поки не стануть самовистарчальними, часами, лише з вічливости пресвітерія дозволяє їм це робити, нормально для таких громад сама пресвітерія призначає проповідника.

В кожній громаді проповідник не підлягає контролї громади, а є відвічальним за свою працю лише перед пресвітерією.

Ця організація заснована на зразку життя християнських громад в часи апостолів. В Дїяннях Апостолів ми знаходимо, що окремі громади посилали своїх представників (пресвітерів) на спільні наради. Збори таких представників (пресвітерія) розвязували питання дотичні окремих громад. Див. Дїяння гол. 15.

Подібна організація надає незвичайної стійкости пресвітерським церквам, та запобігає внутрішнім розколам і, поминаючи змагань в громадах, до котрих так сильна людська природа навить серед вірующих братів.

Пастор в своїй громаді є незмінним головою усіх зборів громади. Громада обирає лише секретаря зборів. Це правило устасно на підставі наказів Слова Божого вельми цінними для тих, що навчають Слова. З другого боку пастор в громаді зв правила є найбільш освіченою людиною, що найкраще знає правила провадження зборів, церковні правила та знає своїх людей. Лише льогічно, що пастор, котрий фактично проводить сам найважніші ми справами громади був би головою в громаді. Декотрі українські пресвітерські громади відступають від цього правила самовільно, вибираючи з поміж себе окремого голову зборів чи то церковної громади.

Цей звичай протирічить засадам пресвітерського церковного устрою та не є легальним, походить він з запозичених від світських організацій навиків. Життя оправдало цей пресвітерський устрій і дало змогу пресвітерським церквам перебути великі гонения не захитавшись. Так само часи добробуту не мали на церкву такого розмякшуючого впливу, як на інші церкви.

Ліквідація Української Євангельської Дрикарні

Зогляду на те, що зїзд У.Е.О. в Ошаві уквалив новий плян організації друкарні, що має будуватись на уділах, загальні збори членів Української Евангельської Друкарні рішили зліквідувати свою друкарню і тим дати вільну руку для здійснення плану У.Е.О. Це було необхідним з огляду на те, що збірка пожертв на Українську Евангельську Друкарню робилася на інших підставах і членство рахувало за свій моральний обовязок звернути вкладки, пожертви і позички жертводавцям.

Ті з жертводавців, що бажають зужити свої пожертви на уділи в новій друкарні, некай будуть ласкаві повідомити про своє Ліквідаційний Комітет. Та кож ві ті, які хотіли б двоюту своїх грошей так само некай повідомлять Ліквідаційний Комітет.

Пожертви, що зістануться невидикливими будуть передані на місійну евангельську працю згідно статуту друкарні.

За Ліквідаційний Комітет
М. Козак.

ПОПРАВКА

В Звіті пожертв на Пресвітерський Поступ помилково зазначено, що Бр. Ґ. Доманський дав лише готівкою $20.00. Треба зазначити, що він так само деклярував $40.00 в додаток. — Ред.

ЗВІТ

З Українського Евангельського Зїзду в Ошаві

(Продовження)

Дотепер зібрано [illegible] 1,300 (тисяч триста) долярів. В Нью Йорку в Українській Протестантській Церкві зібрано також багато убрань та взуття яке висилається де треба. Бр. М. Козак з Борлінгтон каже, член Української Пресвітерської Церкви в Торонто, родився заплатити кошти подорожі одного українського проповідника з Европи до Канади або Злучених Держав. По відомлено нас уже на зїзді, що бр. М. Брух так само член Української Пресвітерської Церкви в Торонто зробив подібну ж оферту від себе. Це гарні приміри жертвенности, які повинні бути запохотою і натхненням для многих братів, що матеріяльно краще ситуовані й можуть більше помогти нещасливим евангельським скиталцям а тим самим і українській евангельській справі.

Наші евангельські проповідники з Европи повідомляють нас, що дійсно всяка криза для всіх українських скиталців прийде тоді, коли УНРРА припинить свою допомогову акцію, тобто з кінцем цього року. Виходячи цього підлають думку, щоб наш комітет збирав допомогу та, оскільки можна, зарізнав її до кінця 1946 року. Це У.Е.Д. комітет і робить. Вислідається помочі тільки там, де вона тепер конечно потрібна. Дальше, комітет робить заходи, щоб місійні заряди Пресвітерської Церкви в Злучених Державах, та Злученої Церкви Канади помогли спровадити бодай декого з наших проповідників - скиталців. (Подібні заходи зробив Бр. М. Фесенко зробив перед Пресвітерською Церквою в Канаді. Ред.). Комітет відносся також з проханням в цій справі до лютеранської централї в Нью Йорку, яка з відповідь повідомила нас, що займається спровадженням до Америки українських лютеранських проповідників. Як скоро вдасться спровадити бодай декого з тих проповідників (реформованих і лютеранських), не знати, але деякі потребують помочи вже тепер, а всі будуть потребувати її ще більше з початком 1947 року. Тому обовязком нашим тут по міч уже нині приготовляти.

Кромі проповідників (духовників) там є немало наших євангельських евангеліків, розкинених по всіх таборах, де перебувають українські скиталці. Нелим нещастям жертвам війни й більшовицького терору повинні поспішити з негайною допомогою всі українські евангеліки та вістки і рухнів громади. Це християнський обовязок а в нас і моральне сумління легковажить. Тожеж дальший шлях до всіх українських евангеліків в Злучених Державах і Канаді провідні діячі [illegible] Для [illegible] українських братів і сестер українським евангельським скиталцям і покажемо ділом що ми дїйсно віримо євангелію Слова Божого, що Слово Боже ревнує про любов до ближнього, самі виконали і сплатили й самі побільш побажання нікого не нагодують, не вдягнуть і не [illegible]

Слідували запити й відповіді відносно праці У.Е.Д. Комітету, а також дискусія, в якій брали участь майже всі делегати.

УХВАЛИ: На внесок пров. І. Семенюка, піддержаний пров. Л. Бучаком, одноголосно ухвалено дати чекзекутиві У.Е.Д. Комітету вотум довіря, висловити подяку за дотеперішню працю, зорганізувати і продовжувати допомогову акцію, а українські евангельський загал закликати піддержати цю акцію обопільними жертвами.

На внесок пров. Л. Стандрет, піддержаний пров. П. Чубратом, ухвалено доручити Головній Управі У.Е.О. порозумітися з місцевими зарядами протестантських церков у Злучених Державах і Канаді та з Світовим Радою Церков у справі висилання до Европи одного або двох українських проповідників які відвідали б українські скитальчі табори, обрали всі дані про українських евангельських скиталців у цих таборах, перестудіювали ситуацію на місці, навязали контакти з різними європейськими протестантськими церковними кругами, а тоді порекомендували нам і всім дотичним чинникам, що й як треба робити, щоб дати нашим евангельським скиталцям потрібну поміч, сталу духовну опіку та евентуально помогти їм, як

(Продовження на ст. 6).

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЗВІТ У.Е.О.

(Докінчення з ст. 5)

груп чи братств, переселитися до інших країн на сталий по бут.

Цього зима чергового П. Ч. Крат вигола на незвичайно ці- кавий відчит про походження українського народу. Історичні факти та нові відомості про давнє минуле нашого народу, чим були предлеттєм для під- держання своєї т[illegible] релиї и виявлені и таки спо- [illegible] по сі часі відчували гор- [illegible] ті [illegible] мовою, але думки були перекази також основа та зро- [illegible] мовою для всіх мовою, що [illegible] ціла сукупа людина з [illegible] крим и сер- [illegible] ни, безперечно [illegible] ми якимсь но ве. сотворіння [illegible] ного висловлень уна- [illegible] ють з своїх формух, яких [illegible] кожне в своїй ви- [illegible] ними словах і рис усіх сво- [illegible] х предків. Знаємо, що всі ма- [illegible] ють змогу в боротьбі за по- [illegible] кают, змиш. самиш та в бо- ротьбі вдяти голоду, холоду й [illegible] воріз. Всі мусять погинути [illegible] и хтось лише перший. Це є [illegible] факти що їх виставляють у [illegible] вики. Ми, одначе, протестуємо проти того, що тримається ця легковірною публики поза [illegible] виставою и відділ спекуляції. Тут спекуляція ніяка грається з вічністю і су, безконечністю тай- ни та називають „наукою" тео- [illegible] по минулої і так часто, як [illegible] нати Яков. Вони згодяться тільки в одні речі, а а [illegible] и вперед усталеним заключен- ям, що один рід сотворінь мо- же мінитись у зовсім інший.

СПЕКУЛЯЦІЯ Й ВІДКРИТ- ТЯ. — Існує певна модифіка- ція (зміна) сотворінь. І, коли, приміром, твердять, що наші коні розвинулися із малих ко- ней, то це може бути правдою, але коли еволюціоністичні ма- теріалісти додають якурам торбу в одному віці на це тільки. щоб створити з якура людину, то в суміжатинусь скорше в непо- мильності людських спекуля- цій, ніж у Божественнім Від- критті.

Орган може розвинутись в послідовних поколіннях по- тім, як він уже почав функціо- нувати, але еволюція не може продити закону, котрий міг би повол творити з нічого якийбудь орган до того ступня, щоб цей, орган став ужиточним Візьмить наприклад струйне розстрілами. Тому проп. І. Р. Ковалевич закликав українсь- ких евангеліків дальше підтри- мувати також і загально украї- нську допомогову акцію.

(Далі буде).

ЕВОЛЮЦІЯ

(Написав Б. Г Шадов, доктор фільософії. Скоротив і переклав з англійського проповідник М. Фесенко).

ПРАВДА НА ВИСТАВІ — В кожній фальшивій науці зна- ходимо елемент правди. Ці- щось немов виставу в віки кращими обм ищі. Це, що ба- чите в вікні, є гарне й добре, але в краминці цього немає. Ось так дехто серед деякі добре знані факти без звязку з а- вісними поняттєв й виста- ляє ті факти на показ, а тим то проходячі мимо дуже часто розвертаються подо дивного крим и сер- ини, безперечно ми якимсь но ве. сотворінням народились по висновки ува- тають з своїх формух, яких кожне в своїй ви- ними словах і рис усіх сво- х предків. Знаємо, що всі ма- ють змогу в боротьбі за по- кают, змиш. самиш та в бо- ротьбі вдяти голоду, холоду й воріз. Всі мусять погинути и хтось лише перший. Це є факти що їх виставляють у вікн. Ми, одначе, протестуємо проти того, що тримається ця легковірною публики поза виставою и відділ спекуляції. Тут спекуляція ніяка грається з вічністю і су, безконечністю тай- ни та називають „наукою" тео- по минулої і так часто, як нати Яков. Вони згодяться тільки в одні речі, а а вперед усталеним заключен- ям, що один рід сотворінь мо- же мінитись у зовсім інший.

СПЕКУЛЯЦІЯ Й ВІДКРИТ- ТЯ. — Існує певна модифіка- ція (зміна) сотворінь. І, коли, приміром, твердять, що наші коні розвинулися із малих ко- ней, то це може бути правдою, але коли еволюціоністичні ма- теріалісти додають якурам торбу в одному віці на це тільки. щоб створити з якура людину, то в суміжатинусь скорше в непо- мильності людських спекуля- цій, ніж у Божественнім Від- критті.

Орган може розвинутись в послідовних поколіннях по- тім, як він уже почав функціо- нувати, але еволюція не може продити закону, котрий міг би повол творити з нічого якийбудь орган до того ступня, щоб цей, орган став ужиточним Візьмить наприклад струйне

приладдя гадюки. Наколи при- няти теорію, що й отруйне приладдя сталось добрим для вживання відразу, то це пере- верне теорію еволюції. Одначе тільки ненормальна людина мо- гла б то думати, що на проти- ставі мізки рокіи повол, але не стало отруйний організм га- дюки розвився у скомпліковано не звиряддя, що остаточно ста- ло ужиточним наживи про- цесу. Два зуби гадюки тільки мусять бути порожні, мусять мати зязки, мускули, затома ти вони апарат до виприскуван- ня отруї в рану, і гадюка му- сить мати також інстинкт для доцільного вживання всього механізму Навіть малий шко- яр може розуміти, що кож- ний із цих приладів був би пе- решкодою поки не було гото- ве всьо потрібне для ужитку. Порожній зуб без отруї, або наповнений отруєю зуб, але без звязків і мускулів, що при- хвиї допомозі можна зубом одудяти, спричинили б фа- тальні шкоди гадюці Але від- чим законом еволюції є, що органи, які лишаються без у- житку повол слабнуть і зни- кають. Тут же орган, який був ужиточним, був би на перешко- ді Вершком недорочності є твердження еволюціоністів, що наші предки стратили хвіст то- му, що його не вживали, але гримуча гадюка (тарахалка) розвинула грімучі кільця на од- ній кінці й смертельний отруй- ний апарат на другому кінці тіла ще заки могла ті прилади вживати

Чи були чоловіконодібні тва- рини перед Адамом? Я не знаю Святе Письмо не говорить, що їх не було. Коли ж існували, то вони не могли б ані помогти нам перешкодити Богові ство- рити людину на подобу Його.

Старі кістяки, що їх часто можна бачити на виставі спе- кулянтів, тільки доводять, що різні роди звірів вигибали й будуть вигибати. Рудіментар- ні (нерозвинені) органи дово- дять, що все, що не вживається — чи то крило чи душа — атрофується, слабне й пере- стає розвиватися. Але це не є еволюція, а її протилежність. Нехай ті спекулянти покажуть нам види тварин, що витворю- ються, або як орган повстає. Нехай вони покажуть нам як виростити крила, коли жадних ще нема.

Кожна фальшива теорія є на- пів осуджена, коли її ви- словити в простих і зрозумілих словах; вона є осуджена цла- ком, коли її примусите бути послідовною; вона є двічи осу- джена, коли здіймете з неї її парадноватвовану форму й примусите її працювати

ЗАСЛОНА СЛОВЕСНОГО ДИ- МУ. — Зрозумійте це, коли можете: „Еволюція є зміною від неоднаково, незвязаної од- нородности до означеної й зв'я- заної різнородности, продо- сом диференціяції й інтегра- ції." Дивно, що багато людей приймають таку дефініцію (о- значення) дуже серіозно. Ево- люція значить розвиток. Всякий школяр знає, що чим більше розвивати річ, тим меншою вона стається. Загально відо- ме твердження „Лишаються живими ті, що найкраще при- стосовані й найсильніші" бу- ло роками вживане для поясне- ння процесу еволюції, Воно научить гарно і, здається, по- божно, але воно в дійсності о- значає ось що: „Право на жит- тя належиться тільки сильним." „Сила — це право." „Риби ри- бу їсть." „Людина людині вовк." „Викорінюй або будеш викорінений." „Слабне под стежку."

ЗМІНА ФРОНТУ. — Наколи еволюція була пляном Божим у минулім, й засіди повинні бути доброти й нині. Наколи б ми пристосовували принципи еволюції в теперішньому сус- пільному житті, то це значило б: „нехай слабосильні виги- нуть," „сильні мають панувати над слабшими," „смерть старих треба прискорювати" й т. п.

ПРАВДА НЕ МОЖЕ ПОБО- РЮВАТИ ПРАВДУ. — Я не противлюся дійсній науці ані на один мент. Я також не зна- ходжу, щоб Св. Письмо було в конфлікті з правдою й на- укою. Коли, приміром, доведе- но, що світ є круглий, люди подивляться в Св. Письмо й знайшли це там. (Далі буде).

Phone LLaydbrook 2967

Dr. N. OBNEY

PHYSICIAN and SURGEON

Consultation by Appointment

71 BOUSTEAD AVE., TORONTO

Health for Every Day

By Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

Where Do You Live?

Do you live in the Country? If you do, you are a lucky person There are so many advantages about living in the country Coun- try air is good for children and for everybody else If you live on a farm you are a very lucky person You can grow most of your own food Vegetables of all grow in your own vegetable garden are more nourishing than vegetables that are bought in a store Did I ever tell you about that friend of mine who was a good vegetable cook? She and her husband and their family lived on the edge of a certain town in Canada The front door was on a street, but the back door was on a lot that sloped down to a country lane The lot was about 200 feet deep and it sloped from north to south. So it always got its good share of the sun. I can see it now The soil was black and you could walk up a path at the west side to the back door. At the south side of the lot corn was planted and in August you could see the green silk tassels of the corn appearing. It was ready to eat in September—ripe, but not too ripe. This friend of mine, about 11.00 o'clock in the morning, would put a pot on the stove, fill it two-thirds full with water out of the kettle which was never empty and which always stood on the back of the stove. Then she would go down the path to the corn, carefully examine the ears after she had pulled the covering leaves apart, and then pull off the ears she chose off a stem. She chose the ears that had kernels round and plump. She gathered a dozen and a half of these ears. That would give each of the 5 children 2 ears and then 2 ears for the father and mother, and then some

The children would have helped her to gather the corn, only they were all at school, except the young est and he was only 3 years old, and not big enough to help. Mother had a basket at the back door to put the big covering leaves in and she had another clean white basket to put the ears in by themselves The water in the pot was boiling now and into the boiling water went the eighteen ears of corn. It did not take long to cook the corn perhaps about 20 minutes, and by that time the table was set and the rest of the dinner was ready. How good—how very, very good, that corn tasted

What was in the rest of the gar-

ROSALIE'S THANKSGIVING

Esther D. Hoole

Rosalie felt strangely homesick as she listened to the girls in her department discussing the coming holiday and the prospect of going home for Thanksgiving. There would be no home-going for Rosalie this year, for the home was broken up. this was she Rosalie was work- ing in the big departmental store in the city. It was very hard to keep back the tears as she recalled the happy days before her mother had died and left her alone in the world

She might go to Cousin Mary but it was such a long distance that she would only have a few hours to spend when she got there, and, anyway it would cost so much, that she really could not afford it, for it would mean that she would have to economize for a long time to make up for the expenditure. No, that was out of the question, and she was just as glad, for there was little in common between her and Cousin Mary, and it would not be any pleasure to visit her. She would have to spend the day in her board ing house — there was no other place for her to go. She would go to church in the morning. At any rate, she was thankful that she had work and was able to keep out of debt

When she got home to the board ing house, she found that almost every one with the exception of herself was going somewhere to spend the glad Thanksgiving holi day. She supposed the landlady wished that she would go away too, but she could not help that. Recol lections of last Thanksgiving, when she and her mother had been so happy together did not tend to banish the homesick feeling How well she remembered that her moth er always invited some lonely per son to the house for the day She wondered if her mother knew how lonely she was. She was about to leave the table for the purpose of going to her room to indulge in a good cry when Miss Orr, a young girl who sat opposite her, remarked 'I thought I was going to have a perfectly lovely holiday at home and now it is all spoiled, for my boss told me this morning that his daughter is most anxious to go to

dens. Potatoes and turnips and carrots with feathery tops and onions with tubular tops and cab bage and cauliflower and parsley and everything. Vegetables give you Health for Everyday if you have some meat and bread and milk and a little butter, too.'

business, and as he does not wish her to work for a stranger he feels that the only thing he can do is to give her my place Told me he had no fault with me, and a whole lot of stuff like that. I did my work so well he would give me a splendid reference, which is a good thing I know but does not ensure me getting another place'

Business is very dull at pres ent remarked another boarder

That is what takes the joy out of my holiday at home If I was sure of getting another position, I could have a glorious time, for we always do have such lovely times at Thanksgiving, but I know I will be thinking all the time of the diffi culty I will have in getting another position. However, nothing is gained by worrying, so I must make the best of it," said Mary Orr, with a forced smile

Rosalie did not go to her room to indulge in the 'cry' she had been thinking of. Instead she started to chat to Mary, who, after all, was facing a worse trouble than spending Thanksgiving in a board- ing house

The two girls got better acquaint ed in the next fifteen minutes than they had been in the two months previous, which they had spent in the same house It is truly won derful how a strain of sympathy brings people together.

"I wish you would come home with me and spend Thanksgiving with us I know mother would be delighted to have you and so would all the rest," said Mary in such a friendly tone that I brought a happy feeling to Rosalie's heart

"Thank you so very much; but I could not think of it this time but perhaps if you are kind enough to give me an invitation another time I will be only too glad to ac cept," said Rosalie as she thought of the holidays in the future when it would be so nice to have a place to go to

The day before Thanksgiving was a very busy one at the store where Rosal worked Every one need to have left their Thanksgiving shopping until the last day

"I do not see how you could have so much patience with that old lady," said the girl who stood next to Rosalie. "You probably lost several good sales while you were waiting for her to decide what she wanted. Now if I had been in your place I would have turned and, waited on another customer, while she was making up her mind."

"But that might have hurt her feelings. Any way she bought several pairs of our best gloves, so I may not have lost much in the time I spent with her."

Just before closing time, when the clerks were tidying up their counters, Rosalie picked up a small leather case of frame which con tained the photograph of a young man There was no name, or any thing to show to whom it belonged so she turned to the girl nearest to her and asked if she had any idea where it came from

"Oh! the slightest, and so is Frank, I do not care, for I am dead tired, and it will take every mo ment I have for me to get to the sta tion in time to catch the train home," answered the girl, as she put gloves back in their boxes and tried to get things in order for her departure.

I m not catching any train, and so I will be pleased to tidy your counter for you"

Well, you are a good sort. I will do something for you when I come back," said the girl as she bade her good-by

"I wouldn't be a bit surprised if that photo belonged to the old lady I sold the gloves to. I remember she lifted a lot of things out of her satchel when she was hunting for her list to see the number of the gloves ' thought Rosalie as she was preparing to leave the store after overhearing the other clerks if they knew anything about it

"I will take down her address anyway, and 'phone to her when I get home It will do no harm, and if it is hers she may be glad to get it again

As soon as she had eaten her sup per, Rosalie hunted in the directory for Mrs. Rivers' phone number and rang it up. In a short space of time she found that she had been correct in regard to the owner of the lost photo, also that the owner was most anxious to get it back in to her possession at once She in sisted on sending her car for Ro salie, and rang off before Rosal- lind time to explain that she would be pleased to go out with it on the street car

At first Rosalie thought of giving it to the chauffeur but he quietly remarked that his instructions were from his lady to go back with him

So she got into the luxurious car and soon found herself in the most beautiful part of the city The car stopped before a large house with ample grounds, which were care fully kept. At the door stood the

(Continued on page 8)

Ievankel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ROSALIE'S THANKSGIVING

(Continued from page 7)

old lady, whom Rosalie had served at the store in the afternoon. She ushered Rosalie into a living room, furnished in a way that bespoke comfort, as well as elegance.

Rosalie handed the photo to its owner, who said, "You have no idea how thankful I am to get this back. It is one of my dearest possessions. Sit down until I tell you why." At the same time she motioned to a chair, and placed her own close beside it.

"It is a photo of my only boy, in fact, my only child. I have a number of other pictures of him, but I like this one best, and intend having an oil painting made from it as soon as the artist returns from abroad. It would have almost broken my heart if I had lost it. I missed it only about half an hour before you phoned, and you may believe it was a relief when I learned that you had found it. I had searched frantically in vain, in every place that I could think of, and I did not mention it to the servants, for I am becoming so forgetful of late, one gets like that as they grow older—I think I need someone to look after me," said Mrs. Rivers with a pathetic smile.

After a short pause she went on, 'Everything would have been different if Ronald had lived, but he was killed at the Marne, and my life has been empty ever since. The picture you found was the last he had taken, and it is unspeakably precious to me. It, and his Bible with the verses he had marked, were sent to me after his death, and are to me the most priceless things on earth.

"But I must not be selfish, tiring you with my troubles. I have even forgotten to inquire to whom I am indebted, for returning to me my treasure."

"My name is Rosalie Travers, and I am only too happy to have been the one who found the picture you lost and to return it to you."

"Rosalie; one does not so very often meet that name. When I was a girl at college my dearest chum was Rosalie Denton. I loved her and the name so much I resolved if I should have a daughter, that I would call her by that name, but I was never privileged to have a daughter. My only child was a boy, but he was all the world to me."

"My mother's name was Rosalie Denton, I was called after her."

"Is that possible?" Without a word of explanation, Mrs. Rivers went over to a desk and after a short search returned with an old daguerreotype which she handed to Rosalie, saying as she did so, 'Did your mother look anything like that?"

"Why, it is mother's picture when she was a girl. I have one just like it."

Mrs. Rivers was strangely agitated. She shook her head as she said, "Friends should never lose track of each other. Your Mother and I corresponded for a couple of years after we left school. Then I went abroad and married, and after I returned to this country, I could find no trace of her. How very strange that after all the years, her child and I should come together.

'Are neither of your parents living?" inquired Mrs. Rivers, as she noticed for the first time that Rosalie was wearing black.

Father died two years ago after a lingering illness of almost four years, and Mother died six months ago. That is why I am working in the city. Father being ill so long, and then Mother's illness took all the money they had saved."

"Don't imagine that money can procure happiness. I have enough money to satisfy every desire that I may have, but I am not happy, for I am a sad and lonely woman, I have lost both husband and child, the only two who really loved me!"

"I think I know how you feel," answered Rosalie in a low tone.

"Have you promised to go anywhere tomorrow." Couldn't you come and spend Thanksgiving with me?"

"I have not promised to go anywhere, and I would love to come, for I expected to have to spend the day at my boarding-house." The next moment she was surprised and angry with herself for her temerity in accepting the invitation so readily.

This feeling was soon banished, when Mrs. Rivers said, "You have no idea how happy I shall be to have you. I had almost resolved to have no Thanksgiving, I felt I had so little to be really thankful for. Now you have put a new interest in to my lonely life. We will have a great time together. You will be interested in hearing about your dear mother's life before you knew her, and I will be so interested to learn about it since then."

"It will be wonderful," remarked Rosalie as she rose to go, after trying to thank her new friend for the invitation.

"Wait a moment, you need not thank me so profusely, for I expect to get as much out of it as you do, perhaps more. Anyway, you need not be in such a hurry. You surely do not think I would let you go home alone. Thomas will take you in the car, but I have a notion to go along and bring you back with your luggage tonight. I have decided that I need you for a companion, if you are willing to come to me. I will pay you more wages than you are getting at the store, and at the end of a year, if you like me well enough to adopt me as your mother, we will spend the rest of our days trying to make each other happy."

Rosalie felt as if she were dreaming — she could scarcely believe that the happenings of the last hour were real. The sky that was filled with clouds in the afternoon was now radiant with sunshine. She wished she could diffuse the sunshine with someone who was still under the clouds. Instantly, she thought of Mary Orr, and how her Thanksgiving was clouded by the thought of having to seek a new position. She would ask the boss to give Mary her position. How glad she was that she had Mary's address. She would send her a night letter telling her to be on hand to apply when she returned from her holiday.

A feeling of shame passed over her as she recollected how rebellious she had been such a short time before when she dreaded the Thanksgiving holiday. And all the time this wonderful experience had been awaiting her. Would not Mother's heart rejoice if she knew that she was going to have a home with the dear friend of her girlhood?

"Some way, I cannot help thinking that our loved ones who have gone Home do know something about what is happening on earth. At any rate, I know that I will never doubt God's love again. I am sure it was Mother's prayers and His love that has brought this about. It surely ought to be the thankfullest Thanksgiving' for me," she mused.

She was roused from her reverie, by Mrs. Rivers' voice saying, "I am ready now, my dear, so we may as well go for your luggage."

—Northern Messenger

POTENCY OF PRAYER

"The potency of prayer has subdued the strength of fire. It has bridled the rage of lions, hushed anarchy to rest, extinguished wars, appeased the elements, burst the chains of death, expanded the gates of heaven, assuaged disease, repelled frauds, rescued cities from destruction, stayed the sun in its course and arrested the progress of the thunderbolt.

"Prayer is an all-efficient panoply, a treasure undiminished, a heaven unruffled by the storm; it is the root, the fountain, the mother of a thousand blessings."

—John Chrysostom, 4th Century.

A Solid Support

Dorothy C. Haskin

A baby is born with few instincts, but one of the few is to reach out for support when he feels himself falling. We, as babes in Christ, need something at which to clutch when we feel ourselves falling. We need a solid support and we can find it in the five "I know's" of Paul.

When salvation through grace, the becoming a Christian by believing that Christ died for you on the Cross, is presented to any one of us, we need to remind ourselves with Paul, "I know that in me * * dwelleth no good thing" (Rom 7:18), and take Christ as our Saviour.

When troubles come, for being a Christian is no sinecure, we need to recall Paul, who when he was imprisoned, and those who opposed the Gospel were working against him, said, "I know that this shall turn to my salvation" (Phil. 1:19). God has promised no matter what, "All things work together for good to them that love God."

When temptation comes, and it will, for we are "in" the world, though not "of" the world, we need to resist the devil by remembering, "I know whom I have believed, and am persuaded that He is able to keep that which I have committed unto Him against that day" (II Tim. 1:12), and stand firm in the power of Jesus Christ.

When the fortunes of life change and those of us who have lived through the depression and now the war boom realize the need of something to keep us firm in life's fluctuations, we need again to follow Paul in saying,"I know both how to be abased, and I know how to abound: everywhere and in all things I am instructed both to be full and to be hungry, both to abound and to suffer need" (Phil. 4:12). Who can say which is the harder to accept graciously things given one, remembering they are from the Lord and yet thanking the giver, or to earn freely and still remember money is a trust from the Lord to be used wisely?

When death comes and we grieve for those who were dear to us, we can be victorious in Christ only as we realize, "Now I know in part; but then shall I know even as also I am known" (I Cor. 13:12).

Yes, trouble may shake us, but it will never move us, if our faith is fixed in Christ and we can say, "I know whom I have believed." Can you?

—Young People's Delight.

Ievanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік VII. Число 11. ЛИСТОПАД XVII NOVEMBER Рік VII. Число 11

СТРАХ БОЖИЙ І СТРАХ ЛЮДСЬКИЙ

Страх Божій імійте вище всього. —Вол. Мономах.

Тяжко собі уявити когось глупшого від зарозумілого пів - інтелігента безбожника. Любити й славити незримого Бога, це для нього забобон, відсталість, заняття, негідне новочасної „культурної людини." На ділі ж, таке говорення це тривожний знак варваризації нашої культури, розкладу суспільства, в якім така атеістична проповідь ведеться

Кожне зявище, кожну тезу кривце зрозуміємо, коли пригадаємо поруч її **антитезу:** день — ніч, правда — кривда, життя—смерть, добро—зло і т. п. Насміх з страху Божого, тісно с получений з вдоращею Божества, покажеться в усій своїй огиді, якщо протиставимо йому страх людський, в якім безнастанно живуть атеїсти.

Що таке страх Божій? Це страх збитися з стежки служення Богу; страх, через необережність, осполість, недбальство або гріх—нарушити заповіді Бога, заломитися морально, втратити кріпость духа і силу души. Це страх збитися з стежки служення потребам **свого духового, божественного Я.**

Що є страх людський? Це страх збитися зі стежки служення своєму **тілесному, плотському, нижчому Я;** страх стягнути на себе не гнів незримого Бога, лише гнів людей, нарази тися на тілесну або матеріяльну недолю, страх, що в простій лінії веде **до спідіння, до потурання злу в собі і своїм оточенні, до запобігання ласки в неправди і до служення їй.** Коли перша дорога—це дорога мучеників, святих і героїв, то друга—дорога „поступових" недовіріків

Перейдім для прикладу кілька заповідей Божих, а побачимо, хто корисніший своєму оточенню, той хто, маючи страх Божій в серці, намагається сповнити їх? Чи той, хто—не знаючи страха Божого, з тих заповідей глузує?

Пічну з дрібного прикладу, бо як в зерні ціла рослина, так завше в дрібнім закоженні початки великого: доброго чи злого. Многі з „поступових" інтелігентів сміються з „дурної старушки," з глупої „пустомолки," що бе в церкві поклони у недолю. Але вона памятає заповідь, що один день на тиждень, „Господу Богу твоєму". Хай ця „пустомолка" наївна і неінтелігентна, але вона прийшла в храм **здати рахунок сумлінни,** перевести „селфконтрод" над своїми вчинками, бодай пожалувати за денкими, з намірою більше так не робити. Подай ці дві години на тиждень вона проведе в атмосфері, далекій від дрібних і не все чистих справ буденя, від сплетень і пересудів, щоб почути кілька будуючих слів з Книги, які очищають її душу. Чи це є добре, чи зле? Чи це гідне насміху? Вона і ті, що з вірою входять в храм, мають в собі страх Божій Його не мають многі „культурні" пів'інтелігенти (мужчини і жінки), які уважають, що не Богові треба відлати семий день тиждня, не заспокоенню потреб свого **вищого, божественного Я,** лише задоволенню потреб і забігань свого **нижчого, тілесного Я.** Вони не роблять перегляду минулого тиждня, не займаються „самоконтролею," не почуваються до якого гріха, і тому завше готові безумно робити дальші." І тому глузують з „непродуктивного" гайнин часу старушки, нігдного „культурної людини." І тому, нераз як то й належиться „культурній людині" не поживі, гайнують ночі за картами, інтригами або сплетнями! **Що ліпше і що направду культурніше?** Хто віруючі чи ті „поступові" пів'інтелігенти, ведуть до занябелі нашу культуру? •

Коли Марія мастила втомлені ноги Спасителя дорогоцінним **миром,** Юда Іскаріотський сказав: „чому б було не продати те миро за тридцять динарів і не роздати убогим" — замість так його „непродуктивно" гайнувати? А думав тоді

(Продовження на стор. 2).

ПЕПІТА

(Історична подія.)

Артист Штенбург малював "Розпяття" В той час він зустрів чарівну циганську дівчину, на імя Пепіта і переконав її приходити до його студії три рази на тиждень, щоб бути моделеи в іншім малюнку, "Іспанська Танцюристка"

Вона прийшла в призначений час. Все її дивувало. Її великі очі оглядали усе в студії. На кінець вона стала пригладжатись до малюнків і підійшла до "Розпяття", котре маляр вже кінчав. Вона пильно дивилася на малюнок

Голосом виказуючим чуття, вона спитала: "Хто це?"

"Христос", відповів Штенбург байдужо.

"Що з Ним роблять?" "Розпинають", сказав артист. Штенбург, коли малював,то не любив говорити. "Що це за люде навколо Нього — ті що мають зді обличча?"

"Слухай", сказав маляр, "я не можу говорїти з тобою. Ти маєш лише стоятн, так як я сказав тобі". Дівчина не осміювалася затоворити знову, але продовжувала дивитись і роздумувати. Кожного разу, коли вона приходила до студії, цей малюнок все більш і більш привабльовав її. Часами вона відвожувалась спитати, бо її цікавість перемагала ніяковість.

"Зя що вони розпяли Його?" "Чи Він був злим, дуже злим?"

"Ні, Він був дуже добрий".

Це було все, що вона довідалась цього разу, але вона дорожила і цими скупими інформаціями.

"Тоді, як що Він був добрий, нащо вони так зробили? Чи це було зроблено на короткий час? Чи вони відпустили Його потім?"

"Це було тому..."

Маляр зупинився, схилив голову на бік, пристунив до неї поправив одяг на ній.

"Тому що?" повторила Пепіта з захопленням

Маляр відійшов до мольберта, і тоді глянув на неї, її благаюче обличча змягшило його.

"Слухай. Я розповім тобі раз і на все, але вже не питай мене більше". Тоді він розповів їй про Розпяття - новину для Пепіти, хоч вже таке давне для артиста, що його це оповідання вже лишало байдужим. Він міг малювати цю агонію смерти і залишався цілком спокійним, але думка про муки Розпятого жжали серце Пепіти. Її великі чорні очі наповнялись сльозами

Обидва малюнки були закінчені в той самий час. Пепіта прийшла останній раз до студії. Вона не вважала на чудовий малюнок, що артист зробив з нея, але стояла перед малюнком "Розпяття", як би немалючи сили відірватись від нього.

"Доброї", сказав маляр, "ось твої гроші і я даю тобі добру надвишку, бо ти принесла мені щастя. "Іспанська Танцюристка" вже продана. Я потребуватиму тебе за якийсь час, але не тепер. Ми неповинні переповідати склепи малюнками навіть в твоїм привабливим обличчам". Дівчина повільно обернулась

"Дякую Добродію!" Але її очі, повні почуття були серіозні.

"Ви мусите Його любити невимовно, Добродію, за те що Ви зробив усе це для вас, чи не так?"

Обличча, на котре вона дивилась, залив червоний колюр. Артистові було соромно. Дівчина, в її ділнім вищвітшім одязі, вийшла з його студії, але її сумне слова звучали в його серці. Він пробував забути їх, але це було неможливо. Він поспішив дислати малюнок на його адресу. Але все ж він неміг забути. "Усе це для вас". І тоді вставало старе запитання, "Ви мусите Його любити невимовно, чи це не так?" Воно вимагало відповіді. Він непокоївся та неміг почати працювати. Блукаючи по улицях він довідався про річ, що він не вжертав на них уваги раніш. Одного дня він побачив групу осіб, котрі спішили до одної хати

(Продовження на стор. 2).

Yevanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

СТРАХ БОЖИЙ І СТРАХ ЛЮДСЬКИЙ

(Докінчення з стор. 1).

про свою книжню, „бо був злодій" (Іоан XII, 6). Ось де є прототип споконвічних докорів безбожників - „народолюбців" проти тих захоплень першої і другої Божої заповіді! Пощо, мовляв, „викидати непродуктивно" гріш на прикрасу храмів, коли лише віддати його на „користь народу" або також його адвокатів, як Юда? З такої проповіді—„все для народа" і нічого для Бога, почали большевики, щоб скінчити дехристиянізацією, здичінням і зубожінням того самого народа. А чим скінчив Юда? Стратившим тридцять срібників і „змарнованим" миром, він дістав їх, продавши Христа... Хто не має страху перед маєстатом Бога, той творить собі кумира з матери Страх Божий викликав у Марії прекрасно звору шений гест адорації Господа. Страх людський, страх перед ганьбою, що перемінився у нього в погоню за ними, привів Юду до найогидливішого вчинку в людській історії. І коли історія—наша й не наша—знає Юд, що зраджували свій край і видавали в руки ката своїх пророків, то як раз тому, що або вмер в їх душі Божий страх, страх наруше ти Його приписи, або тому, що мицю була в їх серці боязнь людей або втрати плотських благ. Ні з чого іншого, як зі страху людського, з боязні доносів жидівських до цісаря, мив свої руки в крови Спасителя Пилат Понтійський, і вимивають нинішні Пілати.

Нинішні безбожники глузують з віруючих, що клонить голову перед незримим Творцем і вони ж ці „культурні" люди страху ради людського падають ниць перед ними „власть имущими" „за ними гинуть ковбаси"

Страх Божий давав силу христи янам не згинати коли перед поганськими кесарями, не віддавати божеську пошану людині. Брак цього страху у зрадників нашого народу змушує їх згинати голову й коліна перед отими деспотом, що примушує рабам видавати собі пошану як новому кумирові. Навпаки без тої „поступові" і безбожні письменники, як напр. Тичина, П. Карманський і инші сміються з віруючих, що співають хвалу невидимому Богу, як з забобону! І ніж ці письменники якось годять з своєю людською гідністю компонування рабську піддатних, позбавлених всякої людської гідности, од і славословій на честь найпотворнішого масового убійника й тирана наших часів

Страх Божий викликає журбу не лише за себе й свою душу, але й за душу ближнього. Він наказує не лиш уникати гріха, але й **не толерувати його**, не похвалити гріха, не замовчувати його, не затаювати Страх Божий наказував „противилися обличати", „обличати затуляти уста", „ретінка отвращатися" і з ними не приставати (До Тита I, 9—II, III, 10). Страх людський натомість створює особну породу боягузів, що бояться виступати проти зла „для святого (?) спокою," щоб „не набавитися ворогів." **Ось через яких людей панюються зло у світі!** Через тих, які злу, страха ради людського, потурають. Страх людський плодить цю породу „літеплих," ні зимних, ні горячих, яких „вирне Господь з уст своїх."

Цей же ж страх веде до корупції і розкладу кожної „еліти" народу; його провідної верстви чи групи,-партій, комітетів і пр., які—того страха ради—толерують і прикривають в своєм середовищі зло, які бояться вказати пальцем на своїх Юд і Ефіяльтів. А тим часом, коли „зовнішніх судить Бог, то самі ми маємо „судити" внутрішніх", членів власної групи, видаляти з свого серця середовища „користолюбців, здолян і зложік" (І Коріят. V, 9-12)

Бачимо, коли подумати, які несподівані наслідки має для громадського життя факт відступства людей від шанювання Бога, від страха перед Ним, перед Його приказами! Бо за тим фактом неминуче йде другий—творення собі кумира з свого марного тілесного Я, з матери, привязання до неї і страх стратити „ласку" тих, що розпоряджають матеріальними благами. Цей останній страх веде людину до спідлення і морального упадку, робить з свободної, створеної по образу і подобію Бога людини -раба своїх дрібних забаганок і слаб. Состей, слугу тирана, боягузо, що толерує підлоту, зрадника свого народа, за яким давно тужить якась осика

Скажуть, чи таких нема серед християнії? Чому ні? Юда знаходився навіть серед тих небагатьох, яких вибрав Христос, а Св. Петро на одну хвилину відрікся Бога свого Вчителя. Але, схамену вшись, яким чудовим шляхом служення Йому пішов він! В суспільстві, атомізів, де панує не страх Божий, а людський—Юди і Каїни ставять вищем масовим... І тут суспільство, що не поторощить фальшивих кумирів, не буде віддавати культу невидимому Богу і боятися Його, боятися нарушення Його приписів—ніколи не вийде з стану анархії, роботства і ганьби.

Про страх Божій писав князь Володимир Мономах. Про це саме багато е в нашім багатім церковним і святським письменстві князівської й козацької доби. До цієї старої нашої традиційної мудрости основань на Христовій Правді час вернути нам і пізнати її—виконано великих постатей нашого минулого.

Д. Д.

ПЕПІТА

(Докінчення з стор. 1).

близько муру, відтак він зайшов інших, що надходили з протилежного боку, вони так само входили до будинку з низьким дверима.

Він спитав, що там було, і дов відався, що там жив "Реформатор', один з тих дивовижних людей, котрі в кожним випадку апелюють до Слова Божого. Це було не тільки принижуючим, але і небезпечною річчю знатися з ними. Але можливо, тут він міг би довідатись про те, що він шукав. Вони можуть мати тайну спокою. І так Штенбург зайшов подивитись, можливо спитати, але певно він не мав намиру приєднуватись до них. Але людина неможе набагатись до вогню і зістатись зимною. Цей Реформований проповідник говорив і виглядав, як би він знав Христа на землі, так, для нього Він був всім

Жива Віра

Артистові вже не треба б' то питати. Він відчув в своїм серці гарячу любов. "Зробив усе це для мене!" Як я зможу розповісти людям про цю любов, цю безмежну любов, що може освятити їх життя, як воно освятило мое? Це для них так само, але вони її не бачать, як і я не бачив цієї любови. Як я зміг би проповідувати її? Я не є промовцем і не люблю говорити Як щоб я навіть пробував, то це мені ледве вдалося Моє серце стало, але я неможу цього висловити — Любов Христова"

Роздумуючи так малярь накреслив нарис голови в терновім вінці. Його очі наповнились сльозами в той час як він робив це. Раптово думка промайнула в його серці: "Я можу малювати! Моя малярська щітка проголосить її".

От в тім першім малюнку Його лице було в агонії. Але в дійсности було инакше. Невимовна любов, безмежне співчуття, добровільна жертвенність"

Малярь упав на коліна і молився, щоб він міг малювати віддано і розповісти іншим своєю працею

Тоді він почав працю. Надхнення геніи запалало в нім — і вінеслося до найвищої межі його спосібности, і вище Його новий малюнок розлягтя був чудом

Він відмовився продати його, але подарував його свойому митцу, як жертву

Малюнок повішено в міській мистецькій виставі. Він став зманим в короткім часі і туда сходились горожане, щоб зобачити його. Голоси притихали і сльози наповнювали очі, як вони стояли перед малюнком, люде повертались до доми зі знаком про любов Христову і повторяючи слова, що були чутка написав під малюнком:

"Все це я переніс для тебе, що ти зробив для мене?"

Штенбург також ж приходив гуди і дивлячись на людей, що збирались перед малюнком, він повернувся до дому. З цього часу він покпав усе, життя, багатство, славу у ніг Того, хто прошептав до його серця

"Все це я переніс для тебе, Що ти зробив для мене?"

Цінцендорф, батько Моравської Місії, відповів на це питання посвяченим життям і своєю смертю

Малюнок Штенбурґа вже не висить в галерії в Дусельдорфі, бо малюнок згорів разом з будинком під час пожежі, але малюнок проповідував і Бог зужив його, щоб розповісти про дар Свого Сина — Відкупителя

про котрого апостол Павло сказав. "Він полюбив мене і дав себе за мене"".

Чи ти дорогий читачу можеш сказати "і для мене?"

Всі ми блукали, як вівці, кожен ходив своєю дорогою, — провини ж усіх нас вложив Господь на нього одного.

ПЕПІТА

(Докінчення з стор. 2)

ясний ій про єдність, що довершила викупляюча любов. Вона уважно все вислухала і увірувала

Два роки пізніше, коли Пепіта була дуже слабою вона післала за Штенбургом. Він знайшов її при смерти. "Пепіта!" покликав він. На його голос вона відкрила очі. Усмих грав на її устах, вона піднеслась на лікти.

"Так", сказала вона, "Він прийшов за мною. Він простягає свої руки й каже: "Для тебе, все це я зробив для тебе". І вона відійшла в вічність.

Роки пізніше, коли вже давно циганська дівчина і малярь зустрілися в небесних оселях, веселий молодий шляхтич захав до Дусельдорфу. В той час, як годовано його коней, він забуваков до картинної галереї Він був багатим, молодим і спосібним — світ усміхався йому і багацтва світа були недалеко від нього. Він стояв перед малюнком Штенбурґа як зачарований. Він читав і знов перечитував слова написані під малюнком. Він неміг відірватись

нове чуття зростало в його серці. Любов Христова наповнила його душу. Години минали, вечоріло, куратор торкнувся плеча плачучого шляхтича і сказав йому що вже час закривати галерію. Настала ніч — але ціле його молодого чоловіка зоря життя вічного. Це був граф Цінцендорф! Він повернувся до гостинниці і сів до брички, але замість того щоб продовжувати до Парижу, він повернувся до дому. З цього часу він покпав усе, життя, багатство, славу у ніг Того, хто прошептав до його серця

"Все це я переніс для тебе, Що ти зробив для мене?"

"Цінцендорф, батько Моравської Місії, відповів на це питання посвяченим життям і своєю смертю

Малюнок Штенбурґа вже не висить в галерії в Дусельдорфі, бо малюнок згорів разом з будинком під час пожежі, але малюнок проповідував і Бог зужив його, щоб розповісти про дар Свого Сина — Відкупителя

про котрого апостол Павло сказав. "Він полюбив мене і дав себе за мене"".

Чи ти дорогий читачу можеш сказати "і для мене?"

Всі ми блукали, як вівці, кожен ходив своєю дорогою, — провини ж усіх нас вложив Господь на нього одного.

РОСІЙСЬКІ ЄВАНГЕЛИКИ ПРОВОКУЮТЬ УКРАЇНЦІВ В АРГЕНТИНІ

В Буенос Айрес виходить російський евангельський журнал "Христіянская Мисль", що "іздаются при ближайшем участии П. Т. Плешко з Ню Йорку". Цей добродій з українським призвищем помістив провокаційний напад в ч. 6 "Христіянской Мисли". В статті "Націоналізм" пан Плешко пробує залякати українських евангеликів. Для цієї цілі він, не рахуючись ані з фактами, ані з логікою, приписує український евангельський рух до націзму. Правда, незаможні чи то з браку розуміння, чи з певною шкодою він в свій статті націзм називає націоналізмом.

Він пише: "Націоналізм єто плод, следствие греха, і політика нації, ілі групи народа, ілі отдельново лица, видвігающая свої інтереси, вище інтересов других національностей і всево нетвеічества, і ні с чем і ні с кем не считающаяся для достіженія своіх інтересов". Це є націзм, націоналізм означає щось іншого і Пан Плешко повинен би був це знати.

Відтак автор цього дивовижного "определенія" пробує не рахуючись з правдивим змістом і наукою Святого Писания знайти "гріх націоналізму" в дні Ноя, у Фараона, Мойсея, Ионн, Амана, Апостола Павла, перших Христіян та кінчає українськими евангеликами. На нашу думку гріхом є в такий спосіб надуживати Слово Боже для політики.

Очевидно чисті від "гріха націоналізму" лише автор статті і його російські землякн-однов'ірці, про котрих він ледве згадує, проте навалюється устною тяготою своєї „мисл" на українських евангеликів. їх зачисляється до "націоналістів" (розумій націстів), за те, що вони відважились вимагати на своїх зборах право уживати українські Біблії, співанники і іншу християнську літературу. Як найневинніший доказ поширення серед укр. евангеликів "гріха націоналізму" Пан Плешко наводить факт, (яка страшна річ!), українські евангелики відвідують парадуванти по вулицях одного міста в Зачоднім Держазах з своїм прапором, окремо від росіян, (якасе нахальство!) і в решті поставили прапор в своїй церкві. Цього, християне типа Пана Плешка, вже стерпіти не могли і підняли галас про український евангельський "гріх націоналізму".

В дійсности слабше найбільше на „етот плод і следствіе гріха" сам автор статті, бо цілі статтяа написана в дусі нетерпимости і інсінуацій, скерована на те, щоб слабших братів серед українських евангеликів залякати м и л ь я о наведеними цитатами з Святого Писания Ми не думаємо, щоб українські евангелики дались спійматн на цю вудку.

По перше ми не слабуємо на "гріх націоналізму" (читай націзму), ми лише любимо свій нарід, свою мову, свої культурні скарби, свій прапор, що їх символізує, так само як їх любить кожний нарід включаючи і російських евангеликів в Пан Плешком

Як що любити свою мову не є гріхом для росіянина, то чому це стає "гріхом націоналізму" для українця? Чи в цім випадку не говорить з вас брате росіяне дух націзму і його ненависти?

Українські евангелики любдячи своє не мають жадної ненависти до братів інших народностей, навпаки ми любимо всіх людей і бажали б, щоб всіми всі, кожний на своїй рідній мові, славив Бога за велике спасення.

Чейже Писания не каже що Бог: "Зробив з однієї крови вевсь рід чоловічий, щоб жили на цесму лиці землі, ВІДГРАНИЧИВШИ НАПЕРЕД. ПРИЗНАЧЕНІ ЧАСИ І ГРАНИЦІ ДОМУВАННЯ ІХ, ЩОБ ШУКАЛИ ГОСПОДА". (Див. Діяння 17 26, 27а)

Любляни свій нарід українці слідують за наукою Святого Писания Апостол Павло каже присягаючись: "Правду кажу в Христі, не обманюю, як свідкує му Бо я сам бажав би бути відлученим від Христа за братів моїх, рідних мені по тілу" (Див. Римлян 9:1-3).

В цім випадку Апостол Павло згідно статті Пана Плешко мав би 'грішити націоналізмом". Але сам апостол говорить, що це 'совість його Духом Святим" "свідкує йому" і він за для свого народу навіть готовий був бути — відлучений від Христа. Нема сумніву, що апостол Павло був правдивий націоналіст в силі Духа Святого

Грішать "гріхом націоналізму" не українські евангелики, але наші опоненти, що не можуть стерпіти того, як українці славлять Бога на рідній мові, та проявляють любов до свого Нехай Пан Плешко наведе хоч один приклад деб українські евангелики заборонялн росіянам уживати їх мову? Такий випадків нема Але досить було українським евангеликам почати уживати свою мову на богослужениях, як зараз здіймається крик про "гріх націоналізму". Ми сподіємося, що свідомі вируючі російські брати рішуче відмежуються від цього неоправдливого, правдиво націстичного нападу на українських евангеликів. Це статті і напади подібного характеру вирівнять пропасть поміж братами и громадах але українського евангельського руху вони не спинять

Стаття Пана Плешка для нас є лише "небезпечні песни" малоросійщини,що її сам Бог присудив на скору смерть. Жалуємо лише, що є серед росіян брати, що цікавляться уживати слово Боже лише для того, щоб ще раз кпинути наш нарід і підставити кращим ноги в їх духовим зрості, за що в свій час вони здадуть відповідь перед Богом.

Тяжко собі уявити те страшне калцтво мови і думки, що його витворюють серед наших малорослів російські провідники типу автора наведеної статті. Не знаючи російської мови та під натиском російських пропадників і в страху перед "гріхом націоналізму", що ним нібн це грішив Фараон і інші погибші люде, наші малороси починають говорити мішаниною незрозумілою тарабарщиною, що не є ані російською, ані українською мовою, часом зовсім чужою як хула, хоч того ті бідні люде не знають. Наприкпад ви чуєте на іх зборах такі вирази: "Бог почєлься за нас" "обпшав би билн з Христом" і т. з. без кінця. Один російський проповідник дуже строго по переджував українських братів не "ходить по плоті". На це українські слухачі зрозумівши його на свій спосіб, спитали, якими ж гріх в тім, як чоловік замість хідника та пробувати би по плоті? Дяка Богові, що це страшне калцтво вже приходить до кінця. Українська мова чарівна і багата, любо слухати, коли брат плинно славить Бога на тій мові, що до нього промовляла його матір

Його право на долит, та він терпів добровільно й не отвирав уст своїх, неначе вишо на хріз, його ведено, й як ягня перед стригачем нимує, так і він неодчинив уст своїх.

Ievanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"

Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.

Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00. Окреме число 10ц.

М. ФЕСЕНКО — РЕДАКТОР.
Адреса редакції:
506 Osaington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

HU 9282

ГАРІ Р. РАНКС КО.

ПОГРЕБНИК

455-57 Квін Ст. Вест,
ТОРОНТО

Телефони:

Оф. WA 5370; Дом. BA 6062

Сотки Священників Лишають Римо - Католицьку Церкву

Остане число „Протестантської Акції" містило статтю про Христову Місію в Ню Йорку. В наслідок праці цієї місії „більш 300 священників лишило Римо-Католицьку Церкву."

Десятки залишують що року.

Др. Л. Леман, котрий сам був католицьким священиком підрахував, що нереспно 75 священиків лишають річно католицьку церкву. Найспособніші з них стають протестантськими проповідниками.

„Протестантська Акція" підраховує, що Католицька Церква згубила в Злучених Державах 60,000,000 членів.

Видпадковим явищем є кожний, який будь протестантський проповідник стає католицьким священиком, але це майже щоденне явище, що якийсь священик з часом і єпископ стає протестантом. Вони відвертаються від темноти і марнотравства і находять Ісуса Христа, як свого особистого Спасителя.

Подяка

Оцею дорогою складаю щиру, сердечну подяку всім моїм приятелям і знакомим, які відвідували мене в шпиталі підчас моєї недуги. Особливу подяку висловлюю панству Сичам, котрі відвідували мене щодня, панству Козакам, проп. М. Фесенкові і його дружині за опіку над моїми меншими дітьми, коли я була в шпиталі.

Також складаю вам, браття і сестри, щиру подяку за милу несподіванку і дарунок для мене, коли я повернулась до шпиталю.

Хай Господь Бог благословить вас усіх за щире співчуття до мене!

Остаюсь, щиро вдячна вам,

Тетяна Каменецька.

Душа Його не поставлена в неволі, а тіло не видало погибелі

Суперінтендент п. Василь Кузів Відїхав до Европи

Світова Церковна Рада вислала до Европи своїм відпоручником на Німеччину Суперінтендента Укр. Ев. Реформованої Церкви на Україні д. Василя Кузіва. В Европі д. Кузів має за завданя зорганізувати у Церкву розсіяних за скитальщини наших пастирів та вірних, а також взяти допомагати українським скитальцям заступництвом, порадами, матеріяльно та висиланням їх за море.

ЗАЯВА!

Тому, що я виїжджаю до Европи на довший побут, у звязку з нашим евангельським рухом, змушений я цим самим зректися уряду Голови в Українськім Евангельськім Обединню, як рівнож в Українськім Евангельськім Допомоговім Комітеті. В цільних справах прошу інтересовані сторони звертатися на мою тимчасову адресу:

REV. BASIL KUSIW,
c/o World Church Council,
17, Route de Malagnou,
Geneva, Sitzerland

При цій нагоді бажаю висловити усім братам проловідникам, церковний старшині евангелизації і цим самим зректися уряду Голови в Українськім Евангельськім Обединню, як рівнож в Українськім Евангельськім Допомоговім Комітеті. В цільних справах прошу інтересовані сторони звертатися на мою тимчасову адресу:

REV. BASIL KUSIW,
c/o World Church Council,
17, Route de Malagnou,
Geneva, Sitzerland

При цій нагоді бажаю висловити усім братам проловідникам, церковний старшині евангелизації і цим самим зректися уряду Голови в Українськім Евангельськім Обединню, як рівнож в Українськім Евангельськім Допомоговім Комітеті. В цільних справах прошу інтересовані сторони звертатися на мою тимчасову адресу:

REV. BASIL KUSIW,
c/o World Church Council,
17, Route de Malagnou,
Geneva, Sitzerland

При цій нагоді бажаю висловити усім братам проловідникам, церковний старшині евангелизації і цим самим зректися уряду Голови в Українськім Евангельськім Обединню, як рівнож в Українськім Евангельськім Допомоговім Комітеті. В цільних справах прошу інтересовані сторони звертатися на мою тимчасову адресу:

REV. BASIL KUSIW,
c/o World Church Council,
17, Route de Malagnou,
Geneva, Sitzerland

При цій нагоді бажаю висловити усім братам проловідникам, церковний старшині евангелизації і цим самим зректися уряду Голови в Українськім Евангельськім Обединню, як рівнож в Українськім Евангельськім Допомоговім Комітеті. В цільних справах прошу інтересовані сторони звертатися на мою тимчасову адресу:

REV. BASIL KUSIW,
c/o World Church Council,
17, Route de Malagnou,
Geneva, Sitzerland

При цій нагоді бажаю висловити усім братам проловідникам, церковний старшині евангелизації і цим самим зректися уряду Голови в Українськім Евангельськім Обединню, як рівнож в Українськім Евангельськім Допомоговім Комітеті. В цільних справах прошу інтересовані сторони звертатися на мою тимчасову адресу:

REV. BASIL KUSIW,
c/o World Church Council,
17, Route de Malagnou,
Geneva, Sitzerland

При цій нагоді бажаю висловити усім братам проловідникам, церковний старшині евангелизації і цим самим зректися уряду Голови в Українськім Евангельськім Обединню, як рівнож в Українськім Евангельськім Допомоговім Комітеті. В цільних справах прошу інтересовані сторони звертатися на мою тимчасову адресу:

REV. BASIL KUSIW,
c/o World Church Council,
17, Route de Malagnou,
Geneva, Sitzerland

При цій нагоді бажаю висловити усім братам проловідникам, церковний старшині евангелизації і цим самим зректися уряду Голови в Українськім Евангельськім Обединню, як рівнож в Українськім Евангельськім Допомоговім Комітеті. В цільних справах прошу інтересовані сторони звертатися на мою тимчасову адресу:

REV. BASIL KUSIW,
c/o World Church Council,
17, Route de Malagnou,
Geneva, Sitzerland

При цій нагоді бажаю висловити усім братам проловідникам, церковний старшині евангелизації і цим самим зректися уряду Голови в Українськім Евангельськім Обединню, як рівнож в Українськім Евангельськім Допомоговім Комітеті. В цільних справах прошу інтересовані сторони звертатися на мою тимчасову адресу:

REV. BASIL KUSIW,
c/o World Church Council,
17, Route de Malagnou,
Geneva, Sitzerland

При цій нагоді бажаю висловити усім братам проловідникам, церковний старшині евангелизації і цим самим зректися уряду Голови в Українськім Евангельськім Обединню, як рівнож в Українськім Евангельськім Допомоговім Комітеті. В цільних справах прошу інтересовані сторони звертатися на мою тимчасову адресу:

REV. BASIL KUSIW,
c/o World Church Council,
17, Route de Malagnou,
Geneva, Sitzerland

При цій нагоді бажаю висловити усім братам проловідникам, церковний старшині евангелизації і цим самим зректися уряду Голови в Українськім Евангельськім Обединню, як рівнож в Українськім Евангельськім Допомоговім Комітеті. В цільних справах прошу інтересовані сторони звертатися на мою тимчасову адресу:

REV. BASIL KUSIW,
c/o World Church Council,
17, Route de Malagnou,
Geneva, Sitzerland

При цій нагоді бажаю висловити усім братам проловідникам, церковний старшині евангелизації і цим самим зректися уряду Голови в Українськім Евангельськім Обединню, як рівнож в Українськім Евангельськім Допомоговім Комітеті. В цільних справах прошу інтересовані сторони звертатися на мою тимчасову адресу:

REV. BASIL KUSIW,
c/o World Church Council,
17, Route de Malagnou,
Geneva, Sitzerland

При цій нагоді бажаю висловити усім братам проловідникам, церковний старшині евангелизації і цим самим зректися уряду Голови в Українськім Евангельськім Обединню, як рівнож в Українськім Евангельськім Допомоговім Комітеті. В цільних справах прошу інтересовані сторони звертатися на мою тимчасову адресу:

REV. BASIL KUSIW,
c/o World Church Council,
17, Route de Malagnou,
Geneva, Sitzerland

При цій нагоді бажаю висловити усім братам проловідникам, церковний старшині евангелизації і цим самим зректися уряду Голови в Українськім Евангельськім Обединню, як рівнож в Українськім Евангельськім Допомоговім Комітеті. В цільних справах прошу інтересовані сторони звертатися на мою тимчасову адресу:

REV. BASIL KUSIW,
c/o World Church Council,
17, Route de Malagnou,
Geneva, Sitzerland

При цій нагоді бажаю висловити усім братам проловідникам, церковний старшині евангелизації і цим самим зректися уряду Голови в Українськім Евангельськім Обединню, як рівнож в Українськім Евангельськім Допомоговім Комітеті. В цільних справах прошу інтересовані сторони звертатися на мою тимчасову адресу:

REV. BASIL KUSIW,
c/o World Church Council,
17, Route de Malagnou,
Geneva, Sitzerland

Жіноче Товариство

Жіноче Товариство Української Пресвітерської Церкви в Торонті передало свої збірки запаси мужеських одягів, мужеських плащів та жіночих плащів до жіночого КУК'а для помочи скитальцям. Весь одяг був тепло почищений і в добрім стані

Молитва

Мій Боже великий, всевидячий Боже,
До Тебе в молитві приходжу знов я;
Ти бачиш неволю, Ти бачиш недолю,
Ти бачиш як гине Вкраїна моя.

Кати страшні, люті, її розпинають,
Із неї всі соки кріваві ссуть;
Ні хвильки спокою в ній люде не мають,
А тільки ридання і стогін скрізь чуть.

Ой, гине Вкраїна, Ти бачиш, мій Боже!
Знов доля для неї тяжкая приїшла,
І хто ж її в цьому тепер допоможе,
Як тільки не Ти й Твоя воля свята?

Тебе я благаю, великий мій Боже,
Ти зглянься на край мій, йому поможи,
Щоб скинув із себе ярмо він вороже; —
Дай вільно зітхнути, порвать кайдани!

О, дай Україні, щоб вся процвітала,
Як рожа весною в садочку цвіте,
То щоби неволі вже більше не знала,
А вільною була, пізнала Тебе!

О. Гарбузюк.

Селянська Хатина

Селянська хатина сіпками пошита,
З житних околотів як золотом вкрита,
Так чисто на біло побілена, гарна,
Убога хатина, а як принадна.

В чужині люблю я тебе пригадати,
Мені ти мкліша за панські палаци,
У тобі хатино скарб народний наш весь
Народ у дні негоди заховав до днесь.

З під сільської стріхи в цей час боротьби
Ось встають відважні козацькі полки.
Поки на Вкраїні не згине село,
Не загине й вільність, щоб там не було.

Ф. Москалюк, Торонто, Онт.

Він бо виступив перед ним, як пагонець, і як паросток із землі сухої; а нема в йому ні виду, ні величності; й ми бачили його, та не було в йому вподоби, щоб надила нас до него.

Алькоголь ворог життя

Др. І. Кобурн подав Собору Пресвітерської Церкви, що згідно останніх відомостей кандіяці пропили 381,000.000 доларів на протязі минулого року. 45% усіх автомобільних випадків стаються в наслідок зужиття напоїв. В Онтаріо було убито в таких випадках 598 людей і 9,804 тяжко покалічено. Це значить, що в Онтаріо торгівля трунками, що дня вибиває пятеро людей і калічить 84.

Алькоголь во всіх його формах є ворогом прогресу і людського життя. Зріст зужиття алькоголю все іде поруч з зростом невиречних хорób. В ріні збогачення броварників і торгівців алькоголем в рижних формах убожіє край, невчиться молодь. Алькоголь означає менше молока дітям, менше поживи і одягу для родини, приносить убожество, слабости і пізну руїну, окрім того алькоголь убиває, і калічить тисячі людей що року.

З поміж кожних трьох осіб, що перший раз посмакують пива чи якого іншого трунку, один стає залогowим піяком, згідно статистичних даних.

Провід Пресвітерської Церкви заняв рішуче становище проти надуживання продукції і торгівлі трунками, що загрожують привести до повної руїни і деморалізації Канаду.

Євангельські Співанники для Братів в Европі

На прохання редакції, Жіноче Товариство Пресвітерської Церкви вислало в Европу 400 українських евангельських співанників. До цього часу заходами редакції вислано в Европу: 100 Єв. від Івана, 400 укр. Біблій, 600 співанників.

ВІСТКА З ЕВРОПИ.

Пастор В. Боровський повідомляє, що 400 співанників, котрі були вислані заходами редакції Євангельської Правди, вже одержані.

ДР. Н. ОБНЕЙ

ЛІКАР І ХИРУРГ (Оператор)

71 Boustead Ave. (Roncesvalles and Dundas).
Toronto, Ont.
Telephone LI. 205

Урядові години від 7-9 вечером.

Знова Хотіли Палити Біблії!

Ми пережили в Европі жахливі 6 років війни. Здавалося б, що люди мусіли б таки дечого навчитися. На жаль стверджуємо, що диктаторський тоталітаризм зі своїм духом виключности й нетерпимости, таки задуже глибоко вісся декому в душу і то там, де цього найменше треба було б сподіватися, а саме в душу деяких греко - католицьких духовників. Щоб зло не ширилося, ми є змушені витягнути на світло денне таку подію.

В одному українському українському таборі в американській зоні в Німеччині, що має не злу славу і може похвалитися багатьома гарними позитивними здобутками — є дві парафії українське автокефальна та греко - католицька. Є там до двох десятків українців евангельських визнань (баптисти й реформовані), що збираються собі тихо й скромно по своїх помешканнях та відбувають спільно свої богослужби і братання. Українське православне духовенство лишило цих людей в спокої, зате не сподобалося це гр.-кат. священикові, особливо після того, як він зауважив, що в таборі поширюється українські Біблії. Додажмо, що поширенням українських Біблій займався також православний парох. Гр.-кат. священик позволив собі сперщу виголосити в церкві кілька гарь - патріотичних, наскрізь демагогічних, не згідних з ніякою християнською етикою, проповідей проти „сектярів". Цим він приготовив грунт до своєї дальшої акції, яка мала слідуючий перебіг.

Підчас одного евангельського богослужения 10.3. -946 р. на яке зібралося 16 осіб увійшла якась чужа особа, нібито когось шукати. Коли вона вийшла, в кімнату увірвалася ціла ватага греко - католицьких парубків (8 осіб) з галасом, з шалками на головах і папіросками в устах. Від цих людей присутні діти почали ховатися за своїми матерями. З криком почали питати, що це за „зборище" і не очікуючи відповіді, запропонували всім негайно розійтися і ходити тільки на богослужения, що відбуваються в їхній церкві. На запит: на підставі якого права вони це роблять і хто їх прислав? — відповіли: „Ми прийшли від управи табору і не дозволимо, щоб серед українців була якась інша віра". Коли їм зверинули увагу, що колись в такий самий спосіб прийшли були в Гетсиманський сад посіпаки первосвящеників по Христа вони трохи галас припинили й зажадали Біблій та співанників на перевірку. Забравши ці книжки, вони вийшли. Богослужения продовжувалося. Забрані книжки занесли на помешкання „ксьондза", після чого вони їх прислав ще раз забрати решту книжок щоб нічого не лишилось. Всі ці книжки на другий день на просьбу евангеликів були повернені заступником коменданта табору, не дивлячись на те, що „ксьондз вимагав спалення усіх цих Біблій і співанників, за вимком палітурок на яких був хрест

На другий день прийшли в табор два брати баптисти з сусіднього табору відвідати тут своїх знайомих братів. Натравлена таборова українська поліція перетрусила їх, заглядаючи і в їхні книжки та записники. Особливо їх злостила хр. література. Вони її довго на столі перекидали, проклинали й обзивали прибувших різними брудними словами. Далі був покликаний на полїцію гр.-кат. священик, який з люттю відносив кулаки як під обносси прибувших і обсипав їх усякими зневажливими словами, додаючи, що „якби це було в Україні, то я вас сам повбивав би!"

Майже дві години тримали цих братів на поліції. Нарешті пустили їх в табор, але заборонили лишати щобудь з книг і літератури в таборі. Організували сторожу під помешканим цих братів, де перебували гості, а в ночі приходили з погрозою, що їм треба було спати на поліції, а не в кімнаті. На другий день ранком запропонували їм негайно покинути табор. На полїцію знову був покликаний „ксьондз", де знову сконтролювали літературу і обзивали різними словами. Відпускаючи цих братів заявили їм, щоб вони більше в цей табор не приїздили, а ксьондз казав переказати проп. Б., щоб він також в табор не приїздив, бо йому голову пробе.

Того ж дня пішов „ксьондз" до директора УНРРА і домагався заборонити евангеликам відбувати богослужения. Директор сам не хотів в цій справі забирати голосу, а викликав з поблизького місточка американського військового капеляна, котрий приїхавши мав довгу розмову з священиком про свободу віровизнань в демократичних державах. Він зазначив, що його неведінка не є гідна духовного християнського виховання Каледи твердив, що коли б в таборі було й десять різних віровизнань, всі вони повинні мати повну свободу плекати свої релігійне життя.

Проп. Б. почувши про ці гадебні події в таборі та погрози в його б. . звернувся листовно до українського коменданта табору, висловлюючи віру, що цикунству самими українцями буде положений край. Комендант дійсно на одному відбранію меншинним табору наступував офіційно ці понижуючі вчинки і їх посередників і безпосередніх спричинників

Хоч священик і після цього позволив собі ще деякі наїзди на евангеликів, але дякувати Богові і до сьогодні всі залишаються в таборі живі та здорові Євангельські богослужения відбуваються дальше. Проп. Б відвідав табор з цілою своєю родиною, проповідував там три рази, але кат. священик йому **голови не розбив. Хоч було це неприємний випадок, але** Бог обернув це зло в користь Христової справи.

* * *

Після цих подій отримав проп. Б. листа з цього табору від одного українського професора. Автор цих листів сам православний, але з великими симпатіями в бік католицизму Цей лист договорює те, чого ми тут не сказали і буде разом з коментарем до цілої цієї сумної подїі. В листі пишеться:

„Вельмишановний Дорогий Пане Б

Вдячую потребу поділитися з Вами думками. Буду говорити про факти минулі, от же відомости, які доведеться тут подати, вже втратили свою „свіжість", але то й краще, до цього часу встигли в душі „отстоятись" і справу можна розглядати не через скалзмучену воду.

Дорогий Пане, догадуєтесь, про що мало писати . . Так, ми стали сучасниками, очевидцями фактів серодневічя, фактів рішучо осуджених історією, стремлінь безглуздих і безщільних — засобами насильства впливути на совість, на вірування людини.

Про фактичну сторону тої

(Продовження на стор. 6).

Ievanhel'e'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЗНОВА ХОТІЛИ ПАЛИТИ БІБЛІЇ

(Докінчення з стор. 5).

вельми сумної події в нашому таборі, що сталася з вашими однов'ярцями, певне, Ви маєте вже докладні відомости, а тому не буду тут їх повторювати

Але прикра, чи скорше злочинна випадка привіла до того, що зараз після „подвигів" цьому прихильники боротьби з „инаковірними" способи ми часів инквізиції та автодафе, довелось не самим виступати з протестом проти . . . релігійних переслідувань з боку большевиків, які (в той час якраз при силі та вистжі) скасували в себе гр.-кат. релігію.

Але цілковито суперечністю паралогальність положення не вичерпується. Та я мушу вернутися трохи назад

Коли до мене дійшла звістка про те, що батько хлопців добирала в „єретики" св. письмо, несли книжки до гр.-кат. попа, з тим хотів їх палити (щоб то Біблію і Євангелію!), що перед тим гр.-кат. священик був проголосив кілька казань з такими ідеями, боротьбу з сектантами з одночасно по таборі був переведений опрос, — хто православний, хто гр.-кат., а хто инших віровань, я дав волю своєму обуренню та рішучо висловлював у розмовах з нашими таборянами і взагалі „громил". що вдержався до чужих квартир і відновителя гр.-кат. попа

Нема чого казати: хорошу рекламу надають вони (ці самостійно України в очах усіх чесних людей, а тому числі і своїх земляків те ж патріотів, только без „церкви". Моя стичка з ними була досить гаряча Коли я обурювався проти того, що ви хотіли палити Біблію і св. Євангелію, вені відповідали що ті книги треба палити, бо вони **сектантами підроблені відповідно їх ідеології та їх тлумаченню св. Письма**, а мали, А навіть заявив мені, що ви одержав таку саму Євангелію, як я дістав від Вас, почав читати про бесіду Христа в саду Гефсиманському і з питання довідався, що з тої бесіди мабуть нічого не залишилось, так що можна сектанти обшарпали. При цьому, я тим обвинуваченим був приголомшений, але не маючи під рукою матеріалів, не став заперечувати Але на другий день я роздобув Біблію на українській мові видання Британського Біблійного Товариства та український текст Євангелій, затверджений комісією московської синодальної церкви (я Вам говорив про ту комісію — з еп. Парфением на чолі, з академіками Коршем, Шахматовим, Веселовським і Кримським у складі). Почав звіряти євангельський текст у тому й тому виданнях, звіривши насамперед оповідання про бесіду в Гефсиманському Саду, і **жадних скорочень, перекручувань не знайшов.**

Далі переглянувши Біблію лондонського видання і ту вже американського, що Ви були ласкаві мені подарувати, я впевнився, що **це два стереотипні видання,** це є один відбиток що там то й там

Знаєте, я не привик до таких пасобів у дискусії, — це ж рівняється з шахрайством, з шулерством (укарг. гр!), отиче не це тим, що той спосіб застосовано для того, щоб обвинватити другу сторону в тому самому грісі. Розумієтеся я їх обох винів на чисту воду. Я був певен, що від того „розоблачення" (не знаю, як те слово по нашому) вони матимуть виглад нобитої собаки. Але жорстоко помилився! Це я не вино читати текстів, а вони праві. Я пригадав парадокс, висловлений не пригадую яким філософом, що чим простіша істина, тим тривалше її довести. Тільки з дискусії з цими двома фанатиками, я дійшов до правди. Його розумінія цього парадоксу. Справа зовсім не в трудних для відшукання доказів для стверджения очевидної істини, а в тому, що одна з сторін, добре розумівчи істину, не хоче з нею погодитись. Це уперта чрезмірність, яка не визнає жадних доказів, не помічає критичних суперечностей між своїми вчинками, словами і т.д

От взять би й справу протесту проти релігійних переслідувань гр.-католиків в Большевії Вступну промову — дійсні реферат! - - на тій імпрезі вигоносив ніхто инший, як Др. М Але ви і після того й тепер крепко стоїть на тому, що серед українців крім гр.-католиків та православних — жадної инної віри не допустимо. „То що ж будем палить решту віровичих у Христа, не православних і не гр.-католиків?" — А хоч би й так!" — То значить добре зробили, що колись Гусса спалили?" — „не заперечую". — „А як на те Шевченко дивиться?" — Не будемо рівняться до Шевченка. Це — скажу — ніяесь боже вілля.

Мене дуже тягло піти на ті збори. Хотілося сказати голівне слово проти того нового акту насильства всесвітніх насильників большевиків та радянських зірвати машкару з наших доморощених насильників, таких маленьких на зріст, але таких завзятих Але подумав, подумав, і . . . не пішов, пожалував свої нерви

Стрічав я декого з Ваших, закликав, щоб зайшли, розказати б як була справа Але так ніхто й не зайшов. Я помітив навіть, що взагалі вони уникають розмов про инцидент. Що це? Бояться скрашувать себе „кротостю і смиренієм?" Адже це є в нашому трохи виглядає, непримітивство злу?" Так навіть творець того „непротивенства" Л. Толстой у свій час не витримав царського режиму та гуканув на ввесь світ своєю статтею „Не можу мовчати"

* * *

Подзвони ощо сумну подію до загального відома нашого українського громадянства, виднісно не хочемо надіймати нових „історій" і ні на кому витися. Ми молимося за наших противників. Але най цей випадок буде пересторогою для инших нерозважних сердешовних голів, бо подібний випадок вже повторився в іншому таборі, де гр-католики збиралися камнувати укр. баптистів. В тономівителем цього знову був гр.-кат. духовник

Тут хочемо підкреслити, що нією нетерпимістю відмічають ся гр.-кат. духовні і инми підбурені їх вірні. З православного боку ми подібних явищ ще не занотували. Український народ вже зі своєї природи є відомий зі своєї далекобійної терпимости до инакше вірующих, і коли ми зустрічаємося з протилежним, то це вже бурян занесений з чужого поля в наш город. Не вільно, щоб цей чужий посів дегенерував здорову душу Українського Народу

Євангелик-Скиталець.

Ліквідація Української Євангельської Друкарні

Зголяду на те, що зїзд У.Є.О. в Ошаві ухвалив новий плян організації друкарні, збори членів Української Євангельської Друкарні рішили-заліквідувати своєю друкарню і тим дати вільну руку для здійснення пляну У.Е.О. Це було необхідним з огляду на те, що збірка пожертв на Українську Євангельську Друкарню робилася на инших підставах і членство рахувало своїм моральним обовязком звернути вкладки, пожертви і позички жертводавцям.

Ті з жертводавців, що бажають зужити свої пожертви на удоли в новій друкарні, нехай будуть ласкаві повідомити про це Ліквідаційний Комітет. Ліквідаційний Комітет.

Пожертви, що зістануться невидкликаними будуть передані на місійну євангельську працю згідно статту друкарні.

Ліквідаційний Комітет,

М. Козак.

Мг. М. Kozak
Box 502. Burlington, Ont.

МАЛИЙ КАТЕХИЗМ

П. 49. Яка е друга заповідь?

В. Друга заповідь е: **Не робитимеш собі ваяного кумира чи подібини того, що на небесах у горі, і того, що на землі внизу, і того, що в водах і попід землею. Щоб не прилдав бурені їх вірні. З православного боку ми подібних явищ ще не занотували. Український народ вже зі своєї природи є відомий зі своєї далекобійної терпимости до инакше вірующих, і коли ми зустрічаємося з протилежним, то це вже бурян занесений з чужого поля в наш город. Не вільно, щоб цей чужий посів дегенерував здорову душу Українського Народу**

П. 50. Що вимагає друга заповідь?

В. Друга заповідь вимагає приняття, додержання і захованя чистиїн в цілости, усі ті покоління Богові і установи, що їх Бог дав в своїм слові. (к)

к) 5. Мойс. 12.32. Усе, що заповідаю вам старайтесь сповняти; нічого не приччиняй, і нічого не уїмеш. Матт. 28:20. Навчаючи їх додержувати всього, що я заповідав вам.

Визначили гріб йому з злодіями, та його погребано в багатого, бо не вчинив він гріха, й неправди не було в устах його.

ЕВОЛЮЦІЯ

(Написав Б. Г. Шалок, доктор фільософії. Скоротив і переклав з англійського проповідник М. Фесенко).

(Продовження)

ДОБРЕ Й ДУЖЕ ДОБРЕ. — Кажуть еволюціоністи, що людина в багатьох відношеннях подібна до малпи. Що з того? Ми признаємо, що Адам був створений тим же самим Творцем — створений так, щоб їсти, пити й дихати тими ж самими елементами й пережевати ті ж сами невигоди. Ми признаємо, що Адам мав бути полишеним в порівнянні з тим, що було створене перед Адамом. Перша книга Мойсея (Буття) каже, що Бог шість разів оглянув свою працю й шість разів назвав її доброю Але коли Він створив людину, то признав цей твір дуже добрим. Всі виконані містяки незнаного скращання й принисувані всілякими людям і звірам можуть тільки доказати, що Бог не потрібував робити великих змін у своїм добрім ладі всі ті, хто бажає зворотку своїх грошей так само нехай повідомлять Ліквідаційний Комітет

Пожертви, що зістануться невидкликаними будуть передані на місійну євангельську працю згідно статту друкарні.

Ліквідаційний Комітет,

М. Козак.

Мг. М. Kozak
Box 502. Burlington, Ont.

МАЛИЙ КАТЕХИЗМ

П. 49. Яка е друга заповідь?

В. Друга заповідь е: **Не робитимеш собі ваяного кумира чи подібини того, що на небесах у горі, і того, що на землі внизу, і того, що в водах і попід землею. Щоб не прилдав бурені їх вірні. З православного боку ми подібних явищ ще не занотували. Український народ вже зі своєї природи є відомий зі своєї далекобійної терпимости до инакше вірующих, і коли ми зустрічаємося з протилежним, то це вже бурян занесений з чужого поля в наш город. Не вільно, щоб цей чужий посів дегенерував здорову душу Українського Народу**

П. 50. Що вимагає друга заповідь?

В. Друга заповідь вимагає приняття, додержання і захованя чистиїн в цілости, усі ті покоління Богові і установи, що їх Бог дав в своїм слові. (к)

к) 5. Мойс. 12.32. Усе, що заповідаю вам старайтесь сповняти; нічого не приччиняй, і нічого не уїмеш. Матт. 28:20. Навчаючи їх додержувати всього, що я заповідав вам.

Визначили гріб йому з злодіями, та його погребано в багатого, бо не вчинив він гріха, й неправди не було в устах його.

можуть створити ціле стадоленія для першого життя, і коли казати, що „закон зробив це" — це значить обдурювати загал. Наколи ви залятаєте, що було дію перед росляними або звіринним життям, то закон має взяти на себе всю відповідальність

ХТО ПОЧИНАВ І ХТО ДУЖИНЯВ? — Немовлятко „предок," вповні готовий внутрі й способіний працювати на своє власне життя, був безмежно краще пристосований ніж людські немовлята, що є найбільш безпомічні сотворіння на земли. Маленький „предок" повинен був бути задоволений і ніколи не повинен був розпочинати того, чого ми є зовсім не способні кінчити. Наколи б він задоволився своїм станом, що за спокійний був би світ, але він вніс революцію, що ніколи не мала місця. Чудо, наколи це трапилось лише один раз! **Він почав рости.** Він не потрібував рости, бо він пасував до своїх обставин досконало. Опрім того, зріст зробив би його з часом таким **дивним,** що земля могла б стати страшилкою. Він мусів зупинити зріст. Чудесним є, що зупинення прийшло якраз в потрібний час. Тоді трапилась подія така ж чудесна, як і та, що була з Адамом. Але, коли це трапилось з Адамом, то подія не могла **тратитись,** бо була чудом. Маленька невидима клітина мала бороздку в середині й без усякого попередного досвіду розборюздилась на двоє. Ви можете звати це додаванням, одинадцям, множенням, або розділом — але нічого не розвилося.

ЩЕ ПЕРЕД ОДДИЧЕННЯМ. Відомі еволюціоністи терпять, що поодинокі чинники еволюції є: оділичення, перемінна й оточеня. Коли маленька, невидима крапля зули розділяться на дві, обидві половини є того ж самого віку й перемін, і обидві мають те ж саме оточеня. Тут неиа нічого, щоб могло причінити хвіст

Українська Пресвитерська Громада
В ТОРОНТІ, ОНТ.
291 CLAREMONT ST.
Богослужения і Недільна Школа о годині 11 рано.
Вечірня о годині 7 вечером
Молитовні збори о год. 8 вечером кожної середи.

на одну половину й роги на другу. І навіть наколи б це й трапилось, усе ж негайне поділення знов на двоє залишило б обидві половини покалічennями. Кожна половина є другим кінцем иншої половини, і ніколи за цілу вічність не зможе еволюція перескочити пропасть поміж клітиною без полу й без батьків, а сотворіним, що має пол і батьків. Наколи пол почався, хтось повинен був його почати

ПЕРШІ ПРЕДКИ ВІДМОПІЛЯЮТЬСЯ ВМИРАТИ. Якраз вищенятий закон перехитри найбільш пристосованих банкротує безнадійно. Навіть недомок мусить побічити, що згідно цьому законові все, що перехило, мусить бути найкраще пристосоване Нас отточує всіх боків незчисленна тьма однокліпних сотворінь, дуже подібних до того однокліпного сотворіння, яке, як декто думає, почало всі трудноші. Вони є здібні пережити там, де ми не можемо Тому, що вони найкраще пережившоя істоти, яких світ коли будь знав, вони є найбільш пристосовані й ніщо инше не має права пережити.

НЕПРОХОДИМА ПРОПАСТЬ. — Пол є найбільш **необхідним фактом у теорії еволюції, але еволюціоністи не можуть** пояснити його повстання жадними виконами, що вони їх устьлюють. Їх закони не допустять його повстання. Він не міг повстати випадково тому, що умові й фізичні риси, необхідні самцеві й самиці, наповнили б цілий каталог і треба було б незчисленну скількість випадків, і при тім усі в один час, аби щось могло вийти. Пол не міг бути помічним у боротьбі за існування для тих істот, що могли вижити без його перед тим і продовжують існувати без нього й досі, як наприклад одноклітинні організми, з котрих ніби все повстало. Навпаки, пол був би величезною перешкодою для організмів, що могли розмножуватись просто розділяючись на двоє. Пол є скомпліковаиою комбінацією тайн, що заховують свою таємницю за межами, де людський розум стає безсилим. Що еволюціоністи потрібують, то це Св. Миколая, аби він приніс їм його (пол) через комін готового до життю з усіма інстинктами, нахилами, звздрістю, карами й надгородами, що є звязані з ним. І тільки тоді еволюціоністи знайдуть правила до його виясненя.

(Далі буде).

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Health for Every Day

By Dr Helen MacMurchy, C.B.E.

YOUR GOOD HEALTHY MIND

Have you got a good healthy mind? Yes. How do you know? — You have a pretty good healthy body and if you take care of it, your mind should be healthy too. When you were about seven years old you had some sense and that means that you had a good healthy mind. You remembered what your Father and Mother and the Policeman told you about being careful when you cross the street. You look first to the left hand and then to the right hand and wait till you see a clear road. There is nothing coming from the left hand. There is nothing coming from the right hand. So you know it is safe to cross, and you run across the street as fast as you can and there you are on the other side, quite safe. It is your good mind that keeps you safe. You know how to watch and when to cross, and to do it quickly, when you are sure it is safe.

That shows you have a pretty good smart mind. As you get older, you will know more and more about practising safety. Practice makes perfect.

When you are growing up, you will meet many difficulties. Things are always happening. Things get broken and people want to know who it was that broke them. There were a lot of boys together along with you playing ball one day, and a window got broken. Now what are you going to do? Are you going to run away as fast as you can, so that when anybody comes to find out who broke the window, you will not be there? No, that is a poor way to do. Your good mind will not let you do that. If you broke the window, you better find out whose window it was. You know it was one of the windows in a neighbor's house. His name is Mr A. B. Go and knock at his door and tell Mrs. A. B. or Mr. A. B. or whoever comes to the door, that you were playing ball and that the ball struck the window and broke it and that you are sorry, but you will tell your father and get him to tell you what to do about it. Don't say, "I am sure it was not my fault," or "I think it was one of the other boys" or some other excuse. A good healthy mind does not make excuses. A good healthy mind says to you: "Now be a man and take the blame or at least take some of the blame, unless you know for sure that you were not to blame at all." A good healthy mind can take blame when it should.

How do you get on with the other boys and girls? Do you get offended with them? Or do you like them and do they like you? If you like them, that means that you have a good mind. There is always something about anybody that you can like. Did you do anything today to help anybody at home or anywhere else? If you did, that means your mind is growing up

TRUE COURAGE

People are often called courageous who are not afraid to fight and kill other people, and that boy is said to be a "plucky" boy, or courageous boy who will not let any other boy push him, or anything, without fighting him. A boy is said to be very "plucky", too, when he will do dangerous things, or, without fear of punishment, disobey those who have authority over him at school; and we have known boys called sneaks and cowards, because they were not willing to disobey their parents.

But all this is far enough away from true courage. Doing what we know to be right in the face of opposition and contempt, that is true courage. To confess with our lips the Lord Jesus, and to pray to God before our companions, who may not love or fear Him, that is true courage.

Listen, dear boys, while I tell you about a boy who had this true courage. He was a weak, sickly boy to look at and had a kind of meek, quiet face that great, big, strong, rude boys laughed at, and called a baby face. He had, up to the time about which I am going to tell you, in consequence of ill-health, been kept much at home, and had rarely been absent many hours together from his mother's side. Consequently he had mixed very little with other boys, which made him timid and awkward at most of the games that boys play at, for which they laughed at him a good deal. He would not fight when ill treated, or resent in any way the unkindness of others, so that he was thought to be a coward by boys who do not know what true courage is.

At the death of his father, who had taught him at home, he was sent to a large public boarding school. Most of you can think what sort of place a large public school would be for a weak, timid boy to be suddenly launched into, with no kind mother or friend at hand to watch over him. Well it is about his first night at school that I want to tell you.

Picture to yourselves, then, a large, room with over a dozen beds in it, and as many boys laughing, talking and undressing, getting ready for bed. Not one of them once thought of the God who made them, or that kind Lord Jesus who died on the Cross to save them. When undressed, one by one they climbed into bed without bowing their knees in prayer. Do you think you would have been able, before them all, to kneel down by your bedside, before undressing, and pray?

Well, that is what this boy did. Yes, with trembling heart, on his first night at school, he knelt before the Lord Jesus and prayed to Him as he had been accustomed to do at home in his own room, where there was no one to see him but the "Father which seeth in secret."

Some of the rude boys laughed at him, and threw their slippers at him and called him names to make him stop, but he just quietly went on praying to the Lord, and heeded them not.

The next morning he did the same, and continued morning and night thus on his knees to confess the Lord Jesus.

Nor was this all; other boys who once had prayed at home, but had been afraid to do so before their companions at school, encouraged by his example, began again to pray. By the end of the term there were but three, out of that room full of boys, who would not have been seen morning and night lifting up their hearts on bended knee to the Lord. The true courage of the weak boy had communicated itself to others.

I want you all to have this true courage, and to be never afraid to own the Lord Jesus, by confessing Him and praying to Him before others, where there is a need for it, as in the case of this boy at the public school. The Lord Jesus says, "Whosoever therefore shall confess Me before men, him will I confess also before My Father which is in Heaven" (Matt. 10 32. Gospel Chimes.

MANY INSECTS PARALYZE VICTIMS

Helen Berry

Most folks have to visit a dentist, and how happy they are that the dentist is able to give them something to dull the pain of having a tooth extracted.

There are many insects in the United States with the ability to paralyze their victims by injecting into them some poisonous fluid, thus making the task of destroying them much easier.

The giant water bug, Lethocerus Americanus, and a close relative, Benacus griseus, are plentiful in the United States, and they inhabit quiet pools and ponds. It lies in wait for newly hatched fish or other water creatures of small size, and after injecting the fluid into the victim, proceeds to make a hearty meal.

The Cicada-Killer wasp paralyzes its victim by penetrating a nerve center.

The water tiger, or Cybister fimbriolatus, has still another way of rendering its victim helpless. It injects a digestive fluid into the prey which renders it into a jelly-like mass.

The black widow spider, dreaded of mankind, is able to inject so much paralyzing poison into a man that he is likely to die from the effects. This spider is found in many sections of America.

We can well liken the methods of these killer insects to that of Satan and his workers. He is able to paralyze the senses of human beings to such an extent that they are unable to break away from the dangers of sinful living.

AS UNTO HIM

Whatever you speak, in a whisper or clear,
Say nothing you would not like Jesus to hear;
Whatever you write, though in haste or no fear,
Write nothing you would not like Jesus to read;
Whatever you sing, in the midst of your glee
Sing nothing His listening ear would not hear;
Wherever you go, never go where you may fear
Lest the great God should ask you, "How comest thou here?"

UNKNOWN

Українська Пресвітерська Громада
В ОШАВІ, ОНТ.
486 SIMCOE ST., SOUTH
Пастор: І. Яцентиб; Диригент хору: Гром. С. Гура;
Органіст: Степан Салмере
Богослужения о 11 год. рано кожної неділі
Вечірня о 7 год. вечером
Недільна школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік VII. Число 12. ГРУДЕНЬ 1946 DECEMBER Рік VII. Число 12

„Бо в Ньому живе вся Повня Божества Тілесно"

(Колосян 2:9).

Весь цивілізований світ в той або інший спосіб святкує день Народження Христа. Правда, в більшости випадків спосіб святкування Різдва Христового не тільки не є в якій будь гармонії з духом науки нашого Господа, але з правила протиричить їй. В церквах і світі митичний св Миколай в дні Різдвяних свят набирає куди більшого значіння ніж Спаситель Світа.

Проте всі ті, що щиро полюбили явлення Господне повинні відзначити цей день духовим роздумуванням. „Це день, що сотворив його Господь, радуймося і веселімся в йому". Це є день коли уся повня Божества обявилася нам в немовляті Христі. Так, „В Ньому живе вся повня Божества Тілесно".

Ці слова ясні в своїм значінні і їх неможливо пояснити в інший спосіб. В Христі живе вся повня Бога тілесно. Це значить, що Бог зо всіма своїми атрібутами втілився в Ісусі Христі. Що Бог, котрий є Дух, безконечний, вічний, незмінний, в Його істоті, мудрости, сил, святости, справедливости, милосердю і правді прийняв на себе тіло людини. Ці слова виключають думки, що Бог проявив в Христі лише окремі свої властивости, або що Він лише частинно наповнив Його, або що Бог від Христа і навчав Його, або що Христос був відобразом Бога на землі. Бог в повноті своєї сили перебуває тілесно в Христі. Не те щоб Він перебував, але Він перебуває в Нім і тепер і по віки. Вся повня Бога, Його мудрість, сила, святость, справедливість, милосердя і правда наповнюють Ісуса Христа. Христос є поодиноким джерелом всякого духового життя, без Нього усе підневолюється смерти. „У почині було Слово, й Слово було в Бога, й Бог було Слово'. Це слово, що було повнею Бога сталося тілом. Бог во всій Його повності і сили живе тілесно в Ісусі Христі. Усі і все, що приходили в контакт з Ісусом-Христом пізнавали в Ньому Бога, що був в тілі. Ніхто і ніщо не могло протиставитись Його безмежній доконалости. Його ученики так само як і вороги, вся природа, пізнавали в Нім Творця і Господа, бо „Все Ним сталося, і без Нього не сталося ніщо, що сталося". Його учениця Йоан свідкує „я бачили ми славу Його, славу яко Єдинородного від Отця". Петро зобачивши Бога в Христі наповнився страхом і просив Його лишити його, бо він є грішник. Невірний Тома кричав в захопленні до Нього: „Господь мій і Бог мій". Ви знайдете, що всі хто зустрічався з Христом, або визнавали Його як Бога, або віддавали Йому почести як Богові. Не тільки ученики в дні тіла Його але й пророк Ісайя 700 років наперед називав Його в дусі: „Бог кріпкий, Отець будучого віку". Товпи, що слухали Його не могли незобачити ту владу з котрою він говорив — Його авторітет. Сотник, що сторожив хрести визнав Його яко Бога в час найбільшого приниження Христа на землі. Навіть нечисті духи, що виходили з людей кричали „Ти Христос Син Божий".

Сама природа як би відчувала, що Її Творець пробував в тілі серед творива, море і вітер, елементи землі і неба корились його слову як слухняні діти.

Христос ніколи не відкинув божеського поклонення, що Йому віддавали всі що Його оточували або зустрічались з Ним. Він приймав це поклонення як річ, що належалася Йому од віку. Мало того Він сам учив, що Він і Отець одно; що хто бачив Його бачив Отця. Це Він буде су-

(Продовження на ст. 2).

„КОЛИ Б Я НЕ ПРИЙШОВ"

На Свят Вечір, по тім як Богдан повісив свої панчохи на ліжку, він пішов спати. Звичайно Богдан не любив йти спати так рано, але цього вечора він хотів заснути раніш, щоб міг проснутися рано слідуючого дня і зобачити Різдвяні подарунки.

Цього дня дня денного читання Писання Богдан і його батько взяли власні слова Ісуса Христа до його приятелів з Євангелія від Іоана 15:22. Пять слів залишились в памяти Богдана і він повторював їх знову і знову аж поки не заснув. Ці слова були: „Коли б я не прийшов".

Здавалося, що він не спав дуже довго, коли суворий голос сердито казав: „Вставай! Вставай! Я кажу тобі! Вже час вставати".

Думаючи про лижи, що він хотів, і кишенковий електричний ліхтарик і мотор, та книжки, що він хотів мати, Богдан встав, скоро зодягся і збіг на долину. Але все було тихо. Не було нікого, хто привітав би його. Не було різдвяного вінка в вікні ані ялинки.

Богдан підбіг до дверей і подивився на вулицю. Фабрика була відкрита і він чув шум машин. Він зодяг плащ і побіг до дверей фабрики. В дверях стояв сердитий надзиратель.

„Чому фабрика відкрита на Різдво?" спитав Богдан.

„Різдво?" здивувався надзиратель. „Про що ти говориш? Я ніколи не чув цього слова. Сьогодня ми маємо багато праці і ти біжи геть"

Збентеження Богдан спішив до сиділень, на свое здивування, він знайшов, що всі вони були відкриті. Торговець, різник і банкир — кожен був занятий і сердитий, і кожний сказав в відповідь на його запитання, „Різдва?" „Що є Різдво?"

Коли Богдан хотів пояснити, „Це є день народження Ісуса Христа", йому казали щоб він біг далі, бо вони дуже заняті сьогодня".

Тоді він подумав: „Я піду до нашої церкви, бо там мусить бути Різдвяне Богослуження". Раптово Богдан зупинився перед великим пустим місцем. „Я мабуть заблукав", сказав він. „Я був певний що наша церква була якраз тут. Я знаю це напевно". Тоді він замітив оголошення в центрі пустого місця і наблизившись він прочитав: „Коли б я не прийшов".

Раптово значіння усього, що з ним трапилось стало ясне збентеженому хлопцеві і він подумав: „О! я розумію, 'Коли б я не прийшов' — тому нема Різдва і нема церкви".

Він йшов поволі засмучений і відтак пригадав собі пакунок різних забавок і книжок, що його кляса післала до сиротинця і він рішив: „Думаю, я піду до сиротинця і добачу чи дітці дістали пакунок". Але коли Богдан дійшов до місця де мав бути сиротинець, замість назви сиротинця на воротах були написані пять слів: „Коли б я не прийшов", за воротами був пустир, будинки і діти десь зникли.

Зобачивши старця при дорозі, що був слабий і безпомічний, Богдан сказав: „Ви мабуть слабі діду, я поїжу до шпиталю і скажу, щоб вони прислали когось за вами". Але коли він прибіг на місце де мали стояти чудові будинки шпиталю, він нічого не знайшов окрім оголошення з словами: „Коли б я не прийшов".

Богдан спішив тепер до вуланці де була Місія Спасення. Він казав: „Я є певний вони приймуть старого слабого дідуся там. „Але в тімнобудинку було щось інше, люде грали в карти і клялися. На дверях Богдан прочитав: ті самі слова: „Коли б Я не прийшов'.

Думаючи про старого чоловіка при дорозі, Богдан тепер спішив до дому, щоб попросити свого батька і матір помогти йому. Переходячи через гостинну кімнату, він хотів знайти в Біблії слова: „Коли б Я не прийшов". Перелиставши

(Продовження на ст. 2).

Ievankel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„Бо в Ньому живе вся Повня Божества тілесно"

(Докінчення ст. 1).

дити живих і мертвих в світлі своєї жертви на хресті. Його воскресення з мертвих найбільший і найславніший факт в історії людства так само не лише в нас найменшого сумніву, що в Ним „живе вся повня Божества тілесно".

Без Нього ми зістаємо непевними й недостаточними. Ми всі прагнемо повні життя, радости і спокою, але не маємо Це лише тому, що ми не маємо Його. Тільки в Нім пробуває вся повня і хто відділив себе від Христа недовершеними і гріхами, відділив себе від повні життя Без Нього життя буде все наповнене нарікaнням, нещастю, незадоволенням і прокляттями. Для тих же хто нещасливо приймає повню Христа, Бог стає ним, що їм не зостає Поміж жидами існує стародавне оповідання, що під час їх подорожі в пустині манна кожного рана мала такий смак, як та річ що зі того ранку вони хотіли їсти. Так само для кожного із нас усі наші недостатки можуть бути сповнені Христом, бо в Ньому живе вся повня Божества тілесного. Чи ви немаєте друга і люде вороже до вас і нерозумніють вас? Христос стане вашим найкращим приятелем, наколи ви покаєтче Його. Чи ви хочете щоб хтось від вас в боротьбі і не маєте провідника? Христос є Господом битв. Чи ви потребуєте заступника, що стоїв би в найвищім суді всесвіта на небі, котрий би заступив вас і врятував від пекного осуду? Ви найдете Його в Христі Ісусі. Ви не потребували, тим Бог стає для вас, але повноцінно через Христа Ісуса, бо в Ньому живе вся повня Божества тілесно

Свято Різдва Христового повинно приладати кожному, з особа з сюю нашу власну недостаточність і нестачу, і потребу нашого життя з другого боку про можливість життя в повноті Господній. Цей день, коли одинний Бог стався чоловіком, ми повинні провести, в [illegible] з цими нашими [illegible] нашими, щитим і забавами, але в тихій глибокій радости. Ті що сповнюють день Різдва Христового святським шумом і забавами забувають на глибокий духовий зміст цього дня і вернуть свою подяку обертають в поганське свято. Ці люде, думаючи, що вони святкують народження Богочоловіка в дійсности зневажають Його.

Деякі Пророцтва про Народження Христа

„Ось невинна дівиця почне в утробі та й породить сина, й дадуть їмя йому Еммануїл (Бог із нами)". Книга пророка Ісиї голова 7, верш 14.

„Бо хлопятко народилось нам — син даний нам, власть на раменах його, а дадуть їмя йому Дивний, Порадник, Бог кримкий, Отець будучого віку, Князь мира. Царству його й миру його не буде границь". Ісаия 9:6, 7а

„Так дізнайсь і розумій: від того часу, як вийде приказ, щоб одбудувати Єрусалим, до Христа Владики сім сімок і шістдесять дві сімки" Даниіла 9 25

„І ти, Бетлеєме ти Ефрате, коч ти малий між тисячами в Юдеї, але з тебе вийде мені Той, що має бути Володарем у Ізраїлі, а його народини — від початків, від днів вічности".

Михея 5 2

Найзнісше з цих пророцтв було проголошено найменше 400 років перед народженням Христа. Всі ці пророцтва знаходились записані в Септуагінті, грецькім перекладі Старого Завіту, що його зроблено в Єгипті для Птоломея 11,270 років перед народженням Христа. Пророцтво Даниіла подає нам час народження Христа та сповнилось з неймовірною точністю. Ці пророцтва є одним з доказів натхнення Писання і правдивости благовісти

КИЇВ

Я дивлюс довкола і Тебе шукаю,
Та знайти не можу і досі ніде,
І щодня довкола даремне питаю:
„Де Ти, рідний Київ, де Ти, любий, де?"

Де Ти злотоверхий, сонечно - привітний,
З славою, що горлом, крізь віки іде?
Місто моє любе, місто моє рідне,
Серце України — Київ де Ти, де?

Я иду далеко по чужій дорозі,
Та ж Тебе ніколи, Київ, не забуду,
Вулиці знайомі у очах і досі
Кличуть знов до себе, манять і зовуть ..

Хотілось би десь в місті власти на коліна,
Землю і каміння, впавши цілувать,
І про свій холодний смуток на чужині
Сірому каміню сліозми розказать

Я дивлюсь довкола і Тебе шукаю,
Та знайти не можу і досі ніде,
І щодня довкола даремне питаю:
Де Ти, рідний Київ, де Ти, любий, де?

Д—в.

Імя Господа Ісуса

Я бо готов . . . умерти за Імя Господа Ісуса. — Дїяния 21:13.

В цих словах ми маємо три чудових думки. Перш за все є на світі імя, що за нього віруючі готові віддати те, що є найбільш дорогою річчю за всі, що ми маємо—своє життя. Очевидно що в нім імені є щось такого, що притягує людське серце і уяву з непереможною силою, і не тільки це, але сила ця так захоплює людей, що вони забувають все на світі: родину, приятелів, вигоди задля Імені. Ми знаємо, що мрією людського серця завжди було осісти в своїм житті посідання правди, краси і повноти, щоб люде мали, тяжко було б назвати життям, це була ніч безпросвітнього існования, де смерть була найбільшим паном, і вона отруювала своїм диханням істнования нахоробріших. Ніхто з людей ніколи не мав усього життя, або повного життя. Але дяка Богові, Вічне Життя стало нашим, життя не на сто чи двадцять років, а не життя без краю і міри, життя, що його джерелом є Правда і Життя це повне Правди і Краси і знов його людство одержало в тім же самім імені повнім тайни і сили в Ісусі Христі. В Нім людство знайшло усю Правду, всю Красу і

(Продовження на ст. 6).

„Коликб я не прийшов"

(Докінчення з ст. 1)

весь Старий Завіт він зобачив, що Нового Завіту не було. По книзі Малахія всі сторінки були білі, і коли він прийшов ближще до світла, на кожній він міг зобачити відбиток слів: „Коли б Я не прийшов".

Зіткнувши Богдан сказав: „О! яким страшним став тепер світ! Без Різдва, без церков, без сиротинців, без шпиталів, без місій спасення, без домів для старших людей, лише вязниці та корчми, та жорстокість, та моліційні патрулі, слабість і [illegible]

Якраз тоді він почув дзвони Богдан прийухався, певно це був його блюблений гимн: „Ось всім нам радість! Спас прийшов!" і тоді він почув веселий голос матері: „Христос Рождається Богдане!"

Радісно Богдан скочив на пізлогу з ліжка і вливши на коліна молився: „О! Господи Ісусе, я дякую Тобі, що Ти прийшов, і я доведу, що я є дійсно вдячний тим, що буду завжди таким хлопцем, яким Ти хочеш щоб я був".

Н.В.

ЗВІТ

З Українського Євангельського Зїзду в Ошаві

(Докінчення).

Проп. Стандрет звертає увагу, що У.Е.Д. Комітет ніколи не ставив і не буде ставити справи так, щоб українські евангеліки розумили, що жертвуючи на евангельських скитальців, вони вже не мають обовязку жертвувати ні загально український допомоговий фонд Навпаки, ми говоримо ясно й недвозначно, що український евангеліки в міру сил повинни помагати всім українським скитальцям моральнo й матеріяльно. Так вони й роблять. Наприклад, Українська Пресвитерська Церква в Нюарку досі зібрала около 800 (вісімсот) доларів на загально український допомоговий фонд, а около 500 (пятьсот) доларів на український евангельський допомоговий фонд. Подібно роблять і другі наші евангельські громади. У.Е.Д. Комітет має за обовязане завдання помагати там, де від загально українських допомогових комітетів помочи вимагати не можна. Ситуація, як бачимо така, що вимагає від українських евангеліків додаткових жертв. Та ми не одинокі, що мусімо це робити, бо, наприклад, українські греко - католики в Злучених Державах збирають свій окремий допомоговий фонд. Видно, що він потрібний. Подібно поступаємо й ми, бо іншого виходу нема

Проп П. Ч. Крат забирає слово і вказує, що один із найкращих способів помогти українським скитальцям буде виданням від уряду дозволу на їхне переселення до Канади. Видиме, що згідно з розпорядженням міністерства ресурсів, що було на днях проголошене, тільки незначно мале число українських скитальців можнаб буде спровадити до Канади Дехто з українців, не розумівши справи, вже тішиться тим розпорядженням. Та на ділі не треба тішитися, а жалити та водночас домагатися від уряду, щоб квоту значно побільшити. В Канаді є місце і праця для мільонів нових поселенців, а що найважніше, добробут, безпека й краще майбутне Канади вимагають, щоб на її безмежних просторах поселилося якнайбільше добрих і працьовитих імігрантів, особливо таких, як українські скитальці. Мабуть все на увазі, ми повинні домагатися від уряду відчинення дверей для багато більшого числа імігрантів, при цім доказуючи урядові які користі будуть з цього для Канади.

УХВАЛИ: — На внесок проп. Л. Стандрета, піддержаний бр. М. Козаком, ухвалено, щоб становище У.Е.О. щодо загально української допомогової акції було з'ясоване відповідною резолюцією цього зїзду.

На внесок бр. М. Козака підержаний проп. Л. Р. Ковалевичем, ухвалено доручити проп. П. Ч. Кратові написати від імені цього зїзду до міністерства ресурсів відповідно умотивовану петицію в справі допущення більше іміграції до Канади.

На внесок бр. М. Савіцького, піддержаний бр. І. Семенюком, ухвалено доручити делегатам У.Е.О. на конгрес К.У.К. домагатися ухвалення резолюції про дозвіл на більшу імігрицію до Канади, або піддержати таку резолюцію, коли вона буде запропонована на цьому конгресі ким іншим.

На внесок проп. П. Ч. Крата, піддержаний Др. Р. Г. Кацуновом, ухвалено, щоб президія зїзду приготовила й вислала до пані Ф. Д. Рузвелт листа з подякою за моральну й матеріяльну поміч українським скитальцям і населенню України

Четверте засідання відкрито піснею, читанням Св. Письма й молитвою. „Проп. Л. Стандрет реферує справу української евангельської преси в Канаді та Злучених Державах. Признає, що справа нашої преси стоїть так, що говорити про неї значить вказувати на її недомагання та говорити про це, якою вона повинна бути. Головною причиною незадоволюючого стану української евангельської преси (яка представляє потяги деномінації — три в Канаді, одну в Злучених Державах) є та обставина, що часописи не мають таких редакторів, які могліб посвятити весь свій час на редакторську працю. Вони є пасторами й редакторами. Тому багато матеріялу приготовлен - перерібки матеріялу з англійської релігійної преси. Багато з цього матеріялу українському читачеві, евангеликові й не - евангеликові, зовсім нецікаво читати. Правда, в англійській церковній пресі багато добрих статтей для англійців, але тільки дещо з них цікаве й корисне для українців, а решта ні, бо це матеріял з відповіддями на такі питання, яких український евангелик не ставить. Воно ніяк не звязане з його релігійним і народним життям, а його додаткові переживаннями, пітрєбами й проблемами, не помагає йому в змаганнях до кращого Також у нашій евангельській пресі, з деякими вийнятками, майже нічого не пишеться про у кращі не евангеликів, прочитавши український евангельський часопис, довідаємося хто такі українські евангеліки, що вони роблять, чого хочуть, до чого й як змагають. Це, на думку референта, завдання правдиво української евангельської преси.

Слідувала оживлена дискусія, в ході якої делегати висловлювали також і щире та заслужене признання теперішним редакторам за це, що вони попри свою пастирську працю ще знаходять часопису, в таке несприятливих умовах робить, що можуть

УХВАЛИ На внесок проп Л Бучака, підержаний бр М Савицьким, одноголосно ухвалено вибрати комітет для остаточного обговорення справи українських евангельських часописів в цілі що з двома виданнями та мізерними зарядами дотичних деномінацій, та творчено цьому комітетові завдання конкретно між іншим вирішити ріжні подяї на тему української евангельської преси. До згаданого комітету вибрані І Р. Ковалевич, І Яценюк Др Р І Кацунов та М. Козак

Лука Стандрет І
Іван Р. Ковалевич,
секретарі

„Не той не зродив, кто всім догодив" Ред

Та Господу вгодно було його вбити, то ж видав його на муки; но як він принесе життя своє в жертву примирення, то й узрить потомство довговічне, й рука його доведе волю Господню до щасливого успіху.

Українська Пресвитерська Громада
В ТОРОНТІ, ОНТ.
20 CLAREMONT ST.
Богослужения і Недільна Школа о годині 11 рано
Вечірня о годині 7 вечером
Молитовні збори о год. 8 вечером кожної середи

Yevanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.
Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00. Окреме число 10ц.
М. ФЕСЕНКО — РЕДАКТОР.
Адресу уставити.
506 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

HU 9282
ГАРІ Р. РАНКС КО,
ПОГРЕБНИК
455-57 Kaiе Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

ЛИСТОПАДОВЕ СВЯТО

Вже через якийсь час укр організації в Торонті відзбувають спільно Листопадове Свято. Тож і ми вважаємо, що програма свят повинна містити не лише вистави хорів, концертові соліз, промови і реферати, все це міняється з року на рік та робить добре і гідне враження. Проте є один дуже великий дефект в програмі цього свята, так як його святкується в Торонті.

Листопадове свято відзбувається з благословенням усіх церков і церковного проводу, більшість людей, що беруть участь в ним свят вірують в Бога. Не дивлячись на все це з правила на цих святах про Бога нема з згадки.

Українське суспільство повинно отворо вивчати Бога і віддати Йому належну хвалу. Відбуваючи національне свято є конечним почати його релігійно. Хор може відспівати молитву Господню на початку і закінчити свято співом „Боже Великий Єдиний". Зміст промов має підкреслити також залежність української справи на Провидінні Боже

Ми не мали б нічого проти того, щоб таке свято було розпочате молитвою, нехай би це зробив католицький або православний священик, бо їх більшість, але вони в молитві не повинні будуть б торкатись питань, що є під дискусією в церквах, та мали б лишити на боці мертвих „святих" обох полів, звертаючись до Бога лише в ім'я Ісуса Христа

Цього року Др. Русов вне резолюцію яку в Листопаді не святкувати підкресливши потребу віри в Бога, як першу і найголовнішу прапрапрапр

ЕВОЛЮЦІЯ

(Докінчення з ст. 5)

жуть: „Найдено людей і чоловікоподібни мавпи, що мають більше ніж 50,000 років, їх кости можуть бути зібрані в маленький мішок." Вони згоджуються, що декотрі з тих кісток є сумнівні. В дійсності ці кости могли належати до ідіота, бути грою природи, або належати до звіра, так само можливо, що вони були надроблені, як це мало місце з декотрими іскъками

СПОВІД Перший, що з ним мали до діла, називається „Пітекантропус еректус"; з нього мають лише верх чере па. З одною кісткою вони зробили його повну фотографію від пояса вгору. Більш смілива експериментатори навіть зробили парики великого пальця на нозі, і не було принято як наукове відкриття. Мавпи тільки верхню частину черепа, вони мають, що його не був плоский, підборіддя коротке і що він мав лоскаи очі й ніби бика. З „Гейдельберського чоловіка" вони не мають нічого окрім щоки. Тому, що вона вузька, вони рішили, що він не міг говорити мовами, і все це безперечно доводить, що папуга не може говорити зовсім також, бо вона має не вужчий клюв Навіть сільська пестуха не відважилася б пророкувати так о чайдушно. Чи верите, що з кисілюхом исток вони можуть перескочити прокасть, що скалі 2,000,000 кроків? Чи ви є переконані, що чи проблематичні роди були нашими предками? Коли так, то тут приходить аорстое розчарування Вони кажуть, що чотири роди, що є представлені нами кістками „не лишили потомків."

БЕЗЦІННІ ПРЕДКИ. По всім гармелеч, по тім як мілюни людей прийшли їх, як своїх предків, тепер рішено, що во ни не лишили потомства й перестали існувати без усяких видимої причини

РИБИЧІ ЗВІРИ, ЩО МАЮТЬ 50,000,000 РОКІВ. Тому, що голова лише частинно розвинєної дитини, що ще не родилась, має три складки, вони приходять до висновку, що ті части є рибичими звірами. Проти цього твердження, я твердяу, що вони зовсім не подібні до звіря і що вони не знаходяться на відповідним так для звір місці. Наколи наші предки мали звіри, то нема причини чому б вони не могли тримати їх для нас. Яка б не

ІМЯ ГОСПОДА ІСУСА

(Докінчення з ст. 2).

все Життя, де Його нема, панує смерть, ложь, вироДливість Тому імя Ісуса Христа було на всі віки найбільшим іменем і поодинокими іменем на небі і на земді, щоби ним спастись нам. Жадна мова ніколи не зможе передати повнюту цього імені, і здається, що ее Імя можно більш вимовляти глибоким мовчінням ніж потоком слів. За це імя апостол Павло каже: „Я готов умерти." Коли ми зупинимося над цим висловом, то ми можемо побачити в нім два значіння. Одне, бажання, готовність вмерти за нього, а друге, приготовність до смерти, в тім значіній, що ніщо вже не стоїть на дорозі до запізнання повної покори Богові. Цю думку чудово висловив апостол Павло в листі до Тита: „Боротьбою доброю я боровсь, дорогу скінчив, віри додержав." Євангельський рух с перших часів християнства лишив для нас чудові ілюстрації, які доконало змальовують це бажання души віддати своє життя за Того, хто дає життя без міри. В римських театрах в старовинни часи не раз артисти висміювали Христа і вірующих христіян для потіхи присутньої товпи. Раз трапилося, що в одним із театрів в Римі був присутний імператор Діоклетіан і для його задоволення один із артистів, що знав дещо про христіянство, став висміювати „Ісуса, що вмер на хресті." Коли він, лигав на підлогу на сцені, як би корчі, „Я хочу шоб мене зроблено легким." Як же це можно зробити?, питали його помічники. „Чи ми можемо тебе так обробити, якби ми були столярами?" „Ідіоти," відповів Генезіус, що грав христіянина. „Я хочу вмерти христіянином, щоб цього дня я міг полетіти до Бога на захист." Тоді вони покликали проповідника і екзорциста (такнх же як і він артистів). „Чому ти покликав нас, мій сину?", питали вони. Решта історії є чудом ласки Божої. В один мент він змінився. І на театральний підлозі фигурами навколо себе, котрі уявляли проповідника і екзорциста, та перед товпою, що дивилась, він закричав, вже не удаючи як артист, але від щирого бажання, що виходило з самого серця „Я хочу принати милосердя Христове, щоб я міг народитись знов та бути звільненим від гріха, що бо моєю рушою." Гра стала реальністю. Хрещення перейшло, бо натовп думав ще, що Генезій все грає. Але тоді Генезій смілово проголосив: „Найсвітлиший імператор і весь нарід, всі хто сміється з цієї народії, вірте мені „Христос є Господом"

Коли Діоклетіан зрозумів в чім справа, він приказав розтягнути Генезія на дибах (спеціальний знаряд для тортур). Його боки були пірвані кліщами і потім його рани піхли розпаленим залізом та сиволоскими Але він весь час повторяв: „Нема царя окрім Христа, котрого я бачив і котрому молюнися. За Нього я умру тисячу разів Я жалую за свої гріхи, і за те, що я став пізно воїном правдивого Царя'. На кінець, коли було ясно, що тортури не поможуть, префект наказав відрубати йому голову. Це трапилось в 3 ст. по Христі, один випадок з багатьох Про таку готовність говорить Павло, готовність до смерти, не дивлячись ні на що, за для Імені Ісуса Христа.

Є ще інша готовність, це та, про яку ми вже згадували, це готовність, що міститься в словах „Боротьбою доброю я боровся, дорогу скінчив, віру додержав." Кожний вірующий повинний її мати. Чи ми боремось доброю боротьбою? Це старовинна боротьба проти тіла, світа і сатани, це є добра боротьба і це є боротьба на добре. „Дорогу скінчив, віри додержав." Чи ми готові з сміливістю повторити ці слова, як би Господь нас покликав? Бути готовим для Христа, це значить віддати йому усі тягарі, що ми несемо. Поки ви ще стараєтесь нести їх на своїй спині, ви ще не готові. Лише коли ви віддасте йому все і самих себе, тільки тоді ви зможете повторіти слова апостола Павла. Поки ми ще „готові", ми не можемо бажати. Тому кожний із нас має приготовитись в своїм житті і це не є так тяжко. Ви не потрібуете шукати приготовлення, ані витрачувати роки на це, і ніхто не вимагає, щоб ви покинули університети. Зосім ні, треба лише одно: „Віруй в Господа Ісуса Христа, то спасешся ти і дім твій," Д. 16: 31. І тільки в цей спосіб ми будемо готові умерти за імя Господа Ісуса, готові духом, готові в бажанні, за імя що понад всяким імям, щоб через Нього вийти в славу: „На останок готовиться мені вінець правди, котрий оддасть мені Господь того дня, Праведний суддя, і не тілько мені, та і всім, хто полюбив явлення Його." Амінь.

Євангельська Література на Продаж

У Проповідника Д. Галенди (1005 Carson Str., Pittsburgh 3, Pa.) є на складі гарна евангельська література, котра надавалась би для наших братів в Европі. Ціни і зміст книжок наступні:

Історія і Суть Протестантизма	90ц.
Суспільна Реформа	65ц.
Без Бога на Світі	25ц.
Дорога до Правди	25ц.
Твій Найбільший Ворог	5ц.
Заспокоєна Туга	20ц.
Серце Чоловіка	15ц.
Папа чи Христос	65ц.
Начерк Реформованої Віри	5ц.

Поштову пересилку оплачує книгарня коли замовлення є на $5.00 або більше. Хто замовить на $10 до $25 дістане знижку 25%, хто замовить на $25 до $50 дістане знижку 50%.

З узів і від'суду пірвано його, хоч ряд його — хто його звагне? Вгвалено його з земді живущих, за проступки людей моїх притерпів він смерть.

Вдоволений "спогядати ме він на праці життя свого, а вдучи до дізнання його (Бога), він, праведнин, слуга мій, оправде многих, гріхи ж їх понесе на собі

Health for Every Day

By Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

THE CHRISTMAS MIND.

Yes — I think you have a pretty good healthy mind and if you take care of yourself and give your mind a chance, it will grow bigger and stronger, just like your body.

You know what DAY this is? Christmas Day!

Now what do you want to do? You and all the other children want to eat a good dinner and I think you will get it, for your Father and Mother are very good and kind to you and they will not forget your Christmas Dinner. And you will not forget your best Christmas manners and you will look round and see what you can do to help. That is fine for your mind—that habit of looking about and seeing what you can do to help.

THE STORY.

I will tell you a short story. One day, long ago, when I was teaching school there was a crowd of boys and girls when the bell rang at 9.00 o'clock and there were no seats for them. You see, the school was being rebuilt in the holidays and the builder raised up the roof and made a new top storey and when the holidays were finished the new storey was not finished and we all had to go to the gymnasium, and I was trying to find seats for the boys and girls on benches and even on tables! So I said to one little girl: "Here is a seat for you." She was a shy little girl and I did not want her to be "pushed about."

And what did she say? She blushed, because she was shy, and she said: "Please, there's two of us." And she pulled another smaller girl by the hand and brought her over to where I could see her and give her a seat.

That is the Christmas Mind. And that is the healthy mind. Never forget that you are not the only one

As the little girl said and it is always true: "There's two of us". And perhaps there are more than two!

"For promotion cometh neither from the east, nor from the west, nor from the south. But God is the Judge: He putteth down one, and setteth up another"

"O man, who are thou that replest against God? Shall the thing formed say to him that formed it, Why hast thou made me thus"?

Christmas Stars

By Marian Schoolland

It was the night before Christmas, Mother answered the ringing of the telephone. When she hung up the receiver, she said to Bessie.

"The was Mr. Marsh, with a longdistance message for Mrs. Marsh. He is having car trouble, and will not be home till midnight or later."

Bessie looked worried. "Who will go tell her!" she asked.

"I guess you are the only one who can, Bessie. I don't like to send you out in the night alone But with this sprained ankle, I cannot go. Bob is in bed with fever. And Daddy is not home."

Bessie went to the window and looked out into the blackness Far away—it was a half mile—she could see a tiny yellow light, the window of Mrs. Marsh's house

"It's awfully dark out." she said

"But Mrs. Marsh is ill. She will worry. She must have the message"

Bessie nodded. She was only eight, and she had never been out all alone in the night—at least not as late as this.

"It won't seem so dark when you are out," Mother said gently. "Your eyes will get used to it. And you can take the flash-light."

Slowly Bessie put her coat on. Mother gave her the flash-light and smiled a cheerful goodbye

Bessie hurried along the quiet country road, following the little golden circle that her flash-light threw on the path ahead of her. She did not look around. She did not want to look around. The darkness was like a thick black blanket, she thought, that some awful "thing" was ready to throw over her head. It seemed very close. It crept right behind her heels, so that she walked faster and faster, and the little golden circle bumped along ahead of her She ran the last little way, and was out of breath when she knocked at Mrs. Marsh's door

It took Mrs. Marsh a long time to get to the door, she was so frail and weak. Bessie stood still and shivered, and was oh so glad when the door opened at last.

Mrs. Marsh was very sweet and kind. She was very glad that Bessie had come to tell her the message. She made a cup of hot cocoa for her, and cut a big piece of pure white cake.

"I was worrying about him," she told Bessie, "because I know the car is not in good shape. I don't know what I would have done if you had not come to tell me he is all right"

When the cocoa was gone, Bessie got up to go. She did not want to go out into the dark again, but she had to

"When you are out there," said Mrs. Marsh, "look up at the stars! They are beautiful tonight. I have been looking at them from my bedroom window And think of God, Bessie. He's up there, you know."

Bessie nodded. She snapped her flash-light on and opened the door. She stepped out into the dark. Mrs. Marsh closed the door behind her, shutting her out with that big dark "thing" that held the thick black blanket

But she hurried along bravely, following the golden circle that her flashlight threw on the path ahead of her

But somehow, the circle of light did not seem as bright as it had been. It seemed to get dimmer and dimmer. And then suddenly, it went out. The thick black blanket closed around Bessie. She stood stock still. She was terribly afraid She thought she could feel the blackness wrap around her. She shivered. How awfully dark it was!

Then she thought of the stars. She looked up. Yes, there they were! The blanket was not over her head! The thick black banket did not cover her after all! She could look way up! And God was there!

The sky was beautiful. There were hundreds and hundreds and hundreds of stars. How very, very big the sky was! Bessie felt that God was there, looking down upon her. God—how very, very great He is! Away up there in His very, very big sky. And Bessie so very very tiny under the big, big sky

"But God loves me. Bessie" whispered to the stars. "He sent His Son out of the sky; down here, because He loves me"

Bessie looked around then for the thick black banket, and it was gone! She could see the trees along the road. She could see the hills beyond the field She could see the path ahead, and the road Of course it was not clear as in daylight, but it was all there in the soft light of the stars. And the "thing" with the thick black blanket was gone

Bessie started walking quickly down the path again. Mother would be anxious if she did not hurry. She looked at the stars all the time, except when she had to look down to make sure she did not miss the path. A little song was singing inside her, "Jesus, Jesus, Jesus, sweetest Name I know . . ."

Mother must have heard Bessie's footsteps on the driveway, for the door opened. A big square of light fell out of the house Bessie ran up the steps Mother caught her in her arms

"You weren't afraid, Bessie?" she asked

"No Mother! First I was, when the flash-light went out But then I saw the stars, and the thick black blanket was all gone" And she added in a whisper, "God was there, Mother, I know He was!"

JOHN G. PATON

The St. John of the New Hebrides (1857-1907)

Some of our men who saw service in the South Pacific have flown over the New Hebrides Islands, which are about thirty in number. A century ago the inhabitants of these islands were treacherous, savage cannibals, and they had a dark sad record of deeds of violence and bloodshed In 1839, for instance, John Williams, who has been called "the Apostle of the South Seas," came from Polynesia with the Rev Harris to the largest island of this group, only to be killed a few minutes after landing In 1857 the Rev. G. N. Gordon and his wife took up the work of preaching the gospel on that same island, but in 1861 both of them died a martyr's death. Mr. Gordon's brother went to the same place, but in 1872 he also was murdered

In December, 1857, John G. Paton came with his bride to the cannibal island of Tanna. The natives watched him closely as he built his house near the sea shore. Gradually he began to learn their language so that he and his wife began to entertain hopes of telling the glad news to the islanders before long. But ague and fever attacked Mrs. Paton and her infant son with the result that both died. Paton had to carry on the work single-handed and alone. Again and again the natives aimed their muskets at him, hurled big stones at his head and threatened to club him, but he never showed fear. In answer to his prayers, the Lord continued to spare his life. At last he had to leave Tanna, but as he went to Australia and back to Scotland, people heard about his experiences. Many were ready to go with him and thousands were

(Continued on page 8)

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

KODAK SAFETY FILM

Religion That Rang True

Henrietta Pattinson

The sun had almost disappeared beyond the hills, as a tired boy wended his way across the moors toward a small farmhouse. He was almost numb with the cold, as he trudged through the snow. But what matter? Something had to be done, and done at once.

Arriving at the farmhouse door, he gave a short rap, which was answered by the cheery voice of the farmer's wife

"Well, boy," she said, "what can I do for you? You look almost starved to death. Come away in to the fire."

"Thanks, Madam, it's awful good o' you," said the boy; "but let me tell you right away what I've come for. You see, Father's gone now, and Mother's left with three of us, and I'm the eldest. Could you give me a job?"

"The boss will be in soon," said the good woman, "and I'll see what can be done. But take this hot cup o' tea, and a bite to eat. You look as though you need it."

The tea was just finished when the farmer came in. "Who is this waif you've got in, Wife?" he said.

"I never asked the lad his name but he's come looking for a job," replied the wife.

"Bad time of the year, this, to hire a lad," the farmer muttered "What's your name, lad?"

"John Brown, sir."

"And what can you do on a farm?"

"I don't know very much, but I'm willing to learn, and I can stop with you now, sir. I told Mother if I didn't turn up tonight, she'd know I'd got a job."

"You'll stop now!" said the farmer. "And what about your clothes to work in?"

Before John had time to answer, the farmer's wife interfrupted, "There's plenty of suits and things of our own lad's — and he will never need them again, bless him!"

The mention of their own lad was enough for the farmer. He had been taken from them the previous winter with a galloping consumption. By way of a pretense, the farmer rubbed his face; but really it was to hide the tears that trickled down his cheek.

"Then let it be as you say, Wife," he said. "Give them to the lad."

"Thank you, sir!" exclaimed the boy "I'm obliged, and will do my very best."

As the boy went to bed that night, it was with a grateful heart. Naturally, thoughts came of home and of his Godly widowed mother and two sisters. They would be wondering how he got on; but he knew that his mother would have cast her burden upon the Lord. Before he fell asleep he prayed, "I want to love You, Lord, as much as Mother does."

John Brown applied himself most diligently to his work; he put his whole heart into it. His mother's weekly letter cheered him on

Months passed by, and the potato harvest came round. John was asked to go with his master to the market.

"Folks generally like big potatoes," the farmer said. "Now I have put them on top, in the bags; and don't you be so clever as to tell them they're small underneath. I want a good price for these potatoes—d'ye hear that, John?"

"I couldn't tell a lie, sir," replied the lad

"Don't be' foolish, boy," exclaimed the farmer. "Business is business, and I have to pay you your wages."

"Yes, sir, you promised that; but a lie I can never tell," said John. A silent prayer for guidance and help went from the boy's heart up to God.

"When you come to your stand in the market, boy," answered the farmer, "remember what I said—or else your notice to leave will be given you."

John took his stand in the market, and also in his heart. He recommended the potatoes as truly as possible, but refrained from untruths. To one person he said, "Good potatoes, sir. Nice and floury when boiled. There are all sizes for all the different ways of cooking. Can't be beat, sir."

By the time the market closed, John was sold out, with a good price for what he had sold; while the farmer was left with four bags of potatoes—and a bad conscience.

He was pleased enough with his money; but what would his wife say when he got home? She had heard the conversation about the business lie. Would she ask how they got along?

"I am not going to bother what she thinks," mumbled the farmer; but still uneasy thoughts turned themselves over and over in his mind. Arriving home, the boy was quiet as they ate their evening meal; and he ate but little

"What's ailing you, lad?" the farmer said. "Eat your supper. Tomorrow's a big day. I want you to get all the potatoes bagged up in the bottom shed yonder."

"I'll do my best, Master," was the answer. But the next day John was in a fever, and unable to leave his bed. After the call had come again and again, "It's time to get up, John," and no John appeared, the farmer went up to see him

"I am sorry, I'm ill, Master," he said; "I can scarcely move for the pain."

"You've picked a good day for it," answered the farmer sarcastically, as he turned and went downstairs. "He's a lazy bounder, he is," the man exclaimed to his wife "He's no able to work as I am."

"Don't forget what happened to poor Tom," said his wife. This reminder softened the farmer to some extent

The good woman gave John as much kindness as she dared; and in a week's time the boy began to feel stronger and more like his natural self

Market day came again, and the master told John he would have to go to market alone, as other duties required his own management on the farm that day. It was no little undertaking for a lad of sixteen; but away he went—and God went with him

What a wonderful day it was! The potatoes were sold in a very short time, besides the butter he had taken for the mistress. Just as he was coming into the farmyard with the horse and cart, the farmer stopped out from the doorway

"So you're back already, boy! You have never sold them all?"

"Yes, every single one."

"You know how to take a bit o' beating, Lad, I must admit. I will raise your wages half-a-crown this week," said the farmer.

"Thanks, Master; Mother will be glad of the extra help, I know," replied the boy gratefully

"Say, John," the farmer went on, "I'm sorry for the way I treated you when you were ill. You proved to me that there's something rall in this religion o' yours You do as you would like to have done to you, and not as is done to you. As fast as I can, I'll make up for lost time. Tonight you shall sit with the missus and me over the fire and tell us how you got your religion."

"That I will be glad to tell, Master," replied John. "And may you not only hear about it, but take it into your heart." — *The Burning Bush.*

JOHN G. PATON

(Continued from page 7).

willing to contribute money to further the mission work.

Mr. Paton returned to the New Hebrides, but now he only stopped at Tanna. Others carried on the work he had begun. With his second wife he went this time to Aniwa where the natives received him in a friendly way. There were times, however, when they had a savage way of asking for anything and of swinging their axes to enforce their requests. On this island he built a church, two orphanages and a school. In course of time he won an old chief for Christ. To his joy he saw others also turning from the ways of heathenism. On Aniwa water was scarce and hence very precious. In view of this situation Dr Paton dug a well to the horror of the natives who considered it dead wrong to bring "rain from below." When he struck water, they believed that the God he was preaching was the true God. The back of heathenism was broken. When Americans land on Aniwa, or Tanna or other islands of the group, they meet Christians instead of cannibals. One should read the Life of John Paton to appreciate the work this great missionary has done. He entered into rest in 1907

УКРАЇНСЬКІ ЄВАНГЕЛЬСЬКІ БОГОСЛУЖЕННЯ В ГАМІЛЬТОНІ

В цілому І-го Грудня відбулося в Гамільтоні величаве Євангельське Богослужения, при участи хору Ошавської Пресвитерської Церкви. Церковна сала була наповнена українськими евангеликами, гостями і приятелями.

Починаючи Неділею першого Грудня, кожної Неділі будуть відбуватися Українські Євангельські Богослужения при 187 Шерман Ав. Норт, біля Бартон Ст. Ість, в Ал Гіпілс Чорч. Початок о 3-ій год. по полудни.

Працю обіймив і проповідує Пастор Лев Бучак, який недавно повернув з Західної України, де був пастором 16 років в Української Євангельській Церкві у Львові.

Українська Пресвитерська Громада

В ОШАВІ, ОНТ.

486 BIMCOE ST., SOUTH

Пастор: І. Яценчей. Дириґент хору: Гром. С. Гура,
Органіст: Степан Сайкер
Богослужения о 11 год. рано кожної неділі
Вечірня о 7 год. вечером
Недільна школа о 10 год. рано.
Всіх рало вітаємо

Ievunhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік VIII. Число 1 JANUARY Рік VIII. Число 1

ЧОМУ ХРИСТОС ВІДМОВИВСЯ ДІЛИТИ БРАТІВ

Каже Йому один з народу: Учителю, скажи братові моєму, щоб поділився зо мною наслідком. Він же каже йому: Чоловіче, хто настановив мене суддею, або дільником над вами? Каже ж до них: Остерігайтесь і бережіться зажерливости, бо не в тім повнім природи життя його, щоб надто мати з достатків своїх. Луки 12:13-15.

Якийсь чоловік з народу прийшов до Христа і просив Христа розсудити його з братом за наслідок. Сучасники не розуміли Христа. З початку правячі кола, а відтак весь нарід стали проти Нього. Нарід чув Його, як він осуджував фарисеїв і правячий клер. Це проти них Він голосив: Горе! Горе! Горе! Це Він назвав домінуючу релігійну партію „гробами побіленими". Багатим Він казав, що в очах Бога вони „безумні". Він кликав людей до праведности, святости, яке Тому перед сходінням, що це Він устаткує тепер царство, не розуміючи природи царства, і вони того, що правда і спасення приходять в світ не зовнішніми силами, але духовою дорогою.

Один з народу, почувши, як Христос вимагає праведности і проголошує її, очевидно рішив, що Він як раз є тим, хто може помогти йому в його кривді.

Він мав брата, що забрав усе наслідок недавши йому нічого. Цей чоловік відчувався скривджений і просив Христа, аби той примусив брата віддати йому, те що йому належалось з наслідка. На велике здивування цього чоловіка з народу Христос відмовився вдовольнити його справою. „Хто настановив мене суддею, або дільником над вами?" Христос відмовився вирішувати справу поміж братами перше тому, що Християнство є одвічною релігією і устаткує принципи Царства Божого, що є незмінними во всі віки. Ці принципи чи засади царства є нашим обов'язком приміновати в житті в кожним окремім випадку. Христос ніколи не давав правил на кожний окремий випадок чи ситуацію. Я щоб Він зробив так, то дорога спасення зникла б з Його віком. Коли фарисеї спокушуючи Христа питали Його, чи можна платити податок кесареві, то Христос відповів їм: „Віддайте кесареві, кесареве, а Боже Богові". Христос не наказав їм платити податок, ані заборонив їм. Це було їх власним обов'язком вирішити, який податок належав кесареві, а який ні. Бог дав їм відкриття, розум, провід Духа Божого і в кожним випадку вони мали сами керуючись цим проводом знайти рішення, що було б в згоді з засадами Царства. Тому в Писанні не маємо ні одного, щоб Слово Боже заявляло який устрій чи форму співжиття понад другий. Форма і спосіб переходять і є другорядними, принцип і засада правди на котрим будується ця форма є вічними. Писання не стоїть, ані за демократією, ані за монархізмом, ані за яку іншу форму. Слово Боже вимагає праведности у всякій формі. Тому Християнство є одвічною вірою, форми міняються, але слово Боже пробуває незмінно. Створювання форм співжиття змінялась феодальною, капіталістичною індустріяльною, ця може замінитись якою іншою, але Християнство переживе їх всіх, бо не є звязане з жадною з цих зовнішностей. Завданням Християнства не є устаткти соціялізм чи знищити його, підтримувати капіталізм чи знищити його, але навчати людей праведности, святости і голосити дорогу до життя вічного в Христі Ісусі.

Христос відмовився ділити братів, бо царство Боже є духовою річчу і не може прийти через зміну в посіданню власности, ані через зміну в серцях людей. Здобуток для царства стався б лише тоді, коли б брати помирилясь і в любови поділили самі свою справу. А-

(Продовження на стор. 2).

НЕЧУВАНІ ТЕРПІННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

(З листа Пастора А. Заборовця до Пастора В. Кузіва)

Шість років нечуваного в історії военного жахіття не пройшли так, щоб не зіставити духовної та фізичної руїни в житті тої людини, яка чудом при житті залишилась. Те все, що люде пережили і перетерпіли не можна описати ані перекзатти, бо людина при цьому стомиться. Ми, біженці, що за допомогою Божого Провидіння остались в Німеччині своїми власними очами бачили смерть сотень тисяч невинних, рідних матерей, дітей, синів і дочок, братів, сестер і т. в., кров'ю смерть невинних найбли ших і найдорогих нам осіб Ми бачили як нашими палили наші оселі, майно, а наших діточок моє неживі предмети з садизмом кизали в огонь. Нас буквально винищували, ми не мали місця, де б укритися від катів - людожерів; сотні тисяч наших людей селян і міщан, робили собі секретні підземні нори - сховища, щоб там ритуватись в час, коли назад ник робить „акцію" В таких сховищах ми душились з браку повітря й води. Малі, або хворі діти, щоб не зрадили своїм плачем і криком тих, що ховаються перед ворогом, були задушувані в тих же норах, часом нянть руками рідних матерей На нашим очах сотні тисяч наших братів - воїнів, що були змобілізовані Совітами до їх армії, вимирали з голоду в німецькім полоні. Вони збирали по дорозі лушпини з картоплів, кістки з гнилих яблук, їх за те палюбки стрілали мов горобців. Їх прилюдно, на вулицях на наших очах били дрючками по головах до того, що вони падали мертві; Чи може хто з цивілізованого світу собі уявить, щоб в осені 1941 року, коли ми мали обильний урожай хліба, щоб в той час наші діти, сини, брати жерли одні одного з голоду, не дочекавшись, щоб жертва перш усього вмерла природною смертю. А ми це бачили. Ми бачили, коли такі полонені везли закопувати трупи - кістяки своїх товаришів, померших з голоду, і на своїх обличчях проявляли радість. Ви здивувалися б, з чого така нещасна людина може радити, адже за годину або за дві й його як чергового нещастя залишилась. Те все, що люде пережили п перетерпіли не можна описати ані перекзатти, бо людина при цьому стомиться. Ми, біженці, що за допомогою Божого Провидіння остались в Німеччині своїми власними очами бачили смерть сотень тисяч невинних, рідних матерей, дітей, синів і дочок, братів, сестер і т. в., кров'ю смерть невинних найбли ших і найдорогих нам осіб Ми бачили як нашими палили наші оселі, майно, а наших діточок моє неживі предмети з садизмом кизали в огонь. Нас буквально винищували, ми не мали місця, де б укритися від катів - людожерів; сотні тисяч наших людей селян і міщан, робили собі секретні підземні нори - сховища, щоб там ритуватись в час, коли назад ник робить „акцію" В таких сховищах ми душились з браку повітря й води. Малі, або хворі діти, щоб не зрадили своїм плачем і криком тих, що ховаються перед ворогом, були задушувані в тих же норах, часом нянть руками рідних матерей На нашим очах сотні тисяч наших братів - воїнів, що були змобілізовані Совітами до їх армії, вимирали з голоду в німецькім полоні. Вони збирали по дорозі лушпини з картоплів, кістки з гнилих яблук, їх за те палюбки стрілали мов горобців. Їх прилюдно, на вулицях на наших очах били дрючками по головах до того, що вони падали мертві; Чи може хто з цивілізованого світу собі уявить, щоб в осені 1941 року, коли ми мали обильний урожай хліба, щоб в той час наші діти, сини, брати жерли одні одного з голоду, не дочекавшись, щоб жертва перш усього вмерла природною смертю. А ми це бачили. Ми бачили, коли такі полонені везли закопувати трупи - кістяки своїх товаришів, померших з голоду, і

(Продовження на стор 1)

Evanbel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Христос Відмовився Ділити

(Дов'ячення з стор 1)

ле ніколи б Христос взяв маєток від одного і віддав іншому, в той час як ненависть, зажерливість і злоба панували в серцях обох; то це був би непростимий і неважний гріх проти царства Божого. „Бо Царство Боже не їжа і пиття, але праведність і мир в Дусі святім".

В наші дні декотрі бідні в робітничім русі звертаються до Бога з тим самим проханням. „Учителю, скажи братові моєму, щоб поділився зо мною наділдям". Але що з того, як так станеться, але серця в людей будуть по старому в зажерливості. Бідні стануть богатими, багаті стануть бідними, класи поміняються крісламн, але очі їх будуть повні по старому злоби, і кількість не зменшиться в світі. Так було в Росії, в Франції і такі класові зміни ніколи не підносили людей на вищий щабель в їх духовім житю. Модерні люде навіть з не потребують Бога, щоб він поділив їх з їх людьми — братами, вони хочуть і вдівають їх, а майно забирають собі.

Христос відмовився ділити братів, тому, що Він не хотів бути прнчелем лише одного. Христос був другом для обох і розв'язання їх справи було не в боротьбі і відбиранню, але в мирі і любови. Тому Христос не стоть лише по стороні бідних проти богатих, ані по стороні богатих проти бідних. Христос не є приятелем якогось одного народу, але приятелем усіх людей без різниці в стану, походженя, рас. Самаритка, розбійник на хресті жид, римлянин, Закхей і Петро все були однаково близькі серцю Христа. Коли чоловік з народу з вернувся до Христа, то він просив Його, аби той став на Його бік без сперечання. „Скажи щоб поділився". Він не просив розбори нашу справу і як що мені що належиться, то нехай дасть мені. Ні він хоче помочі Христа без застережень.

Христос відмовившись розв'язати справу братів, пояснив народові причину подїлу. Він сказав: „бережіться зажерливости". Зажерливість є одною з найбільших причин усякого беззаконня. Апостол Якіп питає: „Звідкіля війни та сварки у вас?" Причина та ж сама завжди зажерливість

„Не в тім комусь життя, щоб надто мати". Але ці слова звичайно падають на байдуже ухо.

Плоди зажерливости, як і всяких подібних учинків приносуть страждання, але навчаться з них лише ті, що мають дух Христа.

Р.

УСТРІЙ ЄВАНГЕЛЬСЬКИХ ЦЕРКОВ В РАДЯНСЬКІМ СОЮЗІ

З поміж євангельських рухів в Радянськім Союзі найбільш були поширені баптисти, євангельські християне і в меншій мірі п'ятодесятники. Найбільше число віруючих нараховується на Україні і північнім Кавказі, відтак в Сибіру і найменше в центральній Росії.

В той час, як ці євангельські рухи в Америці і Західній Европі, славні своїм демократичним устроєм, в Радянськім Союзі вони мають устрій більш подібний до єпископального, хоч і без доктрини апостольської сукцесії. Американська баптиська громада являється автономною одиницею і не вимагає над собою жадної примусової влади. Вони творять союзи, але кожда громада може кожного часу свій союз покинути. Інституція єпископів, которі б наглядали за громадами і наставляли пресвитерів їм не знана. Зовсім інший устрій існує в Радянськім Союзі. Очевидно не без „помочи" з боку уряду баптисти, євангельські християне і п'ятодесятники створили одну церкву. Цією церквою керує єпископ, що складається з рівного числа баптистів і євангельських християн та одного п'ятодесятника.

Ціллю союза є остаточне усунення деноминаційних ріжниць. Національне представництво в централі союза нерівномірне. В той час, як найбільше віруючих в Радянськім Союзі нараховується поміж українців, членів головної управи з українськими призвищами лише декільки, велика більшість членів це росіяне з Москви. Отже край з найменшою кількости євангеликів має найсильніше представництво в центрі. Що нерівномірність представництва зрозуміти легко.

Головно управа союза призначила 50 старших пресвитерів (єпископів) на ціле Радянський Союз. „Братский Вестнік" орган всіх євангеликів в Р.С.Р. пише: „В однім з наших документів сказано, що ці брати виконують працю єпископів (надзирателів) церков, що подібно Тимотеєм і Титу, співпрацьовникам Павла, догладають за церквами, наставляючи в них пресвитерів, як пасторів і учителів". Цей устрій нагадує нам устрій епископальної церкви більш ніж устрій більш демократичних баптиських громад.

Євангельські церкви в Р. С. керуються через єпископів безпосередньо з центру,котрий очевидно має право їх наставляти і усовувати. Ці епископи в свою чергу наставляють пресвитерів.

Як бачимо, баптиським, євангельським і пятодесятницьким церквам надано епископальний устрій, з тією ріжницею, що замість архиепископа, епископами править свого роду консисторія. Які права мають місцеві громади в цій організації поки що тяжко устаткти, бо церковний устрій лише витворюється. Нема сумніву, що без тиснення з боку уряду, баптисти і інші слідували б за своїм традиційним устроєм. Склики в цій цікавій церковній архітектурі системі є резерватом вимог уряду, неможливо сказати.

ВСЕХБ (Всесоюзний Совет Євангельских Христіан-Баптистов) є організацією глибоко пятрітичною. ВСЕХБ проголошує: „Ми Йому (Богу) вдячні за те, що Він дав нам можливість бути горожанами нашої земної Батківщини — СССР. Це для нас всіх велика шана". При цій нагоді ми хочемо звернути увагу всім тим братам російським, що підіймають крик про „український націоналізм", кожного часу коли якийсь несильний український євангелик в Канаді скаже, що він хотів би славити Бога на рідній мові, на цей російський націоналізм їх братів в Росії.

Офіційний комунікат ВСЕХБ не зупиняється на патріотичних висловах, але іде далі і дає інструкції всім громадам, що до державних свят. Перше ВСЕХБ огрунтовує досить добре потребу святкования національних свят на підставі Слова Божого.

Аргумент з Святого Писания звичінчується розумними міркуваниям. Ми хотіляб, щоб усі українські брати зглядом своїх свят взяли також собі до серця те, що російські брати внагалять від своїх громад. ВСЕХБ пише: „На жаль в рядах віруючих ще зустрічаються окремі особи, котрі говорять: нехай держави свята святкують люде світа цього, а ми будемо займатись духовними справами, святкувати те що уставив Господь, що так або інакше було вказано в Св. Писанні. Ті що так міркують роблять явну помилку. Ми не тільки віруючі, але ми є і горожанами свого краю, діти свого народу, котрий ми любимо і приналежність до котрого високо цінимо. Все що зв'язане з життям нашого народа, з життям нашого краю, нам дорого і свято і ми зовсім не можемо стати осторонь від громадського життя країни".

Це є голос російських євангеликів вєний і недвозначний і як що все це добре для російських братів воно остільки ж добре і для українських. Наступні свята поміж іншим рекомендується усім віруючим дотримувати і брати участь в усіх державних церемоніях у ті дні:

22 січня. „День памяти В. І. Леніна". Про нього ВСЕХБ пише що його ім'я „шанується у всім світі та є прапором свободи і щастя".

7-8 листопада. „Роковини Великої Жовтневої Соціялістичної Революції".

5-го грудня. „День Сталінської Конституції". Вони пишуть про неї що це

„Найбільш демократична з всіх конституцій в світі". (?!).

Вище наведені свята і накази брати в них участь усім віруючим наказують дві річи, по перше величезну зміну в характері євангельського руху в Рад. Союзі, по друге осягнення НКВД, що спромоглася запрягти до державного воза навіть евангеликів. Можливо, що вони зустрінуть більш доброї волі з боку російських крикуни, кров, сльози, окрівавлені трупи, пожари, погонь і знову то саме і знову то саме . . .

Ми з початку плакали, кричали, жахались, біль душі виливали зовні, а далі ми перестали плакати. Так, ми давно, ще від того часу навчились приймати спокійно всі прикрості, які нам жорстоке життя в своїй щоденній арогранї для нас приносило . . . Ми холодні, мовчазні, камяні. Як Ви зволите чути, люд наш пережив страшну фізичну руйну. Не без того, що й моральну він також зазнався. Він розбитий. Може лише невелична кількість, мов біблійний Іов, не стратила віри в милість Вічного Бога й перенесла це як Його допуст. Але більшість тих, що зостались живими потребують ліків, вони . . . хворі.

Коли Ви, як совєти, прийдете, щоб нас визволити, ми знаходяться в Німеччині, де знаходяться біженці й запитаєте пересічного біженця, що розказав Вам про своє життя - буття, Ви насамперед побачите в ньому заляканість; не будете провядати о-хотн з Вами говорити. Але Ви настойте, змушуйте його до розмови. Вічне проклинати всіх і все. Ви хочете навести йому амбіцію на справи його родини, чи патріотичні мовчки похитуватиме головою. Ви чіпаєте в ньому з очей нехіть, одягустованнє. На релігійні теми прошу говорити з ним дуже обережно, бо він бачив, що від віків релігійний німець зробився раптом нерелігійним, диким хижаком і несучи голосні клиґі: „...гоніть безбожницьку совітську владу", „Німеччина запевняє вам свободу віри", „з нами Бог" і т. и мов кровожерливий тигр дер українське тіло духово і фізично. Він, Ваш бесіднік - скиталець не бачив християнського братерства від москалів у всіх їх видах, не бачив і від полків, чехів і мадярів . . . Але тепер рятуючись від знаного йому червоного „приятеля" свідомо чи несвідомо він опинився під християнською народами західних Алінтів. Тай ті також не хочуть його знати. Вони вивають руки від українців

Коли більшовики насильно забирають, щоб вивезти на батьківщину, ну й, звичайно там розправлятись по своїому, то Західні Алінти мовчать, або ще й помагають (кріваві випадки Герсфельда, Фіссен і т. п.). Українці в Німеччині живуть все під знаком питання. Чують над собою непевність завтрішнього дня й ця страшна непевність мов меч Домокля робить панічний душевний настрій. Українців офіційно як народ не визнають, зачислюють до росіян або до поляків при переписах. Люде пробували гідно себе репрезентувати в очах влади, але все це дарма. Серед нашого народу більшовики шукають „злочинців війни" і якби люде інстинктовно не робили організованого густо - часто кривавого спротиву, то бн всіх вивезли як таких „злочинців". Дивно, що ніякі в 99 відсотках були гітлерівського переконання, отже виступали як дійсні злочинці в своїм поведенні, а серед них знаходять пропорціонально дуже мало злочинців. За те наш безборонний народ навіть судити не хочуть, а впрост віддають до Совітів на смерть, ядже може той українець, коли цілком невинен, то принаймни не заслуговує на кару смерті. Для кого Ви цікаві, коли Ви бідні, безсильні й безправні . . . От тому Ви у Вашого співбесідника побачите безнадійність, проклони долі, байдужність. Він не хоче думати й жити для великих справ, його життя стає бридким. Його розуми і мужність калькують, наші почування пригнітає його нещасну душу. Сварки, кражіж, погоня за грішми - мастком, за лішими шматком харчів, що одержується від УНРРА, сексуальні збочення, родинні й громадянські негоди, релігій на й політична незгода — все це є продукт морального і духовного покалічення людей протягом війни як рівнож ненормальний спосіб теперішнього життя. Не хочу бути песимістом, але обективно потверджую факт, бо такий стан суминй панує не тільки в нашим народі, але і в інших, які опинились як біженці в таборах Німеччини. Приміром поляки цілком в цілях грабіжничих приписували себе перед цілим звіздним світом як вбивники ним. селян (засуд 20-ти поляків на смерть англ. окупаційною владою біля Гамбурга в 1945) до цього наш народ ще не дійшов, Богу дякувати, сильніші наші інтелігентні сили кладуть усі старання, щоб утримати українське громадянство в Німеччині на належній висоті. Але дійсність жорстока. Самі вони здаломляються й починають жити для себе самопас.

Коли Ви схочете приглянутись ближче до біженців в Німеччині, то прийдете до висновку, що їм необхідно дати місце на нашій планеті, дозволити під захистом цивілізованого християнського світу всім разом і кожному зокрема працювати над будовою власного й суспільного життя та його будучними. Потрібно людині дати бодай яке будь право проявляти свою власну ініціятиву в його щоденнім житті. Зв'язана по руках і ногах людина, що не почуває зі собою ніякого права й оборони, що з усіх сторін має коли не ворогів то принаймни неприятеля, живе під страхом, в голоді й злиднях, не може бути знакшою, вона все буде склонна до низьких почувань, егоїзму. Тепер у нас особливо тяжкий харчовий стан; кожен мусить думати, щоб заспокоити свій жолудок. Хто попав працівником до магазинів УНРРА або до яких рахується найбільше щасливий і ради більшої порції харчів сумлінно виконує свою працю. Але інші, що не мають такого"щастя" в зависті, що вони так не можуть уридитися, називають їх злодіями, що обкрадають голодних і т. п.

Це один з багатьох образків життя наших втікачів в Німеччині. Може мій осуд надто суминй, але я тільки таке, на жаль, можу стверднти.

В нашій євангельській праці робим все, що можливе для того, щоб і Господь знайшов місце між нами

ЦЕРКОВНА ДИСЦИПЛІНА

Слухайте наставників ваших і коріться їм: вони бо пильнують душ ваших, яко мають перед оддати; щоб з радістю це робили, а не зітхаючи; не користь бо вам це.

(До Жидів 13:17)

Коли ж погрішить проти тебе брат твій, йди й обличи його між тобою й ним самим. Коли послухає тебе, здобув еси брата твого; коли ж не послухає, візьми з собою ще одного або двох, щоб при устах двох свідків, або трьох стало кожне слово. Коли ж не послухає їх, скажи церкві. Коли ж і церкви не послухає нехай буде тобі, як погапин і митник. Істино говорю вам: Що звяжете на землі, буде звязане на небі; а що розвяжете на землі, буде розвязане на небі.

(Маттея 18:15-19)

Чи ви заплатили свою передплату?

Yevanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.
Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00. Окреме число 10ц.
М. ФЕСЕНКО—РЕДАКТОР
Адреса редакції:
506 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

HU 9282
ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Кінг Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

Зауваги до Слова „У.Є.О."

„Канадійський Ранок" помістив „Слово" управи У.Є.О. Декотрі твердження в цім Слові є вислови думок самої управи У.Є.О.; та їх не повинно приписувати як думки українського евангельського загалу.

В цій цілі ми хочемо відрознитись від деяких засад і тенденцій цього „Слова".

Робимо ми це принціпально, немаючи жадного упередження до авторів „Слова". Не так давно на зїзді Православних в Злучених Державах гість з Канади подавав інформації про „страшний" розбрат серед ев проповідників. Легко в тім, що православні неможуть зрозуміти і можливо ніколи не зрозуміють свободи дискусії і опінії в евангельських церквах, як українських так і англійських. Той факт, що евангеліки мають ряжи погляди на ряжи евангельські справи та отверто про це говорять і часом посперечаються не є ніяким „розбратом". Лише в дискусії, в рїжниці опиній витворяється найкраща думка. У православних для священика думати инакше як вищий гієрарх, або перечити йому, є тяжким розбратом", у них вищим гіярархам лише цілують руки, а свої думки ховають в глибині серця з страхом.

Це вони називають миром. Для евангеліків такий мир він є лише як духове рабство. Не-хай кождий каже братові свому правду, так як він в розумінні до добро справи — це є він мога Слова Божого. В цім лежі ми подаємо лише свої думки під розгляд братам евангелікам і можливо, що врешті і управа У.Є.О. погодиться з ними.

На початку „Слова" навязується звязок поміж „Грецькою Незалежною Церквою" а українськими реформованим церквами в Канаді. Ми хочемо цьому рішуче заперечити. Історія повстання так званої „Грецької Незалежної Церкви" усім добре відома. Внутрішній розклад Греко - Католицької церкви і особисті амбіції російського священика Серафима породили цю церкву. Її повстання не було, ані цдебне, ані славне. Рушійною силою цієї церкви була ненависть до католицизму, а не любов до Бога, ни Слово Божого. На зовні ритуалом, як так само і по духу, цей рух був подібний, як дві краплі води до своєї матері Греко - Католицької церкви, його неможна назвати, ані протестантським ані евангельськими

Опинившися в скрутних фінансових обставинах вони за приказом богато інших ритуалистичних церков, звернулись на поміч до пресвітерської церкви. Пізніше за подібною поміччю звертались до пресвітерияни української православної в Канаді також. Як одних так і других поміч протестантів евангеліками не зробила. Вречті через внутрішні непорозуміння і боротьбу ця церква розпалася. Велика кількість членів і декотрі священики перейшли до православної церкви, що найближе була по духу і ритуалу до Грецької Незалежної Церкви. Частина членів повернулась назад до Греко - Католицької церкви. Чимало пішло до соціялістичних організацій. Невна кількість найбільш ідейних і щирих священиків з невеликою кількістю парафіяй стали членами пресвітерської церкви

Той факт, що невна кількість священиків з Грецької Незалежної Церкви стали пресвітеріянами, зовсім не значить, що весь український реформований рух в Канаді походить від цієї церкви. З більшим правом могли б таке твердити про себе православні, або комуністи, бо вони дістали найбільше членів з цієї церкви.

Більшість сучасних членів українських реформованих громад і діючих проповідників про „Серафимовську" церкву знають лише з історії. Ми всі приєднялися з переконання до пресвітерської церкви безпосередньо. Більш цього ми рахуємо „Серафимовський" рух як шкідливий для нашого народу. Людей було взято з їх церкви, відібрано їм їх віру, яка б вона не була, і замість неї їх душу наповнено ненавистю.

Лише тоді можна брати від людини щось, коли ви зможете їй дати натомість кращу річ. Грецька Незалежна Церква не була нічим краще за католицьку, навпаки в декотрих відношеннях куди гірша. Ми волїли б, щоб цього руху не було зовсім і ми рішуче заперечуємо, що існує який будь духовний чи історичний звязок поміж теперішним пресвітеріянським реформованим рухом серед українців а „Серафимовщиною", котру ми осуджуємо. Той факт, що декотрі „Серафимовські" священики стали евангеліками не творить цього звязку. Ми маємо членів, що були православними, католиками, комуністами, чи це значить, що ми походимо від них? Поміч від пресвітеріян дістають всілякі релігійні рухи, чи це значить, що пресвітеріяне походять від них?

В інтересах правди є конечним, щоб подібні навязування евангеліками як Греко - Католицьких зубожеб було кінчено раз і на все. Нікого „красного поступу" „Грецька Церква" немала, а почала розвалюватись від перших днів свого існування. Якийсь час її втримали при житті пресвітерські субсидії, але і те не могло стримати внутрішнього розкладу. Нехай мертві ховають мерці свої. Навіщо навязувати молодому евангельському рухові в батьки таку страшну подобу як „Грецька Незалежна Церква.

Друга тенденція, що її виявляє „Слово" з котрою ми неногодуємося висловлюється в пересуваннях, що евангельський рух ніби занепав через брак власного проводу. В дійсности всі українські евангельські громади мали і мають свій власний провід згідно конституції евангельських церков. Всюди по громадах проповідують українські проповідники на своїй мові, а їх праці ми помагають церковні управи обрані членством, всі також українці.

Український евангельський рух має свій власний провід і казати що інше це значить нехтувати факти. Ця потреба була задоволена в кожній громаді з самих початків і хоч У.Є.О. як організація неможе похвалитись великими здобутками, проте український евангельський рух в цілости зробив великий поступ. Ці річі треба тримати окремо, „поступ" управи У.Є.О. і поступ евангельського руху. Часом вони ідуть в протилежні боки.

Ми рахуємо спеціально теперішнїсінїшні інсінуації про „власний провід".

Український нарід переживає страшну кризу. Йому треба поміч і приятелів. Дружба Англо - саксонського протестантського світу українцїи як народові буде цінна. Українські евангелики, що живуть в братській єдности з англійськими евангеліками, чимало можуть зробити для свого народу. Дещо вже було зроблене. Чи це є час для вбивання клину? Ми думаємо що ни українські протестантські повинно шукати як найбільшого зєднання з англо - саксонськими протестантами всюди. Цю потребу зрозуміє навіть дитина. Це зєднання ми маємо, його цінимо не тільки з міркувань народнього добра, але і тому що в англо - саксонських протестантах ми знаходимо людей близьких нам по переконанню та щирих і безкорисних приятелів, що немають навіть і на думці перебирати, чи бажати проводу в українських евангельських громадах.

Михайло Фесенко.

Пастор Г. Тимчук

Пастор Г. Тимчук був дуже слабий через довший час і знаходився в шпиталі. Як ми довідались то його здоровля тепер краще і він вже повернув до дому Евангелики з Торонта і Ошави передають найкращі побажання Пасторові Тимчукови і бажають повного видоровлення

Новорічні Побажання

Рік Новий нехай народу
Принесе любов і згоду,
Щоб слова Христові милі
Стали всім нам зрозумілі.

Нові Церкви в дружбі в братві
Духом кай ростуть в багатві
Хай Євангелія вганяни
Знищуть ідоли всі жниві

Україні пішли Боже!
Дні спокійні і погожі,
Щоб з ярма земля звільнилась,
Україна звеселилась

Ф. Москалюк,
Торонто, Онт.

СИЛА КРОВИ ХРИСТОВОЇ

(Оповідання з життя Ч. Фінея визначного Америнського евангеліста).

Ч. Фінеї мав евангельські збори в Детройті. Коли одного вечора він пшов до церкви, якийсь чоловік підійшов до нього. „Чи ви є Доктор Фінеї?". „Так". „Зробіть мені прислугу, коли ви скінчете свої збори, прийдіть до мене, я хочу поговорити з вами про себе"

„Дуже радо. Зачекайте на мене". Фінеї вийшов до будинку і один з братів спитав його: „Що цей чоловік хотів від вас брате Фінеї?" „Він хотів, щоб я пішов до нього разом з ним". „Не ідіть". „Я жалую, але я пообіцяв і мушу піти"

Коли зборя скінчилися, Фінеї знайшов незнайомого чоловіка при дверях, він сказав „Ходіть зо мною"

Вони пройшли декілька кварталів, повернули в бічну вулицю і зупинились перед якимсь будинком. „Почекайте Брате Фінеї", сказав незнайомий, витягнув ключа, отворив двері і поклинав Фінея до середини Коли вони ввійшли до кімнати, Фінеї зобачив в кімнаті кілька людей, стіл, і декілька крісел. В кімнаті не було нічого іншого.

Стіни кімнати були зроблені з тонких дошок довкола. Фінеї обернувся. Тоді незнайомий замкнув двері, поліз до кишені і витяг револьвер. Тримаючи його в руці він сказав: „Я не думаю робити вам якоїсь шкоди, я лише хочу запитати вас декілька питань. Чи ви здібно вірили в те що ви сказали в проповіди останнього вечора?"

„Що я сказав? я забув". „Ви сказали: „Кров Ісуса Христа очищає нас від всякого гріха". Фінеї відповів, „так, Бог так каже".

Незнайомий продовжував „Брате Фінеї чи ви бачите цей револьвер? він убив чотирьох людей. Револьвер мій. Двох з них я убив сам, двох вбив мій шинкар підчас бійки в корчмі Чи є надія для такої людини як я?"

Фінеї сказав: „Кров Христа очищає нас од усякого гріха".

Чоловік сказав: „Брате Фінеї, ще одне питання: За цією перегородкою знаходиться корчма. Я є її власником. Ми продаємо всілякі трунки усім хто прийде. Дуже часто, я взяв останній цент з кишені чоловіка, залишаючи його жінку і дітей голодувати. Часто жінки приносили свої немовлята сюди і благали не продавати більше трунків їх чоловікам, але я протягнув їх і продовжував продавати горівку. Чи є надія для такої людини як я?"

Фінеї сказав: „Бог говорить, Кров Ісуса Христа Сина Його очищає нас від усякого гріха"

„Ще питання, брате Фінеї з другого боку цієї перегородки знаходяться клюб гри на гроші, цей клюб такий же злодійський як і сам сатана. В цім заведенню нема ні одного не підробленого колеса. Все наладоване і обманне. Як що хто лишить корчму і ще має трохи грошей в кишені, ми заберемо від нього решту там. Люде виходили з цього місця і кінчали життя самовбийством, коли їх власні гроші а часом чужі були програні. Чи є надія для такої людини як я?"

Фінеї сказав: „Бог каже, Кров Ісуса Христа Сина Його очищає нас від всякого гріха".

„Ще одне питання і я відпущу вас. Коли ви вийдете з цієї вуличи і повернете на право, ви зобачите дво - поверховий будинок. Це мій дім. Я є його власником. Там живе моя дружина і моя дочка, їй одинадцять років, на ім'я Маргарета Трінадцять років тому, я поїхав до Нью Йорку в діловій справі. Я зустрів чарівну дівчину. Я збрехав їй. Я сказав їй, що я маю велике підприємство і вона вийшла замуж за мене. Я привіз її сюди. Коли вона довідалась про характер мого заняття, це розбило її серце. Я зробив життя для неї пеклом на землі. Я приходив до дому пяний, бив її, зневажав її, заникав її на ключ, зробив її життя гіршим ніж якої звірини. Одної ночі я прийшов до дому, пяний, злий, нещасливий. Моя жінка попала мені під руку і я почав бити її Моя дочка кинулась поміж нас. Я вдарив і по лиці і пхнув її проти розпаленої печі. Її рука обпалена від плеча до пальців Вона ніколи не буде вигладати як нормальна. Брате Фінеї, чи є надія для людини такої як я?"

Фінеї взяв цього чоловіка за плече, потряс ним і сказав „Сину, які страшні річи ти оповів мені! Але Бог каже: „Кров Ісуса Христа Сина Його очищає нас від усякого гріха" "

Чоловік сказав „Дякую вам, дякую вам від глибини серця. Молітеся за мене. Я прийду до церкви завтра вечером"

Фінеї повернувся до своєї праці. Слідуючого ранку біля семої години корчмар пішов до дому з своєї канцелярії Його кравчатка була змята. Лице в порості, піт і залите сльозами Він тряся і здавалося був п'яний. Але подивившись до його канцелярії Він взяв крісло і розбив зеркало, стіл, інші крісла. Він розбив перегородку на кожним боці. Кожну пляшку і бочку в корчмі. Пороxи і сміття лавали по цьоколотки в страшній мішанину пива, горівки, вина і інших трунків В кінці столи були порозбивані, карти, кістки і т. і., горшки в пеці. Він перейшов вулицю, хи таючись ввійшов до свого кабінету і майже впав в крісло Його дружина сказала дочці з кухні: „Мегґі, побіжи і скажи татові, що сніданок готовий". Дівчина з неохотою пішла до батька Налів в страху, вона сказала перед дверима: „Тату, мама каже, що сніданок готовий, і кличе вас"

„Мегґі, дорога, тато не хоче їсти". Мала дівчина не йшла а летіла до матері. „Мамо, тато сказав, Мегґі, дорогу, і він не..."

„Мегґі, ти незрозуміла. Ти йди до його кімнати і скажи йому, що сніданок готовий". Мегґі знов пішла, а мати за нею. Зобачивши їх, він сказав. „Мегґі ходи сюда". В страху, дівчина підійшла до нього

Він підніс її, посадив собі на колина, притулив її лице до свого і заплакав як мала дитина. Його дружина стояча в дверях не знала, що сталось. За хвилину він звернувся до неї: „Дружино, підійди до мене".

Він посадив її на друге коліно, обняв їх обох, яких він любив і яких він так часто зневажав в страшний спосіб, похилив лице між ними і плакав, аж поки здавалося кімната не здрігалась від його жалю.

За якийсь час він опанував себе, подивився в обличчя своєї дружини і дочки і сказав:— „Тепер ви не потребуєте боятись мене більше, бо привів вам нового чоловіка і нового батька сьогодня".

Пастор Й. К. Корсаков на Сході

Пастор Й. К. Корсаков під час свого перебування на Сході проповідував до численних зборів в Українській Пресвітерській Церкві в Ошаві, в Української Пресвітерської Церкві в Торонті, в Українській Злученій Церкві в Торонті і в Лондоні Всюди проповіди пастора Корсакова зробили гли боке вражиння своєю духовністю і силою. Добра праця була зроблена і добре насіння посіяне

ТОРОНТОНСЬКА ПРЕСВИТЕРІЯ ПРОТИ ТОРГІВЛІ ТРУНКАМИ

Торонтонська Пресвитерія Пресвітерської Церкви в Канаді одноголосно ухвалила на своїх зборах протест проти увільнення торговлі трунками Пресвитерія звернулась з заявником до всього церковного членства противитись поширенню торгівлі рїжними напоями та вислала так само протест до провинціяльного уряду

ОБОВЯЗКИ ЧЛЕНІВ ГРОМАДИ

Члени церковної громади є під обовязком неухильно брати участь в церковних богослужениях і установах, відносячись до проповідника з всякою належною пошаною, поширяючи його в праці і слухаючись його в Господі. Кожний член церкви має підпорядковуватись сесії в Господі, та плекати поміж себе братерські відношення, поширяючи мир і дбаючи про успіх громади. Так само їх обовязком є ширшати широ усім, що відносяться до добробуту цілої Церкви, підтримувати щедро церкву датками, як кожному Господь уділяє, для підтримання Христіянського служення, поширення Благовісти в домах і закордоном; та вивіювати Христіянський дух у всіх відношеннях життя.

(Взято з „Бук оф Формс" Пресвитерської Церкви в Канаді, параграф 141)

Вечером цього ж дня, дев чоловік, його дружина і дитина, були в церкві і віддали свої серця Христові

(Christian Digest).

Evangel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Ми все ще на світанках наукового віку і всяке побільшення світла відкриває з більшою ясністю працю рук мудрого Творця. На протязі 90 років від часів Дарвіна ми зробили величезні відкриття. В дусі наукової покірливости і в ві засновань на знанню ми наближуємося все блище до усвідомлення Бога. Для себе я числю сім підстав моєї віри:

Перше: — Непохитним математичним законом ми можемо довести, що наш всесвіт був сплановний Істотворений великим Розумом — Інженером.

Припустимо, що ви положите в вашу кишеню десять копійок, кожна по порядку позначена числами від одного до десяти. Від так струсіть ними добре. Тепер пробуйте вийняти їх, так щоб врешті сталося, що вони слідували б одна за другою по порядку від одного до десяти згідно чисел, що написані на кожній копійці. При чим кожного разу ви маєте покласти кожну копійку назад і знов їх струсіть в кишеню. Математично ми знаємо, що можливість витягти відразу копійку з числом один означається відношениям одного до десяти, **можливість зараз же по кожній** з числом один витягти по тій копійку з числом два буде випадком з імовірністю одного проти сто. Можливість витягти до ряду копійки з числами один, два, і три має імовірність одного випадку проти тисячі. Можливість для нас витягти їх усі по порядку з числами від одного до десяти сягає найновірного числа одного можливо випадку проти десять більонів. На підставі цього закону, так багато необхідних умовин потрібно для життя на землі, що неможливо, щоб вони повстали через випадок.

Земля обертається на своїй ості тисячу миль на годину, як щоб вона обертаюсь сто миль на годину, то наші дні і ночі були б десять разів довші ніж тепер, тоді сонце спалювало б нашу рослинність на протязі кожного довгого дня, в той час як напротязі довгої ночі, кожна рослина, що пережила спеку була б заморожена

Знову, сонце, джерело нашого життя, має температуру на поверхні, що сягає 12,000 ступнів по Фаренгайту. Наша земля знаходиться якраз на такій відділ, що „вічний огонь" гріє нас, якраз досить і не надто богато!

Як щоб сонце давало лише

Підстави Віри у Вченого

(Скорочено з книги проф. А. Г. Морісона бувшого президента Академії Наук в Нью Йорку).

половину його теперішньої радіяції, ми замерзли б як що б воно давало в половину більше, то ми спеклися б.

Нахил земної оси на 23 ступні, дає нам наші зміни року. Як щоб ніс землі не мала цього нахилу, випаровання океанів збиралося б на північніх і південним бігунах нагромаджуючись як ледові континенти.

Як щоб наш місяць був, скажемо, 50 тисяч миль від землі замість теперішньої дійсної віддалі, морські припливи були б такі величезні, що два рази на день всі континенти були б покриті водою. Навіть гори за короткий час були б змиті з лиця землі. Як щоб земна кора була лише десять футів товща від теперішньої, то тоді не було б кисня, без котрого все звірине життя мало б погинути. Як щоб океани були лише декілька футів глибше, тоді вуглевий двокис і кисень вода вбрала б в себе і рослинне життя стало б неможливим. Або як щоб повітря землі було дещо рідніше, тоді декотрі метеори, що згорають мільонами щодня в просторах, падали б всюди на землю, розпочинаючи всюди пожари.

На підставі цих і тьми інших прикладів, нема навіть можливості одного випадку проти тисячі. Можливість для нас витягти їх усі по порядку з числами від одного до десяти сягає найновірного числа одного можливо випадку проти десять більонів. На підставі цього закону, так багато необхідних умовин потрібно для життя на землі, що неможливо, щоб вони повстали через випадок.

По друге: — Спосібність життя осягти своєї цілі, є проявом усе - напановнюючого Розуму.

Що є життям, ніхто з людей незнає винайти. Воно немає ні ваги ні розміру, але воно має силу. Корінь, що росте, розколе скалу. Життя побідало воду, землю і повітря, примушуючи їх змінні і комбінації та оплановуючи ними. Життя - скульптор дає форму усьому, що вже, як артист воно творить форму кожного листка на деревах та надає їм колор. Життя як музика навчає кожного птаха співати, кожну комаху кликати одна другу музикою їх чисельних звуків. Життя є вивершеним хеміком і надає смак овочам і приправам, пахучість розмаїм, перетворює воду і карболевий квас в цукор та дерево і в цім процесі звільняє кисень, щоб звірі мали чим дихати. Природа не сотворила життя; спалені огнем скали і море прісної (солодкої) води немодли б задовольнити всіх вимог. Хто, тоді викликав життя?

Потретє: Розумність звірини, непереможно говорить про доброго Творця, котрий устаткував інстинкт в малих безпомічних без нього сотворінних.

Молодий лосось проводить роки в морі, від так повертається до своєї річки. Він плине по тім самім боці ріки з котрого впдає приток, в котрім він родився. Що веде його так точно? Як що він перенесете його до іншого притоку, він зразу пізнає, що він заблукав і він буде змагатися дістатись до годовної річки назад і тоді знову повернеться проти течії заки нчити свою подорож як призначено

Навіть ще трудніше розвязати тайну вюнів. Ці подивугідні сотворіння переселяються, достигши зрілого віку, в всіх річок і озер — ті що живуть в Європі переплинають тисячі миль океану — усі направляючись до безодніх глибин бильшо Бермюди. Тут вони розмножуються і вмирають. Маленькі вюни, що немогли ще нічому навчитись, хиба до довідатись, що вони знаходяться в величезних просторах води, все ж починають свою подорож назад і знаходять свою дорогу не тільки до того самого берега звідки приплили їх батьки, але до річок, озер і маленьких ставків, так що кожне місце завдяки має своє неповтарне вюнів. Ніколи не було зловлено американського вюня в Європі, а Європейського вюня в Америці. Природа навіть зробила позбільшими на один рік час зрілости Європейського вюня, аби тим надолужити довший час подорожи. Звідки повстав цей направляючий імпульс?

Оса опанувавши конником, викопує ямку в землі і жалить конника, якраз там де треба, так що він не вмирає, але стає несвідомий і живе як своєго роду консервована пожива. Тоді оса кладе свої яйця, але так зручно, що коли її діти вилуплюються з яєць, то вони можуть потрохи їсти конника не вбиваючи його цілковито, для їх мерзна пожива була б отруєю. Тоді мати відлітає і вимирає; вона ніколи небачить своєї малечі. Певно, що оса мусіла робити це з самого початку, і відразу, і кожного разу, інакше не було б ос. Подібне тоемниче поступования неможна пояснити пристосованням; це було устачено, чи надано.

По четверте: — Людина має щось більше ніж звіряний інстинкт — силу розуму.

Жадна звірина не лишила доказу спосібности числити до десяти, або навіть розуміти, що число десять значить. В той час як інстинкт подібний до одніеї ноти флеїти, чудовий але обмежений, людський розум вишше всі ноти всіх інструментів в оркестрі. Нема потреби обробляти цей четвертий пункт, дякуючи людському розуму, ми можемо міркувати над тим, що ми є тим чим ми є, лише тому, що ми получили іскру Всесвітнього Розуму

По пяте: — Існування феноменів в кожнім житті, котре ми знаємо сьогодня, але про котре незнав Дарвін — такого як чудесність ген. (Genes).

Вони такі незвичайно малі, що наколи б гени відповідальні за всіх живущих людей на світі були зібрані в одніе місці, то їх було б менш ніж чарка. І все ж ці ультрамікроскопічні гени г їх сопутники хромозоми, населюють кожну живу клітину і є абсолютним ключем до усіх людських, звіринних і рослинних ознак. Чарка є малим місцем, в котре ми могли б зібрати усі особисті ознаки двох більонів людських істот. Але ці факти устелені поза всяким сумнівом. Добре, тоді — в який спосіб гени містять в собі усю нормальну спадщину безлічі предків та переховують психологію кожного в таких безмежно малім місці?

Те що декілька мілионів атомів, злучених як ультра - мікроскопічний ген, можуть неподільно панувати над всім життям на землі є прикладом глибокої мудрости і пляну, що ми походити лише від Творчого Розума, ніяка інша гипотеза не буде задовольняючою.

По шесте: — Економія природи примушує нас похопитн, що тільки безконечна мудрість могла перебачити і приготовити все з таким проникливим керованцтвом.

Багато років назад один рід кактусів був посаджений в Австралі, служити як огорожа Немаючи жадних комах - воротів в Австралії цей кактус почав страшно розножуватися,

(Продовження на стор 7).

Підстави Віри у Вченого

(Докінчення з стор. 6).

набираючи загрожуючі розміри. Кактус розростався всюди, аж поки росяння не займали просторів розміром з Англією, витискаючи населення з місточок, сел і пєзючи їх фарми. Етномольоги шукали порятунку по цілому світі. На кінець вони знайшли комаху, що жила виключно на кактусі і не хотіла їсти нічого іншого. Вона легко розмножувалася і немала ворогів в Австралії. Комаха скоро перемогла кактус і сьогодні кактуси не є небезпекою, їх число значно змаліло, а разом з ними і число комах, але їх лишилось досить, щоб тримати розмноження кактусів в певних межах на завжди.

Подібні перепони і баланси устелені всюди. Чому комахи, що розможуються так скоро не опанували земдеї? Тому що вони немають таких легенів які посідає людина. Коли комаха виростає великою, їх дихательні проходи не ростуть в пропорції до збільшення розміру тіла.

В насідок цього ніколи не було комахи дуже великого розміру, це обмеження зросту стримувало їх. Я кщоб не було устачено цієї перешкоди, людина немогла б існувати. Уявіть собі, що ви зустріли осу таку велику як лев!

По семе: — Факт, що людина може уявити собі існування Бога е самий по собі визначний доказ.

Пізнання Бога повстає з спосібности людини, що з усіх світі належиться їй одній, котрим зверно увагу. Силою уяви людина і лише людина має спосібність найти доказ річей невидимих.

Перспектива, що її ця сила відкриває є необ...ежена, той час як удосканалена людська уява стає духовою реальністю, він може пізнати у всім доказ пляну і цілі, що Бог є всюди і во всім, але що ніде Він не є так близький нам як в наших серцях. Це є правдиво наукове, як правдиво і в умі, про це Псалмист сказав: „Небеса являють славу Божу і простір звіщає про діла рук Його".

ДР. Н. ОБНЕЙ
ЛІКАР І ХИРУРГ (Оператор)
71 Bowstead Avenue (Roncesvalles and Dundas) Toronto, Ont.
Telephone ZL 890
Урядові годжки від 7—9 вечером.

Health for Every Day

By Dr. Helen McMurchy, C.B.E.

1947.

There is always something inspiring about New Year's Day. Here is another chance for us. Here is an open gate which shows you a straight road. Here is a new page in our family history and here is a new chance for us to make it a good one We can profit by the mistakes of last year. We need not make these mistakes again. We can have a healthy year for our health depends very much on ourselves. We make our own health habits and health depends very much on right and regular habits.

Rheumatism

"The patient had rheumatism," said the medical student.

"Don't say that," said the Doctor. "That is not what you mean. We all have rheumatism. This patient had rheumatic fever."

The Doctor was Dr. William Osler, afterwards, Sir William Osler. The patient was in bed and the bed had been wheeled into a large room with a circular roof, in the Johns Hopkins Hospital in Baltimore, Maryland, U.S.A.

Round the large room were circular seats built in tiers and seats were crowded with medical students of the Johns Hopkins and with visiting Doctors from everywhere. For it was 12.00 noon on a Saturday and at that hour and in that place Dr. Osler held his weekly clinic and if you did not learn medical wisdom there, it was your own fault.

Sir William Osler

William Osler was a Canadian. He was born at Bond Head in the Province of Ontario on July 12, 1849. And on that day when the Orangemen in Bond Head heard about the new baby, they formed their procession and turned its head to the Rectory, for the baby's father was a clergyman, and they asked that they might see the baby and told his father that his name must be William, because he was born on the 12th of July.

William was not a name in the Osler family, but they called the baby William by respect. The Osler family, is a great Canadian family. Some of them and their descendants live round here still and are a credit to their name and country, but the greatest of them all was William who lived till 1919, when he died in Oxford, England, full of years and full of honours, both civil and military.

The Forgotten Resolution

By Chester Shuler

For one of the few times in his ten years, Mark could not sleep after he retired for the night Maybe it was the light of the big, round, friendly moon that streamed across his bed. Or maybe it was because he had got to thinking of New Year's Eve one year ago—when he had been in his own happy home with his dear mother before she had gone Home

Somewhere in the house he could hear the mumbling of voices. He knew that Uncle Hiram and Aunt Susan were talking in the kitchen beneath his room. He felt sure they were talking about him — about his carelessness in letting the red calf stray from the stable How Uncle Hiram had scolded!

The night was cold. Mark felt snug and comfortable in his warm blankets. He thought of boys who maybe hadn't even a bed to sleep in—those poor kids over in Europe or right in our own big cities. His mother had often told him about girls and boys in the cities who suffered from the cold in wintertime, and who never saw the lovely green country in summer. He remembered, too, her beautiful stories about the little black, yellow and brown girls and boys in far-off lands where the missionaries were, who suffered much from hunger. Yes, he reflected, life on a farm was pretty good, even if a fellow did sometimes have trouble with red calves and angry uncles. If Uncle Hiram wouldn't be so cross with him most of the time, he'd be almost happy again

Uncle Hiram and Aunt Susan had taken Mark "to raise" after the death of his mother, six months before. He had no brothers or sisters and felt very lonesome much of the time

Someone opened the stair door below. Mark could hear his uncle's voice plainly. "I see it's high time for me to take him firmly in hand. The boy's too careless. He'll never amount to much if he doesn't soon brace up. Well, tomorrow morning's the first of the year and I'll begin training him"

Mark felt cold and then hot all over. He heard Aunt Susan's kinder voice saying, "I wouldn't be too severe with, Mark, father He's only a young boy, you know. He'll learn gradually as he grows older"

"Maybe so But if I help things along, he'll be more likely to become a useful man. I mean to have him obey me more promptly from this time on, and he must learn to be more careful and thorough in his work. I have resolved to see that he does these things too. No, Susan, I don't like to be harsh with boys, but I've raised a family of my own, and it was necessary sometimes to take them firmly in hand."

"Well, I think Mark will improve, Hiram. I'll be coming up to bed soon; have a little mending to do yet. Happy New Year to you."

Uncle Hiram laughed softly as he slowly climbed the stairs. "That's right, Susan," he said "here I've been making a New Year's resolution at just the right moment, haven't I?"

Mark was far from slumberland as his old uncle tip-toed past his door. His eyes were very wide and his heart thumped noisily. He was thinking hard just then

Slowly the hot tears trickled down his cheeks and were absorbed in the big red-and-black comforter. Oh, how hard this world was after all! Now Uncle Hiram would be crosser than ever to him. If he could just get up right then, dress quietly, slip out of the house, and run away—anywhere that Uncle Hiram could never find him! But where would he go? His own home was no more

No one had wanted him except this cross uncle and Aunt Susan—and now Uncle Hiram was resolving to make life, and the New Year, miserable for him, all because of a mean, long-legged, contrary red calf! Oh, it hadn't been like this

(Continued on page 8).

Find out

"We all have rheumatism."-It is true. We don't know much about rheumatism. But we are trying to find out. A Rheumatism Research Centre has just been established at Manchester University in Manchester, England, by a grant of £100,000, which is about $450,000, given by the Nuffield Foundation, which Lord Nuffield has set up to do all the good it can.

And there has been for the last ten years, in London, England, an Empire Rheumatism Council which has found out a good deal about Rheumatism. Some of the things they have found out may be printed in this column next month.

Yevanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

when Mother was here — if he could only have a comforting kiss from her lips now — and then suddenly he wondered what she would wish him to do if she knew all about this terrible situation. He tried to think, to imagine.

"I know she'd want me to do the right thing," he resolved. "She would always say, 'Mark, always do what is right.' But what is right, I wonder? What can a fellow do to please Uncle Hiram? Seems nothing pleases him any more —" And the big comforter had to soak up some more big hot tears.

Mark looked up desperately at the big moon. It seemed to be his only friend just then. And then he happened to think of Someone who lived up there, too. His mother had always taught him to pray, even when he was a very small boy, when in trouble. Yes, she'd tell him to pray now.

"Dear Lord Jesus," he whispered, "please help me to do what is right. Help me to please Uncle Hiram. Please make me more careful with the red calf — an' — an' things. Bless Aunt Susan, an' —" The words stuck in his throat for a moment, "—an' Uncle Hiram! For Jesus' sake, Amen."

He was sleeping peacefully when Aunt Susan slipped in his room to see if he were warm enough

"You carry wood into the woodhouse this morning, Mark," Uncle Hiram said at breakfast on New Year's day. "And later on in the day, do the same. And mind that you make the ranks straight solid, so they won't fall down."

"Y-yes, Uncle Hiram!" gasped Mark, grabbing his cap and hurrying outside to work

"Hm-m-m," mused his uncle. "Promptest that boy's gone to work since he's been here."

Armful after armful of wood Mark carried from the woodpile to the woodhouse. He tried hard to make every single stick lie solidly in place. It was hard work, but as the ranks grew taller he felt better. After school, he hurried home and set to work again. He was determined to do his best to please his grouchy uncle, if such thing were possible.

"Hi, Mark! Come 'long with us! We're going to play hockey on the millrace pond. The skating's great. Hurry!" Jim Hopkins called to him from the highway. How badly Mark wanted to go skating just then. He was so tired working. He looked toward the pond, then remembering his Uncle Hiram's resolution of the night previous. He remembered his own little prayer.

The Forgotten Resolution

(Continued from page 7).

"Can't, Jim. Sorry. Some other time," he yelled back.

"Oh, come on! It won't take long to play just one little game."

"No. Too busy. Thanks."

Work went very hard during the next half-hour. The merry shouts of the boys reached Mark's ears. What an easy time they had. No work to do Saturdays, or after school, and here he had to work and slave to please a cross uncle — just 'cause an ugly red calf. "But I guess Mother'd want me to be faithful," he thought suddenly. "Yes, I'm sure she would!"

He worked harder than ever. By the time dusk had fallen and it was time to do his barn chores, he had all the wood ranked in the woodhouse He felt rather proud of the neat, solid ranks, and wondered whether his work would please Uncle Hiram. He doubted it, and braced himself for a severe scolding.

Aunt Susan came out just then. She had two fresh cookies for him. "Uncle Hiram just telephoned," she said. "He has been detained in town at a meeting. He wants you to go ahead with all of the barn work you can do, until he comes home. You can stop working on the wood now and—" She stared incredulously. "Why, it's all ranked! That's doing fine, Mark"

Mark tried to whistle a bit as he hurried to bed the ugly red calf and the cows. Aunt Susan was all right. He hurried with his work, but remembered his uncle's words, "... he must learn to be more careful . . . I mean to see that he does these things, too." He worked more slowly then, trying to do each chore thoroughly. Then he had an idea. Why not try to do some extra work around the stables—something he hadn't been told to do? He grabbed a fork and set to work bedding the horses, then fed the hens, gathered the eggs, and did other tasks not usually given him to do. Uncle Hiram arrived while he was busying himself, but said nothing. When he was called to supper, Mark hastily carried a bucketful of walnuts from the shed loft to the porch. He had an idea.

Although he received no word of praise from his uncle during the evening meal, Mark was feeling better. He had discovered that it made a fellow feel good inside to know he'd done a good job; and doing those things he had not been told to do made him feel better, still. Luckily, he had not expected any praise from his uncle, and so wasn't disappointed.

"May I help you with the dishes, Aunt Susan?" Mark asked when the meal was over.

"Why—yes. If you have finished the things Uncle Hiram wanted you to do," she said.

"I finished the wood this noon."

"Very well, then."

While they were doing the dishes, Mark volunteered to crack some walnuts for her that evening. His aunt was very much pleased, and said she'd bake a walnut cake soon

Next afternoon, Mark offered to shell some more walnuts for his aunt, "No, thank you," she said; "I have sufficient for the present. If your uncle hasn't given you any jobs to do, you may go skate."

Mark was about to dash off, when he had an idea. "No, Aunt Susan. I think I'd better shell some corn for the chickens. I see the box is nearly empty."

Mark went off whistling a little tune It felt good to be "bossing himself" instead of having a grouchy uncle on his neck all the time. He was making so much racket with the sheller on the barn floor that he did not hear his uncle enter. He jumped when he heard, "Good work, young man!"

"Oh, sir—you scared me, Uncle Hiram," he stammered. "I thought I'd shell some corn for the hens. I knew you were busy — and I didn't remember any other work you wanted me to do today. I hope it's all right."

"Well, now that's more like it, boy. I'm right pleased to see you are taking an interest in things Got that wood all ranked?"

"Yes, sir. Finished it yesterday."

"Is it ranked good and solid?"

"Yes, sir. I did the best I could."

A month later, when the big full moon came around to Mark's south bedroom window and looked in at him, he heard his uncle and aunt talking below. The door was open this time, and their voices reached his ears plainly

"I can't understand what's come over the boy," Uncle Hiram was saying. "He's changed. Works good, and does it pretty well, too. Getting to be quite a help to me around the place. I don't believe I've had to tell him one time, lately, to shell corn for the hens."

"His teacher told me the other day." Aunt Susan said, "that he's going to have the highest grades in his room this period. He has been studying hard lately."

"Say, that's good!" Uncle Hiram seemed pleased

Aunt Susan was silent a bit, then said, "I'm so glad, Hiram, that you didn't have to be severe with Mark. He's such a willing little worker, and I think it'd be really unkind to treat him badly."

"Now, mother, you know I wouldn't do that. And anyway, I haven't had to take him in hand, have I? But I meant it only for his own good." Then he laughed and added, "I haven't had to keep that 'New Year's resolution,' which you accused me of making, have I?"

Upstairs Mark grinned happily and winked at his friend the moon.

"I guess my resolution must have made Uncle Hiram forget his," he muttered.

And the big moon seemed to wink back at him as if it were happy about this too.

—Instructor.

CANADA'S FIRST UKRAINIAN

Wasyl Elyniak, has been selected as a candidate for the national citizenship ceremony which will be held in the Supreme Court chamber, Ottawa, on January 3, 1947.

Eighty-seven years young, Elyniak lives today with his son at Chipman, Alberta. A retired farmer, he divides his time among different members of his family, doing odd chores

Although Elyniak is nearing his ninetieth birthday he welcomed the opportunity to represent his race and his province at the national citizenship ceremony. The Ukrainians, whom Elyniak represents are one of the most recent immigrations to Canada but at the same time they are one of the oldest agricultural people in Europe

During the past 55 years Elyniak has witnessed the Ukrainian population in Canada grow from two individuals in 1891 to about 325,000 today, forming the sixth largest ethnic group in the dominion

Like those Ukrainians who followed him out to Canada, Wasyl Elyniak came out in search of land. Having acquired it he has fed it with half a century of hard honest labour. His offspring have branched out into many other branches of Canadian life.

Of his 14 grandchildren, 5 served in His Majesty's forces overseas and one was wounded in action, 2 are well established optometrists in Edmonton, three are business men, one a noted breeder of pure blooded cattle, one a nurse, one a provincial civil servant and one a University student.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік VIII. Число 2. ЛЮТИЙ 1927 FEBRUARY Рік VIII. Число 2.

Заспокоєна Туга

ПОВІСТЬ З ЧАСІВ СИНА ЧОЛОВІЧОГО.

Розділ 1.

„Отче Якове, Отче Якове! Добре що ви вже прийшли. Яку новину принесли? Чи бачили ви Його?"

„Так мій сину! не тільки бачив але і чув Його. Слава Богу Аврамя за те, що по так довгім часі, зіслав нам знова пророка".

„Що вам сказав, дорогий батьку?"

„Мені? З ним не може було говорити, бо не маєш поняття, яка товпа народа була коло Нього і слухала Його. Але мій любенький, не затримуй мене нині; бо хотяй маю тобі много оповідати, однак мушу пійти до свого стада; але если Бог позволить, прийду до тебе завтра і оповім про все. З Богом"

Так говорило в собою двох людей недалеко Генисарецького озера. Один з них, старенький не мав нікого на світі, другий, молоде хлопятко, мав лише матір, котру удержував з ловлення риб в ріці Йордан Хотяй оба рідненькі віком, лучила їх щира любов, яку можна часто найти поміж людьми, котрі живуть на самоті.

Отець Яків мешкав високо в горах і там випасав своє стадо. Коли час дощу надходив (це осінь і зима в Палестині) згинав вівці в долину і вижидав весни. Одним коли перші лучі сонця огріли землю, вертав зі своїм стадом до улюбленик гір, з котрих вершка міг бачити ціле прегарне Генисарецьке-озеро і чудову околицю.

Хлопчина же, котрий звався Йонатан, мешкав в бідній хатчині над берегом озера і заопотрював свого старого приятеля в сіжу і сушену рибу.

Познайомилися перед двома роками, коли ходили раз ім на свято Пасхи до Єрусалиму. Батько Яків кожного року відбував цю подорож, а того року взяв під свою опіку хлопця, котрий по раз перший йшов до святого міста. Лише самого хлопця взяв з собою бо мати його була хора і не могла відбути далекої подорожі.

Підчас цієї подорожі, познайомилися оба лише і заприязнилися. В Єрусалимі Йонатан без перерви випитував Якова, вченого в письмі про Службу Божу і про цілу чудову відправу. Хлопчина навіть завлакав, коли вступивши підчас годинки цілювання до святині, почув музику і спів левитів славлячих Бога. На жертівниках горіли жертви, кров заріяк плила в дим 'з кадил взносився вище і вище. В півтіни святині, украшений золотом, можна було бачити таємничу заслону, поза котру ніхто не міг входити крім первосвященика і то лише з кровію ягняти. А все то було таке таємниче і взносне.

Крім того бачив многих священиків, котрі приходили не тільки з Палестини, але також з далеких поганських країв, щоб звидіти славне колись місто Давида і Соломона і щоби принести жертву за свої гріхи.

Підчас повороту з Єрусалиму забрав отець Яків Йонатана зі собою до Бетлеєму; там показав йому гріб Рахелі, оповідаючи про патріярха Якова і його синів.

І коли так сіділи в тіні пальм над гробом Рахелі своєї прародички (оба походили від Веніямина, котрий був сином Рахелі) розпочав старець оповідати про одну пригоду, котра зважди наповняла його молодечим огнем і цілком заняла серце слухаючого хлопця.

Він оповідав, як перед 30 роками на цих полях пас своє стадо разом з другими пастирями. Був він тоді одним з молодших і прилав на нього черга нічної сторожі. Щоби відогнати сон від себе, співав він 23. псальму: „Господь пастир мій", і згадав славного царя Давида як і той пас вівці доки Єгова, Бог ізраїльський не зробив його хоробрим богатиром в пізніше і царем.

Коли він так думав про Бетлеєм, пригадав собі слова, котрі недавно чув в святині: „І ти Бетлеєме ти, Ефрато, хоч ти

(Продовження на ст. 2).

ТВІЙ СМЕРТЕЛЬНИЙ ВОРОГ

„Тверезіться, пильнуйте, бо противник ваш диявол, як лев ричачий, ходить шукаючи кого пожерти." І. Пос. Петра 5 я

Наше життя на цім світі можна порівняти до кораблів на бурхливім морю. Як кораблям на тім морю грозять ріжні небезпеченства, як підводні скали, морські филі, бурі, пливучі маси леду, вибухи, морська мряка і другі річі; так і нам на морю життя нашого грозять подібні небезпеченства. Богато кораблів ріжних родів — саджбик і найсильніших розбилося і загинуло в морській глибині. Причиною цього була чіясь необачність або легковажність. Так само воно діється і з нами Богато людей життєвих перед нами лишало до вічної погибелі. Та защо ж вони пішли до тої погибелі? — за те, що життя в небезпеченствах на цім світі, вони жили необачно або легковажно. Як наші попередники жили, так само і ми живемо або находимося в тих самих небезпеченствах, або у ріжних гріховних спокусах, що провадять до вічної пропасті. Отже ж коли так, то будьмо всі обачними, щоб і нам не піти слідом за ними до тої погибелі.

Богато е річей на цім світі, що занечищують наше життя, що спроважають нас з правдивої дороги на дорогу блудну, що шкодять нашому здоровлю, нашій славі і нашому спасенню, як на примір: всяка розпуста, нечистота, злодійства, убійства, проклони, богохульства і великого рода жадости і похоті. Від того всього ми повинні утікати так як від смерти. Адже всіх цих і цим подібних річей найбільшим нашим ворогом е пянство.

Пянство е нашим ворогом бо воно спроважує найбільші нещасти на кожну людину, котра стається жертвою того страшного налогу.

Пянство пожерає людський тяжко запрацьований гріш. Богато є таких людей, що в кількох годинах в пянстві, пропускають денний або кілька денний заробок, що був виробле-ний в поті чола або і цілого ті-

Пянство не лише людський тяжко запрацьований гріш, але воно дуже часто пожерае і цілі майна. Я знаю, тай я е певний, що кожний з читачів також знає одного або і більше господарів, що через пянство утратили цілу свою батьківщину. Богато е людей, що були великими богачами, що мали всього подостатком для себе, та і бідним могли були помогти, але через пянство стались послідніми дідами.

Пянство відбірає людям честь або славу. Богато знаємо людей всякого заняття і становиська, котрі мали славу, честь і повагу між многими людьми. Але коли вони віддалися пянству, то все утратили.

Пянство умертвлює людську силу і відбірає їх здоровля. Пянниця ніколи не спить натуральным сном. Одні пяниці будуть набивати або кидати собою по постелі, або по підлозі, або по землі, або по камінню так як би був у них цілий легіон бісів. Внутрішня пекота, що е подібна до пекоти пекольної, не дає їм спокою . .

Другі пяниці де упадуть там і засипляють. Вони сплять собі як би заснули сном смертельним. Таких ожемо безпечно підносити, перевертати, бити, трясти ними а вони про це не будуть знати. З верху їм е зимно, зі споду камінна дусить їх, або в болоті лежать, а вони нічого не знають. Вони порозбивають собі голови, носи, або порозідряють собі тварь так, що кров ллється з них, а вони нічого не дбають. Страшна горячка розбиває їх так, що язики зблюють їм як би їх сілію посипав. Їх уста переповняються піною. Вони ригають так, що аж гидко подивитися на них, однак на річо не зважають. Помимо тих всіх річей вони всплять, але їх сон не е натуральний. Вони сплять, бо їх кров е затруєна алькоголем. І про те, що їх кров е затроєна, вони не сплять але лежать не

(Продовження на ст. 3).

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

милий між тисячами в Юдеї, але з тебе вийде мені Той, що має бути Володарем уз Ізраїлі, Його народини від початків, від днів вічності". І задумався над тим як одна з учених писем, будучи також в євтині, викладав цей стих: Отже з Бетлеєму прийде обіцяний, великий цар Жидівській Мессія, котрого передсказували всі пророки в передовсім Даніїл говорячи „А царство а власть і величність царства по всьому піднебесі дані буде народові святих Всевишнього, що Його царство вічне, й усі володарі будуть служити й коритись Йому". І як потім другий учений письма вставши читав: „З Іегипту покликав Я Сина Мого" і зімовив що Спаситель прийде не з Бетлеєму але з Єгипту

Над тими словами розумувались Яків і вічній тишині і цілого серця бажав собі, щоби Бог свою обітницю сповнив і послав Мессію. Серед того зачав молитися о приход „Спасителя і Емануіза". Споглядаючи в сторону місточка, лежачого в віддаленню, побачив нараз на небі велику ясність коло тої ж горючої хмари сладкими що раз ширше на хвильку задержалася над Бетлеємом, щоби перед пастирями і стадом получитися з землею.

„Я злерева", оповідав батько Яків. „І з перестраху кричав; Бо окружений цею ясною хмарою уносився понад землею чрезвичайно красний молодець Одяв Його була біла як сніг, лице неначе блеском місяця, очі були як лучі сонця а цілий вигляд чудовий. Скоро повстали пастирі, а вищі ті перозумні звірата, надставили уха, щоби почути, яку ім звістку принесить посол з неба.

Не бійтеся!" потішив нас він тет пастирі і, коли ми ся страми були на нім мертві. (Луки 2:10-12)

Не бійтеся! бо сповіщаю вам велику радість, яка буде всім людям потім бо народився вам сьогодня Спас, що есть Христос Господь, у городі Давидовому. І це вам о знак: найдете дитинку сповиту лежачу в яслях"

Ця новина покрінила моє серце, Мессія народився! Сповістили нам бажане! В Бетлеємі так блисько знаходиться Спаситель світа

В тій хвилі, коли ангел перестав говорити, відчинялися небеса, денна ясність освітила долини і горбки а з хмарах обяятих чудовим світлом, видко було цілі полки небесного війська. Вони

Заспокоєна Туга

(Докінчення з ст. 1)

хвалили Бога і співали: „Слава на вишинах Богу, а на земли впокій, між людьми благоволення".

Потім все щезло. Пастирі дивилися их хмара війська небесного взносилася що раз вище аж на видокругі все зникло і настала нічна тишина і темнота. Весь світ покурився в темряву, все було як перед тим, а однак трохи инакше; була це надзвичайна ніч; предсказання пророків сповнилися, небеса мучилися з землею: Мессія народився

„Ходімо!" кликали пастирі один других, ходім до Бетлеєму і побачимо що там сталося, що нам Бог нині звістив".

„Чи пішли ви?" спитав Йонатан старця

„Левної Ми пішли і найшли єсьо так як нам ангел сказав"

Недалеко господи в Бетлеєм знайшли ми в стайні, в яслах лежаче пречудне дитятко. Чудніщого як не дитя, не бачив я ніколи Ух як ми тішилися І всюди про то оповідали. Серця наші були повні вдяки для Бога, котрому ми дякували і хвалили. Наші серця чули що Господь дуже нас любить, що нам простив, коли Спаситель світа нам зіслав. Не питали ми що з Божим дитятком станеться, про котре Йосиф, муж матері Його Марії оповідав, що народився з Духа святого і не мре немського батька. З лиця Божої дитини можна було вичитати що Бог був ті вітцем.

Так нам мило і любо було при яслях ієї дитини, неначе б ми були в небі і того миле чуття пішло з нами до хат наших. Коли ми пасли вівці, все згадували цей дорогоцінний скарб. Ми тішилися з цілого серця, а не все було на дармо".

Старец, зіткнув болісно а голова похилилася йому на груди.

„Чому ж на дармо, отче Якове" спитав хлопчина і взяв старого за руку. — Оповіджете мені де є життя, щоби і я до нього пішов. Я також хочу його бачити, полюбити і честь йому віддати".

„Сину мій! Дитини тої вже не найдеш, вже 30 літ минуло від того часу".

„Коли так, то ця дитина виросла на мужа. Де ж він є?"

„Не питай жене про це. Дитя це не виросло на мужа, бо замордували його за молоду".

„Отче Якове!"

„Він мені сину мій, я правду говорю".

Заплакав старий і доперва по якімсь часі, коли його хлопець потішив, оповідав дальше: „На всхід сонця в далеким поганськім краю, обвістив Бог кількох мудрим про рождество Спасителя. Ті мудрці поспішили відвати честь святому дитяті. Дорогу показувала їм ясна зоря так як колись огнистий стовп показував дорогу нашим батькам на пустині, і за нею прийшли до Бетлеєму. Мешканці місточка зчудовалися дуже, коли побачили трьох мудрців, котрі задержалися перед малою хатчинною де мешкав Йосиф і Марія. По цілім місті рознеслася звістка, що богаті мужі прибули віддати поклін і честь Божому дитяті".

„Але чяки вони прибули до Бетлеєму, вступили до Єрусалимського царя, щоби випитати про ново-народженого царя жидівського і сказати йому про ціль своєї подорожи. Жидівські священники вичитали зі святого Письма, що дитя мало народитися в Бетлеємі. Ти знаєш що Бетлеєм і Єрусалим лежать недалеко себе. — Ми оповідали всім про ту нічну появу де тільки ми прийшли. В Єрусалимі жило двоє старих людей, пророчиця Анна і старий Симеон. Вони були в євтині як раз тоді, коли Йосиф і Марія принесли своє дороге дитятко, щоби його жертвувати Богу яко первородне, — і вони пізнали в цій дитини обіцяного Мессію. Обоє оповідали кожному, хто їх слухати хотів і хто дав їм віру, що вони бачили спасення Боже, що Бог змилосердився, що Мессія вже жив і що спасе їх. Але в палатах і поміж учениками і багачами ніхто не звернув на нього уваги, як коли прийшли три мудрці зі сходу"

Цар Ірод задрожав почувши про рождество Ісуса, бо боявся про свій престол. Що тоді діялося не можу тобі оповісти, бо випало мені так, що я мусів піти в далеку дорогу, з котрої повернув по трьох тижнях Повернувши, побіг я скоро до Бетлеєму довідатися, що діється з дитиною Божою. Там почув я страшний плач і дорікання. Мені сказали, що на розказ царя Ірода, жовніри поморудували всіх хлопців до двох років, в Бетлеємі і цілій околиці. Не обійшлося без того, щоб не убили і якого батька і матір, котрі боронили своїх дітей. В розпуці перейшов я ціле місточко і околицю але на дармо, бо не найшов я ніде Спасителя ані Його прибраних родичів. Після того думав я, що вбили і Йосифа і Марію.

Бог зіслав нам Спасителя, але вбили Його. Страшних кар Божих за цей огидний злочин ми не уйдемо".

Так оповідав сивоволосий Йонатові, своєму повірникові. Оповіданням його ніхто не цікавився. Один Галилеї не хотів вірити, окрім того хлопця. Вони обі плакали за убитим Мессією і потішалися тим, що може Бог в чудесний спосіб сина свого вирятував і Той знова покажеться світові. Від цього часу коли Йонатан приносив свому приятелеви рибу, все розмовляли оба про рождество Мессії, і вимордування бетлеємських дітей

Коли Йонатан ловив рибу в ночі в Йордані, думав собі: „Ах коби то ще раз небо отворилося і ангели сказали, де занесли дитя, бо не може бути, щоби Бог дозволив вбити Сина Свого"

„Так жили старець з молодцем в великій любові, котра кожного дня ставалася щирішна

Перед пів роком розійшлися з над Йорданом новина

Явився пророк серед Ізраїля, котрий, як колись Ілія носив шкуряний пояс на поясниці свій

Жився диким медом і саранею, а мешкання мав в пустині і лісах. Переходив околиці і кликав: „Покайтеся: набажилось бо царство небесне"

Много людей ходило за ним Ілія Галилеп наповнявся тою новиною, а пророк кожному наказував що має робити, аби прихилобатися Богові. Дехто говорили що він сам Мессія, котрого прихід предсказував

Отець Яків коли перший почув цю вістку, зморщив чоло і покивав головою. Йонатан що раз певнищ приносив відомости і ет-тарець, не скорше успокоївся, доки не пішов над Йордан, щоби переконатися по правді. Він знав що цей пророк був сином священника Захарії і Єлисавети і що вони проповідав ще в колінии Левії. Але мати дитини народженої в Бетлеємі називалася Марія і походила так як і муж її з роду Давида. Не можливо отже, щоби цей пророк про котрого чув і Спаситель були тою самою особою. Яків хотів переконатися про правду.

(Далі буде).

рухливо і без притомности.

Такі люди находяться в такім самім положенню як той чоловік, що є приготований до операції. Доктори ріжуть його тіло, виймають з него ціле нутро його, шукають причини слабости в його середині або навіть і в голові, в мізку роблять операцію, а він нічого не знає і нічого не чує. Він не спить, але є не рухливий і без притомности, бо його свідомість є убита в нім. До такого чоловіка подібні декотрі пяниці. Вони не сплять, як ми думаємо собі, але находяться в безпритомних страшних внутрішних страстях під впливом алькоголю.

Дуже часто трапляється, що пяниці не памятають що діялося з ними або, що вони мусіли терпити страшні муки коли були під впливом алькоголю. І не диво, що не так є, бо воно діється так само і з тим чоловіком, котрий піддається нераз і дуже страшній і небезпечній операції. Такий чоловік ніколи не чує но операції тих страшних болів, що його тіло зазнало в часі операції. Так само і чоловік витверезившися з алькоголічної отруї не чує тих страшних мук, котрі його тіло мусіло перетерпіти в часі його безпритомности

Є і такі пяниці що коли впються, то ревуть як дикі звірі, аж страшно слухати їх. Часто буває, що декотрі люде з їх товариства сміються з них. Одинак це не є добре. Ліпше було би плакати над ними, ніж сміятися з них. бо вони є нещасні на цім і на другім світі. З них повинше наведених річей бачимо, що кожний пяниця тратить свою силу і здоровля про те, що його тіло ніколи не має жадного відпочинку

Дальше бачимо, що пяниця тратить свою силу і здоровля тим, що він ніколи не може зїсти смачної страви. По перше він не має за що купити собі доброї і поживної страви, а по друге, хотяй він би мав і найлішу страву то він не може їсти ії, бо вона не смакує йому. Пяниця їв би але щось незначайно квасного. Алькоголь без огляду на те, чи він є з горівки, пива або вина, перешкоджає людську отруїбу і про те кожний пяниця має велику внутрішну пекоту. Та пекота нїщо не приймає лише один квас, а то хотяй він би був і найгіршого гатунку.

Много людей йде до готелю чи то до коршми щоби там угасити свою жажду. І пють вони, що лиш дасться. І який наслідок з того? Їх жажда не то щоб угасилася але ще зросла і побільшилася аж над міру. Бо чим більше вони пють тим більшу пекоту дістають і та пекота видне з себе незвичайну жажду.

Пянство страшно шкодить кожному чоловікові, бо воно відбірає кожну людську здібність. Пяниця ніколи не є здібний до науки. Він не має памяти; він не має охоти; він не має витревалости; він не має жадної способности, котрої ученик потребує.

Пяниця ніколи не здібний до жадної праці. А найбільше він не є здібний до доброї праці, котра приносить добрий ужиток. Руки пяниці трясуться, та не лише вони, але дуже часто і ціле його тіло трясеться. Про те він не є здібний до делікатної роботи.

Пяниця не є регулярним робітником, один раз він вийде до роботи а другий раз ні. Він ніколи не є певний. Йому ніхто не може звіритися. І не диво, що пяниць нігде не хотять до праці. Если же він десь дістане працю, то всегда лише таку, що є найгірша. Пяниць не хотять при залізниці; пяниць не хотять на трамваях; пяниць не хотять на кораблі; пяниць не хотять до жадної канцелярії ані до жадної торговлі. Їх нїде не хотять, лише там, де вже нихто не хоче робити. Хто є пяницею, він не дістане навіть і в готелі роботи.

Пянство страшно шкодить родинному життю. Де муж упивається, там жінка є нещаслива І лише було би на світ не родитися, або бути самотною аж до смерти ніж вийти замуж за пяницю. Де муж упивається там жінка ніколи не має спокою. Вона мусить тяжко робити за себе і за мужа, а муж те все пропиває, та навіть ще і в долг упадає

Коли жінка по тяжкій праці хоче відпочити, тоді муж приходить пяний тай починає сварити. В господі він робить шкоду, бо пропиває все що лиш має, та ще і на борг набирає. В дома, знову, робить він шкоду, бо прийшовши пяний, починає сварити, відтак кидається на жінку на дітей, бє їх і виганяє їх з хати. В кінці буває наповнений діявольською злостю, ломить столи і крісла і розбиває на кусники всяке начиння, що лиш може знайти.

Нещасна є жінка за таким мужком, але нещасні і діти, що мають такого батька Вони не мають в ним батьківської любови В його серці замість любови криється злість і ненависть до його власних дітей. Замість цілувати своїх дітей, він бє їх пястуками. Замість тулити їх до свого серця, він відганяє їх від себе. І вони утїкають від нього, не як від чоловіка але як від лютого звіра. Вони ходять опущені, обдерті, босі і голодні, а він на те і не зважає. Страшну кривду вин им чинить, але за те він не дбає

Нїщо на світі не шкодить так людському життю як пянство. Ми чули що алькоголь затроює кров. Ми чули що пянство спалює цілу людську утробу. Але ще ми є пересвідчені, що чоловік, котрий заживає много не будь алькоголічного напою, наискорше підлягає якійсь недузі хороби. І про те лікарі у всіх шпиталях і всім хорим людям сильно заказують уживати якого небудь алькоголічного напою. Лікарі доказують, що шістьдесять процентів за всіх умираючих людей умирає через пянство. Пянство страшно шкодить людському здоровлю. Воно скорочує життя і дуже часто спроваджує наглу і несподівану смерть на тих, котрі уживаються

Много є випадків, що пяний розбив собі голову, або поломав собі руку або ногу. Часто буває, що пяний упав і забився на місці, або що алкоголь займався в нім і він нагло умер. Я знав одного чоловіка, що пішов на хрестини до свого кума. І там з другими кумами поливав собі і пив так довго аж поки не умер за столом. Бо горівка займалася в нім і він мусів нагло умерати.

Пянство е не лише злой, але найгіршим злом на цім світі, бо воно є початком або корінем може всього нещастя не лише дочасного але і вічного

Пянство як ми вже чули, нищить людський тяжко запрацьований гріш, майно і славу. Воно відбирає людську силу, здібність веселість і здоровля. Воно розриває і отягчує родинне життя, і спроваджує на людей всякі нещастя, калїцтва і передчасну смерть. Через пянство супруги ломлять присягу, котрою були звязані на ціле життя і котрою потвердили свій шлюб взаїмної любови і послушенства аж до смерти.

ТВІЙ СМЕРТЕЛЬНИЙ ВОРОГ

(Докінчення з ст. 1)

Через пянство не одни молодець утратив свою батьківщину свою молодість або і життя. Через пянство не одна панна або дівчина була впровадження до блуду, до сміху і до страшного нещастя. Воно відобрало и молодість, и красу, її веселість і впровадило її як до тісного того і до духовного нещастя. Пянство додає сили і відвати до пролиття людської крови. Воно провадить людей до крадежи, до сварні, до проклонів і до самоубійства

Без сумніву пянство е найгіршим лихом на цім світі. Воно є корінем всього нещастя Воно є отруєю, що затроює людське здоровля. Воно є темнотою що провадить людей до всякого блуду. Воно є злодієм, що краде від людей майно, славу, здоровля, силу, веселість, життя і царство небесне. Воно є страшною тінню смерти, що умертвляє людей на тілі і на душі

Пянство є найгіршим лихом з нїм сміємо про те що воно нікого не обминає. Воно не всетаки є так сильно заказують уживати якого небудь алькоголічного напою. Лікарі доказують, що шістьдесять процентів за всіх умираючих людей умирає через пянство. Пянство страшно шкодить людському здоровлю. Воно скорочує життя і дуже часто спроваджує наглу і несподівану смерть на тих, котрі уживаються

Много є випадків, що пяний розбив собі голову, або поломав собі руку або ногу. Часто буває, що пяний упав і забився на місці, або що алкоголь займався в нім і він нагло умер. Я знав одного чоловіка, що пішов на хрестини до свого кума. І там з другими кумами поливав собі і пив так довго аж поки не умер за столом. Бо горівка займалася в нім і він мусів нагло умерати.

Пянство е не лише злой, але найгіршим злом на цім світі, бо воно є початком або корінем всього нещастя не лише дочасного але і вічного

Пянство як ми вже чули, нищить людський тяжко запрацьований гріш, майно і славу. Воно відбирає людську силу, здібність веселість і здоровля. Воно розриває і отягчує родинне життя, і спроваджує на людей всякі нещастя, калїцтва і передчасну смерть. Через пянство супруги ломлять присягу, котрою були звязані на ціле життя і котрою потвердили свій шлюб взаїмної любови і послушенства аж до смерти.

Через пянство не одни молодець утратив свою батьківщину свою молодість або і життя. Через пянство не одна панна або дівчина була впровадження до блуду, до сміху і до страшного нещастя. Воно відобрало и молодість, и красу, її веселість і впровадило її як до тісного того і до духовного нещастя. Пянство додає сили і відвати до пролиття людської крови. Воно провадить людей до крадежи, до сварні, до проклонів і до самоубійства

Без сумніву пянство е найгіршим лихом на цім світі. Воно є корінем всього нещастя Воно є отруєю, що затроює людське здоровля. Воно є темнотою що провадить людей до всякого блуду. Воно є злодієм, що краде від людей майно, славу, здоровля, силу, веселість, життя і царство небесне. Воно є страшною тінню смерти, що умертвляє людей на тілі і на душі

Пянство є найгіршим лихом з нїм сміємо про те що воно нікого не обминає. Воно не всетаки є так сильно заказують уживати якого небудь алькоголічного напою. Лікарі доказують, що шістьдесять процентів за всіх умираючих людей умирає через пянство. Пянство страшно шкодить людському здоровлю. Воно скорочує життя і дуже часто спроваджує наглу і несподівану смерть на тих, котрі уживаються

Много є випадків, що пяний розбив собі голову, або поломав собі руку або ногу. Часто буває, що пяний упав і забився на місці, або що алкоголь займався в нім і він нагло умер. Я знав одного чоловіка, що пішов на хрестини до свого кума. І там з другими кумами поливав собі і пив так довго аж поки не умер за столом. Бо горівка займалася в нім і він мусів нагло умерати.

Пянство е не лише злой, але найгіршим злом на цім світі, бо воно є початком або корінем всього нещастя не лише дочасного але і вічного

Пянство як ми вже чули, нищить людський тяжко запрацьований гріш, майно і славу. Воно відбирає людську силу, здібність веселість і здоровля. Воно розриває і отягчує родинне життя, і спроваджує на людей всякі нещастя, калїцтва і передчасну смерть. Через пянство супруги ломлять присягу, котрою були звязані на ціле життя і котрою потвердили свій шлюб взаїмної любови і послушенства аж до смерти.

Через пянство не одни молодець утратив свою батьківщину свою молодість або і життя. Через пянство не одна панна або дівчина була впровадження до блуду, до сміху і до страшного нещастя. Воно відобрало и молодість, и красу, її веселість і впровадило її як до тісного того і до духовного нещастя. Пянство додає сили і відвати до пролиття людської крови. Воно провадить людей до крадежи, до сварні, до проклонів і до самоубійства

Без сумніву пянство е найгіршим лихом на цім світі. Воно є корінем всього нещастя Воно є отруєю, що затроює людське здоровля. Воно є темнотою що провадить людей до всякого блуду. Воно є злодієм, що краде від людей майно, славу, здоровля, силу, веселість, життя і царство небесне. Воно є страшною тінню смерти, що умертвляє людей на тілі і на душі

Пянство є найгіршим лихом з нїм сміємо про те що воно нікого не обминає. Воно не всетаки є так сильно заказують уживати якого небудь алькоголічного напою. Лікарі доказують, що шістьдесять процентів за всіх умираючих людей умирає через пянство. Пянство страшно шкодить людському здоровлю. Воно скорочує життя і дуже часто спроваджує наглу і несподівану смерть на тих, котрі уживаються

Много є випадків, що пяний розбив собі голову, або поломав собі руку або ногу. Часто буває, що пяний упав і забився на місці, або що алкоголь займався в нім і він нагло умер. Я знав одного чоловіка, що пішов на хрестини до свого кума. І там з другими кумами поливав собі і пив так довго аж поки не умер за столом. Бо горівка займалася в нім і він мусів нагло умерати.

Пянство е не лише злой, але найгіршим злом на цім світі, бо воно є початком або корінем всього нещастя не лише дочасного але і вічного

Пянство як ми вже чули, нищить людський тяжко запрацьований гріш, майно і славу. Воно відбирає людську силу, здібність веселість і здоровля. Воно розриває і отягчує родинне життя, і спроваджує на людей всякі нещастя, калїцтва і передчасну смерть. Через пянство супруги ломлять присягу, котрою були звязані на ціле життя і котрою потвердили свій шлюб взаїмної любови і послушенства аж до смерти.

(Продовження на ст. 4)

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, знходить кожного місяця.

Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00. Окреме число 10ц.
М. ФЕСЕНКО — РЕДАКТОР.
Адреса редакції:
506 Osington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Кінг Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

СПРАВА ПРИЗИВУ СКИТАЛЬЦІВ ДО КАНАДИ

Так далеко канадійський уряд дозволяє ввід до Канади з поміж скитальців лише невелику кількість скитальців.

При чім навіть це обмежено умовинно, що вони повинні мати забезпечення працею. Тих і емігрантів, що можуть самі купити собі фарми допускається без перешкод.

Нема виглядів, щоб в 1947 році ці обмеження, щодо ввозу скитальців були змінені. Багато з поміж скитальців дістали афідевіти в Канади. Ми побоюємось, що багато з них будуть гірко розчаровані. Самий афідевіт не дає права на під'їзд і заробіток, що людина, котра має такий афідевіт, до Канади пустить.

Тому всі скитальці, що мають афідевіти в той самий час не повинні занехувати всякої нагоди дість влаштуватись.

Повстає питання чому канадійський уряд не улегшить імміграції для скитальців? Перш за все тому що Католицька церква і французький Квебек є проти всякої імміграції до Канади. При теперішнім розподілі сил вони мають повжині впливи, приїзд нових імігрантів - скитальців, а разом з ними і сотки тисяч англійських протестантів, їх вплив значно зменшить. Уряд має рахуватись з вимогами католицької французької меншости при виборах і тому школа сподівається значного поширення імміграції до Канади. Буде багато дискусій і боротьби, але результати будуть невеликі. Хоч провідні протестантські організації обстоюють відкриті двері для імміграції, але вони є подібні, що до цього питання, і тому їх голос не має такої ваги, як можна було сподівать.

Українські церковні організації, католицькі і православні, не домагаються від уряду полегшення імміграційних умов з таким натиском, як кожен міг би сподівать від них в цій справі. Створюється враження, що коли вони домагаються прийняття українських скитальців до Канади, то робиться це без великого захолення

Що ж до порятунку фахових сил, то це питання трактується ворожо. Видвигається аргумент, що вони нібн не матимуть з чого жити в Канаді.

Біль недотепного аргументу тяжко було б придумати. Становище православних провідників в імміграційнім питанні тільки дразнити, але мотиви греко - католицької церкви легко пронаязувати. В більшости української скитальні належать до греко - католицької церкви. Канада є країною з потужними протестантськими впливами і протестантською культурою. На протягу одного покоління 25,000 українських католиків і православних стали евангеликами, великі тисячі полишили церкви і хитаються в своїх релігійних переконаннях. Нема сумніву, що протестантський лібералізм робить колосальний вплив на наших людей і розхитує вплив католицької гіерархії. Нема сумніву, що більша половина з тих що приїдуть до Канади під впливом протестантизму охолонуть до католицизму. В той час, як що перевести українців до католицьких країн, скажемо в Аргентину або Бразилію, то там з огляду на порівнюючи невелику кількість протестантів і панованим реакційних сил, грекокатоликцизм наших людей не тільки не буде нарушений, але ще більше скріпиться в непрозвітній темряві ритуалізму. Тому греко - католицька гіерархія волію радше бачити наших людей в пралісах Бразилії ніж в більш людяних обставинах канадійського життя. До того греко - католицька церква дістає великі субсидії від французької католицької церкви в Квебеку. Провідники греко-католицької церкви публично декували в часописах за річну помічь в 60,000 дол. Це було кілька років назад і по всьому видно, що ця поміч збільшилась. Провід греко католицької церкви має уважно ставитись до бажань католицького Квебеку, і наколи Квебек є проти збільшення імміграції, то не дивно, що провід греко - католицької церкви не виливає належного захолення цією справою. Ми більш ніж певні, що лише невелика кількість українських скитальців дістанеться до Канади, решта буде примушена вимігрувати до полудневої Америки. І це не лише тому, що канадійський уряд находить неможливим побільшити імміграцію через опозицію католицького Квебеку, але і тому, що український церковний провід в Канаді, здається, сам бажає щоб українські скитальці їхали радше в Бразилійські пралси ніж в Канаду.

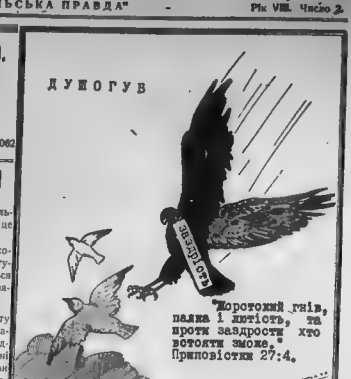

"Торотокий рнів, палка і лютість, та проти заздрости хто встояти зможе."
Приповістки 27:4.

Твій Смертальний Ворог

(Докінчення з ст. 3).

лась широко, й без міри розвивала пащу свою, й тіде туди слава їх і богацтво їх, і шум їх із усіма їх веселощами. Горе тим, що хоробрі до пиття вина, й сильні в приправі вливаючих напитків". Ісаї 5:11-14, 22. Премудрий Соломон в приповістях 23:29-35 каже так: „У кого войки? у кого стогін? у кого сварка? у кого горе? хто рапиться без причини? в кого червоні очі? У тих, що при вині сидять довго, у тих що в напитках дошукуються аж гущі приправи (що шукають міцнаго вина). Не призирайся вину, як у кубку грає, як гарно світиться і легко осідає! Опісля воно укусить як гадюка, мов гасюк - василиск, отруїти впустить".

Святий апостол Петро, І. посл. Петра 5-8 наказує нам так: „Тверезіться, пильнуйте, бо противник ваш, діявол, як лев ричаючий, ходить шукаючи чого пожерти". Отже ж дорогий читачу, добре було б, щоби ти застановився сам над собою і подивився на себе, чи той противник, діявол, не закинув вже і на тебе тую свою сіть — пінстра?. Если-же ти найдешся вільним від тої діявольської сіти, то щасливий ти, але если же ти найдешся, що ти є вже в тій діявольській сіти пінства, то ради свого життя і спасення розірви тую сіть як найскорше, бо опісля буде запізно.

Дмитро Галенда.

Друк Українських Біблій

В результаті заходів Собору Українських Євангельських Церков в Канаді Американське Біблійне Товариство приступило до друку додаткових 15,000 українських Біблій перекладу Куліша. Проситься інші евангельські часописи передрукувати ці радістну вістку.

М. Фесенко,
Секретар Собору.

Elgin 4654
PAUL SYCH
PAINTER, DECORATOR
ESTIMATES FREE
92 Markham Street
TORONTO ONTARIO

СЛОВО БОЖЕ МІЖ УКРАТНІЦЯМИ НА СКИТАЛЬЩИНІ

В одній своїй приповісті говорить Христос про сіячa, що вийшов сіяти. Для досіву є потрібне зерно. Під цим зерном розуміє Христос — Слово Боже, сьогодні треба розуміти в першу чергу Святе Письмо. В часі останніх жахливих шістьох років війни, особливо відчулось що трагічну дійсність, що це значить: не мати Слова Божого. А його було тяжко, майже неможливо дістати. Гітлеривим побоював Біблію як жидівську книгу, чужу — често-любивій германській психіці. Цієї книжки під всякими викрутами не дозволялося друкувати. Новий Завіт в перекладі проф. Огієнка, що його видрукувано в Фінляндії — в Німеччину не впускали, а що сюди попало, було сконфісковано Гестапом.

Мілюонам наших людей, що попали різними дорогами до Німеччини, не можна було дати цієї дрецінної книги. Особливо трагічно відчувалося цю неможливість у відношенню людей, що походили з Совітського Союзу. Ті люди вже перед тим були позбавлені можливости набути Святе Письмо. Були випадки, що в Совітах люди давали корову за стару Біблію, щоб набути її собі на власність. Для совітських відносин, це була надзвичайно велика ціна. Бували випадки, що люди дізналися жистками Евангелій. За це не бракувало літератури, що висміювало біблію і то в найбільш огидний спосіб.

Була ціла організація безбожників, підтримувана урядом і пануючою партією, — що систематично воювала проти цієї Книги.

Як видно Бог допустив цю кару на людей за їх недовіпість. Був час, що в добрих і мирних часах ходили кольпортери зі Святим Письмом. Проповідувалося й устно Слово Боже. Але як багато людей не мали часу дати цієї книги! Відкидали проповідь Евангелії. Викликали тих вірних слуг Божих, що що св. Книгу поширювали, називали їх ріжнородними агентами і т. д. І це робили не тільки простолюдія, але часто й духовенство панівних церков. Воно нераз підмурувало своїх вірних на цих кольпортерів.

Та справедливий Бог не без милосердя. Коли розлетівся гордопишний безбожний гітлеризм, в Західній Европі наразі знову повівло свободою сумління. Християнська праця почала без перешкод розвивається. З Німеччини більшість наших людей вернулася до дому, на жаль, без цієї дорогоцінної книжки. Та тут лишилися цілі сотки тисяч наших людей, що **вибрали скитальщину, радше як неволю тіла й духа.** Дати цим людям, що опинилися під опікою УНРРА і мали стільки вільного часу — Біблію, стало святим обовязком кожного християнина - українця. До людей, що відчували цей обовязок належав і автор цих рядків. Була тільки проблема, як ці книжки дістати? Не було ані належного поштового зв'язку з Америкою, ані можливости переслати туди гроші, щоб ці книжки купити.

Треба було шукати доріг, а в першу чергу попросити помочи духовних Американської Армії. Коли я зі своєю дружиною, що говорить по англійськи, відвідав капелана і почав йому розказувати наші клопоти й просити помогти нам дістати української християнської літератури та Біблій, він запитав: „Скільки ж Ви потребуете Біблій?" Я відповів, що і тисяча не буде забагато. Моя дружина подивилася на мене, як на людину, що переходить границі можливого і загалася, чи це чисто перекладати, чи ні? Я настоював на своєму. Капелан Сенсон обіцяв нам свою поміч, кажучи: „Чого, чого, в Біблій Америка може Вам достарчити!"

Минуло кілька місяців. Одного дня на наше подвіря зайхав „джип" і приніс купу пакунків. Сусіди зглядались. Думали напевно, які ми щасливі, що нам американці стільки пакунків привозять з харчами. Та моя радість була більша, бо в тих пакунках була інша страва, страва духовна, про яку говорить Христос, що „не самим хлібом живе чоловік". Виявилося, що „джип" мусів ще кілька разів до нас приїздити, як поки не приніз 1000 українських Біблій, що були даром душпастирство Американської Армії, — як ми це назвали, — для українських скитальців.

Знову жартувала з мене моя дружина: „Що ж ти будеш робити з такою кількістю книжок?" Я потішав її, що це різшучо замало. Нам треба цих книжок хоч 20,000. Я почав розказати ці Біблії на адреси знайомих духовних різних віроісповідань, визначників українських діячів по українських таборах. Коли розійшлася чутка, що в мене можна дістати Біблії, почали до мене надходити просьби від епископів Української Автокефальної Православної Церкви і так в короткому часі цих 1000 Біблій і не стало.

До цього треба додучити ще кілька сотек укр. Біблій, які я отримав заходом наших приятелів з Канади включно з укр. евангельськими співаниками: „Книгою Хвали" та місячником „Евангельською Правдою", що я почав отримувати по кілька сот чисел місячно. Вся ця література попала на надзвичайно родючий грунт і принесе напевно свій багатий овоч, який допера вповні виявить блаженна вічність.

В одному таборі оповідали мені про одного мого земляка, що носив замотану в хустці витріпану Евангелію, де бракувало всіх листків. Коли один вірующий брат йому сказав, що дід мене дістанеш цілу новеньку Біблію", він на нього подивився як на ненормального. Він уважав, що це річ неможлива. Я увільно його здивування, коли йому таки доручили новіське Святе Письмо.

Іншій земляк лежав в клініці. Мав багато вільного часу. Він надзвичайно хотів читати Святу Книгу. Ми ще Біблій тоді не мали. Визначили йому свою власну. Коли відвідували його, подивляли його думки і залити, що читання Біблій збудувало в нього. Які ж ми були щасливі, коли ми могли йому передати. Біблію на власність. Ми стверднли, що багато священників, навіть епископів не мали цієї книги книг. В одного визначного українського священник, професора університету — я вілбав стареньку німецьку Біблію, яку він з трудом вимолив десь тут в Німеччині. Але йому напевно бракувало в доброго знання німецької мови. Я міг йому доручити 60 укр. Біблій для поширення в таборі. Побачивши „Книгу Хвали" він розгубився. Чогось подібного він ще в своєму житті не бачив. В таборах були вже випадки, що на Богослуженнях Укр. Авт. Прав. Церкви, а навіть і один греко - кат. хор — співали пісні з цього співанника. Я вже бачив в різних церквах цю Біблію спеціально оздоблену, що лежала на престолі і з якої духовник читав підчас Богослужения Евангелію. Можете літом побачити в таборах, як десь з якогось тихого закутку вже хтось з концом і Біблією під рукою. То читав цей чоловік на самоті Слово Життя.

Ці книги попали не тільки в руки духовних, чи рядових членів церкви без огляду на віровизнання. Прослав їх в нас і греко - кат. духовна семінарія на еміграції. Отримали їх ріжні українські вчені, письменники, редактори, мистці і т. д. Між ними Улас Самчук, І. Багряний, през. А. Лівицький і проф. Л. Білецький. Отримали ці Біблії: Бібліотека Укр. Вільної Академії Наук, Укр. Музей - Архів і Марбургський німецький університет.

Будучи на авдієнції в п. през. А. Лівицького, побачив я на його бюрку укр. Біблію. Цей наш визначний державний муж сказав до мене про св. Письмо пропам'ятні слова: „Завше перед спанням читаю я св. Письмо. В неспокою сучасного життя, воно вливає на мене успокоювання"

На жаль не всюди привітали цю книгу з ентузіязмом. Ворогами цієї книги, як колись, так і тепер — виявилися частино греко - кат. духовенства. В одному таборі гр. - кат. священник протестував проти того, що православні роздали українські Біблії його парафіянам. Православні відповіли, що хай тоді його парафіяни ці книжки повернуті, однак ніхто з греко - католиків цих книг не повернув, але читають їх далі. В іншому таборі трьох хлопців, що читали Біблії, були взяті в власті, до якого вони належали, на кінин. В тому ж самому таборі, коли гр. - кат. священик зауважив, що в таборі появилися Біблії, наслав на евангельське зібрання парубків з приручення — забрати ці Біблії. Хлопці цю намову виконали, а священник хотів ці книги спалити Тільки завдяки інтервенції заступника коменданта табору, вдалося ці Біблії від спалення врятувати. Прибічники цього священика пробували доказувати, що ці Біблії є евангеликами пофальшовані і написані так, як евангеликам вигідно. Про це вже докладно писало ся до „Евангельської Правди".

Один з тих хлопців, що його послав священик забірати Біблії, вже сам ходить на евангельські зібрання, читає Біблію і розказував в подробицях, як священик намовляв їх до цього негарного вчинку та як він ладіним поведенням евангеликів буде розброєний ві своєї ворожнечи проти евангельизму.

Тут хочемо навести кілька

(Продовження на ст. 6).

Evanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

СЛОВО БОЖЕ МІЖ УКРАТНИЦЯМИ

(Закінчення з ст. 5).

подяк отриманих за Біблії від одного укр. професора з Аугсбургу та кількох єпископів Української Автокефальної Православної Церкви.

Згадний професор з дня 1.7.46 р. пише: „Даруйте мені мою бешемність, що так затримав відповідь на Ваш цінний дарунок. Розсилка переводилась з вибором, за рекомендаціями і тому тривала довгенько . . . Прошу Вас ласкаво прийняти велику подяку від імени тих таборовників, що мали приємність одержати надісланий Вами цінний дарунок, прекрасне видання української Біблії. Я був щасливий, що мені довелося розподіляти ці дарунки серед наших науковців, інтелігенції та інших таборовників. Люди приходили по кілька разів дякувати за цей цінний дар. Щоб Ви мали уявлення як розподілялися три десятки Біблій, я дозволив собі приклеїти до цього листа розподільний список. Ще раз велика подяка Вам від усіх опцелювлених Вашим дарунком . . . З щирою повагою до Вас (підпис).

Єпископ Укр. Авт. Прав. Церкви — Сильвестер, з дня 6.7 1946 р. пише: „Цьогодні з 30-ти Біблійних одержав. Не находжу слів подяки за такий милий і такий коштовний дарунок. Ви себе звете „місіонер", а мені назвали Вас пастором. Не знаю, як і величати тепер точно, хоч і не в назві справа, а в доброму ділі, що людина робить серед людей. А що діло добре Ви робите, то це вже навіть такого й примушувати трудно, з моєї руки 29 достойників осіб (і собі залишаю) на еміграції матимуть таку цінну книгу. В першу чергу роздам будівникам церкви в нашому таборі. Св. Синод видав благословенні грамоти й листи а я надіяю Біблією за корисну працю на Божій ниві.

Нехай же ласка Божа охороняє Вас на кожному місці Вашої корисної діяльности. Приклікаю Боже благословення на Ваш труд!

† Єпископ Сильвестер".

Архиепископ Ігор пише: „Перебуваючи на еміграції відчуваємо зараз великий брак Св. Письма. Дуже мене втішила вістка, що ми можемо дістати від Вас пачку Біблій, як дар Американської Армії для українських скитальців і тому звертаюся до Вас з проханням прислати пачку Біблій для скитальців, що знаходяться під моєю духовною опікою в таборах проживці Швабії, за що складаю Ваш щиросердечну подяку. Милосердний Господь нехай нагородить Всіх за це добре діло.

З Христовою любов'ю

† Архиепископ Ігор".

Єпископ УАПЦ — Володимир з дня 28.5.46 пише: „Одержавши випадково в м. Регенсбурзі відомості, що Ви надсилаєте для православних парафій УАПЦ дар Американської Армії - Біблію, прошу Вас ласкаво надіслати одну пачку з для парафій північно - східної Баварії, якими я опікуюсь.

З любов'ю

Володимир † Єпископ УАПЦ

Від єпископа УАПЦ — Платона з дня 28.5.46 пишуть: „До Вед. В. Боровського, Місіонера Євангелиської Української Церкви в Німеччині.

З доручення **Преосвященого Єпископа Платона,** Керуючого УАПЦ на провінцію Віртемберг-Баден, **Церковне Управління** висловлює Вам і одночасно через Вас Душпастирству Американської Армії щиру подяку за присланий цінний дар — 30 шт. Біблій в українській мові. Повідомляємо, що ці Біблії будуть розподілені духовенством УАПЦ для користання при богослужбах, проповідництві та законовчительській праці.

З любов'ю у Христі позістаємо

(2 підписи)".

Всі ці подяки написані з глибини й простоти серця і вони мені не належать. Я був тільки випадковим посередником Ці Біблії я взяв як дар ласки Божої і передав далі. Тому я ці подяки скерковую до властивих жертводавців, цебто до Товариства Американської Армії, Американського Біблійного Товариства, Місійного Жіночого Товариства при Пресвітерській Церкві в Канаді та Собору Українських Протестантських Церков в Північній Америці, що своєчасно зголосили Амер. Біблійне Товариство видати українські Біблії. Як тепер виявилося, це була благословенна ідея і вона тепер знаїшла своє повне признання та подяку. Хай Господь милосердний в своїй превеликій любові винагородить жертводавців і реалізаторів поширення Царства Божого в Українському Народі сторицею.

Слава Ісусові Христові!

В. Б.

РАДІО ПЕРЕДАЧА БОГОСЛУЖЕННЯ

В Неділю, 12-го Січня відбулася радіо передача цілого Богослужіння Української Пресвітерської Церкви в Торонті через радіо станцію CBL. Спів хору як і в минулі роки викликав багато прихильній оцінки як з боку українських так і англійських слухачів. Хор гарно виконав такі містецькі твори як „Слава на Вишніх Богу" Бортнянського, Молитву Господню — Вербицького, де кілька чудових колядок арр. М. Гайворонського і О. Кошицем. Признання з боку англійських так і українських слухачів приходили ми протягі довшого часу і навіть з такої віддалі як Рочестер, Нью Йорк.

Як зразок пересічної опінії ми наводимо лист від П. М. Залецука з Гамільтону. Добродій Залецук пише: „В кількох словах бажав би висловити подяку і радість, за Богослужения, яке я мав нагоду почути на радіо 12-го Січня. Тиждень перед тим як прослухав, що Ваша церква буде мати відправу на радіо, то здається що той тиждень був для мене найдовшим доки слідуюча неділя не прийшла. В протязі тої години часу я був з вами разом. Прошу пояснити Добр. Сичеві за його труд, що так гарно приготовив хор. О, як вони гарно співали. Я негоден видіти чим би мали бути ліпші „Голівуд Старс" від наших співачок українських".

Типічною реакцією щодо радіо передачі з поміж англійських слухачів є лист Пана і Пані Фрай. Вони пишуть в переказі: „Моя дружина і я тільки що слухали вашу радіо - передачу Богослужения через CBL і мали з того дуже велику приємність. Як Канадійці ми простягаємо до вас руку дружби. Ви робите добру працю. З найкращими побажаннями для будучини". Слідує підпис

Малючи на увазі той факт, що хор складається в більшости з пересічних голосів треба признати, що добра праця була доконана як хором так і диригентом.

Подібні радіо - передачі не тільки ознайомлюють канадійський загал з українським церковним сп.вом, але і набувають нам нових приятелів з добрих ім як народовп.

Хто пійме віри тому, що ми чували, й кому явна правиця Господня?

ДАЙТЕ ВІПОВІДЬ НА ЦЕ ЗАПИТАННЯ

Один проповідник, починаючи свою проповідь, звернувсй поважно до громади, ся сказав: „Дорогі приятелі, маю одне запитання. Я неможу відповісти на нього. Ви неможете відповісти на нього. Ви неможете відповісти на нього. Ще щоб ангел з неба був тут, він незміг би відповісти на нього. Як щоб сатана з пекла був тут, він не зміг би відповісти на нього" Коли очі всіх були звернені до проповідника, він продовжував: „Цим запитанням є, „Як нам утікти, що не дбали про таке велике спасення?"

Лист від Бр. Репенди

Висоповажаний

Пане Редакторе –

Щиро дякую за „Євангельську Правду", яку я дуже рядо читаю тому, що вона є якраз така як має бути. Пишете в ній по Євангельській Правді, щоб нам Український народ вивести з духовної темноти. Щиро здоровлю видавців „Євангельської Правди" і її читачів та бажаю Божого благословення в наступному році.

Іван Репенда.

ЯК РОБИТЬСЯ СВЯТИХ І МАЛЮЄТЬСЯ ОБРАЗИ

В одному з таборів в Европі в тій самій церкві правлять і православні і греко - католики. В церкві вивішовано іконостас на якому опинився і Йосафат. Це викликало в деяких православних подратования. Комендантові табору вдалося переконати гр. кат. священика, що треба усунути з церкви це „яблуко роздору" і уряднин так, що Йосафата переробили на св. Миколая, а це малярові не було так тяжко, виставлюючи кілька потягнень пензлем. Так малюється образи і робиться святих.

Скиталець.

"Christ has no hands but our hands
to do His work today,
He has no feet but our feet to lead
men in His way,
He has no tongue but our tongue,
to tell men how He died,
He has no help but our help to
bring them to His side,
We are the only Bible a careless
world will read,
We are the sinner's Gospel, we are
the scoffer's creed;
We are the Lord's last message,
written in word and deed."

Health for Every Day

Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

RHEUMATISM

Your good health depends very much on your house and on the way you take care of your house.

Don't keep your windows always shut. You can prevent drafts by having a narrow board, the same width as the window and 5 or 6 inches high, fixed on the window sill and slanting upwards so that the cold air will go towards the ceiling.

People who live in the country or in a village, are fortunate.

Look carefully at the lot where you are going to build your house Do not build on "made soil," that is, on land which was a hollow or a pit and was filled in with rubbish or refuse to make it level with the rest of the land.

Some sand or gravel in the earth helps to make a good place to build

If you are renting a house, look carefully at the basement or cellar and the foundations.

The best place for a house is on land which is dry and slopes gently, with a low level of ground water. Ground water comes from rainfall which has not drained away or evaporated or been absorbed by the growing grass or other vegetation. A high level of ground water is not favourable to good health. If you dig down five feet below the surface and find ground water there, that is not a good place to build a house. Fifteen feet below the surface is much better than five feet below the surface for the level of ground water.

All ordinary building materials can absorb water, so the walls of the house must have a damp-proof course at the foundation:

Foundations should be covered with about six inches of concrete, so that the house will not be damp. Every body knows that damp houses are not healthy.

A dry house is a great protection against rheumatism.

Another great protection against rheumatism is dry and sensible clothing and wool is the best. Open-air exercise is good. Constipation must be avoided. Comfort is helpful. Keep your feet dry by wearing rubbers. Change shoes and stockings when they are damp, especially before the evening meal.

ДР. Н. ОБНЕЙ
ЛІКАР І ХИРУРГ (Оператор)
71 Boustead Avenue (Roncesvalles and Dundas) Toronto, Ont.
Telephone LL 908
Урядові години від 7—9 вечером.

Duties of Canadian Citizen

By Rev. M. Fesenko

(Sermon broadcast by CBC on Jan. 12)

"Blessed is the nation whose God is the Lord; and the people whom He has chosen for His inheritance." Ps. 33:12.

The New Year introduced a new condition in Canadian life. The growing realisation of a fundamental unity among all that dwell in this great country finally expressed itself in establishment of Canadian Citizenship. We still are proud of the part that Canada occupies in the British Empire which is for us the bulwark of human liberty, and progress in the world filled with oppression, but at the same time we are conscious that as Canadians we make a distinctive contribution and this expresses itself in Canadian Citizenship. To be a Canadian Citizen is no mean matter. The privileges of a Canadian Citizen are well known to all. I would like today to speak about the duties of a Canadian Citizen. These duties fall into two groups. Our duties towards our fellowmen and our duties towards God.

1. In the first place the duty of a Canadian Citizen is to love Canada, which consists not only of beautiful lakes, huge forests, lofty mountains, plains and many other wonderful things, but also of the people. Inspite of all the differences there is as common bond among all that dwell in our fair land and this bond is expressed by the word Canadian Our Lord never condemned true patriotism. Apostles loved truly their country and their nation. Apostle Paul strongly emphasizes his love to his people saying: "For I could wish that myself were accursed from Christ for my brethren, my kinsmen according to the flesh." True religion never will neglect that duty because it is of Christ. Most Canadians have that love for Canada. In the last conflict with forces of oppression they showed their love by great sacrifices and deeds and it would be impossible for any group of Canadians to say that in this duty they excelled all others. Response to the call of Canada was general and willing As a Canadian who came from Ukraine I am proud of the record of our Ukrainian people in Canada in the last war's They have done their part faithfully At the first call, without any urge from the government, Ukrainians offered to raise a whole division for active duty and later they not only kept their promise but have done even more as about 40,000 Ukrainians joined active services. This was an expression of true Canadian patriotism that no one could question.

Another important duty of Canadian Citizens is to respect the laws of the land. We all realize that laws are a necessity. The laws protect us all as well as promote the well-being of the people. Without laws universal anarchy would rule. All laws are important and it is a sacred duty of every Canadian Citizen to know them, to uphold them, and obey them. If some of us think that certain laws are bad it is our privilege to strive to change them and make better laws. For this are provided excellent means which are available to all Canadians great and small. But as long as the laws stand unchanged we should, as Canadian Citizens, reverence them.

It is the duty of Canadian Citizens to remember another precept: "Thou shalt not speak evil of the rulers of my people" As Canadian Citizens it is our duty to treat with respect those in authority. We should confess with regret that this is the duty which is universally neglected. Some groups of extreme type make the opposite their duty, they revile without restraint and reason all those who are in the office. It is a sin and an evil. If those who rule over us are not good enough for their office we always can change them, but as long as they are performing their obligations it is our sacred duty to treat them with due respect. There are countries in the world today where people are severely punished even for critical thoughts about those who are in power. Suspicion of such an attitude on the side of authorities is sufficient to send men, women and children to slave camps for life. In Canada often we go to another extreme, abusing a great liberty and forgetting that those in the office are of our own choice.

It is the duty of every Canadian Citizen to make full use of one right that is his or he may lose all rights. The right of franchise is one of the most important rights in all free countries and it should not be neglected Every Citizen according to the best light he has, should form his judgment and then exercise the elective franchise This right was bought with a great price but it could be lost by simple neglect and with it will go all the freedoms. The truth of what we say was proven by the recent history of some European countries Those who are dissatisfied with bad politics have no reason for abstaining, for the only way to stop bad politics and make it better is for every Canadian Citizen to vote intelligently.

2. Having in mind all these and other duties of a Canadian Citizen we should not forget that "Except Jehovah keep the city the watchman waketh but in vain." Ps. 127:1. Every Canadian Citizen has foremost duty to give thanks to God. Think of our great land that is stretching from one ocean unto the other, and touching the third in the far north — all that is ours. Think about the immense treasures in the earth, in the water and above the ground. Remember the goodness of God to all of us. Give thanks to God for peace and plenty that we all enjoy as a free people. The nation's greatest need today is to acknowledge the sovereignty of God. All moral obligations will remain without any foundation or authority unless we recognize them as the laws of God It might be not reasonable to demand recognition of God from those who yet know him not, but then there is a duty to seek the truth in this most important matter. God himself provided the means available to all using which it is easy to be assured of the truth.

In the first place the written Word of God — His Scriptures reveal to all who are anxious to know *the truth, the deep things of God* Just search it with sincerity and faith and new undreamed of before knowledge, and realization of God will come to you. Remember His promise: "Him that cometh to me I will in no wise cast out"

We never will know God truly unless we will know him through Jesus Christ — the Living Word of God. How can we meet Him?

You will know Him if you will keep his commandments You may also meet him on your knees in repentence. During the last war we heard much about instances how in the time of a great danger even hardened unbelievers began to pray. We also heard saying that there are no atheists in the fox holes. We all most likely would do the same when the strain of life would become unbearable. But why to wait till that time? Why not come to Him now when He could be found?

Canadian Citizenship is no mean matter but there is a far more glorious Citizenship in the City of God, and the first without the second becomes empty and incomplete Therefore it is one of the most important duties of all Canadian Citizens that truly know God to do all in their power so that all in Canada may know the God of nations and exalt His name. "For whosoever shall call upon the name of the Lord shall be saved" Amen.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

When Mary Came Home

"Are you going out tonight, Mary?" The speaker, a frail old woman seated in an old wooden rocker, looked wistfully into her daughter's face as she spoke, but she received no answer.

"You'll stay at home tonight, won't you, Mary?" she asked presently. Still no reply.

The sad old face grew sadder still. She knew that Mary's going meant another night of dissipation in haunts of vice, another day of "sleeping off effects," while she must sit uncared for and neglected, hungry and thirsty, unless a kind neighbor chanced to come in.

"I'm so tired, Mary," she said by and by. "You'll put me to bed before you go, won't you?"

"No, I won't," she replied crossly, "I ain't got time. I'm afraid Jen'll be gone now, before I get down there. I'll be back in time to put you to bed."

"Yes, so you said last night, but you didn't come, and I had to sit here all night. Please put me to bed, Mary, my back does ache so bad," pleaded the mother.

"Oh, shut up; I haven't time I tell you." And Mary caught up a gaudily-trimmed hat, and placing it on her head hurried away.

The poor old mother buried her face in her hands and sobbed aloud "O God, my Father," she cried, "how long, how long? Have mercy, Lord, save my daughter. Oh, give me back my Mary, my pure little girl"

Mary, returning for something she had forgotten, reached the house just in time to hear these last words. They sank into her sin-hardened heart like a barbed arrow. She turned quickly away. She would not let her mother know that she was near. But how those words rang in her ears! Her eyes filled with tears, but she dashed them away savagely. "Pshaw," she said, "what a softy I am! I must hurry down to Jen's." But when she reached the house where her companion in sin lived, she found that "Jen" had already gone. Mary stood irresolute. Like a wail of woe she heard again her mother's prayer, the pathetic, pleading look in the dim old eyes came vividly before her, and found somewhere in the hard heart a tender spot. "I might have put her to bed," she thought. "I wish I had. I'll go back and do it yet."

Her mind was very busy as she walked slowly toward home. She let her thoughts wander in the past, when she was her mother's "pure little girl." That was before her father died, and before Mother had that terrible fall which made her a helpless cripple—yes, it was away back before they came to this wicked city. She remembered her first sin. Satan had cunningly led her on and tightened and strengthend his cords about her heart until — ah, there was no trace of the "pure little girl" in this blighted, hard-eyed, sin-stained woman. She stopped abruptly. "There is no use thinking about it now," she muttered. "I'm too far gone — might just as well go to the devil first as last. There is no help for me." And turning again, she walked rapidly down the street till she came to a low saloon, which she entered. Besides the bartender there was only a blear-eyed man lounging on a seat smoking. He sprang up as she entered.

"Hello, Moll," he said; "come and have a drink. Here, Sam, two beers, quick!" She took the glass and eagerly swallowed its contents.

"Have you seen Jen, tonight?" she inquired presently.

"Yes," replied the man, "she was here a while ago. She said she was going up to the Rescue Mission to learn a new song."

"I'll go and find her," said Mary, "we'll be back soon."

When she arrived at the mission the song service was over. She wondered if Jen was inside. She would just go in for a moment and see. So she slipped quietly into a back seat. A young man was reading Jeremiah 18:4, "And the vessel that he made of clay was marred in the hand of the potter: so he made it again another vessel." Then in a short, earnest address the speaker applied this Scripture to the human lives which God, the Potter, intended for Himself — vessels of honor for His House, but which had been spoiled by sin. It is the devil's business," he said, "to mar the clay, and how well he succeeds is proved by the lives of sin all about us—men and women on whose faces is stamped the very image of Satan. But listen, O sin-bound soul, the Divine Potter is able to take the marred, stained, broken clay, and make it again, a beautiful, clean, pure vessel. He longs to do it. Will you let Him take your fallen, sinful life and make it over?"

Mary was ready to yield. She put her head down on the back of the seat in front to hide her tears. Oh, how hideous her life looked! how blackened, how broken, how marred! Was it indeed true that God could make anything out of it?

By and by they sang a hymn, and the service was dismissed with an earnest invitation to all who were tired of sin, and wanted to give themselves to Christ to henceforth live for Him and let Him work in them, "both to will and to do of His good pleasure," to remain for the after meeting.

Mary's head was still bowed. Shall she go or stay? Somehow tonight she had grown suddenly weary of her life of sin. She longed for this new creation, of which she had heard tonight. Yes, she would stay. If God could make her new, pure and clean, she would give herself to Him.

She hardly knew how she reached home that night. There was in her heart such peace as she never before had known. At the door she paused a moment and looked at her mother. The poor old head had fallen forward in a painful position and she was sleeping. Mary hastily crossed the room and raised her in her arms.

"Is it Mary?" murmured the old lady sleepily

"Yes, mother," cried Mary, as she kissed her over and over and carried her to bed, "it's your Mary come back — the old Mary made pure and clean. 'The Blood of Jesus cleanseth' * * from all sin' That's what they said at the mission. O Mother, can you forgive me for all my cruelty to you?"

"Yes, my daughter!" exclaimed the mother, "Oh, God be praised for all His goodness to me!"

Happy days followed. Mary toiled untiringly for her mother's comfort. A soft easy chair soon took the place of the hard, old rocker. Then, by and by, a wheel chair opened to her an unthought-of source of pleasure, and on pleasant evenings the two might be seen making their way across to the mission, where Mary had yielded herself to the Divine Potter, to be made a vessel meet for the Master's use.—Tract.

AN APPLIED GOSPEL

A non-Christian soap manufacturere was walking with a Christian minister. Said the soapmaker, "Apparently the Gospel which you preach has not done much good in the world, for it is still full of wicked people." The preacher was mulling over this criticism when, passing through the more neglected section of the city, they observed a dirty child making mud pies. The preacher said dryly, "Apparently soap hasn't done much good in the world: there is still much dirt and many dirty people." "Oh, well," said the soapmaker, "you forget that soap is useful only where it is applied." "Exactly," said the preacher, "so it is, too, with the Gospel which we preach."

Before scientists began to experiment with snake serums more than 25,000 humans were killed annually in India by poisonous snakes

LEARN MORE ABOUT CANADA
and —
Improve your english at the same time
EVENING CLASSES
HELD EVERY MONDAY NIGHT
8 p m
ROOM 32, MINING BUILDING,
174 COLLEGE ST.
At Head of McCaul St. TORONTO
Citizenship Committee
Ontario Adult Education Board

Українська Пресвітерська Громада
В ТОРОНТІ, ОНТ.
20 CLAREMONT ST.
Богослуження і Недільна Школа о годині 11 рано.
Вечірня о годині 7 вечером.
Молитовні збори о год. 8 вечером кожної середи.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік VIII. Число 3. БЕРЕЗЕНЬ 1947 MARCH Рік VIII. Число 3.

Воскресення Ісуса Христа із Мертвих

Нема ні одного вченого, що користається якимбудь призна-ченням, та котрий заперечував би фактові життя апостола Павла. На цім згоджуються опінії усіх ворогів і прихильників Християнства, що апостол Павло є дійсною історичною постаттю. В той час як по відношенню Ісуса Христа були неуспішні спроби аргументувати, що його не було, спроби що їх під натиском історичних дат і фактів тепер цілковито залишено людьми науки; по відношенню до апостола ніхто з признаних істориків не пробував заперечувати його існованню. Навіть бувший міністр освіти в Росії Луначарський, котрого головним обовязком було не стільки виховувати молодь, як поборювати релігійні переконання, навіть він в своїх творах на релігійні теми мусів признати, під напором історичних фактів, що постать апостола Павла є історичною постаттю. Так само Луначарський визнавав, що апостол Павло дійсно був автором де кількох листів, що приписуються йому

З цього загально прийнятого твердження витікають певні висновки, що приводять нас до неминучого заключення незвичайної важливости для кожної людини.

Апостол Павло був сучасником Ісуса Христа. Він родився в Тарсі Кілікійськім в першім році до Христа. Його батько був жид фарісей, що набув собі римське горожанство, котре давало спеціальні привілеї в Імперії. В його молодості він вчився в Єрусалимі у ніг Гамаліїла, який і до цього часу користається у жидів незвичайною повагою. Гамаліїл, перший з жидівських рабінів зістав титула Рабана що є більшим від рабіна. Павло був добре вихований в фарисейських традиціях і став вузкоглядним нетолерантним фанатиком. Як далеко йшов фанатизм фарисеїв ми можемо бачити з їхньої нетерпимости до всіх инакше думаючих. Усі їх увага була звернена на зовнішнє легалістичне виконання своїх приписів і законів. До якої дрібничковости вони доходили можна судити з того, що рахувалось, що людина зломала суботу коли вона простягала руку з вікна подаючі хліб жебракові. Коли ж жебрак простяг свою руку в вікно і господар поклав йому в руку хліб, то рахувалось, що господар не був винний. Коли сина казав батькам, що його майно присвячено Богові, то він міг лишити батьків, вмерти з голоду і не був винний. Фанатизм, жорстокість, формалізм, лицемірство і дрібничковість були їх видатними рисами. Стародавні фарисеї подібно сучасним' немогли похопити відкриття про єдність і троїчність Бога. Цими переконаннями був повний апостол Павло до навернення. Тому він-е радістю і спокійним серцем сторожив одяг тих, що каменували Стефана, бо Стефан визнавав Ісуса Христа за Бога. Від так пізніше Павло будучи ревним фарисеєм, витягав християн з домів, бив їх і кидав в вязниці з доручення церковної старшини. Ця завзятість придбала йому велике довіря і врешті він дістав спеціальне доручення відправитись в Дамаск, місто що знаходилось кілька сот верст від Єрусалиму і там зліквідувати Християн так самих.

З військовим відділом і належними уповажненнями Павло їхав повний грози і бажання кинути ворогів батьківської віри. Але по дорозі в Дамаск з ним трапилась подія остільки незвичайна, що вона перемінила весь його світогляд на цілком протилежний. Ця подія побудила його вибрати життя, що його жахалася б кожна людина на світі. Погляди апостола Павла до події на дорозі в Дамаск були поглядами найбільш завзятих з тодішної партії фарисеїв. Ці погляди дуже легко устяглити. Так само нема жадної трудности в устяленні поглядів Павла по випадку на дорозі в Дамаск. Ми маємо його листи в котрих він голосить свої нові переконання. Найраніший лист апостола Павла по навернені є перший лист до Солунян, що був написаний в 51 році по Христі, цеб то якихсь 23 роки по смерти Христа. З цього листа ми можемо устяглити по за всякім сумнівом, у що апостол Павло вірив і що твердив. Павло пише в цім листі, що Христа вбито і що він воскрес з мертвих. Що апостол Павло немав найменшого сумніву в воскресенні Христа із мертвих ми переконуємося на підставі його аргументу про загальне воскресення. Найбільшим доказом певности воскресення із мертвих всіх людей для апостола Павла є факт во-

(Продовження на ст. 2).

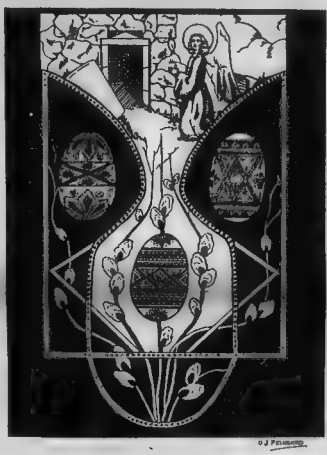

© J. Fesenko

Христос Воскрес!

Де воно твоє жертво? А ти, пекло, де твоя побідо? Скін, із із

Ся земля співає днесь,
Що Господь Ісус воскрес!
Радощам нема кінця!
Ними повні в нас серця!
Чия спасіння Бог звершив;
Гріх і смерть Він побідив!
Сонце сее нам з небес!
Сонце—Спас наш, що воскрес!

Гріб сторожа стерегла . . .
Спас воскрес, — вона втекла!
Смертю смерть Господь здолав,
Смертним нам безсмертя дав!
Наш Спаситель знов живе!
Смерте, де жало твоє?!
В жертву раз Себе дав Спас,
Тим від смерти спас Він нас!

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Воскресення Ісуса Христа

(Докінчення з ст. 1).

скресення Ісуса Христа із мертвих.

Апостол Павло змінив свої погляди різко і радикально на цілком протилежні, і із гонителя обернувся в апостола благовістя в ті часи, коли всі події були ще свіжі в памяти людей і він легко міг перевірити усе сам на місці і з слів самовидців. Визначено апостол Павло лише на підставі незбитих і переможачих доказів правдивості воскресення Христа став благовістником і пізніше своїми стражданнями і кров'ю скріпив своє свідоцтво. Одного разу лорд Літлтон і його приятель Гільберт Вест рішили по закінченню науки в Оксфордському університеті на протязі якихсь попрацювати над цим питанням. Один взявся довести, що Христос не встав із мертвих з другий, що Павло не навертався. По закінченню своїх студій вони знов зійшлись, щоб подлитись результатами своїх досліджів. Лорд Літатон переконався на підставі своїх розшуків, що навернення апостола Павла було дійсне і правдиве, а Гільберт Вест переконався що Христос дійсно встав із мертвих. Очевидно, що обективне і безсторонне дослідження фактів, навіть коли людина мала зовсім інші погляди, неминуче приведе людину до признання правдивости воскресення Христа із мертвих. Апостол Павло прихав в Дамаск зовсім іншою людиною. Поміж Павлом що лишав Єрусалим, а Павлом що вязня в Дамаск була ціла прорва. Вязнитій фарисей, що навіть немів допустити і думки про воскресіння Христа, котрого він рахував за звичайну людину, котру з великим соромом було родного подавно і котрого як правдивий фарисей він ненавидів всім серцем, ті і виконуючого катував його ученнями, тепер віддавши в Дамаск Павло визнає — його Христа своєм Богом і Спасителем. Мало того він відкинув в одни мент усю науку про спасення виконанням закону Мойсея науку що він привив від Гамалила і вірив в неї цілим серцем. Тепер Павло став говорити цілком протилежну до рогу спасення, а не спасення поодинокою вірою в Сина Божого, що вмер за наші переступи. Апостол Павло до події на дорозі в Дамаск був визначним урядником і людиною впливу і очевидно не без маєтку. По цій події Павло почине жити життям тих кого він так недавно гнав. Без притулку, вічно переслідуваний, кинений, уявлений, у всіляких небезпеках, він завзято ширив нову вість як доки по-на не привела його до римської вязниці і врешті під меч ката і все це во ім'я Ісуса Христа, що він колись гонив. Ця зміна життя Павла потребує пояснення. Що трапилось на дорозі в Дамаск, що перетворило Павла в зовсім іншу людину?

Ця раптова і корінна зміна в характері, цілях, думанні і житті Павла, що трапилась того дня, може бути пояснена лише тою незвичайною подією, що її описав сам Павло. Коли Павло був на дорозі в Дамаск. Під час подорожи незвичайне світло осіяло його і в той час сам Ісус Христос явився йому в тілі воскресення. Як що були з Павлом, бачили світло, чули голос, але не розуміли його, бо сказане було в гебрейській мові. Поява Христа на дорозі в Дамаск і розмова Павла з Ним були достаточні щоб спричинити що невичайну зміну в Павлі.

Поява Христа немогла бути галюцінацією. По перше людина, що бачить галюцінації, мусить бачити того в кого існування вона вірить. Павло думав, що Христос був обманець, як це думали всі фарісеї. На цій підставі Павло немів мати галюцінації в котрій би Христос представлявся Богом. Знов таки що були з Павлом бачили і чули те ж саме, що і Павло. Галюцінації ніколи не бувають в тої самої пасти з двох людей, кожний має свою власну. Знов галюцінації доводять людей до дому божевільних, а не до осягнень, що перебудовують людську історію. Як що галюцінація може зробити людину кращою і надати їй незвичайних сил і талантів, то чому в наші дні всіх, що мають галюцінації негайно сажають в спеціальні доми? Листи апостола Павла доводять його ясний і проникливий розум та виявляють геніальну людину, а не галюцінуючого фанатика Щоб переконатися в цім вистарчає прочитати 13 голову з його першого послання до Коринтян.

Певно що Павло в дійсности бачив воскресшого із мертвих Ісуса Христа що питав його: „Савле! Савле! чого мене гониш?"

Павло за якийсь час повернувся в Єрусалим і бачив інших апостолів і учеників Христа, усіх тих що знали Христа в щоденнім житті. Цікаво, що по цій зустрічі Павло не тільки не змінив своїх поглядів, але навпаки ще більше укріпився в них і з ще більшим завзяттям відавався Христові.

Очевидно, що його знання здобуте по дорозі в Дамаск, було в повній гармонії з фактами знанними апостолам в Єрусалимі і з усім тим, що мало місце в Єрусалимі в дні Христа. Лише факт воскресення Ісуса Христа із мертвих може дати нам зрозуміти наверненя апостола Павла.

Павло став новою людиною, коли ви сам почув з уст того, кого ви рахував мертвою людиною, слова любови і докору. Бог дає кожній людині в її житію нагоду прощення і спасення і щастлива людина, що прийняє цей великий дар любови Божої. Христос Воскрес!

М. Фесенко.

ПРОРОЦТВО ІСАЇЯ ПРО ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТА

Він — маловажений і в погорді у людей; чоловік, зазнавший горя й болїв, так що ми від нього одвертали лице своє; гордили ним, та й ми його ні за що мали.

Він же пораненний був за гріхи наші й мучений за беззаконня наші; це кара за ввесь мир наш упала на нього, й ми його ранами оздоровлені.

Тим же то я дам йому пай між можними, й з сильними ділити не здобни, за те, що віддав свою душу (життя) на смерть, і до злоїдів дав-себе прилічити, хоч він приймив на себе гріхи многих, і за проступників зробився посередником.

ТАМ СКРІЗЬ ХРЕСТИ...

Там скрізь хрести і скрізь могили,
Весь край обернений в руїну.
Всю землю кровію скропили,
Мою солодку Україну.

Могили ті всіма забуті,
Стоять самотні над шляхами.
Над ними тільки вітер чуть
Співа сумними голосами.
Наш цілий край—одна могила.
Скрізь плач, народне голосіння.

Но щоб нам доля не судила,
Прийде, ми вірим, воскресіння.
Загоються болючі рани,
Життя збудуем на руїні,
До життя усе повстане,
З моґилами встане Україна!...

М. Подворняк.

До Сіячів

Українське поле зорали гармати
Не дощами з неба, кровю їх полято:
На вкраїнськім полї, у ці дні негоди,
Що ж ми будем сіять, що звістим народу?

Сіймо Слово Боже, покиик до свободи,
Єдність, Правду сіймо, для свого народу
Слово Боже зцілить, силу дасть надію
У нових змаганя, здійснить давню мрію.

Ф. Москалюк, Торонто, Онт

ЛИСТ З ФРАНЦІЇ

Дорогий в Господі Брате М. Фесенко:—

Мир Вам від Ісуса Христа нашого Спасителя і Господа.

Дуже, а дуже дякую Вам за те велике добро, що Ви зробили для мене, тут на чужині. Я тут живу між французами, не розумію їх мови, давно я не була в Збраннно, бо тут близько немa наших братів і сестер в'ярую чих. Було мені дуже сумно, аж як велике щастя, зістало предорогого гостя, їзва моря „Свангельську Правду". Не зважаючи на, як дякувати Господу, мені здавалось, що Сам Господь прийшов до мене і сказав: „Несумуй". Той дорогий гість приходить що місяця до нас, вже другий рік. Я прошу всіх братів і сестер во Христі, молїться за мене і за нас всіх. О, який Господь добрий, то я і не знаю якими словами дякувати Йому, за Вас всіх братів і сестер, що так дбаєте за нас, а особливо за мене. Господь надиве нас, через три журнали, що приходять з Канади. Ой як то велике щастя для мене, читаючи тії журнали, здається мені що я між дітьми Божими в Збранню.

Прошу Вас брате Редакторе, будьте добрі і надрукуйте мого листа в „Єв. Правді". Посилаю ширє поздоровлення для всіх братів і сестер, що во Христі Ісусі. Дякую ще раз Вам бр Редакторе і всім допискувателям, та Вашу працю, нехай Господь заплатить Вам

Остаюсь вдячна Вам, Ваша небменна сестра,

Катерина, (Видра)
Стадницька.

„Вірую в Господа Ісуса Христа і спасешся ти і дім твій".

Заспокоєна Туга

ПОВІСТЬ З ЧАСІВ СИНА ЧОЛОВІЧОГО.

(Продовження).

Йонатан радо виправляв старця в дорогу. Приніс йому торбинку сушеної риби на дорогу. Потім ждав його повороту з великою тугою. І нині вернувся Яків з трьома другими пастирями, котрі ходили разом з ними до Бетлеєму.

„Завтра" думав Йонатан довідаюся про всьо. Ах коби ця ніч як найскорше проминула!

Розділ II.

„Отже сину мій, працю свою я скінчив, сідай тепер коло мене і слухай! Уважай добре, бо про великі і дивні річи оповідати тобі буду".

Так розпочав другого дня вечером старий Яків цікаве своє оповіданя. Сидів з Йонатаном на горбку перед хатою. Під їх ногами розливало Тиберіяцке озеро свої води, а в світлі вечірньої зорі, можна було бачити на другім березі місточка і села. Старий підпер голову руками, а Йонатан приготовився слухати

„Сину мій, те що ми чули про Йоана Хрестителя, є правда. Є він сином Захарії, котрому ангел предсказав його народження Він ходить одягнений у верблюжий волос, пояс шкуряний на поясниці його, а їдою його є сарана і дикий мед.

Великий це пророк Божий. Є він голос покликуючого в пустині: „Готовте дорогу Господню, простими робіть стежки Його". Але Синои Божим, нашим Спасителем, він не є. Знаю про це від нього самого. Бо коли ми прибули до берега, прийшло до нього посольство священиків і левітів, висланє від первосвященіка з Єрусалиму з питанням: „Хто ти є?" Всі довкола замовкли і кожний в напруженню вижидав відповіди його

„Я не є Христос відповів поважно а лагідне його лице заясніло правдою

„То може ти є передсказаний Ілія?" питали його Левити.

„Також не єсьм Ілія"

„Чомуж ти хрестиш людей если ти не є ані Христос ані Ілія ані пророк?"

„Тоді озвавсь Йоан до всіх глаголючи: водою хрещу Вас; йде потужнїщий від мене, котрому не достоєн я розвязати ремення обувя Його; Той хрестить вас Духом святим і огнем; котрого лопата в руці Його, і перечистить тік свій, і збере пшеницю в клуню свою а полову спалить огнем невгасимим".

Ми роздумували ма собою над його словами. Хотів я дпхатися до нього, і спитати „чи той котрий є межи нами, а котрого ми не знаємо є нашим Спасителем з Ветлеєму, але це було неможливе. Брав нас одного по другім і хрестив в Йордані.

„О отче! чомуж ви не спитали?" запитав хлопчина. Я бувби сказонїць зробив собі до нього дорогу і так довго просив і молив, доки би мені не сказав".

„Тобі це може удалосяб" промовив старий. „Я не хотів пхатися до нього силомїць тому, що його обступили священники, левити і много інших людей, котрі були його ученниками

Другого дня коли ми зійшлися слухати Його науки про царство Боже, він нагло замовк. Зчудовані, ми поглянули на нього, а лице його заясніло небесним блеском; він підніс руку і показав на протилежний беріг. Люди котрі близько нього дження Він ходить одягнений у верблюжий волос, пояс шкуряний на поясниці його, а їдою його є сарана і дикий мед.

Великий це пророк Божий. Є він голос покликуючого в пустині: „Готовте дорогу Господню, простими робіть стежки Його". Але Синои Божим, нашим Спасителем, він не є. Знаю про це від нього самого. Бо коли ми прибули до берега, прийшло до нього посольство священиків і левітів, висланє від первосвященіка з Єрусалиму з питанням: „Хто ти є?" Всі довкола замовкли і кожний в напруженню вижидав відповіди його

„Я не є Христос відповів поважно а лагідне його лице заясніло правдою

„То може ти є передсказаний Ілія?" питали його Левити.

„Також не єсьм Ілія"

„Чомуж ти хрестиш людей если ти не є ані Христос ані Ілія ані пророк?"

„Тоді озвавсь Йоан до всіх глаголючи: водою хрещу Вас; йде потужнїщий від мене, котрому не достоєн я розвязати ремення обувя Його; Той хрестить вас Духом святим і огнем; котрого лопата в руці Його, і перечистить тік свій, і збере пшеницю в клуню свою а полову спалить огнем невгасимим".

Ми роздумували ма собою над його словами. Хотів я дпхатися до нього, і спитати „чи той котрий є межи нами, а котрого ми не знаємо є нашим Спасителем з Ветлеєму, але це було неможливе. Брав нас одного по другім і хрестив в Йордані.

„О отче! чомуж ви не спитали?" запитав хлопчина. Я бувби сказонїць зробив собі до нього дорогу і так довго просив і молив, доки би мені не сказав".

„Тобі це може удалосяб" промовив старий. „Я не хотів пхатися до нього силомїць тому, що його обступили священники, левити і много інших людей, котрі були його ученниками

Другого дня коли ми зійшлися слухати Його науки про царство Боже, він нагло замовк. Зчудовані, ми поглянули на нього, а лице його заясніло небесним блеском; він підніс руку і показав на протилежний беріг. Люди котрі близько нього стояли, говорили що бачили на другім березі, молодого мущину бідно одягненого, котрого лице сіяло пречудною красою і ангельською звгідностю. Йоан на нього показав пальцем і сказав: „Ось Агнець Божий, що бере на себе гріхи світа!" „Це той про котрого я казав: „За мною гряде муж, що поперед мене був, бо перше мене був. Я не знав його, так як і ви незнаєте. Хоч я прийшов, щоби хрестити водою і робити дорогу Спасителеві Ізраїльського народа.

Він вже раз був у мене, казав себе охрестити, і підчас того бачив Духа, злинувшого як голуб з неба і став він над Ним.

Тоді я ще не знав Його, та Той що послав мене хрестити водою водою, сказав мені: „На кого побачиш, що Дух стане над Ним, це той, що хрестить Духом святим".

І бачив я, і свідкував що це Син Божий. — „Що на це скажеш сину мій?"

Хлопець аж підскочив з радости, і сказав: „Отже жиє Ісус, жиє? не убили Його, видите отче Якіе! Я все собі думав що Бог опікувався Своїм Сином. Ви певно пішли до Ісуса, і упали Йому до ніг?"

„Сину мій, заки я прийшов до себе з цеї великої радости, вже Його не було".

Хлопчина заломив руки і скляв зворушений: „Щож ми потім зробили, пішли пешю шукати Його?"

„Ні. Ми не могли цьому вірити. Я сам лишився ще один день, бо голос серця мені казав, що Він ще раз прийде, і не помилився я. Сидів я на березі Йордану, і побачив недалеко Йоана Хрестителя і двох учеників Його. Наразі Йоан показуючи рукою в напрямі Йордану, недалеко мене промовив: „Ось, Агнець Божий!" Звернув я очі в цю сторону, і не знаю як тобі оповісти що зімною зділялося. Ледви тричість кроків від мене ішов берегом молодий тридцять літній мущина. Серце билося в моїй груди молотом, хотів я до Нього витягнути руки, але не міг, лише стояв як зачарований.

Серед того приступили до Ісуса два ученики Йоана і пішли слідом за Ним. І обернувсь Ісус, та побачивши їх слідом ідучих каже їм: „Чого шукаєте?" Вони ж сказали Йому: „Учителю, де пробуваєш?" Я утішився, що тепер довідаюся про Його мешкання, але він каже їм: „Діть і подивіться", і пішли з Ним. Довго я плакав, мій дорогий хлопче і не скорше заснув сумною доки не довідаюся, чи тим дитятком ветлеємським був Він — чи ні. Справді серце каже мені так, але то за велика річ, щоби без переконання її повірити.

„Як же ви можете ще сумніватися отче Якове? Бог змилувався над нами, зіслав нам Месію, а ви не хочете в Нього вірити?" Сварив на старця Йонатан і довго, довго аж до рана говорили про те, що було тоді на серці тисячам людей.

Коли Йонатан досвітав вертався до дому, постановив собі, пійти до Ісуса, до свого Спасителя. „Піду до Ветлеєму" думав собі. Там Його найду і дому Йому упаду".

Але перше мусів постаратися про поживу для слабої матери і треба було зложити собі трохи грошей на дорогу

Прийік собі пильно працюва ти і молитися Богові, щоби до поміг йому много раз наложити і добре продати. Думав собі: „Принесу саму правду старому Якові, мушу її принести".

Розділ III.

Так минув місяць і знов бачимо старого Якова з-Йонатаном сидячих на горбку. Побіч них стоїн мущина середнього віку, з огрілим від сонця лицем. Він оповідав:

„Коли ми слухали Йоана Хрестителя, і кожне його слово до серця брали і над ним розважали, наразі побачили ми великий і богатий похід. Чорні невільники проводили ослів, котрі несли в кошторинх, пурпурових ношах царя Ірода і його двірську дружину. На одних ношах що були найбогатшій сиділа, перлами і дорогоцінними камінями прибрана Іродіяда, жінка Филипа Ірода, котру цар відобрав своєму братови і своєю зробив. Ми всі дуже зачудовались

Коли невільники поставили ноші на землю, і відслонили заслону, ми подумали, „також ж вони прийшли покуту чинити?" Але вони скорше виглядали на цікавих як на покутуючих Вони прийшли щоби побавитись і повеселитись. Гордість їх була велика, а гршна Іродіяда злобно усміхалася з підписання свого до Йоана

Цар вийшов зі своїх ношів і став вабити Іродіядя і зачав з нею говорити.

„Але в той час сталося щось нечуваного. Йоан перестав навчати, всі гляділи на нього цікаво, а також Ірод і наложивши його, а він витягнув руку і грізно дивився на царя сказав: „Не годиться тобі мати ні за жінку".

Я здеревів на місці Жінки котрі були в товаристві Іродіяди перестрашені скрічали, бо наразі лице Йоана засіяло блеском ангела Божого

Цар червонів і блів на переміну, бо знав що ми всі гріх його знаємо і осуджуємо

Вимть здавалось що він упаде на коліна і буде просити Бога щоб простив йому Але в той час набалакався його дружина і стануда поміж ним в Йоаном, неначе щоб боронила царя перед страшним зором Йоана. Це ще більше подражнило Ірода, бо ще нікого не відва жився вижидати блуди і прояви царські в присутности його двора і народу. І видав розказ уи

„А що сталося після того, Маначе?" спитав метерпеливо Понатан

„Опісля?" зітхнув Манасее Вони Йоана нашого учителя звязали, взяли зі собою і завели до вязниці. Справді пустили кількох з нас до нього, але це невелика потіха"

. . . Але на що ви це зробив цареві? Чому він зганьбив ца

(Продовження на ст. 4).

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.
Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00 Окреме число 10ц.
М. ФЕСЕНКО — РЕДАКТОР. — Адреса редакції:
506 Ossington Ave.,
Toronto 4, — Ontario

HU 9282
ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Klin Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

ЗАСПОКОЄНА ТУГА

(Докінчення з ст. 3)

ря перед цілим світом?" Питав хлопець.

„Тихо сину!" старець нервово шукав словами. „Наші царі не встидаються явно грішити, і запит Божий перед людьми ломати, потрібно щоби і їх пророк Божий явно ганьбив Знаєш як робив Ілія, Єремія, Єзикіїл і інші.

Поки Христитель так само поступив. Бог вірного слугу свого любить, як колись Даниїла з ями львів. Прошу вас Монасес, оповідайте дальше, що ви на це вчинили, або що думаєте робити?

„І піду тепер до дому в потім до Єрусалиму. Що другі зроблять не знаю. Всі розійшлися; ті що покинули Йоана таки це сталося, пішли за Ісусом Назарейським, про котрого Йоан свідчив що той є „Агнцем Божим" Так пішов туди, Андрій, син Йони, син Зебедея.

„Чи ви бачите ви що про цього Агнця Божого? Чи називається він Ісус, так як те дитя Вефілемське?" перебив йому старець.

„Це Він є тепер?"

„Чув я, що пішов до Канн Галилейської і учинив там великі чудо, перемінив воду на вино, але я тому не вірю. Я журить мене не, що він має більше учеників, чим наш учитель Йоан. Все ще за ним, бо уздоровляє слабих, і проповідує, як той казав колись Ісаія, що він ще більше уміє проповідувати чим Йоан Хреститель".

„Чув ти його любий приятелю?"

„Ні! Але і не хочу його слухати. Лишуся при моїм учителю Йоані".

„Чи є він приобіцяним Месією?"

„Месія! той син теслі, котрого братів, сестер і маму всі в Назареті знають?!"...

„Отже жне ще мати Його?"

„Же!"

„А де мешкає вона?" —

„Мешкала в Назареті і там певно ще є. А він ходить так як наш учитель Йоан. По весіллю в Канн Галилейськім прийшов до Назарету, і там в школі так проповідував, що хотіли Його вбити Вивели Його на високу гору за місто, і з відтак хотіли Його скинути в долину. Але Він пройшов поміж них і пішов до Капернаюму. Чи з Ним пішла Його мати і рідня не знаю. Але не говорім вже про Нього. Хочу вас спитати чи не пійде хто з вас до Єрусалиму на Зелені Свята. Цього року збереться там велика товпа народа. Чи підете також?"

„Не знаю, мій приятелю!" відповів старець і звісив сумно голову. „Для мене це за далека подорож. Бог видять що вже не можу. Через пятьдесять літ ходив я рік річно до Єрусалиму на свята. Тепер хотів би я, аби бодай Йошпатан міг пійти. Хлопче ти нічого не говорили, підеш?"

Хлопець налякався. Сидів з похиленою готовою обіймаючи руками коліна мовби спав.

„Мовчиш, чи думаєте що там також Ісус буде?"

„Ісвіно!" візвовів той хмурно.

„Если він є правдивим пророком, не повинен занедбати свята".

„Отже пійду, довідаюся про нього всього, і оповім Вам отче. Однак вже пізно, треба мені іти до дому. Покій Вам".

„Най тебе Бог благословить." Два мужини попрощалися щиро з хлопцем, а сам ще довго розмовляли. Побачив Якім що мусить оповістити своєму своякові, чому Ісус Назарейський так дуже його займає.

(Далі буде).

Хто той цар слави?
Господь сильний і потужний!
господь все в бою всемогутній!

Хто ж видержить день приходу його? Хто встоїть, як він явиться? Він бо — огонь розтоплюючий. І він очистить синів Левіїних щоб приносили жертву Господеві в правеності.

СПРОСТОВАННЯ

Я, нище підписаний, заявляю, що заява, яка появилася за моїм підписом в 10-му числі часопису „Євангельська Правда" за жовтень, 1946, під наголовком „Ліквідація Української Євангельської Друкарні", я ніколи не писав ані підписував і нікого не вповажнював ту Заяву писати, моїм іменем підписувати або в якій небудь спосіб публікувати.

Торонто, дня 4 лютого, -937.
Мих. Козак.

Від Редакції:—

На прохання Пана М. Козака ми поміщуємо вище подане спростовання. Це спростовання є ілюстрацією певних методів праці. Містимо ми його лише тому, що не боїмося дозволити навіть опонентам висловити свої заперечення. Фактом є що „спростована заява" була поміщена за згодою Пана М. Козака. Зміст „спростованої заяви був такий:

Ліквідація Української Євангельської Друкарні

Зогляду на те, що з'їзд У.Є.О. в Ошаві ухвалив новий плян організації друкарні, що має будуватись на уділах, загальні збори членів Української Євангельської Друкарні рішили зліквідувати свою друкарню і тим дати вільну руку для здійснення плану У.Є.О. Це було необхідним з огляду на те, що збірка пожертв на Українську Євангельську Друкарню робилася на інших підставах і членство рахувало за свій моральний обовязок звернути вкладки, пожертви і позички жертводавцям.

Ті з жертводавців, що бажають зужити свої пожертви чи уділи в новій друкарні, нехай будуть ласкаві повідомити про це Ліквідаційний Комітет Також всі ті, які хотіли б зворотку своїх грошей так само нехай повідомлять Ліквідаційний Комітет.

Пожертви, що зістануться невідкликаними будуть передані на місійну євангельську працю згідно статуту друкарні.

Тепер фактом є, що загальні збори Української Євангельської Друкарні ухвалили перевести ліквідацію друкарні і звернути гроші жертводавцям. Голосувала на тих зборах Пан А. Козак. Постанову зборів переводиться в життя, як це показує нище подання звіт. Ті з жертводавців, що бажають зворотку пожертв нехай будуть ласкаві посилати свої заяви на адресу книгоноша Української Євангельської Друкарні:

Mr. Th. Kamenetky, 207 Indian Grove, Toronto 9, Ont.

При цім, цім подається до загального відома, що жадні особи чи організації немають права провадити збіркової акції в імені Української Євангельської Друкарні, бо ця назва є правно зареєстрована організаторами друкарні. Збіркова акція подібного характеру підлягає судовій карі.

М. Фесенко.

Ліквідаційний Комітет Української Євангельської Друкарні повернув позички й пожертви слідуючим особам:

1. Михайло Козак (позичка) ——— $1,000.00
2. Теофан Каменецький (пожертва) — 30.00
3. Йосиф Домański (позичка) ——— 110.00
4. Михайло Савицький (позичка) ——— 54.00
5. Марія Савицька (позичка) ——— 6.00
6. Дарія Савицька (позичка) ——— 3.00
7. Катерина Хрисцька (позичка) ——— 56.00
8. Василина Ландата (позичка) ——— 25.00
9. Михайло Фесенко (позичка ——— 56.50
10. Павло Сич (позичка) ——— 47.00
11. Теодор Москалюк (пожертва) ——— 51.00
12. Григорій Пархута (пожертва) ——— 10.00
13. Наталія Пархута (пожертва) ——— 10.00
14. Любія Пархута (пожертва) ——— 5.00
15. Неті Пархута (пожертва) ——— 5.00
16. Филип Пархута (пожертва) ——— 10.00
17. Софія Крат (позичка) ——— 10.00
18. Проп. Іван К. Корсаков (позичка) ——— 10.00
19. Ілія Владика (пожертва)- ——— 15.00
20. К. Красуська — збірка поміж людей— ——— 19.00
21. Михайло Луців (пожертва) ——— 1.00
22. Стефан Книжановський (позичка) ——— 200.00

$1,733.50.

Грошей ще не відібрано ——— 444.85

Разом було зібрано $2,178.35
(Продовження на ст. 5).

І. М. Глова.

ЧИ ЦЕ ЧАС ДЛЯ ВБИВАННЯ КЛИНУ?

(Ми містимо цю статтю в порядку дискусійнім, як виклів особистих поглядів Бр. Проповідника Глови. На його прохання ми лишаємо правопис статті без змін. — Ред.).

„Канадійський Рапок" надрукував „Слово" від управи У.Є.О. а автор статті „Зауваги" у „Ев. Правді" вабив клина, що ділить не лиш цілих змагання минувшини, а й добру волю на будуче

Це правда і доказ зрілости, що євангелики умію дискутувати і аргументувати і розумний не називає цего розбратом. Звідси я чуюсь повинним спростувати „Зауваги" інакше „клин" вийде на шкоду.

„Грецька Незалежна Церква" числить собі 44 роки. Легально вона ще не зліквідована. Активно, голосно у принципі вона продовжується в Укр. Прав. Церкві. Туди пішли богато „наших" людий і їх церкви. Вони мали повну свободу піти куди хочуть.

Амбіційи еп. Серафима перегородили консисторію, що навязала злуку з англіканами - презбитеріянами тому, „що в англьо - саксонських протестантах вийшли людий близьких ним по переконанню, та щирих і безкорсних приятелів" - Цитую з „Зауваги".

Виступу Гр. Нев. Церкви нам не потрібно відріжатися, бо подібно починали реформу великі реформатори, котрим ми „не достойні обувя розвязати" Вислід цего руху зовсім матеріальний і льогічний. Анальфабети вернули до кат. церкви, бо там їм місце. Радикальний елемент — буденний робітник потонув в струях економічної повені змін, а иньші кляси належать, чи не належать нікуди. А є безперечно поважне число людий, що взяли на себе солодке „ярмо" Христа — і цим ми тся не встидаємось.

Ніхто не годен „відгородити" теперішнього євангельського руху, як і не в силі „нехтувати" факту, що.

Ми навязали злуку з англьосаксонцями, з презбітеріянами і не заперечите, що ми зробили добрий і розумний крок і вибір і ця злука істнує.

Ми почали друкувати „Рапок" 1903 року, який злучений з методизним „Канадійцем" під назвою „Кан. Рапок" слугують справам теперішнього єв. руху

В 1913 році, в Торонто, підчас конгресу, що відбувався раз на 40 років ми „українці були офіційно приняті до Преся. Церкви. Більшість тих провідників ще живуть і працюють в юніяній церкві — а це більша частина теперішнього єв. руху. Братови Тимчукові, одному з перших трьох, ординованих 1903 року, желається доброго здоровля по перебутій слабости. Ці брати - провідники і їх члени громади, це люди, що перейшли духову зміну, перевели реформу — це реформовані протестанти, євангелики. Є у нас неофіти, але навіть робота в Торонто не нова — ми там були попередньо

Виходить отже, що саме ідейна частина „серафимщини" вийшла побіцно і стоїть наче сріблю в перстопливанному обгорнулась зі всіх домішок і бруду і не числить ся нині з тим, що сталось з другом. А коли ми і вийшли з бруту, то тим більша і виднійша сила Господа Христа, бо Він, Спаситель подав нам свою руку.

Сказати, що та робота не була ідейна, це лізти з калцями у душу людини, що перейшов духову зміну Ненависти ми не сіяли; ми вели боротьбу з римським католицизмом так як

Цвінгл, Мартин Лютер, І. Гус, Нокс, Веслей і легіон иньших борців за свободу духа і доступ до Євангелія. Ненависть сіяли католики, бо иньшого оружя вони не мали як і нині не мають. Ми кликали людей шукати правди у Євангелію, ми протестували (протесто) в повнім значінню того слова, а автор „Зауваг" не вайшов рації звати наш клич протестанським, ні євангельським — відкликає Мартин Лютер став протестантом? І чи не має ви никої связи з теперішнім єв. світом?

Не думаю, що з нас хто каже, що весь укр. єв. рух має

(Продовження на ст. 6).

LEARN MORE ABOUT CANADA
— and —
Improve your English at the same time
EVENING CLASSES
HELD EVERY MONDAY NIGHT
8 p.m.
ROOM 32, MINING BUILDING,
174 COLLEGE ST.
At Head of McCaul St. TORONTO
Citizenship Committee
Ontario Adult Education Board

АКАДЕМИК С. СМАЛЬ-СТОЦЬКИЙ ПРО РЕЛІГІЙНІСТЬ ШЕВЧЕНКА

Покійний академик, проф С. Смаль - Стоцький, у своїй довшій статті „Шевченкова етика", поміщеній уже по його смерті в „Літературно - Науковому Додатку" „Нового Часу" (за рік 1938) - пише про релігійність Т. Шевченка таке: „. . . Шевченко чоловік глибоко релігійний. Це треба виразно зазначити, бо в нас сліпа поверховність і повне нерозуміння Шевченкових думок розбуялися так, що роблять з Шевченка безбожника, не добачаючи того, що в нього Бог є синонімом правди — істини й правди — справедливости, та що Шевченко радо вживав для викликання більшого вражіння слова „Бог", замість слова „правда", бо це слово в даній разі було б заслабе, щоб виразити найвищий ідеальний ступінь живої правди. Так, зрештою, вживав слова „Бог" увесь український нарід. Тільки той, хто відстав від народу, цього не знає.

Та в звязку з цим мусимо звернути увагу на те, що глибока релігійність Шевченка — це не є звичайна церковна релігійність з її формалістикою, з її с п е к у л я ц і є м — д о г м а м и. Н і т а к це, а могутні стичні ідеї науки Ісуса Христа стали Шевченкові релігією. Він часто навіть вовне з урядовою Церквою, з „догмами просвіщенними", „настоящими християнами" (найбільше в поемах „Іван Гус", „Кавказ", „Неофити"), бо ця християнська Церква стала радше поліційним департаментом політичної влади. Вулканічна сила могутніх стичних ідей науки Ісуса Христа термосить душу Шевченка і ми від цього чуємо в його поезії не иначе грюміт землетрусу, що все наново вирівняється наверха, щоб усім „счесловом, лишенім", усім тим, що „прославляють византійство", пригадати „слово істини", пригадати правдивий закон Ісуса Христа про любов братів, щоб поста вити їх — і „слово істини" й закон братної любови по над усі норми й догми, і для нього первісного, ідейного християнства надхнути душі християнської громади новим, живильним запалом. Бо Шевченко крипко вірив, що з таких перемога християнських стичних ідей у житті людському, в його практиці, спасе людство, знищить пекло на цьому світі, принесе „і мир і радість на землю людям"

І на оновленій землі
Врага не буде, супостата,
А буде син і буде мати
І будуть люди на землі
Во дні Шевченка „слово ісТини" і „любов брата" не були порожніми фразами Він здавно душею відчув, що любов брата, що любов Христова, це не иллюзність не байдужність, а чинність можність боротьба, не на ніж, але боротьба за ті живі ідеї, боротьба проти всього що їм противилося в людському житті. І ціле своє життя він вам боровся своїм надхненим словом"

Подав В. Б.

СПРОСТОВАННЯ

(Докінчення з ст. 4)

Процент від готівки	$3.42
До банку було вложено	2,188.04
	23.63
Заплачено адвокатові —	5.00
У М. Козака на руках —	18.63

Книговод Т. Каменецький

Українська Пресвітерська Громада
В ОШАВІ, ОНТ.
486 SIMCOE ST., SOUTH
Пастор: І. Яцентій:
Органіст. Степан Самарс.
Богослужіння о 11 год. рано кожної неділі
Вечірня о 7 год. вечором
Недільна школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

НОВИЙ ТИП ЧОЛОВІКА

(Правопис цієї статті на прохання автора залишається без змін. — Ред.).

Ідеальність виховання, яку уложили 1939 року дві сотки учителів і студентів у Швеції.

Новий чоловік вінець бути отвертий, без боязни, свобідний, відвічальний. Живе в братерстві, любить свій край і служе Богу.

Він отвертий. Щоб бути отвертим треба бути чесним, наскрізь чесним. В дитинстві говоримо малі брехни. Як виростаєм брехні помножуються і стають привичкою. Чесність запротерилась, а виріс чоловік скритий. Отвертий чоловік є чесний самий перед собою і перед другими, що живуть і працюють коло него. Чи не робилоб це рівниці в родинним життю? А в торговлі? А в класовим поділі?

Він без боязни. Він довіряє, він безпечний, свобідний, готовий покласти свої сили до завдання, а й підбадьорює, заохочує з ким стрінесь. Люди без боязни витворюють в народі духа, де співпрація для бетки частупає оборону і локре.

Він відвічальний. Ця відвічальність осягаєсь за найвисшим, найкращим для других тіздий, для других народів і за всяку ціну стараєсь, щоб вони це осягнули. Вона починаєсь, коли я готовий приняти на себе вину за мої похибки, за похибки других людий і других народів. Люди, що не під проводом Бога кажуть: „Чи я мушу?" Вони занедбують відвічальність з двох причин: вони бояться помилок і не дбають. Ця відвічальність заразлива. Виступив хтось і зачав; за ним пішли другі і створили новий уровень публичної опінії

Він у згоді - братерстві. Найважнішою задачею нашої цивілізації є найти спосіб жити разом а згоді - братерстві. Коли пічнуть люди жити у згоді, тоді пічнесь тисячу літ мира.

Чоловік, що же в братерстві не ставить собі за задачу життя приватну власність — він лиш зарядчиком. Нічого не посідає, а зарядже всіх і це робить його осібняком приничи же в згоді - братерстві, його духа все про других.

Він любить свою країну. Дійсний патріот дає свое життя щоб довести свою країну під опіку Бога. Дійсний патріот стараєсь, щоб його країна виконала і виповнила своє призначене від Бога у плані для цілого світа. Він ясно бачить по любви своєї країни; тому посвячує своє життя, щоб направити їх, починаючи перш від себе самого. Від цего залежить його карієра і вся робота. Богато готові умерти за свою країну, а мало тих, що готові жити для неї інакше чим доси жили.

Чоловік, що дійсно любить свою країну є понад-націоналістом. Лиш на основі дійсної любови до своєї країни можна будувати тривку любов до других країв.

Він слухає Бога. Головною характеристикою нового чоловіка є — навчитись чути голос Бога. У Бога є плян для кождого з'осібна і для народа. Коли чоловік чує, Бог говорить. Коли чоловік послушний, Бог діляє. Обовязком кождого з'осібна є пізнати плян Бога для народа. А щоб нарід жив після Божого пляну, потрібно: провідників, що дістають вказівки від Бога і роблять рішення спільно по провідінню Бога; треба теж публичної опінії, що цего вимагає і співділає.

Увага: Швеція не мала ні ні Першої ні Другої війни. Вона не зимшена, вона збогатилась

І. М. Глова.

ЧИ ЦЕ ЧАС ДЛЯ ВБИВАННЯ КЛИНУ

(Докінчення з ст. 5).

вязь з Гр. Нез. Церквою, ві, були перед нами брати баптисти, що вийшли зі „штунди", яких ще до першої війни нараховувано на Україні на сім-мілліонів.

Але те, що ми почали і як починали ніхто зчеркнути не годен. Почали в немочі, а вийшли в духовий силі. Робили помилки, бо ми вчились бути евангеликами реформувались. Хто з нас мав цей ідеал, дійшов до цілі. Ті, що бігли а особистими амбіціями, а може і за „славою", ті розбіглись — розчаровані.

І нині ми лиш бажаємо слідувати дальше за Христом і бути братами — братами. Як що хто з братів починає добру роботу для більшої слави Христа і Євангелії ми по нашій змозі двигнем нашу живу, активну участь.

Чиж таки скажете, що з Гр. Нез. Церкви не вийшло „нічо доброго?"

БІБЛІЯ

На сторінках Предівічного Слова
Для душі я знаходжу сномій,
Вони в серце вливають обнову
И шлях життевий освітлюють мій.
А коли в боротьбі знемагаю
І безсилий в дорозі впаду,
Я тоді Боже Слово читаю
І змішившись ним далі іду
Іноді ж, як мене сумнів вяже
Я до Вічного Слова горнусь,
І воно всі питання розв'яже,
Я знов вірю, надіюсь, борюсь!
А тоді, коли смуток налиже
Тяжким каменем серце моє,
Слово Вічне про радість розкаже
И серце знову радіє, живе.
Коли в людях не бачу любови
І навколо злості вороги,
Світ весь брудний, повнинний у крові,
І я менше люблю від туги.
Я тоді Слово Боже читаю,
Воно серце холодне живить;
Коли в серце Любов загледже
Воно будиться й прагне любить.
І клич пісти у грудях стихає
А бренять ніжно струни: „Любви!"
„І спокуси коли налягають,
Слово Боже читай в хвилі тій".

І. Тарасюк.

МАЛИЙ КАТЕХИЗМ

П. 51. Що є заборонено в другій заповіді?

В. Друга заповідь забороне поклоніння Богові в подобинах (а), або в який інший спосіб не вказаний в Його слові (м).

а) Рим. 1:22, 23. Славлячи себе мудрими, потуманіли, і обернули славу нетлінного Бога на подобину образа тлінного чоловіка, і птиць, і четвероногих, і гада.

м) Колос. 2, 18. Ніхто ж нехай не обманює вас, будучи самовільним у покорі і службі ангельській і вдаючись у те, чого не бачив, марно надимаючись умом тіла свого.

П. 52. Якими доводами є підперта друга заповідь?

В. Доводи, що на них будується друга заповідь є: суверенність Бога над нами, Його право на нас яко творця (н), і Його ревність про поклонення Йому (о).

н) Псал. 45:11. Він Господь твій, то поклонися йому чесно! Пс. 100:3. Знайте, що він Господь Бог! Він, не ми, сотворив нас, — нарід його й отару пашні його.

о) 2. Мойс. 34:14. Бо не будеш покланятись іншому Богу; бо Господь, на ім'я Ревнивий, він Бог ревнивий.

П. 53. Яка є третя заповідь?

В. Третя заповідь є: Не приймеш імени Господа, Бога твого марно. Бо не вважатиме Господь безвинним того, хто призиває імя його марно. (п.)

п) 2. Мойс. 20:7.

П. 54. Що вимагає третя заповідь?

В. Третя заповідь вимагає святого і з пошаною уживання імен Бога, титулів і атрібутів (с), установ (т), слів (у), і його діл (ф).

с) Псал. 29:2. Воздайте Господеві красоту імени його. Відкр. 15. 3, 4. Великі і чудні діла твої, Господи Боже вседержителю; праведні і правдивої дороги Твої, Царю, святих. Хто не убоїться Тебе, Господи, і не прославить імени Твого?

т) Еккл. 4:17. Уважай на ногу твою, йдучи в дом Божий, і будь готовий, скорше слухати, ніж приносити жертви робом дурнів, що навіть не знають, як вони не гаразд чинять

у) Псал. 138:2 Буду покланятись перед святим храмом твоїм, і хвалити імя твое задля милості і правди твоєї; ти бо над усе возвеличав слово твое й імя твое

ф) Псал. 104:24. Як, багато, Господи, творива твого! Все премудрістю сотворив еси.

Як бо в Адамі всі вимирають.
Так в Христі всі оживають

Писано, що не хлібом самим житиме чоловік, а кожним словом Божим.

Health for Every Day

Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

Rheumatism

Yes, a dry well-built house does a great deal to keep you and your family safe from rheumatism So does taking care of yourself Taking care of yourself means from 8 to 10 hours of sleep every night, and wearing clothing suitable to the weather and, keeping your feet dry and warm and eating three regular meals everyday, and eating slowly and chewing your food thoroughly so that you get the good of it. It also means taking two or three drinks of water every day, but not at meal-times The best time to take a drink of water is half-way between meals.

But we have not come to the most important thing of all yet. What is it? — It is sunlight. Get all the sun you can into your house. And go out in the sun and fresh air every day. If the sun is not shining today, the sun is in the sky every day and that means that we get sky-shine every day. Sky-shine is next best to sunshine and both sunshine and sky-shine help to protect you against rheumatism. And one more protector against rheumatism is exercise. Walking is good exercise. Running is good exercise. All games are good exercise. These things strengthen your body and make your muscles grow big and strong and help your blood to flow freely all over your body and all these things help to protect you from rheumatism. We do not know much about rheumatism yet. But all Doctors and Nurses are trying to learn more about rheumatism.

The British Empire has an Association called the British Rheumatism Council for studying and preventing and curing rheumatism. Last year it celebrated the tenth Anniversary of its Foundation.

There is a Rheumatism Research Centre at the University of Manchester in England. It was founded by Lord Nuffield, who is the Manufacturer of Morris Automobiles and is a kind man, and a wealthy man. He gave Manchester University a grant of £100,000 which is about $400,000 to be spread over ten years and to be used for the Manchester Rheumatism Research Centre.

EASTER ANGELS

By Nellie L. Harrington

"Mother, don't you just love Easter!" and Donna Matthews sank into a chair by the grate and held out her hands to the glowing warmth.

Mrs. Matthews smiled sympathetically and said, "I think every one does dear Did you have a good service!"

"Just heavenly, Mother. I know you don't like extravagance, but that is the only word that fits it."

After a thoughtful pause the girl went on, "All day I've been thinking of something. You may not agree with me, but — I'd like to try to tell you," and she looked up questioningly

"Go ahead, Donna. You know I'm always interested in your thoughts," said her mother

In her earlier years Mrs. Matthews had heard the phrase, "The thoughts of youth are long, long thoughts," and she had often noticed that adults are apt to pay scant attention to the philosophizing of young folks. They say the ideas are "crude", "immature", and "impractical." She, herself, had been snubbed a few times when she had tried to express something that had seemed wonderful to her, and the wounds had cut deep. So, when her little daughter came to bless the home, this mother had wisely decided to listen, respectfully, to the child. And through the years she had kept the resolve.

She was reaping her reward now. During Donna's childhood there had been times when she was tempted to stop the "silly, childish prattle" that seemed endless. But as the years passed she realized that because of her sympathetic listening to the child, she had kept the confidence of the growing daughter, and now the budding young woman came as freely with ideas, fancies and problems. Happy the daughter who has a sensible Christian mother for a confidante!

"Well, do you know, Mother, I believe I'm growing up," announced the girl dramatically.

A ghost of a smile flitted across Mrs. Matthews' lips before they were sternly brought under control, and she said gravely, "I've noticed that, Donna, but how did you discover it?" she asked interestedly.

"Why this way. Some things that I used to be crazy about seem now to be —well, sort of silly. Did you know it all of the time?" she inquired eagerly.

"Well, I wouldn't say 'silly' exactly. 'Childish' is the word I would prefer. You know Paul says, 'When I was a child, I spake as a child, I understood as a child, I thought as a child: but when I became a man, I put away childish things.' Perhaps you are reaching the stage when you are ready to put away some of the childish things. Is that it?"

"Why of course. It's such a comfort to talk with you, Mumsie. You know exctly how to straighten out the kinks in my thinking I did not like that word, 'silly,' either."

"But you haven't told me about it yet," gently reminded her mother.

"Oh, it's on these special days. You know how I've loved Thanksgiving and Christmas, but this year I'm finding more pleasure in Easter."

"Yes," declared Donna emphatically. "I look at it this way. The chief attraction — for me — in Thanksgiving has been the turkey, and all the fixin's.

"I know it was, but that's the child's viewpoint Yum! yum! Turkey, with delicious dressing, giblet gravy, the vegetables, the salads, the cranberry sauce, and the pumpkins and mince pies! My mouth watered constantly for days beforehand I am sure that if I had my real Thanksgiving thoughts at all they were all because we could have such a good dinner."

"Well, but what about Christmas!" asked her mother tenderly.

"Christmas was almost as bad in the matter of presents," said Donna. "I was worried about the folk to whom I ought to give presents because they would expect it. Or because they gave to me last year. And what priced gift they would expect. And whether my allowance would cover it all. And—and—oh, you know. The whole thing was presents —presents—and more presents."

"The season is badly commercialized, I'll admit," said her mother. "But it is hard to know how to avoid it."

"That's true, but I realize now that I never once had a thought of giving for the sake of the Lord Jesus Christ. Of course, in the programs we said it, but I'm afraid it was only from the lips And when it was all over I put away half of my presents. I either did not like them at all, or at least cared very little for them I felt that I could have suited myself a lot better if I'd had the money to go and buy."

"I wondered," said Mrs Matthews. She had a twinge of conscience as she remembered some of those slighted gifts had been of her choosing "Oh well she thought grimly live and learn A child is an education to a parent as well as one versa

"But, Easter is different, now," Donna went on with mounting enthusiasm. "I'm realizing that this is a time for spiritual things. You know this whole Lenten season has been so different."

"I'm so glad," declared her mother

This was the first heart-to heart talk they had had since this new experience and the mother had felt—well, left out, as it were. But now she happily caught step again

"Yes," said Donna. "I feel as if my soul is having a Thanksgiving feast. I'm so happy all of the time.

I'm learning more and more what it means to really be a Christian Did I tell you we are reading some parts of the Christian's Secret of a Happy Life? You know that is so important, to have a happy life It all seems so far above the Merry Christmas joys that there is no comparison at all!"

"That is true," assented the mother, but she wondered what all this was leading up to

Presently the girl went on. "I am learning that the way to be really happy is to share my joy with somebody else. And I want to do that on Easter Sunday."

"What do you want to do?" asked Mrs. Matthews.

"That's what I don't quite see," admitted the girl. "That's where I want your advice Who is it that needs help to be happy at Easter time"

The older woman thought fast "I called on old Mrs Hamilton today," she said slowly. "She has food and clothes and a warm room to stay in, but little else. She is so nearly blind that she does not trust herself to go on the streets alone, and she has no one to go with her. She says the sound of our church chimes is about all the music she hears, and loves it. I imagine if she could go to church on Easter—"

"Oh Mother" broke in Donna, "and if she could have a lily! She could smell that, even if she

(Continued on Page 8)

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

EASTER ANGELS

(Continued from page 7)

couldn't see. Oh, I have my idea. Thank you'" and with a bear hug the girl was off to consult her class about the scheme.

The next days were so busy that Mrs. Matthews scarcely saw her daughter. She, herself, was on important committees and she knew Donna was busy carrying out her plan. The child was dashing hither and thither. On Saturday evening the girl again came to her mother

This time she dropped on a hassock at the older woman's feet and looking up into her face anxiously inquired, "Will you feel too badly, Mumsie, dear, if I do not sit in the family pew tomorrow?"

The mother's heart sank a bit, but she remembered that the time would probably soon come when the daughter would wholly leave that pew. It might be well to have an absence now and then, so as to get used to it.

But she only asked, "Why! Is there something else very important?"

"Yes, Mumsie, very important. The girls were all so happy over the idea you gave me the other day that each wanted to get an old lady of her very own. And we have. And we, each, want to sit with our guest. The ushers are reserving seats up in front, for some of them can't hear very well. And we thought they would feel better if we sat with them."

"What a lovely plan," was Mrs. Matthews comment

"Yes, that's what we thought. But that isn't all. We told the boys, and their class has gotten busy and they have each found an old man to bring."

"Really! You have been busy, have you not?" said her mother

"Mother, I never enjoyed myself more in my life. And this is really for Jesus' sake. I tell you it is pitiful to see those dear old people. I think some of them are going to wear the same clothes they have had for the last ten years."

"But, daughter, what about you girls? Will you embarrass them with your pretty, up-to-date Easter frocks?"

"No! We thought about that! We all have simple dresses that we wear for glee clubs and things like that, and we are going to wear those. Clothes do not mean as much as they have in some years. You ought to see those old faces shine to think that they are going to be in one more Easter service."

I don't doubt it. I fear we have neglected some of our older folk," said her mother slowly

"I know some one has," answered Donna with conviction. "But do you know, Mrs. Hamilton gave me an idea that I believe I shall always remember."

Mrs. Matthews looked at her inquiringly.

"She said that the Easter service is peculiarly sweet to old people who have Jesus as their Lord and Savior. Their days of service are all behind them. The sunset of life is theirs, and you do not begin new tasks at evening time. They are simply waiting—waiting for the end, and Easter is the promise of their resurrection. Of course everybody has to die, but younger folk have a lot to live for, but at her age all that is left is the hope of a safe crossing of the bar,' and eternal life with our Lord. She says it has hurt her more to miss the Easter services than any other Well, she'll not miss this one."

Next morning the worshippers who did not know of the plans of the young people were surprised to see white ribbon bars reserving certain seats. And then more surprised to see the ushers escorting the most oddly assorted couples to these same choice seats. An old lady was always accompanied by a young girl dressed in simple white. And an old man was assisted to a seat on the opposite side by an upstanding young chap. Sometimes the oldster had a crutch, always a cane, and sometimes it took the help of the usher also to get him seated. But the young fellow stayed by. And they realized that some of these older ones had not been in a service for many months—or years. What could it mean?

Every reserved seat was taken and those sitting near could hear the quavery treble of age mingling with the fresh voices of youth, as they sang the hymns of the resurrection

At the close of the service an Easter lily was placed in the hands of every aged person, and the young people escorted them to their homes again

Many were the expressions of gratitude, but Mrs. Hamilton's thanks to Donna seemed to adequately cover it all. She said, "You girls have been real white-robed angels"

"Oh, no," the girl protested, we don't deserve that."

"Yes, you do," the old lady insisted. "The Bible says that angels are ministering spirits, and that is what you are—Easter Angels!"

—The Sunday School Banner

Love's Seeming Cruelty

"Except your youngest brother come down with you, ye shall see my face no more."

Sometimes love has to be cruel to be kind. Years ago, in the days before stagecoaches had been superseded by railways, a mother and her infant were the only passengers in a coach in western Montana during a bitter winter. The woman had not provided against such intense cold, and although she could protect her baby, her own life became endangered. The driver quickened the pace of his team, hoping to reach warmth and refuge before her condition became serious, but the fatal drowsiness stole over her, and when no answers to his inquiries were returned, he stopped and got down from his box. The woman's head was swaying from side to side. He took the baby from her and bestowed it as comfortably as he could in a furry bundle under the shelter of the seat; then, seizing the mother roughly by the arm, he dragged her upon the frozen ground. His violence partly awakened her; but when he banged the door and sprang on his box and drove on, leaving her in the road, she came fully to her senses and began to scream as she ran madly after him, calling, "My baby, oh, my baby." The horror of her loss and the violence of the exercise to which she was forced saved her. When her blood was in healthy circulation, the driver pulled up his horses, and allowed her to resume her place with her unharmed child.

—From the Methodist Recorder.

ДР. Н. ОБНЕЯ
ЛІКАР І ХІРУРГ (Оператор)
71 Boustead Avenue (Roncesvalles and Dundas) Toronto, Ont.
Telephone LL 203
Урядові години від 7—9 вечером.

The Rector of Stoke Parish, England, has the problem of Non-Church attendance on his hands. After listening to certain reasons why his parishioners were lax, he turned these to account arguing that these same excuses might be offered for non-attendance at the films.

This is what he writes:—"I never go to the movies nowadays because (1) my mother and father made me go too often when I was a boy; (2) no one at the movie ever speaks to me; (3) every time I go someone asks me for money; (4) the manager never visits me in my home; (5) the people who go don't live up to what the films teach"

That's why some people don't go to movies—**but they do!**

—Exchange.

POLLY'S BAD COMPANY

"Not to keep company (with) a drunkard"

The crows, one spring, began to pull up a farmer's young corn, so he loaded his gun and went out to frighten them away. Now the farmer had a parrot who, when he saw the crows pulling up the corn, flew over and joined them. Presently, bang! went the farmer's gun, and when he went to see what execution he had done, he found to his surprise, besides killing three crows, he had wounded his parrot He took the bird home, and the children asked: "What did it, Papa? What hurt our pretty Poll?" "Bad company! Bad company!" answered the parrot, in a solemn voice. "Ay, that was it," said the farmer. "Poll was with those wicked crows when I fired, and received a shot intended for them. Remember that parrot's fate, children. Beware of bad company! Don't mix with those who indulge in alcohol." — From the Sunday Circle.

Elgin 4654
PAUL SYCH
PAINTER, DECORATOR
ESTIMATES FREE
92 Markham Street
TORONTO ONTARIO

Українська Пресвітерська Громада
В ТОРОНТІ, ОНТ.
20 CLAREMONT ST.
Богослужения і Недільна Школа о годині . рано
Вечірня о годині 7 вечером.
Молитовні збори о год. 8 вечером кожної середи

Yevanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік VIII. Число 4. КВІТЕНЬ 1947 APRIL Рік VIII. Число 4.

НАЙПЕВНІШИЙ ШЛЯХ ДО КРАЩОЇ БУДУЧЧИНИ НАРОДУ

„Праведність підносить у гору народ, а безбожність сором народів".

Вступ

Велика й страшна буря перейшла над цілим світом. Розбурхані хвилі людського океану шукають свого втихомирення. Ятряться жахливі спустошення цього гураганту і на землі спокійній кров'ю та сльозами і в людських душах змучених, скалічених, нерад і здичавілих. Хтось колись сказав: На війні діє воїн, але підчас миру відбудовує і будує священик Церква, але разом з нею і всі, що ставляться до християнства поважно, без огляду на свої віровизнання, мусять серіозно взятися до свого властивого завдання: відбудови й будови в длинні духовно - моральнього життя, що це основа для всякої іншої відбудови.

Хто керує історією?

Подані мною на початку слова св. Письма дають нам відповідь на дуже велике питання: хто керує долею народів, або від чого є залежною будучність і добра доля народів? Матеріялістична філософія твердить, що все це залежить від матеріяльних умовин і соціяльного стану, в якому находиться дане суспільство. Вони все признаючить. Безумовно, що розумні й сумлінні політики та державні економісти, не мають бути байдужими до матеріяльних умовин життя своїх горожан. Однак рішаючим чи ця доля буде поправляється, залежить не від самих теорій, але таки від моральної вартости і тих політників і горожан. „Праведність (можемо також сказати набожність) підносить у гору народ, а безбожність (гріх) є сором (ганьбою) народів". Отже не мертва матерія, а моралька вартість живих людей керує долею народів. Справедливіше і точніше сказати: долею народів керує Бог і відношення народів до Бога. Ця правда лишається в силі навіть і тоді, коли здається, що безбожник зробився всесильним, а Бога не стало.

Коли ми сьогодні розглядаємо так невиразну долю нашого українського народу, його безмірні жертви, терпіння й сльози: ми не можемо збагнути, чому воно саме так з нами робиться, та все таки як християнське вірнімо, що Бог має свої добрі цілі і з нашим народом. Ми мусімо і тут уміти коритися під всесправедливу руку Бога - Отця, шукати нашої вини, каятися, просити в Бога вибачення, направити свої дороги і віріти, що люблячим Бога все допомагає до доброго. В подібному положенню находилися вже неграї інші народи, та вірність Богу й Його святій волі врятувала їх від остаточної загибелі

Пророчий голос

Два роки перед вибухом другої світової війни в одному нашому релігійному місячнику („Віра і Наука", ч. 5 за 1937 р) була поміщена стаття п. з.: „Велика руїна", підписана буквами Н. П. Ця стаття, коли читати її сьогодни набирає пророчого змісту. Тут подаємо витяг з неї

„Страшна руїна навістила Юдею, коли Бог розгнівався на весь жидівський нарід. Безпощадний ворог знищив усе в жахливий спосіб. Місто, що віками було центром релігійного і національного життя було сплюндровано, стіни зрівняні з землею, царський палац та всі будинки спалені. Навіть храм Єгови був зграбований, а відтак був збурений до основ. Голова народу, його провідник і заступник — цар Седекія попав у полон вавилонського царя Навуходоносора. І його доля була більш жахлива ніж кого іншого в Юдеї. На його очах закололи його синів і це була остання річ, що він бачив у своїм житті, там же йому самому викололи очі. Доля народу не була краща долі міста, чи їх царя. Варвари чужинці, що хотіли робити з людністю і їх майном, по праву сильного і по праву війни. Все населення Юдеї за виключенням жебраків і найбідніших було силоміць виганне до Вавилону".

Що довело жидівський нарід до тієї руїни і страшної долі? Дехто може сказати, що причиною гибелі жидів була їх мала кількість. Менша держава згинула під ударами сильнішої і краще зорганізованої. Але це пояснення ледве, чи є задовольняючим. Малі народи існували і існують, та були спосібні продовжувати своє життя серед сильних великих держав. Старозавітні пророки дають нам причини упадку жидівської держави і її цілковитої руїни

На першім місці стояло занечищення релігії. Ізраїль мав велике відкриття Єгови. Віра в Нього віднеся жидів з рабства в Єгипті до стану могутнього народу. Але це тривало недовго. Розкинувшись, вони забули Бога і стратили розум Заслілені, вони забудували ідолопоклонством віру в Єдиного Бога і попри Його поклонялись всіляким ідолам. Пророк Ісаїя пробував стримати їх, але без наслідків. Він, вродумяв їх і вони якби не чули Нарід жидівський якби не чув слів пророка і коїв ще гірше, за це Бог сказав їм і сповнив: „Вас я обрікаю — віддаю на меч. І всі попадаєте позаколювани, за те, що я кликав, а ви не озивались, говорив, а ви не слухали, і творили зло в очах моїх, та вибирали те, що мені не до вподоби". (Іс. 65, 12).

Окрім занечищення релігії, серед народу ширилась загальна деморалізація. Мораль народу була на надзвичайно низькім щаблі, вони одверто лямали кожну заповідь і наказ Бога, забувши про страшне прокляття: „Проклят чоловік, що не слухатиме слів завіту". (Єрем. 11, 3). Пророк Ісвія ось як малює їх життя і поступування: „Ваші руки опоганені кров'ю, пальці беззаконством, уста ваші торочать лож, язик ваш лепече неправду". (Іс. 59, 33). Занечищена релігія і моральний занепад неминуче привели до неймовірних суспільних кривд. Сильні визискували слабих і багаті бідних Серед них горе було слабому і беззахисному. Все ж Бог попереджував їх „Горе тим, хто будує будинок свій несправедливістю, а світлиці свої беззаконством, хто зневолює ближнього свого працюючи даремно й плату його задержує". (Єрем. 22, 13). Нарід подіяний на кілька, що пожирають один одного не встоять навіть і проти слабого ворога. Юдею покорила і зруйнувала не здібність Навуходоносора, ані його сила, але розпливи релігії в Юдеї, їх неморальність, гризня і нечистота, бо лише праведність підносить і збудовує храїну і нарід. Занечищення релігії ідольством, упадок моральности і суспільної несправедливости, все це привело Юдею до того страшного кінця, що ми про нього читали. Доля Юдеї є відповіддю на питання, чому народи гинуть? „Ті бо царства і народи, що Тобі не схочуть служити, погибнуть, і такі народи до нащаду вигублені будуть". (Іс. 60, 12). Так було в минувшині з народами. І на наших очах цей закон підтверджується. І хоч ми бачимо в наші дні сильні безбожні народи, то коли б Бог дав нам здібність бачи будуччину, ми побачили б страшну руїну, що наближується. Неправедні країни гинули в минулим, вони не встоять і тепер, бо Бог смертельно ненавидить всяку неправду і гріх. На одних народах буд буде виповіджений і довершився, на других сповнюється на наших очах, знов на інших суд чекає в недалекім майбутнім. Над нашим народом буд довершується на наших очах". Так давно стаття з 1937 року.

Дещо про велйч Вавилону

Приглянімося, що уявляла з себе вавилонська держава упокорівша жидів. Історія пише:

(Продовження на стор. 2).

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

НАЙПЕВНІШИЙ ШЛЯХ

(Докінчення з стор. 1)

„Навуходоносор постановив зробити Вавилон найбільш-ним містом світа Він окопав його широким кріпосним валом, що виносив 92 км. і обвів подвійними мурами, що місцями мали 200 ліктів висоти і 50 ліктів ширині Ці мури мали 6 е з л і ч в е ж і на кожний сторожі мали по 25 брам Ці укріплення, приводили цілий тодішний світ в подив і звичайно вражалося, що Вавилону ніхто не здобуде. Найбільш-старанно і найбагатше здобрив Вавилон на велике відновлення і розширене прикрашення вас капелюх святий.

Найбільш імпозантною мав-ним була в цілому столиця Вавилона як Навуходоносор вибудував на західньому березі ефрату в старій частині міста і здобив трофеями і здобичею ми своїх побідних походів. Ця святиня мала 8 поверхів. 8 них сім планетам, а восьмий вважався осередком Бога Він мені на основі підмилася до свого найвищого храму до говорюючи висоти. На схід-ному порозі Ефрату заложив Навуходоносор шляхом нове міс-то. Старе і нове місто сполучувалося мостом, спочиваючим на каменних стовпах. В середині нового міста знаходилася палата Навуходоносорового батька і його власний мо-гучий розкішний замок з відо-мими „висячими садами", за-числюваними до 7-ми чуд сві-та. Це була величезна терасова будова обсаджена розкішними деревами, корнями и квітами Потужний водопровід людсько-го водою присьорював водогра-ти по цілій вулиці. Цей чудовий по вибудував Навуходоно-сор в честь своєї жінки, од-ни медійської принцеси. Цей розкішний сад-ни як хоч на-звано заступили гори и долини и пісковатість каміння.

Найсамо слово як ми вже по-казали з царських вер-хів. „І так напримкад згро-мадив Навуходоносор до Вавилону щодень 15.000 о-сіб, а Олександр Великий у-рочисто одного разу на весільне прийняв 10,000 гостей" (Ді. Stockmayer, Erlebnisse und Geschichte des Propheten Daniel". St. 80)

Сумерк Вавилону.

Та ні ця розкошь, велич і за-воювання Навуходоносора не були доказом його непереможної могутности. І там були народи розквіту. Історія пи-ше: „І так у цій світовій столи-ці, звиродніній в добробуті і розкошах, слідували атентат на атентатом, замішання за за-мішанням і величезна держава, основна сильною рукою На-вуходоносора, почала Занепа-дати

„Скинчилося панування Ва-вилону над світом, щоб зробити місце Медійсько - персид-ському. Велике місто Вавилон справді не було зразу знище-не, але перестави бути столи-цею, стратило воно своє зна-чіння для світового руху. Його багатство почало занікати, чи-сло населення зменшуватися Канали, що їх колись побудував Навуходоносор забивчали ся, або їх занесло піском. Ву-тини сторожили, а величаві святині і палати порозпадали ся б-тов народження Христа, це місто було вже майже без-подне (подле Скрабо) і парк-ний славні велич халдеїв" (Ік 13, 19) залишилося руїнами так, що пізніші вчені по-палатах, а своїй гнездилися в будинках Там, де колись розкошував Валтасар з тисячами своїх го-стей та славив своїх божків, зробилася така пустка й мер-гва тиша, що навіть арабські кочівники не розпинають там своїх шатер, як і наступи (Іс. 13, 20-22) не роблять своїх за-город Божі мірки мелють по-вільно, але мелють дуже мілко Що в своїй самовпевненості здавалося в Бог намедбае, те Він своїм поспихом нагане"

Доля Юдеїв у вавилонській неволі

При-лиськомся й до життя жидівських вигнанців у Нав-тон, які там перебували 70 ро-ків Теді, коли ваш народ, що разом з жидами повели в не-волю, розлилися в чужих моря Юдеї в неволі затримали вою національну окремі-ність Вавилонію обмежився ни, що відбрали цьому наро-ові його політичну самости-ність, але як народ в него на дональних властивостях ли-лили в спокої Ці вигнанці жи-ли в Вавилоні в порівнянно вид поган, об'єднані в малі гро-мади під проводом власних старших. Вони обробляли при-ношом своїх слуг, служивць і худоби придбану ім землю і частинно дійшли навіть до ба-гатства і добробуту. Умовини для багатьох були такі вдово-лючі, що коли прийшла мож-ливість повороту, вони з не-хрезигнували,

Що цей нарід втримало в не-волі перед винародовленням, це були його релігія, віра в Б-гову. І хоч багато Юдеїв, під-навши під чужі впливи пропа-дло для свого народу, все ж та-ки здорове ядро, основна маса народу пізнала на вигнанню справедливий суд Божий над своїм непослухом супроти Бо-гого волі і рішилася на рішковий поворот з фальшивих доріг в службу Єдиного Бога. Чого не можна було ним осягнути століттями в минувшині, доко-налося в короткому часі над водами Вавилону, цебто: ща ковитого й остаточного від-вернення народу від погансь-кого поклонення Божжам З того часу чувся Ізраіль в служ-бі єдиного Бога високо вивеше-ним над поганством. В народі пробудилася також щира рев-ність до життя згідного з за-коном і порядком Божим (Справді, принесення жертв з упадком єрусалимської святи-ні не могло відбуватися, але за-те ревнише святкувалося суботу. В ній день вони радо збиралися слухати читання св. книг. Не є виключенням, що по-чаток суботних богослужень в синагогах припадає саме на цей час Що віра в Бога і по-слух супроти Його закону бу-ли Вавилоні зміцнені й погли-блені, це було передусім заслу-гою пророків

І так в основній масі цих по-нинів, не тільки лишилася тра-на Сіоном, але й нали на по-ворот в батьківщину та відро-дження народ

Ці наші спонилися, коли основний нарід держави Корес, по здобуттю Вавилону 538 р. д. Хр. дав полоняним до-вил на поворот і вернувши ім начинів їхньої святині, зари-див в відбудові

Й свідомо навів дальший іс-торичний розвиток вавилон-ською держави та толпищ ін-ших жидівського народу, щоб наглядно показати, на ка ся світ всемовиться і е підпорядкова-не вищому проводові.

Кого Бог любить, того й карає

Отже як з пересічитаного зауважуємо, поминаючи тих, що розлилися в чужом морі, вавилонська неволя не змогла знищити жидів як народу. Їхня сила була в тому, що вони вдарилися у власні груди і зро-зуміли свою вину перед Богом, себто знайшли властиві причини їхнього упадку. Покаялися, навернулися, відродилися. Не-воля, що мала їх знищити, вий-шла їм тільки на добро. Божа кара не була даремною. А ка-рання Бог тільки тих, що любить, як це робить і всякий добрий батько. Жиди видали тоді зпоміж себе визначних учених і політиків Варто тільки згада-ти пророка Даніїла з його то-варишами, що добився найви-щого начинного місця й почестей у вавилонському уряді. Ця до-рога спомагання, покинин в вірності Богові має бути і нашою дорогою до світлої бу-дучини, до відродження на-роду

Ні, це все не пропало . . .

Коли гітлерізм силою понад-возна наших людей до праці в Німеччині, багато наших хлоп-ців і дівчат опинилися в неза-видному положенню, тверди-ню, що їхне молоде життя вже стрічене, молодість пропала Казали: користай з життя Тільки й нашого. Не один з них кидався в вир розпусти і гульби. Знід земл находили якісь спасіння в алькоголі, пячанні, затровлялися і т. п. Всі уміння, що віна не вічна, не тратьте надіь, затримайте свою гідність і честь, які по війні вам будуть потрібні, не завжди знаходили послух. А однак саме чужина, саме тяжке жит-тєве положення, вимагають від нас особистої чуйности й у-важности до себе. Ми не маємо жити тільки для себе та за-доволення своїх низьких прис-трастей та пилогів. Ми мусимо мати на ош добро і честь на-шого народу, нашої родини і то не тільки сьогодни, але і в ідальній будучині. А наш нарід сьогодні більш ніж коли-небудь потрібує вартісних о-шинць. Ні нас дивиться Бог. ні нас дивиться чужі народи, на нас дивиться Україна. Перед устча ними ми мусимо здати свою дітьми й вартістю ісит ізі свого життя

Тому, щоб запевнити нам і нашому народові кращу бу-дучину і не згинути в цій не-толі, в якій ми опинилися, щоб все це вийшло нам на пожиток, мусимо як нарід і одиниці зро-бити передусім ці три річ:

Затримати вірність Христові

Затримати особисту мораль-ну вартість

Затримати вірність своїйому народові

Застановімось над цим-ми грьоми потребами.(Далі буде)

Володимир Боровський.

Заспокоена Туга

ПОВІСТЬ З ЧАСІВ СИНА ЧОЛОВІЧОГО

(Продовження)

Розділ IV.

На торговищі в Майдалі був великий гамір. Купці і продаюч голосно кликали, а до того всього чути було голос верблюдів, рик ослів і інший гамір

Серед цього руху, переходив з ясним як день лицем, Йонатан і ніс порожний кіш на го-лові. Перший раз продавав сам риби, бо мати слаба не могла вийти з дому. І повелося йому. Не тільки продав свою рибу, а-ле також кілька цікавих мішків і трохи сира батькові Яко-вові Тепер розглядався по торговищі і думав який би то тарунок купити мамі і старому приятелеві

Наразі забув про все, бо по-чув ім'я Ісуса Назарейського, про котрого дізнався і ночами думав. На розі торговищі сто-яв якийсь чоловік, показував свої руки і ноги, і з великою втіхою оповідав товпі народа про щось великого і бився в груди

Що там сталося?' запитав Йонатан якогось прохожого чоловіка

„Прокажений Тома повернув здоровий. Ісус Назарейський здоровив його. Як би я його не знав був'і не бачив, що вже на нім згнило його тіло, не ві-рив би я йому. Але не задержує мене хлопче, ідн і сам послу-хай. Я іду по свого батька, ко-трий є також прокажений. Від-шукаю його і заведу до того великого чудотворця". Подо-ровив хлопця і поспішив дальше. Йонатан пішов де була товпа людей, котра збільшала-ся чимраз більше

Серед великої товпи народа, на підвищенім місці стояв му-жчина і оповідав без перерви: „На ви згинілий був я, не було ні мене ратунку. Люди вигна-ли мене з поселення. Ніхто не по-дав мені руки, але Він не бри-дився моєю коробою. Я упав Йому до ніг і сказав: Господи якщо хочеш можеш мене о-чистити"

Він простягнув свою руку і сказав: „Я хочу, будь чистий" і короба опустила мене, і тепер здоров. Благословп, душе моя, Господа, і все внутро моє свя-те ім'я Його, котрий сцілив всі недуги твої". Хто має в дома слабого, нехай несе його до Нього. Він мен уздоровив то і вам поможе. Звявись пророк великий поміж нами, а Бог на-різ свій навістив". Так кликав той муж, а сльози спадали на його лице Серед того надій-шов якийсь Левит, і не хотів йому вірити, що гнівало дуже Йонатана. Ніколи ще не вий-шов з Галилеї пророк, і чщок доброго могло походити з На-зарету?

В тій хвилі протиснувся чє-рез товпу молодець красний і богато одягнений, кличучи: „Неправду говориш учителю. Сила цього пророка е велика; Він не лише тіло лічить і вигна-ние біся, котрі кричать: „Ти ecи Син Божий" — але навіть цілком здорового чоловіка так може перемінити, що ніхто йо-го не пізнає; наколи хочете слухати то вам оповім що я видів"

„Оповідай, оповідай!" кликали всі а найбільше кричав Йонатан Молодець став опо-відати

„Стояли ми з нашим збіж-жам на ниті за столом сидів задачний і захмарений мит-ник Левій, син Алфея, мій зна-омий. Він свого корисного занятя був за ніщо в світі не покинув. Коли він скинчив роботу з нами, на улиці зро-бився рух, і говорили що ідe Ісус Назарейський. Зрозуміє-ще ми, чувши много про Нього, розглядалися ми всі сторо-ни щоб побачити цього незви-чайного чоловіка Ішов напе-ред з двома учениками, а това-ли народа за ним. Коли прий-шли до місця де був мито-, Ісус станув, підніс голову і спо-глянув на Левію, котрому руки начали дрожати, а чорна хма-га журби знижала з його лиця „Йди слідом за мною" сказав Ісус, і що думаєте, що стало ся?

„Пішов за Ним!" сказав Йо-натан з переконінням

„Правду кажеш хлопче. Ле-вій встав, відкинув на бік мі-шок з грішми, покинув все і пі-шов за Ним. Потім запросив учителя свого на гостину до себе і від того часу ходив з ними. Тому то говорю, що цей пророк має велику власть".

„Справді велику", сказав надхоплений старий рибак.

„Чи знаєте що про Нього От-че?" звернулись до нього з пи-таннями

„Я бачив такий улов рибі, якого ніхто з вас ще не бачив. Був я у моєї доньки в Каперна-умі і вийхали ми всі з зятьом ловити рибу. Міли ми два чов-на. Цілу ніч на дарно ми тру-дилися. Коли сонце зайшло, ми побачили над берегом так вели-ко народа, котрий прийшов за Ісусом з Назарету, що Він про-повідував Божу науку. Ми ще до Його не підходили, бо ще ніхто не був так близько Нього, як ми. Коли Він скинчив, сказав Симонові, щоби вин Його до свого човна і відбив трохи від берега. Так і сталося. Він научав людей з човна, а ми всі так його слухали, що забули про все на світі. Коли скінчив казав Симонові поступити з човном на глубінь, та закинути неводи. Симон здивувався, я ми всі засміялися. Бо хто до-вить рибу в день, але Симон сказав: „На Твоє слово закину неводи. Хох цілу ніч трудив шись, нічого не піймали ми' Але коли закинув неводи, вло вив пребогато риби, так що аж невід роздерся. Закликали нас, щоби ми прийшли їм помогти Наповнили ми два човна так, що ледви до берегу доплили Були то сами великі і гарні ри-би. Симон після того покинув все і пішов за Ісусом І ми пі-шли за Ним до Капернаума Там в господі зібралося так много народа, що коли принес-ли до Ісуса пораженого, що-би його уздоровив, мусіли аж через дах спустити його"

„А чи ісцілив його?" запита-ло кількох

„Певно! Уздоровив його, але нам так було дивно, не могли ми цього зрозуміти, затнув рибалка". Ісус подивився на слабого і сказав „Чоловіче от-вставляються тобі гріхи твої"'

Хто може оставляти гріхи, як тільки один Бог, Бог Яко-вів? кликали здивовані люди

„Ви кличть Бога'' сказав Ісвит з юрмищи чоло

„Так міркували і декотрі що були коло Ісуса. і сказали ни-Пому, але Він дав їм таке пи-тання, на котре ніхто не ми відповісти. Що е легше сказа-ти: „Оставляються тобі гріхи свої" чи „Встань ть ходи?" Всі мовчали, бо обі ті річи тільки Бог міг учинити Тоді Ісус ска-зав: „Отже щоб знали ви, що Син чоловічий має власть на-тавляти гріхи на земли", і обер-нувся до слабого зі словами „Тобі глаголю, устань і взяв-ши постіль твою, йди до дому твого"

При кінці цього оповіданн бузьби повстала сварка, бо Ле-вит і декотрі перечили що Ісус є від Бога. Але якраз тоді кара ван переходив дорогою, розді-ли их, і Йонатан нечого більше не чув. Подумав собі що вже час іти до дому і оповісти це Отцеві Якові. Однак хвилько ще задержався, бо почув неда-леко себе, як якийсь багато у-бранний чоловік зітхнув глибо-ко. Був це чоловік чесний, гар-них обичаїв, а однак дуже сум-ний

„Що це вам є Учителю" від-важився запитати Йонатан, і поздоровив його низьким по-клоном

Незнакомий, поглянув по-вільно в милосерне лице хлоп-ця і сказав

„Маю в дома одну дитину, єдинадцять літну дівчину сла-бу. Наколиб я міг вірити цьо-му, що тепер чув я, заніс би я н до того мужа Божого

„О вірте, тільки вірте, чо-муж би ви не мали вірити?" сказав слопець. „Він ті ісцілить. так Він Спаситель наш"

І тій хвилі переходило двох Арабів з верблюдом, і розділи-ли Йонатана від того мужа, а коли перейшли, Йонатан загу-бився в товпі людей, що їшли на ним До хлопця підійшов я-кись його знакомий і запитав „Чи знаєш що з тобою говори-ти?

Видки а я можу знати?

„Найзаменитіший учитель школи Ізраїлю Йонатани і новий-ний чоловік"

„Але нещасливий", подумав собі Йонатан, „бо має слабу доньку, а не вірить що Ісус мо-же її уздоровити" Молодець думав про це в дорозі і був огірчений. „Які то люди, ві-рити не хочуть! Так само отці Якиб, як Левит і тій найсильні учитель Яір. Митись був як-грішни, він покинув все і пі-шов за Ним Так само і я ви-робив Коли б я лише бігдати-стигнув до Єрусалиму

Богатинній в домі перший Йонатан до дому. Видав мати-ри гроші і все що купив для неї і не заказочи на те що його ноги змучені, пішов до отця Я-кова в гори, думаючи, що з його переночує. „Що за гарна ніч буде, коли буду йому опові-дати про ті річи, котрі роз-ходяться по цілим світі і про котрі я чув Всі давали сві-доцтво правді, даючи вірі прокаленому, котрого Ісус уз-доровив Пророк великий ста-ів в поміж нами, а Бог відвідин нарід свій"

(Далі буде)

Видказ лагідний гнів палкий гасить, а зневажливе слово розбудже злість.

Язик мудрих подає добрі відомості, а уста безумних ме-лють лиш дурниці

Господні очі скрізь по світу позирають, і доброго й лихого вони вбачають

Levanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.

Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00 Окреме число 10ц.
М. ФЕСЕНКО — РЕДАКТОР
Адреса редакції:
505 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

HU 9282
ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Кінґ Ст. Вест,
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

СОЮЗ УКРАЇНСЬКИХ РЕФОРМОВАНИХ ГРОМАД В ПІВНІЧНІЙ АМЕРИЦІ

В Торонті в березні місяці ц. р. відбулись наради ініціативної групи в справі заснування Союзу Українських Реформованих Громад в Канаді і Злучених Державах Через якийсь час деякі євангельські громади реформованого напряму відчували потребу в створенні організації, котра координувала б їх працю краєвого масштабу і в той самий час не втручалась в місцеві справи окремих громад. Подібна організація не мала б примусового авторитету, але явилась би стоваришуванням окремих громад, при чім авторитет управи будувався б на духовім і моральнім вплині виключно. Кожна реформована громада вже входить в склад якоїсь реформованої церкви і вироблюючи статут Союзу Реформованих Громад ініціативна група мала на увазі заховіть небезпеці, що в певних обставинах подібна організація могла б пробувати творити церкву в церкві на шкоду цілому рухові

На нарадах ініціативної групи вибрано тимчасову управу в наступним складі: Бр. Т. Каменецький — голова; Бр. В. Скопський — скарбник; Проп. М. Фесенко — секретар. По Англійськи назва товариства звучатиме: Association of Ukrainian Reformed Churches in North America.

Назва організації, склад управи і статут усталені тимчасово до з'їзду представників різних реформованих громад. З занятими і за всіляким інформаціями що до Союзу Українських Реформованих Громад проситься звертатись до секретаря Союзу Проп. М. Фесенка на адресу редакції „Євангельської Правди".

Проект статуту С.У.Р.Г.

1. Союз Українських Реформованих Громад засновано для кооперації в спільних релігійних, добродійних, культурно - освітніх і громадських цілях. СУРГ не є ані церквою, ані місійним товариством.
2. В склад СУРГа можуть вступати окремі громади на підставі постанови своєї управи
3. СУРГ складається лише з представників громад і не приймає в свій склад окремих індівідуальних членів. СУРГ немає права засновувати своїх філій при громадах. В тих місцевостях де нема реформованих громад, місцеві євангелики чи прихильники приєднуються до реформованої громади, що є найближщою.
4. Кожну громаду на з'їздах СУРГа репрезентує проповідник і один з старших братів призначений управою своєї громади
5. Управа СУРГа має лише моральний авторитет засновний на добрій волі окремих громад.
6. Управа СУРГа зносяться з громадами лише через управи цих громад.
7. Фонди СУРГа складаються з добровільних пожертв окремих громад.

ЛЮБИ БЛИЖНЬОГО

Ходив Христос по полі бою,
Схиливши голову на груди.
Він бачив скрізь перед собою,
Знівечені лежали люди.

Скрізь поробивші гармати,
Відлами кованої сталі,
Сліди від вибухів гранатів
І сірий дим в туманній далі.

Кущі осмалені лящини,
Побризкані людською кров'ю,
Під ними воїн в муках гине,
Стиснувши міцно кріс рукою.

З усіх земель, з усього світа,
Недоля їх сюда зігнала.
Це все чиїсь батьки чи діти,
Відсічивати полягли.

Христос прийшов вже після бою.
Він голову схилив на груди
Шептав: „Любіться між собою!"...
А тут тіла людські усюди.

М. Подворний.

Copyright by the Sunday School Times, used by permission

Річні Збори Української Пресвітерської Громади в Торонті

Річні збори Української Пресвітерської Громади одноголосно ухвалили наступну резолюцію, що до свого проповідника: „Українська Пресвітерська Церква в Торонті маючи на увазі посвяту і невпинну працю пастора М. Фесенка на місійнім полі, котрий він віддав себе вповні і маючи на увазі той факт, що лише в наслідок його готовність завжди помогти кожному, хто приходить до нього за помічу, а понад все константуючи факт його апостольської посвяти в поширенню Слова Божого серед українського народу, громада висловлює пастореві М. Фесенко щиру подяку, і глибоке признання, та висловлює бажання, щоб Господь благословив його і надалі в його праці".

Річні збори так само одноголосно висловили подяку дякониці Ю. Фесенко. Резолюція, що була принята одноголосно голосили: „Збори так само уважають висловити щиру подяку і глибоке признання Сестрі Ю. Фесенко за її чудову працю поміж дітей і жінок в громаді.

Лагідний язик — це дерево жизні, а необуздований — пригноблює духа.

Вісти з Торонта

На зборах Торонтонської Пресвітерії в квітні місяці комітету, що розглядав справи дотичні церковного життя і праці подав звіт в справі Проп. Павла Крата. Звіт комітету мав такий зміст: „Комітет Церковного Життя і Праці мав розмову з Паном П. Кратом. Пан П. Крат висловив щирий жаль з приводу листів про Проп.М.Фесенка, що він їх писав. Він так само жалував, як що ці листи спричинили яку будь шкоду Проп. М. Фесенкові, та Пан П. Крат урочисто прирік набудуче нероботи нічого, що могло б пошкодити праці Української Пресвітерської Церкви в Торонті".

Справа піркулярних листів Пана П. Крата опинилась перед пресвітерією в результаті заявлення, що його Пан П. Крат зробив до секретаря місійного бюро на Пана М. Фесенка, та в наслідок заявлення невеликої групи членів Української Пресвітерської Громади в Торонті на свого проповідника і інших членів громади.

Усі оскарження пресвітерію були відхилені, бо невідповідали дійсности.

Смачніша миска капусти, да з любов'ю, ніж в приправою ненависті теля товсте.

Палкий чоловік доводить до сварки, а лагідний втихомиряє незгоду.

Хто ж він, той цар слави?
Господь сил небесних, це цар слави!

СТЕПАН

(З ВОЛИНСЬКИХ СПОГАДІВ)

Маленька хатина Степана Заболотного стояла над самою дорогою села. Двоє прижмурених вікон сумно і зажурено дивилися в сад, в якому ще сторчало кілька деревин. Раніше там був чудовий сад, цілий рожево-білим цвітом яблуні, грушні та сливами, в осени в саду було тісно спіяних овочів і Степан мав від того не злий дохід, бо люди приїжджали навіть з сусідніх сіл, щоб купити, або замінити яблук. Тепер в Степановому саду стояло лише кілька великих, старих черешень і одна дуплява груша. Решту все Степан вирубав для дров своїми мозолистими, мускулястими руками. Колись він сам садив дерева, щепив, плекав, а тепер без милосердя вирубував все власноручно і нищив. Наталка плакала, журилася, але не сміла заперечувати Степанові, бо й так темні сливки від побоїв майже ніколи не сходили з під її очей. Переносила все з великим терпінням і мовчала. І маленька, колись чепурна, хатина Степана, рівнок перемінилася. Дивилася кривими віконцями на вулицю і перехожим завжди здавалося, що ті віконця, мов великі темні очі, плачуть. Над вікнами була продерта соломяна стріха, кудою стікала на стіну дощева вода, а по стіні текла на вікно і довгими, чорними смугами аж на землю. І плакали вікна над сумною долею Степана.

Колись Степан був добрим і дбайливим господарем. Але від того часу, як в селі появилася корчма, він зовсім випадково, зайшов туди одного разу, а там приятелі попросили присісти коло стола і випити кишіньок-два. Степан не відмовився. Присів. Випив. Кишіньок другий і третій. Не хотілося бути в долгу перед товаришами і він виклинув на стіх кількa золотівок. Засидівся тоді в корчмі до вечора. Коли потім довозився до дому, він і не пам'ятав, але в ранці чув, як в голові безустанку шуміло, в горлі було гірко, гаряче і він гасив люту спрагу кваченою капустою і рассолом з огірків. Дітей з жахом пригадалися до „слабого" тата, до його розкудлюженого волосся на голові, а Наталка байдуже робила в хаті свою щоденну роботу. Це ж на людях буває. Не бачила в тому нічого поганого. Витверезиться.

Від того дня Степан частіше почав відвідувати корчму, а потім дійшло до того, що він був там щоденним гостем. Бувало, люди їдуть весною в поле сіяти, а Степан, хитаючись на п'яних ногах, тримаючись тину, плентався додому. Так було завжди. Задовжився Степан в сусідів, а згодом дійшло до того, що й ніхто — ще хотів йому нічого позичити. Пропив вівці, кожуха останнього, воза, а потім одиноку корову збув з двора. Додому приходив опівночі, або ранком, а тоді вже бідна Наталка, обовязково мусіла втікати з дому. Степан кидався по хаті, як звір, бив посуду, вікон і образів. Потім засипав на осліні, чи на долівці і як приходив до памяти, то тулив до себе переляканого свого Петруся, жалів свого чину, але вечерои знов щось до корчми, як неїйлний, як віл на заріз. Людн в селі боялися Степана, а особливо тоді, коли він поверталася з корчми. Тоді вже всі вступалися йому з дороги. Втікала перелякана дітвора, сторонилися і старші.

Так пройшло кілька довгих літ. За цей час обдерлася і постаріялася Степанова хата. З одного боку даху вітер зірвав солому і білі кроквн виглядали з під почорнілих сінників. В саду сторчало лише кілька деревин, а ворота звалилися й

LEARN MORE ABOUT CANADA
— and —
Improve your English at the same time
EVENING CLASSES
HELD EVERY MONDAY NIGHT
8 p.m.
ROOM 32, MINING BUILDING,
174 COLLEGE ST.
At Head of McCaul St. TORONTO
Citizenship Committee
Ontario Adult Education Board

так і лежали з боку вулиці, яка заходила на дорогу Степанове подвір'я. Петрусь вже виріс великий, літом пас корови в сусіда коваля, а зимою мусів сидіти в хаті, бо до школи не було в чому ходити. Марнувалося дитяче життя дитини і все марнувалося. Наталка ходила зажурено, обдерта, худа. А Степан пив. Пив день і ніч. Чорно пив.

Але одного дня стлався в селі нечувана подія В Оліяна коло гребли мало відбутися євангельське зібрання, на яке приїхав проповідник з сусідського міста. Це перше зібрання було в селі, а тому всі пішли подивитися. Одні з цікавости, другі з метою розігнати штундів Степан і собі пішов. Чого він пішов, то він і сам не знав, але цікавість потягнула його

Зібрання відбулося під відкритим небом, на широкому дворі, де був поставлений стіл і багато ослонів. Як Степан прийшов, то саме молилися, а потім, середніх лят мущина, почав голосно читати. Степан протиснувся між людьми і став під самою столовою, зовсім близько стола, так що чув кожне його слово. Проповідник говорив про блудного сина, який покинув свого батька, свій дім і помандрував на чужину, а там на чужині найнявся в найнити і гірке провалив життя. Потім він покаявся, жалував того, що покинув батька, повернувся додому, до рідної хати і добрий батько все йому простив. Проповідник казав, що люди є тими блудними синами, а Бог — добрий батько, що вічного прощає, того, хто йде до Нього. Степан, спершись плечем на стіну, уважно слухав кожне слово. Юрба на подвір'ю метушилася, хвилювалася, хтось голосно свистав, а хтось кричав, що треба розігнати штундів. Степан нічого того і не чув. - Він ловив кожне слово проповідника і все це було для нього нове, але якесь миле, лікуюче. Коло нього протиснувся сільський авантурник Максим, який хотів вдарити палкою стічного за столом проповідника, але в одну мить, Степан схватив Максима зачілче і з гнівом відцінув його за себе. Максим збілів від злости, але зустрівшись з залізним поглядом сього противника, сплюнув і відійшов за юрбу. Проповідник закінчив. Люди почали розходитися і Степан щоб пішов через сади і огороди до своєї обдертої хати. Через зібрання він не пішов цьогодні до корчми, а завдяки тому, тверезим повернувся додому. Пішов і роздумував над блудним сином, про якого говорив проповідник. Він думав, що все не правда, бо навіть та книжка була з хрестом, з якої він говорив. А про блудного сина колись він і в церкві чув. Значить і в церкві була Євангелія і проповідник читав з Євангелії Євангелія одна.

Другої неділі рівнок було зібрання в Оліяна коло гребли На цей раз прийшло менше людей і прийшли лише ті, які бажали послухати слова Божого, бо староста на сходинах заявив, що хто зачепить штундів, то відповідатиме і тому, хто прийшов, то уважно слухав. На цей раз Степан рівнок пішов. Йому дуже подобалося те, що там читають і ті пісні, які співають. Зібрання відбулося в хаті Оліяна і Степан стояв біля самого вікна. Слухав кожне слово і змучене грішми його серце потрошки смірялося перед Божим Словом. Він бачив себе винним перед усім селом, перед своєю Петрусем, перед Наталкою. Він змарнував себе і їх змарнував Запропастив своє родинне щастя. Стояв, слухав і не помітив того, як дві гарячих сльози скотилися на його лице. Степан витер їх кінцем рукава і низько опустив голову. Потім йому так жаль зробилося і се бе, і Петрусь і Наталки -Він вимть витиснувся з переповненої хати і скорою ходою пішов додому. По дорозі думав:

„Прийду і скажу: прости мені Наталко і ти Петрусю . Я не гідний ваш батько..." В душі у нього здіймалася буря,

(Продовження на стор. 6).

Українська Пресвітерська Громада
В ОШАВІ, ОНТ.
486 ВІЛСОН ST., SOUTH
Пастор: І. Яцентяй;
Органіст: Степан Самерс.
Богослуження о 11 год. рано кожної неділі
Вечірня о 7 год. вечором
Недільна школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо

Ievanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

СТЕПАН

(Закінчення з стор. 5)

крилось серце. Бажало си йому чимскорше прийти до дому, упасти дружині на шию і просити прощення за те все зло, яке він дні не спричинив.

Степан минув свої повалені деревини ворота і входив на подвіря, як тут йому на зустріч Наталка з горожими дверима і коромислом. Він хотів пійти до неї, бажав сказати якесь добре теплє слово, але вона його попередила.

„Ти, штунда, щоб я тебе не бачила в своїй хаті!. Вже записав диявольов душу. Вибирайси мені геть... Потягнула тебе туда нечиста сила! Не хочу нехреста в хаті!

Степан не сказав ні слова. Він подивився на дружину і ні як не зрозумів про що вона говорить. Зовсім він не запам'ятався в штунді і штундою не є, а як пішов на збрання, то там багато людей. А Наталка кричала на всю вулицю. Називала Степана всякими брудними словами, але він мовчки пішов до хати. Сів коло стола і низько опустив на руки свою важкуру голову. За садом заходило червоне сонце і свої останні промині розкидало через вікно на долівку і на стіл. Наталка й собі прибігла до хати, поставивши в воротах поломяні відра.

Ти, нишпе, ви не пеш. то до нестястя ходиш. Ще мені не було нової біди в хаті посеред днів як жаби продати свою віру, то краще вже вимучі вас до решти, але лекше мені буде тоді.

Наталка надсипала до столу і з усієї сили вимірила долоню в лице Степана. Перед цьому пробудилася лють. Він схватився з місця, они його відштовхнули вбік, устав скривився від обурення і вдарив своєю дружиною в схвильованим голосом проговорив

„Бий мене, Наталко, бий... Я бив тебе багато літ, а змарнував тією молодість, а змучався над вами як кат, а не як батько... Я заслужив... Бий! Клич Петруся і бийте пияцю... Бийте обоє! "

Він стояв перед нею, як дитина, як не той Степан, що колись, лютий, грізний. Схопив її руку і почав цілувати. А Наталка й не знала, що промовити. Дивилася на нього з співчуттям і серце її тануло, як віск. Добре жіноче серце. Потім взяла його за голову

„Степано, встань, говорила тихо, прости мені мою вину, що вдарила тебе.." і з очей її покотилися рясні сльози. Степан підвівся на ноги, утер рукавом очі і лише міг проговорити кілька слів

Ти мені прости Я винен, а ти свята в порівнянні зо мною Не винна ти "

Дальше Степан не міг говорити. Він закрив лице рукавом і сів на ослоні коло стола. Наталка присіла коло нього і положила свою руку на його плече.

„Степане, перестань, не плач Я починав тобі " Але він не міг перестати. Він переживав великі болі В ту хвилину правда Христова народжувалася в його зболілій і бідним серці За садом заходило червоне сонце Десь цьвіринькала самотня пташка

За кілька днів по селі говорили люди, що Степан Заболотний запросивши свою дружину, перейшов в штунди і ще й свою дружину потягнув. Показували на нього пальцями, сміялися, але Степанові було байдуже. Він дуже чувся щасливим на новій дорозі життя Щасливою була і Наталка Вони обоє ходили на євангельські збрання і віддали свої серця Господеви, який в великій любові вилинув їх загибущих

МАЛИЙ КАТЕХИЗМ

П. 55. Що є заборонено в третій заповіді?

В. Третя заповідь забороняє профанацію, або зловживання чого будь в чім Бог проявляє себе.

х) 3 Мойс 19:12. І не божитиметесь іменем моїм лъживо; бо зневажили ім'я Бога твого. Я Господь, Бог ваш. Матт. 5:34, 35. Я ж вам глаголю: Не клініться зовсім: ні небом, бо воно престол Божий; ні землею, бо вона підніжок ніг Його; ні Єрусалимом бо це город великого царя

П. 56. Якими доводами підперта третя заповідь?

В. Довод на котрим будується третя заповідь є, що хтоб не переступав цю заповідь, то хоч і може уникнути людської кари, але Господь наш Бог не положила свою руку на його плече.

ц) 5 Мойс 28:59. Так Господь допустить на тебе і на насіння твоє надзвичайні кари, великі і довгі муки і хи та й довгі не моч

П. 57. Яка є четверта заповідь?

В. Четверта заповідь є. Памятай день субітній, щоб святити його. Шість день можна тобі працювати й робити всяке діло твоє. День же семий субота Господеві, Богу твойому Бо шість день творив Господь небеса і землю, море й усе, що в їх, і переставши дня семого; тим благословив Господь субітний день і освятив його (ч).

ч) 2 Мойс 20:8-11

ЛЮДИ

Ми себе лиш одурюєм, люди,
Що з'єднуємся ними наш вік,
Та хіба ж ми не бачимо всюди,
Як страждає тепер чоловік
Ми не вміємо щиро любити
В наш журній дні на землі
А бажаємо в щастю прожити,
Горе нам, ми блукаєм в імлі
Ми не вміємо щиро кохати
І Чужим нам є слово любов,
Через те мусим тяжко зітхати
Через те злеться братня кров
Наша праця і всі міркування
Без любови марнують життя,
І ми живемо одні лиш страждання
В нашім серцю відчай, каяття
Ми себе лиш одурюєм, люди,
Що просвічений вінй наш світ,
Зла ж недоля б'є каменем в груди,
Без любови не дождем кращих літ.

І. Тарасюк.

ВИЗНАЧНИЙ ГІСТЬ ЗЗА ОКЕАНУ

У другій половині сичня побував у Швайцарії, переїздом з Америки до Німеччини, пастор Василь Кузів, суперінтендент Української Євангельської Реформованої Церкви, який з рамени Екуменічної Ради Церков і організації „ІМКА" („Християнська Організація Молодих Чужчин) іде до праці між українськими скитальцями в Німеччині. Підчас свого побуту в Женеві добродій Кузів, який живо цікавиться всіма справами, що відносяться до української найновішої еміграції, особливо ж допомоговою акцією та питаннями високошкільної молоді, удійшов у близький контакт з УДК у Швайцарії Його бажанням було не тільки познайомитись основно з своєрідними завданнями українського допомогового осередку у Швайцарії та його діяльністю, але теж, по змозі, допомогти йому своїми добрими нязками з англо - американськими протестантськими колами. Відвідавши почесного голову УДК, митрополита Іларіона, та відбувши основні розмови з п. Міленою Рудницькою, керівничем УДК, пастор Кузів склав візиту президентові Швайцарського Комітету Допомоги Українцям, полковникові Бріке, та членові цього Комітету пасторові Гроклодові, председникові Ради Протестантських Церков Женеви. Разом з керівничем УДК пастор Кузів відвідав ряд міжнародних допомогових організацій, м. ін. Міжнародний Комітет Інтелектуалістів і Європейський Фонд Допомоги Студентам та перевів розмови з провідниками цих установ.

Нема сумніву, що побут пастора Кузіва у Женеві причинився, крім полагоди кількох конкретних допомогових справ, до скріплення позиції УДК в тих міжнародних допомогових організаціях, що находяться під впливом протестантських чинників, особливо ж в Екуменічній Раді Церков (Відділ Служби Втікачам). Таким чином пастор Кузів-віддав велику прислугу не тільки нашому Комітетові, але й українській допомоговій справі взагалі.

Інформаційний Листок Українського Допомогового

Комітету у Швайцарії.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Health for Every Day

Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

Rheumatic Fever

One form of rheumatism is called rheumatic fever. We generally think of rheumatism as a disease of older people and it is true that the stiffnes and pain in the joints which older people often suffer from is due to rheumatism. It is often called arthritis Another form is called sciatica. beesuse it affects the sciatic nerve, a large nerve which is near the hip. But rheumatic fever is different from other forms of rheumatism because it occurs in children more than in older people. Many of the cases are in children from 5 to 15 years of age. When a child loses weight, or has a poor appetite, complains of pains in arms and legs, and of feeling tired, perhaps the cause is rheumatic fever and the Doctor's advise is needed. The heart is often affected in the rheumatic fever of children. Sore throat or tonsilitis or repeated colds are sometimes followed by rheumatic fever, and this is a reason for keeping children who have colds or tonsilitis or sore throat in bed till they are quite better, even if it takes some days

After an attack of rheumatic fever, the child should be kept quiet for a time, and should not sit up at first for more than half an hour a day Rheumatic fever may last for a month or perhaps for six months or longer and the Doctor's advice should be carefully followed during this time and during all the time that the Doctor advises. The School Nurse and the School Doctor are a great help to parents and teachers in taking care of children who have had rheumatic fever. It is a disease which is likely to recur, but often children make a good recovery and can lead a normal life both at home and at School

Simple, nutritious food is especially milk, is the best, while the child is in bed. Light warm bed-clothing adds to the comfort of the patient, and heat is valuable to relieve pain

After recovery the Doctor should see the child at regular intervals to make sure that his progress to health is satisfactory. If the tonsils are enlarged, it is often a benefit to the child's health to have them removed, but this is not done until recovery is complete.

The Coal Heavers

By Chester Shuler

Dean Davis, sprawled on his back in the hammock, under the huge maple that shaded the yard, glanced at his Sunday School quarterly, then at the waving leaves above him... repeating the Golden Text for next Sunday,

"And be ye kind one to another tender-hearted, forgiving one an other, even "

Dean stopped and popped up right in a flash. "What's that?" he muttered, as terrified howls and yipes of a dog broke the stillness of the sultry afternoon

"Paul's 'Frisky,' sure's any thing" Dean exclaimed, springing up and mounting the top rail of the high board fence that separated their yard from the next "What's up, Paul? What's eating the pup? Oh!" He leaped the fence and coaxed the pup. "Here, you poor fellow! Sure, sure, Frisky Come to Dean, and I'll help you.'

The pup, his coat full of burdocks, crept to his master, the crippled boy in the wheel chair '(Looks to me as though someone put 'em on him," Paul said.

"More of Skinny Porter's work" Dean cried, angrily. "Trying to get even with me, sure's anything.

"Even with you?" Paul puzzled "Why should he do this to my dog, if he had it in for you, Dean?'

"'Cause I caught him stoning our cat yesterday and bawled him out properly. He thought your Frisky was my Fuzzy—they're brothers, you know. Could be mistaken the one for the other."

"I see. Well, I pity Frisky. But I'm glad it was Frisky rather than Fuzzy." Paul's tones were earnest. "You know Skinny's unfortunate "

"Unfortunate? Well, he will be if I catch him "

Paul continued, "He's to be pitied. Maybe we can teach him a lesson "

Dean flexed his good right arm meaningly. "I'd like to do the teaching!" he growled. "I could lick "

The crippled boy smiled, shaking his head slowly "Not that way, Dean. It's a lot better, in such cases to—well, get out our coal-shovels and use 'em on Skinny."

Dean looked at his friend, then grinned. "Coal shovels, eh! You say the strangest things some times, Paul. I'll admit, though, that the flat side of a good hefty shovel might be used with benefit on Skinny, and "

"Don't you recall that verse we learned two weeks ago? The Golden Text? Teacher made all of us say it in concert after the lesson "

"Verse? Golden Text? Lemme see "

"Therefore if thine enemy hunger, feed him " Paul prompted slowly "if he thirst give him drink: for in so doing thou shalt heap coals of fire on his head'."

"Oh, that!" Dean had to chuckle in spite of his anger. "I see "

"I don't believe that Skinny Porter's had many 'coals of fire' heaped on his head lately," Paul went on, in his thoughtful way "And it may just be possible that if "

"You think if we tried to be kind to Skinny, he'd be different is that it?"

Paul plucked burdocks from the pup's hair for a bit "Yes I don't just know how we'd do it but we might find a way."

"Well it might work but frankly, I doubt it. Skinny's all mean, low down "

"He's never had much chance to be different, I guess," Paul defended

"But I still think it's a dirty trick to put burdocks in a pup's hair!"

Frank and Sam arrived on their bikes They, too, were furious when they heard the story and vowed they'd "get Skinny Porter at the first opportunity

"I'll rub so many sore jaggery burdocks into that kinky hair of his that he'll think he's " Sam declared, vehemently

Dean, knowing the cripple's dislike for such talk, interrupted "Well, Paul, what's your idea? How'll we go about this this 'coal heaving' business? Personally, I'd feel more like using my fists on Skinny, but as you say sure we're Sunday School fellows. I guess your plan is the best I'll help 'heave coal,' if you tell me how to do it "

Frank and Sam asked for an explanation

"Well help, too? They promised "If Paul tells us what to do."

"I doubt that it'll work, though" Frank added shaking his red forelock into place "A good licking would probably do much more good for a guy like Skinny "

Paul was thinking "You fellows will have to be hands, eyes, ears, and legs for me, I guess," he said smiling bravely. "But I know I can count on you."

"Sure thing, Paul' Tell us what to do."

"I have an idea that bur friend Skinny is just about the most lonely boy in town." Paul told them. "Have you ever noticed that he nearly always travels alone? Sometimes his dog is with him, but seldom a human being."

'Humph!" grunted Sam "Who'd want to travel with that guy anyway? I pity the half starved hound that has to "

"And," Paul continued, not noting the interruption "I have an idea, too, that Skinny is just as fond of his dog as I am of my pup."

"Hard to imagine Skinny being fond of anything." Dean put in grunting "I'm sure he don't fond of me just now anyway

Paul fished a Quarterly from a pile of papers at his elbow He did was to see how many of you know the Golden Text we're to learn for class next Sunday' The on about being kind one to another "

"I was learning it just a few minutes ago." Dean admitted "Just 'fore Frisky began yelping Guess I'd better see if I remember it "

Just after lunchtime Paul knocked three times on the board fence, using a long pole which Dean had provided for "signaling" purposes

When Dean appeared head and shoulders above the boards, Paul asked, "Will you get all the other fellows, please? I've some news and a plan"

Dean relayed Frank on Sam and ten minutes later all were on Paul's porch listening to his earnest words I think fellows it's our chance ..- but you must help. I have over a dollar of my own money on hand. I'm willing to spend every cent of it, but if any of you care to help along it'll be O.K. My plan will cost one dollar. Now here's the idea

When he had finished, the boys and they would each throw in a quarter Then Dean rode off down to the courthouse returning quickly with a small brown envelope. He handed it to Paul, and asked

"Now what "

"You three hunt Skinny May have a time finding him.. he's all over town and "

"Like bad money." From Sam

"I have a hunch you'll find him feeling pretty low. Sam, you know

(Continued on page 8)

where his house is... you can guide the others there But you'll not likely find Skinny at home '

"And then!'

When you find Skinny, hand this envelope to him. Run along now, boys—and 'heave-hard' on the 'coals of fire' understand? I think Skinny will respond to this '

."Count on us, Paul," from Dean

"Sure thing," said Frank But if Skinny 'responds' with a rock or tries any of his meanness on me, I'll just '

'Let's go fellows'" Dean said, mounting his bike.

*

After a half-hour's ride, Sam said. "There—that's his house ..l and what a house!" He pointed to an unpainted, tumbledown hut which the Porters called home. "I guess that's his mother—the skinny, sickly - lookin' woman washing clothes over there by the door"

"I wonder if that dirty-faced girl is Skinny's sister," from Frank "Boy! She's as skinny as Skinny himself."

"His dad's a drunkard," Sam told them. "Boy, I'd sure hate to live that way!"

"Here too."

Mrs. Porter didn't know where Skinny was. "Went over that-a-way this mornin'," she sighed, pointing in the general direction of a woods in the distance

The gang found Skinny after quite a search. He was lying in the middle of a dense thicket. His lean hound was asleep nearby. Skinny leaped up and motioned belligerently as the trio approached.

"Hanging up on me, hey!" he yelled, picking up a stout stick and a stone. "Well, let me tell you guys something! If you make one more move, I'll ..."

"We're not trying to harm you, Skinny," Dean said, in a friendly tone. "Just wanted to pay you a friendly call that's all "

Skinny scowled suspiciously, but lowered his club. "So what'" he sneered "Expect me to believe such stuff!"

"Sure, why not!" from Sam. "We heard you're in trouble. Thought we might be able to help you, and ..."

"Trouble! What kind a' trouble! I ain't in no—I ain't done nothin' "

"Well, your dog, for instance. Wouldn't like to lose him, would you?" Dean stooped and ran his fingers through the dog's tag less collar. "We're just ..."

Skinny brandished his club. "Lose Spot, hey! So that's why you guys are gangin' up on me this-a-way! You're gonna take Spot, are you? Well, just you dare try it, and see what I'll do to your hides!"

"No, no, Skinny," laughed Dean, goodnaturedly "Course we haven't come out here to take your dog. But we have come to try and help you keep him, see?"

"Hey? What'd ya say?" Skinny could not hide the eager light that leaped into his eyes. "If you think you can pull over any tricks " he added suspiciously

"Paul Gibson, the crippled boy who lives next to me," Dean explained, slowly, "and who has a cute little pup—that looks just —like—my Fuzzy—sent us out here. He asked us to hand you this little envelope '

Skinny, still suspicious, accepted the small brown envelope, opened it and drew forth a small metal dog license tag

"A license! Boy!" his face lighted up with sudden joy, as he quickly slipped the tag on the dog's collar. "There, boy now they can't take you to the pound!" he muttered to the animal. Then he whirled upon the boys, and almost snapped: "What's the game? What must I do now? What strings are tied to this?"

The boys laughed. "No strings at all, Skinny. Just as I said. Paul sent the tag. He heard your dog was in danger, and got the idea of helping you out. We chipped in a little and bought the tag. That's all You'd do as much for one of us, I guess, if our pup was in danger."

Skinny's expression was almost comical. He wasn't used to such things. "I'm — I'm glad for the tag," he said at last. "I'd sure a-hated to lose Spot. He's my only pal, an'—friend—I guess."

"Skinny," Frank said, "that's where you're dead wrong. We're all your friends ...we'd like to be, anyhow ... we'd like to have you come over Sunday morning and go along to our class at Sunday School. You'd sure enjoy "

"Nope! Can't. Ain't got any Sunday clothes."

Skinny's refusal sounded very final.

"Listen, Skinny," Dean urged, "we fellows will see that you have some clothes. You come over to my house or Paul's Saturday afternoon, and we'll fix you up great. How about it?"

Skinny, plainly interested, hesitated. "Haven't bin to Sunday School since I was a little kid," he objected. "Nope, I wondn't know how to act, an' besides.."

"We'll show you the ropes," Dean said. Now you be sure to come over Saturday and we'll talk things over then."

Skinny gave a half hearted promise, which none felt he would keep

*

"I knew it, fellows!" said Paul, when they reported. "The Bible is always true. What it says about 'heaping coals of fire' always works. We'll get busy now and hunt up some clothes. I have a cap and a pair of shoes Skinny can wear. See what each of you can furnish ... and say, don't you think we ought to remember Skinny when we pray tonight?"

"Guess we ought" Dean admitted. "Might help some "

"I know it will'" Paul assured

Skinny surprised them by turning up on schedule for the clothes

But it was Skinny himself who was genuinely surprised about an hour later when he looked into a mirror. Sam had taken him to the town's best barber and paid for a haircut. Frank's bathtub had been pressed into service and a very grimy boy removed a lot of ancient dirt from his anatomy Then all the gang helped dress him up in some of their clothes Skinny's good humor increased the while

"Boy!" he laughed "Betcha even Spot won't know me!" He looked from one to the other of the boys. "Say, it's kind-a—kind-a great to have friends"

Then his joyful expression vanished. "Sa-ay," he muttered. "I won't know what to do in Sunday School! Don't you half-a learn lessons, same's in day school? I never was much good at studyin', an' ..."

Frank let out a yell. "Whoopee! Why didn't we think of it before?"

"What!" demanded everyone

"The Golden Text! Say, if Skinny can remember it, we'll get extra credit toward the banner our class means to win this quarter. I know he can learn it, if we help him a bit."

Skinny proved an apt pupil And half an hour later he could say the verse perfectly. "It's real nice," he commented. "Never knew no Bible verses before. Heard Mom sayin' some though She'll be glad I know one too, I reckon." A smile lighted up his freckled face "An' say — I guess you guys must be sort-a what it tells about here 'tenderhearted, forgivin' one an other' "

There was silence. Finally Paul asked, "Why?"

"I'm—I'm sure sorry 'bout the pup!" Skinny blurted. "It was mean o' me, an' —an' "

Forget it, Skinny," Paul urged "But don't forget to come to Sunday School tomorrow"

"I sure won't — 'specially now that I can say a verse," Skinny grinned. "Gotta go home an' show these clothes to Mom, an' sister."

"Coal heaving isn't such bad sport after all, I guess!" Sam chuckled, as the four boys watched Skinny disappear down the street. *

The Coal Heavers

(Continued from page 7)

"Be strong and of good courage, and do it fear not, nor be dismayed for the Lord God even my God, will be with thee: He will not fail thee, nor forsake thee, until thou hast finished all the work" 1 Chron. 28 20.

Не любить ледар тих, хто його картає, та до мудрих він також не піде

Веселе серце чинить і лице веселим, а як туга в серці, то і душа кне.

ДР. Н. ОБНЕЙ
ЛІКАР І ХІРУРГ (Оператор)
71 Boustead Avenue (Roncesvalles and Dundas) Toronto, Ont.
Telephone LL 305
Урядові години від 7—9 вечером.

Elgin 4654
PAUL SYCH
PAINTER DECORATOR
ESTIMATES FREE
92 Markham Street
TORONTO ONTARIO

Українська Пресвітерська Громада
В ТОРОНТІ, ОНТ.
20 CLAREMONT ST.
Богослужения і Недільна Школа о годині 11 рано.
Вечірня о годині 7 вечером
Молитовні зборн о год. 8 вечером кожної середи.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік VIII. Число 5. ТРАВЕНЬ 1947 MAY Рік VIII. Число 5.

НАЙПЕВНІШИЙ ШЛЯХ ДО КРАЩОЇ БУДУЧИНИ НАРОДУ

„Праведність підносить у гору народ, а безбожність сором народів".

(Продовження).

І. Ми маємо затримати вірність Христові.

Справді у нас не бракує людей, що для них Бог не існує в одних—їхнє безбожне життя, в других їхня байдужність до всього святого, в третіх безбожна пропаганда вирвала або нащербила віру в Бога. Не один захитався в вірі не все прикладним життям представників церкви. Та на жаль і між тими, що признаються до християнства, а навіть його борониять — помічається, що ні люди більше кладуть ваги на зовнішнє виконання всяких церковних практик, приписів і церемоній, як на християнське поступування в буденних особистих проявах життя. Я цим не думаю критикувати, чи опрочтовувати значіння тих форм і практик, що віками втерпися в християнство без огляду на конфесійні, чи обрядові забарвлення. Але як скоро вони опиняються в нас без змісту, без Христового духа і участи нашого серця, — вони не тільки тратять вартість, вони можуть зробитися дуже небезпечними. Це так якби людина годувалася розкішно розписаною скорлупою з яйця, а не самим яйцем. З якою би пошаною не відносилися люди до церковних традицій і форм, не вільно ніколи в нашому християнстві стратити християнського змісту.

Багато людей думають, що вистарчить, коли вони ходять правильно до церкви, багато моляться, читають набожні книжки та вживають багато набожних фраз. Та і це саме по собі, без християнського життя і діл нікому нічого не поможе, тільки збільшує відповідальність.

Інші вважають, що вже сама їхня приналежність до певної церкви: православної, католицької, евангельської, чи якогобудь іншого напрямку ставить їх перед Богом в якесь уприлілйоване становище і звільнює їх від сумлінного виконання їхніх християнських обовязків в щоденних проявах життя. Та і це тільки прикре самообманство.

Небезпечним є, що більшість християн уважають, що християнство має приготовляти людей до загробного Царства Небесного. Цей підхід є одно сторонний, а тим самим також дуже небезпечний. Бо хоч і правдою є, що Царство Боже найде в вічності свій досконалий вияв, то починається воно тут на землі за нашого життя і то в наших серцях. Бо щож таке є Царство Небесне, як не панування Бога, себто Царство любови, правди, добра й справедливости. Ап. Павло пише про його: „Бо Царство Боже... Правда, і Спокій, і радощі в Дусі святім." (Рим. 14, 17). Це Царство й було головним змістом проповіді Ісуса Христа

Наше християнство має проявлятися не тільки в церкві і в набожному вигляді лиця, але в буденному особистому й народному житті. Воно має стати суспільним чинником, відроджуючим нарід.

Шевченко писав: „Свята вечерня річ — релігія для людини," але рівночасно, як пише проф. Д. Чижевський: „Шевченко відкидає в минулому ту посилися люди до церковних традицій і форм, не вільно ніколи в нашому християнстві стратити християнського змісту сучасному релігії все те, що робить релігію якоюсь абстрактною силою, силою байдужою до конкретного живого підмету душу." За твердженням цього професора в Шевченка найть помічаємо негацію форми, але через що саму негацію визнання змісту („Шевченко і релігія," том X творів Шевченка, видання Укр. Наук. Інституту в Варшаві). Академик проф. С. Смаль-Стоцький пише: „Моготуи етичні ідеї науки Ісуса Христа стали Шевченковою релігією... Шевченко крілко вірив, що тільки перемога християнських етичних ідей у житті людському, й його практиці, спасе людство, знищить пекло на цьому світі, принесе „і мир і радість на землю людям":

І на оновленій землі
Врага не буде, сулостата,
А буде сни і буде мати
І будуть люди на землі

(Акад. С. Смаль-Стоцький в статті: „Шевченкова етика," помещений в „Новому Часі")

Подібні думки ми знаходимо і в св. Письмі, що його Шевченко знав дуже добре. Я тут наведу кільна місць

„На віщо мені множество жертв ваших? — говорить Господь. Я вже пересичений всепаленням. Як приходите, щоб явитись перед лицем моїм, то хто від вас вимагає, щоб топтали двори мої? Не носіть уже більше дарів надармо: паленя кадила огидло мені; нових місяців і субот та сходин святочних не можу терпіти; безбожність поспиль із святкуванням.

І коли ви простягаєте руки ваші, то я одвертаю очі мої від вас, а як ви умножаєте молитви ваші, то я їх не чую, ваші бо руки повні крови. Обмийтеся, станьте чистими; одкиньте дотеко ледачі вчинки ваші зпереду очей моїх; перестаньте чинити зло; навчітесь чинити добро; шукайте правди, ратуйте придавленого, оборонійте сироту, заступайте вдову; — а тоді прийдіть—і розсудимось, говорить Господь: коли б гріхи ваші були як багряниця, я, мов сніг їх уб'ілю; коли б, як кармазин, були червоні, обмию їх, як вовну. Схочете слухняними робом у мене ходити,—будете вас земля усяким благом наділяти; затнетеся ж, опір ставивши — тоді меч пожере вас; це уста Господні говорять." (Іс 1. 11, 20).

„Чом воно так, що ми постимо, а ти не бачиш цього? Впокорюємо душі наші, а ти не знаєш?" Ось, — бо в день вашого посту ви вволяєте волю вашу й вимагаєте тяжкої праці від других. Ви постите хибаки те, щоб сваритись та правуватись, і немилосердною рукою кулакувати другим; ви не постите того дня так, щоб голос ваш чуто в горі в небі... Ось, піст, який я люблю: зніми кайдани несправедливості; розвяжи повязі ярма, одпусти придавлених на волю, і розірви всяку кормигу; поділись із голодним хлібом і введи в хату бурлаків бездомних; як побачиш обдрання, прикрий наготу його, і від однокровного (земляка) твого не ховайся Тоді світло твое зорею засвітить і рани твої скоро сцілять-ся, й справедливість твоя буде попереді тебе ходити, та й суправодитиме тебе слава Господня. Тоді ти поликнеш, і Господь вислухає тебе, заголосиш, а він скаже: ось я

Коли вдержиш ногу твою зв дня мого святого своїх забагів чинити; коли буде суботв в тебе осолодою, днем Господнім святим, шанованим; а пошануєш її тим, що не робитимеш своїх діл звичайних, не годити своїм примхам і пустоті слова понехаєш, тоді матимеш осолоду в Господі, возведу тебе певно на висоти землі..." (Іс. 58, 1-14)

„Не кожен, хто говорить до мене: Господи, Господи, увійде в царство небесне, а той хто чинить волю Отця мого, що на небі." (Матв. 7, 21).

„Так говорить Господь Савоот, Бог Ізраїля: Направте путі ваші і вчинки ваші... Не покладайте надій тільки в лестивих словах: „Храм Господень, Храм Господень, Храм Господень..." Ви ж уповаєте на лестиві речі, що не принесуть вам ніякого пожитку. Як то? ви крадете, вбиваєте, перелюбуєте мимо... й бігаєте слідом за чужими богами, що їх не знаєте, а тоді йдете й приступаєте перед мене в цьому домі, названому імям моїм, та й говорите: „Ми спасені," хоч в перед кбіяи всі ті гидоти. Чи не зробився ж вертепом, розбишак ув очах у вас дом цей, що названий моїм імям. Я, я сам бачу це, говорить Господь." (Єр. 7, 3—11).

З повищого яскраво бачимо, сам Бог вимагає від нас перевдусим змісту Цебто, щоб ми

(Продовження на ст. 2).

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„направили путі наші й вчинки наші." Він вимагає від нас живого християнства в нашому житті та ділах. Тоді Він обіцює нам свої обильні благословення і світлу будучність. На самі форми, наше пустословіє, саму церковщину без християнського життя, Він і дивитися не хоче. Все це робиться тоді Йому огидним, як це в взагалі зі всяким лицемірством в житті. Ми потрібуємо такого християнства, як це писав П. Кулиш про київську молодь часів Шевченка: „Була це молодь високої чистоти духовної, а апостольство любови до ближнього доходило в ній до ентузіязму."

2. Ми мусимо затримати особисту моральну вартість.

Я знову таки наведу тут дві думки Шевченка. Ви пише: „Людина сама не помічає, як швидко вона засвоює звички свого оточення." (в „Неофіти"). А далі: „Люди без моральних засад поширюють моральну заразу й самі гинуть." (Там же)

З цього бачимо, що коли не матимемо в собі глибокого морального коріння, тягнучого свої соки з Євангелії та спілки *з Христом, легко підпадатимемо без глибшої застанови під впливи нашого оточення*, а вони не завше будуть найкращі. Підчи життєвою дорогою, мусимо мати свою власну християнську життєву лінію і не звертати з неї ані на право, ані на ліво. „Нехай гнеться лоза, а ти дубе кріпись." — пише Руданський. Не бути тином людини „Коли вітер віє..." Бути людиною характеру, взірцем прикладом для інших. Маємо від оточення перейняти тільки гарні звички. Тоді не впритимемо моральної заразі і самі себе не маємо права загибелю.

Христос кличе нас до звершености, коли каже: „Оце я кличу вершені, як Отець ваш, що на небі." (Мат 5, 48). Це не означає, що ми дійсно тут на землі до безгрішности, але ми не маємо терпіти в собі визнаного зла. Маємо усувати з нашого життя все шкідливе для нас і образливе й згірдливе для інших. Ми маємо бути солию і світлом, каже далі Христос. Сіль консервує та охороняє ми перед зіпсуттям, а світло показує утвені небезпеки дорогу, красу світа і т. д. Це і наше завдання в цьому гнилому й темному світі.

Цих дій темноти не бракує. Попередньо наведені уступи

НАЙПЕВНІШИЙ ШЛЯХ

(Продовження з 1 ст.).

св. Письма їх (хоч не всі) але і гацти (не заздри), 2. Не жахайся вичислюють: це знеславлювання неділі й святочних днів 3. День відпочинку й духовного зміцнення в Бозі, люди обертають в гульні, пяткоги, розбої, полагодження всяких господарських інтересів, розпусти і т. п. Дальше йдуть: брехня, неправда, гордість, зарозумілість, визиск, безоглядність, перелюб, несправедливість, убійства, задержування платні. Сюди додаймо: байдикування, лінивство, пустословіє, пересуди і т. п. Недавно чув я, що кількох наших хлопців привезли в шпиталь, бо пяничали, а до того вживали якийсь напій, що був отруйливий. Розпуста в багатьох з нашої молоді стала звичайним явищем. Мова їхня є повна двозначних фраз, або взагалі говорять про свої темні діла без всякого сорому. Багатьох взагалі не знає належної пошани перед людиною стрічною руками, або становищем. Сильком то нашим людям бракує організаційної карности і вміння підпорядкувати себе вибраному проводові. Скільки то підростків, а то й дівчат бачиться з папіросами в устах. Злодійства також не рідкі в нас. Обкрадають часто товарищі товариша.

Про подібне говорять і слідуючі уступи зо св. Письма: „Горе тим, що з ранку вже шукають напоїв, та й до ночі розпікають себе вином; гарфа й гуслі, бубон і сопілка та вино на їх бенкетах; а на діла Господні вони й не споглянуть." (Іс 5, 11-12). „Всі бо вони перелюбники, купа зрадників. Натягають язика свого, мов лука на ложь і потужніють на землі кривдою, бо від одного лиходіяства переходять вони до другого, мене ж не знають, говорить Господь. Остерігайсь один одного, й не звіряйся брат братові; кожен бо брат заставляє підступи, кожен побратим обносить клеветами. Один обманює другого, правди не говорять... лукавлять аж до втоми... Устами своїми говорять до свого ближнього прихильно, а в серці своєму заставляють сіти." (Єр. 9, 2-8).

Чайн-Кай-Шек, відомий провідник китайського народу, що роками вів, здавалося, безвинну війну з Японією, сам християнських переконань і людина великого характеру - уложив для себе слідуючі життєві заповіді: 1. Не покладай ба-

та. Я тут говорю про людей, що мусіли емігрувати з ідейних мотивів, хоч ціни ні чуть не думаю понижувати іншої української еміграції. Вони себе завжди знаменито доповняли і сьогодні доповнюють. І коли ми опинялися на чужині в змаганнях за кращу долю народу, а не рятуючи власну шкіру, то це завдання кладе на нас важкі й відповідальні обовязки. Воно робить нас неофіціяльними, але дійсними репрезентантами нашого народу в світі.

Чому Бог допустив на наш нарід цей допуст, тяжко нам це нашим обмеженим людським розумом збагнути. Та християнин знає, бо без Божої волі нічого не робиться: „Мої мисли — це не ваші мисли, та й ваші дороги — не мої дороги, говорить Господь," (Іс. 55, 8). Мусимо найти ті причини, що спричинили цю кару, покаятися і при Божій помочи усунути зло закорінене в наших серцях. Св.- Письмо каже: „Признай тільки провину твою," (Єр. 3, 13). „Хиба ж мені безбожникова смерть любо, говорить Господь, а не те, щоб він вернувся з дороги своєї тай жив?" (Єзек. 18, 23). Тоді і Бог найде шляхи, як змінити цей стан нашого народу.

Це не значить, що ми маємо безчинно очікувати на що краще. Безумовно, що, в законних границях, принятих в культурному світі, маємо право добиватися своїх прав і зі своїх найкращих прав в ніяких умовах не зрікатись. Хоч бувають часи, де більше робиться терпеливість, як галасом, або непоразкинями вчинками. Не завжди все можна вимусити, або прискорити. - Тут рішає Божа година, а для жидівських полонян в вавилонській неволі, вона прийшла по 70 роках. Отже ціле покоління вимерло на чужині та нарід не стратив надій, і надія його не завела.

Мусимо перестати з орієнтаціями. Вони е не тільки хоробою нашого народу, але майже всіх народів, що знаходилися, чи знаходяться в подібному положенню. Нам треба в світі маємо приятелів і вміти з народами в світі розумно та по Божому жити, але єдиною нашою орієнтацією має бути надія на Бога і вірність Йому. Він є Паном історії і народів. Св. Письмо пише: „Бог бо каже: Це сяйову руки моєї і моєю мудрістю я отте зробив, бо я розумний: я пересуваю границі в народів і розхапую скарби їх та скидаю з престолів, неначе ве-

(Продовження на ст. 3).

НАЙПЕВНІШИЙ ШЛЯХ

(Продовження з 2 ст.).

лит," (Іс. 10, 13). „Ось, чим глина в руці в гончаря, тим і ви в мене в руці, доме Ізраїлів. Часом погрожу я якому народові, або царству, що викоренню його, скрушу погубію; як же обернеться той народ, що я погорджував йому та покине ледарство своє, то я одкажадаю те лихо, яке задумав йому заподіяти. Часом же пророчу я якому народові, чи царству підняти його в гору й утвердити; він же стане коїти зло перед очима в мене й не слухати запоруки мого, — от я й відмиво те добро, яким хотів надіяти його," (Єр. 18, 6-10). „Не впивайте на князів, на сина чоловічого; нема в нього спасіння. Вийде дух з його, знов до землі своєї він вертає; того ж дня самого задуми його марною стали. Щасливий той, кому дає помічь Бог Якова, в кого надія на Господа Бога його." (Пс. 146, 3-5).

Довірившись Богу й будучи своє життя на фундаментах слова Божого, маємо працювати на всіх ділянках життя та творити моральні й матеріяльні цінности. Інші народи судитимуть нас і трактуватимуть нас тільки після нашої праці і вартости. Ми повинні працювати над своїми характерами, освітою, вихованням, фаховим знанням, організацією, організаційною карністю, жертвенністю і т. д. Щоб облегчити своє життя і успішно змагатися за краще нашого народу, будучи на розсіянню, ми повинні бути якнайкраще згуртовані; навіть тоді, коли б нас десь було тільки двох чи трьох. Помагати в біді і боронити себе взаїмно, тримати звязок з центральними установами, передплачувати свою пресу, жертвувати на загальні цілі, вчити своїх дітей українського письма, а передусім не занедбувати плекати між собою церк.-релігійне життя і між дорослими, і між дітьми та молоддю.

В німців є прислів'я: „Кому Бог хоче показати свою добрість, того посилає в далекий світ." І хоч ми сьогодні не завжди це добачуємо, але наше розпорошення в світі, може тільки прискорити, здійснення наших народних ідеалів. Вокр поможе нам виїзти з нашої загумінковости і навчити нас дивитися на світ із загально-людської площини. Тут е нагода пізнавати народи, вчитися від них їхніх здобутків, їхніх мов. При цьому „народи" пізнають нас, а це для нас не без значіння. Є важним, щоб особливо наша молодь вчилася рухомости і всяких інших практичних якостей, що так потрібні нашому народові. «Сьогодні на жаль наші люди надаються переважно тільки до простої, чорної роботи. Розвиток техніки в світі, особливо нам це підкреслює. Ми ж живемо в добі атомової енергії

Здавалося б цього тут не треба би спеціально підкреслювати, та все таки треба. Ми мусимо затримати вірність нашому чародійні вживанням і плеканням рідної мови на чужині, яка тут особливо паранжена на небезпеки. Особливо наші діти е надзвичайно загрожені. Чуже оточення має тут великий вплив. Тут грає також важну ролю з ким ви побираєтеся. Є на жаль у нас і такі конюнктуристи, що міняють і народність і обряд без якихбудь перекопань, тільки шукаючи правних, або матеріяльних вигід. Таких людей ніхто поважний не буде шанувати, ані з ними числитися. Ці люди нікому честя не принесуть.

Мусимо затримати характер ідейної еміграції, що радо несе для наши свої жертви в змаганнях за кращі батьківщини з вірою в перемогу нашої правди. І коли б нам і не пощастило за нашого життя побачити здійснення наших мрій і молитов, і коли б нам прийшлося лягти спочити в чужій землі, то й тоді ще наші жертви не були б даремні. Те, що ми сіяли — пожнуть інші, але овоч мусить бути, коли наше діло було в Бозі роблене.

Хто-сіє зі сльозами, той збере з піснями.

В. Псалтирі, найстарший чинтанці українського народу, знаходимо дві чудові псальми оспівуючі життя вигнанців. Перша — оспівує життя на вигнанню. Вона повна сліз і зітхань, а навіть і прокльонів. Ось вона

„Над ріками Вавилона, там сиділи ми і плакали, як Сіона спогадали На вербах її повісили ми псалтирі наші. Там бо захотіли від нас слова пісні радості ті, що в неволю нас забрали, знущались над нами: „Нуте, заспівайте нам пісень сионських". Як же нам пісень Господніх на чужій землі співати? Коли забуду тебе, Єрусалиме, нехай праву руку мою відніме в мене. Нехай язик мій прилипне до гортані моєї коли не згадаю Тебе, як не поставлю Єрусалима над усі радощі мої" (Пс. 137, 1-6).

Та друга псальма повна радости й лихування. Бог заминів сльози тріумфом. Оце вона:

„Як вертав Господь неволю виків Сіону, були ми, наче в сні нам здавалось. Тоді були з уста наші повні втіхи, а з губ наших пісні лунали. Тоді були народами казали: Велике діло сотворив Господь над нами. Велике диво явив Господь над нами, ми раділи серцем Вернім, Господи, невольників наших, як потоки на спражену землю. Хто сіє зі сльозами, той збере з піснями. Іде з плачем, несе сім сяти; вертає до дому веселий, несучи снопи свої," (Пс. 126).

„Тільки хто на Бога вповає, в того сила відновляється; підуть крила, як орел, побіжить і не вимучиться," (Іс 40, 31). Є час посіву, але є і час жнив. Сіймо і ми в надії на жнива

Закінчення. Як же з нами і нашою вірністю Христові, з нашою моральною вартістю і вірністю своїому народові? Пятнайтеся, що праведність підносить у гору народ, а безбожність є сорамом народів. А це і є той єдиний і певний шлях, що провадить нас і наш нарід до кращої будучности

В. Боровський.

З МАЛКУ

Я ще з малку, мій Христе, Тебе полюбив,
І тепер хочу рівно ж любити.
Так, як Ти мені гріх мій великий простив,
Дай, щоб я ворогам змір простити
Я ще з малку пішов за Тобою у слід,
Днів багато пройшло в тій дорозі.
І стражав мене завжди безбожний цей світ,
Що не знайду спокою я в Бозі
Я на це не зважав й за Тобою пішов,
Хочі них й гірку долю чашу
В Тобі радости більше ив в світі знайшов,
Я не жалів того кроку ні разу
І тепер я самотній в чужій стороні,
І далеко від рідного краю
Тут бувають хвилини, так, сумно мені,
І ні в чому утіхи не маю
Так далеко від своїх найближчих друзів,
За родину і чутки немає
І веселий мій голос затих, занімів,
Скрізь так сумно, скрізь повно відчаю
В найсумніщу хвилину до Тебе іду,
Десь впаду у кущах на коліна.
Всі турботи до ніг Твоїх, Христе, складу,
І на серце спливає знов зміна
Ще ніколи Ти, Христе, мене не лишив,
А тримаєш своєю рукою,
Бо я з малку навчився й Тебе полюбив.
Дуже солодко, Боже, з Тебою!

М. Подворняк.

ЗАКЛИК

ВІД УПРАВИ СОЮЗА УКРАЇНСЬКИХ РЕФОРМОВАНИХ ГРОМАД

Управа СУРГа звертається з закликом до всіх українських фармерів - евангеликів і так само до всіх, хто ми би в який будь спосіб привезти та забезпечити працю для скитальця з Европи, негайно це зробити

Як що Ви маєте нього на скитальщини, кого Ви знаєте, то управа СУРГа радо попре комендує Вам надійних вірую-чих братів

Як що Ви потребуєте помічнень, чи помочи в цій справі, ми радо зробимо все що можливо. Памятаймо на слова нашого Господа до-тих, що спішають заповіди Його: „Прийдіть, благословенні Отця мого, осягніть царство приготоване вам од основання світу. Бо я голодував, а ви дали мені їсти, жаждував, і напоїли мене; був чужинцицем, і прийняли мене; Нагий, і зодягли мене; недужував, і одвідали мене; був у темниці, і прийшли до мене"

„Аскільки раз ви чинили це одному з цих братів моїх найменших, мені чинили".

Маттея 25:34-36, 40

Голова: Т. Каменецький.
Секретар: М. Фесенко

Придбати собі мудрість — це лучше над золото, й набути розум — це дорожче над добрие срібло.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.

Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00 Окреме число 10ц.
М. ФЕСЕНКО — РЕДАКТОР
Адреса редакції
506 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

HU 9282
ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Квін Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

ПОМІЧ УКРАЇНСЬКИМ СКИТАЛЬЦЯМ

Під час засідання Комітету Канадійського Сенату, що досліджує справу імміграції, сенатор Крірар, подав цікаві інформації про заходи менонітів для своїх скитальців. Меноніти це євангельська церква, подібна до баптистів, тисячі з них покинули Україну і Росію і втікли за кордон. Сенатор Крірар казав, що біля 100,000 менонітів знаходиться на скитальстві. Минулого року меноніти шукали дозволу привезти певну кількість своїх одновірців до Канади і Злучених Держав. Це їм не вдалося зробити, хоч вони обіцяли фінансувати їх приїзд і взаштування. Тоді вони на протязі останніх чотирьох місяців наняли корабель „Володан" за $375,000 і вислали 2,300 менонітів до Парагваю і Полудневої Америки.

Приходить думка, чи не могли б українські організації це з більшим успіхом зробити щось подібного для своїх скитальців? Як що взяти під увагу заможність Греко-Католицької Церкви в Канаді і Злучених Державах, так само число і силу українських православних, та маючи на увазі різні фінансові і асекураційні компанії, що ці церкви контролюють, та котрі мають мільонові фонди, подивитіднім є, що вони і досі не спромоглися зробити нащо так небагато, що б робить исполнє протестантська церква для своїх скитальців.

Організувати яку будь серозну помочі закликами до особистих пожертв буде тяжко, оскільки більші українські фінансові організації не зроблять нічого в цій справі. Багато виявляється скитальцим співчуття і багато говориться добрих слів усюда, але на тім справа кінчається. Замість того, щоб помогти скитальцим десь влаштуватись, ріжні українські організації збирають тисячи долярів на „культурно-освітні" цілі, за великі тисячи будують нові галі, церкви і т. д. Це все могло б почекати. Треба рятувати людей! ці врятовані скитальці й їм в тисячу разів більше здадуться „католицькі" країни в полудневій Америці. Маючи цей факт на увазі під тягарем загрози репатріації і жнючі в великій нужді тисячи православних поставали „католиками" і це не без заохочувань. Звичайно вартість таких „навернень" чисто негативна. Не можна винувати за такі „навернення" на католицизм самих „навернених." Біда їх надто велика і в таких обставинах людина може прийняти і магометанство, але ті що викликують ці „навернення" обіцянками притулку в „католицьких" країнах, що може ніколи не здійсняться, примусть ще тяжчий осуд.

Це вивище само викликує немало порожнечи поміж православним і католиками провідних організацій не зроблять нічого в цій справі. Багато виявляється скитальцим співчуття і багато говориться добрих слів усюда, але на тім справа кінчається. Замість того, щоб помогти скитальцим десь влаштуватись, ріжні українські організації збирають тисячи долярів на „культурно-освітні" цілі, за великі тисячи будують нові галі, церкви і т. д. Це все могло б почекати. Треба рятувати людей! ці врятовані скитальці й їм в тисячу разів більше здадуться „католицькі" країни в полудневій Америці. Маючи цей факт на увазі під тягарем загрози репатріації і жнючі в великій нужді тисячи православних поставали „католиками" і це не без заохочувань. Звичайно вартість таких „навернень" чисто негативна. Не можна винувати за такі „навернення" на католицизм самих „навернених." Біда їх надто велика і в таких обставинах людина може прийняти і магометанство, але ті що викликують ці „навернення" обіцянками притулку в „католицьких" країнах, що може ніколи не здійсняться, примусть ще тяжчий осуд.

Вісти з Торонта

В Квітні місяці відбулось урочисте Великодне Богослужения в Українській Пресвитерській Церкві. Місцеве громадянство високо виявляюе всебільше зацікавлення евангельським рухом і церква була повна членів, прихільників і гостей. Вражала велика кількість присутної молоді.

Реорганізований і посилений хор був на висоті свого покликання під проводом дирігента П. Сича. Цьому хорові запропоновано виробити декілька рекордів і вже зроблено певну кількість на пробу. Пізніше планується виробити більшу кількість рекордів на продаж.

Присутні того дня відчули радість Воскресення Христового приймаючи громадно участь в спільній Богослужені.

Жіноче Товариство тиждень пізніше приготовило традиційний спільний обід. Згідно українському звичаю по обіді було запрошено до слова присутних гостей. Коротка, але змістовна промова пана В. Багана викликала бурю оплесків. Дбр. М. Маланюк дотепним гумористичним виступом викликав чимало веселости. Дирігент хору, П. Сич коротко оповів про визначнинних українських композиторів церковної музики Дбр. Ф. Москалюк з великим чуттям продекламував три своїх поезій, на релігійні і народні теми, що зустріли теплe прийняття з боку присутніх. Сестри М. Богуцька і Т. Каменецька так само сказали в імені жінок декілько гарних слів.

Сестра Ю. Фесенко в імені Жіночого Товариства привітала присутних англійських гостей.

Всі присутні висловили Жіночому Товариству щиру подяку за працю і чудовий обід.

Ліпше не мріте а правдою, аніж з кривдою добутки превеликі.

Путь праведних одвертається від зла; той береже душу свою, хто береже путь свій.

Розділ V.

І на думці не було Йонатанові те, що не зможе іти на свята до Єрусалиму, і що тижні а навіть місяці перейдуть заки знова почує щось нового про Ісуса з Назарету. Хоч наловив багато риб і запасн свої добре спродав, хоч й для матері приготовив пожиан і грошей, і для себе надібрав досить грошей на подорож а однак іти не міг.

Не пішов тому, що коли прийшов до отця Якова, щоби з ним попращатися, застав його в ліжку тяжко хорого. Хлопчина гірко заплакав. В серці його відбувалась велика бротьба іти, чи ні? З одного боку було в нього велике бажання побачити і почути Ісуса, з другого боку здержувала його любов до старця. В кінці любов відніесла побіду. „Коли Ісус, той Ангел Божий, так любив недужих, то не подобало би Йому, наколибн я слабого отця Якова полишив. Хто його догляне коли я відійду?" Так перемі Йонатан своє бажання і зістався коло хорого. Нераз заплакав, але так, що про це старий Яків і не довідався, бо ледви про світ і себе знав в тяжкій своїй слабости. Йонатан ходив коло нього як миг найлюпше і пильував його овец і псів.

Однак до здоровля приходив Яків дуже поволі. Він був вже старий, а в старості дуже легко можна набратися якоїсь слабости а не так легко позбутися її Та не тільки про старця треба було йому дбати, він мусів памятати і про матір, котра хоч тепер була здорова, однак без нього не могла вижити. Отець Яків післав їй нераз молока і яєчнятко, однак Йонатан мусів ще ловити рибн, щоби стало на двоє. Так минали дні, тижні і місяці. В Єрусалимі забули вже про свята а тута Йонатана не здійснилось.

Можна собі уявити, з якою радостю отець Яків і Йонатан привітали приятеля свого Манасу, коли той несподівано приїхав до них. Коли привіталися і оповіли собі все про себе, звернули бесіду на дуже важні питання: „Були ви в Єрусалимі?" Чоло Манаси замурщилося в великій задумі.

„Так, я був, отче Якове! Але ніколи ще не бачив я на свитах так много людей, як цего року. Священик Леві з покоління Аарона, говорив, що вже давно жертвували так много жертв, як тих днів."

Йонатан вхопив за руку оповідаючого.

„Чи бачили ви Ісуса? Чи був там також?"

„Був там через цілі свята."

„Ах!" зітхнув хлопець.

Старець сумно сказав: „Видиш сину мій, колиб не моя слабість, ти бувби Його бачив і пізнав; це мозе дивно, що інакше сталося. Але Бог наших батьків заплатить тобі за це, що ти для мене зробив, сину мій!"

„Не говоріть так, Отче!" успокоював зворушений хлопець, обіймаючи коліна старого. „Маняне оповість нам про все, чи так?"

Запитаний кивнув головою на знак згоди, випив молоко, котре йому подали, і просив щоби вийшли перед шатро. Йонатан загляяув „до череди; вчера привели череду на місце де було більше трави, близше шатра. Тепер лєгалися близько шатра, а отець Яків міг бачити їх, і кликати їх по імені. Коли все зробили, сказав Манасе:

„Отче Якове і ти любий Йонатане! Знаете що я колись сказав, що учителеві своєму Йоанові остану вірний. Хочу слова додержати, однак суть то великі річі, котрі вам про Ісуса Христа оповідати буду, не у-кривлюючи нічого з того що я бачив і чув доброго. Нихто ще так не говорив як Він. Слова Його якби нанизаний шнур дорогоцінних перел оправлених в золото. Слова Його раз солодкі як мід, то знова так могучі, що на скрізь человіка пробивають. Очі Його так глубокі, як це озеро під нами, а коли на кого погляне, то так солодко, якби ціле море радощів на нього заливалося. Тоді, коли Він на мене поглянув, дрожав я на цілім тілі з щасливости. А Його лице," постава, той королівський поважний хід! Так ви Його бачили, отче! а ти Йонатане в короткім часі Його будеш видіти. Має знова прийти до Капернаума, там довідаешся всього. Годі Його описати... Як Його побачиш, не забудеш ніколи. Однак Він може бути дуже строгий.'

„Строгий?!"

„Так Йонатане. Мій давний товариш, Левит Йосиф, оповідав мені про Його перший побут в Єрусалимі підчас свят Пасхи, слідуючо: Було нас вже много в святині, нараз увійшов Він. Поглянув на тих, котрі зіпяття на жертву куповали і продавали, поглянув на столи мінялів повні грошей, поглянув на людей котрі прийшли в святині на забаву а не на молитву. Затемніло нараз Його лице святим гнівом. Ах, Манасе, бачити Його сумним є то так великий біль, котрого чоловік довго знести не може Потім очі Його засіяли блеском блискавиці. Заки ми оглянулися, вже тримав в руці батіг укручений з мотузків і кликав голосно і рішучо, так що кожний міг Його чути. „Геть винесіть ті річи і не робіть дому Отця мого місцем розбійників і оцуканців".

Вигнав всіх, продючих і купуючих. Ті сазі руки, котрих сам дотик уздоровляв хорих, перевертали столи з грішми і розсипали скарби, а видко було Йому з лиця, як обридло Йому це куповання і ошуканство в Домі Божім." Так оповідав мені Йосиф."

„Дорогий сину, а чи нихто не йшовся на Нього?" здивований старець

„Нихто, отче Якове. Священики, Левити, співаки і весь нарід остовпів. Правда що потім всі напастовали Його питаннями, як осмів це зробити, і як докаже їм, що має право це учинити. Але Він дав їм дивну відповідь. Зложив руки на груди, і сказав з неземиним супокоєм: „Зваліть ту святиню, а Я в трьох днях її збудую." Розсердженні пригадували Йому, кілько літ тую святиню будували. Але Він не виявив їм слів Своїх, але відійшов від них і уздоровив много людей в святині. І тепер після Зелених Свят, робе много дивних річей. Я ходив за Ним по цілім Єрусалимі. Де небудь показався, обступало Його много людей, а Він научав на улицях і школах і без перерви уздоровляв недужих Я був цікавий, чи Він що дня буде брати участь з ученяками Своїми в обходах святочних. І дійсно було так. Але подумайте собі, коло сажавки Бетесди, там прийшовши Ісус, при ступив до человіка, котрий як сам говорив, 38 літ слабував, і спитав його ласкаво: „Хочеш бути здоровим?"

Слабий скаржився Йому, що нема кому занести його до води тоді, коли ангел її порушує. Тоді уздоровив його Ісус одним словом. Я думаю, що Він знає, кому найбільше помочи потрібно, тих Він відвідує і помагає ім

Але священики мали ще Йому за зле, що Він слабого в суботу уздоровив. Він їм знова на це дуже дивно відповів „Від себе не роблю нічого, тільки, як навчив мене Отець мій" і „Отець любить Сина, і все дав у руки йому." ... Дуже дивними видавались мені слова, котрі полишилися в моїй памяти: „Хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто не вірує Синові, не бачитиме життя, а гнів Божий пробуває на йому"

... Коли я це почув, пригадав я собі оповідання ваше, Отче Якове. Він називався Сином

(Продовження на ст. 6)

Заспокоєна Туга

ПОВІСТЬ З ЧАСІВ СИНА ЧОЛОВІЧОГО

(Продовження).

LEARN MORE ABOUT CANADA
— and —
Improve your English at the same time
EVENING CLASSES
HELD EVERY MONDAY NIGHT
8 p.m.
ROOM 32, MINING BUILDING,
174 COLLEGE ST
At Head of McCaul St. TORONTO
Citizenship Committee
Ontario Adult Education Board

Українська Пресвитерська Громада
В ОШАВІ, ОНТ.
486 SIMCOE ST. SOUTH
Пастор: І. Яцентій.
Органіст: Степан Салмерс
Богослужения о 11 год. рано кожної неділі
Вечірня о 7 год. вечором
Недільна школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЗАСПОКОЄНА ТУГА

(Докінчення з ст. 5).

Божим, кажучи: „Шукайте в Святім Письмі, воно свідкує про мене'

Отче, а коли Він Дійсно є Сином Божим з Betлеєму, Спасителем світа, а ми так мало на Нього зважаємо? — Священики Йому доріжають, ніхто не хоче в Нього вірити, що то буде? Наколи Він не був Сином Божим, для чого би Ним називався?

Старий підпер голову рукою і не сказав ні слова.

Не легко було йому уверити, бо боявся помилки. В тім Йонатан станув перед Манасею Лише його зачервоніло а очі блиснули гнівом

„Йож вам Агнець Божий учинив? Чому в Нього не вірите? Ви Його бачили і чули. Йо ан Хреститель оповідав, що той же є, котрий хрестить Духом святим і огнем Ухдоровив чоловіка, що 30 лит слабував, Щож вже більше учинити, щоби ви Йому повірили?" – Манасе зморщив на хвильку чоло, однак не відпов відповіди на закиди хлопця. Очі старця заійшли сльозами

„Правду кажеш мій сину' ч- вірило в Нього. Підемо до Нього. Він нам все розкаже А тепер перестанімо про ці речі думати. Манасе, а що робить Йоан Хреститель?

Дорогий Отче,' знаю лише те, що він є в тюрмі і прислав з наших людей двох до Ісуса, щоби запитали. Чи Ти той, котрий має прийти, чи на иншого маємо ждати?'

„А що Йому на це сказав від повісти Ісус?" запитали разом Яків і Йонатан

Манасе спустивши голову сказав. Того часу Ісус удоровив много слабих, отже сказав їм: „Скажіть Йоанові, що ви бачили і чули: Сліпі видять, глухі чують, хромі ходять, нечисті суть очищені а бідним о повідається евангелія, і благословенний котрий не збламається мною."

„Отче і для нас добра відповідь Спасителя", сказав урадований Йонатан

„Знав я наперед, що дані мені що відповідь; однак, щоби знали все, що я знаю, послухайте!"

„Ішов я за Ісусом до Наїм В дорозі приступили до Ісуса якісь старші і просили Його в імени сотника, щоби уздоровив його слугу. Старші просили в Ісус сказав їм що прийде і уздоровить його. Як раз тоді прийшов сам сотник і сказав Пане не трудіться дорогою до дому мого, не гідний, аби Ти увійшов під стріху мою; але скажи слово а уздоровиш слугу мого."

Так і сталося, і всі дуже дивувалися. Ісус Христос здивувався великою вірою сотника і сказав, що до цього часу не знайшов такої віри в Ізраїлю Пізніше довідалися ми, що від тої години слугі тому полекшало. Дивне це було, ані не був у хорого, ані його не бачив, ані не чули ми слова которими уздоровляє, а однак слуга той подужав. Але в Наїмі побільшилося ще здивовання наше."

„Ах отче Яків, то я Йому оповім про Вас і мою маму." за кликав з радістю Йонатан ударивши в долоні. „Він маючи так велику власть, уздоровить і вас. — Однак оповідайте про иншу вас Манасе, що сталося в Наїмі? Нетерпеливість і радість не дають мені сумокою, то думаю що там щось великого сталося."

„Певно що щось великого, Йонатане. Коли ми наближалися до отверстої брами міста, почули ми з далека плач і дорикання і побачили ми: на плечах несли умерлого молодця, одинокого сина вдовиці котра ніла за тілом сина свого і гірко плакала. Много людей було з нами. Я поглянувши на Ісуса. подумав собі: Наколи ми будуб скорше прийшли, певно був би Він приверпув до життя сина вдовиці. З иншої Його може було вичитати, що милосердився над матірю і з померлим сином. Милосердно на неї поглянувши, сказав Ма установився на бік, щоби перепустити похорон, а Він станув на середині дороги. Коли ті що не сли мертве тіло наблизилися до Нього, положив руку на марю і похід похоронний задержався. Всі гляділи на Нього, задержуючи у грудях видих. „Не плач," сказав Він милостиво до матері померлого, котра з жалю не знала що з нею діяться. Поглянула на Нього і перестала плакати. Одним поглядом успокоїв її. Відтак звернувся до умерлого і —

„І що?"

„Не перешкоджай йому хлопче!"

„—і сказав: Молодче, тобі глаголю встань!"

„Ледви сказав ті слова, а вже молодець відворив очі. Блідість щезла з лиця його, відітхнув,

СУПЕРІНТ. ПРОФ. В. КУЗІВ В ПАРИЖІ

Суперінтендент Укр. Реформованої Церкви Пастор В. Кузів завітав до Парижа на 3 дні. Десь два чи три місяці побуту у Франції Др. Кузіва булоб замало, щоб хоч мінімально полагодити усі справи для яких Др. Кузів потрібний був у Франції. Три дні часу йогр побуту на які він собі міг позволити, було менше ніж недосить, а до того він мусів уділити деще часу для полагодження різних формальностей для дальшої своєї подорожі. За той короткий час треба було зустрітись з багатьма людьми, відвідати різни установи й полагодити приватні доручення які Др. Кузів мав з Америки й Канади. Др. Кузів був запрошений на обід до п. Інженера Созонтова де оглянув його фабрику гумових виробів, висловив щире побажання п. Інж. Созонтову. Під час обіду у п Інж. Созонтова, де був теж Редактор газети Українець у Франції, він же є генеральний секретар Українського Робітничого Християнського Синдікату, пан І. Попович, а також Інж. П. Лубенець говорили про справи наших скитальців та їхньої допомогової акції.

Пан Інж. Созонтів є головою Ради новообраної Української Суспільної Опіки у Франції, головою котрої був до тепер о. Мітрат Перидон голова Укр. Греко - Католицької Місії у Франції. Після обіду п. Інж. Созонтів запросив Др. Кузіва оглянути церковний будинок Англійської Церкви. Що будову Інж. Созонтів хоче купити для вжитку Богослужень Паріжський Парафії Української Автокефальної Православної Церкви

Сотні наших людей були вирятовані й поставлені на ноги цім добродійником п. Інж. Созонтевим. Православний, він же є головою Ради Паріжської парафії Укр. Авт. Прав. Церкви, але його щире українське серце відкрите для кожного українця, без різниці релігійного переконання.

Опісля Др. Кузів відвідав зараз перебуваючого в Парижі Епископа Української Автокефальної Православної Церкви, Мстіслава, де в присутності п. Інж. Созонтова — голови та деяких членів Ради Паріжської Парафії Укр. Ав. Православної Церкви вони щиросердечно обмінялись думками в справах усіх нас до болю сущих цікавлячих питань наших скитальців та їхньої допомоги.

Пастор Кузів також відвідав Український дім на рю Тен, 13, Париж 12, який був куплений за громадські гроші з Америки й Канади для гомадського вжитку, Редакцію газети Українець у Франції, канцелярію Українського Робітничого Християнського Синдікату, Місію Квекерів, Американський Християнський Допомоговий Комітет, Центр Допомоги Чужинцям, Українську Бібліотекуй Музей Івені Петлюри та інші. Для обговорення справ Української Евангельської Акції у Франції була використана кожна хвилина вільного часу. В деяких Укр. Організаціях пастор Кузів від Укр. Ев. Допомогового Комітету Америки й Канади залишив дещо паперців жавого зеленого кольору. Для Укр. Евангелійків у Франції Др. Кузів обіцяв посунути вперед допомогову акцію. В цій справі пастор Кузів з бр: П. Лубенцем відвідав відпорученика Місії Квекерів та Амер. Хр. Допомоговий Комітет у Франції, та обіцяв писати до Америки як рівнож зробити що можливе в Швайцарії.

Паризький.

THE CATSPAW

By Jack Anderson

A cheer gushed from the throats of Valley High School's Good Fellow's Club, and Tim Watters felt the hands of his friend, Chester Lake, pushing him from his seat

It was almost too much for Tim. Slender, rather delicate of temperament, he had never been in any position of prominence. He had been in the stands at athletic events, but never had been on the field. He had attended plays and songfests, but never had been on the stage. He had never liked the sound of his own voice at social affairs. He had always been in the background, shy, unassuming - and never taken too seriously by classmates.

And here he was, suddenly the president-elect of Valley High's most important boy's club! His big adam's apple was playing hop scotch on his throat as he nervously poked his thin frame into view. He saw the smiling faces of the hundred club members, saw the myriad eyes focused on him...

Tim knew that he had been a compromise candidate. A bitter feud had waged within the club. Somehow or other, Red Morgan had gotten himself nominated for the office, opposing Chester Lake Never had two more unlike young men faced each other

Red Morgan represented those of the club who were beginning to think themselves independent of the school. He was for keeping the club open every night until the wee hours, and for imposing no restrictions on members. It was natural for him, for he had been dismissed from the football team for breaking every known training rule. He felt that nobody had the right to tell him what to do

On the other hand, Chester Lake respected the school authorities, and did his best to live a clean and quiet life. He loved sports, and was good enough to captain the football team—he was a boy with principles.

Tim knew that Chester Lake should have been elected. But he know also that Red Morgan's followers would have complained bitterly and destroyed the harmony of the club. Many boys had sensed this. That was the reason for electing him.

"Speech! Come on, Tim!" the club members bellowed.

Tim felt blood gathering in his face. He felt himself drawing up, inside. He had the feeling that all the lights of the room were focused on him, bringing out every fault that he possessed. He had a burning desire to run. Finally he muttered, "I—I just want to thank you all for this honor."

Then the retiring president announced, "At our next meeting tomorrow night, it will be Tim's duty to announce the club policy for the coming year."

Tim swallowed hard. Club policy for the coming year! That had been the bane for the big fight!.. Was the club to remain a quiet and respectful place or were its rooms to be turned into a roughhouse?

As the members were filing out, Chester Lake smiled at him. "I'm certainly happy to see that you got into office, Tim" he said "I know how much this club means to the school faculty. They're proud of the way we've been running it!"

Tim winced "Yes, Ches. but " He looked at his friend, deeply serious. "Do you think I'm the man for the job?"

Chester's smile faded. "Surely, you are!" he exclaimed. "I have all the confidence in the world in you! And so does every member who voted for you!"

Tim looked away, saying nothing. He had never been in a key spot before. He felt queerly.

Chester parted from Tim in front of the corner drug store, striking out for home. Tim decided to walk home tonight, despite the fact that he lived on the opposite end of town. He had not taken a dozen steps when he found himself looking into the harsh grey eyes of Red Morgan. Behind Morgan, Harl Best, his buddy, was standing.

"Hi, president!" Morgan greeted sarcastically.

Tim smiled weakly. "Hello," he replied. He knew at once that something unusual was abroad, for Morgan never had spoken to him before.

"I don't suppose you know why you were elected president of the Good Fellows," Morgan said in low tones.

Tim was silent.

"Well, I'll tell you," Red Morgan went on. "It was because I had use for you. That is, my gang!"

Surprise clawed swiftly to Tim's heart, and he felt perspiration running from beneath his arms.

"You're our catspaw, and don't forget it!" Morgan continued. "And this is going to be your club policy. The club is going to be wide open—members do as they please. We're not listening to what those teachers up at Valley are slipping into our ears! We're going to have fun!"

"We've always had fun at the club," Tim said meekly.

"Fun!" Morgan grunted. "Books and games and checkers! Fun!... What we want is rowdy and rough parties where a fellow can let down his hair once in a while!" He paused, and added: "And that's what we're going to have. If you want to stay friends with me—" Morgan moved close, so that Tim could see the hard glint in his eye. "If you want to stay pals, that's what we better have. I'll be listening tomorrow night, closely!"

Tim said nothing. But strangely, he felt his nervousness leaving him. He was wondering about this when Morgan and Harl Best left him. He resumed his homeward walk, thinking.

He had never been in a position like this before. He guessed it was like being quarterback on the football team, where one last play called by him would mean victory or defeat. He had always been on the side-lines, but he had wondered how a fellow would feel, being in a key spot: He had not thought he would be able to stand the test; he had been afraid of his nerves. Yet now, walking homeward, he took in deep breaths of the cool night air, and his steps were light and brisk.

He felt a growing nervousness, however, as the time for his appearance before the club drew near. He saw that Chester Lake's face was serious. But his friend mentioned nothing about the formation of club policy.

The thought came to Tim: Ches has confidence in me! He does not know of Red Morgan's threat. He knows that our family is religious, that I believe in God, that I am respectful of my teachers, and that I love Christ. He does not know that bucking Morgan will mean trouble.

Then the old president called for him, and he heard the classmates applauding. He saw Red Morgan and Harl Best; and their eyes were bitter. He told himself, walking to the fore: "Here goes the catspaw!" When he reached the front platform and turned, he saw eyes turning to him, wondering...

Strangely, he did not feel self-conscious. Here, now, was a job to be done—and he was to do it! For the first time in his life, other people were depending on him for guidance! He would tell the world — now — what type of individual he was, and what he believed in He spoke slowly, but confidently.

"We owe our allegiance to God, our parents and our teachers," he said. "They have permitted us to establish this club. We must keep the faith!"

He saw faces lighting, and there was applause. He saw Red Morgan and Harl Best exchanging amazed glances. He saw that Chester Lake's face was beaming.

His voice grew more serious "There are those who would not play the game squarely," he said tightly. "Some of these failed to play the game squarely for our high school coach, and were dismissed from our fine team. I feel that this club must be run for the good of the majority Does the majority feel about this club as I do?"

He felt thrills chasing up and down his spine as the students thundered applause. He felt more confident than ever. The slightest traces of nervousness were gone. He was fighting for the right. His first test! And he would win!

"Then I feel that this matter should be asked whether they agree with our way of running a club, whether they want to play the game fairly and squarely — or whether they would prefer to resign!"

He mentioned no names, but he saw faces turning toward Red Morgan and Harl Best. And they were demanding faces. They had chosen a leader; he had mapped their course; and they were intending to follow him

He saw red creeping into the faces of Morgan and Best. Then he saw the bitterness, the hardness, draining from their eyes. They realized that they were being asked for an answer. Harl Best looked toward Morgan, who had long dictated to him. He saw Morgan's bewilderment, and leaped to his feet.

"You're right, and I'm with you!" he cried. "I knew deep in my own heart it wasn't right to make a rough-house out of this club, and I admit here and now I was a fool!"

There was enthusiastic applause Someone called, "That's the boy, Harl! You're with us!"

Tim saw Morgan's embarrassment and bewilderment increasing. He looked as if he wanted to crawl away. But Tim knew that Morgan realized an answer was demanded of him. Finally, he arose slowly, and the room was hushed

"I—I guess I haven't been much credit to Valley High." he mumbled. "I didn't do the team

(Continued on page 8).

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

З ЛИСТІВ ДО ПРОП. В. Б ВІД СКИТАЛЬЦІВ

Інж. Л. Б. пише: Вітаю Вас із Вашим із Новим 1947-ним Роком і хотів би висловити спільні пражання, щоби цей Новий Рік відзначився започаткованням стройної, цілеспрямованої організації нашої Української Євангр. Реф. Церкви; щоб вона вийшла на шлях активної боротьби за організацію української новочасної духовности і в той спосіб вивела наш нарід, як Мойсей, з колтунства на широкий світово - християнський великодержавний шлях думки і дій. Зі свого боку охоче буду співпрацювати в цьому напрямі"

Брат В. Г. в своєму листі з дня 1. 1 47 — пише:

„Дякую Богу, що Він дав мені можливість через Вас, брате, прочитати в газеті Ваше оголошення, яке було поклоном для мене до Христа . . . Дякую Господеві і Вам, брате, за літературу, котру Ви висилаете для нас. Також за релігійні газети з Америки через які в нас люди прийшли до Бога . . . Ми часто дякуємо Богові, що Він не лишає нас, а подає сили славити Його . . .

Якщо в Вас є духовна література, то просимо не лишайте нас бажаючих мати ту літературу, котра багатьох побудила до пізнання нашого Відкупителя . . . на чужині . . . Слава Христу, що позволяє і тут приходити грішникам до покаяння".

Брат М. Т. з дня 17. 12. 46 — пише: „Особисто прошу Вас, якщо будете мати нові часописи, то прислайте. Із тих останніх, котрі Ви прислали нам, то я один часопис причепив на чорній таблиці в нашому таборі і много мали нагоду Його читати. Много пошкавились прізадом суп. В. Кузіва. Кілька днів висів цей часопис . . . Цей часопис („Євангельська Правда") поширую серед інтелігенції в таборі. Є прихильники серед студентів, що залюбки читають. Не забудьте і в майбутності прислати . . . стільки, скільки можна"..

Пан ред. А. Ч. з дня 6. 12 46. пише: „Щиросердечно дякую за посилку Біблії та „Євангельської Правди". Ваш рух дійсно здійний, здоровий та серед нинішних відносин доцільний. Людство й українська справа тільки зискає, коли заявує християнство на основах св. Євангелій, без непотрібних людських штудерних додатків"..

Пан Г. К. з дня 2. 3. 47. пише: „Довідавшись про Вашу адресу маю за шану рівнож звернутись до Вас, надіслати мені оказові числа літератури релігійного змісту як рівнож Біблію . .

Гадаю, що в сучасний момент єдиною розрадою зболілої душі, є Слово Боже, проти котрого не встоять всі пекольні брами атеізму та східна руйнуючи доктрина, яка несе цале нещастя, людству. Маю надію і Бога, що багато моїх приятелів та знайомих рівнож захочуть зацікавитись надісланою Вами літературою та книжками"..

Хора сестра З. М. пише зі шпиталю з дня 12. 11. 46 слідуюче: „Дуже Вам вдячна за Біблію, „Книгу Хвали" та за газетки. Який це спасенник хороший, я все не можу ним натішитись. Наші хори теж задоволені, що є що читати. „Євангельська Правда" ходить з рук до рук, бо ж добра пожива духова. Я комісію перейшла щасливо. Як далі буде не знаю. Вірю, що Господь мене не опустить в моєму безвихідному положенню".

Elgin 4654

PAUL SYCH

PAINTER, DECORATOR
ESTIMATES FREE
92 Markham Street
TORONTO ONTARIO

ЯК ОДЕРЖАВ

(Continued from page 7).

any good. That made me — kind of sour! I guess I was trying to drag down the club to get back at the coach, as much as anything! I—I—" He was having a tough time of it. His bragging manner was gone. He was up to show his true colors now, and it was not easy. Finally he said, "I'm sorry, fellows. If you want me with You, I promise to play the game a little different from now on"

There was applause again. And then Tim saw Chester Lake rising from his seat and rushing toward Red Morgan. He saw Lake's arm stretching out. He saw Morgan's face warming suddenly. He saw the pair shaking hands — and in that handshake, knew that harmony had come to the Good Fellow's Club.

He had met the test! And when order returned, he faced his classmates calmly. Now he was confident He had met a test, and had won! Chester Lake did not have a catspaw for a friend! Truth, with God's help, triumphed!

—The Instructor.

HEALTH FOR EVERY DAY

Dr. Helen MacMurchy, O.B.E.

Mumps

There have been a good many cases of Mumps in Canada this spring It is a disease of a gland situated at the angle of the jaw and is caused by a virus. A virus is a very small organism, some thing like a germ, but smaller then a germ The gland is called a salivary gland, because it secretes saliva. Mumps causes the gland to swell and the disease is common among children from five to fifteen years of age. in the spring and in the autumn. Occasionally grown-up people have mumps The quarantine period is from 21 to 26 days The patient should stay in bed for ten days. The illness begins with chilliness, head ache, nose-bleeding, and fever. It is infectious and the patient should be isolated

The first symptom is a swelling on one side of the neck between the jaw and the ears. The gland on the other side of the neck usually swells a day or two later The swelling is very tender, eating and laughing are painful. In about a week the swelling begins to lessen but the patient should not be out of bed for at least ten days, to avoid complications

Sometimes other glands are affected, and in boys swelling of the testicles may occur In these cases a doctor should be called in to advise. The ear is sometimes affected and deafness may follow, but this usually disappears in a few days

Milk, milk-pudding, custards egg nogge, soups and ice-cream are the best foods.

Hot applications may be used to relieve the pain of the swelling. A pad of absorbent cotton covered with oil silk and kept in place by a loose gauze bandage makes the best application. The swelling increases for three or four days and gradually subsides again Sometimes the disease is very severe and nausea may occur. If the fever is high, there may be delirium, but this is unusual. After from seven to ten days, the swelling gradually disappears and the child rapidly regains his health and strength.

ДР. Н. ОБНЕЙ

ЛІКАР І ХИРУРГ (Оператор)
71 Boustead Avenue (Roncesvalles and Dundas) Toronto, Ont.
Telephone LL.205
Урядові години від 7—9 вечером.

BETTY'S DISCOVERY

Betty scornfully pushed away her plate at the lunch table.

"I don't like stew," she said. "We never had it at Aunt Emelyn's. They have only the best things to eat there all the time and servants to wait on you. Oh, dear, I wish we were as rich as Aunt Emelyn!"

"I'm sorry if visiting your aunt has made you discontented," said her mother. "We may not be so rich as Aunt Emelyn, but you have a happy, comfortable home and lots of things, to be thankful for."

Betty looked doubtful She was thinking of Aunt Emelyn's handsome house and all the luxuries she had enjoyed there.

"I want you to do an errand for me," said her mother suddenly.

She went into the kitchen and packed in a basket some loaves of bread, bags of sugar, tea, potatoes and other provisions.

"Take this around to 117 Price Street," she said. "I was there this morning and found them in great need I promised to send them something."

Price Street was not far from Betty's home, but she never had seen the houses closely. Now she was surprised to see how poor they were

She knocked at the door at 117. It was opened by a boy in poor but patched and clean garments. Behind him stood a tiny girl.

How their eyes lighted up when they saw the basket Betty had!

"Oh, thank you!" cried the boy. "Ther's bread, Eva, and potatoes," he turned to his sister delightedly, "and cereal and lots of 'good things."

"Father was killed in an accident," he explained to Betty, "Mother's sick in bed, and we haven't had anything to eat for two days."

Betty looked aghast. "I'm sorry," she said at last. "I hope your mother will get better. My mother will be in to see you again tomorrow."

All the way home she could not forget the shabby little house and the happy look on the children's faces when they saw the things she had brought.

How big and warm and comfortable her own house seemed when she reached home! How fortunate she was, after all! And she had complained because they were not as rich as Aunt Emelyn when they had so much.

"But I won't again," she said. "I know now how much I have."

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік VIII. Число 6. JUNE Рік VIII. Число 6.

ДАВНЯ ПОДІЯ І НОВІ ЧАСИ

„У чотирнадцятому році царя Езекії двинув Сенахирим, цар Ассирийський, проти всіх утверджених городів Юдиних та й поопановував їх.

І послав Езекія, цар Юдейський до царя Ассирийського в Лахіс, сказати: Я провинився. Йди назад від мене, а що на мене наложиш, нестиму. І наложив цар Ассирийський на Езекію триста талантів срібла й тридцять талантів золоту.

І видав Езекія все срібло, яке знайшов у храму Господньому й в скарбівнях царської палати.

Того ж часу зняв Езекія золото з дверей в храму Господньому й з стовпів у дверей, що Езекія, цар Юдейський, пообтягав був золотом, та й подав давав його цареві Ассирийській, кому.

Та цар Ассирийський послав Тартана та Рабсариса та Рабсака з Лахіса з великою військовою потугою до короля Езекії в Єрусалим. І пійшли вони й прийшли під Єрусалим, і зайшли становище на водопровід вижнього ставу, на дорозі до поля красильнього.

І кликали вони царя. Вийшов же до них Елінким Хелкіенко, начальник палати, й Себна, писар, та Йоах Асавенко, літописець.

І промовив до них Рабсак: Скажіте Езекії: Так говорить великий цар, цар Ассирийський: Що се за надія, на яку ти виповаєш?"

2 Царів 18:13-19

Це чудове оповідання взято з історії жидівського народу. В Святім Письмі Бог подав лише ті речі, що й той або інший спосіб були б помічними в наших шуканнях і зусиллях до кращого, до праведного і святого. Тому ви побачите в Старім Завіті як і в Новім, що доцасне зужите лише остільки оскільки це може вести до речей вічних, щоб через них ми могли бачити конечні речі, хоча б і через дзеркало як в загадці. Чудове оповідання про напад царя Ассирийського Сенахирима на Єрусалим взяте з дійсного життя жидівського народу, це було в певні часи і в певним місци, але це оповідання маючи історичне значіння так само містить в собі науку вічного значіння. Увіть собі на хвилину малу націю поділену в великій внутрішній боротьбі; націю, що стратила добрих провідників і на чолі якої стояли особи, що найбільш здбали, як би весело провести своє життя і догодити своїм наложницям, навіть ціною святократства. Увіть собі націю, що забула свої славні традиції і покинула свого Бога. В час великої навали ця нація не мала найменшої надії сама в собі, ні виритувало лише те, що вона мала Великого Бога, царя і пророка, Езекію і Ісаю.

У чотирнадцятім році царствування царя Езекії двинув Сенахирим, цар Ассирійський проти всіх утверджених городів Юдиних, та й поопановував їх. Ассирія була тоді першою державою, її побідні пришестям тремтіли усіх сусідів, і цар не знав поразок і кожний його похід все більш і більш поширював кордони Асирійської імперії. Що могли жиди зробити проти цього колоса? Писання що ж військову кампанію Сенахирима описує в чотирьох словах, незвичайно просто: „Та й поопановував їх". Очевидно, що дорога його була легка і певна в своїм побідним марші він дійшов під стіни останньої кріпості в Юдеї — до Єрусалима. В цій твердині була святиня Всевишнього, в ній же найшов собі захист і цар Езекія, так же був і пророк Всевишнього Ісая. Сенахирим заволіний попередніми побідами був певний і в своїй перевазі над Єрусалимом, і можливо, що Бог віддав би жидів йому в руки за переступи їх, коли б Сенахирим в своїй певности не зневажив Творця світу.

Він в своїй безмежній запевненості прирівнив Всевишнього до ідолів і виробів рук людських, він сміявся з надій народу на поміч Творця. Він казав, очевидно з погордою: „Хіба боги народів виритували кожен свою землю, з рук царя Ассирійського". Котрий в усіх богів цих земель виритував свою землю з руки моєї?" Тут ми маємо річ, що не раз повторювалася в історії людства і завжди кінчалась однаково. Ми маємо перед собою хробака, що кладе виз Творцеві. Навіть в наші часи деякті з них з пекельною нахабністю кричать: „Ми кинчали з земними царями, а тепер візьмось за небесного". Що мають робити віруючі? Подивимось, що зробив Езекія, коли йому передали глузування і хулу царя Ассирійського. Він міг, або спалити той звиток, що пік його руки горячу і образою. Езекія міг з мотузом на шиї вийти до Сенахирима і прийняти в приниженню милосердя ворога, бо він не міг сподіватися на порятунок від жадних людських сил. Країна була спустошена, народ виниценний, остання фортеця — Єрусалим упаде як що не від атак ворога, так від згаги і голоду. Езекія не зробив ані одного ані другого. Він взяв звиток з визовом Сенахирима і поклав його у ніг Творця. Сам Бог мав відповісти на визов Сенахирима. Бог прийняв визов людини і Його відповідь була страшна. Нагорода за гріх — смерть. Рука смерти простягнулась над лагерем Ассирійців, і коли Сенахирим прокинувся, аж ось сами мертві тіла. Але це був лише початок, коли він в страху втік до своєї країни, рука його сини підкласа на нього, в той час як він молився ідолам, убили його мечем сини його.

В наші дні ми маємо не одного чи двох Сенахиримів перед собою, але часами все оточення повстає проти нас і проповіди великого Бога. Нам кричать, де ваш Бог? Вони кидають нам найбільші богохульства в певности, що ім тільки ми не матимем сили ім відповісти, але і вірячи в те, що ми маємо мертвого Бога. Бог довго терпить, та нашим обовязком є ані здавати наших позицій, ані відповідати на хулу. Все що ми маємо зробити це взяти їх визов, визов усіх ворогів Правди і власти його у ніг Творця і будьте певні, що відповідь прийде в свій час і з такою силою, що ті хто хулили правду Бога і людську гідність будуть казати горам: прикрийте нас, аби втікти від гніву Того кого вони так страшно зневажали.

Б. Т.

Помер Д-р Персивал Конді

Дня 21-го Травня в Вест Колінгсвуд помер Д-р Персивал Конді. Конді визначний пресвитерський проповідник був визначним мовознавцем та зокрема вохався в українській мові. Українці завдячують йому цілим рядом першокласних перекладів творів Франка та інших письменників на англійську мову. Він так само написав коротку історію українського народу для англійців В особі Д-ра Конді українці згубили знавця української мови і доброго приятеля.

До Українських Євангельських Реформованих-Громад

Тимчасова управа Союзу Українських Реформованих Громад в Злучених Державах і Канади підготовляє зїзд представників громад, що входять в склад союзу. Кожна громада посилає свого проповідника і одного старшого брата

Проситься Бр. Проповідників подати тимчасовій управі заздалегідь ті пункти, котрі вони хотли б обговорити на зїзді.

Час, місце і програма зїзду будуть оголошені цїркулярними листами. Ті громади, що ще не зголосились і хотіли б приєднатись до союзу та взяти участь в зїзді нехай будуть ласкаві повідомити тимчасову управу СУРГА.

Т. Каменецький, Голова,
М. Фесенко, Писар.

Evanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Розділ VI.

По кількох тижнях, одного вечера сидів Йонатан сам перед хатою. Отець Яків пішов до Бетсайди на торг возву і овочі і довго не вертався. Чи купців не найшов, чи може сталося йому що в дорозі? Будь що будь, Йонатан котрий в його неприсутности доглядав стада, не міг діждатися його. Одного дня а було то в пятницю, зійшов з шатрон своїм на долину, щоби бути близько матері і пішов її відвідати, а при стаді лишив кривого Рубена, котрий був сиротою і помагав пастирям в їх праці.

Отець Яків уможлився з ним, щоби доглядав стада доки він не верне, і щоби Йонатан не мусів все там перебувати. Мати оповідала Йому ряжки річи, про котрі чула від риболовів, а відтак взяв сіти і пішов ловити рибу. Запустив сіть, сів над берегом і сполягнув у воду.

Красно виглядала спокійна вода озера серед цвітучих корчів. В ній відбивався місяць і звізди. Чудесний був вечір. В тім упала тінь на спокійну поверхню води. Хлопець обернувся в ту сторону. Недалеко озера стояла пригарна жінка. Її волоте волосся спадало на рамена. З під заслони на лиці видно було двоє великих синіх очей. Коли обернулася до хлопця, побачила його зачудоване лице. Уста її усміхалися до нього приязно. Йонатан поздоровив її, і запитав сміло.

„Що тут робиш? Ніч надходить, всюди пусто, де хочеш переночувати?"

„В ночі розкажу слугам, а вони занесуть мене дальше; вони спочивають недалеко при моїх ношах, а прийшла я тут, щоби погомнути на милі води озера Тиберіяцького."

„Чому називаєш ці води милими?"

„Чому?" — Рукою гладила кучеряве волосся хлопця. По тіни я можна було пізнати внутрішне завороження. „На цих фалях взносяться нерва човен, з котрого Учитель наш Ісус Назирейський людей научає."

„Ти Його знаєш?" запитав урадований хлопчина, і зробив побіч себе на скелі місце для цієї жінки.

„Як же не маю Його знати?" спитала сідаючи. „Він є моїм улюбленим Учителем і Паном.

Я була в своїм домі. Муж і діти не хотіли мене пустити до Нього, я однак як цвітка без сонця, так і моя душа без Його світла вижити не могла. Рішила я цілу ніч стратити, щоби як найскорше знайти Того, котрого душа моя любить."

„Хто ти є?"

„Я Йоанна Хуза, жена одного з урядників короля Ірода."

„А чого ти хочеш від Ісуса? Ти певно хора?" питав цікаво Йонатан.

„Я була хора а Він мене уздоровив, тепер ходжу за Ним, бо потрібно, щоби Йому хтось служив. Я не сама, нас є більше. Також служить Йому Марія Магдалина."

„Хто то є?"

„Це багата жінка, котра перед тим була дуже нещаслива. Сатана її опутав. Ісус Христос увільнив її а тих вязів. Ах, ми не знаємо як Йому за це дякувати.

Знайомі наші докоряють нам за це, а родина перешкаджає скільки може — але ми на це не зважаємо, бо хочемо Йому служити."

„А тебе що болізо?"

„Тіло моє було здорове, але душа і серце не мали спокою; це довго оповідати."

„О, дорога пані, прошу дуже, оповіджте мені це!" просив Йонатан

„Чи і ти Його любиш?"

„Дуже люблю!"

„Чи бачив ти вже Його?"

„Його бачити це моя найбільша туга, і я є певний що Бог мені це дозволить."

Коротко оповів хлопець все, що від старця чув про Спасителя, як Його отець Яків бачив в Бетабарі, і як Йонатан сам хотів іти до Єрусалима,щоби Його побачити, і що не міг нього виконати

Дуже займало її оповідання про Бетлеєм.

„Коли Марію, матір Ісуса, стрічу, спитаюся її, чи Він в цім від ангелів предсказаним дитятем, і де вона скрила Ісуса підчас морду дїточок в Бетлеємі. А як прийдеш до нас, старайся бачитися зо мною, а я оповім тобі все. Він є Спасителем нашим, агнцем Божим. Ти хотів знати як я дістався до Нього. Від дитинства душа моя бажала супокою, а вже найбільше коли мене віддали замуж і я дісталася на двір короля Ірода, де панувала немораль ність. Знала я про те, що не жимо так як повинні, щоби могли подобатися Богу. Одного разу удався Ірод з Іродіядою до Бетабари, щоби побачити Йоана Хрестителя, про котрого дивні річи оповідано. Між іншими була і я. Так почувши науку його про покуту і життя, я пізнала, що веду зле життя що була великою грішницею. Коли Йоан сказав правду цареві, викинули Його до вязниці. Душа моя ставалася чим раз більше неспокійна. Ходила я до Єрусалиму і жертву робила, але все даром. Много там оповідали про Ісуса і про чуда Його, котрі підчас великодних свят здіяв. Отже шукала я Його так довго доки не знайшла. Прийшла я до Нього як раз тоді, коли Він сидів на горі і проповідував: „Прийдіть до мене всі струджені і обтяжені, а я вас упокою."

„Приближалася я до Нього, Він поглянувши на мене сказав: „Возьми хрест твій і ходи за мною".І пішла я за Ним, жію і працюю для Нього і служу Йому і ученикам Його. Научив мене милости, терпеливости і праці. Дякую Богу, що муж мій вже тепер не перечить тому так як з початку. Боїться лише щоби я розуму не стратила. Отець і матір його і ціла родина і чути про мене не хочуть, кажуть що я нечиста; але я на це не звертаю уваги, бо в моїм серцю панує спокій. Він відпустив мені все, признався що є Месією, тому ще вірнійше буду Йому служити. Знаю що Він колись панувати буде і мене яко цар потребувати буде, а я двох синів моїх для Нього виховаю. Тепер коли Він поможений, коли, як сам говорив, голови не має де прихилити, потребує нашої помочи. Але будь здоров хлопче мій, мені пора в дорогу." По тих словах підвелася з місця.

„Прошу, скажи мені чи міг би я Йому занести кілька риб, як до Нього піду? Чи Він прийме їх?"

„О прийме, з охотою прийме Він твій дарунок, бо є дуже бідний. Великі чуда Він чинить, але для других, для себе Він жадного ще не зробив."

„Коли я до Нього вибируся, попрошу свою матір щоби спекла кілька бохонців хліба: возьму і рибу, і все те зложу у Його ніг."

„Він/тебе за це поблагословить. А тепер най зійде на тебе благословенство Бога отців наших. Покій тобі!"

„І тобі покій" відповів хлопець і поклонився низько, глядаючи за жінкою в бік одязі, котра покинула палату Ірода і царський добробут, мужа і дітей і цілу родину, хрест свій взяла і пішла за Тим, котрий не мав де голови прихилити, щоби Йому служити.

Так сидячого і задуманого Йонатана, обняв хтось рамени, і сказав: „Покій з Тобою".

„Отче Якове!" Чи це справді отець Яків, живий, стоїть перед ним, правда це чи сон? Лице ясніє від радости і небесного супокою.

„Отче, бачили ви Його?" питав хлопець в благій надії.

„Бачив я Його і чув сину мій." Старий сів на скалі. „Ваше тому так довго я затримався. Туга моя аби вже раз довідатися правди, спонукала мене, що я з Бетсайди пішов до Капернаума. Там показали мені хату, в котрій Він мешкає підчас свого побуту в місті. Його доме не було. Але знайшов я Марію, матір Його, і — любий сину — помимо того, що 30 літ минуло, і що вона постарілася, пізнав я на перший погляд, що вона е матір нашого Спасителя з Бетлеему. Познакомився я з нею і вона оповіла мені, що закн жовнірн Ірода до Бетлеему прийшли, Бог обявив Йосифові її мужові підчас сну, щоби взяв дітя і матір і утік ди до Египту. Так і зробив. Ще не дійшо, а вже Йосиф здубив жену свою. Взяли дітя і золото котре принесли мудрці зі всходу, в котре ім в дорозі і в чужині дуже придалося, і утікли. Мусів отже Месєія, яко мале дітя перед Іродом утікати, як колись утікав Давид перед Саулом. Мати так само укривала Його, як укривала мати Мойсея, сина свого. Так стає Син Божий виховався на чужині. Десять літ перебували в Египті, відтак повернули і поселилися в Назареті. І сповнилися слова Письма святого: „Народився в Бетлеємі, а з Єгипту покликав Бог Сина Свого і назаринном звати буде." Тепер треба ще аби сповнилися слова „І цар володіти буде, і пошеститься Йому." Без сумніву що і це сповниться. Хотяй би я був і цього не зная, бувби я увірував.Бо бачив я Його самого і чув. Своїми очами бачив я що Він робив, і вірю тепер, що Бог нарід свій навістив. Ти теперь мусиш заждати, доки не прийде Мапасе, і підеш з ним, щоби вже раз угасити свое святе бажання. Для себе бажаю лише того, щоби мешкати разом з Ним, щоби Його слухати, щоби Його бачити, щоби Його любити."

(Продовження на ст. 3).

Заспокоєна Туга

ПОВІСТЬ З ЧАСІВ СИНА ЧОЛОВІЧОГО

(Продовження).

ЗАСПОКОЄНА ТУГА

(Докінчення з ст. 2).

ле Бог в супокою покликав до Себе, бо очі мої виділи вже спасення від Бога."

Розділ VII.

Йонатан ждав з дня на день, але Манасе не приходив. Навіть отець Яків дивувався тому, однак щож було робити . . Серед вижидання перейшла осінь, прийшли дощі і мраки і Йонатан мусів погодитися з тим, що доперва на весну зможе вибратися в дорогу. Нераз заплакав, бо туга його збільшувалася з дня на день і не давала йому супокою. Став нетерпеливим а навіть часом був нахмурений. часто жалував своїх гріхів, однак чув чим раз більше, що душа його і серце з туги розхорілися. Давніше бажав собі Сина Божого бачити, тепер чув що потребує Того Агнця, котрий бере на себе гріхи світа. Тимчасом надходила весна і знова новий випадок заворушив серце його.

Сестра матері його, замужна і замешкала в місті Тиберіяс, оповідала про слідуючу пригоду. Якийсь Фарисей запросив Ісуса до себе. Коли вечеряли, увійшла до хати жінка, котру всі знали в місті і околиці, бо вела грішне життя, пішла просто до Ісуса,"упала Йому до ніг і гірко плакала. Сльозами своїми змила Його ноги, волоссям обтерла їх а вдтак вилившши пахучий олій намастила їх ним. Ісус позволив її це. Фарисей здивувався, що Ісус її цього не заборонив і подумав собі. „Коли цей чоловік є пророком, повинен знати, хто вона е." — Думки його знав Ісус і сказав. „Два довжники було в одного вирителя; один з них завинив пятьсот денарнів, другий же пятьдесять. Як же не мали чим оддавати, обом простив він. Хтож оце з них, скажи, більш його любитиме?" Фарисей озивався на це: „Думаю, що той кому більш простив він."

Він же рече йому: „Право судив єси."

І обернувшись до жінки рече Фарисеєві: „Чи бачиш ти цю жінку?"

„Увійшов я в твою господу, — води на ноги мої не дав єси; цяж слізьми обмила ноги мої, і волосєми голови своєї обтерла."

„Цілування не дав єси мені ще ж відколи ввійшов я, не перестала цілувати ноги мої."

„Оливою голови моєї не намастив єси; ця ж миром намастила ноги мої."

Тим то глаголо тобі: „Оставляються гріхи її много, бо возлюбила много; кожум мало оставляється, мало любить."

А схнявшися до неї рече: „Оставляються гріхи твої. Віра твоя спасла тебе, йди з успокоєм!" Вона же встала і пішла, але з лиця її можна було вичитати, що її гріхи відпущені були і що її серце оздоровіло так само як Йоанні і Марії Магдалині

„Коли я до Нього дістануся" думав собі Йонатан, „чи відпустить Він мені всі гріхи і уздоровить мене?" . . .

Тепер доперва прийшє Йому Левит Алфей, котрий ішов до Єрусалиму звістку про Манасу. Сумний випадок здержав його так довго дома. „На приказ Ірода, а на бажання Іродяди, стяли голову Йоанові Хрестителеві в вязниці. „Слова ті говорив він з сльозами." Тіло його похоронили Манасе і інші учителе Йоана. Біль, який терпів Манасе з причини смерти Йоана, кинув його на доже слабости і доперва тепер зачинає підноситися. Хоче до них прибути, скоро сили йому на це позволять."

Старий Яків болів дуже надтим, що цього післанця Божого так страшно убили, а Йонатан гірко плакав над смертію Йоана. Дивувався вже тепер, що Ісус Йоана Хрестителя не ухратував. Однак не сказав того старому Якобові. Думав собі: „Наколиб я мав таку власть як Ісус, я не позволив би на це."

(Далі буде.)

ПРОТЕСТАНТСЬКА ЦЕРКОВНА РАДА ДОМАГАЄТЬСЯ 400,00 СКИТАЛЬЦІВ ДЛЯ ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ

Рада Протестантських Церков в Нью Йорку домагається від конгресу допущення до Злучені Держави 400,000 скиталців. Проханнн поперає рекомендацію Президента Трумана про видання нового імігрнційного законодавства, котре дозволяло зужите не виповнені квоти починаючи від 1940 р. та переносити невиповнені квоти від однієї країни до другої. Протестантська Рада так само поперає рекомендацію Президента про призначення $350,000,000 для допомогової акції в світі, та висловлюється про цю суму як „жалюгідний мінімум нашого морального обовязку."

БЕЗВИХІДНЕ ПОЛОЖЕННЯ

Вірни зробили, що могли; Бог зробив решту.

Посуха і голод панували на Африканській рівнині в 1898 р. коли Вілс Р. Гочкіс, американський місіонер переніс свою місію до колонії Кеній. Мяса не можна було дістати і Гочкіс був примушений полювати де кілька разів на тиждень, щоб дістати мяса для членів місії.

Одного дня рапком, разом з іншим старим досвідченим полювником, Гочкіс пробував виследити стадо антелоп, бо він бачив їх сліди минулого дня. Де кілька разів на протязі дня вони бачили, як антелопи тікали від них, стріляли до них, але не вбили ані одної.

По полудні вони переходили горячою рівниною, котра спускалась раптово в коротку балку. В бальці вони повернули на ліво і пробіралися через африканську траву, що була вище їх голів. У кожного з них лишався лише один набой в рушниці.

Неспподівано полювники вийшли на невелнку скалисту полянку і раптово зупинились. На протилежній боці на великім плоскім камені спала левиця нигріваючись на сонці з трьома щенками, що бавились навколо неї.

Спільник Гочкіса стояв як закам е н і л и й п р о ц е п о т і в йому не рухались. Лев е небезпечним всякого часу, але левиця з щенками! Поволі обертаючись обидва стали відступати назад по балці

Гочкіс, що від провід, зупинився як мертвий на стежці Там на другім кінці невеликої баюри носорог — два носороги — виглядали з невеликого потока і почали пастись у вологій траві. Коли полювники обернулись вони знову побачили левицю. Вона проснулася від тріску сухої трави від ногами людей, і дивилась на них вороже. З гарчінням левиця загнала щенят в глибоку щелину з заду неї і приспа дивлячись з лютістю на двох полювників. Від так вона почала підкрадатись по склі в високу траву, а напрямі до них. Трава скривала її майже зовсім.

Місіонер і його товарищ стояли напружені, не відважуючись рушитись з місця як поки вони не зобачили, що люта левиця почала свій недвозначний наступ. Все що вони мали було до одному набою на кожного і це проти тисяче-фунтового левиці з її лютію. В той час як розярена звірина почала рухатись скорше, Гочкіс підпе рушницю. Прозвучав стріл. У відповідь було чути лише гарчання. Гочкіс не поцілив досконале. Його спільник, наскоро націлився. Він вистрілив коли розлючена тварина була на відділі пятьдесять ярдів від безпомічних полювників.

Його стріл пролетів над головою наближаючойся звіриною. Гочкіс вихопив свій довгий ніж полювника, а його спільник підняв рушницю як друк, рішивши битися з роздратованою самицею в рукопаш. Але раптово левиця зупинилась на віддалі де-кількох ярдів від переляканих мущин, вона повоил повернулася і повернувала до скали і своїх щенят.

Ніколи перед тим досвідчений полювник не чув щоб лев в часі свого нападу зупинився на півдорозі і повернувся назад.

Мущини швидко видрались по боці балки і втікли, обмінюючись думками про свій феноменальний порятунок, нечуваний в історії полювання в Кеній.

Три місяця пізніше Гочкіс дістав листа з Злучених Держав. В листі була незвичайно цікава новинр, що як раз тієї години, коли він має що небезпечну пригоду, почуття потреби молитись за нього прибило до серце невелікої групи вірючих, котрі думали про нього. Як раз в хвилині його чудесного порятунку від певної смерти, його приятелі молились і просили Бога за його безпечність

По праві модерне чудо!

(Крістан Дайджест).

Приклад для Інших

Українська Прєсв нтерська Громада в Пітсбургу під проводом прон. Д. Галендюк робить добру євангельську працю вартую наслідування. На руки предкції наспіли листи з подякою від скиталців з таборів в Італії за християнську літературу і часопнсн,"котрі були вислані пастором Д. Галендюк.

Один з скиталців пише: „Передаю Вам сердечний привіт з глибини душі і серця за ваші дорогі часопнсі. В них я знаходжу велику поживу для моєї душі."

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.

Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00. Окреме число 10ц.
М. ФЕСЕНКО — РЕДАКТОР.
Адреса редакції:
506 Ossington Ave.,
Toronto, 4 — Ontario

HU 9282
ГАРІ Р. РАНКС ЛТД.
ПОГРЕБНИК
455-57 Квін Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. ВА 6082

ПРОБЛЕМА ОПЛАТИ ПОДОРОЖІ ДЛЯ СКИТАЛЬЦІВ

Так далеко канадійський уряд дає лише дозволи для візду певних категорій скитальців до Канади, але оплату їх приїзду лишає на відповідальність їх близьких. Повстає питання, якими скитальці в своїй масі зможуть дістати засоби на оплату своєї подорожі? Ті що мають заможних родственників не матимуть труднощів, але тисячі наших людей в Канаді могли б привезти до себе на ферму когось з Европи, але не мають засобів. Буркові фарми потрібують робітників і гарантували б для них працю, оскільки хто небудь оплатив би їх приїзд до Канади. Чимало є подібних можливостей дістати дозвіл на візд, але де дістати грошей на дорогу? Як що це питання не буде розв'язане позитивно українськими громадськими і фінансовими організаціями, тисячі наших людей, котрі могли б прийхати до Канади, не спроможуться цього зробити лише через брак фондів.

Українці в Канаді і Злучених Державах так само є під обовязком помогти тим, що не зможуть дістатись до Канади, переїхати в яку іншу країну за море. Ми пізднємо наступний план під розгляд. Під проводом і контролею українських громадських фінансових організацій треба створити позичковий фонд для цієї цілі. На період скажемо пяти років усі організації світські і релігійні принципово будови, гаї, церков, освітніх фондів і т. д., замість цього зібрані гроші віддаються як позичка до центрального позичкового фонду на оплату подорожи скиталецям. Деталі цього плану можуть бути опрацбовані пізніше, як ідо засада буде принята в принципі. Кожна організація може забовязатись дати певно означену суму грошей на цю ціль, скажемо відповідно до кількости членів то що. Створивши в такий спосіб пів мілионовий фонд або і більший, в участю більших українських фінансових організацій, можна булоб удержати з цього фонду позички на оплату переїзду скитальців.

Подібні позички можна булоб видавати під запоруку канадійських і американських українців. В такий спосіб тисячі наших людей спромоглись прийхати до Канади і Злучених Держав і в решті кожна організація малаб свої гроші вплачені назад по скінченню термінів позичок.

Щось менше ніж подібна акція заставить тисячи наших людей в великій нужді в Европі. Вони будуть мати візи для візду до Канади, але не матимуть грошей на дорогу. Привезти родину з декількох осіб дедаке чи буде під силу пересічному українському робітникові в Канаді, нехай би ці люди були навіть його близькими родственниками. Кошти переїзду для одної дорослої особи виноситимуть не менш 250 дол. Щоб привезти родину з чотирьох осіб візьме 1,000 долярів. Лише в окремих випадках людина може взяти чекову книжку і написати чек на цю суму, щоб помогти своїм родственникам прийхати до Канади.

Більшість будуть примушені йти до приватних гаранційних компаній і платити 12% і більше інтересу на позички, або будуть змушені зовсім зрікатися думки помогти своїм краянам. Це важне питання котрим повинні занятись провідники наших громадських і церковних організацій, як що їм дійсне лежить на серці доля земляків

Розвязати це питання періодичними закликами до пожертв для скитальців є неможливим. Треба більше грошей ніж це можливо зібрати подібними закликами.

Необхідно установлення гарантій, що гроші будуть кожній організації повернені, та ціла справа має бути переведена не ділетантами, але фахівцями з поміж українців, що розуміються на провадженні кредитових операцій на більшу скалю.

Спасе в Хвилі Проби

Тим і моїм своїм Спасеть втопленець через Нього до Волі. До Життя, т. ш.

СПАСЕ! в хвилі спроби
Підтримай мене,
Щоб я у вигвірі
Не лишив Тебе.

Як вариш, що вагаюсь,
Що нелевним став,
Спамятай мене вчас,
Щоб я не упав.

Як роскощі світа
Надяти пічуть,
У дочасних благах
Зникне Божа путь. —

Хай я пригадаю
Страсті ті страшні,
Що Ти їх за мене
Відбув на хресті.

Як же зайде лихо,
Рижна марнота,
Клопоти, турботи,
Сум та гризота, —

Духа мого, Спасе,
Дужче настали,
Щоб мене зваднти
Злидні не змогли.

Як у гріб лягати
Прийде вже мій час,
І небесна слава
Спалахне нараз, —

Через браму смерти
Дух мій проведи,
У життя до Себе
В Небо заберн.

-Аміць.
Книга Хвали.

ДОПОМОГОВА ПРАЦЯ УКР. ПРЕСВИТЕРСЬКОЇ ГРОМАДИ В ТОРОНТІ

Жіноче Товариство при Українській Пресвитерській Церкві в Торонті на протязі декількох минулих місяців вислало більше ліж тони посилок з одягом для скитальців, і родинам що потрібували помочи на рідних землях. Так само була вислана окремо від пожерта одягом і грошима, що церква уділяла під час загальних збірок вих акцій укр. громадськими організаціями. Було вислано так само до Европи де кілька сот приімників ев. літератури і Евангелій від Івана. В своїй допомоговій акції Українська Пресвитерська Церква в Торонті керується лише потребами осіб і не бере в рахунок їх релігійних чи політичних поглядів і це не дивлячись на той сумний факт, що до нас доходять відомости, що деякі релігійні не трактуються справедливо ріґуалістичними провідниками.

ШЕСТА РІЧНИЦЯ БУДОВИ УКРАТНСЬКОЇ ПРЕСВИТЕРСЬКОЇ ЦЕРКВИ В ТОРОНТІ

Не дивлячись на дощливий день члени громади і прихильники зійшлися в поважним числі на урочисте богослужения в Неділю 1-го Червня. Виступи хору під проводом Дириґента П. Сяча надали богослуженню більшої духовности і взнесло-сти. Зокрема хор чудово виконав композицію Бортнянського „Прославимо іїн Ріого". По богослуженні Жіноче Товариство запросило присутних на спільний обід, що відбувся в салі на долині. Під час обіду присутні мали нагоду почути співи свого хору записані на „рекордах".

Громада робить плани замовити більшу кількість рекордів для продажу.

Під час обіду Вр. Ф. Москалюк виголосив промову, в котрій зробив коротний перегляд історії зросту Української Пресвитерської Громади в Торонті. Б. Т. Каменецький в змістовій промові вказав на дефекти літературної і літературної творчости, що зростають в атмосфері секуляризму, без впливів щирої і глибокої віри в Ісуса Христа.

Сестра Богуцька промовляючи до присутних висловила глибоку думку, що жаден нарід не зможе встояти чи затримати свої свободи і незалежність, як що в основі його життя не буде положена віра в Ісуса Христа і глибока релігійність.

Сестра Ю. Фесенко подякувала членкиням Жіночого Товариства за добру працю і приготовлений спільний обід.

Всі присутні розійшлися задоволені нагодою провести час в добрих братерських зборах.

Гидота Господу задуми недачих, слова же невинних любі йому.

250 Римо-Католицьких Священиків Зірвали з Римом

Дальші відомости, що приходять в Венецуели підтверджують відірвання 250 священиків від Риму. Вони зорганізували свою власну „Апостольську Церкву в Венецуелі."

Це е великий удар Римо-Католицькій церкві, бо виказує що якась третина усіх священиків покинула церкву в Венецуелі.

Згідно часопису „Ель Темпо" Епископ Карло Дюарте, бувший римо-католицький епископ в Бразилії посвятив одного з провідних священиків Венецуели, епископом новозорганізованої церкви.

Не краще ведеться католицизмові і в Злучених Державах. Католицький часопис Реджістер, старовічність довести, що лише невелика кількість католиків переходить до протестантських церков, зазначає, що в 1945 році лише 25,600 римо-католиків стало протестантами. Нам здається що навіть це число е досить велике. Дійсна кількість теть перевищує число, що його подає Реджістер (див. Вер. 1946).

Католики і Злочинство

„Майже усі суспільні злочинни переважать найбільше там де ми (католики) живемо, а не там де живуть протестанти" визнав епископ Іван Ф. Нолл, один з найбільш активних епископів католицької церкви перед Національною Католицькою Конференцією в Чикаго 12-го Березня, р. р.

Він так само зазначив, що де католики живуть „половина подруж кінчається розводами."

(Конвертед Католік).

Путь життя мудрого веде вгору, щоб відбитись йому від пропасті в низу.

LEARN MORE ABOUT CANADA
— and —
Improve your English at the same time
EVENING CLASSES
HELD EVERY MONDAY NIGHT
8 p.m.
ROOM 32, MINING BUILDING,
174 COLLEGE ST.
At Head of McCaul St. TORONTO
Citizenship Committee
Ontario Adult Education Board

КОШТА ПІЯНСТВА

Канада залята повідю пяних трунків. Щоб про це довідатись не треба досліджувати статистичні цифри. Пяні мущини і жінки на вулицях канадійських міст, що їх можна побачити кожної години дня у все зростаючім числі, е іншим доказом, що потоп трунків заливає країну без перепон.

Поліція каже нам про тисячі нещасних фатальних випадків в наслідок піянства. Але статистичні урядові підрахунки перевищують найгірші сподівання. Торонтонський часопис „Стар" так підсумовує урядовий звіт:

„Оттава, Травня 15. — Канадійський піянний рахунок осягнув неймовірного розміру за рік 1946. Підсумки зроблені домінійним статистичним відділом показують:

Продаж трунків через легальні установи виносла $372,186,850, це 29 процентів більше ніж попереднього року. В додаток перепродаж трунків „бутлегерами", готелями, нічними клюбами і т. п. піднесла кошта для піяків приблизно до $500,-000,000.

Цієї сумн вистарчало б в цілости оплатити медичну поміч, лікування зубів і видатки на шпиталь для кожного канадійця, включаючи фахову лікарську поміч в разі потреби. Окрім цього ще вистарчило б грошей, щоб виплачувати старечу пенсію для кожного канадійця в розмірі $30.00 на місяць від 70 р. віку і тим, котрі немають засобів від 65 років віку".

Що робити?

„Гаспел Уітнес" пише: що не можна сподіватися якоїбудь акції з боку уряду, бо уряд має прибутки з цієї торгівлі також". „Дійсна причина лиха полягає в пересічній церковній члені, що приймає ці уклони, як неминучі. Ми потребуємо нового духового оживлення . . . щоб ці піяки навернулись до Бога і перестали бути жертвою страшного налогу.

Ухо, уважне до науки жизні, пробуває між мудрими.

Спалення Закладної Ошавською Громадою

День 26-го Травня буде пямятним для членів Ошавської Української Пресвитерської Церкви. Українське громадянство переповнило церкву щоб бути присутніми при спаленні закладної (моргеджу) в $5,000.00 та принити участь в святкованні 34-ої річниці. По закінченню церемонії спалення, секретар „Місійного Борду" Пресвитерської Церкви в Канаді Проп. В. А. Камерон заклнкав громаду, не спочивати на осягненних, але сконцентрувати свої зусилля на місійний праці.

Церкву було відкрито і посвячено в Лютим 1942. Будова провінціяльної дороги примусила Українську Пресвитерську Громаду в Ошаві побудувати нову церкву.

Сучасний пастор Проп. Іван Яценгий служив духовним потребам громади від 1939 Перед його призначенням Проп. Лука Стандрет був пастором Ошавської Громади. Тепер він є проповідником такої ж церкви в Ньюарку

Проп. Г. Ф. Дейвідсон пастор пресвитерської церкви в Ошаві імени І. Нанса перевів подячну молитву. Під проводом Стефана Салмерса церковний хор проспівав дві пісні.

Жіноче Товариство приготовило спільну вечерю для членів церкви.

(„Інниг Телеграм", Торонто)

УВАГА

З огляду на потребу перевірення списків передплатників „Евангельська Правда" не вийде в Липні і Серпні ц.р. Слідуюче ч и с л о „Евангельської Правди" буде вислано в Вересні місяці цього року.

Редакція.

Всякий гордий серцем — гидота в Господа, можна заручити, що без кари не обійдеться.

Милосердям і правдою обминається гріх, і страх Господень одводить од зла.

Українська Пресвитерська Громада
В ОШАВІ, ОНТ.
486 BIMCOE ST., SOUTH
Пастор: І. Яцентий;
Органіст: Степан Салмерс.
Богослужения о 11 год. рано кожної неділі
Вечірня о 7 год. вечором
Недільна школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ПРАВОСЛАВНА "ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ"

„Православний Вістник" містить „Історію Церкви." „Історія" написана тенденційно і одноб'чно. Усе правда звичайно по-бо православних Евангельський рух повний всяких хиб, помилок і так занепадає, світ ріжні союзи протестанських церков для спільної праці не з'явив землі.

Поділ „протестантських сект" що його робить „Вістник" на „Раціоналістичні", „Містичні," і „Пієтистичні" дуже схематичний та не відповідає дійсности. Самі визначення цих термінів подані в „Вістнику", ясно виявляють повне нерозуміння автором цих слів. Напр. ціла нашої „Містичний де лю де кидає фантазувати і може собі участинами особливого надприродного натхнення. Пієтистичний — де людей шукають нових способів до пізнесення й удосконалення релігійного життя."

Обидва визначення нічого не мають спільного з змістом зазначених слів. Як подалі автором „історії" зауважаючи не знати йому слова наперед подивитись до якогось словника чи енциклопедії, а від так писати. Як що містиком є „кожний хто занадто фантазує", то автор „історії" безперечно є скрайнього типу „містик."

З протестантським рухом не є так те, бо опис не статті По перше православних і католиків мають не менш разів сект ніж протестантів. В Канаді існує до кілько українських православних сект, що взаємно себе поборюють. Те саме діється в Америці, де є кілька

Don't be Discouraged

On one of the Clyde River steamers, a Christian man on his holidays was giving away tracts. Among those who received one was a gentleman of Glasgow, who remarked as he received it, that he feared such efforts did little permanent good. "I am not opposed to such work," he said. "In my younger days I did a good deal of it myself, but I cannot say that I ever saw any fruit from it."

The young tract distributor was somewhat "damped" by that remark coming from one who evidently was a Christian of many years' standing. But he instantly remembered that his own conversion was brought about by means of a tract, which he received when a lad of twelve, as he walked along the street one wintry night This is his experience

As he passed the door of a mission hall, a gentleman standing there evidently for the purpose of getting passers-by to go in, had handed him a tract and asked him to go inside and hear the Gospel. He did go in, and heard words there that awakened him to think of eternity and his state before God, and he went home in deep soul trouble. In his anxiety, he turned to the tract he had received, read it and was saved.

The tract distributor related this incident to the gentleman who listened with evident interest, and when it was finished, he said, "May I ask where this most interesting event took place?"

The young man named the street the hall, and the very night on which he got the tract and was invited inside. The gentleman's eyes filled with tears. He grasped the distributor's hand and said with great emotion "It was my work for many a night, when a young man, newly converted, to stand at that door giving tracts, and inviting passers-by to go in. I well remember inviting in the bright-eyed lad that wintry night But I lost heart soon after that, and gave it up thinking such work was almost useless Now after twenty years, God has let me know it was not in vain. If He spare me to return to the city, I shall by His grace return to the service He gave me long ago, confessing my faithlessness in leaving it."

But the twenty intervening years were lost How many more golden sheaves might have appeared to that Christian worker's account in the day of Christ, had he continued in the service that the Lord gave him to do

P. H. Advocate

Use it or waste it

Money is the measure of your labor its earning power is one of your most valuable assets To accept less for its use than it is worth is waste You owe it to yourself, your family and your country to so place the accumulation of your labor (money) where it will earn the highest reward consistent with absolute safety and do the greatest good for your community

Thrift in time is fundamental, for all have at least time to use or waste. The millionaire and the pauper are equal in opportunity here. No man has more, or less, than twenty-four hours in a day.

Thrift in the use of material is discarded, because use of little value without materials. The materials we use, whether a five-cent lead pencil or a $5,000 truck, are the product of other men's time, and we owe it to ourselves and to society to avoid loss in the use of any article, whether it cost five cents, $5 or $5,000

Thrift Magazine

A STORY FOR THE YOUNG FOLK

One day a great king paid a visit to a Sabbath School. He was asked to speak to the boys and girls. He addressed them somewhat like this: "You know boys and girls, that all creation is divided into three kingdoms." He held up an orange — "To what kingdom does this beautiful orange belong?" A little girl answered, "To the vegetable kingdom, Sire" "You are right," said the king and holding up a flashing diamond asked, "And to what kingdom does this magnificent jewel belong?" A boy replied, "To the mineral kingdom, Your Majesty." "Right again," said the king, "And now," pointing to a human "to what kingdom do I belong?" The boys and girls hesitated They didn't want to tell the king that he belonged to the animal kingdom. At last a little girl held up her hand and rose to answer. "Well my dear," said the king, "To what kingdom do I belong?" "Please, Your Majesty," replied the little maid, "To God's kingdom." Tears came to the king's eyes and he said softly, "I hope so, I hope so."

Many First Things Fail

"How long wilt thou mourn for Saul, seeing I have rejected him . . ." (1 Sam. 16:1.)

It is remarkable that throughout the Word of God "first things" fail and are rejected while "second things" are chosen and used by God. The first son of Adam, Cain, was a failure; the second one, Abel, pleased God, and he became a type of the last Man. The first son of Abraham, Ishmael, was not the son of promise, but Isaac the second, was the promised one. Isaac's two sons, Esau and Jacob, show again how the first is rejected and the second chosen. The first tables of stone were broken, the second kept. The first generation died in the wilderness; the second entered into the land of promise The first who brought them out of Egypt, Moses, could not bring them in; but the second, Joshua, did. The first king Saul was a failure; but the second David, was a man after God's heart, and accepted So there was a first coming of Christ, when He came to his own and His own received Him not But there is to be a second coming of the Lord, when He will receive the throne, the nations, for His inheritance, and the Kingdom From the Christian Digest.

Proverbs 20:11 says 'A child is known by his doings whether his work be pure and whether it be right." God is watching you moment by moment And so are the people all around you. Your actions show whether you love the Lord Jesus or not. If you want to show you belong to Jesus, you must live like Him all day long.

Elgin 1654

PAUL SYCH
PAINTER, DECORATOR
ESTIMATES FREE
92 Markham Street
TORONTO ONTARIO

ДР. Н. ОБНЕЙ
ЛІКАР І ХІРУРГ (Оператор)
71 Boustead Avenue (Roncesvalles and Dundas) Toronto, Ont
Telephone LL 2015
Урядові години від 7 9 вечером

Українська Пресвітерська Громада
В ТОРОНТІ, ОНТ.
20 CLAREMONT ST.
Богослуження і Недільна Школа о годині 11 рано.
Вечірня о годині 7 вечером
Молитовні збори о год. 8 вечером кожної середи

LOVING YOURSELF

Thou shalt love thy neighbour as thyself." (v. 31).

Madame Chiang Kai-shek tells the story of a hero of the Chinese rice fields during an earthquake. From his hilltop farm he felt the quake and saw the distant ocean swiftly withdrawn from the old shore line, like some prodigious animal crouching back for a leap. He knew that the leap would be the tidal wave In the valleys below, he saw his neighbors working low fields that would be flooded. They must be gathered quickly to his hilltop His rice barns were dry as tinder. So with a torch he set fire to them and rang the fire gong that hung beneath the eaves. His neighbors saw the smoke and rushed to help him. Then from their safe perch on the hill, they saw the waters cover over the fields they had just left. In a flash they knew their salvation and what it cost their benefactor The monument they erected to his memory is still standing, bearing this motto. "He gave us all he had, and did it gladly" From the Young People's Weekly

HOW TO BE BEAUTIFUL

We have a proverb which says that "beauty is only skin deep," but it is only partially true. There may be a certain kind of prettiness which goes no deeper than the surface, but it could hardly be called beauty. Real beauty is more than skin deep; it is heart deep The face is only a mirror which reflects the heart

When you look into a person's face you see not simply two eyes a nose and a mouth; you see a map of that person's soul. That map shows whether the individual has a strong will or a weak one, whether he or she lives a sinful or a pure life; whether the soul reflected there is generous or self ish, serene or irritable, hopeful or discouraged. In fact so completely does the face reflect the soul that the only way to have a really beautiful face is to have a beautiful soul Thinking noble and doing beautiful things will surely make one beautiful! There is no other guaranteed recipe for beauty.

-Gospel Chimes

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік VIII. Число 11. ЛИСТОПАД 1947 NOVEMBER Рік VIII. Число 11.

КРИК І ПЛАЧ УБОГИХ У СВІТІ

Хто чує крик і плач убогого байдужно, той сам кричатиме й вислуханий не буде.

Припов. 21:13

Крик і плач в світі є сумною дійсністю. Причим правилом є, що чим менш даний нарід знає Ісуса Христа тим більш у нім плачу і крику і тим більше в нім убогих, голодних і увязнених. Тепер лунає в світі крик голодних, не тих що мають хліб і маслом і хотять до нього ще меду, але дійсно голодних, що вдячні за кусок сухого хліба Світ сповнений криком і плачем голодних правди, голодних свободи, криком всіх тих котрі без провини зачинені в темних льохах, або їх повільно морять в тайзі і пралісах Сибіру. Це так само є крик і плач осиротіних дітей. Тепер наколи хто нам казатиме, що він хоче устаткти царство правди на земли, чи здобути свободу каткуєн людей, то всі ці царства і свободи не варта і одної сльози дитини. Колись в старовину напівцивілізовані народи приносили людей в жертву Молоху, їх було сила і повно живцем в череві ідола В наши дні людей приносять в жертву модерним ідолам, Баалам нашого часу, лише це робиться масово згідно останним винаходам науки Жадне змагання за який хочете найкращий ідеал, ніколи не зможе оправдати звірячости і дикунства, що ми є його свідками у наші дні. Ми мусимо відгородитись від цих некольких теорій і змагань і боротись з ними, бо інакше руки наши будуть забризгані невинною кровю. Бог каже, що усі ті, котрі будуть прислухуватись до цього крику в світі байдужно, кричатимуть самі, але вислухані не будуть

Знову кожний є під святим обовязком зробити все що він, може, аби облегчити долю нещастних

Взятий нами сьогодня вірш ще має і инше пророцьке значіння і не стільки відноситься до болю що є в світі, скільки вказує, на невимовний біль, що викликав крик на Голготі. „Ісус же знов покликнувши великим голосом, зітхнув духа"

Ми повинні бути незвичайно чутливі до криків страждання, що ми чуємо в світі та завжди готові відкликнутись, ми ніколи не повинні допустити жорстокий байдужности запанувати в нашим серці, инакше не пройде багато часу і ми самі кричатимем криком розпуки. Але ми мусимо бути безмежно більш уважні до того крику, що походить не від людини чи якого іншого творива, але від самого Творця розпятого руками некчемних людей на хресті. Терковий винок на чолі в насмішку над Його владою над всесвітом. Розторощені кістки рук і ніг величезними цвяхами. Невимовні муки тіла і духа. „Ілі, Ілі лама савахтані". „Боже мій, Боже мій, чом мене покинув еси". (Матт. 27:46).

Ця подія мусить все стояти живою перед нашими очима, в ній ми маємо радість і смуток. Бо це наші провини і переступи розпяли Його. Ми не менш винні в Його смерти ніж Юда, римські воїни і жиди. Хоч ви і не були присутні в той час і не забивали тяжким молотком в його руки цвяхи, ваші і мої неправедности привели Його на Голготу. Крик Христа на Голготі це „крик розпуки перед страшним гнівом Божим, що впав на Його голову замість нашої. Він приняв цю страшну кару добровільно з любови, що ми її неможемо розумїти. Так, Бог великою ціною купив нам свободу з неволі смерти і Його рівними ми оздоровлені.

Цей крик повинен проколоти наше серце і горе тим хто чує цей поклик Христа байдужно, він сам кричатиме, але вислуханий не буде. В одній книжці я знайшов запитання „Коли Бог відмовляється простити людину?" Багато людей скажуть, що ніколи, Він завжди готовий простити. Це неправда, є випадок коли Бог ніколи не простить людину і це в тім випадку, коли людина відкидає подане прощення.

Бог дає нам прощення инше куплене як особисте посвячення, звертаючи увагу на факт, що Христос терпів в рівнородний спосіб, рівнож, як в Його житю, так і в Його смерти. Пізнише він старався пояснити відкупления прикладом, даючи ілюстрацію з життя і науки Христа, щоби вказати, в який спосіб віра в Христа причинялася до спасення людей з примірного взірця або Його характеру, які вони мали перед собою до наслідування. В цій книзі він був при третій й послідній точці, а власне, при конечности наслідування Христа в Його посвяті і прикладі.

Він написав слова: „Три стопи. Який вони?" І вам вже вдалось чити їх в льотчному порядку, коли він почув пронизливий голос дзвінка Був це один з годинникових дзвінків, який дзвонив так пронизливо, ненавчб годинник хотів вибити дванадцяту годину в одній хвилі

Пастор Григорій Максвел сидів при своїому столику з строгим нахмуреним лицем. Він ані не рушився, щоби відповісти на голос дзвінка. В короткі дзвінок почав знова дзвонити. По цім він підвісся і підійшов до одного з вікон виходячих на передні двері. На сходах стояв мущина. Був це молодий, дуже нуженно одягнений чоловік.

„Подібний до волоцюги" — сказав священик. „Я думаю, що мушу зійти в долину і...."

Не скінчив речення, тільки зійшов на долину й відкрив двері

Настала хвиля мовчання, коли оба стали лицем до лиця; вдатак нужденно одягнений чоловік промовив.

„Я не маю жадного заняття, добродію, і думав, що ви могли б допомогти мені дістати денцо."

„Я не знаю про нищо. Роботи дуже мало" — відповів духовник, починаючи поволи замикати двері

„Я не знав, я думав собі, що

(Продовження на ст. 2)

Слідом За Його Стопами

Написав Д-р К. М. Шелдон

(Переклад з англ.ського)

Розділ І.

„На це бо ви покликані; бо і Христос страждав за вас, оставляючи вам приклад, щоб ви йшли слідом за Його стопами.'

Було це в пятницю рано і пастор Григорій Максвел намагався скінчити свою раншну недільну проповідь. Йому перервано кілька разів і він ставав щораз більше нервовни, а проповідь збижалася дуже поволи до вдоволяючого закінчення

„Марусе," — закликав він свою жінку, йдучи на гору по останній перерві — „Колибн тепер прийшов хтонебудь, то скажи, що я є дуже занятий і не можу зійти на долину, хібащо справа булаб дуже важною."

„Добре, Грицю. Але я виходжу тепер до дитячого садку, і ти сам одни лишишся в хаті."

Проповідник вийшов на гору до свого кабінету і замкнув за собою двері. За кілька хвилин пізнише він почув, як його жінка виходила; описав всюди було тихо. Він сів при своїм столику з почуттям полегші і почав знова писати. Зміст був з І. Петра, 2:21: „На це бо ви покликані; бо і Христос страждав за вас, оставляючи вам приклад, щоб ви йшли слідом за Його стопами."

Він положив натиск„в першій части своєї проповіди на відмінну дорогу, через віру в Ісуса Христа і нема іншої дороги, щоби нею спастися нам. Чи ви чуєте Його поклик: „Хто жадний, нехай прийде, а хто хоче, нехай приймає воду життя дармо". (Відкр. 22:17). Але чути поклик замало, важно як ви його чуєте? Чи є ваше серце в цей час байдуже і холодне, тоді нехай сам Господь змилосердиться над вами, я не хотів би бути на вашім місці за вікі річі на світі.

„Хто чує крик і плач Христа байдужно, той сам кричатиме, й вислуханий не буде"

М. Фесенко

Ievanbel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ви могли мабуть написати листа до заряду міських залізниць, до управителя промислових кам'яних, або якусь подібну роботу. Молодий молодий чоловік, знімаючи первово свій викритий порохом капелюх.

З цього всього не вийшло. Мене спотикати мені, з добрию. Я є дуже інші заняття. Маю надію, що вам вдасться найти денцо Прикро мені, що не можу вам дати занятя у себе. Я тримаю одного коня і корову, та сам сповняю усю роботу."

Пастор Григорій Максвел замовк. Він стояв на вершку гори і дивився на долину сходами. Вернути вони на гору до свого кабінету, він бачив через вікно.

Вони продовжували йти. Ніяк ніхто з них не хотів перший почати розмову, тривалому це свій опорожній капелюх в руках. В цій постаті було щось пригноблюючого, безрадісного й опущеного, так, що духовних завдавався на хвилину. Відтак він обернувся до свого столика і з затаєною ночна знова писати там, де був перестав. Нікто йому не перешкоджав. Нікто йому не перешкоджав.

Отаке недільний ранок в Ремонті. Ремонті, що вже не хотів бути одним з тих гарних і хороших міст, які появляються часами, по довгих тривалих дощу вигрузі болота. Воздух був чистий і оживляючий; небо було погідне і вільне від всяких грізних новин, а кожний парохіянин пастора Максвела пригоновлявся йти до церкви. Коли Богослужения розпочалося о одинадцятій годині, великий будинок був наповнений слухачами, складаючимися з найлучше одягнених і найкращих виглядаючих мешканців міста Ремонт.

Перша церков в Ремонта вирізнялась тим, що посідає найлучшу музику в місті, яку тільки можна мати за гроші, а в квартет був цього ранка власне великим джерелом приємности для парохіян. Пісни були в дійсности захоплюючі. Цілий спів відповідав в цілости тим проповіди, а було це талановите пристосовання до новочасної музики пісни

„Ісусе, я рішився Твій хрест взяти
Покинути все, тай за Тобою йти"

Перед самою проповідю сопрано власівала сольо, добре знайомий тими:

„Доб не ви Він, я піду з Ним."

Рахели Виклов виглядала дуже гарно і принадно, стоячи за парапетом з різблено дуба, дуже виразно зазначеного символами хреста і коронок.

СЛІДОМ ЗА ЙОГО СТОПАМИ

(Продолжения з ст 1)

дуже занятий тиждень для неї. Ці дві проповіди вимагали від мене багато праці."

Надія не могла сказати одного слова. Надія не могла сказати одного слова. Надія не могла сказати одного слова.

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця

Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00. Окреме число 10ц.
М. ФЕСЕНКО—РЕДАКТОР.
Адреса редакції:
506 Osington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Квін Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

СОН НА ЧУЖИНІ

Мені сьогодні снилась Україна,
Волинське небо, чисте, голубе
Я батьківщину бачив у руїні . . .
В сльозах, мій краю, бачив я тебе

Садок вишневий бачив коло хати,
Такий зелений, гарний, як колись,
А від квіток чудові аромати
Скрізь по саду з росою розлились

Улюблену свою я бачив Хотовицю;
Засмучених знедолених людей,
Як малювався сум на їхніх лицях,
Утомлених від горя і журби

Сьогодні я ходив по своєму полі
І розмовляв з колосом на межі,
А від загальної народньої недолі
Кололо серце острій ніжі

З вівса почувся спів перепелиці,
І вітерець тихенько повіяньов,
Стривожив сон зеленої пшениці,
Коли крилом спокійно замахнув.

У сні я бачив рідную свою хату,
Там, де родивсь і де безжурно ріс,
Похилену, старенську свою матір,
В очах якої повно було сліз

Вона мені рукою показала,
Щоб я до неї ближче підійшов
І по материнські тихо прошептала:
„Ти ти забув усю мою любов?! . .

Що ти пішов шукати собі долі,
Мене лишив на схилку моїх літ,
Моя ту билинку в чистім сумнім полі,
А сам помандрував в незнаний світ! . . ."

Я підійшов, схилився на коліна,
Моя блудний син, заплакав, заридав . .
„Прости мене! . . . я вернусь в Україну,
Для тебе, мамо, снив всі відлам! . . ."

До себе мати сина пригорнула
І добре так було тоді мені;
В ту хвилю серце всю журбу забуло,
Так, як колись в давно минулі дні

І я прокинусь. Із вулиць гамір чути,
Новий вже день дивився зза вікна
Збудились там чужі для мене люди,
Скрізь чужина, далека чужина . . .

1944 р. **М. Подворняк.**

ІМІГРАЦІЯ

Пресвітерська Церква в Канаді робить заходи, щоби вислати свого представника до Европи. Цей представник має подбати про приїзд до Канади імігрантів евангельського переконання. Певні пресвітерські часописи побуджують громади до більш ширшої і активної акції в справі сприяння протестантів до Канади. Найбільше зробила в цій справі дуже мала Християнська Реформована Церква, що привезла вже тисячі голяндських імігрантів

Птахи чи кажани?

НЕВІДКЛАДНА СПРАВА

Американська преса сповнена неспокійними чутками. Чимало відповідальних державних мужів одверто говорить про можливість третої війни. Уряди робить приготування, щоб немати жадних несподіванок. З огляду на всі ці опінії, чутки і твердження зі всіх боків, український провід повинен зужити всі зусилля, щоб на протязі наступного року українці на скитальщині булиб десь примі-щені.

В 1948 році Канада планує принати 10,000 скитальців, лише частина цього числа припаде на українців. Іміграційний уряд вже має більш 75,000 англійкаців від канадійців, що домагаються дозволу на від'їзд своїм землякам.

З огляду на повільне виголодкування скитальців недостаточними пайками з одного боку і малої можливости виїзду в інші країни з другого боку, створюється трагічна ситуація. В останні місяці відчувається що український провід по цій боці, як би відпочивав на „лаврах." та з вдоволенням поглядає на свою „працю." В дійсности зроблено дуже мало і голодна маса скитальців з тих „осягнень" мало чим корисстає. Два рази кукурудзяна УНРівська „юшка" на день і пікої надії на виїзд де небудь— це є доля більшости.

Ті, що їм пощастившось десь виїхати і ті кого ми часом зустрічаємо в Канаді є лише краплею з моря скитальців. Безперечно український загал сподіється від своїх представників більше заходів і рухливости і більшої настирливости перед світовими чинниками в справі скитальців. Ріде про життя соток тисяч людей. Чи дійсно неможна зробити більш ніж було зроблено? Ми думаємо що можна. Наприклад маленький нарід естонці, що нараховують пару мілюнів і мають в Зх. Державах куди менш імігрантів ніж українці, спромоглися перевезти до Зх Держав свій університет. Наші наукові інституції і наукові мітецькі і інші визначні сили і надалі марнуються в непевностях і голоді скитального життя. Чому українці в Злучених Державах і Канаді не можуть зробити того, що зробив маленький естонський нарід?

Большевики кажуть, що це страх конкуренції з боку здібнішого проводу, що знаходиться в Европі, стоїть на дорозі. Ми недопускаємо правдивости цього страшного обвинувачення і на хвилину, але цей закид цілкулює надто широко, аби його можна було нехтувати і є конечним для проводу опрокинути його енергійними заходами перед всіма можливими і неможливими державними і міжнародними чинниками та старатись знайти прятунок для українських наукових інституцій.

ШКОЛА ГОРОЖАНСТВА

1947—1948.

20 Клермонт вул., Торонто, Онт

Лекції кожної Середи і Четверга від 8-ої до 10-ої години веч

Біблійна година для бажаючих в неділю від 4 до 5 год. попол

Нарис наук:

Горожанство і його обовязки	Лекції визначних знавців горожанського права
Історія і Географія	М. Фесенко
Демократія в Канаді	М. Фесенко
Бажчі Світові Події	
Тоні Научи	
Музика і Спів	П. Сич
Українська Література	Т. Каменецький
Українські Ручні Вироби	Пані Ю. Фесенкова
Українські Народні Танці	
Здоровля на Кожний День	Лекції визначних лікарів

Для бажаючих відкрита читальня кожної середи від 7 год веч. під доглядом бібліотекаря Ф. Москалюка. Читальня одержує поважне число періодичних видань, українських і англійських, як з Канади так і з Европи

У звязку з вище наведеними лекціями будуть уживані модерні методи навчання з ужиттям кіно, говорячих рухомих образків, і т. д.

Настоятель Школи: Проп. М. Фесенко. Секр.: Пані Г. Кубанська
Рекордовий скарбник: Пані Ю. Фесенкова.
Члени Почесного Дорадчого Комітету: Др. В. А. Камерон, Пані Д. Стран

Малий Катехизм

П. 59. Котрий день з сьома призначив Бог яко суботу на кожнім тижні?

В. Злочатку світа до воскресення Христа, Бог призначив сьомий день тижня яко Суботу на тижні (ш), і від воскресення Христового першій день тижня, що має бути Христіянською Суботою до кінця світа (ю).

ш) 1 Мойс. 2:3. І благословив Бог день семий, і з'ясував його святим того бо дня спочив від уріх діл своїх, які вчинив і зробив. 2 Мойс. 16:23. І рече їм: Це те слово, що глаголе Господь. Завтра субота в нас, опочинок святий Господеві

ю) Діян. 20:7. Первогож дня в тижні, як зібрались ученики на ломання хліба, проповідував їм Павел, хотячи вийти на завтра, і продовжив слово до півночи. 1 Кор. 16:1, 2. Про милостиню ж для святих, як я розпорядив у церквах Галатийських, так ви і робіть. Первого дня в тижні нехай кожен з вас у себе складає, скарбуючи, як йому ведеться, щоб не тоді, як прийду, складку робити. Відкрит. 1:10. Я був в дусі в день Господен.

П. 60. Як маємо святкувати Суботу?

В. Суботу ми святкуємо: свято відпочиваючи весь цей день, навіть від таких занять і розваг, що є законні в інші дні (я), та проводячи весь час славлячи Бога разом з іншими або на самоті (ь), за виключенням випадків коли ми потрібуємо щонебудь робити ізза необхідности або задля милосердя (в).

я) 3 Мойс. 23 3• Шість день можна вам робити діло, а семого дня субота па спочинок, святий збір. Ніякого діла не робитимете. Спочинок це про Господа по всіх осадах ваших.

ь) Ісайя 58:13, 14. Коли вдержиш ногу твою задля суботи, та не будеш цього дня мого, святого своїх забагів чинити; коли буде субота в тебе осолодою, днем Господнім святим, шановним; а пошануєш ні тим, що неробитимеш твоїх діл звичайних, не годити своїм примхам і пусторікі слова понесеш; тоді матимеш осолоду в Господі, возведу тебе певно на висоти землі та насичу тебе наслядям Якововим, предка твого, не сказали уста Господні.

в) Матт. 12:11, 12. Він же рече до них: Де між вами чоловік, що має одну вівцю, і коли впаде вона субітньо дня в яму, він не візьме, та й не витягне її? Як же більше лучший чоловік од вівці? Тим годиться чинити добро і в суботу. Марк. 2:27. І рече до них: Субота ради чоловіка повстала, не чоловік задля суботи.

З ЛИСТІВ ДО ПРОП. В. Б.

Брат Ф. С. пише

„Дуже я Вам вдячний за засланну Біблію та „Книгу Хвали", як і за журнали „Єв. Правди". Я Вас прошу бн як буде мати новійше число „Єв Правди", то прошу, не забудьте, за мене, буду Вам вдячним. На превеликий жаль наші люди не мають ніякої потреби єдности . . . хто не хоче їхніх . . . ні . . . ром чинчарно не . . . Трапилось і мені вже пару разів, що наші таки українець поліцай на брамі в таборі не пускав до табору, бо мовляв ти тут не мешкаєш, хоч ви й скажете, що йдете тільки на хвилинку купити часопись, або до церкви

Багато приходиться чути й бачити дивного в наших людей, не хочеться вірити, що це роблять люди; а це все через те, що збудили на погану дорогу. Нехай їх Господь помилує і відпустить всі провини їм та поверне на правдиву дорогу

Сьогодні прийшлося прочитати в часописі „Христ. Шлях" де один грекокатолик дякує Діві Марії за допомогу, що він пережив страхіття в концентр. таборах. Стає просто дивним, щоб люди в часописах складали святим окрему подяку. Це вже значить, що й світі читають укр. часописі. Чи не міг він при молитві в церкві подякувати?".

Брат П. К в своїх трьох листах пише: „Хочеться ще поговорити з Вами і розказати про наші болі . . . А може не треба? Хиба ж я не розповідав про це Брит Бібл. Товариству, Армії Спасення, Всесвіт Союзові Баптистів, Квакерам, відомому проф Айнштайнові, пані Рузвелт та іншим? І за винятком Квакерів (самарянин) мені навіть ніхто не відповів.

Й перпаюся до них з вроздумом допомогти нам виїхати . . . коли це ми змогли б відповісти від переживого нами за 5 років і ще попрацювати во славу Божу. Я оплатив би їм витрачені їх витрати своєю літературною працею .. До цих громад я звертався тільки тому, що вони вважають себе християнами і тому ще, що зрада на моя так змучена, що вже по-винне "капітулювати"

Не дивуйтесь цьому, брате, що за 25 років страждання — кайдани може застогнати . . . хиба Ви ніколи не бачили, як від бйтя пташка або птах падають до землі, хиба Ви не чули вижику з гоголівського хреста: „Боже мій, Боже мій, навіщо Ти мене покинув?" Хиба Ви не знаєте, що в пекельних тортурах червоного дракону з соток вірних залишилися одиниці, а решта духовно згоріли й гинуть . . . Ось, дане брате, це страшна річ! .. (Марка 13.20)

У свій час ми дуже на високих нотах співали хвалу Все-

(Продовження на ст. 6)

ДР. Н. ОБНЕЙ
ЛІКАР І ХИРУРГ (Операtор)
71 Boustead Avenue (Roncesvalles and Dundas) Toronto, Ont
Telephone LL 205
Урядові години від 7—9 вечером

Elgin 4054
PAUL SYCH
PAINTER, DECORATOR
ESTIMATES FREE
92 Markham Street
TORONTO ONTARIO

Українська Пресвитерська Громада
В ТОРОНТІ, ОНТ.
20 CLAREMONT ST
Богослужения і Недільна Школа о годині 11 рано
Вечірня о годині 7 вечером
Молитовні збори о год 8 вечером кожної середи

Українська Пресвитерська Громада
В ОШАВІ, ОНТ.
486 SIMCOE ST., SOUTH
Пастор: І. Яценяш.
Органіст: Степан Сазмерс.
Богослужения о 11 год. рано кожної неділі
Вечірня о 7 год. вечером
Недільна школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

З Листів до Проп. В. Б.

(Докінчення с. 5).

вишньому... На культурному заході цього не розуміють і обмежують однією мертвою вірою. (2:13, 26). Німці наприклад, постійно моляться, щодня ходять до кірхи і мають гарячу віру! Але голодному не дадуть шматка хліба і не пустять Вас на мешкання, хоч 2-3 особи займають 6—10 кімнат. Тому й страждання наші за правду Божу та за Євангелію, ось тобі кірхи і „христ. цинандрах та капелюхах", не можуть розуміти.

Останніми днями я ще написав до духовного ідейних для нас Толстовців з Ню Йорку, а далі буду все писати до звичайних смертників, котрим потрібні товари . . . Цим шляхом тисячі ДП вже виїхали за океан. Майте на увазі брате, що це я не ту річ лишь про родину свою, а самому, це Бог дасть"

Вірую, що прийде такий час, коли християнські народи та групи замість взаємних прокльонів та ворожнечи, проглянуть одні другим руки в контакті та любові, й одними вустами та одним серцем складуть один клич віри і стануть єдиним стадом Христовим. А коли люди не зробляють цього на принципах Євангелій, то їх примусить це зробити зовнішні сили війни, революції та більшевизм.

Що ж торкається того, що я пишу, то не мої слогали про часи, коли ми були гнані та увязнені за правду людську і за правду Божу . . . Авдалити усіма моя літературна робота пропала під час военних подій, те, що пишу зараз — є лише малою частиною пропащого.

Все загинуло молоді роки з їхніх поривів, дитяча віра в людей, голубий рій провідних ідей, здоровля і цільна радість буття. А тепер ми вийці духом і тілом і втомлені. Темрява обвила нас навкруги. Домінує скрізь велика неправда. Холодний та жахливий вечір біблійної пітьмі насовується зі сходу . . . І діви вже починають заснати.

Ви чуєте, брате, як стогне наша земля, обтяжена гріхами та злодійствами? Стогне й страждає. У муках народжується заповіт св. Духа . . . Вже чуті кроки нашого збавителя, который прийде зібрати своїх страдальців від чотирьох вітрів стихій . . . І заліче наші болячі рани та небесною радістю втішить наші скрушені серця

Т. Шевченко.

Над Вифлеємом правди Слово,
Святої правди і любові,
Зоря всесвітняя зійшла,
І мир і радість принесла
На землю людям Фарисеї
І вся мерзенна їудея
Заворушилась, заревла,
Неначе гадина в болоті,
І Сина Божія во плоті
На тій Голгофі розпяла
Межи злодіями І спала,
Умившись кровію, кати,
Твоєю кровію! А Ти
Возстав от гробя! Слово встало,
І Слово правди понесли
По всій невольничій землі
Твої апостоли святії

—Д.

Вісти з Торонта

В суботу, 1-го листопада, молода письменниця пані Г. Кубанська промовляла в приміщенню Української Пресвитерської Церкві в Торонті. Церква була наповнена зацікавленими громадянами. Пані Кубанська родилась і виросла на Кубанщині за часів радянської влади. Вона кінчила учительський інститут і мала нагоду зблизька бачити життя народу в своїй праці. Те що ця молода жінка оповіла про умовини і життя народу під Радянською Владою перенесло слухачів в часи середньовічних катувань, безмежної брутальности пануючої комуністичної клики і повної безправности визискуваного народу. Поліція застосовує в Росії до арештованих під час допитів найбільш-пекельні катування, аби примусити їх признатись в провінках, що їх жертви про них нічого не знають. Рівень життя народу і його трактування гірше як трактування і життя худоби поганим господарем. Ніяких свобід в Росії нема. Положення робітника гірше ніж за часів панщини. За спізнення на працю робітника можуть заслати на каторжні роботи в Сибір. За страйки робітники немилосердно розстрілюються Церква знаходиться в повним рабстві у уряду і нимало священиків є на службі у таїної поліції. Як колись за царського режиму часто священики відкривали влади, те що вони чули на сповіді від нічого непідозрівающих парафіян, так тепер священики-сексоти виливають сповіди своїх парафіян таїній комуністичній поліції і не одне член церкви покутує свої „церковні сповіди" на Колимі, або вже склав свої кістки в копальнях.

Найгірше трактується в Росії українців, котрих сотками тисяч возять з місця на місця, то з Кубані в Сібір, то з Галичини до Пруссії, а на їх місце насилається татар, калмиків, росіян і т. ін. Мільони українців були загублені росіянамі, німцями. Проте дух народу не є зломаний; „Є ще порох в порохівницях і не ослабла ще козацька сила." Той факт, що пані Г. Кубінська, хоч родилась і виросла під російською владою, всеж зауважала свідомість і любов до свого народу є запорукою, що мільони української молоді, не дивлячись на всі зусілля Москви, зістануться вірні своєму народові.

Присутній.

ПОШУКУВАННЯ

Марія Дика з дому Музика з села Забіря, повіт Рава-Руська, пошукує свою рідну тітку Параскевію Васильків. Адреса

MR. SAM DYKI, R.F.D, No. 2, Sandusky, Mich.

Думка

Стежко знайома, стежко зеленая,
Горді, Дніпровій кручі,
О посміхніться ще раз до мене
Сонячні, рідні, квітучі!.

Чарами стелу смуток розвійте,
Щоб не лишилося й тіні.
Подніком рідними серце зігрійте,
Серце, замерзле в чужині

—Д.

IF EVERY HOME WERE AN ALTAR

If every home were an altar
Where holiest vows were paid,
And life's best gifts in sacrament
Of purest love were laid,

If every home were an altar
Where harsh or angry thought
Was cast aside for kindly one,
And true forgiveness sought;

If every home were an altar
Where hearts weighed down with care
Could find sustaining strength and grace
In sweet uplift of prayer.

Then solved would be earth's problems.
Banished sin's curse and blight;
For God's own love would radiate
From every altar light.

Sunday School Times

He who tries to do good stands knocking at the door, but he who loves finds the door open.

Tagore.

Fishing, Canada's Oldest Industry

Fishing is among the earliest and most historic industries of Canada. It may be regarded as the first industry to be carried on by Europeans in what is, today, the Canadian domain Within 20 years after Columbus discovered America, fishermen from Europe had discovered rich fisheries off the coast of Nova Scotia and Newfoundland.

From that time to the present these fishing banks (broad areas of shallow water) have yielded large quantities of cod and other fish. The fishing grounds of the Dominion are of exceptional value inasmuch as two of the four great sea-fishing areas of the world border on Canada

Canada's fisheries extend along a coastline of more than 5,000 miles and comprise a fishing area of more than 200,000 square miles. The fisheries are divided into two types, the offshore fisheries and the on-shore fisheries.

The off-shore fisheries are out on the banks To these shallow waters cod, halibut, haddock, herring, mackerel, and other fish come to feed and spawn. The cod is the most important fish, and in Newfoundland the word "cod" and fish are used interchangeably. The in-shore fisheries are in the shallow waters of the bays and other indentations, and yield of lobster, oysters, salmon and other

(Continued on page 7).

Fishing, Canada's Oldest Industry.

(Continued from page 6)

fish, which reach the market in fresh or canned form.

The most important fisheries of Canada today are on the Pacific coast Along the highly irregular coastline the fisheries extend for approximately 7,000 miles. Salmon is by far the most important catch, coming from the Fraser, Skeena and other rivers.

Salmon live most of their lives in the sea, but come into the fresh water of the rivers to spawn This practise makes it possible to catch them in such numbers that the salmon catch ranked up two-fifths of the value of fish production in the whole Dominion.

In addition to the salmon, large quantities of halibut are shipped from Prince Rupert to many markets in the United States and Eastern Canada

In Canada the total domestic consumption of fish is relatively small, and thus the fish trade, like the agricultural and forest trades, is largely on an export basis. Commonly from 60 to 70 per cent of the catch is exported, the most important export being canned salmon to Great Britain and other parts of Europe.

As even the big fishing enterprises call for only a small number of laborers, the total number employed in all phases of the fishing industry is less than 85,000.

The latter half of the nineteenth century saw the commencement of expansion in the commercial fishing industry. In 1844 the estimated value of the catch was only $125,000. It doubled in the following decade and by 1860 had passed the million dollar mark. Ten years later it reached $6,000,000 and this was again more than doubled by 1878. By 1900 it had reached almost $22,000,000 and the growth continued with little interruption until 1918, when it reached the high record of $60,000,000. Since then there have been decreases in value, due to lower prices rather than to smaller catches.

In the early days of the industry Nova Scotia held the leadership among the provinces, but British Columbia now occupies first place with 48 per cent of the total value of products; Nova Scotia second with 22 per cent; and New Brunswick third with nearly 11 per cent.

Since 1930 a Dominion Department of Fisheries has been administering all the tidal fisheries (except those of the mainland portion of Quebec, which, by agreement, are under provincial administration) the non tidal fisheries of Nova Scotia and the fisheries of Yukon and the North West Territories

The Canadian Government has had for a main object the prevention of depletion by the enforcement of closed seasons, the forbidding of obstructions and pollutions and the regulation of nets, gear and fishing operations generally.

A system of broadcasting radio reports to fishermen as to weather probabilities, bait and ice supplies, and ice conditions was established several years ago on the Atlantic Coast, where conditions attending fishing operations make such a service desirable

The expenditure of the Dominion on the fisheries in the fiscal year 1940-41, including departmental administration was $2,226,902, and the revenue $3,29-,001.

—Canadian Citizenship Branch

В дому в праведного — достаток добра, а в доходах безбожного - самий хиба розстрій.

Страшенна кара тим, хто праву путь покине, й хто ненавидить докір, - погибне.

Autumn Blues

By Marian Schoolland

Milly stood by the window staring out. Mother glanced at her. Milly had been standing there for ten minutes now, without saying a word. Her face was long and her mouth was pouting as if she were ready to say "prunes."

"What's the matter, Milly-mine?" Mother asked

"Oh it's this weather' Milly answered, and she sighed a very big sigh for such a little girl

"What's the matter with the weather?"

"Why, it's been raining all day Milly grumbled. Just look how awfully wet everything is. And all the leaves are falling off the trees and—and it's just horrid '

'Milly, Mother said earnestly "how often have I told you that you may not complain about the weather' God sends the weather We may not grumble about it."

Milly did not answer. Mother saw that her face became even a little longer than before, and her eyes were ready to rain tears. Mother understood Milly had planned to play outdoors today, since it was Saturday, and the rain had not stopped for even five minutes.

Mother thought a moment Then she said, "Go get two sheets of paper and two pencils, Milly, and we'll play a little game together."

Milly turned around slowly What kind of game?' she asked.

Mother smiled "Oh, it won't be a very exciting game, but we'll see who wins We'll see who can make the longest list of things to complain about today '

Milly made big eyes 'Why Mother I can't imagine you making a list like that '

Mother laughed a little. "I can make one, though. Just let me try Maybe I can make a list longer than yours"

"All right, we'll try," said Milly and she went to get paper and pencils.

Mother put her sewing down and took one of the pencils Milly sat down across the table from her

We mustn't look at each other," she said And Mother agreed

Then the room was very quiet for a while The rain pitter-patter ed on the window; the clock tick ed After a few minutes Mother picked up her sewing again

"Are you finished already' Milly asked

"Maybe I'll think of more while I sew," Mother answered "We'll take time till five o'clock Then I must get supper

'All right," said Milly We'll see whose list is longest at five o'clock'

Milly chewed her pencil and looked at the clock again and again There seemed to be very many things to complain about, but she just could not think of any more. Mother had turned her paper upside down, and she did not add anything to it after she started sewing

"Bong bong, bong, bong bong" Five o'clock, struck the clock

'Now let's exchange papers" said Milly

Mother pushed her paper over to Milly. It was still upside down. Milly pushed hers to Mother Then she picked up Mother's and turned it over.

"Yours is longer than mine" she said as she noticed the numbers down to ten Her sheet had only seven. But then she noticed that Mother had scratched a pencil mark through each one.

Slowly, Mother began to read Milly's aloud: the rain, no sunshine, the trees all bare no flowers left in the garden can't play outdoors, nobody to play with, nothing to do,

"My list is longer," Mother said.

(Continued on page 8)

CITIZENSHIP SCHOOL
1947—1948 SEASON
20 Claremont St., Toronto, Ont.

Classes every Wednesday and Thursday. Time 8—10 p.m.
Bible study for desiring on Sundays from 4 to 5 p.m.

Outline of courses:

Citizenship, responsibilities et	Outstanding barristers are invited as lecturers
English language	Mrs J Fesenko
Canadian History and Geography	Rev M Fesenko
Democracy in Canada	Rev M Fesenko
Current affairs	
Sciences	
Music and singing	Mr. P. Sych
Ukrainian Literature	Mr. T Kamenetzky
Ukrainian Handicraft	Mrs. J. Fesenko
Ukrainian Folk Dancing	
Health for Every Day	Lectures by physicians. Discussion of articles of Dr H. MacMurchy

Reading room is open for students every Wednesday at 7 p.m. under supervision of F. Moskaluk

In connection with the above courses will be used visual aids such as sound films, film strip and slides.

Correspondence lessons will be sent to those desiring to join the school but live out of town. The paper "Evangelical Truth" will print some of the lessons taught in the school.

Rev. M. Fesenko Th.B.—Principal Mrs. H. Kubanska—Secretary.
Mrs J. Fesenko—Secretary Treasurer

Honorary Advisory Committee: Rev. W. A. Cameron, D.D.—Secretary of the Home Mission Board of the Presbyterian Church in Canada. Mrs. Daniel Strachan—Treasurer of the Women's Missionary Society of the Presbyterian Church in Canada.

Ievanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

AUTUMN BLUES

(Continued from page 7).

"I won the game And I surely ought to have 'the blues worse than you have '

Milly was reading the scratched through words on Mother's paper: no fresh vegetables on the ware, dark and gloomy cold. must tend the fire, have too much work. Don will come in with dirty feet bye and bye, Milly is grouchy, electre light is hard to see by. I want to read a book but never have time

"Why did you scratch them all through?" Milly asked

Mother looked sober "Because I can't complain about any of them," she said. "You see, one by one I found them good, after all. And so I marked them through one by one."

Milly could not quite understand

"Let me explain," said Mother, and she took the paper. "We'll look them over. 'No fresh vegetables' — but God has showed us how to have fresh vegetables all winter by canning and freezing 'No flowers' — but the seeds of flowers are scattered all through the garden for next summer. 'Dark and gloomy'—but the sun is sure to shine again 'Cold'— but we have a warm house. 'Must tend the fire' but how wonderful it is that God has supplied fuel for warming our homes. 'I have too much work'—but my family is worth working for! 'Don will come home with dirty feet'— but I'm very glad I have a Don. And I'm glad I have a Milly, too, even if she is grouchy today. And as for reading a book — my family is much more interesting than any book "

Milly frowned. "Then there isn't anything left to feel sad about," she said. "Maybe I could scratch out my list that way, too."

"I'm sure you could," said Mother. "There is always so much to be thankful for. And as long as we have God as our Father and Jesus as our Savior, we never have even one little thing to complain about. Even our troubles are good."

Then Mother put her sewing aside "I must get dinner ready," she said

"Can I help you, Mother?" Milly asked.

"Yes, you can."

And Lilly sang a duet with Mother hile they worked in the kitchen

---

A loving mother is God's tenderest image in humanity

-Henry Van Dyke.

Health for Every Day

By Dr. Helen MacMurchy, C.B.E

Health in Winter

October is over that beautiful month, and now November has come and December comes next, and if it is not a wigter month it is very close to it. So we had better be prepared for winter You know what you need to do to keep your good health. Be sure that you do it. When you wake up in the morning, you can soon find out what time it is. Perhaps you hear the clock strike You know when you ought to get up. Don't delay and don't roll over and go to sleep again, if it is time to get up, but get up in good time and give yourself a good start for the day.

Some day early in November, your Mother will put out your winter flannels for you to put on So give yourself a good quick bath with rather cool water and then rub your skin dry and go on rub bing it till it is red and feels warm Then on with your clothes, flannels and shirt and stockings and shoes and all your other clothes Then brush and comb your hair and make yourself look as nice as you can.

I hope you have brushed your clothes and shoes and laid them ready last night before you went to bed If you have not done this, attend to it now, before you sit down to breakfast

Are you helping with the breakfast this morning? I hope you are You ought to take your turn

After breakfast, or before breakfast, is the best time to go to the toilet. But whatever your time to go, you should go at the same time every day. Neglect of this duty causes a great deal of the ill-health that people have. So be sure you keep to the right time.

Now what are you going to do next? Are you at school or are you through school and have you got a job? If you have, how pleased you and all the family will be. Go in good time and be sure you walk part of the way, at least. for exercise in the fresh air will do you good. Put on your overcoat and rubbers, if you need them and be sure you keep your feet dry. Wet feet are not good for your health. See that your boots or shoes are comfortable and that the heels are low, so that you can walk well

NEWS FROM KRAKOW
Neighbours Help Farmer

The Krakow community gathered together on July 10 in the interests of a neighbor in distress. Matt Koroluk had been ill for almost a year, a great deal of which time was spent in hospital at Lamont. As was natural, a certain amount of lag occurred in the operation of the farm. Shortly prior to the bee, Paul Koroluk was approached by several neighbors of both he and his brother, offering to plow the land by means of a bee. when the best time for it arrived

In the bee itself there were nine tractors and ten horse outfits Tractors were from Alex Pedun George Pedunec, Mike Buchkowsky, Harry Paly, Paul Koroluk, Jack Andrychuk Louie Lawchuk, Bill Tymchyshyn and Nick Sawchuk

Horse-drawn plows were operated by Bill Barusky, John Schlecta, Mike Stelmach, W. Koroluk, Anton Andrychuk Joe Andreychuk, Nick H. Pedun Harry Kuchera, and M Koroluk

William Koroluk transported men and lunch with automobile, and Bob and Alexander Koroluk, sons of Matt, were servanteurs and provided fuel

The workers were served a delicious and very bountiful dinner at noon by Mrs. Koroluk and although finished early with their project, had a repeat performance as early supper. Every one agreed

The action of the district around Krakow in helping Mr. Koroluk was not only a friendly gesture It exemplifies the simple, friendly, christian faith of the people concerned

No comment is necessary from us to point to it as an objective lesson to other communities. The moral of the story, is told clearly enough without

—Lamont Banner.

Evangelism, like charity, begins at home.

Просться всіх читачів в Злучених Державах і Канаді памятати, що часопис Євангельська Правда не є для роздавання і вчасно запачена передплата робить можливим регулярне видавання часописа.

Leave time in your day for fun and for reading. And go to bed in good time. If you have to get up at 6.00 a.m. you should be in bed by 10.00 p.m. for you need 8 hours of sleep, summer and winter

Who Held The Rope?

"In Damascus the governor * * kept the city * * with a garrison, desirous to apprehend me: And through a window in a basket, was I let down."

Here we see God finding a way of escape for one who had put his trust in Him. We do not know who it was that tied the rope to that basket, or who steadied the Apostle as he stepped in. Their names are not recorded, yet the work that they did that day eclipsed all that was done in Damascus or in any other place in the whole round world

Perhaps, in Heaven, we shall meet that man, and as we talk over our work on earth, and ask, "And what did you do for the Lord?" he will reply, "Well, I worked long and hard at many things down in the world, but they tell me that what counted most in the economy of Heaven was a little thing I did one night in Damascus for a Gospel preacher who was being sought by the enemies of the Church. They planned on killing him, and he ran into my house which was by the wall of the city. His friends put him into a basket and from the balcony which reached over the wall, they let him down. I held the rope."

You may have a humble sphere and feel that you do not amount to much, but if your heart is right, even in that hidden-away place, you can hold a rope which helps another, and it will not be forgotten in eternity. — The Pente. Testimony.

Not New But Still Good

A young skeptic once said to an elderly lady, "I once believed in God, but now, since studying philosophy and mathematics, I am convinced that God is an empty word."

"Well," said the lady, "it is true that I have not learned these things, but since you have, can you tell me from whence this egg comes?"

"Why, of course, from a hen," was the reply.

"And where does the hen come from?"

"Why from an egg."

Then the lady inquired, "May I ask which existed first, the hen or the egg?"

"The hen, of course," rejoined the young man.

"Oh, then a hen must have existed without having come from an egg?"

"Oh, no, I should have said the egg was first."

"Then I suppose you mean that one egg existed without having come from a hen?"

The young man hesitated: "Well, you see—that is—of course, well, the hen was first."

"Very well," said she. "Who made that first hen from which all succeeding eggs and hens have come?"

"What do you mean by all this?" he said.

"Simply this, I say that He who created the first egg or hen is He who created the world. You cannot explain the existence even of a hen or an egg without God, and yet you wish me to believe that you can explain the existence of the whole world without Him!"

—. B. in The Christian Graphic.

Jevanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА
EVANGELICAL TRUTH
„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік VIII. Число 12. ГРУДЕНЬ. 1947 DECEMBER Рік VIII. Число 12.

ДВА ПОГЛЯДИ

„Оце ж дасть вам сам Господь знак: Ось невинна дівиця почне в утробі та й породить сина, й дадуть Ім'я йому Емануїл (Бог із нами). Бо народився вам сьогодні Спас, що есть Христос Господь, у городі Давидовому." Іс. 7:14.

Існує два погляди на Ісуса з Назарету. Згідно одному, Він був найкращим продуктом людства божественний тому, що він був доконалою людиною. Другий погляд є що: „Господь Ісус Христос, будучи вічним Сином Божим став чоловіком, і в такий спосіб був і є Богом і чоловіком, в двох різних природах, і в одній особі на віки."

Перший погляд має великі трудности, бо наколи Христос був лише людиною, то як пояснити його власну науку про себе, що Він є Богом. Людина що каже, що вона є Богом, а ним не є, неможе бути названа ні ні доконалою, а ні доброю.

Всі ті хто відкидають Божество Христа, рубають вітку на котрій сидять. Павло про них каже, що коли Христос не воскрес, цебто коли Він не є Богом, то наша проповідь марна, наша віра є марна, ті що померли у Христі погибли, тоді ми не є звільнені від наших переступів і тоді певно, що апостоли є кривими свідками божими. Ці погляди абсурдні протирічні. Але дяка Богові, що цей фантастичний і нераціональний погляд не є наслідком знання і результатом дослідів, а просто випарованням нечистого серця, що боїться і не знає спокою.

Другий погляд на Христа як на втілення Бога неможна опрокинути, бо факти остільки численні і дані такі ясні, що примушують замовчати кожного, що пробував досліджувати їх безсторонньо.

Сьогодня як пригадуємо той день коли Бог стався людиною, незрівняне чудо, подія що сягала найдальших кутів всесвіта. Подія ця змінила весь курс людської історії і з того часу весь цівілізований світ поділяє історію людства на період до Христа і по Христі. Що є причиною, що весь видимий і невидимий світ уділяє і уділяв Йому таку увагу? Він не водив армій і не завойовував царств, він не писав книжок чи музичних мелодій, він немав великих рахунків в банку або посілостей, так само він не будував імперій, він був з бідної родини, та родився в стайні серед скотиняного гною. І всеж Він змінив світ та людство визнало цей факт, хоч Його самого розпяло на дереві. Що було в Нім такого, що віднесло Його по-над усі віки, раси, людські кляси і змагання. Нема народу і стану серед котрого Він не мав би своїх учеників. Що зедчує їх? В чім тайна? Тільки Бог міг осягнути те, що зробив Христос і не є дійсно тайна, тайна Його втілення, бо Христос: „будучи в образі Божому, не вважав хижацтвом бути рівним Богу, тільки ж умалив себе, прийнявши вид слуги, бувши в подобі чоловічому, і здавшись видом, яко чоловік, принизив себе, бувши слухняним аж до смерти, смерти ж хресної." Філ. 2:6-8.

Немовлятко, що родилось в Вифлеємі, не був звичайне немовлятко. Різниця поміж усіма іншими що родились в Христом є та, що всі люди появляються на світ не з своєї волі, вони навіть не знають про це і неможуть розуміти. Але Вифлеємське немовлятко родилось тому, що Друга особа Тріединого Бога, ким був створений весь світ і все що існує, в своїй безмежній любові до стрченого в смерті і переступах людства, прийняв на себе людське тіло, аби в цім тілі понести кару за наші переступи і тим зробити нас вільними від кари і смерти. Народження Христа, противно народженню інших людей, було добровільним вчинком того хто був народжений, і той хто був народжений був сам Бог

Його народження було підготовлено всією історією людства і наперед описано в найменших дрібницях в пророцтвах. Розум у тих, що пізнали правду може лише в захопленню схилитись перед цим вчинком безмежної любови.

Лише блідні порівнянням з цим вчинком може бути вчинок одного моравського місіонера, що відправився в Індію, для проповіди, бо Його серце горіло любовю, що зачалась від Христа на Голготі. Він хотів принести благовість рабам на плантаціях в Західніх Індіях. Але власники так висказували рабів працею, що він не мав часу наблизитись до них. Ще до світу їх виганяли на працю і вже коли було темно їх приганяли назад. Вони були так змучені, що ледве збили свій кусок хліба падали знесилені і засипляли. Рано знов на дзвінок і під бичем їх виганяли на працю на поля. Місіонер бачив, що він не зможе проповідувати їм Слово оськоли він не стане одним з них. Власник рабів був білий. Місіонер пішов до нього і продав себе йому. Цей Месіонер, аби мати нагоду навчати людей дороги спасіння, працював з ними як раб, він ніс їх тягарі, мучився, зазнав побоїв і загально рабського життя, але праця його не була марна. Раби того господаря хоч і в кайданах рабства, пізнали свободу духа в Христі Ісусі. Як всесвіт є безмежно більший порошинки, так жертва Христа була безмежно більша жертви цього месіонера. Все що цей месіонер робив, він робив во ім'я Христа. Хто зможе розумітя любов Бога, що став людиною? В цім випадку мовчання скаже куди більш ніж найгарніші слова. Цю подію неможливо оцінити в людських словах ..

Різдво Христове є дим коли спасіння стадось дійсністю

М. Ф.

Чому Дзвони Благовістили

(Легенда)

В далекій країні, про котру вамало хто чув, стояла чудова церква. Вона знаходилась на високім горбі, посередині великого міста. Кожної неділі і на великі свята, так як Різдво, можна було зобачити тисячі людей, що йшли до церкви на горбі. Коли ви прийшли б до будинка ви зобачили б великі колони і темні проходи та величезний вхід, що вів до головних дверей церкви.

Ця авдіторія була така довга, що від входу тяжко було зобачити другий кінець, де знаходився хор та де сидів проповідник за мармуровим столом. На самім кінці знаходився орган, котрий мав таку силу, що коли він починав грати, то люде, що жили милі від церкви, могли чути чудову музику. Такої церкви не було ніде інде, зокрема коли були засвячені всі світла для якогось свята, та вона була наповнена старими і молодими Але предивною річу зі всіх в цій церкві були дзвони.

На разі церкви стояла башта збудована з граніту. Плюш обвив її так далеко як можна було бачити, бо ця велика башта була така ж велика як і ця велика церква. Здавалося, що вона майже сягала верхом неба З'сі знали, що на самій горі в башті знаходились Різдвяні Дзвони. Вони висіли там з того часу, як була збудована церква, та були найдивнішими дзвонами на всім світі. Ніхто ніколи небачив їх, бо не було сходів, що вели б до них. Ніхто не міг дзвонити в них, бо не було довгої вірьовки за котру можно було потягнути.

Найдивнішою річу було те, що ніхто ніколи не чув їх, жаден в цім великим місті, бо перейшли вже довгі роки від часу коли дзвони дзвонили. Близько церкви жив старенький дід. Він казав, що памятає, що його мати казала проте, що вона чула ці дзвони коли була маленькою дівчинкою.' Це були Різдвяні Дзвони та на Свят Вечір у давнину можна було бачити людей у місті яке вони йшли на горб з своїми дарами для дитинки Христа. Коли найкращий і найбільший дар любови було принесено наперед, то можна було чути понад спів

(Продовження на ст. 2)

Evarkel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Чому Дзвони Благовістили

(Закінчення з ст. 1)

хору голоса Різдвяних Дзвонів на горі в башті. Всі люди в місті зупинялись прислухуючись до чудового дзвону. Де хто казав, що вітер калатав ними, інші знов казали, що вони були так високо в небі, що ангели дзвонили в них.

Але тепер вже пройшло дуже дуже багато років відколи хто небудь чув їх дзвін. Проповідник казав, що не було чути дзвонів тому, що чоловіки були надто зайняті набуванням грошей і що жінки були надто захоплені шіючи собі гарні убрання та капелюхи, що всі вони забули дитячу Христа. Що кожний з них старався принести дар котрий був би кращим ніж у його сусіда та цім показати своє багатство. Він казав, що лише дари любови викликували чудову музику дзвонів.

Всеж кожного Різдва найбагатші люди з міста наповнювали церкву аж до передніх місць, кожний з них з своїм даром кращим від другого, але хоч музика була гарна і не бракувало дарів, вежі лише завивання вітру можна були чути в високій гранітній башті.

Декілько миль від міста в малім селі жив хлопець на ім'я Петро разом з своїм маленьким братом. Вони чули оповідання про велику церкву і чудову музику дзвонів та що всі хто любив Христа-немовлятко приносив жертви для бідних.

Петро і його малий брат мали тайний план про котрий вони говорили кожного дня. Петро з своїм маленьким братом щадили все що могли через довший час, щоб принести дар любови Христові на Різдво. Вони планували пити до великого міста в цю величезну церкву і взяти з собою дар, бо вони любили немовля Христа. На Свят Вечір було дуже зимно, земля була вкрита білим покривалом. Петро і його маленький брат шпигли на вухи свої капелюхи, взяли рукавички, підняли в гору ковніри і поправували до церкви. Це була довга, довга, зимна дорога, але вони йшли скоро, та ще перед темнотою вони могли зобачити світла в місті. Але раптово вони почули дивний шум. „Що це?" спитав Петро. Вони зупинились щоб прислухатись. Вони почули ще раз знову. „Певно з вимсь сталась негода," сказав Петро. Вони перебігли дорогу і знайшли маленького пса, майже вкритого снігом і сильно пораненого. Петро "схилився над ним. Зобачивши, що песик не міг ходити, він каже маленькому братові, „Ти мусиш йти сам. Поки я віднесу песика до блищої фарми, він певно вмре, якщо ми лишимо його в снігу."

„Сам" відповів менший брат „Ти пропустиш чудове Богослужения в церкві." „Я знаю," сказав Петро. „Але я не можу лишити маленького песика вмирати в снігу і ти мусиш йти сам. Я певний, що дитинка Христос зна, що я люблю Його і що я любив би прийти і поклонитись Йому." Засунувши руку в кішеню він вийняв невеликий пакунок і сказав: „Візьми це братику і коли прийдеш до великої церкви положи це на столі спереду за мене." Маленький брат послушав до великого міста. Петро сильно моргав очима аби стримати сльози, коли він чув сніг під ногами у брата, що спішився до міста і зник в темноті. Петро узяв маленького песика і побіг з ним до блищої фарми, там жінка селянина пообіцяла йому доглянути за песиком як коли Петро не повернеться за ним назад.

Петро вийшов і йшов так скоро як зміг знову до церкви, щоб зустріти брата. Церква була дуже гарно прибрана. Коли великий орган грав і люде співали Різдвяні пісні здавалося, що стіни тремтіли від звуків. Коли скінчилась музика почалась процесія людей до стола напереді з дарами

Перше встав цар, поважно, повільним кроком він вийшов наперед і люди бачили, як він знив з своєї голови царську корону прикрашену діямантами і іншими дорогоцінними каміннями. Як вона сяла на столі! У людей стисло дихання. Певно тепер дзвони пічнуть грати, бо ніколи не було, щоб хтось приніс такий дар як цей. Вони всі напружено прислухались, але нічого не було чути з великої башти.

Тоді встала королева в її пречудесній одязі, вона вийшла наперед і розстібнувши своє перлове намисто поклала його на стіл. Кожний прислухався знову, але можна було почути лише шум вітру з старої кам'яної башти.

По тім встав банкір, пишно він перейшов поміж людей і виняшли велику пачку грошей і поклав на стіл... Але все було тихо і люде прислухались.

За ним встав заслужений воїн, як в війську він помаршував до стола і виняшли свою шаблю поклав на стіл, але ані звука не було чути від Різдвяних Дзвонів. І так йшло далі, як поки майже кожний присутній поклав свій дар на столі. Маленький брат стояв на самім заді і думав, „Що мені робити?" Дар Петра виглядав такім маленьким в порівнянню з богатими дарами інших. „Я не можу дати такий маленький дар," думав він. Але тоді він пригадав, як довго Петро шадив, і як він буде жалувати. Тримаючи його міцно він протиснувся до стола наперед і поклав дар на стіл завстидавшись. Тоді раптово всі зупинились, велике згромадження встало, проповідник підняв руки, щоб всі стихли, і в той час усі чули, як з башти пливи тихі чарівні перезвони Різдвяних Дзвонів. Потім всі обернулись побачити, що був то за дар, котрий викликав музику чудових дзвонів, що були мовчазні так довго, але все ще вони могли бачити була діточа постать маленького брата, котрий весь зачервонівшись спішив по проходу і вибіг з бокових дверей церкви.

Коли він знайшов Петра, він обняв його і сказав, „Петре, Петре, чи ти чуеш їх? Чи ти чуеш їх? Це був твій дар любови." Обнявши один одного з очами повними сліз, вони прислухались до Різдвяних Дзвонів.

З. Р. МакДональд Алден.
Переклав М. Ф.

Ще Одна Могила

30-го жовтня 1947 р. в Августбурзі по короткій, але тяжкій слабости помер визначний український поет і письменник Юрій Клен—проф. Освальд Бургардт. Покійний був визначним українським патріотом. Деякті з його поезій були перевдані по радіо в Канаді на радіо-передачах Української Пресвітерської Громади в Торонті. Юрій Клен був щирим евангеликом з народження. Він мав нагоду вийхати до Канади, але зрікся цієї можливости бажаючи служити українському народові на скитальщині. Смерть Проф. Бургардта є великою стратою для української справи. Покійний лишив жінку-дочку і сина. Моральним обов'язком українського громадянства є подбати, щоб вони не терпіли нужди.

ВІДВІДИНИ ЧЛЕНІВ УПА

СУПЕРИНТЕНДЕНТ ВАСИЛЬ КУЗІВ І Д-Р РОМАН СМУК ВІДВІДАЛИ ЧЛЕНІВ УПА

В понеділок 27-го жовтня суперінтендент В. Кузів і д-р Роман Смук відвідали членів УПА в Дегендорфі. Перед побаченням з ними мали вони довшу розмову з командантом табору, з якої видно було прихильне ставлення його до партизанів. Він підтвердив з задоволенням їх похвальну поведінку і підпорядкування владі.

В присутності заступника коменданта й офіційного перекладача відвідувачі мали довшу розмову з чотирма представниками УПА, а саме: з командантом їхньої групи, двома старшинами і єдиною представницею жіноцтва в їхній групі, яка брала участь в боротьбі УПА 2½ роки.

Всіх партизанів підчас відвідин було 91. До табору зголосилося ще 4 партизан, але такі, що їх перші не визнають за своїх.

Комендант групи з Великої України, решта з Галичини.

У розмові звернено увагу на їхнє становище в таборі, а головне на те, чого їм бракує. Жерчі, які вони одержують, незадовільні, і докаткові харчі від СХС дуже потрібні. Потрібна їм також чимскорше одежа та взуття. Відчувають вони великий брак лікарської опіки й медикаментів.

Поза цим вони у доброму настрої щодо справи, за яку борються. Просили добути для них словники і вділтувати англійської курси. На це заступник коменданта охоче погодився й пришбіцяв цим зайнятись.

Члени УПА сподіваються, що їх земляки тут і за океаном дадуть їм моральну й матеріяльну поміч у їхньому тепершньому становищі.

А. Августбург.

„Надія Життя".

„Людина не є тим, що вона думає, але що думає, тим вона є."

Українська Пресвітерська Церква

20 Клермонт вул., Торонто

Богослужения о 11 год. рано.
Вечірня о 4 год. попол
Молит. Збори о 8 веч.
кожної середи.

ПРО ОДНУ "ТОТАЛІТАРНУ" ДОКТРИНУ НАШОГО ЧАСУ

На першому філософському конгресі Німеччини, що відбувся в Гарміш - Партенкірхені (Баварія) у вересні ц.р., на порядку денному, поруч з іншими проблемами, стояла також дискусія про так званий діалектичний та історичний матеріялізм, що, як відомо, являє собою офіційну філософію ортодоксального марксизму. Отже ця філософія продовжує поширювати свій вплив на маси робітників і інтелігенції й тому ближче ознайомлення з цим „тоталітарними" вченнями потрібно, з одного боку, з міркувань свого роду самооборони щоб відбити несправедливі атаки, що їх робить діялектичний матеріялізм на всі інші філософські напрямки та на релігію З другого боку, оскільки сучасна наука, техніка й вся культура останніх століть розвивалась здебільшого під знаком матеріялізму, то слід глибше пізнати роль матеріялізму взагалі, щоб уяснити собі його дальшу долю й щоб поєднати нашу віру в духову основу світу. Можливо, що сучасне людство повинно було пройти крізь темну й сумну смугу матеріялістичної культури для того, щоб з'явилися в людських душах справжня потреба світу, здорового духовного життя, потреба Христового вчення. Бо що ніч темніша, тим яскравіші зорі! З усіх течій матеріялістичної філософії діялектичний матеріялізм виявив себе в останні часи особливо активним, доказавши свої надзвичайні претензії в усіх закутинах культурного життя; тому ми й приділяємо йому нашу переважну увагу в цій статті.

Прибічники філософії діялектичного матеріялізму претендують на те, що їх доктрина є єдина правдива філософія сучасності й що вона міби-то цілком „правильно" поясніє й передбачає всі явища природи та суспільства. Ця філософія претендує на викличну, керівну роль в духовному, політичному й економічному житті. Всі інші філософські течії є для неї „ненаукові", вони є продукт буржуазної доби Релігія — це буржуазний забобон, „опій для народу", за виразом Карла Марка. Але оголосивши нещадну війну релігії й ідеалізмові, ця філософія фактично видає себе за свого роду нову релігію, нове „евангеліє"

Ми не стали б приділяти увагу діялектичному матеріялізмові, коли б не знали, що в певних країнах Європи при університетах та інших навчальних закладах існують десятки (як не сотні) катедр діялектичного матеріялізму, педагогічний персонал яких сотнями тисяч молодих студентів прицеплює матеріялістичний світогляд. Не тільки робітничі маси підпадають під вплив діялектичного матеріялізму: відомо, що тисячі дячів науки, техніки і мистецтва часто - густо (як і маси робітників) некритично сприймають цю доктрину й співають їй похвальні дифірамби.

Діялектичний матеріялізм, як і кожна інша однобічна філософська течія, має, звичайно, свої сильніші й слабші сторони*). Ми дотримуємось погляду, що кожне однобічне філософське вчення може дещо привнести до загально філософського поступу і за певних умов може вплинсь у фарватер світової ідеї, де шукач правди й знаходить свою ідейну батьківщину. Це можливе тільки тоді, коли це вчення вільно й без якого-будь примусу зовні переживає і розвиває в своїй відомості окрема людина. Але зовсім інші наслідки викличе однобічна філософія, коли вона зо всіма її хибами й недоліками стає догмою, безгрішними і священними вченнями, коли її в порядку державного наказу насильно вбивають в голови мільонам людей. Навіть високе релігійне вчення може викликати протидію, якщо його примусово й по - насильницькому проводити в життя. Чоткри століття тому виступив Мартин Лютер проти абсолютизму римської церкви. Суть діяльності цієї історичної постаті полягає в захисті принципу свободи. Духове життя людини по своїй природі є вільне життя. Коли б це було не так, то чому здоровий інстинкт людини так повстає проти думки, коли якою наукову й мистецьку продукцію нещадно пропускають крізь сито діялектично - матеріялістичної цензури, коли забороняють вільне слово, коли взагалі в духовим житті людей поводяться так, ніче воно є якийсь технічний або механічний процес, який можна регулювати й спрямовувати по волі ... ерівлістичної" влади, то перед нами те, що можна коротко охарактеризувати словами: духове рабство.

За останні тридцять років діялектичний матеріялізм виступає як тоталітарний войовничий матеріялізм, проявляючи середньовічний фанатизм й засторожуючи з надзвичайною наполегливістю механізацію духового життя. І от виникає питання: які об'єктивні підставини має ця філософія видавати себе за всеохоплюючє вчення, що несе людству істину й щастя?

1. Філософія на службі у політики.

Діялектичний матеріялізм зачинували Карл Маркс і Фридріх Енгельс, які поставили на голову діялектичний ідеалізм німецького філософа Гегеля, вбачаючи первоснову буття не в світовій ідеї, духові, як це мало місце у Гегеля, а в жертній матерії. Ці автори проголосили, що всі інші види матеріялізму не витримують критики, бо вони ненаукові. Матеріялізм Бюхнера — Модвшота — Фохта вони називають вульгарним, а природничонауковий матеріялізм — механістичним. Цей останній вид матеріялізму діялектики - матеріялісти вважають за особливо небезпечний, бо, завдяки своїй простолінійності, він легко приводить людину до зрозуміння несправедливості матеріялістичної філософії взагалі, переходячи в свою протилежність, тобто в ідеалізм і „спіритуалізм"), які, на думку марксистів, є найреакційніша філософія. Діялектичному матеріялізмові така небезпека не загрожує. Але чи дійсно ця філософія так досконала й так незагазима?

Діялектичні матеріялісти приймають, що в процесі розвитку світу й діялектичного суспільства завжди виникають нові якості („кількість переходить в якість" — згідно першому закону діялектики). От чому розвиток йде не простолінійно, як це мислить собі механіста типа Дюбуа — Редмонд, а стрибкоподібно. Завдяки діялектики-матеріялісти твердять: неприпустимо („ненаукова") закчки біології зводити до законів механіки або законів суспільного розвитку зводити до законів механіки, як це роблять матеріялісти - механісти

Отже в діялектичним матеріялізмі неможна зводити соціяльні процеси до життьових (біологічних), а життьові до механіки атомів. Разом з тим ці діялектики мислять проте біологічні й соціологічні явища в суворих рямках матеріялістичної системи. Вони вважають, що єдина правдива реальність в світі — це матерія й рух. Але що власне означає матеріялістична система? Чи не означає вона якраз те, що все на світі можна звести до руку атомів? Діялектичні матеріялісти до тримуються іншої думки, бо, як зазначено, вони проти зведення біологічних явищ до механіки: вони вважають, що якість, що виникли в наслідок перехо ду кількості в нову якість, не науково зводити до елементарних процесів. Але чи є послідовно так ставити питання? Чому противників спіритуалізму не звести до атомістики та ще, наприклад, поняття ни „життя", яке, згідно ученню матеріялістичних діялектиків, є „особлива форма руху матерії", є „одна з форм існування білкових речовин" (Енгельс), що виникає на певному етапі еволюції матерії? Відмовитись від зведення складного до простішого, з яким те складніше генетично звязане, можна було б лише в тім випадку, коли б у перше виникаючий процес увійшло з якогось нового світу щось принципово зовсім нове, наприклад щось нематеріальне (ентелехія, ідея, тощо) Якщо ж це не має місця в матеріялістичних діялектиків, то відмовлення від такого зведення є відмовлення від науки і догматичного мислення. Тому виходячи з попзицій самого діялектичного матеріялізму, можна зробити такий висновок: матеріальне в нас життя, що стрибкоподібно (тобто в результаті переходу кількості в якість) виникло в процесі розвитку матерії, не можна зводити до матерії з властивим їй рухом; іншими словами, неможна зводити до механіки атомів. Але разом з тим ця нова якість — життя матеріальна, бо матеріаліст не може вважати її за щось нематеріальне. Виходить, що матерію (матерія — життя) можна звести до механіки атомів; з другого боку, її не можна звести до механіки атомів! Явна несенситиця! Прихильник діялектичного матеріялізму нагадує фокусника, який замість

(Продовження на ст. 5)

*) Спіритуалізм—в цій статті означає науку, що все що існує є дух (метафізичний (ідеалізм) Редакція.

Evangel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.

Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00. Окреме число 10ц.
М. ФЕСЕНКО—РЕДАКТОР
Адреса редакції:
506 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

ШІ
ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Kniи Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. ВА 6062

Малий Катехизм

П. 61. Що є заборонено в четвертій заповіді?

В. Четверта заповідь забороняє не виконання, або недбале додержання, приписаних обовязків, та профанацію недзі недзіствєм—робленням річей, що є гріхми самі в соби (б), або непотрібними думками, словами і ділами, що до наших світських занять і розваг (в)

б) Ісаї. 23:38. Та й ще от що вони мені чинили: того ж часу поганили святиню мою, та зневажали суботи мої

в) Єрем. 17:21. Так говорить Господь: Стережіть ваші душі, не носіть субітного дня нижих тягарів, і не вносіть їх воротьми Єрусалимськими. Лука 23:56. І вернувшись, наготовили пахощів та мира, а в суботу відпочивали по заповіді

П. 62. Якими доводами підперта четверта заповідь?

В. Доводи на котрих будується четверта заповідь є: довід Бога для нас уживати шість днів в тижні для наших занять (г), устаденя ним спеціальної особности в семім дні (ґ), Його власний приклад (д), і Його благословення сього дня (е)

г). 2 Мойс. 31:15, 16. Шість день для роботи, але семий день субота на спочинок, святий день Господен; кожного, хто робитиме діло в суботній день, скарати смертю. І дотильнувбудуть сини Ізраїлеві суботи, щоб святкувати суботу в родах їх: заповідь на вики

ґ) 2 Мойс. 23:3 Шість день можны вам робити діло, а семого дня субота на спочинок святий збір. Нїякого діла не робітимете. Спочинок це наш Господа по всіх осадах ваших

д) 2 Мойс 31:17. Між мною і синами Ізраїлевими знима це віковіне. Бо шість день творив Господь небеса і землю, а семого дня спочив

е). 1 Мойс. 2:3. І благословив Бог день семий, і засунив його святим

П. 63. Яка є пята заповідь?

В. Пята заповідь є: Шануй батька твого й матір твою, щоб довголітен був ти на землі, що Господь, Бог твій, дасть тобі (ж)

ж). 2 Мойс. 20:12

П. 64. Що наказує пята заповідь?

В. Пята заповідь наказує, щоб усі шанували та виконували свої обовязки, супроти інших осіб, які тим належаться відповідно до їх етановища і відношення, як старшим (з), нищим (и), або рівним (і)

з) 3 Мойс 19:32. Перед сивим волосом уставти мусиш і шанувати лице старого, і боятимешся Бога твого. Я Господь. Єфес. 6:1, 5. Діти, слухайте своїх родителів у Господі, це бо по правді. Слуги, слухайте панів по тілу з страхом і трепетом, у простоті серця вашого, якож і Христа. Рим. 13:1. Усяка душа властям вищим нехай кориться, нема бо власті, коли не від Бога. Які ж є власті, від Бога вони настановлені

и) Єфес. 6:9. І ви, пани, робіть теж саме їм, попускаючи їм грізьбу, знаючи, що й вам самим і їм есть Пан на небесах, і вважання на лице нема в Нього. Єфес. 6:4. І ви, батьки, не роздражнюйте дітей своїх, а зрощуйте їх у науці і напоминанню Господньому.

(Продовження на ст 6)

Редакція бажає усім читачам сповнення всіх їх найкращих бажань в Новім Році та щоб ми всі провели свято Різдва Христового в духовій радости.

Elgin 4654
PAUL SYCH
PAINTER, DECORATOR
ESTIMATES FREE
92 Markham Street
TORONTO ONTARIO

ДР. Н. ОБНЕЙ
ЛІКАР І ХІРУРГ (Окулятор)
71 Boustead Avenue (Roncesvalles and Dundas) Toronto, Ont.
Telephone LL 805
Урядові години від 7—9 вечером.

Бог Предвічний

Бог предвічний народився!
Прийшов днесь Він з небес,
Щоб спасти люд свій весь,
І світ утішився.

В Вифлеємі народився
Божий Син, світу Спас,
Господь наш для всіх нас,
Обявився там.

Сповістив це ангел з небес
У ночі пастирям,
А зоря трьом волхвам
У Східнім Краю.

Що за диво перед нами,
Де Марія Христа
Повила, там зоря
Стала в небесах.

Славa! Славa! заспіваймо.
Хай світ зиае увесь,
Що з небес Бог Отець,
Сина нам післав.

ШКОЛА ГОРОЖАНСТВА
1947—1948.

ІІІ Клермант вуд., Торонто, Онт.

Лекції кожної Пятниці від 8-ої до 10-ої години вечером.

Біблійна година для бажаючих в неділю від 4-до 5 год. попол.

Нарис науки:

Горожанство і йоге обовязки ..... Лекції визначних знавців горожанського права.
Історія і Географія ..... М. Фесенко.
Демократія в Канаді ..... М. Фесенко
Божучі Світові Поділ .....
Точні Науки .....
Музика і Спів ..... П. Сич.
Українська Література ..... Т. Квиленецький.
Українські Ручні Вироби ..... Пані Ю. Фесенкова.
Українські Народні Танці .....
Здоровда на Кожний День ..... Лекції визначних лікарів.

Для бажаючих відкрита читальня під доглядом бібліотекаря Ф. Москалюки Читальня одержує поважне число періодичних видань, українських і англійських; як з Канади так і з Европи.

У звязку з вище наведеними лекціями будуть уживані модерні методи навчання з ужиттям кіно, говорячих рухомих образків, і т. д

Настоятель Школи: Проп. М. Фесенко. Секр.: Пані Г. Кубанська.
Рекордовий скарбник Пані Ю. Фесенкова.
Члени Почесного Дорадчого Комітету: Др. В. А. Камерон, Пані Д. Стран

(Продовження з ст. 3).

своїм слухачам, що, як відомо, двічи два є чотири. Коли слухачі підтверджали, що це є дійсно так, то він став доводити їм, що двічи два не чотири, а п'ять. Отже він проробив такого фокуса: двічи два є чотири і разом з тим не чотири!

Такі самі є міркування діалектичних матеріалістів і в сфері соціальних явищ. Суспільні процеси, які є процеси матеріального порядку, не можна зводити до біологічних процесів, хоча вони генетично і звязані з останніми. Згідно матеріалістичний діалектиці таке зведення неприпустиме тому, що ці явища якісно інші, ніж біологічні, бо вони виникли в наслідок переходу кількости в нову якість, яка вже зовсім інші природи, ніж попередні якості. Оскільки в явище соціального порядку при переході біологічної кількости в соціальну якість нічого принципово нового (ентелехія, дух тощо) не вдалося із ніякого іншого світу, а біологічна кількість, цілком і без остачі перейшла в соціальну якість, то було б цілком природньо і логічно це більш складне соціальне явести до менш складного біологічного. Але діалектичні матеріалісти цього не роблять; вони як вогню бояться такого зведення, наперед передбачаючи, до чого це приведе. З точки зору логіки їм треба б було б соціологію звести до біології, а біологію — до хемії, фізики і механіки, тобто все звести до руху атомів, як це й роблять механістичні матеріалісти. Цього діалектики не роблять, бо бояться привести всю їх теоретичну будову до безглуздого висновку, а це при дальшому розвитку думки може привести всю цю матеріалістичну будову до того, що вона перевернеться на ідеалістичну основу. Виходячи з своїх теоретичних засад діалектики - матеріалісти, коли б вони застосували енергійне мислення могли б прийти до такого парадоксального висновку: також і складніші явища світу, як от життя, соціологічні процеси, мислення є одночасно матеріальні й нематеріальні; матеріальні вони тому, що їх мислять в рамках матеріалістичного світогляду, а нематеріальні вони з тої причини, що їх, як нову якість, неможна, згідно діалектичній догмі, зводити до механіки атомів.

Але якщо ці складні явища (соціальні процеси мислення) неможна звести до механіки атомів, то чому вони повинні бути матеріальними? Таким чином, діалектичний матеріалізм потрапляє в важке внутрішнє протиріччя з самим собою, попадає в зачароване к о л о, circulus viciosus.

Діалектичні матеріалісти підкреслюють, що вони не ставлять жадних питань про суть життя, мислення або, скажімо, мого відчування червоної фарби. Вони просто відмовляються від обговорення таких речей, бо вважають, що світові загадки ані ких вже розвязані. Вони знають, що таке обговорення примусило б їх філософію, яка на завжди, згідно їх догматичному настановленню, мусить залишитись матеріалістичною, звести все в світі до атомістики; це означало б потрапити у комічне положення, бо зведення найскладніших явищ до руху атомів є не тільки явно безглуздє, але й практично некорисне, ба навіть шкідливе"), що, без сумніву, добре зрозуміли в свій час Маркс і Енгельс. В цьому пункті вони настоюють на застосуванні ще одного діалектичного закону — закону єдности теорії і практики („Перевірка теорії практикой").

Прибічники діалектичного матеріалізму дуже далекі від думки відмовитись від матеріалістичного світогляду, навпаки, вони з дивовижною впертістю держаються за нього, проголошуючи, що матеріалізм — це прогресивна, передова філософія, а всі нематеріалістичні філософії, а також релігія, є шкідливі й реакційні вчення, які треба викинути на „смітник історії". При бажанні обґрунтовання з цією доктриною ми пізнаємо справжню причину цієї впертости; ми довідуємось, що в марксизмі, крім діалектичного, існує ще так званий історичний матеріалізм. Він вчить, що історія людства визначається виключно економічно - матеріальними відношеннями й що в історичному процесі ідеї не відіграють жадної ролі. Залізні, незалежні від людської волі закони керують в історичному процесі й в суспільним розвитку людства. Розвиток йде своїм непорушним шляхом: феодалізмом прийшов на зміну буржуазний лад суспільства, а цей останній — хочемо ми того чи ні — мусить ніби то загинути,

*) Для певного партійного програму.

уступивши місце новому ладу майбутності — комунізмові. Цей абстрактний концепції, яка видає себе за суворо - науковe досягнення, і ховається основна причина того неповажання й знецінення окремої людської особи, її свободи, що є така характерна ознака для діалектичного матеріалізму, особливо коли він в ролі державної філософії починає діяти практично.

Отже ясно, що марксисти тільки із політичних передумов дотримуються матеріалістичного світогляду й їх відношення до світових загадок (подобання світу, суть життя, есенс мислення, свобода волі, безсмертя і т. д.) явно тенденційне й не серйозне. Політики й партійні вожаки, а не ідейні філософи, витягли цю філософію із старих архівів на денне світло й кинули її в маси. Вони це зробили з тих міркувань, що вона дає солідну ідеологічну підтримку їх партійному програмові

2. Ахиллесова пята „тоталітарного" матеріалізму.

Щоб врятувати свій світогляд від розпаду, що неминуче відбувався б при енергійному й чесному мисленні, марксисти застосовують хитру тактичну ходу, жертвуючи логікою й відвертаючи увагу своїх прибічників від важких вузлових пунктів їх філософії. Застосовуючи демагогічну операцію про перехід кількості в якість, діалектичний матеріалізм хоче уникнути небезпечного підводного каменю, об якого легко могла б розбитися вся матеріалістична будова, що плаває по поверхні речей. Ретельно маскуючи цей підводний камінь від своїх некритично мислячих прибічників, діалектики матеріалісти вганяють всю багатомітну світову дійсність в Прокрустове ліжко матеріального, як поршоджерела усіх явищ, і виявляють таким чином брутальну тенденційність, ив'язуючи речам абстракції (видумані) поняття, що внгідні для їх політичних цілей. Для ідейного шукача істини таке ставлення до речей цілком неприйстиме.

Усякий матеріалізм, в тому числі і діалектичний, виявляє себе особливо несприємним, коли справа стосується таких речей, як душа, мораль, совість, красота, любов, Бог і т. д. Для матеріалізму душа людини є не більш як виявом матеріальних процесів, що об'єктивно відбуваються в зовнішньому світі (в тому числі в людському організмі, що теж є частина зовнішнього світу). Але для згаданих нематеріальних речей в системі матеріалізму нема місця. Тому матеріалізм принижує людину, яка для нього є не більш як матеріальний об'єкт. Він абсолютно нездатний створити високу ідею про цінність і високе призначення людської особи

Об'єктивний спостерігач часто запитує себе: що за сила пануе в душі цих матеріалістичних діалектиків, які з великим темпераментом і ентузіазмом говорять про „щасливе життя" майбутнього комуністичного суспільства. Людина з тверезим розумом сприймає не не тільки як абстрактне уявлення, як наївну теорію, але й як живу дисгармонію, велике пристріччя в самій доктрині. Бо з одного боку ця доктрина робить все для „щастя майбутнього людства, а з другого боку вона по своїй природі принижує достойність людини; людина для неї є не що інше, як тварина, дволюбна скотина, що від інших четвероногих може відрізнятись тільки тоді, коли вона має матеріальну „надбудову" — діалектичну методу, значимість до класового ворога й теоретичну любов до власного класу. Згідно діалектичному віруванню, в суспільстві вже тепер наближчалася остільки значна кількість двоногих скотинок, що вже з'являється нова якість— маса. До цієї абстрактної „маси", а не до конкретної людської особи, й спрямовують діалектики свою зворушливу любов, що ще животіє у їх душі з часів дитинства.

Особа людини, як така, її достойність, свобода, моральна

(Продовження на ст. 6)

Українська Пресвитерська Громада
В ОШАВІ, ОНТ.
486 SIMCOE ST., SOUTH
Пастор: І. Яценнгя;
Органіст: Степан Салмерс
Богослужения о 11 год. рано кожної неділі
Вечірня о 7 год. вечером
Недільна школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ПРО ОДНУ "ТОТАЛІТАРНУ" ДОКТРИНУ НАШОГО ЧАСУ

(Докінчення з ст. 5).

цінність не мають для них ніякого значення. В цім відношенні немає принципової різниці поміж пробійниками діалектичного матеріалізму та іншою тоталітарною доктриною — нацизмом. Якщо гітлерівці казали: „Ти є ніщо, НАРІД є все!", то діалектики кажуть сказати. „Ти є ніщо, МАСА є все!" Нащити танцювали від національного, діалектичні матеріалісти танцюють і скакенюють від соціального. Обидві ідеології не мають ніякого уявлення про справжнє єство людини. От чому в тих випадках, коли ці доктрини починають практично діяти як офіціальні державні ідеології, то вони пригнічують, підчас вимірюють особу так само, як це, наприклад, робив Чінгіз-хан та інші азіатські деспоти.

Той чи інший світогляд має величезний вплив на душу людини. Коли світ думок впливає на здорового мислення, то він дає благотворно на всю природу людини. Коли ж людина постійно наповнює свою свідомість нездоровими, хибними й злісними думками, то згодом виникає кораблине, нездорове душевне життя. Якщо це мається, в наслідок „директив зверху", починає автоматично діяти в масах, то розв'язуються жахливі діла, як це можна було спостерігати при панування нацистів в Німеччини. Всі жорстокості й Злодійства гітлерівського режиму є наслідок нездорового матеріалістичного машиноподібного мислення. Під впливом такого мислення виховані в доброму дусі й досить порівняно моральні люди роблять такі нейчувані й жахливі злочини, які не під силу навіть закоренілим злочинцям. Точнісінько те саме має значення й для доктрини діалектичного матеріалізму. Оскільки він не є спроможний обґрунтувати високе етичне вчення, то він не може втратити критерій для розпізнання добра й зла, у наслідок чого він широко відкриває двері до нижчих інстинктів людини — до зневанвсти, егоїзму, жорстокості, - деспотизму, ошукуванню, брехні, тощо. І як наслідок нездорового духовно - душевного життя, пройнятого нижчими інстинктами, аморальністю й атеїзмом, з'являються на фізичному плані й відповідні діла. Хто цікавиться цим питанням і стежив за тим, що відбулося в сіднй Європі, той не може не переконатись, що це дійсно так.

3. Дух нашого часу й Євангельська правда

Діалектичний матеріалізм, що примусово підпорядковує принципові матеріальности й механізації духове, політичне й економічне життя, є безперечно дуже негативне явище в житті сучасного людства й являє собою своєго роду духове захворювання, пошесть, яку переживають і яку врешті повинні перемогти ті народи, серед яких вона поширилась.

Коли ми запитаємо себе, чи міг подібний універсальний, тоталітарний матеріалізм з його атеїзмом і механізацією духового життя появитися, скажімо, триста або навіть сто років тому, то треба сказати: тоді це ще не було можливо. Доклядний аналіз показує нам, що матеріалізм як масовий світогляд міг з'явитися тільки в найновший період історії і лише з великими досягненнями природних наук і техніки, які — особливо в XIX-му столітті — зробили цілу революцію в житті людей. Цей процес розвитку природознавства почався, власне, ще з епохи Ренесансу (XIV XV сторіччя) і культурницької точки досяг найвищої точки в XIX-го століття. Сама свідомість, сама душа людини зміцніли з того часу й якщо порівняти свідомість сучасної людини з свідомістю європейця до XIV-го сторіччя, то ми знайдемо велику різницю. Сучасна людина характеризується розвитком інтелекту й цей розвиток їшов поруч з нечуваними ще в історії прогресом природознавства й техніки. Мислення, що має такий великий вплив на весь душевний склад людини, стало машинодобним. Сучасна людина, навіть неписьменний робітник, дивиться на зовнішній світ не так, як наші предки до епохи Ренесансу, в свідомости яких весь космос був просякнутий ідеєю Божества, а так, як уявляють собі світ представники природознавства, тобто в дусі Ньютона, Дарвіна або Геккеля. Матеріалістичний спосіб думання заволів всі ділянки сучасної культури, він по-суті й породив першу й другу світову війну. Це він перетворив Європу в груду руїн. Людство переживає велику трагедію, велику кризу в усіх галузях сучасного культурного життя, в сфері економічних відношень, в галузі політичного й духовного життя. Можна з певністю сказати: що матеріялізм є причина цієї кризи людства.

Але криза й страждання мусять принести нове життя, нову культуру. Ми вважаємо, що ця майбутня нова культура буде вже не матеріалістична, а духова й високо моральна. Поступово людство почне усвідомлювати справжні причини катастрофи в XX-му сторічні. Поволі людство буде приходити до висновку, що зовнішній фізичний світ — це тільки одна половина повної дійсности й що друга половина цієї дійсности — це надзвичайно духовий світ, проникнутий якій могли люди Євангельських часів за допомогою т. зв. інстинктового ясновидіння, яке закрилося з тих часів, коли почав розвиватись інтелект з завязку з пізнанням змисловго (фізичного) світу. Сучасна криза — це криза росту, це криза свідомости людини, яка повинна відновитись вище ще на один щабель. Нова свідомість, свідоме ясновидіння, що його здобуде людина на новому щаблі розвитку, дозволить нам глибоко проникнути в духовні основи природи й життя

Матеріялізм в суспільному й державному житті мав попередника в природничо-науковому матеріялізмі. Радикально перемогти матеріялізм в житті можна тільки тоді, коли він буде переможений в науці. Отже в першу чергу природознавство повинно звільнитись від матеріалістичного тлумачення живих природи. Здавалось, що в добу атомової бомби, в добу, коли ідол успіхного матеріялізму — матеріальна часточка, атом — виявив нечувану могутність, такі сподівання — це наївна утопія. Але в дійсності це не так. Не в матеріяльному атомі тут справа — й якраз відкриття „атомової" енергії вимагає того, щоб наші уявлення про матерію науки в корені змінила, бо не в косній й мертвій матерії тут справа, а в енергійності сил. І тільки одночасно спрямований людський інтелект може тлумачити цей комплекс як матерію.

Нова культура перебудує усі наші уявлення про світ, про людину, про душу й дух. Кожна спеціальна наука буде спроможна точно досліджувати в своїй сфері першоджерело всього буття - духовий світ, духові істоти й їх діяння на земному слову дійсність. Все природознавство просякнеться конкретним і реальним спіритуалізмом. Євангельська правда дедалі більше розкриватиметься людству в усій її невичерпній глибині Христос, його божественна сила засяє в оновлених людських душах. Звичайно, нова свідомість людей прийде не одразу, а лише поволю після, можливо, виршальної великої духової битви за примат духа, за оновлене християнство. Це робота десятиліть, сторіч. Бо не одразу будуть спроможні люди протертн свої духові очі від того матеріалістичного попелу, що накопичувався на них протягом останніх століть. Тільки поступово можуть відкритися духові очі людини для сприймання всієї мудрості вічних Євангельських істин . . .

Що ж до світогляду войовничого матеріялізму, то він являтиме лише сумний епізод в історії нашої критичної доби. З почуттям сорому за недосконалість і поверховність людського мислення будуть колись читати наші нащадки історію пр ате, як одна обмежена філософія, являючи собою неправду й забобон, спричинилась до свого роду масового душевно-духовного захворювання, що виявилось як нечувана перекручення всіх здорових понять і уявлень людини про світ, про матерію й дух, про добро й зло . . .

Н. Кошевatий.

Проситься всіх читачів в Заущених Державах і Канаді памятати, що часопис Євангельська Правда не є для розданнея і вчасно залвлена передплата робить можливим регулярне видавання часопися.

Малий Катехизм

(Докінчення з ст. 4).

і). Рим. 12:10. Братньою любовю (бувайте) одни до одного ніжни, честю один одного більшим робіть.

П. 65. Що є збороненo в пятій заповіді?

В. Пятя заповідь забороняе неслухання, або невідання належно пошани, або роблення чого будь, що є проти чести і обовязків, які належаться людям в їх різних місцях і відношеннях (і)

і). Рим. 13:7, 8. Оддавайте ж усім, що треба: кому данину, данину, кому мито, мито, кому страх, страх, кому честь, честь. Нікому ж нічим не задовжуйтесь, тільки любовю один одному; хто бо любить другого, закон сповнив.

Слідом За Його Стопами

Написав Д-р. К. М. Шеддон
(Перекзав з англійської).

(Продовження)

Григорій Максвел і гурток членів його церкви лишились на якийсь час ще в кабінеті. Мущина лежав на отоманці, відпадихуючи тяжко. Коли повстало питання, що з ним зробити, п. Максвел настоював, аби забрати його до своєї хати. Він бо мешкав недалеко і мав одну вільну кімнату. Рахеля Вінслов відозвалась: „Моя мама не має гостей в цій хаті. Я певна, що ми могливо радо дати йому приміщення у себе." Вона здавалась була дивно зворушеною, хоча ніхто цього не запримітив. Всі були захоплені цим, що зайшло, найособливіше, що лишень могли собі уявити та пригадати члени Першої Церкви. Одначе пастор настояв на тім, що він займеться сам цім чоловіком, і коли надійхав повіз, непритомного, але живого хорого завезено до його хати; а зарязом з приходом цього незнайомого чоловіка до малої кімнати пастора, начався новий розділ в його житю. Одначе, принаймненше він сам, не мріяв навіть про ту зміну, яку мав зробити в цілій своїй пізнішій дефініції наслідування Христа.

Випадок цей викликав велику сенсацію в парохії Першої Церкви. Люди цілий тиждень про ніщо інше не говорили. Загальне вражіння було таке, що цей незнайомий чоловік увійшов до церкви в стані умового забурення, викликаного клопотами, та що пізнає цілої промови він находився поворотy в напад гарячки, не маючи в дійсности й найменшого поняття про окружения в якому він находився. Люде думали загально, що у всьому, що сказав цей чоловік, не находилось нічого гіркого або наріжного. Підчас цілої своєї бесіди він говорив в звичайному апольогетичному тоні, неначеб він був одним з членів зборів, шукаючи вияснення і світла в трудному предметі.

Третього дня по перенесенню його до хати пастора, наступила явна зміна в стані хорого. Лікар заявив цё і не плекав жадної надії. В суботу рано він ще жив, але він скоро западан під кінець тижня. В неділю рано перед самою першою годиною він здубився і спитав, чи прибула його дитина. Пастор після був по дитину скоро тільки довідався про докладну адресу перебування її, знайдену в листах, котрі находилися в кишенях хорого. Він був свідомим і міг говорити ти зрозумілo тільки кілька хвилин від свого нападу

„Дитина находиться вже в дорозі. Вона в короткі буде вже тут," сказав пастор Максвел сидячи при хорім, в лице якого зраджувало сліди цілотижневого переживання. Він бо находився на тім, щоби сидіти при нім кожної ночі

„Не побачу вже її ніколи в цім світі," сказав хорий чоловік з тиха. Пізніше з великою трудностю виложив слідуючі слова: „Ви, добродію, виявили до мене свою велику доброту і щирість. Мені якось здається, що так власне був би і Христос поступив." По кількох хвилинах він лагідно звернув голову, і перш ніж п. Максвел міг пізнати, що сталося, лікар промовив пригнічено: „Він умер."

Цей недільний ранок, который пас тепер обходить, був цілковито схожим до недільного ранка перед тижнем. Пастор Григорій Максвел вступив на проповідницю перед одним з найчисленніших зібрань, яке колинебудь сходилось в Першій Церкві. Виглядав він худо неначеб що лишень устав з довгої недуги. Жінка його лишилася в хаті з малою дівчинкою, котра прибула разнім потягом годину по смерти батька. Батько її лежав в цій малій кімнаті, де його принесено, більший вже від всяких турбот зцоденного життя, а пастор Максвел бачив його лице, відкриваючи Біблію, і укладаючи ріжні нотатки на бой свого столика, як це чинив він звичайно на протязі десяти літ.

Служба Божа виявила цім разом новий елемент. Ніхто не памятав, щоби духовних мав раніщно проповідь без рукописи. Чинив він це часами ще на самому початку своєї кар'єри, але від давна вже він заповн

Health for Every Day

Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

What is Health?

Perhaps you will answer "Health is being well" or "Health is the condition of being free from disease."

Yes. It is that, but it is more than that. It is a state of well-being, and a state of fitness. When you can work hard and pleasantly and carry on every day with cheerfulness, then you have health. If pain or disability or weariness happen to you and prevent you from working for your living or enjoying your life, you cannot say that you are well, and you cannot say that you have good health

It is a great thing to be a Canadian. Of course you are proud to be a Canadian and to belong to the British Empire of the British Commonwealth of Nations, as it is now called sometimes. But we should not forget about other nations. Standards of health in these days in which we live now must be international. We must think, not only of health in our own country but of health in other countries, because the countries of the world are drawn close together now and disease, if we are not careful about health, may pass from one country to another.

Travel

Perhaps we would like to travel. And perhaps we would like to travel by air. It saves so much time to travel by air. And it does not cost very much more to travel by air than it costs to travel by steamer or by railway train, when you come to count up all the things you have to pay for when you travel by air on the one hand or when you travel by railroad train or ocean steamer on the other hand. But what about health? People travelling by air plane have to sit very close together for hours and hours. You do not know these other passengers at all. You never saw them before. They may not be well. They may have some disease. And while you are travelling with them you may get that disease yourself for many diseases pass from one person to another if the persons are in close contact, sitting close together, and the disease is contagious or infectious or transmissible. These three words all mean the same thing. They mean that the disease may pass from one person to another.

So what must the nations of the world do to prevent diseases passing from one country to an other or from one person to another? We must plan and work to protect each other and to protect all other nations so that the World may have Health.

(To be continued.)

Joy to The World

C. D. Carter

It was the night before Christmas. Shoppers were arriving home with their late purchases. Children were being hurried off to bed, to dream of all the nice things they would get on the morrow. Many tired salesgirls were escorted home by their boy friends, as the hour of midnight approached. Then the streets grew quieter. A few homes were still lighted up, but these lights were extinguished, one by one, and the world settled down to await the dawning of another Christmas morning.

Suddenly, there was a burst of Heavenly music on the midnight air, and Arthur woke up with a start. Out in the cold winter night he heard many voices singing, together. Arthur had been home celebrating for several days, but he was sober to-night; and being awakened so suddenly, he hardly knew what to think. It seemed to him like all the world was singing. The words came clearly to Arthur as they sang:

"Joy to the world! The Lord is come;
Let earth receive her King;
Let every heart prepare Him room,
And Heaven and nature sing."

Arthur had never heard such singing in his life. It was so spontaneous and joyful that it seemed like all Heaven and nature were singing, to welcome the coming of the Lord. With a sudden shock, it came to him that this was what had happened—the Lord had come back again and he was not ready! He jumped from the bed to the cold floor, trembling all over. Why had he neglected to get right with God? It was the most important thing in the world, but he had kept putting it off until now it had come to this! For he knew that when the Lord came back again, it was too late to be saved then. Friends and neighbors had talked to him about his soul and given him tracts, but he paid little attention to them. He had just continued in his own way, and sometimes he would be drunk for a week at a time. He realized now that he had put off the Lord too long, and that he deserved to be judged and sent to hell. As he trembled like a leaf, the singing outside continued:

"Joy to the earth! the Saviour reigns,
Let men their songs employ;
While fields and floods, rocks, hills, and plains,
Repeat the sounding joy."

But he had no song to sing. The Lord's Coming may mean joy for somebody, but it was nothing but terror for him. He wondered why he had spurned God's great love and continued on in his sins until it was too late. If he only had another chance, how quickly he would take it, and get ready to meet God! And then the singing ceased. But in a moment another Christmas carol floated out on the deep winter night. Then Arthur remembered that it was the night before Christmas, and that people were out singing Christmas carols. Oh, what a relief! The Lord had not come after all, and he still had another chance to be saved.

A group of happy young Christians were going from place to place singing carols, and now they were singing in front of the house of his next-door neighbor—the one who had spoken to him about the Lord Jesus.

That was why he had heard them so clearly. They soon finished the second carol and went away, but they left behind them an awakened soul who was now anxious to have peace with God. If they had known how the Lord used their song of praise to awaken another precious soul, how they would have rejoiced!

Arthur realized for the first time that he was a lost sinner, and that he really needed a Saviour; and the impression of that night never left him. Sometimes he would lie awake practically all night wondering what to do. Often, he would get up and read something for hours at a time, trying to forget his condition. He continued on in this state for two or three months, until his conviction became unbearable. One Sunday afternoon he came to a deep realization of the fact that he was on his way to hell, and he became really alarmed about it. He knew that he could not save himself, so he began to seek the Lord; and he was saved that night, when he trusted the Lord Jesus as his personal Saviour. His life was immediately transformed, and he was one of the happiest Christians I have ever seen.

All who are saved can sing "Joy to the world! the Lord is come"; for He has come into their hearts and filled it with "joy unspeakable and full of glory" (I Peter 1: 8). Have you received Him yet, dear friend? If you will but trust Him as your Saviour, and confess Him as your Lord, you will have a deep, abiding peace in your heart that the world knows nothing about. And your heart will be filled with a joy that the world could never give you, nor can the world take it away. Why not come to Him, dear friend, and receive the greatest gift you have ever had? For the wages of sin is death; but **the gift of God is eternal life through** Jesus Christ our Lord" (Rom. 6:23). — Faithful Words.

Слідом за Його Стопами

(Докінчення з ст. 7)

„Ще, що я заміряю вам тепер запропонувати, є чимсь, що не повинно видатися вам незвичайним або неможливим до виконання. Я одначе є певним, що правдоподібно більшість членів моєї церкви буде що річ так само в цей спосіб уважати. Але в цілі грунтового зрозуміння цього, що розбираємо, зроблю вам мою пропозицію дуже ясною та мабуть може бути також і острою. Мойа бажанныи е б найти в Першій Церкві охотників, котрі схотять поважно і чесно постановити не робити через цілий рік нічого не поставивши напереді питання: „Як поступив би Христос?" А по поставленню цього питання кожний має наслідувати Христа з усією можливою стислостю без огляду на це, які будуть наслідки з цього. Очевидно, я прилучив також і себе до цього товариства охотників і приймаю за річ певну, що моя церква не залишиться моїм будучим заховуванням, що буде спіратись на цій засаді поступування і не буде противитися нічому, як щоб так робив би і Христос. Ум я висказуюсь досить ясно? По скінченню Служби Божої ці всі члени церкви, котрі є готові прилучитися до такого товариства, нехай остануться, а'гоговорімо про подробиці мого плану. Нашим гаслом буде питання: „Як поступивби Христос?"

(Далі буде).

Противна Господу безбожного дорога, хто ж ходить дорогою правди — цей йому любий.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй."

Рік IX. Число 1. СІЧЕНЬ. JANUARY Рік IX. Число 1.

ЛЮБЛЯЧИМ БОГА ВСЕ ДОПОМАГАЄ ДО ДОБРОГО

8:28.

Любячим Бога.

Це твердження не відноситься до тих, що нелюбять Бога Для них все веде до зла. Навіть ті річи, що вони думають є добрі для них, в дійсности стають їх руйною. Здоровля і слабість, багацтво і бідність, успіх і нещастя абсолютно все веде до руїни всіх тих, що не любять Ісуса Христа. „Коли хто не любить Господа Ісуса Христа нехай буде проклят, мараната!" (I Кор. 16:22).

Усе допомагає до доброго любячим Бога.

Бог каже ВСЕ. Зважте ВСЕ. Він не повинні обмежувати Його благословення, але віддати славу Богові і твердити разом з Йовом: „Ось, він убиває мене, та я не перестану надіятись" (Йов.13:15). Роланд каже: „Бог осягає добра людей належними засобами. Він так само робить його без засобів. Він може робити добро проти засобів"

Зло в житю людини може бути ознакою великої любови Божої, воно **приготовляє** його до великої праці або відкриття. Коли хотять зужити сталь для якої небудь важкої праці, її випробовують. Коли кусок сталі має служити в мості, що несиме величезні тягарі, його випробовують во всякі способи і тільки коли сталь перейде все і не зломить ся, лише тоді її зужитають. Бог приготовляє своїх дітей злом до добра. Він послав страх у великій темряві на **Авраама**, коли він приготовляв його принятн найкраще світло. (I М. 15:12) Він вдарив **Павла сліпотою**, коли хотів відкрити очі його душі. Він **відмовив Канванській жінці** в проханні сцілити дочку, щоб за хвилину вдовольнити и Він зробив Якова кульгавим, щоб благословити його

Бог зуживає зло і страждання в нашім житю щоб **очистити** нас. Коли залізо зїсть ржа, його кладуть в огонь і перетоплюють. Душу можна очістити від зла в огні страждань Бог це робить для нашого добра **Блудний син** і немав ди думці повертати до батька, аж поки його гордість не була знищена дієтою для безрогих. **Йона**, коли був на кораблі в безпеці, то забрався на саме дно і спав, але коли він опинився в речеві великої потвори, він почав пильнувати і молитись. **Манасія** цар жидівський поки жив на свободі в Єрусалимі чинив страшні і огидні речі, але коли опинився в кайданах в Вавилонській вязниці, його серце обернулось шукати Господа „Отець., кожну вітку.. що родить овощ, обчищує її, щоб більш овощу родила". (Йоана 15:2). Тілесні слабости і недостатки, горе і ніше зло не одному послужили на добро прямуючим їх шукати Бога.

Бог може послати свої дитячі муки і смерть як велику **надгороду** - звершення життя. Візьміть і пригадайте тих, що тисячами вмирали в зубах у диких звірів на аренах Риму, діти, жінки і чоловіки, славячи Бога. Пригадайте тисячі спалених живцем Римо - католицькою церковою: Івана Суса, Савонароду, Ріддея, Латімера і інших дітей Божих, що вілдавали і тепер віддають своє життя в Сибірі і інших місцях. Правда всіх їх Бог покріплав в їх стражданнях і вицив муки. Томас Гаукер, що його було спалено живцем, перед смертю умовився з іншими відточчими, що наколи муки вогню не будуть надмірними, то він має підвести руки над головою, і тричи вдарити в долоні. Коли його тіло було все в огню, він підвс руки і подав їм знак, і вмер. Це саме мало місце з богатьома іншими. Тому кати в поганськім Римі і інквізитори, дивувались, як молоді дівчата могли переносити тортури залізом і вогнем і в той же час славити Бога і молитись за мучителів. замість того, щоб цілпіяти від мук. Кати казали, що це мученики осягають чарами. В дійсности смерть цих мучеників була надгородою їх життя. З їх крови як з насіння повстала церква. Через кров невинних світ стає кращий, як тілки один Ісус Христос випив чашу, мук до дна. Всі, що вмирали во імя Його мали смерть полегчену Ним.

Бог посилає мученництво тільки тим, що достойні цього вінця боротьби.Любячим Бога усе допомагає до доброго. Не тільки ангели оточують вас, щоб захистити, не тільки молитви інших віруючих покріпляють вас, але сам дракон і духи тьми та зли люде працюють на ваше добро. Правда це не є їх наміром. Зовсім ні, їх найбільшим бажанням є знищити вас. Про Ассура, що ним Бог скував лицемірний нарід, Бог каже: „Але він іншої про це гадки, не так помислить серце його". (Іс. 10:7). Всі події світа працюють лише для одної цілн і мають одне завдання, славу Бога Отця і спасення Його дітей. Тому кожна слабість, недостаток, страта, страждання, зло, що може навідати вас, кожний встид, докір, сум, агонія і біль, що торкнуться вас, вашого тіла, все це для вашого добра. Кожна зміна в вашим житю, чи то погодить чи іде дощ, чи паде сніг, чи ви успішні чи нещастні, чи на волі, чи в вязниці все буде на добре. Все сотворіння, приятелі і вороги працюють для вашого успіху, щастя і радости во всякі способи

Але це все зależить на одну умовнину. Наколи ви чєлнємірно любите Господа, тоді це обіцяння з всіма його благословеннями стається вашим

Всі діти Божі пригадають собі і вповні зобачуть сповнення цього благословення коли будуть в славі. С.П.

Г. КУБАНСЬКА

НЕДОЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ МАТЕРИ

(Уступ з книги автора „Під червоним та брунатним тоталізмами").

Подані в цім оповіданні факти взяті з дійсности. Нещасна жінка померла на ліжку авторки, з котрою вона була в останньому каторжному таборі.

Стояла спека. Сонце наближалося до свого зеніту. Панувала цілковита тишина. Не шелесне верболіз. Лише кришталево чисті хвилі Урупу бульбкають, спадаючи з каміня на камень та цар птахів, орел кавказський, розпластаний з далекої блакиті порою закурликає

У цей день по пічано - каменистій доріжці мляво посувалася дивна колона одитих у лахміття, частинно босих, виснажених жінок - невильнись їх вели з праці на обід до каторжного табору. Наближаючись до головної брами, колону вразив несамовитий крик жінки. Та за пару хвилин вони побачили жахливий образ. На брамі, переплетений колючим дротом, висіла жінка з божевільними очима. З рук та обличчя її текла кров, з-заду, з двох боків, на неї кидалися пси, намагаючись стягти її на землю. Від цього видовиська всі у колоні й таборі скаменіли. Недолюдки ж ЕНКВДь цькували всіх

Миттю вязнів розігнали по бараках в непритомну жінку зачесли й кинули до політичних невільниць

По полудні вибухла страшна буря з дощем як із цебра. На працю за табір по полудні не повели і політичні вязні мали нагоду вислухати сповідь це одної жертви московсько - азіятської деспотії

Принесену обступили товаришки, положили її на ліжко та як могли допомагали прийти їй до свідомости. Опритомнившись, жертва з навіп-закритими очима тихо, ніби пригадувала для себе пройдений життевий шлях, почала, важко дихаючи, говорити. Це була сповідь замученої жінки

- За часів НЕП-у я одружилася і жила в Юзовці, де чоловік працював механіком. Жили ми, як голуби в парі. Чоловік мій був добрим майстром Обої

(Продовження на ст. 2)

Evanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

(Докінчення з ст. 1).

ми були співучі, ходили до хору, завжди брали участь у аматорських виставах. Чоловік добрий декламатор. До всього цього поблагословив нас Бог домою, а за пару років після нам і сина Жити б та Бога хвалити! Та, як грім з ясного неба, спіткало нас нещастя.

У зимову ніч, коли снігова метелиця навколо хати завивала, різко задеренчав дзвінок. Чоловік схопився, підійшов до дверей, запитуючи, хто там у таку пізню пору? З надвору почулося: „Відчиняй! Мілінія!" У відкриті двері ввірвалося двоє обмерзлих снігом людей та відразу накинулися на чоловіка обдалуючи його кишені. Один з них, великий, русявий, із ставевими сірими очима й кирпатим носом, представник пануючої нації. Другий - малий, рудий, з горбатим носом, кліщоногий.

Після довгого обшуку, - перевернулися головні папери, тисти та книжки — вони наказали чоловікови одягтися та йти з ними. Діти прокинулися, плакали й я заспокоювала їх, не розуміючи ще сама добре, що сталося. Чоловік перехрестив усіх нас, поцілував дітей та розгублений вийшов.

Коли гримнули двері, як тоді я зрозуміла, що сталося щось страшне, непоправиме. Обливаючись сльозьми, я тулила до себе своїх малих пташенят, ніби передчувючи, що й їх у мене віднімать. З самого ранку я побігла до міліції, щоби довідатися, де є мій чоловік. Там мені відповіли, що нічого не відають. Від цього менту почалися мої поцукування. Доручаючи дітей сусіді, я обїздила десятки вязниць. Скрізь діставала відповідь, що мого чоловіка немає. Поралили мені, побувати ще в Саратові.

У вязниці в Саратові, після всяких перешкод, нарешті допустили мене до начальника НКВД. Я докладно оповіла йому про своє горе, зазначаючи, що лишила у чужих людей двоє малих дітей. На це начальник посміхаючись сказав: „Москва сльозам не вірить. Твій чоловік гайдамака, бандит,. петлюрівець, він є ворог народу!"

Таке відповідь мене так обурила, що, не опановуючи собою, я крикнула: „Ти, розбишацько московський! Який він є бандит?! Хіба лише тому, що свій нарід любив?"

Опамятавшися я вже в камері-вязниці. Три місяці мене допитували і нарешті, здумали на пять років каторжних робіт за образу державного урядника.

НЕДОЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ МАТЕРИ

Моє серце на шматочки краялося, я проклинала свою нестримність, яка спричинила страту і найдорогих мені дітей Вивезли мене до Нерчинської каторжної вязниці. Тут я попервлялася на найрізкіших прикрощах: від чищення відходів до роботи в каменоломнях. Все мовчки терпіла я, сподіваючися, що змилуються над моєю долею і скоротять час кари. Та, де там! Мусіла відпокутувати усі пять тяжких років. Багато таких, як я, закінчили життя сі могобствон: вішалися, перерзували собі жили, горіяними цвіком і т. інше. Я ж тримала ся надію, що ще житему зі своїми дітками.

Нарешті, прийшов і день вимріяної волі. Я — за брамою вязниці, хоч і без грошей, обідрана й боса. Різними заробітками я зібрала на дорогу й виїхала до Юзівки. Тут спіткала мене тяжка несподіванка. Не тільки не було моїх діток, а й тих знайомих, у котрих я залишила їх. Одна бабуся оповіла мені, що дітей моїх вивезено до якогось діт.-дому, а знайомих, за приятельство з ними арештували

Сіла — *виплакалася*. Треба було грошей заробляти, щоб дізнатися дітей шукати Прала я бі лизну, мила підлоги, дрова рубала, вугілля вантажила, а коли назбирувала трохи грошей, їхала до рідних діт-домів. Так я мандрувала шість місяців, поки одна білоруска не порадила шукати у діт-домах на Московщині, бо українських дітей вивозять туди, щоб омоскалювати. За цією порадою я побувала у Воронежі, Рязані, Тулі, Пензі, Тамбові та нарешті в Серпухові під Москвою. З радістю випадково я довідалася, що діти мої тут.

Я звернулася до ще молодої керівнички діт-дому у Серпухові, очевидно, партійної жінки. Спочатку вона заперечувала, що мої діти у неї. Вона з погордою й насишшою дивилася на мою убогість. По довшій суперечці керівничка відчула, що мені відомо про присутність у неї моїх дітей. Вона зневажливо сказала

— Перш тобі треба одержати дозвіл від НКВД, що ти маєш право на дітя.

„Я, я, мати, я хочу зараз лише побачити дітей своїх. Шість років, як я бачила їх. Ви ж жінка, невже не можете зрозуміти серця матери?" Благаючим голосом прохала я.

„Прошу йти геть, я не маю часу з тобою патякати" відповіла жінка з каяянним серцем

У цей мент я помітила у відділі коридору дівчинку, яка уважно прислухувалася до нашої розмови Я вдивилася в неї Я зкричала:

„Доню, моя, доню:"

Дівчинка стрімголов кинулася до мене з криком

„Мамуся, бідна мамусенька моя"

Але жінка без душі вирвала від мене дитину, пхнула її за двері й замкнула їх. Дитина кричала. Я кинулася відмкати ключ, але керівничка вмить зникла за дверима кабінету й також замкнулася. Не опановуючи вже собою, я била в двері, кричала

„Кацапка проклята, віддай моїх дітей! "

Не памятаю, як довго це тягалося. Мене вхопили два міліціонери і знову я опинилася у вязниці

У другу засудили мене на сім років каторжних робіт. На цей раз мене вивезли уже в далеку, дику Караганду. Та мені стало байдуже, що зо мною зробить У Караганді я працювала в копальнях. На шостому місяці перебування на цій праці, проходячи повз механічної майстерні, я побачила мущину з залізною рурою в руках, котрий поспіхом нагадував мого чоловіка. Я придивилася й тихенько гукнула

„Чи це не ти, Петре?"

Мущина, оглянувшись навколо, почав до мене придлявітися і недовірливо запитав

„Голос неначе Мотрі. Неже це ти? Звідки ж ти взялася?"

Так несподівано я знайшлася свого чоловіка, котрий вже посивів і мав лише половину зубів та скаліченну ногу, хоч йому я не було ще сорок років. Він був покарений на десять років, уже обжився та, як фахівець мав трохи ліпші умовини життя, ніж звичайний вязень. Пізніше ми частенько крадькома зустрічалися. На другому році я відчула себе матір'ю. Після лікарських оглядин мене з іншими матерями перевезли до цього табору. Тижко і сумно було розлучатися з найденим чоловіком. Але ж нас за людей не вважали!

Три місяці тому я породила третю дитинку — слабенького синка. Цей синок був метою мого життя, бо тих двох і чоловіка я вважала назавжди втраченими. Кожний раз, як приходили я до діт-ясел, я заставала своє немовлятко мокрим та від плачу захрипшим. Я постійно благала керівничку уділяти більше уваги моїй дитині, як слабенькій. Але кожного разу мені відповідали:

„Це не твоя дитина. Ти приходиш лише, щоби віддати своє молоко. Не забувай, що ти є невільниця і не смієш набирати своїми примхами!"

За моє набридання керівничка наказала більше не пускати мене до тіт-ясел. Сьогодня я почула, що мій синочок уже відійшов, осиротивши мене цілковито. Тепер я стратила все Життя для мене стало без будь-якого змісту. Я просила, щоб допустили мене востание попрощатися з моєю дитиною. У дозволі відмовлено. Тоді я хотіла перелізти через браму, а на мене випустили псів.

Довго тягалося це оповідання Нешвста часто зупинялася, пила воду, говорила тихо, тихо, ледве чути було її шепіт. Моментами здрігалася всім тілом. Вона, важко віддихаючи, замовкла. В камері стояла тишя, як у домовині. По лицях жінок текли тихі сльози співчуття. Затихали й віддихи на ліжку Тишу порушили топотом два вартові, що прийшли забрати на новий допит цю велику українську матір. Та зайво потурбувалися. Жовта, як віск, з подряпаними руками, й лицем, на яких застигла кров, вона спокійно лежала. Це була тепла, але душа її відлетіла, для єднання з її синочком

Так перестало битися це одне велике серце УКРАЇНСЬКОЇ МАТЕРІ.

НОВОРІЧНА МОЛИТВА

Боже дай всьому народу
З кайдан вийти на свободу,
Щоб Вкраїна стала вільна,
Самостійна, неподільна.
Боже дай, щоб на Вкраїні
Церква встала у ній єдиній.
Щоб в Євангелії Правди
Збудувалася на завжди.
Боже, молим, дай нам провід,
Щоб Тебе любив і народ,
Щоб у служенні народу
Ширив він любов і згоду.

Ф. Москалюк

ДОБРЕ СВІДОЦТВО

Др. Говард Келлі, світознаний гінеколог і обстетрік, що є відомий своїми працями і лекціями, котрі визнаються фахівцями як підручники, людина що з повною заслугою має репутацію визначного вченого, твердить: „Я вірю що Ісус Христос є Сином Божим, що його батьком не була людина але, що Він був зачатий від Святого Духа і родився від Діви Марії"

І. К. Шрайок.

ПОХОДЖЕННЯ ОДЯГУ СВЯЩЕНИКІВ

(Скорочено в перекладі).

На протязі перших пять століть нашої ери християнські священнослужителі немали окремого одягу, котрий відріжняв би їх від інших. Натільки, що нема і спомину про окремий одяг, але є дані, що вказують на протилежне.

До часів імператора Константина навіть було небезпечно для Христіян і окремо для їх провідників робити себе відзначними від інших, зогляду на жорстокі переслідування. Навіть потім як Христіянство стало державною релігією, спочатку небуло замітно якої будь зміни в цім звичаї і священики зодягались так само як всі інші. Перша зауважа що до зміни одягу з тих часів доводить церковна влада була проти окремого церковного одягу для священників В 428 р. більш ніж століття пізніше по навернені Константина, папа Целестін, писав до одного епископа в Галії, докоряючи йому за вношення одягу, що відріжнив його від інших. Він писав „Ми повинні відріжнитись нашим знанням, а не одягом, нашим поводженням а не нашим убранням, чистотою думання а не дбанням про наші особи". (Дивись: Malnl, Concilia Vol IV., стор. 465).

Одяг священнослужителів почав ріжнитися від одягу загалу аж в семій і шестим столітях, принаймні в околицях Риму. Коли ця зміна прийшла, то її цілило зовсім не було відокремити священиків від загалу Зміна повстала тому, що побожні віруючі нелюбили бачити голі коліна священиків. Північні варвари, що підбили Римську Імперію, немали високої культури, та носили короткі штанці. Цей одяг був остільки практичний, що поволи його перейняв загал, але серед людей було досить сильне упередження проти того, щоб священики носили цей одяг. Отже головною причиною цього упередження був побожний страх при думці, що священики мали виставляти незакритими свої голі ноги. Тому під впливом публичної опінії священики продовжували одягатись в римську тунику і тогу, в той час як загал перейшов більш зручний одяг варварів. На сході повстання ріжниці поміж одягом загалу і священнослужителів було повільніше, бо вплив варварів там був менші.

В другій половині середніх віків одяг священнослужителів був урегульований канонічним законом, з богатьома додатками місцевих синодів. Пізнійше їх строго каралося, як вони не одягались згідно правил

Старі римські туніки і тоги були потім вишиті побожними віруючими розолотою із ріжними додатками і врешті витворився церковний одяг священників, такий як його бачимо тепер.

Звичай священників одягатись в спеціяльні одностої напевно не походить від апостолів. В перші століття існування церкви ріжниця в одязі поміж епископами - пресвітерами а віруючими була цілком незнана. Не тільки на вулиці, але так само і під час богослужения священнослужителі мали на собі такий самий одяг, як і решта при сутніх. В цім вони мали приклад для себе від самого Господа.

Ісус Христос і його ученики знали звичай одягати священників в окремі одностої. Старозавітній ритуал вимагав спеціяльного одягу для священика під час відправи. (Цей одяг немає нічого спільного з одягом сучасних священників. Ред.) Знаючи цей звичай Христос і апостоли його цілковито знехтували, та не носили жадного окремого релігійного одягу

Посилаючи дванадцять а відтак сімдесять. Він дав їм найбільш детальний наказ, що включав навіть згадку про сандалі і палиці, але ані під той час ані якого іншого разу неможна навіть знайти натяку на якийсь окремий релігійний одяг для апостолів або учеників Христа

Коли Христос говорив про тих, що носили такий окремий релігійний одяг в Його дні, то він їх суворо осуднв. Він назвав тих, що носили филактерії, та побільшували поли свого релігійного одягу лицемірами, що шукають слави від людей

Він навчав, що сіль пізнається по смаку, а не понадлиску на мішках... Широ віруючи люди на не потребує окремого одягу. Бо релігійний однострій часто стає покровом лицемірства

(В Старозавітні дні храмова відправа і всі жертвоприношення були прототипами Христа і Його праці. Одяг старозавітніх священиків був частиною цього прототипу. Коли пророцтво сповнилось в Христі, то вже не було більш потреби продовжувати сниволи і тому священики вже непотрібували ані приносити жертв, ані носити окремого одягу. Ред.).

ОГОЛОШЕННЯ

Пресвітерська Церква в Канаді призначила своїх представників в Канадійських портах Галіфаксі і Монтреалі, що мають своїм завданням зустріти, привітати і помогти імігрантам, що належали до реформованих церков в Европі. Всі які прибудуть до Канади і потребують помочі чи інформацій нехай будуть ласкаві спитати в портах де вони прибудуть за представників Пресвітерської Церкви в Канаді. Вони радо помогуть так само імігрантам, що належуть до церков інших деномінацій, як що ці імігранти шукатимуть їх порад

Пресвітерська Церква робить заходи, щоб привезти до Канади групу Українців, котрі належать до Реформованої Церкви і знаходяться на скитальщині. Кожен з поміж українців, хто хотівби приєднатись до цієї акти та помогти в цих заходах, може або забезпечити працю для нового імігранта, його прищищення або заплатити його подорож. Заінтересовані мають порозумітися а цій справі з:

Rev. M. Fesenko, 506 Osnington Ave., Toronto 4, Ont.

Проп. М. Фесенкові Іміграційний комітет доручив складати списки для комітету в цій справі.

РЕДАКЦІЯ. — Повище оголошення відноситься до українців по цім боці океану. Всіх заінтересованих в цій справі в Европі проситься звертатись до Проп. Василя Кузіва, голови Евзекутивн Української Реформованої Церкви в Німеччині. Пресвітерська Церква в Канаді лише почала робити заходи в справі приїзду української групи перед урядом і тому не є певною річчу, що ці добрі наміри вповні здійсняться. Богато залежатиме на відношенню українських евангеликів в Канаді до цих заходів церкви.

І пресиденія Й ад явні Господеві, а надто - серця синів людських

Лінивого дорога мов терном встелена, дорога же правдних гладка.

Розумний сни отця свого вовселяє, дурний же чоловік і матір'ю помітає.

КОМУ ЧОГО БРАКУЄ

Було тісно під Москвою,
Просять козаків:
„Поможіте, Запорожці,
Збити ворогів!"

-- „Запляшіть, добрі люди",
Кажуть козаки,
„То вибемо Москву вашу
З вражої руки".

„Що ви бетесь з-за копійки?"
Кажуть москалі,
„А ми бемось із-за чести,
Як Господь велів!"

„Та кому чого бракує!"
Кажуть козаки,
„Знать, у вас на честь посуха,
В нас на копійки"

Степан Руданський

ПОШУКУВАННЯ

ПЕТРО МИСЬКІВ з Рівного на Волині пошукує пастора Сеаствина Бричука з села Колоденка, Рівенського повіту на Волині. Проситься інші евангельські часописи передрукувати це пошукування

(15b) Augsburg Sommerkaserne Bl. IV-63. U. S. A. Zone, Bavaria, Germany

СТЕПАН ДІДУХ пошукує Степана Дідуха і Анну Дідух з села Ветлин, пов. Ярослав; Катерину Коваль (дів. прізв.) з села Кореница (Карапатин) пов. Ярослав; Василя Клишо і Анну Клишо (дів. прізвище) з села Ришкова Воля, пов. Ярослав; Мирону Ольхового і Петра Ольхового з села Ришкова Воля, пов. Ярослав

Chodan Iwan, Cornberg bei Bebra, Kolowalleastr. 8, Rotenburg Germany

Українські Біблії Надруковані

Редакція „Евангельської Правди" через довший час старалась замовити Американське Біблійне Товариство в Українських Бібліях. До цієї справи А. Б Товариство поставилось дуже прихильно і останнім листом від 5-го Січня, 1948 р., повідомляє проповідника М. Фесенка, що вже надруковано 15,000 Українських Біблій. Біблії будуть продаватись по 95ц за книжку

Редакція попередньо одержала певну кількість листів від читачів з проханням вислати їм Українські Біблії. З огляду на кількість переписки і іншу працю, редакція на жаль незможе надалі займатись висилкою Біблій. Будуть б найкраще, щоб кожний, хто бажає набути Біблію звернувся до найближчого складу Біблійного Товариства

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.

Передплата на рік в Канаді і Америці доларом $1.00. Окреме число 10ц.
М. ФЕСЬКО — РЕДАКТОР.
Адреса редакції.
506 Dssington Ave.,
Toronto 4, — Ontario

HU 9282
ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Кінґ Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

ІМІҐРАЦІЯ

Міністер копалень і природних богацтв Шанов. Г. А. Ґлен проголосив 5-го січня, ц.р., що на протязі 1948 року для біженців в Европі (D.P.) установлена квота в 20,000. Уряд сподівається великих поліпшень в засобах транспортації. Попередньо було проголошено, що мають право привозити до Канади сестрицям не тільки окремі особи, але так само і організації. Це правило відкриває нові можливости для організацій помогти фахівцям поміж скитальщини прихати до Канади. Кожна українська громада в Канаді тепер має нагоду привезти або вчителя для своєї школи, або диригента для хору, чи артиста для театру. В таких випадках громада зобов'язується заплатити подорож і гарантувати працю. В такий спосіб можна буде б врятувати кожного фахівця поміж скитальщини, як щоб українські громади в Канаді відчули свій обовязок супроти них. Замість того щоб експльоатувати працю черниць, декотрі громади могли б врятувати цінних для української справи людей і набути першокласних працьовників. Богато громад, бажаючи заощадити гроші, дістають від церковного проводу черниць, що працюють в громадах як вчительки, диригентки, організаторки концертів і т. д. За що працю їм звичайно платиться дуже мало і без церковної помочі ці черниці ледве чи змогли б вижити Церква охоче дає в найми своїх черниць тому, що в такий спосіб вони дістають в свої руки виховну молодь. Звичайно терпіть на цім скитальщі - фахівці. Було б вповні в-згоді з духом Христової науки, як щоб черниці повернулися знов до своїх монастирів, щоб безперестанку молитись Богу за свій нарід, а на їх місця громади привезли фахові сили з скитальщини. Це було б найбільша національна праця, що її окремі громади могли коли небудь зробити.

Українські евангельські громади так само повинні всі сконцентрувати свою увагою і кожна привезти або диригента, або вчителя для школи, або проповідника

«Маючи за собою авторитет і поперти всієї церкви подібні заходи напевно знали-б добрий успіх. Для окремої громади збрати $230 на дорогу і гарантувати утримання фахівцеві, скажемо в $75-100 на місяць в теперішніх обставинах є легкою річу. Вже час для всіх по громадах перейти від сучних промов до дійсної жертвенної праці.

Як що яка громала хоче привезти для себе фахівця, вона непотребує турбувати централю КУК'а. Управа кожної громади може подати аплікацію від своєї власної організації. До цього часу ми наріжали, що КУК в центрі „нічого не робить", тепер є добра нагода для всіх показати центрові, що ми можемо зробити на місцях для своїх людей на скитальщині.

Від Редакції

З огляду на велике число листів, що їх присилають до редакції читачі і фізичну неможливість для редакції відповісти на кожний лист на час, надали редакція припинє висилку поквитовань за передплати. Припинення висилки часопису є означною, що очевидно, передплатник став послідзатником. В кожним таким випадку з надісланням передплати буде відновлена висилка часопису

Українська Пресвітерська Церква
20 Кеермонт вул., Торонто
Богослуження о 11 год. рано.
Вечірня о 4 год. попол.
Молит. Збори о 8 веч.
кожної середи.

Дурниць радощі безумному, а чоловік розумний ступає правою дорогою.

Без поради розпочате діло розбивається, як же порадників доволі, воно остоїться

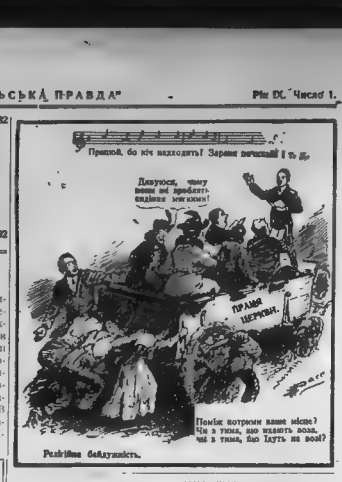

Річки Трунків

Часопись повідомляють, що уряд уснунув останні обмеження, що до продажу горівки Привіз горівки (Скач) з Англії побільшився в такій мірі, що нема вже необхідности регулювати продаж. Так само „Глоб енд Мейл" пише, що ця продаж горівки в Канаді і Злуч. Держави поможе Англії набути необхідну канадійську і американську валюту

Чи не є подиву гідною річу, що майже кожний інший товар тяжко купити, але горівка, ром, джин, вино і пиво можна набути всюди без обмежень?

Чи не є дивним зубоченням і дивною глупотою, той факт, що зерно вирощене в Канаді вивріжається з рота голодуючих дітей в Европі, та зуживається, щоб деморалізувати Канадійців вдома? Є конечною потребою, щоб броварі і продуценти спирту взяли собі відпочинок, але як їх пан Діявол, є мало можливости, щоб вони відпочили від своєї злої діяльности

Часописи пишуть, що привіз трунків з Англії збільшився і що це поможе Англії набути необхідну валюту. Ми думаємо, що є нерозумно пробувати будувати свій добробут на основі торгівлі горівкою Існує загальне переконання, що бідництво корчмарів, набуте від нещасливих пянків і їх голодуючих родин є під проклятям. Пророки в давнину голосили: „Горе тобі, що подаєш-ближньому твому напій...й впоюєш його, щоб бачити сором його!" Та самий ти заситив себе стидом замість слави". (Авваким 2:15). Ми вірмо, що особа або нарід, що „подає ближньому своєму напій" зобачить сповнення давнього пророцтва: „Ти заситиш себе стидом замість слави". „Госпел Уітнес".

УКРАЇНСЬКА ПРЕСВИТЕРСЬКА ГРОМАДА В ТОРОНТІ

На кінці 47 р. Управа громади рішила ввести нові методи релігійного навчання зужиткувати реалістичні звукові фільми. Цей модерний спосіб навчання сполучений з випробованими педагогічними методами дає добі наслідки і викликує нове зацікавлення зокрема у молоді.

Школа Українознавства і господарство робить поступ і з прибуттям більшої кількости українських евангельських імігрантів матиме нагоду розвинути свою дальшість ширше.

Коляда на українське ПРадво цього року була незвичайно успішна не тільки з фінансового боку, але так само побільшуючи товариськість і єдність в громаді. Молодь, що приймала участь в відвідуванню членів і приятелів громади була рада забавити евангельську гостинність і принзнь всюди

Elgin 4854
PAUL SYCH
PAINTER, DECORATOR
ESTIMATES FREE
92 Markham Street
TORONTO ONTARIO

ЩО ІСТОРИКИ КАЖУТЬ ПРО РИМ

Визначний англійський історик Лорд Макалей лише: „На протязі останніх трьох століть її (Римо-католицької Церкви) головною метою було приголомшити зрист людського розуму. У всім християнськім світі, як що був дроблений який будь поступ в знанню, свободах, в богатві, в штуках, вте це було в суперечі її і завжди було в зворотній пропорції до її сили. Найкращі і найбільш плодючі провінції Европи під її владою, зубожіли, впали в політичне рабство і інтелектуальне назадництво, в той час як Протестантські країни, що кожись мали лихо-славу за свою стерпність і варварство, були перетворені в сади своєю працьовитостю і умілістю, та тепер гордяться довгим списком героїв, державних мужів в філософів і поетів. Той хто знає чим є природньо Італія і Шкоція і в якім стані вони були чотирнста років тому назад, та порівнає тепер край навколо Едінбургу з країною навколо Риму, зможе прийти до висновку, що до насадків папської влади. Упадок Іспанії, колись найславнішої держави поміж монархіями, до глибин деградації, підпесення Голяндії, в суперечі богатьох природніх перешкод, до вісочини, що її ще ніколи не осягала така мала країна, подають цю ж саму науку. Кожен хто переїздже в Німеччині з Римо - Католицької до Протестантської провінції, в Швайцарії з Римо - католицького до Протестантського кантону, в Ірляндії з Римо-католицького до Протестантського повіту, знаходить, що він перейшов від нищот до вищої цивілізації. На другім боці Атлянтичного океану панує такий же закон. Протестанти Злученних Держав лишили геть позаду Католиків з Мексико, Перу і Бразилії. Католики в Квебеку зістаються інертні в той час як увесь континент навколо них сповнений Протестантською активністю і рухом. Французи безперечно виявили енергію і ум, що навіть в випадках, коли вони були скеровані милио, все ж вдіють їм право на ім'я великого народу. Але цей з першого погляду виняток, підтверджує загальне правило, бо в ніякій іншій країні, що її можна назвати Римо - Католицькою, Рим немав так мало авторитету на протязі декількох поколінь.

МАЛИЙ КАТЕХИЗМ

П. 66. Якими дободаями підперта пята заповідь?

В. Пята заповідь будується на обіцянні довгого життя і успіху (так далеко, як це буде служити славі Божій, і їх власному добру) для всіх, хто буде виповняти цю заповідь (й).

й) Ефес. 6:2, 3. Поважай батька твого і матір: це перша заповідь із обітуванням: щоб добре тобі було і був ти довголітен на землі.

П. 67. Яка є шоста заповідь?

В. Шоста заповідь є: Не вбивайте (к)

к) 2 Мойс. 20:13.

П. 69. Що вимагається в шостій заповіді?

В. Шоста заповідь вимагає у всіх законних зусиль для захорання нашого життя (л), і життя інших (м)

л). Ефес. 5:29, 30. Ніхто бо ще ніколи тіла свого не зненавидів, а голує і гріє його, яко ж і Господь церкву; тим що ми члени тіла Його, від тіла Його і від костей Його

м) Псал. 82:3, 4. Признайте правду бідному і сиротині; оправдайте нужденного і вбогого. Визволяйте бідолашного і нужденного, спасайте його з руки беззаконних.

Вісти з Торонта

Недавно Українська Евангельська кольонія в Торонті витала Проповідника Луку Станарета, що прийняв посаду Пастора в Українській Злученій Церкві на Ройс Ав. Поважне число членів Ошавської Пресвитерської Церкви і хор в повним складі приняли участь в богослуженні. Українська Пресвитерська Церква в Торонті була заступлена своїм пастором і членами громади. Представники окремих громад бажали Пастор.-Стандретові благословення Божого і всякого успіху на новім місці праці. Проп. Стандрет є добре знаний в Онаві і Торонті з його попередніх років праці на евангельській ниві, та користається загальною повагою серед української громадянства.

Радість чоловікові—(розумний) відказ із уст Його; слово в час сказане — яке воно любе!

Ред. — Цей аргумент Лорда Макалей з такою ж силою відноситься і до плодів Православія серед народів, що знаходяться під його впливами.

Слідом За Його Стопами

Написав Д-р. К. М. Шелдон
(Переклад з англійського)

(Продовження).

Нашою ціллю буде поступати так, як би Він поступив, колиб Він найшовся на нашому становищі і то без оглядку на безпосередні наслідки. Іншими словами, пропоную наслідувати Христа так стисло і так дослівно, як згідно нашої віри, Він учив своїх послідувателів. А ці, котрі погодяться так робити зробять угоду на цілий рік, починаючи від нинішнього дня."

Пастор Григорій Максвел Зодержався знова по цих словах і повів поглядом по церкві. Не легко описати вражіння яке зробила так проста пропозиція. Люди здивовано споглядали одни на одного. Таке визначення християнського апостольства цілком не виглядало на Григорія Максвела Його пропозиція викликала явне замішання в думках. Народ зрозумів її досить добре, але в дійсности істнувала явна різниця завдяки щодо прикладу науки і приміру Христа.

Проп.Максвел добгласовання закінчив спокійно короткою молитвою. Органіст закінчив своє постлюдіюм сейчас по благословенню, люде почали розхо дитися. Повстала оживлена розмова. Малі гуртки розпались по церкві і обговорюючи пропозицію проповідника, котра виразно спричинила широку дискусію. По уплині кількох хвилин Проп. Максвел попросив всіх, хто мав намір лишитися, аби перебшли до вичитової салі. Він сам задержався на перелі церкви, розмовляючи з кількома особами, а коли остаточно відвернувся, церков була вже пустою. Він підійшов до дверей відчитової салі і отворив їх. Він чимало здивувався числом людей, яких там побачив. Не виробив собі опінії про жадного із своїх членів, але в дійсности не ожидав, щоби так багато було готових піддатися так дослівній і стислій пробі цього учениства, яке їх очікувало. Присутних було около пятьдесять членів. Між ними були, Рахеля Вінслов і Вірджінія Пейдж, др. Норман, президент Марш, Александер Паверс, завідатель залізничий, Міятон Райт, Дервест і Яспер Хазе.

Пастор замкнув двері відчитової салі і став перед малою групою. Лице його було бліде, в уста тремтіли від великого зворушення. Була це в дійсности для нього велика криза в його властивім житті і в житю його парохії. Ніякий чоловік не знає, до чого є здібним, ним Дух Божий його не зворушить, не знає, до чого є спосібним, не знає, як може змінити бг устелених звичаїв, думок, мови і вчинків. Григорій Максвел, як вже було сказано, не зрозумів ще цього всього, що сам переходив, але він мав свідомість повного перевороту в своїм визначенню християнського учеництва а заразом незмірної глубини почуття в хвилі, коли дивився в лице цим чоловікам і жінкам при цій нагоді

Тому здавалося, що найдучшим навігурайшим словом буде молитва. Тому отже, він попросив усіх, аби разом з ним помолився. Майже сейчас по першим слові, що він промовив, всі відчули посеред себе присутність Духа. В міру поступу молитви, присутність ця набирала сили. Всі це відчували. Кімната наповнилась нею так виразно, неначеб її можна було бачити. Коли молитва скінчилася, настала кілька хвилева тишина. Голови усіх були похилені Лице Григорія Максвела було залите сльозами Колиб голос з неба підтвердив їх обіцянки в слідах Учителя, ніхто з присутніх не міг би чутися переповним Божого благословення В цей спосіб розпочався найповажнішний рух, який колинебудь повстав в Першій церкві в місті Реймонд.

„Ми всі розуміємо", відозвався він, говорячи дуже потихоньки, „що ми підпялися робити. Ми прирікаємо собі робити все в наших щоденних справах відповідно до відповіди на питання: „Як поступив би Христос?" — без огляду на це, які наслідки може це для нас принести. Кілька буду в змозі сказати вам, яка рішучо дивна зміна зайшла в моїому житю на протязі одного тижня. Тепер не можу цього зробити. А ле досвідчення, яке я перейшов від послідньої неділі, викликало в мене таке незадоволення з моєї попередної дефініції учеництва, що я лишився приневоленим до підняття цього діла. Я не смію розпочинати сам. Знаю, що у всім цім рядить

(Продовження на ст. 6).

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

(Продовження з ст. 5)

мною рука Божого милосердя і любови. Це саме Боже побуджування, я певний, мусило також керувати і вами"

„Чи ми всі вповні розуміємо, що ми предпринявши зробити?"

„Я хочу поставити вам питання", сказала Рахелі Вінслов. Кожний з присутніх звернувся в сторону до неї. Лице її ясніло красою, якої не могла сотворити жадна фізична привабливість.

„Я сумніваюся - трохи щодо жерела нашого знання у відношенню, що вчинив він Христос. Хто приймається рішити для мене, що властиво Він вчинив він у моїм випадку? Ці часи рідняться. В навчаннях Христа не згадується нічого про багато животних питань, що виринають в нашій цивілізації. Як отже я можу сказати як поступив би Христос?"

„Нема способу, про який я знав би", відповів пастор Максвел, „як що лише студіювати Христа за помочу Святого Духа. Пригадуєте собі, що сказав Христос говорячи до своїх учеників про Св. Духа. Як же прийде той Дух правди, то проведе вас до всякої правди; бо глаголати не не від себе, а все, що чутиме, буде глаголати, й що настане, звістить вам. Той мене прославить; бо з мого приймє і звістить вам. Усе, що має Отець' — мое; тим я сказав, що з мною Він прийде і звістить вам".

„Не знаю я про іншу пробу. Всі будемо черпати з того одного жерела знання про ще, як поступив би Христос. А що буде, наколи б інші сказали про нас, коли ми будемо в певний спосіб поступати, що Ісус Христос не поступив би так". спитав завідатель залізниць.

„Ми не можемо цьому запобігти. Але ми самі мусимо бути цілковито чесними. Засада хрис тіянського поступування не може дуже рижнитися в найбільшій скільности наших поступків".

„А одначе, що згідно думки одного члена церкви Христос зробив би, другий відказується прийняти за відповідне розв'язання його проблеми. Що отже має надати нашому поступуванню одностайний христіянський характер? Чи буде річ можливою осягнути завжди ці самі заключення у всіх випадках?"

спитав президент Мерш

Григорій Максвел мовчав короткий час, а відтак відповів: „Ні; Не думаю, щоби ми могли цього сподіватися. Але коли приде до шляхотного, чесного і освіченого наслідування Христа в такий спосіб

Слідом За Його Стопами

ста Його слідами, не можу вірити, щоби могло повстати якебудь замішання будьто в наших власних умах, або в осуді других. Ми мусимо бути вільні від фанатизму з одної а від занадто -осторожности з другої сторони. Наколи приклад Христа є прикладом для цілого світа, то без жадного сумніву він мусить надаватися до наслідування. Нашим обовязком є памятати про один великий факт. Спитавши Духа Божого якби поступив Христос і одержавши відповідь, маємо поступати в цей спосіб без огляду на наслідки для нас самих. Чи приймаєте це?"

Всі лиця в кімнаті звернулися до духовника в мовчливій згоді. Незрозуміння цьої пропозиції там не було видно. Лице Григорія Максвела затремтіло знова, коли побачив в кімнаті председателя товариства Христіянської Ревности, сидячого з кількома членами поза старшими мущинами і женщинами.

Всі задержались дещо довше чим звичайно, обговорюючи подробиці і ставлячи питання, відтак вгодились дізнитися один з одним кожного тижня на регулярних зборах про висліди в досвідченню наслідування Христа в такий спосіб

Григорій Максвел помолився, і знову як попередно Дух Святий об'явив свою присутність Голови усіх присутніх були поховілені на якийсь час а відтак всі в мовчанці розійшлися до своїх хат, бо якесь дивне чуття недавало їм говорити. Григорій Максвел стиснув за руку кожного з осібна. Відтак він удався до свого власного кабінету на заді за пульпітом і приклякнув. Там лишився він на самоті через близько пів години. Прийшовши до хати, увійшов він до кімнати, в котрій спочивало тіло помершого. Дівалючись на його лице, він ще раз просив у свойому серці про силу і розум. Одначе і тепер навіть він не прийшов до пізнання, що власне розпочалось діло, котре мало допровадити до ряду найособливших випадків, про яке місто Реймонд колинебудь чуло

СУСПІЛЬНА РЕФОРМА

Розділ II

„Хто говорить, що в Ньому пробуває, повинен, яко ж Той ходив, і він так ходити".

Едвард Норман, редактор реймондської часописи „Денні Новости", сидів у своїому бюрі в понеділок рано з думкою про новий напрям своєї діяльности. Він прирік собі в дорбій вірі робити все спитавши перше: „Як поступив би Христос?"—і як приїхавши, з цілковитим зрозумінням всіх можливих наслідків цього.Але коли регулярний бір часопису розпочав новий тиждень свого оживленого життя, редактор почув певне вагання і щось подібне до обави. Прийшов він до свого бюра дуже рано, і через кілька хвилин був сам на сам. Сидів при своїому столику в глубокій задумі і мовчанці, коли вкінці змінялося знова в бажання рівнож велике, як і незвичайне. Мав він навчитися ще разом з іншими в цьому малому гуртку, котрий приобіцяв собі робити все по христіянськи, що дух життя волозів ним так могучо, як ще ніколи перед цим. Встав отже і замкнув двері а потім учинив це, чого не робив через цілі роки. Прикляпувши при своїм столику він просив Бога про поміч і мудрість, котра б ним рядила.

Підвісся для сповнення своєї щоденної праці, а його обітниця зарисувалась йому в умі ясно і виразно. „Тепер до роботи", здавалось він говорив сам до себе. Але випадки наступали скорше, чим він міг припускати

Він відчинив двері і розпочав звичайну роботу. Власне що лиш прийшов кермуючий редактор і сів при своїм столику в слідуючій кімнаті. Один з репортерів вибивав там щось на машині до писання.

Едвард Норман розпочав вступну статю. „Денні Новости" були вечірнім часописом, а Норман кінчив звичайно свою вступну статтю перед восьмою годиною рано

Писав він майже через пятнадцять минут, коли завідуючий редактор закликав

„Отце справоздання з вчерашних атлетичних змагань в Рессорт. Займе три і пів стовпця Думаю, що це все поміститься".

Едвард Норман був одним з тих дневникарів, котрий гадить уважним оком на кожну подробницю часописа. Завідуючий редактор радився завжди свого надрядного, так добре в річах дрібних, як і важних. Часами, як і в цьому випадку, було це лише формальне питання. "

„Так! Ні? Покажіть"...

Взяв у свої руки статтю так власне, як переслав її телеграфуючий редактор і перебіг очима стрівано. Відтак він зложив аркуші на столику і поважно надумувався.

„Не видрукуємо цього нині" — сказав він вкінці. Завідуючий редактор станув у дверях між обома кімнатами. Здумівся увагою редактора, і думав, що він не зрозумів його

„Що ви сказали, добродію?" — спитав він.

„Лишіть це, ми не помістимо цього".

„Але" — завідуючий редактор по прості онімів. Вдивлювався він в Норнана неначеб він з глязду зійшов

„Думаю, добродію Кларк, що ми це не повинні поміститися в нашій часописі, і на цім кінець"—сказав Едвард Норман, одвалюючися на свого товариша.

Кларк дуже рідко говорив багато зі своїм надрядним. Слово Норнана було в бюрі завжди обовязуючим, бо він не часто змінив своє рішення, Але теперішні обставини одначе здавались бути так незвичайними, що Кларк неміг здержатися від уваги.

(Далі буде).

D.P.'s IN CANADIAN LUMBER CAMPS ANXIOUS TO LEARN ENGLISH

W. Andrews, area representative of the Dominion Department of Labour handling displaced persons in Ontario lumber camps, reported to an advisory board meeting in Port Arthur recently, that both operators and men are keeping their agreement to the letters

He said that most of the D.P.'s were showing a keen interest in night classes provided by the lumber operators, in which they could learn English. Many men went right from their work to school, Mr. Andrews indicated.

Canadian Citizenship Branch.

BRITAIN ADMITS 26,000 DISPLACED PERSONS

A Foreign Office spokesman of the British Government released information in October that Britain's "Westward Ho" project, which since April 21st 1947, has dispatched over 26,000 European displaced persons to the United Kingdom as laborers, now is planning to absorb workers from the British and United States zones in Germany and the British zone in Austria at the rate of 1,200 weekly.

(Continued on page 8)

Health For Every Day

Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

Health for the World

We must plan and work together now so that the whole world may have Health. On June 19th 1946 the United Nations called an International Health Conference to meet in New York City. All the Nations who make up the United Nations were invited there for this Conference. They drafted a Constitution for a World Health Organization and 67 Nations signed it. This Draft Constitution was placed before the Parliament of Canada by our Prime Minister on July 24th 1946 and was passed by the Parliament of Canada

The Draft Constitution is a good one and it is supported by the Canadian Minister of National Health and Welfare and by the Canadian Medical Association, the Canadian Public Health Association and all other voluntary and official bodies who devote themselves to the study and practice of Health. In these modern times in which we live the standards of health must be international. No country can stand alone any longer in its work to protect health and prevent disease among its citizens.

The World Health Organization, or W.H.O. for short, is a good thing. It is an essential thing. We cannot do without it. It will grow greater and greater. But it needs a World Medical Association, or W.H.A. for short, to help it. And we have got a World Medical Association now. In September 1946, thirty-two National Medical Associations sent 100 representatives to meet in London and establish a World Medical Association to work along with the World Health Organization. Why were there only 100 representatives from thirty-two National Medical Associations? Because the other nations have no National Medical Associations yet. They have only small Medical bodies which represent only a part of the Nation. But these smaller Medical bodies are represented all the same, in the W.M.A. Canada is in the W.H.O. and in the W.M.A. So whenever you see anything in the newspapers about the W.H.O. or the W.M.A., be sure you read it and understand it. Read it over again and „Get it into Your Head." It means You. It means National Health. And the more interest you take in it, the better for you and for Canada.

World Day of Prayer

First Friday in Lent

FEBRUARY 13th, 1948

A Prayer

Father of All Mankind, we come in deep humility, giving Thee our thanks and praise. Here and now we confess our sins. Forgive us our mistakes and transgressions. Grant us faith to look with fearless eyes beyond the chaos of our world and time, knowing that out of this shall rise, lifted by Thy grace, peace with justice and a time of brotherhood.

Vouchsafe unto us the will to work together. Create within us the unselfish purpose of Thy Son, who gave His life for all peoples, and may our deeds reflect the mind of Christ Remove from us greed and suspicion. Lift us above pettiness and destroy the hate that is the great destroyer

Throughout the earth may that which we profess come alive in human relations. May we serve Thee better and love Thee more, that Thy Kingdom may come on earth as it is in heaven, through Jesus Christ Thy Son, our Lord. Amen.

(Mrs. Daniel A. Poling)

Women's Inter-Church Council of Canada

The Problem of Europe's Displaced Children

A teacher at Havergal College, a girl's preparatory school in Toronto, Miss Gretel Haeberlin returned to Canada this autumn after spending the entire summer season at a pathetic holiday camp for displaced European children.

The rest camp, where kiddies of all nationalities came to spend 3 weeks of relief from the grim monotony of the ordinary DP Camp, was located deep inside Austrian Lake Keutschach near Klagenfurt in the British zone. To the camp in relays came Slovenes, Croats, Serbs, Hungarians, Russians and others.

Miss Haeberlin is still struck with the sense of hopelessness that surrounds the lives of these children. On October 25th, 1947, over the CBC national network, she broadcast an account of life in the lake-side camp.

Reproduced here are some of her impressions:

"I recall too vividly the children on the day they arrived. They drove up in big army trucks, clutching their few ragged belongings. Their eyes watched us with distrust and fear. 'What are you going to do with us?' Peter asked anxiously. And we knew he expressed the thought in each child's mind. Most of the children were barefoot and they had no change of clothing."

"...I remember children waiting to go swimming, waiting patiently until a friend came out of the water so that they could borrow a suit, for we never had enough bathing suits. Some even went in in their dresses. It was while they were swimming that I noticed all the signs of starvation and malnutrition, bodies swollen with an unhealthy fat from too much starch, or so transparently thin that they shivered even on the warmest day."

"A boy would race up and down, playing hard, then quite suddenly drop out of the game after a few minutes play. I'd ask him, 'Are you tired?' 'Yes,' he'd say, 'I keep falling and I can't get my breath.' What could I say? It was hunger that made him tire so quickly."

"And even though the boys and girls were always hungry the scene at meal-time was not a lively one. For these children eating was a serious business. They always ate as if it were the last meal they might get for some time — in complete silence, always with a watchful eye on the one serving."

"...I wish you could have seen the tents. The girls had put up gay decorations of flowers and garlands. And the boys' tents boasted of little pebble gardens with the camp crest neatly worked out in stones. One group came and asked if they could beautify an old shack for a chapel. And the whole camp turned in and helped. These children wanted a place to worship."

"These are the scenes I remember now that I'm home in Toronto again. On the last night of the camp, when we had our campfire, we knew that tomorrow we had to send these children back. Suddenly the boys and girls seemed to realize that tomorrow would come, and this happy experience would be a thing of the past. Around the campfire they were singing songs of home, each in their own language. Their faces seemed to have lost their gaiety and happiness and they were again the mask of sadness that is so characteristic of these children. Their faces were old, there were faces that have ceased to reflect hope for tomorrow."

Canadian Citizenship Branch.

The Song of a Bird

J L. Glover

Walking along the hot dusty city streets one morning, I was suddenly transported to green fields and shady trees and flowers, under the cloudless blue of a country sky

Looking about me to see what had wrought the miracle, I discovered hanging outside a window just above my head a wicker cage in which a linnet was pouring out its heart in song

"You brave little prisoner, to sing behind cage bars," I said "How I should like to open your cage door and set you free."

Just then a little pale face appeared at the window, and an idea came to me

"Will you sell your bird to me?" I asked

The face, which I now saw, belonged to a little boy—a lame, frail looking little boy, drew back with a horrified look, and a tiny hand reached out and grasped the cage. "Sell my little bird" a piping voice exclaimed.

"It is worth a great deal of money, with such a fine voice," I explained. "Would you not like to have the money it would bring?"

"But he is all I have—my little bird. I am lame. I have to stay in this room all day while Mrs. O'Reilly goes out to work, and there is only my bird to keep me company. Would you sell the only thing you had to love?"

"Tell me about it." I said. "No, wait I cannot stand here in the street. May I come in and see you?"

"I'll be glad to see you, ma'am," he replied with pretty courtesy, and when I reached the door at one side of the little shop, he was there to open it for me; a slender little figure leaning on its crutches, and reminding me of Tiny Tim, with his little white face and wide, soft blue eyes

The room into which he took me was poorly furnished but terably clean. A few questions soon won from him the story of his life a short and pitiful one enough His mother and he had lived here as long as he could remember; which could not have been very long after all, for he was scarcely ten years old. She used to tell him about a home in the country, where they had lived before he could remember, and mother had worked very hard and tried to save money enough to take him to a great doctor and have his lameness cured. She had always told him he must live up to

(Continued on page 8)

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

(Continued from page 7)

his name — Victor — and be brave, and by and by they would conquer their troubles.

And then, just when she had nearly enough money saved, she was taken ill—the brave little mother—and all the money had to be spent on doctors and medicines for her; and all to no avail. She died, leaving her little lame boy alone in the world, with only his bird to comfort him.

The landlady, Mrs. O'Reilly, was kind. She had let him stay in the one poor little room, and help her in such small ways as he could to pay for his keep; but there was so little he could do. He could sometimes amuse the children and keep them out of the street, but they generally ran away and left him alone, save for his bird.

"So you see, I couldn't sell him," he ended simply.

"Not if you could get enough to pay the doctor for curing you, my boy!" I asked, to test him. He shook his head.

"He's all I've got. Mother brought him with her when we came here from the country. I couldn't part with him."

It was his final word, and I went away, promising to come to see him again. For several days I was prevented from going out, but the bird's song and the boy's pale little face stayed with me, and a week later I went to see him. He was at the window, watching, and his face beamed as he recognized me.

"O, I hoped you would come!" he began instantly. "Please, I've changed my mind. I'll sell my bird now, if you want him."

For a moment I felt disappointed. Had his loyalty to his little comforter failed before the prospect of getting money? But the look on the thin, white little face made me dismiss the thought, even the suspicion of greed at once.

"Why are you willing to sell it now, Victor?" I asked gently.

"Oh, it's Mrs. O'Reilly. She fell downstairs the day after you were here, and she had to have the doctor, and can't work again for a long time. And she cried, and said how was she going to pay the doctor and the rent, and feed the children, if she had to lie in bed for weeks! And she's been good to me, and I've got to help her. I haven't anything but my bird, and you said he was worth a lot of money, so if anybody wants to buy him, I'll sell him."

He had made the explanation bravely, but I saw how much the sacrifice would cost him. The thin little hands were locked together, and he tried hard to steady his voice, but before he ended the tears were slipping down his cheeks, and his lips quivered pitifully.

"It's to help Mrs. O'Reilly," he repeated, as if to strengthen his resolution. I gazed at the child, marveling at the depth of his unconscious unselfishness. Not for his own advantage would he part with the little songster; but Mrs. O'Reilly had been good to him, and for her sake he hesitated not an instant.

"Can I see Mrs. O'Reilly?" I asked.

He led me to the door of an inner room, and presently I stood by the bedside of a stout, kindly-faced Irish woman, whose rosy cheeks were pale with pain. She thanked me for coming.

"Yes, ma'am, 'twas an unlucky accident, sure. Bad luck to that broken step that threw me down. Yes, it pains me some, but it's not that that's worryin' me. It's how our livin's to go on I don't know, for the doctor says I'm not to stir out of this bed for I don't know how long, an' it'll take all me little savin's I had put away for the rent, an' me with four children to care for, three of me own an' little Victor. If I have to go to the hospital me sister will take care of mine, but what to do with Victor puzzles me entirely. You see, ma'am, his poor mother died, an' left him here with me, an' I couldn't turn the poor little creter adrift, an' him a cripple, so I just let him stay, an' what's enough for three could stretch for four; but what'll become of him if I can't keep him is what's worryin' me."

"He told me how kind you had been to him," I said. "He wants to sell his bird to help you."

Her eyes filled with tears. „Sell his bird! The only thing he's got in the wide world! 'Tis like the generous heart of him, an' he's grateful for mighty little. There's nothin' he wouldn't do if he had the chance; but what can he do for himself, poor child!"

"I am sure heaven will reward you for your kindness to him, Mrs. O'Reilly," I said. "And I want you to have no more anxiety about him now. I will take care of Victor if you will trust him to me. I will adopt him regularly, if you are sure he has no one belonging to him who might claim him later. I want to have him examined, and his lameness cured, if possible."

Mrs. O'Reilly clasped her hands. "It'll be a heavenly kindness, ma'am, for the child hasn't a soul to take an interest in him, barrin' you an' me. The good Lord brought you to take care of him when I couldn't any longer; an' I might have trusted Him to take care of His own! I wish his mother could know it, for she fretted sorely to leave him; but belike she does, an' blesses you up there. It's a wonderful kindness you'll be doin', and adoptin' an angel into the bargain, for that's what he is, an' nothin' less."

Very simply and naturally, the arrangement was made which brought Victor and his bird into my lonely home to brighten it.

With some difficulty I persuaded Mrs. O'Reilly to accept a reasonable sum for her care of Victor while he was with her. But for her great need, she would not have taken it, but to please him she finally consented, and we could feel that she would not suffer for her kindness to the lonely child.

Soon I took my boy and his bird to the country and showed him the green fields and flowers of which he had dreamed. Perhaps it was our fancy that the little bird sang more sweetly than even before when his cage hung in the sunshine in the fresh country air, instead of the smoky city street.

Certain it was that Victor gained strength, a delicate color bloomed in his white cheeks, and his face grew round and rosy without losing its angelic sweetness.

When he was strong enough, I took him to the doctors, who promised that my boy should walk as straight as anyone by the time he is a man. Lack of proper food and sunshine had been half the matter with him; and with the fostering care he had, all would be well with him.

When the glad tidings were told us, the little bird, as if it understood, poured forth a rapture of song, as if only so could it express its joy.

"Listen," said Victor simply. "It was his song that brought you to me first, and now he is thanking God for me!"

—Instructor.

The Song of a Bird

Українська Пресвитерська Громада

В ОШАВІ, ОНТ.

486 SIMCOE ST. SOUTH

Пастор: І. Хомичій;
Органіст: Степан Салмерс.
Богослуження о 11 год. рано кожної неділі
Вечірня о 7 год. вечером
Недільна школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо

BRITAIN ADMITS 26,000 DISPLACED PERSONS

(Continued from page 6)

No limit has been set on the ultimate number to be allowed in and it has been stated that more than 200 000 might eventually be settled in Britain.

Of 26,650 settled in Britain in October, 17,000 were men, and 9,600 women. The largest percentage of men are working in mines or on farms and the women in textile mills, in domestic work and in hospitals. The Ministry of Labor expects this direction of employment of D.P.'s will continue. The majority of the immigrants are Balts, Jugoslavs and Ukrainians

According to press reports, immigrants are to receive a six week's course in English at special camps to be run by the National Coal Board. Then they will be transferred to residential training centres also administered by the Coal Board. It is expected that when the scheme gets into full operation 3,000 volunteers will be under training at the same time at English instruction centres.

Since operation "Westward Ho" has been in effect, only forty persons have been returned to the occupation zone as undesirable or incompetent.

Canadian Citizenship Branch.

Дім надутих розвалить Господь, а межу в долину утвердить.

Обдумує відказ праведного серце, уста безбожників намінують зло.

Далекий Господь від безбожних, молитву ж праведних він слухає.

Ясний погляд веселить серце; приятна новина тучить кість.

Все сотворив Бог про себе, би й безбожника — на день його горя

Як чоловікові пути приятні Богу, так мирить він із ним і ворогів його.

Обдумує свій путь людське серце, та Господь править ходом його.

Вірна вага й мисочки вагові у Господа, в його й усі камінці вагові з саквах.

Дурний нехтує отецьку науку, хто ж вважає на докір, — добрий розум має.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє-світило на стежці моїй"

Рік IX. Число 2. ЛЮТЕНЬ 1948. FEBRUARY Рік IX. Число 2.

НЕБО

Я знаю чоловіка в Христі перед чотирнадцятьма літами (чи в тілі, не знаю, чи без тіла, не знаю, Бог знає), підхопленого аж до третього неба. 2 Кор. 12:2.

Що є небо і де воно є? Перш ніж відповісти на це питання ми маємо устяглити в якім змісті ми зужиткуємо слово небо. В Писанні воно зужитковується в трьох різних розумінях. Як в одним з Псальмів, що говорить: „Небеса звіщають славу Божу і простір сповіщає про діла рук його" під небом розуміється усі небесні простори, це таємнича безмірність, що в день випадає як блакить, а в ночі як непрогляднa тьма з мільйонами зірок і світів в ній. В іншім місці Писання називає небом хмари з повітрям, як в оповіданні про посуху за часів пророка Ілії коли небо закривалось на три роки і не було дощу. Але ми сьогодня зацікавлені в останім значінні слова небо, як воно часто є зужиткване в Святім Писанні. Апостол Павло в вірші, що ми його прочитали пише про це небо, місце спеціально присутности Бога, хоч Бог є всюди, Стефан бачив як небеса відчинились і побачив славу Божу і Ісуса Христа по правиці Слави. Очевидно воно є місцем де Христос перебуває тепер в тілі, це є місце куди мав він розбійник, що йому Христос на Голготі сказав: „Істино говорю тобі, що сьогодня будеш зі мною в раю." Во всіх цих значінних небо є сферою надприродньою, що має певну локальність, але значіння це ми не повинні забувати на його духовну сторону. Ми всі знайомі з виразом „Царство Боже." Між іншим вираз „Царство Боже" відноситься до земли і нашого життя на ній то небо не є „Царство Боже," хоч і Бог ця рює в нім, це є нова окрема фаза нашого існования. Люде можуть устяглити Царство Боже на земли ще за свого життя, але щоб бути на небі то ми мусимо перейти смерть. Тому ми не повинні змішувати Царство Бога на небі, з Царством Бога на землі, або Царством Божим. Бо перше є стан і місце, друге ж є як Христос сказав „внутрі" нас. Але безперечно, що Небо для людини що є в ним є не тількі місцем, але і станом і перш ніж дістатись в Царство Боже на небі ми повинні мати його в своїм власним серці. Наколи ми не дістанемось до нього перед смертью через віру в Христа, ми ніколи не будемо в нім по смерті. Павло, Розбійник, Стефан і багато інших мали в своїм серці небо, не дивлячись на те, що одного укаменували, другому відрубали голову, третій вмер на хресті, всіх їх Бог взяв до себе на небо. Небо чи Рай, є місце де стоїть „престол слави Божої, місце де знаходяться всі души померших у Христі, місце де нема ні одного нечистого, місце де кожний тратить останній сумнів, бо бачитиме на власні очі Ісуса Христа і зможе переконатись в правдивости Його страждань і воскресення. Небо мусить бути місцем, бо дух людський не може бути всюди, він має находитись в певнім місці, він є обмежений в часі і просторі, та Писання ясно вчить, що небо є місцем. Наколи небо є місцем то де це місце знаходиться? Чи ми можемо знайти відповідь? Христос каже нехай не тривожиться серце ваше".... в домі отця мого осель багато." Павло пише, що чого око не бачило і ухо не чуло приготовив Господь для своїх дітей. Це мало б бути чудове місце, але де? На це маємо відповідь в Святім Письмі. В Іс. 14:13 Луціфер каже: „Візьду аж на небо, над Божини зорями престол мій поставлю, й засяду... на краю півночи" Очевидно, що небо знаходиться в північних просторах всесвіта, не на землі, але геть над землею. Псальма 48:2 Говорить нам що-ця самій півночи город Царя Великого. Пс. 75:6 каже що „не зі сходу, ні з заходу і не з полудня прихід. Але возвищення." Це є поетичний спосіб сказати, що воно прийде з півночи. Всі видива пророкам завжди являються з півночи. В звязку з цим цікаво відмітити наукові факти, що в північній частині всесвіта, там де знаходиться созвіздя Лебедя просторі не мають зовсім зірок, в той час як все навколо густо ними засіяно. У Йова знаходимо слова: Він простягає північ над пустими просторами. Ми будемо знати більше і певніше в свій час, тепер же бачимо через дзеркало як в загадці. Наколи Небо є місце і стан, то як ми можемо дістатись до нього. Христос каже, що „Я є дорога." Хоч небо і є місце, але дорога до нього чисто духова, до нього не можна дістатись ні в який інший спосіб окрім імяни Христовим, віброю, що покажуе себе в праведности і добрих ділах.

М. Фесенко.

Українська Пшениця в Канаді

Для українців в Европі буде цікавим довідатись, що різні породи канадійської пшениці походять від українського зерна. Ред Файф, що її сіялось всюди в Західній Канаді походить з Галичини. Галицьку пшеницю було випадково привезено до Канади і виявилося, що вона дозріває десять день ранні ніж інші сорти пшениці. З Ред Файф було виплекано цілий ряд інших рижовидностей пшениці поширених в Канаді

Пізніше менонити привезли пшеницю з Криму, що поліпшила хліборобство і витіснила інші види-пшениці в Злучених Державах на полудневим сході.

В 1900 Кратон поїхав в Европу і привіз з Кубанщини до Канади відому кубанську пшеницю, акліматізована в Канаді кубанська пшениця займає одне з визначніших місць. Усі найкращі види пшениць в Канаді і Злучених Державах походять з Кубані, Галичини або Криму, хоч їм і надано всіякі назви, що не виявляють їх початків.

Покайтеся, і хай кожен з вас охреститься в Ім'я Христа для позбавлення гріхів і приймете дар Святого Духа

Дiяи 2, 38.

ОГОЛОШЕННЯ

від Директора Імміграції Пресвітерської Церкви в Канаді

Пресвітерська Церква в Канаді в особах спеціально призначених працьовників витає всіх імігрантів включаючи членів Европейських Реформованих Церков в час їх приїзду до Канадійських портів.

Ті хто потрібують поради або помочи нехай будуть ласкаві спитати за представником Пресвітерської Церкви або звернуться до:

Rev. H. R. Pickup, Room 315, Dominion Square Building, Montreal.

Робляться заходи щоб привезти до Канади групу Українців Реформованого визнання, що знаходиться на скитальщині.

Плянується вибрати 100 дівчат для праці в родинах, 50 сиріт, 150 робітників на фармах, 50 родин на бурякових (цукрових) фармах.

Українці Пресвітеріяне в Канаді, котрі хотіли б дати працю, приміщення для мешкання, або зайлатити подорож з Европи до Канади, нехай будуть ласкаві написати до

Rev. M. Fesenko, 506 Ossington Ave, Toronto 4, Ontario

Пасторові Фесенко доручено скласти списки для Імміграційного Комітету та знайти приміщення для українських реформованих імігрантів

*

Від Ред. Це оголошення торкається українських евангеликів в Канаді і справа ще не є остаточно полагоджена. В разі успішного розвязання заходів Пресвітерської Церкві перед урядом, списки імігрантів будуть виготовлені проводом української Реформованої Церкви в Европі. Ми глибоко співчуваємо трагичному положенню братів на скитальщині і все, що можливо, буде зроблено в їх справі, але все листування в цій справі повинно провадитись ев. скитальщими з своєю екзекутивою в Европі

Все Ним сталося, і без Нього не сталося нічого. що сталося.

Іоана І. 3.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Один методистський проф. підкреслював вірування і невірства проповідників. В відповідях, що він одержав, лише декілько визнали реальність існування Лукавого, про ізбавлення від котрого ми молимось щодня в молитві Господній, і ще менше було тих що боялись місця кари і мук. Чи вони знають - дані? Чи чули вони, наприклад про епохальні досвіди старшого Блюмгарта з Мотлігген, Німеччина? Провідні теологи в Німеччині не дають великої ваги цим досвідам. Вони викликали велику літературу. Вони є достаточні щоб найбільш пишного професора зробити блідим. Бо вони дають відблиск того, що є дійсно за завісою звичайної людської перцепції.

Генрі Лотскій є гострим критиком церкви, і все ж він каже про Блюмгарта, що з усіх людей, значіння котрих він знав (з таких було багато), Блюмгарт був найважнішний. Він був людиною високо-освіченою, студіював, фізику, астрономію, світову історію, і філософію в Тюбінгені. На початках він навчав природничі науки, математику і старо жидівську мову, і був дійсно довірочний у великім значні. Це є цікавим, що він був близьким приятелем в університеті Давида Ф. Штрауса, в Тюбінгіні та він каже нам, що Штраус стратив свою Христіянську віру через спроби з спіритизмом. Коли Блюмгарт був молодим пастором в провінціальній парохії Він видав новий співаник, що мав занять місце унітаризованого співаника Ганнанного в Вюртемберзі, при чім він опанував гармонію і контрапунктованія, щоб зробити кращим його вибір музики. Він так само опублікував для своїх людей короткий твір, що мав до діла з початком і історією сата.

Ці факти є наведені, щоб ілюстрити Блюмгарта від загидів, що його можно було легко обдурити, і що він мав некритичний характер. - залиш но певно зроблять ті, що не будуть в змозі пояснити його майже небмовірні досвіди в який інший спосіб. Він не був чимсь подібним і в додаток, варто памятати, що він завжди мав з собою сільського пікаря, вчителя, або іншого певного свідка, коли ці надприродни контакти мали місце.

Мотлігген, місце його досвідів, було мале село, бідувже до Ватовісті, літературного життя і низької моралі. В пастві Блюмгарта в 1842 році була жінка 29 р. стара що приявищу Готлібен Дітус, побожних батьків, але котра займалась магією, і в результаті стала боліти всякими недугами, що примушували її переривати її заняття час від часу як покойки. Вона сиділа при столі першого вечера по тім як вони перейшли в новий дім, і вона прочитала молитву. Несподівано її було збито на підлогу серед великого шуму і рухів осіб, як би невгамовних пантофлями по підлозі. На протязі двох років продовжувалися ці шуми духів, часами такі, що всі сусіди могли чути їх. Блюмгарт і його приятелі почали відвідувати вечерами той дім. Удари по стіні були остільки сильні, що крісла в кімнаті починали рухатись, віконні рами дріжали і дісок снівався з стелі. Вони були найбільш сильні коли Готлібен співала Христіянські гимни. На опановану нападали корчі, вона трясалась руками і піна виступала з рота. Доктор нєміг нічого зробити. Нарешті Блюмгарт одного дня підійшов до ліжка, взяв дівчину за руку і наказав їй мовчати: "Господь Ісусе тобою мені." Ми, він сказав, бачили досить, що може зробити Діявол. Тепер ми побачимо що Господь Ісус може зробити. За декілько хвилин вона прийшла до себе і корчі пройшли, на здивування всіх. Але пізніше за якийсь час вони чули удари біля неї як і раніш. Несподівано ні хтось ударив в груди і вона відхилилась назад. "Я сказав декілько слів молитви і призвав їми Ісуса," говорить Блюмгарт. „Негайно її очи вимотились, руки сплеснулись, з голос вийшов з неї плачучи „Цього імені я неможу знести."

З цього моменту, каже Блюмгарт, я відчував, що я маю взяти участь в цім випадку. Коли її схопльовали корчі й ломали, то на пораду її духовного доради ника, вона призвала їми Господа Ісуса і корчі припинались негайно. І все ж коли Блюмгарт входив до кімнати порожній вираз находив на її обличча. — зжаті пястуки і пронизуючий погляд.

Важним днем був день 20 Липня. 1845 Цей день Блюмгарт провів в молитві з восьмої годинн рано і до четвертої в вечері, майже знемагаючи від почуття неспокою і відповідальности.

Коли він прийшов до кімнати Готлібен, люде кричали, що вона вмерла. Блюмгарт повернув їй дихання знов. По сильних судорогах, вона відкрила свій рот, і здавалось що демон за демоном виходив очию. Тоді почались крики гніву і плачу. „Гра програна. Нас зраджено. Ти нищиш нас цілковито. Все скупчення розбито. Це є твоя вина з твоїм вічним моленням. Горе! Горе! все страчено. Покинені Богом, страчені на віки."

Вони кричали: „Ти є наш найгірший ворог. Але ми так само твої вороги. Наколи б ми тільки могли зробити, що хочемо! О! наколи б не було Бога на небі." І все ж вони приписували вину своєї погибелі виключно собі. Жалібне було поводження одного духа, котрого чули, що він кричав в кілька разів: „О людино, душний про вічність. Не нехтуй час благодати, бо суд недалекий." Кожний раз як один з цих духів проходив через Готлібен її лєкся чудо. Він не покине дівчину, поки не проявиться з неба якесь величезне чудо, що здвиже всю місцевість. Він не покорився б і не зрікся б ролі, що він грав, як звичайний грішник, але з певним тріумфом вишов він до пекла. Таку жахливу пісту зла і визову, одчаю і гордости, певно не можно було зобачити ніде інде

В той час його поразка виявилась була все більш і більш приготовлена в невидимім світі. Нарешті прийшов момент найбільш жахливий, котрий ніхто не зміг би відповідно описати, хто не був свідком і не чув і не бачив сам. Біля 2 години рано ангел Сатани почав ричати, голова дівчину і тіло падало назад серед спину крісла. Слова виходили з її рота з такою силою, що тяжко було подумати що вона виходили з людського горла

голос казав: „Ісус є Побідник, Ісус є побідник." Ці слова лишіли ганбоке вражіння на всіх, хто чув їх. Сила біса здавалося була зломана і з кожним моментом ставала слабіш. Він ставав все тихшим, майже не робив піяких рухів, і наречті зник майже непомітно, як життя зникає у уміраючої людини. Це було о восьмій годині рано. Тоді сталося, що майже двох-річна боротьба прийшла до кінця. „Що це було так, я відчував з певністю, і моя тріюмфальна радість виявилась, коли на слідуючу не-

(Продовження з ст. 3).

таною були достаточні розтопити камяне серце. Безвільний стан страчення і їх повне підпорядкування тиранії тьми, було проявлене з жахливою всмістю. Біс в Катерині сестрі Готлібен, називав себе, не помершою людиною, але головою усього чарівництва, котрому Сатана дав цю силу, щоб він міг ширити царство Сатани.

Блюмгарт так описує кризу, що вела до його визвання. Раптово о 12 годині ночі, 27 грудня 1845, вони ни би бачили відкриту безодню очию. Тоді прозвучав з горла дівчини протягом ¼ години крик одчаю, такої перемагаючої сили, що здавалось, що дім упаде. Неможно було уявити нічого більш жахливого. Половина людей в місті зрозуміла з жахом що відбувалась боротьба. Опанована бісом Катерина почала так трястись, що здавалося, що її члени відпадуть. Біс здавався, був наповнений муками і одчаєм, але його гордість і визов все ж не були менші. Він визивав Бога зробити якесь Чудо. Він не покине дівчину, поки не проявиться з неба якесь величезне чудо, що здвиже всю місцевість. Він не покорився б і не зріся б ролі, що він грав, як звичайний грішник, але з певним тріюмфом вишов він до пекла. Таку жахливу пісту зла і визову, одчаю і гордости, певно не можно було зобачити ніде інде

В той час його поразка виявилась була все більш і більш приготовлена в невидимім світі. Нарешті прийшов момент найбільш жахливий, котрий ніхто не зміг би відповідно описати, хто не був свідком і не чув і не бачив сам. Біля 2 години рано ангел Сатани почав ричати, голова дівчину і тіло падало назад серед спину крісла. Слова виходили з її рота з такою силою, що тяжко було подумати що вона виходили з людського горла

голос казав: „Ісус є Побідник, Ісус є побідник." Ці слова лишіли ганбоке вражіння на всіх, хто чув їх. Сила біса здавалося була зломана і з кожним моментом ставала слабіш. Він ставав все тихшим, майже не робив піяких рухів, і наречті зник майже непомітно, як життя зникає у уміраючої людини. Це було о восьмій годині рано. Тоді сталося, що майже двох-річна боротьба прийшла до кінця. „Що це було так, я відчував з певністю, і моя тріюмфальна радість виявилась, коли на слідуючу не-

(Продовження з ст. 3).

ДОСВІДИ БЛЮМГАРТА.

(Докінчення з ст. 2).

дію я проповідував," писав Блюмгарт

Ця велика побіда над неземними силами тьми викликала оживлення в місцевості. Люди писали до Блюмгарта сповідаючи їх гріхи; вони приходили групами до його дому для цієї ж цілі.

Безвартісні люди навертались. Вони приходили з сусідніх сіл. Страшні гріхи сповідались

В цій общині, що духово завмерла, стало як в дні Йоана Хрестителя. Всюди було примирення ворогів, зворот краденних річей. Великий страх був на церкві як в часи апостолів. Люди признали значіння величезного змагання в котрим був Блюмгарт на протязі двох років. Сила Сатани була зломана, і духові наслідки проявились належно. Від Блюмгарта виходила „Фріденскрафт" освячуюча сила, котру люде відчували. Виглядз і обличча полеремінялися, пянищі стратили їх змагу, непокірні діти були привчені, сварки між чоловіками й жінками припинялись. Люди приплинали їх працю для молитви і науки. За рухом покаяння слідували рух сціплень. В зимі 1844, коли мешканці Мотлігтена приходили плачучі і сповідаючі свої гріхи до дому провідника, вони знаходили, що часто з прощенням приходило і зцілення. Тут ревматик знаходив себе зціленим, інші хорі на сухоти, з хоровитими очами, некрозісом, скривленнями, всі сцілялись. Коли Блюмгарт подорожував, його люди товпами просили молитись за їх сцілення. Вони чекали його приїзду на потязі, і він виходив в почекальні станцій щоб молитись з ними. Вони майже не давали йому часу поїсти. Це було майже як в дні Господа „Побачив небеса, що відчинились." Моє речення зужите з Марка 1:10. Так є в часи духового апокалісу. Так було з Блюмгартом того часу. Він ішов з групою приятелів на місійну відправу в сусідним місті. Коли він повертався з ними, він сів при дорозі, і будучи надповнений, як він був, вогнем, його великого досвіду, він склав вірш, котрий він негайно прочитав його сопутникам:

Ісус є герой побідник, хто перемагає всіх його ворогів,

Ісус є той у чиїх ніг весь світ скоро буде лежати,

Ісус є той, хто приходить в славі взяти своїх до себе.

В той час вони прийшли до малого приємного місця, що називалося Кірхплац і заспівали цей вірш на добре знану церковну мельодію,

„Від разу до них, приєднались з сусідніх лісків сотні лункуючих голосів, і з такою силою, що дав, що супроводжали Блюмгарта (котрі і досі ще живуть) затихли від внутрішнього почуття. Блюмгарт же, все, співав далі з великою силою." Чи це було так, або цього не було? Кожний мусить пімтати честність Блюмгарта, його святість, його урівноваженість, культурність, довіра до нього, свідків цих дивних подій, де котрі з них жили майже до останнього часу. Ці річи крапилися практично в наші дні. Блюмгарт умер в 1880 р. Їх не робдено в кут, вони були від всякого сорта критикою і під перехрестними дослідами. Вони є предметом великої літератури написаної серіозними і компетентними авторами. Я потрібую лише привести такі праці як Цунделя „Життя Блюмгарта" і Генріха Шнейдера пізнішу біографію. Гейнаріша „Христофор Блюмгарт старший," недавно опублікованих. Лотского „Дер Вундерпфарер." Фрайнана „Тейфельсаустрайбунг ин Мотлінген."

„Раціоналісти будуть говорити про „марновірство." Мудрійши люди не будуть законувати свої голови в пісок з такий спосіб. Бо ці факти є жахливо важливі. Лотскій каже про останне покоління, „що воно нехтувало Блюмгарта і тоді розсипалось в порох у великій війні. „Це є так само гнітючі факти, але Блюмгарт не був пригнічений. Ці факти так само можуть вказувати, як Лотскій думає: що безпремір не ало і вульгарність нашого часу є лише передмова до великої побіди царства Божого, що принесе цілковито новий період світової історії. Наші духові вороги є в гіркости, тому що вони знають, що їх жнець наближується і що вони безпомічні проти Господа Ісуса."

Ми маємо памятати, що щоб бути добрим Теологом, треба бути компетентним Сатанологом. Здібний старшина мусить знати силу ворога!

Ню Гамптон, Н. Г

Що маю робити, щоб спастися?

Слідом За Його Стопами

Написав Д-р. К. М. Шелдон
(Переклад з англійського)

(Продовження)

„Чи це значить, добродію, що часопис має пійти до другу без найменшої згадки про ці атлетичні змагання і нагороду?"

„Так! Це власне я мав на думці."

„Але це печувана річ. Всі інші часописи помішують цяра воздання. Щож скажуть наші передплатники? Так це по просту"... Кларк задержався при цих словах, бо не міг найти слове в своїм умі, щоб висловити думку.

Едвард Норман спогляпув у важно на Кларка. Завідуючий редактор був членом церкви іншої деноміпації ніж Норман. Оба редактори ніколи не говорили між собою про релігійні справи, хоча вони працювали разом при часописі вже кілька літ.

„Увійдіть до мене, Кларк, на кілька хвилин і замкніть за собою двері" — сказав Норман.

Кларк увійшов, і оба редактори лишились самі. Норман почав через хвилинку, а відтак нагло відозвався:

„Кларк, скажіть мені по правді, що ви думаєте. Чи помістив би Христос цю статтю, наколи б Він був редактором денного часописа?"

„Ні! Я не думаю, що Він помістив би" — відповів здивовано Кларк.

„Отже, це моя одинока причина, чому я не хочу помістити цієї статті в „Денних Новостях." Я рішив цілий рік не робити нічого в провадженню нього часопису такого, чогоб не робив Христос."

Кларк нємігби зрядити більшого здивования, навіть й тоді, колиб його надрядний дістав нагло помішання умя

„Який же вплив зробить це на часопис?" — спитав він остаточно слабим голосом.

„Що ви, добродію, думаєте про це?" — спитав Норман дивлячись йому в лице

„На мою гадку, то це прямо зпищить наш часопис," відповів Кларк скоро, і охолонувши з вражіння, намагався пояснювати. — „Нині майже неможливо видавати часопис на таких підставах. Вони бо є майже за ідеальні. Світ не є ще приготований на це. Річ ци не оплатиться. Вникнувши що статтю, ми з певністю стратимо сотки передплатників. Не треба бути пророком, щоби це передсказати. Найвизначніші люди в місті читають це з охотою. Знають, що річ відбулася, і коли вони дістануть часопис цього вечера, то природно будуть ожидати щонайменше пів сторони про це. Неподібна річ легковажити собі бажання публики до цього степеня. На мою думку, це буде дуже, великою помилкою, як що ви це зробите"

Едвард Норман мовчав хвилинку, а відтак промовив лагідно, але з натиком.

„Слухайте, добродію Кларк, яка, згідно вашої цикрої гадки, є найлучша засада керування своїм поступованнім? Чи ж нею не є правдоподібно для кожного заховування Ісуса Христа? Чи ви не твердилиб, що найвисшим, найлучшим правилом для кожного чоловіка правдоподібно є поставити питання: Як поступив би Христос? — а відтак рішились відповідно до відповіди на це питання, поступити так, без огляду на висліл цього? Іншими словами, чи ви думаєте, що люди всюди повинні наслідувати примір Христа в щоденному життю та оскільки можливо, як найлучше є найстісліше?"

Кларк почервонів і порушився неспокійно на своїму кріслі, ним відповів на цей таг питань

„З певністю, що так. Наколи ми спитаємо, як люди повинні поступати, то очевидно, що не має іншої підстави. Але захотіть тут питання, що є річчю довершеною? Чи річ ця оплатиться? Щоби мати успіх у дівничарстві, ми мусимо застосувати до даних звичаїв і призвичаїв методів суспільности. Ми не можемо поступати так, як поступали б ми в ідеальному світі"

„Чи ви хочете цім сказати, що це є річчю неподібною і неможливою видавати часопис на засадах християнських і мати успіх?"

„Так, це моя гадка Цього осягнути неможливо Ми збанкротуємо на протязі одного місяця."

Едвард Норман не дав відповіди відразу. Він глубоко призадумався.

„Ми бувемо мати нагоду поговорити про це знову, до-

(Продовження на ст. 6)

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.

Передплата на рік в Канаді і заморськом $1.00. Окреме число 10ц.
М. ФЕСЕНКО—РЕДАКТОР.
Адреса редакції:
506 Dasington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
435-57 Klin Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

СВОБОДА ВІД СТРАХУ

Правдива Наука і Святе Писання не протиричать одне другому. Наука Біблії знаходила підтвердження з боку Археології, Атомної Фізики, Анатомії, Астрономії і інших наук. Недавно нове підтвердження мало місце на 114-м зїзді Американського Товариства для Наукового Поступу та Інших споличених організацій, що відбувся в Чікаго в січні місяці, ц. р. Широко знаний журнал „Тайм в відділі „Медицина" (12-го січня) подає звіт з доклада зробленого Д-ром О. Г. Маурер, котрий викладає лекції в Гарвадських Університеті на кітедрі виховання.

„Тайм" починає статтю текстом з Писання: „Я шукав Господа, і Він озвався до мене, і від всякої журби збавив мене." Псалма 34:4.

„Як що Давид знав те що говорив, то тоді Фреуд помилявся," каже „Тайм"

Др. Маурер „залевінів найбільших американських вчених.... що Давид не зважаючи на його поетичну мову був на добрій психологічній основі.... Журба.... не є наслідком шадливого стримання себе, але завклінної свободи, не результатом строгости до себе і обмеження, але невідповідальности, вини і незрілости."

„Фреуд дивився на журбу як на щось зайве, вороже і руйнуюче. Але Маурер вірить, що совість і журба, що вона її викликує можуть діяти на добро людини. Під належним проводом, журба може бути перетворена в почуття вини і моральний страх, що до цїх, то нещасліва людина може знайти дорогу полагодити їх в реалістичний спосіб. Маурер радить „зміну відношення до суспільних норм поведення і його внутрішнього представника журби (anxiety)

Добрим є, що відомий психольог знайшов в краю одверто признає перед науковим світом, що по відношенню до питання страху Біблія має рацію і що Фреуд помилявся.

Пресовий Фонд Евангельської Правди

З огляду на те, що редакція висилає більше 500 примірників „Евангельської Правди" в Европу безплатно, є конечним, щоб кожний прихильник евангельської праці не тільки прилав свою передплату на час, але так само прилучився до праці часописа давши щось від себе на Пресовий Фонд Евангельської Правди. Так далеко Господь благословив видавання часописа і на протязі 8-років ми завжди були в змозі заплятити всі рахунки на час Жаден часопис, що не помішує багато оголошень не зможе втриматись з одних передплат і тому є конечними особисті пожертви з боку свідомих евангеліків на поширення Слова Божого дорогою друкованого слова.

Пропаганда, що Невдалась

Безбожник, як то діється й тепер в Україні та в Росії, їздив по містах і селах та читав протирелігійні відчити. Одного разу, кінчаючи свій богоне важливий реферат, безбожник так сказав: „коли б дійсно Бог існував реально, то Він не доводив би мені так свобідно Його зневажати. А глянїте на мене: я сильний, завжди веселий і задоволений." Один з присутніх селян відповів йому: „В мене є пес, що часто мочами бреше на місяць, чи то місяцеві щось пикодить? Він обертається в своєму світлі по небозводі й не завважує його пса" Так єдино і Господь. Що станеться Йому від гавкання всіх богозневажників укупі. Його сонце сходить і світить однаково як добрим так і злим

Коли визнаємо наші гріхи, то Бог вірний і праведний є, щоб простити нам гріхи і очистити нас від всякої неправди.
I. Іоана 1, 9.

Річні збори Української Пресвитерської Церкви в Торонті

В середу, 9-го лютого, відбулися річні збори громади. На зборах панувала братерська згода і однодушність. На секретаря зборів було покликано Бр. Сича. Наслідуючи правило Пресвитерської Церкви зборами проводив пастор. Члени управи Бр. Ф. Москалюк і Бр. Т. Каменецький подали звіт фінансового стану громади. Сестр. Г. Кубанська чаєн контрольної комісії зазначила, що контрольна комісія знайшла всі рахунки і книжки в добрім стані. Сестра Фесенко, голова Жіночого Товариства, оповіла про працю жінок в церкві і зазначила, що жінки за минулий рік зібрали більш 250 доларів для потреб громади і на поміч скитальцям, не більше на якихсь $112.00 між за 1946 р. Праця жіночого товариства провадилась в дусі християнської любови і взаємної пошани. Жіночим товариством було висвано до Европи 600 фунтів нового і зужитого одягу для скитальців.

З річного фінансового звіту виявилось, що громада мала за всіх богоневажників укуп. В порівнянні з 1946 р. прибутки поббільшились на $843.00.

Маючи на увазі те, що громада не дозволяє в церкві (як це водиться у ритуалістів) бінго, танців і інших не християнських способів здобуття грошей, цей прибуток є дозвозі сили громади. Для церкви було куплено прожектор звукових рухомих образків і інші прилади. Будинок полішено ізоляцією. Закуплено нових столів і крісел на $114.25. На одні кошта пересилки одягу скитальцям громада вигратила $170.16. Церковний борг і процент на нього був заплачений як звичайно. Бр. Сич зробив нову виїску для церкви і поставлено в церкві електричний водомегр

Радіо передача відбулась з успіхом і громада одержала багато конгратуляцій. На протязі року було принято 12 нових членів, четверо з цього числа з поміж молоді Недільної Школи

На місїйну працю Пресвитерської Церкви було вислано $105.50. Загальні збори з задоволенням зауважили, що в наслідок заходів Пастора Фесенко Американське Біблійне Товариство надрукувало знову 15,000 українських Біблій, та що Пресвитерська Церква на його прохання рішила робити заходи, щоб спровадити українських реформованих скиталців до Канади.

Загальні збори висловили подяку і признання Управі Громади і Жіночому Товариству за цінну працю на добро церкви і свого народу

Присутний.

Хто до Мене прийде, не вижену геть. Іоана 6, 37.

НЕ Є ГРІХОМ ВКРАСТИ $40.00

Визначено Моральну Теологію Римо-Католицької Церкви, як добре означену систему, що навчає, як можна переступити Десять Заповідей і не согрішити. Цього осягається хитрими єзуїтськими софізмами і математичними маніпуляціями. Наприклад дві унції масла можна зїсти в пятницю і в інші пісні дні без гріха, але як що зїсти трохи більше ніж що кількість, то тоді людина грішить „смертельним" гріхом, кара за якого--погибіль в пеклі.

Католицька Теологія поділяє гріхи на „венїал" (малі) і „смертні" (поважні) гріхи. Як що хтось помре не покаявшись в „малих" гріхах, він має йти до чистилища, за нерозкаяні „смертні" гріхи людина йде до пекла на всю вічність. З другого боку няма кількість малих гріхів не може стати смертним гріхом. Це є важне, тому священників з пильністю навчається про те, що є малим гріхом, а що є смертним гріхом, щоб вони мали змогу розрізнити їх, коли прощають гріхи людям під час сповіди. Доктори Моральної Теології мають за спеціальне завдання дати відповідь на всі випадки. Одною з таких є відповідь на запитання, скільки людина може вкрасти і в той же час не вчинити смертного гріха.

В числі за Січень 1945 року в The American Ecclesiastical Review, що є офіційним журналом для інструкцій священиками, та що його друкується в Католицькім Університеті в Вашінґтоні на ст. 68 замітано:

„Запитання: Як великою в ці дні має бути абсолютна сума для поважної (смертної. Ред.) кражи в Заучених Державах?

„Відповідь: Абсолютною сумою для поважної кражи признається така кількість грошей, крадіж котрої стає смертним гріхом, не зважаючи на фінансовий стан особи або корпорації від котрої її взято, як би заможні вони не були. Прийнято що ця сума змінюється з зміною цінности або покупної сили грошей. В такій великій країні як наша є цілком можливим що ця сума може бути рижною в рижних місцях. Щоб усталити загальну норму, маючи на увазі дійсні умовини і цінність грошей, здається що абсолютною сумою для поважної крадіжи має бути $40.

Франціс І. Коннел, C.SS.R."

Отже вкрасти $40.00 в Заучених Державах згідно офіційного присуду католицької церкви є звичайним малим гріхом. Няка кількість таких малих гріхів не може стати смертним гріхом. Тому, згідно цієї науки $39.00 може бути вкрадено певною особою від тисяч інших, або якого більшого числа людей і все ж це не буде смертним гріхом, але як що хтось вкраде хоч один раз $50, то согрішить смертельно. Малі гріхи навіть нема необхідности сповідати перед священником, бо вони можуть бути прощені, як що грішник скаже певні молитви-індульгенції.

Як що хто вирє не здобувши прощення за малі гріхи, він іде лише до чистилища на означений час і де його кара може бути зменшена, як що священик буде правити за його душу (за певну суму грошей).

—Канвертед Католік Магазін.

Від Редакції:

В такий спосіб уневажнюються заповіді Слова Божого, людськими традиціями і хитрощами. Згідно науки Слова Божого кожний гріх є безмірно грішен. Найменша плата за всякий гріх є смерть, спасаємось же вірою в Господа Ісуса Христа, що „сильний спасти до кінця приходячих через Нього до Бога'будучи вічно жив щоб посередникувати за них."Він один лише може простити і спасти каючогося грішника і Він любить це робити заключаючи всїх: „Прийдіть до мене всі змеможені і отягчені і я дам вам спокій "

Чи Ти Молишся?

Одни віруючий у вагоні захотів їсти. Знав шапку й помолився. Напроти сидів молодий чоловік-безбожник, котрий побажав висміяти віруючого й спитав у нього:

„А чи в вашому селї ще всі моляться Богові?"

„Ні, е й такі, що не моляться."

„А хто ж не молиться?" спитав безбожник, сподіваючися, що віруючий згадає про більше вчених, які не моляться. Та віруючий відказав.

„У нас є багато таких, що не моляться Богові, наприклад: коні, корови, вівці й, взагал, всяка скотина."
Ісаії 1:2-4. Подав І. Семенюк.

Заклик до Канади Відкрити Двері для Скитальців

Пастор Михайло Фесенко з Торонта звернувся з закликом, щоб двері Канади були відкриті для українських скитальців в Европі в своїй промові в Монтреалі до 34-го річного зїзду жіночих місїйних товариств Пресвитерської Церкви.

Зїзд відбувся в Пресвитерській Церкві імені Стенлей. Пан Фесенко, кубанський козак українського походження, студіював в Европі і кінчив Духовну Академію в Пріштені, він підкреслив як підставу свою заклику успіх українців, що прибули до Канади раніш.

Оповідаючи про їх осягнення, він вказав на їх цвітучи фармерські оселі та на успіх другого покоління, що вони його здобули в кожній ділянці канадійського життя. Як доказ їх лояльности він пригадав, що українці в другій світовій війні дали 40,000 добровольців.

„Сьогодні на скитальщині знаходиться близько 350,000 українців, котрі неможуть повернутися на батьківщину через переслідування комуністів."

Він зазначив, що українці в першу чергу є хліборобами і як такі є потрібними Канаді. Успіх попередньої української імграції до Канади, що немала жадних засобів окрім працьовитости, є доброю заохотою для повторення експерименту.

— The Gazette, Montreal.

Бо благодаттю ви спасені через віру; це не від вас: це є Божий дар. Ефес. 2, 8.

МАЛИЙ КАТЕХИЗМ

П. 69. Що є заборонено в шостій заповіді?

В. Шоста заповідь забороняє відібрання свого власного життя (и), і життя нашого ближнього несправедливо (о), та усе що може спричинитись до того (п).

а) Дїян. 16:28. Покликнув же голосом великим Павел, говорячи: Не роби собі нічого лихого, всї бо ми тут.

о) І Мойс. 9:6. Хто проллє кров людську, того кров теж проливатиме чоловік; бо в образ Божий сотворив Бог чоловіка.

п) 5 Мойс. 24:6. Не годиться брати в застав жорна, або жорнового каменя; такий бо житні бере в заставі. Припов. 34:11, 12 Ратуй тих, що їх на смерть ведуть, а тих, що їх засуджено на страчення — чи ж похинеш їх? Скажеш може: Мій про це не знали! Та, може, й той не знав, що виміряє серця? Той, що дивиться тобі в душу, той це знає, й відплатить чоловікові по вчинках його. І. Йоана 3:15. Кожен, хто ненавидить брата свого, той чоловікогубець; а ви знаєте, що жаден чоловікогубець не має життя вічного, в ньому пробуваючого.

"І ЕЩЕ ПОМОЛИМСЯ"

„Під таким заголовком „Укр. Трибуна" з дня 16. XI. подає цікавий уривок з кремлівеву, що його відправив московський патріярх Олексій з нагоди святкування 800-ліття міста Москви. Зміст його цастьлки цікавий, що й нам вірующим варто б над ним застановитися. Цікавий він ще тим, що як читаємо, виголошений перший раз-з від того дня має бути включений до всїх богослужебних текстів та читаний і співаний по всїх церквах СССР. Звучить він так

„І еще молимся за велїкое совєтское государство, за мир, здравіє і спасеніе всєво народа православнаво...."

„І еще молимся за здравіє і спасеніе всєх умних і храбрих руководітєлєй православной родіни нашєй ..."

„Іщеще молимся за здравіє і спасеніе велїкаво вождя Расії Іосіфа Сталіна і за всьо пабєдоносноє войстєво єво ..."

Дальше читаємо між іншим таке: „Саме минуло 30 років, як через московську імперію хлинула хвиля кривавого революційного божевілля. Ті самі, за яких наказує сьогодні молитися патріярх Олексій, знищили вплень мільони людей, зруйнували тисячі храмів і монастирів, залюлали і пустили в рабовинну все святе і достойне. Чи ж ті люди, які це все робили на протязі 30-ох років, тепер при владі, може змінилися, внутрішньо покаялися? Очевидно ні. Знає патріярх Олексій і сам прекрасно, що чим компартія була, тим і залишиться. І ось, за всю ту кривавину, невірующу опричнину, наказує людям молитися патріярх."

Ось, до чого дійшла Російська православна церква.

— Дорога Правди.

Evangel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

СЛІДОМ ЗА ЙОГО СТОПАМИ

(Продовження на ст. 3).

бродію Кларк. Тимчасом, думаю, що ми повинні одверто порозумітися. Я прийік провадити часопис один рік, ставляючи собі завжди питання: Як поступив би Христос. Отже, я буду намагатися так робити в переконанню, що нам не лишень буде щастити, але що ми можемо мати лучше поводження чим коли небудь перед цім."

Кларк встав. „Отже, справоздання не помістимо нині."

„Ні! Маємо досить доброго матеріялу не ще місце, про що ви дуже добре знаєте."

Кларк стояв в нерішучому місці. Відтак спитав: „Чи ви хочете сказати дещо в часописі про причину неприсутности справоздання?"

„Ні! Нехай часопис йде так до друку, як є, неначе б змагання атлетичні цілком не відбулися вчора."

Кларк вийшов з кімнати до свого власного бюра, з таким чуттям, неначе б йому земля з під ніг усувалася. Був задуманий, оголомшений, взбурений, а навіть й досить подражнений. Його велике поважання до Норманна покріплювало зрештою обурення а навіть і знеохочення, але з цім усім мішалося чуття гострого подиву, викликаного наглою зміною обставин, які зайшли в бюрі часописа „Денні Новости", грозили згідно його переконання руйною.

Перед полуднем кожний справоздавець, дручар і урядник „Денних Новостей" знав про дивні факти, що часопис пішов до друку без словечка споминку про атлетичні змагання, що відбулися минувшого дня. Репортери прямо нечувано дивувалися оголошенню цього факту. Кожний робітник в стереотипі і зецерні мав щось до говорення про ці здуміваючі реформи. Два чи три рази на протязі дня, коли дробній Норман мав потребу відвідати зецерню, робітники припиняли працю і споглядали на нього з здивованим та цікавістю з поза своїх шафок. Він знав, що йому придивляються в дивний спосіб, але не говоря нічого; і удавав, що нічого цього не бачить.

В часописі наступило кілька змін. Він чекав і роздумував глибоко. Чув, що потребує часу і спосібности для ужитя свого найлучшого судження в кількох справах, перше ніж зможе відповісти на свое ляпання ў властивий спосіб. Не тому він не діяв сейчас, щоби в часопису не було чогось проти тивного духові Христа, але тому, що він мав ще великий сумнів що до тієї дороги, яку би вибрав Христос.

Коли „Денні Новости" появилися цього вечора, викликали серед своїх передплатників і читачів величезну сенсацію. Помищення справоздання із змагань не могло викликати навіть і в части такого вражіння, як його пропущення. Сотки людий в готелях, як рівнож і по склепах, та сталі передплатники отвирали пильно часопис, шукаючи пильно за описом про змагання. Не знайшовши, йшли до газетярень з поспіхом купити інші часописи. Навіть і не всі хлопці зрозуміли докладно факт пропущення справоздання. Один з них кликав: Денні Новости! Повні опису всяких змагань в Ресорті. Новинкі, добродію!"

Якийсь чоловік на розі вулиці, побіч бюра часописа, купив газету, переглянув очима передню сторону, відтак приклика хлопця з поворотом і спитав гнівно

„Гей, хлопче! Що це значить? Нема опису змагань! Чому продаєш старі часописи?"

„Я не продаю старих часописів!" відповів хлопець з обуреним. „То нинішня газета Щось вам привиділося?"

„Бути може, тільки, що в ній нема опису атлетичних змагань. Подивись сам."

Чоловік цей звернув часопис, а хлопець з поспіхом перегнув його. Відтак він заєвистав, і вирвав зачудованим можна було бачити на його лиці. Бачучи, що інший хлопець перебігає з пачкою часописів під хатою, він крикнув:

„Гей там, позич мені пів хвильку один примірник!"

Скорий перегляд часописа відкрив, що всі примірники часописа мовчали про змагання минувшого дня.

„Дай мені інший часопис з описом змагань," закликав проходний.

Отримавши його, відійшов, а оба хлопці стали для порівнання статтів, дивуючися, що могло статися.

„Щось незвичайного мало статися в „редакції," закликав перший хлопець, і побіг до уряду видавничого часописа, щоби довідатися про причини.

В кімнаті, де видавано часопис, було вже кілька інших хлопців, рівнож взбурених і гнівних. Видавець мусів наслухатися стільки закидів і нарікань, що хто інший бувби страшні силу панування над собою. Був він отже, вже призвичаєним до подібних сцен, тому й не був на них так вражливим.

Едвард Норман сходив власне в шю пору ўа долину, щоби пійти до дому, але задержався при дверях експедиції і споглянув до середини

„Про що це тут ходить, Юрію?" спитав він, заважавши не звичайне замішання

„Хлопці кажуть, що не можуть продати ні одного примірника часописа, тому що нема опису змагань," відповів Юрій, дивачачися з зацікавленням на редактора, так само, як це робило багато інших в ціґу цілого дня.

Норман завагався на хвилинку, потим увійшов до кімнати.

„Скільки примірників маєте хлопці? Почислість, а я вісі кулю цим разом."

Хлопці відповіли на це вигрішеним очей, та почали з поспіхом числити часописи, які ще лишилися

„Дай їм, що їм належиться, Юрію, а наколи б інші хлопці прийшли а такою самою скаргою, то купи несподані примірники."

„Чи це в порядку?" спитав він хлопців, які були в здивованні незвичайним поступованим редактора

„Чи в порядку? Очевидно, все в порядку; але чи ви, добродію, зможете так все чинити. Чи будете ви, добродію, продовжувати це представлення на корість братства?"

Едвард Норман усміхнувся з легонька, одначе уважав за невідповідне тепер відповідати на це питання. Він скоро вийшов з бюра і пішов до дому. По дорозі він не міг ніяк увільнитися від переслідуючого його неустанно питання: „Чи Христос так поступав би?"

Це питання відносилося не лишень до його послідньої учинку, але й до цілого мотиву що кермував ним від часу приречення і обіту. Хлопці, продаючі часопис, очевидно терпіли в дечому в наслідок його поступування. Але чому вони мали тратити матеріяльно в наслідок цього? Адже вони нічим не провинилися. В дорозі до дому він судив, що Христос бувби, або так само поступив, як він, або в якійсь подібний спосіб, щоби увільнитися від всякого почуття несправєдливости. Він не розвязував ціх питань для кого іншого, але тільки для себе самого. Він не чувся сильним до догматизування і чув, що може лишень відповісти на ці питання власним осудком і сумлінням, шукаючи зрозуміння правдолодібного способу поступования зі сторони Христа. Упадок в розпродажі часописа він передвидів у певній мірі. Од нача незабаром страти меяи стати загрожуючими в разі, коли би хотів надалльше йти до вибраної цім згідно своєї постанови

В протягу тиждня отримав він численні листи, що обговорювали пропущення опису змагань в Ресорті. Два або три надіслано ніщо для близшого пояснення, або цікавости.

Відкривши один з листів, Норман читав зі здивованням і нетерпеливістю. „Вп. Добродію: Вже від довшого часу я задумував змінити свій часопис. Хочу мати часопис якій був би поступовим і чутким та відповідав би новочасним вимогам і заспокоював би потреби і бажання суспільности у всіх напрямках. Ваш останній поступок, пропущення опису славних змагань в Ресорті, принесолов мене остаточно змінити часопис. Ваш ...."

Тут слідував підпис одного з давніших приятелів Нормана, котрий був славним купцем і передплатником часописа „Денні Новости" від многих літ.

Взявши другий лист, він читав:

„Дорогий Едвард: Що значить ця сенсація, справлена мешканцям твого міста? Надіюся, що не задумуєш реформування при поночи преси. Дуже небезпечно робити спроби цею дорогою. Послухай мене, і тримайся новочасних метод, котрим наші часописи завдячують виключно свій успіх; свій полиг і збудок між людьми. Публіці брак атлетичних змагань, та подібних річий. Дай їй того вимагає а реформу лишиним Тобі..."

Тут слідувало ім'я одного з ближших товаришів Нормана і редактора деякого часопису в сусідній місті.

Слідуючий лист був від провідника. Отворивши, читав: „Мій любий добродію, Норман: Спішусь з кількома словами признання за очевидне сповнення зробленого обіту. Початок є лишиий, і ніхто не відчуває його вартости так, як я. Знаю трохи про це, що це Вам буде коштувати, але не буде коштувати всього. Гр. Максвел."

(Дасі буде).

Health For Every Day

DR. HELEN MACMURCHY, C.B.E.

FOOD

Health depends on many things. Each one of them is so important that you can hardly say which one is the most important but perhaps after all, Food is the most important. High prices are very hard for us all and it is not easy for us to get enough good food for a family. In this Twentieth Century there have been many discoveries made about food. We know many things about food that were not known at all in the Nineteenth Century, and one of these very important discoveries about Food was the discovery of Vitamins.

VITAMINS

What are Vitamins? They are certain substances, found in certain foods, which are necessary to health. They are necessary to growth in children and they protect us from certain diseases.

Sun, suitable food and Cod Liver Oil help babies to grow strong and to have good bones, so that their leg-bones and other bones will grow straight and strong as the child grows.

There are a great many different Vitamins and you need to know something about them but never mind the names. What you need to know is which foods have these Vitamins in them, and you need to remember to eat these foods for your every-day health.

Here is a list of foods which have Vitamins in them—milk, cod liver oil and other fish liver oils, carrots, green leafy vegetables, peas, eggs, bread made from flour which has been properly milled, oat meal, all kinds of fish, all kinds of meat, liver, kidney, fruits of all kinds, vegetables of all kinds, butter and tomatoes.

Of course you do not need all these foods every day. But if possible we need a little meat or fish or an egg every day. Fresh fruits and fresh vegetables are far the best, but cooked fruits and cooked vegetables have some Vitamins left in them after they are cooked. Milk is first-class food. Try to have some milk in some form at every meal. Milk should be pasteurized or boiled 3 minutes. Children should be brought up to eat some of every food set on the table.

Nursing by the Mother from birth to the age of 6 months or 9 months of age at least, is the best thing for the baby's life and health.

A little baby should have cod liver oil and the juice of a sweet orange diluted with boiled water every day, beginning with one or two drops at a time, to give him Vitamins. He can have this just before his daily bath and it can be increased a drop or two every day until he gets one teaspoonful twice a day at 6 weeks of age and about two teaspoonfuls twice a day from 4 months of age to 2 years of age. Cod liver oil and orange juice are both rich in Vitamins

Storm Over Sandy

SAMUEL LA VALLEE

Sandy MacGregor had no burr in his voice. It held, rather, a gentle quality, matching his mild appearance and his quaint philosophy of life. "Nothing is ever as bad as it seems," his smiling lips often said, to work a MacGregor cure where all else had failed.

"Nothing is ever as bad as it seems," he kept muttering to himself now as his truck tore along the Long Ridge road. But today there was something lacking in his usual comforting philosophy. His stock phrase of cheer had to fight its way through tight-pressed lips. For, losing one's job at fifty was *worse* than bad!

His leathery face, toughened by ten years behind the wheel of a Snow White Laundry truck, was set, his faded blue eyes frightened. For ten years, come rain or sleet, he'd traveled each Saturday morning over the rolling hills from Stamford to Long Ridge, the end of his run. For ten years! And this might be his last trip.

The thought brought the stab of unaccustomed emotion, and he jammed his foot on the accelerator angrily. The truck shot ahead like a bullet. He'd show them! Slowing up, was he?

Those were the boss' own words. "MacGregor," Mr. Flint had said, "we have to consolidate some of the routes, and, with the increased territory to be covered, we'll have to keep on the younger faster men. I'm afraid we'll have to let you go if you can't show more speed in the next couple of weeks. After all, one does begin to slow up after forty."

Try as he would, there had been one thing after another to prevent his making a good showing these last two weeks. But today he'd show them how slow he was! He knew this Long Ridge run with his eyes shut. Today he'd establish a record that would keep a younger man hoppin'.

"I'll give them a record today if I have to blow a gasket to do it!" he exploded, and wished suddenly that he'd done this long ago.

Still, wouldn't the job have been pretty dull — if he hadn't taken time to make all those good friends! For Sandy knew better than any one why he was always tagging into the plant behind schedule.

He thought about the time he had stopped to help Mrs. Rand put up a new clothesline for the wet wash, as she could return Mrs. Rockabilt's laundry on time. Any fellow would have done the same thing for a widow with hungry little mouths to feed.

Then there was the time he had mended little Alex Fletcher's cart, when he sat weeping over a broken wheel. Alex was fourteen now, and one of Sandy's best friends. What if he *had* returned to the plant an hour late to face a tirade from the boss? Alex's warm toothy smile had been worth it.

Then there was the time — For a while he was lost in reflection. Those things had made life worth living. And though he had never married, no one could call him a lonely old bachelor. Why, he had a family extending from the hills of Long Ridge to the sea-weeded tip of Cos Cob, at the other end of his territory!

The boss had been right though, he thought suddenly. A younger man, one not given to fussing over other folk's troubles could snap around the route a lot quicker. That had been his failing, all right, but today — today he'd give them something to think about!

As he pressed the accelerator clear to the floor he noticed a boy trudging along the road ahead, carrying a suitcase. Ordinarily, Sandy would have had to investigate But today he kept his eyes glued to the road, his foot glued to the gas.

Still, there was something familiar about the lad's walk, and, as the truck flew past him, Sandy just had to lift his eyes to the mirror.

Say! It was Alex, Alex Fletcher, moping along with his head down, heedless of everything.

Sandy was alarmed. But he had no time to stop today — not on this record trip.

The boy's figure was a diminishing dot in the glass. Now what on earth was that kid up to?

No use. Record or no record! Sandy jammed on the brakes.

"Alex," he hailed, when the boy finally came alongside

"Oh, hello—it's you" The boy's voice was sullen.

"Hey, now, is that any way to greet a pal?" Sandy gave him a keen look. "Where you goin'?"

"Away!"

"Away? Away where?"

"Oh,just anywhere!"

"Hmmm. Well, hop in. I'll give you a lift."

"Don't want a lift!" Alex's face head wore a scowl.

"Oh, come on. I'd like some company. Gets lonesome up here by yourself." Sandy held the door open, invitingly.

The boy hesitated,' climbed in

It took quite a while to pull the story out of him. When it was finally yanked, like a bad tooth with a stubborn root, it was the story Sandy had suspected from the telltale suitcase.

"Now, look, Alex, *nothing* is ever as bad as it seems. Maybe it does seem as if they don't understand you at home. But if you give 'em time, they will, I know. Older folks catch onto things more slowly than you young ones. And besides, don't you think some day you might regret running away from your folks? From your mother?"

"Nope — never!" *with youthful conviction*

"I see," Sandy murmured. He thought hard for a moment. Then. "Not even when you learned your mother was sick?"

Alex turned a startled face to Sandy. "You mean a mother could get sick over that?"

"Why, sure!" Sandy's head nodded accent. "It always happens that way when a kid runs away"

Alex's eyes clouded and he lapsed into thoughtful silence

Talking to the boy, poking along, making his stops, Sandy completely lost track of time. But that didn't seem to matter. What did matter was the way Alex was weakening By the time he'd made his last call he had the satisfaction of hearing Alex admit, "I certainly wouldn't want Mom to be ill on account of me!" It was then Sandy knew he'd have company back to town.

With boyish candor Alex told

(Continued on page 8)

Українська Пресвитерська Громада
В ТОРОНТІ, ОНТ.
20 CLAREMONT ST.
Богослужения і Недільна Школа о годині 11 рано
Вечірня о годині 7 вечером
Молитовні збори о. год. 8 вечером кожної середи.

Ievanhel'a'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

(Continued from page 7)

him he was afraid to go home, as they neared the Fletcher house.

"I'll go in with you," Sandy encouraged. "I think your mother will be glad to see you in time for lunch. We men know how women feel about food getting cold, don't we?" He poked Alex in the ribs, inwardly rejoicing because he'd seen his young friend become a man.

Sandy knew he'd never forget the look on Mrs. Fletcher's face when she came to the door. It was worth a lot, that look — worth a heap of speed records. He felt his eyes grow dim when he saw Alex run inside to hide his unmanly tears.

"I was *that* worried about him, Sandy," Mrs Fletcher said, tearfully, "I'm sure I don't know how I can ever thank you enough!"

"Forget it!" Sandy protested, backing off the porch. "Just throw some extra linen in your bundle next week and we'll call it square."

"Oh, say!" he suddenly remembered, "I'm afraid I won't be calling for your work any more."

"Well, for pity's sake, why not?" Mrs. Fletcher demanded.

The unpleasant story came haltingly. Mrs. Fletcher's expression changed from one of shocked belief to stormy displeasure.

"Why, I never heard of such a thing!" she flashed.

"Oh, the boss is right," Sandy told her. "I am sort of a slowpoke. Look at today." His glance left the matter to her.'

"But it's things like that that have kept us all loyal to you — to Snow White," she pointed out. "My! Just wait till I tell Mrs Watkins — and Mrs Smith — and Mrs. Jones. They'll be furious!"

"Oh, they shouldn't, Mrs. Fletcher I'll be all right. I'll make out." He smiled "Well, good-bye, Mrs Fletcher You don't mind if I step by now and then to say hello to Alex, do you?"

"You come in any time you like, Sandy," she said, her eyes misty. She stood watching him thoughtfully as he climbed into his truck.

Back at the plant, Sandy sat in the routemen's room, back of the office, for a long time. His final reckoning, he thought with bitterness, as he looked over his route sheets. For there had been no mistaking that look in the boss' eyes as they went slowly from the time clock to Sandy's face when he had entered the plant. In that look he had clearly read his doom.

Now that the end was near, he hated to relinquish these accounts, the last tie binding him to Snow White. With a heavy heart he finally placed them in the cubby hole opening into the office

Storm Over Sandy

"Say! What's that noise!" he heard one office girl ask another.

In the distance sounded the faint hum of many voices. The hum grew louder, changed to an ominous rumble. Nearer and nearer it came, swelling to a cyclonic clamor. Onward and onward the storm of sound surged, closer and closer, mounting in volume. It reached Snow White's door and burst through.

"We want the manager!"

"Where's the boss?"

"Justice shall be done!" piped a thin voice from the pressing mob.

There were women with bundles in their arms, women with umbrellas in their hands, women leading their off-spring along, women clutching pet poodles to their bosoms. Stout women, spare women, towering women, dumpy women. All talking, all gesturing wildly, all frenzied of face

"I'll — I'll get the manager right away," stammered a thoroughly frightened office girl

Sandy's faded blue eyes were pressed to the cubby hole. Why, they were familiar faces! Mrs Fletcher — Mrs. Watkins — Mrs. Smith — many more. *His* customers! What *had* he done?

"Ladies! Ladies, *please!*" boomed Mr. Flint, striding into the office

Shrill voices rolled over him in a wave

"He's thoughtful and considerate — remembers everything a body ever tells him — nothing is too much trouble —"

"Ladies, *please*, one at a time Let me get this straight!"

"Well," bristled Mrs. Fletcher, stepping in front of the group, "it's about Sandy MacGregor. This morning my boy ran away and Sandy picked him up on the road and brought him home to me. When he told me he was going to lose his job, I couldn't believe my ears Why, he's picked up my laundry every single week for ten years! When I told Mrs. Watkins about it — well, you tell him, Mrs. Watkins"

A large woman in a big red print dress came forward

"I'm Mrs. Watkins and I want to tell you, Mr. Flint, that I owe my home to Sandy. One time when our cellar was on fire, he put out the blaze single-handed. If he had not rushed right in, we'd have lost our home. And all the time I was standing there, helplessly wringing my hands, and he was putting out the fire he kept comforting me, saying, 'Now, now, Mrs. Watkins, nothing is ever as bad as it seems.' And, Mrs. Larkin — well, you tell him *your* story, Mrs. Larkin.

She pushed a bird-like woman, engulfed in a large-brimmed hat before Mr. Flint.

"One time," the little woman began, "my dog ran away. I was scared to death, because she'd never been out alone and didn't have any fear of autos. Well, when I told Sandy about it, he went right out and drove around till he found her for me If it had'nt been for him, Cynthia might have been killed!"

Mr Flint stood stroking his chin, his eyes pensive

"What would you ladies like me to do?"

"We want you to keep Sandy on our route," Mrs Fletcher told him, bluntly.

"But I can't do that," Mr. Flint remonstrated

"Well, then, we'll have to do as we voted. You'll lose all of us as customers!"

"Hold on, ladies! Don't misunderstand. Sandy can't handle a route any longer. We're doubling the routes, and that will be too much work for a man of his age However, what you have just told me gives me an idea. Any one who can create so much good will *should* make a splendid canvasser. Would it keep you all happy if I were to let him handle that end of our business in the future? It would be an advancement for him, of course."

"Well, say!" beamed Mrs. Fletcher, nodding her head vigorously at the others "That's more like it, isn't it!"

There was a sharp chorus of approval.

"We'd like to tell Sandy ourselves," called one of the women

"Get MacGregor," Mr. Flint instructed an office girl

From the routemen's room Sandy emerged, looking a little sheepish.

"Did someone want me?"

"MacGregor! You heard all this?"

"Yes, Mr. Flint, and it sounded mighty good. I'm certainly grateful to you all."

The faces of the Sandy's Aid Society were a beaming border against the office walls.

"You see, Sandy," shirped little Mrs. Larkin, "nothing is ever as bad as it seems!"

—*The Lookout*

Elgin 4664
PAUL SYCH
PAINTER, DECORATOR
ESTIMATES FREE
92 Markham Street
TORONTO ONTARIO

WAVERLEY 8318
B. W. Custom Tailors
WASYLE WALIGUN, Proprietor
328 QUEEN ST WEST TORONTO

Господи, хто буде домувати, на святій горі Твоїй? Пс. 15:1.

Боже, хто в шатрі у Тебе
Буде домувати,
Хто у Тебе на Сіоні
Буде царювати?

Той,—хто має щире серце,
Справедливість творить
І всім людям щиру правду
Без страху говорить!

Не осуджує нікого,
Ні в думках, ні словом.
Хто не чинить зла сусідам,
Нечести нікому;

Той,—хто уникає брудну,
Вірних поважає,
Хто присягне і, хоч гине,
Слова не ломає;

Хто на лихву свій маєток
Не дає між люди,
Хто підкупства не приймає,
Хто по правді судить.

Хто так в світі поступає,
Той буде стоятн,
І такому на Сіоні
В Бога домувати. Амінь.

Українська Пресвитерська Громада
В ОШАВІ, ОНТ.
486 SIMCOE ST., SOUTH
Пастор: І. Ящентий,
Організт: Степан Самарс
Богослужения о 11 год. рано кожної неділі
Вечірня о 7 год. вечером
Недільна школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй".

Рік IX. Число 3. БЕРЕЗЕНЬ MARCH Рік IX. Число 3.

Чи Христос Устав Із Мертвих

І. Г. Мартинюк

(Пр. Мейчен ракується одним з найвизначніших вчених нашого часу в ділянці студій Нового Завіту і дотичних наук. Нище ми містимо переклад його лекцій, що була в свій час надана по радіо в Злучених Державах, та пізнище надрукована в його загально відомій праці: „Християнська Віра в Модерній Світі".).

Дискусуючи воскресення Ісуса Христа ми пічнемо з річей на котрих всі погодяться, а від так будемо говорити про річі по відношенні до котрих віруючі ріжняться від невіруючих.

Бливько тисячу девятьсот років тому назад жив в мало відомім закутку Римської Імперії один чоловік, котрий здавався б мавіть поверховому спостерігачеві незвичайною людиною. Він посвятив своє життя навчінню людей релігії і так само при тім зціляв людей. Спершу Він мав прихильність натовпу, але тому що Він не хотів бути таким провідником як того бажали видатні люде серед народу, внедовзі Він впав жертвою заздрости керманичів свого народу та страху римського управителя. Він умер на хресті смертю злочинників того часу.

При Його смерті, Його ученики впали духом. Вони наочно були ніще Його в спосібности розпізнавати річі і у відвазі. Його смерть означала знищення усіх їх надій. Ніколи, можна сказати, не був який будь рух так вповні безрадний ніж той рух, що його розпочав Ісус з Назарету

Але тоді, несподівана річ стала ся. Це є історичний факт, що його жадний правдивий історик не відкидає, що ці свої сили знеохочені люди, ученики Ісуса, почали, в дуже коротким часі по ганебній смерті їх провідника, в Єрусалимі, місті їх переляканої втечі, найбільш уявленний релігійний рух, що його коли небудь знав світ. Рух загально відомий як Християнська Церква.

З початку цей рух був мало знаний, але він поширився як пестрямна пожежа. На протязі небогатьох поколінь він міцно вкоренився в головних містах цівілізованого світа і в самім Римі. На протязі менш ніж трьох століть цей рух покорив Римську Імперію. Його вплив на всю історію світа неможливо вповні оцінити. Що спричинило цю незвичайну зміну у цих наслідувачів Христа? Що перетворило цих слабих і полохливих людей в духових завойовників світа? На цім питанні повстає рижниця опіній. Але навіть по відношенню до цього питання існує певна міра згоди. В наші дні признається однаково як християнами так само як і не-християнами, що перші ученики Ісуса стали основоположниками Християнської Церкви, тому що вони мали глибоке і чесне переконання, що Ісус устав із мертвих.

Але, що в свою чергу викликало це переконання? Що спричинило віру перших учеників в воскресення Христа? На цім місці повстає рижниця опіній.

Звичайно, Новий Завіт має вповні ясну відповідь на це запитання. Віра учеників у воскресення, згідно Нового Завіту, повстала просто на основі факту воскресення. Ці ученики почали вірити, що Ісус встав із мертвих по тій простій причині, що Ісус устав із мертвих. Він воскрес із мертвих, і вони не тільки бачили Його пустий гріб, але бачили Його самого живим по Його смерті на хресті.

Як що це пояснення віри перших учеників в воскресення було б відкинено, яке інше пояснення можна було б дати? Відповідь на це питання, що й дають сьогодня всі, або майже всі невіруючі, є та, що ці перші ученики Ісуса дістали переконання, що Ісус устав із мертвих лише тому, що вони мали певні галюцінації, певні патологічні досвіди, під час котрих вони бачили Ісуса перед своїми очима, коли в дійсности там нічого не було. В галюцінаціях оптичний нерв є подражений, але не промінями світла, що приходили б від зовнішніх річей, але в наслідок патологічного стану організму галюцінуючої людини. Це є так звана „теорія видіння" по відношенню що до початків Християнської Церкви. Ця теорія панувала поміж невіруючими в церкві і поза церквою з часів Штрауса якихсь вже сто років.

Я думаю, що ми повинні точно розумітн, що ця теорія означає. Вона означає, що Християнська Церква заснована на патальогічним досвіді певних осіб в першім столітю нашої ери. Вона означає, що наколи б тоді існував добрий патолюг для Петра і інших, котрого вони могли б порадитись, то тоді б не було ніякої Християнської Церкви

Я вповні свідомий того факту, що прихильники теорії „видіння" не все погоджуються з такою оцінкою їх поглядів Дійсно важливою річу, вони кажуть, був це патольогічний досвід, котрий ці люде мали, але вражіння, що на них лишив характер Ісуса. Вони ніколи не малиб цих галюцінацій, вони кажуть, як щоб їх розум і серця не були наповнені думками про яскраву особистість Ісуса. Це тому що вони були так глибоко під Його вражінням, що вони почали мати галюцінації Ці галюцінації, кажуть прихильники теорії „видіння", були лише тимчасові форми, котрі були необхідні в ті дні поміж так людей з їх освітою, аби вплинн Ісуса продовжувалися і відчувалися. Ми, вони кажуть, можемо їх позбутись. Ми не потрібуємо більше вірити, що Ісус устав із мертвих і бляваючи очам Його учеників, але ми можемо проявити вплинн Ісуса в нашім житю. В зміненім житю людей, що на них вплинув Ісус, Він має найбільш правдиве воскресення.

В такий спосіб представлені речі сторонниками, поглядів, що помилково називаються „духовни воскресенням".Ця репрезентація цілковито ігнорує дійсний характер віри перших учеників. Те, що ці люде мали при появах воскресшого Христа, не було лише переконанням, що Ісус продовжував жити

Ні, те що вони мали, було переконанням, що Він устав з мертвих. Це не був лише стан Ісуса по воскресенні, що був ціннім для них, але акт воскресення Центром їх віри було переконання, що Ісус зробив щось для них своєю смертю і воскресенням. В інакших словах Християнська релігія заснована на події.

Як що ця подія дійсно мала місце, як Біблія каже, тоді Християнська релігія правдива. Як її не було, як це твердить пануюча теорія „видіння", тоді Християнська релігія є фальшивою, і церква що її визнає,є порожною шкарлупою

Але чи є новина, на котрій Християнська Церква заснована, дійсно правдива? Чи Христос устав із мертвих?

Я хочу сказати вам декілька слів-ще не вистачить. Дві річи треба відмітити про оповідання, що відносяться до появ Христа, котрі знаходимо в Новім Завіті.

Перша річ відносяться до способу появ. Появи були згідно Нового Завіту явного тілесного виду. Ісус, це є правдиво, не відновив просто умовини свого життя перед розпяттям Було щось таємничого в Його появах і зникненнях.

Все ж Його ясно представлено, що Він був з своїми ученіками в тілі. Вони могли торкатись Його. Він приймав їжу в їх присутности. Він мав з ними довгі розмови.

Друга риса появ, так як їх описується в Новім Завіті, відносться до місць появ Христа. Появи, згідно Нового Завіту, мали місце як в Єрусалимі так і у Галилеї, та перші появи мали місце в Єрусалимі

Ці дві риси появ, так як вони є подані в Новім Завіті, відкидаються прихильниками теорії „видіння". Перша риса відкидається завжди, дуже звичайно.

Сторонники „теорії видіння" твердять в звязку з способом появ, що в супереч Новому Завіту, появи були лише хвилевого типу. Ученики, котрі мали „видіння" немали досвіду дов-

(Продовження на ст. 2).

Ievanhel's'ka pravda. Originals fr the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

(Докінчення з ст. 1).

шого перебування з Христом Вони не тільки в дійсности не мали розмов з Ним, але вони навіть не думали, що вони мали які будь довші стосунки з Ним. Все що вони мали це було, як вони це собі уявили, хвилеве видіння Його в славі, або можливо звук слова чи двох від Нього, що звучав в їх ушах. Новий Завіт, на їх думку, промінявся, коли каже, що вони бачили, або чули щось більше понад це

Друге твердження, що його сторонники гіпотези „видіння" відкидають, або принайміні більшість з них, це оповідання Нового Завіту про місце появ Христа. Більшість прихильників теорії „видіння" думають, що перші „появи", котрі вони розглядають, як галюцинації — мали місце по довшим час можливо пів тижні по розп'ятті, в Галилеї.

Але Новий Завіт каже, що перші появи мали місце в Єрусалимі третього дня по смерті Ісуса.

На перший погляд може здатись, що це є лише різниця в деталях. але це не є так. В дійсности це є різниця дуже вам

Як по перші появи, перші з цих уявлень галюцинацій, в кожних учениці думали до воли Ісуса живим по Його смерти, мали місце в Єрусалимі на третій день по смерті, тоді постає питання, чому гріб Ісуса не було досліджено, щоб переконатись, чи дійсно оповідання про Його воскресення дійсно правдиве. Чому це не було досліджено однаково, як вони і прихильники? Як що воскресення не було дійсністю, тоді дослідження гробу Ісуса напевнобуло б Його появі і повстання церкви було б унеможливлено.

З другого боку, якщо перші появи мали місце в Галилеї, якщо пізніше по смерті Ісуса, то можна було б сказати, що коли учениця в решті повернулись до Єрусалиму, то було б цілковито досліджувати гріб.

В такий спосіб Галилейська гипотеза, що до місця перших появ, здавалося б усуває деякі труднощі, котру порожній гріб не Ісус був похований, все створював для тих, хто запереч чував дійсности воскресення.

Що можна сказати на це? Дві річі треба зазначити на це. Перше, навіть Галилейська гипотеза в дійсности не усуває труднощи, бо і в цім випадку залиється дивним, що гріб Ісуса не був досліджений, по друге Га-

ЧИ ХРИСТОС УСТАВ ІЗ МЕРТВИХ

лилейська гипотеза є неправдивою.

Де ми звернемося, щоб випробувати теорії невіруючих не тільки, що до цього питання відносно місця появ, але так само і до способу появ? Ми можемо звернутись до Євангелії. Ми можемо довести, що низький потяг невіруючих на Євангелії не є оправданий. І що ці документи є дійсно правдивим оповіданням усього того, що перші ученики Ісуса казали про заснування церкви.

Але очевидно, що було б добре так само, як щоб ми могли найти якесь джерело інформацій, котре було б до принятя, як добре, не тільки для віруючих, але і для невіруючих. Чи ми зможемо знайти таке джерело інформацій? Так. Ми можемо знайти таке джерело інформацій в Першім Посланію до Коринтян. Наші противники так само як і однодумці загально погоджуються, що це послання було написане в дійсности Апостолом Павлом, і що воно було написане біля 55 р по Христі, приблизно двадцять пять років по смерті Ісуса. Так само загально думається, що коли Павло каже в посланні, що він „прийняв" інформації, котрі він подав в пятнадцяти головні відносно воскресення і появ Ісуса, та що він дістав їх від первісної Єрусалимської Церкви, зокрема, можливо від Петра, з котрим, як він каже в цьому своєм посланні, він провів пятнадцять днів, три роки по своїм навернені Тоді те, що ми маємо в пятнадцятій голові Першого Послання до Коринтян, в восьмім і слідуючих верщах, це є ціна частичка „примітивної традиції", як її називають модерні історики Прихильні і вороги нашого погляду однаково погоджуються що тут ми маємо підсумок того, що первісна Єрусалимська Церква казала про події, котрі творили в початках її життя

Тоді, чи це оповідання про мітинної Єрусалимської Церкви про воскресення і інші звязані з воскресенням події, підтверджують теорію невіруючих (що з початку розглядає появи незалежно від того, що сталося з тілом Ісуса), чи ні?

Дуже багато книжок було написано на це питання. Але відповідь, як що ми дамо її коротко і ясно, є рішуче, Ні. Ця частина 15-ої голови 1-го Послання до Коринтян не сприяє твердженням невіруючих зовсім.

Що Павло в дійсти каже, коли він підсумовує ці ціни традиції первісної Єрусалимської Церкви? Він говорить ось що:

„Бо я передав вам найперше, що й прийняв, що Христос умер за наші гріхи по писанням, і що похований Його, і що встав третього дня по писанням".

Я хочу, щоб ви звернули увагу на згадку про похованя Христа в наведених вершах Що це означає? Я скажу вам, і я хочу щоб ви прочитали ці верші самі, аби переконатись чи ви погодитесь зо мною

Коли Павло згадує „похованя" Христа, він тим самим вказує, що воскресення Христа, котре він говорить є воскресенням тіла а та річ, що була положена у гроб, була річ, що встала з гроба в воскресенні „Він умер, Його було поховано, Він устав". Ми тут маємо опис, того що сталося з тілом Ісуса. Як що хто небудь буде читати ці слова без упереджения, ви зобачить, що вони в цім відношенні, ясні як день.

Зовсім ясно, що апостол Пав ло незнав на уяві сказати, так само як і Єрусалимська Церква, котрої оповідання він передає, що тіло Ісуса лишилось в домовини. Тілесне воскресення, і поодинокими воскресенням, що його знає Новий Завіт. В дійсности, коли ми подумаємо про це, то бачимо, що воскресення, котре не є тілесним воскресенням є протирічам слів

Чи ці перші ученики, коли вони почали працю Першої Христіянської Церкви, вірили лише в продовження існованя особистости Христа? Чи це було як раз тим, що дало їм їх подивугідну нову певність і силу? Подібний погляд в дійсности є абсурдним. Вони мали це переконання навіть в сумні годині зараз же по розп'ятті. Вони не були садукеями. Вони вірили в особисте потойбічне життя всіх людей по смерти, і Вони також вірили в це навіть зараз по розп'ятті. Але це переконання лишилось їх в розпуці. Це що змінило їх розпуку в радість була заміна в їх розумі, віри в потойбічне життя Ісуса, вірою в Його воскресення. Тому є абсурдними казати, що ці дві річі в їх думанні були тими самими. Наші джерела інформацій про початки Христіянської Церкви зовсім незнають нічого про воскресення, що не є тілесним воскресенням.

Другу річ, що я хотів би, щоб ви замітили, в оповіданню Павла про вірування Єрусалимської Церкви є його слова про третій день. „І встав третього дня по писанням" — каже він Нема більш незаспокоюючих слів для модерних невіруючих людей в цілій Біблії за ці слова „третього дня", що походять від примітивної Єрусалимської церкви і записані Павлом

Ці слова ищать усю будову Галилейської гипотези, що до місця появ Христа. Вони показують на підставі свідоцтва найперших учеників, що перші появи не мали місця в Галилеї тижні по розп'ятті, але на третій день в Єрусалимі. Я знаю, що робляться спроби уникнути ясного значення цих слів. Говориться, що перші появи, мали місце тижні пізніше, але коли це сталося то ученики, що мали ці видіння, уявили собі, що Ісус встав з мертвих багато раніше, але не обявився їм аж де кілька тижнів пізніше.

Але чому тоді вони вибрали спеціально третій день, як день воскресення, як що нічого не було того дня? Різні відповіді давалося на це запитання, але всі невистарчальні. Ні, зауважа про третій день в примітивній Єрусалимській Церкві творить величезну перешкоду для усієї спроби пояснити появи воскресіного Христа, як галюцинації, що їх ніби ученики мали, коли вже було остаточно досліджено гріб Ісуса, щоб зобачити чи воскресення дійсно мало місце

Правдою є що початки церкви в Єрусалимі тільки тоді стають зрозумілі, коли Ісус устав із мертвих, та є цілком не зрозумілі, як що Він не встав із мертвих. Саме існования Христіянської Церкви є потужним свідоцтвом про воскресення нашого Господа

Але, на це повстануть заперечення, що це все добре, але трудністо є те, що нас запрошується вірити в неймовірне Нас проситься вірити, що мертва людина встала з мертвих, і ми ніколи небачили, щоб таке сталося.

Яка наша відповідь на це заперечення? Дуже проста. Ти кажеш мій приятелю, що ти ніколи небачив людини, котра устала б з мертвих, потім як її дійсно мертвою було похована? Цілком правдиво. Так само небачив цього і я. Ви і я ніколи небачили чоловіка, котрий устав би із мертвих. Це є дійсно так. Але що я цього. Ви і я ніколи небачили людини

(Докінчення з ст. 3)

Чи Христос Устав із Мертвих

(Докінчення з ст. 2).

ни що устала з мертвих, але так само як і я ніколи небачили такої людини як Ісус.

Чи ти не бачиш мій приятелю? Те що ми пробуємо довести, то це не воскресення звичайної людини, не воскресення людини, котра для нас є якимсь Х або У, не воскресення людини про котру ми нічого незнаємо, але воскресення Ісуса. Існують величезні неможливости, що до воскресення якої будь звичайної людини, але наколи ви прийдете до дійсного пізнання Ісуса, так як Його представляють нам Євангелі, ви скажете, що хоч і неймовірним є щоб яка будь звичайна людина встала з мертвих, в Його випадку це є цілком протилежним. Не є правдоподібни, щоб усяка людина мала встати, але є неймовірним, щоб цей чоловік не встав, про цього чоловіка можна сказати, що неможливим було щоб смерть уявзнила Його.

В Євангеліях ми маємо оповідання про Особу, що була цілковито виключною. Він був цілковито і вповні відрізненим від інших людей в Його моральній чистоті і силі. Окрім того ВІН голосив, що до себе, надзвичайні твердження — ці твердження ставлять Його поза межами нормальности, хиба що вони є правдивими. Ці твердження є правдивим, як що воскресення дійсно мало місце, та вони є безнадійно загадкові, як що не було воскресення.

Чи ви бачите що я хочу сказати, мої приятелі? Доказ правдивости Христіянства мусять бути узяті в цілости. Безпосередні докази на користь воскресення мусимо взяти разом з цілою постаттю Ісуса в Євангеліях. І тоді не має бути узято в звязку з доказами існования Бога і величезної нужди людини, що спричинив гріх. Як що ви візьмете Біблію в цілости, ви будете мати величаву і гармонійну уяву про Бога, про світ і про людське життя. Як що ви відкинете Біблію, і окремо, як що ви відкинете факт воскресення, ви будете мати мішанину беззмістовних інформацій, та уривки фактів, які танцюватимуть перед вашою уявою в дикім нестримім танку.

Ої наколи б Бог відкрив очі людям, щоб вони могли бачити, щоб вони могли відрізнити величавий розмах і силу Його

Пресвітерська Церква в Канаді для Реформованих Укр. Скитальців

Допомоговий Комітет Пресвитерської Церкви в Канаді вислухавши доповідь про стан життя українських скитальців в Европі від Проп. М. Фесенка, ухвалив вислати двадцять харчових пакунків CARE для всіх українських пропов'ідників, що входять в склад України Реформованої Церкви на скитальщині

Окрім того Допомоговий Комітет для загальної помочи евангелізмам в Европі вислав чотири тони одягу

Жіноче Товариство Пресвитерської Церкви з свого боку вислало для українців в Европі 300 Біблій, та Допомоговий Комітет рішив пізніше вислати більшу кількість одягу на руки Пастора Кузва

Elgin 4654
PAUL SYCH
PAINTER, DECORATOR
ESTIMATES FREE
92 Markham Street
TORONTO ONTARIO

Пресовий Фонд Євангельської Правди

З огляду на те, що редакція вислає більше 500 примірників „Євангельської Правди" в Европу безплатно, є конечним, щоб кожний прихильник евангельської праці не тільки прислав свою передплату на час, але так само приключився до праці часописа давши щось від себе на Пресовий Фонд Евангельської Правди. Так далеко Господь благословив видавництво часописа і на протязі 8 років ми завжди були в змозі заплатити всі рахунки на час. Жаден часопис, що не помішує багато огомошень не зможе втриматись з одних передплат І тому є конечними особисті пожертви з боку свідомих евангеликів на поширення Слова Божого дорогою друкованого слова.

Слідом За Його Стопами

Написав Д-р К. М. Шелдон
(Переклад з англійського)

Один лист, котрий відкрив безпосередньо по відчитанню листа від Максвела, відслонив йому ряд страт, які його ожидали в недалекій будучности. Зміст цього листа слідуючий:

Едвард Норман,
редактор часописа „Денні Новости".

Вп. Добродію!

По уплині контракту мого оголошення, прошу більше його не поміщувати, як це Ви досі чинили Посилаю Вам чек на цілковите покриття і уважаю свій рахунок з Вашим часописом від цього часу за замкнений.

З пова'ажанням .. "

Тут слідувало ім'я одного з найбільших купців тютюну в місті. Мав він звичай робити оголошування на цілу сторінку і платив за це велику суму грошей.

Едвард Норман положив цей лист на столі, в великим і глубоким задумані, а по хвилі взяв в руки примірник свого часописа і переглянув оголошення. Лист цього купця тютюну не зазначав связку з пропущенням цього опису змагань атлетичних а припиненим оголошувань. Але не міг він не бачити певного звязку цих двох річей. В дійсности, по певному часі він довідався що купець тютюну відкликав свое оголошення тому, що почув, що редактор часописа „Денні Новости" замірав увійти на дорогу якоїсь дивовижної реформи, котра в дійсности пейно вплине на зменшення числа читачів

Лист цей звернув увагу Нормана на оголошуючу часть його часописа, якої доси він не брав під розвагу. Перебігаючи оцима, не міг цьому не дивитися від перекинання, що Христос, наколи б був редактором цього часописа, не помістив би деяких оголошень що там находились Що учинив би Христос з цім іншим оголошенням, про напитки? — спитав він себе мимоволі і задумався. Переможа посідав систему легальних кобцєсій, тому отже, корчма, господа, білярдова салї і забавова кімната становили частину християнської цивілізації міста

Робив він це лишень тому, що так чинив кожний інший купець міста Реймонд. А було це одно з найлучших джерел доходу. Що стало б з часописом, наколи б це джерело доходу висохло? Ой питання, які надходили йому на гадку. Але, чи ж це в дійсности питання від котрих рішення залежить істнования часописа? „Як поступив би Христос?" Оце було питання на яке він шукав відповіди, або принайменше старався найти в протягу минувшого тиждня. Чи Христос оголошував би у своїм часописі тютюни і горівку?

Едвард Норман поставив собі ще питання з рішучою повагою, а по молитві про поміч і розум попросив до себе Кларка. Кларк увійшов зі свідомостю кризи, через яку переходить часопис, приготовляючи все по розмові в покої дуже рано. Тепер вже був четвер

„Добродію Кларк," сказав Норман новільно, і старанно, „переглянув я власне наше оголошуючу частину в часописі і постановив деякі з них вилучити, як скоро лишень поключаться контракти. Моїм бажанням є, щоби ви повідомили агента від оголошень, щоби не старався про відновлення оголошень, які я ось тут зазначив"

Сказавши не, він подав Кларкові часопис з означеними ним. Кларк перебіг очима зазначені ним оголошення тому, що почув, що редактор часописа „Денні Новости" замірав увійти на дорогу якоїсь дивовижної реформи, котра в дійсности пейно вплине на зменшення числа читачів

Лист цей звернув увагу Нормана на оголошуючу часть його часописа, якої доси він не брав під розвагу. Перебігаючи оцима, не міг цьому не дивитися від перекинання, що Христос, наколи б був редактором цього часописа, не помістив би деяких оголошень що там находились Що учинив би Христос з цім іншим оголошенням, про напитки? — спитав він себе мимоволі і задумався. Переможа посідав систему легальних кобцєсій, тому отже, корчма, господа, білярдова салї і забавова кімната становили частину християнської цивілізації міста

Робив він це лишень тому, що так чинив кожний інший купець міста Реймонд. А було це одно з найлучших джерел доходу. Що стало б з часописом, наколи б це джерело доходу висохло? Ой питання, які надходили йому на гадку. Але, чи ж це в дійсности питання від котрих рішення залежить істнования часописа? „Як поступив би Христос?" Оце було питання на яке він шукав відповіди, або принайменше старався найти в протягу минувшого тиждня. Чи Христос оголошував би у своїм часописі тютюни і горівку?

Едвард Норман поставив собі ще питання з рішучою повагою, а по молитві про поміч і розум попросив до себе Кларка. Кларк увійшов зі свідомостю кризи, через яку переходить часопис, приготовляючи все по розмові в покої дуже рано. Тепер вже був четвер

„Добродію Кларк," сказав Норман новільно, і старанно, „перегляну в власне наше оголошуючу частину в часописі і постановив деякі з них вилучити, як скоро лишень поключаться контракти. Моїм бажанням є, щоби ви повідомили агента від оголошень, щоби не старався про відновлення оголошень, які я ось тут зазначив"

Сказавши не, він подав Кларкові часопис з означеними ним. Кларк перебіг очима зазначені ним оголошення тому, що почув, що редактор часописа „Денні Новости" замірав увійти на дорогу якоїсь дивовижної реформи, котра в дійсности пейно вплине на зменшення числа читачів

Лист цей звернув увагу Нормана на оголошуючу часть його часописа, якої доси він не брав під розвагу. Перебігаючи оцима, не міг цьому не дивитися від перекинання, що Христос, наколи б був редактором цього часописа, не помістив би деяких оголошень що там находились Що учинив би Христос з цім іншим оголошенням, про напитки? — спитав він себе мимоволі і задумався. Переможа посідав систему легальних кобцєсій, тому отже, корчма, господа, білярдова салї і забавова кімната становили частину християнської цивілізації міста

Робив він це лишень тому, що так чинив кожний інший купець міста Реймонд. А було це одно з найлучших джерел

...з певностю, що Він не друкував бід Але, що це має спільного з нами? Ми не можемо так поступати, як Він поступив би. Неможливо редагувати часопис на такій засаді."

„Чому ні?" спитав Едвард Норман спокійно.

„Чому ні? Тому, що ми в на-

(Продовження на ст. 6).

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.
Передплата на рік в Канаді і заграницею $1.50. Окреме число 10ц.
М. ФЕСЕНКО — РЕДАКТОР.
Адреса редакції:
506 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Kniy Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6082

WAVERLEY 2118
B. W. Custom Tailors
MEN'S AND LADIES'
WASYLK WALIUCH, Proprietor
257 QUEEN ST. WEST TORONTO

„Коли ти ідеш до цілі, і півміш по дорозі зупинятись, щоб кидати камінням на кожного пса, що яже на тебе, то ти ніколи не дійдеш до цілі"
(Достоєвський)

ЩЕ ОДНА МОГИЛА

Дня 6-го Березня, ц.р., упокоївся в Бозі Пастор М. П. Березинський. Прот. Березинський був пастором в Озучейській Церкві і через довший час редактором „Канадійського Ранка". Пастор М. П. Березинський був одним з піонірів евангельського руху серед українців в Канаді, та є широко знаний з своєї посвяти і праці не тільки серед евангелизів але серед українців взагалі. Редакція „Евангельської Правди" висловлює глибоке співчуття Друзжині і Дітям.

МАЛИЙ КАТЕХИЗМ

П. 70 Яка є сема заповідь?
В. Сема заповідь є: Не перелюбодіятимеш (р).
р) 2 Мойс. 20:14.
П. 71 Що вимагається в семій заповіді?
В. Сема заповідь вимагає заховання чистоти в нас самих і в наших ближніх, в серці (т), у мові (у), і поводженню (ф)
і) 1 Солунян 4:4. Щоб кожен з вас знав, як держати посудину свою у святости і честі. 2 Тимот. 2:22. Від похотей молодечих утікай; побивайся ж за правдою, вірою, любовю, миром з тими, що призивають Господа чистим серцем.
у) Ефес. 4:29. Всяке гниле слово нехай не виходить з уст ваших, а тільки таке, що голиться на збудовання віри.
ф) Ефес. 5:11, 12. І не приставайте до неплідних діл тьми, а лучше ж виноўте їх. Що бо діється потай у них, соромно й казати.
і Петр. 3:2. Дивлячись на чисте життя ваше у страху (Божому).
П. 72. Що є заборонено в семій заповіді?
В. Сема заповідь забороняє всі нечисті думки (х), слова (ц), і вчинки (ш).
х) Мат. 5:28. Я ж вам глаголю: Хто споглянє на жінку жадібним оком, той уже вчинив перелюб із нею в серці своїм
ц) Ефес. 5:4. Ні бесєдом і дурні слова, або жарти і неподобіе, а лучше дякуванйя.
ш) Ефес 5:3. Блуд же і всяка нечистота або зажерлівість нехай і не згадується між вами, як подобає святим.
П. 73. Яка є восьма заповідь?
В. Восьма заповідь є: Не'кра-стимеш (ю).
ю) 2 Мойс. 20:15.
П. 74. Що наказує восьма заповідь?
В. Восьма заповідь вимагає законного набування і побільшення багатва, та зовнішніх посідань для себе (я) і інших (ъ).
я) Припов. 27:23. Надзирай пильно за скотом твоїм і май старання про череду твою.
ъ) 3 Мойс. 25:35. І коли зубожіє брат твій і він опустить руки при тобі, мусиш допомогти йому; як приходень і комірник, житиме при тобі. 5 Мойс. 15:10. Давай щиро і не сердися, як даватимеш йому; бо за це благословить тебе Господь, Бог твій, у всякому ділі рук твоїх і в усьому, що чинш руками твоїми.

Господь глянув з неба на дітей людських, щоб побачити, чи є розумний, що шукає Бога, але всі відвернулися, разом стали нівчемні, нема, щоб хто робив добро, нема ні одного.
Пс. 14, 2-3.

Всі ми блукали, як вівці, кожний ходив своєю дорогою.
Ісаї 53. 6.

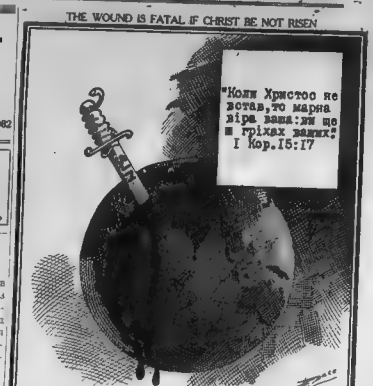

Христос Воскрес!

Повідомлення

В наслідок моїх заходів Іміграційний Комітет Пресвитерської Церкви рішив спровадити певну кількість українських реформованих скитальців до Канади. Пізнійше цією справою так само зацікавилась екзекутива Українського Евангельського Обєднання і ухвалила звернутись до Іміграційного Комітету Пресвитерської Церкви в цій справі також.

З огляду на потребу обєднання зусиль і представництва, та для уникнення непотрібної конкуренції, я передав в цілости всі діла цієї справи Пасторові Л Бучакові, що також є членом управи У.Е.О. Від тепер всі брати, що мають працю для скитальців повинні звертатись до Пастора Л. Бучака.

Михайло Фесенко.

Українська Евангельська Церква
в м. Гамільтон, Онт.
669 Barton Str., East, Hamilton, Ont.
ПАСТОР ЛЕВ БУЧАК
210 Mary Str. Hamilton, Ont.
Богослужения відбуваються о 11-ій годині рано кожної неділі.
ВСІХ РАДО ВІТАЄМО.

Українська Пресвитерська Громада
В ТОРОНТІ, ОНТ.
20 CLAREMONT ST.
Богослужения і Недільна Школа о годині 11 рано.
Вечірня о годині 7 вечером.
Молитовні збори о год. 8 вечером кожної середи.

БЕЗ ХЛІБА

(З нашого життя на чужині.).

Одержуємо в наших таборах стільки харчів, які нам придізнані, що коли б прийшлося живитися лише тими харчами, то марне було б наше тут існування. Це треба признати, що так є і правди нігде діти. Я зовсім не маю на меті вимагати від доброї УНРРА чогось кращого, гарнішого, бо й на те, що нам дають, ми не заробили і ніхто не зобовязаний нас дармо кормити; але ось так собі бажаю сказати ті рядочки, як спогад про це, якто нам приходиться здобувати на чужині кусочок насущного хліба. Для того, щоб не бути голодним, здобувається дещо за табором, як кажуть „на ліво". Але тут залежить від того, хто має який сприт. Хто має в собі трохи гандлярської здібности, той живе краще, а хто безрадний, не бойовий, той мусить щоденно стягувати пояса аж до останньої дірки. Мусить голодувати і терпіти.

До того, щоб десь здобути в бідних німців трохи харчів, то є багато доріг, всяких способів. Від-часу до часу нам видають по кілька грамів бразилійської кави, якої ми українці не дуже то любимо, але в німців за ту каву, то можна всього дістати Німці все віддадуть за ті білі маленькі зерятка, що десь там зросли на степах гарячої Бразилії. А нам нашо кава? Хіба в Україні ми її вживали? Бувало, поїси грубого доброго сала з зеленою цибулею, чи часником, поп'еш холодною водою і добре без кави. Ми віруючі можемо дещо вимогти? за папіроски, які часом одержуємо і яких на щастя не вживаємо. І ось ми тут ще раз переконалися в тім, що добре нас виховали старші брати у дома і ми не куримо, бо це нам дуже пригодилося тепер.

Їздять наші брати і їздять по селах. Часто повертають до табору без нічого, а часом щось і привезуть: муки, хліба, картоплі. Одного разу я й собі задумав поїхати. Попробувати щастя. До того часу ніколи не їздив, бо був самотній, не дуже про себе дбав, часто сидів голодний і ніхто про це не знав. А тепер, як одружився, то треба братися якось за нове життя, за господарство. Попросив тих братів, що часто їздять, щоб вони і мене взяли з собою. Брати погодилися, позичили мені старого ровера і другого дня ми вирушили в дорогу. Трьох нас: Олекса Г., Гарасим З. і я. Ідемо через місто, а на дворці здаємо ровери до потяту і дальшу дорогу відбуваємо залізницею. Потяг важко пихкаючи, котиться між високими горами, і чорними скелями. Через вибите вікно вітер аж свище. Перезіжджаємо через широкий луг і тут бачимо, що вже денеде починають косити траву. Приємний запах сіна біжить слідом за нами. Потяг впадає в чорну пащу тунелю, а потім знов виринає на заллиту сонцем полонину. Кругом гори, камяння. І не дивно, що ми голодні. Де тут можна дістати хліба, коли ми проїхали досить довгу дорогу від Люденшайду, а збіжжя ще ніде не бачили. Лише гори і буйні ялинки, що гор до кивають головами. По горах попричіплювались чепурні хати німецьких селян. Блищать рівні, асфальтові дороги. Всюди видно німецьку працьовитість і цивілізацію. Тепер скрізь руїни від недавнього тут фронту. Це рівнож „цивілізація" і німецька жадоба панування над світом. Потяг біжить все дальше і дальше.

На станції Кірспе висідаємо з потягу, відбираємо наші ровери і дальшу дорогу їдемо роверами. Виходимо на високу гору, а там за горою брати вже знають одне село, де можна буде купити картоплі. По дорозі брат Гарвсин каже, що він знає одну пекарню де можна купити хліба. Посилаємо туда Гарасима, а ми з Олексою вартуємо на вулиці роверів. За кілька хвилин Гарасим виходить і по його обличчю біжить радісна усмішка. Ми здогадалися, що мабуть є хліб, і справді, наші здогади справдилися. Гарасим ніс під полою плаща аж два цілих хлібин. Весело посміхався і казав: „Е, брати, хліб! Слава Богу, живемо!..." Хліб був свіжий, ще теплий, пах приємним запахом і пригадував нам домашні минулі часи, коли мати, бувало, повибивши з печі печений хліб, помочить його зверху холодною водою і поставить на лаві рядочком, спершу на стіну, щоб прохолов. Тоді він пахне приємним запахом і блищить румяним полиском. Пригадує український хліб. Але це все давно минуло. Вже ось кілька літ проходить, як ми на чужині немаємо навіть під достатком того звичайного, чорного хліба.

Тягнемо знов наші ровери на високу гору. Дальше звертаємо направо і перед нашими очима відчиняється чудова картина зеленіх полів. Повівав легенький, теплий вітерець і качає грубі зморшки-хвилі на житах, які вгинаються під подихом вітру, а потім знов випростовуються. Овес починає випитатися з нижно шелестить. Якийсь жаль і невимовний смуток огортає серце. Коли сидимо в місті, в своєму таборі, то й нічого не бачимо, а тут така чудова краса. Круті межі тягнуться далеко під ліс, а там корови пасуться. Співає жайворонок свою веселу, безжурну пісню. Згадуються наші рідні поля і рідний знайомий подих вітру. Широкий, мов океан, лан зелоті пшениці і ми, сини тих без межних ланів, плодючого чорнозему, виключені воєнною хурговинною з свого рідного краю мусимо ходити і жебрати в чужинців хліба. На серці важко, важко . . .

На завороті глибокого вивозу видніє невелике село. Брат Олекса каже, що знає там доброго німця, в якого вже купував картоплі минулого разу, а тому відразу їдемо роверами на подвіря. Німець, як побачив нас трьох, незнайних йому людей, то аж зніяковів. Але ми відразу кажемо йому нашу потребу і просимо, щоб продав нам трохи картоплі. Він щось подумав, почухався за вухом, а потім пішов до хати, кажучи нам почекати на дворі. Вже трохи надії закралося в наші серця, бо зиваємо, що німець, як не має заміру продати, то відразу відказать, що немає, але цей пішов до хати, значить радиться з господинею. За якусь хвилинку вийшов і каже, що може нам відпустити трохи картоплі, але треба прийхати за дві години.

Ідемо дальше в село. Ходимо з подвіря на подвіря, від хати до хати, але дармо. Один каже, що немає, другий знов пропонує пріяхати тоді, як поспіють нові картоплі. Відмовляються як хто може. І можуть ніякого так. І соромно і жаль. У нас в Україні вони нічого не просили як були, а заходив на подвіря звичайний молодий німець, приказав господині, щоб посклікала всі кури, гуси і качки і коли бідна пташина зійшлася, він виймав револьвера, постріляв те, що не вспіло утікти і приказав перелякану господарев, щоб той зараз йому це все на дорогу до воза. Ніхто не смів одним навіть словом протестувати, а то застрілить і людину і никому пожалітися. Зруйнували наш край, спалили наші хати, а нас забрали, як рабів, як невольників до свого роботи, де поводилися з нами гірше як з худобою, тоді коли ми витрачали останню нашу силу. Тепер коли ми чудом уратувалися, ми змушені тим знов до них з мов жебраки просити кусочок хліба І не один молодий безбумалний німець з пренебрежством сплює нам у слід і назве польською свинею Така наша дійсність. Люта і жорстока дійсність. Але на те не звязається Ходимо від хати до хати, від двора до двора. Шукаємо добрих людей, які нам співчувають

В тому селі ми проходили довгий час, але на жаль нічого не знайшли. Вертаємося назад до господаря, в якого були перше Добрий старенький чоловік Винис я вишку до 10-ти кільограмів картоплі, а ми йому за це дали кави. Тишимося і ідемо, бо вже для одного буде що везти. Брат Гарасим набрав доброго тумору і відважився попросити ще й молока Мені було аж диво звідкля йому таке прийшло до голови. Молоко Та це ж люксус, розкіш. Але ось старенький німець пішов знов до хати, а за якусь хвилину повернувся, несучи перед собою досить велику кострулю, наповнену свіжим, правдивим молоком. Від радости й задоволення наші очі аж засвітилися. Брати налили повне горнятко і подали мені. Чому перше мені, не знаю. Може з пошани до мене, а може мої очі виказували найбільшу жадобу до тієї поживи. Я взяв. Підніс до уст і згадав собі рідний двір, моє дитинство, хату, родину і весь мій край. Бувало, доїть мати корову в хліві, а рабенький кіт вартує сидячи на порозі. І, коли мати скінчивши повертається з молоком до хати, він, згорбившись, третиться матері коло ніг і ніжно нявчить. Мати наллє йому до черепка молока і мені нал'е до чашки, та все приказує: „Маю два котики. . І'мійте молочко, котики!..." Було досить і молока і хліба. А тут ось вперше випадо щастя почавши від року 1944-го скоштувати правдивого молока. Мамо кохана, чи маєш ти там в дома молоко та хліб, чи може, як і твій син жебраєш по людях?!

Після мене напилися брати. Ми сердечно подякували доброму господареві, йалежно йому заплатили і поїхали дальше. Там зайвий раз ще перетину (Продовження на ст. 6).

Evangel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

(Продовження на ст. 3)

слідом цього стратимо більше грошей, чим заробимо."

Кларк говорив в подражненим, яке в дійсности відчував.

„Ми з певністю доповідаємо наш часопис до банкрутства такім поступованнєм."

„Чи Ви так думаєте, добродію Кларк?"

Норман поставив це питання не мовби очікуваю відповіди, але прямо, неначеб говорив сам до себе.

По хвилі він додав: „Прошу сказати Марксові, щоби поступив так, як я вам сказав. Згідно моєї гадки Христос також поступив би; а це власне добродію Кларк, що я поставовив робити через один рік, без огляду на вислід такого поступованнєм для мене. Я не вірю, щоби ми якою небудь дорогою розумованнєм дійшли до заключення і змогли справдити оголошування в наших часах горівки і тютюну в часопису. Є ще інші оголошення сумнівної вартости, котрі я розумію бланше. Тимчасом що відносяться до цих, то я маю переконання, яке нічим не дасться побороти."

Кларк вернувся до свого бюрка з почуттям, що знаходився в присутности дуже дражливої і дивної особи. Він не міг нїяким чином зрозуміти, що не все має значити; був він гнівним і трохи занепокоєним. Він був певним, що така метода знищить часопис, як скоро тиждень станеться відомою річчю, що редактор рішив оперти всі свої діла на так недоречній етичній підставі. Що стаєтся б з прибутками, коли б всякі принято цю засаду? Вона повалилаб усі звичаї, та впровадилаб нескінченє замішання. Була це прямо глупота, ба навіть й ідіотизм. Так говорив Кларк сам до себе, а коли Маркс дістав повідомленнє про справу рішену голосними вибухами, він почав злісно нетерпеливитися, і викрикувати на адресу завідуючого редактора. Що сталося з головним видавцем? Чи він часом не здурів? Чи не хоче він часом допровадити ціле підприємство до банкрутства?

Одначе Едвард Норман не зустрив ще свого найтруднішого завдання.

Коли він зійшов на долину, до головного бюра в пятницю рано, подано йому звичайну програму ранішнього недільного видання часописа. „Денні Новости" були одною з немногих вечірних часописів, видаваних недільний додаток, котрий матеріялу приносив величений зиск. Беручи переціно, на тридцять або сорок сторін друку про спорт, театри, поговірки, товариські справи, політичні питання, припадала лишень одна сторона на теми літературні та релігійні. Це все творило дуже цікаве видання, яке всі передплатники і читачи, не виключаючи і членів церкви, уважали за необхідну недільну поживу.

Едвард Норман поставив собі питання: „Що вчинив би Христос?" Чи Він посилав би до всіх мешканців Реймонду таку збірку статей до читання, цього власне одного дня в тиждні, який повинен бути посвячений чомусь лучшому і святішому, коли б Він був редактором часописа? Знав він очевидно звичайний аргумент, промовляючий за недільним додатком, а власне, що читачі бажають мати щось подібного, а особливо робітник, котрий і так до церкви не йде, повинен мати щось займаючого і поучаючого в неділю, в цім одним дні супочинку. Одначе припустім, що раннішній недільний додаток не поплачувався б? Оскільки ж редактор або властитель часописа стараєся б тоді заспокоїти необхідне домагання робітника? Едвард Норман роздумував над цїм питанням чесно і рішучо.

Беручи все під увагу, чи Христос взагалі видавав би недільний часопис, без огляду на це, чи таке видавництво оплатилося б, чи ні? Це не підлягало сумнівові. В дійсности, раннішнє недільне видання „Денних Новостий" приносило такі доходи, що припинення видавництва недільного додатку принесло б шкоди на тисячі долярів. Крім цього правильні передплатники заплатили за сім днів. Чи ж він мав право дати їм менше, чим вони заплатили?

Він був дуже занепокоєний цім питанням. Припинення недільного видання потягало за собою стїлки, що першій раз мало не занесло своєї нової засади поступования. Він був одинокім властителем часописа. Його обовязком було поставити так, як він уважав це за рїч відповідну. Не мав він над собою жадних дорадників, котрих би він мусів порадитися що до справи. Але, коли він так сильів обложений звичайною кількістю матеріялу, приготованого для недільного видання часописа, прийшов до певного остаточного рішення, а з цим і до рішення також зарозсити всіх співробітників і одверто подати їм свої мотиви і цілі.

Пізлав він за Кларком, а зразом і іншими робітниками, що були заняті при видаванню часописа, щоби явилися у поштовому відділі видавництва.

Була це велика кімната. Всі отже увійшли здумілі, сідаючи довкруги по столах і крїслах. Було це дуже незвичайне поступованнє але всі були одного переконання, що буть що буть, часопис буде провадженний на нових підставах, тому отже і всі слухали з великою увагою і цїкавістю слів Нормана, як він говорив.

„Покликав я вас сюди", говорив Норман, „щоби вас познайомити з моїми планами, щодо будучности часописа. Маю намір запровадити певні зміни, згідно моєї думки, необходимо потрібні. Знаю, що те, що я зробив, люде уважають за щось незвичайного. Отже, тепер моїм бажанням є перевести в життя це все, що постановив, та увєдиничити то, що вже вчинено до цієї пори."

Тут він повторив все те, що вже був сказав Кларкові, а вони так само робили велікі очі, та так само робили довгі міни, проявляючи цїм болячу свідомість цього, що Норман говорив

„Отже поступаючи на цій засаді, я дійшов до заключення, котре без сумніву викликало певне здивованнє.

„Я постановив перестати видавати недільний додаток на цього часопису. Видання слідуючої неділі має бути цього рода останнїм. В цім видавцю я подам свої причини такого поступования. Щоби одначе дотаргнути нашими передплатниками і читачами таку скількість матеріялу друкованого, скільки вони можуть уважати, що їм належиться, ми будемо видавати подвійне число в суботу, так, як це робилять багато видавництв вечірних часописів, які не хочуть видавати недільне число. Я є переконаний з християнської точки погляду, що недільне видання робило більше злого чим доброго. Не думаю, що Христос хотів би бути за це відповідальним, коли б Він знайшовся тут нині на моїм місці. Це справді спричинить нам деякі непорозуміння і трудности в уложенню подробиць з нашими читачами і оголошеннями. Але не вже належить до мене. Оскільки я річ розумію, страта спричинена цією зміною дотикається тільки виключно мене. Ані репортери, ні друкарі не потребують запроваджувати жадних змін у своїх плянах."

(Дальше буде).

Без Хліба

(Докінченнє з ст. 5)

конався, що серед всякого народу є погані люди, а є й добрі.

З відтам пойхали ми до другого села, яке видніло недалеко. Але вже це село? Пять чи шість хат — от і Вестфальське село. Заходимо там до першої хати над дорогою і питаємося, чи не могліб нам продати картоплі. Господар вийшов, подивився, що нас аж трьох прошаків, покрутив головою і сказав, що вже все, що мав, то роздав. Так і бути, як нема, то нема. Ідемо дальше. Заходимо знов на одне подвіря, на друге, третє, але без жадних наслідків. Деякі господарі навіть не хочуть говорити, лиш знов вічливо вирвадчують, що з охотою продали б, але немають.

На виході села вступаємо ще на одне подвіря і молодий німець каже, що може ще пару кільограмів картоплі знайде. Ми утішилися і тим. Сідаємо на траві відпочивати, а він пішов до стодоли і за хвилину виніс нам в полі марнярки два-три кільограми картоплі. Картоплин була сїра, почорщена, мов шкіра старого слона. Від кожної картоплини внесли довгі, зелені вже паростки, які повиростали за пів літа. Висипав з мою торбу, але жадної заплати не хотїв брати. Оповідав про це, що колись був в російському полоні, пережив голод і тепер знає, що то значить голод.

Знов виїжджаємо з села на поле і між двома високими стінами зеленого жита прямуємо в напрямку двірця. Сонце давно вже перекотилося за полудень і треба було поспішати до дому. Немає з чим вертатися, але не губимо надїї, що по дорозі ще десь здобудемо щось. І наші надїї справдилися. Зійшли ми на один хутїр і так нам замінили за каву більше як 50 кільограмів картоплі. Радість наша була дуже великою з того приводу. Ми напакували наші мішки, поприв'язували до поверїн і, мов в давнину сини Якова, з хлібом вирушили в поворотну дорогу. Сонце спускалось за вісокі гори Вестфалії.

(Продовження на ст. 7).

Health For Every Day

By Dr. Helen MacMillan, C.B.E.

HEALTH FOR THE WORLD

The United Nations was established so that there might be Peace for the world and we all know that unless we have Peace we cannot have Health. War means that people lose their chance for a happy and peaceful life, for better standards of life, for equal rights of large nations and small nations and of men and women.

Who is the Secretary-General of the United Nations? His name is Trygve Lie and Secretary-General means just the same as General Secretary. He gives all his time to the work of the United Nations and goes to visit all the countries who belong to the United Nations. In 1946, when the United Nations organization was formed, there were 51 countries who "joined up" to form the original organization of the United Nations and in the last two years there have been three other nations who have applied to the Security Council so that they may join with the original 51 countries in the United Nations.

The United Nations is a real thing. It is a living thing and we ought, all of us, to take an interest in it and understand about it and help it.

The United Nations has now a permanent home at Lake Success near New York City. Lake Success is a beautiful site, very large and suitable, and it is going to be the centre and headquarters for the Health of the World.

Two years is a short time. There has never been such an organization before as the United Nations. But in that short time of two years that organization called the United Nations has done a lot of work and taught people a great many new and true ideas about Peace and Freedom and Health and Justice and better standards of life and how countries can be good neighbors.

БЕЗ ХЛІБА

(Докінченнє з ст. 6).

Як вже зійсїм вечоріло, ми прибули до свого табору. Поділилися здобутком і було знов на кілька днів за чим сидїти і чекати чогось дальшого, невідомого. А дні плили, сумні, чорні.

І цїкаво так, коли скінчиться все це, що випало на нашу долю?!

М. Подворняк.

Люденшайд, Липень, 1946.

JESUS THE RESURRECTION

By Stuart Robertson

What was the Resurrection? Something that happened nineteen hundred years ago in a garden outside Jerusalem. A very wonderful thing. Something that the disciples of Jesus could hardly believe at first. They had seen their beloved Master crucified; they knew He was dead, and they were sadly going back to their old life with only the memory of the three wonderful years they had spent with Him

Then some women that had been at His tomb came and told them it was empty, and when some disciples went to see, they found it was. Then Mary said she had seen Jesus, and in the evening two came hot-foot to tell how He had walked with them to Emmaus, and how they didn't recognise Him at first, and how they knew Him when He broke bread in the house with them. Then when the disciples were all together Jesus appeared in the midst of them and in the old way they knew so well said: "Peace be unto you"; and they knew that Jesus Christ was risen from the dead

Then the Christian Church began to be, and its first confession of faith was "I believe in the Resurrection of Jesus Christ."

Now I want you to believe not only in the Resurrection of Jesus, but in Jesus the Resurrection. For Jesus not only had a Resurrection, He said: "I am the Resurrection." Not only did He Himself rise from the dead, but He is able to raise the dead.

"Yes, of course," you say, "I remember He raised Lazarus and Jairus's daughter, and the son of the widow of Nain." He did, but that's not what I mean; I mean something that concerns not only people of long ago, but you and me, now.

Once He sat by a well-side and there came a woman to draw water. She was a very unhappy woman She had made a mess of her life. In her heart hope and self-respect was dead. She was listless, hopeless, disappointed. Jesus talked with her, and as she listened the dead hopes began to live again He wakened her self-respect from its sleep of death. He gave her life and hope, and she went back to the village a new woman to tell every one of Jesus who had been to her the Resurrection.

One day Jesus saw a little man up a tree. He was a mean little man who had sold his life for money and was unhappy about it. Jesus called to him and went into his home. What passed there we don't know, but suddenly the door opened and Zaccheaus came out and said he was going to give half his money to the poor, and if he had cheated anybody he would pay it back four times over!

What had happened? Resurrection! The mean and greedy Zaccheaus was dead, and there had risen again to life the gracious Zaccheaus that gold had killed. It was new life for him, and it was Jesus that gave it

Peter was a man of sand, unstable and fickle, brave one minute and a coward the next; but buried and sleeping under the sand was another Peter, a man of rock, brave and steadfast, and Jesus called him from his grave and gave him life. That was Jesus being Resurrection and Life to Peter

Four hundred years ago it seemed as if religion was dead in Europe. Ugly and wicked things were done in the name of religion and the Church was overcome with evil customs. Then a wonderful thing happened. Religion woke up and came out of its grave. It was a resurrection. The northern nations heard the voice of Jesus, and a new life began. We call it the Reformation, but it was more than that. Reformation means changing the shape of things; but this was more than a new shape, it was a new spirit of life. We should call it the Resurrection

It was like the fairy tale of the Sleeping Beauty You remember how, under the spell of a wicked witch, sleep fell in the Palace of the Princess. The fire stopped burning, the clocks stopped ticking, the soldiers slept as they stood, and the Princess lay sleeping as if she were dead, and a great hedge grew up around the Palace. Then at last came the Prince, who cut his way in and stooped and kissed the Sleeping Beauty Then the spell was broken and all sprung into life. The fires burned up, the clocks struck cheerily, the sentries began to march up and down, every thing was alive with new life

That is only a fairly tale, but this is not. Jesus is the Deliverer who came to waken the dead soul of the world. "Wake thou that sleepest," cries St. Paul, "and Christ will give thee life." The Resurrection of Jesus happened once, but this has happened often, and it may happen to you, and happen now. There is a Sleeping Beauty in the heart of every boy and girl, something splendid that has not yet come to life, powers that are not used, possibilities that are not awake, and only Christ can give them life. There is a Lazarus whom Jesus loves in the heart of every one, and He is calling "Lazarus, come forth."

Will you hear His voice and let Him waken the best in you? The longer you wait, the deeper the years will pile up their dead weight over Him, and customs and habits will wrap Him round like dead clothes. But Christ can give them life; and He says: "the time is coming, and now is, when the dead shall hear My voice and they that hear shall live." Now! "today, if you will hear His voice."

Then it will be a wonderful Easter for you; not only Spring in the world, but Spring in your heart You will not only remember the Resurrection of Jesus; you will know Jesus, the Resurrection. "Hear, and your soul shall live"

The Unheard-of Way

Chester Shuler

Esther Jennings was in the midst of the week's ironing when Aunt Hanna Perkins called The visit was not entirely unexpected Esther had heard considerable about Aunt Hanna, and was rather eager to meet the titled lady, who was "aunt" to everyone in Greenmoss

This bright afternoon she had kept her promise. She wasted few words on the introduction Esther was rather surprised by her unusual statement. My, you have a nice place here. But I surely do sympathize with you people"

Aunt Hanna sighed heavily.

"Sympathize with us" repeated the girl puzzled "But why Miss Perkins?"

Hanna sighed again. Sighing Esther decided, was a part of the good lady's sympathizing Hanna let her gaze wander about the tidy kitchen, thence through the clear windows to a spot in the yard where Esther and John had been planting flowers. Another long drawn sigh Esther repeated her question, "Tell me, please!"

"Well, 'course you know. I don't like to tell new folks unpleasant things. Then again, it's my duty to do it. My Christian duty. You know the Good Book says we are to 'weep with them that weep.' So why shouldn't we sympathize with those who—"

Esther's patience was threadbare. She was becoming somewhat alarmed, too. "Tell me, please, what is this? Has something dreadful happened to my brother, or father, or—"

Aunt Hanna elevated her chin

(Continuing on page 8)

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

THE UNHEARD-OF WAY

(Continuing from page 7)

hands at an angle before her face. "No, no, it's not quite that bad! Not quite. But dear, dear, I do pity you young people—or anyone, for that matter—who moves into this here community and tries to fix things pretty! It just ain't worth while! Indeed it ain't! You just don't know your neighbors, Miss—er — may I call you Esther? It'll seem more neighborly like, you know."

Esther breathed again. She hardly knew whether to feel angry or amused. But she did feel relieved. "Surely, you may, if you like. But I don't understand your meaning about the neighbors, and—"

"I notice you're great for flowers and nice things in your yard. That's grand of you. I used to have a pretty yard—before I came to this town But it's no use here. Not a bit o' use. These boys are the worse allowed to live. Yes, ma'am! They'll run 'eross your lawn, tramp down your flowers, an'—would you believe it? — some o' those littlest Higgins' boys actually go into yards an' pull flowers out o' the ground! Just thought you ought-a know. It's my Christian duty to tell you."

Esther replaced the socket of her iron on the electric switch. "It's kind of you to tell me this. But I don't think the boys will annoy us greatly."

"I'm glad you think that, my dear — you may call me 'Aunt' Hanna; most everyone does—but I just know what those brats can do. And if they miss your yard, it'll anrprise me!"

"I think we shall manage," Esther smiled, beginning to iron again.

"I see your brother's big and strong, and can run like a streak. Maybe if he grabs some o' 'em an' shakes 'em good, it'll have a good effect. I do hope it will, anyway! I must be goin' now. Have six more calls to make this afternoon. Keeps one movin', but I'm pretty spry yet."

Esther smiled as she saw her caller vanish into a neighbor's house. "Going to compare notes, most likely," the girl thought. "But she's interesting, and she means well. After all, it's as well to be forewarned."

John was amused when he heard of Aunt Hanna's "sympathy." "I have a hunch those same 'brats,' as she calls them, haven't been spoiled by an overdose of real kindness in this town."

The Higgins' boys visited Esther and John as soon as their flowers had been planted and the lawn mowed twice. Evidently they were just looking the situation over, for they did not disturb anything.

Esther and John tried to make friends with them. But the boys were shy, and would not come near.

"Them's the ones!" Aunt Hanna said in a loud whisper, arriving on the scene just as the boys departed. "Keep your eyes open now—they're plannin' mischief, you mark my words!"

She was not mistaken. Three days later, Esther's patience was tried severely. Several of her most-prized plants had been wantonly broken down.

"That 'aunty' of yours wasn't too far wrong, I guess," John grunted, when Esther told him of the destruction "If I catch those little rascals, I'll—"

Esther's look stopped him. "I think there is some other way to stop this," she said, thoughtfully. "At least, we ought to try."

She told John of her plan, "I guess maybe you're right," he agreed. "At least, it's worth a trial."

As if disappointed that they had not been pursued for their first offense, the Higgins boys returned that evening just at dusk. They amused themselves by breaking off a half-dozen of Esther's choicest peonies. John came 'round the corner just in time to see it.

"The little scamps!" he muttered. "If it weren't for Esther's ideas, I'm afraid I'd half kill some of them. But she's usually right." "However, a little fright may not harm them."

Next evening about dusk, John hid himself behind a clump of thick bushes. Esther worked quietly in the shadow of the porch vines.

There was a slight rustle at the hedge, and two of the "brats" appeared inside the yard. They glanced quickly around, then began trampling down some of the plants. They watched the house carefully, ready to run if need be.

John stole silently from his shrubbery. Suddenly each boy felt a strong grip on his collar. They looked into the kindly but grave eyes of John Jennings.

Realizing they had been caught in the act, they struggled to get free, but John held them tightly. Thus far he had said nothing. Had he spoken angrily, the boys would have felt it was fun, this silence, however, they didn't relish.

Just then Esther strolled up to them. "Good evening, boys," she said kindly. "Do you live around here?"

Tim and Ben looked at her, at each other, then at their captor. But they were too surprised to speak.

"Who are your two silent friends John?" Esther smiled "You might introduce me."

"W-we don't wanter be introduced!" Tim blurted suddenly. "Honest, we didn't mean to hurt—"

Esther pretended she hadn't heard. "Have you boys come to see our flowers?" she asked. "Evidently you're fond of flowers. Just look about and enjoy them. Which do you think are the prettiest?"

"T-they're purty, I guess," Ben muttered.

"Give the boys some to take home, John," Esther said. "They may choose any they like."

"We—we don't want any flowers," Ben said. "Our dad don't like flowers. We never have any at home."

"Oh, that is too bad! But let me get some roses for you." Esther quickly cut some lovely roses. "There, take those home and place them in water. They-ll remain pretty for some time that way."

Two begrimed hands stretched forth for the roses. Two pairs of half-startled, half-moist eyes looked up into the smiling face of the pretty girl. "Thanks," Tim managed to say. "I'm—sorry—but the flower stalks."

"Me too," Ben muttered. "We won't do it any more." John released both boys, but they remained there. "Sure are pretty roses," Ben continued. "You-ll guess you're awful kind. Our Mom was kind. She usta have roses, an'—"

"And where is your mother now?" Esther was leading the two over to a bench. "Is she at home this evening?"

"She—she's—dead," Ben choked. "She's been dead three years."

"You poor boys," Esther sympathized. "No wonder you like flowers so much. But look, it's late now. You'd better go home, but be sure to come over tomorrow evening and help John and me, won't you? Maybe, if you work real hard, we can pay you something for your help."

Two faces brightened. "Honest? After—after this?"

"Certainly. And besides I know you won't break any more of our plants. When you want flowers, just ask me for some."

Two days later Aunt Hanna received the shock of her life when she found Esther and the two boys on their knees among the flowers. At one side, in the shade, a bushel or more of cut flowers were strewn about. Carefully-made bouquets lay in neat rows on the porch.

"What's all this?" Hanna gasped.

Enjoying her visitor's confusion, Esther answer, "I have two of the best helpers, here. We've been making bouquets for the sick folk at the hospital. Tim and Ben are going to get cleaned up now, and take them over to the wards. The boys are so fond of flowers, and haven't any of their own, so they like to help John and me over here, you see."

"Yes, but I—I—ah—Well, I declare!" Hanna was comical in her surprise. She sat down suddenly and gazed in wonder.

Two days later Hanna came back. "Esther, I have something won-der-ful to tell you! I was over at the hospital yesterday visitin' old Mrs. Gipes, and while I was there in comes a gang o' boys and girls. Each has an armful of the prettiest flowers, an' they beghas to distribute them among the sick folk. I could hardly believe my two eyes, when I saw those two Higgins boys in the lead. I just never have seen such a change in any young-one before." Hanna smiled suddenly. "And I guess it's all due to you, Esther Jennings!"

"Oh, you met my Sunday school class at work, eh?" Esther smiled. "I sent them over there, and as they had to go alone, I'm glad to hear that they did their work nicely."

Hanna gasped. "Your Sunday school class! You don't mean to say them Higginses is in Sunday school! Well, I never!"

"Certainly. Why not? They have souls to be saved just the same as any other children."

"Well, I guess that's true, too. But I never thought—" Aunt Hanna was speechless for almost half a minute. Then she smiled. "You people sure have an unheard-of way to get on the good side o' folks, an' 'specially them boys, Esther Jennings. Anyway, it worked!"

"I once read, Aunt Hanna," Esther answered thoughtfully, "of One who believed in kindness as a cure for many human ailments. So you see, John and I have merely tried to use somewhat the same 'prescription' as best we could. The Great Physician, Jesus, wrote it with His finger in the sands of Galilee long years ago, as you may recall."

Hanna nodded, vigorously "Yes, yes, I know. I know. Pity is, it's not used more these days!"

Ievankel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік. IX. Число 6. ЧЕРВЕНЬ 1934 Рік IX. Число 6.

ЧОМУ КОМУНІЗМ ПРОТИ РЕЛІГІЇ?

(Притча про сіяча).

Д. Д.

В притчі про сіяча можна знайти ясну відповідь на питання: чому комунізм мусить виступати проти науки Христа? Чому між ним і цею наукою не може бути згоди?

В притчі знаємо що зерно, посіяне при битій дорозі, це слово Боже, посіяне в серці людини, що його **не розуміє.** Таке серце заблизько є від широкого шляху буденних плотських справ; заняте ними, воно не в стані збагнути всю вагу Божого слова. Тому диявол як штатно придорожне, легко пожирає зерно, що впало на такий непридатний грунт.

Що значить — **„не розуміє?"** Це значить **брак мудрости** в серці людини

Зерно, що впало на камінь,— це слово Боже, яке хоч западає в людське серце, та не знаходить в ньому коріння. Таке серце—як хисткий грунт, в ньому не закорениться, не видержить гонень і переслідувань,—скне

Що значить — не видержує гонень і переслідувань? — Це значить, що такому серцю **брак кріпости, мудрости.**

Зерно, що падає між терняку, — це слово Боже, яке падає в нешляхетне, в серце занадто пристрасне спокусам матерії. Тому омана багатств та інших світських принад („плевела"!) — глушить це зерно, глушить слово правди, що впало на такий грунт.

Що значить — спокуса матеріальних благ в серці людини? Це значить, що це серце нечисте, не шляхотне. Це значить, що **йому бракує шляхетности, благородства.**

Отже в людини немудрості легко це слово вкрасти. Людину слабу—легко змусити вірити його. В нешляхетній людини легко це слово заглушити матеріальними спокусами. Закльочиться зерно приймається слово Боже тільки на „добрім грунті; в серці, обдарованім приметами **мудрости, кріпости й благородства.**

Але ці трое—це як раз прикмети тої вищої духом істоти, як її розуміли стародавні мудрці еллінські, прикмети „лучших людей," яких особливо вимагалося від володарів. Це як раз ті три прикмети нашої душі, Її сили, яких праджерелом є Бог.

ЧОМУ КОМУНІЗМ ПРОТИ РЕЛІГІЇ?

(Притча про сіяча).

Є вони—і ними кріпне людина. Нема їх і тоді легко дияволь-ській силі звести людину на манівці. Брак цих чеснот—**щастя відчинює в людське серце двері нечистому.**

Бо хто є мудрий того **не можна обдурити.**

Бо хто **є кріпкий,** відважний того **не легко заляка**ти.

Бо хтоє благородний—того **не можна звести, ні підкупити** марними „благами" світа цього. До таких, що не втратили стику з Богом, до таких нема як приступити ні дияволові взагалі, **ні дияволові большевизма.** Ось чому цей останній мусить бути проти того, що уділяє в людині цей контакт. **Ось чому мусить виступати большевизм проти релігії.**

Чейже як раз обман (обдурювання), терор (залякування) і спокуса найбутніми припадами (підкуп)— **є та зброя якою седлює собі людські серця диволова наука комунізма. Релігія вибиває йому з рук ту зброю — ось чого він проти неї!**

Бо й як же не старатися йому зломити в людській душі віру в ту надлюдську, Божественну силу, з якою контакт робити людське серце мудрим, кріпким і шляхетним — **тим самим,** відпорним на терор, на спокуси і на брехню „отця Лжи"?

Большевизм діяє **обманом,** очерненнями найкращих вірників людського Я, огуплюванням прибічників, але брехливими гаслами своєї диявольмудрости, „мудрости по плоті", безнастанним повторюванням забиваючи в людині всяку критичну здібність, робячи з неї бездумного автомата („робота"), людську папугу. Як же комунізмові, який потребує для свого тріюмфу таке отуплення, як йому не намагатися вбити в людській серці ту іскру Божественної премудрости, яка завдає відкрите обман „отця лжи? Яка знає, що грушки на вербі не виростуть? Яка знає, що вартість пророків пізнається по плодах науки їх, не по їх самореклямі? Яка знає, що в порох розсипляться матерії не окрилена животворящим Духом?

Большевизм діяє **терором.** Як же йому не побороквати в душі людини віри в божественну силу, яка дає душі кріпость тому терору протистоятися? Яке позволе ій не тягти кол на перед жадним земним ідолом, перед жадним кесарем? Як не старатися комунізмові вбити в людськім серці страх Божій, без якого воно тежлегко стає жертвою страхи чоловіческого, страху погроз?

Большевизм діяє **спокусою** матеріяльних благ, общинною соціялістичного „раю" або просто нагородою за пілченість, за плюгавство, за зрадУ. Як же йому не старатися нищити шляхетне серце в людині, яке знає, що „не хлібом єдиним ситий буде чоловік, але кожним словом що виходить з уст Божих"? Як комунізмові не нищити це Боже в нашій душі, яка знає, що плюгавство, пілченість, крадіж, доносництво, віддавании Божого кесареві — заборонюється Десятисловом і сумлінням, відгомоном Слова Божія в нашій душі? Яке вже ставити „опір спокусам диявола?

Це слово удесятерює нашу мудрість, скріплює серце, у шляхетнюе душу, робить її відпорною на зброю диявола: на обман, насильство і спокуси. **Не дає себе легко обдурити, залякати чи підкупити. Ось чому мусить комунізм нищити Слово Боже і релігію!**

Тому порожни розмови про можливу згоду між вірою Христовою і доктриною комунізму. Істотно може—або одне, а-бо друге. Принятя комуністичну доктрину можуть або збалакучені, огуплені й спокушені грушками на вербі чи залякані маси, або—спідлені одиниці. Таких можуть к о м у н і с т и ч н і жерепророки знайти тільки в пільмотях, позбавлених світла Христової науки, в душах які животіють серед пилу придорожнього, каміння або терня Своїй жертви вони знайдуть лише в душах, де опір дияволовим намовам або роздопчується слобобудінем і обманом т.зв.пророків, або — терором і гоненнями, або глушиться ділами спокус

Позбавлена діляння с л о в а Божого, — тяне гідність людська, совість, опір злу. Людина обертається в бездумну і бездушну й безсовісну худобу, а людськість—в темну чередь, з якою що хоче робить комунізм Ось чому і мусить він нищити релігію, бути й засадничим і невблаганим ворогом

Хто хоче боротися успішно з дияволом взагалі, і з диволом комунізму—мусить наверпутися до праджерела всякої душевної сили — до Бога. Ні псевдохристяне, ні безбожники комунізма не звалять Його удасться звалити тільки під стягом евангельської Правди, яка дає нам есність думки, кріпость серця і чистість душі. Це мусимо собі усвідомити твердо, особливо в наш рішальний час!

Відзначення Заслуженого Пастора

Заучена Церква в Канаді відзначила ступенем Доктора Богословія визначного українського проповідника в Західній Канаді Пастора Е. Євстафієвича. Редакція щиро приєднується до чисельних побажань і конгратуляцій з боку знайомих і приятелів Д-ра Євстафієвича. Ця відзнака не є тільки признанням заслуг довгого і плодотворної праці на евангельській ниві, але також є висловом прихильні і доброї волі з боку церкви до всіх українців

Оскільки праця проповідника все залежить на повіч і попертя його дружини, як в рівній мірі рахуємо, що надання почестного Доктората Пасторові Е. Євстафієвичеві є так само і признанням для Його дружини пані Е. Євстафієвич. Редакція бажає Пані і Докторові Євстафієвичеві довгих і благословенних років в своїй дальній праці на ниві Господній.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Слідом За Його Стопами

Написав Д-р. К. М. Шелдон.

(Продовження).

Не узнає сумінові, що Григорій Максвел не говорив вже так, як це він робив перед двома тижнями. Послідньої вівторка він став над гробом незнайомого помершого і сказав ці слова: „Земля до землі; попіл до попелу, порох до пороху". Мимо цього ще одним він був зворушений і підчесний глибоким побудженням, чим був в змозі його зміряти, думаючи про свій нарід бажаючи вказівок Христа у хвилі, коли він мов і пандеться на своїм пульпіті Тепер отце, коли надійшла неділя, а народ зібрався, щоби вислухати те, що їм їх духовний провідник має сказати, він роздумував, що властиво і про що має говорити. Приготовання до проповіди було для нього дійсною мукою, а одначе ви чув, що не є в змозі приложити своїх слів до сього ідеалу Христа. Мимо цього, ніхто в Першій Церкві не приглядував собі, щоби колинебудь передтим чув таку проповідь, або подібну її. Містила вона в собі догану гріха, а властиво лицемірства. Не бракло там також явної догани голодної багатства і самолюбства моди, двох речей, яких учесники Першої Церкви до цеї пори ніколи не чули ганьблених в цей спосіб. Одначе в міру продовжування проповіди, проявлялася в ним з цілого більшою силою любов до народа Коли проповідь скінчилася, то й не бракло таких, котрі в глубині серця сказали собі „Дух Свій тим проводив цею проповіддю" В дійсності говорили вони незбитту правду

Потім Рахелі Вивслов встали співати. Цим разом на прохання о. Григорія Максвела, по проповіди. Сиділи Рахелі цим разом не провокував опіеку. Якесь глубше чуття схиляло серця слухачів до повної поваги мовчання і цілюхтних думки? Рахелі була гарною. Але свідомість и привабливости завдяки всьвала і спів в очах тих, які відзначалися найглубшим одушевленням. Ця свідомість пєувала часом навіть і її самір виконання деяких точок музики. Нині це все кудись поділося. В її знаменитому голосі не бракло сили. Одначе появився також в певній мірі перевістки покори і чистоти, котрі відчули й слухачі і перед котрим похилили голови.

Перед цим, ім скінчилася Служба Божа, Григорій Максвел попросив тих, котрі затрималися минувшого тижня, щоби лишилися знова на кілька хвиль для нарад, як також і всіх інших, якій схотіли приключитися до обіту тоді установленого Скоро лишень він був вже вільним, увійшов до відчитової кімнати, котра на його велике здивовання була густо набитою людьми. Цим разом прибуло досить велике число молоді Посеред тих найшлося також кількох купців та урядників церкви.

Як попередньо разом, так і тепер, пастор Максвел попросив їх, щоби помолилися з ним. І як попередньо, явною підповідю на це, була присутність Духа Божого. Ніхто з присутних не сумнівався, що це, що заміряли зробити, було так явно згідним з Божою волею, що сього ідеалу Христа. Мимо цього, ніхто в Першій Церкві не приглядував собі, щоби колинебудь передтим чув таку проповідь, або подібну її. Містила вона в собі догану гріха, а властиво лицемірства. Не бракло там також явної догани голодної багатства і самолюбства моди, двох речей, яких учесники Першої Церкви до цеї пори ніколи не чули ганьблених в цей спосіб. Одначе в міру продовжування проповіди, проявлялася в ним з цілого більшою силою любов до народа Коли проповідь скінчилася, то й не бракло таких, котрі в глубині серця сказали собі „Дух Свій тим проводив цею проповіддю" В дійсності говорили вони незбитту правду

Потім Рахелі Вивслов встали співати. Цим разом на прохання о. Григорія Максвела, по проповіди. Сиділи Рахелі цим разом не провокував опіеку. Якесь глубше чуття схиляло серця слухачів до повної поваги мовчання і цілюхтних думки? Рахелі була гарною. Але свідомість и привабливости завдяки всьвала і спів в очах тих, які відзначалися найглубшим одушевленням. Ця свідомість пєувала часом навіть і її самір виконання деяких точок музики. Нині це все кудись поділося. В її знаменитому голосі не бракло сили. Одначе появився також в певній мірі перевістки покори і чистоти, котрі відчули й слухачі і перед котрим похилили голови.

Ніхто якийсь час не відзивався на це питання. Опісля Яспер Хазе сказав: „Що до цього, то мені здається, що ми є одної гадки, але на протягу тижня, мене кілька разів застановило питання, що Він в дійсности учинив би. Не завжди легко відповісти на це питання".

„Це власне, що мене журить також", сказала Вірджінія Пейдж. Сиділа вона побіч Рахелі Вивслов. Кожний, хто знав Вірджінію Пейдж, був цікавий, як вона додержить свій обіт.

„Я думаю, що я мабуть нахожду особливу трудність у відповіди на це питання по причині грошей, які я посідаю Христос ніколи не посідав жадного майна, тому також й нема нічого у Його прикладі, що моглоб повести мене в ужиттю моєго. Я роздумую над цим і молюся. Мені здається, що бачу частину цього, що Він вчинив би, але не бачу всього. Що вчинив би Христос з мільонами доларів? — таке власне є моє питання. признаюсь, що не знаю відповіди на це питання вдоволяючо для себе".

„Я моглаб тобі сказати, що зробити з частиною грошей", сказала Рахели, звертаючися до Вірджині.

„Це цілком мене не обходить і не журить", відповіла Вірджінія з легким усміхом. „Моїм бажанням є відкрити або пізнати засаду Христа, яка дасть мені можливість здізнитися як найбільше до Його діла і поступування, боже це повинно впливати на цілий бит мого дальшого життя, оскільки ходить тут про моє багацтво і його ужиток".

„Це вимагає відповідного часу", сказав новільно проповідник Григорій Максвел. Усі інші в кімнаті глибоко роздумували над цею самою річу. Мільтон Райт сказав щось про свої власні справи. Він поволи вирабльовував пляи відносити з своїми підділашими, що відкрили новий світ перед ним і перед ними. Кілька молодших осіб говорило з особливим напруженням думки, щоби відповісти на це питання.

Майже загальна згода була що до факту, що застосовання духа і практики Христа до щоденного життя було поважною річу. Це бо вимагало Його зрозуміння і знання, як також такого вглиблення у Його молитви, якими більшість ще не могла похвалитися.

Коли остаточно по тихій молитві, яка з зростаючою силою зраджувала Божу присутність, перервали збори, усі вийшли розбираючи поважно свої труднощі і шукаючи вияснення одни у другого.

(Далі буде).

На початку сотворив Бог небо і землю. І. Мойс. 1. 1.

МАЛИЙ КАТЕХИЗМ

П. 79. Яка е десята заповідь?

В. Десята заповідь є: Не пориватимеш очей на хату ближнього твого; не пориватимеш очей на жену його, ні на раба його, ні на рабиню його, ні на скотину його, ні на осла його, ні на що, що є ближнього твого. (и).

и) 2 Мойс. 20:17.

П. 80. Що вимагається в десятій заповіді?

В. Десята заповідь вимагає повного задоволення нашими власними умовинами (і), з правдивим і прихильним відношенням до нашого ближнього і до всього, що є його (і).

і) Жид. 13:5. Не сріблолюбивим обичаєм, довольні тим, що єсть. Сам бо рече: „Не оставлю тебе, ані покину тебе". І Тим. 6:6.

і) 3 Мойс. 19:18. Не мститимешся і не боругуватимеш проти синів люду твого, а зустичеш любити ближнього твого, як себе самого. Я Господь. І. Кор. 13:4-6. Любов довго терпить, милосердує; любов не завидує; любов не величається, не надимається, на осоромлює, не шукає свого, не поривається до гніву, не думає лихого, не веселиться неправдою, а веселиться правдою

П. 81. Що є заборонено в десятій заповіді?

В. Десята заповідь забороняє ускяке незадоволення нашими власним станом (й), заздрість, або жадання добра нашого ближнього (к), та непристойні дочуття і прагнення до чого будь, що належить йому (л).

й) І Кор. 10:10. Ані не нарікатимуть, яко ж деякі з них нарікали, та й погинули від губителя.

к) Гал. 5:26. Не буваймо марнославні, одни одного роздражнюючи і одни одному завидуючи.

л) Кол. 3:5. Още ж умертвіть члени ваші, що на землі: блуд нечистоту, страсть, похоть лиху, зажерливість, котра есть идолослужения.

КОРИСТНІ НАСЛІДКИ ЗАБОРОНИ ТРУНКІВ

Мадрас, що має сорок мільонів населення, має пять мільонів налоговних пінків. В наслідок введення заборони трунків, поміж 75 а 90% бувших пінків звільнились від налогу. Тепер вони витрачають свої гроші не на трунки, але на одяг і пожиру, та в такий спосіб живуть краще і вони самі і їх родини.

С. С. Т.

"САНДЕЙ СКУЛ ТАЙМС" ПРО РАБІНІВ

(С.С.Т. е найбільшим евангельським часописом на континенті).

„До рабінів свого дня наш Господь сказав. „Ви бо не входите самі (в Царство) й тих, що входять, не пускаете райти." Рабини наших днів нічим не рижаються від тодішних. Вони призначають себе сторожами нашої Федеральної Конституції, але коли мають нагоду, то атакують Християнство з криками: „Відділення Церкви і Держави" Коли Рада Рабінів міста Нью Йорку зазначила, що співання Різдвяних колядок є „небезпечним нападом на релігійну свободу," то Дороті Томпсон одверто сказала їм, що вони є фанатики, та пояснила їм, що Християнство є в тканє в усю будову цівілізації, історію, закони, мистецтво і мову." Найкращі з Різдвяних колядок в своїх словах і музиці належать до безсмертних скарбів нашої культури." Жадна дитина не зрозуміє колонії Нової Англії, Роджер Вільямз, В. Пена, американську літературу, не говорячи нічого про найкращі твори Європейської штуки і науки без знання Нового Завіту. Конгресова конституція заборонє устаткувати якусь будь релігію, як державну, або мішатись у релігійні права людини, але основоположники цієї нації не мали на меті бойкот християнської віри, до котрої більшість з них належала.

З Давенпорту Йова приходять повідомлення про аналогічні втурчання рабінів і про їх самопевність. Шкільна Рада дозволила роздавання Нових Заповітів дітям в віці поміж 10 і 13 роками. Ці Завіти мали також Псальми і книгу Приповісток. Кожній дитині давалося одну книжечку, як що батьки погоджувалися на це. За якийсь час Шкільна Рада, очевидно під примусом протестів рабина Гудмана відкликала дозвіл, в той час як закони Йови ясно проголошують, що „Біблія не має бути виключена з початкових шкіл або інституцій в державі."

Наш Господь обвинувачував рабінів, що вони давали десятини з м'яти і кмину, але „залишали важніше в законі, суд, милість і віру." Ці жидівські рабіни, що домагаються припинення Різдвяних співів, замість цього краще обернулися б на жидівських дистилляторів (перегонщиків спірту), що ницять цю нашу гарну країну. Жиди в Америці збірають 170,000,000 доларів на розбудову Палестини. Наша секція збіркової акції є під проводом жидів, що заняті ищенням Америки піяцтвом. Ось призвища членів збіркового комітету: Генеральний голова, Л. С. Розенстіл з Шенедіко, другий голова А. Гамар, президент згуртених дистіляних заводів в Америці, третій голова Лестер Якобі в Шенліко. Потім іде Фішель, що репрезентує Сеіграм Ко. та дистіляторі Сесіни За ними слідують ті що імпортують трунки Берна, Шульте і Гейн Далі йдуть ті що мають заводи для ректіфікації С. Бауэзол і Сам Білік. За ними слідують гуртовники Голдштейн, Аллін, Калман, Сіскін, Герц, Сілвер Фейн, Шеуи, Левенсон. Від так продавці розничового Реа і К. Сренко, Герман Лефорт, Морел, Авры, Фрухтман, Гейвайл, Левентріт, Розинфельд, Шапіро, Вейштн Лові, Богуен, Бранденбург. Де кілько років тому назад я замітив в європейських часописі „Ді Алкоголграфе" в Бельгії замітку, що якийсь жидівський банкір в Парижі на імя Дрейфус планує устаткти велику броварню в Палестині, щоб заляти ближній схід пивом. Але цілком розумію, Арабська Ліга поставилася проти продовження продажу алкоголю і взагалі труїків."

Артистичний Виступ Українського Мужеського Хору

Під управлінням Д-ра Козарука відбувся в Торонті незвичайно успішний виступ Українського Мужеського Хору в концертовій салі Ітона. Хор складається з 40 голосів. Сали була заповнена публікою і виступи хору викликували бурю апплисментів.

Критика місцевих англійських часописів була незвичайно прихильна та відмітила зокрема ясність вимови хору, що звучали як би один голос, що виступи хору торкались серця та багато інших добрих річей було сказано на адресу хору. Десятилітня Анна Белошецька своєю грою на скрипці захопила присутних. При піяні була Стефанія Олійник. Володимір Скорохід з легкістю виконав українські танці.

СВАНГЕЛЬСЬКИЙ РУХ І ЦЕРКОВНА "НЕЗАЛЕЖНІСТЬ"

Зогляду на те, що питання про церковну незалежність було підносене певними особами в українських евангельських середках, ми хочемо безсторонньо взважити вартість цього клича. Звичайно ходить тут про організаційну і фінансову незалежність від англійських евангельських церков. Найголовнішим аргументом на користь відділення від англійських протестантських організацій висовується твердження, що це викликалоб масовий наплив українців до евангельських громад, що ніби наш звязок з братами англійськими церквами є на перешкоді цьому. Чи це є в дійсности так?

Перш за все, варто усталіти факт, чи інші українські релігійні організації є цілковито від нікого незалежними. Досліджуючи факти ми побачимо, що так воно не є. Греко - Католицька церква побірала величезні субсиді від католицької церкви в Квебеку. Ця поміч не тільки не зменшилася, але по більшилася, в певній мірі вона зависковання „моленими українських священиків за помершу французьку душі". За кожну душу вони дістають певну нагороду. Адміністративно і організаційно Греко - Католицька церква тісно звязана з французькою церковною ієрархією, та знаходиться в повній залежности від італійського проводу в Римі. Проте ця матеріяльна і адміністраційна з а л е ж н і с т ь Греко - Католицької церкви на чужинців нескільки не охолоджує прихильности греко - католицької пастви до своєї церкви. Не дивлячись на те, що все їх церковне майно, звичайно, є записане на чужинецьку ієрархію, це їх не скільки не турбує.

В випадку з православними, ми можемо сказати, що вони робили цілі зусілля на початках стати фінансово і адміністративно незалежними від жужинців, але цього дотримати незмогли. Навіть на початках православної за поміччу протестантського українського проводу повідинки в Нью Йорку дістали солідну поміч від заможного члена місійного борду Пресвитерської Церкви в Злучених Державах. Це трималося в великій тайні увесь час і доки провід православної церкви про це нелюбить говорити. Але фактом є, що це протестантська субвенція, що поставила їх на ноги. Адміністративно православні спочатку шукали незалежности, але в решті під напором бажання священства почали шукати способу піддатись під константинопольського патріярха і в такий спосіб набути „взаголатність" Отже в випадку православних питання фінансової і адміністративної незалежности не є якимсь непорушеним ідеалом, але її залежности від обставин вже фіксувалося проводом Так далеко ці „хилі" від незалежности великої школи православним не заподіяти

Чому тоді мають українські евангелики дякати того, що ніщо на еміграції, більш сильні релігійні українські рухи, які цілі немовлячим і потребують тотримувати? Тим більше, що українські евангельські громади є самоуправними. Вони самі вибирають свій власний уряд, як майно записане на їх громади.Що до питання відносно фінансового самоутримання, то кожна громада правне цієї цілі і є певна кількість громад, що вже сталися самоутримуючимися, наприклад серед українських баптистів. Не незалежність, але самоутримання по вижно бути гаслом українського евангельського руху. Що до незалежности, то для українських евангеліків і для української справи взагалі відділення українських громад від англійських було б незвичайно шкідливим і небажаним явищем. В складі великих англійських деномінацій українські евангелики можуть принести багато користи своєму народові, інформуючи загал про кривди що їх заподіяно нашому народові на рідних землях, та творячи місток поміж українською і англійською людиною Ми маємо надію, що її не має жадна інша українська група в Канаді поглибити добру волю і приязнь поміж українцями і англійцями.

Лише в наслідок звязку українських евангеліків з англійськими деномінаціями, ці потужні і впливові церковні організації виступили з протестами проти репатриції українців в Европі. Пригадаймо протести Пресвитерської і Баптиської церкви, що мали чималий вплив на уряд.

Або візьмемо трансконтінен

(Продовження на ст. 5).

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.
Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00. Окреме число 10ц.
М. ФЕСЕНКО — РЕДАКТОР.
Адреса редакції
506 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Kale St. West,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

Вплив Алкоголізму на Зріст Кримінальности в Онтаріо

В 1934 р. коли продаж трунків була обмежена, в наслідок зужи вання алкоголю було осуджено в Онтаріо 14,761 особи. В 1943 році з поширеним продажі алкоголю, коли населення Онтаріо вжитрнало величезну суму $146,083,000 на трунки, за переступи зроблені під впливом алкоголю (не рахуючи злочинів правил їзди на дорогах) було осуджено 16,376 осіб. В 1946, коли Онтаріщі вжили трунків на 173,085,000 долярів було осуджено за переступи під впливом алкоголю (не включаючи зломання правил їзди на дорогах) 21,379 осіб. В 1947 році Онтаріщі вжили пива і інших трунків на $203,000,000 Як щоб що колосальну суму грошей було зужито на піднесення рівня життя, то кожний онтаріець міг би мати свою хату.

Окрім цього треба порахувати сотки мілйонів, що провінція витрачає на лікування душевних і фізичних калік, що стали такими в наслідок алкоголізму, витрати на опіку і лікування їх дітей, утримання зубожілих родин в наслідок пияцтва, і безліч інших наслідків алкоголізму. Тих сліз і горя та мук, що викликує пияцтво в родинах нашим, неможна передати никими грошевими надходженнями

WAVERLEY 6118
B. W. Custom Tailors
MEN'S AND LADIES'
WASYLE WALIOUN, Proprietor
527 QUEEN ST. WEST TORONTO

НЕЗМІННА РОСІЯ

В 1591 році була видана книга під назвою „О Государстве Расійском."Книжку цю написав чужинець Флетчер. Що ж робилося в Росії триста років назад? Флетчер спокійно і безсторонньо описує життя народу в Росії. „Різні способи катувати людей на горло у них такі: вішання, відрубування голови, збивство ударом у голову, втоплення, пускання під лід зимою, саджання на палі і т. ін."

Модерна Росія не пішла дуже наперед в цім відношенні від старої Росії правда додано ще розстріл, але ще зужівають широко і старі методи

Флетчер також писав „Життя людини рахується ні за що, „у народа відбймають зброю і інші засоби самооборони, відбирають від нього гроші і майно та не лишають нічого окрім тіла і життя." Отже в ті дні людині пригнімім лишали життя, цього не можна сказати про модерну Росію.

„Голод і скрайня убогість виснажують їх до такої міри, що вони жебрають в сімій жахливій, страшній способі: „дай і заряч мене, дай і вбий мене." Коли ви читаєте ці сторінки, то здається, що Флетчер тільки що повернувся з Росії і описує свою подорож там. Не дивлячись на то, що від часу написаними книги пройшло більш триста років ані рівень життя ані культурність проводу не скількн не поступила наперед в Росії. П. Н.

Коли визнавати мем Господа Ісуса твоїми устами й віруватимеш твоїм серцем, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся, бо серцем вірується ся на праведність, устами ж визнається на спасіння.
Рим. 10, 9-10.

В СУПРОВОДІ АНГЕЛІВ

В супроводі ангелів,
Усіх небесних сил,
Господь возвісся в славі,
На вищий сін престіл.
Як Спас наш, тут між нами,
Людиною Він був;
Як Божий Син, у Небо
У славу Він вернув!

Наш Господи, у Небі
Згадай нас всіх, що тут
На Твій прихід-у-силі
В надії тужно ждуть.
Не забувай тих, Спасе,
За кого Ти страждав,
За кого на Голготі
Життя своє віддав

У-небі перед Богом
Спас згадує своїх,
Свого Отця прохає
Простити нам наш гріх.
Його зранене тіло,
Його пролята кров, —
За нас відкупна жертва,
До нас Його любов.

В ім'я страждань Христових,
В ім'я Його заслуг,
Хай, Боже, злине з Неба
На нас Святий Твій Дух.
Дай сили нам боротись
З спокусами, з гріхом;
Дай, щоб були ми духом
Все злучені з Христом.
Амінь

Українська Євангельська Церква
в м. Гамільтон, Онт.
669 Barton Str., East, Hamilton, Ont.
ПАСТОР ЛЕВ БУЧАК
210 Mary Str. Hamilton, Ont.
Богослужения відбуваються о 11-ій годині рано кожної неділі
ВСІХ РАДО ВІТАЄМО.

Українська Пресвитерська Громада
В ОШАВІ, ОНТ.
486 SIMCOE ST., SOUTH
Пастор: І. Яцентів;
Органіст: Степан Салмерс.
Богослужения о 11 год. рано кожної неділі
Вечірня о 7 год. вечерни
Недільна школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо

Добра Праця

Жіноче Товариство при Українській Пресвитерській Церкві в Торонто під проводом Сестр. Ю. Фесенко, за дві зими вислало близько дві тисячі одягових і інших посилок на скитальщину. На далі товариство плянує посилати помічі не безпосередньо в церкві збуючим, але на руки церковних представників в Европі.

Але Писання зробило всіх винними за гріх.
Гал. 3, 22.

ЄВАНГЕЛЬСЬКИЙ РУХ І "НЕЗАЛЕЖНІСТЬ"

(Докінчення з ст. 3).

тальні радіо-передачі на користь українців, під час війни, що були організовані Українською Пресвитерською Церквою в Торонті і на котрих по запрошенню промовляв один з найвизначніших церковних діячів спеціально на користь українців і в їх справах. Ці виступи церков і інші подібні заходи не повинні бути недооцінені. Навіть тепер імміграційний відділ Пресвитерської Церкви в Канаді робить заходи, щоб сповадити більшу кількість українських скитальців до Канади Все це було неможливим, як щоб українські євангельські громади не були в тісним звязку з англійськими братами. „Незалежність" в Канаді з чисто народньої точки зору і з точки зору української справи була б нерозумним, шкідливим вчинком. Лише через тісні звязки українських євангеликів з англійськими було надруковано десятки тисяч українських біблій в перекладі Кулїша, що ними користаються також ці і православні.

Маленькі „незалежні" українські євангельські громади немають ніякого впливу ані на своїх ані на чужих. В решті відношення англійських братів до українських громад є великодушне і щире. Вони будуються на щиро - християнських засадах. Нема найменшої причини, чому б ми мали лишати своїх добрих приятелів та платити їм за приязнь байдужністю.

Закид асиміляційної праці є безпідставним, бо православна і греко - католицька молодь асимілюються таким же темпом як і євангельська. Це є впливи, оточення, школи, радіо і т. д Ніхто не обмежує ані заборонює українським євангелиям вчити своїх дітей якої вони хотять мови. Це не є релігійне питання і тому є поза компетенцією церкви.

В минулім деякі групи і громади пробували через довший час „унезалежнюватись". Чи дійсно їх „незалежність" принесла результати, що вони їх сподівались? Ми з цікавістю слідили за експериментом в Саскачевані де одна велика і успішна громада покинула англійську протестанську деномінацію. Підвявши прапор „незалежности" вони пробують вже декілька років вести свою працю не зважаючи на нікого. Які ж результати? Чи всі дооколишні українці відразу масово попереходять до цієї „незалежної" церкви? Навпроти. За декілька років громада зубожіла, стратила силу членів і в решті тягне бідне існування, куди гірше ніж коли вона була „залежна".

Український загал недбае зовсім про „залежність" чи „незалежність" євангеликів, вони лише сподіються, що євангелики, як і всі інші українці вестимуть чесну посвячену працю, і як що загал її бачить, то він все дасть їй належне признання. Вже майже два роки як невелика група українських євангеликів в Торонті так само піднесла гасло „незалежности", сподіваючись, що зараз пічнеться „рух". Але пройшло два роки і стан цієї групки тепер куди гіршій ніж був на початках, в той час як „залежні" євангельські українські громади користаються загальним визнанням і тошанною, як з боку українців так і англіців, та зростають членством і фінансово. В умовах імміграції в чужім краю виголошування про „незалежність" роблять вражіння політичної незрілости і неспішобно сти зрозуміти проблеми моменту, та доцільно їх розвязати.

Ось набижується світовий конфлікт поміж англо - саксонським протестантським світом а безбожним комунізмом. В цім конфлікті українцям хоч-дитяче про те, щоб мати як найбільше приятелів серед тих, що борються з нашими ворогами. Лише слпній зможе недопінити важливости євангельського руху і його звязків для українського народу в наступаючі роки.

Тому „залежні" українські євангелиям є певні, що вони зустрінуть широке співчуття і симпатії з боку всіх українців, що ставлять українську справу понад особисті амбіції чи антипатії.

В дійсности питання „незалежности" має фальшиву основину. Воно підносене не з щирих міркувань, але через особисту гірність. Робячи всілякі зусилля аби стати „залежними" та зустрічаючи з певних фінстачальних причин повну байдужність до своїх зусиль, кілька огірчених осіб почали творити „незалежність".

„Незалежні" не хитались ходити з доносами на своїх людей до англійських братів. В той же самий час вони продовжували хвалитись своєю „незалежністю". Подібна „незалежність"?нікого не переконає.

Так скоро, як би появилась яка будь нагода „увалежнитись" знов, питання про відокремлення євангельських громад, цілковито зникло б з євангельського горізонту. Слово „незалежність" є велике слово, але як і всі слова, що містять велику ідею, воно найлегше може бути спрофановане. Українські євангелики вже мають правдиву незалежність в своїм церковним життю, вони мають так само і внутрішню духовну незалежність про котру навчав Христос. Без неї вся зовнішня формальна незалежність є лише самообманом. Не забуваймо усі на слова Христа: „Коли ж Син визволить вас, справді, вільними будете". Це є цій важнішя незалежність в усім нашим русі — незалежність від неволі гріхів.

Місцем говорити про повну церковну організаційну незалежність від инших народів повинно бути не Канада, але Рідні Землі і Европа. В наслідок своєї народньо-демократичної організації є євангелики на Україні незможуть бути залежними на кого будь окрім як на свій власний нарід. Ми немаємо десь на світі в якимсь одним чужинецькім місті „голову церкви", котрий міг би робити усіх инших проповідників „благодатними" або „неблагодатними". Наша „благодатність" залежить на покпик Божий і волю українського народу. Гірше справа у православних і греко - католиків. Над католиками панує їхній ієрей в Римі, що його інтереси і погляди не все гармонізують з українськими. В таких випадках українці мають поступитись своїми інтересами інтаій ському Папі в Римі.

Православні залежать духовно на патріярха в Константинополі. Цей грек, що перебуває у Туреччині, вже в минулій історії продавав українських православних росіянам за фунти і гроші. Як щоб ми мали якусь иншу релігію ніж росіяне, то це на багато прискорило б визволення народу з під чужинецького духового і фізичного ярма. Не тільки ці, греко - католики і православні з дитинства навчають наш нарід пялити свічки, колінкувати, молитись до образів різних померших чужинців польського, російського, грецького, жидівського і инших походжень. Декотрі з цих святих були не зві люде, доктрі заслуговували це за свого життя на шибеницю, але яку користь з цих „покоїнень" померших чужинцям має наш нарід? Як щоб вже ми мусіли перед кимсь палити свічки, хоч про це нема наказу ані в Слові Божім, ані жадної потреби, але як щоб вже так треба було робити, то найкраще було б палити свічки перед Тарасом Шевченком і Іваном Франком Принаймні ці наші народні свяпі багато зробили для свого народу, багато терпіли і заслуговують на признання і шану Лише євангельський рух зможе виплекати в серцях нашого народу праведну пошану до себе і до своїх визначних людей.

М. Фесенко.

60-ліття Пастора Василя Кузіва

Українська Євангельська Церква на скитальщині в численних конгратуляціях та привітаннях здмітила 60-ліття Пастора Василя Кузіва, що очолює євангельський рух серед українців на скитальщині. Реформована церква видала з цієї нагоди житєопис цього визначного працьовника на євангельськім полі. Редакція Євангельської Правди з свого боку висловлює щирі побажання благословення Божого в праці та житію Пасторові Кузіву

Непотрібне Перебільшення

Якийсь час в Торонті збираєтьси невеличка група „незалежних" євангеликів, що оголошують свого провідника в часописах як: „Батько та Основоположник Українського Євангельського в Канаді." Це є непотрібним перебільшенням, що не відповідає правді. Український Євангелизм в Канаді включає: Баптистську, Пресвитерську, Злучену, Євангельську і инші деномінації. Не було і нема такого провідника в Канаді, котрого можна було б назвати в такий пишний спосіб Наприклад Баптисти і Євангельські християне з реформованими в Канаді ніколи не мали нічого спільного ані організаційно ані в походженн. Навіть по відношенн до Пресвитерських Церков і Злучених таки претензи виглядають цілком безпідставними. В решті і Слово Боже навчає, що не Бог, хто зрощує все в Його церкви. Подібні твердження занісіть тоо щоб підвищити ту людину на вдресу котрої їх скеровано, фактично її принижують

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

STRANGERS IN CANADA

Radio Address by Rev. M. Fesenko

"I was a stranger and ye took me in." Matthew 25:35.

Our Lord promised His special blessing for all those who are kind to strangers. Not only that, it appears from the context that Christ considered that any favour shown to a stranger was a favour shown to Him. Kindness to a stranger according to His words was one of the signs of inward presence of the Spirit of God in the heart of a person. I believe such people the kingdom of God is prepared.

History of Canada is an illustration of the fact how strangers once had not only the Land Indians, the original owners of Canada, neglected the land before the strangers came from Europe. It was sparsely populated and altogether undeveloped. The first settlers from France opened the country and brought in the first elements of civilization. Later on English speaking settlers and colonists applied their energy and pluck to exploit the great resources of Canada with remarkable success. Still later on waves of immigration from different countries in Europe added their abilities and gifts to those who came earlier. In this way we may say that Canada was developed and was built up and blessed by strangers. This fact probably is one of the reasons why in no other country in the world are strangers treated with such a liberality and fairness. Knowingly or unknowingly the country in this matter displays the spirit of Christ and is blessed thereby.

The early strangers who came to Canada are positive that they have done a splendid work in the country and no one could deny that, but I would like to mark the point that the later comers have done a great deal to Canada as well. Prof. Robert England in his very interesting book "The Colonization of Western Canada," gives high place to the achievements of recent European immigration in Canada and mentions Ukrainians separately. He writes: "We now know enough to realize the qualities the best of the Ukrainian people have brought to Canada, and it is certain that when the history of Western Canada widens out in coming decades there will be a high place on the scroll for the achievements of the Ukrainian people." Prof. R. England also says that rural communities of recent newcomers were characterized by little unemployment, small expenditures on public relief, reasonably well paid taxes, family responsibility, thrift and industry, and they provided a sheet anchor for Western Canada in a period when ordinary economic enterprise has proved pitiless owing to the low commodity price level. In the last war the New Canadians showed considered that any favour shown just as much of patriotism and loyalty as any other group in Canada, and Ukrainians alone prude themselves in giving about 40.000 volunteers for armed forces.

Another important student of immigration of strangers in Canada, Prof. J. B. Hodges, in his book "Building of Canadian West," also gives an high estimate of the achievements of new strangers in Canada.

There is no doubt that new strangers were an asset for Canada as well as the old strangers. The distinctive greatness of Canada lies in that spirit of large-heartedness and fairness of attitude to strangers, which made it one of the most desirable countries for new immigrants. This Christlike spirit of the country is not dying with the time. In this time of great suffering in Europe, hundreds of thousands of people for no fault of their own lost eighything they held dear, their homes, all earthly possessions, many close friends and relatives. They were forced to flee their countries because it became impossible for them neither to live there peacefully or struggle in any way against the tyranny. Among these refugees are outstanding scientists, ministers, University professors as well as peasants and labourers.

And no individual or country that feels any sympathy for the oppressed would send them back to certain death or slave camps in Siberia. We may say that in these unfortunate countries oppressed by communists together with tank and rifle, the best men, the true lovers of human liberty were forced to look for refuge outside of their own lands. This is a great historic opportunity for democracies to prove the sincerity of their proclamations about the worth of man and also a great opportunity to spread the ideas of Christian democracy throughout the world. Some of these refugees and displaced persons after learning our ways of life would return back to their native countries and will bring back with them new attitudes and ideas. Every tyranny has in itself the seeds of destruction and the tyrannies as a rule do not survive the life of the dictator. The charitable hospitality to refugees at this historical moment will in the end create friendship and good will towards the countries that were big enough in heart to open their doors to this unfortunate people.

It was Canada, second only to Great Britain in hospitality, which opened her doors for this homeless people, who truly could be called strangers in the meaning of the words of our Lord. The wise and considerate policy of the present government was able to achieve a safe balance between the interests of the country and the duty of charity to homeless. No doubt that again Canadian hospitality to strangers, displaced persons and refugees in Europe will become a blessing for the country as it proved to be in the past history of Canada. No one ever suffered ultimately by keeping God's commandments. This national unselfishness has something of Christlikeness in it and it makes a Canadian citizen truly proud of his country. It proves that the life of a nation is not always lured selfishness and unmitigated self-interest, that there are higher and holier attitudes in the country and those are the only true values and guarantees of God's blessing.

In thinking about the treatment of strangers in Canadian life and history as fulfilment of God's command we could not omit to mention the duty of receiving one distinctive stranger without whom not only all good works but the life itself loses its true meaning. Our Lord said about Himself that He was a stranger and for many a heart even in our days He still remains a stranger. "He came unto His own, and His own received Him not" "But as many as received Him to them gave He power to become the sons of God." When Jesus was born there was no place for Him in the inn. Then later it was not safe for Him to remain in the village where he was born, and He lived as a stranger in the strange land of Egypt. When He returned back "He was not esteemed." And finally they crucified Him. The moment Christ is received into our hearts by faith we are no more strangers and foreigners, but of the household of God, for the Lord adopts us and puts us among His children.

Receiving of Jesus into our life becomes proof to ourselves and others that we are sons of God, for it creates in us a likeness of God. Also, having received Jesus, as a stranger, we feel a tenderness henceforth towards all strangers, for we see in their condition some resemblance of our own. We have love to all who like ourselves are strangers with God, and sojourners, as all our fathers were, and thus again we are made like unto God, of whom it is written: "The Lord preserveth the strangers." May we say as Abraham of old to God who became as a stranger for our sake: "My Lord, if now I have found favour in thy sight, pass not away, I pray thee." Amen.

Українські Пресвитеріяне в Los Angeles

В початках Червня Торонто відвідав старий Торонтонець тепер мешканець Лос Анджелес Михайло Брікнер. Оповідаючи про гарне підсоння і вигідні цього великого міста Бр Брікнер так само розповів про громадське і церковне життя та підкреслив потребу заснування в Лос Анджелес Української Пресвитерської Громади. В Лос Анджелес знаходиться повална кількість українців евангельських поглядів, серед них чільні члени української колонії. Вже робляться певні заходи щоб заснувати українську пресвитерську церкву в Лос Анджелес. Ми бажаємо Бр. М. Брікерові і іншим бр. евангеликам успіху і благословення Божого в їх заходах.

Заходи для Спровадження Скитальців

Пресвитерська Церква в Канаді через свій іміграційний комітет робить заходи що до спровадження українських скитальців до Канади.

Уряд погодився на прохання церкви на початок дати дозвіл на від для якихсь 500 українських фармерів реформованого визнання. Їх буде приміщено на фармах в Онтаріо.

ДР. Н. ОБНЕЙ
ЛІКАР І ХИРУРГ (Операгор)
71 Boustead Avenue (Roncesvalles and Dundas) Toronto, Ont.
Telephone LL 295
Урядові години від 7—9 вечером.

Тим то, як через одну людину гріх у світ увійшов, а через гріх смерть: так умійшла і смерть до всіх людей, бо в всі згрішили. Рим. 5, 12.

На світі був, і світ Ним повстав, але світ Його не пізнав. Іоанна 1, 10.

Христос умер за наші гріхи згідно Писанням.

І. Кор. 15, 3.

Health For Every Day

Dr Helen MacMurchy, C.B.E.

THE NEWSPAPERS

Yes. I would read the newspapers. But I would not read everything in the newspapers. I would not read the murders. There are too many murders in Canada. And I would not read or remember all the advice about Health in the newspapers. If it is not signed, you do not know who wrote that advice. It may be written by somebody who does not know what he is talking about. Good Newspapers often publish good advice about Health. But all newspapers are not Good Newspapers.

There are always things worth reading in the newspapers and these are the things to read. "Whatsoever things are true, whatsoever things are honest, whatsoever things are just, whatsoever things are pure whatsoever things are lovely, whatsoever things are of good report; if there be any virtue and if there be any praise, think on these things."

No, I would not read about murders, or other horrors. It is very bad for your nerves to read about horrors. And it is good for your nerves to read about things that are honest, just and lovely and of good report.

Read about the Country. It is your Country and you ought to know about it, and think about it and tell the children about it. You have a vote and each of your children will have a vote when they are old enough and they ought to understand how they should vote and for whom they should vote and why. No—you should not tell them for whom they should vote. If they ask you, say to them: "What do you think yourself?" and talk it all over carefully with them and help them to think it out. They should learn to use their minds.

The New Testament opens with the note of joy and ends with all the hosts of Heaven singing the hallelujah chorus.

—*Unknown*

A day of worry is more exhausting than a week's work.

An Open Letter Of Thanks To The Evangelical Christians Abroad

"Be not therefore anxious, saying what shall we eat? or, What shall we drink? or, Wherewithall shall we be clothed?"—Mat. 6:31.

The author of these words is our Saviour Jesus Christ. He said this to the people in His sermon on the mount, which was the program of His teaching. If we accept that Jesus started His messianic work in His thirtieth year of age, then in this year we have the 1918th anniversary of the said words. Indeed, they are old, but every day anew and actual. They are new and actual because the world is experiencing them, and we Displaced Persons especially. They are being fulfilled on us for the last three years.

It is to say, that these words have been fulfilled on all nations and us up to this time, though we have not understood it. Today it became clear to us, that man with his gains, possessions and worry cannot add one cubit unto the measure of his life. And this what he gained, to whom it will be?

Here we are, war refugees, rooted out from our native land, and our earned properties, which the war Moloch devastated with sword and fire. Contrary to our will we found ourselves in a strange land — homeless refugees. Humanly speaking, we are left without any means for living and hope for the future. Hunger and cold are our steady visitors. Anxiety gnaws the last root of our health. We are in a full state of despair and hopelessness, facing the unknown tomorrow. The question, what is next, constantly troubles us. As though covered with clouds of helplessness in a dark night, we are looking from whence cometh our help. Because this is human and we have a strong desire to live, causes us, to act so and look for a help But in God's way it happens differently. We are living. The hope to live comes to us from the words of Christ "Be not anxious for your life," also the word of Psalm: "My help cometh from Jehovah, who made heaven and earth," assuring us that only in Him is our hope and help. These precious words became for me also a reality. Praying and meditating from whence shall we clothe our children, unexpectedly I received from Pastor Kusiw some clothing, from our brethren and sisters in Canada. Though they are used, they have here their value The main thing is that they are a great help for me, and my children are dressed. Now I am greatly obligged to those benefactors who contributed toward it Not knowing the names of these people. I am sending my words of thanks in general, in this open letter.

Dear Benefactors over the Ocean!

Thinking of this, how to thank you for your manifested help to us war refugees from which I and my children have been benefitted, came to my mind this thought: help is a good deed and it is a manifestation, that is a fruit of faith. We know that a believing person does not require the praise, as it is said "Not to us, o Jehovah, not to us, but unto thy name give glory." Ps. I therefore, would thank you with the words of Paul to the believers in Corinth: "I thank my God always concerning you, for the grace of God which was given you in Christ Jesus; that in everything ye be enriched in Him." It's first place I thank my Lord who has opened your spiritual eyes to see your unfortunate brothers and sisters hungry and ragged in war devastated Europe. This is a gift of grace which is in Christ Jesus. This is the gift which people of this world do not possess. For, if the world had that grace, which Jesus brought to it, surely there would be no wars, misery and distress in which we take this great part. I think that I will not miss the truth in saying "If you would see the fruits grace of God in Christ Jesus you would be deaf and blind to the cry and appeals of us suffering in Europe. Upon our groans and the crying of our children your heart would be a cold stone. In short, our voice would be the voice in the wilderness. But your deed shows that you love your neighbour, and who loves his neighbour, loves God. In this case you appear to be the servants of God on high, and our brethren in Christ Jesus For this goes the thankfulness from me and others alike, before the throne of our just God. So once more, please accept from me and from those who share the same fate, a sincere thanks for your Christian deed.

Faithfully your in Christ,
W. Зіновк.

Українська Пресвитерська Громада
В ТОРОНТІ, ОНТ.
20 CLAREMONT ST.
Богослужения і Недільна Школа о годині 11 рано.
Вечірня о годині 7 вечером.
Молитовні збори о год. 8 вечером кожної середи.

Покайтеся і наверніться, щоб позбутися ваших гріхів.
Діян. 3, 19.

Means To An End

Elza Gorman Barker

As Clyde Warren hurried along the snowy road, he felt in his inside coat pocket to make certain the letter was safe

"Be sure to mail it before you go to the lecture," his father had said "The dead line for the mails to be postmarked is midnight."

Clyde knew this meant the letter must be mailed by ten o'clock as the village post office closed then It was not like his father to be so late getting in a contract bid, but he had been delayed by another man's carelessness.

It was two miles to the village Hallway lived Jack Dunn who was going to the lecture with Clyde. But great was the boy's surprise and disappointment when he reached the Dunn's, to find Jack lying on the couch, having turned his ankle so badly the doctor had said he must keep off his foot for several days.

"It's no fun in here and so cold outside do lose off that heavy coat," urged Alice, Jack's older sister So Clyde absently hung his thick suede jacket on the rack in the hall where several other coats and jackets were hanging.

Having started early, Clyde had time for a fifteen minute visit with Jack.

"Tough luck," he sympathized "I'll come in tomorrow and tell you all about Australia

That was the subject of the lecture It was a country in which both boys had always been keenly interested, and their many plans for the future always included a trip to Australia. Just the names of the native animals were fascinating, kangaroo, wallaby, platypus dingo.

And I hope you find out about spanfex," said Jack as Clyde was leaving. "I never can remember if that's a plant or an animal."

As Clyde walked down the path to the road, he patted the bulge in his coat pocket, to make sure of the letter's safety. He realized the importance of the bid and that the responsibility for its being mailed in time was entirely his

Twenty minutes later, in the post office, the boy reached into his pocket for the letter, then stared in shocked bewilderment as he drew out — not the letter, but instead a long slim notebook which he recognized as belonging to Jack In an instant Clyde understood what had happened Jack had a suede jacket; just like his. It must have been hanging on the rack and he had taken the wrong one

It was now a quarter of eight. The lecture was to begin at eight.

(Continued on page 8)

Yevanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Means To An End

(Continued from page 7)

Clyde figured he could get to the Dunn's and back in half an hour thus losing only the first fifteen minutes of the lecture. He set off at a run.

There had been more snow than usual that winter, and there were sleighs as well as cars on the road. Clyde had hoped for a ride to save time, but no one was going his way. He was out of breath when he reached his friend's house and explained the situation.

Jack stared in dismay.

"But Alice borrowed my jacket I mean the one I thought was mine. And she's gone to spend the night with Rhoda Wrinn."

Clyde groaned.

"The Wrinns live on the first road that turns off to the left as you go toward town, don't they? Which house?"

"The second one It's not far."

Maybe Jack did not call it far to the second house Clyde thought, as he hurried up the side road But to him, counting each minute as one more lost from the lecture it seemed so

When he finally reached the house, it was not until his third impatient knock that someone came to the door. This was a small boy, Rhoda's brother, Jimmy.

"Alice Dunn's here, isn't she? May I come in and see her?" Clyde asked quickly

"No, she isn't here. She and Rhoda have gone skating on Black Pond Some fellows and girls in a big sleigh came for them. And they wouldn't let me go," Jimmy's tone was indignant. "Said I wasn't big enough I am, too. I can —" the small boy's complaining stopped and he stared, open-mouthed, as Clyde whirled abruptly and dashed back down the road.

All hope of hearing even a portion of the lecture had now vanished from Clyde's mind. And for the first time came the disturbing thought that he might fail to run down that elusive letter in time to mail it. For Black Pond was two miles the other side of the village, and a glance at his watch showed him it was already half past eight

Alternately running, walking and dogtrotting, Clyde hurried toward the pond. As he passed through the village, he felt glad the lecture hall was on a side street so that he need not be tantalized by the sight of its brightly lighted windows

Again the boy's hopes of getting a lift were in vain He met two sleighs, and was passed by one car which was going dangerously fast and swerved so close to him he had to jump into the deep snow at the roadside to avoid being hit

When Clyde reached Black Pond, he was surprised at the number of skaters on it Locating Alice might not be easy, he saw. There was a young moon, but it did not give light enough to recognize a person unless close at hand

A boy was adjusting his skates near the bank as Clyde came up

"Do you know Alice Dunn?" Clyde asked him. "Have you seen her tonight? She's supposed to be skating here and I want to speak to her right away. It's important."

The boy was stout and jolly looking

I don't know your friend," he said, "but I'll find her for you Wait right here Alice Dunn you said, didn't you?" and he skated off down the pond, shouting loudly

Alice Dunn! Calling Alice Dunn! Alice, you're wanted at south end of pond. Young man has important message for you Alice Dunn! Where are you, Alice?"

Clyde had to smile in spite of his anxiety as the friendly boy shouted his way down the pond

"Alice Dunn! Go at once to south end of pond! Your boy friend has important message for you! Alice Dunn! Calling Alice Dunn!"

Two minutes later a girl came skating toward him

"Is that you, Alice?" Clyde cried eagerly, but almost as he spoke, he saw she was too tall.

"No, I'm not Alice, but I know where she is," said the girl I was talking to her a few minutes ago and she said her feet were cold and she and a couple of other girls went over to the Smith's to get warm."

"The Smith's? Where's that?" Clyde looked around wildly. Was this chase never to end? Would Alice not stay in one place long enough for him to catch up with her?

"It's right over there where you see that light," The girl pointed, "just across two fields."

Clyde saw there was a well-tramped path.

"Thanks ever so much," he called as he hurried off, "and please thank that boy for me"

Time was growing short. If he could get the letter without delay, Clyde thought it might still be possible to reach the post office by ten o'clock if he ran most of the way back. If he did not succeed in mailing the bid in time, the boy knew his father would not blame him unduly, but he himself, would feel it disgraceful to fail in such a simple task. Still he really could not see just where he had been at fault. It seemed to him that he had tried his best

The path led to the Smith's back door. Clyde's knock was answered at once by a pretty, curly-haired girl

"Is Alice Dunn here?" Clyde felt that he had been asking this question all the evening. But the answer this time was cheering. "Yes, she's right here. Come in."

The kitchen seemed full of girls, but Clyde had eyes only for Alice. He had begun his excited explanation when she interrupted Oh, Clyde Warren, you poor boy! Stop looking so worried! It's all right I mailed your letter"

By the wave of relief that swept over him, Clyde realized how much he had dreaded facing his father Alice went on to explain that she had discovered the exchange of jackets while at Rhoda's when about to start for the pond When she found the letter she remembered Clyde had spoken of having one to mail

And this was so plump and important looking, I was sure it was the one," she added.

Clyde's sincere thanks to Alice for her thoughtfulness and his description of his search for her, were interrupted by the curly-haired girl who proved to be Arlene Smith

"You must be hungry after all that running around," she said "We were just having a little lunch. Wouldn't you like some cocoa and sandwiches?"

The boy accepted this offer gratefully, but he refused Alice's invitation to wait and ride back with the skating party It would only be as far as the Wrinn's anyway and they were not leaving for another hour

"No, thank you," he said. "I'll run along now. Then I'll be home about the time my folks will look for me."

As Clyde walked swiftly homeward, he felt a bit resentful for what seemed a uselessly wasted evening. He had missed the lecture and all the while the letter had been safely posted.

There was a slightly shorter route to the village than the one by which Clyde had come. He had not dared take it, because when the snow was deep it was seldom opened its full length, but only on the village end where there were several houses. There was only one house near the other end and that had been empty for years.

But this winter the road had been opened all the way through, Clyde had noticed on his way to the pond, so he decided to go home by that route. He had gone but a short distance when he knew why it was open. The formerly empty house was now occupied as he saw by the lights

Just as Clyde came opposite the house which stood close to the road, the door opened and a woman's excited voice called to him. The boy ran up the path

"I have been watching for hours," cried the woman, "and praying that someone would pass Will you get word to a doctor to come as quickly as possible? My little girl is very ill. She was taken sick suddenly. Has a high fever and seems in great pain"

"I'll get the doctor just as quick as I can," he promised earnestly, and set off at a run

No longer did Clyde look on his evening as one of wasted effort Instead he saw his actions as means to an end, that end being to bring relief to a suffering child. If his pursuit of the letter had not led him to that road, he knew there would probably have been no passer-by that night

"God moves in a mysterious way," he whispered reverently to himself

Clyde reached the village in record time and went at once to his family doctor. Fortunately he was in and able to leave at once. In response to his inquiry as to what Clyde was doing in that part of the town, the boy explained

"I'm sorry I missed that lecture, on Australia," he ended. "Did you go?"

The doctor laughed

"You didn't miss the lecture, my boy There wasn't any Instead the lecturer telegraphed he had been delayed by a washout on the railroad, and the lecture was postponed until a week from tonight, his next free date."

So he had not missed the lecture after all! And in a week Jack would be able to go with him! Clyde whistled as he trudged homeward.—*The Young People*

PROMISE YOURSELF—

To be so strong that nothing can disturb your peace of mind

To look at the sunny side of everything, and make your optimism come true

To think only the best, to work only for the best, and to expect only the best

To be as enthusiastic about the success of others as you are about your own

To forget the mistakes of the past, and press on to the greater achievements of the future

To wear a cheerful countenance at all times, and give every living creature you meet a smile

To be too large for worry, too noble for anger, too strong for fear, and too happy to permit the presence of trouble

—*Selected*

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік IX. Число 7—8. ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ 1948. JULY-AUGUST Рік IX. Число 7—8.

НЕ ПРОСПІМО ГОДИНИ 12-ОЇ

Переживаємо епоху нечуваного політичного напруження, безупинних державних катаклізмів. До останнього бою на життя й смерть з незвиклою таємничістю та особливою дипломатичною обережністю ступають сили демократій світу та червоний нелюдський пів своєй безоглядности чину фашизм. Здаються марними всі, часом принижуючі, уступки демократів; червоний молох не має від перспективи прокотитуги всі народи.

Майже всі держави Європи, після останньої нечувано дотик коротскої війни, опинилися на межі голоду. Зараз вони гарячково, за допомогою плану Маршала, прагнуть привести в рівновагу свої господарства. Шукають твердого грунту для свого економічного буття. А за залізною куртиною стає все голодніше.

З кожним днем все більш ясніше і для найпортиціяльніших прихильників праці з Совєтами, що з псевдодемократами сходу ладдянство не порозуміється, без згону їх миру не освіти. Політичне поняття вже перехрещується елементами конфлікту поміж двома таборами чинників. З одного боку чинниками ладу і добробуту з другого—пропагаторами хаосу та криминальних чинів. Конфлікт може виникнути з найрізнішних приводів. Кожний здумливий незаморочений людині уже ясний і вигід цього конфлікту. Червона мара з протибожеськими й протилюдськими устремліннями — згине. Щезнуть й обійми і над многостраждальним нашим українським народом. І для нього пробе 12-а година Воскресіння!

Кожний політично дозрілий народ уже готується до отже 12-ої години, до того нового Версалю чи Потсдаму!

У чому ж полягає ота підготовка?

Глянемо в не так далеке минуле. За першої світової війни у чехів діяла сконсолідована невелика група утікачів: проф. Т. Масарика, Е. Бенеша, Стефаника. Сотки тисяч чеських емігрантів в Америці лише виконували накази Т. Масарика. Вони прилнили всі акції, розбудували чеських організацій в СДА, будови народних домів, то що, а лише збирали кошти для політичної праці Масарика. Вони йому передали понад 5 мільйонів доларів. Це зробило масарикову групу від усіх держав незалежною. Вони по всіх атлантійських країнах читають лекції, пишуть у часописах, добиваються організування з полонених чеських легіонів, а до Праги передають інструкції, що робити соколам. Американські чехи політичні виступи робили лише в порозумінні з Масариком. У Версалі рахувалися з ним і з Масариком та з його представником. Перший чеський парламент обірає президентом Масарика, що під той час закінчував справи в Пітсбурзі.

За той же війни поляки діють організовано в обох коаліціях. В найтіснішому контакті з ватіканом поважна група Романа Дмовського. Вона створює з польських полонених і добровольців - робітників у Франції окремий польський корпус ген. Галера, що пізніше окупував і Галичину. В німецькій коаліції Юзеф Пілсудський творить легіони. Ці пілсудчики стали ядром польської армії та служили основою молодої польської держави. Четверо - мільйонове польське населення в США, як і ввесь фінансувало і підпорядковувалося політичному керманичеві з краю. У Версалі поляки досягли більш, ніж самі сподівалися. Першим головою держави став Пільсудський.

У першу світову війну українці спромоглися на слабеньку організацію „Союз Визволення України", що працювала в контакті з центральними державами. Ця організація вела пропаганду серед полонених українців. В наслідок цієї роботи уже в революцію з'явилася малозначні формації українників. У таборі ж альянтів не було натяку на пропаганду української ідеї. В Парижі делегації від УНР, від українських земель під проводом Сидоренка, від Дону ген. Черячукина, від Кубані Л.Бича знаходяся аж на початку 1919 р. Не всі ці делегації давіть були вислухані творцями повоєнної Европи. Україна з Америки, крім закарпатців, ніяк не реагували на події, що відбувалися на рідних землях. Яко вислід цього, всі українські землі опинилися під окупацією у тому числі і під окупацією новоспотавників Польщі та Чехословаччини.

Коли німецький чобіт у р. 1938 став на груди Чехословаччини. І. Бенеш і його вужча група зразу перенеслися до Лондону і розпочали вкшю проти ніщів. Скінчилося все так, як бажав Бенеш, відновленням Чехословаччини зо значним поширенням території за рахунок земель ніщів, але з стратою Закарпаття під протекцією „братів русов".

За два тижні, у Вересні 1939 р., орди Гітлера стерли, здавалося, всі ознаки польської державности. Президент проф Мостицький сховався у Швайцарії, як громадянин цієї держави. Польський уряд після інтернування у Румунії розлісся, армія була захоплена в полон, менші частини її були інтернировані. Настав стан розпачі, але ген. Сікорський зразу ж організує новий, еміграційний уряд в Лондоні, видобуває з інтернування військових, та організує з них польські частини в армії альянтів. Цей же уряд керував крайовою армією в Польщі.

Після смерти ген. Сікорського уряд перебрав Миколайчик. За його порозумінням повстала польська держава під протекторатом Москви

Україну у другій світовій війні були ніщами зігноровані, а у альянтів їх голоса не було чути. У цей же час тисячі українців громадян СДПА й Канади билися в шеренгах рідних формацій армій цих держав. Закінчилася війна цілковитою окупацією совєтами всіх українських земель. Кінець війни для українців стався несамовито жорстоким. Більше 3½ мільйонів з них фактично примусово репатрійовано знову на примусові роботи й на загибель. Це ж є більш від усього населення кожної балтійської держави. Для України це контингент нормальної мобілізації цілої війни, це ж 10% її населення! І чей же ж жаден поляк або чех не був проти його волі відвезений на батьківщину, хоч у Празі сидів Е. Бенеш, а до Варшави прибув сам Миколайчик

Нечислена жменька українців (коло 200 тис. з 31½ мільйон.) лишилася на еміграції. Але з неї добра половина тремтіла більше 2 років, ховаючись і з прибраним ім'ям, подаючи своє походження з Польщі, Чехословаччини, Румунії, а часом ставали турками та греками. Чи замислялися ми коли над глибиною трагедії цих наших братів земляків? Чи ми, що є ситі і задоволені, зробили все, що могли для цих бідолах?

Протягом 1½ роки керуючі верстви української еміграції в Европи переводили консолідацію політичних сил. Доводиться боротися з добре організованою й фінансованою 5-ою колоною та політично недозрілим примітивізмом окремих себелюбних груп. Коли зважити, що ці ідейні працівники не мають жадної фінансової бази, то висліл їх праці гідний подиву.

Як приносить вістку останні часописі з Европи, українці нарешті мають свій діловий репрезентаційний центр. Але де ці органи перебувають? Чи можуть вони вільно й незалежно працювати?

Перебувають вони на окупованих німецьких зонах, де діє лише військова чи напівцивільна влада, де нема цілковито політичних представників, де чинні лише відпоручники консулятів декількох держав і то з метою вербування робітничої сили, де нема нормальних почтових зносин (летунською поштою можуть користуватися лише представники окупаційної влади), де часописи регу-

(Продовження на ст. 2).

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

(Докінчення з ст. 1).

люються спеціяльними ліценз...ми.

Таким чином, єдиний представницький центр українського народу перебуває у великому політичному концентрації, що вається Німеччина. Його руки зв'язані. Політичній зовнішній чинности український центр виявити не може. Підготовати світову опінію для отого „Завтра України" наш центр, перебуваючи в Німеччині, не зможе.

Це дуже добре розуміють усі загрожені Совєтами народи. Кожний політичний діяч, утікачи з окупованої Совєтами батьківщини не лишається в Німеччині а стремить до Англії, СДПА, Швайцарії, туди де є свобода рухів, де можна говорити з усіма державами світу. Чеський комітет на чолі з ген. Прхалою, що не погодився з намірами Е. Бенеша діє в Лондоні. Чеські секретарі політичних партій, що щойно повтікали з Чехословаччини радіються в Лондоні а не під окупацією. Польський еміграційний уряд працює в Лондоні, а Миколайчик, утікши від московських „щей", зраву командував до Лондону а потім до Вашінгтону. Американські можники своєї чинности не виявляють, а всіма (головно матеріяльно) засобами підпирають своїх політичних провідників з краю.

Премер Маджарідж Надь зразу полетів у країну з класичною політично-свободою Швайцарію, а потім до СШПА. Туди ж прибув вождь хорватів Мачек та представники сербів. Балтійці досі мають свої представництва по різних державах світу.

Найбільшого, найбогатшого з пригноблених Совєтами українського народу на міжнародному політичному форумі не чути. Його „заступає" Мануїльський, та спорадично, часом українці - громадяне Америки. Ці останні, могли би лише допомогати провідним політичним емігрантам з краю, бо лише вони можуть репрезентувати Українську Державу, лише до них, як представників України, мусить ставитися новазно чужинецькі політики.

Отже треба як найскорше допомогти нашому політичному центрові вийти із закуклено стану в Німеччині на глибоку воду, на широкий політичний шлях.

Немов залунає голос вільного українця, не общерося Кравченка, а того, кого розривали й ва котрим стоїть знеможення

НЕ ПРОСПІМО ГОДИНИ 12-ОТ

40-мільйоновий народ. І це зробити можемо лише ми — українці по цім боці океану. Ходимо вже протертим шляхом чеських і польських канадійців і американців.

Полюбім нашу україну не лише що глибини нашої душі, а й нашої кишені, як цьому прикладом вчили нас П. Сіміренко, Е. Чикаленко, митрополит А. Шептицький. Відложім, або скоротім до найменшого наші хатні витрати на одяг два роки, такі як будови народних домів, освітніх центрів, церков тощо та всю увагу і гріш наш посвятимо рятуванню нашої знедоленої батьківщини. Вона сторицею нам заплатить, а Бог поблагословить наше життя. Без такої щирої і щедрої жертви лишаються марними усі вже поробленні заходи. Пам'ятаймо, що Бог посилає нам нагоду останнього іспиту. Лишимося глухими і Україна буде поділена і порабована ворогами ще більше, а її сини — наші брати знов попадуть від поляків, чехів, румун, москалів в можливо турків.

Мусимо витягти і уможливити право бодай в части повоєнного уряду і президії (3 чолов.) Національної Ради в Лондоні, Парижі або Брусселі. Цим доведемо і нашу політичну дозрілість.

Наші скитальці врятувались в дві високі школи, університет, політехніку та створили декілька нових, у яких з винаходжанням останніх сил працюють сотки українських вчених. Це ж наш найбільший скарб! Попереше, не кожний може стати вченим, а по друге, щоб дійти до науковця людина мусить безмастанно працювати десятки літ, витрачати матеріяльні засоби. Це є найдорогша група людей, що у всіх народів дуже цінується. А чи ми подумали про рятунок бодай найвизначніших з них. Таких як: грунтознавець проф. Махов, археолог ректор В. Щербаківський, проф. ректор Іваницький і багато інших? За передчасну смерть цих людей від виголодження, або російського багнета ми відповідатимем перед Богом.

Балтійські народи для своїх науковців прибрали в СДПА будинки під університет й мешкання для професорів, а що зробили ми? Будуємо „осередки", „гаї" і церкви, що певно стоятимуть пусткою за якихсь два покоління, або будуть в руках чужих банків чи позичкових компаній. Подібна витрата безмірно цінного з національної точки зору гроша, на ріжі, що можуть зачекати, а час національної боротьби і в момент загальної світової кризи, коли вирішується доля народу, являють подивугідний брак державницького думання.

Як євангелики, ми маємо певні релігійні розходження з православними, але нам тяжко зрозуміти, як православні українці по цім боці можуть спокійно дивитися на те, що голова Православної Української Церкви, митрополит Полікарп, живе в таборі Гайденав в маленькій кімнатці дерев'яного бараку. Невже ж православні українці по цім боці океану не розуміють, що це є не тільки знущання над їх найвищим достойником — 80-літнім старцем, але є і великим приниженням для них самих. Будують величаві церкви, та витрачають великі гроші на мертвих, а свого живого провідника, митрополита і голову церкви лишають на нощі! ПО. Що для української справи зможе зробити голова найчисленнішої церкви на Україні в німецькім таборі? Як щоб його вивезено до Англії, Франції, або Бельгії, через особисті стосунки з високими достойниками інших країн він міг би зробити для української справи куди більше, ніж вся нища Американська еміграція. Чому до цього часу не вивезено митрополита з Німеччини? В той час як вивезено велику кількість дяків і священиків-митрополита забуто зовсім. З чисто національної точки зору, як української, ми волімо, щоб православний митрополит робив національну працю в одній з європейських центрів, при тім він певно зміг би повпливати ліпше і всіх дяків, як щоб в цім було потреба. Американські і канадійські православні не можуть виправдуватись, що вони цього зробити неспроможність, бо суспільство знає що це не є так.

Меноніти припинили будь-яку витрати місцевого порядку, а своїх однов'рців своїми коштами везуть до полудневої і північної Америки. Вони не чекають на кораблі ІРО, але виймають свої і в такий спосіб кожний новий транспорт привибувають - скитальців доводить ділом, що вони є брати, та що наука Святого Письмання, для них не є порожнім звуком.

Отже нехай кожний українець - християнин запитає свого сумління, і це відкоситься не тільки до проводу, але і до рядовиків, чи він зробив все, що міг щоб вирятувати свого единокровного брата з теперішнього рабства? Чи він не є глухий до стогнів братів конкуючих по советських каторгах?

Не забуваймо про закон Господень, що голосить: „Хто чує крик і плач убогого байдуже, сам кричатиме, але вислуханий не буде!"

Двадцята година, коли вирішиться доля України на довгі століття надходить і якщо наш провід по цім боці зрозуміє це, то ми вповні повинні зобачити сто-процентову концентрацію усіх наших моральних і матеріяльних засобів для помочи нашому національному центрові в Європі в його боротьбі за волю для українського народу.

М. Фесенко.

До читачів по цім боці:

„Євангельська Правда" не є часописом для розваження, тому кожний читач повинен прислати свою передплату на час.

ВІСТИ З ТОРОНТА

РАДІО ПЕРЕДАЧА

В неділю, 23-го травня, відбулася радіо - передача богослужіння з Української Пресвітерської Церкви в Торонті. Радіо - передача викликала багато прихильних зауваг як з боку українців так і англійських слухачів. Проводив богослуженням Пастор М. Фесенко, дириґував хором дириґент Павло Січ

Хор майстерно виконав такі концертові композиції як „У Царстві Твоїм згадай про нас Господи", М. Леонтовича. „Цар Небесний", Бортнянського і інші.

Проповідь в англійській мові трактувала долю українського народу та терпіння української еміграції в Європі. В такий спосіб Українська Пресвітерська Церква в Торонті співом і словом пригадує світові про жалі великого покривдженого українського народу.

Як написано: нема праведного ні одного... а дороги мирної вони не пізнали; нема страху Божого перед їх очима... бо всі згрішили і позбавлені слави Божої. Рим. 3. 10, 17, 18, 23.

Ходіть в Дусі і ви не будете згідно з бажанням тіла новодитися. Гал. 5, 16.

НАШІ ЧЕСНОТИ

"Сини шанує батька, а раб — пана свого: коли ж я батько, так де ж та почесть, що мені подо-бає? Й пани я ваш, де ж те поважання для мене? говорить Господь Саваот. Малахія 1:6

Свідомість гріха в собі є найважнішою умовиною для навернення. Це не є знання про гріх в інших людях, не про те що всі люде грішники, але особисте знання свого власного стану, стану гріха і беззаконня. На перешкоді до цієї свідомости стоїть певність кожної людини в своїй вартости і гідности, свідомість людей в тім, що вони посідають в своїм характері якости, що заслуговують на апробату і похвалу. Ми дивимось на себе і на інших людей і нам здається, що з станом людини зовсім не так зле, як це описує Слово Боже. Ми читаємо про героїв з історії, про їх любов до свого краю, що давала їм силу робити подвиг гідні вчинки посвяти і самовідреченни. Ми знаємо людей, що знані вірністю в дружбі, тих що є гостинні, подільчиві і мирні і в той же самий час, ці всі люде не знають Христа, або нехотять Його знати. Коли ми пригадуємо собі їх чесноти і в той же час що вони нас є ворожість до Бога-говість ми можемо почати сумніватись, чи дійсно людське серднце „кукаве понад все і непелюбне". Вівчальність, вірність, правдивість і чесність зустрічаються часто і в тих, що відкидають Христа і дорогу спасення. Правда є орда до краю зіпсованих людей: вбивці, перелюбники, ідолопоклонники і інші, і їм вже за їх життя явно приготована смерть другого, не про них мова (Відкр 21 8) Але ми думаємо про покірну дитину, вірного працьовника, любляну матір, гостинного сусіда, чи ми можемо звязати їх долю разом з долею вбивників, мордерців і обманщиків, як що вони нехотять вірити в Христа? Або може ми можемо сказати, переглянувши усі свої чесноти, „Душе маєш богацько добра . . . спочивай". „Моя чесноти і правда є для мене запевненими безсмерт?" Що ж нам каже Слово Боже на всі ці сумніви? Бог готовий дати нам відповідь.. Він каже: „А тепер прійдіть і розсудимось". Це правда, що в кожнім із нас є ще образ Божий, но потрому ми були осторенн. Навіть в падінню ми затримали частину первісної краси і цілохтности. Бог може що це правда, що ми посідаємо добрі риси і цілохтні нахили. Це правда, що „Сини шанує батька", навіть з тих родинах, де вони нехотять знати Бога і зневоряться Його благовістю. Це правда, що слуга шанує пана. Але всі чесноти людства лише збільшують їх вину і кару. Бог є нашим Творцем і Батьком і наколи так, то де наша шана до Його і де наша любов до Нього. Зі всіх батьків на світі, жадний батько не є обрабований з любови дітей своїх, окрім Творця. Жадний провідник на землі не є без шани, окрім Творця всесвіту. Інакше було б, коли усі люде зійшли до найнищої брутальности і не мяли б ані любови до батьків, ані чести, ані шани один до одного, тоді Бог міг би поглянувши на те зінсуття сказати, що від них мені ще чекати. Не дивно що вони забули мене, бо вони не спосібні до нічого кращого Але коли ми маємо всі чесноти, прихильність до інших, любов до батьків, подільчивість і в той самий час забуваємо Того, хто є поодинокими джерелом життя і світла, чи наші чесноти не стають гіршими ніж звіряча брутальність янцого творіння. Чого-ми не готові перенести для земних батьків, партій, організацій і рухів, але про Бога ми часом навіть і не згадаємо. Ми будемо працювати для земних панів день і ніч, та віддамо їм усе. Вожді, лідери і диктатори з нашої ласки стають власниками останньої краплі крови і нашого остаиього цента і за це ми їх хвалимо до небес, але для свого Творця у нас нема часом і доброї думки. Яка вартість усіх наших чеснот, героїзму, посвати, і інших, коли ми не сровняємо найвищого обовязку супроти Бога? Всі наші чесноти лише збільшують нашу карутідність. Убивть собі братів, що жнють в любові і згідно. Нема речі, щоб вони її не зробили один для одного. Нема жертви, що здавалась замалою, аби вони один одному Серед них царює єдність і любов. Що ви будете готовий дати їх життя і всі їх чесноти, коли ви довідаєтесь, що ці брати жнючі в згоді, брутально трактують свою матір. Коли ви потрому ми були осторенн. Навіть в падінню ми затримали частину первісної краси і цілохтности. Бог може що це правда, що ми посідаємо добрі риси і цілохтні нахили. Це правда, що „Сини шанує батька", навіть більш криміяльним. В такий самий спосіб усі наші чесноти стають переступом пєред Богом.

Усі добрі риси, героїзм, чесність і любов у людей лише збільшують їх тяжкий перестуи нехтования і зневаження свого Творця. Бог в цім вершї не обвинувачує нас в тім, що ми не маємо любови один до одного, але в тім, що ми будучи свідомі і знаючи, як виконувати свої обовязки супроти тих, що є на землі нехтуємо того, хто дає нам життя і усе. Його обвинуваження не стільки відносяться до нашої зіпсованості, скільки до нашого недовір'ства і безбожности, до того факту, що все що ми робимо, ми робимо без Нього

Тому всі людські добрі діла і нахили не зможуть відкупити гріха, ані зробити нас угодними Богові. Лише в Христі наше добре освячується і Бог приймає його. Лише в Ніи ми знаходимо любов до Отця і прощення за нашу байдужність

Коли ми бачимо людей в світі, що відкидають благовісти, але мають в собі, щось доброго, то ми можемо бути певні, що те добре, що вони мають лише збільшують їх осуд. Кому більш дано з того більше вимагатиметься. В вічній погібелі будуть душі, що мали добрі нахили. Погибіль і місце погибелі є страшною реальністю, що її нерозумні люде нехтують. В пеклі, в погибелі будуть не лише здеморалізовані, на сто процентів душі, але і такі, що мали і добрі почуття. Пригадайте собі притчу про Лязаря і багача. Богач в пеклі не є звірюкою, що немає в собі абсолютно нічого доброго Він має ще любов до своїх братів, і проситься, аби їх було попереджено. Віджавши, подільчивий і гостинні не минуть своєї кари, як що вони відкинуть жертву примирення. Наколи наше добре осуджує нас і неможе спасти нас, то що ж ми робитимемо з переступами і непрявдами нашими. Ті, котрі надіються спастися сами без Бога, або своїми ділами зістануться позаді, в житниках і блудниць попередять їх в царство Боже. Отже дорогий читачу, як що ти ще не зробив цього, то оберись до Христа і в-вірі скажи Йому „Господь мій і Бог мій", не покладаючись на свої чесноти М. Ч.

„Євангельська Правда" утримується в першу чергу з передплат, тому кожний читач, що забуває прислати на час свою передплату утруднює видавництво часопису.

Приїзд Професора В. М. Іваниса

В неділю, 13-го червня, прибув літаком з Європи до Торонта проф. В. М. Іванис. Проф. Іванис займав посаду декана інженерного відділу в Українській Господарській Академії в Чехії. Так само професор В. М. Іванис є Отаманом Кубанського Казачого Краю. Проф. В. М. Іванис привіз з собою отаманську булаву, що згідно традиції походить з Запорожської Січи з часів гетьмана Сірка. Це є цінність величезної історичної вартости, що булаї в руках найвизначніших українських гетьманів і кошевих отаманів.

В пятницю 25-го червня в приміщенню Української Пресвітерської Церкви проф. В. М. Іванис дав відчит про повстання Кубанського Казачого Війська

„Відчит був незвичайно цікавим та лектор подав цілий ряд фактів досі незнаних загалу. Наприклад для богатьох присутніх зовсім невідомим був факт, що Кубанська Краєва Рада, перша з всіх українських земель звернулась до українського уряду в Київі (тоді в **Київі гетьманував П. Скоропадський**) з пропозицією **прийняти** Кубанщину в склад України на федеративних началах Ця пропозиція фактично гетьманом Скоропадським була відкинена. Його умовиною була вимога, що він має призначити кубанського Військового Отамана. В наслідок цього наставлення гетьмана Скоропадського, кубанська делегація була примушена покинути Київ без яких будь позитивних результатів. Докладчик зауважив, що як щоб Гетьман П. Скоропадський не зробив цієї колосальної помилки, то правдоподібно українці виграли б війну з Москвою. В ті дні Кубанщина виставила до 200,000 першокласного, дисциплінованого війська, та відмовою гетьмана була примушена кооперувати з російським реакційними провідниками.

Присутні з великим зацікавленим вислухали відчит і виголосили своє признання докладчикові гучними оплесками. На дружку богатьох є конечним, щоб цей відчит був надрукований в формі книжечки в цілях кращої інформації українського загалу про Кубанський Край.

Присутній.

Evanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.
Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00. Окреме число 10с.
М. ФЕСЕНКО — РЕДАКТОР
Адреса редакції
506 Ossington Ave., Toronto 4 — Ontario

HU 9282
ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Кінґ Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6082

МАЛИЙ КАТЕХИЗМ

П. 82. Чи людина спосібна досконало додержувати заповіді Божі?

В. Жадна звичайна людина, з часу падіння, не є спосібна, в цім житті, додержати досконало заповіді Божі (м), але ще дни переступає їх в думці, словах і ділах (и).

и) Рим. 8:8. Хто бо по тілу, ті Богу вгодити не можуть.

і) Рим. 3:9, 10. Попереду бо укорили ми й Жидів і Греків, що вони всі під гріхом, яко ж писано: що нема праведного нікого. Якова 3:2. Богато бо грішимо всі. Коли хто в думці, не грішить, се звершений чоловік, сильний обуздати і все тіло.

П. 83 Чи є всі переступи закону однаково огидні?

В. Деякі гріхи самі по собі (ь), та в наслідок рідких поґрішень є більш ненависні перед лицем Бога ніж інші (а).

ь) Пс. 19:13. І від гордих (гріхів гордости видави,) бережи мене; не допусти, щоб вакли верх надо мною. а) Мат. 11:24. Тим то глаголю вам: Що одраднійше буде землі Содомській в судного дня, ніж тобі. Лука 12:10. І всякий, хто скаже слово на сина чоловічого, проститься йому; хто ж на святого Духа лукав, не проститься. Жид. 10:29. Скільки ж, думаєте, гіршої муки заслужить, хто Сина Божого потоптав і кров заповіту, котрою освятився, вважав за звичайну, і Духа благодати зневажив?

WAVERLEY HIR
B. W. Custom Tailors
MEN'S AND LADIES'
WASYLE WALIGUN, Proprietor
827 QUEEN ST. WEST TORONTO

П. 84. Що кожний гріх заслуговує?

В. Кожний гріх заслуговує гнів і прокляття Боже, однаково як в цім життю так і в будущім (б)

б) Гал. 3:10. Котрі ж од діл закону, ті під клятьбою; писано бо: Проклят, хто не встоїть у всьому написаному в книзі закону, щоб робити те. Яков 2:10. Кожний бо, хто увесь закон заховає, та згрішить в одному, стається у всьому винуватий. Матт. 25:41. Тоді скаже він і до тих, що по лівиці: Ідіть од мене, прокляті, у вогонь вічний, приготовлений дияволові та ангелам його

П. 85 Що Бог вимогає від нас, аби ми могли уникнути Його гніву і прокляття, що належиться нам за гріх?

В. Аби ми могли утекти від гніву і прокляття Бога, котрі належиться нам за гріх, Бог вимогає від нас віри в Ісуса Христа, покаяння для життя (в), з старанним зуживанням всіх зовнішних засобів, котрими Христос передає нам добродійства відкуплення (г).

в) Діян. 20:21. Свідкуючи й Жидам і Еллінянам покаяння перед Богом і віру в Господа нашого Ісуса Христа.

г) 2 Петр. 1:10. Тим то, брати, старайтесь більше утвердити ваше покликання і вибрання. Жид. 2:3 То як нам утекти, що недбали про таке велике спасення? Котре, почавши проповідувати через Господа, від тих до чули, нам стверджене. І Тим. 4:16. Пильнуй себе і науки; пробувай у сьому; се бо робивши, і сам спасешся і ті, що слухають тебе.

ДР. Н. ОБНЕЙ
ЛІКАР І ХИРУРҐ (Оператор)
71 Boustead Avenue (Roncesvalles and Dundas) Toronto, Ont.
Telephone LL5857
Урядові години від 7—9 вечором.

„Оце побачите, що зробить Фараонові". І Мойсея 6:1

Моя Батьківщина

Стоять жита зеленою стіною,
Повіє стіну доріжка вольова . . .
Розсипались волошки від межею,
Перепелиця голосно співа.

Повіє тихий вітер із заходу
І заколишеться пшеничний океан
Чудова краю мого є урода,
Чудовий є тоді український лан.

Заходить ясне сонце за горою,
Над полем розстелило пишний стяг,
Вмивається трава холодною росою,
Пливе туман по горах і долинах

Також річки пливуть поміж вербами,
Над ними чайка жалібно кружля
Гаї зелені гомонять піснями
І пахощами сповнена земля.

Квітками вкриті рідні наші гори
І запах гречки від безмежних нив . . .
Травневі ночі, ясні, ясні зорі,
Ось чим Господь нас щедро наділив!

І якщо син таких полів буває
Відлучений в далекій чужині,
Він таки ніколи радости не має,
І, мов в неволі, лічить ночі й дні.

Зросися ми із рідною землею,
У тій землі є піт наш, наша кров;
І сам Господь наш ласкою Своєю,
До батьківщини в серце вклав любов.

Чужина, 1945. М. Подворняк.

Українська Пресвітерська Громада
В ТОРОНТІ, ОНТ.
20 CLAREMONT Г.
Богослужения і Недільна Школа о годині 11 рано.
Вечірня о годині 7 вечером
Молитовні збори о год. 8 вечером кожної середи.

ЧИ ВИ ВЖЕ ЗАПЛАТИЛИ СВО ЮПЕРЕДПЛАТУ?

ПОВІДОМЛЕННЯ

Редакція припиняє друк повісти „Сліди за Його стопами". Бажаючі можуть набути цю книжку у

Rev. D. Hulenda, 1005 Carson Str., S. Pittsburgh 3, Pa., U.S.A. під назвою „Суспільно Реформа". Пастор Галенда має на продаж так само і іншу евангельську літературу і книжки.

МАТИ

Того дня ми досить рано скінчили сушити сіно; поскладали його в копиці, а самі поїхали до села. Наш дрибняк голосно тарахкотів, підскакуючи на вибоях польової дороги. По обох боках дороги стояли ді стіні зеленого жита, а між житом всміхалися до нас рідко розсипані волошки і червоні маки. Вутер гойдав широкі волинські лани, які морщилися, хмурилися, а потім знов випростовувалися. Мов на океані, великі хвилі бігли нивами, ховаючи десь за горою, а за ними котилися другі, шепочучи щось з колосками. Заходило сонце, а діти ганяли з поля корови і овечки. Наші коні бігли рисаком, кивали головами і обганялися від мух, яких так багато є між житами тоді, як заходить сонце.

Під самим селом, недоїздячи вигона, ми догнали якусь жінку. Вона ступала босими ногами по пухкому порості дороги, опираючись на палку. На плечах мала невеликий пакунок зшитий з рядна, який припав пилюгою і був чорний опечений сонцем, як і ціле обличчя жінки. Вона, почувши за собою тарахкотіння нашого воза, зійшла з дороги і стала між рядками картоплі, що росли біля дороги. Ми зрівнялися з нею і Юхим спинив коні.

— „Сідайте, тітко, то підвеземо до села" — сказав, показуючи батогом назад, воза. Жінка вилізла на віз, зняла з плечей пакунок і вигідно сіла на сіні між граблями. Отерла рукавом блюзки чоло і важко зітхнула

— „Дякую вам, діти, що підвезете, бо дуже вже підбилася на ноги. В день спека така, а дороги таки добрий кавалок я зробила! Колись то й не боліли ноги, а тепер не ті літа..."

Ми вїхали на гребло, яке ділило наше село від Горині. З води дихало на нас літньою прохолодою і запахом очерету і скошених лугів. Здовж рівних широких синожатів стояли копиці сіна, а Горинь пливла між лозами, виблискуючи в промінях заходячого сонця.

За жінком ми напоїли коні і вїхали до села. Дорогою ми довідалися від незнайомої жінки, що вона іде здалека, мусить в нашому селі переночувати, а тому Юхим запропонував їй їхати до нас додому, а в нас і місце переночувати знайдеться. Вона погодилася і було видно з її обличчя, що була тому дуже рада.

Ми приїхали додому. Випрягли коні з воза, поскидали сіно і пішли до хати. На столі вже чекала на нас вечеря. В хаті було мило і прохолодно, бо відчинені вікна виходили в сад, в від свіжих зелених галузок, які мати повтикала за сволоком, розходився приємний запах липового цвіту.

Після вечері ми попросили жінку, щоб оповіла нам про себе, хто вона і куда тепер направляється. Вона подивилася на нас і ми побачили, що їй чомусь важко що-будь розказати про себе. Але по хвилині вона почала

- „Щож я вам оповім, добрі люди, про себе? Нічого веселого. Ось вже ідуть кілька тижнів пішотою, але чи знайду те, за чим шукаю, то годі сказати. Сама я з України і може ви чули, що є таке місто Черкаси над самим Дніпром. Отож звідтам я. Перед самою тією війною вмер мій старий, царство йому небесне, а старший син загинув при повітряному нальоті на Черкаси. Згоріла тоді наша хата і ми з меншим моїм сином Миколою жили в сусіда. Війна гриміла навколо, скрізь лилася кров невинних людей, а потім прийшла черга і забрали до армії мойого Миколу. Тоді плакала, боронила, недавала його, бо щось недоброго передчувала моя душа. Але нічого не помогло. Микола пішов і на сьогодішний день пишов. Від того часу минуло два роки і від нього не було найменшої вістки. Лише тепер повернувся з неволі сусіда нашого зять і казав, що бачив Миколу в таборі полоненних десь коло Львова. Казав, що Микола був спухлий від голоду, не міг виходити на роботу, а сидів від дротами і чекав своєї смерти. Жадний був кусочка сухого хліба, або сирого буряка . . . О, бідний мій Микола, мій синочок дорогий!" . .

Жінка закрила лице руками і худі її плечі задрожали від гіркого плачу. Наша мати подивилася на нас з Юхимом і в цей час подумав, що щаслива вона, бо має ще біля себе своїх синів. Можливо, що і вона те саме подумала. Мати підійшла до плачучи жінки і по-ла її потішати. Але чи були в кого слова для того, щоб загоїти її серце? Ні. Занадто велике було її горе.

За кілька хвилин жінка вспокоїлася і говорила далі:

— „Коли мені сказав це сусід в Данило, що він бачив мойого Миколу, то я ще-того самого дня сравкувала де-що і пішла в дорогу. Я не знала і не знаю, де ней Львів, але мені казали, що це в Західній Україні туда, де сонце заходить, а тому я і пішла в тому напрямку. Минуло вже кілька тижнів, як я в дорозі, підбилася я на ноги бо не маю в що взутися, але дякую Богові, що я вже тут бо, кажуть, що звідси недалеко вже до Львова. Підуть туда, знайдцей табір і буду просити, щоб віддали мені мого сина. Може ще якраз живе. Нічого більше не бажаю собі, аби лише ще раз побачити свого сина . . . Мого сина дорогого . . . Коли ж його там вже немає, то я більше нікого вже не маю в тому світі. Не маю куда повертатися

Бідна я на старость своїх літ"

Вона замовкла. Дивилася в сад через відхилене вікно, а очі її дрібненько клїпали. Над садом небо запалилося зорями, в в густих кущах лиципи співав якась пташка

Вранці другого дня ми просили жінку залишитися в нас і відпочати, але вона ніяк не бажала на це погодитися. Вона спішила вперед. Недалеко нас вже був Львів і вона спішила туда, де за колючими дротами мучився і вмирав з голоду її улюблений син. І що ж могло її затримати? Бідна мати.

Юхим запріг коні до воза і казав мені, аби я підвіз жінку кой кілька десятків кільометрів. Сонце підійшло вже високо над горою і ми вийхали з села. Між високими житами, білію чою гречкою котився наш віз і за кілька годин скорої їзди ми проїхали на широкий шлях, який шов з Бродів до Львова На шляху ми зустріли підводу, що їхала в бажаному нам напрямку і я попросив якогось галицького дядька, щоб він підвіз жінку. Він погодився і жінка пересіла на другий віз, а я повернувся додому.

Від того часу минуло трохи багато часу і ми призабули вже були за ту бідну матір, що колись ночувала в нас. Але одного вечора, коли ми вже збиралися до сну, хтось застукав до дверей нашого дому, і коли я відчинив двері, то побачив за порогом ту саму жінку. І годі було тепер пізнати, бо була вона худа, перемучена і дуже обдерта. Переступивши поріг, вона присіла на стілець і низько на груди опустила зажурену голову. Наша мати підійшла до неї:

— „Скиньте з себе піджака, а то ви змучені. Чуйтеся в нас, як в себе вдома. Ми вже давно чекаємо на вас і добре, що зайшли. Роздягайтесь"

Жінка роздягнулася. Потім мати принесла води, чисту зміну білизни і, хоча вже було пізно, але ще таки того самого вечора незнайома жінка нам оповіла про перебіг своєї подорожі і про страшну зустріч з своїм сином

Після довгих зусиль, вона таки розшукала табір полоненних коло Львова і якраз в тому самому таборі і перебував її Микола. Вона цього не знала, але коли проходила коло високої загороди з колючим дротом, побачила за дротами кількох полонених, що збиралися під вірк. Вони були худі і на силу могли триматися на ногах, але побачивши проходячу жінку, підійшли ближче дроту і простягнули худі чорні руки про сили

„Тітко, киньте кусок хліба. Киньте, як маєте . . . Тітко, киньте"

Вона тільки що хотіла дости з кошика сухарів, як з брами вийшов вартовий і, підбігши до неї, відіпхнув її від дроту В цей час один з полонених, покинувши вінка, почав битти до брами і голосно кричати

— „Мамо, мамо!... Не пізнаєте мене? . . .Мамо! . . . Я ваш Миколя!. . . Мамо, дайте хліба кон кусочок покуштати".

Він прибіг до брами, але вартовий стопця його за плече з усієї сили їхнув назад. Полонений впав на землю і за хвилину знов встав. Знов біг до брами і простягчи руки, кричав:

— „Це ж моя мати . . Пустіть! . . . Мамо!. .

Але вартовий був неввлагненний Він сильним ударом кріса звалив Миколу на землю і бив його ногами. Микола зібрав останні свої сили, встав на ноги і в бестямі кинувся до дроту. В цей самий час, як він торкнувся дроту, його тіло скочилось від болю, він видав з себе останній крик, і мов сніп, впав на землю. Дріт, що ним був обведений табір, був наелектризований.

Бідна мати, бачучи всю цю картину, впала на дорозі і стратила притомність. Прийшовши до памяти, вона побачила себе в чужій хаті, а біля себе якихсь

(Продовження на ст. 6).

Редакція вислає більш 400 чисел „Євангельської Правди" безплатно скитальцям в Европу. Чи нехотїли б і ви приєднатись до цієї акції передплатою, або даткою?

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES ARCHIVES PUBLIQUES CANADA

МАТИ

(Докінчення з ст. 5).

незнайомих селян. Спочатку нічого не пам'ятала, але згодом все собі усвідомила і чимскорше побігла знов до табору. Там просилася коло брами, плакала, ломила руки, але ніхто не мав до бідної матері співчуття. Вона повернулася до села, в другий день знов ходила до табору і плачучи блукала під дротами.

За тиждень пер ли кудись нашої матір і мати ходила селами, тужила, плакала, а тепер вертала назад до рідних Черкас в Україну. Вертала змучена і прибита незмірним горем.

Ми й виросли, щоб на а нашої матері, бо вона ще рано на знайому могилу. Вона мені мати. Вона стояла мотиш серед зелених кущів і руки гарно і прибрали була посаджена, свіжа калузка чернички і кілька квіток, які ще зашли гарним жовтим цвітом. На могилі зійшла зеле на трава і з цієї трави був зро пісний напис, що складався з чотирьох літер. Хтось гарно і художньо виписав слова МАТИ.

Я стояв над могилою і великий смуток і жаль огорнув моє серце. Мені було жаль тієї бідної матері, що лежала ось в цій могилі, жаль було своєї матері, бо вона тієї гарної весни залишалася також без своїх синів. Жаль було також свого рідного села, яке кулалося в весняній зелені і чекало мовчазно зближаючої бурі.

Я виходив з цвинтаря, а десь високо на дуплавій старій липі сумно пуркотів дикий голуб. Він прощав мене в далеку дорогу.

М. Подворняк.

Німеччина, 1947 р.

Як що хочете пошкодити часопису, то не присилайте своєї передплати.

ХТО ХОЧЕ СВОБОДИ

„Гей, хто хоче всім свободи,
Поєднаймось, як брати.
Сонцем правди, світлом згоди,
Боже, шлях нам просвіти!

В. Самійленко.

Це ж життя вічне, щоб Тебе, знали, Єдиного Правди того Бога і посланого Тобою Ісуса Христа. Івана 17, 3.

А тепер в Христі ви, що були колись далеко, стали близькі кров'ю Христовою.

Ефес. 2, 13.

СПОВІДЬ КОМУНІСТА

В початку літа 1936 мої приятелі зібрали для мене досить фондів, щоб я на два місяці виїхав до Европи. Цілю поїздки було дати мені нагоду відпочити по декількох роках інтенсивної праці, що включала безпосередню участь в серіозних індустріяльних конфліктах. Ці роки були наповнені інтенсивною політичною діяльністю і боротьбою. Через якийсь час я був одним з лідерів „Троцкістів в Злучених Державах. Я належав до крайньої течії і в цілости відкидав Христіянство, та вірив що релігія є нічим іншим як „опіумом для народу." Церква для мене була просто відсторою капіталізму. Я плянував відпочити. Я сказав собі що коли мені натокчиться нічого неробити, тоді я напишу розвідку в котрій я планував здемаскувати і осудити контр - революційну позицію релігійників.

Коли я лишав Ню Йорк, я немав найменшої думки про те, що я поверчуся з поглядами і моїми основними переконаннями цілковито зміненими. Повернувшись з моєї подорожі, я знов був віруючим Христіянином, що признавав, що любов Бога в Христі Ісусі є по-одинокими джерелом спасіння і життя. Я повернувся переконаний що неможливо прийти до революції; ані новому світові, в котрих би була справедливість, як що люди не матимуть щиї революції перше в своїх себе. „Наближилось бо царство Боже." Велика зміна, новий день, що тоді? Організуватись, агітувати, боротись Ні' перш за все: „Покайтесь!" Вже не один з „лівих" почав розуміти, що в кінці кінців питання має до діла з природою людини. Чи є людина дитиною Божою, спосібною прийматі моральні рішення і жити в вільнім суспільстві? Чи є людина по суті звіриною? В цім випадку, кожне товариство, кожна держава, не важно як воно замаскується тимчасово, буде стілею вовків, в котрій найсильніші і найбрутальніші будуть все зверху, торгівля і політика будуть завжди грою, що в ній кожний дитинеться, хто зможе загарбати найбільше.

Ще перед кінцем своїх вакацій, я переконався, що робітничий революційний рух потерпив поразку в багатьох місцевостях і в інших був обезсиленний, головне в наслідок моральних і духовних недостатків.

Ніколи не буде держави без класів, ніколи не буде доброго життя, ані миру, аж поки кожен з нас не скаже, як ученики при Господній Вечері: „Чи не я Господи?"

Я переконався, що ніколи ви будете апелювати до насильства, диктатури, терористу, обману; ніколи ви вихвалюватимете жорстокість (навіть тимчасово) як велику чесноту, і це все з цілю осягти своєї цілі (не тому, як ви кажете що, ви любите жорстокість, але тому, що це поодинокою реальний спосіб, так поступати), в результаті ви матимете насильство, диктатуру, терориям і обман, що ви практикували. Але не осягнете цієї чудової цілі про котру ви мріяли і про котру ви голосили. Рух що починає з твердження, що „все дозволене" коли ви маєте до діла з класовим ворогом, в кінці знайде, що кожний з його вирямів вірить, що „усе дозволене" для них коли вони мають до діла з іншим революційним напрямом. Такий рух кінчиться в примусовій єдности концентраційного табору.

А. І. Мусте.

(Реліджон Дайджест)

ВИСТУП НА ГЕНЕРАЛЬНІМ СОБОРІ ПРЕСВІТЕРСЬКОЇ ЦЕРКВИ

Пізнє Генерального Собору Пресвітерської Церкви, що відбуся на початку червня в Торонті було відзначено хор Української Пресвітерської Церкви в Торонті запрошеними взяти участь в Духовім концертовім вечері під час собору.

Чудові українські церковні мельодії зробили велике враження на присутніх і голова Собору подякував хорові і його диригентові П. Січеві за виступ.

Відомий український оперний співак Петро Москаленко ласкаво погодився виступити на соборі з зразками українського голосового співу. Голова собору в імени церкви особисто подякував пану Москаленкові і привітав його як гостя в Канаді, присутні гучними оплесками приєдналися до привітання голови Собору.

Elgin 4654

PAUL SYCH
PAINTER, DECORATOR
ESTIMATES FREE
92 Markham Street
TORONTO ONTARIO

Health for Every Day

Dr. Helen MacMurchy, O.B.E.

More about Newspapers

There are some good and useful Societies and Associations which supply information to the Newspapers about Health Matters and you will always learn something from what they print, so you ought to read it. Among these are the Health League of Canada, a League which has been established for years and which has done a good deal for Health It has an office in Toronto and it carries on work to inform the public about Health matters. Read what they say and think over it carefully.

And there is the Canadian Cancer Society which has already quite a history, going back for more than ten or fifteen years. They have a large and learned membership and they work hard to save lives. You should read what they publish in the newspapers and you can believe it, for it is true. And there is another very important Association, which has a large membership all over Canada and which has aided in establishing Hospitals for the care and treatment and cure of people who have Tuberculosis. It is called the Canadian Tuberculosis Association. Its revenues, which are large and which are well-spent, are chiefly derived from the sale of Christmas Seals. Help them in every way you can and read and understand all they publish in the newspapers. It is written by people who know and it is a benefit to the general public There are still many people who have mistaken ideas about Tuberculosis. You ought to understand why/and how people who have Tuberculosis should be cared for and how they can be cured. Buy Christmas Seals when you are buying your Christmas Presents and help the good work on.

THOUGHT FOR THE QUIET HOUR

"Not good if detached" is true of church members as well as of railroad tickets.

None are so blind as those who will not see

It is better to say a good thing about a bad man than to say a bad thing about a good man.

Some people stand for nothing because they fall for everything.

Do unto others as though you were the others.

No man ever got lost on a straight road.

—Arkansas Baptist.

Andy's Promise

"Going to play ball?" asked one of the boys as they walked home from school Andy hesitated He wanted to play ball, but he remembered his promise to Mother to come home right after school.

"I told Mother I would hurry right home " said Andy.

"Your mother isn't home," said one of the boys. "I was just up there a few minutes ago and no one came to the door "

Andy wondered where she could be She hadn't said anything about going anywhere — but, of course, if she was not at home there was no use of his going home.

"Come on," called the boys, "you don't need to go home now."

Andy wanted to play, all right, but he hesitated, and finally said, "No, I will go home first, and then if Mother does not need me, I will come back ".

"All right, baby," laughed one of the boys, "go on home "

Arriving at home, Andy went in and called to his mother Her voice came faintly from her room. Hurrying in, he found her very ill. She asked him to 'phone right away for his father, and for the doctor He rushed to the telephone and got them immediately

Andy knew then why no one had come to the door a few moments before when the boys had called

"Suppose," he thought with terror, "that I had yielded to their temptation to break my promise just because I thought I would not get caught! The next time I will not let them even tempt me "

Mother always knew afterward that she could depend on Andy to hurry right home from school or when sent on an errand, no matter how tempting the invitation from the boys to go somewhere else.—*Exchange*.

Українська Пресвітерська Громада
В ОШАВІ, ОНТ.
486 SIMCOE ST., SOUTH
Пастор: І. Яцентій;
Органіст: Степан Самарс.
Богослужения о 11 год. рано кожної неділі
Вечірня о 7 год. вечором
Недільна школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо

In 1947 Canada completed a record 79,000 housing units. On a per capita basis, this achievement placed Canada's house building industry in top position among the major countries of the world.

Українська Євангельська Церква
в м. Гамільтон, Онт.
669 Barton Str., East, Hamilton, Ont.
ПАСТОР ЛЕВ БУЧАК
210 Mary Str. Hamilton, Ont.
Богослужения відбуваються о 11-ій годині рано кожної неділі.
ВСІХ РАДО ВІТАЄМО.

The Tramp's Story

John Caldwell Thiessen

It was a day in early spring, and cold and wet and dreary. A sharp wind was blowing over the open prairies. Whenever the train stopped at one of the few isolated stations and the door in the car was opened, a cold gust of wind entered which made all of us shiver. At about seven o'clock we arrived at Dr. litt station called Horseshoe Bend This was my destination for I had some important business to transact here for an Eastern firm

I was the only one who left the train at this station The ticket agent and a few others stood on the station platform when I got off. A few oil lamps hung around the platform, and in the distance shone the faint light of another lamp

"Where can I find the hotel?" I inquired of one of the men. He pointed in the direction of the distant light. There was no other light visible, and as I made my way toward it several times I came very near falling into a muddy ditch which ran along the side of the dirt street. At last I reached the hotel. It was a two-story frame building, built in a square. The light I had seen came from the barroom, which also served as hotel office at the same time. Several men stood at the bar drinking as I entered. They nodded a "good evening" to me as I approached the clerk

There was nothing about the place that was inviting, but since it was the only place where one could find lodging, I registered Supper was already past, but there were enough left-overs to serve as a good meal for me.

Since I preferred some kind of company to utter solitude, I went back to the bar after I had finished my meal. The men were still there, and were still drinking. I sat down and began to talk with the clerk. Suddenly we heard a loud knocking at the door, and almost at the same time the door opened. A most disreputable looking human being entered. His face plainly revealed the lines of hunger and abuse. His clothes were nothing more than rags. On the left side his coat had lost most of the cloth covering and exposed to full view the sack interior. Both sleeves had been torn out at the shoulder. One leg of his trousers was ripped nearly to the knee. His shoes were little more than sandals, for the shoe strings had to be tied around the ankles to keep the shoes from slipping

(Continued on page 8)

Yevanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

(Continued from page 7)

off his feet. His shaggy hair and unkempt beard gave him the appearance of a wild man. On top of his long hair sat the rim of an old stiff hat. Under his right arm he carried a long wooden box. Slowly and silently he walked to the bar. "A stiff drink." I heard him order. I could not but pity the poor fellow. A strong whisky was set before him. Eagerly he seized the glass and began to convey it to his lips. But before he had brought it that far, he let it slip, and with a crash it fell to the floor and broke into slivers. "Never, no, never again will I touch the accursed stuff. I've said it, and I mean it, so help me God."

The attention of all was now directed toward the tramp. "Who are you, anyway?" asked the clerk.

"I am 'drunken Jim,' or at least was but tonight I am a preacher and am going to preach my farewell sermon."

"But the barroom is no place for a sermon. Besides you look more like an escaped jailbird than a preacher," said the clerk.

"I don't care what you do or say, but I am going to preach my first and last sermon here tonight." He said this quite emphatically and stamped with his foot on the floor. Then he crossed to the other side of the room, away from the bar.

"I don't care who you are, but you are not going to disturb our peace any longer. You came in here and ordered a drink and did not pay for it, you broke the glass and now you want to annoy us further," cried the clerk.

Drunken Jim paid no attention to him. "I look old," he said, "but I am not yet thirty-five."

"No one cares for the history of an old tramp," cried the infuriated clerk. "Get out of here!"

In the meantime I had gone to the clerk and whispered in his ear, "Let him go ahead. I'll pay for the broken glass. The man can't do us any harm. If he is insane there are enough of us to handle him, and if not, his history may be worth hearing."

This quieted the clerk, and in a milder tone he said, "Well, since this gentleman has offered to pay for the broken glass, I'll let you stay as long as I have customers, but since you have no money you can't spend the night here."

With a grateful look Jim glanced at me and said, "I thank you, sir. You see, I must speak tonight and this is the only place I can find."

"See," he went on. "I've not been a common tramp all my life.

The Tramp's Story

I have led this dog's life ten years now. I once had a rich father and a good mother. They did their best to bring me up right. They sent me to school and since I had some taste for music, educated me in that art. But I had joined a church and intended to become a preacher. When my father heard this he was very angry and threatened to disinherit me. So I gave up the whole thing.

"I went to a large Eastern city to study music. The school was good and I learned rapidly, but also learned to drink. That is where I drank my first glass of whisky, and oh, how I wish that had been the last also."

For a moment he sobbed like a child. Then he continued:

"Before I could graduate I was expel' ' from school for drunkenness . was afraid to go home, so I stayed in the city. I could play the violin quite well by this time and earned a good deal of money by playing at social affairs; but all the money I could have saved was carried to the barroom.

"One day I received a telegram. It asked me to come home at once. Since I had no money I traveled as a 'blind' passenger all the way to my home in Eastern Ohio. Mother was dead. I arrived just in time for the funeral. Father had been speculating with his money, and had lost. Hoping by desperate efforts to regain what he had lost, he finally staked his all — and lost it all. The blow had caused Mother's death ! Sorrow and shame rested heavily upon Father, and in a few weeks he was also carried to his grave.

"For a little while it seemed as if these incidents would cause a change in my life, but scarcely two months had passed before I was worse than ever. Some kindhearted neighbors took me in, but I behaved so badly and made no attempt to better myself that they soon despaired and let me go. It was then I received my nickname. Children on the street would cry out when they saw me going by, 'There goes Drunken Jim.'

"I had saved nothing but my violin. With it I walked through the world I played on streets and in saloons, and always got a little money and something to drink. All the time I sank deeper and deeper. I have been in nearly every state in the union. I have eaten most anything, slept out of doors often—and I believe that is what is carrying me off rapidly."

His face had turned very pale and I asked him to rest for a little while. When he wanted to refuse I ordered a cup of hot coffee for him. No one said a word while he drank. When he had finished he resumed his history:

"I didn't care what happened to me. But a week ago last night I went into a small country church to warm myself. They were holding some revival meetings. The singing, praying and preaching reminded me so much of my boyhood, and of my ambition to become a preacher. I felt there was no hope for me now. However, there was something the preacher said which I could not forget. He said, "Him that cometh to Me I will in no wise cast out,' said Jesus. 'So come to Him just as you are, and He will receive you, and He will not be ashamed of you.'

"Gentlemen, those were words that I could not forget. They burned in me wherever I went. I drank more whisky, but those words would not leave me. I always thought, 'He has no use for poor old Drunken Jim.' But the preacher said, 'He will not be ashamed of you.'

"I walked all day today without anything to eat, but this afternoon, after I had tried so long to forget those words, I said to myself, 'Well I am going to try it and see if He will not be ashamed of me'."

He was quiet for a moment and then added emphatically, "And, gentlemen, He isn't ashamed of me. It doesn't make any difference how I look, or what you think of me, He isn't ashamed of me. I came in here tonight, cold and hungry, and before I knew it I had ordered a strong drink—but God's grace kept me from drinking it and He isn't ashamed of me.

"Once more I want to play my violin. I will soon lay it down forever." He opened the box, took out the instrument and tuned it. No one in the room said a word. "With this I want to preach my sermon," he said.

At first he played several popular numbers, but soon the strains of a hymn were heard; a hymn he had learned as a boy. **Home, Sweet Home**, came next. Never was it played like that. It brought tears to all our eyes. Visions of parents, brothers, sisters, friends, loved ones, and of the old home arose before our spirit's eye. Now came the wonderful music which impressed the sacredness of the great event of the Savior's birth. Now he swung beautifully into the music of the **Holy City**. As if borne on the wings of this wonderful music we were carried aloft until we saw in spirit that beautiful Heavenly Home.

The piece was ended. The last sound had died away. The player leaned forward and fell heavily to the floor. We hurried to his side and found that he had fainted. We carried him to a bed and did our best to resuscitate him. Just ones did he open his eyes. "Thank God," he said, "I have preached my sermon. This hotel clerk is the man who gave me my first drink of whisky when I was a student of music." His eyes closed never to open to this world! His spirit had flown.

My business kept me in that town for nearly a week. So it happened that I was present at the funeral. I have never attended any like it. We who had heard the tramp's history that night served as pallbearers, and instead of having a funeral sermon, I had been asked to repeat his history. When I had finished, the hotel clerk and the other pallbearers got up one after the other and told how they had followed the example of drunken Jim, and had come to the Savior of sinners, and He had not been ashamed of them.

I left the town but learned that a wonderful revival had followed. Men and women in that entire community, who had been hardened sinners, had come to Christ and He had received them all and had not been ashamed of them. So it happened that this place, which had an evil reputation for drinking and gambling and all manner of evil, became a quiet, orderly Christian community through a tramp's story. — Unknown

Малий Катехизм

П. 86. Що є віра в Ісуса Христа?

В. Віра в Ісуса Христа є спасаюча благодать (г), що через неї ми одержуємо Його, та покладаємось на Нього одинокб для спасення (е), так як Його приносить нам Євангелія (з).

г) Дія. 16:31. Вони ж рекли: Віруй в Господа Ісуса Христа, то спасешся ти і дім твій. Жид. 10:39. Ми ж не малодушні (согбі) на погибель, а віруючи на спасення душі.

ґ) Йоан 1:12. Котрі ж прийняли Його, дав їм власть дітьми Божими статися, що вірують в ім'я Його. е) Филиян 3:9. Та й явитись у Ньому, не маючи моєї праведности, що від закону, а маючи ту, що вірою Христовою (здобувається), праведність від Бога у вірі, ж) Одкр. 2:17. А хто хоче, нехай приймає воду життя дармо.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА
EVANGELICAL TRUTH
„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік IX. Число 11. | ЛИСТОПАД | 1948. | NOVEMBER | Рік IX. Число 11.

„Він же не відказав їй ні слова"
Мт. 15. 23.

Ті, хто щиро шукають Бога і якийсь час, чи період Його не знаходять, через відчувають такий стан немов Бог їх покинув. Оповідання про Канаанську жінку може бути пояснення ям і втіхою для всіх, хто шукає розвязки цього питання. Христос мав намір відповідати Канаанці, але в свій час і, коли та хвилина не прийшла, Він мовчав. В нашім житті нераз нам здається, що Він мовчить. Наші найбільш гарячі молитви лишаються, ніби, невислухані; наші найлекучіш потреби зостаються без уваги; всі наші крики і прохання лишаються без відповіди. В такій хвилі ми не маємо ані миру, ані радости. Бог не відповідає нам. Оповідання про жінку з Канаану дає пояснення, як Христос вислуховує наші благання. Канаанська жінка мала велику потребу. Вона мала незвичайне нещастя, тяжкий тягар в родині, випадок, коли жаль в материнському серці пересилює любов і мати часом каже в сльозах: "Нехай би Господь прибрав цю дитину, ніж маю бачити її муки." Дочка її тяжко біснувалася. Хто з нас міг би легко перенести в своїм домі такий тягар, ваша власна дитина, в тяжкім божевілі.

Потреба Канаанської жінки була незвичайно велика, я думаю, що більша між багато тих потреб, з якими ми приходимо до Бога і думаємо, що наше горе найбільше. Вона глибоко переживала недолю своєї донечки. Є люде, які байдуже ставляться до страждань навіть близьких, але ця жінка-мати так відчувала ненависти дитини, що крик її до Христа о поміч був висловом її болю. Коли люди кричать від фізичного болю, це страшна річ, коли люди кричать від болю сердечного, це є жах. Канаанська жінка не тільки глибоко переживала своє горе, а шукала поради і не сиділа, склавши руки. Вона прийшла аж "з границь." Багато людей вміють тільки плакати і кричати і на тім усі їх заходи, щоб поліпшити ситуацію, кінчаються. Канаанка покинула все і прийшла до Того, хто міг їй дати раду. Вона мала велику віру. Ми тут не можемо сказати, що Бог їй не відповів, бо вона не мала віри. Христос дивувався з її віри, говорячи: "Жінко, велика віра твоя." Коли Христос сказав ці слова, то її віра була дійсно велика. Але, не дивлячись на все це „Він не відказав їй ні слова." Так бувае і з нами. Тому, не дивлячись на те, що Господь нам не відповідає, ми не потребуємо знеохочуватись та падати духом. Можливо, що свідомість нашої грховности є в нас лише поверховна, неглибока і, Бог хоче її поглибити, а тому не дає нам миру. Можливо Він іспитує нашу віру, приготовляючи нас до більшого діла, яке вимагає сталевої віри. Ми найбільше уживаємо річи, які вже є оброблені, перечищені. Приміром, підстава життя нашого — хліб: зерно його перше молотить ся, ніхто не їсть зерна з колоссям. Руда, яка б вона не була, має найлегше перейти через вогонь і очиститись. Коваль добре мусить бити, кувати залізо поки з него вийде пожиточна річ. Тому і Канаанка не мала відповіди, що мусила видержати іспит перед Христом а те, що потім їй сказав Христос, було ще гірше того що „Він не відказував ні слова." Він сказав: "Не годиться взяти в дітей хліб, і кинути собакам." Це був удар. Але, які б удари ми не одержували від нашого Спасителя, ми мусимо бути певні, що це найкраща дорога для нас, а іншої не могло бути. Він віддав усе нам. А коли наш характер, життя, вперстість і жорстокість серця примушують Його для нашого ж добра посилати нам огняні іспити, то не треба в такі хвилини нарікати і падати на дусі а, навпаки, мусимо ще більше славити Його ім'я. Гірше, коли б Бог нас зовсім покинув. Я чув про одного молодого чоловіка, який хотів розводити виноград. Купив фарму і вклав у неї ввесь свій маєток. Тяжко робив три роки поки лоза не стала приносити гроно. Виноград чудово вродив. Господар уже обраховував свої прибутки. Раптом ударив ранній мороз і всі його наміри, плани і надії звелися на нівець. Досі він ходив до церкви на Богослужіння, але після того покинув. За деякий час пропові́дник, побачивши його відсутність у церкві, пішов його провідати, і спитав, чому він його не бачить на Богослужіннях Господар відповів, що минулий раз не був, і більше, взагалі, не думає ходити до церкви. „Як?" — каже він— "ви сподіваєтеся, що я буду покланяти ся тому Богові, який не тільки не дав мені пожати плодів праці рук моїх, а ще і мороз послав та все погубив!" Після хвилини мовчання, вже старший віком проповідник відповів тоді йому: "Друже, Бог любить тебе більш ніж твій виноград. Він знає, що виноградові краще, коли нема морозу, але Він знає також, що не можна виробити найкращих людей без "морозів." Цілю Бога є в першу чергу виробляти людей, не виноград."

Що ми таких "морозів" в житті потребуємо, про це ми або переконаємось в свій час, або вже переконалися Тільки тоді, коли нас заллють хвилі життєвого моря, зо всіма негодами, тільки тоді проявляється наша дійсна вартість. Людина, яка була героем і першим чоловіком в товаристві, в часи небезпеки втікає від вогня та виявляє, що в дійсності була слабодухом. Ті, хто бували в боях, це добре знають. Добре підроблений бриллянт недосвідчена людина ніколи не відріжнить від дійсного, а є такі підроблення, що навіть досвідчені ювеліри мусять уживати спеціяльні збільшуючі шкла, щоб відкрити підробку. Але коли ви дійсний бриллянт і підроблений опустите у воду, то підроблений стратить все своє сяйво, а дійсний святине навіть під водою. Тоді і недосвідчена людина легко відріжнить дійсний від фальшивого. Часом Бог опускає нас під водяного життя і турбот і ми перестаємо снятн, але коли наша віра дійсна, правдива і не лицемірна, то нас видно буде наскрізь вартісними і під водами горя та іспитів.

Канаанська жінка мала дійсний бриллянт. Що вона зробила, коли Христос спочатку не відповідав їй, а відтак потім сказав, що "не добре відбирати хліб від дітей і кидати собакам?" Чи вона повернулась і пішла додому, чи стала нарікати на Нього, чи замовкла? Ні. Вона прийняла науку; вона відчула, що не є варта милосердя, яке Христос удільює любленим Його. Бог дає нам не по наших заслугах і вартостях. Ми не маємо права на любов Божу, будучи непослушними супротив Його волі, але можемо сподіватись і надіятися, бо Бог дає нам свою благодать не по наших заслугах, а зо свого милосердя. Канаанка мала віру, якій Христос здивувався, віру, що тріюмфує в найтіших ударах та утисках життя. Коли Христос побачив, що вона перейшла цей тяжкий іспит і, що в неї виросло нове знання, а віра посилилась, Він задоволнив її прохання. "І одужала дочка її з того часу." Слава Його Імени!

Дорогі читачи, коли у Вашім житті будуть такі тяжкі минути, як у цієї Канаанської жінки, будьте певні, що Господь недалеко і не відходьте від Нього, поки Він Вас не благословить. Бо ви можете відійти, якраз тоді, коли Він буде готовий Вам відповісти. В такі часи дивіться на Його хрест. Він сам був на дні розчарования. Він казав на хресті: "Господи, Господи, пощо лишив мене." Але Отець не лишив Його, а дав йому побіду, за яку Його славить увесь мир.

---

* Досі не просили ви нічого в Моїому імені; просіть, і дістанете, щоб повна була ваша радість. Іоанна 16. 24.

Тоді каже Ісус своїм ученикам: коли хто хоче йти слідом за Мною, хай відцурається себе самого, візьме свій хрест та йде за Мною!

Мат. 16. 21.

Evanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Леонид Маркович МОСЕНДЗ

„Дякую Вам за Вашого останнього листа, на якого я забарив відповісти, бо незабаром попав під 1 Торако-операцію. Вирізали мені, саме перед місяцем, 5 ребер, разом 53см і стиснули трохи каверну. Я стратив 5 кіло й мушу набратися сил до другої операції, що буде вже спереду в трохи легшій Думці, що не витримаю, але Бог Милосердний менше ще потребує мабуть на світі й ви знаєте, Тепер ім, силю й збираю розбудити дека"...

„Пана поможе нам Україну відбудати лише мені С 4 тлуздь шипов і лише про це тепер вже І таке з того висліпає грунтовне незнання української природи, що аж жаль робиться?

„Дружини напишете лише у випадку моєї смерти Інакше там уже небезпечно діставати листи та це аж океану"

Безнадь висловлювали часто думки на каторзі Видайте мене в свої молитви.

Це окремі рядки з останнього листа від небіжчика Леоніда Марковича Мосендза, які він написав 18.IX.1948 року, уже стратившим 5 ребер і готуючим ся до другої операції в санаторії в Швайцарії. Лист повний бадьорих думок про найрізнородніші політичні й громадські справи. Ця несамовита живучість, активність і психохарактерність приметою всебічного талановитого небіжчика, яркого представника „старої гвардії", що вмирає, а не здається".

Леонид Маркович народився 20.IX.1897 р. в Могильові на Поділлі, уповноміся після тяжкої й довгої хороби 13 жовтня 1938, в санаторії в Швайцарії. Властиво з 1925 року, як я його пізнав, цілковито здоровим він ніколи не був. Але завжди бадьорий і веселий.

Перед 1-ою світовою війною Леонід Маркович закінчив учительську семінарію й короткий час учителював. У короткім часі його мобілізували в російську, коротко термінову військову школу, по закінченні якої його призначили в запасові піхотні частини в Сибір. За визвольної боротьби молодший старшина Української Армії. З нею попадає в табори інтернованих у Польщі. Звідтам тікає до Чехословаччини. В останній легалізується, вступає на українські Матуральні курси, закінчує їх і стає студентом інженерного факультету (технологічного відділу) Української Господарської Академії. При студіюванні в Академії учителює в школі для дітей емігрантів, виявляючи неабиякий хист педагога. Уже в студентські часи він виконує обовязки асистента, спочатку при катедрі Технічної Фізики, а помічником якої був проф. Б.М. Лисенський, а пізніше при катедрі Хемічної Технології під керівництвом проф. В. М. Іванишина.

Спеціалізувався Л. М. в галузі переробления нафти, зробивши дипломову працю и проект нафтодестилярні у проф В Іванова. У 1928 р. перший заключує Академію і залишається професорським стипендіятом для підготовки и професорської праці проф. В. Іванисові, при котрому перебуває 6 років асистентом. В ролі останнього Л М виявив себе талановитим педагогом і лаборатором експериментатором. Щоби дати лишеумови для наукової праці, проф. В. Іванис удавтовує його робити докторську працю на Технічній в Брні при катедрі Палива чеського проф. Вондрачека Докторську дисертацію Л. М. обороняє у 1931 році в Академії і одержав титул Доктора Наук Технічних. Ще студентом асистентом Л. М зробив декілька експериментальних наукових праць, які опубліковані в німецьких журналах. Закрит ти Академії припинило чисто наукову діяльність Л. М

Після тяжкого хорування Л. М. мусів перебути коло року в санаторіях Татр. Трохи підлікованого ми його бачимо учителем в Комерційній школі (середній) в Закарпатті. Тут він дочекався відновлення державности Карпатської України, у якій він з натхненням працював. З окупацією Карпатської України Мадярщиною Л. М. зі школою з Хуста більшу частину вчителів промандрував до Братислави. В столиці Словаччини керує дослідним відділом Виробництва на цілу державу. За час німецької війни Л. М. написав декілька праць на словацькій мові по виноробству. Одна з цих праць була прийнята в Українському Технічно - Господарському Інституті в Подебрадах як габілітаційна на доцента цього інституту. Шведський уповноважений Німеччини перешкодив Л М габілітуватися.

За окупації Німеччини англо - американцями д-р Мосендз спочатку перебував в Австрії в Інсбруку, в коли знову тяжко захворів, був перевезений до санаторії в Швайцарії Тут за матеріяльною допомогою Комітету ЗДА Л. М. лікувався найдорожчими засобами, але вратувати йому життя вже ж не пощастило

Так коротко перехоплює життя д-ра Мосендза. Але, крім науки, Л. М. був ще й поетом і письменником з таким українським загалові він відомий більше. Його вірши й оповідання друкувалися в різних органах, а найчастіше у „Вістнику" Друкувалися його вірши й оповідання також і окремими збірками, як „Помста" тощо. Твори його завжди відзначалися виразним динамізмом. Останній роман Небожчик написав уже в санаторії в Швайцарії. Рукопис передав для друкування в Бельгію і . . його „По дорозі з Брюкзедю по Паружу загубив один доктор", як скаржився Л М. професорові В. І-ві. Його брошура М. Ласковець „Зневажання Храму" про М. Хвильового підписана прибраним ім'ям, (в Швайцарії тепер скитальцям заборонено писати в часописах статті полемічного характеру), цілком протилежна освітленню Гана й інших авторів

Не цуравсь Л. М. і політичного життя. З заснуванням Легії Українських Націоналістів він з М. Селешком вступає до неї відразу Ці два „близнюки" чи не перші в Подебрадах почали демонстративно носити відзнаку легіи (меч). Вони тоді були виразниками пропаганди націоналізму, ніж Сибірський, Д. Андрієвський і інші головачи цього руху в пізніші часи. Щоправда, коли Мосендза почали працювати по нафті, то на пораду тоді дол. В. І-ва відзнаку зняв, бо . . . „цафта продукт інтернаціональний".

Л. М. перебільшено вірив з ролю сильних індивідуальностей в житті народів. Звідси його стале співробітництво у „Вістнику" і його брошура про Штайна. Надзвичайно прямолінійний і відвертий, а до того ще гострий у виразах, Л. М. говорив кожному до очей, якщо помічав якусь хибу. Це притягало до нього меншість і відштовхало „людей - дільців". Коли Л. М. займав якусь політичну думку, то безкомпромісово дотримувався її до кінця. Слова у нього завжди сходилися з ділами. Сам мужній він з прихильством ставився до боягузів.

Небіжчик залишив за „залізною куртиною" молоду дружину й 6-річну доню, Марійку, котра уже в 4 роки декламувала вірші батька.

Такий в коротких словах був перебіг життя цього безкомпромісового Великого сина України. Перед його свіжою могилою в чужій Швайцарії схилимо наші голови! Хай він буде прикладом служення своєму народові!

В. Іванис.

31 жовтня, 1948 р., Торонто.

За залізною заслоною

СЛІДОМ ЗА УКРАЇНСЬКОЮ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЮ ЦЕРКВОЮ

ЛІКВІДАЦІЯ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ В РУМУНІЇ

(УБ) Як відомо, румунський уряд в рішучий спосіб відкинув протест Ватикану в справі „переходу" румунських вірних Греко-Католицької Церкви на православ'я. В слід за цим в столиці Семигороду Клявзенбург зійшлося 38 представників греко-католицької румунської церкви і за вказівками та натиском Москви і її "Прикарпатська" диктатора Анни Паукер "одноголосно та однодушно схвалили" ліквідацію греко-католицької унійської румунської церкви та "приєднали її до православної церкви." В такий спосіб Москва ліквідує послідовно "агентури буржуазної Європи" також на церковному відтинку та за ломічно московського патріярхату закріплює свої панування в краях за залізною заслоною

Подивляючи про цей факт, часопис "Базлер Нахріхтен" пише: "Факти ні жаль змінити не можна. Католицизм в боротьбі із московським православ'ям програв основний бій" Москва та Уряди Квіслінгів країн за залізною заслоною повністю контролюють всі ділянки життя." Закінчуючи свою статтю "Ліквідація Унійської церкви" Базлер Нахріхтен" із 23-24 жовтня 1948 р. підкреслює: "СССР не існуватиме вічно і московський патріярхат одного ж дня опиниться без політичної сили, то ілюзією було би, що греко-католицька церква знов відродилася. Свої колишні греко-католики не дуже прагнуть мучеництва до того, щоб знову підпорядкуватися папі. Неволікі громаде греко-католиків, що існують ще в Греції й Абесінії, можуть далі ще існувати, але основна маса греко-католиків вже, як думає газета, "пропала для Риму."

ДВІ ЧИ БІЛЬШЕ?

Є тип людей, які неспосібні похопити поступу і зрозуміти новіх обставин та відповідно оцінити нові важливі суспільні явища. Це люде минувшини, що самі себе віддали до архіву життя. Вони дивляться на нові зміни і явища великої ваги, але думають старими категоріями непридатними для нової ситуації.

Це не є консерватисти, бо і консерватизм узгляднює нові зміни і явища, це просто умова зокостенілість.

Найбільше ця умова інертність проявляється у деякого в питаннях релігійних. Як ніколи двадцять років тому назад ми чули від католицького проводу вигуки що "ми є заборола," "лише Папа спасе Україну." Православний провід гремів у відповідь: "Хто не православний, той не українець" Провідних двох церков витратив пів століття часу, щоб зрозуміти елементарну правду, що релігійне переконання само по собі ніколи добрим патріотом не робить. Було не менш правосавних ренегатів, як і греко-католиків, а також як одна, так і друга церква видали чимало чесних українців патріотів. Але обєкт цієї правди був завелекий для розуміння деяких ритуалістичних провідників. Вони зробили крок наперед і завмерли. Тепер нераз ви читаєте "статті" в українських часописах, які порушують церковні питання, в котрих автори згадують лише про "дві" українських церкви, цілковито ігноруючи потужний евангельський рух, що розвинувся серед українців з новою силою на протязі останнього покоління. Таке ігнорування евангельського руху не зупинить і евангеликам великої шкоди не зробить, воно лише виявляє велике убожество думання авторів цих статтів. Український евангельський рух бачив стіни російських і польських вязниць, перекіс Сибір і катування тайної комуністичної та гітлерівської поліції, витримав знущання, голод і холод від своїх і чужих і все ж іде вперед з глибокими переконаннями своєї правди. Для тих, хто мало знає укр. еван. рух і для українського справи, було б куди краще, як-щоб український евангельський рух трактовано з належним для нього признанням, але для цього треба державного зрілого думання і духовної чесности.

Що ж говорять факти? Чи дійсно існує тільки дві українських церкви? Ворожа усякій релігії большевицька власть, яка огнем і мечем пробувала знищити евангеликів по довгих роках гонення, тепер констатує, що на Україні нараховується до трьох мілионів евангеликів. Це ставить евангеликів на друге місце по православних. Греко-католицька церква немилосердно розгромлена і вже ніколи не встане в старій силі Вона повстала, як штучний витвір, утворений вогнями українського народу, та від рук ворогів і згинула. Подекуди вона животіє на еміграції, але її претензії на другє місце серед многомілионового українського народу смішні. Вона може існувати на рідних землях як мала секта, але нічим більше. На еміграції її, прокоментує Рімо - католицька церква і за покоління-два вона зникне в чужинецькім морі. Вже тепер більшість греко-католицької молоді стидається своєї церкви і скриває свою приналежність до неї

Греко-католицька церква повзяла ще неминучо розкладатися в Канаді і Зл Державах Це з неї повстала Українська Євангельська Церква, що тепер нараховує в одній Канаді 25,000 людя, це з рядів її членства повстало ще кілька Православних Церков, а ще більше тих, що знеохочені життям і наукою священства, зрекися всякої віри і стали безбожниками, або пішли в згубні секти. Майже всі комуністи серед українців це бувші греко-католики. Отже Провидіння Боже, саме життя і добро української справи присудили цю церкву на руїну, що відбувається на наших очах. Православна церква несла страшний удар. 30 мілионів населення Великої України були майже усі православні. Виховавши своєю наукою і життям покоління скептиків, Православна Церква впала від удрів своїх вихованців. Більш пясячу років Православна церква на мала абсолютну контролю над душею українського народу. Одним з її продуктів був розпеєраний духовний "босяк", який, створивши "партію," в першу чергу обернувся громити саму церкву і її духовенство З 30 мілионів церква зійшла на кілька сот парафій. Але з неї вийшла нова потуга Всі ті, що їх горе, руїна і гонення перетопили, не знищивши віри, створили собі Церкву Євангельську, заснована на Правді Божій. Цей рух нараховує вже мілионні люда та відрізняється своєю посвятою, завзяттям; боротьбою з усякою темнотою і марновірством. В ньому є все, що надія нашого народу в справах дочасного життя; особистих справах, національних, а так само і в справах життя вічного. Якби інші опоненти не пробували доказувати українським народним масам, що ісусують лише "дві" українські церкви (себ-то греко-католицька і православна), а укр. ев. церква, це лише щось нереальне, то народ сам, покидаючи обі перші, відрухово творить третю — Українську Євангельську Церкву

Цікавою є оцінка православної та греко-католицької церков ворогами України. Коли німецькі націсти посилали своїх управителів в Україну їм було видавати тайний декалог, десять заповідів для німецького колоніста. Найцікавішою заповідю для нас є релігійна. Вона каже: „Знай, німче, що українець має стару, забобонну релігію, він є до неї міцно призвичаєний; ти будеш ту його забобонну релігію толерувати, але іншої розумівіцої йому не давай"

Отже німецькі націсти дивились на ритуалістичні церкви, як на ті, що помогають їм тримати українців в рабстві Православна і греко - католицька церкви, на їх погляд, були церквами добрими для рабів. Вони боялись, щоб нарід не витворив собі вищої, кращої релігії, бо тоді він став би паном над займанцями і не тільки вигнав би їх з своїх земель, а навіть спромігся б запанувати над своїми ворогами. Тому обовязком кожного українського патріота є ширити цю віру, якої так бояться вороги укр. народу

Ритуалістичні церкви зважено на ваги і знайдено легкими Ми певні, що внедовзі наші опоненти будуть писати про три церкви, але ми хотіли, щоб вони лишили на боці ці арітметичні вправи, а взялись до більш корисної праці

Якщо ритуалісти хочуть зупинити розклад своєх церков і зріст на їх рахунок евангельських громад, то це вони можуть зробити з кращим успіхом в іншій спосіб. Для цього їм потрібно перевести духову реформу свого життя і науки Коли на чолі церкви стоять провідники, що впали жертвою алкоголізму, коли життя духових провідників є відкритим скандалом, а наука обмежується до істеричних вигуків проти "ворогів," то не треба дивуватись, що багато свідомих людей шукає для себе кращих церков. Однак здається, що процес розкладу зайшов надто далеко і, що їх вже ніщо не врятує.

М. Ф.

МУСЯТЬ ПЕРЕВОДИТИ ГОЛОДІВКУ, ЩОБИ ДОБИТИСЬ ВИЇЗДУ

(УБ) Чимало прикрих моментів доводиться пережити скитальцям. У переходовому таборі Мюнхені вже більше пів року чекали на виїзд до США біля двох тисяч емігрантів, у тому числі багато скитальців з Австрії. Затримка у виїзді за Анґла у зв'язку із новим законом про еміграцію до США Вони дістали запевнення, що виїдуть першими транспортами, але на диво вони одержали письмо, в якому було сказано, що їх повернуть знова до попередніх місць замешкання в таборів ДП та будуть знятні із списків емігрантів до США

На знак протесту проти цього 1200 емігрантів проголосили голодовий страйк і вислали протестуючій телеграми до генерала Клея, директора ІРО у Вашінгтоні, Президента Трумена, міністра Маршала, пані Рузвельт, Дюї, Вайсковського управління в Мюнхені Католицької американської організації й ін Цей протест для своїх цілей і перша партія емігрантів скитальців дізнали мала відїхати вже до США

Слід звернути увагу на становище українців в цій групі На загальні кількість 2,000 ці групи емігрантів українці становили понад 30%. Проте запевнення ІРО, що транспорти будуть формуватися згідно з процентовим складом емігрантів, не було додержано, у першому транспорті з 600 людей, що відїхали з цього табору у половині жовтня, українців було лише 67 осіб тобто менше ніж 15% Причиною цього факту було те, що українці не дістали своєчасно від ЗУДАК-у необхідних на виїзд контрактів, хоч, як було повідомлено раніше представництвом, ці контракти були вже на місці

Після голодівки становище українців покращало. У першому транспорті з 230 осіб українців мало їхати біля 80 осіб. На нашу думку українські громадські чинники повинні дати своєчасно допомогу тим, цікавились більше українцями скитальцями і не допускати до того, щоби їх трактували гірше від інших

Ред. Ми цікаві довідатись, до були і що робили представники КУК-у щоб не допустити до цього.

Yevanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.
Передплата на рік в Канаді і заграницею $1.00. Окреме число 10с.
М. ФЕСЕНКО—РЕДАКТОР.
Адреса редакції
506 Osslington Ave.,
Toronto 4 Ontario

Від Видавництва
ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Kain Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6082

ЧИ СПРАВА ПРОЯСНИЛАСЬ?

В статті "Для ясности справи" "Новий Шлях" в ч. 87 ц. р. робить заувагу щодо критики діяльности КУК-у "Євангельською Правдою." Між іншим "Новий Шлях" пише, що Євангельські українські громади в Канаді через своїх представників на Конференції Ширшої Ради КУК-у також забов'язались помагати КУК-ові у розгорненні діяльности. Чи те зобов'язання виконують?"

Те, що українські євангелики усі свої забов'язання сумлінно виконують, свідчить хочби поточний лист за добру працю від секретаря КУК-у, який був вислований на руки пастора Українською Пресвітерською Церкви в Торонті.

В час війни на захист української справи по радію було чути лише голос українських євангеликів. (Трансконтинентальні радіо-передачі Української Пресвітерської Церкви в Торонті).

Це українські Пресвітеріяне і Баптисти спричинилися до того, що ці дві впливові в Канаді протестантські деномінації висловились з гострими протестами до Уряду в справі силуваної репатріації скитальців.

Через українські допомогові організації і безпосередньо українські євангелики висилали тонни одягу та удільали всілякої иншої помочі для Європи.

Безперечно, свій обов'язок супроти свого народу євангелики виконували і виконують; цей обов'язок не включає виконання лише одного до особ, які виходяться в складі екзекутиви КУК-у. Ходить про лояльність до праці, до справи, щодо цього, то праця євангеликів не менша від праці інших угруповань, а в певних ділянках куди більша і важніша. Правда до праці теперішньої, екзекутиви КУК-у захоплення у євангеликів в певній мірі остигає. Це помічається не тільки у євангеликів але і у цілого загалу; а. євангелики мають на те свої специфічні причини. Нам здається, що провід КУК-у знаходиться під надто великим клерікальним впливом та, що з якихсь причин він не проявляє належної енергії в направленні дефектів допомогової акції, порятунку наукових інституцій і наукових сил. Ритуться "вчених," які нікого ніде не вчили, в той час, як визначних українських науковців залишається на повільну голодову смерть. Ми думаємо, що про дефекти, які толерував теперишний провід КУК-у храще не згадувати, вони в добре відомі в центрі. Але, якщо "Новий Шлях" бажав їх опублікувати, то ми лише нагадаємо "історію з траном", купівлю гниляк харчевих пакунків за великі тисячі; стан нерехідових таборів, трагічне положення наукових інституцій і нашої наукової еліти і т. д.

Особисте поводження чоловік представників КУК-у, які були делеговані до Європи, не все було на висоті духового чи громадського поклику. Автентичного матеріялу для дискусій аж надто багато, але ми її свідомо уникаємо, бо краще мати який будь КУК ніж ніякого. Цього становища більшість українських євангеликів послідовно тримається всупереч вояжого і неспра ведливого трактування з боку ритуалістичного клеру і їх прихильників в екзекутиві КУК-у.

Євангеликам відведено одне місце на Конференції Ширшої Ради КУК. На конференціях рідко збираються в ще менше робить. В той самий час гетьманці, яких в Канаді можна порахувати на пальцях мають своїх представника в екзекутиві КУК-у. Ходить про лояльність до праці, до справи, щодо цього, то праця євангеликів не менша від праці інших угруповань, а в певних ділянках куди більша і важніша. Правда до праці теперішньої, екзекутиви КУК-у захоплення у євангеликів в певній мірі остигає. Це помічається не тільки у євангеликів але і у цілого загалу; а. євангелики мають на те свої специфічні причини. Нам здається, що провід КУК-у знаходиться під надто великим клерікальним впливом та, що всі ці організації заступлені в екзекутиві КУК-у окремими представниками. Українські євангелики, які мають свою організацію подібну по характеру до Братва Українців Католиків, з огляду на опозицію клеру, в центрі свого представництва не мають. Треба подивитися свідомість українських євангеликів, які недивлячись на таке трактування, все ж підтримують право КУК-у.

"Новий Шлях" пише, що домогатись від КУК-у підпорядкування УНРаді це не тільки неправильна, але і шкідлива вимога."

В чім шкода? Говорилося не про легальне підпорядкування, але практичне моральне визнання проводу. В часи покійного полковника Коновальця УНО в Канаді було вповні його підпорядковано, але це підпорядкування було морального характеру. Це були дні розквіту УНО, коли УНО ще не було наповнено чернцями, та деякі провідники, ще не відважувалися показувати людям на пальцях до яких церков вони мають ходити. УНРаду треба визнати без всяких умов, як український національний провід. Трудящі, які зобачив "Новий Шлях," дадуться легко полагодити при бажанні.

Треба зазначити, що редакція "Нового Шляху" досі стояла на висоті, яку повинно мати українське друковане слово. Ми зустрічали об'єктивність і безсторонність у відношеннях цього на фонді. континенті найкраще видаваного українського часопису, але в цим випадку "Новий Шлях" взявся за невдячну працю спроби виправдувати помилки проводу.

М. Фесенко.

НОВА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА В ТОРОНТІ

Православний провід любить говорити про традицію. Рацію свого існування вони не стільки попирають духовими аргументами, як тим, що це є „традиційна" церква. Між іншим цей аргумент сам по собі слабенький. Мурини в Африці мають "батьківську віру" і "традиції." Згідно своїх "традицій" вони витягають собі вуха і губи до неймовірних розмірів, носять у носі довгі патики, вірять у всякі нісенітниці; деякотрі з них займалися людоїдством. Не все те, що "батьківське" чи "козацьке" було добре. Поступ полягає в спосібности народу, затримавши своє найкраще, позбутися без хитання старого, що є шкідливе для його розвитку.

Все-ж кожний сподівався б, що ті, хто так побожно підносить "традиції", їх будуть тримались. Цього зовсім не видно прим.хочби в будові нової Православної Церкви в Торонті. Архітектура традиція православної церкви висловлює себе в виразній византійським стилі. Нова православна церква є мішанином стилів та виглядає як якийсь гибрид помяк польським "костьолом" в жидівською синагогою. Византійського чи традиційно православного в ній нічого нема. Плани для церкви робив англійський архітект. Визначний український архітект проф. Тимошенко зробив лише деякі поправи до фронту, але, наочно, їх не було виконано. Англійський архітект дістав $4,750.00, український $250.00. Чому українська "традиційно-патріотична" церква зекстувала одного з найкращих українських архітектів тяжко зрозуміти

Замість того, щоб дійсно залишити в Торонті памятник українських архітектури, котрим би були горді всі українці, збудовано за великі гроші чужинцьку по стилі будову. Взагалі, тепер не час розбудовувати церкви. Наші наукові інститути і мозок нашого народу гинуть в Європі задля браку фондів. Краще було б зужити витрачений гроші на спровадження до Канади УТГІ, тоді цей вчинок увійшов би в історію великих чинів українського народу, а православні тим оправдали б своє існування в Торонті. В такий спосіб вони привезли б до Канади людей, що мали б досить розуму і знання побудувати правдиву українську традиційну церкву, котрою гордилися б усі українці.

Цікавою є так само золотична ненависть декотрих провідних православних до українських протестантів. Ця ненависть однак не роспространюється на кишені англійських протестантів, котрих масово запрошується з нагоди посвячення церкви "принити участь" в посвяченню церкви. Треба було б бути послідовними.

ПОПРАВКА

В "Євангельській Правді" за місяць жовтень ц. р. в статті "Зібсовані Плани" допущена прикра помилка, замість назви "Національна Рада" надрукована "Центральна Рада."

ПАУК в Торонті

Наради Пан-Американської Української Конференції в Торонті викликали загальне зацікавлення громадянства. Темою нарад, поруч з іншими важними справами, було відношення до Національної Ради і її Виконного Органу. На велике задоволення загалу перемогла патріотична течія, що стояла за визнання Національної Ради і її Виконного Органу. Це була поодинока дорога, що могла вратувати канадійсько-американську еміграцію від боротьби

Тепер лишається для ПАУК перевести ухвалені постанови в життя, за цим громадянство пильнуватиме з цікавістю.

Ухвала про скликання Світового Українського Конгресу, на нашу думку, є справою цілком зайвою. Нема такої справи тепер перед нами, щоб її не міг полагодити Виконний Орган в порозумінні з краєвими українськими організаціями, КУК, і іншими. Скликання такого конгресу вимагатиме великих коштів, яких потрібно на інші більш пекучі справи. В наші дні українська справа вже вийшла в пеленок і часів, коли треба було кожному чужинцеві пояснювати, що те слово "українець" означає.

Пробаємою нашого часу не є елементарна інформативна праця, а конструктивна політична акція на міжнародним полі. Таку акцію може перевести лише Виконний Орган. Світовий Конгрес для цієї цілі не надається, бо подібні справи віздами не переводяться. Тяжко знайти задовольнюючу причину до скликання конгресу, ке є рожиш, без котрої ми дуже легко можемо обійтись.

ПАУК пропустив нагоду порозумітися, що до устаення національного податку в американських країнах. Це був би найлегший спосіб здобути необхідні фонди для праці Виконного Органу. Скажемо, кожний, хто називає себе українцем, забов'язався би зложити на руки скарбника своєї світської, чи церковної організації $1.00 на місяць. Зібрані що місяця в громадах фонди, мали б відсилатися до скарбника КУК-у. Краєва організація всі зібрані фонди що два місяці, мала б передавати в розпорядження Виконного Органу.

Нехай з 350,000 українців знайдеться хоч 50,000, що виконуватимуть свій обов'язок чесно, то це принесло б не менш $50,000 місячно. Рата в 50 центів на місяць дала б $25,000 місячно. В Злучених Державах українці могли б зібрати подвійну суму місячно. Таке оподаткування розвязало раз і на все питання фінансування праці Національної Ради і Виконного Органу. З цією справою не можна завозікати, бо світові події розвиваються скорим темпом і час не же.

В той час як ці-спостереження були готові до друку КУК опублікував заклик до загалу виплачувати Національну Вкладку. Ця вкладка має бути добровільна, заклик уміщено в часописах на другорядних місцях. Національні Вкладки мають бути зужиті на "створення великого фонду на громадсько-політичні потреби українців" Очевидно, що цими фондами має розпоряжатись екзекутива КУК-у. Нам здається що цей план можна поліпшити в такий спосіб: Національна Вкладка має бути оподаткованими а не добровільною датою. Примус полягатиме в моральнім обов'язку і це треба підкреслювати. На перше місце треба ставити обовязок а не добровільність. Треба усталити мінімум оподаткування і справу збірки оподаткування доручити місцевим організаціям. Треба запевнити загал, що Національна Вкладка буде передана Виконному Органу, скажемо по відчислені 10% на потреби КУК-у. Кампанію треба переводити голосно і рішуче, дні не кожний часопис має би відвести частину першої сторінки на протязі двох місяців. Найважнішим пунктом має бути певність, що Національна Вкладка (приблизно 90% її) буде передана в руки Виконного Органу Національної Ради. Не те щоб загал цілком недовіряв екзекутиві КУК-у, але гроші потребує в першу чергу нашу уряд на виграні і вони знатимуть найкраще на які потреби ці гроші в першу чергу витратит. Якщо екзекутива КУК-у не визначить більш виразно цілей фонду, то богато з канадійських українців волітимуть краще пересилати фонди безпосередно, до Європи для Виконного Органу. Перед війною рівні українські організації спромоглися посилати поміж своїм центрам в Європі і не знаходили труднощів. Можна зробити це і тепер.

– М. Ф.

Українська Євангельсько-Реформована Церква в часі війни 1939-1945 р.

(З пережиття проповідника УЄРЦеркви В. Л.).

Nec tamen consumebatur

В часі війни 1939-1945 р. змінювалися власти окупантів на українських землях і народ переходив різні етапи життя під владою наїздників. Мої замітки далеко не будуть в стані охопити і передати всі деталі подій, що відіграались в цілій Україні, як рівнож, у всіх закутинах її земель, про які тут згадую, одинак, записуючи те, що я сам пережив, я пробую дати правдивий матеріял для тої людини, що в будуччині писатиме історію України як цілість, а в тім також, історію Української Євангельсько-Реформованої Церкви.

Роблю старання передати мої думки і почуття без односторонности сугроти тих або иних окупантів мойого Краю, або чужих національних угруповань, обективно лише згадую терністий шлях мого народу. Мої гарячі бажання при цьому, знову поставити людство на його належну дорогу.

Щоб не пошкодити особам, про яких я згадую в моїх спогадах, бо може дехто з них ще зостався в живих на рідних землях, їх прізвище я зазначую лише заголовними буквами. Це саме і що-до місцевостей.

* * *

Родючий чорнозем України, її багатства та здорове, умірковане підсоння з давних давен були причиною нападів на неї сусідніх народів Нападали на Україну орди татарів, печенігів, половців, хозарів, турків, москалів, поляків та, вкінці, ще й німців. Поневолюючи край, сусіди не завдоволялись лише тим, що погрибували нашу працю, багатства та право-самостійного державного життя, проти чого цілої нашої історії робили старання, щоби нас винародовити, створити з нас рабів - найманитів, що виконують найтяжі й найпримітивніші роботи, але сам продукт такої роботи належав їм, найзданим. Це сусіди робили нахново, систематично: спочатку ницили наші інтелігентні, провідні сили, руйнували школу, мову, рідну церкву та народні звичаї, а, доконавши цього, вкінці орудували українською народною масою, мов тягловою силою та навіть фізично її винищували. Так хижий птах, піймавши жертву у свої кігті, бє її в голову, виріває серце, виліває кров з її грудей, а вкінці, пожирає таке тіло. Але не тільки фізична сила, а ще більш підступна пропаганда та фальшива побожність були та, на жаль, і надалі є в руках сусідів знаряддям, при помочи якого вони, мов „вовки в овечих шкірах" ідуть в укр. народ, щоб його пожерти. Будучи з природи народом сентиментальним, ми найбільше довіряємо кожному, хто во ім'я братньої любови хоче співжити з нами. Така наша дитинява вдача була і є на користь неписаним сусідам але, на жаль, на користь самим нам

Як місіонар Української Євангельсько - Реформованої Церкви, я мав до діла безпосередньо з масами мойого народу, отже міг придивитись, як і чим він живе: як вдячний він є, коли хто щиро, по-братньому до нього прихилиться; бачив, як далеко душею і тілом поколи-ла його довголітня неволя, бідність рабськість, недовіря до своїх, в респектовании чужих; бачив, як укр. народ, не мавши майже ніколи права жити організовійним життям, оминав його, іщов у розтич, самопас. Бачив кволість, застрашену укр. ін телігенцію, що, всупереч власним переконанням, вислуговувалась „хліба ради" інтересам чужинців (це також спадщина довгої політичної неволі). А чужинці, здягнувшись у шори християнства, вели душі й умн укр. народних мас на бездоріжжа, примірюм, свого часу на Волині російське православіе, за мисль учити народ християнсько - євангельських чеснот, збудувати школу для темного люду то що, „обновляло" іконі, творило „чуда", стягало нахмарництво до місць таких чуд та таким чином вищіжували від темного люду гірко заправляваний гріш. А відтак за цей ін ворожі політичні гнізда, (с. Білів, гміни Клевань, на Волині).

Не дивлячись на те, що сусіди творили таку темну, непроглядну ніч, в ній однак не заснула народня стихія - маса. Всі заходи ворогів, щоб її вбити, зостались без успіху. Я бачив народну масу живою

Молода Українська Євангель-

(Продовження на ст. 6).

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

(Продовження з ст. 5).

сько - Реформована Церква перейняла на себе ідею вселюдського релігійного руху щоб защипити на українській ниві евангельське християнство, ідею, що її пробувала свого часу нести в український народ князь Острожський, Ткачинський, Кішки та інша вплинова шляхта в Україні, а пізнім цього ж бажали Сковорота, Куліш, Котлеревський, Шевченко, Костомарів (Кирило - Методіївське - Брацтво), М. Драгоманів і ін.

Поставлений на пряму дорогу релігійного відродження укр. народу, ев.-реф. рух знайшов чистий відгомін в серцях української національно і релігійно пануторовної суспільности. Святе Письмо без жодних людських коментарів почалось з амвони рідною, розумілою мовою. Правда були назвали правдою, а зло було також назване його власним ім'ям. Численні евангельські гимни, що своїм появленням в Україні

ПІД ОКУПАЦІЄЮ ПОЛЬЩІ

попереджали український евангельсько - реформований. рух, та були здебільша зложивши чужицями (несли в народ допотопний консерватизм, безграмотність, доктрини подавляючого українців інтернаціоналізму, чужу мову і т. п.), за поштовком укр. ев. руху, почали оздоровлюватись. Інші цегати. УЄРЦерква прибирала характер здорової, морально і духово стоячої інституції. Просте формою, а багате змістом Богослужіння, глибокопродумані ев проповіді, недільна школа для дітей, біблійні гуртки, праця організації укр. евангельського жіноцтва та життя і праця Кружка Української Євангельської Молоді (КУЄМ) вбиагували порожнечу духовного стану укр. народу. Народ узнав своїми власними руками Христове Євангеліе і пізнав свого живого Бога; навчився відрізняти правду від неправди. Не входячи в політичні інтриги а евангельською владою, укр. народ віддавав що „Кесареве кесареві, а що Боже Богові", високо ставив свою гідність, гордував никчемністю, не нелвно негramотний, тепер узнв до рук книжку, газету, цінив освіту, школу, бібліотеку; вчився всьому, що було розумне, корисне, чисте, взнеслє, збудовуюче, вчився від своїх і від чужих... При помочи таємної сили Христа укр. народ роздирав заслону, якою був вародовж віків заслонений від усього світу. Через своє церковне евангельське життя укр. народ запізнався з братіми евангельським світом: Швейцарією, Голандією, Німеччиною, Швецією, Норвегією, Чехією, Англією і т. д. Через молоду евангельську церкву згадані народи довідались, що у світі існує український народ, чого вродовж довгих віків не зробили ані православна, ані гр.-католицька церкви, бо як перша, так і друга є підпорядковані чужій гіерархії, і є для нас далеко.

Але такий хід справи не сподобався панам-окупантам, що державно панували над нами. Польська влада не хотіла нас бачити як народ, що ім дорівнює, а може де в чім і перевищує, хотіла нас бачити своїми найманцями, що за півдарма виносять гній з їхньої стайні." А тому, не дивлячись на всі права, надані нам, як на національні меншости, їх державним законом, нас гнітили. Гнітили і цицили на всіх дільнях нашого життя, не лише бачили наш розвій: політично, господарчо, релігійно, культурно-освітньо. Державна. поліція безпідставно арештовувала свідомих молодих людей і пакувала до тюрми. Були случаї, гриш від видом свитинь будувало коли рідня арештованих інтервенювала в тій справі в судових властей, то відповідь досліно була така: „Ми знаем, що ваш син, чи муж нічого не винен, але він зігнив в тюрмі, коли не буде з вами працювати на полі, бо він його посилаєте до школи, а він вчуччися і потім буде займатися „політикою", ми собі цього не бажаємо"... (Прокурятор Окружного Суду в Рівному так висловлювався родині Омеляна К. з села К. 1936 року). Вступлення в члени укр. кооперативи (які відтак на Волині й Поліссі цілком заликвідували), читання укр. книжок і часописів, плекання укр. мови, кошення національних строїв, це все поляки називали „політикою" і за проведення такої політики безоглядно переслідували. У 1938 році польська зоргінізована молодь „стшельчи" нападала вдень і нічлю на укр. установи, бюра, торгівельні та промислові підприємства, які і так можна було на пальцях порахувати, била укр. урядників і урядниць, демолювала уряджения, товари і будинки. (У м. Львові 1938 р. українці вели проти акцію оборонюючись каміннм, гарячою водою, сипаними в очі піском, змішаного з товченим шкіром і т. п.). Тоді польська державна поліція, що досі спокійно придивлялася, потягала винних (українців) до відповідальности. Інтервенції укр. послів з угодового блоку в цій справі в державному парляменті ті були безуспішні.

Православна, та греко - католицька церкви, що мали чужі нашому народові гіерархії та мертві мови в своїх Богослуженнях (церковно-славянську та латинську), та служили не народові як ближньому, а людській чужій політиці, москов ській чи римсько - польській, не Богові, а вузькому егоїзмові, держали народ у мертвих заробонах, були польською державною владою толеровані (Коли, наприклад, вищі достойники православія візитували свої парафії, то державний уряд улаштовував їм для цього спеціяльні паради: озброєна військова ескорта, музика і т. п.). Але коли роспочала свою діяльність Українська Евангельсько - Реформована Церква, яка своєю ціллю поставила відродження укр. народу, що його застала морально і духово (не жертвую вже, що і фізично) побитим, пораненим, одурєним і ограбленим, вона, УЄРЦ, з перших днів попала в неласку польських державних властей Евангельська місійна праця, як сама ідея, була провокована поліцією, тайними поліційними агентами та ворожими нерукраїнським елементом, вилючаючи сюди і духовенство неевангельських конфесій; була названа „протидержавною політичною діяльністю". Українські народні маси застрашувано, що в УЄРЦеркві провидиться політика і хто туди хоче дитине того місце в тюрмі. Тих, що належали до УЄРЦ, або що лише ходили на у.е.-р. Богослужения, державна поліція арештовувала, здорово била; коли на кому бачила вишиту сорочку, рвала її на шматки і т. д. (Пан Вронь командант подєвського повіт. поліції в Степані, повіт Костопіль 1936-1938 рр.). Денними громадянам роблено протоколи за . . . „непорядок на подвірї", що „табліця біля воза, чи на хаті один або два цм. довша, ширша чи вуща, ніж того вимагають поліційні приписи", „собака не є на привязі" і т. д. Відтак протокол потягав за собою грошеву кару (гріш у Польщі був дорогий, особливо для укр. громадянства, зосередженого лише на сільському господарстві: роботи та і продукт його праці були дуже неоплатні). За незаплачення грошевої кари, врази убогости, кару треба було відсиджіти в арешті. При всьому цьому поляки ясно говорили, що „як довго люде будуть хотити до „реформаторув", так довго матимуть такі і подібні неприємности". Багато народу боялось поліційного терору і сторонилось УЄРЦеркви, але багато якраз через такі і подібні утиски прозрило та ще більше полюбили Христову Правду та своє Рідне. Року 1934 арештовано проповідників УЄРЦеркви Т. Д., Т. С., П. Ч. та мене. За віщо?... — Ми і досі не знаємо. Продержано дві недїлі в сирих темницях Кінної Поліції в Рівному, відтак при тюльнім прокуратор Окружного Суду на імя Обст в Рівному насмішкувато спитав: „А що то там за новон вярен впровадзає?" „Ми відповіли, що проповідуємо Христове Євангеліе в його повноті і чистоті. Прокуратор сказав дослівно: „Нам ту в Польсце не тшеба жадней новей вярн (наш край назвав Польщею), нам добже ест з тон вярон, якон ми мамы, нашей не потшебуємы, а як хцеце несць новон вашон вярен, то ідзце і наварайце на нюн Гітлєра, або Сталіна". Нам було боляче, що зайда - чужинець глумиться, пануе над нами фізично, хоче панувати і духово. Свідомих молодих юнаків Степаня Я. та Мефодія М., з села Ш. поліція свідомо тортурувала: вишала на дрючок, звязаних руки і ноги разом, била гумовими палками по голих пятах і ляли, повішеним на дрючок, у нос бензину чи оливу, кололи голками в стопи ніг і під нігтями, а при тім говорили: „Ото тобе, такий сину, (погана лайка) твоя нова вяра, ото тобе Україна!"... Такі і подібні екзекуції потерпіли тисячи наших людей за те лише, що були Українцями, а в тім сотні молодих юнаків, що любили Христове Євангеліе

Не дивлячись на всі перешкоди з боку державної владн, духовні УЄРЦеркви вибороли доступ до навчання науки евангельської релігії в початкових школах для дітей. Правильно під цим оглядом уже обслуговано понад 100 дітей в м. С. та приблизно такуж кількість в Т. В інших громадах духовним УЄРЦеркви доступу до

(Продовження на ст. 7).

(Продовження з ст. 6).

У. Є. Р. Церква в часі війни

шкіли не було; о це треба було завзято боротись з державними і шкільними властями. Слід тут, до речі згадати, що навчання ев. релігії так званої „Закону Божого" в державних і шкільних школах, приходили катехизмена на годину евант. релігії до ев. пастора, за що, звичайно мали нагання від „батюшок", шкільних директорів та деко менше від батьків Державна і дикільна влада вимагала, щоб духовник УЄРЦ як учитель релігії в школі, конче мав укінчену вищу освіту тоді, як православний „батюшка", здебільша малограмотний самоук, бо вповні до того управлений.

Хоч офіційних членів УЄРЦерква числила ще не багато, бо була молодим місійним рухом, однак, ми евангелики відчули, що з нами молиться і співпрацює весь укр. загал. Не дивлячись на те, що майже на кожне ев. Богослужения з'являлась польська держ. поліція в уніформах і без уніформ, щоб своєю присутностю стримати народ молитовни доми однак в більшости не вміщали учасників. Сила Божого Слова сильніша людського терору. Де були спроби будови власних молитовних домів там народ радо жертвував площу, жертвував матер'ял, гроші та удільовав працю. (Самий будови молитовних доми УЄРЦ спротивлялась держ. влада). Слід тут зазначити, що під фінансовим оглядом УЄРЦ як місія стояла дуже убого, що також негативно відбивалось на самій праці.

Перешкодою на дорозі праці УЄРЦ під Польщею було отже сама держ. влада, католицька та православна церкви з їх в більшости чужим по національности духовенством, малосвідомість самого люду, що піддавався підшептам та застрашуванням, та байдужість до релігійних справ укр. інтелігенції. Через відсутність останньої евангельська справа поширилась в укр. народі в вигляді пережиних сект. Наша інтелігенція не добачала того, що народ шукає духової поживи, бо не знаходить такої в віджилих формах православія та католицизму і, замість схилитись до народних мас, дати їм таку поживу, вона, укр. інтелігенція, погордувала народом, стала в сторони, не пішла з ним, назвала народ нерозумним, запродалим, простим, неосвідченим, можвяв, якби були більш сприятливі часи (треба розуміти, якби були при владі), то за такі речі взялося би „з буком", бо і без того маємо народ поділений на ряжі політичні партії, а ще і церкву будемо ділити".

Коли свої погордували, то чужинці, які від нас спритніш, евангельського пробудження в нашим народі не посорили ись, вони вбизнились до евант рухи серед українців, очолили його, розробили на безлич сект та повели такими дорогами, які для них, чужинців, були корисні. Так, прим., в часі перед виборами до державного парляменту пастор Шендерюський з Варшави (поляк по національности, який репрезентував секту, що себе звала бельгельськими християнами, обисто об'їзджав свої (українські) „збори" (парафії) і, проповідуючи, що всяка власть від Бога, роздавав на Богослуженнях завдалегідь приготовлені тепер спеціально ним з Варшави привезені номерки, щоб вірні кинули їх до виборчої урни за'. . . польського посла (Миколайв біля Львова). Коли ви зайшли до молитовного дому сектанта, то ви почули там усилки мови в молитвах, піснях, читанні Св. Письма і т. п., лише не чули ви української, хоч майже всі присутні на Богослуженні, крім хиба самого проповідника, були українцями. Проповідники-чужинці, граючи на побожности вірників, переконували їх, що інших книг і часописів не годиться читати, бо єдиною книгою для них має бути біблія; що, всі учені люде, це люде „світські", ненаверені до Бога і з ними не треба „общатись", бо „яка участь вірного з з невірним"; коли молодь у своїх строях мала укр. вишивку, то це було також по осуді такого проповідника „від духового"у здоровотись між собою по-українськи також не рекомендовалось, м о в а я, „красівее же сказать здраствуйте чим поиагайбіг". Молоді, що захоплювалась ев справою, заборонено під загрозою „исключения із общини" належати до Просвіти (культ.-осв. організації), ходити до читалень, до бібліотек, до кіно, театру, на товариські забави, спортову площу і т. д., мовляв, там усюди править сатана. Слово з амвони сильне і ним чужинці вміли користатись: народ во імя любови Господа Бога втікав від усякого громадського життя, ставився байдуже, коли не ворожо, до своєї інтелігенції, не був зацікавлений школою, культурно-осв - працею, бо вірую чий, після переконань „проповедника", не повинен інтересоватся „политикой" (Вищенаведені речі чужинці учили народ розумити як політику)

Безлік прерізних сект, яких на Волині нараховувалось по над 35, була очолювана чужинцями, або національно-недозрівшими укр елементом. що свідомо руйнували здоровий дух з природи побожного чи сного українського народу, зловживаючи при тому ев гельське пробудження остан нього. В той самий час наші ш телігенти сили стояли в стро і . . . лякли свій простий народ, що він „дурається козацької віри", „продає душу за долари", покидає „батьківську віру", слиш, темний і не Хотять своєю пасивністю та байдужістю вдержати народ від рел. пробудження, не пускати його душі вперед, а держати при ньому порожній і мертвій формі православія та католицизму. Той хто рад щиро взяв до своїх рук Євангеліе, той ніколи не був ні католиком, ани православним, бо він уже має вищий ступінь рел. свідомости" того не треба проклинати, а треба радіти, що і наш люд поволеньки оживає від вічної летаргії, що шукає живої поживи для своєї душі, не даймо лише йому пости в пащу „рикаючих львів"

Український протестантизм ще стихія, зроджена обставинами самої історії народу та його духового тяготіння до культурного заходу. Її (цієї стихії) и можна і недоцільно побороювати, як не можна було свого часу боротися проти протестантизму в Англії, Чехах, Німеччини. Шведи царі і т. д. Коли його відсутність провід, власна інтелігент не верства, то народ сам ін стинктивно знаходить ту дорогу до Бога, якою йдуть найкультурніші народи в світі. Євангелики не запродують своїх душ, бо вони у них є найбільшим скарбом, навпаки, вони тому і покинули „козацьку" та брутально нехинену нашому народові уніяльну мертвечину, щоб у нашіх душах панував скипетр Христа, а не воля Москви чи далекого і чужого для нас Риму. (Де дух Господень — там воля. II Кор. 3, 17)

Євангелики пізнали Того, хто навчає високо цінити душу. Хто своїм життям дав мужній примір для всіх родів людства в боротьбі за неї; пізнали Його як дорогу до правдивого і повного змісту життя та канчуть всіх на ту дорогу. Українська інтелігенціе, не зоставай ся і тут позаду, бо сором тобі буде, як твій простий народ зродить свою нову інтелігенцію і вона тебе понеправить! Коли ви не ведете свого народу до живого Бога-то він сам його знайде, падше жертвою ворога на дорозі пошукування, робить помилки, а однак шукає, бо чужим бажам накучило йому і хотіти

Польська держава влада відкрито почала переслідувати проповідників і вірників УЄ-Р Церкви. Окр. Суд в Рівному судиже на два роки вязниці проп. І. Г. за „протидержавну" проповідь на підставі провокаційних, тих же судом підробле них матеріялів, Окр. Суд в Луцьку засудив проп. В. В за такуж „протидержавну проповідь" на вісім років вязниці. Повітов. старостно в Костопо и вислало з Волині проп. М. Ж Проповідникам Д. Б. та М. В не дозволено взагалі замешкувати в межах Волині й Полісся Окружний Суд в Рівному засудив мене на один місяць вязниці та позбавлення права замешкання на Волині й Поліссі та інших землях, де в більшости замешкує українська людність, на вісім років за те, що ходив зараз з церковним хором коли дувати „без дозволу державного влади". Щоб побажати веселих свят Ласки Христового вашим рідним-ми знайомим, вам потрібно мати дозвіл від держ. влади Це треба було лише до чого придатись: від інших вірчесій такого дозволу не вимагали, це був лише глум та над тими, що в рядах УЄ-Рцеркви ішли до духового відродження. Разом зо мною заарештовано 14 моїх парафіян і також присуджено на два недїлі арешту кожному. По відбутті кари мене негайно вислано з Волині. Я шукав притулку серед наших гуцулів у Косові. Але і тут сховати мене польські держ. власті, вовбн якого найбільшого злочинця: арештували, продержали дві недїлі в сирій, смердячій пивниці, стягнули високу грошеву кару і приказали негайно опустить Гуцульщину. Я поїхав до Львова.

(Далі буде)

Elgin 4664
PAUL SYCH
PAINTER, DECORATOR
ESTIMATES FREE
92 Markham Street
TORONTO ONTARIO

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Health For Every Day

HELEN MACMURCHY, C.B.E., M.D.

CHRISTMAS COMES

December brings Christmas and Christmas is the greatest Birthday and the greatest Feastday of all the year. It is more blessed to give than to receive and Christmas is the time for giving. Teach the children to give. It will do them good and they can learn to enjoy giving, if you show them how. Children love secrets and the Christmas secrets are dear to children Let them share in preparing the secrets and let them learn what Christmas means.

COLDS

If we can manage to avoid colds in December we shall be fortunate People still think that we take colds from draughts and open windows and exposure. But that is not so. Of course we should be reasonable and not let a draught blow on our backs, and not get our feet wet or sit in damp clothes or forget that clothes which were comfortable on November 1st are not likely to be quite warm enough on December 1st or January 1st Watch your stockings and flannels. Woollen drawers and shirts and vests and woollen stockings are your good friends in cold weather and once having changed lighter clothes for heavy winter clothing you will be wise not to change these winter clothes till the weather is really warm and spring is coming. In Canada, the 24th of May is usually a safe date for laying aside winter clothes. But do not wait for the calendar. Use your common sense

If draughts and open windows do not cause colds, then what does? The answer is, "Infection." Colds are infectious diseases. You know how a cold, as people say, "goes through the house." John comes home from school on Monday with a headache. He is sneezing and water is running from his eyes and his nose and he feels miserable. He says all the boys in his class have colds. Very likely they have, and Tom, who sits beside John, has the worst cold of all If we do not do something to prevent the spread of John's cold to the other children in our family, then they will all have that troublesome cold. What shall we do? Put John to bed and give him a supply of paper handkerchiefs, and when a paper handkerchief has been used, drop it into a paper bag and when the bag is full, put it

HIDE AND SEEK

By STUART ROBERTSON

Was there ever a boy or girl, I wonder, that didn't play, and love to play, the great game of "Hide and seek?" Given the right sort of garden, or the right sort of house, there is no game to beat it

I remember once being one of a party that was being shown over one of the "stately homes of England." It was a most wonderful old house; beautiful in itself, full of beautiful things, and full of memories of great men and women of olden times. Queen Elizabeth had visited it, Cromwell, Wellington, and many others. As the guide reeled off the list of great names, one felt that the old house was a record of England's history

But there were some children with us, and it was not at all these things that impressed them The stately rooms, the long corridors, the winding passages, the big main staircase and the little twisting ones, all seemed to them an ideal setting for the best of games, and I heard one whisper to another, "What a topping house for hide and seek!" And I am bound to say that I agreed with them

The feeling that makes us love "hide and seek" when we are boys and girls never leaves us. When we grow old — I mean away up about thirty! — too old and too dignified to play "hide and seek," we do cross-word puzzles, and read detective stories. But it is just "hide and seek" in another shape There is an answer to the puzzle, there is a solution to the story, and there are clues for you to follow up. The author has hidden them, and you set your wits against his to find them. It's not that people like to read about murders: it is just that they like to play "hide and seek"

Sometimes I see a fellow-traveller in the train reading a magazine After a bit I notice he is looking very intently, with his brow knitted. Plainly he is not reading. He is puzzling over something Then he turns the magazine sideways, upside down, t'other side round—looks at it all ways. Then a smile breaks over his face. He has found something Of course you know what he is doing. It was one of these picture puzzles a river, and trees, and the challenge "find the fisherman" You twist it and turn it, and can't see him; and then you get the right angle, and there is the fisherman looking at you out of the leaves. After that, however, you look at the picture. You can't help seeing him, and you say, "How on earth did I not see it at once?" It was staring me in the face all the while!"

I suppose if the dignified old servant had heard the children's remark about the house he was so proud of, he would have been most indignant. He needn't have been. I think the old house would have been even more beautiful, if its corridors had echoed, not only with the voices of history, but with the scamper of children's feet, the murmur of children's voices, and the shouts and laughter of those who had sought and found. No! he needn't have thought that he neath the dignity of the place, for God has made His wonderful world a place for a great game of "hide and seek" St. Paul says: "God made the world and all that is therein and . . . all nations of men . . . that they should seek after the Lord, if haply they might grope after Him and find Him, though He is not far from any one of us." There it is—"hide and seek": God hiding and calling us to come and find Him.'

The only difference is this: when you and I hide, we try to hide so well that we won't be found. We don't want the others to find us We want to win by not being found. God wants to be found He wants us to win, by finding Him

The Bible says: "Thou art a God that hidest Thyself." But it also says that He doesn't hide Himself very far "He is not far from any one of us." He has given us lots of clues that will lead us to Him if we follow them up. There is the Bible full of pointers. There are clues to be found in our own heart and conscience. He is in every thing that happens to us. And it is just like the picture puzzle: once you have found Him you see Him everywhere and you wonder how you didn't see Him right away at the very first look!

Українська Пресвітерська Церква в Торонті, Онт.
20 Claremont Str.

Пастор: М. Фесенко, Th. B.
Диригент хору: П. Січ.
Органістка: Еленора Фесенко.

Богослужения і Недільна Школа о 11 год. рано кожної неділі.
Вечірня о 7 год. веч.
Молитовні збори і спів хору о 8 год. веч. у вівторок.
Всіх радо вітаємо

Українська Пресвітерська Церква в Ошаві, Онт.
486 Simcoe Str. South

Пастор: І. Яценгий.
Органіст: Степан Салмерс.

Богослужения відбуваються о 11 год. кожної неділі
Вечірня о 7 год. веч
Недільна Школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо

Українська Евангельська Церква в Гамільтоні, Онт.
669 Barton Str., East

Пастор: Лев Бучак.
210 Mary Str., Hamilton, Ont.

Богослужения відбуваються о 11 год. рано кожної неділі
Всіх радо вітаємо

ПРИЧИНИ ПОШИРЕННЯ ЗЛОЧИНІВ СЕРЕД ДІТЕЙ

"Др. Д. Б. Ротман, судовий психіятр в Чікаго, каже, що в 1931 р. відношення кількости мущин пяяких до пяяких жінок було один до пяти. В 1947 році відношення було один до двох. Число підростків дівчат, що заходять до корчми перевищує найгірші сподівання. Майже в кожнім випадку, де дітей ставиться перед суд за злочин, знаходимо, що їх матери ходять до "готелів на пиво."

Here is how God encourages us to seek Him "If with all your hearts ye truly seek Me, ye shall ever surely find Me, saith your God." "I am found of them that seek Me." And here is His word to girls and boys: "They that seek Me *early*, shall find me." That's *you!*

Set about seeking now. At first God is somebody we belive in, and pray to, as somebody that our fathers and mothers have found and know. But you mustn't stop there, He wants you to find Him for yourself so that He shall be your own God and Saviour. Not "my mother's God," but "my God." What a great day it was for Philip when he came to his friend and said, "We have found the Christ." It will be a great day when you go to father or mother and say, "I have found God." They will be glad. God Himself will be glad. It is what He wanted.

Ievanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА
EVANGELICAL TRUTH
„Слово Твоє світло на стежці моїй"
СІЧЕНЬ - ЛЮТИЯ і ВІРА І НАУКА JANUARY-FEBRUARY
Рік X. Число 1-2. 1949. Рік X. Число 1-2.

Частина гостей проповідників, що брали участь в З'їзді Українського Євангельського Об'єднання в Оршаві 1948 р.
З ліва на право: Д. Бучак, І. Жаветій, В. Куля, Л. Стандрет, Т. Галендра, другий ряд: Д. Гаєвка, А. Заборовець, В. Боровський, І. Ковалевич, Др. Р. Кацунов; задній ряд: добр. І. Семенюк, добр. Д. Чернійський, проп. В. Боробський, добр. П. Ковальчук.

ЗГИНУЛИ СМЕРТЮ ГЕРОЇВ

(УБІ). — З кіл Легії Українських Повстанців довідуємося про одну з трагедій української повстанської боротьби, що відбулася на початку листопада, 1948 р., на північній Волині. За повідомленнями, які отримано на днях з України від команди Оперативно-Повстанського Осередку, у перших днях листопада на терені Торчинського району (Волинь) відбувся бій повстанської групи особливого призначення під командуванням от. Остапа з сильними большевицькими збройними силами військ МВД. У нерівному, жорстокому й затяжному бою згинув смертю героїв командир Остап, членів його штабу й велика кількість бойців його групи.

Група командира Остапа була однією з найкращих повстанських груп, зокрема на північно-українському підтинкові повстанського руху. Командир Остап був популярною постаттю повстанської боротьби, беручи участь у повстанському русі ще від 1942 р. На протязі шести років він очолював ріжні групи УПА й Української Народної Оборони. В останньому часі його рухлива й доцільно розчленована група була об'єктом особливих переслідувань військ МВД, для яких вона була пострахом. Щойно під Торчином вдалося большевикам перевагаючими силами оточити частину його групи й розбити її. Геройська смерть командира Остапа є важкою втратою для повстанського руху.

ДУМКИ ПРО СВІТ І БОГА

Цей світ жахливий, коли страждання на ньому невблічні і не ведуть до добра. Це якийсь лихий, гнебний устрій задля докохання невимовних страждань. Цей світ надзвичайно неморальний тому, що він чинить лихо не для найбутнього добра, але зовсім надармо, безцільно, — отруює лихо, якого наслідком буває тільки страждання мільонів. Обіцянки його підступні, надії облудні й шляхи його зрадливі.

Він б'є нас від народження, домішує горя до кожного келиху щастя й робить смерть отруйним чадом. Ми всі бачимо жахливе лихо в світі. И звичайно, коли нема Бога й безсмертности, то мені зрозуміла нехіть, яку виявляють люди до життя: її викликує в них істнуючий лад або, краще сказати, безладдя, — страшний моральний хаос, бо так це треба назвати.

Але, як тільки є Бог над нами й вічність перед нами, то тоді все змінюється. Ми виявляємо добро в лихові, світло в темряві, й надія проганяє розпуку.

Який же з двох домислів імовірніший? Хиба можна припустити, щоби моральні істоти — люди були поставлені в необхідністя справедливо клясти істнуючий на світі устрій, у той час, як перед нами є вихід, що розвязує їх суперечності? Вони повинні клясти світ і день свого народження, коли б не було Бога й майбутнього вічного життя. Коли-ж є те й друге, життя само собою робиться добром і світ місцем морального удосконалювання й безмежного побільшування щастя й святости.

Ерасм.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Поступ асиміляції

Дослідники українського церковного життя переконливо, що Католицька Церква проклятие Греко-Католицьку і, що остання вретті згине для українського народу в чужинецькім морі; що вона, будучи під зверхністю італійця в Римі, котрого вони називають „папою" не може по суті служити інтересам свого народу. Її передбачени спонівяються з великою швидкістю.

Спочатку заведено целібат для священства, а давній, освячений українським церковним життям закон про одруження священників, знесено. Поволі церкву перероблюється та пристосовується до форм виробтених і вітворених в Італії. В своїм пастирськи листі грекокатол. єпископ в Торонто, наприклад, смілівости, називає українців гр.-католиків, просто католиками. Так поволі але рішучо Рим нищить в Греко-Католицькій Церкві все українське, і приспосовуючи церкву до римо-італійського зразку. В Злучених Державах Америки, де цей процес переходить значно швидше, навіть слово „український" вже не вгадується в назві українських грекокатолицьких церков і, хоч ця практика викликала протести з боку місцевих українських часописів (в Філадельфії), то однак ці протести не мають наслідків. Нема сумніву, що істотно чужинецький провід К. т. ц. і Церкви вимагає пікаватися суто-українськими теренами; їм ходить в першу чергу про славу і зріст своєї церковної організації.

К. К.

ПАНІ РУЗВЕЛЬТ ВІДВІДАЛА АШАФФЕНБУРЗЬКИХ УКРАЇНЦІВ

(УМ) 24 жовтня пані Рузвельт відвідала український табір в Ашаффенбурзі. Мешканці табору вшанували її сердечне привітання. Зустрічаючи її традиційно хлібом і сіллю, голова табору підкреслив вдячність всіх скитальців за те, що вона перша стала в їх захист. Пані Рузвельт відвідала таборову виставку вишивок, дитячий садок, церкву та приміщення таборяни й мала нараду з журналістами. На прощання голова табору подарував гості в імені таборян альбом українського мистецтва.

Про популярність пані Рузвельт серед всіх переслідуваних свідчить факт, що після своїх недавніх відвідин у Берліні вона повезла зі собою... дві валізки листів з подяками.

Результат вільної продажі алкоголю

"Нью Йорк Таймс" подає, що 6.6% мущин і 1.5% жінок в краю стали налоговими пияками та, що держава повинна побудувати психіятричні шпиталі, щоб їх тримати, лікувати, дати заняття, та привернути їм колишне становище в суспільстві."

Ред. Чи не краще було-б зачекати усі корчми і продавати алкоголь лише по рецепту лікарів?

Хоч з усіх занять, дозволених законом, продаж трунків є найменш славним, все ж жадоба наживи у деяких людей настільки сильна, що не дивлячись на все горе і страждання, які людству торгівля трунками приносить, вони не покидають жити з людських слабостей і руїни. Одинокий рятунок канадійської й американської людности від цієї руйни це повна контроля, а, як можливо, то й заборона цієї торгівлі.

Пастор В. Кузів в Детройті

В днях від 12-14 грудня, 1948 р. пастор В. Кузів мав ряд відчитів і звітів перед різними українськими і англійськими організаціями в Детройті. Темою звітів паст. Кузіва було трагічне положення укр. скитальців в Європі. (Як відомо паст. Кузів щойно повернувся з Европи). Його звіти викликали зацікавлення серед українського та англійського громадянства.

В неділю, 12-го грудня, 1948 р., відбулося урочисте Укр. Ев. Реформоване Богослужения в Вудвардській пресвитерській церкві, на яке прибуло споре число людей. Організацію зборів для відчитів паст. В. Кузіва перевів прот. В. Боровський, який є загально відомий зо своєї праці серед українського громадянства на скитальщині.

З.

Добрий приклад для православних в Канаді

Часопис „Прозвіть" містить вістку з Европи: „що голова Англіканської Церкви Кентерберійський Архиепископ відвідав УПАЦ Митрополита Полікарпи при чім: „Митрополит Полікарп висловив радість з приводу зустрічи із вступником братньої Англіканської церкви та підкреслив свій жаль, що та зустріч не відбувається на рідній землі з столиці вільної України."

Тут ми бачимо, як високий достойник Православної Української Церкви вивалює себе як державного мужа, що з такою ставить інтереси свого народу над церковні окремішности. Англіканська церква є церквою протестантською в своїй суті. В визнанню віри здубовається на Вестминстерськім Визнанню Віри, що було прийнято так само Пресвитерськими і іншими протестантськими церквами. Англіканська церква довголе в своїх громадах повну свободу, що до форми обряду і тому ви можете знайти в одних громадах богослужения, що мало чим різняться від католицьких, в той час як другі мають чисто євангельську форму богослужения.

Англіканська церква входить як активний член у всі протестантські національні і міжнародні організації, бере активну участь в протестантських з'їздах та всюди виступає в повній гармонії з ними. Не дивничись на все це, Митрополит Полікарп витає представника цієї церкви з радістю.

Наші православні в Канаді здавна того, щоб шукати подібного порозуміння і доброї волі протестантського світу для своєї справи відгорожуються китайським муром, та закликають вірних навіть не сідати разом за одним столом з інов'ірцем своїм чи чужим, не запрошувати їх на свої свята та тримається міцно своїх „православних порохів." Замість того, щоб вступити в Канадійську Раду Церков вони вперто тримаються окремо.

Поступування Митрополита Полікарпа в наших канадійських православних церковних достойників виявляють різницю поміж державним мужем а сектярським думанням.

К. К.

Яков 1: 15. Хто ж дивиться в звершений закон свободи, та й пробуває в ньому, той не слухатель забувачий, а чинитель діла; такий буде щастливий у ділянію своїм.

Євангелія і Суспільний Лад

Євангелія в змісті, освідомлений пастир. (Др Рашкан, VIII, 3).

1). Наша доба остільки пригадує собою, добу упадка Риму, що як тоді, так і тепер, з людського розуму створяли собі люди ідола. Цей розум, голость і тепер, сам, один, є всемогутний. Він потрафить все, потрафить і запровадити найщасливіший суспільний лад на землі, без помочи Божественної мудрости. Знёхтувало наше покоління перестороу Христа — що хто будує без Нього, будує на піску. В наші дні, коли ми є свідками, як хитаються й розпадаються здавнісуті на піску людські будови, варта придивитися ближче глибокій мудрости Євангелія, що говорить на цю тему

Без центральноорієнтуючої сили сонця, планети нашої системи зіскочили з своєї орбіти і наставби хаос. В суспільнім житті теж існують ті сили доосередні, які тримають вкупі і в порядку сили відосередні, не даючи людському космосові розпастися в хаос. Ті сили це рідні звязки—звязки родинні, кревні, законо релігійного і світського, громадські думки (опінії), думки більшости, звязки добровільних союзів і пр. Людський убогий розум думає, що вистарчить ці звязки зав'язати, вставовити чисто зовнішнім способом, і суспільність буде продовжувати в ладі і в порядку; передбачив, а ворог з нею нічого не зробить... Коли ж хтїли шукати найліквідацію української державности, про знищення високої тоді української культури, про тяжке поневолення вільного українського народу

Ограбивши Україну з її культурних скарбів, Москва вела свою загарбницьку политику так, що ани внутрі самої російської імперії, ани назовні не сміє існувати сама назва „Україна", не сміє бути укр. школи, укр. мови, укр. церкви. В очах усього світу Москва представляє Україну як свою складову частину, що має лише власний говор (діалект). Отже ми, українці, в понятію Росії є малороси, хохли, мужики і т. п., але ніколи не українці. (Претендуючи на деякі частини укр. землі, подяки робленій те саме, називають українців ruminami, „chlopami," в укр. землі — „Kresy Wschodnie," Malopolska Wschodnia" і т. п.).

Покірні укр. інтелігентні сили Москва запрягла до своєї роботи, винагородивши за те рожними (нібпи не здійсненими) обіцянками, нелокірних фізично винищує.

За кілька століть такої руйницької роботи здавалося б, що й слід заник по українській нації та ію українській державности Але вистарчило лише, щоб царсько-московська влада захопталаєь як Україна перша, і посеред поневолених тоді Московсу народів, ставить при помочи збройних сил своїй вимоги на державну незалежність та й відтак виборює й проголошує. Ізза роздертої тьвіси, якою ворог заслонював від нас нашу славну минувшину, з'явилась Україна—розбита, поранена, сплюндрована та ограблена. Але дух українського патріотизму переливався з сердець одного укр. покоління в серця другого. Події першої світової війни і революції не посьидили. Духа любови до краю та його волі вороги не вбили. Самим фактом революції 1917 р. Україна стала вільною та незалежною. Українське громадянство скликає Все український Національний Конгрес, організуює Парламент України — Українську Центральну Раду та розпочинає неатомну організаційну працю.

22 січня 1918 року настав той щасливий день, коли Українська Центральна Рада своїм IV-ми універсалом проголосила Україну вільною й самостійною державою, проголосила незалежність Української Народньої Республіки.

Але сусіди не розумюють свого існування без родючої України. Не встигла рос царська імперія знищити як на її місце з'являється з б о л ь шевичний московська орда, яка в першу чергу дбає, щоб не випустити з кігтів Москви незмірних багатств родючої України

Молода Українська Держава не в силі була витримати одночасний натиск московсько-більшовицьких та німецьких імперіялістів (німці вже в той час шукали таком своїх интресів на Україні). Центральна Рада була змушена змиритись з осередніми державами всупереч новить позіціям свого уряду. Внаслідок цього звиграння невдовзі Україна стає жертвою кількасічної німецької окупації. Против німців провадить боротьбу українське селянство, а відтак виступає славний Отаман Симон Петлюра, на заклик якого укр. народ виганяє німців і Другим Парламентом — Конгресом Трудового Народу дали мілюни Героїв Твоїх синів і донькок, які й в сучасни дні вимирають смертю лицаря в рядах Української Повстанської Армії в боротьбі против того-ж ненажерливого твого сусіда. Український н а р о д е, тий відвічний ворог ниці вже не в лиці твоїм ворогом, він є ворогом усього християнського світа; всі однаки на небі й землі говорить за те, що Ти засидеш в „народів вільних колі."

Вшановуючи память Великого Героя і Мученика з бою сторонній, неоспоканий бій з у тисячу разів більшими силами нападачих сусідів -- рижо-барвної Росії та зрадливої Польщі. В процесі цих воєнних подій українська нація виложе з свойого серця героїв в бою під Крутами, Героїв в бою під Базаром, зроджує тисячі любови вже від тепер пішовідчуває духа, як сам Отаман Симон Петлюра та багато інших, які, хоч і мали розбіжні підходи до здійснення Ідеї Визволення України, однак, безперечно, над здійсненим цієї Ідеї живо працювали. Ці святі, славою вкриті жертви своєю кровію та мужнім приміром зворушили так український народ, що сьогодня ми не потребуємо його освідомлювати, що він не малорос, не хохол, не русін, ні хлоп, не мужик, а що він є українець, а його батьківщина зветься У к р а ї н о ю Кров героїв з визвольних змагань породила тобі, Українська Нація, такі святі постаті як Білас, Данилишин та зроджує дали мілюни Героїв Твоїх синів і донькок, які й в сучасни дні вимирають смертю лицаря в рядах Української Повстанської Армії в боротьбі против того-ж ненажерливого твого сусіда. Український н а р о д е, тий відвічний ворог ниці вже не в лиці твоїм ворогом, він є ворогом усього християнського світа; всі однаки на небі й землі говорить за те, що Ти засидеш в „народів вільних колі."

Вшановуючи память Великого Героя і Мучеників з бою сторонній, неоспоканий бій з у тисячу разів більшими силами нападачих сусідів -- рижо-барвної Росії та зрадливої Польщі. В процесі цих воєнних подій українська нація виложе з свойого серця героїв в бою під Крутами, Героїв в бою під Базаром, зроджує тисячі любови вже від тепер пішовідчуває духа, як сам Отаман Симон Петлюра та багато інших, які, хоч і мали розбіжні підходи до здійснення Ідеї Визволення України, однак, безперечно, над здійсненим цієї Ідеї живо працювали. Ці святі, славою вкриті жертви своєю кровію та мужнім приміром зворушили так український народ, що сьогодня ми не потребуємо його освідомлювати, що він не малорос, не хохол, не русін, ні хлоп, не мужик, а що він є українець, а його батьківщина зветься У к р а ї н о ю Кров героїв з визвольних змагань породила тобі, Українська Нація, такі святі постаті як Білас, Данилишин та зроджує дали мілюни Героїв Твоїх синів і донькок, які й в сучасни дні вимирають смертю лицаря в рядах Української Повстанської Армії в боротьбі против того-ж ненажерливого твого сусіда. Український н а р о д е, тий відвічний ворог ниці вже не в лиці твоїм ворогом, він є ворогом усього християнського світа; всі однаки на небі й землі говорить за те, що Ти засидеш в „народів вільних колі."

(Продовження на ст. 6).

В роковини проголошення незалежности Української Народньої Республіки

Все, що живе і порушується на землі має свої законы і порядок та провадить безупинну боротьбу за існування. Цим законам підпорядкована також і людина. Сама природа навчила вести таку боротьбу за щоденний хліб і все, що під ним розумємо в організований спосіб. Себ-то людина мусить шукати взаимно помочи в другої людини; часто один народ з другого. Бо й справді тяжко було йти людині одинцем, примірюм, у той час, коли ще не було таких удосконалень, з яких користає сучасна людина. Легше ж підняти тяжкий камінь чи деревину при будові хати спільно з кількома людьми, ніж самій людині Легше було нашим предкам уполювати дикого звіра, щоб мати з него м'ясо на харч, и шкіру на взуття й одяг, спільно громадно ніж одинцем. Але людина інстинктово організувалася в першу чергу для того, щоб мати змогу спільними силами захищання перед нападами і мордами зо сторони другої, людини, других народів.

Тому, що український народ замешкав родючий і багатий край та тому, що цей край має своє географічне положення виглядає для господарїїх відносин з усім світом, сусіди народи майже ніколи не давали спокою Україні. Найбільше дались в знаки нашому народові москалі й поляки, які, чередуючися, то один, то другі нападали та нищили укр. народ, а край і його багаття присвоювали собі

Нефортунний п о л і т и ч н и й крок гетьмана України Богдана Хмельницького поєднання з москвинами для спільної оборони против Польщі спричинився до того, що Москва не лише не додержала союзу з укр. державою против сильного ворога, але подбала в першу чергу про ліквідацію української державности, про знищення вільного українського народу

Ограбивши Україну з її культурних скарбів, Москва вела свою загарбницьку политику так, що ани внутрі самої російської імперії, ани назовні не сміє існувати сама назва „Україна", не сміє бути укр. школи, укр. мови, укр. церкви. В очах усього світу Москва представляє Україну як свою складову частину, що має лише власний говор (діалект). Отже ми, українці, в понятію Росії є малороси, хохли, мужики і т. п., але ніколи не українці. (Претендуючи на деякі частини укр. землі, подяки робленій те саме, називають українців ruminami," „chlopami," в укр. землі — „Kresy Wschodnie," Malopolska Wschodnia" і т. п.).

Покірні укр. інтелігентні сили Москва запрягла до своєї роботи, винагородивши за те рожними (нібпи не здійсненими) обіцянками, нелокірних фізично винищує.

За кілька століть такої руйницької роботи здавалося б, що й слід заник по українській нації та ію українській державности Але вистарчило лише, щоб царсько-московська влада захопталаєь як Україна перша, і посеред поневолених тоді Московсу народів, ставить при помочи збройних сил своїй вимоги на державну незалежність та й відтак виборює й проголошує. Ізза роздертої тьвіси, якою ворог заслонював від нас нашу славну минувшину, з'явилась Україна—розбита, поранена, сплюндрована та ограблена. Але дух українського патріотизму переливався з сердець одного укр. покоління в серця другого. Події першої світової війни і революції не посьидили. Духа любови до краю та його волі вороги не вбили. Самим фактом революції 1917 р. Україна стала вільною та незалежною. Українське, громадянство скликає Все український Національний Конгрес, організуює Парламент України — Українську Центральну Раду та розпочинає неатомну організаційну працю.

22 січня 1918 року настав той щасливий день, коли Українська Центральна Рада своїм IV-ми універсалом проголосила Україну вільною й самостійною державою, проголосила незалежність Української Народньої Республіки.

Але сусіди не розумюють свого існування без родючої України. Не встигла рос царська імперія знищити як на її місце з'являється з б о л ь шевичний московська орда, яка в першу чергу дбає, щоб не випустити з кігтів Москви незмірних багатств родючої України

Молода Українська Держава не в силі була витримати одночасний натиск московсько-більшовицьких та німецьких імперіялістів (німці вже в той час шукали таком своїх интресів на Україні). Центральна Рада була змушена змиритись з осередніми державами всупереч новить позіціям свого уряду. Внаслідок цього звиграння невдовзі Україна стає жертвою кількасічної німецької окупації. Против німців провадить боротьбу українське селянство, а відтак виступає славний Отаман Симон Петлюра, на заклик якого укр. народ виганяє німців і Другим Парламентом — Конгресом Трудового Народу дали мілюни Героїв Твоїх синів і донькок, які й в сучасни дні вимирають смертю лицаря в рядах Української Повстанської Армії в боротьбі против того-ж ненажерливого твого сусіда. Український н а р о д е, тий відвічний ворог ниці вже не в лиці твоїм ворогом, він є ворогом усього християнського світа; всі однаки на небі й землі говорить за те, що Ти засидеш в „народів вільних колі."

Вшановуючи память Великого Героя і Мучеників з бою сторонній, неоспоканий бій з у тисячу разів більшими силами нападачих сусідів -- рижо-барвної Росії та зрадливої Польщі. В процесі цих воєнних подій українська нація виложе з свойого серця героїв в бою під Крутами, Героїв в бою під Базаром, зроджує тисячі любови вже від тепер пішовідчуває духа, як сам Отаман Симон Петлюра та багато інших, які, хоч і мали розбіжні підходи до здійснення Ідеї Визволення України, однак, безперечно, над здійсненим цієї Ідеї живо працювали. Ці святі, славою вкриті жертви своєю кровію та мужнім приміром зворушили так український народ, що сьогодня ми не потребуємо його освідомлювати, що він не малорос, не хохол, не русін, ні хлоп, не мужик, а що він є українець, а його батьківщина зветься У к р а ї н о ю Кров героїв з визвольних змагань породила тобі, Українська Нація, такі святі постаті як Білас, Данилишин та зроджує дали мілюни Героїв Твоїх синів і донькок, які й в сучасни дні вимирають смертю лицаря в рядах Української Повстанської Армії в боротьбі против того-ж ненажерливого твого сусіда. Український н а р о д е, тий відвічний ворог ниці вже не в лиці твоїм ворогом, він є ворогом усього християнського світа; всі однаки на небі й землі говорить за те, що Ти засидеш в „народів вільних колі."

Українська Євангельсько-Реформована Церква в часі війни 1939-1945 р.

(З пережитя проповідника УЄРЦеркви В. Л.)

Nec tamen consumebatur

(Продовження).

Православна церковця в селі К-ки наповнилася людьми вщерть. Для мене поставили столик на амвоні перед так званими "царськими вратами." На "корах" (спеціальним балконі) співав знечно на цей раз збільшений хор, бо крім євангеликів, у співах взяли участь і православні. Сьогодня славлять Господа разом, як діти одного народу. Мимоволі приходить питання, чому такого братерства нема завжди, лише тоді, коли неспокійний час і коли з нього мало можна скористати? Я проповідував на тему "Христос і його стадо" Йоан. 10: мої вівці слухають мойого голосу... Було помітним, що зо мною небуденно молилися всі присутні, бо спільна молитва в той час була правдивим бальзамом на душевні рани. Відтак більшість прийняла Господню Вечерю

По закінченні Богослужения, не скидаючи службового одягу, я вийшов в оточенні людей на церковне подвіря. Вулицею, що вела попри церкву, совіцькі вояки гнали відділ розбитої польської військової частини Дехто з цих вояків хрестився, проходячи мимо церкви Це були українці, що їх поляки почали були битися за чужу справу. Бойци, що скорштували з полонених, проходячи мимо церкви, показували в сторону церков. будинку і на мене з грубою іронією питали: "А как, ети у вас-ено работають? У нас ёк уже давно нет!"—"Чь

(Продовження на ст. 5).

Yevanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
І „ВІРА І НАУКА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця
Передплата на рік в Канаді і заграницею $1.00 Окреме число 10ц.
РЕДАКЦІЯ, КОМІТЕТ
Адреса редакції
506 Dossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

HU 9282
ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Київ Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6082

Злука "Євангельської Правди" і "Віри й Науки" Орган У.Є.О.

Згідно з уховалою Собору-Української Євангельської Обєднаних, що відбувся в грудні минулого року в Сша-ва, Онтерio, і за згодою видавців „Євангельської Правди," обидва вищезгадані українські євангельські часописи злучено в один, який, починаючи з о-ним числом за січень, 1949, буде виходити як орган У.Є.О. Віримо, що загал свідомих українських євангеликів, а рівнож і прихильники українського євангелизму, привітають та одобрять цей крок, як вияв доброї волі й щирого змагання українських євангеликів до справдішнього обєднання

Впродовж девяти років „Євангельська Правда" була без компромісовим оборонцем євангельсько-християнської думки серед українців. Це гордовите й важке завдання вона виконувала ревно, не зважаючи на недостачу сил і засобів та дуже несприятливі умови. В основному її достеперщих праць добра і заслугує на признання. Важливим є, щоб така сама безкомпромісовість щодо засадничих питань євангельської релігії шанувала й опісля злучений часопись, що з цього часу буде голосом обєднаного українського євангелизму.

У нього хиб і недотягнень, яких „Євангельська Правда" не була вільна, то їх — при всіх вольних і невольних проявах, що тяжать на всіх українських часописах — можна виправити, коли в нас буде єдина думка, єдина праця і сильне пекання царства Божого і правди його. Змагаймо до великого й благородного, а тоді не схочемо й не будемо марнувати часу и енергії на речі маловажні.

Знову ж щодо „Віри й Науки," то, як відомо, вона виходила від 1925 до 1939 року, як орган Української Євангельсько - Реформованої Церкви в Західній Україні. Впродовж кількадцяти років, не зважаючи на часті репресії з боку польської влади та безнастанні нькування з боку назадницьких елементів із українського середовища, вона безстрашно розповсюджувала ідеї євангелизму серед українських мас. На духово-культурній ниві рідного народу вона нещадно рвала бур'яни непрощи й невіжества, а сіяла здорове зерно правди Христової; поборювала всілякі двоєвір'я, пересуди, релігійну нетерпимість і тим подібні людські пережитки, а натомість навчала кращого розуміння й практикування релігії Христової, любові, толеранцію, людяности, братерства в народній єдности. Тим чином старокраєва „Віра й Наука" вписала якраву сторінку в історію українського євангелизму, а тим самим і в історію боротьби за духове розкріпачення українського народу.

Тому, що „Віра й Наука" була щиро демократична й християнська, більшовицький окупант негайно закрив її. Закрив часопис, але ідеї якій часопис служив, правди Божої, за якими вони не в силі. Неситий ворог правди й Бога „не скує душ живої і слова живого" Ідея жие й діє дальше

Щоб життя й діяння ідеї ідеї серед українського народу під держати та добру славу „Віри й Науки" зберігти, У.Є.О. минулого року відновило видавництво цього часопису тут, на вільни канадійській земл. Та хоч у видавців була добра воля, то вибуло тільки кілька чисел часопису. На це склали ся різні причини, а між іншими не, що У.Є.О. не мало тяжких фінансових засобів, яких видавництво часопису в початковій стадії потребує. Ті гроші ї збірки, що вділяли до каси У.Є.О. треба було вживати передусім на допомогу українським синталься в Європі.

До того численні брати, українські євангеликів, висловлювали думку, що, коли бути послідовним, то обєднання українських євангеликів вимагає також обєднання-злуки українських євангельських часописів та видавничої праці взагалі. Завзята цілком слушна. На ділі це та сама думка, що над нею серіозно застановлялися і в формі резолюції її висловив Собор У.Є.О. ще в 1947 році

Тож, змагаючи до обєднання, сильної праці й на українській євангельській видавничій ділянці, а також маючи на увазі факт, що допомогою акція в користь українських християників лишається для християнина і надзвичайно найпекучішою потребою часу. Собор У.Є.О. уявляв злучити „Віру й Науку" з „Євангельською Правдою," а звознадженні тим чином гроші обернути на допомогу знедоленим братам і сестрам українцям на скитальщині. Ми переконані, що всі українські євангеликів доброї волі погодяться, що в нинішніх умовах така розвязка проблеми найкраща

В нинішньому світі йде, і з кожним днем більше загострюється завзята боротьба між силами добра і зла, світла й темряви, свободи й неволі, демократії й диктатури. Ми непохитно віримо, що кінцева перемога буде по стороні тих сил, що з ними Бог і правда Тоді кремлівська тюрма народів розпадеться, а на її руїнах український народ, і другі свободолюбиві народи, що ним не стогнуть у совітській неволі, зачнуть розбудовувати нове, вольне життя. Тоді й наша „Віра й Наука" знову буде виходити й діло Боже продовжувати на рідній Україні. А покищо що вона з нами в Канаді, як єсть і разом із „Євангельською Правдою" в міру своїх сил буде працювати для поширення Христово Євангелії та посилення тієї діяльности, що її має в своїй програмі У.Є.О

Видавчий цей злученій часопис, як урядовий орган У.Є.О., присвячуємо його ширенню євангельсько - християнської думки та ідеї української євангельської єдности. Не будемо конкурувати з другими українськими євангельськими часописами. Навпаки, хочемо й будемо з ними кооперувати, коли не буде виходити на добро українській євангельській справі. Маючи перед собою високу мету об'єднання, будемо підкреслювати в нашому органі все те, що всім українським євангеликам є, повинно й мусить, бути спільним; все те, що пособляє їхньому братерському збляженню, корисній для них всіх співпраці та творенню одного спільного українського євангельського фронту.

Хоч цей часопис присвячений головно справам релігійним, то коли заходить потреба, він буде висвітлювати українські громадські справи зо становища євангельсько - християнського, виджуючи жмут світла на той бік справи, який другі через переочення або навмисне ігнорування цих свіжих вислоплів набудуть ваги, ми знаємо, що за цеодні будуть нас благословити. а другі: лихословити, але це Христом передсказане й нормальне явище в євангельській праці. Це свідчить, що часопис і його видавці виконують наказ самого Христа й обовязок несення світла правди Його

Керуючись демократичним принципом свободи думки й сумління, будемо містити матеріали на освітньо-релігійні й загальна-громадські теми, не дискримінуючи ні політичну приналежність їхніх авторів. Християни взагалі, а євангелики з'окрема, не накидають нікому політичних поглядів; вні не дискримінують проти людей із їхньої приналежности до цього чи іншого політичного угруповання. Вибір у цьому відношенню становить тільки ті, що їхні погляди базуються на світоглядові, порожому головним правдам християнської релігії

Сектярство як політичне так і релігійне є явищем умовно незрідсти, дано все було шкідливим явищем в житті вольне життя. Тоді й наша церкви з українського народу „Віра й Наука" знову буде виходити й діло Боже продовжувати на рідній Україні. А покищо що вона з нами в Канаді, як єсть і разом із „Євангельською Правдою" в міру своїх сил буде працювати для поширення Христово Євангелії та посилення тієї діяльности, що її має в своїй програмі У.Є.О

Видавчий цей злученій часопис, як урядовий орган У.Є.О., присвячуємо його ширенню євангельсько - християнської думки та ідеї української євангельської єдности. Не будемо конкурувати з другими українськими євангельськими часописами. Навпаки, хочемо й будемо з ними кооперувати, коли не буде виходити на добро українській євангельській справі. Маючи перед собою високу мету об'єднання, будемо підкреслювати в нашому органі все те, що всім українським євангеликам є, повинно й мусить, бути спільним; все те, що пособляє їхньому братерському збляженню, корисній для них всіх співпраці та творенню одного спільного українського євангельського фронту.

Хоч цей часопис присвячений головно справам релігійним, то коли заходить потреба, він буде висвітлювати українські громадські справи зо становища євангельсько - християнського, виджуючи жмут світла на той бік справи, який другі через переочення або навмисне ігнорування цих свіжих вислоплів набудуть ваги, ми знаємо, що за цеодні будуть нас благословити. а другі: лихословити, але це Христом передсказане й нормальне явище в євангельській праці. Це свідчить, що часопис і його видавці виконують наказ самого Христа й обовязок несення світла правди Його

Керуючись демократичним принципом свободи думки й сумління, будемо містити матеріали на освітньо-релігійні й загальна-громадські теми, не дискримінуючи ні політичну приналежність їхніх авторів. Християни взагалі, а, євангелики з'окрема, не накидають нікому політичних поглядів; вні не дискримінують проти людей із їхньої приналежности до цього чи іншого політичного угруповання. Вибір у цьому відношенню становить тільки ті, що їхні погляди базуються на світоглядові, порожому головним правдам християнської релігії

Сектярство як політичне так і релігійне є явищем умовно незрідсти, дано все було шкідливим явищем в житті церкви з українського народу Під сектярством ми розуміємо фанатичне наставлення супроти нього думаючих людей та одноб'ічну посвяту якійсь одній думці на шкоду гармонійної цілости. Сектярством може бути змолина в кожній церкві чи руслі. Найбільш шкідливих форм сектярство набирає в випадках, коли сектярський провід складається з ворожих українському народові провідників Наш часопис все поборюватиме це хоробливе явище в релігійно-громадському житті нашого народу.

Статті з підписами авторів не конче висловлюють погляди, ані не є виразом становища, нашого часопису, редакційного комітету або У.Є.О.

Редакційний комітет застерігає собі право скорочувати статті та робити потрібну коректуру. Ми піддержуємо клич, що українці, навіть не чекаючи на незалежну свою державу, мають придержуватися одного правопису. Цього вимагає національна самопошана.

(Продовження на ст. 5).

(Продовження з ст. 3).

ли ми, чуля," відповіли люде, сумно похитуючи головами, "тому то ви й голодні, босі та обдерті, мов жебраки, що потолтали Божу Правду," додали тихше

"Зостаньтесь з нами, брате пастоpe, не покидайте нас самих" — благали мене вірні громади К-ких, коли в їх прощав "ми з приходом цих свіжих визволителів набудуть все до решти тратимо, крiпить нас хоч спільного молитвою" — говорили в розпуці

У „Кожному селі на Волині й Поділесі притудилась маси по льській шляхти, магнатів, що втікали перед німцем та сховались у закутках перед більше виком-москалем, який локи що не має часу на розправу з ними. Це були судді, прокурато ри, комісари, урядники, агенти, полїції, тт, що обдирали, мучили по тюрмах, тортурували, судили, знущались і вигублювали наш народ. Тепер вони просять у нього порятунку. Мені пригадалась моя судова розправа "за колядку." В часі засідання суду аж гидко було дивитись, як суд — найвища державна влада зложивкивав правдою; як нею спекулював задля своїх куцих, егоістичних, національно-польських інтересів. Як боляче було дивитись, коли поліційні і цивільні, за гроші найняти свідки, цілували роспяття Христа в які ложної присязи устами, які щойно свідчили брехню против невинних! Суд знав про це і приймав як мірodайне. Чи ж може існувати така держава, яка законни побудовані на брех ні, де Божу Істину свідомо топчуть ногами?... Таж кожного часу суд мусить керуватись безстороннюю правдою, бо в противному разі він не буде судом. "Знає бо Бог дорогу справедливих, а дорога без божних загине" — пригадались кожному мені слова зо св. Письма. Не довго прийшлося ждати на їх загибіль, бо вже в перших днях вибуху війни в вересні 1939 р. ці хижаки в людських постатях загубили свої "мудрі" голови. загубили "гонор" і силу, якими величалися перед безборонними українськими населенням і, мов боже вільні, тікали, не знаючи куди По дорозі покидали награбле не майно і золото та тепер приймали до тебе, украінський "хлопе" ще вчора погорджуваного, зненавидженого та битого ними, зігнулись, мов вси, які чують за собою провину. "Українці, гоніть ворогів, гоніть собак від себе, гоніть буком, бо вони того заслужили" — так сказала би кожна постороння людина, так зробив би кожен народ з своїми ворогами... Але ти, український народе, цього не зробив, ти проявив свойому ворогові, прийняв його у свій убогий, ним же окрадений дім, зогрів, нагодував його, прикрив своєю бідною свитиною..., Ти сповнив найбільшу Христову заповідь любити ворогів своїх. Він, народе, що Господь це бачив!.

Я пойхав до громади С. Про повидник В. В. дуже зрадів моїй приїздові. На Волинь я вернув з Галичини з місточка [М.. де заменшкували його батьки. Оповів йому про їх здоровля. Пром. В. В. приєднався до наших постанов, щоб залишитись при праці в громадах

По містах і селах Західної України, здобутої більшовиками, ми від упавшої Польщі, простувалися цілі армії сов. політруків (політичн. руководителів) в уніформах і тайних. На тягарових автах кружеле НКВД. Іде приготовання до виборів делегатів на Народний З'їзд Західної України у Львові 21 жовтня 1939 р., який має винести уклад про "добровільне" приєднання Західної України до СССР. Більшевики арештовують укр. населення. Нічно о годині десь 2-й чи 3-й мою хату окружує загін НКВД, частина їх в лижі сповзається в хату і кажуть мені „віддати збрю," а відтак, зробивши докладну ревізію в цілій хаті та, забравши при тім мої цінніші речи, папери і деякі книжки, казали мені йти з ними. Не дали мені можливости належно одягнутися ані взяти хліба з собою, повели до будинку, де містилася сільська управа. Тут уже на мене ждав недалекий мій сусід, дуже інтелігентний селянин, свідомий євангелік Олекcандер К., оточений охороною НКВД. Нас посадили до тягарового авта та відвезли до вязниць в Рівному. Коли моя старенька мати бігла за автом щоб подати мені клуночок з хлібом та платтям, що його я скоро приготовила, то ескортуючі нас більшевики в іронічний висмішок: "не надо, старуха квартра он придаст обратно

Привізши до Рівного, нас вкинули окремо до камер в стерних вязниць. Це місце мені знайоме ще з польських часів. Тоді, однак, було дещо більше порядку ніж тепер. Одна з порожа влада повалилась, а друга щойно лапчаке свої кігтяти в український народний організм; ще не мала часу прилягнутись і наладнати порядку в тюрмі. Тепер тут побиті вікна, страшна нечистота. Остаточно, в поняттю більшовиків вязні не треба тюрмити жадних умов людського життя, бо його на те і кидається в тюрму, щоб він там "здох." На долівці, в камері (цілі повно натрушеної з матерацїв соломи (це радше не солома, а по трохи з соломи), клочки вати з подерто одежи, брудне шмат тя, ведро з водою, матрац з по рохами замість соломи. На цьому перестали мабуть сотни людей В кутку біля дверей по лізли до полагоджування на туральних людських потреб. ти ведро з водою. Стіни камери в кроні від роздушених блощиць. Вони і тепер лазять по підлозі й стінах цілими хмарами. Я роздушив одну, другу, пяту, десяту. Не можна всіх вигубити. Зробилося бридко і я залишив. Вікно має залізні крати, шкло вибите. Хоч воно положене високо так, що через него не можна бачити, що дається на подвір'ї тюрми, однак сирий осінній холод через него дуже легко добирався до нутра камери. А коли незабаром потягнули морози, то не можно було всидіти на місці Тоді я ходив від вікна до дверей і навпаки

Тепліше ставало, коли винайшов „на" (мутну теплу воду) з кусочком чорного, глевкого хліба На обід дістав такоїж мутної води лише посоленої та без хліба, це був "суп": на вечеру такий самий суп і також без хліба. В мітерації шановна маса бліх і вошей. Коли, гадавшись вечора, прийшла "поверка," і відтак тюремний дзвінок, і команда ложитьси спать, то це звірі блощиці, воші і блохи, зробило на мене такий настуй, що чало не заснув. Я спав увесь час, так як і ходив цілий день одягнений і взутий; рукн обмотував у памяти, щоб таким чином забезпечитись від блощиць і хлопців Матерац (мішок) був тонкий поронений, що його порожни я зсипав у один кінець, складав по половині, щоб в такий спосіб зробити його дещо грубчим та в часі спанни на ньому трохи підлобатись від моїх донок підлоги. Зима 1939/40 р. була дуже сувора Через побиті вікна дує холод, тощ і сніг. Незабаром вікна зобили дошками в той спосіб, що через них можна було бачити ніяк критись небо Це зроблено не для того щоб вязням було тепліше, а для того, щоб вязні не бачили, що діється назовні тюрми Від того в камері зовсім не потеплало, а стало ще більш непривітливо Спати було немислимо

Думки, непрямі враження з подій дня, брутальне обходження тюремної сторожи, зачинання й відчинання дверей, скреготнінє півметрових залізних ключів у дверях, холод та насіком не давали спокою. На одне питання, яке до болю стискало серце "за що нас так карають?" я не знаходив відповіди. Бережесь, щоб не заснути, від сирої підлоги і не маю права вставати. Чую, що мерзну Печуть насіком Встаю кроликом і живо робію рами рухи, щоб зогрітись, а потім гинаюсь у клубок на короткому „матерацї," хухаю в руки і за пазуху та так власним теплом себе зогріваю Холоду на і довідаюсь, довідаюсь ничгнеться безконечно Ловлю на собі насіком, б'ю їх і так розважую собі, це ж вони п'ють мою кров, підточують життя.

За віщо? Ніяк" здебільша ч жищ, жили ранні багато, роскинно на праці мого народу, вони і тепер користать привілеями, живуть, роскошують, лише змінили свої фірми Яка мамося провина? Що я зло то зробив мойому "трудящому" народові та тій владі, що обстоює цей трудящий н ўрод? А може, думаю собі, це помилка, може якийсь фальшивий наклеп? Може провірять мою минувшину та й звільнять

(Далі буде).

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

(Продовження з ст. 2)

ки, коли хтось з них, хоч на хвилину забуде про цей вищий зв'язок. Там, де не перестерігається воля Отця Небесного, там гинуть родинні зв'язки, там „батько буде проти сина і син проти батька; мати проти дочки, і донька проти матері" (Луки XII, 53). Ця істина є м. і. і глибшим сенсом Шевченкових поем „Катерина"...

3). Перестають бути з'єднуючими ланками і національні зв'язки, коли відлітає від них Божественний Дух. Всім знана притча про милосердного самарянина. Священник і левит пройшли повз зграбованого й раненого розбійниками, і лише чужинець, самарянин, змилосердився над ним. Чужинець... Свої удали, що не бануть. Здавалось би, що національні зв'язки, зв'язки крови повинні бути найсильнішими, повинні найбільш спонукати до взаємної помочи людей тої самої крови? Так бувае часто, але не завше; там, де брак людської почуття милосердя, там не помагають жадні кревні національні зв'язки, вони просто перестають діяти, розпадаються, не в'яжуть між собою людей, стають фантомом, не сповнюють свого призначення, не цементують спільноту в одне ціле.

4). Навіть релігійні зв'язки, релігійні приписи, якби суворо й не перестерігалися, мертвими стають там, де Божий закон не написаний в серцях громадян. Читаємо в Новім Завіті: „Ось ти звешся юдеєм, і заспокоюєш себе законом.. І певен, що ти поводатир сліпих, світ для перебувающих у тьмі... Якжеж ти, навчаючи іншого, не вчиш себе самого? Проповідуючи не красти, крадеш?... Хвалишся законом, а порушенням закон, зневажаєш Бога?.. Користне обрізання, коли сповняєш закон, коли ж порушаєш закон, то обрізане твое стане необрізанням" (Рим. II, 17-25). Иншими словами, релігійні зв'язки і обряди, які повинні кріпити спільноту, робити її досконалішою, сильнішою морально, відкорінюють на зло, зв'язуються на пітьо, коли вироджуються в порожню формальність, коли з сердець вибито вірунних надлітає совість, відлітає повпіла до Божого закону. Не зв'яжуть в одну цілість подібні зв'язки, позбавлені кріпости і сили.

5). Одним з головних зв'язків, які лучать суспільство в

ЄВАНГЕЛІЯ І СУСПІЛЬНИЙ ЛАД

одну загармонізовану цілість, є **держава чи власна самоуправа.** Це відносини наказу і послуху, прикладу і наслідування, авторитету і пошани. Коли ці вузли справді міцні, нищо не страшне такій спільноті, ні з середини, ні ззовні. Але чи завше це буває? Далеко ні! В часи Христа спільнота жидівська якраз стояла напередодні катастрофи і зруйнования Єрусалиму. До толщина проводів верства складалася з фарисеїв, лицемірів, які лиш на устах мали слова закона, яких вони лише зовнішні ознаки авторитету (перші місця), в середині ж були вони „гробами побіленими, повними всякої нечисти," які не могли вже довго імпонувати своїй спільноті. А голосно не могли виконувати найважнішої функції правної елїти, яка, тримае спільноту вкупі і в гармонії, своїм поводженням **„не були для загаду прикладом для наслідування,** предметом пошани. Слова Христа до юрби „чиніть так, як вони вчать, **але не робіть так, як вони роблять,"** вказують, що роля елїти в спільноті є мертва, що свої гарні науки елїта має лише в словах, але не в ділах; вона не в душі, не сердцем, а лиш у чертяй форми сприймае Божий закон. Вузли влади, авторитету з послуху, надихані духовим сприйманням Закону, дійсно лучать спільноту в міцну громаду; тіж самі вузли, позбавлені цього духового сприймання, є гнилі, мертві; вони ніколи не врятують громаду від морального розкладу і розпаду.

6). Міцними вузлами єднає спільноту **громадська думка,** „публічна опінія," опінія більшости; нераз її сила така міцна, хоч і позбавлена санкцій, як сила параграфу кодексу карного, часто навіть сильніша. Але і в цім випадку ця звичайна опінія, ця більшість тільки тоді є корисним чинником в розвитку суспільности, коли керується взаємними зв'язками Господніми, впливаючи додатньо на одиниці, формуючи їх душі, їх совість. Коли ж ця опінія, коли ця більшість дає себе вести низькими інстинктами, заздрістю, жадобою низької помсти, колективним егоїзмом, які зневажають основні заповіді Божого Закону, то в такім случаї ця опінія, ця більшість стає проклятгям, яке веде одиниці й цілі тій Вседержачій Силі: симпатія, авсуасція, атракція. Християнство все ту силу любовіо до Духа Божого, все, **всяку форму животворячого.** Подібно тому, як фізичний світ сонце, так суспільний організм, як і організм поодинокої людини, що Божа сила привертае до здоров'я; робить з каліки, з біснуватого здорове тіло. Без **того Духа мертвою формою стає всяка суспільна організація,** ціл. Мудрість „по плоті", та, що без контакту з Божественною Силою, лишіть установи в спільноті, щоб її тримати разом, подібна до тих, що в'язали біснуватого ланцюгами і путами. (Лука VIII, 29). Хай це буде грізною пересторогою нашій суспільности та тим, що її ведуть! Коли вона в серці своїм не наверпеться до праджерел Христової науки, в руїни розпадеться наша матеріялістична цивілізація, і жадні матеріяльні обручи та пута цього розпаду не стримають.

Попереду погибелі йде гординя, а поперед упадку — надуте серце.

Лучше з тихими духом смиряться, ніж з гордими здобичі пазувати.

Хто веде ліло розумно, той знаходить щастя; блажен, хто в Господі надію мае.

Розсудливим назвуть того, в кого мудре серце, та красномовність додасть ваги учености.

УВАГА ТОРОНТО!

Професор Василь ІВАНИС

прочитае серію лекцій на тему:

„ПІДСТАВИ ВІЙСЬКОВОЇ ПЕРЕМОГИ ТА ВИГЛЯДИ ЗАХОДУ ДРУГОГО У З-ІЙ СВІТОВІЙ ВІЙНІ"

Лекції відбудуться в

приміщенні Української Пресвітерської Церкви, 20 Клермонт вул.

Дяти лекцій, кожної пятниці 4, 11, 18, 25 Лютого та 4-го Березня.

Початок лекцій о 8 год. веч. точно.

Після Лекцій Будуть Виказані Звукові Рухомі Фільми.

HEALTH FOR EVERY DAY

By Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

SLEEP AND NURSING

There are 24 hours in every day and we should give ourselves about 8 hours every day to sleep. A baby sleeps nearly all the time. At first the baby sleeps about 22 hours out of the 24. In these 22 hours he grows and gains in weight. He always wakes early and usually about 6.00 a.m. he is hungry and needs his breakfast Mother nurses him and after about 15 or 20 minutes he is satisfied and thinks he has had a good breakfast and goes to sleep again and does not wake until about 9.30 a.m. when he gets his bath and gets dressed and his mother nurses him again. Then he goes off to sleep and sleeps 4 hours. It is then 2.00 p.m The baby sleeps till about 5.30 p.m. That is the end of the baby's day He has another meal and then he goes off to sleep once more and does not wake until 10.00 p.m., when all the family are getting ready for a good night's sleep. The mother nurses the baby and after his supper he goes to sleep and sleeps soundly all night, not waking till about 6.00 a.m., when the new day begins.

Of course some babies are not born quite as strong as others and the doctor may advise the mother to nurse the baby every 3 hours instead of every 4 hours. Then he will be nursed at 6.00 a.m., 9.00 a.m., 12.00 noon, 3.00 p.m., 6.00 p.m. and 10.00 p.m. and he will likely sleep all night and wake about 6.00 a.m

This plan of nursing every 3 hours suits some babies better than nursing every 4 hours and they soon grow stronger and gain weight and then they need to be nursed only every 4 hours. Babies need from birth a tiny teaspoonful of boiled water three times a day Increase as needed. When baby is about one week old he needs 2 or 3 drops of orange juice and also cod liver oil twice a day. This gives him the vitamins he needs and helps him to grow up healthy.

An Honor To Canada

It is gratifying to all Canadians, men and women alike, that a Canadian woman has been selected one of ten leading women doctors in the western part of the world

She is Dr. Helen MacMurchy, a native of Toronto, now living in retirement in this city. The award to Dr. MacMurchy and nine other women medical scientists of Britain, the United States and France was made at a special convention by Hobart and William Smith Colleges this week. The occasion was the 100th anniversary of the graduation of Elizabeth Blackwell, the first woman to practise medicine in the United States. Dr. Blackwell opened the profession's doors to women in Canada as well as to American women. Canada's first woman doctor, Emily Howard Jennings Stowe (mother of Dr. Augusta Stowe-Gullen), received her medical degree at the New York College of Medicine for Women, founded by Elizabeth Blackwell

Dr. MacMurchy was among the first of the women who graduated from the University of Toronto Medical School, when that institution decided to admit women. She pioneered in linking medicine with social work. She was the first Canadian medical woman to work with Dr. William Osler in public health and child welfare at Johns Hopkins University in Baltimore. She came home to apply her training and skills. She was the first chief of the child-welfare division in the federal health department, and served Canada in that capacity from 1920 to 1934

The reduction of maternal and infant death rates in Canada is in no small measure due to Dr. MacMurchy's work. For years, as a dominion public health officer, she campaigned strenuously against the then high maternal and infant death rates in this country. Social and public health workers found in her unfailing support for their programs She wrote lectured and taught maternal and child hygiene at every opportunity. Thousands of mothers and especially those living in lonely outpost found help and guidance in Dr. MacMurchy's stream of little booklets flowing all year from her office in Ottawa to all parts of the country. Her maternal and infant welfare surveys became sign-posts to workers in this field

Those who are privileged to know Dr. MacMurchy personally will rejoice at the recognition given this kindly, earnest, modest gentlewoman who has devoted her entire life in service to her country Her type is rare at any time, here or elsewhere.

As for Dr. MacMurchy, she was probably made equally if not more happy by recent reports of declining maternal and infant death rates in Canada as by the convocation honors. An untold number of mothers' and children's lives in this country have been saved and many more in the future will be more healthy and happy owing to Dr. MacMurchy's efforts. This is her crowning glory and lasting reward.

"The Star," Toronto.

BETWEEN THE TWO

Dorothy C. Haskin

Ba was working on a narrow terrace of his steep hillside garden in Nosuland in Southwest China. He stretched his tired arms above his head and wished he did not have to work so hard, but his mother was a widow and as the oldest boy, he had to help. He stared, noticing two men climb the path to his home

One was his uncle Aku, but with him was a strange-looking man. He wore the usual blue pants and jacket, but his hair was almost colorless and his skin was pale. Otherwise, he was tall and big enough. Too tall to be Chinese, Ba decided. He hated the Chinese. They had driven his forefathers into the hills and now they tried to rule the Nosu, but, Ba shook his head determinedly, they never would, for over the mountains where he had lived when his father was alive, the Nosu were fighting the Chinese, and someday he would fight them.

But now, Ba wondered who the stranger was and ran down the hill. Aku and the man stopped in front of the house and Ba's mother came out.

"This is Pa One," Aku explained. "He wants to travel through Nosuland. He wants to live with us and tell the story of Jesus One, but first, he would see the land. He has carriers but needs a guide, so I tell him of all the villages only Ba has travelled."

Ba's mother nodded her head in agreement. It was true that Ba had travelled farther than most of the Nosu. She had married a man from the far Nosuland, and when he had died, she had returned to live near her people, and had brought her children with her. But she objected, "I need Ba"

"Pa One will give cloth, salt, needles and thread if you let Ba go with him."

"Let me go," Ba spoke up Pa logged to return to his former home! And if he did, his eyes narrowed at the thought, he would desert this Pa One and join the army that was fighting the Chinese!

Aku, his mother and Pa One argued back and forth. Ba hopefully waited until it was agreed how much Pa One should pay, then Ba got his warm jacket and went with Pa One to the village

Ba's black eyes grew large when he saw all Pa One had to be carried. He had never seen anyone have so much, but Pa One, as the Nosu called Paul Brady, the American missionary, had to take with him all his supplies for this trip and whatever barter he would need, for he was one of the first strangers ever to enter Nosuland. He had had four Chinese carry his supplies this far, but they had been afraid to go further inland, had demanded their pay and returned home, so Pa One had hired Nosu carriers and Ba as guide

After supper, Pa One stood by the campfire and told of Jesus One. Many of the villagers crowded around to hear. Pa One told wonderful stories of Jesus, that He had been crucified and been buried, but that He had arisen from the dead. Then Pa One said that if anyone believed in Jesus he should stop worshipping demon idols and believe only in Jesus

Ba shivered. He was afraid of the demons. They were powerful. They had killed his father. His mother prayed to the god shelf every day Ba was not surprised that while the men told Pa One that they thought Jesus One wonderful, no one promised to give up the demons and believe in the Jesus One.

That night Ba slept in the blanket Pa One gave him and, at dawn, after a hasty meal, the carriers trotted out of the village and later, Ba and Pa One, on horseback, followed, riding along the narrow mountain path that led deep into Nosuland.

As they rode along, Pa One talked to Ba in Nosu, practising the language. He told Ba that he had crossed a large body of water, had travelled many miles by plane in the air, and that he had learned the Nosu language from a Nosu who had come to a Chinese city to trade. It seemed a big story to Ba! Then Pa One asked, "Is it true that in parts of Nosuland, the Nosu fight the Chinese?"

"Yes," Ba nodded.

"The Nosu should not fight the Chinese. The Chinese give them

(Continued on page 8)

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

(Continued from page 7)

medicines and where they rule, they keep law and order. We must be careful to stay away from the fighting. Always take a path that will keep a mountain between us and it."

Ba nodded, but Pa One would learn!

It was late afternoon when they came to a group of armed Nosu, guarding the road. The men waved their rifles and shouted, "Stop."

Pa One and Ba reared their horses to a stop

"One pound of salt for each carrier," the Nosu demanded

"Gladly," Pa One said and dismounted. He walked up to the chief and explained, "We are the Jesus party. I have come to live among you, to be your friend, to heal your diseases and to tell you of Jesus."

"We have heard that you were coming. We are glad. Will you stop and tell us of Jesus?

"What is the village where we expect to spend the night?" Pa One asked Ba

Ba told him and insisted, "We can't stop, or we won't get there before dark and the roads are narrow. The horses might slip."

The Nosu nodded in agreement and suggested, "But you come back and tell us."

Pa One smiled and promised, "Some day I will return and tell you of Jesus."

"We will not take the salt from you," the leader decided

Pa One thanked him; then mounted his horse. Ba was surprised that the men had not taken the salt. This was their road. He decided it was because they thought well of Jesus One, and he wondered, could it be that the Jesus One was more powerful than the demons?

Everywhere Ba and Pa One went the Nosu were friendly to them Each night they camped in a different village and after supper Pa One told of Jesus, and here and there, one or two believed

Finally they reached the valley of Chuheh. There they spent several days while Pa One looked for a place to live. He found an old garrison post left from the days when the Manchu had been this far inland It satisfied, Pa One. He arranged to return and bring his family with him

Then he told Ba, "Tomorrow we will start back, but by the road further to the north."

Ba nodded. Tomorrow they would go where he had wanted to go!

Early the next morning the carriers started out and later Ba and Pa One rode until they caught up

BETWEEN THE TWO

with them at a fork in the road

"Which way?" Pa One asked.

Ba narrowed his eyes and deliberately took the path which led the farthest north, toward the fighting

They rode along the narrow mountain path. The horses went slowly, testing each step gingerly. During the afternoon they heard guns echo and re-echo across the valley Pa One glanced questioningly at Ba, but Ba kept his face straight and said nothing. His conscience bothered him and he wondered, what would become of Pa One and the carriers? But he assured himself, the carriers would get safely home, and Pa One would find someone else for guide What he should worry about was to find the Nosu army, and not the Chinese

Late in the afternoon they reached a river Ba said, "We must cross"

Pa One nodded and waved to the carriers to cross. The stream was not deep, but the water swirled in little eddies The men started to wade across A shot rang out. Then another Ba glanced about, startled More shots crossed the river. They were caught between the two armies!

"We are the Jesus party," Pa One shouted

The shots stopped and again they started across. The carriers half waded half swam, pushing the loads ahead of them. The water came up to Ba's stirrups. He and Pa One held their feet high. When they reached the other side, Ba looked around and saw that one of the carriers had not crossed the river, but had run away. He exclaimed, "One is gone!"

Pa One frowned and said, "We have come too near the fighting."

One of the three remaining carriers dropped his load and stepped up to Pa One, demanding, "We go no further unless you double wage"

"No," Pa One refused. "If I double now, then a few miles farther on, you will want it doubled again. You gave your word. You must keep it."

"But the shots," the man objected

Ba gulped, for he knew it was his fault that they were near the fighting.

"Let us go on," Pa one insisted, "before it gets dark"

The Nosu stepped to one side and whispered with each other. then the leader said, "We no go on. We go back way come"

"That would take too many days," Pa One argued.

"No go," the carriers insisted, slung down their packs and walked back to the river.

"Stop," Pa One called, but the men only waded into the river

Pa One was silent for a moment; then he said, "I believe that we should go on. The Lord will protect us. We will load the supplies on the horses and walk."

Ba jumped off his horse and helped Pa One load the supplies. Then they started up the steep path A thick mist slowly enveloped them, and then turned into a steady drizzle. Even Ba's thick jacked became damp and wet. He could scarcely see fifty yards ahead of him. He led his horse higher and higher, unable to see the road, but hoping that as he got higher, it would be clearer, but instead, the road grew more narrow, and the rain came down in a steady downpour.

"Ba, where are we going?" Pa One called

"I don't know." Ba admitted, confused The rain came down in torrents Wolves howled in the distance Ba shivered and stepped forward, peered into the rain They had climbed the crags, and if he had taken another step, he would have fallen hundreds of feet into the river What if Pa One had not spoken and made him stop!

"We must go back," Pa One decided.

Ba nodded. He and Pa One backed the horses on the narrow ledge, turning them around, and started down the mountain. They could not even find the path they had come up, but pushed their way through tall, wet grass Nettles stung their faces and hands and the horses were skittish in the rain.

By the time they reached the banks of the river, it was dark. Ba's hands were cold and numb, and he was afraid the soldiers would see them again, and shoot at them

"Come," Pa One indicated, and led his horse along the edge of the river. Ba followed him.

"Look!" Pa One exclaimed.

Ba looked and saw a light in the distance. No doubt it was the lights of the soldiers, but whether Chinese or Nosu, Ba didn't know. He prompted, "Suppose it is the Chinese?"

"As a Christian I am friends with all."

"No," Ba shook his head

They crept through the darkness toward the light. A sentry must have heard them, for suddenly the light went out and Ba heard the sound of soldiers scurrying to their posts. A bullet whizzed by Ba's

"We are the Jesus party," Pa One called out in both Chinese and

The door of the old fort creaked open. Three men stepped out. Ba could see the glint of the rifles as they covered him and Pa One. Pa One explained who they were. The men stared at him and Ba; then nodded for them to come in. Ba and Pa One followed the men into a large barn with a campfire in the centre Soldiers crowded about. Ba grew heartsick as he saw they were Chinese He had fallen into the enemies' hands.

"Here?" the leader invited.

"Thank you." Pa One said. He went to his horse, and opening a sack took out two cans of beef and gave them to the leader He explained, "After we unload our horses, we will be happy to eat."

After they made their horses comfortable, Ba sat near the campfire and ate his rice. He was surprised that he could enjoy something given him by the Chinese

Pa One asked permission to preach. The leader granted assent. Pa One stood up and with the light of the campfire on his earnest face, he preached of Jesus. He talked in Chinese, so Ba could only understand a word here and there, but he had heard Pa One preach so often that he knew what Pa One was saying.

He was telling that all men were sinners. Ba's heart grew heavy. Truly, he was a sinner. He had taken the wrong road that he might join the Nosu army and had brought many troubles upon the kind Pa One, and instead of finding the Nosu army, now he was with the Chinese, and because of Pa One, they had fed him.

Then Pa One said one had to turn from the demons. Ba remembered all the prayers his mother had said to the demons and shook his head. They had not helped him today, only Jesus had helped him.

When Pa One finished, the men talked to him for a while; then he rolled up in his blanket near the fire. Ba crept over to him and whispered, "Pa One, I am wicked. I take the wrong road today."

"Why?"

"Because I was going to desert you and join the Nosu army I am sorry for what I do, and tonight, the Chinese that I no like, no shot me, but feed me. I don't want to be mad with them any more. I want to be Jesus man like you." After that Ba and Pa One slept in peace.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй."

БЕРЕЗЕНЬ — ВІРА І НАУКА — MARCH

Рік X. Число 3. — Рік X. Число 3.

„Світе тихий, краю милий,
Моя Україно!
За-що тебе сплюндрували?"
Розірвуть могила" Т. Шевченко

Місяць березень це час, коли українська нація згадує про Т. Шевченка Роковини його уродження і смерти стали національним українським святом. Невільно виринає питання, чому Шевченко серед широкого грона українських письменників і поетів стоїть, так би мовити, на першому місці? Пантелеймон Куліш стверджує, що „вся краса української поезії одкривалася одному Шевченкові". Цим Куліш хотів сказати, що ніхто глибше від Шевченка не заглянув в таємничі джерела народньої поезії, що ніхто так як він, не здолав геніяльним способом перетворити мотиви й форми народньої поезії в пер-
лини високого художнього мистецтва. Можна сказати, що взагалі все багатство української нації від „Слова о полку Ігоря" почавши і до козацьких дум та жіночих ліричних пісень, знайшли в творчости Т. Шевченка немов свою синтезу; сила вислову, ніжність почуття, багатство образів та музичність ритмики — все це знайшло в поетичних творах Т. Шевченка свій яскравий відгук! В цьому, поруч самого їх змісту, лежить таємниця магічної сили, якою вони чарують кожного, хто розуміє красу українського слова.

Крім того ніхто з поетів і письменників не зумів так безпосередньо промовити до українського читача, як він. Ніхто перед ним не відчув так глибоко національного поневолення, як він; ніхто не бачив тяжкого українського положення; ніхто не тиснуло так болюче роже ярмо, як його. Не собі самому і на своїй рідні він закошту-вав усього тягару упокорення. Народившись як кріпак від батьків кріпаків, будучи в своїх не то лише що національних, але просто людських правах, зрівняний з робучою тваринюю, Шевченко, ставши видною людиною, вибухає могутнім гнівом задля невідповідного стану свого народу:

Чорніші чорної землі
Блукають люде. Повисихали
Сади зелені; погнили
Біленькі хати новалились;
Стави бур'яном поросли.
Село неначе погоріло,
Неначе люди подуріли
Ніхто на панщину йдуть
І діточок своїх ведуть

Він звертається до всієї української нації якщо інтелігентної верстви так і до селянства. До перших — зо словами перестороги, радить їм зректися свого класового егоїзму та подбати про поліпшення долі народніх мас. Його мрією було, порозуміння та згода між освіченими верствами та темною кріпацькою масою.

„Обніміте, брати мої, найменшого брата . . ."

Так благав він всіх українців у своїм „Посланії до мертвих і живих, народжених і ненароджених земляків", а до людей освічених, які годять „панам" звертається з пересторогою:

„Схаменіться, будьте люде,
Бо лихо вам буде
Розкуються незабаром
Заковані люде .
І потече сторіками кров у
сине море дітей ваших "

Ці пророчі передбачення стражть вже почасти здійснилися і здійснюються в наші дні. Пророча сила Шевченкових слів є все актуальною і на будучі, аж доки люде не „схаменуться".

Шевченко один із перших, хто не бачив поневолення свого краю і народу Росією як головну причину нещасть свого народу. Він кидає остре обвинувачення й вказує хто є ворогом його милого краю.

Це той Перший, що розпинав
нашу Україну;
А та Друга доконала вдову
сиротину

Такі сильні слова кидає поет в той час, коли в російській імперії всі мовчки десятки і сотки років несуть ярмо окупанта: „од молдованина до фіна на всіх язиках все мовчить". Шевченкові слова, каже

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

Куліш, були немов „воскресна труба архангела"

Зрозумів річ, що цього не могла знести російська поліційна влада й шукала лише сприятливого моменту, щоб Шевченка позбавитися. Але короткоторі політики не вбачали, що

„Сповнивку Прометея
Там орел карає,
Що-день Божий довба ребра
Й серця розриває
Розриває, та не вип'є
Живучої крови .
Воно знову оживає
І сміється знову

З якою гордістю ми тепер можемо згадати про Тараса Шевченка тому, що він сполучив живе безсмертне Слово своїх віщих поем з вічним творчим трудом — з чином цілого життя. Був він пророком і апостолом одночасно, що не тільки передбачав на століття долю нації і на століття залицив її заповіти, але й зумів натхнути народ новою вірою, яку скріпив ціною особистого щастя й життя. Чи ж не міг би Шевченко присвятитися своїй власній карієрі? Він же мав небувалий хист до малярства. Ним зацікавилися славні мистці - маляри й письменники, його прийняли до Академії Мистецтв. Сам поет був молодий, всього 24 роки, про нього здали визначні й впливові приятелі. Треба було лише бути лояльним „піддашим царя".

Та ба! Шевченко до таких не належав. Це був борець, якому не страшні були всі лиха, що приносила боротьба. Тут уся велич його характеру. Закинув особисте добро во ім'я добра національного; сказав те, що треба було сказати й приймає за це московські знущання.

Прожив Тарас Шевченко всього 47 літ; з того пробув 24 роки кріпаком - невільником, 10 — на засланні простим солдатом в Середній Азії без права писати і малювати; майже 4 роки під суровим доглядом московської поліції, а тільки 9 літ лише пяту частину свого життя на волі.

Але ані під примусом фізичних знущань, ані в неволі, в тюрмі, на засланні, на каторзі - ніде і ніколи не просить, не плаче і не кається. На суді він не зрікся своїх думок, він гордо боронив те, що висказав у своїх творах. Та інакше Шевченко і не міг поступити. У пророків слово не суперечить ділові. Коли пророк кличе інших до боротьби, то сам перший борється, коли щось осудить то ніколи тому не признає правди

Без Т. Шевченка минулих 100 літ були б порожні. Без його заповіту ми ще й дотепер тинялися б у різних теоріях, які би старалися устійнити відношення України до Москви. Після його слів „ . . . вставайте, кайдани порвіте і ворожою злою кровию волю окропіте", зникло місце для всяких теорій. Найбільше значіння Т. Шевченка полягає в тім, що ціей велитень — геній духа, слова і чину перерис усіх письменників і поетів своєм історичним післанництвом, воскресивши свій народ і натхнувши його непоборною волею до самостійного життя. Як Богочоловік Христос дав усім християнам на цілу вічність свое евангеліе, так Тарас Шевченко залишив своє слово на всі віки й усим українцям без ріжниці їх віросповідання, суспільного стану й політичної ідеології — українське національне евангеліе. Він об'єднав усіх живих, мертвих і ненароджених українців в одну нерозлучну сімю, освітивши променінням непохитної віри в майбутність України. Його божественне вірую:

І забудеться срамотня
Лихая година
І оживе добра слава,
Слава України"

скріплює й сьогодні підчас дуже тяжкого горя нашого незмирущого в справедливого духа віри українського народу.

Думки Тараса Шевченка свяшмов евангельські слова, бо ні час, ні простір, ні змінні умови не могли й ніколи не

(Продовження на ст. 2).

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

(Докінчення з ст. 1).

зможуть позбавити їх титанічної сили, постійної, незбагнутої звартости й гострої актуальности. Він національний Месія, що на сторожі ним довершеного воскресення України, поставив невмирущого духа свого слова і чину, дав нам ясний дороговказ до братерської єдности й до жертвенної любови батьківщині.

„Борітеся — поборете", спримовує нас до нашої мети „в своїм хаті своя сила і правда і воля"

В О

Ці гарні й правдиві думки з нагоди вшанування памяти Найбільшого Сина України Тараса Григоровича Шевченка подав добродієм В. О., редакція радо містить на сторінках свого „Українського евангельського часопису. Від себе додамо, що так у творах як і в житті Т. Шевченка ми дошукуємося ще чогось більше, а імено, дошукуємося сили, яка поставила його на незрівняну ні кого з нас що як сам він так боїться, ви черпає із „істини". „Новий Завіт я читаю з благоговійним трепетом", писав Шевченко до Куліша 21 X 1845 р До самої Біблії, як Божої Істини, Поет відносився з таким почуттям

Не погасай, моє світило!
Лучезну мряку розганяй,
Вбирай мене з Твою сила
І шлях крізь терни, путь смутних.

Небесним сяйвом поливай.
Його думкам Твою святиню,
З святим натханням наної,
Щоб голосив я благостиню,
Як подало Ти мені"

Т Шевченко, особлива посіть української пащі, **всебічно** бо вірні в Духові розкрив Шевченка його пророк. Він бачить народ в єдності, якою скріплює його православіє і католицизм не цікавить, що ті релігії кажуть, що грозить небезпека з боку окупантів і інших загарбників, Шевченко будить свій народ:

„Світе ясний, світе тихий,
Світе вольний, несконтий;
Завіо я тебе, світе брате,
В тіній добрій, теплій хаті
Оковано, омурано, (премудрого одурено)
Багряницями закрито
І розпнятим добито.

(Цитати з 1-Посл. Йоан. 1. до Посланія до Мертвих і живих), **в правді** — „молітесь правді на землі, а більше на землі никому не поклоніться", **у вірі** — „ми віруєм Твоїй силі і Слову живому; встане правда, встане воля і Тобі одному поклоняться всі языки . . ."

А ось його ставлення до католицизму: (самого папу Шевченко називає „чернець голодний") .

„Кругом неправда і неволя.
Народ замучений мовчить,
А на апостольській престолі
Чернець голодний сидить
Людською кровю торгує
І рай у найми оддає.
Небесний Цярю! Суд Твій всує
І все царстве Твоє
Розбійники, людоїди
Правду поборли
Осмили Твою славу
І силу і волю!

Отак Гуса
Чехи осудили,
Замалили „І Божого Слова
Не стали ни"

(Єретик або Іван Гус)

Шевченко бачить, яку живу, відроджуючу силу принесла евангельсько - релігійна реформація чеського народові, він хотів би бачити всі народи в такому багатому духовному стані; він високо підносить спасіння на волі католицьким ксьондзями провідника духової реформації чехів Івана Гуса, якого католики назвали „Єретиком". Шевченко молиться „щоб усі словини стали єретиками", такими як Іван Гус, бо вони мир світові подарують і славу воскресіння.

Як далеко ми пішли слідами Шевченка та виконали його ідеї, за які він все своє життя промучився, в наші дні?

ВІСТИ З ДЕТРОЙТУ

„Детройт Фрі Прес" подає, що Пастор В Боровський є членом Church World Service Re-Settlement Committee of the Detroit Council of Churches. Ця організація має завдання займатися примиренням скитальців, які прибувають з Европи та допомагати їм вмеліорувати з Европи. Паст. В. Боровський на короткий час свого побуту в Детройті вже спромігся знайомити ширші місцеві американські кола в долі скитальців та активно працює на цім полі. Справа допомоги імігрантам скитальцям до американських країн є найважнішою працею української евангельської церкви. Бажаємо Божого благословення паст. В. Боровському в його важкій праці.

ПРИЛЮДНА ПОДЯКА ВД. ПАНУ ПАСТОРОВІ В. КУЗЬВУ

Отцими почуваю себе до обов'язку зложити Вд. П. Пасторові В. Кузьву щиро-сердечну подяку за його поміч мені й моїму семилітньому синові, Юрієві, підчас перебування в Німеччині.

Ми, як усі жертви воєнного лихоліття остались одного дня без засобів до життя, стратившись на Чехословаччині підчас нападу большевицьких партизан все що ми мали У війною знищеній Німеччині неможливо було чужинцеві знайти відповідну працю, або купити потрібну одежу, а зима ішла і всім скитальцям було дуже тяжко прожити

Вд. Пастор довідавшись про наші обставини, із питоменністю своєї енергійної вдачі негайно зорганізував для нас помічі, від евангельських церков в Америці

Перебуваючи в Европі останні 2 роки, Паст. В. Кузьв також особисто багато разів допоміг нам матеріяльно.

Я не маю слів, щоб описати тут усі добродійства, які ми зазнали від Паст. В. Кузьва, зокрема поміч духового характеру. Я не маю слів, щоб достаточно йому подякувати, можне словом, яке тут пишу видається мені за слабе і за марне. Цей отвертий лист пишу в почутті глибокої пошани до його великої індивідуальности. Я вашу поміч Вп. Пасторе, приймаю в тій вірі, що Христос, якому Ви служите і в Його ім'я все чините, не дозволить собі нічого дарувати, а дарунки винагородить же сторицею.

Це щиро - сердечне „спасибі" посилаю Вам уже з вільної Канади.

Лідія Шульга і син Юрій

Церце в мудрого чинить як вино його мудрим; воно й губам його в пропові помагає.

Приятна мова це текучий мід із соту; солодкий він душі, і мов ліки для костей.

Йдь вають путі, що здаються прості, та кінець їх — дорога до смерті

Українська Пресвітерська Церква в Торонті, Онт.
20 Claremont Str.
Пастор: М. Фесенко, Th. B.
Диригент хору: П. Сяч.
Органістка: Еленора Фесенко.

Богослужіння і Недільна Школа о 11 год. рано кожної неділі.
Вечірня о 7 год. веч
Молитвені збори і спів хору о 8 год. веч. у вівторок.
Всіх радо вітаємо.

ЗАКОНИ ПРИРОДИ, ЯКО ПРОЯВ МУДРОСТИ БОЖОЇ

Менделеєв передбачив відкриття нових первнів та їхні властивости

Девятнадцяте сторіччя і початок двадцятого були віком панування наукового матеріялізму і вчені гадали, що будова і перетворення матерії пояснюються ними цілком вірно та, що голови таємниці природи вже дізнали пізнання їх людською. Наука твердила, що найдрібніші часточки тіл атоми є неподільні та, що вони відмінно один від одного і що залізо має свої властивости тому, що складається з атомів первнів — заліза і кожний з цінних металів складається лише з належних йому атомів з їх специфічними властивостями За молекулярно-атомовою теорією атом є неподільна і найменша частина матерії, отже за цією теорією матерія не є єдиною, а кожний первень, що складається з атомів явне сполучення окремий, неповязаний з іншими первнями єдністю походження. Світ. Такі ідеї панували в матеріялистичній фізиці і хемії і наука до останнього часу не передбачала існування інших законів єдности матерії та енергії, не передбачала існування тих таємниць природи, в які ще не проникав розум людини. Що правда окремі генільні вчені, як Ньютон, припускали можливість перетворення енергії, примірно промінів світла на матерію, тобто певні тіла, але це було суто філософічне припущення, що не визнавалось матеріялистичною наукою

Відкриття та дослідження радіоактивних первнів на початку 20-го сторіччя відкинули молекулярно-атомову теорію в її вище згаданих уявленнях та довели, що атом не є неподільною частинкою матерії. Атоми радіоактивних первнів розкладаються та перетворюються на атоми іншої будови, що складають собою інші первні

Англійський фізик Резсфорд перший (1919) висловив думку, що атом складається з протонів, тобто частинок, що мають додатню електричну напругу та електронів, електрична напруга яких є від'ємна. Але він ще не зміг повсякчас, чому маса протону була значно більшою порівняно з масою електрону. Року 1932 американський фізик Андерсон виявив нові частини матерії, які за масою були подібні електронам та які він назвав позитронами, бо вони мали додатню електричну напругу.

Пізніше Чадвік відкрив нову складову частину атому, маса якої рівнозначна масі протону, але цей новий складник атому вже був електронейтральним, чому йому й надали назву нейтрон. Нейтрони входять до складу атомів всіх первнів. За новійшими даними науки будова кожного атому така. центральну частину атома, або його ядро складають протони і нейтрони, довкола якої частину атома складає шар, в якому рухаються електрони навколо ядра, подібно тому як кружляють сонцетники планет коло сонця.

З цього бачимо, що і найдрібніша частинка матерії атом побудований так само, як планетна система світ. Кожний атом це мікрокосмос, що відтворює в ультромікроскопічному розмірі побудову цілого Космосу. На цій стадії розвитку науки погляди спростованого матеріялізму, що все поясненє взаємодіями природних чинників, втрачають у вагомість матеріялістичні проміння світу від атому — мікрокосмосу до Космосу, тобто цілого світу, з'являється нам як прояв Вищого Розуму, бо найменші сили природи, позбавленої духового життя, лише в наслідок простої взаємодії чинників, не могли б створити тієї єдиної і досконалої системи світ. мудрі закони якої лише тепер починає пізнавати людина.

Найновіші дослідження науки доводять нам, що, крім тих атомів оточення та тих речовин що охоплюємо своїм розумом і почуттям, існує інші світ, інші форми природних сил, для яких цілком закономірна та керована Вищим Розумом. Року 1932 американські дослідники довели, що крім давно відомого нам газа первня водня, існує ще важкий водень, що має подвійне важке ядро з нейтронів і протонів Цей водень, сполучаючись з іншими газами, утворює так звану важку воду. Важкий амоніяк тощо Є підставі гадати, що цей важкий водень відограє особливу роль в фізіологічних процесах в організмах людини і тварин Розкладаючи важку воду, вчені одержують „девтрони" важкого водня, за допомогою яких спричиняють руйнацію його атома зконцентрована величезна енергія, яка в мільйони разів перевищує ту енергію, яку ми видобуваємо, спалюючи звичайне вугілля. Досить сказати, що при розбитті атома температура дорівнює 10-15 мільонам ступнів тепла.

Коли-б геніяльні вчені перші в світі видумали цю величезну атомову енергію, яка не була б до цього часу нікому відома, це б зробило враження, що людина створює нові форми природи, що досі не існували Але Мудрість Божа спримовує і що могутні сили природи на користь не лише людини, а й найдрібніших живих істот, на користь кожної рослини. Бо всіх однаково гріє сонце, а сонячне тепло є наше інше як витвір внутрішньої атомової енергії, що виникає в сонці в процесі перетворення первня водня на первень гелій Атомова енергія це страшенна сила, що, як кровавий невидимий ангол, могла б спричинитись до руйнації цілого світу, але Мудрість Божа перетворює її на джерело життя і побудови нового матеріяльного світу.

Найновіші дані науки доводять нам, що передбачення Ньютона (1642-1727) про можливість матеріялізації променів світла були цілком вірні

Космічні промені, проникаючи в атмосферу землі, перетворюються в позитрони і електрони газів, тобто в матерію Матеріялістична наука до останніх років вважала таку живицю за неймовірні та відкидала їх можливість, вважаючи їх за „чудеса". Матеріялізація енергії це дивно чудесний прояв Мудрости Божої, що з нього творить тіла

Складні закони життя виявляє нам наука біологія. Досягнення цієї науки великі, але до останнього часу в ній панували ідеї спрощеного матеріялізму і біологи-матеріялісти вважали, що жива матерія постійно повстала з мертвої матерії в пристрої геологічних часів. Цим сучасні біології мало відрізнялись від середньовічних алхемиків, які відважно твердили, що їм навіть пощастило перетворювати в лабораторії мертву матерію на живу Так вважали Парацельз твердив, що нашлося хемічних реакцій які створили в реторті живу істоту „Гомункулюс", яка, небито, мала всі властивости самостійного життя Сучасні біології, звичайно, вважають це за історичний анекдоту, але самі мрюють одержать в лабораторії хоч би одну крапличку живої протоплазми, тобто найпростішої

(Продовження на ст. 5).

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
і „ВІРА І НАУКА"

Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця

Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00. Окреме число 10ц.

РЕДАГУЄ КОМІТЕТ
Адреса редакції:
506 Osaington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

Головна Управа У.Є.О. на рік 1949

Прот. Василь Кузя, почесний голова;
Прот. Лука Стандрет, голова;
Прот. Володимир Боровський заст. голови;
Прот. Іван Яценний, рекорд.-секретар;
Ір. Михайло Николишин, фін. і місійний секретар;
Бр. Степан Салмерс, скарбник
Організатори: Прот. Лев Бучак на сході Канаду, Прот. Др. Є. Юстас на заході Канаду, Прот. Володимир Боровський на Британ. Колумбії
Редакційний Комітет „Євангельської Правди" і „Віри і Науки": Прот. Д. Заборовський, Прот. Лука Стандрет, Прот. Волод. Боровський і Прот. Іван Яценний
Адміністратор: Прот. Мих. Фесенко
Адреса У.Є.О.
Ukrainian Evangelical Alliance,
121 Queen St. W., Box 27,
Toronto 2B, Ontario
Цією адресою слідує, в цілих справах Євангельських Українських Церков, звертатися до головного Управителя Церкви та скарбника У.Є.О.
Mr. Stephen Salmers,
600 Oxford Street
Oshawa, Ont., Can.
В Сполучених Державах пожертви на головного українського євангельського скитальника посилати до скарбника Українського Євангельського Допомогового Комітету
Mr. Emil Onyschuk,
14 19th Street
Bayonne, New Jersey

Відновлення правдо для себе, бо приймаючі рот його до того

HU 9282

ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Kelu Ct. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. EA 6062,

Радіо - передача

Річна радіо-передача богослужіння з Української Пресвітерської Церкви в Торонто відбулася на цей раз з великим успіхом. Листи з висловами признання приходили до Пастора громади, М. Фесенка, як від українських так і від англійських слухачів з такої відділи як напр. Нью Йорк

В радіо-передачі Хорали участь визначні українські співаки —артисти Ніщ і Пані П Чернихи. Дуже приємним є відмітити дух толерантности і брак скитальщі фанатизму у новоприбувших скитальців, котрі, не дивлячись на свою приналежність до інших церков, все ж радо прийшли і помогли своєю участю в хорі. В такий спосіб в наше канадійське життя скитальщі вносять новий дух; на місце вузько-партійної ворожнечі, загально-українську солідарність в народніх справах

Репертуар хору включав церковні музичні твори наших найвизначніших композиторів таких як О. Кошиця, М. Вербицького, Леонтовича, Т. Купчинського, Лисенка, Гайворонського і інших

Диригент хору, пан Павло Сич, заслуговує на признання і місцевої добір пісень і композицій та підготовку хору, а всі учасники хору — на подяку і честь, що поза особистими турботами удалили часу і праці для справи загальної

Радіо-передача мала в першу чергу на увазі англо-мовних слухачів, тому пропонувалась була виголошена по-англійськи, а в проповіді були порушені чисто релігійні теми та піднесені проблеми українських скитальців. Коротко було по цій причині, чому вони стали скитальцями. З огляду на те, що і досі багато чужинців не розуміють, чому людей тікають в таких числі з рідного краю, цього було це пояснити

Закрутинну молитву в Богослуженні підчас радіо-передачі українською мовою виголосив Паст. А. Заборовець.

Подібні радіо-передачі роблять велику і корисну працю та виглуховують на щире прийняття. Вони репрезентують народ як високо-культурний та підкреслюють його зрілість. Можна сказати, що подібні радіо-передачі в цілях підсилення українського імени серед канадійців і американців в певній мірі осягають свою ціль. Ежаючий напівн, сольо-ви виступи священників і дяків

РЕЗОЛЮЦІЇ

ухвалені Собором У.Є.О., який відбувся в днях 3—6 грудня, 1948, в Ошава, Онт.

1. Стверджуємо, що найвищою метою нашого українського евангельського руху є причинитися до відродження Українського Народу в дусі і змісті Євангелії Христової та закликаємо всіх українських евангеликів молитися за таке відродження і в цьому напрямку проводити релігійно - освітню працю при своїх церковних громадах

2. Стверджуємо, що Українське Євангельське Обєднання (У. Є. О.) являється одиноко українською загально - евангельською організацією, в якій українські евангелики різних деноминацій можуть і повинні співпрацювати для кращого поширення Христової Євангелії серед Українського Народу на цьому континенті, на скитальщині та в Україні. А тому вважаємо, що кожний щирий і свідомий український евангелик повинен стояти в рядах У.Є.О. та бути його дійсним членом

3. Закликаємо всі українські евангельські громади та поодинокі українських евангеликів на цьому континенті вступати в члени У.Є.О., а по громадах подбати про зорганізування кружків молодь, жінок тва та відділів У.Є.О.

4. Закликаємо українських евангельських родичів подбати, щоб їхні діти вчилися української мови, історії, географії, літератури, пісень, музики тощо.

5. Закликаємо українські евангельські громади плянтового життя і керувати ними. Але найновіші досягнення біології переконують нас в тім, що все те, що ми вважаємо найвищими досягненнями науки, творами генільної людини — на ділі існує в природі як її звичайні процеси і явища, яко прояв подину тільних законів природи, створених мудрістю Бога.

Відомо, що підчас останньої війни вчені винайшли новий прилад „радар," що виромінює хвилі великої частоти, які, відбиваючись від тіл, які вони зустрічають в атмосфері, подають на екрані приймача від обрашення цих тіл. В такий спосіб підчас війни англійці своєчасно виявляли наближення ворожих літаків. Біологія доводить нам, що ще більш досконалий прилад мають звичайні летючі миш, які швидко літають в ночній темряві, ніколи не натрапляючи на ті речі, що знаходяться на їхньому шляху. Підчас свого лету миші створюють короткі хвилі великої частоти, які відбиваючись від твердих тіл, що знаходяться на шляху миші, попереджують ні про потрібний напрямок її рухів. Відомо, що метелик, самиці і самиці, знаходять через дірт металевої клітки уходить в землю. Електричні і магнітні природні явища, що мають свої складні закони, допомагають птахом орієнтуватись підчас їх часто слінних польотів на велики віддалення. Коли європейських лаетівок завезли до Нової Зеландії, то, як прийшов час їх щорічного перелету на південь, вони всі вирушили на південь і загинули від морозу десь в Антарктиці! Людина штучно підмінила закон, яким керувались лаетівки і це спричинило їхню загибель.

З наведеного бачимо, що все те, що людство вважає винаходами і досягненнями своєї науки є лише частковим пізнанням тих подиву гідних законів Творця, що ними керований ввесь Космос. Видатні сучасні біологи, що не належать до матеріялистичних „всезнавців," внаслідок своїх глибоких досліджень, переконуються в існуванні законів природи, що їх створила Мудрість Божа. Ці закони лише частково і поступово стають відомими нам завдяки досягненням сучасної науки і вчень мають цінсти відкривати їх, тканню що чуло перед вищим Розумом Творця.

Професор Др. Григорій Махів.

Резолюції

(Докінчення з ст 4)

скитальщики та закликаємо український евангельський загал давати цим кмітетам усяку можливу підтримку, а зокрема **благаємо** українських евангельських фармерів і ін. приємців виповнити анкети (афідевіти), щоб тим чином помогти якнайбільшому числу українських скитальників приїхати до Канади та Злучених Держав

12. Вітаємо вияв щирого прагнування майже всієї української політичної еміграції в Европі до обєднання, в конкретний вислід якого, тобто Українську Національну Раду і Виконним Органом уважаємо реальним чинником у боротьбі за українську державність і

з огляду на умови, в яких Українському Народові на рідних землях приходиться жити і боротись — політичним речником Українського Народу **Закликаємо українських евангеликів помогти в творенні національного фонду,** потрібного на підтримку праці вищезгаданого Виконного Органу.

13. Вітаємо новоприбулих до скитальщини українських братів і сестер та бажаємо їм якнайвидшого пристосування до умов нового життя в демократичних країнах Канади і Злучених Держав. Хочемо, щоб вони зрозуміли й відчули, що тепер живуть у вільних і демократичних країнах, де для всіх є однакова свобода думки, слова й дяння, і де вони можуть або включитися в існуючі українські організації або творити нові, коли того вимагають їхні переконання чи інші потреби

14. Закликаємо українські евангельські церковні громади змагати ступінсо до повного самоутримання Це необхідна умова нашого постуну й зрілого розвитку

15 Закликаємо українські евангельські громади заохочувати молодих людей тих на теологічні студії, щоб належно підготовитися до евангельського місійного праці серед українського народу

16. Радимо найповажнішим вітцям в Україні про це, що там є численні молоді люди та теологічні умови, евангельських церков пригнічені і евангельська церква вже нараховує звиш тридцять мільйонів вірних

16 Просимо поодиноких українських евангельських братів, сестер, памятати про своїх братів і їхні потреби, а рівночасно про У.Є.О. та його працю, яка ставить собі за ціль поширення царства Божого

17. Закликаємо українських евангеликів у Канаді та Злучених Державах передплачувати та поширювати наші евангельські часописи: „Євангельську Правду" та „Віру й Науку", що **тепер є органом У.Є.О.** і „Канадійський Ранок", який щиро кооперує з У.Є.О. та охоче дає місце на комунікати й інші матеріяли Всіх, що можуть писати, просимо присилати статті й дописи

18. Щиро дякуємо Українській Пресвітерській Церкві в Ошава, Онтеріо, зокрема ій жінцутву і пасторові, за їхню велику гостинність підчас собору.

За Президію Собору У.Є.О.:
Прот. Лука Стандрет,
председатель.
Прот. Др. Е. Юстас,
містопредседатель
Прот. Лев. Бучак,
Прот. Мих. Фесенко,
секретар.

Прояв Мудрости Божої

(Докінчення з ст. 3).

простішу форму білкової речовини, яка мало б властивості живої матери. Шляхом дорозв'язання цієї трудної проблеми вважають синтезу багатьох органічних сполук, які характеристичні для живого організму та які дійсно були штучно створені в лабораторіях Але всі ці штучно одержані сполуки лишились мертві, не маючи жодної ознаки живої матери. Не зважаючи на свої величезні досягнення в справі вивчення законів життя, біологія почувається безпорадною в питаннях повставання живої матері. Хемічним шляхом можна створити багато органічних складних речовин, що їх продукує живий організм, можна створити штучні форми цих речовин, як, наприклад, штучні клітини в хемічних розчинах, але надати їм життя сучасні біології настільки ж безсильні як і середньовічні алхеміки. Навіть саму спробу утворити живу матерію в лабораторії треба вважати ненаукововой, бо нам невідома первісна її форма, а ті форми живої матері, які ми бачимо пройшли за законами спадковости тисячелітню складну еволюцію, реконструювати яку в лабораторії ми не можемо. На це, звичайно, можна сказати, що жива матерія повставала з мертвої як раз тоді, коли зовнішні умови на землі були інші і тому зараз ми не спостерігаємо нового виникнення життя з мертвої матері в природі. Але кози ми звертаємось до пристарих геологічних часів, переконуємось в тім, що чим найстарша геологічна доба, тим найменш сприятливі її умови для існування живої матери.

Отже, ідея самозародження живих істот або штучного створення живої матері в лабораторії лишається настільки ж безпідставною як і в середньовіччі

Цілком зрозуміло, що найвидатніші вчені-біологи, що широко підходили до ідеї повстання життя, починаючи від великого Дарвіна, були глибоко віруючими людьми. Одні з найвидатніших фізіологів російський вчений Павлов до кінця днів своїх лишився глибоко-віруючою людиною і не ховав цього, не зважаючи на вороже советське оточення.

Гордощами матеріялистичної науки завжди було те, що вона, ніби-то, остаточно пізнаючи всі закони природи, може змінити їх та керувати

Резолюції

(Докінчення з ст 4)

скитальщики та закликаємо український евангельський загал давати цим кмітетам усяку можливу підтримку, а зокрема **благаємо** українських евангельських фармерів і ін. приємців виповнити анкети (афідевіти), щоб тим чином помогти якнайбільшому числу українських скитальників приїхати до Канади та Злучених Держав

12. Вітаємо вияв щирого прагнування майже всієї української політичної еміграції в Европі до обєднання, в конкретний вислід якого, тобто Українську Національну Раду і Виконним Органом уважаємо реальним чинником у боротьбі за українську державність і

з огляду на умови, в яких Українському Народові на рідних землях приходиться жити і боротись — політичним речником Українського Народу **Закликаємо українських евангеликів помогти в творенні національного фонду,** потрібного на підтримку праці вищезгаданого Виконного Органу.

13. Вітаємо новоприбулих до скитальщини українських братів і сестер та бажаємо їм якнайвидшого пристосування до умов нового життя в демократичних країнах Канади і Злучених Держав. Хочемо, щоб вони зрозуміли й відчули, що тепер живуть у вільних і демократичних країнах, де для всіх є однакова свобода думки, слова й дяння, і де вони можуть або включитися в існуючі українські організації або творити нові, коли того вимагають їхні переконання чи інші потреби

14. Закликаємо українські евангельські церковні громади змагати ступінсо до повного самоутримання Це необхідна умова нашого постуну й зрілого розвитку

15 Закликаємо українські евангельські громади заохочувати молодих людей тих на теологічні студії, щоб належно підготовитися до евангельського місійного праці серед українського народу

16. Радимо найповажнішим вітцям в Україні про це, що там є численні молоді люди та теологічні умови, евангельських церков пригнічені і евангельська церква вже нараховує звиш тридцять мільйонів вірних

16 Просимо поодиноких українських евангельських братів, сестер, памятати про своїх братів і їхні потреби, а рівночасно про У.Є.О. та його працю, яка ставить собі за ціль поширення царства Божого

17. Закликаємо українських евангеликів у Канади та Злучених Державах передплачувати та поширювати наші евангельські часописи: „Євангельську Правду" та „Віру й Науку", що **тепер є органом У.Є.О.** і „Канадійський Ранок", який щиро кооперує з У.Є.О. та охоче дає місце на комунікати й інші матеріяли Всіх, що можуть писати, просимо присилати статті й дописи

18. Щиро дякуємо Українській Пресвітерській Церкві в Ошава, Онтеріо, зокрема ій жінцутву і пасторові, за їхню велику гостинність підчас собору.

За Президію Собору У.Є.О.:
Прот. Лука Стандрет,
председатель.
Прот. Др. Е. Юстас,
містопредседатель
Прот. Лев. Бучак,
Прот. Мих. Фесенко,
секретар.

Передплачуйте, купуйте, читайте місячник:
"РІДНА КНИГА НА ЧУЖИНІ"
Передплата

Рік:	½ року:	¼ року.	Число поод.:
В Німеччині — 6 н. мар.	3 н. мар.	2 н. м	80 п. пф.
В Бельгії: — 100 б. фр.	50 б. фр.	25 б. фр	10 б. фр
В Англії: — 20 шіл.	10 шіл.	5 шіл.	2 шіл.
В Америці: — 4 вм. дол.	2 вм. дол.	1 вм. дол.	35 центів

редакція:
Prof. W. Domanyckyj, 13a Regensburg, Paul Heysestr. 6/167
Адміністрація:
„BUCHZENTRALE", 13b München, Dachauerstrasse 9/I.
Germany. US-Zone, Europe

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
І „ВІРА І НАУКА"

Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця

Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00 Окреме число 10ц.

РЕДАГУЮЧИЙ КОМІТЕТ
Адреса редакції
506 Osaington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

Головна Управа У.Є.О. на рік 1949

Проф Василь Кушнір почесний голова;
Проф. Лука Стандрет, голова;
Проф Володимир Боровський містр-голова;
Проф Іван Яценний секрет.-секретар;
Бр. Михайло Ніколишин фін. секретар;
Бр. Степан Салмерс, скарбник
Організатори: Проф. Лев Бучак, Канада, Проф. Др. Е. Юстас на західну Канаду, Проф Володимир Боровський на Східні Держави.
Редакційний Комітет „Євангельської Правди" і „Віри й Науки". Проф. Д. Заборовський, Проф. Лука Стандрет, Проф Влод. Боровський і Проф. Іван Яценний
Адміністратор: Проф Мих Фесенко

Управа У.Є.О.
Ukrainian Evangelical Alliance,
121 Osaington W. Bloor St.
Toronto 4, Ontario

Бажаючі в У.Є.О. ласкаві в подати до відома про свою адресу, щоб можливими скитальниками присилати посилати до скарбника У.Є.О.
Mr Stephen Balmers,
340 Bloor St. West
Toronto, Ontario.

В Злучених Державах повідомляти про поточну українську евангельську скитальницьку працю до скарбника Українського Евангельського Допомогового Комітету
Mr. Emil Onyschuk,
21 19th Street
Bayonne, New Jersey

Пропозиції працювати для себе, бо приймаємо тільки того, що приїхав по нього.

HU 9282

ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Кінґ Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. BA 6062

Радіо - передача

Річна радіо-передача богослужіння з Українською Православною Церквою в Торонто відбувся на цей раз з великим успіхом. Листи з висловленими признаннями приходили до Пастора громади, М. Фесенка, як від українських так і від англійських слухачів з такої відділів як напр. Нью Йорк.

В радіо-передачі брали участь визначні українські співаки—артисти Пан і Пані Черняки. Дуже приємним є відмітити дух толерантности і брак сектацького фанатизму у новоприбувших скиталців, котрі, не дивлячись на свою приналежність до інших церков, все ж радо прийняли і могли своєю участю в хорі. Такий спосіб в наше колишнє життя скиталці внесать новий дух; та місце вузько-партійної ідейности, загально українську солідарність в народніх справах.

Репертуар хору як почав церковні музичні твори наших найвизначніших авторів, як напр. Кошиця, Ч. Вербицького, Леонтовича, Т. Кармінського, Лисенка, Гайворонського і інших.

Диригент хору, пан Павло Сич, заслуговує на признання за мистецький добір пісень і композицій та підготовку хору, а всі учасники хору — за подяку і честь, що поза особистими турботами вділили часу і праці для справи загального.

Радіо-передача мала в першу чергу на увазі англомовних слухачів, тому провідець була виголошена по-англійськи, а привітання були поручені чисто релігійним темам та ролі проблеми українських скиталців. Коротко були подані причини, чому вони стали „скиталцями" з огляду на те що і досі багато чуваючих не знають, чому вони тікають в таку чужу з рідного краю місцевим було не довіряти.

Закрившу молитву в Богослужінні почас радіо-передачі українською мовою вигосив Ґаст А. Заборовець.

Подібні радіо-передачі робить велику і корисну працю та заслуговують на щире признання. Вони репрезентують українську високо-культурний та підносять своєго роду цікавість. Можна сказати, що подібні радіо-передачі в цілях підсвідомлення українського імени серед канадійців і американців в певній мірі осягають свою ціль. Екзотичні напіви, сольові виступи священників і дяків, підчас литературних радіо-передач, що рідко мають відповідні для радіо голоси, та самий дух богослужіння, часто мають відмінне враження на маси англо-мовних слухачів, зокрема протестантської більшости. Замість того, щоб пізнати свій народ, ритуалістичні радіо-передачі, викликають відмінне почуття. Є конечним, щоб усі українські богослужіння, що передаються по радіо були змодернізовані; „дольові" виступи священників, що не мають голосу, щоб кожного виключити, та ціле богослужіння пристосувати до слухачів, щоб, прислухаючись до радіо-передачі, чужинець не пригадував собі китайців або індусів, а думав про народ, що є європейського походження, та дивувався б тим скарбам, що цей нарід має.

К. О.

РЕЗОЛЮЦІЇ

ухвалені Собором У.Є.О., який відбувся в днях 3—6 грудня, 1948, в Ошава, Онт.

1. Стверджуємо, що найвищою метою нашого українського евангельського руху є причинитися до відродження України (шевченківські й Українського Народу в дусі і змислі Євангелії Христової та Закликаємо всіх українських евангеликів молитися за таке відродження і в цьому напрямі провадити релігійно - освітню працю при своїх церковних громадах.

2. Стверджуємо, що Українське Євангельське Об'єднання (У.Є.О.) являється одиноюю українською загально - евангельською організацією, в якій українські евангелики різних деномінацій можуть і повинні співпрацювати для кращого поширення Христової Євангелії серед Українського Народу на цьому континенті, на скиталщині та в Україні. А тому вважаємо, що кожний щирий і свідомий український евангелик повинен стояти в рядах У.Е.О. та бути його дійсним членом

3. Закликаємо всі українські евангельські громади та поодиноких українських евангеликів на цьому континенті вступати в члени У.Е.О., а по громадах подбати про зорганізування кружків молоді, жіноцтва та відділів У.Е.О

4. Закликаємо українських евангельських родичів подбати, щоб їхні діти вчилися українознавства, тобто української мови, історії, географії, літератури, пісень, музики тощо

5. Закликаємо українські евангельські громади плекувати в собі місійні тижні, народні свята (шевченківські й листопадові роковини і пр.) та Свята Реформації

6. Закликаємо українських евангеликів зберігати ревно святість Дня Господнього, недолю. В цей день першим обов'язком кожного евангельського християнина брати участь у богослуженнях у своїй церкві та подбати, щоб діти були на богослужені та в Недільній Школі. Ніякі світські імпрези, публічні забави чи приватні гостини не сміють відтягати евангелика від участи в богослужінях.

7. Закликаємо українських евангеликів по змозі брати дійсну участь у такій загально українській громадській праці, що сприяє справедливому обдержанню українців та підтримувати морально й матеріально такі сильні українські організації, які мають за завдання поборотися Українському Народові за його боротьбу за державну незалежність на Богом даній йому батьківщині, і взагалі співпрацювати в таких справах із українцями других віровизнань.

8. Закликаємо українських евангеликів поборювати безбожність, матеріялістичний світогляд та всякі тоталітаризми в усіх їхніх видах і формах, а натомість пропагувати християнський світогляд і правдиву демократію

9. Осуджуємо гріх алькоголізму, як велике зло, що руйнує людей економічно, фізично і духово та взиваємо українських евангеликів підтримувати ті християнські організації, які мають за завдання плекати і пошіровати тверезість, а рівнож підтримувати всякі заходи для обмеження і більшої контролі виробу та продажу алькогольних напитків.

10. Просимо всіх українських евангеликів уважати допомогову акцію Українського Евангельського Допомогового Комітету, як частину праці У.Е.О., за яку цей комітет відповідає перед Собором У.Е.О. Рівнож просимо підтримувати працю комітету грошевими датками

11. Заявляємо, що солідаризуємося з українськими допоговими комітетами в їхній праці в користь українських

(Продовження на ст. 5).

Прояв Мудрости Божої

(Докінчення з ст. 3).

простійшу форму біжкової ре-новини, яка мала б властивості живої матерії. Шляхом до розв'язання цієї трудної проблеми вважають синтезу багатьох органічних сполук, які характеристичні для живого організму та які дійсно були штучно створені в лабораторіях. Але всі ці штучно одержані сполуки лишились мертві, не маючи жодної ознаки живої матерії. Не зважаючи на свої великі досягнення в справі вивчення зв'язків життя, біологія почуває себе безпорадною в питаннях повстання живої матерії. Хемічним шляхом можна створити багато органічних складних речовин, що їх продукує живий організм, можна створити штучні форми цих речовин, як, наприклад, штучну клітину в хемічних розчинах, але надати їм життя, сучасні біології настільки ж безсилі як і середньовічні алхемики. Навіть саму спробу утворити живу матерію в лабораторії треба вважати ненормовій Українському Народові за його боротьбі за державну незалежність на Богом даній йому батьківщині, і взагалі співпрацювати в таких справах із українцями других віровизнань.

8. Закликаємо українських евангеликів поборювати безбожність, матеріялістичний світогляд та всякі тоталітаризми в усіх їхніх видах і формах, а натомість пропагувати християнський світогляд і правдиву демократію

9. Осуджуємо гріх алькоголізму, як велике зло, що руйнує людей економічно, фізично і духово та взиваємо українських евангеликів підтримувати ті християнські організації, які мають за завдання плекати і пошіровати тверезість, а рівнож підтримувати всякі заходи для обмеження і більшої контролі виробу та продажу алькогольних напитків.

10. Просимо всіх українських евангеликів уважати допомогову акцію Українського Евангельського Допомогового Комітету, як частину праці У.Е.О., за яку цей комітет відповідає перед Собором У.Е.О. Рівнож просимо підтримувати працю комітету грошевими датками

11. Заявляємо, що солідаризуємося з українськими допоговими комітетами в їхній праці в користь українських

(Продовження на ст. 5).

Відомо, що підчас останньої війни вчені винайшли новий прилад „радар," що випромінює хвилі великої частоти, які, відбиваючись від тіл, які вони зустрічають в атмосфері, подають на екрані приймача від обображення цих тіл. В такий спосіб підчас війни англійці своєчасно виявляли наближення ворожих літаків. Біологія, доводить нам, що ще більш досконалий прилад мають звичайні летючі миші, які швидко літають в ночній темряві, ніколи не натрапляючи на ті речі, що знаходяться на їхньому шляху. Підчас свого лету миші створюють короткі хвилі великої частоти, які відбиваючись від твердих тіл, що знаходяться на шляху миші, попереджують її про потрібний напрямок її рухів. Відомо, що метелик, самці і самиці, знаходять один одного за допомогою ультра-коротких хвиль на віддалі кількох кілометрів. Коли одного метелика тримати в залізній клітці, що сполучена з землею, другий метелик дбло не знаходить, бо хвилі через дріт металевої клітки уходять в землю. Електричні і магнітові природні явища, що мають свої складні закони, допомагають птахам орієнтуватись підчас їх часто сліпих польотів на великі віддалення. Коли європейських ластівок завезли до Нової Зеландії, то, як прийшов час їх щорічного перелету на південь, вони всі врушили на південь і загинули від морозу десь в Антарктиці. Людина штучно підмінила закон, яким керувались ластівки і не спричинило їхню загибель.

З наведеного бачимо, що все те, що людство вважає винаходами і досягненнями своєї науки є лише частковим пізнанням тих подиву гідних законів Творця, що ними керований весь Космос. Видатні сучасні біологи, що не належать до матеріялістичних „всезнавців," внаслідок своїх глибоких досліджень, переконуються в існуванні законів природи, що їх створила Мудрість Божа. Ці закони лише частково і поступово стають відомими нам завдяки досягненням сучасної науки і вчені мають щастя відкривати їх, сміляю чи чоло перед вищим Розумом Творця.

Професор Др. Григорій Махіх.

Резолюції

(Докінчення з ст. 4)

скитальників та закликаємо український евангельський загал давати цим комітетам усяку моральну підтримку, а зокрема **благаємо** українських евангельських фармерів і подружжя виповнити працюючу (афідевіти), щоб тим чином помогти якнайбільшому числу українських скиталників приїхати до Канади та Злучених Держав.

12. Вітаємо вийд широго руху музикання майже всіх українських політичних емігрантів в Європі до обєднання, з конкретний висліл цього, тобто Українську Національну Раду з її Виконним Органом, бажаємо реальним чинником у боротьбі за українську державність і в огляду на умови, в яких Українському Народові на рідних землях приходиться нині жити й боротись — політичним речником Українського Народу. **Закликаємо українських евангеликів поборти в творенні національного фонду, потрібного для підтримки праці вищезгаданого Виконного Органу.**

13. Вітаємо новоприбулих до скитальщини українських братів і сестер та бажаємо їм як найшвидшого приноровлення до умов нового життя в демократичних країнах Канади і Злучених Держав. Хочемо, щоб вони зрозуміли й відчули, що тепер живуть у вільних і демократичних країнах, де для всіх є однакова свобода думки, слова й діяння, і де вони можуть або включитися в існуючі українські організації або творити нові, коли того вимагають їхні переконання чи інші потреби.

14. Закликаємо українські евангельські церковні громади змагати стуйєно до повного самоутримання. Це необхідна умова нашого поступу й здорового розвитку.

15. Радіємо найновішими вістями з України про це, що тим, не зважаючи на небажаність тяжкі умови, евангельський рух поширюється, а евангельська церква вже нараховує вище ніж тирох мільонів вірних.

16. Просимо з подивом всіх українських евангельських бр. і сестер, цікавих про свої церкви і їхні потреби, а рівнож з праці У.Е.О та його ярмо клад робить тестаменти (заповіти) Коли Бог благословив матеріальним добром, варто частину з призначити на поширення праці Божої.

17. Закликаємо українських евангельських у Канаді та Злучених Державах передплачувати та поширювати наше евангельські часописи: „Євангельську Правду" та „Віру й Науку", що **тепер є органом У.Е.О.** і „Канадійський Ранок", який широко кооперує з У.Е.О. та охоче дає місце на комунікати й інші матеріяли. Всіх, що можуть писати, просимо присилати статті й дописи

18. Щиро дякуємо Українській Пресвітерській Церкві в Ошава, Онтеріо, зокрема п. Кошуцу і настоятелю, за їхню велику гостинність підчас Собору

За Президію Собору У.Є.О.:
Проп. Лука Стандрет,
председатель,
Проп. Др. Е. Юстас,
містопредседатель
Проп. Лев. Бучак,
Проп. Мих. Фесенко,
секретарі

Передплачуйте, купуйте, читайте місячник:
"РІДНА КНИГА НА ЧУЖИНІ"
Передплата:

Рік	½ року:	1¼ року.	Число поош.:
В Німеччині	6 н. мар.	3 н. мар.	2 н. м	80 н. пф
В Бельгії:	100 б. фр.	50 б. фр	25 б. фр.	10 б. фр
В Англії:	20 шіл.	10 шіл	5 шіл.	2 шіл
В Америці:	4 ам. дол.	2 ам. дол.	1 ам. дол.	35 центів

редакція:
Prof. W. Domanycky), 18a Regensburg, Paul Heumstr. 6/167
Адміністрація:
„BUCHZENTRALE", 13b München, Dachauerstrasse 9/I.
Gegrndg. UB-Zone, Europe

Evangel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

(Продовження)

Однак я сиджу місяць, другий, третій, четвертий сам один як палець, а мене ніхто ніб-чим не питає.

Часом у день відслухую через двері рух і говір на кори гарі. Напротив моєї камери через вузький коридор знаходиться камера ч. 12 (моя ч. 17). В часі роспадіду пожили пізно знайомий голос, але не певний чи це дійсно він.

Зачув, що чийсь голос промовив іншоме мені прізвище: „Довгалюк, станови, твоя очередь!" Це в'язні довідувалися своє черги. Я, прислухуючись, що дрожевдник Теодозій Довгалюк також тут. Я вдав довідуюсь, що крім нього тут вже є також мою родник Теодозій Семенюк, брат проповідника Хома Довгалюк, молоді члени нашої церкви М. М-чук, Степан Я-н, Л Кожушко члени Конгресторії УЄВ. Ц. Їх гонять по черзі одну камеру за другою до умивальника. Через щілину в дошках вікна можно як блід, худенні обличчя; голови мають стрижені на коротко. Це обличчя многих моїх знайомих.

Прот. Т. Семенюк не приймав харчів, протестував тим против несправедливого арешту. Одного дня прийшов до його камери якийсь старшина НКВД і голосно, так, що мені було чути через двері, промовив: „Не валяй дурака, як дають то їж. Ти в нас живо не вмреш коли би ти того й хотів, мусиш рано чи пізно з всьому ,зознаться,' а тогда если виноват, так можем тобі здохнуть', а не винбат випустим Не хочеш ти, так будеш силою кормить, а це, дружок, не очень то приятно." При чому вся мова була прикрашена рясними епітетами вимовленими якось смат брудною московською лайкою.

Одного разу, проходячи мимо моєї камери, прот Т Довгалюк тихенько заговорив через двері тихого строго не вільно робити: „Як чуєнся, друже? Тримайся мінно" Він також мабуть довідався, що в його суседом Друзяка який вже сидів на волі, також заарештований і за кратами в перших вязничних мурах

Слідство, допити та вся процедура й в'язничні акції в Совєтів проводяться нічно. Як тіни вечорі і нормальне денне життя кінчається, НКВД починає свою роботу. До тюрми вандають свіжих в'язнів, інших беруть на допити Бурчать в'язничне ватро, що зветься терміном в'язнів „чорний ворон" Цікуть, кого куди на

Українська Євангельсько-Реформована Церква в часі війни 1939-1945 р.

(З переживтя проповідника УЄРЦеркви В. Л.)

Nec tamen consumebatur

слідство і назад; до енталонів, щоб вивезти в Сибір, Казахстан, Архангельську чи Вологодську Области; кого просто на розстріл. На коридорі бігають, лайка та вирвання ключів у зверних камер. Хто може збагнути, що переживає в'язень в таку пору? Спочатку я був неспокійний, бо вимрати не хочеться, це диктує інстинкт самозбереження, а відтак успокоївся, призвичаївшись до таких постійних явищ Я був байдужий. Чув як плакали мужчини, та голос старої одиноко: „Ет, вот вот помру, то звільнят" і „Шльонка розстріл. Чув голос жінок, що істерично кричали: „Граждани, граждани, випустіть мене, я ні в чому не винувата. Випустіть!..." Не починши відновідн голос ще гостросше заводив: „Ма-мо, мамочко, проси ти їх, ти розумна за мене, може тебе послухають!.." Але нихто таких голосів не дивали ні плакати Я відчував холод і голод. В такому стані людина уподобляється псові що вирати, думає лиш про себе; життя, сльози чи смерть інших для неї тоді псом байдуже.

Ні я не не спав Лягався у куфок на „матрац", і щобно трошки розігрівся. В камеру увійшов НКВД-ист, автоматичну мене ногою в плечи, сдинтав як називався та закомандував дуй з ним. Куди я іх, думаю? Невже в Сибір? А може на розстріл? Вони ж з невинного зробіть винного. Ти вже я бачив масу народа, що вивели з в'язниці А їх назавно не пустили на волю напаз так масово НКВД-исти повели мене до будинків, що знаходились у в'язничному подвірті. Тут передав мене „слідчому („следователю"), кремезному мужини во смугливим обличчям, острим чорним поглядом очей, денно скривленим носом; убран в я уніформу совіцького старшини з двома червоними квадратиками на конвірі, на шапці має острий шпиць та наушники й „красную звезду". Йому можна було дати

HEALTH FOR EVERY DAY

By

Dr. Henry MacMillan, C.B.E.

Health Habits

Health is very largely a matter of having and keeping good habits, because that is the way we are made. Our bodies are made up of many parts and some of these never go on night and day and never stop. Think of the heart. It never stops from the time we are born to the very end of our lives. In fact, when it does stop, that is the end of our life. We never know much about the work of our own heart. It just goes on and does its work and if it keeps healthy, we do not know. It does not stop, but it does rest. It goes slower, when we sleep and that is the way the heart rests. It rests "in between," too—that is, it beats, then rests, then beats, then rests, and it does this with perfect regularity, night and day, sleeping and waking. But when we sleep, the heart rests more. Everything quiets down when we sleep.

What we call "sleep" is chiefly the sleep of the brain. When we have a good night's sleep, we wake up good-humoured and full of good sense and able to work and work well, and enjoy working.

We must have enough sleep. We need eight hours' sleep every day. If we are in bed at 10.00 o'clock at night, we should sleep till about 6.00 o'clock the next morning. Then we have had eight hours' sleep and if we get out of bed pretty soon after we wake, then when 10.00 o'clock comes that night, we shall be ready to go to sleep again. But if we don't go to bed about 10.00 o'clock, if we keep "fussing" and finishing the story to see what happens, and going on talking and playing instead of going to bed at the right time, then we cannot be sure of going off to sleep when we go to bed. We toss round, and lie on the left side and can't get to sleep and then lie on the right side and can't get to sleep then either. So we toss round and lose our good sleep. Perhaps we lose one hour or two hours, or even three hours. We have broken the good health habit of sleep and the only way to mend the broken habit is to keep right to one time to go to bed and then you will likely go to sleep

---

Лукавий чоловік задумує лихо, й в устах у його — мов огонь жерущій.

Пресвітерська Церква в Канаді вітає нових українців - канадійців

Привіт новим Канадійцям - Українцям.

Пресвітерська Церква сердечно вітає Вас на канадійській землі В той час як страхіття війни і переслідування вигнали Вас з рідних земель Ви знайдете тут волю і нові можливости. Канадійський народ прийме Вас з привязю, співчуваючи Вашим терпінням і стратам, і ми віримо, що нові приятелі і щасливе оточення поможуть Вам забути сумні і гірки спомини.

Створено організації, щоб ознайомити Вас з канадійськими звичаями та помогти Вам влаштуватись. Відкрито навчання англійської мови, так само дається нагода бажаючим вивчити рідні фахи. Надіємось, що Ви скористаєтесь з цього в повноті.

Пресвітерська Церква помогла Вам прийхати до Канади і щиро вітає Вас. Ми маємо живу Пресвітерську Церкву, що нараховує 175,000 активних членів та числить 1,000 церковних громад по всій Канаді, ви знайдете їх майже в кожнім місті, селі і в багатьох фармерських околицях. Поміж ними існує декілька українських пресвітерських громад в Торонті, Ошаві і Гамільтоні, та в цих громадах відбуваються українські євангельські богослужіння.

Якщоб Ви потребували інформацій або поради, то Ви можете звернутись до одного з українських пасторів, їх ім'я й адрес Ви знайдете поніже, або Ви можете ніти до найближчого англійського пресвітерського пастора і він радо поможе Вам Він відвідає Вас сам можливо) по Вашим приїзді як рівнож і делегатка Жіночого Місійного Товариства Пресвітерської Церкви. Вони щиро зацікавлені в Вашім добробуті

Ми прихали на великі кращі, яка має величезні простори і багата на всілякі скарби Це є країна нагод для тих, хто любить працювати, хто є терпеливий і не зраджується. Ми надіємось, що Ви будете щасливі і успішні. Але ми дозволяємо собі пригадати Вам, ярі цим, що правдивий успіх зявляється не тільки тим, що ми дістаємо в житті, але так само і тим, що ми вкладаємо в нього від себе.

Канада є молода країна та має в Провидінни Божім чудову будуччину.

Ви як Новий Канадійць чи Канадійка можете помогти будувати цю будуччину, що й ось нови вас є заложені перші пюнери на ґаностн, віри і жертвенним служенні.

Приймаючи на себе відповідальність як горожанин Канади, Ви можете зробити цінний вклад в її розвій.

Ми бажаємо Вам всілякого успіху та молимось, щоб Бог благословив Вас

Пастор І. Р. Нікал,
Директор Імміграції
Української пастори Пресвітерської Церкви в Канаді:
Пастор Михайло Фесенко, В.Тh
306 Oshington Ave.,
Toronto 4 Ont
Пастор Іван Яцків
15 Bloor St. W. Oshawa, Ont
Пастор Лев Бучак,
210 Mary St., Hamilton, Ont.

Sermon Broadcast from Ukrainian Presbyterian Church in Canada

by Rev. M Fesenko

Our text is found in the book of Proverbs, 21st chapter, 13th verse "Whoso stoppeth his ears at the cry of the poor, he also shall cry himself but shall not be heard."

This text could be interpreted in two ways. First we may take it in its apparent meaning as a command of God to help those in need, and secondly we will treat it as a prophecy about the suffering of Christ Jesus, the one who is sent poor for us

In our days the world is filled with cries of the poor as never before in the history of mankind. The surprising thing is that such suffering and crying takes place not in those countries where the poor and rich are more or less free to pursue their work and struggle but mostly in those lands where it is declared that the interests of the poor are paramount and are given first consideration and first place, where possession of capital is considered a kind of political mortal sin. To our surprise in these countries, instead of a paradise for the poor, we find that millions die from artificially created famines. The government builds all over the grain fields, towers and police watchmen to watch by day and night if perchance some poor citizen will try to steal some handfulls of green ears of wheat from the field, because he is desperately hungry. Those that are caught red handed with ears of wheat in their fists expect no mercy They are punished with imprisonment in slave camps as if they commited a great crime

No wonder that hundreds of thousands of these unfortunate people at the first opportunity would look for shelter somewhere else. For them death was more welcome than return to their previous inhuman life of fear and oppression. These people are called in Europe D P.'s, they are dreaming about a country where they could work and live without oppression where their labour would be justly rewarded and their human dignity would be respected. Some of them wonder if such countries are still existing in our present world I recall pictures of one boy in a dispaced persons camp soon after the end of the war He was asking his father "Dadus tell me if there is a country in the world where they give enough bread to eat. I would like to live there " There are such countries where citizens live in prosperity and freedom, where they do not hesitate to throw out half a loaf of bread because it was one day old There are countries where citizens are free to say all they please about their governments which they themselves elect, but still not all of them listen to the cry of the oppressed and poor in the world

In our days whole nations are despoiled not only of the daily bread but they are deprived also of the most elemental human rights such as a right freely to express your opinions on matters of public importance, freedom to move freedom to choose your vocation and freedom to worship God according to your convictions The whole life of the people in those countries is permeated with fear and anxiety. They are despoiled of most important things in life and made poor in every sense of the word. Is there then a responsibility for the rest of the free world to hear the cry of the poor?

The word of God says that there is. We thank God for freedom and plenty of Canadian life, but we should not forget those who are deprived of it

Among the countries of the world that seems to listen to the cries of the poor, I would like to mention Great Britain which received more refugees within its borders than any other country in the world so far.

Our own country is making a good effort to help, but the need still remains great and a greater effort is required if our civilization wants to claim the name Christian

(Continued on page 8)

Yevanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Sermon Broadcast from Ukrainian Presbyterian Church i Toronto

(Continued from page 7)

in the real sense of the word. With hundreds of thousands of homeless refugees in Europe the problem becomes immense.

It is time that the human needs and suffering should be considered not so much from the point of view how much we could give and then get it back in some way, but from the humanistic point of view, which alone is truly Christian. That is why the Word of God declares: "Whoso stoppeth his ears at the cry of the poor, he also shall cry himself but shall not be heard." There is a definite danger for those who hear a cry of the poor and remain indifferent that they also shall cry. A cruel heart is its own worst enemy and punishes itself by degradation but also their acts judgments of God for indifference to human suffering.

Our text has also another meaning we may call prophetic. Crucified by the evil men in mortal anguishes of the flesh and the spirit the Son of God cried to His Father "My God, my God, why hast Thou forsaken me?" He became poor for our sake. "Who, being in the form of God, thought it not robbery to be equal with God, but made himself of no reputation, and took upon him the form of a servant, and was made in the likeness of men. And being found in fashion as a man, he humbled himself and became obedient unto death even the death of the cross." Now it is of a supreme importance to every human soul that we give heed to His cries. If any man listens without any emotion or interest to the agonies of the Son of God the day will come when he will cry himself but will not be heard. If a person rejects the help of the physician whose remedy alone can heal him, how could he save himself from the consequences of that rejection? He could blame in the end only himself. God leaves man kind without excuse. He offers to all salvation that could be verified. Faith is not something that we have to believe because we cannot prove it. It is just the opposite. Christian religion is an experimental religion. The truth of it could be proven and verified by every sincere believer: "Ask, and it shall be given you; seek and ye shall find, knock and it shall be opened unto you." The only condition for the seeker is a sincere desire to look. In order to find the truth in Christ Jesus we do not need to have money, education, ability or anything else of the kind but only realization of our need and response to the cry.

What then is meant by our hearing His cry, what should we do to fulfil this command on which all depends. It is simply placing on His hands our cross. When we are very ill and hear that a certain outstanding doctor has a great skill we go to him and put our case in his hands. We are ready to answer all his questions, we are ready to take whatever he prescribes for us. We will obey his recommendations about our diet. We place ourselves entirely in his hands because we have faith in his skill. We know he already cured so many that we have no doubt he will help us also. Such should be also the nature of our response to Christ's invitation. He already saved and healed so many that now we put ourselves in His hands without hesitation ready to do what He commands us and we trust Him in all. When we do that the healing comes and the certainty grows from personal knowledge and experience.

The faith comes first and then follow the works. As our hearts become changed to the influence of the Holy Spirit through our Lord we become sensitive and responsive to the suffering and cries of the poor. It is essential that first we begin with claims of Jesus Christ on our lives. Many have listened to Him and came to Him. There is a great cloud of witnesses to the saving truth of the Gospel.

Among them we find not only Mary, mother of Jesus, but also Rahab and Magdalene, not only Matthew but the dying thief as well.

May God help us to heed the cry of the Just and join those who learned to love Him greatly.

У.Є.Р. Церква в часі війни

(Продовження на ст. 6)

пожав їх виборення. Аскільки сколько тебе твої буржуї за его платили? Кто там Германія, Англія, еще кто? .. Продавал народ, а? І не стидно. Бо-ога видумал, полумаеш, реформацыі ему захотелось... твою мать."

Побили знову до крови, обтерли кров брудною ціматкою і вдвели назад до пивниці, щоб „надумувався" як далі говорити.

Три неділі продовжувалась одна і та сама історія допитів. Я і не знаю які це були дні, не ніч, взагалі, чи це були дні, чи ночі, бо сидів у темноті, звідкись мене виводили на слідство темним коритарем до кімнати слідчих з засвоєними

Українці платять добром за зло

Репрезентаційні українські організації в Злучених Державах подали протест до Вашінгтону в справі засудження кардинала Мідсенті мадярськими большевиками. Це був гуманний крок. Ми всі стоїмо за те, щоб кожну людину трактовано справедливо і по людськи не важно чи вона є кардиналом чи простим смертним.

Коли українці заступаються за мадярського кардинала то робимо це тому, що ми бачимо визначні ділянки духа. Ми думаємо, що це було зроблено декотрими провідниками лише тому, що вони привикли діяти папського черевика. Коли укрився згадує Мадярщину, то перед очима встають тисячі невинних українських селян повішених на шибеницях мадярами в часі першої світової війни, а мадярська церква на це не звертала уваги. Ми всі добре пам'ятаємо ті страшні різанину і звіяцання, що їх чинили на Карпатській Україні мадяри, коли брутальний чобіт на ладинкого мадярського воїна розтоптав ірн українського народу. Страшне було повішення мадярів, коли вони душили молоду Українську Республіку; це пришло був кінт, коли вони перемогли.

Не дивлячись на те, що вся українська людність закордоном, навіть міжнародна преса звернули увагу на брутальність поводження мадярського уряду на Карпатській Україні, католицька церква на Мадярщині разом з кардиналом Мідсенті не тільки не пробували морально вплинути на уряд і стримати дике і брутальне трактування безборонного українського населення, але навпаки публично молились за здоровання війська мадярськими війську. Тх християнським обов'язком тоді було осудити морд мирного населення та внести протест перед урядом.

Українці в Злучених Державах зобачили в ділі мадярського кардинала, того хто в свій час байдуже дивився на кров і сльози українського народу і, не вважаючи на минуле, виступили на його захист.

Ми сподіємося, що українська громадські централі виявить таку ж чутливість і по відношенні до 15 протестантських пасторів, котрих арештовано в Болгарії, та виступить з таким же рішучим протестом перед Вашінгтоном. Ці провідники протестантизму в Болгарії ніколи не зробили нікого лиха кому будь, тим більше українцям і заслуговують на вяке співчуття.

Хотілось-б також бачити, щоб ми все були остільки ж мидосердні до своїх, якими ми часто є до чужих.

Українська Пресвитерська Церква в Ошаві, Онт.
486 Simcoe Str. South
Пастор: І. Яцентій.
Органіст: Степан Салмерс.
Богослужения о 11 год. кожної неділі.
Вечірня 7 год. веч.
Недільна Школа о 10 год. рано
Вся рідно вітаємо.

Українська Евангельська Церква в Гамільтоні, Онт.
669 Barton Str., East
Пастор: Лев Бучак.
210 Mary Str., Hamilton, Ont.
Богослужения відбуваються о 11 год. рано кожної неділи.
Вся рідно вітаємо.

на глухо вікнами та дверима. Не знав чи день взагалі існує. Пів'яного, опухлого від тортур, з підбитими очима, з синцями на тіл, з гудзями на голові та зо звихненою рукою „чорний ворон" відставив мене знову до тюрми в камеру ч. 17. Після „собачої буди" (так називали вязні пивницю в слідчого) камера ч. 17 видалась мені рідною хатою. Зродилось почуття, немов скінчив тяжку працю й тепер відпочиваю.

(Далі буде).

Помічне видання

Canadian Citizenship Branch видала в англійській мові книгу під назвою "This is Canada" Ця книжка видана спеціяльно в цілях ознайомлення нових імігрантів з умовинами канадійського життя та з Канадою взагалі, і подає цілий ряд цікавих інформацій, що їх конечно повинні знати не тільки нові канадійці, але усі канадійці. Книга добре видана в темно - блакитній переплеті, з червоним кленовим листком на обкладинці — символом Канади. Розмір якраз надається, щоб носити книжку в кишені. Ця книжечка буде видана так само українською мовою. Безпереч но Canadian Citizenship Branch заслуговує на щире признання за добру працю, яку виконує на користь новоприбувших і всієї Канади.

М. Фесенко

Yevanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

КВІТЕНЬ — APRIL

ВІРА І НАУКА

Рік X. Число 4. — 1949. — Рік X. Число 4.

Христос Воскрес!

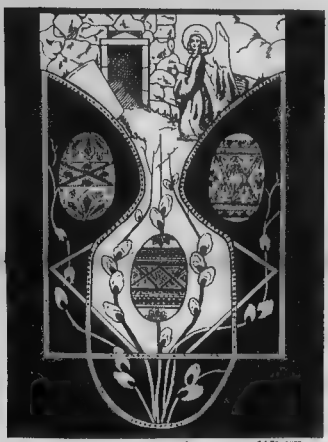

В. І. Фесенко

Тоді вже сходила зоря
Над Вифлеємом; правди слово,
Святої правди і любови,
Зоря всесвітная зійшла,
І мир і радість принесла
На землю людям.

Фарисеї

І вся мерзенна іудея
Заворушилась, заревла,
Неначе гадина в болоті,
І Сина Божія во плоті
На тій Голгофі розпяла
Межи злодіями.

І спали

Упившись кров'ю, кати,
Твоєю кров'ю! А Ти
Возстав от гробу! Слово встало,
І слово правди понесли
По всій невольничій землі
Твої апостоли святії.

Т. Шевченко.

Великодня медитація

(І Коринтян 15)

„. . . де був сад". В Біблії описано чотири визначних події, що мали місце в саду

1. Сад переступу.

Коли Бог ходив в Едемському саду по прохолоді, Адам і Єва ховались і поховалась від Бога. Вони боялись, бо непокора найшла в цей сад

2. Сад осуджуючої совісти.

Коли цар Ахаб вречті здобув Каботів виноградник та поїхав узяти його в посідання, він відчувався незвичайно добре. Його плани здійснився — виноградник був його. Але в виноградника йому на зустріч піднялася грізна постать пророка Ілії, який був совістю нації. „Ізаки знайшов ти мене, ворожа?" скричав заскочений Ахаб. Ілія завжди пускав йому його добре сплановані лихі задуми. Коли ви берете в посідання сад переступу, ви мусите разом з ним принятн і згадувати совість, що встає і осуджує вас. Це є мертва муха в олії

3. Сад Божественного хитання.

Це є Гетсиманський сад, де Син Божий на момент зупинився перед тією відкупленим людства. Але як що цей сад був садом хитання, це так само був і сад рішення. „Вставай, ходімо звідсіля, щоб зустріти розп'яття христ

4. Сад Божественної перемоги.

Це є сад пустої домовини Воскресшого Господа. Ви і я не потребуємо більше ходити в саду переступів, ані в саду осуджуючої совісти, тому, що наш Учитель перейшов з саду Божественного хитання в сад Божественної перемоги, ми також можемо перебувати в сім саду з воскресшим Господом

Коли повідь трунки заїзжа край духовий турист звертав до мурина, що стояв при вході до чудового парку: „Чи в парку продають труни?". Мурин відповів, „Ні, добродію, це не є місце для гріха, бо Бог ходив в цім парку". Відтепер, ми можемо сказати: „Цей світ і моє серце — не є місцем для гріха, бо Бог ходив в цім саду".

Тримайте цей сад для Нього і для Нього одного

Молитва.

О, Воскресший Господе, прийди в сад мого життя, і то до ни станеться навіки освяченим, а ни навіки не буде місця для гріха. Це є місце життя, життя вічного. Я є безсмертний, бо мій сад є садом Господнім. Життя живе в нім. Я дякую Тобі. Амінь

До всіх приятелів євангельського руху

Видавничий комітет „Євангельської Правди і Віри і Науки" хоче цим пригадати усім євангеликам і прихильникам євангельського руху, що в наші дні для успіху усякого руху значіння преси є першорядне Було б великим кроком наперед, наколи б ми спромоглися, видавати наш часопис, що є офіційним органом Українського Євангельського Обєднання, принаймні два рази на місяць, так далеко фондів виставчає лише на місячник і ми нелевні, що літом нам не прийдеться виявати одне число за два місяці. Аби уникнути подібних прикростей і побільшити часопис є конечною поміч з боку окремих громад, читачів а найбільше з боку братів Пасторів

Коли б кожна євангельська громада призначила одного брата збирати передплати та ширити часопис в його околиці, то справа безперечно посунулась би в недовгі наперед

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

У всій літературі цілого світа ані одна книжка не дала так багато матеріялу до виробления характеру і до осягнення радости, спокою і рівноваги духа, як це дає біблія. Вона проводить нас до Бога та вчить нас пізнавати Його волю. Вона, біблія, об'являє також безустанне пошукування Бога за людиною! Це є правдою навіть багатьох „віроісповідуючих" християн та таких же членів церкви. Але, біблія дає їм скупо що реальну вартість Звичайно такі „професійні" християни не хочуть в цім признатись. Вони відчувають, що признавшись до цього, попов-нили б певного рода обезцінення біблії. Але, коли б вони всі захотіли бути щирими, то мусіли би признатися, що біблія їм, на жаль, мало що помагає та, що вони не знають як регулярно зі читати!

Одна молода жінка членкиня церкви, недавно сказала мені: „Я ніколи не читаю біблії, за винятком хіба, якщо я шукаю якого місця в ній, над яким я з ким небудь дискутувала". Один молодий чоловік признався мені, що його покійна мама все підчала його до читання біблії: „Я щиро пробував читати її, та воно нищо мені не придавалось. Тепер я переховую *біблію* в самому споді шухляди в моїму бюро ку. Можливо, що біблія помагає декому людям, але мені ні"

Дехто практикує читання біблії в той спосіб, що щодня не прочитає нічийсь відступ або голову. Але, коли б запитати, яку користь осягнули з цього читання, то стануть неневні і захитані. Одна жінка мені сказала: „Біблія це чудова книжка, я не могла б собі уявити, якби я могла почити день, не прочитавши собі хоч одного відступу в ній". Була 12-та година полудня, коли вона мені це сказала...

Будь ласка, скажіть мені" питаю її „що скористав ти з цього прочитаного вами відступу сьогодні? Чого навчила вас ця лекція? Що сказав вам Бог?"

Вона відповіла: „Не можна ж читати біблію, щоб не мати користи з прочитаного! Вона, біблія, все нас чогось навчає"

Певне, це правда" — сказав я — „але чи не могли б ви одяк сказати, яку специяльну науку ви осягнули сьогодня?" Жінка не спромоглася навіть дещо пригадати собі з прочитаного нею тексту, і то не тільки з того, що читала сьогодня, але нічого не пригадала і з того, що читала попередньо. Вона читала біблію, бо відчувала, що таким читанням кожного дня одержить якусь специяльну заслугу від Бога. Думала, що її переконання буде ціликом правильне, байдуже, чи відчула якусь поміч, чи ні.

Ясно, що жінка обходилася з біблією, немов, як з талісманом.

є: багато причин, ради яких читається біблію.

а). Задля літературної досконалости. Артур Квіллер-Коуе, професор англійської літератури Кембріджського університету, в своїй книжці „Штука писання" каже, що „авторизований переклад біблії є, не лише по суті, але й історично, одною з найбільших книжок англійської прози. Осягнення цього перекладу — продовжує він — є чудом, перед яким я можу стояти лише в покорі, переражений і здивований . . . Ми знаємо, що найкращі взірці англійської й американської прози і поезії від часів Шекспіра і Мільтона аж до найкращої літератури сьогоднішнього дня взорувалися на багатстві краси і сили Авторизованого Перекладу Біблії."

в). Ми можемо читати *біблію* з історичного зацікавлення. На сторінках її ми можемо відчути стукіт маршу армій Египту, Вавилону, Асирії — коли вони ідуть до нових побід, здвигої оборони чи програних війни. Жоден студент старинної історії не може обійтися без біблії:

с). Ми можемо читати біблію задля археологічних наук. Біблія дає багато вказівок до розумління глиняного посуду, викопаного в руїнах міст Халкедону, Вавилону, Асирії, Египту. В біблійних звітах часто стрічаємо подібність до нових звітів про старинну цивілізацію.

ф). Ми можемо читати біблію, щоб виробити собі відповідну теологичну доктрину — догматику, щоб учитися, як маємо вірити в Бога, про Божі ціли відносно людей, вкінці, щоб осягнути інтимне знання про життя та спосіб науки Ісуса Христа.

Мені тут ходить про біблію як о практичний провідник життя. Ось методи щоденного вжитку біблії, яка, як вказалось, є найкращою.

Перше: Зачни одну книжку в біблії й читай її малими відступами аж доки не закінчиш. Думаємо, що до цього найкраще надаються Пісальом і Новий Заповіт. Найзіпше є почати читання від *евангелію* св. Луки, читаючи його аж до кінця. В ньому Євангелію ми бачимо Ісуса очима співучувного лікаря, який був помічником апостола Павла. Тому, що сам він не був наочним свідком навчання Христа, він роспитував багатьох людей, які прислухувались Христові і обсервували його діла. Від Євангелія Луки добре є перейти до Діянія Апостолів, які написав цей самий автор (евангелист Лука). Таким чином силу, даровану ученикам через Воскресення Христа

бачиться, як радість, сила і відвага заняли місце розчарування і страху у апостолів. При щоденному читанні певних відступів біблії читач дуже легко відчує благодать інспірації Слова Божого.

Друге: Читай так довго, аж поки відчуєш, що такий або інший вірш є неначе маршовий приказ на даний день. Не старайся підчеркувати певні думки в біблії. Підчеркни цей вірш, над яким особливо спочила твоя увага і нехай цей вірш аналізує кожну закутину твойого життя. Носи цей вірш в памяти цілий день. Пригадуй його собі часто! Це можуть бути, приміром, Слова Ісуса Христа: „Мир я заставив вам, мій спокій я даю вам. Не настрашується серця вашого ..." Такий вірш, як ось цей наведений, нехай буде палицею у вашій мандрівці. В годинах зневіри і спокуси він все підкріпить та вдохновить вас.

Третє: Зазначи це місце, де закінчив і зачни звідсіль на другий день далі читати. Добре є задержатись на одній вірші декілька днів, або навіть тиждень, аж доки не вийде цілковито твоє життя. Наприклад, Євангелія від св. Луки шоста голова складається з ін-спірованих слів Ісуса Христа, що з найбільшою користю над ними можна задержатись і цілий місяць. Ніхто не може за одним читанням збагнути глибини, приміром, таких слів Христа: „І як бажаєте, щоб вам люде чинили, так самі чиніть ви їм." (Лук. 6, 31). „А коли любите тих, що вони любять вас, яка ваша заслуга? Любять бо і грішники тих, хто їх любить." „Не судіть, щоби ви не суджено вас." „Якою мірою міряєте, такою відміряють вам." „Чого ж в оці брата свойого ти заскалку бачиш, колодя ж у власному оці не чуєш." „Бо чим серце наповнене, те ті говорять уста його."

Часами приходиться прочитати 10 або і 15 віршів, заки дійдеш до того місця, де відчуєш, що воно має бути ціим маршовим денним приказом від Бога. І, навпаки, часом вистарчить прочитати лиш 4 або 5 віршів, а вибраткового навіть лише один вірш, який буде для тебе цим провідником

Четверте: Зачинай завжди своє читання короткою молитвою, щоб Св. Дух об'явив тобі правду Слова і поклав тобі його на серце. Відчиняючи біблію до читання, спитай себе самого: „Який буде Божий приказ для мене на сьогодня?" Не думай инколи, що цей або той вірш відноситься до іншої особи, яка добре або недобре веде себе в її житті або в праці. Знай, що це є безпосередний голос Бога лиш виключно до тебе. Сила концентрації та сила апелювання цього Слова Божого виключно до твойого життя прийде з часом і поволі Вона буде зростати вширу з твоїм зростом в духовій дисципліні

Я рівнож предсказую, що деколи не зможеш якслід зрозуміти того, що саме хоче сказати тобі Бог сьогоднішнього ранку? Бог сам говорить до тебе своїм написаним Словом. Він Сам вивяже тобі твої заховані блуди та увадок, яких ти вже довший час сам не можеш бачити. Він може вказувати тобі зовсім дефінітивно на щось непримене, що мало місце давніше. Один чоловік виявив таке: „Деколи Бог говорить до мене безпосередньо через щоденне читання біблії; я аж корчусь внутрішньо, коли Бог застає мене прийняти неприємну правду про мене самого. Наприклад, я відвідав засідання в своїй церкві. Хтось з присутніх не погоджувався з моїми аргументами відносно свободи і волі. Я йому відповів досить жорстко і злобно Можна було бачити, що така моя відповідь Богу вразила. На другий день, як я відчинив Новий Завіт, продовжуючи моє щоденне читання, я читаю такі слова: „Бо ви, браття, на волю покликані, але, щоб ваша воля не стала приводом догоджати тілу, а любов'ю служіть один одному. Коли ж ви гризете, та єсте один одного, то глядіть, щоб не знищили ви один одного." Я не мав спокою поки не полагодив цієї справи.

П'яте: Якщо ти одержав вістку від Бога цього ранку,

(Продовження на ст. 3).

Як читати Біблію?

(Докінчення з ст. 2).

щоб прослідити своє серце, то молитва подяки за духовний твій зріст, або молитва сповіди і покаяння за твій бунт і проступок, зробить добре для тебе. Приймм Божу обітницю. „Я є той, що знищить твої провини, ради мене самого і не буду памятати твоїх гріхів." (Ісаія 43, 25). Зроби кожний день днем нового початку і днем нової концентрації для служення Богові. Шукаючи і знайшовши Боже прощення за минулі блуди, тоді рішучо відверни свої плечі всім своїм проступкам і берись до нового життя при Божій ласці, яка є відкрита перед тобою.

Шосте: Краще є вживати модерні переклади Нового Завіту. Часами фамілійна околона біблійна мова не дозволяє зверпути нашої уваги на деякі прочитані місця та їх зміст. Нові переклади є часто ясніші та більш зрозумілі

Після перечитання Євангелія Луки та Діянія Св. Апостолів перейди до Євангелія від Йоана, а потім до листів Павла і інших апостолів. Книгу—„Об'явлення св. Йоана," яка має деякі труднощі до зрозуміння місця, залиши на кінець. По перечитанні в цей спосіб Нового Завіту, зачни його читати ще раз.

Ірн другому, або третьому читанні проявляються нові напрями, яких раніш ми не зауважували

Один чоловік свідчив: „Я був так здивований тим, що я набагнув за другим читанням біблії, що я ніяк не хотів вірити в те, що я вже раз читав цей самий вірш в Новому Завіті."

Поясняти це можна тим, що в житті цього чоловіка повстали нові потреби і Бог зустрів їх в ньому

Сьоме: Старайся задержати все певно призначений час на ранне читання біблії. Це є дуже важне. Не можна робити ніякого виняткy з цієї засади. Треба, щоби практика сильно вкоренилася в правило. Не треба буде довго ждати, як така практика принесе добрі овочі. Сам собі здивуєшся як менше ти зустрінеш напружень і поденервань на протязі дня, та як легко над ними запануєш. та відтак відчуєш більше почуття радости, вдоволення та спокою Один визначний купець в Нью Йорку, який якнайкористується цими моїми вказівками, взяв собі як мотто слова апостола Павла: „Господь спокою нехай все удіять вам спокій усякими способом." Солун. 3, 16. Він написав собі ці слова на картці й переховує її на своїйому бюрку все перед собою. Недавно він мені сказав таке: „Я мав з одним купцем розмову; зайшла дуже неприємна ситуація. Я вернувся до свого бюра дуже подеснервований. На хвилю я стратив свою рівновагу. Перша річ, яка пригадалась мені по моїму повороті, це була маленька картка з повище наведеними словами. Пригадавши собі ці слова, я зачинив двері свойого бюря, склонив свою голову на столик і молив Бога о прощення за те, що я стратив зв'язок з Ним. І ще раз переконався, яку силу має спокій від Бога

Кожний, хто присвячує хвилю кожного дня на читання біблії по вказівках цієї практичної методи, переконається про постійний зріст духового життя, про зростаючу свідомість присутности і охорони Божої.

Переклав:

Др. Михайло Яремко.

"Маленькі Секти"

„Український Робітник" помістив статтю Пана П. Богачука „Як виникувалась релігія на Україні". В цій статті між іншим автор пише: „Мені хочеться згадати про маленькі секти евангелистів, баптистів і др. З ними влада ще жорстокіше поводилась (ніж з православними. Ред.). З них знущались за їхню сливність, садили в тюрму, або заслали на заслання".

Ми хочемо зробити поправку до виразу „маленькі секти". Згідно статистичних даних опублікованих „Советами" усіх евангеликів на Україні буде в 1925 році близько 3-ох мілионів Кількість протестантських громад дорівнювалася приблизно половині православних. Найменшою сектою на Україні тепер є Греко - Католицька церква. Нема сумніву, що більше віруючих евангеликів значно знищили і в дійсности їх є більше. Центром евангельського руху під „Советами" є Україна вдяки більшій свободі. В Московії евангеликів дуже мало, проте вся „власть" віддана комуністами ім в руки. З усіх релігійних рухів на Україні евангельський рух стало зростав

ПОЗА ЗАКОНОМ

Ніч. Мешканці камери, страшно худі істоти, лежать мов оселедці в бочці на долівці. Деякі підводять свої коротко-остріжені голови та великими очима, що глядять з виразних облич, байдуже, а може навіть злісно приглядаються до мене „новичка." Не було місця. Я притулявся біля „параші" посуду для полагоджування натуральних потреб, який видавав їдкий сморід Тут не було холодно як у камері ч. 17, а навпаки, тут було душно, не було чим віддихати. Я постоїв якийсь час біля свого місця та й упав непритомний... Очунів. Біля мене поралось кількох визвів. Давали мені води Мешканці камери - люде мені не знайомі, в більшости українці, поляки (польські політи та українці, судді, прокуратори і т. п.). Було кількох місцевих жидів, що попалися за спекуляцію (незаконну торгівлю). Був і той суддя, що судив мене „за колядку."

Тут є зв'язок зо світом, бо приходять свіжоарештовані люди й оповідають новинки, ім. ін. кажуть, що тепер на волі гірше ніж у вязниці; НКВД приладить ночами і вивозить населення цілими родинами не відомо куди. Настрашений цілий нарід не бореться за жодну роботу, бо ніхто не знає, чи взавтра це життя. Селяне не шанують свого дорібку; рвуть без потреби худобу, вбивають, що можливе, все одно вся та все дочиста забирає. Селяне заганяють до колгоспів (колективних господарств) забирають від них все майно, а їх запихають лише колгоспними роботниками, що мусять тяжко працювати за мізерну плату і гришми, або зерном заставляють нарід до тяжких примусових робіт при будові різних будівель, військового значіння, бетонових мандавів та до вивозки матеріялу з лісу. Неспокійно тяжка праця. Нема взуття, одягу, недостача харчів Все Совіти вивезли до Росії. (Совіти закріпачили не ред Заходом, будували військові укріплення). Багатших і свідомших селян грабліть і вивозять в Сибір Церкви і священників обкладають непосильними податками, а відтак за незаплачення податків церковні будинки (церкви) беруть

(Продовження на ст. 6)

Evvanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION. MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Українська Євангельсько-Реформована Церква в часі війни 1939-1945 р.

(З пережиття проповідника УЕРЦеркви В. Л.)

Nec tamen consumebatur

Знову ті самі монотонні довгі, довгі дні і ночі. Ні книжки, ні газети ані людини біля мене, ніначим сісти. Холод, і... голод. Хочу їсти. Людина тратить всяке інше почуття перед голодом. Я не думав про те, що мною станеться, засудять мене на п'ять, десять чи на двадцять років тюрми, чи може засудять на смерть, мені було однаково, я мріяв увесь час лише про хліб. Отой чорний, глевкий в'язничний хліб. О, який він смачний! Щоб хоч раз дали його доволі з'їсти. Якось дивно, що в інші арештикули поживи, а про них людина не мре лише про хліб. Я слаб і мені ввесь час сниться хліб. Хочеться кричати: робіть з мною що хочете, лише дайте хліба, хліба... Мені пригадалися слова Спасителя -Я хліб життя, коли хто цей хліб споживатиме, той повік буде жити. Небесний Учитель, знаючи найбільшу потребу людини, приривив Своє єство до середника, без якого життя неможливе, до хліба. Глибока істина!

З камери мене все і все періодично возили на слідство. Остання, як часом, було таке саме як і попередньо, часом легше. Казали говорити про „політичну діяльність." Я оповідав про працю в ев. церкві, наводячи часто до мойого пояснення слова зо св. Писання Слово Боже дрвяніло більшо вживав до безтями. Казали знову мовчати і „надумуватися, щоб говорити толком."

Останньо мене переслухувано шістьох слідчих з виявами старшинськими ознаками, це були калмики, жиди, москалі. Деяки з них ставили питання, інші лише лаялися, другі знову питали якою літературою користався, які книжки читав; який зв'язок мав з Германією, чи з Англією, з чого утримувався, „кто платил долари," чи нравиться совєтська власть" Інші обезрували мовчки.

Кожен раз водили до іншого слідчого уряду, бо кожен слідчий окремо він діло по особному параграфу мойого обвинувачення.

По уплині ще кількох тижнів, разом взявши час, — після майже пяти місяців мойого самітного перебування в камери ч. 17, мене перевели до камери ч. 42.

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
і „ВІРА І НАУКА"

Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого. виходить кожного місяця.

Передплата на рік в Канаді і заграницею $1.00. Окреме число 10ц.
РЕДАГУЄ КОМІТЕТ
Адреса редакції:
506 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

HU 9282

ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК

455-57 Main St. West,
ТОРОНТО

Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6082

Питання, що його не можна легковажити

В більшости іммігранти з поміж скитальців ретельно дотримують заповідання, що вони взяли на себе ще в Європі. В лісі, в копальнях, чи на фармах подавляючи більшість скитальців не за страх, а за совість відробляють свої контракти, і тому своєчасно уникнути розрухів, то поневіряння створили, було, добру опінію для скитальців взагалі. Багато скитальців, спровадженых родственниками, мали змогу відразу шукати заняття там, де їм сподобалося і ця категорія зуміла навіть заволодіти ними місця і право для себе та своїх близьких товаришів. Проте є певний відсоток іммігрантів, що легковажать взяті на себе обовязки і, приїхавши до Канади, в першу чергу *всіляким способам пробують зірвати контракт. Нема сумніву*, що в випадках, котрі заслуговують уваги, урядові чинники все були вирозумілі, але, коли хто, хоче зірвати контракт лише тому, що в місті можна дістати кращу працю, то такі спроби викликають лише негативне ставлення держ. властей. З морального боку такі спроби є просто неетичними. Кожна людина є під обовязком дотримати своє слово. З практичного боку, по великих турботах і поїздках до міста, людина врешті таку змушена буде повернутись на ферму, лише з почуттям стиду. Знову не кидає погане світло на всіх скитальців, котрих трактують яко групу, та у канадійського проводу губиться бажання привозити більшу кількість скитальців. В такий спосіб через самолюбство **неведінки** групі терплять невинно сотки людей в Европі. Устелено правило, що ті хто самовільно покинули працю, хоч би їм удалося уникнути розшуків, то при спробі отримати горожанські папери вони все ж таки мусятимуть подати докази, що вони виконали свій контракт, бо без цього вони не дістануть горожанства. Так само, при пошукуваній праці в індустрії, вони можуть виказатися посвідкою, що вони виконали свій контракт. Отже в своїх власних інтересах, в інтересах доброго імени свого народу, та тих скитальців, що ще є в Европі, кожен, хто приїхав по контракту, повинен *його виконати*. Якщо хто терпить яку кривду на праці, то найкращим способом не є тікати в праці, але подати скаргу до місцевого урядника. Якщо це не дає результатів, то можна повідомити центральні урядові установи, або удатись до громадських організацій. З правила кожна заведінча скарга завжди зустріне вирозуміле відношення. Нема сумніву, що міністерство праці серіозно зане покоєне кількістю зломаних контрактів, бо звернулося до всіх громадських установ з проханням впливати на нових іммігрантів моральною, щоб не було потреби в більш гострих заходах

ЛЮДИНА З БОМБОЮ

Сотни тисяч років з історії людини на землі випадково його обминули. Він мав усі ріжні первісні, т. зв. неандертальської людини. похилене чоло, велику надбрівну дугу, випнуті шперед щелепи.

І він нічого не знав про те, що людина не завжди мала скоростріли, літаки, атомові бомби.

До війни він був боксером, а підчас війни став літуном....

Одного разу його посадили на літак, і він полетів у запілля ворога. Коли літак був над якимсь великим містом, йому сказали натиснуть гудзика і потягти важилець. Він натиснув і потяг

Десь у низу, на землі, спалахнуло сяйво, якесь вилізе за сонце, далі звівся стовп диму у вигляді гриба і в тому сяйві та диму зникло з лиця землі місто із стома тисячами людей.

А щеленята людина спокійно летіла в своєму літаку і жувала гуму.

В. Ч-ь.

ДИВНА ПОСЛІДОВНІСТЬ

Випадково в мої руки попав видавний непорушно на цикльостилі в російській мові „Братский Листок" за лютий 1949 р. Видавцем підписаний проповідник російської баптистської громади в Детройті

На першій сторінці читаю не без таланну написаний вірш самого редактора. Цитую тут кілька рядків.

„І душу міром напитай,
І свет пролей
В смірены духа і в любві
Дай жізнь прожить,
Меня Ти сам благослови
Тебе служить
І от греха меня храні
Всегда, везде;
Дай мне прожить земние дні
В святом труде."

Молитва гарна і я сподіваюся, що в подібному дусі буде написаний зміст всього видання. Та, на превеликий жаль, я був дуже розчарований, коли в описі подорожи до Европи самого видавця найшов і такі „духовного" змісту висловлення „Когда я говорю про Россію, я включаю Малороссію і Белоруссию, как составних часті Российского государства... Мілліони русскіх, малороссов і белороссов бежали на Запад..."

Я вже частіше зауважував, що всякі „русскіе верующіе" з білоруськими, польськими, чеськими, українськими, тільки не російськими провінціями, завше тратили рівновагу духа та губили набожну маску, коли справа торкалася національно-людських прав народів переживаючих в великій тюрмі, званій колись Росією, а тепер СССР. Навіть проповідь Євангелії в рідній мові тих народів, вони називали „політикою." свідомо забуваючи, що власне вони стоять не на євангельських, а чисто національно-шовністичних позиціях російського імперіялізму. Це ж було головною заслугою реформації, що вона дала народам Слово Боже в рідній мові і тим започаткувала їхнє духовне відродження. Ми ніколи не звертали уваги на подібні явища, коли б мали до діла з звичайними політиканами, а не з людьми, що представляють себе за релігійних діячів.

Взагалі сьогодні є анахронізмом сперечатися над тим, чи є український нарід та Україна? Цей факт признавний Російською Академією Наук, теоретично признавний теперішніми володарями Кремля та офіційно Обединеними Народів. Дійсно треба бути великим ігнорантом, щоб ще сьогодні цей факт міжнародного значіння заперечувати. Це не робить ніякої чести інтелігентній людини, а цілком позорить проповідника християнського визнання. Такий чоловік міг би в своїй душі сто разів ненавидіти тих капостних „українцов," але мусить би знати, що його становище не позволяє йому цих почувань явно демонструвати. Та для наших „русских" з жеросійськими провінціями море по коліна. Бо коли ходить про правдивих росіян, то один з головних представників російського євангельського християнства — інж. І. Проханов, май відвагу визнавати слово українець і Україна

Найвинніший в цілій цій пригоді є те, що цей самий проповідник в своїому „Братьому Листкові" з вересня м. р., приношував до висновку, що причиною останньої війни та її винищень був націоналізм, писав „Люді делятся на нації, отмежевиваются от соседніх государств, ненавідят друг друга і воюют межу собов... Націоналізм, его проклятіе рода людского. Всякій человек, зараженій націоналізмом, его грамдании Вавілона... Среді істінних христіан нет національних разлічій..." Вимовлів достойно те, що, коли люді сідлт на развалинах .. і продолжают ссоріться і разжігать національ. ненавість"

Не хочемо сперечатися над тим, що не конечно причиною воєн буває націоналізм, як і над тим, що націоналізм є духом Вавилона. Це є надзвичайно довільне натягування Біблії На цю тему була поміщена минулого року гарна біблійна розвідка проп. І. Барчука в „Дорозі Правди", що виходить в Німеччині. Не люди поміщали собі язики, а Бог якусь їм це зробити. Однак на одне хочемо з цілим притиском звернути увагу: Чому саме цей проповідник, що так сильно поборює націоналізм інших народів, сам є не тільки затятим російським націоналістом, але й розпалює національну ворожнечу між іншими? Де тут послідовність? Чи не лише було б тут догадати таки проповіді Євангелії, а політичні турботи лишити людям, що мають більші кваліфікації до цього? Бо в обличчю таких фактів повстає сумнів, чи така людина є дійсно робітником на ниві Христовій, чи вона тільки своєю релігійністю прикриває свої не-релігійні цілі. Хочу також вірити в краще в надії, що на будуче такого більше не повториться.

В. С.

ПІДСУМОК ЗРОБЛЕНОГО

Переважна більшість українців в Канаді погоджується з тим, що створення і існування КУКа є річчу позитивною. Створення КУКа в нашім суспільнім житті було просто необхідністю, що диктувала вимогами часу та інтересами нашої людности тут і за морем. Замість групи ворогуючих церковних і політичних організацій постала якась видимість єдности та знайдено спільну мову для виконання загальних цілей. Це все є безперечно додатним явищем, що радує серце кожного українця, та кожний зобвичайно дружну співпрацю на національнім полі бувших політичних боротів скаже „Помогай Боже"

Проте це задоволення з постання і існування КУКа не виключає конструктивної критики, навпаки така критика є конечно потрібною

Після скінчення війни КУК мав перед собою певну сферу діяльности в Канаді і поле праці назовні. Діяльність КУКа в Канаді і для Канади була назагал позитивною і помічною, як для краю так і для кандідків українського походження. Правда під впливом ритуялістичного клеру, що займає командні становища, не було трактовано справедливо велику групу українських євангеліків, що їх нараховується в Канаді до 25,000. Було забуто виступи і працю українських євангеліків на захист скитальців і на користь української справи. Маленькі політичні групки було трактовано з великою увагою, в той час як протестантів ук райнців провід завжди старався тримати в тіні. Поза цім відємним і шкідливим явищем КУК провадив свою працю вдовольняюче. Це в сфері зовнішній, що наш провід виявив повну неспосібність похопити потреби моменту, та повний брак державницького думання на першім місці. Праця КУКа на зовні мала б охоплювати справу пропаганди кривд, що їх терпить на рідних землях український нарід, та його змагання до волі. На другім місці мало б стоятн питання про порятунок нашого військового і наукового активу. Ніхто не має сумніву в тім, що теперішній „непорозуміння" поміж „заходом" і „сходом" врешті будуть розв'язані в новім світовім конфлікті. Для цілей відбудови краю треба буде мати всіх, в чім ім поміг. Бо конфлікті, що надходить, добре було б, щоб українці мали свої військові формації. Для цієї цілі треба було рятувати своїх військових фахівців і то в першу чергу „Сотники" з першої світової війни. Зедше чи нададуться, як

(Докінчення з ст. 3).

до свойого вжитку під кіно, театр, гаражи, а самих священників вивозить в північні холодні области СССР. Все стогне і мовчить. Селяни шепчуть поміж собою, наріжними, що більшовицька свобода багато гірша ніж панські канчуки за бувшої кріпачини. Бо за кріпаньких часів пан бив народ палицею тоді, коли був лютий, а більшовики пляново, б е з п е р е с т а н к у, видушують народ, давлять його болісно аж до крові на тіл і душі, нокаль людина під тягким терором не скопає. А при тім народ заставляють, ще й співати „в другой такой стране не знаю, где так вольно дышет человек."

Були у тюрмі також люди, що за Польщі належали до комуністичної партії. При першій появі совітів, вони, як заслужені, мали право почати в

Привіт з Амстердаму

(Докінчення з ст. 5)

ти „ні" тим, хто, якоби в ім'я порядку, захищає неправду, хто сіє насіння війни або приспішує її початок, міркуючи, що вона неминуча. Але говорити „так" всьому, що згідне з Христовою любовію, всьому, що стремить до справедливости, всім, що творять спокій, всім, хто надіється, страждає і бореться за людину, всім, хто, навіть того не завважуючи, шукають нового неба і нової землі, до нанче правда.

Вище людських сил видавати гріх і смерть з лиця землі, збудувати святу, соборну Церкву і Зєднити сили сатани. Це дано лише Богові і Його Сину. У воскресіння Ісуса Христа. Він дав нарід завдаток того, що Його буде осягнено. Але нашим послухом і вірою ми можемо на землі поставити межі злу і спримусити до гризіння переможи. До дня перемоги, а тим наше скрите з Христом у Бозі в нике людське розуміння, страждання чи навіть сама смерть не можуть відлучити нас від Нього. Тому в довірі і в радости, очікуючи спільного визволення, підемо виконати завдання, які нам призначені, і таким чином стануть явними знамєнами, які знаде зможуть відрізнити

„А Тому, Хто діючою в нас силою може зробити без порівняння більше всього, чого ми просимо або про що думаємо, Тому слава в Церкві во Христі Ісусі на всі роди, від віку до віку. Амінь."

Українська Евангельсько-Реформована Церква в часі війни 1939-1945 р.

глуб СССР, щоб там зажити спокійного розкішного життя. Багато з них на початках (коли ще більшовики не забрали під колгоспи) повродили зі своїх маєтків, забрали жінок і дітей та й поперлись попробувати чужого московського хліба в СССР. Придивившись до життя „в раю" вони тікали чим скоріше назад звідкиль приїхали, але їх назад не пускали, щоб не розказали іншим про „щ а с л и в о е ж и т т я", як як „щ і о н і в" вкинули також до в'язниці. Їх місце також в Сибіру, звідкиль нема повороту.

В квітні, 1940 року, мене в числі кількох сотень в'язнів перевозили з Рівенської тюрми до тюрми в Дубному. Був перший день Великодня 4 квітня. Нас вдосвіток в темному проході були воріт сортували та під сильною ескортою НКВД .. здавали на тягарові авта. Серед натовпу людей хтось пробрався до мене впітьмах, і, стиснув кradькома мою руку і тихо промовив: „Христос Воскрес!" Я оглянувся. Це був прот. Т. Довгалюк. „Воістину Воскрес. Невже сьогодні Великдень?" — відповів я. Т. Довгалюк просив мене хліба, хотів більше їсти, але я його прохання не міг задовольнити, бо і сам був голодний. Н. К В Д-исти пхнули його в плечи, враз з іншими погнали сісти в автомашину.

Я вислідів в бачив у той час багатьох моїх знайомих (в'язнів). Мій односельчанин, з яким мене разом забрали з дому Олексіївка К. на цей раз їхав зо мною в машині та був увесь дальший час в Дубенській тюрмі нерозлучно зо мною.

Весняні приморозки. Сходило сонце, яке перший раз освітило нас своїм ясним та вільним промінням. Наш настрій був оптимістичний. Ми сиділи в машині в той спосіб, що кожен язень сидів на долівці й перед собою мав свого товариша, отже мусів по нему лише дивитися в площадцю. Промчали нас через місто Рівне так, що ми таки нікого не бачили. Це потерше тому, що ще було за рано, а по друге — що за більшовицького панування ніхто, крім поліції, НКВД-истів та інших агентів, не сміє прогулюватися в місті ізза страху перед арештами. З Рівного до м. Дубно 40 кілометрів. Ми мусіли довго і непорушно під строгим наглядом озброєної ескорти ждати на автомашинах через Дубенською тюрмою заки нас посортували по камерах. У тім часі вуйцюю йдали жінки і діти, приглядалися до нас. Вони так рано вертали зо „свячення паток". Деякі з них пізнавали серед вязнів своїх синів, мужів, батьків та дочок. (Дві автомашини, що їхали і тепер стоять позаду навантажені жінками; весь транспорт складався з приблизно 30 авт.). Почався лемент, плач, голосіння. Матери падали в непритомність. Діти дерлися до батьків. НКВД-сти людність розігнали. Якраз в тім часі, коли таке діялось, ми почули церковний дзвін, що доносився з сусідньої церкви, яка сховалась від нас за будівлею і садами. Великодний дзвін... Його луна покотилась по всіх закутках міста Дубного; почули її й вязні. Була такою святочною та підбадьорюючою, що ми, хоч уявлені та безправні, почули себе сильнійше тих, що нас закували. Великодний дзвін пригадав нам благовість про подію Воскресіння Сина Божого. Нам не вільно розмовляти, однак, не дивлячись на строгу заборону, вязні голосно привіталось поміж собою: Христос Воскрес! Воістину Воскрес! У многих на очах виступали сльози боліо і радости. Плач, голосіння матерів і дітей, тюрма голод... нуала гайки НКВД-истів... Над усім людським знущанням великодний дзвін пригадує Слова Спасителя: „...а Я вам кажу: любіть один одного". Ще кілька неділь чули ми приємну мелодію дзвону, в вітах і вона затихла. Церкву зачинили. В Дубенській вязниці було зовсім чистіше в порівнянні з Рівненською, але хвірчі були такі самі марні, що і в Рівному, в кім того відчувалася страшна сирість повітря через те, що вязниця побудована в болоті та з трьох сторін оточена водою. Більшість вязнів хорувала. Один сухітник з містечка Корець на ім'я Корецький плював кровію так сильно, що окрівавив цілу піллогу. Ми, його співмешканці, просили через посередне начальство і особисто вязничого лікаря, щоб хворого від нас забрати, бо завезуть цілу камеру, в може і цілу вязницю. Нічого не помогло, номер таки в камері. На цей раз до нашої камери попав один вязень, який в Рівенській тюрмі сидів разом з проповідником Теодозієм Довгалюком. „Оповідав, що останній чув себе не кепсько на здоров'ї, мав добрий настрій; яко суджений, проп. Т. Довгалюк мав можливість іти до роботи, убирав умивальню, коритар, клозети і за те мав пару лишок більше „супу". Був засуджений на десять років тюрми і позбавлення громадських прав за протисовіцькую агітацію в часі б. Польщі. Оповідав далі, що Т. Довгалюк не був довго під слідством, бо його на слідстві дуже били і він признався, що за часів Польщі писав статті до газет, в яких згадував, що в Совітах панує безбожництво та голод „Умний человек" — оповідав далі бесідник (який був російського походження) — „он совсем не заботілся о себе. Получит, бывало, кусок хлеба, вот і поділяється ним с ребятами. Всегда говоря, чтоби помогать тем ребятам, которя больни Много, много разказивал нам интересних історій. Надо, говоріт, Богу молітьса; і сам всегда молійся. Надо, говорит, людей любіть . . . Очень хорошій человек, ни все его любілі.."

Нас перевели до іншої камери. Тут зустрінувся з одним білорусом, який оповідав дещо про проповідника Теодозія Семеніка. „Він" — каже, „виглядав дуже слабенько, часто плакав і всігда молився; жалувався, що його зовсім невинно арештували, що вдома зостався жінку, матір та дитину. Він був дуже обдертий, говорив далі білорус — то ми зробили з патика голку, витягнули з полотняної онучки, що ось я маю в моїм чоботі, нитох і так спільно його облатали. Його засудили на вісім літ і позбавлення громадянских прав..."

(Далі буде)

Українська Пресвітерська Церква в Торонті, Онт.
20 Claremont Str.
Пастор: М. Фесенко, Th. B.
Дирігент хору: П. Сич.
Органістка: Еленора Фесенко.

Богослужения і Неділна Школа о 11 год. рано доміної неділі
Вечірня о 7 год. вечір
Молитовні збори і спів хору о 8 год. веч. у вівторок
Всіх щодо вітаємо.

Українська Евангельська Церква в Гамільтоні, Онт.
669 Barton Str., East
Пастор: Лев Бучма.

HEALTH FOR EVERY DAY

By

Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

Go To Sleep

About 20 minutes is the usual time it takes for people to go to sleep. Some people take longer and some people not quite so long. The most important way to help yourself to go to sleep is to have a regular time to go to bed and always keep to that time Ten o'clock at night is a good hour to be in bed and as we need eight hours sleep, likely we shall begin to stir and wake up about six o'clock the next morning

We spend about one-third of our lives in sleep and about two-thirds of our lives awake With out sleep, wakefulness is impossible. The one depends on the other

Good conditions for sleep are quietness, darkness, warmth and comfort, fresh air, good covers such as blankets, or quilts, clean fresh sheets, a neat room which looks attractive to you, as you turn out the light and gives you a sense of safety and pleasure

Think

The members of the family should think of each other's interests in regard to sleep. The quieter part of the house should be given up to those who go to bed early. The radio should be turned low or perhaps turned off when bed-time comes, and loud talking should be avoided so that everybody may get to sleep Those who come in after the rest of the family have retired should take great pains to keep quiet and avoid all unnecessary noise. Put your slippers in some convenient place near door so that you can remove your shoes and put on your slippers before you go up stairs

Your Appearance

There is nothing that improves people's appearance as much as a good nights' sleep. They come down from the bed-room wearing a good-humoured smile and ready to be useful and make the best of everybody and everything. Looking for opportunities to help others and feeling ready for the day's work and calls. They cheer everybody and help everybody, without ceasing and without knowing, and without weariness

Welcome To Our NEW CANADIANS

On your arrival in Canada, the Presbyterian Church extends to you a cordial greeting

It is probably with many regrets that you have left your homeland, endeared to you by tender memories; and, although you enter with high hopes upon your new life in a new country, it will also be with some misgivings. It is an adventure into the unknown, and that always calls for courage, faith and endurance. Nevertheless you will find much to encourage you You will meet many people from your own land, who out of their own experience will be able to give you advice and guidance. And you will make new friends who will introduce you to Canadian ways, and assist you to become established Moreover, the Presbyterian Church in Canada will welcome you most cordially. We have a vital Presbyterian Church of 175,000 members, and you will be able to worship in the faith of your fathers in almost every city and town, and in many rural places in this Dominion

You have come to a great country, vast in area and rich in resources. It is a land of opportunity for those who are patient and persevering. If you should be confronted with difficulties, go to the nearest Presbyterian minister You will find him ready to assist you in any way he can. We hope that you will be happy and successful May we remind you, however, that true success is measured not only by what we get out of life, but also by what we put into it. Canada is a young country and it has, in the Providence of God, a wonderful future You as a New Canadian can help to build that future, the foundations of which were laid by our early pioneers in integrity, faith and sacrificial service. Accepting your responsibility as a citizen of the Dominion, you may make a valuable contribution to its development

Our best wishes will go with you always

H. R Pickup.
Director of Immigration

PRESBYTERIAN CHURCH IN CANADA,
Room 315, Dominion Square Bldg.,
1010 St. Catherine St West.
MONTREAL 2, P.Q

Українська Пресвітерська Церква в Ошаві, Онт.
496 Simcoe Str. South
Пастор: І. Яценгій.

BESSIE'S EASTER GIFT

Cora M. Baer

Bessie Elroy looked at her last year's spring coat, as if it were the cause of the struggle that had been going on within her for some time. She had saved every penny, until a crisp ten-dollar bill lay in the drawer of her little desk. And on Saturday she had got the catalogue and picked out the very coat she wanted. Then on Sunday when the minister had spoken of the Christian's duty of making a sacrifice to help those in need she had vaguely wondered what she could do. And like a thunderbolt out of a clear sky this thought came to her, "Your old coat isn't so very bad"

"But it is shabby And I worked hard for that money"

And so the struggle went on Several times she had told her self that she could get along very well, but each time she looked accusingly at last year's coat and added, "But that coat is shabby"

At length she said, "I will go over to Granny Barnes and she will tell me what to do"

New Granny Barnes was not Bessie's grandmother at all. She was an old lady who lived alone except when her house was full of visitors. Perhaps the gold of her character was so much in evidence because of the refining fires she had gone through. She seemed to be the counsellor for old and young in the whole village. And every one called her Granny Barnes

So to Granny Barnes Bessie went with her problem that afternoon The old lady looked eagerly up from her sewing at Bessie's cheery "Hello Granny" It would have seemed as absurd to knock at Granny's door as at the door of one's own home.

Come right on in and sit down," said the old lady

After commenting on the beauty of Granny's geraniums, and speaking to Dick, the canary, Bessie brought her problem to the sympathetic ears of her listener.

"Well, now it would be fine to have that new coat after working so hard for the money, but come to think about it, I have never noticed that your old one is so bad"

Bessie laughed. "Well, it really isn't worn out! And Granny, do you really think I owe the money to someone else when I have earned it myself?"

"Well, let us see. The money after all is the Lord's, isn't it? So now, since it belongs to Him, I think it would be best to ask Him about it. If He wants you to have the coat, get it; and I trust you will find much happiness while wearing it. But if He wants your money, you will be far happier wearing your old coat"

Bessie's pretty young face looked thoughtful, as she said, "I will do that. Granny I will ask Him about it."

Let me tell you something, dear," Granny continued

Bessie sat up and listened, for Granny's quaint old stories were always a treat

Perhaps somewhere out in the cold, large world I have a son Harry was young, and a merry lad he was—but he got in with the wrong company. He left home and joined the navy that was twenty years ago I sometimes think he isn't living, for he has not written for fifteen years. But there are many other mothers sons and daughters wandering about so the cold world. And it takes sacrifices on the part of God's children that they may learn of Jesus

"It is almost Easter now. Because That passes season never comes around, but that it brings with it a pang of sorrow for me I wonder so, at that time, about my Harry. Is he perhaps still a wanderer away from home? If he is no longer living. I trust he turned to the Lord before he went. for I have been praying for him every day since he left Then on the resurrection morning, we will meet. And then I wonder how many other mothers are sad on this day of life because some of their loved ones are dead — dead in sins, For that causes far more sorrow than to lay one who loves Him away into the grave to await the resurrection."

For some time Granny looked far away with those faded blue eyes in which tears quivered, but presently she looked up and said brightly, "But you came to me for help and I have been pouring my troubles into your ears."

"You have helped me more than you realize Granny; but I must go."

And Bessie was gone. When she came home she did not go near her last season's coat, for she had made up her mind and nothing must turn her from the decision to which she felt the Lord had led her.

"I will make this my Easter gift to the Lord," she said

Several days later at a mission in a distant city the postman left

(Continued on page 8)

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

THE CHRISTENING OF PRINCE CHARLES

The baptism of His Royal Highness Prince Charles of Edinburgh, the infant son of Their Royal Highnesses Princess Elizabeth and the Duke of Edinburgh, took place in the White and Gold Music Room of Buckingham Palace.

The infant Prince was given the names of Charles, Philip Arthur George, and the ceremony was conducted by His Grace the Archbishop of Canterbury. The service was attended by their Majesties the King and Queen, members of the Royal Family and a few of their close friends.

These pictures, the first to be seen of the infant Prince, were taken immediately after the christening ceremony, and show the baby wearing the Royal christening robe of white silk and Honiton lace made for Queen Victoria's children and used since by the Royal Family.

The baby Prince is the centre of admiration in this happy family picture after the christening ceremony, where in the arms of his mother he is seen with his father and grandparents.

Яких людей потрібуємо

Нам сьогодня треба таких мужів, які би глибоко, цілою душею вірили в те, що публічно висказують. Світ вже змучився й ослаб від лицемірства. Нехай ціле серце буде віддане на служення Богові. Спрямовуй свої стремління вгору! Бог хоче, щоб ми всі були його післанцями. Бути благовістником про Христа є вище звання, ніж бути якимсь світовим монархом; але потрібно бути в повні Святого Духа. Багато людей якраз бояться бути словесні Духом Божим, щоб їх хтось не назвав фанатиками. Знайте, що ви не будете здібні нікого, коли вас світ не буде вважати за фанатика. Юрій Фокс сказав, що кожний Квейкер (живий рел. рух з часів 17-го століття) повинен порушити землю довкола себе до яких десять миль. Святе Писання каже: „Один пожене тисячу, а двох їх — десять тисяч"... Сьогодня треба тисячу, щоб погнали за одним. Потрібно тисячу християн, щоб зробити одного християнина. Чому? Тому, що бояться, аби не бути занадто релігійними. Що ж цей чоловік вимагає від людей? Він хоче бачити людей, які би цілковито стояли по стороні Бога, а не поклонників і служителів з розділеним лицемірним серцем.

Д. Л. Муді.

(Continued from page 7)

a letter that caused no small excitement among the workers.

"Quite a coincidence that it should come from the very town where he says his mother lived," said the pastor to his wife.

"Will it be enough to pay for a ticket?" she questioned.

"I called the station and they said a ticket will cost nine dollars and eighty-seven cents." "

"Let us tell him about it," they said in concert.

In the next room a man sat in thoughtful silence. His unusually sad face did not look old although his hair was graying around the temples. His cheeks were still pale from the recent fever he had passed through. He could remember staggering into the warmth of a church, without money, with scarcely enough clothes to cover him, and too sick to go farther. Then there were weeks of which he remembered nothing. But at length he responded to careful nursing and kindness, and awoke to a new, better life.

"Here is the letter we have been praying for," said the pastor as they entered the room. "We shall miss you here, but in another day you can be on your way home."

For some time there was silence, save for the choked sobbing from the man before them.

"The Lord has been too good to me, when I have rebelled against Him so long. If only Mother is still living after all these years. I wrote her this morning, but now I will be there about as soon as the letter."

His voice was almost boyish with eagerness as he added, "I will be home in time for Easter."

Because of her „rheumatis" Granny did not go to the post office every day. When she went for her groceries she would stop and eagerly ask if there were any mail for her. Sometimes there was an advertisement, but usually she walked away just a bit dejected. But today she felt a flutter of excitement as she was handed a real letter. She wanted to read it in the post office, but she did not have her glasses, so there was nothing left for her to do but wait till she came home.

She turned up the home path, beside which the crocus blooms were pushing through, when the shrill whistle of the afternoon train could be heard. Once at home, she read by the aid of her spectacles the letter from her only son. How she praised God for His goodness. She still had the open letter in her trembling fingers, when the door burst open and without further ceremony, Harry — her Harry — had his arms about her.

When Granny finally found her voice, she said, "This my son was dead, but is alive again."

"Yes," replied her son with subdued joy, "Alive, because I have found a living Savior. For your Christ is now my Christ, too."

The news that Harry Barnes had come home was soon noised abroad throughout the village. The next morning the little white church was crowded. Many came because it was Easter and perhaps some came to get a glimpse of Harry Barnes.

When Granny Barnes came up the aisle, supported by her son, no one noticed Bessie's old coat. In fact, she herself had forgotten about it, for the joy that was in The Youth's Christian Companion.

Bessie's Easter Gift

When Granny Barnes came up the aisle, supported by her son, no one noticed Bessie's old coat. In fact, she herself had forgotten about it, for the joy that was in

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

ТРАВЕНЬ — MAY

ВІРА І НАУКА

Рік X. Число 5. 1949. Рік X. Число 5.

„Платіть же їй після того, що й надбали руки; славіть її в громаді за її вчинки." Приповісті 31:31.

За останніх кількадесять літ зайшло багато радикальних змін у людському житті, думках та поглядах. Революційна хвиля в царині думки не омину́ла також і перестарілого погляду щодо суспільного становища жінки. Орієнтальні погляди на жінку, як з природи нічим люд́ську істоту, що призначена бути завжди підпорядкованою чоловіком та слухняно виконувати його волю, належать уже до людських пережитків, принаймні в західно-демократичних, християнських країнах. Там жінки мають рівні права й привілеї та займають відповідальні становища в громадському житті. Бачимо їх там на відповідальних постах освіти, політики, індустрії, торговлі тощо. Суспільна структура, освячена традиціями, тепер у процесі основної перебудови. Багато традицій людство відкидає, як колоди на шляху до кращого. Так і повинно бути, бо традиції для людини постали, не людина для традицій.

Одначе людство, західно його краща, тобто демократично-християнська частина, зберігає одну традицію, именно традицію пошани матери. Почуття пошани матери глибоко закорінене в людських серцях, в любові, а тому саме не можуть вирвати його навіть найбільші революційні бурі. Як незнищима є правдива любов, так незнищимою останеться назавжди традиція пошани матери. Величність і сила тієї традиції ніякі блиск, як коли небудь передтим. Не дивно, отже, що нині культурний світ стоїть на тому, що, не дивлячись на великі здобутки жінки на всіх ділянках життя, й найвище становище — це становище матери-вихователькн. Це завдання, до якого й покликав і відповідними прикметами обдарував сам Творець. Ніхто іншій не може виконати цього завдання так, як добра, свідома матір. Не дивно, що культ особливої прилюдної пошани матери так скоро поширився між культурними людьми.

Ця особлива пошана вповні заслужена, бо роля матери важна й важка. Добра матір почувається обов'язаною не тільки виголодувати дітей, але й виховати їх, дбати не тільки про розвиток їхнього тіла, але й про розвиток уми, духа, характеру. Вона перша вщіплює дітям почуття любови, краси, правди, мужности, самопосвяти. Мільони матерей виконують це завдання в неймовірно тяжких умовах, виконують їх тихо, без нарікань. Вони являються справдішніми героїнями, хоч невідомими і неоспіваними.

Ніяка виховавча інституція, ніяка мамка, ніхто інший у світі не приготовлений і не спроможний посвятити себе й страждати ради другого до такої міри, як посвячує себе й страждає матір ради своєї дитини. Матір Мойсея підкупилася своїм сиріточком, хоч не могла отверто назвати його таким, бо робила це все, як найімен'ша мамка, що пильнувала для дочки Фараонової дитину знайдену в очереті при березі ріки. Подібну безмірну посвяту для добра дитини виказує Шевченкова „Найманичка." Вона підкидає свойого маленького сина багатим бездітним людям, а'описля найнається в них, щоб бути зо своїм сином Марком. Аж перед смертю признається йому, що вона його матір.

Обидві матери переносили страшні внутрішні страждання з любови і для добра їхніх синів. А що скажемо про Марію, матір нашого Спасителя? Та ж думки про судьбу сина тривожили її мучили її материнське серце від хвилі втечі до Єгипту, щоб там захистити його перед гайдуками розлюченого Ірода. Вона, як розумна й любляча матір, знала й відчувала багато, але всі ці свої внутрішні переживання затримала в своїй наболілій душі, для себе. Вона невимовно страждала, але по героїськи — так, як може страждати тільки добра матір. І вона видержала до кінця, до тієї найтрагічнішої дії, що описочили її, Іоан підкреслює, що „стояла коло хреста Ісусового мати Його."

А наш Шевченко, очевидна річ у свої уяві, ще йде дальше. Він, оспівуючи материнські страждання й геройство Марії, мальовуе її, як безстрашну співробітницю її Сина-мученика. Після Його смерти вона збирає Його переляканих учеників, палкими словами скріпляє їх на дусі, загріває до діла, по чім вони розходяться по світу, проповідуючи в Його імені правду й любов. Недовзі вона під тином гине з голоду. Цей її передсмертний акт був її останнім великодушним зусиллям відновити та піддержати велике діло, що його започаткував її великий Син, а лихі люди були хвилево припинили. Для тієї шляхотної цілі вона зібрала й віддала останки своїх фізичних і моральних сил.

А кільки то українських матерей стояло й нині стоїть коло хрестів їх синів, що карають в окупантських тюрмах або вмирають повільною смертю на каторжних роботах у далекому, холодному Сибірі — за те, що полюбили свій знедолений народ та показували й проповідували йому шлях до волі й святої. А кільки то матерей, українських і других, мусіли й нині мусять мовчки приглядатися як згинини диктаторських режимів беруть від них дітей на „перевиховання" в партійно - державних установах та організаціях. Там тоталітарні державні „вихователі" роблять з дітей моральних калік, тренуючи їх на яничарів державної влади та перетворюючи їх на свідоме орудля, що дається вживати навіть проти своїх матерей і батьків.

Слава, вічна слава матерям страдальницям! Слава українським матерям на рідних землях, що в скрайно несприятливих умовах виховували і нині пробують виховувати синів і дочок на прикладі Ісуса, Сина Марії, приносить себе в жертву в боротьбі за правду, за волю, за такий лад, коли, як того сподівався Шевченко, „На оновленій землі врага не буде, супостата, а буде син і буде мати і будуть люди".

Тож вшануємо матерей ще краще, коли не тільки в другу неділю місяця травня, але завсіди будемо належно оцінювати їхню мозольну працю й у цій праці поможемо їм: коли наші часописи й журнали будуть містити більше матеріялів, в яких матери й діти знайдуть добрі поради та вказівки, коли наші церкви, освітні установи та організації будуть доповнювати домашнє виховання, а не підкопувати його; коли світ, взагалі, опам'ятавшися, створить такі умови, що матері будуть виховувати молоде покоління не на гарматне мясо для фінансових імперіялістів та різнобарвних диктаторів - вождів, а для творчої праці на славу Богові, на потіху собі, на добро народу й людства.

Л. Стандрет

ВШАНУВАННЯ МАТЕРИ

„СВЯЩЕНИКИ В КАТОКОМБАХ"

(УБІ) — Часопис „Райнішер Меркур" пише, що з повідомлень, які прибувають з Советського Союзу, можна робити висновок про існування там таємного релігійного руху, що не має нічого спільного з офіційною московською церквою. Один єзуїтський німецький священик, який, перебраний за заможнього робітника, перебував у Советському Союзі, також стверднв існування таємного християнського руху зокрема в балтійських країнах і в Україні.

Розумного докір більше дійме, ніж дурного сто вдарів

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

В НЕВОЛІ АЛКОГОЛІЗМУ

Бо де скарб ваш, там буде й серце ваше. Мат. 6:21.

Люди завжди охоче витрачають багато грошей, часу й енергії на речі, в яких вони любуються і знаходять велике задоволення. Ці речі можуть бути корисні або цікавні, високі або низькі, шляхетні або статистичні далі. В 1948 році онтарійці витратили на алькогольні напитки 222,454,900 долярів. З цього на кожну дорослу особу в цій провінції припадає 77 долярів і 28 центів, а на кожну родину 275 долярів і 14 центів. Перестно кожний мешканець в Онтаріо в 1948 році випив 200 келішків горівки, 25 шклянок вина і 450 шклянок пива.

Наслідки цього такі, що 31,218 осіб засуджено за пянство, а з 14,970 вбитих і покалічених у автомобілевих випадках 40 відсотків приписано алькогольним напиткам. А до того багато людей убожіє, хворіє, сидить в арештах, тратить працю, деморалізується тоді, коли невелике число дистиляріїв і торговців алькогольних напитків збирають величезні прибутки і багатіють.

На кожних 100 долярів, що їх витрачено на випивку, уряд витратить тільки 15 долярів і 13 центів на освіту, а 7 долярів і 67 центів на публичне здоровля.

В самому Онтаріо нараховують 168,381 налоговних пияків, з того 74,836 це безнадійні алькоголіки. Розуміється, ці люди своїм нещастям і нещастям своїх родин когось збагатили. Неве лике число самолюбних одиниць користає з їхньої глупоти і слабости.

Церковні евангельські (протестантські) організації посилюють освітню пропаганду, яка має за завдання плекати та поширити тверезість і тим чином припинити вакханалію пияцтва і його жахливими наслідками. З ними треба кооперувати.

Що ж робить у цій справі українці в Канаді та Злучених Державах? Буквально нічого. Не тільки світські, але й релігійні — католицькі та православні — часописи цим питанням не цікавляться. В церковних будинках та на церковних забавах тут, а ще більше в Злучених Державах, не обходяться без алкогольних напитків. Ще й церковних англійців на такі гостини запрошують. Приглядаючи мені один випадок у Злучених Державах. Українська православна церква справляла велику гостину, на яку запрошено також федерального Сенатора, що був протестантом. Вийшовши до сали під церковою цей сенатор побачив на столах багато фляшок з горівкою і наповнених пивом збанків. Це перший раз у його житті він побачив на церковному обіді в церковній сали горівку й пиво. Йому зробилося війсково, але він збув це мовчанкою, бо наближалися вибори. Ще більше вразило його, коли побачив, що до тих столів засідала також молодь, діти і священики.

Опісля провідні члени тієї церковної громади і їхній священик чванилися, що в них гостив визначний американець, якого вони інформували про українські справи, українську культуру і тим причинилися до вироблення прихильної українцям опінії в американському сенаті. На ділі вони пошкодили на опінії і собі й українцям взагалі, бо навіть такий американець, який сам любить випити, не має ні доброї опінії ні респекту для людей, що на другому поверсі церковного будинку правлять Службу Божу, а на першому заливаються горівкою й пивом. Подібних випадків між українцями на цьому континенті дуже багато. Вони не єдиності нас, ні нашої культури, а очах англосаксонців. Вони понижують нас. А все це через алькогольні напитки, на які наші люди також витрачають багато грошв, а часом, як то кажуть, з послідньої тягнуться, щоб добре поставитись.

Так, це, на що наші і другі люди витрачають багато грошва, говорить недобре про їхній духовий стан. Воно не віщує їм добра. А треба нам пам'ятати, що такі країни, як Злучені Держави і Канада нині покликані очолювати демократичну частину світа в боротьбі проти большевицького тоталітаризму. Коли так, то їм, а з ними й нам українцям, треба бути здоровими й сильними фізично й духово. Такими вони будуть коли викорінять в себе гріх алкоголізму, який підкопує їх у самих основах.

Отож треба щиро й постійно пропагувати тверезість і словом і ділом. Треба пам'ятати, що демократія переможе темні сили тоталітаризму і збереже християнську цивілізацію тоді, коли перше сама визволиться з неволі гріха алкоголізму та його руйнуючих наслідків.

Л. Юкв.

ВІДКРИТТЯ ІНСТИТУТУ ЗАОЧНОГО НАВЧАННЯ ПРИ УКРАЇНСЬКОМУ ВІЛЬНОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

Дня 8.IV. в Мюнхені в залі „Студентеверку" відбулось святочне відкриття Інституту Заочного Навчання при УВУ. До представників Церков, наукових і громадських установ та преси на вступі промовив Ректор проф. Юрій Панейко, зазвичаю запрошеним гостям і приявному студентству історію повстання Інституту та його відношення до Українського Вільного Університету, як автономної але тісно з Університетом звязаної установи, що її призначенням є дати масам студентської молоді, які не можуть користати із університетського авдиторного навчання, поза університетську освіту. Голова Кураторії Інституту проф. Володимир Кубійович визначив завдання Інституту, як доцільного засобу для втримання належного рівня нашої культури на еміграції, середника в боротьбі проти загрози денаціоналізації нашої молоді, та шляху для половення нашої провідної верстви, що її чекають по звільненні нашої Батьківщини прямо величезні завдання. Низку привітів почетто відчитанням листу від Голови Виконного Органу УНРади, проф. Мазепи, що підкреслював як і референт культури й освіти Виконного Органу Др Шлемкевич в свойому успішному привіті, — особливо значення відкриття Інституту саме в фазі посиленої еміграції за океан. Глибоке розуміння національних і культурних завдань Інституту виявили рівнож і дальші привіти від Церков, Керівника Відділу Культур й Освіти при ЦПУВ проф. Вовчука, від Богословської Академії, Українського Технічно-Господарського Інституту, Комісії Допомоги Студентству, організацій установ молоді: ЦеСУС-а, СУМ-у, ПЛАСТУ. Коротка доповідь Директора Інституту, проф. Кульчицького про методу і програму Інституту завершила святочну Інавгурацію.

Адреса Інституту:
Munchen, Postamt 62, Schliessfach 8, Germany.

Малий Катехизм

т) Сол. 2:10. З усяким підступом неправди в тих, що погибають, бо любови правди не прийняли, щоб спастися їм.

у) Псал. 119:11. Слово твое заховав я в серці моїм, щоб не согрішити проти тебе.

(Продовження)

Життя плило далі гірко і одноманітно. Люде осавдли, лежали покотом на підлозі. Було гаряче. Не було нічого під себе підстілати. На високих від голоду і нужди дощових тілах від лежання на твердій підлозі поробилися синяки та відкрилися рани. „Підсунься-но трошки, брате пасторе", — каже до мене повним розпуки голосом мій односельчанин Олександер К. — „підсунься-но, нехай положу свою дурну голову, може не буде так боліти, бо мабуть збожеволію". (Він дуже убоявся за свою сім'єю — жінкою і двома дітками, яких зостався удома; йому передчувалось, що їх більшовики вивезли в Сибір). — „Стидайтесь так говорити" — кажу йому — „ви мущина, інтелігентна людина, повинні взяти себе в руки та піддержати ще слабших себе на дусі, а ви зовсе свою голову дурною! Тут тепер сидять самі розумні, образовані люди і напевно ніхто не називає того хлопу і тих босяків, що його творять, розуміми а свої голови дурними".

— Ой, прошу мене не переконувати" — каже Олександер К. — „може вони всі розумні, але моя голова дурна, дурна. Як би не дурна, то би мене сюди не завела". І тут Олександер К оповів цілу історію: „На мітінгу отой босяк — політрук кілька разів висловився, що у них, Совітів, завше лише живеться тому, хто не виступає „против народа" (треба розуміти більшовиків), а служе „врагов народа...." Я як тепер зрозумів, що він це говорив спеціально відносно мене. Присутні на мітінгу селяне ставили йому непотрібні, маловарті сні питання, напрм. по чому в Совітах метр матерії, чи є всякі товари в продажі, по чому чоботи, черевики, я я моїми питаннями ловив його на брехні, от за те тут і повезвряюсь, а мої дітки може вже десь в сирій земліці лежать!.. От, приміром, політрук говорив, що у них в СССР всі женщини, навіть ті, що мають грудних дітей, мають... можливість „работать", бо в кожному селі є ясла, де дітей діточі ясла і ними можна рано віддати дитяну в ясла, а сама „спокійно работать" в полі чи на фабриці, бо ті дитина буде доглянена. Я спитав політрука, як люде живуть в містах. Відповідав з насолодою заучені на память фрази: „кожний работает по своїй спеціяльности, кто на заводе, на фабрици, кто в сапожнической, кто в шевской мастерской, учітеля в школе, доктора в больніце, рабочие на фабріках". — А де ідять городські люде в Совіцькому Союзі? — питаю політрука. — Ну как, где? Какой странний вопрос. — В столовой, кто одіночій, а кто семейній, так жена варіт домa. — А що, кажу йому, що робить жена вдома? — Ну, как что- Смотріт за порядком в доме, ухаживает за детьми, надо же детей накормить; одеть, нослать в школу і т. д. Отак появив політрук. А я тоді йому: Так що же, товарищу, ви кажете, що у вас всем женщинам одинаково. Та ж ви самі щойно сказали, що селяне покидае навіть рудину дитяну в діточих яслах, а сама це гарувати цілий день у полі, а міська пані, як буда панею, так панею і зостаєтся, вона убирает і смотріт за домом, за мужем і за детьми. Отже кількома реченнями я його зловив на брехні. От за те мене і забрали, а моїх діток... забуть уже нема на світі. От, дурна, дурна голова!"... закінчив чуть не з плачем свое бідкання Олександер К.

„То, кажу вам, на дурне чоловік як згорить!" — втрутився в розмову дядько Тихон з села Р. біля міста Тучин, який досі прислухувався розмові й бідканню Олександра К. Дядько Тихон (так ми його завжди величали) — малоінтелігентний, цілком неграмотний селянин, дуже невинної вдачі, має хворі на трахому очі. „Адже, от і я" — каже Тихон — „вже рік сиджу і не знаю, чи воно скінчиться і не знаю за що сиджу. Ха!..." — засміявся сам до себе — „сиджу за те, що заспівав пісню". Ціла камера задихавилась розмовою Тихона: „яку ж це ви пісню заспівали, дядьку Тихон, що вас посадили в тюрму? — спитали ми. „Та я й сам не знав що то за така пісня, от дітиська співали, а я, дурний, і собі від них навчився... Ми молотили колгоспне збіжжя, що зосталось по німцях. (Більшовики гігантським темпом провадили колективізацію господарств на Західній Україні. До такої увійшли господарства, позостаблені німцями, що творили тутб і там свої оселі, а тепер на заказ Гітлера вибухли до Німеччини, — (примітка автора). От ми стали спочивать в часі роботи, звісно, треба дати худобі перекусить, а людям покурить, а я був старшим бригадиром при роботі, був радий, що мої люде так добре справляються, хожу оглядаю молотілку, приглянувся до конеї чи не запарилась та так собі й співаю: сидить баба на ряднї та й цитає трузнолві; ні корови, ні свині тільки Сталін на стіні... Отака, як бачите пустяковина. Хтось доніс, бодай йому добра не було, і вже сиджу цілий рік. Скажу вам, я щодо большовиків не був против, бо я, звісно, за Польщі був чоловік бідний, і тепер був радий, що Польща пропала, а ва „цих" я вже ставі трохи попрацювався, але, як я приднявсь до чого воно йде, що вони тільки і ждуть, щоб за що будь чоловіка схопити і в тюрму і в Сибір. То ж забрали зовсім невинних людей і вивезли десь, а їх добро пограбили як собаки, а будете ви проклятї тримдя. Тепер, я їх ненавиджу ще гірш від тоблясів". Так закінчив свою історію дядько Тихон. І чи ж винен він, що в найбільш піднесеній хвилі його радости муза навіяла йому таку нещасливу пісню!

До камери часто входила в'язнична служба і, пильно вдивляючись на мене, викликали прізвище „Боровець." Я дивився й не розумів у чім діло, але просто звертались до мене і питали: „Как твоя фамілія?" Коли я називав мое прізвище (по російськи — фамілію), то вдавали, що зробили якусь помилку, вели мене з камери до слідчого,- або мовчки зачиняли двери. Опісля я довідався, що організатора Української Січи за часів гітлерів-ської окупації України й. Отамана Української Повстанської Армії Тараса Бульби правдиве прізвище було Боровець. Останній мені особисто оповідав пізніше, що він як український партизан, перебував у підпільній, військового характеру українській організації на терені Волині під Польщею, маючи службовий зв'язок зо Східною Україною, що була під большевиками. Большовики довідались про його правдиве прізвище. Мали мене в підозрінні, як такого, що користався довір'ям людей (напр. в часі виборів у делегати на Верховний Згзд до Львова) та перебував у тих самих місцевостях, де оперував Бульба - Боровець. Вони думали, що в моїй особі піймали Бульбу лише під іншим прізвищем, а що найважніше, що я щойно прибув з Галичини — зо Львова. Львів так для большевиків як і для поляків був косієм українізму, цебто всього того, що вони називали українським націоналізмом, який завзято викорінювали. Мене і ще зо мною кількох вязнів везуть назад до Рівенської тюрми. Мій сусід в авті, зовсім не знаю мені людина, каже, що десь мене бачив, а відтак тихо рекомендується „Боровець." Але це був не той правдивий Боровець - Бульба, що гарно боровся вряз з українськими народом против гітлерівського наїзду, а хтось підозрілий (визначний шпигун)

Ми вже знову в тюрмі в м. Рівному, Камера ч. 15, сусідує ча з бувшою моєю 17-ою, була переходовою камерою. Тут сиділи ті вязні, які були щойно свіжо-арештовані, вбо прибули з інших тюрм. Звідсіль їх розподіляли до інших камер Нас чоловік двадцять. Майже всі українці - селяни. Оповідають, що вони щасливі, що вже арештовані, бо в инших тюрмах сталося те, що мало статись, а на волі всі люде ждуть, що їх ось, ось схоплять, кого куди. І його радости муза навіяла йому таку нещасливу пісню!

Справді неприємний тоді настрій, коли людина є свідома того, що ледь хвилю має бути відтак просто звертались до мене і питали: „Как твоя фамілія?" Коли я називав мое прізвище (по російськи — фамілію), то вдавали, що зробили якусь помилку, вели мене з камери до слідчого,- або мовчки зачиняли двери. Опісля я довідався, що організатора Української Січи за часів гітлерів-ської окупації України й. Отамана Української Повстанської Армії Тараса Бульби правдиве прізвище було Боровець. Останній мені особисто оповідав пізніше, що він як український партизан, перебував у підпільній, військового характеру українській організації на терені Волині під Польщею, маючи службовий зв'язок зо Східною Україною, що була під большевиками. Большовики довідались про його правдиве прізвище. Мали мене в підозрінні, як такого, що користався довір'ям людей (напр. в часі виборів у делегати на Верховний Згзд до Львова) та перебував у тих самих місцевостях, де оперував Бульба - Боровець. Вони думали, що в моїй особі піймали Бульбу лише під іншим прізвищем, а що найважніше, що я щойно прибув з Галичини — зо Львова. Львів так для большевиків як і для поляків був косієм українізму, цебто всього того, що вони називали українським націоналізмом, який завзято викорінювали. Мене і ще зо мною кількох вязнів везуть назад до Рівенської тюрми. Мій сусід в авті, зовсім не знаю мені людина, каже, що десь мене бачив, а відтак тихо рекомендується „Боровець." Але це був не той правдивий Боровець - Бульба, що гарно боровся вряз з українськими народом против гітлерівського наїзду, а хтось підозрілий (визначний шпигун)

Ми вже знову в тюрмі в м. Рівному, Камера ч. 15, сусідує ча з бувшою моєю 17-ою, була переходовою камерою. Тут сиділи ті вязні, які були щойно свіжо-арештовані, вбо прибули з інших тюрм. Звідсіль їх розподіляли до інших камер Нас чоловік двадцять. Майже всі українці - селяни. Оповідають, що вони щасливі, що вже арештовані, бо в инших тюрмах сталося те, що мало статись, а на волі всі люде ждуть, що їх ось, ось схоплять, кого куди. І його радости муза навіяла йому таку нещасливу пісню!

Українська Євангельсько-Реформована Церква в часі війни 1939-1945 р.

(З пережиття проповідника УЄРЦеркви В. Л.).
Nec tamen consumebatur

До камери часто входила в'язнична служба і, пильно вдивляючись на мене, викликали прізвище „Боровець." Я дивився й не розумів у чім діло, але просто звертались до мене і питали: „Как твоя фамілія?" Коли я називав мое прізвище (по російськи — фамілію), то вдавали, що зробили якусь помилку, вели мене з камери до слідчого,- або мовчки зачиняли двери. Опісля я довідався, що організатора Української Січи за часів гітлерів-ської окупації України й. Отамана Української Повстанської Армії Тараса Бульби правдиве прізвище було Боровець. Останній мені особисто оповідав пізніше, що він як український партизан, перебував у підпільній, військового характеру українській організації на терені Волині під Польщею, маючи службовий зв'язок зо Східною Україною, що була під большевиками. Большовики довідались про його правдиве прізвище. Мали мене в підозрінні, як такого, що користався довір'ям людей (напр. в часі виборів у делегати на Верховний Згзд до Львова) та перебував у тих самих місцевостях, де оперував Бульба - Боровець. Вони думали, що в моїй особі піймали Бульбу лише під іншим прізвищем, а що найважніше, що я щойно прибув з Галичини — зо Львова. Львів так для большевиків як і для поляків був косієм українізму, цебто всього того, що вони називали українським націоналізмом, який завзято викорінювали. Мене і ще зо мною кількох вязнів везуть назад до Рівенської тюрми. Мій сусід в авті, зовсім не знаю мені людина, каже, що десь мене бачив, а відтак тихо рекомендується „Боровець." Але це був не той правдивий Боровець - Бульба, що гарно боровся вряз з українськими народом против гітлерівського наїзду, а хтось підозрілий (визначний шпигун)

Ми вже знову в тюрмі в м. Рівному, Камера ч. 15, сусідує ча з бувшою моєю 17-ою, була переходовою камерою. Тут сиділи ті вязні, які були щойно свіжо-арештовані, вбо прибули з інших тюрм. Звідсіль їх розподіляли до інших камер Нас чоловік двадцять. Майже всі українці - селяни. Оповідають, що вони щасливі, що вже арештовані, бо в инших тюрмах сталося те, що мало статись, а на волі всі люде ждуть, що їх ось, ось схоплять, кого куди. І його радости муза навіяла йому таку нещасливу пісню!

Справді неприємний тоді настрій, коли людина є свідома того, що ледь хвилю має бути відтак просто звертались до мене і питали: „Как твоя фамілія?" Коли я називав мое прізвище (по російськи — фамілію), то вдавали, що зробили якусь помилку, вели мене з камери до слідчого,- або мовчки зачиняли двери. Опісля я довідався, що організатора Української Січи за часів гітлерів-ської окупації України й. Отамана Української Повстанської Армії Тараса Бульби правдиве прізвище було Боровець. Останній мені особисто оповідав пізніше, що він як український партизан, перебував у підпільній, військового характеру українській організації на терені Волині під Польщею, маючи службовий зв'язок зо Східною Україною, що була під большевиками. Большовики довідались про його правдиве прізвище. Мали мене в підозрінні, як такого, що користався довір'ям людей (напр. в часі виборів у делегати на Верховний Згзд до Львова) та перебував у тих самих місцевостях, де оперував Бульба - Боровець. Вони думали, що в моїй особі піймали Бульбу лише під іншим прізвищем, а що найважніше, що я щойно прибув з Галичини — зо Львова. Львів так для большевиків як і для поляків був косієм українізму, цебто всього того, що вони називали українським націоналізмом, який завзято викорінювали. Мене і ще зо мною кількох вязнів везуть назад до Рівенської тюрми. Мій сусід в авті, зовсім не знаю мені людина, каже, що десь мене бачив, а відтак тихо рекомендується „Боровець." Але це був не той правдивий Боровець - Бульба, що гарно боровся вряз з українськими народом против гітлерівського наїзду, а хтось підозрілий (визначний шпигун)

Ми вже знову в тюрмі в м. Рівному, Камера ч. 15, сусідує ча з бувшою моєю 17-ою, була переходовою камерою. Тут сиділи ті вязні, які були щойно свіжо-арештовані, вбо прибули з інших тюрм. Звідсіль їх розподіляли до інших камер Нас чоловік двадцять. Майже всі українці - селяни. Оповідають, що вони щасливі, що вже арештовані, бо в инших тюрмах сталося те, що мало статись, а на волі всі люде ждуть, що їх ось, ось схоплять, кого куди. І його радости муза навіяла йому таку нещасливу пісню!

Справді неприємний тоді настрій, коли людина є свідома того, що ледь хвилю має бути відтак просто звертались до мене і питали: „Как твоя фамілія?" Коли я називав мое прізвище (по російськи — фамілію), то вдавали, що зробили якусь помилку, вели мене з камери до слідчого,- або мовчки зачиняли двери. Опісля я довідався, що організатора Української Січи за часів гітлерів-ської окупації України й. Отамана Української Повстанської Армії Тараса Бульби правдиве прізвище було Боровець. Останній мені особисто оповідав пізніше, що він як український партизан, перебував у підпільній, військового характеру українській організації на терені Волині під Польщею, маючи службовий зв'язок зо Східною Україною, що була під большевиками. Большовики довідались про його правдиве прізвище. Мали мене в підозрінні, як такого, що користався довір'ям людей (напр. в часі виборів у делегати на Верховний Згзд до Львова) та перебував у тих самих місцевостях, де оперував Бульба - Боровець. Вони думали, що в моїй особі піймали Бульбу лише під іншим прізвищем, а що найважніше, що я щойно прибув з Галичини — зо Львова. Львів так для большевиків як і для поляків був косієм українізму, цебто всього того, що вони називали українським націоналізмом, який завзято викорінювали. Мене і ще зо мною кількох вязнів везуть назад до Рівенської тюрми. Мій сусід в авті, зовсім не знаю мені людина, каже, що десь мене бачив, а відтак тихо рекомендується „Боровець." Але це був не той правдивий Боровець - Бульба, що гарно боровся вряз з українськими народом против гітлерівського наїзду, а хтось підозрілий (визначний шпигун)

Ми вже знову в тюрмі в м. Рівному, Камера ч. 15, сусідує ча з бувшою моєю 17-ою, була переходовою камерою. Тут сиділи ті вязні, які були щойно свіжо-арештовані, вбо прибули з інших тюрм. Звідсіль їх розподіляли до інших камер Нас чоловік двадцять. Майже всі українці - селяни. Оповідають, що вони щасливі, що вже арештовані, бо в инших тюрмах сталося те, що мало статись, а на волі всі люде ждуть, що їх ось, ось схоплять, кого куди. І його радости муза навіяла йому таку нещасливу пісню!

(Продовження на стор 5).

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
І „ВІРА І НАУКА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.
Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00. Окреме число 10ц.
РЕДАГУЄ КОМІТЕТ.
Адреса редакції:
606 Osslngton Ave.,
Toronto 4 — Ontario

HU 9282
ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Кінг Ст. Вест,
ТОРОНТО.
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6082

РОСКЛАД ПРАВОСЛАВІЯ В КАНАДІ І ЗЛ. ДЕРЖАВАХ

Українська людність з великим зацікавленням слідкує за тим як "владики", "митрополити," "епископи" і "архиепископи", висловлюючись образно, тягають один одного за чуба. Меніші церковні достойники, подивившись на партії, не за страх, а за совість, обкидують також один одного болотом.

Видовище сумне і гнобне. Безбожникам не треба робити жадної атеістичної пропаганди, за них цю працю добровільно виконують "пастирі" і "архипастирі" виставляючи на сором свої церкви і свій народ. Неможливо сказати, хто з них правий, а хто винуватий, можливо, що самі "обіцці" не змогли б пояснити про що власне ходить. Переєднай православний є цілком здитий з пантелику, інші українці розуміють ще менше. Справа є неймовірно заплутана, кожна сторона орудує "канонами." (Пояснення для канадійців: "канони" це не є рід гармат, а так в ритуалістичних церквах називаються скраєлі різними соборами в різні часи певні церковні правила). На кожний канон з одного боку протилежна сторона має 10 своїх. Сильні є різних партій і церков, що воюють скозати тяжко, бо події міняються швидко. В решті ті ми і не цікаві встрявати в чужу бійку, але, як українці, бажали б, щоб ця напрасітна боротьба була припинена а "владики," "митрополіти" та інші знайшли в собі стільки любови до Бога і свого народу, щоб знайшли якийсь такий "канон", котрий усе бривів би до ладу і на котрім-вони усі себе погодили. В цю церковну сварку втягнено ще й чужинців, таких як грецького Патріарха, або Нью Йорського поліцію. Чи вже не час українцям навчитись самим проводити свої справи, обходячись без "варягів." Ми глибоко сумніваємось, щоб засада "бий свій свого, щоб чужий дуду боявся" дійсно принесла бажані результати. Що-ж робити? Очевидно що ієрархія поділяється на сотки менших церковок і так загине.

Православні новинці надати демократичну структуру асій своїй церкві для уникнення анархії. Кожна громада повинна мати право самовикликати свого священника або його відправляти. Для захисту інтересів, як парафій так і священства, обидві сторони повинні мати право відклику до візду представників від кожної громади в своїм повіті. Така повітова православна рада могла б складатись з рівного числа священників і звичайних членів церкви, по однаому священникові і старшему братові від кожної парафії. Усі місцеві справи в повіті мали б підлягати повітовій раді.

Всі краєві питання, що торкаються всієї церкви, мала б розвязуватись на соборі, котрий міг би складатись з представників повітових рад. Кожна повітова рада могла б послати рівне число священників і старших братів. Такий собор був би в той самий час і найвищою апеляційною інституцією для всіх справ. При такій організації вся церковна ієрархія мала б функції лише надзирателя за церковною працею в більших або менших просторах, але під абсолютною контролею церковних рад і собору.

Ця структура цілковито усувала б можливість таких подивугідних змагань "владик," які ми бачимо тепер. Найкращі провідні мужі зломіж клеру і церковного членства змогли б куди легше знайти спільну мову і зєднати усі українські православні церкви в одну.

Чужинці не могли б такої церкви надуживати через своїх ставленників і агентів, бо подібні спроби були б припинені загалом на самих початках. Введення послідовного народоправства є поодинокими виходом з безголовя, чи то краще сказати, многоголовя в православній церкві.

Цей устрій не є штучним, а будується на науці Святого Письмия. Перівіна церква Христова керувалася народними зборами віруючих, і апостоли підлягали-рішенням цих перівіних соборів, котрі складалися не тільки з духовних осіб, але і з радових віруючих. Церковну старшину, включаючи і клер, вибиралося віруючими по громадах з самого початку. Цей демократичний церковний устрій був заміненій амбітним священством на певну форму церковного монархізму, тільки що в православній церкві церковна ієрархія через певні політичні причини не змогла довести до кінця централізації в такій мірі, як це зробив католицький клер.

Зупинившись на півдорозі, церква терпить від внутрішньої анархії, якій не видно кінця, хіба, щоб церкві привернено устрій апостольських часів, та замість "єпископів" церкву будовано на Божім Слові. Такий церковний устрій мають всі культурні протестантські народи, таким устроєм руководиться і Українська Єв. Реформована Церква, вірники котрої є членами цілої сім'ї українського народу. Ми були б раді бачити наш рідний нарід сплоченим в живій евангельській церкві, а коли він на це ще не спромігся, то бодай бачити його як будь зорганізованим.

М. Фесенко.

Многозначучі факти

Існує безпосередній зв'язок поміж поширенням комунізму та католицизмою і православною релігією. Комуністична зараза опанувала виключно краї, де домінуючими релігіями були католицизм і православіє. Ці дві релігії, хоч і є ворогами комунізму, одначе приготовляють грунт для успішного поширення большевицьких теорій і руху. Очевидно, що в протестантських країнах комунізм не може успішно ширитися внаслідок політичної грамотности і вищої інтелігентности та добробуту народу. Малограмотна людина, яка готова безкритично вірити у всякі неймовірні „чудотворці", придуманні клером байки, вже є умово приготовлена до прийняття комуністичних байок і пропаганди, котрі вимагають великої ігнорантности і легковірности. Неволя духа виключає економічну неволю, через що повстають величезні соціяльні контрасти, кривди і несправедливости, що їх легко використовують комуністичні демагоги.

Ті країни, що ніколи не мали благословення духово - релігійної реформації, найскорше впали жертвою комуністичного обману: Російська Імперія, Польща яка мала 90% католиків; Мадярщина, що наразховувала 67% католиків; Болгарія, котра числила 98% православних; Чехія, що мала 70% католиків; Італія рахує 99% католиків, і в тобже самий час має найбільшу комуністичну партію, не рахуючи Росії, Франція, що нараховує 75 католиків, має комуністичну партію в 2,000,000 членів. Іспанію і Португалію від комунізму рятує лише диктатура Франка.

Ми рахуємо, що це є приниженням для Христового Благовістя кликати людей ставати евангеликами дій того, щоб евангелизм урятував нас від марновірств, малограмотности, комунізму, та принїс економічний добробут. Ми проповідуємо Слово Боже, тому що воно є обективно правдивим, та приносить прощення і життя вічне для всіх, хто щукає правди, однак не можна нехтувати иншими фактів внутрішнього звязку поміж комуністичною безбожністю і грунтом, на котрім він буяє. Грунт цей, як довідять числа і історія, приготовляють католицька і православні церкви.

М. Ф.

У.Е.Р.ЦЕРКВА В ЧАСІ ВИЙНИ

(Продовження з-стор. 3).

На дворі було досить тепло, а в камері горяче. Не було циркуляції воздуху. Було так удушливо, що люде не могли стоять або сидіти. Ми, ціла камера, покотом лежали і від тяжкого повітря спали, фактично, день і ніч спали. Трошки відсвіжувались коли відчиняли двери а часі „поверки" або подавання харчів. Місця так було мало, що вязні розміровали ниткою, скільки центиметрів хто має зайняти. Щоб заощадити місце ми мусіли роздягатись і лежати без сорочок. Нема гіршої огиди, коли ви спите і вам сусід підсунув під самий ніс свої немиті, смердячі ноги, або вам дише в лице людина, цілковито знищена, старя віком, готовий труп; вас доторкаються зо всіх сторін брудні, гарячі голі тіла ваших сусідів. Нема чим дихати. Хочеться бити стіни, двери, вікна... Спали всі на одни бік, а потім під команду ворочались на другий.

Серед нас селянин з села Ясенинич, Дятьківської гміни біля Рівного, грубший тіном. Його серцеру всі вважі день і ніч лякали, що займає багато місця. Оповідав, що його і його сина арештували більшовики за те, що усихнувся до совіцьких офіяків, які їдучи через село витягнули зпід полів своєї одежи синьо-жовтий прапорець і ним замахали. (Це була підступна робота більшовиків для вищукування „щирих українців").

Минуло красне, хоч для нас тяжке, літо, минула осінь з усіми її окрасеними багатствами, минула вже друга зима. Мене стали знову тягати на слідство і знову питають все з початку. Не знаходять обтяжуючого матеріялу. Скреслюють параграфи в моїому акті обвинувачення. Вже скреслили 1) приготовання до збройного повстання, 2) приналежність до політичної українсько - націоналістичної організації та ўчастивна діяльність против совітів. Зостався ще один параграф 4-ий протисовіцька агітація під прикриттям релігійної діяльности за часів бувшої Польщі. На всі питання я дав заперечуючу відповідь. Слідчий іншу питає: „агітував у проповідях народ, що в Совітській Україні голод, що переслідують народ?" „Ні" — відповідаю. Ще раз повторив питання, я знову відповів те саме. Слідчий натиснув електричний дзвінок і в кімнату увійшов молодий чоловік з мойого села на Рівненщині. Він був комсомольцем. Слідчий питає: „Чи ви знаєте цього чоловіка?" Я відповів, що знаю. Слідчий: „Ви можете йти". Комсомолець вийшов. Слідчий: „Ви можете йти до камери". Я: „Ні, я не піду".

На боротьбу з доносництвом

(Від. ред. — Ніще наведене явище є результатом систематичної деморалізації, що її старалися завести різні окупанти на українських землях. Як виявляються з статтів, зусилля не лишилися без наслідків. Відчуваються вони в громадському житті і по цім боці океану, в форми запобігання перед чужими і в формі зневажання і доносів на своїх. Торкається це навіть провідних людей серед нашого народу. „Українське Слово" подало завеження суспільної карности та остракізму. Це не є зла методa, але до неї ще треба додати піднесення духового і морального рівня національної спільноти. Що роля малої пильнувати церкви, але, на жаль, наш ритуалістичний церкви занять організацією витав; концертів, „бінго", танців і т. п. та церковні достойники самі залюбки оскаржують один одного)

(с.о.) Доносництво або денунціянство це одна з найлогарівніших яза, що розїдає наш національний організм. Доносників, та ще доносників до різних чужинецьких влад і установ, ви знайдете серед усіх прошарків і станів нашої суспільности Трапляються випадкові, спорадичні доносники, що в розгорячкованій, підштовхуваній жадобою мести чи почуття зависти стають поплюнниками цього пороку. Але бувають, так сказати б полюбні денунціянти та клеветники, які як маніяки, вперто і послідовно, ніби з професії, займаються доносами Ті вічно травить якась доносницька гарячка. Це найлюгавіший і найбільш небезпечний і неморальний тип людського суспільства. Він доносить про всіх і про все. Цей тип почувається в атмосфері доносництва приблизно так як одно безрогe створіння у вонючій калабані.

Боротись проти доносництва, звичайно дуже важко, особливо, коли воно скероване до чужинецьких властей, до яких не завжди маємо доступ і вгляд. Промовляти до сумління такого закаменілого у своїому пороці чоловіка — безнадійна справа! Його оумлиння стверділо, хоч характер гнучкий як гума. Найкращий засіб проти нього це громадський остракізм, — саме виключення такого типа поза рямці організованої національної спільноти. Нехай блукає окаянний попід чужими тинами, звідкіль, найперше викінсування його „інформацій" вишпюхують його за двері як паршиву, негідну людської уваги собаку. Є один пресловий спосіб і ліки на доносництво, який належало б опатентувати. Цей лік дуже простий. Людина, чи представник установи, до якої звернено донос, закликає до себе людину, на яку зроблено донос і показує їй цей донос враз з підписом доносника. Такий метод досить повання наводить звичайно на доносників паніку, бо в більшості випадків виявляється, що доносник на багато відсотків зминається з правдою і його тоді ще й примушують як підлого клеветника

Цього спасенного способу проти доносників почав від недавна вживати один з англійських командантів ДіПАКС'у в одним з більших таборів британської зони. Він кожний донос показує тим, на кого такий донос поданий і просить про вияснення справи. У більшості випадків виявляється, що донос не правдивий і зроблений з метою, щоб затерти якісь нечисті сліди самого ж таки доносника.

Тепер ідеться про те, щоб цей комендант дістав моральну підтримку від незаражених хворобою доносництва мешканців табору і щоб мешканці завезли не право дітя та поставили доносників поза рямці чесної громади

Лиш такий драстичним, радикальним способом можна зминити цю язву, що приносить нам стільки шкоди і завдає стільки сорому. Доносник, висутий з усякого стиду, не розуміє цього, що чужинець, до якого він забіг зі своїм доносом, дивиться на нього як на плюгавця, якому не подається руки і якого не пускають до статечного товариства. Такого виродка - доносника не болить це, що через нього падає тінь на цілу нашу національну спільноту. Ця тінь буде падати на нас до того часу, доки ми самі не зробимо порядку з суспільними покидьками.

„Українське Слово"

Зрадливий чоловік сіє незгоду, а доноших і приятеля розводить

Чоловік підступний ближнього з пута звертає, й веде його на злу дорогу

Вінок величий — волосся біле, коли знайдеться на праведній дорозі.

НА СПОГАД 1933 РОКУ

(УБІ). — Голод 1933 року справили бучне весілля, а совєтська преса на всі голоси роздиралася про „заможне" і „квітуче" життя колгоспників в „соціялістичній батьківщині." Десятками тисяч являлися по селах і містах попухлі трупи старих і малих, в широкі колгоспні етапи суцільно були вкриті вежами, на яких стояли комсомольці й піонери, охороняючи урожай від колгоспників, тобто, щоб якийсь голодний дядько не зазіхнув на „соціялістичну" власність — не потяг у кишеню колоса, а якщо „бдітельное" пролетарське око намацувало такого „злодія," то в найлішому випадку, враховуючи „пролетарське" походження і „заслуги" перед революцією, йому все замінчувалося десятьма роками заслання в „отдальонние места СССР", - а не довели Господи „злодій" мав родимі „плями" в соціяльному походженні, то на нього чекала „найвища кара соціяльного захисту — розстріл." і

Так було - того трагічного 1933 року, але час минав, було „переборено" „трудності росту" — кілька мільйонів перемерло від голоду, кілька десятків тисяч помордовано в льохах НКВД і таким чином вийшли з „тимчасових труднощів."

Від того часу минуло п'ятнадцять років. „Соціялістична" крана стала „міцно" на ноги Пережила велику світову завірюху — другу світову війну, вийшла переможцем з останньої, значно поширила свої в так величезні території, здобула десятки мільйонів нових рабів — держави сателіти, награбувала неоціненні скарби на заході, починаючи від нічних жіночих сорочок і кінчаючи бриллянтами, завела першу повоєнну п'ятирічку, яка вже майже закінчує по багатьох галузях, про що так галасливо кричить совєтська пропаганда і все ж таки знова-і цього року бачимо на колгоспних ланах ті самі вежі, що й 1933 року.

„Серед полів підніманються спостережні вежі. На них патрулюють, члени комсомольсько-юнацьких постів, а допомагають їм піонери." Про таке повідомляє „Комсомольська правда" з 14. 7. 48. Питаєтеся, що ж вони стережуть, від кого? Країна „соціялізму" і суцільної колективізації має „найкращий" у світі добробут, а вівціо ж стерегти, щоб колгоспник, не дай Боже, не потяг від

ПОЗИНА

За старого режиму камера була розрахована на дев'ять в'язнів. Тепер у ній сиділо сорок дев'ять.

Як хто із в'язнів непритомнів, його підтягали до дверей і клали на цементову долівку: зпід дверей тягло трохи свіжим повітрям

Це були змовники, організатори збройних повстань, зрівники суцільної колективізації тощо.

А в тім, такої думки була про них тільки влада. Самі вони боялися навіть думати про таке, і єдиним їх злочином було те, що вони народилися на тій землі, на якій стояла й в'язниця

Але...їх било на допитах щиколотками в міжбрів'я. Примушувано стояти на одній нозі до повної знемоги. Силувано сидіти на рівку стола з витягнутими ногами до непритомности.

Не в одного з них не було вже зубів. А декотрі з тих, що сиділи в цій камері раніш, були вже розстріляні під нічний гуркіт „чорного ворона."

Одного дня старості камери дано завдання стовідсотково охопити камеру держанною позикою оборони країни буджованого соціялізму. Попереджено — щоб без ніякого примусу

Серця в'язнів закипіли обуренням:

- Як? Отак мордувати та ще й..

Але вголос ніхто цього не висловив. І всі на позику підписались. Цим вони зміцнили „обороноспроможність країни будованого соціялізму. Зміцнили свою в'язницю.

В. Ч-о.

Українська Пресвитерська Церква в Торонті, Онт.
20 Claremont Str.
Пастор: М. Фесенко, Th. B.
Диригент хору: П. Сич.
Органістка: Елєнора Фесенко.

Богослужения і Недільна Школа о 11 год. ранку кожної неділі.
Вечірня о 7 год. веч
Молитовні збори і спів хору о 8 год. веч у вівторок
Всіх радо вітаємо

Українська Евангельська Церква в Гамільтоні, Онт.
669 Barton Str., East
Пастор: Лев Бучак.

Українська Пресвитерська Церква в Ошаві, Онт.
496 Simcoe Str. South
Пастор: І. Яценгий.

HEALTH FOR EVERY DAY

Dr. Hilda MacMurchy, C.B.E.

Sleeping Medicines

No. No sleeping medicines unless your doctor says you need them and gives them to you.

People need food and water and fresh air every day and all the time, but they do not need medicines. The best doctors give the least medicines. You can buy medicines at a drug-store, and you may pay a small price, or you may pay a large price. But the money you pay is not all the price you pay.

Medicines all have an effect on your body. Your doctor has spent years learning about the effect of different medicines on your body and he knows something about it. But you do not know anything about it.

Some people will take tablets or pills or powders or liquids which other people give them. It is a very foolish thing to do. Because a certain medicine is good for a certain person, that does not mean that it is good for you. Do not take medicines from anybody but your doctor. He will write your name on the bottle or package of your medicine and also directions how often to take it and how much to take and whether to take water with the medicine or not. Do not take more of the medicine and do not take less than the doctor says. And when you are better, do not keep the medicine, but throw it away.

No — you do not need sleeping medicines. Do a good day's work and be thankful that you feel tired, but not too tired, at the end of the day When bed-time comes, and you feel sleepy, go to bed. Make yourself comfortable, wash your face and hands, turn your clothes inside out and leave them to air. Put everything ready for the morning. Do not forget your prayers Read the Bible. You will have the place marked in the New Testament where you were reading last Lie down, and you will soon be asleep. Your good day's work is the only sleeping medicine you need.

A SUNBEAM

Mary Katcyn King

"Good-Bye," called Jean as she ran over the beautiful lawn of the Owens' home to the school across the street. There on the playground a number of boys and girls were enjoying games in the bright spring sun.

"Jean's on our side," shouted Julia. But Jean did not hear her, for she saw a poor little girl standing alone by the corner of the building, and she immediately went to her.

"What is your name and where do you live?" she asked.

"My name is Alice Jenkins. I live on Jefferson Street. We moved there yesterday."

"My name is Jean Owens. I live in that big white house across the street. Won't you come and play with us?"

"I'd rather watch this morning," was Alice's answer

Of course Alice had a reason for answering the way she did The other boys and girls had talked to each other about her, the poor clothes she wore, and her sad look. They thought that she would not know how to play their games. But Jean's parents were Christians and had taught her to be a friend to everyone. Jean always had a pleasant smile and a cheery "Hello" for everybody. It did not matter to her whether the person was rich or poor. She seemed especially friendly to the poor because she had the love of Jesus in her heart

Recess came, and Jean begged Alice to play with them. Alice finally joined the group. She really had a good time, but it was mostly because Jean was right with her.

At noon when Jean came running into the house, she said, "Oh, Mother, we had a new girl in school this morning."

"I thought I saw a girl that I had never seen before, standing off to the side," was Mother's reply.

"I think she's a very nice girl. She is poor, I believe, but her clothes were clean. She didn't want to play this morning, but at recess I begged until she played with us. Her name is Alice Jenkins. She lives over on Jefferson Street, so she had to bring her lunch. And, Mother, she had just a little bit to eat. I wonder why her parents are so poor."

Jean quickly ate her lunch so that she could play with Alice. When she was almost ready to go back to school, she turned to her mother and said, "May I bring Alice home with me this afternoon?"

"Yes," replied Mrs. Owens, "if she thinks her mother won't care."

Alice's face beamed when Jean asked her to go home with her to play a while. That evening Mrs. Owens was delighted to see her nine-year-old daughter bringing cheer to a poor little girl. At Mrs. Owens' request, Alice told her story

"Daddy was sick a long time, and Mamma had to work hard. Then Daddy died, and sometimes we hardly have enough to eat. Mamma tries to earn some money, but it is hard for her because Susie is just a year old, and there is no one to take care of her when Mamma is gone. Tommy is twelve and he helps all he can. We lived in Lewiston, but we didn't have enough money to pay our rent, so the man made us move."

"Did you ever go to Sunday school?" asked Jean.

"No," answered Alice. "I never had clothes good enough to go"

"Your clothes are good enough to go to Sunday school," said Jean. "Won't you go with me?"

"I'll see what Madma says." At that Alice started toward home with a smile on her face. When she arrived home, she could hardly talk fast enough to tell her mother about the nice girl who had been so kind to her, and her mother promised to let her go to Sunday school with Jean

Sunday morning came and the two girls walked down the street arm in arm. As Mr. and Mrs Owens looked on, a feeling of happiness filled their hearts because their daughter was so eager to bring cheer to others. Week after week the little girls played together at school, and at Jean's home, and sometimes at Alice's home. Jean's parents helped the poor family with money, clothes, and food sometimes.

Before long, Mrs. Jenkins, too, was going to Sunday school with the Owens' family. She learned to love Jesus and found great joy and peace in her heart.

The little girls often spent much time singing songs that they had learned in Sunday school. One day when Jean was at Alice's house they were singing

"Jesus wants me for a sunbeam
To shine for Him each day,
In every way try to please Him
At home, at school, at play.

"A sunbeam, a sunbeam,
Jesus wants me for a sunbeam.

That's Courage

By Lois L. Boll

To accept the worst that can come — that's courage," softly repeated Mary as she cleared up the kitchen table and set about to do the evening dishes.

When but just a small child five years old, Mary had lost her mother. Since then she had needed much courage to accept cheerfully what had come to her.

A few months after the burial ceremony the father of Mary had shocked the goodhearted neighborn by marrying a spend-thrift widow with her two daughters, Ethel and Marie; and a son, John. The daughters were about the same age as Mary, and could have been lifetime chums and the best of pals, but what a different story! The son would gladly have been her friend and did stand up for her rights, but his mother saw to it that he kept his distance from her and that Mary kept her place, usually toiling in the kitchen.

Mary was seventeen and in her senior year in high school. Each morning she arose early and did the housework, then walked the three and one-half miles into town to receive her education, which she struggled hard to obtain. West Point College was sponsoring an oratorial contest to be given during the second semester and the winner was to receive a scholarship to the college with all expenses paid. Mary had entered the contest and her oration was to be on "Courage." "I've just got to win. It's the only chance I see for college and I'll

(Continued on page 8)

A sunbeam, a sunbeam,
I'll be a sunbeam for Him."

That night as Mrs. Jenkins knelt for prayer, she prayed: "God, I thank you for Jean. I thank you that she is willing to be a sunbeam for Jesus. Thank you for the cheer and help that she has brought to us, and I pray that Alice, too, will be a sunbeam for Him."

— Words of Cheer.

ПАНІ ЛІДІЯ ШУЛЬГА НА МІСІЯРНІЙ ПРАЦІ

Пресвітерська Церква призначила паню Шульгу для праці в церковній громаді в Вирдейл, Сесх. 4-го Травня вона з сином Юрієм виїхала з Вінніпегу на поле праці. Редакція бажає пані Шульзі Господнього благословення в її місійній праці.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

(Continued from page 7).

work hard to win—or see all my dream palaces and ambitions crumble at my feet"

Thus evening she did the dishes and wiped up the stove and cupboards extra carefully. She was thinking of the new dress and shoes she would need for the contest.

"Is there anything else you wish me to do, Mrs. Perry?" asked Mary of her step-mother.

"Now listen here. You know perfectly well what your tasks are and you don't need to come whining around asking me what to do," snapped Mrs. Perry. "I'll have no such foolishness."

"Yes" meekly answered Mary. "Oh, may I have some material to make me a dress for the contest? I'll work hard! And my shoes."

"No! And that's final. Now go away and let me hear of no more such nonsense. I've had enough" Thus saying, Mrs. Perry turned her back and walked away

Two big tears glistened in Mary's eyes and slowly crept down her flushed cheeks Hurriedly she retired to her room, or rather an attic corner that had a couch, dresser and a few knickknacks she had made to brighten it somewhat. She knelt by her couch and cried, for her heart was very heavy, but she must live up to her oration, "Courage."

"Dear Lord", she prayed, "Please give me courage. Courage for every time of need." The words of a poem came to her mind

"O Dove Divine that stooped to share
My sharpest pang, my bitterest tear,
On Thee I cast each earth-born care
I'll smile at pain while Thou art near"

During the next week Mary needed much courage to cling to her faith in God and to firmly stand undaunted when slurring remarks were flung carelessly at her by schoolmates. Everyone talked about Mary and wondered what her new dress would look like, if indeed she had one

The night of the contest rolled around in a surprising short time. Mary noticed as she hastened home that gray, billowy clouds were gathering overhead It looked very much like a snow-storm was coming and it might be soon

To the best of her ability Mary patched and pressed her best, faded, blue woolen dress. She realized it still looked shabby and her oxfords were old and worn She probably would be the laughing - stock of the people when they saw her among the other contestants in their lovely new evening gowns and slippers. A fervent, earnest prayer for courage and strength arose from the depth of her heart

During the evening meal Mary brought up the subject of the orations. "I can hardly wait until time for the contest to begin I'm so excited," she exclaimed

"Indeed!" snapped her step mother, "and how do you think you're going, I'd like to know?"

"Why, what do you mean? Of course, you're all going, and I'll go with you. I'm so anxious for you to hear me and I'll not disappoint you, but do my best," replied Mary. "All the boys' and girls' folks will be there."

"We're not going and you are not, either! It looks like it might snow any minute and I'm taking no chances. I'm not interested in listening to a lot of silly orations and you can just get the idea out of your head about going," answered Mrs. Perry, unconcernedly

Mr. Perry felt a tug at his heart-strings. He would have liked to have gone and heard his daughter, but Mrs. Perry had given him to understand that he was not to pet Mary, but remember his other children too. Perhaps another reason he didn't dare notice her much was because of the resemblance of his first wife. He couldn't bear to think of her. She was so sweet and lovable, a true companion and so different.

"Oh, can't we give her a break for once. She gets all the hard knocks around here. It makes me thoroughly disgusted the way you folks do. I'm sick and tired of it" exploded John

"That's enough from you! Youre going to take us over to Brown's, as they have invited us over to spend the evening. Mary, you can do up the work and my hose need mending, too" Thus saying, they all filed out of the house and left.

"I'll hurry and get the work done," mused Mary. "I've absolutely got to get there."

Wrapping up warmly she started the long walk into town Snow was falling and it was bitter cold When she had gone about two miles her feet and hands were numb from cold and her hair frozen with snow

Bravely she trudged on for she had to be there. She had to win! Twice she stumbled and fell If only someone would come along and offer her a ride But who would come along she thought, no one. How cold she was, everything was getting black, then she fell headlong into the snow.

*

John couldn't enjoy himself during the conversation and constantly thought fo Mary. What if she should try to walk into town on such a night. Finally he made some excuse about seeing if the radiator of the truck had been drained as it was getting colder and they couldn't take any chances.

Mary was not at home when he arrived and frantically he started the journey into town. Unconsciously he found himself praying that he would find her safely. Finally he saw her resting at the side of the road.

"Oh, John!" she said when he stopped the truck beside her "Please take me into town. It's late but I think I can get there in time for my oration. John, I must be there"

He was so thankful to find her that he answered, "Yes," meekly. Tucking her into the car and wrapping her warmly he hurried as fast as possible in a snow storm

"John, I'd like to have you stay," said Mary as they neared the school

"Sorry, sis," He replied. "I've got to hurry back. Mamma's probably already got her suspicions and it may not go easy for either of us. Best wishes!" he called and was gone.

Just as Mary stepped into the large, crowded auditorium, her name was called. She was the last speaker in the contest. With wistful blue eyes, with her blonde hair wet and curling around her face, her dress damp and wrinkled, Mary took her place on the platform. A hush fell over the crowd. An air of expectancy was in the air.

Mary forgot her audience. She forgot herself. She put everything she had into her oration. "My oration", she said, "is on 'Courage'." She paused, "To accept the worst that can come — that's courage" she repeated Everyone was perfectly still and spell bound Such an oration they had never heard!

"In conclusion let me repeat these verses" spoke Mary

"I see not a step before me as I tread on another year;
But I've left the past in God's keeping the future His mercy shall clear;
And what looks dark in the distance may brighten as I draw

"So I go on knowing—I would not, if I might,
I would rather walk in the dark with God than go alone in the light;
I would rather walk with Him by faith than walk alone by sight.
My heart shrinks back from trials which the future may disclose;
Yet I never had a sorrow but what the dear Lord chose,
So I send the coming tears back with the whispered word, 'He knows' "
She paused
They only the victory win
Who have fought the good fight
Who have held to the faith unseduced
Who have dared for a high cause to suffer, resist, fight—if need be to die, and have had courage
Through it all. ** To accept the worst that can come — that's courage"

Thus saying, Mary walked from the platform

Finally the judges were ready to announce their decisions "I don't think," said the judge, "we need to tell you who won the contest. I'm sure that if all boys and girls would work as hard for an education as Mary has, they would appreciate it much more and it would mean more to them throughout life. In addition to the scholarship to West Point College, Miss Cansler, the Vice-president of the college, wishes to adopt the winner. The winner, Miss Mary Perry, please come to the platform. Your oration, 'Courage', was remarkably well given and shows much talent"

Turning to Mary, the judge said, "Let me present Miss Mary Perry, the winner of the contest"

With tears streaming down her face, Mary could say only, "Thank you."

S S Banner.

How God rejoices over a soul, which, surrounded on all sides by suffering and misery, does that upon earth which the angels do in Heaven; namely loves, adores and praises God!—Tersteegen.

We speak the mercy of God,
So boundless, so rich, and so free!
But what will it profit my soul,
Unless 'tis relied on by me?
—Unknown

A poor Japanese woman came to a Christian teacher and begged her to care for a ragged, forlorn child, saying, "Please do take the little baby. Your God is the only God that teaches us to be good to little children"

—Christian Instructor.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй".

Рік X. Число 6-7. ЧЕРВЕНЬ-ЛИПЕНЬ 1949. JUNE-JULY Рік X. Число 6-7.

„Нехай же не царює гріх у смертному вашому тілі, так щоб коритись йому в похотях його."
Рим. 6:12.

Гріх является универсальним чинником, що спричинює все зло, яке існує на світі Всі форми і різновидности неправди походять від гріха Всякий визиск і несправедливість мають свій початок в гріхі. Всякий гніт є наслідком гріху. В світі люде, що не знають Бога, видумують для гріха всіякі легіди назви такі як недоконалість, ігнорантність, спадщина „від примітивних предків, помилка і т. д. Нам не ходить про назву, але про факт универсальности гріха. Цей факт підтверджується ісповіданнями, спеціальних законів, поліції, судівництва, армій, визниць, шпиталів і т. п. Не вільні від гріха і діти Божи. Але в той час, як ми є такі ж грішними як і всі ті, що незнають і нехочуть коритись Христові, инше відношення до гріха зовсім инше. Писаний каже, що „Коли кажемо, що ми не згрішили, то й слова Його нема в нас" і в тім же самім посланні Іоан кажѣ „Кожен, хто у Ньому пробуває не грішить." Чи це протиріччя? Зовсім ні Лише слова апостола стверджують факт, що гріх є все присутний навіть в найсвятших людях. Апостоли не були вільні від гріху, ані діва Марія І в той же самий час Йоан як і Павло вказують на специяльне відношення віруючої людини до гріху в світі і в самій собі Це відношення є відношенням боротьби на смерть Гріх є в нашим тілі, але найбільшим завданим поки ми в тіті не дати гріхові зацаровати над нами. Наколи це трапиться, то ми стаємо дітьми прокляття. Гріх царює над всіма людьми, що не хочуть знати Христа В тих що знайшли мир і прощення у нѣг Спасителя гріх ще лишається, але він ховеться по закутках нашого серця. Він є все присутний в нашій природі і лише чекає доброї нагоди щоб опанувати нами. Як слабосильний, але повний ненависти злодій гріх чекає коли наша совість засне, або коли наша любов до

ГРІХ І ВІРУЮЧИЙ

Спасителя загнушиться і тоді горе тому, хто не пильнував. Одна хвилина гріху лишається гірким прокляттям на протязі довгих років, навіть коли ми потім і покаємось Тому ми мусимо ницити гріх в собі без всякої пощади, бо як ми його не вбємо то певно, що він вбє нас. Як що ми неможемо знищити його раз і на все, то не даваймо йому пощади при першій появі, не даваймо йому царювати. Нехай гріх й нашім тілі буде як голодний і повсюдний пес, котрий навіть і не мріяє про царювання. Наше тіло смертне. Цеб то смерть працює в ньм, безперестанно наближуючи день руйни тіла, найбільше поступу смерть осягає через гріх. Лише коли ми покинемо цю шкаралупу ми звільнимося від боротьби з гріхом. До того часу ми маємо пильнувати, і ні на хвилину не давати гріхові, що є в нас відпочити

Найбільшим полем боротьби поміж нами, а нашим гріхом являється наше тіло. Це є окопилия, що ми за нею мусимо пильнувати найбільше Не один сильний і здібний муж потерпів страшну руйну, бо був надто певний і не пильнував.

Недостачи нашого тіла, що часом є цілком природні, можуть помогти гріхові зайняти трон в нашім серці Голод, холод, згага і инше можуть вести до нарікань, зазdрости і рабівництва Коли який недостаток відвідує нас гріх в тілі користає нагоди Він питає вас, чому в той час як инші мають усе, ви терпите недостатки? І знов, наколи Бог був би, то я був би ситий і задоволений і т. і. усі ці аргументи ви можете чути що-дня Ці всі аргументи гріха може заликвідувати лише досвід Перечекайте недолю і ви зобачите, що дісно кого Господь любить того Він карає Тому в час недолі дивіться, чи голос гріха в тілі не звів вас на дорогу неминучої смерти.

Слабости нашого тіла, біль і терпіння можуть створити і посилити гріх. На передодні великого визволення, коли Бог вже був готовий сціляти Йова з страшної хороби, його жінка радила йому прокляти Бога Йов не послухав немудрої ради, але чимало роблять це

Вітки тіла дуже часто приводять до руйни дітей Божих Око любить дивитись на приємні річі, чи вони злі чи вони добрі, вухо любить слухати зрѣдние і язик смакувати солодке. І ди догодити тілові людина зраджує Бога. Його власне черево стає йому богом. Що тягне тисячи наших людей до всіяких „гаїв" в День Господень? Жада розваг і приємностей; бажання потішити тіло, виставами, музикою, співами, а Бог? Бог почекає, або йому можна в найкращім випадку дати якусь годинку рано, як що не проспимо,та як що погода а добра і тепла. Чи це мнається так легко і добре для всіх тих, що зневажають слово Творця, ми зобачимо Але нема сумніву, що ніколи хто відлає сатані очі, вуха і руки, то незабаром нечистий матиме для себе і усе серце.

Тіло є великим паном модерної людини і має страшну силу і впливи на дух У більшости людей дух є в мізерним рабстві у тіла. Вони все життя працюють і мучаються і стогнуть, часом проти голосу совісти, аби лише побавити тіло, нагодувати його, зодягти і повезти десь-ма розвагу. Все це робиться в той час як дух вимирає з голоду і в решті сходить до звірячого стану. Тому ми мусимо тримати своє тіло в добрій дисціплі, бо наше тіло є притулком гріху Наколи б Саул послухав пророка і знищив до ноги Амалека, то тоді не лишилось би Амалека, щоб збити Саула Але Саул думав, що він знає краще і тому впав від руки тих, кому він врятував життя Ми не повинні лишити в живих ані одного гріха. Апостол Пь ло каже. „Хіба не знаєте, що скільки нас у Христа Ісуса окрестилось, у смерть Його охрестилось, бо поховались ми з Ним через хрещення у смерть."

В четвертім столітті, коли Євангеліє благовіствувалось в Египті, молодий брат знайшов відомого Макарія. Він його спитав: Що значить бути мертвим і погребеть з з Христом?" Макарій каже йому „Синку ти памятаєш того брата, що вмер недавно і ми його поховали? Піди до його могили і скажи йому усі поганні річи, що ти чув про нього, скажи йому, що ми раді, що він вмер, і дуже вдячні що ми позбавились такого тягаря як він. Та що він не може вже більш надоїдати нам в церкві. Ци мій сину скажи це, та слухай, що він тобі відповість." Молодий чоловік здивувався і- не знав, що думати про цю пораду. Але Макарій каже, роби як я тобі говорю, а відтак прийди і скажи мені, що наш померлий брат сказав на все це" Молодий чоловік зробив як-йому було наказано і повернувся. „Добре, що наш брат відповів?" питає Макарій. „Послухай батьку," каже молодик, „як він міг відповісти що будь? Він мертвий!" „Поверниись знов до його могили, скинку, та скажи йому усі гарні і похвальні речі, що ти чув про нього, скажи йому, як би ми хотіли знов мати його з собою, який чудовий чоловік він був і як повен святости, яку шляхетну працю він робив поміж нас, як уся церква надіялась на нього, потім прийди сюди і скажи, що він відповість на це." Молодий чоловік почав розуміти те, чого Макарій хотів його навчити Він пішов до могили і сказав мертвому усе добре, що чув про нього і відтак повернувся до Макарія „Він не відповідав нічого, батьку, він вмер і дісно погребли."

„Тепер ти знаєш синку, що значить бути похованим з вмерти з Христом" Похвала так само як і догана абсолютно нічого не значать для того, хто вмер з Христом Ци смерть наступає для нас з моменту коли ми признали Христа Богом в тілі, що у мер для нас Світ мусить стати для нас дійсно нічім, як тому померлому похвали і догани І ми повинен і з великою завзятістю пильнувати аби гріх, що домує в нашім тілі не вкрав нашого вінця.

Л. А.

Ievankel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Табір, в якому відбулася ця поля, розложився маленькими деревяними бараками на схилу зеленої гори, під густим сосновим лісом. За виняток одної маленької будки для вартового, всі бараки були обведені кількома рядками колючого дроту, на якому завзято, мов крила чайок, тріпотіли свіжовипрані дівочі хустки, сорочки й дитячі сукенки. Робітники, що жили в цьому таборі були переважно українці з Волині й Великої України. Рано-вже, як тільки над далекою горою показувалося сонце, прив'язаний біля брами дзвін будив заспаних таборян і нагадував їм, що час виходити на роботу. Ви ніколи не спізнювалися, а завжди дзвонили тієї самої пори, а тому й робітники також не мали права кого б на хвилину спізнитися. Вони виходили похмурі й сумні до своїх бараків, ставали рядком коло брами і, коли вартовий був певний, що в бараках нікого не лишилося крім старих, то відчиняв ворота і робітники довгим неривним шляхом прямували до великої фабрики з високими димовими комінами. Там працювали на довгодушах, чорних від сажі, а коли фабрика трубила обідню перерву, робітники йшли до своїх бараків, діставали свої миски і виходили [illegible] в тіні біля них [illegible] поставали по двоє [illegible] довгими, чорними, від сажі [illegible] і після спожитого обіду поверталися до фабрики і працювали там до того часу, поки не починався за ними високі гори. Вертали ся вечором спрацьовані, бліді, брудні, але при тому якісь радісні й бадьорі, що свого часу ми [illegible] в недільні ранки, ставши коло біля кухні, чекали по черзі на свій обід. [illegible] молодь виходила [illegible] над вечірньою горою, [illegible] [illegible] [illegible]

Україно, Україно, моя рідна ненько?

Як згадаю в чужім краю, заболить серденько."

Заходило червоне сонце, [illegible] [illegible] [illegible]

„ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця
Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00. Окреме число 10ц.
РЕДАГУЄ КОМІТЕТ
Адреса редакції
506 Dusington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

HU 9285

ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Кінґ Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6067

ДО ЧИТАЧІВ ПО ЦІМ БОЦІ

Євангельська Правда є органом української реформованої думки. Видається часопис з ідейних мотивів. Редакція не тільки не має жадного визароднення за працю, але часто вилащує докладають своїх коштів для видання часопися. З огляду на це є конечним, щоб кожний читач признавши вигляд свою предплату на час та старався приєднати нових передплатників. Пожертви на пресовий фонд є конечними з боку тих, хто має змогу це зробити. З огляду на те, що багато причинків висилається безплатно в Европу, Канаду і Америку читачі повинні перебрати на себе їх передплати. Взагальчи своєю передплатує читач сам повинен і підприємств. В такий спосіб він бере участь в корисній і потрібній праці. Наш часопис не дістає помочи від місцевого бороду Пресвітерської Церкви та вимушений виключно на передплати і пожертви приятелів часопися. Чи ви вже виконали свій обов'язок супроти часопися і вислали передплату?

Сандей Скул Таймс про жидів.

В числі від 11-го червня, ц. р. С.С.Т. являє на спонсивня Біблійних пророцтв про жидів. Одним з таких спонсивень є відновлення жидів в революційних рухах. С.С.Т. пише: „Цю перший світовий війні не був жид Курт Айснер, який скинув стару династію Віттельбахів в Баварії. Бела Кун опанував Мадярщину, Троцький з не цілою групою інших жидів повалив Романових в Росії. Роза Люксембург і напів-жид Вільгельм Либкнехт вели перед в революції проти Гогенцоллернів в Прусії. Сьогодня Маттіяс Ракоші і інші жиди ведуть провід в комуністичній режимі в Мадярщині, Яків Берман в Польщі та Анна Паккер, що є жидівською атеїстською і диктатором в Румунії, нищить Православну церкву, її школи та тісніть румунських баптистів всілякою обмежуючи."

Проти висилки представника до Ватикану.

Генеральний Собор Пресвітерської Церкви в Кітченер прийняв постанову, що описує Римо-Католицьку Церкву як „релігійний тоталізм скероваий проти волі Божої." Перший раз в історії свого існування Пресвітерська Церква звернулась до уряду (що може прийти по виборах) „не посилати політичного представника до Ватикану"

Одноголосно принята резолюція голосить: „Для Славі нашого Господа і добробуту нації, Пресвітерська Церква в Канаді з пошаною просить всі політичні партії в Канаді і кожний уряд, що може прийти до влади, не обстоювати та не установляти канадійську амбасаду в Ватикані."

Вищесяч резолюцію Пастор Д. В. Гей, професор Теольогії в Нокс Коледж, Торонто, сказав: „Ми неможемо допустити щоб сила Римо-Католицької Церкви ішла нестримно. Ця резолюція ясно підносить наше історичне становище. Ми не поперемо і не вірямо в Римо-Католицький тип релігійного тоталізму. Ви є проти волі Божої."

Виключна і легка нагода.

Часописи повідомляють, що 27-го травня Папа Пій XII оголосив в булаї, що 1950 рік буде „святим" та назвав його „роком відкуплення гріхів". Папа обіцяє прощення всіх гріхів тим католикам, які на протязі року відвідають чотири головних базілікі в Римі і виконають призначені ритуали. В такий спосіб Італії забезпечений потік католицьких туристів з Америки і Европи на цілий рік, а церкви великі доходи, самі католицькі грішники матимуть нагоду позбутись гріхів і дещо грошей. Отже всі будуть вдоволені.

З жалюгідною річу, що така велика кількість людей ще не розуміє, що прощення гріха є вільним даром Бога в Христі Ісусі для розкаяного грішника. Щоб знайти прощення не треба мандрувати світами і витрачати

ВІСТИ З ТОРОНТА

29-го травня Українські Католицькі Церкви (бувші Греко-католицькі. Ред.) святкували річницю присвячення свого місцевого епископа. Були зроблені великі зарядження, запрошено громади з Гамільтону, Ошави і інших місцевостей. Проте можна сказати, що здвиг не вдався. Українська католицька людність в Торонто на „здвиг" не відкликнулась. Ті що прийхали з поза Торонта були більш цікаві відвідавшим знаменитий „здвигом" Маючи на увазі той факт, що подавляюча більшість української людности в Торонті є католиками, їх байдужність до „свята" є цікавою. На академії в Массей Галл було менш людей ніж на якім будь звичайним концерті. Ми думаємо, що спроби маніфестацій „католицької" сили в переважно протестантськім місці з боку українців є справою нерозумною і нетактовною. Тим більше, що спосіб святкування був досить примітивний і наочно комерційний. Було зроблено „престол" і на нього посаджено вирідженого ювілята. Рівні представники підходили, виголошували промови до цього, цілували руку і складали в скриню, що стояла недалеко від руки, свої пожертви. Від так по цім потрясаючим досвіді вірний міг купити „батлю" „кока кола" або чогось зісти, бо для цього були відкриті кіоски. Кого мала б вразити ця процедура тяжко сказати. Ми думаємо, що найкраще б було з точки здоровля, усунути з програму подібних „свят" цілування рук, хрестів і т. ін. Багато людей є слабі на заразливі хороби, цілуючи один за одним ту саму руку вірні переносять бактерія з слиною на руку, а інші перейматись їх на себе. Як що без цього цілування свято не може обійтися, - то є конечним, щоб руку по кожнім поцілунку дезінфіковано. Пересічного рядного чоловіка на цім святі вразило б одверте „викручування" з обов'язку дотримувати державний закон. В Онтерио заборонено робити в неділю концерти, як що за вступ вимагається платня. Католицький провід знайшов з цієї заборони „викрут." Замість того щоб брати гроші за вступ на „академію" вірним продавали по національні пригнесені маленьких людей в мітрах і спіднищах є просто кумедними. Рим все був історичним ворогом українського народу, завжди повертаючи зазакання українських політичних ворогів. Сама Греко-католицька церква була створена терором і насильством над народом, як що українцям Греко-католикам через звичку тяжко скинути з себе ці залишки чужінецького насильства, то принаймні вони повинні уникати пародування перед світом цієї історичним приниженням.

Присутний.

(Продовження на ст. 5).

ВІСТИ З ТОРОНТА

(Докінчення з стор. 4).

валося „програмки" по 1 дол. за кожну.

Церква є тіком Христовим, і повинна бути безстрашною і безкомпромісово чесною. Церква повинна бути готова краще потерпіти криваву ніж приникувати себе дрібненьким обманом задля грошей. Якщо закон є несправедливий, то треба домагатись його зміни законною дорогою. Поки закон існує його треба виконувать. Тут же найвищі церковні єрархи організують спосіб, як закон обійти на свою користь і своїм прикладом деморалізують загал. Коли хто є невірним в малому, то велике хто йому зірять?

На „академії" один з промовців родження в Канаді, чомусь називав ювелянт „волю екселенція." Може його слугав олят ювіянта, може це була помилка. На загал ми думаємо, що чим менш таких свят відбуватиметься тим краще буде для нас всіх.

При цій „святочній" нагоді було посвячено і „епископський палац," будинок, що коштує десятки тисяч доларів. Це викликує думки про тисячі нашних скитальців що голодують, і не мають во що одягнись, про наші наукові інституції на виглядання з професорами і студентами, що в неймовірних обставинах в голоді і недостатках стараються переховати для наступних поколінь світильник української науки. Чи не можна було б єпископові мати більш скромного будинку а за решту грошей помогти нашим науковим інституціям? В решті Ісус Христос не мав навіть де голови прихилити, а той час як ті, що мали б втілювати його науку освячують для свого мешкання „палаци."

Ціле святкования робило враження чогось штучного. Вірних притягалося не релігійними вартостями а патріотичними закликами. Пробувалося зробити вражиння, що річниця присвячення епископа в католицькій секті є загально національним святом. Гроші збиралося під сіту патріотичні промови з спомінами про УПА і т. д. Між іншим на УПА з тієї збірки не піде і цента.

Католицький провід (бувші Греко-католики) разі і на все повинні усвідомити собі, що в сорока мілионовім народі вони являються маленькою сектою, що постійно мале. Існувати вони можуть, але загальна несвідомість і темнота. Це діється навіть між тими, що пишаються своєю приналежністю до церкви, незалежно від іншого виду, освіти та походження. Що вже говорити про багатьох соціялістів, що уважали велікою заслугою мати відвагу сказати християнам правду в вічі. Коли з цими людьми говорити, вони остаточно своє вороже наставлення до християнства мотивують тими надужиттями, що бачили та бачать в католицькій та православній церквах. Церкви по їх твердженнях, обдирала бідних людей, не дбала про освіту мас, не дбала про створення в народі більш справедливого соціального стану, стояла на службі пануючих, загруза в забобонах та мертвих формах, моральне життя духовенства не все стояло на належній висоті, в церкви панував тоталітарний устрій і т. д. Як з цього бачимо, що всякі „гами" і безбожними тенденціями, це у великій мірі продукт самого католицизму та православія. Для його росту вони створили відповідні кліматичні умови. Ці церкви тисячі років панували необмежено в рідних країнах над рідними народами і мали чудову нагоду виховати ті народи на виділених справ християнства, борців, але вийшло як, що вони своїми методами та приладом, виховали без божників та фанатичних ворогів Церкви Христової. Бо і Муссоліні і Гітлер не були нихто в цими „безстрашні," а католицької церкви, а Сталін це не виховець московського православія.

Тому є злочином скидати свою вину на „єреси-сектанства, автокефалія, старовірників та народні звичаї," бо власне вони пробували рятувати церкву з упадку. Одні робили це краще, другі гірше. Не бракувало і промахів, але в загальному світовий протестантизм, там де він добився впливу на народи, в своїх головних і установлених церквах, умів показати свою велику, євангельську, відроджуючу силу Самі католики від нього багато навчились. В ні одній протестантській країні дотепер комунізм із своїм атеїзмом не дійшов до такої сили, як під що пору він це робить в країнах чисто православного та католицького виховання. Навіть така маленька протестантська Фінляндія, положена в найближчому сусідстві большевізму, що до-

(Продовження на ст. 6).

ЧИ СПРАВДІ НЕПОВИННІСТЬ?

Живемо в таких поважних та небезпечних для християнства часах, що для всякого, хоч трохи розсудного християнина, робиться самозрозумілим, що тепер не час на взаїмну, самовинищуючу боротьбу між рідними виросповідними групами Христової Церкви. Сьогодні загрожене з боку воюючого безбожництва, головним представником якого є большевицький комунізм, ціле християнство у всіх своїх розгалуженнях. Звичайно в таких часах, навіть рідні політичні угруповання, або й народи, стараються робити рідні коаліції, забути на час свої розбіжности та концентрувати всі свої оборонні й наступальні сили на атакуючого противника. Не знаходимо становища і ми хочемо за всяку ціну дотримуватися. На жаль цього ніяк не можуть зрозуміти наші католицькі, а деколи і православні противники. І ще видається, що вони живуть під певним „самодержавним" покровом Миколи II-го, чи Франца Йосифа та є єдиними панами положення та „самодержцями" людських душ, людського сумління й думки.

Перед нами гр.-кат. „Місіонар" за місяць лютий, 1949 р. В ньому перша стаття „отця" В. Білинського п. з. „Поборювання Безбожництва" Тема дуже цікава і на часі. Але те, що цей „отець" написав в другій половині цієї статті, огортає людину жахом і тривогою. Не вже ж греко-католики в ЗДА не мають священників, що могли б щось дійсно розумного написати на цю тему? А воно ще так виглядає, що автор цих „реверацій" є редактором цього місячника. Горе вірним цієї церкви, коли вони мають таких „епархіяльних провідників."

Христос говорить: „А коли слідний веде сліпого, обидва впадуть у яму." Матв. 15, 14. Ці люди вже в тій ямі сидять та ще цього не бачать.

Він пише: „Крім цих головних розсадників безбожництва (комунізм, нацизм, фашизм. прим. наша) є ще інші вороги, хоч менші формою, та не менші своєю безбожницькою роботою а це: лібералізм, єресі - сектанства, відступництва, що топчуть шлях до цілковитого безбожництва Чейже кожний мусить признати, що першими вістунами цілковитого безбожництва в теперішній збольшевиненій Европі були всякого роду соціяли, радикали, автокефали, анархісти, пілгілісти, „старовери" і всі прочі „може ність числа" ... А вже чистою плигою, головно тут в Америці, це наші парохіяльні мітинги, які нераз обертаються в чисте збіговище, яке ставить себе за опікуна церкви, а властиво є ямою лишим як гнилою для церкви, для себе самих, згрішеним для власних дітей, образою Бога, в від'ятє початком сварів, відступств, а вкінці стежкою до безбожництва і большевізму."

Ми не маємо досить часу і місця, щоб грунтовно проаналізувати всі вороблені тут твердження. Обмежимося найбільш чудовими, а навіть дивними словами. Не можемо анаречувати, що лібералізм має не все користні вплив на релігійні відрізнання людини, але годі з сумніваня в існування Бога всі були на світі та будуть. Ніхто їй не зможе заборонити думати, як довго ті люди думали здібні. Інквізиція цього не довшу мету осягнути не могла і не здасться це і Сталінові. Христос радить сіяти зерно Слова Божого, але лишати рости пшеницю з кукілем до жнив, щоб з кукілем і пшениці не повирвати. Матв. 13, 29. Знаємо, що марксівський комунізм та соціялізм, створив на матеріялістичній філософії, оголосив боротьбу вірі в Бога, але не всі соціялізми та соціялісти є ворожі вірі в Бога. Це треба розрізняти. Ми маємо в світі добре відрухових соціялістів, а навіть і в нас трапляється та трапляються люди між соціялістами, що не соромляся вірі в Бога і цінили і високо цінять християнство.

Справді їх у нас багато немає, бо в нас в питаннях свідомого християнства панує взагалі велика несвідомість і темнота. Це діється навіть між тими, що пишаються своєю приналежністю до церкви, незалежно від іншого виду, освіти та походження. Що вже говорити про багатьох соціялістів, що уважали велікою заслугою мати відвагу сказати християнам правду в вічі. Коли з цими людьми говорити, вони остаточно своє вороже наставлення до християнства мотивують тими надужиттями, що бачили та бачать в католицькій та православній церквах. Церкви по їх твердженнях, обдирала бідних людей, не дбала про освіту мас, не дбала про створення в народі більш справедливого соціального стану, стояла на службі пануючих, загруза в забобонах та мертвих формах, моральне життя духовенства не все стояло на належній висоті, в церкви панував тоталітарний устрій і т. д. Як з цього бачимо, що всякі „гами" і безбожними тенденціями, це у великій мірі продукт самого католицизму та православія. Для його росту вони створили відповідні кліматичні умови. Ці церкви тисячі років панували необмежено в рідних країнах над рідними народами і мали чудову нагоду виховати ті народи на виділених справ християнства, борців, але вийшло як, що вони своїми методами та приладом, виховали без божників та фанатичних ворогів Церкви Христової. Бо і Муссоліні і Гітлер не були нихто в цими „безстрашні," а католицької церкви, а Сталін це не виховець московського православія.

Тому є злочином скидати свою вину на „єреси-сектанства, автокефалія, старовірників та народні звичаї," бо власне вони пробували рятувати церкву з упадку. Одні робили це краще, другі гірше. Не бракувало і промахів, але в загальному світовий протестантизм, там де він добився впливу на народи, в своїх головних і установлених церквах, умів показати свою велику, євангельську, відроджуючу силу Самі католики від нього багато навчились. В ні одній протестантській країні дотепер комунізм із своїм атеїзмом не дійшов до такої сили, як під що пору він це робить в країнах чисто православного та католицького виховання. Навіть така маленька протестантська Фінляндія, положена в найближчому сусідстві большевізму, що до-

(Продовження на ст. 6).

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЧИ СПРАВДІ НЕПОВИННІСТЬ?

(Докінчення: з стор. 5).

тепер може морально протиставитися комунізмові. Християнські морально-етичні принципи життя, демократичні основи суспільного та церковного устрою, доступу найширших масах до освіти, підняли ці народи на передовий щабель людства і за ними сьогодні-інші тільки плуталося в хвості та гинуть в своїй відсталости. Христос говорить: "Пізнайте їх по овочам їх... Усяке дерево, що не родить доброго овощу, рубають і кидають в огонь." Матв. 7, 19-20.

Посуджування в відсутності безбожництва Української Автокефальної Православної Церкви, це не тільки злочин, що рівнє зрадницькі національної та навіть християнської зради. Я сам не є православним, але не міг і не можу інакше, як тільки з пошаною відноситися до перших носіїв ідеї самостійности Церкви в Україні.

Ця Церква принесла в жертву тисячі свойого духовенства, десятки тисяч членів, а можливим таку раду й взяєсу українсько-християнську індивідуальність, як митр. В. Липківського. А все це в боротьбі з безбожним більшевизмом. Це є тільки познака не здорового зовнішних умовин, а частинно і духовних, в яких наш нарід перебуває, що такі близнірства „отців" Білинських і подібних візантійських, чи римських прислужників, не вибухають лихвою всенародного обурення та осудження без огляду на політичні та релігійні переконання членів нації. Чи ми цього хочемо, чи не хочемо, але постать правдивого українського мученика - митрополита увійде в історію Українського Народу та його церковного життя, записана золотими буквами, а проголошення автокефалії, це був і буде звороткий пункт в історії церковного будівництва в Україні.

Ми, протестанти, не у всьому могли і можемо погоджуватися з автокефалістами Ми домагаємося далеко йдучих церковних реформ в догматичній ділянці, цебто, опертя науки церкви на виключній основі Євангелія. Але ми знаємо також, що там був зроблений початок, який в міру духового дозрівання народу був би зростав і не виключено, що зріс би в цілком Євангелією оновлену Церкву Українського Народу.

„Отець" Білинський нарікає на парохіяльні мітинги. Недавно один знайомий запитав мене, яка суттєва різниця між католицизмом та протестантизмом? Я йому відповів: в системі така, як між тоталітаризмом і демократією. Він не взяв моєї відповіді серйозно, бо вважав, що вона грубо тенденційна. Тут є повне потвердження мойого окреслення. Католицька єрархія хоче самовладно панувати над майном і душею своїх вірних. Люди мають мовчати і якнайбільше платити. Навіть, коли громада вибудує церкву своїм коштом, то і ту має записати якнайскорше на власність Риму. Колись останні зайдеться та порадиться, що церква має бути власністю української церковної громади, то це „чисте збіговище," „ганьба," „згрішення," „образа Бога," „безбожництво," „більшевизм." По таким поняттям: ціла демократія, народовластя, — це більшевизм. Як тоді такі духовні можуть жити в такій демократичній, на їхній мові — „більшевицькій" країні, як Злучені Держави Америки? А ця країна саме свій розцвіт і дальший поступ завдячує цій народовласницькій системі, яку також практикують протестантські церкви, а які так бояться католики. Тут і заколина причина, чому в нашому народі так легко ширилися безбожні вплини. Нарід бачив безбожність в церкві, але не мав права повстати проти неї та усунути її з церкви, тому й усувався з неї сам.

Сам священик Білинський дає на це добре пояснення. Він пише: „Хто представляє Христа на землі? Католицька Церква!" Коли б Христос дійсно був таким, як згадана „Католицька Церква," а католицька церква є такою, якою є її духовенство та вірні, то я вже давно відрікся б такого „католицького" Христа, і не дивуюся, що інші це зробили. Жалую тільки, що не знайшли правдивого Христа. Я таки хочу мати перед собою непорочну постать Голови Церкви та мого Спасителя — Ісуса, а не мізерних представників церкви, що наробили в світі не мало лиха та ще до сьогодні за ніщо мають своїх вірних, наради яких називають „збіговищами."

Я маю можливість читати ще не опубліковані спомини покійного митрополита В. Липківського, в яких він, описуючи всі взисли осяги української Автокефальної Православної Церкви, не закриває і негідних дій ріжних безвідповідальних осіб, що чинили їх в ощй церкві. Мати відвагу не закривати промахів, а признавати та каятися, це є гідне правдивого християнина та доброго українця. Вдавати безгрішного й непомильного та ще кидати свою вину на інших, це не тільки не по християнськи, але не гідне шанучої себе людини

Свящ. Білинський пише „Прикладом фальшивого патріотизму були нацизм і фашизм, які ставили свої нації понад другі." Від себе ми можемо додати: — таким самим прикладом фальшивого християнства є всі ті, які ставлять свою церковну групу, понад другі християнські розгалуження, доводячи свою виключність в посіданні правди Христової, а іншим відмовляючи навіть гідного людини трактування.

Не вдаватє пейвинно непорочних! Не уподібнюйтесь до того труся, що заховав голову в пісок та вірить, що його ніхто не бачить. Бачать і добре бачать!

Ще раз підкреслюю, що під теперішню пору не час на суперечки. Роблю це тільки з надзвичайної потреби, щоб не ширилось баламутство. Сподіваюся, що також не всі гр.-кат. духовники поділяють погляд священика Білинського. Коли ж я подав слово „отець" в знаках наведення, то не з бажання погорди чи пониження до автора з яким полемізую, але притримуючись слів Христа: „І отця не звіть собі на землі, один бо Отець у вас, що на небі."Матв 23, 9. В. Б.

Борис Грінченко

ПРИЙДЕ ДЕНЬ

О прийде залене той день,
Що ми відпочинем од мук
І скінем заліза важкі
Зі звязаних стомлених рук!

О прийде залене той день,
Що гніт, і неволя, і кров, —
Все зникне навіки й тоді
Подужа святая любов.

Безсилий не знатиме більш
Ось дужого в час той недуг,
Народові руки подасть,
Народ -його брат, його друг.

О, прийде він, прийде той день,
І квапливий та радісний спів
Полеться по світові скрізь
Із уст у людей, у братів.

У.Е.Р. ЦЕРКВА В ЧАСІ ВІЙНИ

(Докінчення з стор. 3).

майже зовсім нема. Натомість дуже дешево продають комуністичну пропагандивну літературу, горівку (щоб маси затроювали мозок і не були здібні думати), та парфюми марки „Теже". Люде душаться в чергах, вистоюючи часом ніч і день, щоб щось в такій кооперативній крамниці купити; доходить до сварки, до бійки Комсомольці або народна міліція стежать за порядком і знайдуть при цьому „винних" на вивіз до Сибіру, Перемучений від праці народ власті ненавидить що вечора на мітинг, де представники з області (обласного правління) заставляють обіцювати товаришові Сталінові виконання й перевиконання плану праці. Не взяти участи в мітингу або не кричати „ура" разом з усією юрбою для Леніна, Сталіна — це значить бути против властей. А Москва „противоречій" не терпить.

Ще більшовики провадили мітинг як раптом почувся гуркіт літаків, відтак вибух бомб над містом Рівно. Це був початок німецько більшовицької війни 22 червня 1941 року.

Совіти не встигли змобілізувати воїнів з населення Західної України. Ті, що були змобілізовані, розбіглися домів на всі сторони Совітська влада і військо тікають несамовито. Залишають все по дорозі. Панцири, автомашини, лонищену зброю, розбиті літаки; всяке награблене майно кинють вздовж усіх шляхів. Червона Армія тисячними масами здається німцям в полон

Цивільне населення відчинило в'язничні подвір'я, що їх залишили втікаючі НКВД-исти. В більшости в них застали горя людських трупів — розстріляних вязнів тут таки в камерах. Їх більшовики настріляли з машинових пистолів перед своєю втечею

Проповідника Укр. Єв. Реф. Церкви П. Ч. дістають люде з-під трупів сходячого кровію тижко ранцного в обі ноги в тюрмі Дубно. Такі розстріли вязнів, якими головно були українці, більшовики доконали у Львові, Дубному, Тарнополі, Самборі, Житомирі, Київі, частинно в Рівному та в багатьох інших містах України.

(далі буде).

Про волю і щастя й любов
Казатимуть дивні пісні,
Віщуючи людськости їх
На довгі, довічні дні.

Levanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Health For Every Day

By Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

Clean Air

Do you take a walk every day? I hope so. Yes, I do. And it never failed to do me good. If your live in a village or town or city you should try hard to have a walk every day where there are green fields or where there is a stream or creek or pond or river. Or is there a lake, even a little lake, within reach? How are you going to get there? Have you a bicycle? A bicycle will take you from your house to the nearest park or picnic garden in a few minutes. There you will see green grass, and trees and flowers and there you can look up and see blue sky. What makes the sky blue? It is the clear air that makes the sky blue But when the air is filled with smoke you cannot see blue sky at all. The smoke makes the air and sky gray instead of blue and the sun is shining in the sky but you cannot see it, because the smoke shuts out the sun and does not let us get the good of it If you have no wheel, use your legs to get to the green fields

Perhaps you live in Toronto. Toronto is a fortunate city. It has a Bay. The Bay is made by Toronto Island which is a sandy Island and the sand has been brought in the course of years and centuries by the water of the lake, and slowly it is dropped down out of the water, grain by grain, moment by moment day by day, and month by month, and year by year. In other words, the sand is piled up and deposited and makes the island, and the island makes the Bay Deposited is a big word of four syllables which means dropped down When you go down to the South of Toronto, you come to the Bay and you see the wharves and docks, and there is an office there where you can buy a ticket to take you on a steamer across the Bay to the island. You get on the steamer which is waiting for you. The ticket is divided into two parts. One part takes you over to the island and the officer tears it off and keeps it and gives you back the other half to bring you back to the city and home again. Now the steamer starts and soon you are at the island wharf, and you get off the seamer and walk along the wharf to the shore of the island and walk on the island sidewalk or on sand, along the shore, or across to the lake on the other side

Now comes the important thing Lift up your head and lift up your eyes and look back at Toronto. What do you see? You see a great big black cloud What is it and where did it come from and what does it do to your health? That is the question.

Jack's Adventure in the Dark

Hilda V. Richardson

Jack was afraid of the dark. He did not know why, but he did not like to be left alone in the dark.

He went to spend the summer at his grandmother's. The first night he was there Grandmother tucked him into the big, wide bed with the patchwork quilt where his father had slept when he was a little boy. Then Grandmother reached to turn off the light

"Oh, don't turn off the light, Grandmother," pleaded Jack "Mother always leaves a wee little light burning in my room so it won't be dark."

Grandmother did not scold. She just left the light on in the hall so that it shone through the door where Jack lay in the big bed.

The next evening Jack found Grandmother sitting in the dark living room. "Why don't you turn on the light, Grandmother? It is awfully dark in here," Jack asked, uneasily

"I enjoy sitting in the dark. Things look different in the dark when your eyes become adjusted," explained Grandmother. "You needn't stay in the room unless you want to."

But Jack stayed. He sat down on a stool at Grandmother's feet When his eyes got accustomed to the dark he began to understand what Grandmother had said. The room did look different in the dark The couch and chairs looked different. You could not see the cushions or the needlepoint work on them. They just looked like comfortable places to sit and rest The room seemed to be smaller and friendly and cozy in the dark.

The next night Grandmother and Jack sat in the dark room by an open window. The dark trees stood out against the dark blue sky like they were cut out of black paper. The sky was almost dark and hung with bright, twinkling stars Soon a big round moon came up over the housetops A cricket chirped away in the stillness and an owl hooted wisely from a tree top

Jack knew that he never before had noticed the beauty of the night as he did sitting here by the open window in the dark

"Tell me about when my papa was a little boy, Grandmother," Jack begged "and let's sit here in the dark while you tell me "

The third day of Jack's visit was Sunday. He and Grandmother went to Sunday School and church in the morning. When evening came Grandmother turned on the radio and they listened together as it got dark The church choir sang and the minister prayed and talked about God's watchful care. Jack thought he had never heard music sound so sweet or a prayer more beautiful or the words of the preacher more helpful as he listened in the dark

When bedtime came Jack said to Grandmother, "You needn't go up stairs with me tonight, Grandmother I can go alone."

But I thought you were afraid of the dark." Grandmother reminded him.

"I was before I came to visit you" answered Jack "Now I have learned there is nothing to fear in the dark. I was silly to ever think there was God watches over us at night the same as He does in the daytime Good night, Grandmother "

"Good night, dear," replied Grandmother.

Українська Євангельська Церква в Гамільтоні, Онт.
669 Barton Str., East
Пастор: Лев Бучак.
210 Mary Str., Hamilton, Ont.
Богослужения відбуваються о 11 год. рано кожної неділі.
Всіх радо вітаємо.

Українська Пресвитерська Громада
В ТОРОНТІ, ОНТ.
20 CLAREMONT ST.
Богослужения і Недільна Школа о годині 11 рано.
Вечірня о годині 7 вечером
Молитовні збори о год. 8 вечером кожної середи.

Українська Пресвитерська Громада
В ОШАВІ, ОНТ.
486 SIMCOE ST., SOUTH
Пастор: І. Яценків.
Органіст: Степан Самарс.
Богослужения о 11 год. рано кожної неділі
Вечірня о 7 год. вечером
Недільна школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо

Платне оголошення.

„Наш Вік"

НОВИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЧАСОПИС НА АМЕРИКАНСЬКОМУ КОНТИНЕНТІ

Видавець — **Іван Гладун.** Головний редактор — **Д. Кисилив.** Улас Самчук — співредактор

„НАШ ВІК" — це український незалежний тижневик політики, культури та економіки.

„НАШ ВІК" — це перший на американському континенті понадпартійний та понадконфесійний український часопис, що стоїть на загальних національно-українських позиціях і де під гаслом єднанни всіх українців світу та мобілізації всіх сил і засобів на бій за здобуття Української Самостійної Соборної Держави

„НАШ ВІК" стоїть на позиціях християнства і рішучо та послідовно поборює безбожницький комунізм. „НАШ ВІК" вважає, що українці мають найбільші дані та найбільший обов'язок боротися проти комунізму – сучасної маніакри московського імперіялізму, найбільшого ворога України і всього світу.

До співпраці в „НАШІМ ВІКОМ" пристають найвизначніші наші журналісти, письменники, учені, громадсько-політичні та культурні діячі

„НАШІ ВІК" – це трибуна всіх українців світу. Крім комунистів, всі українці світу можуть співпрацювати з „НАШІМ ВІКОМ."

ТВОРІМО МОГУТНЮ ТРИБУНУ УКРАЇНЦІВ СВІТУ — ПІДТРИМУЙМО „НАШ ВІК"!

Статті, дописи, передплату і оголошення бути представником (агентом) видавництва „НАШІ ВІК" просимо слати на адресу

JOHN HLADUN, 115 Manning Chambers, 414 Bay Street, Toronto, Ontario

Передплата на часопис „НАШІ ВІК": у Канаді — річна $2.50, пів року $1.50; поза Канадою $3.00.

Піврічна — у Канаді $1.50; поза Канадою $1.75.

Примітка: З причини тимчасових технічних труднощів, „НАШІ ВІК" покищо виходить раз на два тижні.

Видавництво „НАШ ВІК."

ОГОЛОШЕННЯ

Інститут Заочного Навчання при Українському Вільному Університеті подає до відома всім зацікавленим, що з 15. 6. 49. він відкриває запис студентів (звичайних і надзвичайних) на 1-ий рік навчання. Зголошення просимо надсилати разом із документами на адресу: Institut für Fernunterricht b. d Ukrainischen Freien Universität München 62., Schliessfach 8, Bayern, Germany

При вписі треба подавати: 1) власноручно підписане прохання з докладною адресою кандидата, 2) належно завірені відписи: а) свідоцтво про іспит зрілости (звичайні слухачі), б) звідомлення про попередні студії (надзвичайні слухачі) в), метрики народження, 3) власноручно підписаний життєпис, 4) чотири світлини кандидата (паспортового формату) для індексу, легітимації і архіву Інституту.

Студенти, що були вже звичайними слухачами високих шкіл, мають переслати заміст актів під 2) а і б належно завірені посвідки про відбуті семестри, складені кольоквії та іспити, які їм будуть зараховані відповідно до загально-прийнятих засад високих шкіл у подібних випадках. Звичайні слухачі, які вже вписані до чужих високих шкіл і бажають одночасно вписатися й до Інституту Заочного Навчання, мають надіслати замість актів, вказаних під 2) а і б, належно завірений відпис іматрикуляційного свідоцтва й посвідку про відбуті семестри даної високої школи.

Шкільні Оплати складаються: 1) з одноразового вписового, 2) з оплат на адміністраційні витрати (листування, пересилання скриптів, індекс, легітимація і т. д.), 3) із семестральної оплати за навчання. При вписі слід вплатити вписове в цілому обсязі і щонайменше 1/5 оплати на адміністраційні витрати й за семестральне навчання. Решту оплати на адміністративні витрати та семестральне навчання належить переслати рівними ратами щомісяця наперед через **уповноважених** Інституту на вказані нижче адреси.

КАНАДА: — впис. - 2 дол., опл. на адм. витр. — 5 дол., опл. за семестр навч. — 25 доларів, разом: 32 дол.

БІБЛІЙНІ ПРИПОВІСТКИ

Довготерпеливий лучший від силача; себе тямувати — це більш, ніж місто заюовати

* * *

Шматочок сухаря та мир до його далеко лучше, ніж хата, повна порізного скоту, з сваркою.

* * *

Слуга розумний старшує над безумним сином, і між братами він сидок розділить.

* * *

У горні й в огні очищається золото й срібло, Господь же витрібовує серця.

* * *

На злющу мову лиш надіюся вважає; лукавий слухає зрадливого навчання.

* * *

Хто вбогого поругає, той творця його зневажає; кого нещасти звеселяє, той не зістанеться безнарен.

* * *

Вінець людей старих — сини синів, унуки, а слава дітей родичі їх.

* * *

Дурному не личить поважная мова, тим менше значному несправедливі.

* * *

Гостинець — це дорогий камінь у того, що вміє ним владати; куди не обернеться пощастить йому.

* * *

Хто провину покриває — любови шукає, хтож про неї все згадує — друга відвертає.

* * *

Хто бурить — у того тільки лихе на думці; на його послий буде вигна без милосердя.

* * *

Лучше стрітити ведмедицю, що ті дітей взято, ніж дурного з його дурнотою.

Уповноважений:

Mr. Roman Holod, Grad Engineer, 9309 — 112 Ave., Edmonton, Alberta, Canada

Тим, хто зголосяться до впису, будуть надіслані довідники По вписі і внесенні оплат, чи по надісланні поквітування про внесення оплат уповноваженим відповідної країни починається висилка **Лекційних Зошитів.** Інститут заплянує студентам право на користування допомогою КОДУС—у на тих самих засадах, що і для аудиторних студентів.

Дирекція Інституту Заочного Навчання при УВУ.

Why I Attend Church on Rainy Sabbaths

1 Because God has blessed the Sabbath day and hallowed it, making no exception for rainy Sabbaths

2. Because I expect my minister to be there: I should be surprised if he were to stay at home for the weather.

3. Because if his hands fall through weakness, I shall have great reason to blame myself, unless I sustain him by my prayers and presence.

4. Because by staying away, I may lose the sermon that would have done me great good, and the prayers which bring God's blessing.

5. Because my presence is needed more on Sabbaths when there are few, than on those days when the church is crowded.

6. Because, whatever station I hold in the church, my example must influence others: if I stay away, why may not they?

7. Because on any important business bad weather does not keep me at home: and church attendance is, in God's sight, very important. See Hebrews 10: 25

8. Because, among the crowd of pleasure-seekers, I see that no bad weather keeps even the delicate female from the dance, the party, or the theatre.

9. Because, among other blessings, such weather will show me on what foundation my faith is built. It will prove how much I love Christ: true love rarely fails to meet an appointment.

10. Because those who stay from church because it is too warm or cold, or too rainy, frequently absent themselves on fair sabbaths.

11. Because, though my excuses satisfy myself, they still undergo God's scrutiny; and they must be well grounded to bear that. Luke 14: 18.

12. Because there is a special promise that where two or three meet together in God's name, He will be in the midst of them.

13. Because an avoidable absence from church is an infallible evidence of spiritual decay. Disciples first follow Christ at a distance and then, like Peter, do not know Him

14. Because my faith is to be known by my self-denying Christian life, and not by the rise or fall of the thermometer.

15. Because such yielding to surmountable difficulties prepares for yielding to those merely imaginary, until thousands never enter a church and yet think they have good reasons for such neglect

16. Because, by suitable arrangement on Saturday, I shall be able to attend church without exhaustion: otherwise my late work or play on Saturday night will be as great a sin as though I worked on the Sabbath itself.

17. Because I know not how many more Sabbaths God may give me; and it would be a poor preparation for my first Sabbath in heaven to have slighted my last Sabbath on earth *Selected*

Strangers at School

Margie had just come home from school. She was eating an apple in the kitchen.

"There is a new little girl in our room," she said to her mother. "Her name is Sigrid. She doesn't talk just like us. Some of her words are funny. Her clothes are funny, too."

"Is anyone friendly to her?" asked Mother.

"Mostly she stays by herself. No one talks or plays with her," said Margie

"Would you like to be treated that way if you went to a strange school?" asked Mother "God wants us to be kind to each other. He wants us to help each other. How do you think you would act to Sigrid if you were doing as God wants?"

Margie wriggled on her chair. "I suppose I would talk with her," she said. "I'd show her my new paper dolls and I'd ask her to play."

"Are you brave enough to act that way even though none of the rest of the girls do?" asked Mother.

Margie finished her apple. "I'll do it," she said — Unknown.

The greatest love story this world ever knew was not written in a book, but on a Cross.

Sin leads a soul on the downward way but the Blood of Christ avails for sin. —M. E. Martin.

Ievanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік X. Число 8-9. СЕРПЕНЬ - ВЕРЕСЕНЬ 1933. AUGUST-SEPTEMBER Рік X. Число 8-9.

(Наше покоління є свідком поширення політичних рухів і світоглядів, що намагаються підпорядкувати державі усі прояви людського життя. Згідно з цими поглядами держава має бути відповідальна не тільки за підтримання правопорядку, але піклується й усіма іншими потребами людини, включаючи навіть її релігійні потреби. Сфера діяння держави має обхоплювати все життя людини, тобто держава стає тоталітарною. На чолі такої держави може стояти диктатор, партія, або „еліта". В кожнім випадку народні маси мають лише „привілей" послуху і підпорядкування. Для них можуть бути залишені обмежені виявн волі в формі голосувань з відповіддю „так" або „ні", але з правила провід керує сам усім в силу своєї вищої вартости над „малорозвиненим загалом". В такій спосіб на теренах бувшої Росії повстала тотальна комуністична держава, на теренах Німеччини націсти з незвичним успіхом були опанували край. Цей світогляд раптово поширюється в наші дні в Азії. Ред.) Причиною поширення державного тоталітаризму є готовість маспродати свою свободу за обіцяний або уявний матеріальний добробут. В основі цієї готовости безперечно лежить мильна теольогія, релігійна байдужність і матеріялізм. Коли народні маси відмовляються коритись Богові звершеної любови, то вони будуть коритись деспотичній людині. Інакше кажучи, безбожність викликує появу тоталітарних держав. Це не є випадок, що всі стародавні тоталітарні держави були поганські. Деспотія Наполеона появилась по французькій революції. Німці захопились націзмом лише ло тім, як покинули духові традиції реформації. Російське православя це лише відмінна форма поганства зодягнена і прикрашена християнською термінологією. Тому з нього природньо повстав поганський державний тоталітаризм в формі диктатури. В тоталітарній державі уряд підпорядковує собі все життя громадян регулюючи не тільки їх зовнішню поведінку, але намагаючись контролювати їх совість і серце. Яке відношення має зайняти церква супроти тоталітарної держави й її намагань контролювати всю цілість життя громадян? Відповідь на це дає наука Слова Божого про природу людини. Існування всякого уряду взагалі було викликано присутністю і повстанням беззаконня в світі. Звершені істоти не потрібують примусу. Вони самі по своїй доброй волі виконнатимуть те, що їм належиться і будуть за всяку ціну пильнувати, щоб не кривдити інших. Лише в суспільстві людей уряд в першу чергу має доглянути за тим, щоб одна людина не кривдила іншої і щоб кожен виконував свої обовязки, тобто головною функцією держави є діляння в сфері справедливости. Держава має охороняти справедливість в своїх кордонах і в міжнародних відношеннях. Якщо держава обмежилась цими функціями, то повстання тоталітаризму було б неможливе. Ці функції держави ясно означені в Слові Божім. „Хто проллє кров людську, того кров, теж проливатиме чоловік". Очевидно, що ця засада мала виконуватись певними установленими державними органами, а не кожним по своїй волі. Апостол Павло каже, що представники уряду „не дармо меч носять, Божий бо слуга він, відомститель гнів тому, хто робить лихе" (Римл. 13:4).

Р. Б. Кюйпер

СЛОВО БОЖЕ І ТОТАЛІТАРНА ДЕРЖАВА

Отже Апостол Павло ясно вказує, що факт гріху робить існування держави необхідним. Держава має не тільки стримувати зло, але й заохочувати горожан до добра. „Добре роби, то й матимеш похвалу від неї" (Римл. 13:3).

Держава має негативні і позитивні функції: стримувати зло і заохочувати до добра, обидві викликані присутністю гріха в серці кожної людини. Держава згідно а наукою Слова Божого є слугою Бога для устаження справедливости і правопорядку. Це є величезна сфера діяння для держави, і як щоб її допильновано ретельно, вона не лишить часу і сили на що інше. Це є поза компетенцією держави накладати свою руку і пробувати регулювати совість і серце горожан, та перебірати на себе функції родини або церкви. Держава до цих функцій не є покликана, не є компетентна та ніколи незможе виконати цих завдань з огляду на природу людини. Слово Боже представляє людину як в цілости зіпсовану. „Ледарство людське.. велике на землі, а люди дбають повсякчасно тільки про лихе". (І Мойс. 6:5). Пророк Еремія описує людину і її серце в таких словах: „Лукаве над усе в світі серце людське й ледаче, хто його зміркує?" Апостол Павло так малює нам все людство: „Нема праведного нікого, нема хто розумів би, хто шукав би Бога, всі відхилились, вкупі нікчемні стали, нема, хто робив би добро, нема аж до одного. Гріб відчинений горло їх, язиками своїми підводили, отрута гадюча під губами їх, котрих уста клятби і гіркости повні; скорі ноги їх проливати кров, руйна та злидні на дорогах їх, а дороги мирної не пізнали. Нема страху Божого перед очима їх". (Римл. 3:10-18). Згідно з наукою Слова Божого все в людині здеморалізовано гріхом і ніщо не уникло зіпсуття. Пануючою силою в людині є ненависть до Бога і до інших людей. Те відносне добре, що може знайтися в невідродженій людині, не є проявом якоїсь внутрішньої доброї якости в ній, бо її нема, але є наслідком прояви милосердя Божого.

Біблія, принижуючи людину й такий спосіб в той самий час підносить її незвичайно. З усіх творив на землі людина одиноко сотворена на образ Божий. І цей образ Божий творить суть людини, бо лише він робить її людиною. Коли людина переступила закон і сповинилась гріхом та стала цілковито зіпсованою, вона не згубила образу Божого в цілости. І так довго, як людина існуватиме, вона заховуватиме певні рештки образу Божого, такі як раціональність, совість, безсмертя Тому псальмист каже в захопленню: „Бо хоч ти зробив його трохи меншим від ангелів, то увінчав за те славою і честю. Поставив його господарем над ділами рук твоїх, усе положив єси під ноги його"(Пс. 8:5, 6). Окрім цього, маючи в собі образ Божий, кожна людина заховала в своїй душі вепеп teligionis. Глибоко в кожнім серці знаходиться невимируща свідомість реальности Бога. Люди всюди „шукають Бога" і, як сказав Августин, вони не зможуть заспокоїтись, поки не знайдуть спокою в Бозі. На підставі цієї науки про природу людини, що її подає Слово Боже вимливе заключення, що тоталітарна держава є проти волі Божої. Устаження держави згідно з Писанням було післяно Богом одночасно, як благословення і в той же самий час як кара. Тяжко уявити в що обернувся б світ без стримуючої руки держави. Беззаконня нестримно розлилося б по світі й обернуло б землю в дійсне пекло. Держава є незаперечним благословенням загальної ласки Божої і є конечністю в наслідок повної зіпсованости людської природи.

З другого боку з огляду на зіпсованість тих, хто виконує державні функції уряд не може бути інакшим, як злим. Певно, що відроджена людина не є вже зіпсованою в всій своїй істоті, але в той же самий час вона є далека від звершености. Найбільший святий ще продовжує грішити в багатьох речах і має перед собою довгу дорогу поки він зрозуміє звершений поклик Божий.

Апостол Яков пише: „Багато бо грішимо всі". Тому навіть найкращий людський уряд робитиме зло. Коли людина відкинула зверхність і керівництво Бога, і допустилася беззаконня, тоді замість Його Зверхности людина має принятн зверхність уряду грішних, зіп-

(Продовження на ст. 2).

(Продовження з ст 1).

сованих, самолюбних і жорстоких людей. Тому установлення уряду і держави Богом було методом кари супроти людини за її спротив Богові. Тоталітарна держава, що управляється безоглядно жорстоким диктатором є такою карою в її найгіршій формі. Те, що Бог допускає існування цієї кари, не може служити аргументом, що ця кара угодна Богові. Противно, всяка тоталітарна держава є гидотою в очах Бога та є переступом Його волі. Бог не хоче смерти грішника, ані не має задоволення в його карі, хоч і мусить її допускати. Тоталітарний уряд, котрий складається з відносно добрих людей так само є гидотою в очах Бога, хоч і в меншій мірі, бо надить і так звані добрі люде є лихими. Погляди Платона і Аристотеля, що найкраща форма людського уряду є правління однієї доброї людини мають той дефект, що є нездійсненні, бо „ніхто не благий, тільки один Бог". (Марк. 10:18). Наочним фактом є, що нема людини остільки звершеної і доброї, щоб їй можна було дозволити мати необмежену владу над іншими людьми, бо найкраща людина, що ми її можемо уявити є все ж настільки повна зла, що потрібує обмежень і контролі в формі ріжних установ, противаг і стримувань. Лише Бог, будучи звершеним, має право на тоталітарне правління. Для грішної люди взяти на себе тоталітарний уряд є скрайною проявою гордости і вповні може бути названа сатанинською. З огляду на зіпсуття людських правителів тоталітарний уряд зістає засуджений. Так само його засуджує той факт, що ті котрі підлягають урядові, носять образ Божий. В силу того, що кожна людина посідає образ Божий, вона є пророком, священиком і царем в своїм праві. Правда, що лише відроджена людина може сповняти функції цих становищ у всім їх богатстві християнського значіння. Але і невідроджена людина так само є правдивим носієм цих становищ. Як пророк, кожна людина промовляє. Це є многозначне, що зі всього творива Божого лише одна людина має дар мови. Кожна людина має свободу слова. Як священик, людина поклоняється Богові. Це є визначним, що зі всіх сотворінь лише людина має спосібність поклонитись Богу. Кожна людина має свободу поклонення Богові. Як цар — людина править. По створенні людини Бог наказав йому підпорядкувати землю та панувати над природою. (І Мойс. 1:26). Кожна людина має право посідати власність. Заборона красти, (слова Апостола Петра до Анані: „Хиба, що ти мав, не твоє воно було? І продане не в твоїй власті було?" Діяння 5:4) та богато інших місць підтверджують право людини на посідання власности.

Ці всі права людини, мають свої обмеження. Вони є строго обмежені по відношенню до Бога. Людина має право говорити лише те, що є угодно Богові. Людина може мати власність лише, як доморядник Божий. По відношенні до інших людей ці права обмежені також. Свобода людини кінчається там де починається свобода іншого. Користаючись своїми правами, кожна людина повинна мати на увазі права інших людей. Доглядати цього є наочною функцією держави, бо на цьому залежить існування справедливости. Але при цім належиться памятати, що це Бог наділив людину цими правами при її сотворенні, тому ніхто не має права позбавити людину цих свобід. Падуюча думка, що окремі горожани посідають ці права тому, що уряд ласкаво уділив їх їм є наскрізь мильна. Людина має ці всі права не з ласки уряду, але на підставі ласки Божої. На цій підставі жадна людина, уряд, або диктатор не може відібрати її цих прав. В випадку коли держава забороняє покористування цими правами, людина все-таки має їх у своїому посіданню. Так довго, як людина має образ Божий, так довго вона зістається людиною і ці права належать їй. Це не все. В цій ситуації держава стає слугою горожан. Це є приділений Богом обовязок держави допильнувати, щоб кожний горожанин міг свобідно користатись своїми правами. Думка, що людина може панувати над іншими лише за їх згодою базується на науці Слова Божого. Певні події описані в Біблійній історії доводять це. Потім як Саула, першого Ізраїльського царя, Самуїл помазав на царювання, його **вибрано царем на зборах народу.** (І Сам. 10:17-21). Хоч Давида було помазано декілька років наперед, він не вступив на царство аж до часу, **поки його не покликав народ.** Перше племя Юди, а потім рештою племен Ізраїля. Але найсильніший і найкращий аргумент для цієї засади основується на науці Писання, що людина сотворена по образу Божому. Образ Божий надає людині такої поваги і слави, що ніхто окрім Бога не може стояти вище неї. Та людина, що захоплює для себе владу над іншими людьми без їх згоди, зневажає цю повагу і цю славу та ставить себе на місце Бога.

Слово Боже і тоталітарна держава

Заперечення того тоталітаризму йде ще дальше Не тільки жаден уряд не має права правити людьми без їх згоди, але так само є правдивим, що жадна людина не має права погодитись на тоталітарне управління.

В декількох випадках на протязі історії цілі народи вітали тоталітарні уряди. Що японці це робили, є безсумнівним. Велика більшість німецького народу захопилась тоталітарним устроєм ще до недавно. Але в такий спосіб люди зневажають і продають уроджені права образу Божого. Цього робити не можна в ніяких обставинах. Тому тоталітарний уряд навіть за згодою горожан є гидотою.

АВТОНОМІЯ СФЕР

Життя людства складається з декількох сфер, що зілежать одна від другої і є нероздільні, але проте відріжняються одна від одної. В цій розвідці для нас не є так важним усталити кількість цих сфер, як важливість автономії певних сфер життя В світі існує три інституції про котрі Писання навчає без сумніву, що вони Божественного походження. Це є родина, церква і держава. Господь Бог сотворив женщину і привів її до мужчини, щоб вона стала його дружиною. Благословляючи їх, Він сказав: „Плодіться і намножуйтесь і сповнюйте землю" (І Мойс. 1:28). В такий спосіб Бог установив людську родину. Бог так само установив церкву, коли Він сказав змієві в Едемськім садї: „І положу ворогування між тобою й жінкою і між насінням твоїм і насінням її; воно розцвявлюватиме тобі голову, ти ж уплиатимешся йому в пяту" (І Мойс. 3:14). Він установив її в більш формальний спосіб, коли промовив до Авраама: „І поставлю мій заповіт між мною й тобою, і потомками твоїми по тобі в їх родах про віковічний заповіт, щоб мені бути Богом тобі і потомкам твоїм по тобі" (І Мойс 17:7). Маючи на увазі Новозавітній аспект церкви Син Божий сказав: „На цьому камені збудую церкву мою" (Матт. 16:18). Так само і держава, як форма людського співжиття, була установлена Богом. Коли Понтій Пилат, римський прокуратор Юдеї, сказав Христові: „Не знаєш, що власть маю розпять Тебе, і власть маю відпустити Тебе?" Господь не заперечував цієї власти, але відповів: „Не мав би еси власти ніякої надо мною, коли б не було дано тобі звиш" (Йоана 19:10, 11). Говорячи про „вищу владу", апостол Павло сказав: „Нема бо власти коли не від Бога, які ж є власті, від Бога вони настановлені. Тимже, хто противиться власті, Божому повеленню противиться" (Римл. 13:1, 2). Це Бог хто уставив родину і церкву, вони не були установлені державою. Це є незвичайно цікавою і многозначною рисою, що як родина так і церква є старші походженням ніж держава. Держава не могла установити їх. Про установлення родини ми читаємо в книзі Буття в першій голові. Третя голова книги Буття говорить про заснування церкви так само в Едені, але вже після падіння Як вже було вказано перша можлива згадка про установлення держави знаходиться в девятій голові книги Буття, що оповідає про події по потопі. З цього слідує, що родина і церква не існують з ласки держави, але з ласки Божої, і що Бог надав родині і церкві певні перогативи, що їх держава ніколи не має права відібрати. Держава є автономною в її сфері, але так само і родина є автономною в своїй сфері, як рівно ж і церква є автономною в своїй сфері. Souvereinited in eigen kring є фраза, що її спопулярізував голандський богослов і державний муж Авраам Кюйпер. Цей вислів подає нашу Писання, і є повним змісту.

Тому що життя особи і життя народу є органичним, неможливо ізолювати ріжні сфери одну від другої, бо вони доти кються одна одної. Цей факт часто робить незвичайно трудним практичне пристосування засади автономности сфер. Хто наприклад осміліться твердити, що він має останнє слово щодо застосування принципу відділення церкви від держави? Проте трудноці застосування принципу нескільки не зменшують його важливости. Так само є правдивим, що чисельні застосування принципу можна зробити без хитан-

(Продовження на ст. 3).

(Продовження з ст. 2).

ня. Що діти належать їх батькам а не державі є наукою Слова Божого. Цього неможливо заперечити. Тому Писання наказує батькам а не державі виховувати своїх дітей. Біблія буквально переповнена наказами, зверненими до батьків, щоб вони були пильні, виконуючи цей обовязок і, як і треба було сподіватись, Писання настоює, щоб це виховання було наскрізь релігійне, бо "страх Божий є початком однаково, як знання так і мудрости (Прип. 1:7, 9:10). Два окремо визначні верші можна взяти зо Старого Завіту, інші з Нового Завіту. Мойсей висловився недвозначно по цьому питанню, коли казав до Ізраїля: „І слова ці, що я заповідаю тобі сьогодні, мусять бути в серці твому. будеш ти наказувати про їх синам твоїм і промовляти до серця їх, сидячи в домівці твоїй, і йдучи в дорозі і лягаючи і вставочи. І привязуватимеш їх на руку собі, і будуть вони начільником між очима в тебе, і написиватимеш їх на одвірках домівки твоєї і на брамах твоїх" (Второз. 6:6-9). Апостіл. Павло наказує без хитання: „І ви, батьки, не роздразнюйте дітей своїх, а зрощуйте їх у науці і напоминанню Господньому" (Едес. 6:4). Чи з цього слідує, що державна нічого не має до діла з вихованням дітей? Певно, що ні. В наслідок впливу гріха в цій ділянці життя, держава часто примушена вмішуватись. Якщо держава не видала примусових законів про освіту, багато дітей зістались би без освіти. Так само держава не може дозволити, щоб діти котрі ходять до школи були в небезпеці несанітарних умовин. або щоб шкільні будинки були небезпечними в випадку пожежи. Одним словом держава має доглянути, щоб справедливість була виконана по відношенню до дітей у сфері освіти. По відношенню до питання про точні завдання держави в справі освіти є богато проблем, що чекають ще на розвязання. Але при всім цім залишається одна правда, що є непорушна, іменно що це право батьків в не держави рішити, яке релігійне виховання мають одержати діти. Заборона релігійного навчання, що ми її знаходимо в конституції Радянської Росії кидає визов Слову Божому. Уряд не має права примушувати батьків навчати дітей певної релігії або якоїбудь релігії. Але що є дивним, то це, що так небагато християн свідомі далекосяжних і ясних висновків з цього заключення.

Як що навчання релігії в школах нарушує права атеістів, то тоді навчання натуралізму і матеріалізму, з їх неминучими атеістичними заключеннями в школах де вчаться діти віруючих і вимога ходити до цих шкіл робить величезну кривду правам християн.

Поза всякими сумнівом, в справах релігійного виховання дітей, права родини а не держави, є суверенні. І тому що це є ясною наукою Святого Писання, що релігія має проникати все виховання, батьки християни мусять завжди домагатись свого, даного їм Богом права, щоб вони мали нагоду дати своїм дітям освіту, що є наскрізь християнською. Держава ніколи не сміє заперечити або врізати це право. По своєму есту держава зобовязана в інтересах справедливости охороняти це право.

Що Писання навчає про відділення держави і церкви е поза всякими сумнівом. В теократії, держава і церква були так тісно звязані, що не було б помилкою визначати Ізраїля як церкву-державу. Всеж було б перебільшенням твердити, що церква і держава були ідентичні.

Завважмо, що Бог не поставив одного Мойсея на чолі свого народу. але разом з ним Арона первосвященика. В час царів часто мали місця суперечності поміж ними з одного боку і священиками і пророками з другого. В дійсним змісті того слова були змагання поміж церквою і державою. Наприклад пророк Натан не вагався докорити царю Давиду в справі Бетсаби й Урія, пророк Ілія богато разів гостро нападав на царя Ахаба. І коли царица Аталія хотіла знищити всіх царських дітей, священик Йодай з поміччю своєї дружини спас царевича Йоаса, переховував його і . свій чс помазав його царем над Юдою. Два царі були покарані самим Богом безпосередньо за переступ дрінципу відділення церкви і держави. Коли цар Саул, був готовий розпочати битву з філістійцями, сам приніс жертву всепалення, замість того щоб чекати на прихід Самуїла, котрий мав принести цю жертву. Бог відкинув його як царя. Так само коли цар Озія, що був в інших відношеннях побожним царем, в своїй гордости ввійшов в храм, щоб палити кадило на вівтарі кадильному, Господь післав на нього того ж часу проказу, з котрої він ніколи не вилікувався, та його син Йоатам царював замість нього. Відділення церкви від держави навчається в Писанні в зростаючому ступені, прогресивно. Тому. воно з більшою ясністю навчається в Новім Завіті ніж у Старім. Господь Ісус оголосив це з повною ясністю, коли в відповідь на запитання, чи годиться платити податок поганським урядам, Він сказав: „Віддайте ж кесареві кесареве, а Боже Богові". Тут Ісус (цитуючи з коментарій Кальвіна їн Іосо) „установляє ясну рікницю поміж духовни і світським урядом".

Закінчення відділення церкви від держави містилося в Христовім наказі церкві проповідувати благовісти всьому світові та навчати всі народи. Це здійснилося коли Дух Святий вилився на церкву в день пятидесятниці. Поділені як би вогняні язики сіли на головах учеників. Вони почали говорити мовами. Там були присутні люди з усього середземноморського світу. Кожний з них чув Благовість проповідуване з мові в котрій він родився. При тій навернулося і були охрещені. Ця незвичайна, кольосальна подія відмічає найважливіший зворотний пункт в історії церкви. Вона дотепер буз звязана, але по цім не була ніколи утотожнювана з ізраїльським народом, тепер вона розцвіла в універсальну церкву. Від тепер вузька національна церква стає протиріччям термінів. Церква Ісуса Христа не є ані національною, ані інтернаціональною. Вона е понадінаціональною. Вона перевищує усякий націоналізм. Цей факт означає звершення відділення церкви від держави.

Треба признати, що церква була повільна в зрозумінню цієї науки Слова Божого. Августин в багатьох відношеннях найбільший з батьків церкви, не бачив цього. як так само і реформатори 16 століття. Кальвін почав похоплювати це, але навіть цей талановитий дослідник Слова Божого, не був вінпередив в достаточній мірі своєї доби, щоб з'обачити науку ясно. Навіть богослови в Вестминстері сто років пізніше не мали нічого більше, як глибоке відчуття цієї правди.

В Провідінню Божім це припало на долю американських церков дістати світло від Духа правди по цьому питанню. Від початків свого заснування, а навіть і перед своїм повстанням, ця країна мала багато християнських деномінацій. Це було лише природним, що жадна з деномінацій не бажала, щоб яка інша була вивищена державою над рештою. Тому в відріжнення від европейських держав, котрі мали свої державні церкви, Злучені Держави з початків мали силу свобідних церков. Логічним наслідком було відділення церкви від держави. Роджер Вілліамс, хоч і був скрайнім в інших речах, був одним з перших, що настоювали на відділенні. Поступово. але скоро наука Писання про це питання набула загального прийняття. В 1788 Генеральний Синод Пресвитерської церкви вніс поправку до третього розділу 23 голови Визнання принятого в Вестмінстері. Поправка голосила так. „Цивільна влада не сміє перейматн на себе адміністрації Слова і Тайн, або влади ключів Царства Небесного; або в найменшій мірі втручтися в справи віри. Все ж як батьки, що пікуються, це є обовязком світської влади захищати Церкву нашого спільного Господа. Не вивищуючи якусь окрему деномінацію християн понад інші. вони мають робити це в такий спосіб, щоб всі церковні особи без ріжниці посідали б вповноті і вільно, незаперечну свободу виконувати свої релігійні функції без насильства або небезпеки. І тому, що Ісус Христос призначив належний уряд і дисципліну в своїй церкві, жаден державний закон не має права перешкаджати їм або вмішуватись в їх належне виконання між добровільним членством якої будь деномінації християн, згідно з їх визнанням і вірою. Це є обовязком світської влади захищати особи і добре імя всього свого народу в такий доцільний спосіб, щоб жадна особа не могла нанести шкоди. образи або зневічення іншій особі з причини її релігії або недовіряства. Так само світська влада має доглянути, щоб всі релігійні і церковні збори відбувались без насильства і перешкод".

Безперечно термін „відділення церкви від держави" є невиразним. Абсолютне відділення обох очевидно є неможливим. Так само тебе признати, що на практиці відповідне застосування принципу визначеного цим терміном дуже тяжко розвязати. Багато тяжких пи-

(Продовження на ст. 6).

Слово Боже і тоталітарна держава

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.
Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00. Окреме число 10ц.
М. ФЕСЕНКО — Редактор.
Адреса редакції:
506 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

Друга сесія Української Національної Ради

Як нс повідомляють, в одному з міст Зах. Европи від 23 до 27 червня ц. р. відбулася друга пленарна сесія Української Національної Ради нашого парляменту на чужині. Сесію відкрив голова Національної Ради професор Б. Іваницький відчитанням декрету про створення цієї установи і уділив слово президентові А. М. Лівицькому. Останній привітав зібраних з відкриттям II-ої сесії „нашого вільного всеукраїнського парляменту." Далі п. президент констатував, що „політичні ўгрупования не помилялись, коли в минулому році, за згодою Уряду Української Народної Республіки, подбали за створення нашого парляментарного тіла та про змішення нашого Державного Центру" . . .

По відправі в церкві та зарисяжения новых членів У.Н.-Ради, почалася її ділова сесія. Перший звіт виголосив голова проф. Б. Іваницький, вияснюючи, що У.Н.Рада є законодатною установою Українського Державного Центру. Щороку вона мусить один раз відбувати пленарне засідання, а поміж сесіями діє з деякими обмеженнями функцій президія з 6 осіб.

Про діяльність Виконного Органу У.Н.Ради звіт склав його голова, проф. І. Мазепа, характеризуючи загальну діяльність та переповідаючи деякі конкретні Факти. Далі звіти складали керівники окремих ресортів ВО:д-р Макарушка про справи фінансів, інж. С. Довгаль розповів про пресу й інформаційну ділянки, за стан культури й освіти говорив др. М. Шлемкевич.

Після звітів жваву дискусію розпочав провідник опозиції ОУН(р) п. Вовчук. Головно завваги, щодо діяльности ВО висловили панове: Дивнич, Д. Андріевський, Ю. Павліковський, С. Підгайний, О. Бойдунек, проф. Б. Андріевський, проф. П. Феденко, дои. Бойко, др. С. Вітвицький і інші. Звіти прийнято до відома. Проти цього була опозиція, що намагалася висловити недовіря Виконному Органові.

По доповіді голови Фінансово-господарської комісії Ю. Павликовського одноголосно ухвалено бюджет на наступний рік. Визнано синьо-жовтий (синя барва на горі, а жовта внизу) національний прапор „поки Установчі Збори на Україні остаточно не визнають українського державного прапору."

Склад нової президії У.Н.Ради такий. На голову поновно обраний проф. Б. Ю. Іваницький, на заступників панове: др. С. Баран, інж. О. Бойдунек, учитель І. Вовчук, та доц. Г. Денисенко. Секретарем обрано ред. М. Степаненка.

На голову знову обрано к. прем'єра Петлюри й участника Зимового Походу сивоголового проф. д-ра І. П. Мазепу, він же й керівник ресорту закордонних справ. Заступником голови др. С. Витвицький. Інші ресорти так розподілено: військових ген. М. Капустянський, преси й інформацій — М. Лівицький, фінансів — д-р Л. Макарушка, освіти — Ю. Бойко, господарства — інж. С. Довгаль, юстиції — В. Соловій. Секретарем обрано доцента, з 8-літнім стажем совітської каторги, почавши із Соловок, С. Підгайного.

На цьому пленумі У.Н.Ради ухвалено Декларацію, яка вже опублікована. У Декларації є і такі місця: „У.Н.Рада рішуче виступає проти приналежности України до будьяких міждержавних з'єднань, союзів і блюків, під маскою яких виступає російський імперіялизм," „Наші громадські організації повинні заступати втрачену Батьківщину для українських емігрантів незалежно від стану, віри, освіти, політичної й територіяльної приналежности. Не залишимо в самотности і без людської уваги ні одного українця в чужому світі!"... „Пильно слідкуючи за життям України, У.Н.Рада стверджує, що спротив українського народу більшовицько-російському імперіялизмові має політично-визначені і військово-організовані форми. Своєю акцією Українська Повстанська Армія стоїть у першій лінії світового протибольшевицького фронту..."

Наприкінці сесії президент А. М. Лівицький виголосив коротку патріотичну промову.

Такий короткий перебіг праці українського парляменту на чужині. За рік він вирос і сконсолідував навколо себе все по-

Лист, що говорить сам за себе

Дня 6. VIII. 1949

До Вис. Пана Редактора
„Євангельська Правда"
в Торонто.

Головна Управа Союзу Українських Ветеранів в Німеччині довідалась в українській пресі „Українські Вісті" від 28. VII. б. р. число 60 (317), що на сторінках в газеті „Євангельська Правда" від квітня місяця б. р. було написано про долю старшого вояцтва, долею якого ніхто не цікавиться.

Головна Управа складає Вам, пане Редакторе, вояцьку щиросердечну подяку за порушену у Вашій газеті цікаву думку про еміграцію українських старших військовиків.

Українські Вояки, дуже вдячні тим особам, яким лежить на серцю доля старшого вояцтва, бо старше вояцтво воно е загартоване в боротьбі проти наших ворогів: червоних, чорних і білих і воно ніколи не може бути старим залізом яке не потрібне. Ми нащадки шляхетньої крови запорожців ніколи не старіємось, бо козак старий тоді, коли вже вмерає.

Головна Управа яка очолює до 10,000 членів, уже від півтора року зверталась кілька разів до українських організацій за Океаном про допомогу старшим воякам переселитись з Німеччини більшими групами, але наші прохання залишились без жадних наслідків.

Ми, українські вояки, які за 30-річну боротьбу за Україну віддали все найдорогше — молодість і здоровя. Тоді ми мали 25-30 років, а сьогодня маємо 55-60 років, ходимо голі, босі.

З військовим привітом,

Ген. Хор. К. Сльовський,
голова Головної Управи СУВ.
Михайловський,
Техн. секретар.

Чи ви вже вислали свою передплату за цей рік?

важно патріотичне думаюче громадянство. Вся українська преса в Европі й за океанами декларує свою моральну підтримку У.Н.Ради й ВО. Треба одначе сподіватися не лише плятоничної підтримки „до глибини душі," а і „до глибини кишені?" Ворожими цим інституціям лишаються групка гетьманців та безнадійно тоталітарне „блискуче відокремлення."

—В. І-с.

Чи це теж полеміка?

Ще в червні 1948 року „Богословський Вісник" — орган УАПЦ на еміграції, як відгук на мою статтю „Зрада кращих духовних традицій Українського Народу" поміщену в „Вірі і Науці" за лютий 1948 р. — помістив на неї свою репліку в огляді пресі.

Може вже дехто подумав, що я дійсно не мав, що відповісти. Та так не е. Я тільки був занятий більш к о р и с т н и м и справами, а власне поміччю в переселенній акції нашим скитальцям.

Справді я дуже цінію солідних опонентів, але в цім випадку взагалі не можна говорити про якусь полеміку, бо непідписаний автор оминув всі суттєві думки моєї статті, як для себе дуже не вигідні і під покришкою не серйозности справи — просто перейшов до незгідних з правдою видумок.

Я вже привик до того, що коли комуністів з а с к о ч и т и правдивими фактами, тоді вони ніколи не дають на них відповіді, а істерично точинають верещати і пробувати поганити свойого противника. Чим більше вони свій голос повищують, тим більше сподіваються осягнути свою ціль, але чому до цієї тактики, людей яких він сам ненавидить, застосовується цей опонент в релігійному місячнику, це для мене лишається загадкою.

Розумніше було б цілу цю непристойну писанину зігнорувати та коли я взявся таки за перо, то тільки тому, щоб те свідоме говорення неправди не бралося несвідомими людьми за правдиву монету.

Отже він закидає Українському Євангельському, Обединанню в Північній Америці, що врно „під Польщею обезбарвлювало національну поглядy своїх вірних українців: біблія, евангелія, збірники молитовних пісень вживалися й розповсюджувалися виключно російською мовою та тією ж мовою виголошувалися й казання."

УЄО в ПА від початку свойого існування завше було чисто українською організацією, що обединувало свідомих свойого національного походження українців - евангеликів реформованого визнання. Такою ж була і Українська Євангельсько-Реформована Церква на українських землях під Польщею, що працювала в тісній співпраці з цім У.Е.Обединанням

(Продовження на ст. 5).

Чи це теж полеміка?

(Продовження з ст. 4).

і мала також пасторів з рядів цієї організації. Біблії, Євангелії, збірники молитовних пісень вживалися і розповсюджувалися виключно українською мовою. Ця церква за свій виразний український національний характер переслідувалася польською владою, а з приходом большевиків за цей її характер, першою впала жертвою їхнього терору.

Правда, на українських землях під Польщею, не бракувало різних протестантських, а навіть дивацько сектярських рухів, що не мали національного обличчя, а плекали росіщину чи польщину, але вони Українську Євангельську Реформовану Церкву так само не терпіли, як і цей не підписаний опонент, що пробує нас поборювати неправдою.

Ці факти, що в Православній Церкві в Польщі переважала всюди в виданнях і в проповіді російська, а пізніше польська мова, що ця Церква вже мала два поляки єпископи, що впроваджували польські богослужения і т. п. ще не дає нам українським євангеликам підставу ни ту саму гиляку вішати всіх тих православних українців, що боролися за українізацію своєї Церкви. Цих людей ми даже шанували і своєю працею їм допомагали. Однак на цю саму безсторонність в підході до нас не може спромогтися наш „опонент." Він не перебирає в засобах, хоч мусів би знати, що брехня має дуже короткі ноги і цілком не лишає релігійній пресі.

Не підписаний „опонент" ставить мені питання, чи в Америці з категорії людей, що їх треба любити виключається православних та греко-католиків? Я інакше ніде не писав і тому не потрібую на це відповідати. А висловлення своєї думки до певних явищ в церковному житті не конечно має бути зроджене з ненависти, а в цім випадку тільки з любови. Я сам походжу з українського церковно-реформаційного руху, який також змагається за оздоровлення та реформи і в Православній Церкві між українцями. Однак не тільки в Америці, а кожній правовій державі не шануються людей, що свідомо говорять неправду. Однак Христос тут робить виїмок і наказує любити тих, що свідомо перекручують дійсність, коли говорить: „Любіть

(Докінчення на ст. 6).

С. Підгайний

Євангелики в кацетах СССР

(Лист до редактора часопису „Евангельська Правда")

Високоповажаний Пане Редакторе!

Я мило вражений Вашою пропозицією написати статтю до часопису „Евангельська Правда" про життя, становище і поведінку Евангеликів в Кацетах СССР. Вражений тому, що від того самого дня як вийшов з концентраційного табору (де між іншим панувала толеранція поміж всіма вироісповіданнями і релігіями), я не знаю випадку, особливо в наших еміграційних умовах, щоб людей інаковіруючих, запрошували писати люди і іншого обряду християнської віри. Дикий, розпеченний церковний фанатизм, подивогідна нетерпимість в лоні християнської віри — навколо всіх нас. Тому і вражений а Вашої пропозиції бо вже звик до нетерпимости, і користаючи з нагоди хочу згадати емігрантам, що там, в СССР, в глибоких хащах і нетрях несходимих пануе повна толеранція всіх вір і всіх віровизнань. Панує така толеранція там, бо люди тільки вірять у Всемогущого Бога, і та віра не може їм нічого дати крім душевного спокою і безстрашної смерти, отож не може бути предметом людських пристрастей, егоїзму і спекуляції — які і є глибокою основою релігійної нетерпимости. А втім, коли Ви, мене православного, просите написати кілька слів в справі що Вас цікавить, я радо гожуся і поділюся моїми спостереженнями про те, що я особисто знаю.

Щиро скажу Вам, що Евангельським рухом я ніколи не цікавився і вперше зустрівся з цією категорією людей саме в тюрмі. І в моїх статтях-спогадах і моїх книжечках я вже подекуди згадую про людей ріжних релігійних середовищ, а моїм першим знайомим Евангеликом був пастор Келерман, що керував громадою в одній із німецьких колоній на Донщині в потім разом зі мною сидів у 54-тій камері Ростовського Спец Корпусу. Проте мушу підкреслити, що ані Келерман, як і всі інші Евангелики, як рівнож представники інших релігій, ніколи не заарештовувалися саме тому, що вони визнають православну, евангельську, католицьку, мусульманську чи буддійську чи яку іншу віру.

Формально в СССР церква відділена від держави, і формально кожній людині в СССР забезпечено конституцією право на віру в такій самій мірі, як право на працю й спочинок.

І як не ув'язнюють там людину за те, що вони безсила, не має фізичної можливості виконати якусь працю, а ув'язнюють її як саботажника, як дітуна, як підривника проти фінплану, як агітатора супроти виробничих норм, як шкідника, отже як контрреволюціонера, як ворога народу — так точно жадного єпископа, священика, пастора, муллу чи проповідника — не було заарештовано, як представника певної релігійної течії, а „арештовувалися вони всі тільки, як контрреволюціонери, в о р о г и народу, шпіони, агітатори, у бивці тощо.

Отже майбутній історик не знайде в архівах ГПУ, НКВД, МВД, матеріялів про переслідування релігій в СССР, бо адепти тої чи іншої релігійної течії в тому числі і Евангелісти репресовані були за „злочини" світські, передбачені карним кодексом РСФСР чи інших союзних Республик.

Так наприклад мого першого знайомого Евангеліка Келермана спочатку обвинувачували в шпіонажі на користь Німеччини, але пізніше слідчий, що обіцяв з досить грубенького пастора зробити карандаш, таки обіцянку його здійснив, бо лишив пасторові лише кістки та шкіру, пізніше передав справу пастора і його самого в руки іншого слідчого. Цим іншим слідчим була жінка. І ця жінка-слідчий пастора доконала. Жінка-слідчий зустріла пастора з таким втішним словом: „Ти ходящий опиум, девочку передомной не строй и нитки на... не намативай", тай кінчила розгонистим матом погрожуючи наганом перед самим пасторовим носом.

Пастор з роду, з віку нічого подібного не чув з уст жінки, знітився і заплакав. Тоді вона покликала „свідків". І привели з льоху з десяток німців-селян з його колонії. Худі, темні, з розбитими обличчями; полаганими ребрами вони плачучи, рідною німецькою мовою просили пастора „признатися", що він очолював у їх колонії запільну групу, що готувала збройне повстання проти радянської влади, що він радив їм ховати хліб і не вступати до колгоспу, та що, як він пастор, не признається то розстріляють і їх всіх і його, а як „признається" то помилують.

І пастор Келерман „признався". Справді його „помилували", він поїхав з десятирічним терміном рубати ліс, але не як представник релігійної течії, а як цивільний злочинець, як шпіон, агітатор і учасник запільної організації, що ставила за свою мету повалення існуючого уряду. Отже він був засуджений за 58 арт. карн. кодексу РСФСР пп. 2, 10, 6, 11, (підготовка до повстання, агітація, шпіонаж, організація). Так було з Келерманом.

Інакше було з молодим хлопчиною, прізвище я його забув, якого я зустрів в Харківській пересильній тюрмі.' Він належав до тих, що з релігійних мотивів не беруть до рук зброї і зріклися вступити до червоної армії. Його мучили надзвичайно, але він не подався, проте його засудили не як оборонця власної віри, а як саботажника — Отже він був засуджений по 54 ст. п. 14. Карного Кодексу УРСР, бо судили його на Україні. Вождя „Христосиків" описаних мною побіжно в моїй книжці „Недострілянні"— Филимона Подоляку — того пламенного оборонця Христової віри — засуджено як спричинника смерти тринадцятирічної дівчини на глухім шляху в хуртовину, а розстріляно на Соловках, як ворога народу.

Отже уже в наслідок цього, що Евангеликів ув'язнювали не як певну течію, як скажімо націоналістів, троцкістів, тощо, вони в концтаборах СССР не були відмежованою групою, а були розпорошені, так само як і люди інших віровизнань. А остільки в концтаборах відправи богослужень рідучче заборонені для всіх віровизнань , то об'єднання на цій основі було неможливим, за винятком суворо - конспіраційних богослужб, які часто кінчилися провалом. Проте такі таємні молитвенні збори попри заборони і покарань відбувалися, і люди тих чи інших віровизнань єднялися. Такі молитвенні збори відбувалися в ночі проти великих свят як християнської так і мусулманської релігії. Не треба забувати, що в кацетах є багато людей і байдужих до віри, чи навіть атеістів, проте, що особливо важно, що коли таємна така Служба Божа відбувалася. то не тільки ніхто тому з в'язнів не заважав, а навпаки виявляв при цьому максимальну терпимість і повагу до тої відправи. Вже покинувши О-

(Продовження на ст. 6).

Евангелики в кацетах С.С.С.Р.

(Докінчення з ст. 5).

стради і будучи на материку я один раз був присутнім, хоч участи не брав, при евангелітській відправі Служби Божої. Вона була таємною як звичайно, брали участь там і українці і росіяни хоч Служба Божа відбувалася українською мовою. Це було в таборі Ідель. Я близше не цікавився ані тим проповідником ані тими Евангеликами — проте такі молитвенні збори на Ідолі Евангелики практикували, і за мого часу не були через НКВД викриті.

Взагалі я мушу підкреслити одну рису тих людей що брали в тих зборах участь — це були переважно люди релігійні, мовчазні не завидющі і не легкі на донощиство. Це була їх добра прикмета. Але поміж ними не було людей гострих, чи організаторів спротиву супроти наказів таборового начальства. Вони пасивно несли свій тягар і мовчазно зносили кривди від великих і малих тиранів.

Евангелики були в кацетах СССР на тих самих правах як і інші, і в тій самій ситуації, а оскільки не релігійна, а в основному національна приналежність єднала там людей, то звичайно Евангелики як група, за моєї пам'яти, жадного разу не виступила так, як приміром на Соловках виступила група мусаватистів, алеж то була теж не тільки релігійна мусульманська група, а ще й національна організація славних нащадків героїчного Імама Шаміля.

Найбільшої організованости, відваги і фанатичної віри досягла в концтаборах СССР група так званих „Христосиків". Знаменем цієї групи був Христос як камінь і основа для боротьби супроти Антихристабольшевизму. І хоч ця група непокірних Христіян започаткована чернцями славного монастиря Лебяжого на Кубані, Христосики об'єдналися в собі і навколо себе всіх без винятку христіян, що визнавали, і були здатні вмерти за заповіти Ісуса Христа, та погоджувалися на активний, а не пасивний спротив супроти правлячої влади. Христосики не закликали до повстання, але вимагали не виконувати наказів начальства що значило в системі СССР не меншу, як що не більшу небезпеку для уряду. Тому ця група була відмінною і від Евангелістської і інших христіянських груп саме своїм активістичним характером. Тому до цієї групи належали і колишні Евангелики і православні баптисти колишні грекокатолики, а очолював цю групу на Соловках справді легендарний сподвижник великого Митрополита Василя Липківського, — Филимон Подоляка. Так в лоні тої групи було немало тих пламенних оборонців Христової віри що вийшли з під руки героїчного Митрополіта Василя, як рівнож і з інших течій християнської віри.

Між „Христосиками" не було суперечок ані про канони, ані про догмати, ані про майбутній устрій церковний — ні, вони бачили ворога перед очима, ворога, що несе їм смерть безпосередньо, і смерть не для них персонально, бо вони її не боялися, а смерть для ідей Ісуса із Назрету і тому вони боролися спуроти цього ворога відважно і фанатично.

На прикінці 1940 року я зустрів в концтаборі Сосновець, недалеко від Вит озера. двох жінок вже літніх родом з Курщини, але українок. Обидві вони перед арештом були Евангелістками прізвища їх не знаю, а були засуджені за добре знані підсовєтській людності „колоски". Отже за законом від 7. 8. 1932 р. щодо охорони „священої, недоторканої соціялістичної власности". Вони ці колишні баптистки були „Христосицями". Жінок в нашому таборі не було, і їх як етапованих примістили в нашому чоловічому бараці. Протягом доби ці жінки ні з ким з нас не сказали ні слова. і тільки тоді, як я почав говорити, що бачив і знав Филимона Подоляку, вони почали говорити і приняли нами для них з'оргнізований убогий обід. Вечером, після довгої молитви, вони почали зі нами говорити на різні теми, та відповідати на запитання. І коли один з присутніх сказав, що їх боротьба безвиглядна і безцільна, вони то одна то друга завзято боронили їх тактику боротьби. Вони говорили безбоязно і пристрасно. Слова цих малописемних жінок падали тяжким камінем, як картали вони нас мущин за легкодухість і прислужництво „антихристовим слугам".

Вони вже сливе вісім років як Христосики і „за систематичну відмову від праці" їх знову судили, і засуджено їх до десятирічної каторги, але з відбуванням в закритій тюрмі, але не концтаборі. Влада боялася цієї безстримної категорії в концтаборах і постепенно їх всіх стягали до закритих тюрем.

Ці дві — були дуже знітені і сумні з нещасливого для них вироку — вони бо були певні, що їх засудять до розстрілу і розстріляють.

Вони щиро прагнули того розстрілу, прагнули, як вони говорили, пролити і власну кров за ті заповіти, як пролив кров за всіх людей Христос.

Вони говорили до пізньої ночі, а ми всі вчені і невчені, трудяки і босяки, бандіти і найлюдяніші цілим бараком слухали мовчки тих страшних обличительок і почували себе такими маленькими що годі було нам їм заперечувати.

Вранці-рано надійшов конвой і наші „Христосиці" поїхали за призначенням в закриту тюрму.

Ось передусім з цими моїми спостереженнями Високоповажаний Пане Редакторе я хотів би Вас і Ваших читачів познайомити.

З Українським Привітом

С. Підгайний

Тоталітарна держава

(Докінчення з ст. 3).

тянь ще лишається. Але три правди в повищій цитаті з Пресвитерського Визнання Віри можна без вагання признати незаперечними. На першім місці держава не має нічого до діла з духовними справами церкви Ісуса Христа. Держава не може „приняти на себе „адміністрацію Слова і Тайн", або влади ключів Царства Божого".

По друге держава не має права видавати законів для церкви, що знаходяться в протирічі з законами установленими Христом для Його церкви; при чім це є прерогативою церкви судити, що є Христовим законом для неї. По третє це є святим обовязком держави забезпечити церкві, так само як і кожному горожанинові „повну, вільну і незаперечну свободу" релігії. В цім важнім відношенні держава є слугою церкви та існує для добра церкви. Кожна з цих трьох засад заперечує тоталітарній державі.

(Далі буде)

Українська Пресвитерська Церква в Торонті, Онт.
20 Claremont Str.
Пастор: М. Фесенко, Тh. B.
Диригент хору: П. Сич.
Органістка: Еленора Фесенко.

Богослужіння і Недільна Школа о 11 год. рано кожної неділі.
Вечірня о 7 год. веч.

Північний Кавказ

(Цією статтею редакція починає друк ряду статтів про ріжні заселені українцями краї і землі. За зміст статтів відповідатиме в кожнім випадку автор).

Кавказ-край, обвіяний легендами з найдавніших часів. Він оспіваний поетами багатьох народів у далеку давнину і нашу еру. На Араваті, його горі, пристав ковчег (арха) Ноя. До скелі Ельбруса „прикуто Прометея"...

Кавказ є найкоротшим сухопадольним шляхом із Азії в Европу. У стародавні часи через Кавказ мандрували з Азії різні народи. Вони підбивали або-

(Продовження на ст. 7).

Чи це теж полеміка?

(Докінчення з ст. 5).

ворогів своїх, благословляйте отих, що вас проклинають, творіть добро тим, що ненавидять вас, і моліться за тих, що вас переслідують." (Матв. 5. 44). „Блаженні ви, як ганьбити вас та переслідувать будуть, і **будуть облудно на вас наговорювати всяке слово лихе через Мене."** (Матв. 5, 11).

Я завше стояв за добрим спів-життям між духовенством ріжних христіянських визнань між українцями і тому навязував знайомства і з українським православним духовенством, бо уважав, що наші розбіжности лежать в ідейній, а не особистій площині. Тримаючись цієї засади, я відвідав тут в Америці одного українського православного священика. Він мене приняв тóном тут згаданого „опонента." Зустрівшись з цим примітівізмом я побачив, що шкода тратити дорогий час на переливання з пустого в порожне. Пізніше я зустрівся з іншим українським православним священиком, людиною ширших поглядів і розказав йому цей випадок. Він тоді почав мене просити: „На милість Божу, не судіть по тому священикові все українське православне духовенство!"

В цьому випадку я попав в дурне положення, бо через те, що повища писанина трапилася в офіціяльному органі УАПЦ синодального напрямку, не вже ж треба би було по ній судити духовно-інтелігтуальний рівень всього духовенства цієї Церкви? Потішаю себе тим, що це тільки трапився недоглядь редакції, бо я таки мав нагоду зустрічати там світлиці голови. —В. Б.

(Докінчення з ст. 6).

рігентів краю, рясно кропячи кров'ю цю родючу землю. Кожний перебуваючий тут народ лишав якісь свої сліди й недобитки. В епоху розквіту Атенської республики греки засновували на Північному Кавказі свої колонії. Сьогодні про це свідчать вежі від Андріївської гори по гирлі Кубані та руїни колонії Фанагорії. .

За княжу добу в Україні на Таманськім півострові утворено українське Тмутараканське князівство. Поміж князів останнього походили проти черкесів особливо відзначились Мстислав Удатний. Коли під навалою кочових орд занепала Українська держава, українське Тмутараканське князівство було зліквідовано також. Після цього прокотилося через цю землю багато народів переважно магометанського віровизнання.

Дня 25 серпня 1792 року до Тамані приставала фльота запорожців під командою полк. Сави Білого. Висівши на землю, чубаті воїни відразу виставили пікети й почали боротися й закріплювати за собою „подаровану" царицею Катериною II територію. Рештa запорожців трьома валками прибули на Кубань суходолом, під проводом полк. Кордовського, отамана Харька Чепіги та судді Антона Головатого. З цієї дати почалося заселення й відвоювання українцями ж. своїх земель на Північному Кавказі. Це не було мирне розселення гречкосіїв. Зза кожного куща й очерету свистіли кулі, чи блискала шабля черкеса, або іншого верховинця. Орали, жали й косили під військовою охороною. Стан війни тягнувся понад 50 років.

За першими переселенцями йшли нові. Отамани чорноморців Бурсак перетягнув на Кубань запорожців із Задунайської Січі. За Кубанського отамана Безкровного переселено Озівське Військо, яке отаман Йосип Гладкий привів також з Туреччини. Живосилом озівськими козаками заселені узбережжя Чорного моря від Анапи до Сухума. Пізніше багатократно доселяли до козаків цілі українські полки, що воювали на Кавказі. У південно-східній Лівобережній Кубані декількома нападами поселяли донських козаків, з котрих головно спершу створено Лінійне Військо. Остaнне в р. 1861 об'єднано з Чорноморським (з запорожців), надавши „новому твору назву „Кубанського Війська". Ще далі в південно-східньому кутку П. Кавказу утворилося маленьке (коло одну сему Кубанського) Терське Військо, до складу якого увійшли донські козаки, росіяне, українці, осетини (переважно християне) й інші верховинці.

Чим безпечніше ставало на Кавказі, тим більше прибувало туди добровільних переселенців, головно з України. Ці переселенці заселили Ставропольщину й безупинно збільшували станиці та творили нові оселі на Кубані й Тереку. До 70 років XIX століття всіх прибулих по станицях приписували у козаки. У 70-х роках таку приписку російський уряд заборонив. Але переселення не припинялося, бо на П. Кавказі всі були вільні від панів і кріпацтва. Як верховинці, так козаки і всі ті, що прибували на П. Кавказ були вільними людьми. Це єдиний край, де українці почували себе вільними людьми і не закоштували панів та кріпацтва.

Вабив П. Кавказ також своїми родючими грунтами й просторами, добрим, подібним до українського, кліматом, одновірними й одновірними попередніми переселенцями та повною свободою віри. Сюди уткли від релігійного переслідування старовіри з Некрасовим на чолі. Трохи згодом бородаті старовіри жили тут цілими станицями (як напр. ст. Прочноокопська). Вільно тут проповідували Євангеліє штундисти, чи баптисти, як їх тут звали, у німецьких колоніях молилися за Лютером, чехи в селах під Новоросійском мали символом чашу, як учив їх спалений на кострі Гус, верховинці на підсіланих килимчиках славили по Корану Алаха, кімлики, киргизи й ногайці (прямі нащадки орди великого завойовника Чінгіз-Хана) прославляли Буду. Ніхто нікому не перешкоджав славити Всемогутнього по своїй вподобі.

По „замиренню" Кавказу більшість черкесів з П. Кавказу вимігрувала до Туреччини. Імама Шаміля, вождя мюридів і всіх племен П. Кавказу, вивезено до Петербургу. Недобитки войовничих племен П. Кавказу поволенькли стали пристосовуватися до сусідства з новими поселянами. Зелений прапор Магомета уже не маячив по вулах і малочисленних містах П. Кавказу. Ввесь цей край адміністративно приділено до

МИНА ЛОБКО.

ПІВНІЧНИЙ КАВКАЗ

„намістництва" на цілий Кавказ. Верховинці потроху стали заводити „кунаків" (приятелів) поміж козаками і навпаки. Співжиття вчорашніх ворогів наладжувалося і переходило на приятельські рейки. Господарство Краю швидко набувало великого розмаху. Все більше розорювалися цілинні чорноземні степи, край покривався все новішими станицями й хуторами з садами й виноградниками. З цим осподарським розвитком дуже побільшувалася і кількість некозаків, що кожного літа приходили на заробітки й залишалися тут назавжди. На П. Кавказі працювати наймитом у землевластників чи заможних козаків було вигідніше, ніж обробляти на Україні якусь десятину власної землі. Ці некозаки по козачих станицях жадної участи в громадському житті не брали, а економічно лише незначна частина з них зуміла купити власну землю. Більшість жила на орендованій землі, або в наймах.

З вибухом революції на П. Кавказі дуже швидко повстали державні утвори: Республіка „Кубанський Край (кубанські козаки)", „Терське Військо" й „Республіка Верховинських Народів". В Ставропольщину скоро прибула збольшевичина 39 дивізія з Турецького Фронту. Вона перешкодила якому - будь політично - державному будівництву. Пізніше Ставропольщину захопила військова організація, що звалася „Добровольчою Армією", очолювали яку по черзі генерали: Л. Корнілов, А. Денікін і П. Врангель. Республіка верховинців проіснувала пару тижнів, не розпоряджаючи військовим операртям і достатньою інтелігенцією. Терське Військо також великої життєздатности не виявило, воно фактично безкритично допомагало ген. Денікіну й Врангелю. Найбільше чітко окреслилася формально (докладно розробила конституцію, відбула „Установчі збори — „Кравеву Раду", мала сталий парлямент — „Законодавчу Раду", вибраного президента-отамана, й Уряд — „Краєве Правительство") республіка „Кубанський Край".

Кубанські політики з самого початку зустрілися з проблемою некозаків. Більшість некозаків шукали задоволення своїх потреб кооперацією з більшевиками, що голосили найпривабливіші клічі.

Уже напочатку революції керівні кола політики на Кубані пригадали про матір-Україну та що з нею разом певніше ступати в широкий світ. В лютім 1918 р. Законодавча Рада на Кубані з участю представників і некозаків ухвалила федерувatися з Україною. Парою місяців пізніше до Києва прибула делегація цієї Ради на чолі з її головою М. Ряболовом, щоб реалізувати ухвалене приєднання. У цю пору Україну очолював ген. П. Скоропадський, що хоч і був з українського роду, але тоді ще лишався патріотом Росії. Тому Скоропадський відкинув пропозицію кубанців, здаючи більше про зміцнення добровольчої армії, тодішнього носія ідеї єдиної-неподільної Росії. Так кубанці лишилися в орбіті впливів названої армії. Остання спричинила Кубані багато лиха (розгром Ради, повішення одного з членів її й інтернування .12, а найголовніше — програ цілої боротьби з більшевиками). Такий збіг обставин спричинився до перемоги червоних над білим рухом на цілому півдні.

Вислід перемоги большевиків відомий. Цілий П. Кавказ окупували знову росіяне й всіх козаків, некозаків, верховинців і інших зрівняли: від усіх відібрали Бога (православного, евангельського, старовірського, магометанського, буддійського й інших), всіх закріпачили в колгоспах, радгоспах чи під іншою назвою. За спротив, чи саботаж проти закріпачення прийшла найжорстокіша кара голодом (р. 1933) та масові виновження (цілими станицями, хуторами, аулами).

У надзвичайному морально-му й фізичному напруженні населення П. Кавказу дожило до німецької окупації з її розстріла ми й продовженням кріпацтва. Не встигли приглянутися до німців, як почалися забирання на працю, а то й до війська. Більшість людей з П. Кавказу після окупації Німеччини найрізнішими способами викручувалися від повертання знову під владу Совєтів. Який тепер склад населення на П. Кавказі важко сказати. Одне певне, що кількість козаків, черкесів, карачаевців і інших верховинців значно змаліла, а некозача частина зросла, особливо після поголовного виселення, згідно наказу 26.VI.1946 р., карачаевців, інгушів, чеченців, кімликів і татар (з Криму).

Та все ж кожний корінний

(Продовження на ст. 8).

Північний Кавказ

(Докінчення з ст. 7).

мешканець цього краю, хто б він не був (верховинець, козак чорноморець, чи лінеєць і навіть росіянин), відчуває не нехіть, а відразу до Росії, вважаючи її злою мачухою. Край цей ніколи органічно не був зв'язаний з Росією. Це була мабуть найбагатша колонія к. Росії й сучасного СССР. А Край давно дозрів до незалежного життя і міг би сам порядкувати у своїй хаті. Доказом цьому могло бути самостійне недовге, військове, але яке плодотворне існування республіки „Кубанського Краю"! По кількости населення, розмірах території, господарській самовистарчальности та в багатьох випадках й історично-політичній підготовности П. Кавказ має перевагу над великою кількістю держав Европи, як наприклад: Албанією, Австрією, Бельгією, Болгарією, Данією, Естонією, Фінляндією, Грецією. Мад'ярщиною, Ірляндією, Латвією, Литвою, Білоруссю, Голяндією, Норвегією, Швайцарією, Швецією, Португалією й іншими. Очевидно це була б двомовна, чи більше — держава. Але приклади декількомовних держав в історії були — кол. Австрія, трьомовна Швайцарія, двомовна Бельгія і т. д.

Треба лише щоб населення П Кавказу твердо виявило свою волю до незалежного життя, а не перебувало в розсіянні упосліджении. Для цього слід, особливо перебуваючи за межами краю, організуватися. Нехай ніодин генерал, старшина, вояк, з б. червоної армії робітник Кубанолю в Катеринодару, цементарні з Новоросійську, хемічного заводу з Алагіру, колгоспу „Саду Гіганту" з Слав'янської якою б мовою він не розмовляв і якої б віри не був, не лишиться поза північно-кавказськими організаціями. Кожні 5 чоловік з Кубані, Ставропольщини, Терщини, чи Чорноморщини мусять, куди б вони не попали, створити курінь (колишня менша організація на Запоріжжі, чи на П. Кавказі робили в царині курінь; назву станиця ліпше не вживати, бо на П. Кавказі є багато і аулів і сіл). Курені одної держави (США, Канади, Австралії і т. д.) треба об'єднувати у „Коші". Об'єднання кошів з усіх держав створило б „Головний Кіш П. Кавказу". Цей мав би провадити уже міжнародню роботу по підготуванню опінії чужинців до створення „Республіки Північного Кавказу". Проволікати цю справу шкідливо. Хто любить свій край, мусить напружити весь свій розум і сили, щоб створити свої не партійні, а територіяльні організації. Найвищий час, щоб північно-кавказці прокинулися, лишили чужі організації й почали дбати про свій прекрасний любий Край!

HEALTH FOR EVERY DAY

By Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

The Big Black Cloud

Yes. What is it and where does it come from and what does it do to your health

I never knew anyone who was not surprised at the cloud which hangs over a city when you get across the Bay, or up in the air or out a couple of miles in the Country. When you see it, and take a good look at it, you cannot forget it. Take a big breath. Take a good mouthful of air. Where does that mouthful of air go and where do all the other mouthfuls of air go, that you take?

Of course you take in the mouthfuls of air through your nose. And of course they go right down into your lungs. If you could see your lungs, you would know what colour they are. I know you cannot see the lungs. They are put safely down into your chest.

When you are born, your lungs are a lovely pink colour. But of course as you get older and older and take all the breaths you take without knowing anything about it, then the dust and smoke out of the air you breathe get stopped in your lungs. Your lungs clean the air and take the dust and the smoke out of the air and keep it, and the clean air without the dust, goes on, but the tiny, tiny bits of dust which make smoke get stuck on the walls of the cells that make the lungs. The lung is just made of air-cells all built together to make the lungs. So the lungs get black and lose their pink colour. The colour does not matter, but the blackness does matter, because it means that the lung loses its usefulness. Now what are you going to do about that?

Українська Пресвитерська Церква в Ошаві, Онт.
486 Simcoe Str. South
Пастор: І. Яцентий.
Органіст: Степан Салмерс.
Богослужения о 11 год. кожної неділі.
Вечірня о 7 год. веч.
Недільна Школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо.

DANIEL'S NAMESAKE

CHESTER SHULER

Daniel Fuller's handsome face wore its usual cheery smile as he came home to supper. He kissed his mother, did a few chores, then ate heartily, praising her cooking without stint.

Mrs. Fuller waited until Daniel had finished his piece of pie, before she put the question which lay heavily upon her heart. "Daniel, do—do you think Jake Hawkins will really do it?"

Daniel's face clouded for an instant. "I'm afraid he will, Mother. But don't you worry," he added, hastily, "Fuller's Garage will go right ahead no matter what Jake Hawkins does." The confident, even triumphant ring in her son's manly voice brought a smile to the little mother's face.

"Just like your father, my son," she said, proudly. "Always so cheerful and brave."

"I've often wished I could have known Father," Daniel said wistfully. "He must have been a wonderful man."

"I wish so, too, son. But it pleased the good Father to remove him from this world of sin, so I suppose He is graciously giving you to me in his stead. How thankful I am, and how I do praise the Lord for His mercy and goodness."

"Anyway," Daniel continued, "I think this community has quite sufficient business for two garages. So if Jake wants to set up in competition, I suppose that's his privilege I'm not going to be so selfish as to think evil of him for it."

"No, my son. I certainly would not want you to do so. And I know God will take care of you come what may, as long as you are true to Him."

"Mother," Daniel said, arising from supper. "You know my Bible verse. From the first Psalm, where it says of a godly man, 'Whatsoever he doeth shall prosper'."

"God's precious Word hidden in the heart will always guide anyone rightly," the little mother said, fervently. "His promises are true—every one of them."

During the weeks that came, Daniel had some difficulty maintaining his cheerful confidence. Jake Hawkins had come to town a month or two previous. He had asked Daniel for work as a garage mechanic, but proved so inefficient that Daniel had to let him go. He had been seeking ever since to open a garage in competition.

(To be continued)

Чи ви вже вислали свою передплату за цей рік?

Українська Евангельська Церква в Гамільтоні, Онт.
669 Barton Str., East
Пастор: Лев Бучак.
210 Mary Str., Hamilton, Ont.
Богослужения відбуваються о 11 год. рано кожної неділі.
Всіх радо вітаємо.

H.R.H. THE DUKE OF EDINBURGH WITH PRINCE CHARLES. An informal photograph taken by Royal Command at Buckingham Palace, London, of His Royal Highness the Duke of Edinburgh with his infant son, Prince Charles.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє-світло на стежці моїй"

Рік XI. Число 1-2. СІЧЕНЬ-ЛЮТИЙ 1950 JANUARY-FEBRUARY Рік XI. Число 1-2.

Як вийшов нагим із материної утроби, таким і відходь, яким прийшов, і з усього, що працював прийшов, не візьме, щоб понести в руці своїй

Це ж велике лихо: яким прийшов, таким і відходь! Яка ж йому тоді користь, що завдавав собі праці на вітер?

Екл. 5:14-15.

Екклезіаст в верших, що ми їх взяли за текст, підкреслює безсторонність смерти. Надходить цей день, що не до вподоби нам і ми мемо зіставити все. Хто мав родину — родину, хто мав приятелів — приятелів, хто мав маєток — маєток. І нема виняку чи виключення для смертних „Як вийшов нагим із материної утроби, таким і відходить". Богач і бідняк, геній і простак, диктатор і раб для всіх кінець подорожі однаковий. Мать, сира земля в кінці для всіх стає лійком. Один з останніх власників крупновласних заводів, що виробляли всілякі жахливі машини для вбивства, бодась смерти неймовірно, він вибороняв навіть про неї згадувати в своїй присутності. Перед смертю він давав пікарям мільони, щоб вони йому продовжили життя, і все ж він умер.

Це ж велике лихо: „яким прийшов таким і відходь". Нема сумніву, що не один богач хотів би забрати своє золото з собою на той бік, як би міг, не один фармер взяв би худобу, що він посвятив усе життя своє на її плекання, власних взяв би свої маєтки, але нього зробити не можна. Дійсно це є велике лихо для них. Але є спосіб цьому лихові зарадити, правда, в цілкой іншій спосіб. Уявімй, хто відходить у вічність бере з собою тільки те, що він видав за свого життя. Що смертні дари не мають вартости. В Писанні нема ані одного вершу, щоб похвалив посмертні дари чи давання. Ми часом читаємо, що такий то помер і лишив на різні інституції, та різним людям тисячі і мільони і люди такого хвалять. Але в дійсности може його і нема за що хвалити, бо лишив чи іншим дав, лише може тому, що не міг взяти з собою Тільки те, що я дав за свого життя, відмів від своїх потреб і дав іншому, тільки це має вартість і тільки це ми візьмемо з собою. Людина робить гроші, але гроші роблять людину також. Характер кожної людини залежить на те, як вона витрачає свої гроші. Той хто ховає все і щадить без міри, стає скупарем, той хто розкидає, стає марнотравцем, той хто проливає, стає піяком, той хто робить милосердя стає милосердним. І це неправда, що лише багаті можуть давати. Якіб бідні ми не були і якіб нещасні, всяк є ще бідніші і нещасніші за нас, які потребують нашої помочі. Я чув одного мурянського проповідника. Люди що зібрались його слухати були бідні білі в більшости англійці. І ось що він сказав їм: ви маєте свої гризоти і нещастя, але я говорю від свого народу, що ми готові обмінятися всякого часу і за всякі місці наше щастя на ваше нещастя. Якіб бідні ми не були ми все можемо удіяти щось дій тих, що бідують гірш ніж ми. Як наприкпад живуть ніщі індіяни, що з визвольній війні страгили, хто ноги, хто руки, хто очі. Що ми робимо аби помогти їм, чи може їм краще ніж нач? Чи ми цікавимось долею тих нещасних і невинних дітей нашого народу, що гинуть на скитальщини. Чи ми з ними помінялись би місцями? Або які зусилля ми робимо, аби нести вість визволення тим, кого уязнив сам сатана? Кого ми післали до них передати вість спасення, що її Христос доручив нам? Тільки те що ви дете, ви візьмете з собою. Як це може статись? Так: як посіете діло, пожнете звичку, посіете звичку, пожнете характер, посіете характер, пожнете вічність

Візьміть лист паперу і зігніть його двічи, потім розігніть його, тепер цей лист куди легше зігнути знов, бо лишиться слід. Розум як ліс, і думка як лісничий що прорубує стежку, де перша пройшла з трудноцями, слідуюча іде легко. Вічна руна пинка, мусить початися лише одною чаркою. Що людина сіятиме тут, те вона жатиме в вічности.

Якийсь богач замовив відомому теслі збудувати дім. Він знав його з давних часів. Тесля думав ось мені нагода підробитись тад набрав найтіршого матеріялу і абияк скалотив хату, лише добре обробив її о нарузи. Прийшовши до богача він каже, що хата вже готова і нема кращої в околиці. Тоді богач каже йому: „Візьми цю хату собі і жий в ній, бо я хотів тобі помогти в цей спосіб." І той тесля жиючи в цім домі, все жалкував, що не побудував йому добре.

Яку вдачу ми собі витворимо? Не вилекаємо тут, з нею будемо проводити всю вічність. Бо від самого себе не втечеш. Навколи так, то як позбавитись наших злих учинків, звичок і характеру? Уявіть собі, що ви маєте в саду дерево і на нім ростуть отруйні плоди. Ви хочете їх знищити. Чи будо б розумно обтяти плоди з дерева що року, або знищити їх на все? Слідуючого року вони все одно виросли б знов. Ні, треба вирвати з коренем усе дерево Як це зробити?

Писання каже: „Хто не народиться з виш не вйде в царство Боже". Коли визнавати меш устами твоїми Господа Ісуса, і вірувати меш в серці твоїм, що Бог Його підняв з мертвих, ти спасся. Серцем бо вірується на праведність, устами ж визнається на спасення Каже бо писання: Всяк, хто вірує в Него, не осоромиться (Римлян 10:9-11).

Нехай сам Господь пишле нам ще віру на праведність і спасення в Ім Ісуса Христа, щоб Ним ми були збогачені безмір но не тільки в цім життю але і в вічности

РАДІО - ПЕРЕДАЧА УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСВИТЕРСЬКОЇ ЦЕРКВИ В ТОРОНТІ

В неділю, 15-го січня, відбулася радіо-передача цілого богослужения Української Пресвитерської Церкви в Торонті.

Хор, що складався з членів і прихильників громади заслуговує на признання і похвалу. Описуючи виступ хору СВС зазначило, що хор співав як професіоналісти, що є немалою похвалою.

Диригент хору Павло Сич зумів відтинти у мистецький спосіб найбільш вражаючи місця композицій і успішно підкреслив красу українського церковного співу. Згідно опиній одного з найкращих знавців українського співу в Канаді: „Найкраще звучала композиція Мих. Гайворонського."

Підчас богослужения виступали визначні українськи бритиєти Наталя Александра, Ірена Черняк і Петро Черняк. Ці відомі українськи співаки вже виробили собі певну репутацію серед українських і англійських слухачів. Їх виступи незвичайно прикрасили богослужения. Всі вказують на визначну радіофонічність голосу Ґрейдн Черняк —

Українська колонія в Торонті і інших місцевостях була б вдячна СВС наколи б цім видатним співакам була дана нагода більш частих виступів по радіо

Загальне враження з радіопередачи можна підсумувати в словах одного видатного українця, котрий пише, що радіопередача зробила найсильніше враження своїм патріотизмом та напатнованим тоталітарній владі

Хор звучав, як би мішовий хор з вісімдесяти осіб і всі, хто любіть українську церковну музику спідпються, що їм не прийдеться чекати довго на наступні радіо-передачи з Української Пресвитерської Церкви.

Торонтонець.

З утворенням Української Національної Ради для нашого світа ору українства до певної міри наступає нова доба: при існуванні авторитетного українського політичного центру легше буде координувати національну, громадську і політичну та культурну діяльність різних українських осередків, розкиданих по цілому світі (Проф. І. Мазепа).

Добре організована матеріяльна база потрібна нам для успішної праці у всіх ділянках нашої визвольної боротьби. (Проф. І. Мазепа).

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Коли кілька років тому назад заповіли українські газети в Німеччині приїзд пастора В. Кузіва з Америки, зразу можна було відчути помітне збентеження та занепокоєння в грекo-католицьких церковних кругах та в їх римських поплечників. Часовісі останніх на чоли з „Українською Трибуною" довго не відважувалися цю новинку подати. Аж коли пастор В Кузів вже спинився між українськими скитальцями, тоді вони обмежилися тільки до незамітних нотаток

Тоді мені рижи новажи українські громадяни висловували побоювання та перестороги, щоб бути дуже обережним з цього роду частиною української еміграції, бо вона зібчена єзуїтськими методами буде старатися нашкодити і спровокувати ширші і простолінійний характер пост. В. Кузіва, щоб пізніше намагатися скомпромітувати його особу, а тим самим і український евангелізм Пастор В. Кузів мимо своїх надзвичайно обмежених можливостей зробив велику роботу для добра української скитальщини і вже аж по його відїзді з Европи відвайлися наші римщуни показати своє правдиве обличчя та пр

Взятися по особі нашого заслуженого національного та церковного діяча. Той писанина був гідний її авторів, а тому ані пастор В. Кузів, ані ніхто з українських евангеліків не уважав за потрібне на це зареагувати Ця писанина в „Українській Трибуні" була нами ігнорована, а коротко по цьому й тяжко тих людців почався ...ний процес і взаїмне паплюження себе не тільки перед українським громадянством, а й цілим світом, що підтверджує правильність нашого становища до подібних аморальних проявів

Однак в часі побуту пост. В. Кузіва в Европі, зайшли одні події і то-також в його відсутности. Про це ніше добр. І. Баник в „Канадійському Ранкові" з дня 1-го червня 1949 року слідуюче: „Годиться зазначити, що нашть і тут на скитальщині консервативні греко-католицькі провідники виказували свою нетерпелівість до українців евангеліків. Наведу такий приклад: на зїзді Головної Ради Центрального Представництва Української Еміграції, так звані ЦПУЕ, головою якого є Василь Мудрий, бувший посол до польського сойму, була запропонована резолюція в якій зазначалося, що три українські церкви — православна, греко-

ГЕТЬ З НЕВІГЛАСТВОМ ТА НЕТОЛЕРАНТНІСТЮ!

В. Б.

католицька і евангельська визнаються рівноправними. Резолюція була прийнята більшістю учасників в присутності пост. В. Кузіва. На другий день у відсутності В. Кузіва представниками грекo - католиків була внесена заява, щоб вчорашню постанову розглянути знову і Євангельську Церкву вилучити із вчорашньої резолюції.

Ціле це ухвалювання резолюції про рівноправність церков є більше як комічне і є можливе тільки в границях нашого українського примітивізму Цього ви не почуєте в демократичній Америці, де справу церкви і релігії держава та громадянство лишають кожній людині та віросповідній організації, як їхню внутрішню справу. В очах держави та громадянства всі вони є рівноправними, бо користаються однаким і тим самим правним забезпеченням конституцією країни. Католицизм же все приймає до управительовань, виражень та концесій. Тому нас не болить і це „вилучення" нашими доморослими инквізиторами з „рівноправности" непорозумілого до цього організацію (Бог є нашим сувереном, а не люди), але скорше ми хочемо звернути увагу на інший факт звязаний з цим трактуванням українського протестантизму, це — на замовчування всякими подібними, а тоталітаристично-диктаторськими і инквізиційними настановленнями „дичин"

існування українського евангелізму, якби чогось зовсім не існуючого. Це роблять римські поплентачи в-Европі, це ми бачимо також і тут в демократичній Америці.

На останньому Четвертому Конгресі Американських Українців такий католицький „спец" від українських церковних справ, як проф. М. Чубатий, сказав таке: „З огляду на існування **двох віросповідань перед українського народу** (підкр. наше), ми визиваємо всіх українців до якнайбільшої релігійної толеранції та пощанування віри брата українця, не зрівнюючи своїх релігійних переконань." Дальше він перестерігає: „Бажаючи найуспішнше, переконати англосакський світ про слушність української боротьби за визволення, ми найскорше переконаємо його, коли поставимо їм перед очі релігійні переслідування в Україні та наші бажання зберегти віру батьків."

Тут ми в цього професора чуємо жахливу недоречність. Він хоче переконати англосаксів про слушність української боротьби релігійними переслідуваннями в Україні в той час, коли він замовчуванням існування потужного церковно-реформаційного, евангельського руху між українським народом, фактично його переслідує і створює з подібними до себе навіть у вільній Україні можливість переслідування його, або в кожному разі не урівноправнення. Чим буде тоді теперішня більшевицька свобода релігійної совісти? Говорення про збереження „віри батьків" є звичайним бездумним мелеяннм фраз, бо в дійсности ніхто з нірою не родиться, а сам особисто і свідомо мусить до неї прийти, коли вона має мати якусь дійсну вартість для людини. До того ані візантійське православіє, ані римська унія не були нашим народом приняті добровільно, а накинені зверху вроти його волі." Приходиться дуже дивуватися, що такі люди живуть у вільній Америці в країні з великими свободолюбивими традиціями і нічого не є здібні навчитися.

Цю обмеженість і примітивізм ми бачимо тут в Америці між українцями досить часто. Вона проявилася і в Нью Йорку, де частина нашого українського громадянства по повороті пост. В. Кузіва з Европи хотіла його запросити на відчит, тоді, коли інша частина закукурічених римщаків до цього не допустила. Їм ліпше імпонують нетолерантні традиції тоталітарно - инквізиторського Риму та більшевизму, як свободолюбної країни, де шануються людину незалежно від її расової, чи релігійної приналежности.

Мені прийшлося вже тут на Американській землі від кількох більше зрілих українців почути про те, що про українців в Америці (мається на думці не тут рождених) ще не можна говорити як про Американців, цебто як про людей, що вжилися з кращими духовними традиціями цієї держави. На деякі також потверджена слідуючі свідчення взяті з місцевих публікацій. Т. В. Шумейко в ювилейному „Кадендарі-Альманаху Українського Народного Союзу" за 1949 рік в своїй статті „Третій розділ" мав голос," пише:

„Релігійні справи були для більшості з нас вже від самого зарання нашої молодости найбільш заплутаною проблемою. Досягнувши шкільного віку, ми вже в школі довідались, що не кожний з нас є тої самої релігії В цьому ми не бачили нічого злого, бо з книг історії ми рівночасно вчилися, що наші американські предки жертвували своє життя за те, щоби ми могли мати в Америці свободу віровизнань. Тому ми тек вважали за певне, що кожний з нас має право робити і поступати так, як поступає. З науки релігії ми засвоїли собі Божі заповіді, а між ними і закон „любити ближнього, як себе самого." Як хтонебудь в нашому щоденному житті цю засаду заперечував, ми йому ні відповідно пригадували.

Але з хвилиною, як ми підросли та як багато з нас приступило до різнонаціональних місцевих організацій, ми були дуже заскочені, як довідались про релігійні антагонізми між старшими людьми. Ми ніяк не могли збагнути, чому деякі з цих старших наставали, щоб ми не зустрічалися, щоб не співали, не танцювали, не змагались спортово та не брали участі в соціяльних, культурних і т. п. імпрезах разом з іншими молодими американськими українцями, тому, що вони іншої релігії. Для нас було більше ніж несподіванкою, як нам зачали причіпатися всілякі назви тільки тому, що ми намагались респектувати всі засади, що їх навчали поодинокі релігії разом і кожна зокрема. А ми держимось засади, що „без огляду на те, яку хто віру визнає, він має правду, якщо він що віру визнає та її практикує чесно."

Ми майже ніколи не приділюємо будькакої уваги атеїстам, яких, до речі, навряд чи можна б між нами і подибати. Ми пізнали і переконалися, що в спільних зустрічах ми можемо обговорювати кожну проблему, включно з нашими особистими переконаннями і віруваннями, та що ці дискусії ведуть тільки до ще більшого взаємного розуміння, толерантції і співпраці."

На цю саму тему забирає також голос пані Ол. Кисілев-

(Продовження на ст. 3).

ГЕТЬ З НЕВІГЛАСТВОМ ТА НЕТОЛЕРАНТНІСТЮ!

(Докінчення зі ст. 2).

ська. Після деяких студій-проблеми української молодої генерації в новому світі та її відношення до України та українського зорганізованого життя, вона в розмові з двома тут рожденими канадійцями українського походження почула такі думки: „Не розумію потреби поділу, сказав перший з них — а ще до того на канадійському терені, на десяток поборюючих себе взаїмно груп Для мене є зрозумілий релігійний поділ, бо в Канаді існує побіч себе двадцять кільк різних віросповідань, але вони не мають нічого спільного з етнічним поділом населення. Є індіяни католики, є індіяни протестанти, а навіть погани, але все вони є індіянами. Був премієром Канади протестант, сьогодні є католик. Є англійці католики, але є теж англіканці, адвентисти, баптисти і другі Припускаю, що так є і між українцями в Європі. Одні є консерватистами, другі ліберали, треті соціялістами, але коли канадець виїде поза межі Канади, він забуває про всякі партійні приналежности і є тільки канадійцем. Чому українці мають бути инакшими? Чому мене українці питають з ким я тримаю, з якою групою, і кого попираю, одного, чи другого? Чому я маю поборювати когось, кого я на очі не бачив і спорити, яка партія буде краща для вільної України, коли це не має ніякі найменшого практичного значення. Це не логічне і тому я волію стояти від тих спорів осторонь.

Інший молодий канадійський українець сказав таке: „Кажете, що всі українці поза межами українських земель повинні бути амбасадорами свого народу. Але амбасадори поза межами своїх країн не заступають жадних партій, а тільки свої держави. Канадійський амбасадор в Парижі не є ліберальним амбасадором, чи консервативним, тільки канадійським. Тому, коли українці поза межами своєї землі мають бути амбасадорами України, то нехай будуть амбасадорами всього народу, а не партій, чи груп!"

Мене тішить, що особливо між новою генерацією в Канаді та ЗДА трапляються особи, що виростають з католицького примітивізму та починають дивитися на світ ширшим, гідним людини поглядом. Український Конгресовий Комітет і інші наші українські організації, що хочуть говорити „в імені цілого народу, не можуть говорити в імени двох церков, чи двох партій, але в імени цілого народу, цебто всіх громадських угруповань, в тому числі і церковних

Український евангелик на всіх українських землях був першою жертвою безбожного більшевизму. Він терпів і від московського православія і від римського греко-католицизму і перший потерпів від більшевизму. Ми все ще не в в стані обчислити і подати до відома всі ті безчисленні жертви, що українські протестанти зложили на жертівник в боротьбі за свободу сумління, думки і слова. В кожному разі вони займають передове і почесне місце в історії духового в з в олення українського народу. Жертви українських протестантів, що їх вони зазнали від більшевиків не менші від католицьких та православних

Коли УККомітет хоче когось з англосаксів переконати про слушність української визвольної боротьби, то хай говорить в імені цілого народу і репрезентує весь нарід і хай в першу чергу в житті українського суспільства застосує демократичний підхід до всіх проявів українського життя, не переслідуючи своїм замовчуванням та ігнорацією, а тим самим нетолерантністю, поважну частину українського народу — українських протестантів-евангеліків, бо инакше тяжко буде світові повірити, що люди подібних метод та успособлення можуть принести Україні якубудь свободу, а якої так ця країна і надто потрібують

Енциклопедія українознавства

Вийшов в друку другий зошит „Енциклопедії Українознавства." Зміст окремих праць на різні теми незвичайно цікавий і хоч подає фахові інформації це зроблено в дуже приступній спосіб і не вимагає фахової підготовки

„Енциклопедія Українознавства" обіцяє стати одним з найкращих синтів загального знання серед нашого народу

Ельки

Тільки зусиллям усіх державно-творчих сил народу, при внутрішній підтримці-згоді та обєднанні біля свого національно-політичного центру, справа українського визволення досягне успіху та знайде належне зрозуміння і співчуття у світі. (З декларації УНРади).

МОЯ ПЕРША ЗУСТРІЧ З БІЛЬШОВИЗМОМ

Е. Ольхівський.

Мені було сім років, коли я вперше зустрівся з більшовизмом

За вікнами, на вулиці, гуде вітер, хлюпоче дощ і в цьому шумовинні чуються мужеські голоси і кроки. Ми затихаємо Сполохано прислухуємося до вуличного збіговиська шуму. На хвилинку за вікнами все затихло. Раптом, в цій німій тишині, відчинається одна вікониця і з ведмежим ревом до нас долітає мужеський голос

Что сідишь? Открывай, мать! Ведь ми тоже люди свої!

Ми відразу підхопилися і побігли в протилежних напрямках: я до Сашкиної, темної кімнати, мама до дідуся — повідомити за „своїх"

Саша, Саша! Хтось прийшов і кричить під вікном, перелякано говорив я

Так що, ти злякався? Це бійся, то теж люди свої, звичайні люди, не вовки

Сашка встала, одягалася і пішла до дідуся. Дідусь вислухав маму, вийшов у сини, спокійно відчинив двері.

-З надвору до хати заїжджай, як хлющ мокрі, чотири чоловіків „своїх"

Два з них-були вже літні люди — років під п'ятьдесять, а два інших — молодші Два малі кріси, один пістоля, в одного на правому боці висіла шабля

Зайшовши до хати, вони швиденько обдивилися в усі кутки кімнати Особливо одних з них дуже пильно подивився на святі образи, які висіли в правому кутку їдальні. Той, що косився на святі образи, поставив мамі декілька питань

Где поп?

Цебто поїхав, відповіла мама

Це дуже далеко?

Сто двадцять п'ять верстов звідси.

Значить він жде нас?

Тоді ще, коли він їхав, у нас з ним на цю тему балачок не було

Поскільки поїхав то знати ждав

Чому ви ваше, так говорите?

Какой я тебе „пан"? С „панами" твой муж чехал. Панов теперь нет. Я просто товаріщ ілі граждании

Ага, розумію, розумію, пан Пробачте

Снова „пан"! Да я же тебе, мать, сказал, что „панов" больше нет. Какая безголовая попадья! А поп всетаки с белими чубок?

Нікуди він не тікав. Хтоб таки наважився покинути дітей, друзяків, старого батька, господарство і в світ за очі кудись бігти. Ви б це зробили?

Чаво нет? Какая разница? У меня весь свет родина. Где я, там і родина. Сколька у тебя дітей осталась?

Тройко малих бігає

А єта что за девка?

Це моя помишниця Сашенька

Ящо, кроме ея, батраков імеешь?

Маю, не батраків, а одного помішника по господарству

Значит іх у тебя двоє? Харашо, а єто что за старик?

Це мій свекор

Тоже поп ...да?

Ні, всього лиш слюсар

Одним словом, я вижу, у вас здесь смесь буржуазни с проле тариатом і крестіянским батрачеством! А в общей сложності, етб целий букет контреволюцьи. Хозяйство, мать, большое імеешь?

— Напрямер сколько лошадей, каров, свиней?

— Коней двое, корів чотири, свиней — чотирі

Всьтакі хазяйство не плаксе, да ящо поп в с дяревні тішул. Так вот, мать, что! Сиводнй в етой дяревне остановилась наша вайска, которим нада кормиться. Ти імеешь чатире каро ви, одну ми в тібя возьмом, а три тябе оставім Лошадей за беряем для вінск Тибе ані не нужни Адна свиньа наша

Господи! Та у мене троє дітей. Навіщо ви мене вже так обижаєте?

Я, мать, никаво не обижаєм, и вийом за народное дело Вайска кармять нада. Вот у кого єсть, у того і бяром. Поскольско поп ушол, ми вазьмом его сделать, приказ таков Єсли би он остался, нічаво би-не трогали

Та нікуди він не пішов Він, певно, цими днями приїде

Один з молодших, що розмовляв по українськи, звертався до нього, пошепки говорив „свині можна ві лишить. У нього бачиш троє малих дітей"

Революція і з дітьми не рахується, — відповідав інший російською мовою. Про що ми будемо розмовляти? Не маємо часу на розмови. Ти нам повинна зараз показати, де зна-

(Продовження на ст. 5)

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця
Передплата на рік в Канаді і заграницею $1.00. Окреме число 10ц.
М. ФЕСЕНКО — Редактор.
Адреса редакції
806 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

СПРОСТОВАННЯ

Пастор Іван А. Кмета Д.Д. просить редакцію надрукувати його заяву, що чутки про те, що він був в складі делегації, котра виїхала в Сан Франциско російських представників до „Юнайтед Нейшонс" є наскрізь неправдивні Про цю подію були замітки в пресі, але в той час лишились неспростованими. Оскільки ці чутки продовжують циркулювати ми раді помістити це спростування

СМЕРТЬ ЗАСЛУЖЕНОГО ЄВАНГЕЛИКА

Дня 14-го листопада, 1949 р., в Ламонт упокоївся в Бозі добре знаний всім українським євангеликам в Канаді Василь П Федун Покійний полишив в смутку сина Олексу, дві дочки, Мисто Прощенську і Анну Федунець. В Федуни був одним з піонерів євангельського руху серед українців в Канаді, що багато працював серед свого народу.

НЕЗВИЧАЙНА ЗГАГА

За один рік на протязі 12 місяців канадійці пропили $572,-000,000. Скільки добра і необхідних річей можна було б зробити за ці гроші? Ми тепер переживаємо хвилю безробіття Чи не є воно спричинене в певній мірі непродумайною витратою грошей на алькоголь? Коли люде витрачають гроші на одяг, поживу і різні товари, не дає занятти іншим і полишує добробут та рівень життя Коли людина не алкоголь, вона лише тим самим розширює і цим не робить жадного добра ни для себе ні для інших. Це є змарнований гріш. Добробут і рівень життя погіршується при такій непродукційній витрати гроша. Алкоголь можна продукувати в необмеженій кількости при дуже малій кількости робітників і засобів. Як що взяти в рахунок наслідки алкоголізму в формі злочинів, нещасних випадків та зниження здоровля і морал, то нема сумніву, що алкоголізм є найбільшим ворогом людства і людського прогресу не рахуючи комуністів. . . І. Д.

ПРОРОЦТВО ТАРАСА ШЕВЧЕНКА ПРО УКРАЇНУ

Так сміються ж з України
Сторонні люди . . .
Не сміється, чужі люди!
Церква-домовина
Розвалиться, а з під неї
Встане Україна
І розвіє тьму неволі,
Світ правди засвітить,
І помоляться на волі
Невольничі діти!

Прим. ред. „Церква-домовина" у Т. Шевченка означає ритуалістичні церкви на українських землях. Ця частина пророцтва сповнилась, „церква-домовина" вже розвалилася на Україні і розвалюються на еміграції, хоч тут процес іде повільніше. Оскільки перша половина пророцтва Т. Шевченка сповнилася, мусить сповнитися і друга: „А з під неї встане Україна." Ця Україна не буде безбожна. На Україні засвітить „Світ Правди," а наш нарід, що був дітьми неволі „помолиться на волі," отже стане Євангельським народом. Нехай так буде

ЧИ ЦЕ ШИРИТЬ ЗНАННЯ?

„Український Робітник" в одним з останніх чисель містить статтю про „Кінець Християнської Ери." Теза „обгрунтована" „доказами" з астрології, астрономії і міркуваннями якогось заболоченого американського журналіста. Астрологія, як всім відомо, є системою марновірств заснованих на темноті і ігнорантности, що була популярна в середні віки. В наші дні нею серіозно займаються лише малограмотні люде, з тої категорії, що так само ходить до циганок, щоб циганки їм відгадали по руці будучність. Астрономія серіозна наука і грихом є навязувати її з міркуваннями якогось заболоченого американського журналіста. Астрологія, як всім відомо, є системою марновірств заснованих на темноті і ігнорантности, що була популярна в середні віки. В наші дні нею серіозно займаються лише малограмотні люде, з тої категорії, що так само ходить до циганок, щоб циганки їм відгадали по руці будучність. Астрономія серіозна наука і грихом є навязувати її з міркуваннями, що нагадують пояснення з сонника. Рух небесних світил ніякого фактичного звязку з поводженням людей, або долею того або іншого руху не мають і мати не можуть. Вплив, що може бути лише дуже віддаленого характеру, скажемо, що сонце нагріє голову якогось „астролога" так сильно, що він береться за перо і пише. Український Робітник є солідним часописом і ми хотіли б бачити, щоб він лістався на відповідній висоті. Як що редакція помістила цю статтю з нізлю гумористичною, то про це треба було взначити, також не все, що друкується в американських часописах є мудре або добре.

25,000 НЕ ДОГОДИЛИ 25-м.

Сварка і ненависть в якій будь організації є небажаною. Сумним явищем є всяка церковна сварка, бо вона являється запереченням усьому найкращому що є в церкві. Найбільшою гидотою є ненависті, напади одної євангельської групи на іншу, бажання вищипти свого брата неправдивим словом, поборти його доносом, або наклепом. Чей же євангелики не мають бути світлом світові і поборювати зло добром? Будучи певні, що Бог сам відомститься за всякий неправдивий наклеп, ми хочемо лише спростувати коротко деякі твердження, що були надруковані недавно в „незалежній" ев. часописі, котрий вийшов в Торонто. По перше ми не є „сектою" а реформованою церквою. Звичайно слово „секта" зужинається лише як образливе назвисько, щоб означити групу яких фанатиків. Всі, хто хоч в якійсь мірі ознайомлений з реформованим рухом, котрий включає пресвитерian, баптистів, злучену церкву і інших не осмілиться назвати їх сектою

Переважаюча більшість наших проповідників ще не збирається йти на пенсію лише одиниці і ми маємо добрі резерви молодих проповідників в Біблійних школах і семінаріях Баптисти мають для цієї цілі незалежний Укр. Біблійний Інститут

Наші громади є самоуправні, ми маємо недільні і рідні школи в українській мові, наше майно записане на мужів до віри обраних нашими громадами, Наша преса вповні незалежна і нараховує 4 часописи.

Наша молодь знає українську мову негірше ніж молодь в якій будь іншій укр. організації, часом краще. В решті наше членство і молодь бере активну участь в громадському житті та не цурається свого народу, навпаки горда з свого походження

Ми не бачимо нічого злого в тім, що ми знаходимось в організаційній звязку з англійськими деноминациями. Користь цього звязку для української справи ніяка. Всі українські проводині, державні мужи радять нам не зривати цього звязку в плекати його, з причини всім зрозумілих. Українські католики мають такий же звязок з французькою і англійською католицькою ієрархією. Православні недавно відпорядкувались царгородському патріярху. Як що це нежурить інших українців, що є не меншими патріотами ніж „незалежники," то чому наш звязок з братніми англійськими церквами має бути якимсь переступом? Заява про „асиміляцію" групка „незалежних" євангеликів позначила від давніх ворогів евангельського руху. Щоб зобачити, як далеко ми є засимільовані, ми просимо цікавих відвідати інші українські організації і від так зайти до нас. Вони знайдуть, що ми не є більш засимільовані ніж хто інший. Протестантські церкви зовсім не зацікавлені в цій справі яко церкви, бо асиміляцію переводить англійська школа, радіо, праця, газети

Цікаво так само булоб довідатись, чому провідні „незалежники" допустили до асиміляції своїх дітей, повиздавали і поженили їх за англійців при чім мало хто з тих дітей вміє навіть говорити по українськи.

Протестантські церкви, як наприклад Пресвитеріяне, вислали окремі резолюції, що вони яко церкви є проти того, щоб церкву „уживано для асиміляційних цілъ."

На кінець ми думаємо, що найкращим методом довести свою вищість не є обливати помиями тих, що думають инакше, але показати свою вартість в конструктивній творчій праці. Як що хтось і доведе, що інший є злою людиною, це ще не значить, що він сам є доброй Ми немаємо наміру більше зупинятись на цій темі, бо ще зверта увагу на це як вони трактують протестантів. Це є певна

Чи ви вже вислали свою передплату за цей рік?

25,000 НЕ ДОГОДИЛИ 25-м.

(Докінчення зі ст. 4)

чисті немає ані слова докору.

Це булоб хитрим кроком, як що, скажемо, православні або католики почали видавати для евангеликів „евангельський" часопис, щоб розколоти рух. Але така метода не осягла б цілі, бо евангеліки вибють добре розпізнавати вовків в овечій шкірі Результати будуть пристидні. Як би там небуло, щоб сварка була лійсною треба дві сторони. Ми відмовляємось брати участь в цій прикрій чій і негідній для евангеликів боротьбі. Нехай пишуть. Ми певні, що безбожники і католицька ієрархія витатимуть повних такими ж звязок з православних і католиків цей ніби евангельський часопис в першім

(Продовження на ст. 5).

УКРАЇНСЬКІ ПРАВОСЛАВНІ ДЯКУЮТЬ ПРОТЕСТАНТАМ ЗА УДІЛЕНУ ПОМІЧ

Понищу замітку ми передруковуємо з „Українського Православного Вістника," щоб вислухати і Ню Йорку.

Якщо православний провід не хитається принятти поміч від протестантів, і тісно співпрацює з їх провідниками, то як зрозуміти вороже наставлення українського православного проводу до українських евангельських громад? Треба було б що непослідовність виривати і трактувати рядових українських евангеликів з такою ж толерантностю як і світовий евангельський провід. Світовий Союз Християнських Церков в організацію, що її засновали і утримують протестанти

„КОНФЕРЕНЦІЯ ПРЕДСТАВНИКА СВІТОВОГО СОЮЗУ ХРИСТИЯНСЬКИХ ЦЕРКОВ З ЄПИСКОПАТОМ УАПЦЕРКВИ

Під час сесії обору епископів УАПЦеркви 3-4 листопада ц. р., в Ділінгені відбулася конференція епископів УАПЦ з представником Світового Союзу Християнських Церков в американській зоні Німеччини, пастором Бекером, який склав Собору епископів привітання і побажання успіхів в праці.

Предметом конференції були справи морально-правної і матеріяльної допомоги для УАПЦ від Світового Союзу Церков. Владика Митр. Полікарп склав на руки пастора Бекера подяку Світовому Союзові Христ. Церков за удільовану допомогу духовенству і вірним УАПЦеркви на еміграції. (Церква і Нарід.)"

Чи ви вже вислали свою передплату за цей рік?

25,000 НЕ ДОГОДИЛИ 25-м.

(Докінчення зі ст. 4)

числі немає ані слова докору.

Це булоб хитрим кроком, як що, скажемо, православні або католики почали видавати для евангеликів „евангельський" часопис, щоб розколоти рух. Але така метода не осягла б цілі, бо евангеліки вибють добре розпізнавати вовків в овечій шкірі Результати будуть пристидні. Як би там небуло, щоб сварка була лійсною треба дві сторони. Ми відмовляємось брати участь в цій прикрій чій і негідній для евангеликів боротьбі. Нехай пишуть. Ми певні, що безбожники і католицька ієрархія витатимуть повних такими ж звязок з православних і католиків цей ніби евангельський часопис в першім

(Продовження на ст. 5).

„ГОМІН УКРАЇНИ" І ПРОТЕСТАНТИ

В своїх святочних „желаніях" „Гомін Украіни" визнає лише дві церкви. Щоб ніхто помилково не повумав, що цей шановний часопис обминаючи католиків витає лише протестантів і православних, один із їх ідеологів перечислив по именно усю ритуалістичну ієрархію, що він зрозумівши вороже наставлення українського православного проводу до українських евангельських громад? Треба було б що непослідовність виривати і трактувати рядових українських евангеликів з такою ж толерантностю як і світовий евангельський провід. Світовий Союз Християнських Церков в організацію, що її засновали і утримують протестанти

„КОНФЕРЕНЦІЯ ПРЕДСТАВНИКА СВІТОВОГО СОЮЗУ ХРИСТИЯНСЬКИХ ЦЕРКОВ З ЄПИСКОПАТОМ УАПЦЕРКВИ

Під час сесії обору епископів УАПЦеркви 3-4 листопада ц. р., в Ділінгені відбулася конференція епископів УАПЦ з представником Світового Союзу Християнських Церков в американській зоні Німеччини, пастором Бекером, який склав Собору епископів привітання і побажання успіхів в праці.

Предметом конференції були справи морально-правної і матеріяльної допомоги для УАПЦ від Світового Союзу Церков. Владика Митр. Полікарп склав на руки пастора Бекера подяку Світовому Союзові Христ. Церков за удільовану допомогу духовенству і вірним УАПЦеркви на еміграції. (Церква і Нарід.)"

Чи ви вже вислали свою передплату за цей рік?

25,000 НЕ ДОГОДИЛИ 25-м.

(Докінчення зі ст. 4)

числі немає ані слова докору.

Це булоб хитрим кроком, як що, скажемо, православні або католики почали видавати для евангеликів „евангельський" часопис, щоб розколоти рух. Але така метода не осягла б цілі, бо евангеліки вибють добре розпізнавати вовків в овечій шкірі Результати будуть пристидні. Як би там небуло, щоб сварка була лійсною треба дві сторони. Ми відмовляємось брати участь в цій прикрій чій і негідній для евангеликів боротьбі. Нехай пишуть. Ми певні, що безбожники і католицька ієрархія витатимуть повних такими ж звязок з православних і католиків цей ніби евангельський часопис в першім

(Продовження на ст. 5).

МОЯ ПЕРША ЗУСТРІЧ З БІЛЬШОВИЗМОМ

(Продовження зі ст. 3)

ходиться вся ця худоба, — звертався вони до Сашки

— Що ж, Сашенька, підпи, — кажи. Хай господарюють на чужому подвірю. Нічого не зробиш!

— Я, матушко, мабуть піду Івана гукну.

— Правильно, піди Іванові скажи

Вони вийшли на подвірє. Палкан, Каніс і Серб відразу всі разом загавкали. Іван супроводжував „своїх" до стайні Як там не було, але цю ніч ми лишилися без „Маньки", буланих і одних свиней

Мама сиділа за столом, тяжко зітхаючи, журилася за долю буланих і особливо „Маньки", яка була її любимицею Редакція в своїй Різдвяним привітанні перекреслила протестантів. Ми маємо информацію, що католицька ієрархія заплюкоена швидким зростом числа і впливів українського протестантизму ухвалила провадити стрімкий рух заступництва і ігнорируючи його, бо в країні переважно протестантський лиших методів зужити нема на годи. (Інша справа в Іспанії чи Португалії там протестантів можна катувати фізично без всякого страху,) Цієї лінії мають дотримуватись всі часописи в Канаді і Америці, що в той або інший спосіб знаходяться під впливами католицької ієрархії Якщо ви хочете довідатись, що той або інший часопис дійсно незалежний від клеру, то зверніть увагу на це як вони трактують протестантів. Це є певна

Ми розуміємо, що більшість читачів і передплатників „Гоміну" є католиками, і що можливо редакція просто не має громадського мужности і досить християнського переконання, щоб привітати на Різдво Христове усі національні українські „еманації" без ріжниці

Нема сумніву, що спроба неофіційних представників католицького клеру перекреслити український протестантизм ігнорованням потерпить повну поразку. Кумедним є, що групка людей, котра знає так мало про протестантизм трактує його з такою пихою. Редакція „Гоміну" і інших часописів подібного типу знайшла собі прикрилок і нагоду виддавати свій часопис в протестантській країні, не дивлячись на це протестанти їм недовідробили. Незважаючи на таке наставлення ми

бажаємо редакції „Гоміну" і всім іншим редакціям, що сповнені страхом перед Римом або любовю до його, щасливого Нового Року і щоб вони надалі навчилися правдивому демократизму та толерантности.

зробимо. — Сашка навантажила чувал близни, відчепла —

— А ви знаєте, матушко, гра бунки мабуть здуть по всій слободі, бо скрізь гавкають собаки і горять вогні, — говорив Іван

— Напевно, скрізь не можуть іти, бо це ж червоні, вони грабують лише заможних.

— А ви ж, матушко, не є заможні, але вас грабують.

Безумовно. Нас вони гра бують тому, що духовних от ців вважають своїми ворогами Більшовики кажуть: „Бога не має". А от, Григорій проповідує Бога. А найголовніше це те, що він поїхав. Я передбачала, що добра не буде

Мною опанував сон, я не міг витримати і пішов до ліжка Заснув як убитий Більш не чув, що діялось в нашому будинку, але ранком з розмов довідався, що зі старших, крім дідуся, нихто не лягав спати

Це вже друга ніч, як я не сплю, — промовила мама. Але скільки це доведеться? · Бог його знає

На дворі дощу не було, вітер утих, хмари обволакали небо, погода була мокра й неприємна. У вікні виднілося багато вершників з червоними стрічками на капелюхах. Коні під ними селянського типу Вони гнали кіньми один за одним, з кінця в кінець, здавалося чо гось шукали, чи вирівнялися Площа була набита ними. Я вигладжучи у вікно. запитав мому чому там не видно наших буланих

Бо їх, синочку, не випускають на площу. Вчора застрелили, як „ворожих співчинників"

Якто, мамо, зарестували? Цеж не люди, булані не роблять

Так. Але червоні і в буланих вбачають своїх ворогів

Минуло прибл з кухні допоможе вести, що на подвірі дуже багато чужих дядьків. Ми кинулися до вікна. Дійсно, велика група людей мужеського статі на повнювали подвірє. Вони були в різнобарвному одязі, з червоними стрічками, а на плечах майже в кожного рушники звисали. На великі наше здивування Палкан, Каніс і Серб не гавкали, а навпаки похвалялися до своїх будок, ніби на подвірі нікого не було і не сталося

До кухні зайшов Іван і тихо промовив мамі на вухо: „Матушко, знову до нас гості завітали

(Продовження на ст. 6).

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

HU 9282

ГАРІ Р. РАНКС ЛТД.
ПОГРЕБНИК
455-57 Кінґ Ст. Вест.
ТОРОНТО
Телефон:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

Українська Пресвітерська Церква в Торонті, Онт.
20 Claremont Str.
Пастор: М. Фесенко, Th. B.
Диригент хору: П. Січ.
Організатка: Елеонора Фесенко.

Богослужіння і Недільна Школа о 11 год. рано кожної неділі.
Вечірня о 7 год. веч.

If the evangelical values does not reach every hamlet, the pages of a corrupt and licentious literature will. —*D. Webster.*

МОЯ ПЕРША ЗУСТРІЧ З БІЛЬШОВИЗМОМ

(Продовження зо ст. 5).

гали, але тепер вже багато Покищо нічого не робіть, лише щось за попів говорить. Сю ніч, матушко, Доріжку Парамона розстріляли".

От тобі і маєш! Як, за що? Він же у Денікіна був. Цьому чоловікові, я розумію, треба було б втікати. Бог його зна, чому він сидів?

— Та йому, матушко, радили, але я вам завтра говорив. Я не сам пішов до більш. мене мобілізували. Думаю, що мені нічого не буде". — А воно, бач, же сталось.

Ну, гараздь, тихіше балакай, Іване. Здається зараз зайдуть до хати.

На подвірі заїхала ще вели-ка труба мінноти, коней привязали біля комори, частина їх направилася до скирдів за сіном, а більша група, пересипаючи балачки між собою брудною лайкою, ввірвалася до будинку Цалкан, Каніє та Серб, тепер вже загавкали.

Поп нет? Поп ушел? Ребята, грабь награбленное!

З цими словами „ребята" почепилися на окремі групи, які організовано почали обшукувати кожен куточок будинку. Водночас одкривалися скрині, комод, буфет. На ліжках перекидалися подушки. В письмовому столі ретельно перегляділися таткові папери різні церковні книги. Обшукувача розійшлися відразу по-всіх кімнатах. Спостерігаючи за обшуком, можна було думати, що в цих людей не одинаковий інтерес до різних речей. Одні з них оглядали лише харчі і комору, наповнену різними харчовими продуктами, кухню, їдальню. Другі вивчали білизну та різний одяг, що знаходився в комоді, скринях, гардеробах. Треті ховали по кешенях срібні і золоті речі. Четверті займалися тільки бібліотекою, яка містилася в татковому кабінеті і нараховувала до двох тисяч томів самої різноманітної літератури. Всі твори визнатих російських класиків, як: Толстого, Пушкіна, Лермонтова, Достоєвського, Гоголя, як літературу відкидалися письменники були відібрані в окрему купу, винесені на подвір'я і спалені. Золотий годинник, подарований мені татком, після їхнього одруження, найбільш привабив їх увагу. Вони сперечалися біля комоду і довго між собою за нього сварилися. Кожний доводив, що годинник має належати йому, бо він його зобачив перший, як рівнож перший підійшов до комоду. Тоді звернулися до «них старший, взяв годинник, подивився і заявив. „Як що ви так завзято сваритеся за маленький клаптик золота, я вас усіх зараз помирю. Годинник належить лише мені. Розойдись"!

Товариш командір! То є неправильно. Я ідійшов сюди коли нікого тут ще не було, я перший годинник зобачив

Що? Ти будеш мені командувати говорити „неправильно"? Ей, ти шпана, замовчати!

Єсть, товариш командір! Забуваєш, братуго, військово-дисциплінарний „устав". Не чув промови „вождя" красної армії тов. Троцького, який сказав, що червона армія повинна буржуазію, бо вона є армією залізної дисципліни. Ти що революцію здобуваєш, чи гречиха в революцію?

—Всю жізнь, сварщі командір, отдам для революціи. — Звінюсь, малость погорячіся.

Так от, гледи. Не „горячися" більше. Горячка інколи допровадже до поганого.

Єсть товариш командір! Ми з Миколою з великим інтересом розглядали рушницю, що лежала на столі.

Хочеш навчитися стріляти? Ти дивчинець? — запитав мене один високий блондин.

Дядю, навчіть мене стріляти, хочу стріляти.

Когож ти будеш стріляти? Більшовика, дядю.

Більшовика? є хто тебе навчив більшевика стріляти, матка?

— Ні, дядю, моя мама не уміє стріляти. Так завжди говорив Христянин.

— є що за чорт? Хто він був?

— Він, дядю, далеко від нас. Вже давно він поїхав до дому.

— А деж його дом?

— Він, дядю, живе в Німеччині, там його хата.

— Ага, це німец?! Так він вчив тебе большевиків стріляти?

— Стріляти не вчив, а лише говорив, що більшовиків треба стріляти

Він говорив по російськи? Трохи по російськи, а більше по німецьки.

— Тебе теж навчив по німецьки?

— Ні, я ще малий, як буу великий, тоді навчуся. Знаю лише, що хліб по німецьки звється „броттом".

— Я бачу, що ти дечого багато знаеш. Скільки тобі років?

Сім.

— Єго настоящіе врагі революціі, даже детей научілі большевіков расстреливать. Поставь Гаврюшка етаго попенка к стенке! Научі его стрелять, — відозвався другий що поруч стояв.

Оне панімает? Сляш, расуждает как старий

—Та як не росуждає, але він має сім літ.

— Ну тогда падаю постав к стенке! Что ти будеш черемніться с етім контрреволюціонним отребям!

— Попадя то інша справа. Піди, сопляк, поклич свою матір сюди!

— Дядю, мама мене не вчила, ніколи мені нічого не говорила.

— Не балакай багато, кличь матір сюди!

Я схвильовано побіг до кабінету, де мама пильно придивлялася за обшуками більшовиків.

— Мамо, тебе до спальні кличе один дядько, — звернувся я до мами і ґірко заплакав.

— Чого ти, синку, плачеш?

— Мамо, хотять нас розстріляти!

— Хто, чому? Хвилюючись запитувала мама.

— Та вони тобі скажуть.

Мати пішла а я за нею

— Попадя, значить з малку дітей привчаємо більшовиків стріляти?

— Як? Не розумію.

— Скільки років твоєму папові?

— Сім. Що трапилось, нічого не розумію? Поясніть.

(Далі буде).

If the power of the Gospel is not felt throughout the length and breadth of the land, anarchy and misrule, degradation and misery, corruption and darkness will reign without mitigation or end.

—*D. Webster.*

HEALTH FOR EVERY DAY

By

Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

Winter Clothes

January brings cold weather to Canada. As a rule, from about the first of November to the middle of May we need to wear winter clothes and we are fortunate if we have winter clothes to wear. Wool is the best material for winter underclothing and the combination garment, made to cover the body from neck to ankles, is very comfortable to wear.

For the children, when they are little, Mother can knit two garments. She uses big enough needles of bone or rubber, and her knitting is ribbed so that it fits snugly and it is shaped for arms and arm-holes. The wool should not be too fine and not at all harsh, but soft and pliable. The vest should be long enough to cover the upper part of the body well below the waist, and it should have a waist-band and the drawers can also have a waist-band to button to the waist-band of the vest. The drawers should be long enough to reach to the ankles and it is an advantage to have a separate knitted strip attached to the ends of the legs so that when the stockings are put on, the straps will keep the garments in place over the leg. These woollen garments are the foundation of the winter clothes and other clothes can be worn over them as may be suitable, either for boys or for girls. Next winter, all being well, the little children will have grown so much that these first garments may be reserved for the next baby, and we may be making plans for winter underclothes manufactured in Canada, and sold at a reasonable price, for the big children. With warm winter underwear, and a cotton slip, a dress comes next for girls and a shirt, a jacket and pants for boys.

The washing of underwear is very important. The water used must not be too hot. It must be luke-warm, so that the woollen material will not shrink and usually manufacturers do not make underg arments of all-wool but rather of wool with a certain amount of cotton added to avoid danger of shrinking in all-wool material.

THE BLUE HERO

By Elmer A. Carlson

"Hey, Robert," someone called, "come and go swimming in the gravel pit with us!"

I went to the door and saw Mark Biddle and Johnny Downs standing in our yard. "I can't go," I told them, knowing very well that my father and mother had forbidden my swimming in the gravel pit where the boys swam naked, as no one lived near there.

So my two friends went on their way, and I settled down with a book. My father liked to have the house quiet while he was in his study preparing his sermon. I felt just a bit resentful. Other fellows of my age had so much fun; but I, a minister's son, seemed to lose out on many things I thought I would enjoy. I could not join in such pranks as raiding orchards and melon patches; I must never trespass on other people's property at any time; and all fighting was strictly taboo for me. Even when another boy said a mean thing to me, or even pushed me around, I was not allowed to retaliate in any way. I must at all times be polite, and be on guard against doing anything that might reflect on me or any member of our family.

I tried to get interested in my book —a historical book my father had selected for part of my summer reading. But before I had turned two pages, my good friend Harry Main came to the screen door of the living room and called to me.

"Robert, come on out in the yard. I want to tell you something," Harry said in a low voice so no one but I could hear him. When I went quietly out of the house, Harry said excitedly, "It's Marjorie, Bob. She was coming from the library, and that mean Lem Simpson grabbed her books away from her, and is teasing her, and Marjorie is crying. They are over in front of the library."

"But what could I do, Harry?" I asked.

"Well, I thought that perhaps you and I together might make him give her books back to her and leave her alone," Harry said. We went running along the sidewalk, to the big library building on Pine Street.

A lot of boys and girls were gathered around, out in front, and big Lem Simpson was showing off, tormenting Marjorie and refusing to give her books to her. When Lem saw me, he jeered loudly, "Well, if it isn't the preacher's nice little boy!"

Ever since we moved to Clarkedale, the big bully, Lem, had picked on me, called me sissy and Little Lord Fringy and other names. I had ignored him and his bullying, but deep down it had hurt. But when he bullied girls, and especially a nice girl like Marjorie, that was something a lot worse.

For a long time I had been wishing I could whip him good for all his meanness. If I did, it might calm him down a bit, and besides, it would make me a hero in the eyes of the boys and girls who were afraid of Lem Simpson. As I watched his hand dart out and pull Marjorie's curly hair, I stepped up to him and said, "Lem Simpson, you leave Marjorie alone!"

Sure, I thought, defending a girl from a big bully of a boy was the right thing to do, and not even my strict parents would punish me for doing that.

"Listen to the sissy!" Lem mocked me.

"You leave her alone, and hand back her books, or I'll—"

"Just what will you do about it if I don't?" Lem taunted. He pulled one of Marjorie's curls again, and to my surprise she laughed.

For just an instant I wondered if this could be just a game that Marjorie and Lem Simpson were playing; if it were a ruse to get me to defend her from him. But before I could think it out, Lem jeered to the crowd, "I believe I'll have to slap the preacher's nice little boy."

He swung at me with his hand, and I ducked. Then I darted up to him and slapped his face hard with my open hand. I meant it to hurt him, and it did. My hand was stinging from the force of the blow I had given him. He was so surprised that he staggered back, with all the kids booing him. In a rage, he rushed at me, both his hands doubled up into fists. He struck me one glancing blow, and with my fist I hit him as hard as I could, square in his face.

The next instant I was shocked to see blood flowing from Lem's nose. He put his hands to his face, brought them away covered with blood, and with a strangled cry fell to the ground in a faint. Later, we all learned that Lem, big and strong though he was, could not stand the sight of blood. But that was a terrible moment for all of us, and especially for me, because I feared I had badly injured, or perhaps even killed him.

One of the girls got some water and dashed it in Lem's face, and he moaned and sat up. Presently,

(Continued on Page 8)

CHRISTIAN REASONS FOR DEMOCRACY

(Sermon broadcast by CJBC January 15, 1950)

"All power is given unto me in heaven and in earth."—Mark 28 , 18.

We take these words of our Lord as meaning that on earth, His teaching and will should be recognized in all spheres of human endeavour, not only in the church or family but in the factory, parliament, industry, commerce and in all other human activities as well. Having in mind this principle we will endeavour today to give a Christian reason for democracy. The following discourse is based on studies of different sources and we would like especially to acknowledge our indebtedness to works of Dr Abraham Kuiper. We do not think that the assertion that democracy was born, and developed in countries where the Word of God was preached freely, will meet with much opposition. The governments of truly democratic countries, in their structure, no doubt were profoundly influenced by the similar structures of the church government in Protestant churches. Men learned first the principles of democracy in church, and then applied them to the state. We have the evidence of influence of the church on the democratic way of life in every step, but is there in *the Bible any solid ground for* support of democratic principles of government and democratic rights and liberties?

The very teaching of the Bible about the nature of man demands establishment of democratic forms of government, if we would like to escape the abuses to which human nature is inclined. We do not say that the Bible explicitly teaches it but we assert that democracy is the only logical form of human government which could be built if the teaching of the Bible about human nature is taken as the start ing point

The Bible represents human nature as totally depraved, and of itself incapable of any good without the Divine help. Apostle Paul expresses it in this way: "As it is written. There is none righteous, no, not one: There is none that understandeth, there is none that seeketh after God. They are all gone out of the way, they are together become unprofitable; there is none that doeth good, no, not one." This depraved condition of human nature makes it very dangerous for the welfare of society if a government would be left in the hands of one or a few without extensive public controls. No man is good enough to rule over his fellow man in a totalitarian way. Only democracy provides all the necessary checks and controls which protect society from the consequences of the defects of human nature.

On the other hand the Bible teaches also about the dignity of man. It brings man very low and at the same time lifts him high Man is created in the image of God Man is declared to be prophet, priest and king Even fallen human nature presents much that is of God and demands recognition As a prophet man has the right of free speech. The right is not unlimited as are all Christian rights it is bound by the sovereignty of God and similar rights of other people, nevertheless it is an essential and undeniable right of every human being. No government has the right to deprive any citizen of this privilege which has its ground not so much in any decree of state but based on the image of God in man The state in this case has no right to take away something that it did not give

As a priest man has the right to free and unhindered worship. The duty of the state in this matter is limited to the obligation to see that all citizens have an opportunity to worship without any interference from others. No state has the right to compel people to worship or to discourage them in any way. And if any state tries to do this it attempts to take the place of God

As king man cannot be ruled by any one without his own consent The king is supreme in his own domain and so is man in virtue of the image of God that he bears. This makes the establishment of a democratic government a necessity, as only this form of government is built on voluntary consent of all citizens. If any one disagrees with democracy he is free to leave the country

No man should renounce all those inherent rights which are an expression of the image of God in him. It is a sin for any one to obey a totalitarian government, to help it in any way and to deprive others of their right to free speech and unhindered worship. Denial of these elementary rights which are not acquired by the grace of state, but are granted by God and are based on the image of God in man, as a rule leads to untold suffering, perversions of government and dissolution of human society. The depraved human nature without any check gives free play to the most base and cruel instincts. We witnessed recently, and hear of even now, how in totalitarian states

(Continued on Page 8)

Ievanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

CHRISTIAN REASONS FOR DEMOCRACY

(Continued from Page 7)

governments murder their own citizens by millions, exterminate them by artificial famines, turn them into slaves and treat them worse than dumb animals. All this is done not for any crime but simply for failure to agree with the handful of men who chanced to acquire the power. A totalitarian state, a dictatorship, is a denial of God and of all the holiest human rights. It is the very image of the beast described in the book of Revelation. It attempts to put itself in the place of God and so becomes an idol and balsphemy. It is the duty of every man that loves God and cherishes His gifts to oppose dictatorships and totalitarian states with all his strength.

Then the question arises, how can the spread of totalitarian forces be stopped. The readiness of democracies for all eventualities is important, but the most important step is the return to God and His Bible on the part of all freedom-loving people. Totalitarianism is more an ideology of despair than anything else. It could be most effectively stopped by sincere Christian witness on the part of all freedom loving people. Unbelief and degradation of human nature should be met by faith and regeneration of man. Without faith we cannot please God. It is the most essential factor if the world is to be saved from complete ruin. This faith demands recognition of the sovereignty of God, instead of a man-made idol. Now this proposal as a rule does not meet with universal approval. Many people think that faith is a belief in something that can not be proven at all and is rather improbable. This is a misconception. The faith which pleases God is just the opposite. Its methods are exact, experimental, and object is certain. We should not also forget that human existence, every act of our daily life, is built on faith. Without faith human life is impossible. The Science believes in the rationality of all that exists. Without that belief the Science is impossible. It assumes existence of laws and rules. But this belief in the rationality of all that exists is nothing but faith. It is justified, but still remains unproved. All economical life in the country is based on faith. When people lose faith in a certain commercial institution, let us say, a bank, there is a run on the bank and then bankrupcy. In family life, if there is no faith between husband and wife we have as a result divorce. And so without end, on every turn, life

(Continued from Page 7)

to my great relief, he got up and walked away toward his home.

"Good for you, Bob!" several of my friends said to me. "You did just right. You knocked all the fight out of him."

"Yes," added Marjorie, "and I wouldn't be surprised to find out that he was just pretending to fall in a faint, to get out of fighting you, Bob."

But I was not happy. I did not feel like a hero at all. I never had struck anyone before, and it gave me an ugly feeling inside. And I felt still worse when, that evening, I learned that it was the blood on his hands that made Lem so sick he had fainted.

It was the next day before my father and mother heard about me fighting Lem Simpson. I had gone to the grocery store on an errand, and when I returned home my father, looking sternly at me, met me at the door.

"Come, Robert, and we will go into my study. I want to talk with you," Father said.

"So, son, after all your mother and I have said to you about getting into fights and brawls, you disregarded our advice and wishes, and took part in a fight yesterday with that Simpson boy," he said.

"It was in self-defence, Father," I said, "and besides, I was taking Marjorie's part. Lem Simpson was pulling her hair and teasing her, and he wouldn't let her have the books she had gotten from the library."

"Well, son, I didn't know that you were defending a little girl. So I'll go lightly with you—I'll not punish you this time; but remember, if I ever hear of your fighting or quarreling with other boys or girls again, it will go hardly hard with you."

"Thank you, Father. I shall not forget," I said with relief. For my punishment likely would have been staying in the house next Saturday afternoon during our baseball game on the boys' play-field west of town.

When Saturday afternoon came, I got my baseball bat and ran joyously across town to where our team and the opposing team were gathering for the big game. What a difference there was in the attitude of all the fellows. The preacher's son was a hero! Whenever I made a good play, they cheered me loudly, and when I hit a home run that turned the tide in favor of our team, they shouted louder than ever. I was glad we won the game, but whenever I thought of Lem Simpson, I felt badly.

Perhaps my whipping Lem had been mainly to get even—and all my life I had been taught that revenge never pays. Sometimes during the days that followed, I felt like going to my father and telling him how I felt, but somehow I lacked the courage.

One afternoon, when I was coming from town, I noticed a gathering in the park, not far from the library. I stopped to see what was going on, and sure enough, there were Lem Simpson and Mark Biddle in a heated argument, and on the verge of exchanging blows. To my surprise I heard Lem say, "I don't want to fight anybody, Mark. You are trying to force a fight on me."

I stepped up to my friend Mark, took his arm, and said, "Come with me, Mark. I've got something important to tell you."

Mark hesitated, and Lem saw his chance to run away. As Mark and I walked along the sidewalk, I told him "I know you could whip Lem Simpson, Mark. We all know his weakness now, and none of us are afraid of him any more. But if you do fight him, you would not feel good about it, really. Truly I don't feel good when I think of that day I whipped him in a fight. I don't get any thrill out of you and the rest of the boys calling me a hero. I'm a blue hero, if I am" any here at all."

A group of the boys were coming along behind Mark and me, and I knew they were listening to what we were saying.

Mark said, a bit resentfully, "I wish you hadn't stopped me, Bob. I wanted to slap him good and hard."

"But don't you see—anybody who fights Lem now, knowing he might have the nose-bleed again, and knowing he can't stand to see blood—that would make anyone who struck Lem a coward!"

"I guess you are right about that, Bob," my friend Mark said thoughtfully.

"Yes," I said, so all the fellows could hear me, "Lem has learned his lesson. So why not treat him good, and make a friend of him. A friend is always better than an enemy, you know."

One of the fellows walking behind Mark and me, asked, "You really mean you want to have Lem Simpson for your friend, Bob?"

I turned around. It was Billy Dalton who was asking me that question. I saw Lem, across the street, all by himself, and he, too, was waiting for my answer.

"Sure I want Lem for my friend," I said good and loud. And I looked across the street and saw Lem smiling at me in a friendly way.

That evening I told my father all about it, and when I went to bed, the hurt feeling inside me was gone.—*Instructor*

THE BLUE HERO

"It was in self-defence, Father," I said, "and besides, I was taking Marjorie's part. Lem Simpson was pulling her hair and teasing her, and he wouldn't let her have the books she had gotten from the library."

"Well, son, I didn't know that you were defending a little girl. So I'll go lightly with you—I'll not punish you this time; but remember, if I ever hear of your fighting or quarreling with other boys or girls again, it will go hardly hard with you."

"Thank you, Father. I shall not forget," I said with relief. For my punishment likely would have been staying in the house next Saturday afternoon during our baseball game on the boys' play-field west of town.

When Saturday afternoon came, I got my baseball bat and ran joyously across town to where our team and the opposing team were gathering for the big game. What a difference there was in the attitude of all the fellows. The preacher's son was a hero! Whenever I made a good play, they cheered me loudly, and when I hit a home run that turned the tide in favor of our team, they shouted louder than ever. I was glad we won the game, but whenever I thought of Lem Simpson, I felt badly.

Perhaps my whipping Lem had been mainly to get even—and all my life I had been taught that revenge never pays. Sometimes during the days that followed, I felt like going to my father and telling him how I felt, but somehow I lacked the courage.

One afternoon, when I was coming from town, I noticed a gathering in the park, not far from the library. I stopped to see what was going on, and sure enough, there were Lem Simpson and Mark Biddle in a heated argument, and on the verge of exchanging blows. To my surprise I heard Lem say, "I don't want to fight anybody, Mark. You are trying to force a fight on me."

I stepped up to my friend Mark, took his arm, and said, "Come with me, Mark. I've got something important to tell you."

Mark hesitated, and Lem saw his chance to run away. As Mark and I walked along the sidewalk, I told him "I know you could whip Lem Simpson, Mark. We all know his weakness now, and none of us are afraid of him any more. But if you do fight him, you would not feel good about it, really. Truly I don't feel good when I think of that day I whipped him in a fight. I don't get any thrill out of you and the rest of the boys calling me a hero. I'm a blue hero, if I am" any here at all."

A group of the boys were coming along behind Mark and me, and I knew they were listening to what we were saying.

Mark said, a bit resentfully, "I wish you hadn't stopped me, Bob. I wanted to slap him good and hard."

"But don't you see—anybody who fights Lem now, knowing he might have the nose-bleed again, and knowing he can't stand to see blood—that would make anyone who struck Lem a coward!"

"I guess you are right about that, Bob," my friend Mark said thoughtfully.

"Yes," I said, so all the fellows could hear me, "Lem has learned his lesson. So why not treat him good, and make a friend of him. A friend is always better than an enemy, you know."

One of the fellows walking behind Mark and me, asked, "You really mean you want to have Lem Simpson for your friend, Bob?"

I turned around. It was Billy Dalton who was asking me that question. I saw Lem, across the street, all by himself, and he, too, was waiting for my answer.

"Sure I want Lem for my friend," I said good and loud. And I looked across the street and saw Lem smiling at me in a friendly way.

That evening I told my father all about it, and when I went to bed, the hurt feeling inside me was gone.—*Instructor*

If truth is not diffused, error will be. If God and His Word are not known and recognized, the Devil and his works will gain the ascendancy.
—*D. Webster*

---

demands faith, and on faith everything is built. Christianity is not an exception. If faith is the fundamental factor of human life, so it is a fundamental condition of man's attitude towards God. Without faith we cannot please God. Without faith we cannot know Him. God commands that we believe on the Lord Jesus Christ and thereby receive forgiveness of our sins, and the gift of life eternal. Only this faith is a true remedy against spiritual and temporal evils of human life, including the onslaught of totalitarian evil on the world. So in this case, as in every other, the command of the Bible, "Believe on the Lord Jesus Christ and thou shalt be saved," remains the essential remedy. The Son of God was born of the Virgin, was humiliated and died. On the third day He rose from the dead and now sits on the right hand of God. To Him belongs all the power in heaven and on earth. To Him alone belongs absolute totalitarian rule over every sphere of human activity. All other pretensions to such rule by human beings is idolatrous denial of God and should be resisted as much as any other sin. Amen

—M. FESENKO.

NOTES FROM MATTHEW HENRY'S COMMENTARY

The name of the place was significant; Bethlehem signifies *the house of bread*; a proper place for Him to be born in whom is the bread of life, the bread that came down from heaven.

Christ was born in an inn to intimate that He came into the world but to sojourn here for a while, as in an inn, and to teach us to do likewise.

When Christ was here upon the earth, He distinguished himself and made himself remarkable, by nothing so much as the instances of His humiliation.

Other works of God are for His glory, but the redemption of the world is for His glory in the highest

---

If religious books are not widely circulated among the masses in this country . . . I do not know what is to become of us as a nation. The thought is one to refuse solemn reflection on the part of every Patriot and Christian.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XI. Число 4. КВІТЕНЬ 1950 APRIL Рік XI. Число 4.

„І поховано Його і третього дня Він воскрес."
І. Кор. 15:4.

У цих двох словах, в короткому реченні великого Апостола, є висказаний важливий закон, дійсність життя: упадок і пайом, понижения і побіда, смерть і воскресения, а все це чергується зі собою. Ще перед трьома днями, на малій горі біля Єрусалиму, представлявся сумний вид: Совще у полудні наче померкло і сховалось за скрівавленого хреста, що стояв на горі, яка мала вигляд черепа. Всі, що стояли на цій горі, гляділи на хрест і казали: Він умер! І поховано Його у гробі в городі Йосифа з Арематеї, де очі всіх були звернені. Звідтіля як приятелі так й вороги наче чогось сподівалися, чогось добачували і дожидали. Але гріб через дні стояв німий. А третього дня камінь відкочено і тоді стало ясно, що Спасителя у гробі нема, бо Він воскрес.

А як сходило сонце, ці, що їх любов до Христа була не померла, почули голос: „Нема Його тут, бо воскрес!" І ось ця історична подія сталась великим чинником у цілій християнській церкві, якої память минова близько двотисячний раз святкуємо. Є це рівнож символ падіння і вставання людей і народів. Таке переживав і переживає тепер наш нарід і цього ми є свідками і учасниками. На рідних наших землях ми наче ще у гробі, прикриті каменем грубого безбожного матеріялізму, а сильна сторож поліції доглядає, щоб не воскрес Він. Але так довго як у нас жарріє віра і надія, ми живі. А підставою цего, є ця надія, що Христос воскрес, і ті що є Його і чинять Його волю, воскреснуть як і Він та Його правда. Тож тому, хоч у цей мент у тяжкім положені наш нарід на своїх землях святкує це свято з піетизмом, хоч инколи зо страхом і при замкнених дверях засяде до святочного стола та з притишеним голосом поздоровляє себе тим традиційним поздоровленим „Христос Воскрес!"

День Воскресіння, є це день в котрому, забувається про все

Лев Бучак.

Побіда Правди і Життя Над Неправдою-Оманою, і Смертію

прикре, минуле, злобне і болюче. Як Франко співав:

„Так бачилось, що вік ми ждали,
Аж дотерпілись, дострадали,
Що Христос воскрес—серед нас
І якось так зробилось нам
У душах легко, ясно, тихо,
Що бачилось, готов був всякий
Цілій землі і небесам
Кричать оповість: минуло лихо!
Найзліші вороги прощались.
Всі обіймались: цілувались!

Подія Воскресения Христового є теж символом боротьби яка по нинішній день триває.

І так як день бореться з ночью, літо з зимою, правда проти неправди, боротьба волі з неволею, з насильством і тиранією, врешті життя зо смертью. А все це чергується зі собою—не розривне і близьке. Зараз в події якої память нині святкуємо, яке це все звязане. Там Голгофта, понижання, муки і смерть; а за хвилю воскресения, радість, побіда. Ще в нашій уяві, наче чуємо гомін крику підюдженної і озвірілої товпи, що перед пару днями, як судили Христа, "розпяти, розпяти Його... віддай нам Вараву, а Його розпяти"... Ревіла та сама юрба, коли представник римської імперії не находив вини в Богочоловікові. Тоді римський намісник, що міг розігнати той підюджений народ нагаями залізних когорт, обмив руки й видав на муки і смерть Того, в якому не бачив вини.

І сталось! На лобному місци, в окружені розбійників замучено в найбільш вишуканий, найбільш болючий і понижений спосіб Того, що прийшов на світ з доброю новиною на устах. Замучено і поховано у скельній гробівниці, й не тільки припечатано скельною плиткою, але й оставлено сторожу, тою, але й оставлено сторожу, щоб не сталось це, що статись мусіло, щоб дати свідоцтво безсмертности п р а в д и, безсмертности людини.

Але заславі були сторожі, заслабе було військо, архирей, первосвященики, фарисеї, і всі ті, що хотіли і старались доложити труду, щоб Христа розпяти, щоб з Ним і розпяти правду, щоб й з Ним вмерла Його наука. Та Він, ця велика Істота, воскрес. Воскрес, щоби наглядно показати, що у споконвічний драмі боротьби, переможе правда над оманою, добро над злом, світло над темрявою, слава над пониженням, супокій, любов над ненавистею мордом, дух над тілом, вічність над короткотревалістю- дочасним,, врешті Воскресения над розпяттям, життя над смертю. Воскрес Він, щоби осіяти надією, вірою, бодростю, тих котрим в боротьбі на шляху життя руки охляли, що падуть знеможені, воскрес щоби загріти їх серця і покріпити знеможені душі.

Воскресения Христове поглиблює в нас це відвічне питання: **„Умре людина, то чи знов оживе коли небудь"?**, (Йов. 14:14), питання котрим людство всіх часів цікавилось і прагнуло збагнути. Часом з непевністю, часом зо страхом і тривогою, але в кінци таки з тріюмфальною певністю відповідало на це питання. А з кожним воскресенням ми все певніше можемо сказати словами Йови: „Я знаю, Відкупитель мій живе і Він у послідний день підійме з пороху отцю розпадаючу кожу мою... я Сам вбачу Його." Через пророка Ісаію Бог сказав до люда свого: „Мерці твої оживут, стануть мертві тіла"... „Оживайте, веселітесь, що в порох лягли." „І земля викине померлих" (13:19). Від найдавніших часів по нинішний день, фільозофи, великі мислителі, це питання поглублали, навчаючи про тіло духове і духовий світ.

Апостол Павло вже давніше дав підвалини і запевнення в безсмертність духа, коди говорив (Кор. 15:44), де маємо запевнення, що в нашому тлінному тілі, котре по нашій смерти гине, розкладається, є духове безсмертне тідо-душа, що має духовий розум, поза тілесним розумом, духові очі, позатілесними очима, і т. д... А душа, що має форму і субстанцію, не приходить у зотління. С а м а природа учить нас про безсмертність. Глянемо на ліси, сади і гаї, що ще недавно зимою виглядали мертвим гробом — нині вони під подихом весни— воскресають до життя. Кидаємо зерно, воно пінчявіє, відтак гине, перебираючи вид смерти. Але з того приходить нове, побільшене життя. Гусильниця, вона наче гине осінню, перетворюючись в куклу, відтак на весну перетворюється в нове створіння—мотиля.

Найважнійша річ для людини: бачити і бути цього переконання і віри, що ми не є лише цей порох, що з землі взяися і в землю обернеться, що гине як рава, але що ми є безсмертні істоти, з безсмертним духом. А цю віру і надію дає нам Воскресения Христове, що правда побідить над неправдою, добро над злом, дух над тілом, як поет сказав: Ми віруєм Твоїй силі і духу живому. Встане правда, встане воля і Тобі одному поклоняться всі язики, во віки, віков.

ІСААК НЮТОН

Великий вчений—великий віруючий

На його домовині красується такий напис: „Він був першим чоловіком, що, володіючи Божою силою духа, устійнив рух планет та їхні розміри, усталив дороги комет, і закони морських припливів; питомості ріжних промінів і виникаючі звідци особливості барв. Перед ним ніхто про такі речі й не домислювався. Він обережно, але докладно досліджував закони природи, а також студіював Слово Боже, вихваляючи величність Божу в своїх філософських трудах. Його життя відзначалося рідкою простотою і невибагливостю. Всі свої відкриття Ньютон підвів під один вічний порядок, у с т а н о в л е н и й Творцем всього світу видимого й невидимого."

НАУКА І БІБЛІЯ

Питання чудес знаходиться поза межами теми, що ми її маємо намір розглянути в цій праці, бо модерна наука і Біблія знаходяться, наочно, в повній гармонії відносно цього питання. Наука може сказати лише одне про правдиве чудо, таке як народження від діви або воскресення нашого Господа Ісуса Христа, що це є неможливим згідно законів природи. Те саме твердять і християне зі меншим переконанням ніж вчені. Це є самою суттю правдивого чуда, що воно немогло статися природньо. Як щоб можна було довести (що в дійсности є неможливим), що воскресення Христа сталося в наслідок діляння певних природних законів до цього часу не знаних, то релігійна вартість цієї події була б відразу знищена для кожного віруючого християнина.

Ми маємо на меті дискусувати, не відношення науки до чудес котрі описані в Біблії, але відношення наукових доказів до твердень, що їх ми знаходимо в Святім Писанню, по відношенню до природних явищ. Чи ці твердження знаходяться в гармонії з нашим теперішнім науковим знанням, чи ні? Дивлячись з цієї точки зору, ми хочемо устояти, чи Біблія подібно до інших стародавних писань виявляє властивість тому часу погляди супроти природних явищ, та відбиває на своїх сторінках варварські і несвідомі уяви примітивного ненаукового віку, чи Святе Писання так наявно різниться від інших писань, що ми мусимо погодитись, що існував спеціяльний Божественний провід, котрий стримував тих, що писали від записування абсурдних річей та побуджуючи їх писати правду?

Ми переглянемо спочатку Новий Завіт а від так Старий Завіт.

1. Новий Завіт.

По відношенню до Нового Завіту, ми подаємо для розгляду читача наступну пропозицію: В Новім Завіті нема і одного твердження, котрому який будь вчений закидав би, що воно не є в гармонії з модерним знанням.

Я звернув увагу на це богато років тому, коли читав невелику книгу професора Георга Ромейнс під назвою „Думки про релігію."

Професор Ромейнс був відомим вченим, що стратив свою віру коли він прийняв теорію еволюції, але пізніше він відзискав її знову і умер віруючою людиною.

Коли він ще був скептиком, він написав „Одверта критика теізму." В цій праці він намагався опрокинути докази на користь існування Бога, але коли він повернувся до віри, або краще сказати, коли він почав шукати дороги назад до віри, він написав "Думки про релігію". В цій праці він зріксяся своїх попередних поглядів. На ст. 167 його пізнішої праці він пише:

„Апологети християнства не підносить в достаточній мірі одного з найсильніших і обективних доказів на користь християнства. По правді, мені здається, що я ніколи не чув щоб його зуживано. Це є відсутність в біографії Христа доктрин, котрі б в бігу зросту людського знання: в природничих науках, етиці, політичній економії, або який іншій, треба було б відкинути. Цей негативний аргумент є таким же сильним, як і позитивний, котрий існує в тім, що Христос учив. Бо коли ми взважимо яка велика кількість Його навчань записана, або приписана Йому, стає подивугідним, чому б які будь з Його слів не мали б перейти, в змислі, що вони протиречили б знаним фактам . . .

„Порівняйте Ісуса Христа в цім відношенні з іншими мислителями того часу. Навіть Платон. . . . невитримує порівнання в цім відношенні з Христом. Прочитайте „Діалоги" і ви зобачите яким величезним є контраст в порівнанню з Євангеліями. Діалоги повні помилок всякого роду, вони сягають абсурдности і їх зміст ображує моральне почуття. І все-ж вони вважаються найвищім рівнем духовности, з тих творів що не мали помочи відкриття."

Ми продовжимо що думку, щоб зобачити контрасти цього типу поміж змістом Нового Завіту а найбільш видатними мислителями в періоди часу коротко перед тим і по тім, як був написаний Новий Завіт.

Стародавня думка розходиться з навчанням модерної науки в трьох головних напрямах: 1. Твердження, що явно невідповідають дійсности. 2. Віруванна в магику. 3. Віруванна в астрольогію.

а. Платон.

1. Хемія Платона:

„Вода, наколи її розділити вогнем або воздухом, перефор-мувавшись може стати в одній частині вогнем і в двох частинах воздухом. Якщо поділити один обсяг воздуха, то він стає двома обсягами вогню" Тімеус. (Переклад Б. Джовета, том II, ст. 477).

2. Географія Платона.

Він каже, що в старовину можно було плавати по Атлантичному Океану, але тому, що острів Атлянтида був вкритий водами океану, якраз навпроти Гибралтарського проливу, через це в наші дні є неможливим кораблям плавати по Атлантичному Океану.

„По цій причині через море в цих частинах неможна ані перейти ані проникнути, тому що там є милина з болота на дорозі, що повстала в наслідок затоплення острову." (Том III, стор. 446).

3. Фізіологія Платона.

Разом з найстародавнішими авторитетами Платон мав високу опінію про печінку, та він присвячує багато місця для дискусії її чудесних пророцких властивостей і закінчує так:

„Така є природа печінки, що є приміщена, як ми описали для того, щоб вона могла давати пророцькі обявлення. Підчас життя кожної особи ці обявлення ясніші, але по смерти печінка стає слінною, та дає оракули надто темні аби їх можна було зрозуміти." (Том III, стор. 493).

4. Біологія Платона.

Платон вірив в щось подібне до переселення душ. В звязку з цім він мав не дуже то хвальну опінію про те як повстали жінки. Цікавим є яких жінок він знав:

„З поміж мущин, що появились на світ, ті що були боягузами, або жили неправедно, можна з підставою гадати, що вони були обернені в жіночу природу в другім поколінню."

„Раса птахів була сотворена з невинних легкодумних людей . . . цих було переформовано і перероблено в птахів та вони виростили піря замість волосся."

б) Платон не виявляє себе в дуже вигіднім світі, як так само і Пліній або його сучасник Йосифус котрий оповідає такі річі:

1. Одною з великих небезпек, котрі зустрів Мойсей була велика кількість невидимих змій, котрі невідомі піднімаються з землі і так само літають в повітрі і так нападають на людей несподівано та спричиняють їм шкоду." (Ант., Кн. II, Голова X. Секц. 2).

2. Демон і перстень.

Йосифус оповідає це, як щось, що він бачив на власні очі, що перстень з певним коренем, котрий згадує Соломон, було наложено на ніс опанованої нечистим духом людини та дявола було витягнено через перстень. (Ант. Кн. VIII, Гол. II, Секц. 5).

3. Содомські плоди.

Він так само пише про содомські плоди:

„Котрі плоди мають кольор такий ніби їх можна їсти, але як що ви зірвете їх рукою то вони обертаються в дим і золу." (Жидівськи війни. Кн. IV, Гол. VIII, Секція 3).

4. Суботня річка.

„Тепер Цезар Тит перебував якийсь час в Беруті . . . Там він бачив річку, в час подорожи, такого характеру, що це заслуговує на згадку в історії, вона протікає по середині поміж Арсесею, що належить до царства Агрипи і Рафанеєю. Вона має щось відмінного в собі, бо коли вона протікає її течія є сильною та вона повна води, по цім її джерела висихають на цілих шість день, та річище зістається цілковито сухим, що кожен може бачити, по цім вона знов тече на семий день, так як і раніш, як би з нею не було ніякої зміни. Так само було спостережено, що вона дотримує цього порядку стало і точно, тому її називається Суботня Річка." (Жидівські Війни, Кн. VII, Гол. 5. Сек. I).

5. Коріння з Баараси.

„Існує певне місце, що називається Баарас, де ростуть корінна. Його кольор подібний до полоня і надвечір воно посилає певні проміня як блискавиця. Його не легко взяти тим котрі хотіли б це зробити, бо коріння уступається перед їх руками, ані не дозволить воно узяти себе тихцем, аж поки його не полито жіночою мочею або кровю, ні, навіть тоді певна смерть для тих, хто торкнуть його, хіба що узяти і повісити корінь на руці і так нести. Його можна взяти так само в інший спосіб, не наражуючись на небезпеку. Вириває рівчак навколо його, аж поки скрита частина зістається дуже малою. Тоді вони привязують пса до нього, і тоді коли пес пробує з усієї сили йти за

(Продовження на ст. 3).

(Продовження з ст. 2).

тим, хто привязав його, корінь легко витягується з землі, але пес здихає негайно, як би замість людини котра мала взяти рослину. По цім ніхто не має боятись узяти його в свої руки" (Жидівські війни, Кн. VII, Гол. VI, Секція 3).

с. Августін.

Розглянемо ще одного мислителя, одного з найбільш проникливих умів, що коли небудь повставали, Св. Августина. та прочитаємо декотрі з помилок, що він робив по відношенні до природних річей. Він згубив віру в науку манїхейців, тому що вони заперечували те, що він знав було в згоді з природою. Він був геть наперед свого віку відкидаючи астрольогію. Він дуже цікавився магнітом і робив з ним досвіди. Він робив досвіди з мясом пави, щоб усталити чи воно зіпсується. І все ж він каже нам вдумчиво наступні річі та будує на них аргумент, що те, що ми чуємо про потойбічне життя не є більш чудесне ніж де котрі річі в природі про котрі ми знаємо, що вони є правдиві. Він пише, що в Кападокії кобили рожають від вітру та їх жеребці живуть лише три роки, що в Карамантак є джерело таке зимне в день, що ніхто не може пити з нього, але таке гаряче в ночі, що ніхто не може торкнутись його, що "содомські яблука обертаються в порох і попіл наколи хто торкнеться їх рукою або зубами і т. д., і т. д. (Де Цівітате Дєі, Кн. XXI, Сек. 5).

д. Інші стародавні автори.

Ми знайшли абсурдні твердження в царині природи у писаннях Платона, Пінія, Йосифуса і Св. Августина. Це є чотире найбільш талаановитих, мудрих і найкраще поінформованих чоловіка в стародавнім світі. Що ж тоді у інших? Як що це є правдивим щодо зеленого дерева, то що тоді має місце з сухим? Щоб знайти це, треба лише прочитати старозавітні апокрифи, навіть ті книжки, що їх приняла римо-католицька і православні церкви. В Товіті знаходиться оповідання про печінку риби, що має сильні чари проти дявола, як що її покласти на горяще вугілля. В новозавітніх апокрифах знаходиться оповідання, як молодого чоловіка обернено в осла і т. д., і т. д. Навіть поверхове читання цих і інших стародавніх творів виявляє як цілковиту думка того часу була насичена магикою, астрольогією і усякого типа мильними уявами про річі в царині природи.

Тепер звернемось до Нового Завіту, книги, що була написана в тім самім суспільстві, авторами, що підлягали під вплив таких самих думок, що жили в той самий період. Поясніть, як що зможете, без Божественного натхнення, той чудесний факт, що в усім Новім Завіті нема і одного речення, котре в наші дні могло захитати віру, тому що воно було б в протиріч з найбільш поступовим знанням природничих наук. В Новім Завіті нема ані ілюстрації чи натяка на содомські яблука, або яких небудь подібних помилок з природничих наук, нема найменшого вияву віри в астрольогію і нема найбільш віддаленого признання, що якась подія сталася в наслідок чародійних сил. Як щоб ми мали лише Новий Завіт з літератури тих віків, ми без хитання прийшлиб до заключення, що жадна з цих марновірних річей немала місця в думках тодішніх людей, в той час як в дійсности, як це ми бачили та на підставі ясного свідоцтва усієї існуючої літератури поза Біблією, виявляється, що думка того дня була насичена магікою, астрольогією і т. п.

Чудесні події певно мають місце в Новім Завіті і їх багато, але чудеса в християнськім змісті, займають цілковито відмінне відношення до наукової думки ніж такі річі як магика і астрольогія. Проф. Ромейнс підкреслює це з ясністю коли каже (Думки про релігію, стор. 191): "Попереджаюча неймовірність що до чуда, котре було б доконане людиною без моральної цілі може бути зміненна з тим, що робить Бог, котрий має відповідну моральну ціль. Неймовірність першого є безмірно велика, неймовірність останнього лише дорівнюється неймовірности теізма — цебто рівняється нулю."

Цю різницю треба постійно мати на увазі. В основі всякої наукової думки і дослідів лежить переконання, що ніщо не трапляється без достаточної причини. Це переконання є в гармонії з християнськими чудесами, бо вони мають достаточну причину, а це всемогутнього Бога, який виконує програму відкуплення. Тому, хоч така причина і не лежить в царині науки і не підлягає її досліду, все ж вимога духа науки, щоб була достаточна причина є задоволена. Ця концепція, як що її прийняти за правдиву, не викликує безперичного свавільного світу і не підкопує основи на котрих стоїть наука. Але як раз що річ робить магика. Її результати ніби досягають в наслідок повторення певних слів і формул, заговорів, заячих лаб, і т. д., і т. д., все це немає якого будь розумного відношення до якої будь достаточної причини. Як що це є правдиве, тоді наука неможлива, бо тоді все світ був би хаотичним Тому наука не може примиритись з такими концепціями і по необхідности є в вічній війні з ними. Як що в Новім Завіті було б хоч одне оповідання в котрім фігурувалаб реальність магичних сил, це викликало б гостру проблему в нашій сучасній вірі.

Але таких оповідань в Новім Завіті нема і жадне інше пояснення цього факту є неможливе, окрім пояснення, що ці писання були написані під натхненням Божим. Ми неможемо приписати авторам книжок Нового Завіту якесь інше або вище знання природних річей ніж те, яке мали їх сучасники. Це не значить, що вони самі були вільні від помилок, але що коли вони писали цю книгу, яка мала бути посланництвом Бога, не тільки для їх часу але і для нашого, рука Святого Духа стримувала їх і вела їх, так що вони не записали нічого, що могло б здескредітувати це відкриття в двадцятім столітю. Так само нехай ніхто не каже, що тому що автори Нового Завіту дискусували релігію, то нема чого дивуватись, що до відсутности наукових помилок. Св. Августин так само дискусував релігію, і як раз, щоб посилити свій релігійний аргумент він навів деякі своєї милші уяви про природу. Йосифус писав історію, але так само і євангелист Лука. Перший бере своїх героїв в ріжні країни, так само і другий. Але перший робить багато помилок, що до фактів природи а другий жадних. Наш Господь зужиткує ілюстрації з природи стало, але жадне з них не потребує найменшої поправки в світлі нашого теперішнього знання.

(Далі буде)

Проф. А. Пітерс,
(Евангелікал Квотерлі).

Величезна сила людини показується в тому, що вона перемагає пристрасті й без боязні переносить муки.

БЕЗСМЕРТТЯ ДУШИ ЛЮДИНИ

Августин оповідає про одного лікаря в Картагені на ім'я Генадій, що не міг увірувати в безсмертя людської души. Він не міг похопити, як людина могла говорити, бачити і чути по тім як всі її органи, слуху, зору і все тіло перестало існувати і обернулося в земний порох. Він думав, як і багато сучасних скептиків, що з смертю кінчається все.

Одного разу він мав незвичайно цікавий сон, котрий розвязав всі його заперечення і дав відповідь на його проблеми.

Йому зявився у сні молодик в білій одежі і спитав:

„Чи ти бачиш мене, Генадію?"

„Певно, бачу" — відповів Генадій.

„Чи ти бачиш мене сейчас очима?", питав далі молодик.

„Ні," відповів Генадій. „Бо очі мої тепер закрит сном."

„Як же ти мене тепер бачиш?"

„Не знаю"

Молодик продовжував питати:

„Чи чуєш, ти Генадію, що я до тебе говорю?"

„Чую."

„Чи ти чуєш мене своїми ухами?"

„Ні, мої вуха закриті тепер міцним сном та неспосібні чути."

„Тоді, як же ти мене чуєш?"

„Не знаю," відповідає Генадій.

Молодик питав далі.

„Скажи, Генадію, чи дійсно ти тепер розмовляєш зо мною?"

„Так, розмовляю."

„Чи ти говориш устами своїми до мене?"

„Ні."

„Як же тоді?"

„Не знаю."

Тоді молодик сказав сумніваючомуся лікареві: „Ось, ти Генадій спиш тепер міцно, і все ж ти можеш бачити, говорити, чути. Прийде такий час колись, що на тебе найде глибокий сон смерти і все ж ти будеш і далі чути, бачити, говорити. уша твоя житиме вічно."

Цей лікар був переконаний потім, що це сам Бог післав йому сон, щоб дати йому зрозуміти правду віри Христової, "Що коли будинок цей розпадеться ми нерукотворний вічний маємо на небесах."

Чи ви вже вислали свою передплату за цей рік?

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"

Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.

Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00. Окреме число 10ц.

М. ФЕСЕНКО — Редактор.

Адреса редакції:
506 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

Чи ви вже вислали свою передплату за цей рік?

ВІСТИ З ТОРОНТА

В Лютім і Березні Українська Пресвитерська громада витала гостей з Европи. Пані Л. Шульга, що вже більш року в Канаді, промовляла в церкві на ранішнім і вечірнім богослуженні. Глибока і щира духова наука зробила велике враження на присутних.

Так само пан Микитчук на запрошення громади поділився з братами своїм досвідом і духовим знанням під час богослуження 5-го Березня. Пан Микитчук зорганізував видання широкозначної „Української Загальної Енциклопедії", „Українського Географичного Атласа" і інших видань великого значіння. Приїзд пані Шульги і пана Микитчука до Канади є безперечно збільшенням наших сил і української евангелики в Торонті раді були витати ціх визначних працьовників.

ГАМІЛЬТОН

Не тільки евангелики, але і богато українців інших деномінацій з великою охотою слухають українські релігійні радіо-передачи, що їх організував пастор Л. Бучак в Гамільтоні. Гарний духовий спів, чудові соло і понад все глибоко продумані духові проповіди заслуговують на признання і подяку пасторові Л. Бунакові. Всі хто чули ці радіо передачі нехай будуть ласкаві написати вислів свого признання до:
"C.N.U.C. Devotional Program"
C.K.O.C. Broadcasting Station,
Corner John and King Williams Street, Hamilton, Ontario.

Слідуючи радіо-передачи українських богослужень з Гамільтону призначені на 19-го Червня і 28-го Серпня о 8.45 год. рано, довжина хвилі 1150.

Abraham Lincoln: "I am profitably engaged in reading the Bible. Take all of this Book upon reason that you can, and the balance by faith, and you will live and die a better man."

THE WOUND IS FATAL IF CHRIST BE NOT RISEN

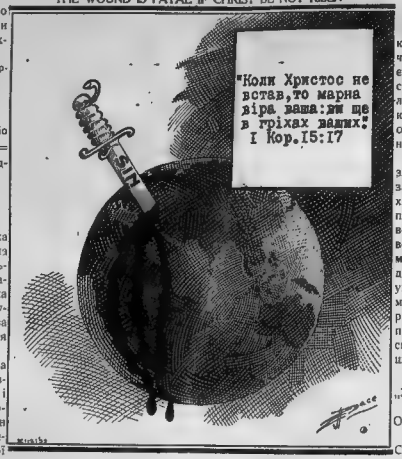

В ДОМОВИНІ НЕМАЄ ХРИСТА!

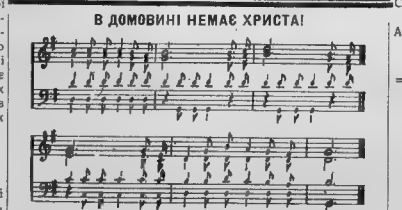

Чого шукаєте живого між мертвими? Нема Його тут, а воскрес. Лука. 24:5. 6.

В ДОМОВИНІ немає Христа!
В домовині Христос не лежить!
Воскресив Його Бог до життя!
Поправивці в Отця Він сидить!

Приспів:
Не шукай, не шукай,
Де Господь в домовині лежав!
Не шукай, не шукай!
Бог Христові зітліти не дав!

2. За Христом у гробах не шукай!
Не шукай, де Він мертвий лежав!
Бог Христові у владу дав рай!
Бог зітліти Христові не дав!

3. В домовині немає Христа!
Йому служать всі сили Небес,
В тім бо воля Отцівська була,
Щоб Син з гробу у славі воскрес! Амінь.

В НЕДІЛЬНІЙ ШКОЛІ

Учитель питає учеників в звязку з наукою про Доброго Самарянина. „Чому, ви думаєте, цих два священика пройшли мимо пораненої людини?"

Маленький хлопець підносить руку.

„Чому мій малий друже?"

„Прошу пана учителя, вони пройшли мимо, тому, що цього чоловіка вже було обрабовано."

М. ГРУШЕВСЬКИЙ ПРО НАШІ ЦЕРКОВНІ СПРАВИ

„Напишіть мені про українських пресвитеріян, чи богато їх, чи пресвитеріянство відбивається на їх моральнім громадськім характері, чи багато інтелігенції, проповідників, чи мають поміч від американських організацій, як живуть з укр. непресвитеріянами."

Це не пуста цікавість. Признаюсь Вам... що мене дуже займає гадка про моральне вихования українського народу після пережитої руїни. **На Православну Церкву, хоч навіть, вона й українізувалась би я не маю надії.** Так само й на штунду, на котру надіялись старші українські соціялісти (Драгоманів і пр.). Я думав про Квекрів, яка Ваша думка про них і про можливість пресвитеріянських місій? (З листів М. Грушевського до паст. В. Кузева).

„З одного зеліза скували два плуги,
Один стояв дурно, в полі орав другий.
Сріблом блестів плуг той, що з поля вертався,
А що стояв дурно, іржою вкрився."

Боровиковський.

Українська Пресвитерська Церква в Ошаві, Онт.
486 Simcoe Str. South
Пастор: І. Яценяйн.
Органіст: Степан Салмерс.
Богослуження о 11 год. кожної неділі.
Вечірня о 7 год. веч.
Недільна Школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо.

Українська Евангельська Церква в Гамільтоні, Онт.
669 Barton Str., East
Пастор: Лев Бучак.
210 Mary Str., Hamilton, Ont.
Богослуження відбуваються о 11 год. рано кожної неділі.

HU 9282
ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Квін Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. BA 6062

Українська Пресвитерська Церква в Торонті, Онт.
20 Claremont Str.
Пастор: М. Фесенко, Th. B.
Диригент хору: П. Січ.
Органістка: Еленора Фесенко.
Богослужения і Недільна Школа о 11 год. рано кожної неділі.
Вечірня о 7 год. веч.

І. Обгрунтування сна.

Е. Ся . . . кий.

СОН І СНОВИДІННЯ В СВІТЛІ НАУКИ

Сон, як необхідний процес життя людського організму зявився разом з створенням людини Богом. Від початків свого появлення людина потребує періодично спати і коли вона цього не робила б, то мусілаб вмерти. Не знаючи на таку жольосальну вагу сна, явище сна зоставалось поза людською увагою. З часом навколо явища сна, люди почали будувати ріжні здогади і давати йому свої визначення. Одні сон приймали за прояву злих сил, другі за прояви Божества, треті розуміли сон як процес чисто фізичного порядку. Перші наукова-експериментальні досліди над сном провели німці в XVII століттю, але на загал, явище сна на протязі минулих віків не було досліджено грунтовно. Наука займалася найбільше теоретичними припущеннями. Проблема сна ще й сьогодні не є остаточно розвязаною, але всеж такі розуміння сна в наші дні є кращі ніж колись. Одним з відомих вчених, який наблизив світ до більш правильних уяв про сон був академік Павлов. Проф. Павлов є автором теорії рефлексольогії (реакцій на подраження). Він дослідив, що сон являється також рефлексом. Свої досліди Павлов провадив таким же порядком, як і інші рефлекси і, що сон як і інші рефлекси регулюється нервовою системою.

Павлов довів, що сон відбувається в наслідок протяжного, одноманітного подражнення нервової системи за яким слідує гальмування найважливішої частини центральної нервової системи-кори головного мозку.

Дуже приглушений стан організму, що наступає в наслідок подражнення, втоми і гальмування кори головного мозку — Павлов називає сном. Велику кількість дослідів над сном у собак провів доктор Бірман у Павловській Лябораторії, досліди показали, що одноманітність подражнення органів нервової системи негайно викликає сон. Так само в людей, всі подрażнички, природні і штучні, сильні і слабі, що одноманітно подражнюють нервову систему викликають сон. А саме: одноманітність коливання морських хвиль, абсолютна тиша в кімнаті, одноманітний шум станків на виробництві, гуркіт трамваю на вулиці, переливання хмар на небі, безперервне діяння сонячних чи електричних променів на зір і т. д. В час Кримської Війни (1854-55) гарматчики засипали біля гармат, під суцільний тук канонади. Досліди Павлова та його співробітників показали, що сон людини та вищих тварин обумовляється наявністю в корі головного мізку нервових центрів, які регулюють діяльність організму.

У інших хребетних тварин, як: амфібій, рептилій чи навіть птиць, у яких центральна нервова система є менш розвиненою, теж відбувається сон, але він є нічим іншим, як станом оцепінінна організму спрямованого на відпочинок нервової системи. Сон людини та вищих тварин типу савців пояснюється гальмуванням нервових центрів.

Гальмування розподіляється на цілковите та часткове. При гальмуванні переважної більшости нервових центрів людина опиняється в стані міцного сна, **який зветься глибоким сном,** такий сон в більшості випадків проходить без сновидінь. **Часткове гальмування супроводжує собою слабий сон.** Це той, при якому людина знаходиться в напівсвідомому стані і найчастіше повизаний з сновидіннями. Дрімота являється представником найслабшого сна.

Гальмування центрів відбувається не відразу, а поступово, в наслідок довгого подражнення нервової системи.

1) **Подражнення проходить** на протязі певного часу, коли організм повнодіяльний, 2) **За подражненням іде збудження нервової системи,** під час якого із нервової тканини багато виробляється нервотоксину (нервової отрути). При великих нагромадженнях його навколо нервової тканини, він так негативно здиває на неї, що та відразу припиняє свою діяльність і переходить із стану збудження в 3) **сон втоми.** Втомившись нервова система в своїй діяльності і праці весь час спускається по похилій вниз як доти, доки зовсім не виключиться з дії. Цей останній момент і називається 4) **гальмуванням нервової системи,** який власне обумовлює собою процес сна. Це є той період, коли нервова система та її центри одержали сигнал на відпочинок і замінили свій стан діяльности на стан тимчасового спокою — **на сон.**

Виходячи із вище зазначеного, весь час приходу до сна можна розбити на 4 фази: подражнення — збудження — втома — гальмування, — іншими словами — сон.

Слабий сон людини характеризується гальмуванням меншости центрів. Для перетворення його в глибокий сон необхідне гальмування переважної більшости центрів. Не всі центри в один і той же час гальмуються. У великій мірі це залежить від типу подразника, а, як правило, в першу чергу загальмовується той центр, навколо якого нагромадилося більше нєяро-токсину. Найчастіше нервові центри загальмовуються по черзі. Було помічено, що з початку паралізується зоровий центр, за ним центр мови, центр слуху, потім центр свідомости, а тоді поступово й інші. В залежности від виключення центрів, а такій же послідовності припиняються відповідні їм функції в організмі. Спочатку людина заплющує очі, перестає бачити, говорити, чути і з цим втрачає свідомість. Як би там не було, але за період сна чи на довго, чи на короткий час, чи по черзі, чи відразу усі центри мусять перейти через стадію гальмування. Єдиний центр, який є діяльний під час сна, це, власне, центр сна. Він подає сигнали гальмування та пробудження іншим центрам під час сна і тим нагадує собою вартового над іншими нервовими центрами, коли людина спить.

II. Сновидіння

Це є процес несвідомого мислення під час сна людини. Причиною його є часткова діяльність нервових центрів, а центр мислення обовязково діяльний. Коли чоловікови щось сниться, це означає, що — він в цей час про це саме подумав: у сні бачив щось, і від цього залишилося певне враження. Заплутана картина під час сновидінь пояснюється відсутністю свідомості зокрема, бо коліб вона існувала, не відбувалосяб сновидіння. Коли під час діяльности центра мислиння працюють ще якісь центри, наприклад, центр мови, при полові координації між ними, чоловік під час сна може говорити на тему свого сновидіння. Так само, коли працює центр руху і зкоординується з центром мислиння, людина в хвилину сновидіння робить відповідні рухи. Наприклад: комусь приснилось, ніби то він з кимсь провадить бій, в цей час у нього працюють і увійшли в координацію з центром мислиння центр мови і центр руху, тоді цей субєкт, крім викриків на тему бійки, може ще бити пястуком по предметах, що є поруч. Спостерігач, такої картини, може злякатися за сплячого, але це є лише процес сновидіння.

Інколи людині може снитись, що ніби вона котиться з великої гори, або падає з високої башні, — це є нічто інше, як відбиток в нервовій системі думки, яку колись в діяльному стані прийшлося подумати, чи може й тепер під час сна, а оскільки центр мислиння діяльний, а центр свідомости загальмований, їй здається, що вона вже падає.

Під час подібних сновидінь може включатись в дію і центр страху і при наявності такого сновидіння, людина спить і переживає страх, якщо запрацює центр мови, сплячий пізнє крик. У випадку наступлення координації між центрами: мислиння, руху і страху, — чоловік пробудиться (тому, часто вживають виразу: прокинувся, певно чогось злякався). Дуже часто це бувае з дітьми і взагалі у раньому віці.

Це є приклади сновидінь, які виходять із внутрішніх причин нервової системи того чи іншого організму, але бувають випадки, коли сновидіння людині навязується якимись зовнішніми чинниками.

Коли, наприклад, сниться якась подія раніш, ніж вона трапилась, а потім проходить певний час і все відбувається так, як снилось. В цьому випадку говорять, що сон справдився. Чим це пояснити? Взагалі на це ясних пояснень немае. Можна лише висловити погляди деяких учених. Одні пояснюють це явище здібністю нервової системи дуже чутко сприймати в якийсь таємничий спосіб на далекому відлалені думки іншої людини, з якою повязане дане сновидіння. Хтось нам думає зробити приємне, чи зле, десь далеко сидить із нас і виробляє плян здійснення свого проекту, ми спимо і сплюхи подумали про цю особу, тоді по асоціяції, думка цієї особи ще в невиясненій спосіб долітає до нас, наша нервова система сприймає її і в сновидіннях розкриває повну картину задуманого пляну, далеко находящоїся від нас особи

Другі вчені, в тому числі і Павлов, пояснювали такого роду сновидіння релігійними чин-

(Продовження на ст. 6).

СОН І СНОВИДІННЯ

(Продовження з ст. 5).

никами — що Бог, знаючи про цю подію наперед, доводить до відома чоловікови про неї через його релігійні чуття, в якому б стані вони не були, чи в скритому чи у відкритому.

Що до розгадки сновидінь, тут не має жадної закономірности. Люди самі собі на протязі свого життя виробляють розгадки снів. Коли комусь, наприклад, приснився льох і його в той день заарештували, він на все життя запамятає: "приснився льох, значить увязнення".

Таких прикладів розгадок можна навести безліч, але необхідно підкреслити одне; що ті сновидіння, які обумовлюються внутрішнім станом нервової системи в більшости випадків не здійснюються, а ті, що залежать від зовнішніх причин, — можуть здійснюватися. Що до впливу сновидінь на організм, — загального правила не існує, а повністю залежить від характеру сновидіння, та людини.

(Далі буде)

ЛИСТ

Клаптик паперу із рідного краю,
Клаптик маленький . . . А скільки приніс!
Стиснулось серце від болю, від жалю,
Стиснулось серце від сліз . . .

Ще раз прочитую кожнее слово,
Ще раз вдихається рідна земля.
Стиснулось серце, мов вгледіло знову
Рідні, безкраї поля.

Стиснулось серце, здалося, що баче
Рідніє місто над сивим Дніпром . . .
Ще раз читаю, читаю і плачу,
Плачу над мокрим від сліз вже листом . . .

Клаптик паперу . . . А скільки у ньому
Радости, болю, страждань і утіх,
Скільки живого у цьому німому
З рідного краю листі . .

Ще раз, і ще раз, і знову читаю,
Знову втираючи очі від сліз . . .
Клаптик паперу із рідного краю,
Скільки ти радости й болю приніс!

Д—а.

Із серії видань "Бібліотеки Українського Євангелиста" можете набути слідуючі популярні книжечки до масового поширення:

1. В. Б. — "ХТО МИ"? Декілька зауваг про науку і завдання Української Євангельської Церкви. Ціна ..... 5ц.
2. "ВАСИЛЬ КУЗІВ" (З нагоди 60-ліття). З передмовою Льва Биковського Ціна ..... 10ц.
3. В. Боровський: "Теодосій Довгалюк". (Його життя й праця). Ціна ..... 20ц.

Видання інших видавництв:

4. О. Сомбі: "ВИРІШТОРИЙ". Збірка духовних поезій. Ціна $1.00
5. Проф. Т. Гребінка: "ПРО КАТОЛИЦЬКИЙ ДОГМАТИЗМ". Відповідь католицькому єпископові Бучкові. Ціна ..... 50ц.
6. Л. Забіренко: "3 БУРХЛИВИХ ДНІВ". Збірка поезій. Ціна $1.00
7. УКРАЇНСЬКА БІБЛІЯ в перекладі І. Куліша. Ціна $1.00
8. НОВИЙ ЗАПОВІТ з ПСАЛЬМАМИ в перекладі проф. І. Огієнка. Ціна ..... 80ц.
9. Др. А. Р. Гонтер: "ЖИТТЄВІ ЗАСАДИ ЄВАНГЕЛІКІВ". Ціна лише ..... 5ц.
10. Христина Рой: "Без Бога ні сіяй". Оповідання. Ціна ..... 15ц.
11. Др. А. Гонтер і З. Бичинський: "ІСТОРІЯ ПРОРОКІВ". Ціна 40ц.
12. Боб: "БОРОТЬБА ЗА СВОБОДУ СУМЛІННЯ В УКРАЇНІ". — Ціна ..... 20ц.
13. "ХРИСТИЯНСЬКА ЦЕРКВА". — Ціна ..... 5ц.
14. "ПЕРШИЙ ЛИСТОК БІБЛІЇ". Написав Ф. Беттекс. Ціна 20ц.

На пересилку долучувати добровільну пожертву. Дохід призначений на розбудову видавництва. Замовлення висилати на адресу:

Rev. W. BOROWSKY
1141 Glynn Court
Detroit 2, Michigan, U.S.A.

МАЛИЙ КАТЕХИЗМ

П. 92. Що є Таїнство?

В. Таїнство є свята установа, заснована Христом; в котрій, через видимі засоби, Христос і користі нового завіту є представлені, запечатані і застосовані до віруючого (ш).

ш) Мат. 28:19. Ідіть же навчайте всі народи, хрестячи їх в імя Отця, і Сина, й святого Духа. Матт. 26:26-28. Як же вони їли, взявши Ісус хліб і поблагословивши, ламав і давав ученикам, і рече: Прийміть, їжте; се есть тіло моє. І, взявши чашу, й оддавши хвалу, подав ім, глаголячи: Пийте з неї всі; се бо есть кров моя нового завіту, що за многих проливаєть-ся на оставлення гріхів. Рим. 4:11. І знак обрізання прийняв, якою печать праведности (тієї) віри, що в необрізанню.

П. 93. Які є Таїнства Нового Завіту?

В. Таїнства Нового Завіту є Хрещення (ш), і Господня Вечеря (ю).

ш) Діян. 10:47-48. Чи може хто боронити води, щоб оцім охрестить, котрі Духа святого прийняли, як і ми? І звелів їм охрестить в імя Господне.

ю) 1. Кор. 11:23-26. Я бо прийняв од Господа, що і передав вам, що Господь Ісус тієї ночи, котрої був виданий, прийняв хліб, і, хвалу віддавши, переломив, і рече: Прийміть їжте, се есть тіло моє, що за вас ламлене; се робить на мій спомин. Так само й чашу по вечері глаголючи: Ся чаша есть новий завіт у крові моїй; се робіть, скільки раз пете, на мій спомин. Скільки бо раз їсте хліб сей і чашу сю, пете, смерть Господню звіщаєте, доки (Він) прийде.

П. 94. Що є Хрещення?

В. Хрещення є Таїнство, в котрім обмивання водою, в імя Отця і Сина і Святого Духа (я), означає і запечатує наше прищеплення до Христа, і співучасть в користях завіту благодати (ь), та наше віддання Христові(а).

я) Матт. 28:19. Ідіть же навчайте всі народи, хрестячи їх в імя Отця, і Сина, й святого Духа. Йоан. 3:5. Озвавсь Ісус: Істино, істино глаголо тобі: коли хто не рóдиться од води й Духа, не може ввійти в царство Боже.

ь) Рим. 6:3-5. Хиба не знаєте, що скільки нас у Христа Ісуса охрестилось, у смерть Його охрестились? Коли бо ми з'єднані (з Ним) подобием смерти Його, то, й (подобнем) воскресення будемо.

а) Гал. 3:27. Скільки бо вас у Христа хрестилось, у Христа одяглися.

П. 95. Хто може прийняти Хрещення?

В. Кожний, хто не належить до видимої Церкви не може бути охрещений, аж поки не проголосить свою віру в Христа, і покору Йому (б), але діти тих, хто є членами видимої церкви повинні бути охрещені(в).

б) Діян. 18:8. Крисп же, шкільний старшина, увірував у Господа з усім домом своїм, і многі з Коринтян, почувши, увірували, та й охрестились.

в) І. Мойс. 17:7,10. І поставлю мій заповіт між мною й тобою, і потомками твоїми по тобі в їх родах про віковічний заповіт, щоб мені бути Богом тобі і потомкам твоїм по тобі. Ось заповіт, що ви повнитиме між мною й вами й потомством твоїм по тобі. Усяке хлоп'я між вами мусить бути обрізано. Діян. 2:38,39. Петр же рече до них: Покайтесь, і нехай охреститься кожен з вас в імя Ісуса Христа на оставлення гріхів, і приймете дар святого Духа. Для вас бо обітниця, і для дітей ваших, і для всіх далеких, скільки їх покличе Господь Бог ваш. 1. Кор. 7:14. Освячується бо чоловік невіруючий в жінці, і освячується жінка невіруюча в чоловікові; а то діти ваші були б нечисті; тепер же святі.

The Book To Live By

John Adams: "The Bible is the best Book in the world."

Thomas Jefferson: "I have always said and always will say that the studious perusal of the Sacred Volume will make better citizens, better fathers, better husbands . . . The Bible makes the best people in the world."

Benjamin Franklin: "Cultivate an acquaintance with and a firm belief in the Holy Scriptures. This is your certain interest."

Daniel Webster: "From the time that, at my mother's feet or on my father's knee, I first learned to lisp the verses from the sacred writings, they have been my daily study and vigilant contemplation."

John Wanamaker: "I cannot too greatly emphasize the importance and value of Bible study — more important than ever before in these days of uncertainties, when men and women are apt to decide questions from the standpoint of expediency rather than upon the eternal principles laid down by God Himself."

Douglas MacArthur: "Believe me, sir, never a night goes by, be I ever so tired, but I read the Word of God before I go to bed."

HEALTH FOR EVERY DAY

by Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

Whoever you are who is reading this column, man or woman, old or young, (but I think most of you are young), there is one thing certain and that is that you need your Health. You want to succeed? Of course you do. You want to be happy? Of course you do. You want to live a fair number of years and not die before your time? Of course you do. You are far more likely to get each one of these desires — success, happiness, years of life, — if you have health.

Good health is not an accident. Good health is an achievement. It is something we can work for.

The Rules of the Game

What game do you play? — Hockey? — Tennis? — Basketball? — Softball? — Baseball? Whatever game you play, you must keep the rules. If you do not keep the rules, the captain or the umpire will take you off the ice or court or wherever you are playing. The rest of the team will be disappointed in you and perhaps, if you break rules again, you will lose your place on the team.

The Rules of Health

Health is like that too. You must keep the rules if you want to be well. If you break any Rule of Health, you must pay the penalty. The hockey-captain may excuse you this once. The umpire may let you off with a warning. But the penalty for breaking a Rule of Health is always exacted. It has to be paid. It is paid out of yourself, out of your own body. How is it paid? That depends on which Rule of Health you have broken. Have you been up too late at night and trying to do with 6 hours of sleep instead of 8 or 9 hours? A boy or girl of 15 years needs about 9 hours sleep and should be in bed at 10.00 p.m. If you sit up too late at night, by and by you will find that you cannot go to sleep as well as you did. The part of you that puts you asleep has gone out of order, by your own fault. "He that will not when he may, when he would, he shall have nay." You have broken the Rule of Health about sleep and it may be a long time before you can make up for your mistake.

The Rules of Health are not hard. They are easy to understand and they are easy to keep. But you must keep them well and always.

THE COTTAGE IN THE LANE

By Albert A. Rand

Tim Taylor pressed the button firmly for the third time. Still there was no response. He stood uncertainly. He knew there was somebody in the house. Yesterday he had seen signs of an occupant. The cottage stood alone at the end of a grassy lane, in the middle of a field. He did not remember ever having seen the lonely dwelling occupied before, but he was sure that it was occupied now and he was very anxious to see the occupant.

Still no one answered the ring. Tim fished around in his pocket, brought out a scrap of paper and the stub of a pencil. On the paper he scribbled a few words.

"I am the boy who delivers the papers in this territory," he wrote. "I would like to have you for a customer. If you would like for me to deliver the paper regularly I will call for your answer tomorrow night."

He signed his name, slipped the paper under the door and went away, whistling.

The next night Tim called at the house again. There was still no sign of anyone, but he saw a paper tied to the knob of the door. Pulling it off he read the words on it and then let out a whoop of pleasure.

"Oh, boy," he said softly, "three papers every day. What a deal! Three customers in one."

When that week ended, Tim found out how good a "deal" he had. For this time on his afternoon trip he rang the bell to collect his pay for the week's papers. An instant after he rang, the door opened a few inches and a hand with a white envelope appeared. Then the door was quickly closed.

Tim opened the envelope and found in addition to the pay for the papers, a two-dollar bill. With it was a note that read: "You will find one of these every week as long as you perform your duties satisfactorily. A part of your duty will be not to try and see me and not to try and find out who I am. From time to time I shall want other errands performed for which I will pay you well."

"Whew," whistled Tim as he read the words, "for two dollars every week I can be a sphinx."

He felt a thrill as he realized that here was a mystery. Much as he enjoyed solving mysteries, he would make no attempt to unravel this one. If the man was willing to pay for being let alone, Tim would not risk losing his good fortune by spying where he was not wanted.

He could not keep from puzzling over the situation all the same. He wondered who he was and why he was hiding like that. But Tim told no one about his thoughts. He had the easiest and best-paying job he had ever had and he was not going to risk losing it.

Every morning he appeared faithfully with the papers his unknown customer had requested. From time to time there were other errands to be done. Tim did them promptly and efficiently and was generously rewarded each time. But he had never had as much as a glimpse of the stranger who was hiding in the cottage.

One day, more than a month later, Tim saw an item in one of the papers he was carrying that gave him a start. It was one of the out-of-town papers that his unseen customer had asked to have delivered. The item was to the effect that "Two-Gun Johnson," a desperate gangster sought by the police had disappeared and was thought to be in hiding somewhere within a few miles of the city.

Instantly Tim thought of his mysterious customer. Could this be the explanation of the man's desire for secrecy? It might well be. The man might indeed be the missing gangster. Without question the man was hiding for some reason. If he should be the missing criminal, the city police would want to know about it.

Then another thought struck him. Suppose he did report his suspicions to the police. If it happened that his hunch was correct, and the police took the man away, Tim would lose the best job he had ever had. He would lose those tips and the extra money he was getting. If the man proved not to be the gangster the result for Tim would be the same. The man would be angry at what had happened and would cease to trust him with any more errands. In either case Tim would lose out. His business sense told him to keep still. As long as he was not sure of his suspicions why risk spoiling a good thing for himself?

The next morning when Tim went to the house, he found the two dollars in an envelope as usual. Also there was a telegram which was to be sent at once. The message was in code.

Tim's suspicions came back with a rush, stronger than ever. And with them came another thought, more disturbing than ever. Suppose the man were a criminal. Tim was taking his money. He was being paid to hold his tongue. He was aiding a criminal.

Temptation pulled hard at him. Expose this man and lose his good job. After all he was not sure, the tempter urged. Suppose the man is all right. Then what?

Tim walked slowly to his bicycle and rode on down-town, still pondering what he should do. He was still trying to make himself believe that the right thing to do was to keep still and do nothing.

He puzzled over his problem all the evening. In the morning, which was Sunday, the struggle was still going on in his mind. He was still trying to decide when he got to Sunday school.

The lesson, it seemed, was about following Jesus. Mr. Martin, the teacher, read the lesson and the golden text.

"If any man will come after me, let him deny himself, and take up his cross, and follow me."

"What does that verse mean to you?" he asked suddenly. He looked at Paul Rhodes. "What do you say it means, Paul?" he asked.

Paul thought a minute. He had studied his lesson well.

"I think it means that if we want to follow Jesus we must give up wanting our own way and try to go His way," he said.

"That's a good answer," the teacher told him.

Tim looked as if he wanted to say something. For suddenly he had an idea. He spoke slowly, putting his thought into words.

"Suppose a fellow finds something that he thinks is wrong. He doesn't want to do anything about it because if he does he will lose something. He's getting a good thing out of it. Would our text have anything to do with that?"

"Well, now let's see," Mr. Martin answered. "What do the rest of you think about it? Yes, Paul?"

Once again it was Paul who had the answer.

"It would seem to me," Paul spoke slowly, "that the boy must have selfishness in his heart or he wouldn't look at it that way. Of course he can't follow Jesus if he keeps selfishness in his heart. He must deny himself that."

"Does that answer your problem, Tim?" Mr. Martin asked.

"Yes, sir, I think it does," Tim agreed. He said no more during the rest of the hour, but he listened very carefully.

As early as he could Monday

(Continued on page 8)

THE COTTAGE IN THE LANE

(Continued from page 7)

morning Tim hurried down to the Police Station to see the chief. When the man appeared, Tim began by telling what he had read in the paper.

"I think I know where the gangster may be hiding," he said. The Chief looked interested. "You do?" he snapped.

"Yes, sir, he's hiding right here in town. He's a customer of mine. I'm not sure he's the one but I think he might be."

"What makes you think so?"

"Well, he's terribly afraid of being seen. He gives me big tips and pays extra for the errands I run. But one of the conditions is that I never try to see him nor find out who he is. I didn't suspect anything wrong until I read that in the paper."

The Chief looked thoughtfully at the newsboy. "Good customer, is he?" he asked. Tim nodded vigorously.

"Yes, sir, he's the best customer I ever had."

"Have you thought what will happen to your good fortune if we go over and investigate?"

Tim swallowed hard. "Yes, sir, I've thought of that. No matter whether this is the man that's wanted or not, he won't do any more business with me. But I've decided that I can't let that keep me from doing my duty, sir."

The Chief smiled and held out his hand.

"Good for you, my boy," he said heartily. "If we had thousands more citizens like you our work would be a lot easier. Now you run home and leave everything to me. I'll let you know what I find out."

That morning dragged terribly. But at last the Chief called up.

"Your customer is not the fellow you thought he was," the officer said. "He has done nothing wrong. But he would like to see you at the house at two o'clock this afternoon."

It seemed to Tim that two o'clock would never come. He wondered what the man would say to him when he called. But he was also filled with suspense and curiosity about what the stranger was really in hiding for.

At last two o'clock came. Tim reached the house promptly on the stroke of the hour. When he pressed the button, the door opened. A tall, distinguished-looking young man with twinkling eyes and a friendly smile greeted him.

"So this is the gangbuster," he laughed. Tim reddened. He suddenly felt ashamed of his suspicions and wanted to apologize. The young man seemed to sense what was in his mind.

"Don't be a bit disturbed over the mistake you made, my boy," the man assured him. "You did quite right. I can see that your suspicions were justified. But it was because of what you did that I sent for you. I am Professor Hallock and I am working on an invention of which I expect great things. I wanted privacy so that I could work on it undisturbed.

"In a very short time I will need somebody to help me. It must be one who can be trusted. You have shown that you can be trusted. I think that I can arrange things so that the work will not interfere with your school or other duties. Would you be interested in the job?"

"Would I? I'll say I would. That's great of you, Professor Hallock. I thought you would be angry and want me dismissed."

"On the contrary," smiled the Professor. "You've given yourself the best of recommendations. A boy with such a high sense of honor as yours is just the sort of boy I want to encourage."

—The Instructor.

BEING FAITHFUL

A young lad was seeking a position in a large hardware store. He was hired for a few days and sent up into a dark, dusty attic to sort out a large box containing nails, screws, hooks, locks, scrap iron and what not. The temptation was great to hurry over the work and not be careful about it because no one was watching him. It would have been easy to work only a few hours, and then sleep the rest of the day, not seen by any one. The boy, however, was an honest lad, and he carefully began his task. He emptied the box and divided it into compartments. Then he began to carefully sort out the mixed-up things. For three days he worked at his task, and then he went to the manager of the store and told him that he had finished his task. The manager went upstairs and looked at what the lad had done. Then he said, "My lad, you have worked carefully and honestly. I was trying you out to see if you are trustworthy. You have proved your worth. Now I am going to hire you to be one of my regular clerks in the hardware store." The lad felt that he was fully rewarded for his careful work.

—Unknown.

THE CATERPILLAR'S JOURNEY

Once upon a time a lazy brown caterpillar started out on a journey. You would not have thought it a very long journey — just across the road and under the fence to the roots of the big maple tree where he thought he would spin himself a hammock and hide away from the cold winds and snow which he knew would soon come. But the caterpillar thought it a long way and full of dangers. Some careless boy or girl might step on him, or an automobile or wagon might run over him. He trembled when he thought of it, but one bright day he started out. He could see a tall white daisy on the other side of the road, and he thought he would stop and talk to her when he reached her.

It took him a long time to cross the road, and when he came to the place where he had seen the daisy there was no daisy there, only a tall brown stalk.

"Where is she?" he asked a robin who was watching him with bright eyes from a bough above.

The robin answered in a little song that said, "She is dead, she is dead."

"Oh!" said the caterpillar, "I want to talk to her."

The robin went on singing in a soft little voice, and soon the caterpillar knew he was saying, "She shall live again, she shall live again."

Soon he began to look about him and think what he would say to the friendly green grass which had nodded to him on the other side of the road. When he looked, he saw there was no friendly green grass; everything was dry and hard.

"Where is the friendly green grass?" he said to himself. "Where can it have gone?"

And then came a little whisper in his ear which he knew was the wind, "It is dead, it is dead."

The poor little caterpillar felt very lonesome and he put his head close to the ground as he cried out. "Oh! the friendly green grass, I shall miss it so."

Then he heard the wind whisper again very softly this time, "It shall live again, it shall live again."

But the little brown caterpillar did not understand and he felt very sad as he went on.

By and by he came to the roots of the big maple tree and as he looked up he saw the branches were all brown and bare and the lovely green leaves were all gone.

"Oh, dear!" he said to himself, "the big maple tree is dead, too."

But he heard again the soft voice of the wind as it said, "It shall live again, it shall live again."

But the caterpillar did not understand, and he felt very sad as he began to spin his silken hammock.

"They are dead," he kept saying to himself, and every time he said it, he heard the soft wind answer. "They shall live again, they shall live again."

But the caterpillar did not understand and he was sad.

Soon the hammock was all done and the caterpillar was ready for his long nap. He did not hear the two children who came and looked at the hammock and said to each other, "The caterpillar is dead, too," but the wind heard them and answered softly, though they did not understand. "He shall live again, he shall live again. Wait and see."

The cold wind and snow came and stayed all winter, the birds were all away in the southland, and the wind no longer whispered in a soft voice, but whistled shrilly through the trees and shook the branches roughly.

By and by the sun grew warm and bright and the snow melted away and spring came to all the earth. The little seeds began to grow in the warm earth and soon everything was a lovely green again. Something began to happen in the silken hammock where the caterpillar went to sleep. Slowly it came open and something moved inside.

The soft wind saw it and said, "The caterpillar is alive again." And then out of the silken hammock came a queer wet thing, not at all like the brown caterpillar. The sun shone warmly upon it, and soon it was resting there on the trunk of the big maple tree, a great, beautiful butterfly, with wings of black and gold.

The butterfly did not understand, and he said to the robin who looked down at him from the branch above, "I thought I was a caterpillar."

But the robin answered as before in a little song, "Now you are living again."

Then Mr. Caterpillar-Butterfly thought of his friends, the lovely white daisy, the friendly green grass and the big maple tree, and he remembered the soft voices that said, "They shall live again." He looked around him and there they were, every one of them, more beautiful than ever in the warm sunlight.

He did not understand, nobody understands, but we know the soft voices were true when they said, "They shall live again, they shall live again." —Charlotte Brown.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XI. Число 5. ТРАВЕНЬ 1950 MAY Рік XI. Число 5.

Старий Завіт

НАУКА І БІБЛІЯ

В попередній статті ми обмежилися дискусією над Новим Завітом, бо з якою б певністю і повнотою ми не приймали Старий Завіт як Слово Боже, все ж Новий Завіт зістається в першу чергу християнським документом. На Новім Завіті, його історії і науці є засновна Християнська релігія. Тому першим питанням є, чи наука може знаити якісь заперечення, що до змісту Нового Завіту? Ми бачили, що це неможливо.

Те, що ми бачили, було правдивим що до Нового Завіту, загально, можна твердити і про Старий Завіт. Знову, ми лишаємо поза нашою дискусією, всі ті поді, котрі представлено нам як чуда. Бог вчиняє їх в критичні моменти з розвитку відкриття і відкуплення. Чуда виходу з Египту, чуда часу Ісиї, розцвіт палиці Арона, оповідання про ослицю, що промовляв до Валаама людським голосом, плиавання сокири в дні Елисея, сцілення прокази у Намана і інші подібні події представлені Біблією з незаперечністю, що Бог доконав їх для взнесених духових цілей. Всі вони відносяться до чудес в строго обмеженім значінню цього слова

Інші події мають характер природних, та представлені нам, що вони стались по волі Божій, але без пояснення, чи вони стаїся в наслідок спеціального Провідіння Божого, що зужило природні законн і властивости, чи ні. Такими подіями є Египетські кари, всесвітний потоп, перехід через Червоне Море і через Йордань, продовження дня при битві в Бет-горонї, перебування Йони 3 дні в череві морського чудища і т. д. і т. д. Якщо на все це є яке наукове пояснення, ми готові його вислухати, якщо ні, ми відносимо їх до властивих чудес. В жадній випадку нема причини говорити про суперечку поміж цїма оповіданнями і наукових знанням.

Знову так само як і в Новім Завіті, нас вражає різниця поміж канонічними книгами і всією літературою того періоду. Порівняйте те, що ми знаємо про думання Єгипту, Вавилону, Греції, Асірії і Персії з книгами Старого Завіту, кожний відразу збачить величезну різницю. У всіх цих народів чарівництво, некромансія, астрольогія і магика були приняті як правдиві і всі важливі події звязувалося з ними.

Але де ви знайдете в історичних книжках Старого Завіту, псальмах, в книгах пророків чи взагалі в якій будь книзі Старого Завіту місця, котрі б навчали про дійсність цих річей, або радили зуживати їх. Напроти, коли їх згадується, то завжди з відразою і призирством, як блуди і гидоти погани.

По відношенню до помилкових твердженъ в царині природи справа є більш скомплікованою. Ми почнемо твердженням, що навіть тут подивугідною річею є незвичайна мала скількість тверджень, що їм можна зробити закид на цій підставі. Але є декотрі, що викликують питання і труднощі.

Поміж ними ми згадаємо твердження І Мойсея XXX:37-43, про спосіб яким Яків викликав те, що вівці котилися кольастими ягнятами. Якщо розуміти цю подію в той спосіб, що це Бог викликав зміну, то ціла книга Мойсея лише каже нам як Яків пояснював собі причину зміни, тоді ця трудність зникає (І Мойсея XXX 10-12).

Другим випадком є клясифікація зайця як звіринки, що ремигає. В цім випадку засада, що мова Святого Писання має на увазі звязди вигляд річей такими, як вони є перед оком, а не основну реальність за феноменом, дає вдовольняюче розяснення. Що засади ми тепер розглянемо. Згадка про життя орла була скритикована (5 Мойсея XXXII:11). Але є добрі докази, що це є правдивим описом. Знову є декілька місць, котрі, якщо взяти дослівно здаються неправдивими по відношенні до природніх явищ. Наприклад те що улита витручається в своїм русі (Псальма 58:8), що тараканка гадюка робить себе глухою (Пс. 58:4), що молодість орла відновляється (Пс. 103:5)-і інші подібні речі. Але на це все є добре пояснення. Вище наведені випадки, фрази і порівнання стали ходячими літературними образами в гебрейській мові. Коли зужикається такі образи в доезії чи прозі, то це зовсім не означає, що автор ручається за їх правдивість. Ми робимо це постійно. Ми говоримо про місто по пожежі, що "воно встало як фенікс" з попіяу, про глупоту уряду, котрий закриває очі на явні небезпеки: що він "як струсь закопує голову в пісок", і інші речі подібного типу, у всіх цих випадках ми не маємо намїру гарантувати, що фенікс дійсно встав з попіяу, або що струсь дійсно ховає голову в пісок. Більшість випадкових згадок про природу в Старім Завіті є як раз такого характеру і не мають ніякої важливости.

Але зовсім інакше мається справа з першою головою Першої Книги-Мойсея. Тут ми знаходимо ряд тверджень, що мають на меті головні факти, що до повстання світа, небесних тіл, рослинности, звіринного царства і людини. Це оповідання подає порядок в яким ці річі речі появились, про стан світу перед появою життя і т. д., і т. д. Ці твердження вісностяся до справ, що належать до царини науки та підлягають порівнанню з тим, що наука вчить в наші дні. По відношенню до тверджень науки, опінії віруючих людей мінялись. Коли астрономія, геольогія і біольогія були в їх молодости, існувала тенденція поміж віруючими заперечувати поглядам цих наук, якщо вони були в конфлікті з тодішнім розумінням біблійних оповідань. Багато було сказано такого представниками християнства, що було не на місці. Але пізніше, як реакція повстало поміж дослідниками Св. Писання інше відношення, і було прийнято твердити, що наукові факти і книгу Буття неможливо погодити, а ле, вони твердили, що це нічого не значить, тому що Біблія є релігійним підручником а не науковою працею, та що ми можемо прияти її твердження за авторитетні без ріжниці, що до твердженъ Біблії по відношенні до природи, чи вони правдиві чи ні.

Я хочу підкреслити свою річшучу опозицію до цього становища Мені здається, що це має не таке значіння, якщо ми приймемо, або відкинемо першу головну книги Буття. Це є важне тому, що в першу чергу, релігійна наука цієї частини Біблії і всіх послідуючих частин ни тимию повязани з тим, що вона говорить про повстання світа і процес сотворення.

Це має значіння, далі, тому що наш Господь і Його апостоли незаперечно приймали Старий Завіт, як за правдивий. Якщо ми прийдемо до заключення, що вони помилялись дзаючи так, то це матиме вплив на нашу оцінку їх значіння як релігійних провідників. На жінець це має значіння тому, що ті, які починають заперечувати навчанню Біблії, що до природних явищ, скоро починають заперечувати навчанню Біблії про історичні факти, а відтак її моралі і на кінець-вони приходять до твердження, що наука про Бога не є в гармонії з відкриттям Нового Завіту. В такий спосіб починаючи з твердження, що здається цілком невинним, що Біблія є лише підручником релігійним а не науковим, вони кінчать запереченням, що релігія, котру навчає Писання є неварта нашого приняття

Не тільки ця засада є небезпечна, але я хочу зазначити моє переконання, що таке зречення правдивости оповідання про сотворення в книзі Буття є цілком непотрібне і не є науковим. Якщо правдиві засади інтерпретації буде приято як провідні, то хочі і не розвяжеться кожної проблеми, і не всяка трудність буде усунена, все ж порівнання книги Буття з тим, що дійсно є доведене наукою, виявить наочно правдивість біблійного оповідання про сотворення. Ми будемо притримуватись трох ріжнїцїв інтерпретації.

І. Феноменальний пріщип

Першим по важливости є

(Продовження на ст. 2).

Ievanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

НАУКА І БІБЛІЯ

ред появою лю-
саторюючи ту са-

в Писанні, в цім
про звірів, що є
про яких інших.
дання про по-
го, що людей
писання вимагає
ни вірили, що
усю земську ку-
вина знана нам,
а ни повинні об-
кання до умовин,
ої очима свідків,
лись в кінцеві.

и обмеження

щин полягає в
твердження в
ін обмежено до
ого вжиту, і ми
а додавати до
ачення, котрого

ь листа від од-
ятий був пев-
ження людини
ізм, тому що
. "І создав Бо-
ь і з землі по-
ий тому в подрі,
і все ж ясним
, не говориться
ння сотворення

Господь Бог
Так, але що
як довго Йому
ь. Він вложив
ьким, так, але
не взяло? Ви
ою опінію, що
ати, але ви не
ати, що наша
чим Біблії
з великої грішн
ого принципу
тку підручни-
що стародавні
ь-пування твер-
ого склепіння,
млю. На цім
прикріпені не-
з ними було
ні, котра спада-
ує "небесні от-
ь
щею мильною
вони тоді почи-
ькати і Мойсеєм
кнують, що Бі-
примирити з
ам Ця інтер-
ль навязала Бі-
ченних поетич-
ніх висловів,
дімо в інших

**ші Бога через
засоби**

твердить, що
т. що Бог зро-
це твердже-
у життя Богом

природних процесів. Віруючі дуже часто займали становище, котре експлікація займають все, що законів природи і взяти Бога виключають один другого. Люди знаходять вони природи причини для явища, і від так думають, що вони довели, що Бог з тим не має нічого до діла. Це не має нічого спільного з поглядом Писання Господь Ісус каже, що Бог зодягає полеві лілії, що Він годує горобців, що Він посилає дощ і світло сонця, при цім Він не має на увазі навчати, що ці всі речі є чудами. Вони є природними подіями, але понад природою, працюючи в ній і через неї знаходиться Бог та закінчений феномен є Його актом. Це є становище Біблії всюди. Якщо це ясно зрозуміти і дотримуватись, то ця засада усуває багато умних труднощів. Нас не буде турбувати те, що ніби геологоє протиречить Біблії, коли він каже, що він відкрив довгі періоди і вальні природні процеси в формації землі. Він може помилитись, або мати правдиву теорію, це нас не обходить. Бо якими б природними процесами Бог не покликав землю до існування, вона у всякім разі є Його сотворенням. На самім початку, любляче, ви мусите мати раптове сотворення. Бо ви не можете мати поступовий початок чого будь, але по першім черші книги Буття, нема підставу заперечувати, що Бог міг зужити природні процеси, щоб осягти результатів, котрі є описані, і є багато причин, щоб зподитись на це.

Щоб проекзаменувати першу главу І Кн. Мойсея в деталях, треба більше часу ніж ми тепер маємо до розпорядження. Але ми можемо вказати на певне число важливих пунктів поваженої згоди поміж науково з одного боку і цим оповіданням з раю. В першу чергу ми приведемося до Августина приймаючи цього дня створення, не як звичайні дні нам знані, але як "Божі дні", що мають довжину нам.

Це не є вимівка, що до неї нас примусила модерна наука, як де хто каже, але інтерпретація, що й вимагає самий текст і як це ясно зобачив. Августин (коли модерної науки ще не існувало). Розумності дні в цім значінню ми маємо наступні важні твердження І Кн. Мойсея з котрими наука погоджується, або проти котрих

принаймні не має заперечень:

1. Що всесвіт мав початок.

В усі стародавні часи одна Біблія обстоювала це твердження. Вся наука модерна наука в наші дні — попереє це твердження Біблії, як цьому свідкують останні погляди Джеймс Джінс'а і інших Це є перше твердження книги і воно має рівнозначне значення Згода в цім пункті означає більш ніж незгода в якім будь іншім

2 Що земля була одного часу вкрита темрявою, без форми і життя.

3 Що в певний період земля була покрита водою і континенти повстали поволі.

4. Туман на земли тоді був такий густий, що не можна було розрізнити моря від хмар

5 Що на земли було світло перше ніж можна було зобачити небесні світила.

6 Що, загально, порядок сотворення був такий: перше рослини, відтак морське життя, потім птахи і нищури, потім рікольог протиречить Біблії, коли він каже, що він відкрив довгі ісу і звірі і на кінець людина.

7 Що людина в істоті рівнявся від сотворіть нищого порядку та відділена від них непроходимою пропастю.

У всіх цих важливих твердженнях нема серіозного конфлікту, поміж твердженнями Біблії і річми з певністю установленими модерною наукою. Звичайно ми говоримо не про теорь, що так часто міняються, але про устарені факти. Як вже було сказано, не всі проблеми вже є розвязані. Взяте багато часу поки це буде зроблено, що це буде зроблено. З одного боку ми можемо помилятись в певних випадках, з другого боку наука ще не сказала свого останнього слова Все ж стає ясним, що обидві набігаються одна до другої і пізніші генерації дослідників Слова Божого знайдуть це більш легким для себе звести їх до вдоволяючого порозуміння ніж не було для попередньої генерації. Я відчуваю зовсім певно, що так само, що наука відвернеться від легкого, проте повернеться до верховного твердження, що обидві є в безнадійнім протиріччі але це не має ніби значіння.

На закінчення, ми хочемо підкреслити знову факт, що є поза всякою дискусією, а це, що Біблія і тільки Біблія, поміж усіх стародавніх писань може виказати себе поважною книгою в цім типі порівняння, що ми зробили. Ми бачили особливі ще є правдивими по відношенню до стародавніх авторів Греції, Палестини і Риму.

(Продовження на ст. 3).

Евакуацію німці проголошували несподівано. До одної години всі мали бути готові покинути терен, що був призначений для воєнних операцій. І тоді за короткий час неописану здавалось пережити багато дечого так глибоко й так інтенсивно, як при нормальних обставинах не переживається й за десятки лят Серед тих переживань творились нові світогляди й переконання й наступала переоцінка цінностей, родився новий духовий світ Те, що колись було вартісним і сутнім, ставалось часто невартісним і несутнім, а цілком щось нове й досі незнане ставалось осередком думання.

Довгим шляхом Європи їхали валкою вози, авта, бабський - цивільні й військові, а всі в сторону західньої Німеччини, де вже були американці й Англійці. Наша дорога вела через Чехословаччини. Зо мною мій тоді трирічний син, а далі тисячі таких як ми. На східному фронті, ще не був кінець війни і всім нам здавалось, що можливо добемось до цілі. Одначе вже на самому початку зустрали нас страшні перешкоди З лісів Чехословаччини нападали ватаги большевицьких партизанів, перетрушували наші вози й шукали за зброєю й німецькими жовнірами. В інших місцях стріляли на нас наставлені в лісах скорострільні. Діти кричали, жінки плакали, лиш дехто молився. Молилася тоді й я, але сьогодні пригадую собі якжеж відмінно молилась тоді, чим раніше. Можливо, що молитва ця не була молитвою, може була вона занадто односторонна, може був це крик розпуки й благання до Бога о домич Але сьогодні, коли я з перспективи літ оцінюю свої переживання в той час, то я свідома того, що тоді я молилась упертше в житті щиро.

Я не знаю, як це сталось, але

БІБЛІЯ І НАУКА

(Продовження зі ст. 2).

Це є правдивим ще більше в порівнянні з знайденими писаннями Сумері, Вавилону, Ассирії, Египту і Персії, і це є не менш правдивим в порівнянню з найдурнішими річчи, що коли небудь були написані в Англії, Хінах чи Японії, чи з якими иншими річчи що людя їх передумували і писали на цю тему від початку часів Біблії і лише одна Біблія поміж всіх стародавніх творів всіх людей до кінцевої світу, що в правдивою і сьогодня.

А. Пітерс (Евандж -Квотерлі)

Л. Литвиненко.

ЯК СПАСИТЕЛЬ ПРИЙШОВ ДО К

(Переживання на переломі війни)

тоді перший раз у житті мене дись у невідоме, м
оформила якась така ясність і
певність, що без Божої волі
нам один волос із голови не
спаде. Ця певність не була по-
будована на „одчайдушности,
що часом огортає людей у без-
вихідній ситуації, ані не була
вона на підставі роздумувань і
медитацій. У той час роздум-
вати не було часу, бо сьогодні,
коли я це чиню, то з'вдома то-
го, що певність цю влив мені
в душу Бог Ми ішли дальше се-
ред подібних обставин, може
один днюдень на возі. Насту-
пила капітуляція Німеччини й
через Чехословаччину почала
уступати й німецька армія Пе-
ред нами стояли триумфальні
брами побудовані чехами для
своїх визволителів - большевиків, на всіх домах повівали чер-
воні прапори Ми доїзджали до
місцевості Чеський Брод, а го-
лосники на вуглах-міста заповідали, що за кілька хвилин вма-
шерують до міста червоно-ар-
мейці. Всі евакуовані мають
віддати всі гроші, біжутерію й
цінобещь мають, як воєнну до-
бичі для армії. Ограблених по-
гнали нас далі, 25-30 миль пішки Діти голосно плакали, не-
милосердно жарило сонце, з
нити не було що. Ми йшли по-
вишньо-украйні, полякн, кого-
слави, німці, цивільні й вій-
ськові. Перед нами й за нами кон-
вой партизанської мишн з на-
стрільненій до стрілу карабіна-
ми. Чеська товпа виходила на
вулиці міста й кричала до ві-
лиці: Стріляйте їх, чогу жалуєте, воїник контрреволюціонери,
воні втікають перед большеви-
ками! Була страшна паніка й
жах і ми у розпуці питали се-
бе, що буде, хто прийде нас
рятувати. Бог прийшов нас ря-
тувати, хоч ми не були гідні
Його милосердя і кається. І то-
ді як люди з людьми були жор-
стокі й не мали міри, Він один
був милосердний і послав сві-
ту перечести те, що в людсько-
му розумінню здавалось не-
можливим. І нічого нам не вдія-
ли ді розізлоблені люди, бо не
була воля Божа, щоб ми тоді
згинули.

Нас загнали до якоїсь шко-
ли, де ми мали ночувати. По-
сортовано нас по національно-
стям і на другий день сформо-
вано транспорт із самих жінок
і дітей і заладовано нас до тя-
гарового поїзду. І не знали,
куди ми ідемо й всякі запити
були надаремні Ми ішли ку-

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

(Продовження з ст 1).

принцип, що його проголосив Іван Кальвін в коментарях про книгу Буття (І Кн. Мойсей).

"На мою думку, це є певна завада що тут не трактується нічо інше як тільки видиму форму світа. Хто хоче студіювати астрономію, або інші науки, нехай йде де надо". Це є те, що ми називаємо феноменальним принципом інтерпретації, і він відносяться не тільки до перших голів книги Буття, але до усього про що говорить Біблія, що до природних речей. Щоб Біблія не казала про різні речі, треба це розумити, що говориться про "видимий світ" річей. Цебто феномен описується так, як би він виглядав перед людським оком, як щоб люди були присутні.

Цей спосіб, протилежно видимий способу опису, що його можливе пізнє хотіли давати називаються робити тверджения в термінах які виявляють не те як річи виглядають, а - якими вони є в дійсності. Обидва способи мають свою вагу і оправдані і ось що ми хочемо порівняти дивлячи Писання і науки, то ми повинні в першу чергу перекласти одну форму мови на другу.

Найбільш звичайною і відповідною ілюстрацією цього може служити видимий рух сонця відносно землі. Ми говоримо, що сонце встає і сідає, що воно находить за обрій і т. д. Всі ці вислови ніби твердять, що сонце регулярно обертається навколо земл. Ми все зужиємо ці вирази, хоч і знаємо дуже добре що це не є так, а що земля в дійсности обертається навколо сонця І все ж ми не є неточн, бо ми висловуємось відповідно до виглядаючих річей, і якщо те що ми говоримо відповідає дійсности на цій підставі, нас не можна обвинувати в помилці

Не дивлячись на доцільність цього принципу Кальвіна, було стало неслухати однаково, як принять тими так і поборами Біблії. Святознавий геолог Дана, наприклад, шукаючи способу примирити науку і оповідання про створення світу в І Кн. Мойсея інтерпретував цілі дни створення як цілі геологічних періодів, забуваючи, що це оповідання має до діла з готовою землею і з створіннями и й розвитку лише так далеко, як на це позволить їх прийти око свідка, як щоб він був присутній на землі І ніші дискусувати питання, чи рідні форми життя, включаючи і ті, які зникли перед появою людини, знову повторюючи ту саму помилку.

Говориться в Писанні, в цім випадку лише про звірів, що є знані нам і не про яких інших. Читаючи оповідання про потоп, багато думають, що дізнались про те, як річи виглядали, коли вода покрила усю земську кулю, такою як вона знана нам, забуваючи що вони повинні обмежити твердження до умовин, що були перед очима свідків, котрі знаходились в ковчезі.

II. Принцип обмеження

Другий принцип полягає в тім, що кожне твердження в Біблії має бути обмежено до свого властивого змісту, і ми не маємо права додавати до його змісту значення, котрого воно не має

Не давно я мав листа від одного чоловіка, котрий був певний, що сотворення людини дощенто відрізн, тому що оповідання каже "І создав Господь Бог чоловіка із земл пильної", і вдихнув йому в ноздрі живе дихання". І все ж ясним є, що тут нічого не говориться про довершення сотворення людини відразу. Господь Бог создав чоловіка: Так, але ці слова не кажуть як довго Йому взяло зробити це Він вдихнув в нього живе дихання, так, але як багато часу це взяло? Ви можете мати свою опінію, що до цього питання, але ви не маєте права казати, що ваша опінія є навчанням Біблії. /

Модерні вчені є великі грішники проти цього принципу. Майже без винятку підручники кажуть нам, що стародавні жиди вірили в існування твердого хрустального склепіння, що вирівало землю. На цім склепінню був прикріплені небесні тіла, понад ними було море свіжої води, котра спадала на землю через "небесні отвори" В згоді з цією милою уявою всесвіту, вони тоді починають інтерпретувати І Мойсея 1:6-8 та проголошують, що Біблію не можна примирити з модерним знанням. Ця інтерпретація силоміць навязена Біблії, на підставі певних поетичних і фігуративних висловів, котрі ми знаходимо в інших місцях Писання

III. Принцип праці Бога через природні засоби

Цей принцип твердить, що коли Біблія каже, що Бог зробив певну річ, то це твердження не виключає зужитя Богом природніх процесів. Віруючі дуже часто займали становище, котре скептики займають все, що закони природи і акти Бога виключають один другого. Люди знаходять певні природні причини для явища, і від так думають, що вони довели, що Бог з тим не має нічого до діла. Це не має нічого спільного з поглядом Писання. Господь Ісус каже, що Бог годяє пшеницю і лілії, що Він годує горобців, що Він посилає дощ і світло сонця, при цім Він не має на увазі навчати, що ці всі речі є чудами. Вони є природніми подіями, але понад природою, працюючи в ній і через неї знаходиться Бог та закінчений феномен є Його актом. Це є становище Біблії всюди. Якщо це ясно зрозуміти і дотримуватись, то ця засада усуває багато уявних труднощів. Нас не буде турбувати те, що ніби геологи протирічить Біблії, коли вин каже, що вони відкрили довгі періоди і важні природні процеси в формації земл Ви мо же помилитись, або мати правдиву теорію, це нас не обходить, бо якими б природніми процесами Бог не покликав землю до існування, вона у всякім разі є Його сотворенням. На самім початку, логічно, ви мусите мати рантове сотворення, бо ви не можете мати попередуючий початок чого будь, але по першій верші зміни Буття, нема підстави заперечувати, що Бог міг зужити природні процеси, щоб осягти результатів, котрі є описані, і є багато причин, щоб згодитись на це.

Щоб продеклямувати першу главу І Кн. Мойсея в деталях, треба більше часу ніж ми тепер маємо до розпорядження, але ми можемо вказати на певне число важливих пунктів повної згоди поміж наукою з одного боку і цим оповіданням з другого боку. В першу чергу ми назначуємо, що ми приєднуємось до Августина приймаючи шість днів сотворення, не як звичайні дні нам знані, але як "Божі дні", що мають довжину незнану нам.

Це є вимівка, що до неї нас примусила модерна наука, як де хто каже, але інтерпретація, що її вимагає самий текст і як це ясно добачив Августині (коли модерної науки ще не існувало) Розуміючи дні в цім значенню ми маємо наступні важні твердження І Кн. Мойсея з котрими наука погоджується, або проти котрих принаймні не має заперечень:

1. Що всесвіт мав початок.

В усі стародавні часи одна Біблія обстоювала це твердження. Вся наука — модерна наука в наши дні — попереє це твердження Біблії, як цьому свідкують останні погляди Джеймс Джінс'а і інших. Це є перше твердження книги і воно має різноке значіння. Згода в цім пункті означає більш ніж згода в якім будь іншім.

2. Що земля була одного часу вкрита темрявою, без форми і життя.

3. Що в певний період земля була покрита водою і континенти повстали поволі.

4. Туман на землі тоді був такий густий, що не можна було розрізнити моря від хмар.

5. Що на землі було світло перше ніж можна було добачити небесні світила.

6. Що, загально, порядок сотворення був такий: перше рослини, відтак морське життя, потім птахи і звірі, потім рікі сеавці і на кінець людина.

7. Що людина в істоті рівниться від сотворінь нищого порядку та виділена від них непроходимою пропастю.

У всіх цих важливих твердженнях нема серіозного конфлікту поміж твердженнями Біблії і ріпня з пеяіством усталеними модерною наукою. Звичайно ми говоримо не про теорії, що так часто міняються, але про устелені факти. Як вже було сказано не всі проблеми вже є розвязані. Візьме багато часу поки ще буде зроблено, якщо це буде зроблено. З одного боку ми можемо помилитись в невних випадках, з другого боку наука ще не сказала свого останнього слова. Все ж стає ясним, що обидві наближаються одна до другої і пізні ші генерації дослідників Слова Божого знайдуть це більш легким для себе звести їх до вдовольняючого порозуміння ніж це було для попередніх генерацій. Я відчуваю зовсім певно так само, що наука відвернеться від легкого, проте поверхового твердження, що обидві є в безладійнім протиріччі але це не має ніби значіння.

На заключення, ми хочемо підкреслити знову факт, що є поза всякою дискусією, а це, що Біблія і тільки Біблія, поміж усіх стародавніх писань може виказати себе поважною кругом в цім тілі порівняння, що ми зробили. Ми бачили осьлькі це є правдивим по відношенню до стародавніх авторів Греції, Палестини і Риму.

(Продовження на ст. 3).

Евакуацію ніиці проголошували несподівано. До одної години всі мали бути готові покинути терен, що був призначений для воєнних операцій. І тоді за короткий час неодному довелось пережити багато дечого так глибоко й так інтенсивно, як при нормальних обставинах не переживається й за десятки літ. Серед тих переживань творились нові світогляди й перекон..ння й наступала нереоцінка цінностей, родився новий духовий світ. Те, що колись було вартісним і сутнім, ставалось часто невартісним і несутнім, а цілком інось нове й досі незнане ставалось осередком нашого думання.

Довгим шляхом Европи їхали валкою вози, авта, байсикли — цивільні й військові, а всі в сторону західньої Німеччини, де вже були американці й Англійці Наша дорога вела через Чехословаччини Зо мною мій тоді трирічний син, а далі тисячі таких як ми. На східному фронті, що не був кінець війни і всім нам здавалось, що можливо добемось до цілі. Одначе вже на самому початку вистрілн нас страшні перешкоди. З лісів Чехословаччини нападали вагани більшевицьких партизанів, перетрушували наші вози й шукали за зброєю й німецькими жовнірами. В інших місцях стріляли на нас наставлені в лісах скоростріли. Діти кричали, жінки плакали, дехто молився. Молилася тоді й я, але сьогодні пригадую собі якже відмінно молилась я тоді, чим раніше. Можливо, що молитва ця не була молитвою, може була вона занадто односторонна, може був це крик розпуки й благання до Бога о поміч. Але сьогодні, коли я з перспективи літ оцінюю свої переживання в той час, то я свідома того, що тоді я молилась уперше в житті щиро.

Я не знаю, як це сталось, але

БІБЛІЯ І НАУКА

(Продовження зі ст. 2).

Це є правдивим що більше в порівнянні з знайденими писаннями Сумерії, Вавилону, Асирії, Египту і Персії, і це є не мени правдивим в порівнянню з наймудрішими річми, що коли небудь були написані в Індії, Хіна чи Японії, чи з якими нашими річми що люди їх передумували і писали на цю тему від початку часів. Біблія і лише одна Біблія може всих стародавніх творів вела людей до концепції світу, що є правдивою і сьогодня.

А. Пітерс (Евандж. Квотерл)

Л. Литвиненко.

ЯК СПАСИТЕЛЬ ПРИЙШОВ ДО НАС

(Переживання на переломі війни)

тоді перший раз у житті мене огорнула якась така ясність і певність, що без Божої волі нам один волос із голови не спаде. Ця певність не була побудована на одчайдушности, що часом огорне людей у безвихідній ситуації, ані не була вона на-підставі роздумувань і медитацій. У той час роздумувати не було часу, але сьогодні, коли я це чиню, то я свідома того, що певність ця мала мені в дусі Бог Ми йшли дальше середовищі ситуацій

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.
Передплата на рік в Канаді і заокеанами $1.00. Окреме число 10ц.
М. ФЕСЕНКО — Редактор
Адреса редакції
606 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

Український Робітник в числі від 5-го квітня надружував таке вітання: "З нагоди Христового Воскресення Центральний Комітет Спілки Української Молоді щиро вітає обі Українські Церкви."

Це "вітання" виглядає протиречиво і загадково. Ми спод'валися б від християнської української молоді деб вона не була, ясної думки, відвази і бистроумного щирого відношення до тих

По перше очевидно автори "вітання" вірять в Воскресення Христа, разом з тим, очевидно, що вони повинні вірити і в Його науку. Допустимо, що окрім якихось двох таємничих церков, що їх "вітає" СУМ, є ще, але решта щось бракує. Це не було б в згоді з наукою Христа привітати і їх? Інакше кажучи, це вітання зумовлює марно ім'я Ісуса Христа. Коли в одним самарянським селі люди не приняли Христа, то ученики хотіли, щоб Христос наказав дати вогонь впав з неба і пожер це село, але Христос відмовився це зробити, бо Він прийшов не погубити а спасати. Отже ніхто не має права вживати когось, або гордити мовь і робити це ніби з нагоди Воскресення Христового.

Цікаво, які церкви "вітає" СУМ? По цій боці нараховується куди більше церков ніж дві: українська католицька церква, що тісно повязана з італійським Римом та в першу чергу служить римським інтересам, та чисто ржних православних церков. Ми навіть не згадуємо українських протестантів. Тепер, які дві з цього букету вибрав ЦК СУМу?

Нам би здавалось, що в проводі СУМу повинні бути люди, що хоч трохи читали і вчилися. Історія інших народів навчає з незаперечною ясністю, що релігійні переконання є найбільш тривалим і сильним почуттям у людей. Що ніякі політичні переслідування і гоніння не зможали в історії людства знищити або змінити релігійні віруванння певних груп. Навпаки вони лише побільшують їх відпорність і завзятість. Релігію не можна регулювати урядовими розпорядженнями, партійними програмами і намаганнями (комуністи про це вже впевнилися). Віруюча людина, до якої б релігії вона не належала — християнин, буддист, магомеданин, римо-католик чи хто інший не звертатиме найменшої уваги на ржні заборони і аргументи ворогів його віри. В історії інших народів бувши пролити ріки крови і декотрі народи зубожіли та знікли в наслідок спроб їх неровняжних урядів навязати всьому населенню лише таку віру, яку собі сподобав цей уряд чи пануюча група.

Лише ворог українського відродження і національного визволення в наші дні може про повздувати утиск яких будь релігійних угруповань. Це є приватна справа кожного громадянина, до якої церкви він хоче належати чи ходити. Нехай духовні проводирки доказують одним одному і народу хто із них є більше правди. Це не ослабить ані народу ані боротьби за волю. В Злучених Державах є більш релігійних рухів ніж в якій будь іншій державі на світі, всі вони свободні в своїй праці, жадна партія чи уряд не осміюється вмішуватись в їх життя, і не дивлячись на це, Мучені Держави є найсильнішою потугою на світі. Релігія на свобода робить нарід потужними, релятини групи змагаючись одна з другою за краще розуміння Бога поєднюють нарід духово і моральо Тому ми рахуємо це ознакою/ державної зрілости в кожним русі чи організації коли вони розуміють це і уникають вмішуватись в справи, котрих вони не мають компетенції розвязувати

Очевидно, що членом СУМу може бути лише той українець, що погоджується з їх вибором "двох церков". Що ж робити з рештою? Оскільки члени інших церков доброволько не зречуться своїх переконань, то треба буде знову завести свідківщину, або щось подібного до МВД, чи Гестапо.

Дивовижним виглядає, коли якийсь молодник старить себе суддією над релігійними концепціями таких велитнів думки як Мартин Лютер чи Іван Кальвін, та проголошує тих, з поміж свого народу, хто спробав ці концепції, поза межами українського народу.

Подібні зубожені наставленим е наслідком довгого рабства. Проте ми певні, що на українських землях, вони не знайдуть грунту. Там нарід надто довго терпів від ріжних політичних та релігійних "тоталістів" і на такі наставлення треба сподіватись гострої реакції. Магомеданин і буддист не менш католик буде користатись повною свободою віровизнання і їх всіх вітаємо вільна Україна, як свободних людей. Ми в цім певні. В канадійських обставинах вияви релігійної нетолерантности е не стільки виразовим переконань провідників світських груп, як вислоном тиснення католицького доляра і тяжкою боротьбою за існування. Римський доляр і священство на Україні матиме дуже малий вплив, або ніякого. Про те ми волілиб бачити і у католицьких емігрантів глибше розуміння проблеми релігійного співжиття в українськім народі. Україна ніколи не воскресне наколи її сини будуть дусити один одного за одну чи іншу віру про Бога і церкву.

Засади демократичну вимагають свободи віроісповідання, кожну організацію, що складаються з людей рижноманітних віросповідань неповинні зневажати перекования своїх членів. такими виключними і обмеженими "вітаннями". Основною вимогою кожної патріотичної української організації має бути лояльність супроти свого народу, а не вимога лояльности супроти одної чи іншої релігії чи церкви. Це є приватна справа.

Нема причини чому б українських протестантів було трактовано инакше ніж членів інших церков. Навпаки усе за тим, щоб цей рух трактовано з усякою прихильністю. Патріотизм протестантів не е менший ніж яких будь інших українців. Їх звязки з англосаксонськими протестантськими світом е необхідним для української справи. Що доброго зробить для українця грецький патріярх-москвофіл, котрому підпорядкувались українські церкви в Канаді і З.Д.А.? Чи ж певні речники цих церков не нарікають на шкоду заподіяну цим грецьким москвофільством українському церковному православному життю? Що може зробити доброго Рим для нашої справи? Той Рим, що стоїть з простягнутою рукою у задніх дверей протестантських англосаксонських країн, чекаючи на поміч. Чи ми маємо бути жебраками у жебраків?

В той час, як протестанти, ми говоримо, як рівний з рівними з народами, що будуть рішати доля світа. Протестантська Україна не боїться ані московсько-православних, ані римсько-польських асимілятійних звізників

Бажанням найкращих українських людей було бачити Україну євангельською. Найбільший з них Тарас Шевченко молився про це отверто.

Союз Українців у В. Британії був більш специфічний в своїх вітаннях. Він не тільки казав, що вітає дві церкви, але вказував які. Прихильністю СУБа користаються лише члени УЛ-ПЦ і гр.-кат. з своїм проводом.

Всі ці обмежені "вітання" виявляють, як ми перше вже визначили, нерозуміння духа Христової науки. В ім'я Христа не можна зневажати інших християн. Тим більш, що УАПЦ з своїго боку гучно вітала недавно цілим собором єпископів протестантського пастора Бекера. Українці православні шукають співпраці і помочі від протестантів, чому тоді не привітати і українських протестантів?

Не тільки УАПЦерква міняє відношення що до протестантів, але навіть римо-католицький провід з огляду на потрібну їм поміч від протестантських країн змягшує своє відношення до протестантів. В З.Д.А., в кат. Бостонській духовній семінарії виключено за апробатою Рима професора за те, що він твердив, що спасення поза католицькою церквою неможливе. Католицькі теологи проголошують, що протестантське хрещення дітей е дійсним і ними визнається

Отже в той час як православний і католицький церковні проводи, зважившись ситуацію, рішили обходитись з протестантами вівчинивше, декотрі з світських провідників стають більш фанатичними ніж їх церкви і не хотять визнавати права на існування жадної іншої церкви окрім їхньої власної. Більшої короткозорости тяжко собі уявити. І ці люди думають будувати „свободну" Україну, в той час як самі у своїй душі вони являються змушеними підголосками по духу чужої нашому народові церковної нетолерантности.

Подібні вітання лише виявляють повне нерозуміння основ здорового народного життя.

„Ми можемо запевнити, що в той день, коли в Божім провидінні Україна стане вільною, всі ці проклони подібні обмежують свої "вітання" до "двох церков" будуть приниущені побільшити число. Чи не краще почати це робити тепер?

ЯК СПАСИТЕЛЬ ПРИЙШОВ ДО НАС

(Продовження з ст. 3).

показав нам на небо. Ми не знаємо, що він рухом цим хотів сказати, ми можемо тільки догадуватись. Але тому саме, що він говорити не міг, напружність його духового переживання тим більша. Ми дві питались його, чи він хоче молитись і коли зрозуміли його згоду, ми говорили голосно „Отче наш" і дивились на нього відчувши, що він у думці повторяв за нами слова молитви, може молився перший раз у своїйому житті, бо був вихований у обставинах більшовицької дійсности. І хто бачив вираз його обличчя, що променило надземним світлом, той мусів вірити, що він умер поєднавшися з Богом.

Від того часу пройшли роки й нове. життя, нові обставини й нові вражіння затерли в моїй памяті неодин спомин із тої страшної дороги. Але цей останній спомин для мене незабутній і він часто несував рефлексії, що Бог доцільно створює в житті людей тяжкі обставини, щоб ім обявитися й навернути їх до себе.

В одній німецькій церкві я чула свідкування одного жида, що вийшов із концентраційного табору. Всі члени його родини, так оповідав він, згинули в крематорії, він один чудом врятувався й серед того навернувся. Його свідчення про те, чим є для нього Бог, було надзвичайно просте й звичайне, але воно зробило на мене незатерте вражіння. З питоменністю семітської раси він живо гестикулював руками, а в очах у нього блестіли сльози. Він кликав до людей голосно й питався: „Знаєте, чого я бажав давніше, чого шукав я і чим жив я? Я хочу вам це сказати. я бажав тільки багато грошей, десять тисяч, сто тисяч, мільйони! Чого я бажаю сьогодні, за чим шукаю, чого прагну. нічого, тільки мойого Спасителя!"

Більшість людей навертається до Бога серед злої долі, це є факт, якого не можна заперечити. Й сьогодні в війною й бомбами знищеній Європі, на руїнах колись чудових і могутніх міст знайдено тисячі таких, що колись вирікалися імені нашого Спасителя, а сьогодні свідкують, що Він є і що тільки Він Він Дорога і Правда і Життя. В житті більшости цих людей мусіло прийти щось страшне й потрясаюче, над їх головою мусів пронестися страшний вихор життя і винищити всі їхні надбання, розлучити їх раз на все з рідною, або забрати їй те, що їм було найміліше. Але навернення до Бога можливе також і при нормальних обставинах, через ласку Божу, що відкриває людські серця для сприймання Його правди. Багато матерей переживає одначе ту трагедію, що инші їх стремлінь виховати своїх дітей на християн, з дітьми ставться щось противне. Причини на це складаються різні, зовнішнього й внутрішнього характеру, але не вони е темою цієї допису. Згадаємо тільки, що мабуть найбільшою причиною неуспіху в релігійному вихованні дітей е брак особистого прикладу в житті матерей і відсутність молитви, з якої матері черпали б силу, звязку з помочі в свій виховній праці від Того, що був і е нашим найкращим виховником.

Цю трагедію пережила також і п. С. в І. в Східній Фризії в Німеччині. Вона була смертельно хвора й не мала спокою в хвилині смерти. Бо три її сини, що були гордістю її життя, були-здібні, багаті, всіми цінувані, та не мали в серці Бога. До смертельних мук старої матері долучились ще й муки жалю й покути: „Я не досить старанно виховувала їх, а тепер уже запізно й ніхто вже більше їм не розкаже про Тебе, о Боже." Пів жаху виступав на її чоло й вона схрещувала руки й молилась до Бога: „Любий Боже, дай мені ще одну годину часу, тільки одну убогу годину, щоб я могла своїм дітям розказати про Тебе." І вона кликав до людей голосно й питався: „Знаєте, чого я бажав давніше, чого шукав я і чим жив я? Я хочу вам це сказати. я бажав тільки багато грошей, десять тисяч, сто тисяч, мільйони! Чого я бажаю сьогодні, за чим шукаю, чого прагну. нічого, тільки мойого Спасителя!"

Більшість людей навертається до Бога серед злої долі, це є факт, якого не можна заперечити. Й сьогодні в війною й бомбами знищеній Європі, на руїнах колись чудових і могутніх міст знайдено тисячі таких, що колись вирікалися імені нашого Спасителя, а сьогодні свідкують, що Він є і що тільки Він Він Дорога і Правда і Життя. В житті більшости цих людей мусіло прийти щось страшне й потрясаюче, над їх головою мусів пронестися страшний вихор життя і винищити всі їхні надбання, розлучити їх раз на все з рідною, або забрати їй те, що їм було найміліше. Але навернення до Бога можливе також і при нормальних обставинах, через ласку Божу, що відкриває людські серця для сприймання Його правди. Багато матерей переживає одначе ту трагедію, що инші їх стремлінь виховати своїх дітей на християн, з дітьми ставться щось противне. Причини на це складаються різні, зовнішнього й внутрішнього характеру, але не вони е темою цієї допису. Згадаємо тільки, що мабуть найбільшою причиною неуспіху в релігійному вихованні дітей е брак особистого прикладу в житті матерей і відсутність молитви, з якої матері черпали б силу, звязку з помочі в свій виховній праці від Того, що був і е нашим найкращим виховником.

Цю трагедію пережила також і п. С. в І. в Східній Фризії в Німеччині. Вона була смертельно хвора й не мала спокою в хвилині смерти. Бо три її сини, що були гордістю її життя, були-здібні, багаті, всіми цінувані, та не мали в серці Бога. До смертельних мук старої матері долучились ще й муки жалю й покути: „Я не досить старанно виховувала їх, а тепер уже запізно й ніхто вже більше їм не розкаже про Тебе, о Боже." Пів жаху виступав на її чоло й вона схрещувала руки й молилась до Бога: „Любий Боже, дай мені ще одну годину часу, тільки одну убогу годину, щоб я могла своїм дітям розказати про Тебе." І вона кликав до людей голосно й питався: „Знаєте, чого я бажав давніше, чого шукав я і чим жив я? Я хочу вам це сказати. я бажав тільки багато грошей, десять тисяч, сто тисяч, мільйони! Чого я бажаю сьогодні, за чим шукаю, чого прагну. нічого, тільки мойого Спасителя!"

Тобі на серце. Гаяль, я цілком кладу їх у Твої святі руки і Ти зробиш з ними, що сам хочеш: дозволь їм терпіти, зломи їх фізично й матеріяльно, забери їм усе, що їм найдороще на світі — Ее поведи їх до Тебе."

І серед гробової тиші, що панувала в цій кімнаті, сталося щось чудодійного. Три сини відчули, як щось могутнього наблизилось до них. Вони побачили лице умираючої матері, що променіло надземним світлом. Страшна тривога опанувала їх і вони впали на коліна й як мати щераз відкрила очі, побачила, як на чолах її синів горів небесний блеск. Вона не знала, що це був відблиск від її умираючого обличчя, але зрозуміла: що зерно впало вже тепер і через ласку Божу побачила чудо навернення своїх синів у своїй останній хвилині

Автор цієї допису зібрав автентичні приклади з життя, що на них представити переживання різних людей в різних обставинах життя і волив тих переживань, на душу людини Вони не е одиначе аргументом на те, що всі ці люди вже такими наверненими остались, або осталися такими, думають, що вони кращі й ліпші, чим давніше. Суть одиначе в тому, щоб переживання ці не затратились в нашій душі й щоб ми їх не присилали, але все наново й постійно розрушували й скріпляли. Щоб вони для кожного з нас стались новим етапом життя. Щоб стались новим знанням, новим досвідом і новою силою. Такою силою, якої ніхто з нас не може собі ні заробити, ні здобути ані заслужити, але може її нам дати тільки Бог із вільної ласки..

ОДНОГО ШАСТЯ ЗАМАЛО

„Український Самостійник", часопис, що виходить в Європі (ч. 26, березень, 1950) нарікає на те, що Ім „не вощастило" знайти „якийсь гідний уваги слід думки" в „Євангельській Правді" (ч. 1-2, 1950). Ми співчуваємо редакції „У.С.", але лише зарадити не можемо, це є поза нашею контролею і залежить виключно на І.Q. редакції „У.С."

Це число Євангельської Правди складалося між іншим з короткої релігійної медитації, статті з заклином до взаємно релігійної толерації серед укранців і короткої звуваги про шкідливість захоплювання якимсь коголю.

Можливо, що остання зауважа і викликала в головнім не-

задоволення. Нам же здається, що принайміні критику алькоголізму можна було б зачислити до „гідного уваги сліду думки" і це без страху недоволення з боку церковних цензорів і хлібодавців. Проте, як Г. Скороворда писав: „Кожному граду свій нрав і права, всякий іміє свій ум голова"

ПОСВЯЧЕННЯ НОВОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСВИТЕРСЬКОЇ ЦЕРКВИ В ІРВІНГТОНІ

Укр. Пресвитерська Церква мала відбути посвячення нового будинку на 36 Гаррісон Пл., Ірвінгтон, Н. Рі., 21-го травня. Петро Ковальчук, голова організаційного комітету, проголосив, що визначні церковні і громадські діячі візьмуть участь в свят

Комітет П. Ковальчука складається з пастора В. Кузіва, пані М. Багрій, пані С. Салюк, пані С. Реган, п. В. Багрій, П. Л. Горман, п. І. Пасічника і Петра Яценгіна

Будова нового будинку почалась в листопаді, 1949 року, під проводом Льва Горман, голови будівельного комітету. Будівельний комітет складався з П. Ковальчука, М. Яценгіна, М. Варнецького, Івана Тарнавського, В. Варнера, Т. Рудого, Р. Варнецького і Ф. Салюка. Кошта будови виносять понад $35,000 і не включають кошта добровільної праці членів церкви.

Пастор В. Кузів є третим пастором цієї громади та є широко знаний з його місійної праці.

(Перекладено з Ірвінгтон Геральд).

УКРАЇНСЬКИЙ ТЕХНІЧНО-ГОСПОДАРСЬКИЙ ІНСТИТУТ

Інститут випустив нові підручники, що е цінним науковим вкладом та великим осягненням, зокрема маючи на увазі умовини праці Інституту на чужині. Вийшли наступні курси: „Комерційна Аритметика" професора Моравевича, „Лісова Фітопатольогія" проф. В. Пінасенка та „Сільсько-Господарська Фітопатольогія" проф. В. Пінасенка. Придбати ці книжки можна в Інституті;

Ukr. Tech. Wirt. Institut. Neu-Ulm. Postfach 72, Germany.

HU 9282
ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Кінг Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5570; Дом. RA 6062

Evangel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D.226
PUBLIC ARCHIVES ARCHIVES PUBLIQUES CANADA

Е. Сл—кий.

ВИДИ СНА, ПОРУШЕННЯ СНА ТА ТЕОРЕТИЧНІ ОБГРУНТОВАННЯ ПРИЧИН СНА

(Продовження)

Вилів сна в основному ділиться на чотири

1. Нормальний періодичний сон

Нормальний періодичний сон таким людина середнього віку має подовжень 7 - 8 год., являється сном природним і фізіологічною потребою кожного людського організму. Кожна людина повинна задовольнити свою необхідність для нормальної життєвих сил самопочуття організму.

Протяжність цього сну, як вже вище згадано, не є однакова, а вона залежить від віку людини. Так, наприклад, у старих людей і дітей вона різниться від сна людини середнього віку. Їх сон є коротший. Весь добовий період сну у них розподіляється на кілька відтинків. У старих і малих на протязі доби перерування сна з діяльністю організму має менше декілько разів. Якщо підрахувати час цього сну, то він значно довший, як у людей середнього віку. Він нерегіно продовжується 11– 12 год. на добу. Так відбувається, коли сон протікає нормально, не зустрічаючи ніяких перешкод. Але також часто з тих чи інших причин спостерігаються порушення сна. Порушниками сна можуть називатися різноманітні явища внутрішнього й зовнішнього характеру, перерване велике число організм а також подразники, що служать причиною необхідності пробудження організму. Так наприклад, матері часто просипаються від найменшого плачу своїх дітей, коли не спить від болю, боязні від страху, вчені не можуть спати в ранці власних якийсь інших причинників коли не вдається твор т. д.

Всі ці причини порушують сон і приводять організм до **безсоння** - це, власне, і є перший вид порушення сна. Безсоння поділяється в наслідок цілого ряду хворобливого чи внутрішнього подразника на один, чи декілько нервових центрів, що знаходиться в край збудженому стані і тримають нервову систему розгалуженою. Але передзбудження завжди викликають свої критичні точки. Наступає все ж таки час, коли нервова система приходить в стан втоми і не кортить нас загалмовується — о

це і є той коротенький сон, який зустрічається в людей, що страждають безсонницю. Порушник, який турбує організм, через короткий час знову вивне не його із стану сна і в людини **продовжується безсоння.** Підчас безсонниць люди спять не 7 - 8 годин, а лише 2—3 год., безумовно, хворобливо відбивається на організм. Безсонниця більше зустрічаються у людей середнього віку.

б) Другим видом порушення сну, навіяли, дуже довгий сон людей, яким розділяється лише як наслідок внутрішніх захворювань нервових центрів і так не може бути покинення якими будь іншими причинами хворобливого характеру. Це є хвороба хороба центрально-нервової системи, що зветься епілепсія. Вона з одного боку приводить у виглядні сна, але в той же час порушує нормальний періодичний сон людини

в) **До третього виду порушень сна** багато фізіологів відносять перестановку в часі сна. На думку автора, це твердження не є повністю правильним. Перестановки в часі зустрічаються частіше у тих людей, які працюють в ночи. Такі люди себе постійно привчають замінювати час сна в ночі на час діяльности — це вхолить в звичку — виробляється відповідний рефлекс в часі сна

Якщо людина спить нормальну кількість часу — фізіологічні процеси в організмі не порушуються. Якщо її порушують, то дуже мало і зовсім не залежить на тому, в який час людина спатиме, аби умови сна були одні і тіж

Більш небезпечними є перші два види порушень, бо вони стимулюють патологічні процеси в організмі. При появлені їх, необхідно прибігати за допомогою медицини

2. Зимова та літня спячка у тварин

Цей вид сна є наслідком природніх подразнінь — холоду та голоду в зимку і течки а літку. Ни фігурує, голодна, у тварини класи — mamalia.

До таких можуть належати: бурі ведмеді, ховрашки, тхори, борсуки і т. д. У тварин, які також переносять зимові морози, голод та літню спеку виникає сильне подразнення нервових системи на вплином цих чинників. Тварини на такі подразнення відповідають

СВЯЧЕНЕ

В Торонті, так само як і в кожним більшим місті, де є українські колонії, кожна українська організація відбуває „Свячене." Цілою їх спільних обіднів, що відбуваються по Великодних святах є зібрати дещо фондів для своєї праці. Запрошується всіх, хто охочий принести свою датку. Запрошуються всіх, без різниці релігійної приналежности і протестантський долар приймається так самісінько як і православний чи католицький радо і щиро. Проте трактування гостей не є всюди однакове. Кожна організація орієнтуючись на церковну приналежність більшости своїх членів запрошує відповідного священика на „свячене."

Один запрошують католицького священика інші православного. Тому що протестанти не утворюють ніякої більшости в якій будь організації, то їх погляди зіставіться цілком незалежними.

Ми рахуємо, що вже на часі викласти себе демократами не тільки на словах а і на ділі та винвити свою безсторонність до різних релігійних перекопань в цирій спосіб. Це є належить і браком такту, коли скажемо, примушується католиків і протестантів відбувати православний ритуал, або навпаки. У всіх правдиво демократичних організациях звичайно

кілька місячними сном. Цей вид сна таким тваринам служить засобом самозахисту від холоду, голоду та спеки. Він є **природнім сном.** В процесі свого життя деякі тварини виробили собі властивість — за декількох місяців до наступлення морозів, чи спеки готуватися до сна: вони риють собі нори, наносять туди соломи та листя, запасаються їжою. За декілька днів перед наступанням холоду чи спеки, зариваються в нори, де й спять 3—4 місяців. В звязку з чутливим передбаченням тваринами холоду та спеки, — цей вид сна називають ще **тонким інстинктом тварин.** Спячка продовжується або безперервно 3—4 місяці, або тварини можуть пробуджуватися, вживати їжу і знову засипати. У тих тварин, які спять без перерви, процеси життя під час сна ідуть на рахунок резервів свого власного організму; тому такі тварини за період спячки дуже марніють після пробудження надзвичайно заокруглюються тваринами.

(Далі буде)

ВІДКРИТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ БАПТИСТСЬКОЇ ЦЕРКВИ В ТОРОНТІ

Дня 30-го квітня відбулося урочисте відкриття Української Баптиської Церкви в Торонті при великим здвизі віруючих. Богослуження відкрив Бр. П. Луцик. Глибоку духовну змістом і повну любови до свого народу науку подали баптиські українські пастори В Бура, Речун-Панько, Підгорецький і Кудрик. Головним промовцем був пастор В. Бура з Дітройту.

В імені своїх громад привітали організацію української баптиської церкви в Торонті пастори Л. Стандрет, В. Боровський, М. Фесенко. При цій нагоді виступали представники інших груп, але за браком часу неможливо було здлити всіх слова. Редакція бажає Божого благословення і успіху цій новій українській евангельській громаді в Торонті.

ХТО ДІЛИТЬ ЦЕРКВУ?

Опоненти евангельської нашого народу, не маючи якогось кращого аргументу, вперто твердять, що протестанти ділять народ на багато церков і тим робіть шкоду. Цікаво, що велика кількість ріжних церков і деномінацій не робить жадної шкоди Злученим Державам.

Ніще ми наводимо цитату з одної статті надрукованої в „Нашім Віку," про кількість православних церков по цім боці океану. Було б не менш і католицьких, але Рим ще відовий досвід, як ліквідувати непокірних церковних достойників

„В Америці в свій час постало дві Українських Православних Церкви: Церква Автокефальна, що була в безпосередньому канонічному звязку з Києвом і очолювала Архиепископом Іоанном; Церква, що підпорядкована була канонічно грецькій ієрархії і очолювана була спочатку епископом Жуком, а згодом — епископом Богданом. Але тепер і ця Церква розкололась: частина її залишилась під еп. Богданом, частина перебішла, згідно з указівкою Алентавського Собору, під очолювання архиепископа Мстислава. Отже, на сьогодні маємо в Америці (не рахуючи Закарпаття) три Українських Православних Церкви. А останнім часом постала ще й четверта Церква, очолювана Митрополитом Іларіоном."

Отже маючи на увазі факт існування багатьох ритуалістичних церков, нема причини заперечувати протестантам творення їх власних церков, тим більш, що протестанти творячи окремі деноміняції мають центральну організацію, що обєднує всіх і не ворогують між собою так, як це роблять православні.

ПРОФ ДР. С. САСС В ТОРОНТІ

Др. Сасс, що займав посаду професора в греко-католицькій духовій семінарії для священників у Львові, проповідував в неділю, 23-го квітня, в Українській Пресвітеріянській Церкві в Торонті на тему „Чому я став протестантом?"

Доктор Сасс користався, особистою прихильністю пок. митрополита Шептицького, та являється одним з визначних священників Греко-Католицької Церкви.

В Галичині Др. Сасс проповідував як місіонер до соток тисяч народу, соток священників і в присутности архиепископів Греко-Католицької Церкви на здвигах в Зарваницях. Йому було так само поручено організацію парохій у Франції і для цієї цілі в його розпорядженню був літак, щоб він міг виконувати працю більш ефективно. Так само Др. Сасс якийсь час мав завдання привернути евангеликів назад до Греко-Католицької Церкви в Кобиловодах

Підчас Богослужения в Торонті пані Сасс виступала як солістка. Пані Сасс, відома оперова співачка, захопила присутніх незвичайним виконанням церковних пісень, її багатий голос і глибока щирість відчутно передавались і захоплювали слухачів. Церква була повна людей, багато з них знали Др-ра Сасса ще в Європи, були і деякої з його бувш. студентів.

Проповідь Д-ра Сасса була побудована на багатім особистім досвіді. Маючи першокласну освіту та проникливий розум він не міг примиритись з кривдами і дефектами католицизму. В решті по глибокій внутрішній боротьбі він рішився розірвати з католицизмом, зробив він це з любови до правди і свого народу.

Др. Сасс офіційно і урочисто був прийнятий в склад Гамільтонської Пресвітерії Пресвітерської Церкви в Канаді. Його прийняття було підтверджено одноднівними олівесками присутніх пресвітерів. Дух Божий здавав серед нашого народу і пробуджує найкращих синів його до нового служення.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

HEALTH FOR EVERY DAY

By Dr. Helen Mac Murchy, C.B.E.

The Bath

Four things you need when you have a convenient bath or tub: soap, a wash-cloth and a towel. Should the water be hot or cold. A hot bath once a week is a comfort but for your necessary daily bath cold water with the chill taken off, so that the water is about the same temperature as the air in the room is good for a young and healthy person like you. Rub your wash-cloth on your piece of soap and it crushly but quickly get over your whole body. Then rinse it again quickly with a wet wash cloth, to wash off the soap and then take your towel (always a dry one) and rub your skin again till it is all in a glow. This rubbing is an important part of your bath. It helps the circulation and makes the ruddy color of your skin

If you have a bath room and a tub bath no doubt you will enjoy it. Mix water from the "h" and "c" taps to get the right temperature. Use soap, sponge or other in order to get the skin thoroughly clean and all the pores—the little openings of the sweat glands and other glands—working at their best, you might take a hot bath. Splash some water on the back of your neck or dip your foot in the tub to make sure the water is not too hot nor too cold. Get right to scrub yourself and jump out in about two or three minutes.

The Towel

One good-sized towel is all you really need but a bath towel if you can afford it, is very nice.

You can always buy a wash cloth, made of the same material as bath towel, for a few cents. Shake and stretch your towel and hang it out to dry you can use it all the week. When you take your hot bath at the end of the week, this towel will have done its duty and on Sunday morning you have a clean towel along with your clean clothes.

Soap

As for the soap, a simple mild white soap is best and it is not expensive! Don't use soap which makes the skin uncomfortable that discomfort means that there is too much alkali in the soap and alkali is not good for the skin. Save soap. Don't let it lie in the water. That wastes it.

Rain Water

Some day perhaps you will build a house of your own. When that time comes, don't forget that rain-water (soft water) is a real boon for baths and for washing clothes. Be sure you have a good safe water supply for drinking and cooking. Talk to your architect about some convenient and cheap way of having a supply of soft water. It saves soap and is good for your skin. Some Canadian homes, mostly farm homes, have a soft water supply. Perhaps you could have it too.

Florence Nightingale

Did not Nightingale said that anyone who really wanted a bath could have one, even if he or she had only a cup of water. Let us say to ourself that we could have a daily bath if we had a room to ourself. But not stop there in a room. Have a screen. Have a large enough piece of oil-cloth on the floor. Then you can put your bath from the other room, on the floor.

БЛАЖЕННІСТЬ ДІВИ МАРІЇ

В Євангелії від Луки (1, 28 і 42) Діва Марія називається „благословенною між жінками." Жадні інші жінки не можуть бути названі благословенними Божественним Духом, як тільки Діва Марія, бо вона є Божественною Матір'ю Ісуса Христа. Ця благословенність полягає в благословенні Божественним Духом Діви Марії, як явилось Божественне Благовіщення. Ангел Господній сказав Марії: „Благословенна ти між жінками!" Ці слова не можуть бути відповідно пояснювані Діви Марії, як тільки благословенною Божественним Духом. Ангел Господній сказав Марії: „Благословенна ти між жінками!" Ці слова не можуть бути відповідно пояснювані Діви Марії, як тільки благословенною Божественним Духом. Ангел Господній сказав Марії: „Благословенна ти між жінками!" Ці слова не можуть бути відповідно пояснювані Діви Марії, як тільки благословенною Божественним Духом.

Грецьке слово „макаріосі" вжите в 48 вірші походить від слова „макаріос" котре означає щастливий, благословенний.

Діві Марії належиться найвища людська пошана, вона є благодатною, благословенною і благословною у всіх родах. Але неможливо приписувати їй ні смерті всюди-присутність, як роблять ті котрі моляться до неї з усіх кінців землі, або приписувати їй силу Провидіння Божого, бо це протиречить фактам і усій науці Слова Божого

ПОШУКУВАННЯ

Ярчук Деметрій з Casilla de Correo 16, Carmen del Paraná, Paraguay

пошукує земляка **Антона Цяпюка** з села Заборомель, повіт Луцьк.

One At Every House

By Albert A. Rand

"Oh, boy, look at those steps. Some climb up there." Will Fisher and Dick Hatton stood on the side walk and looked up at the house high above their heads. They glanced at the next and the next. There was a whole row of them and each one had a long flight of steps.

One side of Warren Street was low and the houses were on a level with the street. But on the other side was a steep slope. All the houses there were built high up. They all had long flights of steps.

"Sure, it's a climb," Dick agreed. "But who's going to climb it?"

"One of us will have to," Will told him. "We have to deliver one of these flyers at every house. That's what Mr. Wallace said. We can't skip any."

"So what? Who's skipping any? But you don't have to climb up there. Look."

Dick reached into his bag, took out a handful of the advertising flyers. He twisted one of them and deftly flung it up the steps as far as he could.

"There, that's all there is to it," he said airily. Going on to the next house he did the same thing. He was starting on to the third when Will caught his arm and pointed.

"Look," he cried, "the breeze has blown that one away. And the other one, too."

"So what? Let 'em blow away. People don't bother to read those things anyway. And besides, it's not our business to see whether they are read or not. All we have to do is leave one at every house and that's what we're doing."

Will was watching the papers slip away. Now a dog had one in his mouth and was tearing it to shreds.

"But Mr. Wallace wants them put where people will read them. That's why he is paying us."

Dick stopped.

"Look. If you want to climb up all those steps it's all right with me. You take this side and I'll take the other. I'll see you sometime. So long."

Whistling carelessly, Dick hurried away. Will started up the first long flight of steps and tucked one of the flyers under the door. Then he started to run down the steps. Just then he realized that he did not have to do that at all. He could go across from one house to the next. So he did until he came to the last house. Then all he had to do was run down the last flight of steps. It hadn't been so hard after all. It took no longer than it would have taken on the other side of the street.

He glanced across to see how Dick was doing. The other boy was nowhere in sight. But Will could see several of the flyers around. There were three together at one of the houses.

Will picked them up, left one and put the other in his bundle. He did the same at the next house. Then he looked down the long street. He sighed. What a job it would be to go to all those houses and pick up the circulars. And it was none of his business anyway. That was Dick's lookout.

The boy stood there uncertainly. He was feeling tired already. All at once he squared his shoulders and set out down the street, for he had remembered something. He remembered how he had heard something once. Maybe it was in Sunday school, or he had read it. But the idea was that if you knew there was something wrong and didn't do all you could to make it right you were guilty of that wrong too.

It was not such a hard job as he had feared it would be. For Dick had not left extras at every house. And at some houses he had left none at all.

Will felt lots better *after* he had finished straightening out Dick's mistake. Now he could go on to the next street.

Just as he was turning the corner he stopped. For he noticed something he had missed before. He had not reached the end of the street after all. There was an extension that led down to a cottage that stood by itself in a field. The extension was hardly more than a path and it was unpaved.

The boy looked at the path. The ground was very muddy. It would not be easy getting down there. Oh, well, he could skip that one. Who would care anyway? Just one little house would not make any difference. He turned away.

Then he remembered that talk with Dick. Dick had wanted to skip a few houses.

"One at every house," Will had reminded him. "That was what Mr. Wallace told us and that is what I am going to do."

It was a poor preacher who did not practice his own preaching. Will looked at the house. There were no signs of life. Perhaps nobody lived there. Then he noticed curtains at the window. There was a new garbage can on the back porch.

Will started down the path. He took a few steps and sank into mud that came almost to the top of his shoes. He pulled a foot out and looked sadly at the mud-caked shoe. He had polished those shoes so carefully before he left home. He knew how important a good appearance was. Now nobody would ever know that the shoes had ever been shined.

He looked back and then ahead. What a lot of trouble he was taking. Maybe it was foolish to make such a fuss over such a little thing as delivering one advertising circular.

Oh, well, he was half-way there now. He might as well go on and finish. He took a few steps forward. And then his foot slipped in the ooze and he was down flat.

When he got to his feet he was a sight to behold. One side of him from top to toe was plastered with mud. The stuff was in his hair and running down his neck. Worse than that, his bundle of circulars had been under him when he fell and they were a mess.

Sadly he gazed at the damage. Would he ever get that stuff off? He thought of Dick at that minute. How the other boy would laugh if he could see him now. Will could imagine what Dick would say. It would serve him right for being so fussy over such a little thing.

And he almost persuaded himself that Dick was right. This did seem to be a poor reward for being faithful to your duty.

He began scraping away at the mud. He must get as much off as he could. His delivering was done for that day. Since the circulars were ruined he could not leave any more of them.

There was only one thing to do. He must go back to the store and tell Mr. Wallace about the mishap.

When he reached the store, he found Dick there. He and Mr. Wallace stared at the mud-caked object before them. Then Mr. Wallace's face broke into a smile.

"Well, what happened to you?" he asked presently. "Have you been taking the mud treatment?"

Will laid his circulars on the desk.

"I fell in the mud," he explained simply. "I'm sorry, Mr. Wallace. I'm afraid I've spoiled these."

The man waved a hand.

"Throw them in the waste-basket," he directed. "Where did you find all that mud to fall into?"

Will told him. The man nodded.

"I know. That's a bad place. You may not think so, but that fall in the mud was a good thing for you."

Will looked puzzled. "How is that, Mr. Wallace?"

"Somebody over on Warren Street telephoned that he found a lot of our circulars in an ash can. I knew that one of you boys had been cheating me, but I didn't know which one it was. When Dick came in to get his pay I asked him about it. He said he didn't do it. That meant that you must have done it. I asked him to wait here until you came. Then we could straighten the matter out."

Will glanced at Dick. They both looked worried.

Mr. Wallace continued

"I know now which one of you boys was unfaithful to his trust. A fellow who would go to so much trouble as you did to deliver a circular would not be one to throw those in the dump to save the trouble of delivering them. How about it, Dick?"

Dick looked very much down in the mouth. But he did not try to avoid the truth any longer.

"That's right, Mr. Wallace," he admitted. "I did throw them away."

"I know it would seem like making a big fuss over a little thing," he told the boys. "But it's faithfulness in doing the little things that proves a fellow can be trusted with bigger ones. There will be other work here for you, Will."

Will looked at Dick again. The boy was miserable indeed.

"What about Dick?" Will wanted to know. "Is he going to have another chance?"

"Do you think he should have?"

"Yes, sir, I do. I don't believe Dick really meant to be dishonest. He just didn't understand. He doesn't go to Sunday school as I do. So he wouldn't know about following Jesus and doing what pleases Him. I'm sure he'll do better next time."

Mr. Wallace looked at the other boy's drooping shoulders.

"How about it, Dick?" he asked kindly.

"I would like another chance, Mr. Wallace," he said earnestly. "Will is right. I didn't intend to be dishonest. I will do better next time. I promise it."

"All right then, I'll give you a chance to prove that you mean it. There will be other jobs soon and I will send for both of you."

A few minutes later the boys were walking home together.

"That was swell of you, standing up for me like that after the way I tried to put the blame on you," Dick said.

"Oh, forget it. You deserve another chance."

"I suppose it's in Sunday school where you learn to treat folks like that. Sunday school must be a great place. I think I'd like to go."

"Then I'll be looking for you next Sunday," Will told him.

Yevanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XI. Число 6-7. ЧЕРВЕНЬ-ЛИПЕНЬ 1950 JUNE-JULY Рік XI. Число 6-7.

Sermon preached by Rev J. A. Munro, B.A., M.C., Secretary of the Home Mission Board of the Presbyterian Church in Canada at the anniversary service in the Ukrainian Presbyterian Church in Toronto, Ont.

"Ви підняли намет Молохів і зорю бога вашого Ремфана, боввани, що поробили на поклонення їм."

Діяння 7:43.

Перш за все цього ранку, я хочу висловити моє вдоволення з того що можу бути присутним на цім богослуженні, щоб взяти участь з вами і вашими пастирами в одвічних річах, котрі були передані для нашого захована. В той же самий час я хочу привітати вас в імени Генеральної Місійної Церковної Ради з котрою ми мали щастливі відношення на протязі багатьох років. Церковна Рада просила мене поконгратулювати вас за прогрес котрий ви зробили.

Цього ранку я хочу говорити про річ, що є правдивим визовом нам всім. Вони мають до діла з ділом для котрої ми поєднялися з церквою Ісуса Христа, та як окремі особи служимо Йому перед Його престолом милосердя. Тому я звертаю вашу увагу на текст. "Ви підняли намет Молохів і зорю вашого бога Ремфана, боввани, що поробили на поклонення їм."

Це є серіозна річ коли людина дивиться в очі смерти. Це є дуже важно коли людина молода, і повна сили, думок і планів на будучину. В той час, як нас навчають дивитися вперед без страху смерти і ми знаємо що всяке людське життя кінчається могилою, та що всі християне мають велику надію, яка приходить через віру в Воскресення, в той же самий час ждем, хто є молодим і відважним не бажає собі передчасної смерти. Людина, яка промовляла слова тексту була молодим чоловіком. Він знав, що його час прийшов, бо проти нього стояло вороже суспільство, його власний народ, в погромами і гіркістю шукав його життя. За де кілька хвилин вони закамелювали його до смерти, це був мученик Стефан. В ці останні хвилин свого життя, Стефан мав досить відваги і віри, щоб свідкувати правді, котра в Ісусі Христі. Він говорить до цієї ворожої групи, що вже збірала каміння і готовилась до вбивства. Він говорив їм про дорогу, котрою Бог від віх в роду в рід. Він пригадує їм, що вони не були вільні, що вони блукали за фальшивими богами, що вони знову і знову губили видіння одного правдивого Бога, який був для них в той же самий час суддею і пророком. Стефан пригадує їм, що в повні часу, одвічна любов Божа відкрилась в особі Ісуса Христа, і він скеровує їх зір від фальшивих богів до одного, Правдивого і живого Бога, який дав сина свого єдинородного, щоб вони могли пізнати повноту і радість життя.

В тексті Стефан згадує богів, котрі належали до народів навколо — бога Молоха і бога Ремфана. Жидівський нарід тайно поклонявся перед алтарями Молоха, котрий був богом, що його визнавали суседні племена. Так само тайно вони поклонялись зорі Ремфанг. Розглянімо коротко справу бога зорі. Люде всіх віків цікавились зорями, ті що були пастухами. ті хто займались хліборобством, ті хто плавали по морю на кораблях, люди у всіх ділянках життя мали провід зорі. В нашім власнім оповіданні про народження Христа, людей вела зірка до місця Його народження

Тому ми приходимо цього ранку, думаючи про Ісуса Христа як зорю самого Бога, бо це був той самий Ісус, який на протязі безконечних віків від людей до пізнання любови Божої і Його Відкупної Ласки. Там де церква була сильна, вона завжди тримала свої очі на Нім. Він є провідною зорею за котрою ми пильно по неспокійних морських хвилях життя. Як одиниці і як церква, ми тільки тоді чинимо правду, коли наші очі скеровані до Нього.

Часто нашу увагу від Нього відтягають блискучі бліки світа. Матеріяльне багатство, гордість і стан цім річам поклоняється світ. Для них і через них люди живуть і вимрають. Благовість Христове є проти цього. Свідкування церкви Ісуса Христа довжно бути проти цього. Повинно бути так, щоб світ знав, що ми як Христіяне, керуємось в своїм життю лише одною зорею а це Сином Всевишнього Бога.

В цій громаді багато з вас приїхало з Европи, багато з вас ще відчуває, що Европа є для них правдивою батьківщиною. В Канаді ви пізнаєте, що тут шукається найбільше за річмі, котрі додають до матеріяльного добробуту. Люде приїздять до Канади, щоб **устаяитк** свое життя, знайти можливости для поліпшення своїх умовин. Було б трагічно наколи б ті, хто приїхали сюди з далеких країв забули б дивитись на Господа Ісуса Христа, бо "Що бо за користь чоловікові, **коли** здобуде світ увесь, а занапастить душу свою?"

Цього ранку я хотів би сказати де що про життя в Канаді і я хочу бути виразним кажучі вам про це. Канада тепер є країною багатьох рас і багатьох мов. Це є країна в котрій церква Ісуса Христа положила добрі основини багато років назад. Це є країна, котрої правна структура заснована на законі Божім. Тепер ви знаєте вже, що канадійці не все жили на висоті великих і взнесли чих цілей, котрі були прінні в життю піонерів Канади. З другого боку існує байдужність до тих річей, що відносяться до Царства Христового і Його Церкви. Багато людей лише з байдужністю зверзають якусь увагу на свідоцтво і працю церкви Ісуса Христа. В кожній місцевости в Канаді ви знайдете частину населення котре навіть не претендує, що вони цікавлятьяс церквою або Христом. Це є правдивим не тільки по відношенню до нашого краю але до народів всюди. Ці в нас тоді, хто належать до церкви Ісуса Христа, мають спеціяльну відповідальність скерувати погляди людей до Христа, котрий є царем і головою церкви. Це є нашою відповідальністю здобути безцерковних, збудити їх до покаяння і визнання відкуплення, котре є в Христі Ісусі та сказати їм про прощення гріхів, що є проголошене через Його Жертву і Його Побіду на хресті.

Це є наша найважніша ціль, це є наше провідне світло в усім тім, що ми робимо в церкві.

Не є обовязком церкви установляти суворі і скорі національні правила. Це не є завданням церкви визначати політичну або економічну структуру країни чи народу. Це не є ціллю церкви міняти національне обличчя народу котрому вона служить. Цілию церкви є проповідувати Ісуса Христа і Його розп'ятого, та проповідувати Його в мові кожного народу, щоб вони могли зрозуміти і прийняти благословення Боже. Як це ви знаєте, нас яко церкву часом обвинувачують в тім, що ми пробуємо створити церкву, котра мала б запобігти тому, щоб люди мали спільности в їх традіційних звичаях, в їх власній мові і поміж свого власного народу. Це є правдою, що ми надіємось в цій країні, що люде вивчать мову цього краю, це є необхідним для взаємного розуминня, **але найбільшою ціллю церкви є промовляти мовою Бога, котру розуміє кожний нарід.** Неможна перебільшити значіння факта, що в нашій церкві ми маємо багато рінних народів. Ми маємо велику працю поміж хінцями, ми маємо французькі громади, ми маємо італійців, ми маємо дуже давні громади індіян — правдивих канадійців. Ми маємо скотландців, ірландців, англійців і американців. Певно, що це повинно бути ясним кожному, що ми **бажаємо** тільки однієї річі для нашої країни і цією однією річу є щоб наш край пізнав Благовість в Христі Ісусі. В нашім національнім житті ми знаємо спільність поміж вількими жодьким світа.

(Продовження на ст. 2).

ЗОРЯ БОГА ВАШОГО

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЗОРЯ БОГА ВАШОГО

(Продовження з ст. 1).

В нашім національнім житті ми визнаємо місце нашого уряду і царя. Ці річі є частиною нашої традиції. Природно, що ми сподіємся, що ті хто приходять до Канади будуть вшанувати з пошаною до їх наших традицій. Але в той же самий час, церква Ісуса Христа перевищує всі кордони і всі лояльности. Наша власна пресвітерська церква має спільність, що сягає навколо світа. В першу чергу ми маємо наші молодші дочерки церкви в східній і західній земській півкулі. На другім місці ми маємо більшу спільність з великою Реформованою церквою в світі. Ця реформована церква має свої основинни непорушно в святім Слові Божім, так як воно є в Библії. Це є церква, що побудувала людей у всі віки шукати добробуту всіх людей по лицю землі. Вона поширила на цім континенті і за морями, любов свободи, любов справедливости, любов правди і любов самого людства. Самим коренем цієї любови є бажання церкви здобути душі для Ісуса Христа. І тому для всіх вас, ви народу, що має свої національні традиції і звичаї, я скажу, що ми як церква, що бажає пізнати вас, респектуємо ці традиції і звичаї, вашу мову, вашу літературу і вашу Історію. Це не є нашім бажанням, щоб хтось взяв все це від вас. Ми були раді забезпечити вам служення в вашій власній мові. Ми були раді підтримати ваш невеликий часопис Благої Новини для українського народу в Канаді. Це і надалі буде нашим змаганням, так далеко, як це буде можливим, щоб права всіх народів були забезпечені в цій свобідній канадійській землі.

Під теперішній час, ми створюємо нову громаду з народу північної Европи — литовців. Для того, щоб вони могли мати привілею поклонятись Богові в своїй власній мові, ми спроваджуємо для них пастора з Европи. Ми просимо дозволу привезти другого хинського пастора з Хин. Ми привезли декількох мадярських пасторів з Европи. Певно, що це має бути наочним для вас і всіх інших в цій країні, що в той час як ми тримаємось своїх традицій, тужним завданнєм в котрім ми маємо участь, ми свідомі того, що немаємо сили в самих собі. В тихости ми мусимо молитись о силу, котра приходить від Бога. В наших родинах ми повинні мати спільну молитву, котра проявить Боже світло і Правду, що викличе краще братерство поза дверима цих домів. В праці, ми повинні служити як ті, кого покликав Господь. В суспільнім житті з нашими багатьох стичностях з тощо ми є частиною однієї великої церкви, котрої поодинокім цреч і Господом- є сам Христос. Так і лише тільки так ми виконаємо призначення, котре Бог намітив для нас Його дітей. Правдиво, це є визов, котрий ви і я можемо прийняти. Ми можемо зєднатись в цій спільним завданню і ми можемо принести цій країні і до кінців землі, силу, котра їй так потрібна. В цім великім і потужнім завданню в котрім ми маємо участь, ми свідомі того, що немаємо сили в самих собі. В тихости ми мусимо молитись о силу, котра приходить від Бога. В наших родинах ми повинні мати спільну молитву, котра проявить Боже світло і Правду, що викличе краще братерство поза дверима цих домів. В праці, ми повинні служити як ті, кого покликав Господь. В суспільнім житті з нашими багатьох стичностях з тощо ми є частиною однієї великої церкви, котрої поодинокім цреч і Господом- є сам Христос. Так і лише тільки так ми виконаємо призначення, котре Бог намітив для нас Його дітей. Правдиво, це є визов, котрий ви і я можемо прийняти. Ми можемо зєднатись в цій спільним завданню і ми можемо принести цій країні і до кінців землі, силу, котра їй так потрібна. В цім великім і потужнім завданню в котрім ми маємо участь, ми свідомі того, що немаємо сили в самих собі. В тихости ми мусимо молитись о силу, котра приходить від Бога.

Цінний Вклад

Др. І. Кмета зробив переклад з англійського духовної алегорії "Свята Війна" Джана Бояна. Книжку видано накладом Християнського Вістника. Безперечно, українським баптистам належиться щире признання за цей цінний вклад в українську евангельську літературу від всіх українських евангеліків. Переклад зроблено талановито з добрим знанням англійської і української мови. Ім'я Джана Бояна широко відоме в протестантськім світі. Його світозначний твір "Подорож Пілігрима" був вже переложений на українську мову. Його другий твір хоч і менш відомий українцям, про те не менш цінний - - оце вперше появився в перекладі Др-а Кмета.

Джан Бояни належав до англіканської церкви, котру він з часом лишив та приєднався до руху "непогоджуючихся" (нонконформісте). Ці люди на початках не лишали англіканської церкви, але настоювали на внутрішній реформі церкви — згідно науки Слова Божого. З цієї групи пізніше вивинувся рух пуританів. Самий Джан Бояни школи баптистом не був, хоч цей напрям почався в його часи.

Ми радимо кожному українцеві набути і прочитати цю книжку.

Видання книги було фінансовано Пайстром Шкулями з Чікаго. Цей жертвенний вчинок інші евангелики повинні взяти собі за взірець. Є велика потреба в добрій евангельській літературі і цю потребу ми можемо задовольнити лише при помочі активних і жертвенних сестер і братів.

Ціна книги з пересилкою 90 центів. Замовлення посилайте на адресу Укр. Бібл. Інституті:

Ukrainian Bible Institute
637-20th St., W.,
Saskatoon, Sask.

У Злучених Державах висилайте замовлення на адресу:
Mr. Joseph Skula
1509 S. Cuyler Ave.,
Berwyn, Ill., U.S.A.

ХАРАКТЕРИСТИКА ОСТАННІХ ЗОШИТІВ „ЕНЦИКЛОПЕДІЇ УКРАЇНОЗНАВСТВА"

Без спеціальної реклями появилися досі вже чотири зошити „Енциклопедії Українознавства." Це становить разом 320 стор. друку великого формату, з великою кількістю мап, діяграм, світлин, малюнків (разом 262 ілюстрацій). В цих чотирьох зошитах вміщено, крім вступних відомостей (стор. 9-11) і загальної частини (стор. 12-34), три перші відділи (з передбачених 11): фізична географія і природа (стор. 35-124), людність (стор. 125-183) і етнографія (стор. 184-320).

Рецензії, які поруч змісту, відзначили також повищене оформлення ЕУ (головним чином багатство й добір ілюстрацій), з'явилися переважно з нагоди першого зошита. Ці рецензії привітали ЕУ від суспільности. Сьогодні можна дати докладніші рецензії, зокрема відповідаючи на основне питання: чи виконала ЕУ завдання, які поставили редактори й про які говорили в проспектах і вступі.

Перший відділ, фізична географія і природа, частково був насвітлений у рецензіях, які з'явилися після появи першого зошита. Два дальші відділи не вимають досі свого насвітлення. Взагалі на вступі можна підкреслити, що відділ про людність дає дуже багато матеріялу для політика, тоді як етнографія тісно пов'язана з культурою й духовістю. Коли проблематика людности спрямована в майбутнє, етнографія радше пов'язана з минулим, яке в великій мірі не оберпається.

Замовлення на „Енциклопедію Українознавства" приймає: Висилкова Книгарня В-ва „Молоде Життя",
13 b Muenchen 2, BS, Fach 221,
Germany,
або її представники в поодиноких краях.

ЧИ МАРІЯ Є "МАТІРЮ БОЖОЮ"?

The following article, written by former priest Rev. P. Dyrwyk, was printed in the Converted Catholic Magazine issued by Christ's Mission in New York. The article is reprinted with permission of the author.

(Пастор П. Досвик є бувшим Римо-Католицьким священником та тепер є співредактором "Конвертед Католік Магазін." З дозволу редакції цього часописа ми передруковуємо пониші відповіді на поставлене запитання.—Ред.)

Запитання:

Чи є Діва Марія Божою Матірю?

Відповідь:

Ні. Діва Марія не є "Божою Матірю." Бог немає матері. Він немає початку, але є від вічности. Навіть багато не-католиків зуживають вираз "Божа Матір" в загальним і поетичнім змислі, не розумівчи серіозного протиріча в цім виразі. Але Римо-Католицька церква не дивиться на цей вираз, лише як на спосіб вислову, або як на щось поетичного. В Католицькій церкві це не є звичайний титул, але це є доктрина.

Римо-Католицька доктрина:

"Вона (Марія) є правдивою Матірю Божою, тому що Ісус Христос є другою особою Благословенної Трійці, рівній Отцеві і Святому Духові та є правдивим Богом." (Взято з "Catechism for Inquirers, by Rev. J. I. Malloy, C.S.P., N.Y. Paulist Press, 1927, p. 79).

Фальшивість цієї доктрини:

Аргументуючи в подібний спосіб можна довести, що св. Анна є "Бабою Божою," тому що вона є матірю Марії та через неї доводиться бабкою людської природи Христа, котра була поєднана з божественою природою Ісуса Христа. В такий самий спосіб Яків брат Господнів має статись "Братом Божим" (дальфотеос), та Давід "Прабатьком Божим" (теопатер). Так в дійсности їх і називали в церкві ініціатори цього тіпу логіки і аргументації. Така аргументація немає меж. Тому що Бог Отець, Бог Син і Бог Дух Святий є одним Богом, то як Марія являється Матірю Божою, вона так само має бути і матірю Пресвятої Трійці. В такий спосіб вона стане матірю свого власного Творця. Навіть дитина може бачити, якою абсурдною є вся ця наука католицької (і православної церкви. Ред.) про божественне материнство Марії. Ця наука є поганською в своїм походженню, богохульною насмішкою над тим, що є свяге і божественне, та її ніби "гонима" стоїть куди вище, ніж та що її має популярна пісня "Я є моїм власним дідом." І все ж Папа Сікст V в 1587 р. офіційно підтвердив титул "Mater Creatoria" —Марія матір Творця. Католики сьогодня прилюдно моляться до Марії як "Матері нашого Творця" в літанії Діви Марії.

Історія Римської доктрини.

Титул "Матір Божа" (теотокос: богородиця) повстав в четвертім столітю, але не був принятий як доктрина аж до пятого століття Великим агітаторам божественого материнства Марії був здемаралізований Египетський єпископ Кирил, котрого за це було негайно передано анатемі, за його нову ідольську доктрину (див. Катол. Енцік. том 3, ст. 101). Передав його анатемі Нестор, константинопольський патріярх. На соборі в Ефесі (в 5-м столітю) Кирил заатакував Нестора з погрозами і підкупом прихильників (це одверто признає і Католицька Енциклопедія, див. том 4, стор. 593, том 5, ст. 491, том 10, ст. 755). Дискусію протитуя „Божої Матері" було полягоджено в такий спосіб на користь Кирила. В наслідок цього, Кирила було проголошено святим а Нестора "єретиком." Ім'я Кирила ще і доси згадується в Обідні 9-го лютого, де його кличеться "непереможний чампіон божественого материнства найбільш благословенної Діви Марії." Ім'я ж Нестора увіковечено його ученнями несторіянами, це є секта, східної церкви, котрі і до нашого дня остались свідками початків доктрини про "матір божу" в четвертім і пятім століттях.

Поганські походження.

Сотні років перед Христом поганський світ поклонявся "матері Божій" з богом-дитиною на її руках. Египецька мадонна, Ізіс з маленьким богом-сонцем на руках Горусом стала так популярною, що поклонення Себові, батькові богів, було замінено цією богінею-матірю. З Египту поклонення їй перейшло в Рим. Як тільки Марію було проголошено церквою як матір Божу, царицю Небесну (місяць), тоді навіть статуї Ізіси було перенесено з опустілих поганських храмів, та без всякої зміни поставлено як християнські Мадонни в церквах Риму. (Див. The Encyclopaedia of Religion and Ethics, Vol. VII, ст. 238, каже: "Саму Ізіс було утотожнено з Дівою Марією, Горуса з Христом) Египецькі Мадонни з немовлятками в Метрополькім Музеї в Нію Йорку, з музеї Пенсільванського Університету і інші є свідками поганського походження культу Католицької (і Православної) Матері Божої.

"Our Lady of the Cape" статуя Діви Марії, їй люде поклонялись з таким відданим на католицькім конгресі в Оттаві минулого року, що від цілування злізла фарба з великого пальця на нозі статуї.

Статуя Египетської Мадонни Ізіс з сином Горусом.

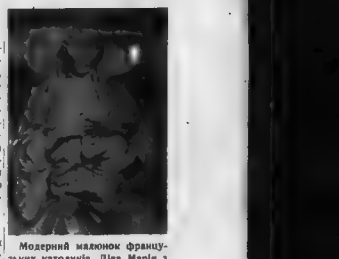

Модерний малюнок французьких католиків. Діва Марія з Христом.

Плани Риму.

Щоб перешкодити праці повного спасення в Христі, замість поклонення божественому Посередникові було заведено по-

Египетська Мадонна Ізіс з сином Горусом. Зверніть увагу на "Очи Аллаа." Взято з "Бог Египтян."

клоння людині-жінці, що мала б виконувати функції посередника. Щоб догодити Римові, багато монахів з завзяттям діяли до найнищого, що коли небудь було зроблено в богохульній вульгарности, "аргументуючи," що Святий Дух не міг отінити Марію без її згоди, бо це було б знасилуванням. Воля Божа залежала на волю Марії. Тома Акайн, найбільший геній Римської софістики, навчає цієї ж самої хулн, що відкуплення людства залежало на згоду Марії. (Сумма, част. III арт. 30). В такий спосіб "Матір Божу" було уведено в церкву як жінку.—Посередника та джерело усіх небесних благословенств. Вона стала "Царицею і Воротами неба," "на її наказ ідсі річі коряться, навіть Бог" (Альфонс Лігуорі).

(Продовження на ст. 5).

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

„ЕВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.
Передплата на рік в Канаді і заграницею $1.00. Окреме число 10ц.
М. ФЕСЕНКО — Редактор.
Адреса редакції:
506 Osaington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

ГАРІ Р. РЯНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Кінг Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6082

НЕТАКТ КАТОЛИЦЬКОГО ПРОВОДУ

Онтарію є незаперечно провінцією в котрій найбільші впливи мають протестанти. В їх руках знаходиться політичний провід, індустрія і фінанси, це не тільки в Онтаріо, але навіть і в решті Канади не виключаючи Квебеку. Торонто є центром протестантських сил. Україні католики в своїх виступах на зовні повинні вважати на це і не пробувати маніфестувати в лице протестантів свої "сили"

Усякі публічні виступи українців, масові процесії т. д. повинні відбуватись в імені всіх українців з підкресленням, що в таких маніфестаціях беруть участь українські протестанти і православні. Одностайна публічна маніфестація української колонії в Торонто, чи де інде, матиме певну пропагандивну вагу. Виключно католицька українська маніфестація не тільки не матиме такої ваги, але може принести певну шкоду. По перше у чужинців може скластись враження, що всі українці католики, в той час, як католики серед українців на рідних землях не виносять і пяти процентів. Там перше місце займають безцерковні люди, по них ідуть православні, відтак протестанти і на кінці католики і магометани. У канадійських протестантів може виникнути побоювання, що побільшення католицьких впливів в Онтаріо і Канаді взагалі може загрозити волі віровизнання

В Канаді відбувається непомітна і скрита, але активна і завзята боротьба католицької ієрархії проти протестантизму. Масові маніфестації українців католиків можуть бути зайнтерпретовані, як частина цієї католицької акції. Нема сумніву, що кожний українець згодиться з тим, що там де двоє змагаються третій не повинен лізти в бійку.

Вже час щоб український клір навчився ставити загально національні інтереси понад парохіяльні католицькі. Необхідно, щоб вони старались порозумітись з іншими групами і церквами організуючи подібні маніфестації. Так далеко кращі акції маніфестації роблять лицькі і українських справі шкоду, та можуть спричинитися до погіршення відношень поміж українцями з протестантськім загалом. Ці відношення налагоджувалося православними і протестантами довгими роками і з великим трудом. Шкода буде, коли ці освідчення добросусідських відношень з іншими будуть знищені галасливими маніфестаціями української католицької "сили".

Щоб і хто не казав, кожний протестант дивиться з жалем і огудливо на народи, що мають примітивні релігії та роблять собі богів з кожної кістки, каміня і дерева.

В результаті невелякий протестаційний мітинг литовців, естонців і латишів в одній протестантській церкві в Торонті, дістав куди більшого розголосу і притяг більшу увагу часописів ніж злогочисленний похід українців-католиків.

Теперішня світова ситуація буде розвязана протестантськими народами, це вже похоже Рми, але цього ще не розуміють наші місцеві пархи, які організують з своїми політичними однодумцями нетактовні і непотрібні католицькі процесії. Так українську справу приноситься в жертву римському Молоху. Цікаво, що місцева англійська преса цього протесту майже не спомнула, про те, багато написала про протест балтійців в протестантській церкві, з участю ректора торонтонського університету. Отже католицька пропаганда не дістягла навіть належної уваги не дивлячись на великий здвиг. В той час мала група мудрих балтійців зручно використовуючи ситуацію висунула свою справу на перше місце.

Апальогічну помилку зробили і відділ УНО в Торонті. Закладаючи угольний камінь та посвячуючи новий будинок провід УНО запросив всі світські і церковні українські організації в Торонті, але акт посвячення був доручений місцевому українському римо-католицькому гіерархові. УНО ніби є організацією, що уникає втручання в релігійні сварки, та справу релігії рахує справою особистою. Як що так, то треба було заликати представників православної і протестантської церкви, щоб вони також відбули посвяту згідно з їх звичаєм. Це зробилоб глибоке і позитивне враження на всіх та приєднало б УНО чимало нових прихильників. А так створилось враження, що УНО в Торонті є відногою католицької церкви де протестантів і православних лише терпіть.

Початок мойого звороту до

(Продовження на ст. 5).

Лист Д-ра Сасса до Укр. Пресв. Церкви в Ірвінгтоні

З нагоди благословення Вашого храму, я шлю Вам і Вашій громаді привіт. - А що не можу особисто до них промовляти, то прошу їм прочитати оце:

Дорогі браття і сестри!

Я не св. Павло і не думаю щось додавати до того, що про Христа досі сказано, а скажу Вам речі для Вас важні. Покінчив я богословські і фільософічні студії на найкращих університетах світа. Згодом повірено мені виховання молодц, що з неї мали бути гр-католицькі священики, як і я ним став 20 літ тому назад. Але я хочу Вам сказати, як я став протестантом. Євангеликом був я все. Я стремів до правди, вчив любови Христа і ближнього. Їздив я з місійними проповідями на західню Европу. Але річ одна незамітна завагтіла на мойому рішенню; чи бути гр.-католиком, чи шукати доріг Лютра Кальвіна, щоб без скрупулів служити Богові. Цею річчу, була ікона Пречистої Діви, "Чудотворна Богоматір," як її звали і звуть досі наївні грекo-католицькі браття українці. А річ у тому, що я був часто запрошуваний до славно звісної Зарваниці на Поділлі у Підтаєчинні до помочі у сповіді. Нераз було там біля сто священиків, двох епископів і десятки тисяч прочан, що несли, тяжко моголовою працюю здобутий гріш, щоб там набути акафист до "Матери Божої" за ріжні потреби життя; за виграние процесу нагле покаранне Богом суспіла і т. п. Священики що записували ті інтенції, не журились надто, коли це прохання буде предложене чудотворній іконі. Їм подало о збірання грошя. А найкраще інтересах з молозольних рук старечьких матерей остатній завідятель Зарваниці: о. В. Г. Він мав спосіб на це. Говорив театральним способом про розпинання Христа жилами. Докладно описував, як піднимали хрест в гору з розпнятим Христом, як хрест впав в глубоку яму і як розірвалися рани Христа" а та мати, що тут на ікони там була і все бачила. Бачила мукн сина скорбна мати. При тім о. В. Г. плакав, хоч пару хвиль перед проповіддю грав у карти з єпископом а недокінчену гру скинчив зараз після проповіді. Ця проповідь дістала всі гроші, навіть гроші найскупших ішли до скарбони, яку часто хтось розбивав. о. В. Г. казав, що це провізори, а вони підозрівали його. Я мав майже все так звані нагорні проповіди коло керниці "чудодійної води." З моїх проповідей були вдоволені націоналісти, індеференті, найбільше грішні, увіщі (УВО), лиш не о. Г., який не радив проповідувати ні теми для, але про чудесне уздоровлення. Часто одержував я листа з гратуляціями від українського підпіпіла. До моїх ушей долітали слова нарікання, що священики завдають неможливі "покути." А саме деякі ходили до мене "переспповідуватися," бо "о-цей осьде лисий отець завдав мені за покуту найнити в нього чотири Служби Божі" і т. ін. Деякі жінки приймали Причастя чотири рази денно, бо їм було сказано що, щоби одержати повний відпуст, треба висповідатися пять разів і запримащатися пять разів. Вони хотяли це зробити в чудесній місцевості і як найскорійше цей відпуст узискати. "Я не маю вже гріхів, прошу отця духовного, бо я сповідалася і причащалася вже чотири рази сьогодня, але для одержання повного відпусту хочу "висповідатися" еще на дорогу і дати на молебен тому грубому отцеві, що гарно співає." Так часто сповідалися в мене "на дорогу" мої браття по Христі, одуровані "боговітними еремях," що підчас збіда оповідали собі анекдоти про спіну віру прочан. Я болів душею. Часто направляв я людей на добру путь, та вони вповні своїми парохами про правдивість чудес, часто обурювалися і відходячи, казали "то ви не хочете мене сповідати, то я піду до іншого отця."

(Продовження на ст. 5).

ЧИ МАРІЯ Є "МАТІРЮ БОЖОЮ"?

(Продовження з ст. 3).

Індуська Мадонна і дитина. Взято з "Два Вавилони" Гислопа

Навчання Писання

Слово "теотокос" (Матір Божа) вражає своєю повною відсутністю в Біблії, в Апокріфах, в численних християнських творах перших трох століть. Рим в початках чемая культу Марії, як це твочно в календаря Християнських свят, що його приготовив Лводікійський Собор в 4 столітіи. Римський (і Православний) культ Марії є змішанням засобів і цілей. Писання згадує про Марію рідко і лише тоді і так далеко, як це є необхідно для оповідання про життя Ісуса. В посланні Павла до церкві в Римі, про Марію не згадується зовсім. В Римській Евангелії (Марка) Марію згадує лише група невірних. Інші евангелії згадують Марію як "матір Ісуса" або "Його Матір, але ніколи як "матір Божу." Марія назвище себе "слугою" Господнею (Луки 1:49).

Будучи свідома своєї гріховної людської природи, вона приносила жертву за гріх по народженні Христа і називала Його "Спасом моїм" (Луки 1:47-2:24).

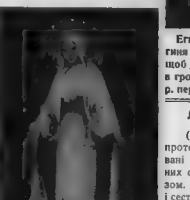

Модерна Римо-католицька Мадонна. "Наша Пані Ласки" знову стоїть на місці. Зверніть увагу на змія під ногою Марії, хоч 1 кн. Мойсея 3:14 ясно говорить що: "Насіння жінки розшавлюватиме" змія.

Чорна Діва з Алтотіґ. Статуя "чудотворної" Римо-католицької Мадонни з дитиною. Зроблена з гипсу і дерева. Походить з 1300 А.Д.

Римо-католицька Мадонна з 16 століття, тримає Христа і стоїть на місці. З Мадонни виходять промені.

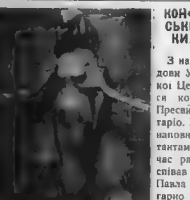

Єгипетська Мадонна Ізіс, богиня місяця простягає руки щоб благословити. (Знайдено в гробниці Ту тавкамена з 1358 р. перед Христом).

ЛИСТ Д-РА САССА

(Продовження з ст. 4).

протестантизму заглубів в Любані в Бельгії, на фільозофичних студіях, про це іншим разом. Я одно Вас прошу браття і сестри! Стійте вірно при церкві, до якої тепер належите. Це церква культурного світа, без обману, без злоби. Вона вирвіть у внутрішню силу заслуг Христа. Вона не узнає ніяких наміснників Христа, ні цих наміснників міністрів, так званих святих божків. Ніхто святий, лиш Ти один Господе Боже мій. Уникайте "святих" ікон і відпустів. Ідіть безпосередно до Христа з усіми Вашими терпіннями і болями. "Бо Він успокоїть Вас."

Для Вашої інформації додаю, що осінню 1949 р. о. В. Г. виїхав з "чудотворною іконою" до Злучених Держав Америки. Ось там буде для нього "бізнес."

Своє наверненння до протестантизму завдячую таки цій "чудотворній іконі" але в негативний спосіб. Щиро молюся за Вас всіх у день благословення Вашого храму. Дай Боже многих літ Вашому пост. Василеві Кузиу, а благодать Господа нашого Ісуса Христа і любов Бога Отця і причастя св. Духа най буде браття з Вами. Амінь. — Ваш брат,

Др. Степан С. Сас.
Гамільтон, Онт., Канада.

НАГОРОДА СТАРШОГО ВІКУ

Пастор сидів у ліжка вже старого чоловіка члена своєї церкви. „Мені 94 роки," сказав славій, „і я немаю жадного ворога на світі." Це зворушило пастора. „Що за гарна думка," сказав він. „Правду кажете," з захопленням підтвердив старий патріярхин. „Я пережив їх усіх."

КОНФЕРЕНЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРЕСВІТЕРСЬКИХ ЦЕРКОВ В ОНТ.

З нагоди девятої річниці будови Української Пресвитерської Церкви в Торонті відбулася конференція Українських Пресвитерських церков в Онтаріо. Церковна авдіторія була наповнена українцями протестантами і їх приятелями. Під час ранішнього богослужения співав хор під дирігентурою Павла Сича. Хор незвичайно гарно виконав релігійну композицію "У царстві Твоїм". Визначна українська співачка, пані Наталія Гриньох, з глибокими почуттям і мистецтвом виконала в оригінальній мові "Сотворіння" Баха. Треба зауважити, що звичайний церковний будинок обмежує можливости голосу пані Гриньох. Пані Ірміда Черник і пан Черник незвичайно прикрасили богослужения сольовими виступами і дуетом В богослужені вони принесли Богові свій талант, як найкращий дар. Пастор Черник в широко знані український публіці, як першорядні і видатні співаки-артисти з незаби якими талантом. Тепер по короткім перебуванню в Канаді ними почнає широко цікавитися англійська публика. Нам здається, що ми українці часто недоцінюємо своїх людей

Пастор І. Яцентий, Пастор Л. Вучак, Др. С. Сасс взяли участь в богослуженню. Глибока і щира молитва Др-а Сасса викликала сльози на очах у багатьох. Панна Ф. Маттюс коротко привітала громаду і збір в імені Крайового Жіночого Товариства Пресвитерської Церкви. Проповідь виголосив Пастор Я. Манро, секретар Генеральної Місійної Церковної Ради Пресвитерської Церкви в Канаді

Богослужения провадив Пастор громали М. Фесенко. Пастор Манро в незвичайно цікавій і помічній проповіди поміж іншим зазначив, що головною ціллю церкви є проповідувати Ісуса Христа і Його розпятого.

Пастор Манро зазначив, що відомо всім, що Пресвитерську Церкву обвинувачує де-хто в тім, що ніби вона хоче зужити церкву для асимиляційних цілей. Він заперечив цьому, підкреслюючи, що церква любить всіх людей і лише шукає здобути душі для Ісуса Христа. Він сказав присутним українцям: "Для всіх вас, як народу, що має свої національні традиції і звичаї, я скажу, що ми як церква, що бажає пізнати вас, респектуємо ці традиції і звичаї,

(Продовження на ст. 6).

Yevanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION
MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

КОНФЕРЕНЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРЕСВИТЕРСЬКИХ ЦЕРКОВ В ОНТ.

(Продовження з ст. 5)

вашу мову, вашу літературу і вашу історію. Це не є нашим бажанням, щоб хтось взяв все це від вас".

Ця офіціальна заява високого достойника Пресвитерської Церкви рішуче заперечує закидам, про ніби якісь скриті мотиви в добрим відношенні до українців цієї одної з найвпливовіших протестантських церков на цій континенті. Відношення проводу цієї церкви до українських громад в життю нічим не різниться від проголошеної засади. Відношення є братерське та щире, при чім всі громади мають своє майно записане на своїх мужів довіря і користаються повною внутрішньою самоуправою.

По богослуженні відбився спільний обід, на котрім промовляли представники рижих громад. Пастор Бучак підкреслив важливість евангельського руху для національного відродження. Пастор Яцентий звернув увагу на потребу плекання українського письменства і підтримки письменників, та оповів про те, що в цім напрямі роблять онтарі. Др. С. Сасс-в гарячій промові між іншим сказав, що більшість українського священства, інтелігенції і народу є в душі протестантами, що всі визначні українські будителі народу були по духу протестантами. Також Проф. Микитчук, видавець першої Української Енциклопедії і инших цінних українських книжок, в цікавій промові коротко оповів про розвій евангельського руху. Сестра Котик з Ошави привітала конференцію в ім'я сестер ошавської громади. Пізніє вілду відбувалась збірка на будівельний фонд Гамільтонської Церкви. Англійських гостей в імені громади Пастор М. Фесенко передав, як вислів братерства і приязні, чудові українські різблені вирюби.

Пан Г. Ферієр, визначний пресвитерський діяч і директор банку прийняв участь в святі.

Щира подяка належиться сестрам Бовкун, Грисюк, Каменецькій, Ландизі, Лайбіді, Січ, Слонівській і Тополинченко за працю і спільний обід.

Панна Бурбела, Наталія Ландига, Маріана Каменецька, Ірина Каменецька, Софія Каменецька, Наталія Січ, Еленора Фесенко і Рода Фесенко були дійальними помічницями при столах. Всім їм управа Укр.

Е. Са—кий.

ВИДИ СНА, ПОРУШЕННЯ СНА ТА ТЕОРЕТИЧНІ ОБГРУНТОВАННЯ ПРИЧИН СНА

(Докінчення)

3. Гіпноз

Гіпноз своїм внутрішнім змістом не є природним сном, а сном штучним, локального характеру.

У відміну від сна періодичного, гіпноз не наступає як фізіольогічна потреба організму, а лише може бути навіяний людині, при чому в тому випадкові, якщо людина погодилась на такий сон. В йому велику роль відограє фактор самовпливу, в тому гіпноз являється сном психольогічним. Він діфіринціюється на багато видів, але завданням цієї статті є описати самий легенький від гіпноза.

Із розмов з людьми, яких гіпнотизував видатний укр. професор психіатрії в Харкові Піатонів, відомо, що людина, яка знаходиться під гіпнозом, майже все чує. Вона чує розмову свого гіпнотизера, розуміє його фрази, і робить все те, що їй наказує гіпнотизер.

Сам Платонів стверджував, що при слабому гіпнозі галюмується мало нервових центрів. Особливо слабо загальмовується центр мислення. Між іншими існує координація і мисленим підчас слабого гіпнозу є майже сніздоме.

Гіпноз не може бути довгим сном, він продовжується лише доти, доки нервова система є здібна сприймати подразник, а центр психіки, фактор впливу гіпнотизера. Гіпноз під дією фактора впливу гіпнотизера є тісно повязаний з динамічною психічних реакцій в центрі психіки, та підлеглих йому нервів. В звязку з цим він може викликати фізіольогічні зміни в психо-нервовій системі та змінювати бажання організму (паління цигарок, алькоголізм і т. д.). Тому гіпноз часто вживається для лікування в психіятрії та медицині взагалі.

Слабий гіпноз, шляхом заміни подразника, приймаючого участь у гіпнотизуванні, більш сильним подразником (наприклад, коли подіяти якимсь наркотиком, через орган нюху), перетворюється в **нормальний штучний сон** і з цим втрачає характер гіпноза.

Пресв. Церкви висловлює щиру подяку.

Присутний

4. Літаргічний сон

Літаргічний сон відмінний від всіх останніх, бо літаргія скоріше відноситься до порушень сна, ніж до сна.

Літаргічний сон є явищем хоробливим. Як вдомо, по описам Бірмана, цей сон є наслідком появлення пухлин навколо нервових центрів, в яких відбуваються патальогічні процеси, що з максимальною силою пригнічують діяльність нервової системи, галмують її і організм попурюється в довгий сон.

Підчас літаргічного сна діяльність організму надзвичайно понижена, і по зовнішньому вигляду нагадує мертвий організм. Фізіольогічні процеси в організмі, безумовно, відбуваються, але надзвичайно повольні, вони протікають в скритому стані. **Підчас літаргії фізіольогічні процеси ідуть сами організм може за рахунок своїх власних запасів.** В залежності від того, як довго тримаються пухлини навколо нервових центрів, так довго продовжується літаргія, так довго витрачаються резерви організму.

Якщо літаргічний сон тягнеться роками, запаси виснажуються, **організм в такому разі від літаргії помирає.**

Доктор Бірман описав випадок з однією жінкою, про яку її рідні думали, що вона померла. Фізіольогічними апаратами було досліджено, що вона засинула літаргією, проспавши 27 днів — прокинулася. Після того рентгенольогічними дослідами встановили, **що патальогічні пухлини зникли.**

Ця хора розповідала: "Я абсолютно все чула, що про мене говорили, але встати, рухнутись, чи відгукнутись я не могла".

У випадку, коли літаргія продовжується роками і організм стоїть під загрозою смерти, його необхідно ратувати шляхом операційного усунення пухлин, або методом інекцій спеціальних розчинів, які розсмоктують пухлини і звільняють нервові центри від патольогічних реакцій.

II. ТЕОРЕТИЧНІ ОБГРУНТУВАННЯ ПРИЧИН СНА

Що до причин сна, було декілько теоретичних тверджень, які по різному освітлювали появу сна. Найстарша і найпримітивніша із них була теорія: а) **Гіпатія**, яка пояснювала, що сон викликається нагромадженням великої кількости води в клітинах організму. - Переповнення клітин водою притупляє діяльність організму, в наслідок чого організм спить до моменту зменшення води в клітинах.

б) **Теорія вуглекислого газу** теж стара, яка появилась сотню років тому. Прибічники її стверджували, що причиною сна є нагромадження вуглекислого газу в клітинах організму та в органах віддих, що ставить організм в напіваділний стан.

в) **Теорія нейронів.** — Незадовго перед першою світовою війною появилась ця теорія. Творці її доводили, що сон організму наступає в наслідок розриву контакту між нейронами (нервові клітини, з яких складається нервова система) в місцях їхнього зедання. Вірніше, в наслідок розриву звязку між нервовими відростками нейронів, тоб-то: нейритів та дендритів. Ця теорія за всі попередні була найбільш прогресивною, вона мала прихильників майже до двадцятих років нашого сторіччя. Пізніше підчас практичної перевірки гіпотези сна, появилась нова теорія, яка відкинула всі попередні твердження і була висловлена академіком Павловим та його прибічниками: Лазаровим та Бірманом.

Вона носить назву 2) **теорії гальмування нервових центрів, або гальмування кори головного мозку.**

На змісті цієї теорії побудована вся ця стаття, і тому не будемо ще раз на ній зупинятися.

Ця теорія була прилагана Павловим на конгресі фізіольогів в Парижі 1937 р., на якому Павлов виступав, як фундатор сучасної рефлексольогії, де між іншим він сказав, що: "Проблема сна не є остаточно вирішеною, багато нам невідомо про сон та про таємниці нервової системи підчас сна. І тому, навіть теоретичне твердження про сон, все ж таки залишається сьогодні як гіпотеза".

Павлов висловив надію, що при напруженій праці над дослідженнями сна усіх фізіольогів світу, прийде час, коли проблема сна буде остаточно розв'язаною. Він сказав: "Настане час, коли теоретичні припущення про сон розростуться в цілу науку, при чому у всіх країнах світу і те, що ми маємо сьогодні, залишиться згадкою минулого, — тоді проблема сна буде остаточно розвязаною!"

Урочисте Посвячення Першої Української Пресвитерської Церкви в Ірвінгтон, Н. Дж., 21-го Травня, 1950 р.

В неділю, дня 21го травня, 1950 р., відбулося в Ірвінгтон, Н. Дж., при вул. Гаррісон Пл., ч. 36, урочисте посвячення новозбудованої Української Протестантської Церкви. Церкву громада вибудувала власними силами.

Посвячення церкви відбулося при великій здвизі членів, прихильників і приятелів Української Пресвитерської Церкви в Ірвінгтоні. В світі взяли участь представники чисельних церковних і світських організацій як українських так і американських. Були так само визначні представники уряду

Вокальну частину виконав власний мішаний хор громади в прекрасних українських національних строях під управою проф. Ю. Кіріченка Урочистість посвячення провадив Пастор громади Василь Кузів заслужений церковний і суспільний діяч, бувший голова У.Е.-О. в Півн. Америці, Суперінтендент Української Реформованої Церкви в Галичині, відомий зі своєї місійної праці і допоможної акції скитальцям в Европі. Сенатор А. Сміт, що по слабости не міг бути присутнім на святі, прислав особистого листа, котрий звучав так:

"Я невимовно жалую, що мені неможливо бути сьогодні разом з Вами, мої дорогі українські приятелі, в цю так важну хвилину посвячення вашої нової церкви. Але по останній операції мій лікар заборонив мені брати участь в яких будь імпрезах, за винятком моїх конечних сенаторських обовязків. Я надіюсь, що Ви до Вашого свята долучите і мої найсердечніші привітні і побажання. Я ніяко більше, як це я можу висловити словами, теплу приязнь українців в штаті Нью Джерзі."

По богослуженню відбулося спільне принятя для членів і гостей. Українська Евангельська Громада в Ірвінгтоні повстала в 1909 р. Пастор В. Кузів з короткими перервами був найдовше пастором цієї громади. Громада зняла своїми заходами що до помочи і спровадженя скитальців. Майже кожний член громади виставив „ваучранс" для спровадження скитальців. В той спосіб сотні українських скитальців, без огляду на їх віроісповідання або місце походження, завдячують своїм приїздом до цієї країни цій свідомій своїх завдань громаді. Громада вислала сотні CARE пакетів на руки пастора Кузіва, коли він був в Німеччині.

При громаді зорганізована активна недільна школа для дітей. Хор під управою проф. Кіріченка часто виступає на зарошення в инших українських та американських громадах та буде виступати на Всесвітній Зїзді Протестантських Жінок цього року в котрім беруть участь більш 5,000 делегатів з всіх кінців земської кулі.

Комітет будови під проводом п. Л. Германа при активній участи членства, що виявило велику жертвенність довонав цього діла.

Ірвінгтонська Українська Евангельська громада, як і інші українські Реформовани громади є пропогаторкою правди про Україну серед так чужого нам укранцями могучого протестантського світу, набуваючи нових вливових приятелів для української справи.

Українська Евангельська Громада в Ірвінгтоні здобула собі чєрговий осяг, побудованням власної церкви і залі. Це дасть змогу громаді ще краще поширити свою працю на усіх відтинках життя і сповнити ще в більшій мірі свій обовязок супроти Бога і народу

Участник.

НАВЧАННЯ УКРАЇНСЬКОГО ДУХОВОГО ВЕЛЕТНЯ ГРИГОРІЯ СКОВОРОДИ ПРО ПЕРЕДАННЯ

Закон Божий існує вічно, а передання людські не скрізь не зявжди.

Закон Божий — це райське дерево, а передання тінь. Закон Божий — це плід життя, а передання листя. Закон Божий — це Боже в людини серце, а передання це сяюкинний листок, часто покриваючий гадину. Дверима Божого храму є закон Божий, а передання це прикріплений до храму притвір. Як передерея від вівтаря, а хвіст від голови, так далеко відстоїть передання.

У нас майже скрізь незвинуваченою ще неріжність зрівнюють, забувши закон Божий і змішавши у одно з людською грязюкою так, що людські вигадки вище підносять; і на них надіючись, про любов не подумають. Хай сповняться оце: Лицеміри! Запро передень ваших виструйнували закон. Уте те буде передяним, що не Божий закон.

HEALTH FOR EVERY-DAY

By Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

Your Clothes

Here they are, where you left them last night. You hung them up so that they got a good airing while you slept. You shook out each garment and put it on a hanger. You can get these hangers free from the place where you get your clothes cleaned and pressed. Take your clothes-brush and brush off the dust and take off any mud or other stain. Are there any holes or rips? When should you mend them? Mend them on sight. It is far the best way Sailors know how to mend and knit and new and this knowledge is a real help to them As for the girls, they always know how and they only need to use their knowledge. And even if there is quite a bad tear in your clothes, there are nearly always places in your village or town or city where somebody will do in viable mending for you.

Material

For health reasons, wool is best for the undergarment next your skin, a lightweight for summer and a heavier weight for winter Turn the garment inside out to air when you take it off.

Work Clothes

It is often a good plan to wear a smock or other covering to protect your clothes when you are at work

Head and Feet

Some of us do not wear hats. All right But your hair always looks nice for you, keep it clean and well brushed. A shampoo once a month is good for the hair Don't forget about your feet When you came in last night perhaps there was dust on your shoes. No doubt you have a shoe-brush and a tooth-brush as well as a clothes-brush. Of course you used the tooth-brush and cleaned your teeth thoroughly before you went to bed and also before your bath this morning. Better give your shoes a brush every night to take off the dust and bring out the polish If you give your shoes a good polish once or twice a week it will make them look better and you will feel more pleasure in putting the shoes on in the morning. It is economical to have two pairs of shoes, so that you can change them

Stockings

What about stockings? Have at least two pairs, so that you can change them during the day if you have a chance and so that you can put on the second pair tomorrow. Experience has shown that nothing makes more difference to comfort and general health than putting on a change of shoes and stockings sometime early in the afternoon or evening That gives you a chance to mend your stockings too, whenever you see a hole

Self-Respect

But you say, what has all this to do with my health? All this has to do with cleanliness and cleanliness has a great deal to do with health. All this has to do with self-respect. If you keep your clothes clean and neat and in good order it shows that you respect yourself and that you are worthy of the respect of others. Self-respect is one of the great safeguards of mental health.

Mental Health

Somebody that looked very much like you went into a shop today He looked awkward. What was the matter with him? Why couldn't he smile at the clerk? Why did he secretly hope that nobody would speak to him? It was all for the same reason. He knew that he had not taken any trouble to make himself look nice. And he felt that unhappy sense of inferiority that is a nuisance. Tell him and tell yourself to cheer up Remember that other people are not thinking about you. They are all thinking about themselves! All you have to do is to smile at the clerk and say a kind word about the weather and keep your self looking nice and care for yourself and your clothes and always wear that pleasant expression that comes on your face when you are willing to do your best for everybody and love your neighbour as yourself That will help your mental health.

Clothes are important but do not let them worry you. They should give you pleasure in their place Think of them and let them count with you but not too much.

Theodore Roosevelt: "To every man who faces life with real desire to do his part in everything, I appeal for a study of the Bible."

Ievarhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30; D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

FATHERS OF CONFEDERATION

Canadian Citizenship Branch

The Dominion of Canada was born on July 1st, 1867. It was on that date that the British North America Act united the four provinces of Upper and Lower Canada (Ontario and Quebec), Nova Scotia, and New Brunswick into one federation

The B. N. A. Act which was passed by the British Houses of Parliament, was based on the 72 Resolutions drafted by the Canadian Fathers of Confederation, when they met at Quebec City during October and November 1864

For many years prior to Confederation a number of schemes for uniting the various British provinces in North America were advanced. Some had sponsored a legislative union of the three Maritime provinces, others had advocated the inclusion of Newfoundland into this maritime union Some wanted to bring all of the North-West, east of British Columbia under the jurisdiction of Upper and Lower Canada. Only a few men with broad vision had advocated the union of all the provinces of British North Am[illegible]

Proponents of this greater union were few, for before Confederation, Upper and Lower Canada were isolated geographically and economically from the Maritime Provinces. There were no railways connecting the two sections and the roads through the forests were crude affairs. Furthermore, the Maritime Provinces had far greater commerce with their American neighbours than they had with the Canadian provinces.

Why then did Confederation come about when there seemed to be such strong reasons for preventing it?

One of the greatest causes of Confederation was the political deadlock that existed in the united legislature of Upper and Lower Canada in the years before 1867. Rival interests were so evenly divided in power that it had become impossible to form a stable government Governments could only stay in office for a few months before being overthrown by their opponents Faced with this situation, the statesmen of the province of Canada sought a remedy. They saw Confederation as a way to break the deadlock and to restore stable government. Two of the bitterest of political enemies who had not spoken to each other for years, Sir John A. Macdonald and George E. Brown, agreed to serve in the same cabinet under Sir Etienne Tache to work for Confederation

A second factor in bringing about Confederation was the need for defence against a potential invasion by the United States. During the Civil War in the U.S.A. (1861-4), relations between Great Britain and the Union had become precarious to the point of war. It was felt by many Canadians that the Northern armies would be used to invade Canada once they had completed their campaigns in the South. This fortunately never came to pass, but fear of invasion was a strong factor in driving the separate British provinces together.

The first conference to discuss confederation opened in Charlottetown, Prince Edward Island on September 1, 1864. This conference was originally convened to discuss the formation of a legislative union of the three sea provinces only, but the Canadian Parliament on hearing about it requested permission to send delegates. The request was granted. Once at Charlottetown, the delegates from Canada were so persuasive, that it was decided to hold another conference in the city of Quebec, to more fully discuss the question In the interval between conferences, the Canadian delegates toured the Maritime cities to work up enthusiasm for the scheme.

The conference at Quebec was opened in October of the same year. Here the thirty-three "Fathers of Confederation" drafted the seventy-two Resolutions upon which our constitution is based. There were twelve delegates from Canada, five from Nova Scotia and seven each from New Brunswick and Prince Edward Island. Newfoundland, which was not to enter into Confederation for another 85 years, also sent two delegates. The most prominent "fathers" were Sir John A. Macdonald, Sir George E. Cartier, George Brown, D'Arcy McGee and Sir Alexander Galt, all of Canada; Sir Charles Tupper of Nova Scotia; Sir Leonard Tilley of New Brunswick; and Col. J. H. Gray of Prince Edward Island.

The Quebec conference did not settle the question of Confederation completely. The statesmen who met there, had to persuade their own provinces of the wisdom of the plan. This was not accomplished until the latter part of 1866 and then, not all were successful for both Prince Edward Island and Newfoundland withdrew their support.

When the Dominion of Canada was finally created on July 1st, 1867, it consisted of the four provinces of Nova Scotia, New Brunswick, Quebec and Ontario. Two years later the vast area to the north and west of the young country (then known as Rupert's Land), was purchased from the Hudson's Bay Company by the new government at Ottawa. Out of it was formed the province of Manitoba in 1870. The following year, British Columbia joined the federation on condition that a transcontinental railroad be constructed. By 1873, public opinion in Prince Edward Island had changed to such an extent, that this province also entered into Confederation. In 1905 Saskatchewan and Alberta were created out of the North West Territories. Confederation was finally completed in 1949 with the admission of Newfoundland.

Thus in 1950, the words of Sir George Etienne Cartier, one of the fathers of Confederation, have come true. He predicted: "In our Confederation there will be Catholics, Protestants, English, French, Irish and Scotch, and each by its efforts and success will add to the prosperity of the Dominion to the glory of the new Confederation. We are of different races, not to quarrel, but to work for the common welfare." Our nation has prospered and of course it has been assisted on its way to prosperity by many of other races who were not represented in Canada when Sir George made his statement.

ONLY ONE TODAY

"Yes, I suppose I'll be sorry tomorrow," was the answer a girl made to one who was protesting against what she was about to do. "I'll be sorry tomorrow, but I'm not going to think about that now.

Innumerable young people bring trouble on themselves by writing an unkind letter and by uttering sarcastic, bitter speech, just to "relieve their minds." They know the so-called relief is only temporary, that the satisfaction of putting angry thoughts and feelings into words will not last over night, but they refuse to take tomorrow into the reckoning, and dwell only on the satisfaction of saying exactly what they think

The chief trouble with this way of doing is that there are so many tomorrows and only one today. For the sake of the momentary satisfaction of unburdening their minds, some people have gone through life mourning a shattered friendship. For the sake of a pleasure that lasted but a few hours, thousands have carried a bitter, humiliating memory to the grave. When you argue that the satisfaction of today will balance the self-reproach of tomorrow, remember that there is another tomorrow after that, and then another and another. But there is only one *today*. And nothing that you can enjoy in a day can possibly recompense you for bearing the burden of self-reproach through all the tomorrows.

—*Unknown.*

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XI. Число 8-9. СЕРПЕНЬ-ВЕРЕСЕНЬ AUGUST-SEPTEMBER Рік XI. Число 8-9.

ЖІНКА ПІД ВОЛОДІННЯМ ХРИСТА

Л. Шульга.

"Йди до братів моїх та скажи їм" — Єв. Йоана 20,17

Сучасна модерна жінка білої раси, що здобула рівні права з чоловіком на всіх ділянках життя думає, що сповнює ціль свого життя посвячуючись для своєї родини, для професії, для спорту, політиці тощо. Вона несвідома того, що тут і кінчається її стремління до остаточної цілі. Бо хоч і посвячує себе родині, спортові чи професії, то однаково засуджує себе на життя короткотривалости й однодневности, бо в її стремліях бракує найглибшої цілі. Щоб життя й стремління жінки стали творчими, мусить над нами стояти надпис: Служба Христові.

В кожній ідеольогічній системі тісно повязана теорія з практикою. Жіноча християнська організація, що є носієм ідеї Христової, покликана до її здійснення. При кожній церкві стрінемо такі організації, що в більшій або меншій мірі це реалізують. Цілою цієї станиці є зверинути більшу увагу жінок на поглиблення місійної праці й біблійного знання серед них. Часто-густо звертається більше уваги уряджуванню імпрез, що далиб дохід організації, урядженню розваг, представлень і т. п. чим імпрезам, що малиб місійний характер. Багато жінок думає, що в 20 ст. немодерний релігійний фанатизм, що церква повинна піти з духом світа цього й дозволяється ідеї світа цього брати гору у церкві. Не будемо застановлятися над тим, яка шкода з того вийти може для будучности церкви, але вийдемо з того заложення, що церква є на те, щоб прославляти Господа, дати своїм членам християнське виховання й поширити вплини християнства в оточенню. Тільки ки ті середники, що помагають осягнути цю ціль є добрі, а всякі (інші злі. На цій тезі будемо розвивати дальші наші думки про завдання жінки-християнки.

Відкриймо Біблію й послухаймо, що вона говорить про це.

Коли ми пильно простудіюємо Писання, то пізнаємо, що там слово про жінку майже все є словом, що лучиться з гріхом, покаянням і відкупленням. Аж їх та скажи їм: Я сходжу до у світлі воскресення Христового зрозуміємо це слово прав дниво

Вже перед своїм воскресенням стрічав Христос жінок, що їм казав слова далеко ідучого значення. На гробі Лазаря говорить Він до Марти могутні слова про життя: "Є воскресення й життя. Хто віруе в мене, коли й умре житиме" (Єв. Іванна 11, 25). І Марію кличе Він як живий і як той, що мертвих робить живими. "Учитель кличе тебе" (Єв. ів. 11, 28). І сьогодні Христос кличе не тільки Марію і Марту по імені й хоче, щоб ми при Ньому вірно остались. Він, так само, як хотів говорити та з Марією й Мартою, хоче говорити і з нами й хоче, щоб ми Його питалися, Йому відповіли й Його послухали.

Це подиву гідне, як часто Христос саме жінці говорить про речі найглибшого й найглибшого значення. Він тим дає доказ, що бажає вирвати її з світу буденщини і втягнути її в свій світ, світ прямого слідування за Ним. Він лікує її, Він звільнює її від тягарів (Луки 8, 2:3). Він показує їй свою вечичність (Ів. 11, 25:26).

І коли всі ученики повтікали, то тільки боязливі й слабі жінки є тими, що до останку мартують були Його гробу й урядиці на Великдень знову приходять. І Христос, що є паном життя й смерти дозволяє собі виявляти цю оцінку і ніжність. Він не усувається як, начеб це було щось зайве й негідне Його. І так як Він пять хлібів і дві риби бере й благословить, так приймає Він вислів ніжности й любови від зневаженої жінки, лікує й очищує її й підносить до небуденної висоти і слави (Марка 14, 3-9). Про неї вже майже 2,000 років читають усі народи світа.

І тепер жінка удостоєна жити й терпіти для Христа так само, як і чоловік, і достойна є свідкувати про Христа. Це виразно зазначене в слові воскресшого Спасителя до Марії Магдалини: "Йди до братів моїх та скажи їм: Я сходжу до Отця мого й Отця вашого й Бога мого й Бога вашого (Ів 20, 17).

Цим одним реченням "Йди до братів моїх та скажи їм" ставить Христос жінку під свій приказ так само, як своїх учеників. Жінка має свідкувати й голосити благовістя. Зміст цього першого благовістя є могутній. Нечуване післанництво, що через непоказність особи, яка має понести його далі, стає ще сильніше. Тільки Христос є побідником і ніхто не зможе Йому опертися, ніяка сила не може Його покомати.

Ця нова творчість жінки починається-вранці на Великдень, коли Христос починає свій тріюмфальний похід і взноситься на небо, до свого Отця, як Його вічний Син.

Це одне речення Христове "Йди до братів моїх та скажи їм" — це королівський дар воскресшого для нас усіх жінок. Ним Він уласкавлює нас до найвищого служіння Йому. Цими словами Він ставить нас у свою громаду й назначує місце, з якого ніхто нас усунути не може. Він вирождує нас у святість спільного служіння з чоловіком, для спільного Бога. Він ставить нас у сферу можливої діяльности для Нього

В Божому царстві не може бути місця для пасивного елементу, або для таких, що стоїть з боку й лиш приглядається. Про життя праведних та відкупленних стоять записане в Біблії владарське слово про служення: "Щоб ходити нам достойно перед Господом у всякому догодженню і у всякому доброму ділі приносячи овоч і ростучи в розумінню Бога (Колосян 1, 10) й "Служити Богу живому і правдивому" (Сол. 1, 9)

Хто небудь ми є й недобудь ми є: в родині, дома, в фабриці чи деннде, щоб ми служили Богу живому і правдивому.

Біблія вчить нас робити це в подвійний спосіб·

1. В хороненню й сповнюванню Писання.

2. В повсякчасним і щоденним свідкуванні.

В Новім Тестаменті поданий нам приклад жінки в різних змінних обставинах: и життя було службою Богові. Це пророчиця Анна, що історія її це повне страждань життя вдови. Як часто ми можемо в житті стрінути таких людей, що в них щастя чергується з горем. Як часто може щастя зробити людину самолюбною, гордою й невразливою на горе других а горе — якже часто воно робить людей перевразливими, тжедними й замкненими супроти ближних. І щастя і горе можуть тільки в Божих руках стати для людини урожайною почвою.

На пророчиці Анні пізнаємо силу слова Божого в житті жінки і також завдання жінок-християнки під сучасну пору: "І вона тієїж годинки прийшовши, оддала хвалу Господеві й говорила про Нього всім" (Луки 2, 38).

Так само Марія, мати Христова хоронила в своїму серці слово свого Сина і потім сталась свідком того, що нам евангелисти оповіли про дитинство Ісуса.

Служба жінки важна немеше й у повсякчасним свідкуванні. В Старому Тестаменті стрінемо практичний зразок цього: Мати Самуїла — (І Сам. 2, 1:10). В пісню теольоги називають найможутнішою й найкращою псальмою, яку колинебудь співали людські уста. В ній кріється могутня сила свідкування і у звичайних, неосьвічених жінках, в якої в серці є віра. Це свідкування Анни перевищує навіряці поетичні, твори про Ерга найсьвітніших поетів світа Бо тут нема хвилевої поетичної екстази, але з дїлання Святого Духа, який так як Давидові й Мойсеєві, дав їй силу відчування

Коли ми докладно перейшли Біблію, ми знайшлиб у ній більше прикладів подібних до пророчиці Анни й Анни, матері Самуїла. Ми свідоми того, що припорученя, що його Христос дав своїм учням як взносився на небо "ідіть же й навчайте всі народи — навчаючи їх додержувати всього, що я

(Продовження на ст. 3)

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226

PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

В останній час, по другій світовій війні, в еміграційних українських колах, дуже "актуальним" стало перегортювати релігію в предмет політики і навпаки, пристосовувати всю українську політику до потреб релігії. Ототожнення цих протилежних речей серед католицької частини української еміграції доходить до крайності. Українське суспільство на еміграції різко розбилося на велику кількість, як політичних так і релігійних груп. Поділ на такі групи є властивий кожному народові (державному и бездержавному), але не кожному народові є присуще: 1) доводити ці групи до повної поляризації однієї від другої; 2) залишість толерації розпалювати антагонізм і боротьбу між ними; 3) використовувати релігію як методу політичних дискусій для задоволення власних амбіцій тієї чи іншої групи, 4) перетворювати релігію в головне знаряддя боротьби для остаточного злобуття владати й держави; 5) і, як наслідок всього перечисленого вносити роздвоєння в цілий емігрантський на цей вирішальний момент жорсткої боротьби добра й зла, незалежно від релігійних переконань емігрантів, мусить бути — **обманом самим** політичним завданням — "здобуття самостійної демократичної держави", та на грунті цього **становити собою єдину політичну** цілість з збереженням повної толерації різних релігійних переконань.

Припайми, так поступає, майже кожна еміграція народів, що позодить з країн совітського окупації.

На жаль, наша, укр. еміграція на це не спромоглася, бо еміграційна більшість справу духовних переконань перетворила в спекулянцію політичних інтриг. Підкреслюємо, що лише еміграційна більшість. Більшість не тому, що вона відображає тут на еміграції інтереси більшости свого народу, а лищень тому, що вона, як негативний чинник для виборення, толичення всієї майбутньої Укр. демократ. держави, своїм рівнозначним числом перевищує позитивний чинник. Цей елементи в декілька разів. Таку більшість собою й становить укр. католицизм. І то в великою нашою трагедією в сучасних умовинах. Трагедія перш за все полягає в тому, що більшість не займається тут стратегія й тактика.

Живучи в оточенні протестантсько-демократичного світу, католицькі "політруки" ні в якому разі не показують на зовні, що вони не за демократію.

ОБЛИЧЧЯ УКРАЇНСЬКОГО КАТОЛИЦИЗМУ

Е. Ольшівський.

ду, яку провадить позитивна меншість.

Католицизму, яким би можна було цілком не читати, не писати про нього на шпальтах наших часописів, коли би він являвшся тільки релігійною течією однієї десятої частини численности укр. нації. По суті справи укр. католицизм і є дише одною з багатьох релігійних течій, яка в цілому укр. народі на рідних землях ніякого значення не має, але тут, на еміграції, для нашої визвольної політики приносить багато шкоди. І лише тому ми змушені про нього сьогодні говорити. Ми не бажаємо, але мусимо. Мусимо тому, що провідники цієї течії, так звана — католицька еліта, починаючи від найвищого достойника Бучки і, кінчаючи звичайним ксьондзом самої незначної парафії впрягли релігію на послуги своєї політики. Отже, провідники католицизму знімаються не Слово Божим — як це вони говорять, а в перший мірі політикою, маскуючи своє політиканство плашком релігії. Цієї релігійну течію можна б було обійти, коли б вона не прагнула до окатоличнизування визвольної політики.

Укр. католицизм змагається знищити 45 мір. укр. народ а забет московської кліки — на чолі " з земним богом Сталіном" не для того, щоби той народ став абсолютно незалежним, з своїм вільним демократично-політичним укладом життя та з свободою проявлення релігійних переконань, а навпаки, щоби його віддати в кабалу римської диктатури — на чолі з другим "земним богом" — Папою рімським. Коротче кажучи перепригнути укр. народ з московського червоного возу у віз чорний — римський.

Для досягнення цієї мети Рим перед українським католицизмом ставить завдання окатоличнизувати державу, толичення всієї майбутньої Укр. демократ. держави, своїм рівнозначним числом перевищує позитивний чинник для виборення

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.
Передплата на рік в Канаді і заграницею $1.00. Окреме число 10ц.
М. ФЕСЕНКО — Редактор.
Адреса редакції:
506 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
458-57 Keele Cr. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

Собор Укр. Евангельського Обєднання
ПОВІДОМЛЕННЯ

Оцим повідомляємо членів і прихильників Українського Евангельського Обєднання та українських евангеликів взагалі, що черговий Собор У.Е.О. відбудеться в днях 29-го вересня до 2-го жовтня, 1950, в приміщенні Української Пресвітерської Церкви, 669 Бартон Ст. Ест, Гамилтон, Онтаріо, Канада.

Від першого українського евангельського Собору на цьому континенті, який відбувся в 1922 році в Рочестер, Н. Й. З.Д.А., минуло вже звиш чверть століття. Заснінням першого Собору було обєднати українські евангельські сили тут та піддержати евангелізаційні змагання на українських землях. Це завдання в великій мірі виконано. На цьому континенті зорганізовано У.Е.О., а на західно-українських землях почато систематичне поширювання евангельського руху, який згодом оформився в Українську Евангельську Церкву з десятками тисяч членів.

Нині настав час важливих подій і змін у цілому світі. Є виглядки, що вже в недалекому майбутньому прийдуть рівнож великі і довго очікувані зміни в житті нашого народу в Україні. Приймаючи це до уваги, українські евангелики в Злучених Державах і Канаді повинні ще краще обєднатися та відповідно приготовитися до тієї хвилі, коли Український Народ потребуватиме більше робітників та всякої можливої підтримки на полі евангельського. Не меншою являється потреба нещадного поспішення евангелізму серед українців тут і на розсіянні. Це справи, які Собор у Гамилтон буде обговорювати. Рівнож незвичайно важливою справою на програмі Собору буде новий переклад Святого Письма на українську мову.

З огляду на велику вагу справ, що на цьогорічному Соборі будуть вирішувані, закликаємо всі українські евангельські громади — пресвітерські, злучені і пр. — в Злучених Державах і Канаді прислати своїх представників, пасторів і мирян. А всіх українських евангеликів, особливо тих, що живуть недалеко Гамилтону, запрошуємо до участи, як гостей.

Про приміщення й харчування для делегатів і гостей подбає гамилтонська українська пресвітерська громада.

За дальшими інформаціями в цих справах просимо звертатися до пастора Л. Бучака, 210 Mary St. Hamilton Ont., Can.

За інформаціями в прочих справах Собору треба звертатися до Головної Управи У.Е.О.

UKRAINIAN EVANGELICAL ALLIANCE.
[illegible] W., Box 275,
Toronto Ont., Canada

За Гол. Управу У.Е.О.:
Л. Стандрет, І. Яцентій, Л. Бучак, В. Боровський, С. Салмерс, М. Николяшин.

НОВИЙ ДРУК СВЯТОГО ПИСАННЯ В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ

Британське Біблійне Товариство рішило прискорити свої підготовки для друку Біблії в українській мові. Плянується випрацювати біля одного мілйона примірників маючи на увазі духовні потреби українців не тільки в розсіянню, але і на рідних землях.

На рекомендацію Світового Союзу Українських Протестантських церков, Британське Біблійне Товариство затвердило ревізійний комітет для української Біблії в наступнім складі: Паст. Я. Гомінюк, Паст. Л. Жабко-Потапович, Др. І. метаєфимович, Паст. К. Костів, Пастор В. Кузів, Паст. П. Кіндрат, Паст. Б. Маоцинковський, Пастор Л. Стандрет і Паст. М. Фесенко.

Всіх зацікавлених в справі друку української Біблії, проситься б своїми за уваги і побажаннями звертатись до секретаря Союзу Українських Протестантських церков по адресі: Rev. M. Fesenko, 506 Ossington Ave., Toronto 4, Ont., Can.

ШКІДЛИВА ДОКТРИНА

Недавно Рим проголосив нову доктрину, як обовязкову для всіх католиків Тепер кожний римо-католик має вірити, що по смерті тіло діви Марії було взято до неба. На поперти цього твердження нема жадних доказів. В Святім Писанні про це нема і натяку. Взагалі Св. Письмо мало говорить про діву Марію і лише так далеко, як це відноситься в той або інший спосіб до Христа.

Жаден з апостолів не згадує ні з одним словом в своїх посланнях. Безперечно, як щоб тіло діви Марії було взято до неба, то принайні апостол Йоан, котрому Христос доручив піклуватись дівою Марією, про це щось написави.

Отже ця доктрина є фантастичною, неймовірною і зовсім непотрібною.

Творення подібних "доктрин" захитає не у одного римо-католика віру в інші факти благовістя, що є добре устелені і підтверджені не за перечними доказами. Наприклад факт вознесення Ісуса Христа є льогічним заключенням Його праці, життя і науки. Слово Боже що описує цю подію, та життя і характер апостолів не лишають сумнівів в цім історичнім факті, цілий ряд інших доказів також підтверджують факт вознесення Христа

Але для пересічного римо-католика, що майже не зне нашої Святого Писання, факт вознесення Ісуса Христа і перенесення тіла Діви Марії по її смерти на небо стають однаковими по характеру імовірности. Він бачить, що церковна ієрархія фабрикує неймовірні і непотрібні річі в дуже легкий спосіб, та наказує усім в них вірити. Відкидаючи приняття тіла діви Марії він безперечно залитається і в своїй вірі в вознесення Христа.

В такий спосіб видуманими байками закривається від очей людей найбільш важливі факти дороги спасення. Римо-католицька церква має стільки фантастичних "чудес", що врешті думаючи людина перестає вірити в чудесне човсім. Як пересічний римо-католик чи православний може спромогтися розібратись в цій величезній системі сфабрикованих надприродних подій, та відділити правдиве від видуманого, нам тяжко собі уявити. Поодинока рада для всіх них, це обернутись до чистої науки Слова Божого, та відкинути усі церковні видумки, котрі науці Слова Божого протирічать.

"Енциклопедія Українознавства"

Мюнхен — Нью Йорк 1950.

Зошит 5-ий, стор. 321-400. Ціна зошита ДМ 8, або $2.50.
Зміст:

V. Мова: 1. Симович-Кузеля: Історія вивчення і сучасний стан досліджень; 2. Рудницький. Чижевський - Чапленко-Лев. Шерех: Сучасна українська літературна мова; 3. Зілінський-Кісілевський-І. П.: Українські говори: 4. Смаль-Стоцький - Шерех-Рудницький-Чапленко: Історія української мови; 5 Лев-Симович. Рудницький-Б. М.-Шерех; Українське письмо і правопис, 6. Рудницький: Українське назовництво. Мал. 14; ст. 321-368

VI Історія: 1. Пастернак-Чапленко, Міллер, Петров, Козловський: Археологія; 2. Дакрета й історіографія (дальше в наст. зошиті).

Зміст дотеперішніх зошитів також

Вступ: Дотеперішні українські енциклопедії (ст. 1-11).

I. Загальні відомості:: 1. Назва території народу, 2. Положення, границі і території України, 3. Емблеми, 4. Гімн (ст. 12-34)

II. Фізична географія України 1. Стан знання про географію і природу України, 2. Геольогія, 3. Грунти, 4. Рельєф і морфологічні краєвиди, 5. Клімат, 6. Чорне й Озівське море, 7. Води, 8. Рослинність, 9. Тваринн, 10. Україна як географічне ціле і її частини. — Мл. 86, ст. 35-124

III. Людність: 1. Антрополоґічна будова України, 2 Джерела й література про людність України, 3. Число й будова людности України, 4. Розміщення людности, 5. Рух людности, 6. Національні відносини, 7. Оселі. Мал. 42, стор. 125-183.

IV. Етнографія: 1. Історія і стан досліджень, 2. Племінний розподіл і етнографічні групи, 3 Матеріяльна культура, 4. Народна духовна культура, 5. Народна усна словесність, 6. Народне мистецтво, 7. Зміни в побуті українського народу під советами. — Мал. 127, стор. 184-320

Замовлення приймає: Висилкова Книгарня В-ва "Молоде Життя"

(13b) München 2, BS-221, Germany

або її представники в поодиноких краях.

ТІНЕВІ СТОРОНИ СІОНІЗМУ

("Ридерс Дайджест", за вересень, приносить цікаву статтю Альфреда М. Лілієнталя, який має наукову степень Корнельського університету, був під час війни на Балькім Сході і в Палестині; стаття показує, що сіонізм не є пануючою неподільна течія в жидівстві, що вона має і своїх опонентів. Тут переповідаємо основні думки статті).

"Прапор Ізраїля — пише автор — є символом нової націоналістичної держави, з власним урядом, армією, закордонною політикою, мовою, національним гимном і присягою вірности". Автор питається, яке становище мають занити до цього факту 5 мілїонів жидів американських громадян? "Юдаізм, це була для мене віра, релігія, яка не знала державних границь; до якої міг належати кожний льояльний громадянин кожної країни. Навпаки, сіонізм був і є націоналістичним рухом, організованим щоб відбудувати жидівство як націю з окремою отчизною". Тепер, коли ця державa вже істнує, ким, — питається автор — він тепер є? Чи тільки американцем жидівської віри? Чи членом орієнтального племени, до якого мусить бути льояльним?

Автор сподівається, що кілька соток тисяч перемішених жидів знайдуть в Палестині щасливе пристановище, але... пише автор, "коли прапор Ізраїля вперше піднесено 14 травня 1948 р., мене не коротко тривожили на вулицях, відділючись гістеричній радости, як многі робили в Нью-Йорку і в Лондоні. Бо я рождений американцем і лишаюсь ним. Я не маю ні звязків з Ізраїлем, ні відповідальности за нього, і думаю, що щастя жидів в Америці має за предумову їх цілковиту інтервенцію в цю країну як її громадян. Коли ми, жиди, як окрема група, наберемо переконання, що нам треба поділяти любов, яку звичайно мають люди до країни, в якій родились, — то це приведе до катастрофи".

Порівнюючи жидів з ірландцями не можна, бо ірландці приїхали до Америки з Ірландії і головно недавно, а жиди поминули Палестину ще за часів Риму і приїхали до Америки з різних країв Европи. Автор любить свою юдаїстичну віру, але — пише — "коли я читаю як американці співають Гатікваг, національний гимн Ізраїля, або бачу юнаків, що підіймають поруч з американським прапором стяг Ізраїля, я є огірчений. Бо стяг Ізраїля і гимн, це символи чужої держави, не моєї".

Сіоністи підкреслюють, що Ізраїль створений не як скорочище для біженців, а як держава для жидівського народу. Але якеж відношення тоді Ізраїля — питає автор — до тих жидів, які належать до жидівської віри, але є і почуваються громадянами інших країн? Сіоністи намагаються затиснити національні звязки між Ізраїлем і всіма жидами на світі! Др. Маргошес, член екзекутиви американського відділу "Жидівської Агенції", заявляє, що мета сіонізму є — "сіонізувати світове жидівство... утвердити сіоністичну гегемонію над всіма жидівськими спільнотами в цілім світі". Даніель Фриш президент американських сіоністів попирає виховання жидівсько американського юнацтва в окремих школах і літніх таборах, в яких їх вчили бн жидівсько-сіоністичного патріотизму, — з цього приводу пригадує автор, яке обурення виникнав в Америці в 30-х роках намір американців німецького походження вчитися льояльности супроти Німеччини. "Нині — пише автор — бачимо ми сіоністів, що пишаються політичною могутністю жидів-ства, бачимо сіоністичні пікети довкола британських консулятів; бачимо сіоністів, що демонструють проти міністра закордонних справ Бевина, коли той приїздить до Америки підписувати Атлянтійський Пакт, бачимо Нью-Йоркські крамниці з плякатами: "не купуйте британських товарів!" Автор питається, — "чи ці люди діяють, як американці? Відбудова Европи через плян Маршала, є наржний камінь нашої двопартійної заграничної політики, яку пробують сторпедувати комуністи. Всякий бойкот британських товарів помагає цій деструкції. Я знаю, що сіоністи не свідомо саботують американську заграничну політику, але їх акції є невідключним наслідком факту, що вони живуть під дисциплінною двох націоналізмів. Якби сміявся Гітлер, коли жив тепер!"

Автор пише, що сама думка, що чужинецькі жиди є народ, до якого він належить; що він має бути з ними тісніше звязаний, ніж з Бобом Мак-Кормі-хом, приятелем його дитинства або з Дво-Відіе, з яким він ходив до школи, — є небезпечна містифікація. Автор тої думки, що коли іноді християни сепаруються від жидів, то також і жиди часто сепаруються від християн тої самої країни. Автор розуміє, що після масакр жидів за останню війну, жиди є дражливі на точці антисемітизму, — "але коли хтось критикує, хоч і легдно, сіонізм, Ізраїльську державу, або гістеричне заховання деяких жидівських груп, — ми не маємо права кричати про їх "антисемітизм"!

Автор той думки, що повинно для антисемітизму дає не реальна окремішність жидівства, лише "сталі зусилля деяких жидів підкреслювати своє жидівство", як окрему націю, між американцями жидівські вірн є велике провалля ними. Сіоністи лішше зорганізовані, більше галасливі, "але вони не можуть заявляти за всіх нас". Автор жадує, що всяка критика окремих жидів, спрямована проти сіонізму, стрічається в сіоністичних колах з плямованими такими критиків як зрадників. "Вірмує, часто економічні натури, приводять таких критиків до мовчанки". Сіоністи кажуть, що між американськими жидівством мусить бути єдність навіть до питань заграничної політики, та автор питає, чому жиди в цих питаннях мають бути обєднані, ніж напр пресвітеріяни, баптисти чи методисти?

Не можна відповідати на антисемітизм фанатичним жидівським націоналізмом. "Певно лише автор, висадження в повітря готелю "Царя Давида" в Палестині, повішення двох британських сержантів, замордування Бернадота, погром арабських жінок і дітей в Дир Ясині, були чинами невеликої групи. Але ці чини підірвали моральну і спиритуалну структуру жидівської релігії Ізраїльський терорист Байгін і голівудський Бен Гехт, який похвалив ці безаконства, говорячи, "всякий раз як ви нападаете з револьвером в руці на британських гнобителів вашої отчизни, американські жиди мають свято, в своїх серцях"! — ці люди спричиняють жидам більше шкоди, ніж якебто не було слово, скажане Гебельсом". "В моїм серці — пише автор — не було тоді свята, ані в серці раббі Ч. Л. Магнесса, президента гебрайського університету в Єрусалимі, який досадно завважив в приводу Гехта: "Ми все думали, що сіонізм ослабить світовий антисемітизм, тепер ми бачимо протилежне"...

Кінчить Лілієнталь свою статтю словами: "християнські симпатії до жидів мають мірятися не їх підтримкою жидівського націоналізму, в далекій Ізраїлі, але приймянням жидів як приятелів і громадян в країні в якій ми живемо".

Р. О.

Вісті з Торонта

В Липні місяці в Торонто відбувся вид представників Всесвітнього Союзу Церков. Цей союз складається з протестантських церков, але до нього також вступили і православні церкви — грецька, українська і російська. Всі вони співпрацюють в справах спільних усім християнам. Хотілося б зобачити щоб такий же дух толерантности, що його виказують вищі православні ієрархи супроти провідників протестантського світу було прищеплено і рядовому православному священству. На жаль ми часто є свідками нетолерантного ставлення українського православного священства супроти українських протестантів. Наприклад нанголовищою перешкодою до принятя представництва українських протестантських громадських організацій в склад централ. КЧКа в Канаді є опозиція православної і католицької ієрархії. Опозиція ця неправдана, шкідлива і не справедлива, проти українській свідомий провід боться церковного ритуалістичного проводу і недопускає протестантів до участи в центральних установах. Ті одиниці, що беруть якусь участь, не являються офіційними речниками українських протестантів. Цю неподобність треба було б направити. Католицький і православний провід запобігає перед англійськими протестантським проводом, але кривдить своїх українських евангеликів.

Всесвітній союз протестантських церков підтвердив військову акцію Злучених Націй в Кореї і осудив напад комуністів на південну Корею.

Всесвітня Рада Церков ухвалила зробити заходи, що до влаштування в різних державах свистальщів, що ще залишились в Европі і котрих нарахується до пів мілйона

Ievanhel'ska pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

Релігійна Приналежність Канадійського Населення

Міністерство комерції і торгівлі видало підручник "Канада" на 1950. На книга має неабияково цікаві статистичні і иші інформації з усіх галузів канадійського життя. Чудова кольорова фотографія і образки роблять книжку привабливою для кожного боєся, хто хоче мати точні інформації про Канаду в приступній формі повинен набути цей підручник. Нас цікавить поділ канадійського населення поміж різних релігій. На перше місце стоять протестанти, котрих нараховується разом 5,669,955. В цю групу входить Злучена Церква. Англіканська, Пресвітеріяни, Баптиська, і Лютеранська. Всі ці протестантські церкви обєднані в Канадійській Раді Церков, до котрої входить також і православні, хоч себе вони протестантами не рахують. Пресвітеріан в Канаді нараховується 829,147. Це порівнюючи невелике число що до всього населення видалило з себе чимало провідних фінансистів, науковців, державних мужів і підприємців. Пресвітерська церква є свого роду церквою канадійської науково-і торговельної еліти і середніх кляс. Покійний премієр міністр Макензі Кінг був щирим практикуючим членом Пресвітерської Церкви. Баптистів в Канаді нараховують 483,592.

На другім місці по протестантах стоять католики, що їх нараховується 4,986,552. Взагалі ці три головні католицькі сповідання є провідними Канади і в Франції вашого походження. У всіх інших провінціях переважаючу більшість творять протестанти різних деноминацій. Провід індустрії і комерції взяли в Канаді в руках протестанти.

Православних вселянки-християн в Канаді нараховується 1 [illegible]? Вони великий тим, що творять рівно православно сеті з незвичайною скорістю. Українські греко-католики в останніх перепису вповні злилися з католиками та ідуть на повозі за католицьким проводом з Квебеку, що дає величезні субсиди на поширення католицизму серед українців. Це втягає певні українські кола в боротьбу впливів поміж англомовними протестантами і католиками французами. Звичайно окрім школи українцям з цього нічого не виходить. Українські протестанти в Канаді складають 8,62%, українського населення це виносить близько 25,000 осіб. З цієї кількости 15,291 є членами Пресвітеріяни, Злученої і Англіканської деноминацій. Решта належить до баптистів, св. християн і інших менших церков. Всі українські протестанти працюють в тісним порозумінню та є зорганізовані в Українське Євангельське Обєднання. Тісно співпрацюючи з англомовними протестантами українські євангелики і той же самий час мають свою власну цілком незалежну організацію та

Чудо на Відворот

Ми часто чуємо про "чудесні" зцілення у "чудотворних" римо-католицьких каплицях і місцях про те, як слепі прозрівають, кульгаві ходять і т. д.

Но Порк Таймс подає новинку про зцілення Емілія Франко. Цікавим є, що це зцілення ма місце не в церкві, але в цирку і що цей чоловік опинів власне в римо-католицькій каплиці. Емілю Франко стратив мову і впав непритомний в католицькій лагерній церкви 31-го січня 1943 р. Він був воїном в лагері Кемп Гейл Коли з зайшов помолитись в католицьку каплицю, підчас молитви він стратив свідомість і мову. Лише минув п'ятниць о 11.30 він сказав перше слово.

Він зцілився в той час, як прийшовши до "Коней Айленд" в Ню Йорку, сів в маленький вагон, щоб переїхатись для розваги по хвилястій дорозі. В цім парку для розваг побудовано маленькі залізничі дороги. Дорога взноситься вгору до 60 стіп височини і раптово спадає вниз. Вагони з пасажирами бігають вгору і відтак з страшною скорістю горнають в долину. Коли вагонетка Е. Франко пірнула в долину другий раз, він заголосив і почав кричати. На цім вагонетка зупинилась. Його першими зрозумілими словами, від того часу, як він опинив в католицькій церкві в 1943 р. було: "Я відчуваюсь знов здоровим". Його мова стала вже нормальною.

Декілька років назад подібне явище зцілення сталося в одним шпиталі в Злучених Державах. Кілько шпиталю розташувався цирк з звірями. Були там і величезні гадюки-удави. В шпиталі на вправі сидів в кріслі безнадійно спаралізований слабий. Один з удавів якось втік з своєї клітки. Так трапилось, що він вийдов на вправу, як раз тоді коли там сидів в своїм кріслі спаралізований. Побачивши величезну гадюку, слабий забув про свій параліж, скопився з крісла і втік.

Подібні випадки вказують, що аргумент католицької і православної ієрархії, котра про буде довести правдивість своєї науки різними "чудотворними" образами, зціленнями і об'явами є нескрась мильний. І чудеса, що мають місце в наслідок прояви безпосередньої сили Божої, є чудеса омани, і багато чудесного, що здається нам таким, але в дійсності має цілком природне пояснення що незнане нам. Як може пересічна людина розібратись тоді, чи незвичайна подія "чудо" перед нами є дійсним чудом Божим, природним явищем, чи звичайним обманом? Слово Боже дає нам непомильну відповідь на це питання.

"Коли між вами зявиться пророк або сновидець, і покаже тобі ознаку або чудо, і справдиться ознака або чудо, про котре він казав тобі, говорячи: Ходімо слідом за іншими богами, що ти їх досі не знав, та будемо служити їм, то не будеш слухати того пророка або сновидця" (5 Мойсея 13:1-3).

Щобто наколи сталася ознака або чудо і її зужитвується для поперти науки, що протиричить Слову Божому і його наказам, то на такі "чудеса" ми неповинні звертати жадної уваги.

Досі тепер католики возять всюди український чудотворний образ діви Марії. Можливо, що хто з зцілився поклоняючись цьому образові. Якщо людина може зцілитись в церкву на вагонетці, або побачивши гадюку, то може зцілитись і від "образа". Але важливо є наука повязана з цим образом. Чи поклонення образам і приписування ім надприродних сил є в згоді з наукою Слова Божого? Святе Письмо ясно і строго забороняє робити "подобину того що на небесах у горі" та "приладати иншу перед ними і служити їм" (Мойсея 20:4, 5). Знову Писання каже, що ідолопоклонники царства Божого не наслідять.

Маючи на увазі що ясну науку Слова Божого, нема сумніву, що якщо які зцілення і ма місце в звязку з цим "чудотворним" образом, то ці зцілення, або відносяться до категорії вище наведених, або є просто обманом. У всяких разі Бог не може сам собі протиречити і всі ці "чуда" що їх ніби робив образ, нічого спільного з Богом світла і правди немають.

ЦЕ НЕ Є ОПІНІЯ ВСІХ ПРОТЕСТАНТІВ

Манітобська конференція Злученої Церкви поміж різними ухвалами, висловилась проти виробу А-бомби та за знесенням смертної кари над людиною, бо ніби смертні кари "не можна оправдати ні з морального, ні з медичного ані релігійного боку".

З нашої точки зору виріб атомної бомби є печальною необхідністю в теперішній світовій ситуації. В нормальних обставинах співжиття нихто з нездумав би про виріб цієї страшної зброї. В наші ж дні, коли всім свобідним народам загрожує рабство і повна руїна від руки тоталітарної комуністичної держави виріб бомби є необхідністю. Лише А-бомба і загроза її зужитку стримує комуністичні орди від нападу на свобідні народи.

Нам цілком незрозуміле заслілення і брак розумінн у тих церковних провідників, що готові знищити останній засіб до втримання миру і порядку в час нападу. Зужиття А-бомби для самозахищти з морального боку нічим не рижиться від зужиття якої будь іншої бомби.

Твердження, що смертну кару не можна виправдати ні з морального, релігійного чи медичного боку є також нічим іншим як виявом внутрішнього духового розкладу в модерним суспільстві і церкви.

Смертна кара дана мордерцям наказана в Слові Божим, як з Старим так і в Новім Завіті. Той хто хоч раз прочитав Святе Писання нематиме в цім сумніву. Отже ті, які ухвалюють подібні резолюції ставлять свої міркування понад Словом Божим. З морального боку є несправедливим, злочинця що холоднокровно для особистої користи відібрав іншій людині життя, лишити без повної належної йому кари. Це було б не тільки несправедливо, але і загрозою для інших злочинців.

При чім тут медичний бік тяжко зрозуміти. У всякім разі більшість протестантських церков стоїть за тим, щоб кожний злочин був покараний відповідно до заслуг і за наперед оплянований мордь з користолюбних цілей, безперечно, мордерцеві належиться найвища кара.

HEALTH FOR EVERY DAY

By Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

What next? The Bath, of course, for you want to make yourself clean. Where is the dirt? What a question! We all know that your skin must be washed clean. Is that all? No. There is something else.

This body is a marvel. It is one of the most wonderful works of God. He made it so that every part of it is a study in beauty and perfection and grace and comfort and work and saving of space.

CELLS

Every part is made to save space and to keep itself clean. Each part is made of cells. Every cell has a wall and every cell has a centre. Every cell gets its nourishment from the blood and when it has got its nourishment there are microscopic bits or scraps of dust or waste matter, left and these are thrown out by the cell. So it keeps itself clean.

THE SEWER

The blood carries away the waste matter too and finally drops it in to the intestine or bowel which is a sort of main sewer for the body. The bowel is made of muscle with a cover outside and a beautiful lining inside. The muscle of the bowel moves regularly, though you do not feel it move and carries the waste matter on until we are warned by a sort of pressure or heavy feeling that at the lower opening of the bowel which is called the anus, something is ready to be pressed out. When that is pressed out, we feel more comfortable — Bowel movement is a very important thing for health. It should happen once a day as a rule.

CONSTIPATION.

People who do not have this regular daily bowel movement do not have the best of health and are said to be constipated. Dirt must be removed daily from the inside of the body as well as from outside. All the waste matter is somewhat poisonous and it does us harm if it is kept in the body instead of being regularly cleared out. It is not hard to prevent constipation if we remember to:

1. Use the toilet every day at exactly the same time. Before the bath, right after your exercise is the best time. Keep to the minute. Better go early, then you will not interfere with anyone else.

2. Take a drink of water before breakfast, and between meals, always about an hour before or an hour after meals and do not forget that air and exercise are daily needs.

3. Eat the right kind of food. This will be explained when we come to speak about meals.

THE RUNAWAY SAILOR

By Ted McDonald

"I suppose that's your boy," said the captain of the liner, pointing to one of the hands, who sat listlessly on the forward deck, looking away from the shore.

The tall old man, his fine face furrowed with the lines of care, as well as age, paused for a moment, before he stepped on board. He had traveled one hundred miles since the previous morning, in search of his son; and, just as he had given him up, a sympathizing friend had directed him to this ship.

"Has he signed the articles?" asked the father, as he drew back, trembling from head to foot.

"Yes. He's a promising lad — loves the sea. I wouldn't tamper with him."

"Tamper with him"" thought the old man, and his wrinkled cheeks flushed faintly. "My own boy, my only son, the delight of my old age. And how has he returned my love — his mother's love — the love of his twin sister who is sobbing her life almost away, at home."

"You can talk with him as much as you chose, but would cost something to get him away. He's half his wages, and spent it, I guess."

The old man moved slowly in Slower, and yet slower, his weary feet trod the clean, white deck. The boy — he was but fifteen — turned around at the slight noise his footsteps made, sat bolt upright, with a motion like lightning grew pale, and red again, and then cowered, with a muttered exclamation.

"Sammy" said the old man, with a strange quiver in his voice "Sammy, your mother's heart sick and lonesome."

The boy's head fell lower and lower; and then he put his hands up till his face rested on them. His lips quivered his chin worked with emotion; perhaps he could not speak; at all events, he was silent.

"And Jean!" wailed the old farmer "Jean's crying like a baby. You see, you've never been from home before, an' goin' so."

"His voice choked, he breathlessly wiped his eyes, and cleared his throat. "... an' goin' so, naturally made 'em feel bad. But it's the old mother that's wuss, Sammy." She — she kind o' depended on you for smoothin' her way down to the grave. You know she ain't over well, Sammy." And the trembling hand went up to his eyes again.

"It's no use, Dad," said the boy, speaking in a hoarse voice. "You know I got tired of home, and I'm a going off, anyhow. I — I'm sorry for Mother, and Jean," he went on, struggling to be calm "But I can't help it. The thrill is on me, and I must go."

"Well, Sammy, if it's His will, the will of the Lord be done," half groaned the old farmer. "It's with everything to — to take the news home to the women that — that I found you, that I got a chance just to see you, when I'd given up all hope."

"Somehow, Sammy, you seem to be grown bigger than you was Comin' down from Hayseille, never expected to take that road, I've thought of you jest as you used to be. Well, as if you was a baby in arms you know. You 'n your sister's all the Lord ever gin me, and — I — I can't bear to part with you, Sammy, somehow."

The plaintive voice, the something in his attitude suggestive of almost heart-breaking sorrow, drew the captain's attention, in spite of himself. For the first time in his life he felt a sympathy for a seaman's father. He drew nearer, as if accidentally.

"Well the youngster's determined to go I suppose," he said, in rather a jocular tone.

Yes, sir. I shan't force him. 'Tain't no use bein' in one place with his heart in another. But it's a dreadful blow to home, Sir. His old Mother's awful lonesome."

Sammy's heart swelled. He saw, as plainly as if she had been there bodily, the tender face of his mother, the soft blue eyes, the gentle lips that never said a harsh word to him. All too tenderly she had trained him, perhaps, this rude, wilful, handsome boy.

He saw her sitting in the well-remembered room, calling for her boy, wiping the tears from her sweet eyes, walking back and forth; for that was her way when anything troubled her; and calling his name, with a thousand soft inflections in the voice that had always been music to him.

"Run away, I s'pose," said the captain, looking on, a little softened at the boy's tears, for they were falling now, between his fingers.

"Yes. 'Twas an awful shock to his mother, and me, and Jean," said the simple-hearted old man. "We set our lives by him, and it kinder hurt to have him show so little confidence in us.

"He's got a sister; she's a twin; her name's Jean; and we couldn't comfort her no how, when we found he'd really gone. If you'll b'lieve me Sir, she run three miles and more. I thought the child 'd go crazy, and I dunno but she will as it is," he added, with unwonted pathos in his voice.

"I ran away — said the captain, looking up. Fact! I was less than thu youngster, too! But then," and he paused for a moment, "I ran from cruel tyrants, not from father and mother. Heaven forbid! No. I was an orphan boy."

After a short pause he added, "You'd better let it go as it is. He'll never be contented till he's had a taste of danger, and he'll get it. It's no rose life, my man. There's plenty of thorns. He'll find that out soon enough, depend."

"That's what we'd a spared him, if we could," said the old farmer, sorrowfully. "But the Lord's will be done." Heaven forbid I go contrary to that — provided it is His will he added immediately.

"I jest brought down his mother's old Bible" he went on, lifting it from a pocket almost too small to contain it. "I knew he wouldn't hev no money to buy one, or, leastways, mightn't be inclined. He's seen her read it many a time. It's been a good deal o' comfort to her, and she's marked a good many parts that's give her patience in times o' trial."

"She's better than me, Sir; I never was a professor — better for that boy, mebby, if I had 'a been — but I was allus ready to trust in her God, 'cause she's one o' the salt o' the airth, though I say it Here, Sammy, here's Mother's Bible. Ye'll read it, mebby."

The touch of that old-brown-covered book thrilled the boy through and through. It was as if he had felt her hand on his shoulder, her kiss on his brow.

"I won't be a fool!" he said, angrily, to himself. "I won't" And then he sobbed outright; and then he sprang to his feet with an angry jerk, and rushed down the forecastle steps. He was shaken through and through, this wilful, wayward son of the old farmer.

"Pretty soft-hearted," said the captain, grimly.

"Yes. His mother's had the the traunin' of him. She could allus bring him over. 'Thout sayin' much.

(Continued on page 8)

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

THE RUNAWAY SAILOR

(Continued from page 7)

It'll be a heap o' comfort to her, when I tell her I see him, and he felt bad that he'd left us the way he did. When are ye goin' to sail, Sir?"

"Well, by Saturday we expect to get loaded," said the captain "You'll have plenty of time to see your boy I'd overlook him as much as possible He's in one of these common boarding-houses about here, and a little watching won't do no harm. I've got a boy that age, and I know what a father's feelings are."

Presently, Sammy appeared again, having conquered his emotion. He seemed a little sullen, yet, nevertheless, ashamed, and gave his father the card of his boarding-house. The old man was about writing down where he stopped when his face brightened.

"I guess I'll go stay with you, Sammy," he said. "It'll be such a comfort to the folks at home to know I'm with ye."

At 12 o'clock that night, the old man awoke suddenly. The moonbeams made the whole room bright.

"S that you, Sammy?" he cried, looking over to where his boy was lying. No answer, but presently — yes; he was not mistaken — Sammy was sobbing softly to himself. He could hear him plainly. At last sounded a plaintive voice.

"Father"

"Well, Sammy?"

"I took the leather bag."

A short silence, and presently the broken voice of the old man said, "I know it, Sammy; there was a hundred dollars in it."

The boy groaned

"Did you tell Mother?" His voice was broken and changed.

"No, Sammy I thought I might as well keep that to myself."

Another silence of sobs suppressed, and bitter tears falling

"Sammy, we won't 'low you took that 'ere money," said the old man, softly "You'll need it more'n we do, and I'll make you a present of it."

"O," thought Sammy, "he's been saving it for two years. What a dreadful boy I am"

"Father" quivered the voice again.

"Well, Sammy?"

"I'm a goin' home with you, to-morrow"

"Sammy!" shouted the old man, sitting up.

"Yes, I am! I ain't teched the hundred; and, if you've a mind to pay back my half month's wages out o' that, I'll work hard till I've earned it again."

"Sammy!" And the old voice was low and solemn, like a chord of tenderest harmony. "Your mother trained you, Sammy. I said it yesterday in my heart with bitterness, but I say it now with joy. But, Sammy, don't go back, unless you can carry your heart with ye, back to Mother and Jean"

"I'll do that," said Sammy, steadily. "The life ain't what I thought it, and the drinkin' and the swearin' go ag'in me. Anyhow, I'll wait till I'm older an' steadier I'm quite willing to go home, Father"

There was no response, for the old gray head was under the bedclothes, and the man was crying like a baby, for very rapture — crying and praying together.

And the sun never set on a happier household than it saw just before its lingering farewell, gathered about the homely table, in a brown old farm house among the hills; a pale, sweet, suffering face made glad and beautiful, a youthful, merry countenance whose brown eyes could not move from the beloved eyes just opposite.

(Instructor)

POLITENESS

"Ah, he's so polite," said little Mabel. "He picks up things, and runs for things, and says, 'Excuse me'."

"What?" I asked.

"That boy," she said, pointing to a handsomely-dressed little fellow across the room.

"That boy," I cried. "Why, I am visiting at his house, and he bangs the doors, and whistles while his mother is talking, and says, 'Don't bother me,' when she asks him to shut the window. Are you sure that it is that boy?"

"Yes," said Mabel mournfully. "Though folks do say their manners are put on when away from home."

Wouldn't it be a good plan to keep our best manners on all the time!

ДО ЧИТАЧІВ, ЩО МОЖУТЬ. Чи ви вже заплатили свою передплату за 1950 рік?

Українська Пресвітерська Церква в Торонті, Онт.
20 Claremont Str.
Пастор: М. Фесенко, Th. B.
Диригент хору: П. Січ.
Органістка: Еленора Фесенко.
Богослужіння і Недільна Школа о 11 год. рано кожної неділі.
Вечірня о 7 год. веч.

Вісті з Ошави

З нагоди річниці заснування Української Ошавської Пресвітерської Громади відбулося величаве богослуження. В богослуженні взяли участь Українська Євангельська громада з Гамільтону з своїм пастором Л. Гамільтоном і Др. Сассом, Українська Злучена Громада в Торонті з пастором Л. Стандретом, Українська Пресвітерська Церква в Торонті з пастором М. Фесенком. Підчас богослуження співав ошавський церковний хор, що вже створив собі першокласну репутацію вибором церковних композицій і їх виконанням. Диригував хором бр. С. Салмерс. Підчас ранішнього богослуження проповідував бр. М. Фесенко з Торонта.

По богослуженні ошавська громада запросила всіх гостей на спільний обід, що його приготовило жіноче товариство ошавської громади. По полудні відбувся релігійний концерт, на якому коротко і змістовно промовляли присутні брати проповідники і підчас концерту виступили з сольом пані Наталія Александайдр, пані Сасс та пан і пані Черняк. Спів тих видатних українських артистів зробив глибоке духове враження на всіх присутніх. Богослуження відбулося при переповненій церкві і з великім успіхом.

Є збудовуючим для кожної громади відбувати подібні спільні богослуження і ми сподіємся, що і інші громади слідуватимуть за цим добрим прикладом ошавської громади.

В неділю, 27-го серпня, ошавська громада відбула богослуження на фармі близько Ошави а також спільний обід під відкритим небом. Підчас богослуження на фармі проповідував паст. Р. Ковалевич з Вінніпегу. В змістовній проповіді він проаналізував зміст причти про милосердного самарянина і застосував науку до сучасних відношень в суспільстві і світі.

Окрім пастора Р. Ковалевича були присутні паст. Л. Стандрет, А. Заборовець і М. Фесенко.

Богослуження і ев. пікнік відбувся з добрим успіхом при великій кількости гостей. Рано тієї ж самої неділі відбулося богослуження в церкві на котрім проповідував паст. М. Фесенко. Ошавська громада виявляє добру зорганізованість і велику активність під проводом паст. Ящентія. Хор громади під дирігентурою С. Салмерса не припиняє своєї діяльности навіть в літі. Управи громади і жіноче товариство виявляють активну діяльність проводячи всіма справами і лишаючи своєму пасторові час на чисто церковні справи. В інших громадах часом пастор має догладіти сам за найменшими дрібницями, плаченням рахунків, купівлею морозива і т. д.

Her Royal Highness Princess Elizabeth, Duchess of Edinburgh, and her one year old son, Prince Charles.

Ievanhel's'ka pravda. Originals in the MICHAEL FESENKO COLLECTION MG 30, D 226
PUBLIC ARCHIVES
ARCHIVES PUBLIQUES
CANADA

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XI. Число 10-12. ЖОВТЕНЬ-ГРУДЕНЬ 1960 OCTOBER-DECEMBER Рік XI. Число 10-12.

Різдвяна Медітація

Йоана 1:14, 18; 14:8-9; Матт. 1:18-25

Маленький хлопець стояв перед портретом свого батька, котрий десь виїхав. Хлопець обернувся до своєї матері і сказав з чуттям: "Я хотів би, щоб тато вийшов із рамок." Цей малий хлопець висловив найглибші прагнення людського серця. Ті з нас, хто дивилися на образ Божий в природі є вдячні, але не є вдоволені. Ми хочемо, щоб наш Отець вийшов з абстрактного образу і зустрів нас як Особа. "Абстрактне немає влади над моїм серцем" каже Тулзі Дас, відомий індійський поет. І ніколи не матиме, бо людське серце є особисте і хоче особистого стосунку.

"Чому принципи є невистарчальними? Чому ми потрібуємо Бога-Особу?" де хто питає. Гаразд, уявіть що ви приходите до дитини котра плаче за своєю матірю і кажете: "Не плач дитинко, я дам тобі принципи материнства." Чи це висушить сльози дитини і її лице прояснє? Зовсім ні. Дитина відвернеться від ваших принципів материнства і буде плакати за матірю. Всі ми хочемо не принципа, не образ, але Особу.

Отець вийшов з образа. Слово сталося тілом. Це є значіння Різдва. Ісус є Іманюілом-Бог з нами. Він є Особистим Відвідуванням Невидимого. У нас стримується дихання, коли Образ виходить з рамок. Ми навіть не мріяли, що Бог був Христом. Але Він є ним. Так само, як я аналізую хемічно маленький промінь і знаходжу в такий спосіб хемичний склад сонця, в такий же спосіб я дивлюся на характер і життя Ісуса, і я знаю яким є характер Бога.

"Ви маєте перевагу," сказав Др`Гу Шіг, батько хинського ренесансу, "в тім, що всі ідеї Християнства сталися втілені в одній Особі"

(Взято з книги "Абюндант Лівінг" С. Е. Джонс за дозволом автора).

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

БОЖЕСТВЕННІСТЬ ІСУСА ХРИСТА

Бо в Ньому живе вся повня Божества тілесно. Колосян 2:9.

З усіх питань віри найбільш важним є питання про божественність Ісуса Христа. На вашу відповідь на це запитання залежатиме усе ваше життя, поступування, все що ви думатиме і робитимете. Тому ми перше розглянемо різні заперечення науці про те, що Ісус Христос є правдивим Богом. Твердження, що Христос був правдивою людиною не зустрічає заперечень у світі, були коли часи, коли церква мала боротись за признання і цієї науки. В наш період життя людства атака на особу Христа ведеться цілком з іншого боку. Заперечується в більш або менш явний спосіб науці Писання, що Христос був Богом. Усі ці заперечення можна поділити на три головних групи. Перша група не заперечує твердженню, що Христос є божеством. Але вони кажуть, що Христос є божеством лише в більшій степені ніж решта людей. Кожна людина, твердять вони, має в собі що божественність, що й Христос посідав в найвищій мірі. Отже різниця є в кількости а не в якости. Звичайно це твердження не витримує іспиту життя

Чи ви чули коли, як в родині одне "божество" свариться з іншим? Або яким божеством стаємо ми самі, наколи нам хтось зіпсує наші наміри і бажання? В дійсности ми не відчуваємось божественними, навпроти, ми знаємо, що ми є слабі істоти. Божественність Христа нічого спільного з претензіями людей на божество немає. Навпроти непроходима пропасть існує поміж Богом і Його творивом. Лише Христос є правдивим Богом в цім виключнім змісті.

В кожній фальшівій науці ви все можете знайти зерно правди. Людина немає божественности, але є сотворена в образ і подобу Божу. Поміж правдивою божественністю і подібністю до божества є колосальна різниця, про котру автори цього нападу забувають.

Навіть образ Божий людина може потоптати в собі і зректися його. Факти походження російської правлячої партії і її полиції, або націстів в Німеччині примушують скорше говорити про пекельність людської природи ніж її божественність.

Божественність Ісуса Христа є виключна і відмінна. Він є Сином Єдинородним. Бог має багато дітей, але Христос як Бог є Його поодиноким Божественним Сином, тому Слово Боже називає Христа Єдинородним.

Друга категорія критиків складається з тих, що переконали самі себе, що все дійсне людське знання правдивих фактів мусить будуватись виключно на пятьох змислах. Вони визнають лише матеріяльне як реальність, але заперечують реальности духової перценції, духового пізнання. Цей погляд властивий матеріялістам. В наші дні лише дуже відсталі і непоінформовані люде, котрі живуть думками з часів минулого покоління тримаються матеріялістичного світогляду. Згідно цього погляду Христос не міг бути Богом тому, що на їх погляд існує лишє матерія все надприродне є фікцією.

Про матеріялізм, як світогляд світознаний вчений А. С. Едінгтон пише: "Матеріялізм в його дослонім змісті вже д а в н о вмер." "Покиньте думку, що природні закони зможуть проковтнути релігію, вони не можуть самі по собі пояснити навіть табліці множення." (Наука і Невидимий світ, ст. 31, 36).

Невистарчальні основи матеріалистичного світогляду роблять мильними його заключення, також і по відношенню до Христа.

Третя група критиків каже, що Христос є Богом. Але тоді вони починають пояснювати слово Бог абстрактними розуміннями. Вони кажуть, Бог— краса. Таким богом, кажуть вони, був Христос. Коли ви звертаєтесь до Писання, то зобачите, що Писання називає Богом

(Продовження на ст. 2).

(Докінчення з ст. 1).

не ці абстракції, але представляє Бога як особистість з розумом, волею, бажаннями і чуттям. Правда все це так занесле над усім тім, що ми знаємо, що у нас нема ані слів ані понять аби похолити Божество, про те у нас нема сумніву, що в цім випадку наша остання група критиків як і попередні, говорить про щось інше, ніж те, що вчить святе Письмо.

Найвищим щаблем буття є особистість. Ніщо неї є звірний світ, рослинний і мертва матерія. Бог не може бути якимсь абстрактним пріншіпом, бо тоді Він був би нище людини, що посідає особистість, к о т р а включає волю, розум чуття. Бог є особистістю і посідає її в найбільш звершеній формі. Він звершена особистість, є носієм всіх правди, краси, сили і всіх інших абстрактних доконалих якостей. Христос є дорогою, правдою і життям не як якась абстракція, але як живий Бог.

Як щоб ці погляди опанували людиною, то щоб вона тоді губить? Перш за все Бога Отця. До відкриття Ісуса Христа, людство у всіх релігіях думало про Бога, як про величезну страшну силу, що була повна гніву. Бога уявляли в формі дракона, і страшних постатей, котрі вимагали для себе людської крови, тіла і майна. Ці уявні боги мало чім ріжнилися в своїй зіпсованости від звичайних людей, тільки робили все в більшім маштабі. Хто читав про богів грецького пантеону повинен з цім бути добре ознайомлений. Лише Христос відкрив людям, що Бог є звершеним любячим батьком. Для нас ця наука тепер є звичайним знанням, в ті часи це було найбільшим, незвичайним відкриттям усіх віків. Як що Христос не є Богом, то тоді його наука про Бога-Отця немає авторітетности. Тоді ми неможемо бути певні чи Бог є Отцем, та чи Він взагалі існує.

Як що Христос не є Богом, ми тратимо певність безсмертя? Безсмертя тоді зістається великою загадкою. Ми губимо авторітетність і підставу для морального життя і поводження. Тоді проблема добра чи зла набуває характер доцільности. Ми бачимо з сучасного життя, що народи котрі відкинули Христа, як Бога зійшли в своїм житті до звірячої брутальности. Як що Христос не є Богом тоді життя немає змісту, та без цієї віри людство повертається в своїм духовим життю до часів дикої звірини

БОЖЕСТВЕННІСТЬ ІСУСА ХРИСТА

Як що Христос не є Богом, то тоді усі похвальні епітети по його адресі з боку невірующих є не на місці. Як що яка звичайна людина скаже вам, що вона прийде на хмарах небесних судити живих і мертвих, то що ви про таку людину будете думати? Як, що хто будучи звичайною людиною твердитиме, що вона є одвічним Богом, то ви гадатимете, що як що перед вами не стоїть обманщик, то принаймні ненормальна людина. Христос не був обманщиком. Його святість, щирість і правдивість є зразком для всіх людей усіх часів, однаково як для віруючих так і невіруючих. Наука Христа виявлює розум незмірної глибини, Він посідав повноту мудрости. Навіть Його вороги свідкували, що "Ніколи не говорив так чоловік, як цей чоловік." Як що Христос твердивши, що Він є одвічним Богом не був ані ненормальною людиною, ані обманщиком, то лишається лише одне логичне заключення, що Він дійсно був правдивим Богом.

Нема найменшої необхідности зрікатись Божественности Христа. Підставі для віри, що Христос є Богом є вповні достаточні і підтверджені чисельними фактами. В цій короткій статті було б великою сміливістю пробувати в якійсь ширшій мірі обгрунтувати нашу віру в те, що Христос є Богом. Питання має величезний, колосальний обсяг і століття дискусій та аргументацій лише торкнуться поли одежи Христової. Все, що хочемо зробити в цій статті, то це в загальних рисах накреслити декотрі з доводів, що самі кидаються в очі кожному і що для їх розуміння не потрібно фахового знання чи абстрактних міркувань. Ми могли б доводити факт Божественности Христа повстанням Його церкви і її зростом і існованням. Для цього необхідні докладні історичні студії. Вони лишать кожного глибоко переконаним в цій правді. Ми могли б аргументувати правдивість Божественности Христа на підставі Його милих і сучасних впливів на людство. Можна було б привести логичні аргументи, спираючись на незаперечнім історичним документі — на Святім Письмі. Стародавні пророцтва подають незвичайні і переконуючи аргументи. Особиста свідомість Христа, що Він є Богом в окремім і виключнім значінню є підставою важних і доводячих аргументів. Ці і багато інших способів доказу, що є достаточними і переконуючими є до розпорядження тих, котрі хотять переконатись в правдивости нашого твердження. Ми не маємо на увазі трактувати цих всіх інших доказів просто тому, що для цієї цілі необхідно було б написати не коротку статтю, але цілі бібліотеки книжок. В цій короткі статті ми хочемо вказати лише на деякі факти, що наочні і зрозумілі для всіх з першого погляду.

Перш за все Христос є Богом тому, що Він жив як Бог. Як що Христос був лише людиною, то чому інші люде не можуть жити так як Він жив? Його наука всім знана, і все Його життя людство тримає перед собою як ідеал, але ще не було людини котра могла б повторити Його життя в своїм. Життя Христа було сповнено Божественою звершеною святістю, любовю, правдою і чистотою. Ніколи не говорив чоловік так як Він говорив.

Гріха не було в Нім. Він кликав змучених людей до себе і давав і дає їм спокій. Прийдіть до мене всі знеможені і отруєні і Я дам вам спокій. Ці слова знані всім, не тільки як певне милосердне запрошення, але і правдива радісна дійсність. Як Бог Він панував над всіма силами природи. Вітер і хвилі корились Йому, смерть ставала перед ним безсилою, найстрашніша слабість оберталась в здоровля. Він був і є в правдивою дорогою, правдою і життям.

Відомий історик Павло Ріхтер сказав про Ісуса Христа: "Він бувши найсвятішим з потужних і найпотужнішим з поміж святих, підніс своє пробитою рукою імперії з їх завіс. Звернув потік століть з їх річища і продовжує керувати віками" (J. P. Richter, Ueber den Gott in der Geschichte und Leben").

Христос не тільки жив як Бог. Він умер як Бог. Ви можете взяти біографію, якого хочете світової слави релігійного провідника чи філософа і ви завжди знайдете, що хоч вони були в незвичайний спосіб обдаровані талантами, все ж вони мали всі слабости, що властиві людям і їх смерть була нечім більшим, як смертю людини. Для прикладу візьміть смерть Сократа. Він вмер як філософ, прийнявши спокійно отрую. В останні хвилини його думки були заняті журбою, про те, що він має повернути когута, котрого він з учениками позичив від приятеля, щоб зїсти. Похвальна думка в день смерти, чесна думка, але яка людська. Буда, вже старою людиною, гостив у коваля Кунди. Той приготовив йому поживу з свинини. Старий Буда обївся її і помер. Перед смертю він нарікав на Коваля Кунду, що той дав йому забагато зїсти. Окрім цього він дискусував питання про те, як один чернець старшого рангу має витати иншого меншого рангу. Будда був геніальним релігійним провідником, але при цім наші людські обмеження, навіть наочно діточого характеру були і його обмеженими. Магомед вмер на колінах молодої жінки. Конфуцій вмер розчарованою людиною, і мав окрему прихильність до трунків. В кожній людині в час найбільшої кризи, в час смерти ви знайдете багато шляхотного і глибокого, але і багато людського, дрібного і обмеженого. Лише Христос вмер як Бог, один з всіх людей. Ви бачите Його на хресті в страшних духовних змаганнях і муках, до них додають болю надмірні фізичні терпіння. Розпятого. Про що думає Христос в ті хвилини? Про справедливу кару для злочинців, про наругу вірних? Про свої муки? Ні! Його молитвою є прохання за злобних несправедливих катів: "Отче прости їм незнають, бо що роблять." Христос умер, як Бог. Тому, що Він був Богом. Смерть не могла затримати Його і Він воскрес третього дня, як це було наперед сотні років передсказано пророками. Тому ми радіємо приходу Христа у світ, не яко добрій людині, не як мудрому вчителеві, не як великому страдальцеві але в першу чергу тому, що до нас-прийшов Імануіл. Бог з нами. В цій великій радісній певности ми повинні сповняти твердо і не хитатись.

М. Фесенко.

Українська Евангельська Церква в Гамільтоні, Онт.
669 Barton Str., East
Пастор: Лев Бучак.
210 Mary Str., Hamilton, Ont.

Богослужіння відбуваються о 11 год. рано кожної неділі.

ТАМ ВОНИ БЕЗ МАСКИ

В. Б.

Ще будучи в Галичині я їхав одного разу з Коломиї до Косова. В автобусі сиділо більше людей, а між ними кілька українських інтелігентів. Один з них був ветеринарним лікарем і їхав до свойого батька, греко-католицького священика. Присутні викрили, що разом з ними їде український евангельський проповідник і рішно собі пояснювали протестантизм. Згаданий син священика тоді отверто висловив свій жаль і велику шкоду, що тепер нема інквізиції, а то він всіх цих єретиків без всякого милосердя винищивби вогнем. Цей дух середньовічної нетерпимости панує в певній частині наших сфанатизованих греко-католиків. Вони поборюють большевицький політичний тоталітаризм, та самі знаходяться в католицькому церковному тоталітаризмі та диктатурі. Коли вони співають "Боже, нам єдність подай", — то розуміють зєднання українців в римському католицизмі і тому ця просьба є найбільшою облудою і лицемірством в їхніх устах. Вони найкраще чулисяб, коливб ім вдалося замість сталінської диктатури запровадити свою зі своїм "рідним" НКВД і подібними інквізиційними установами. Тоді вже бубби на їхню думку рай на землі.

Тут бачимо те саме наставлення, що його знаходимо записано в другому томі "Переписки М. Драгоманова з М. Павликом" на ст. 205, я не пригадую тепер хто ті думки там висловив. Вони там висловлені польською мовою та звучать в українському перекладі так: "Мало хто з нас, молодих, що не думає, що поступ буде тоді, коли на тронах Божих і людських позасідають в нас тільки русини; коли буде папа руський, жандарми, поліція, судді і тюрми руські"... Однак на жаль ці бідні люди ні сможуть того зрозуміти, що всяка і українська тоталітарна диктатура без свободи сумління, слова і думки буде такою самою злочинною, як і чужа.

Є країни, де наші тоталітаристи мусять зі страху перед державними законами вдавати всякої масти демократів, хоч і там може таке трапитися, як це мені трапилося в вільній Америці. Я шукав помешкання. Один мій знайомий телефонує до мене, щоб я пішов туди й туди, там є хата до винайму, але перестерігає мене, щоб я нічого не згадував, що я євангелик. Я здивований відповідаю: "Та як у вільній Америці я маю таїтися зі своїми релігійними переконаннями?" А він мені на те: "А хиба ж ви не знаєте католиків?" Отже вони всюди однакові, тільки ви всюди однаково лицемірять. Найкраще вони чуються в чисто католицьких країнах. Там вже можна показувати себе без всяких масок і тримати пазури зверху.

Тут наводимо приклади. "Український Місіонар" в Бразилії в статті "Тримайтеся раки" пише:

"Ми в кількох числах нашого "Місіонара" звертали увагу на те, які то дурисвіти й мудрі раки... порозлазилися по всяких калабанях між українцями... й закладають собі "нові віри"... Очевидно за тою нікчемною, юдиною роботою криються большевики... Оті масковані большевицькі прихвостні приєднують до себе головно найгірше сміття от хохби пяниць, невірників, покриток тощо — бо чесній й розумний кольоністгосподар до тієї "чесної хумпанії" не пристане й не міняє правдивої віри своїх дідів і прадідів за полову й січку... Папу, єпископів і священників страх ненавидять... та їх проклинають... Святого хреста не хочуть цілувати, бо це мовляв ідол. Образів у хаті не тримають, бо це також ідоли... Донька одного з тих запеклих проводирів, учителює на одній з наших кольоній недалеко Вітторії, агітує між шкільними дітьми й старається перетягати до байбельницького стада. Тверезі й чесні люди тієї кольонії протестували вже нераз перед владою й просили її забрати. Є надія, що дастся її усунути... Зо школи викинула образи святих. Наша така рада, що батьки в тій кольонії не повинні посилати своїх дітей до такої учительки, що не вчить в школі рідну віру молоді душі...

Наші люди не повинні тежнічого кулувати ні продавати таким людям, що ідуть проти правдивої віри. — Собор всіх бразилійських єпископів католицьких, що відбувся в Ріо де Жанейро 1939 р. постановляє, що батьки, які посилають своїх дітей до таких некатолицьких шкіл тріщать тяжко як і вчителі, що виступають проти катодицької правдивої віри. Священники обовязані виступати проти таких шкіл і вчителів (ст. 207 і—2).

До речі сказати Бразилія це держава католицька. У парламенті в Ріо де Жанейро висить хрест і образи. Сам президент католик та його міністри, а вони вчені і мудрі люди. Чи ж 400 мілионів католиків у світі, між якими є багато вчених і розумних людей, разом з папою римським, єпископами й священиками не знають де правдива віра й як людей вести однокою правдивою дорогою?

Це оті здохлі жаби, яких чіпляються наші премудрі раки... Ніщо не поможе їм говорити, що Христос установив тільки одну правдиву віру католицьку. ...Підкреслюємо на тому місці, що кожна секта для нашого народу шкідлива ще й тому, бо вона не визнає народности... Ті всі секти різної масти, як байбельники, стундисти, методисти, чи інші "лапайдухи" вигідні для большевиків, анархістів, циган, злодіїв, чужоложників, покриток та інших непевних людей..."

Як бачите тут ніхто не розбереться про що розходиться цьому "Місіонарові". Він перемішав горох з капустою, перчик все міцними й гидкими сліцями і це називається в нього полемікою зі своїми противниками. Дійсно таке тільки можна було почути на вічах німецьких комуністів в західній Німеччині. Коли хтось німецький большевицького агітатора застукав річевими аргументами, тоді не маючи чим відповідати, він підносив голос і починав лаяти опонента. Та лайка і галасливість не є ніякими аргументами. Однак йому нічого іншого не лишалось. Таке саме ми бачимо й тут.

Знову ж в органі "Українського Допомогового Комітету в Бельгії" — "Вісті" в числі 1-му та 16-му за 1950 рік знаходимо такі квітки.

У статті "І словом і ділом", "У.В." вихвалюють баптистичного проповідника О. Гарбузюка та представляють його як "високошляхетну", ідейну людину, яка "не тільки щирим словом освітлює вірним шлях, але повсякденним, кожним поступованням служить Богові й Україні". Він в Америці "зустрічає своїх вірних, що прибувають з Европи, також православних" і багато доброго діла робив, робить тепер і ми певні — (цебто "У.В." певні) — ще більше зробить у майбутньому".

Ми теж певні, що для розложення нації і церкви, над чим працюють теж і "У.В.", він зробить ще багато".

Тепер повстає питання, чи "У.В." нападали на особу епископа Бучка, чи цей останній, обіждаючи українські табори, чернив та нападав на всіх українців, що не належать до римського католицизму. Чи ці пани думають, що тільки їм, як римським послушникам, вільно нападати на всіх. Ні, також і другим вільно свою правду боронити і хай вони тепер це раз на все затямлять, що ця оборона буде щораз для них дошкульнішою і то так довго, вж поки вони не навчаться приличности та благородного відношення до інакше думаючих українців. "У.В." вільно заступатися за соборноправославною УАПЦ, як і прихильникам цієї церкви боронити себе, бо ця Церква поклакана до життя волею великого числа українського народу, записана в сторінки української історії кровію кращих синів української нації і цієї української крови і Церкви не вільно безкарно опоганювати, ніяким ані візантійським, ані римським поплентачам. Українському народові і в сучасних еміграційних умовах вільно працювати над розвязаннями своїх релігійних проблем, але без виклинань, очернювань та диктування з чужих центрів.

Чому не вільно "У.В.", що стоять на загально-українському становищі і служать всім українцям незалежно від їхнього релігійного переконання, віддати справедливість і українському баптиському проповідникові? Так є у всіх культурних народів, чому мало би бути інакше в нас? Є ці баптисти і в німців і в англійців і в американців, але ще ніде вони нації не розложили. Чомуж саме вони малиб це зробити в україні? Навідворот — саме останніми роками українські баптисти виявили виразніше українське обличчя від наших римських послушників, що все ще а Римі є рутенціями, а баптиська делегація на Світовому Конгресі Баптистів в Клівелянді, ЗДА, була атракціею дня і чудовою пропагандою українського імени перед цілим світом.

Та це не все, бо в 16-му числі тієї газетки в рецензії "Церква і життя" читаємо таке:

"Церковні круги і українське духовенство прикладають багато праці для того, щоб ми, скитаючися по чужині та стрічаючися з ріжними проявами життя, не розгубили тих скарбів нашої віри, які були глибоко закорінені в нас на рідних землях і які ми внесли зі собою на чужину. А на скитальщині ми на що небезпеку наражені.

(Продовження на ст. 5).

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.
Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00. Окреме число 10ц.
М. ФЕСЕНКО — Редактор.
Адреса редакції:
506 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

HU 9282
ГАРІ Р. РАЙКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Klin Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6082

Як Розбити Церкву

1. Не приходи.

2. Як прийдеш, то прийди пізно.

3. Як прийдеш, то з нахмуреним лицем.

4. При кожнім богослуженню спитай: "А що я з того всього маю?"

5. Ніколи не прийми жадної церковної праці. Лише дивись з боку і критикуй других.

6. Йди до іншої церкви тоді, як є богослуження в твоїй церкви. Таким робом покажи пастирові, що ти до нього не привязаний. Найлучше бути самостійним.

7. Нехай пастир справді заробить на ту підтримку, що отримує від церкви. Ти сиди і нічай ви все сам робить. Ніколи не співай, а як музики співати, то так співай, щоб не бути в гармонії з другими; й тягни взад, скільки можеш.

8. Ніколи не давай перший жертви на релігійне діло. Чекай, поки не отримаєш щось за гроші твої, та й навіть тоді не квапся давати.

9. Ніколи не заохочуй і не підбадьорюй проповідника. Як сподобалася тобі його проповідь, то мовчи. Не треба хвалити його, бо ще можеш зіпсути його хвальбою.

10. Коли гості прийдуть до церкви, зараз постарайся їм сказати про помилки свого пастора, бо інакше вони й можуть не завважити їх.

11. З таким пастирем, як твій, навіть не можна сподіватись придбати нових членів для церкви, отож нічого не роби.

12. Якби явились в церкві які ревні працівники, ти подай сильний протест, що церква є під управою кліки (малої сильної групи), яка водить всіх за ніс.

13. Коли твоя церква ж не є гармонійно, не сиди тихо, а кричи, що всі сплять, недбалі, та що бракує їм ревності. Кричи, скільки можеш, тільки ніколи не приглядай, що все добре в церкві.

Толі розібеш церкву!

"Євангельський Паломник."

ВІДБУВСЯ СОБОР УКРАЇНСЬКОГО ЄВАНГЕЛЬСЬКОГО ОБ'ЄДНАННЯ

В днях 30-го вересня і 1-го жовтня, б. р., в приміщенні Укр. Пресвітерської Церкви в Гамілтон, Онтаріо, відбувся Собор Українського Евангельського Об'єднання, в якому взяли участь представщики українських евангельських громад з майже всіх більших центрів Злучених Державах і східній Канаді, як: Гартфорд, Пітсбург, Клівленд, Детройт, Монтреал, Гамілтон, Торонто, Ошава. Не було представників з Нюрку. Ню Йорку й західної Канади. З проповідників були: Т. Галенда, Д. Галенда, Й. Валентійчук, В. Боровський, В. Ломей, Л. Бучак, Т. Фарлей, Д-р С. Сасс, Л. Стандрет, М. Фесенко й І. Яцентий. Були там зареперезентовані чотири віроісповідання Пресвітерська Церква, Злучена Церква, незалежні евангелики й лютерани. Монтреальську громаду представляв п. Д. Жук, студент університету. Д-р Кащунов з важних причин сам не міг приїхати.

Председником Собору був пастор М. Фесенко, секретарем пастор В. Боровський. На соборному Богослуженні в неділю було велике число людей з Гамілтон, Торонто, Ошави й околиці. Проповідував пастор Теодор Галенда з Гартфорд. Співав ошавський хор під проводом п. С. Салмерса. По Богослуженні відбувся спільний обід під час якого виголошено кілька промов і переведено грошеву збірку на потреби У.Є.О. та будівельний фонд місцевої громади. Ввечері відбувся величавий концерт, програму якого виконали два місцеві хори ошавський і гамілтонський, та солісти: п-во Василь і Ірайда Черняк, панна Марта Олійник і скрипак п. Іван Сопінка.

До Головної Управи У.Є.О. вибрані: Л. Бучак, голова; В. Боровський, заступник; І. Яцентий, секретар; С. Салмерс, скарбник. М. Николишин, член Управи, контрольори: Д. Галенда, Й. Валентійчук і Л. Стандрет.

Л. Юків.

"Канадійський Ранок."

Посвячення Нової Церкві в Увін, Алберта

22-го жовтня відбулося урочисте посвячення нового церковного будинку Української Злученої Церкви у Увін, що знаходиться якихсь 40 миль від Едмонтону. Церкву збудовано в гарнім стилю, що нагадує готицьку змодернізовану архітектуру. Громада збудувала церковний будинок власними засобами без сторонньої помочі. Його оцінюється приблизно на $15,000.

В неділю 22-жовтня відбулося урочисте богослужения при переповненій церковній авдиторії. багато було примушено стоятн на сходах на дворі, та крісла виповнювали церкву аж до самої проповідальниці.

Підчас богослужения співав чудовий хор, що складався з молоді. Провадив богослуженя пастор громади Т. Бай, котрий сказав коротку духовну проповідь в англійській мові для присутних англійських гостей. Пастор І. Ковалевич з Вінніпегу, редактор "Канадійського Ранку" виголосив незвичайно помічну проповідь з нагоди присвячення церкви. Пастор Укр. Пресвітерської Церкви в Торонто, М. Фесенко, привітав присутних з доручення управи Укр. Євангельського Обединання та від Української Пресвітерської Громади в Торонті. На богослуженні були присутні піонери евангельського руху серед українців в Канаді Добр. Е. М. Глова і Добр. А. Залізняк. Пастор громади і інші гості проповідники привітали цих визначних піонерів евангельського руху щирим словом, вказуючи на їх заслуги в будові евангельської церкви в Канаді.

По богослуженні відбувся спільний обід. Жіноче товариство увінської церкви приготовило принятя для гостей, що його присутні будуть згадувати довший час. Добр. Залізняк в імені присутних подякував жіноцтву увінської громади за королівський обід. Незвичайно вдоволені з "науки, духового піднесення і гостинного принятя в Увині, гості розійхались вже пізно по полудні. Будова евангельської церкви в Увині і праця цієї визначної громади в Західній Канеді була радісною несподіванкою гостям зі Сходу Канади.

На сході українські реформовані евангелики привикли думати, що найбільше праці робиться у них, в той час як велика і визначна праця робиться в рідних місцях Західної Канади евангельськими громадами подібними до увінської. Увин є новою назвою околиці, що раніш називалася Кравків. Названо цю околицю Увін з огляду на те, що в цій місцевости найбільше мешкає українців з села Увін, Галичина.

На будову церкви в Увін покійна Сестра Маланія Федун лишила $1,000, так само покійний Бр. Федун лишив $1,000.

Значну пожертву на будову церкви склали Лука і Ева Вітюки в розмірі $1,000. Решту необхідних фондів члени громади зібрали між собою.

Окрім грошевих пожертв члени громади безплатно працювали при будові церкви. Церковний заряд в Увін складається з енергійних і щиро вірующих евангеликів, що вражають своєю свідомістю і розумінням проблем евангельської праці. В склад заряду увінської громади входять. А. Бистий — Голова, А. Федун — заступник голови, В. Вітяюк — скарбник. Будівельний комітет складався з Ю. Федущія, А. Сарука, М. Федуна, З. Федуна.

Жіноцтво в Увін незвичайно активне і працьовите. Багато при церкві працювали, та були відповідальні за приготуванням спільного обіду такі сестри: Анна Федун, Ева Вітюк, Софія Вітюк, Маргрета Федун, Анна Федунець, Т. Басіста, Ольга Охтимійчук, Анна З. Федун. Так само помогли в праці Анастасія Прачинська, М. Гауптман і Анастасія Сарук.

Управа У. Є. О. на слідучий рік повинна зорганізувати зізд Обединання в Західній Канаді, щоб ознайомити східні громади з тою великою працею, що робиться на заході Канади, та західних евангеликів познайомити з східніми. Це безперечно спричинитьси до посилення евангельського руху.

Кажуть, що в Алберті дуже багато соняшних днів, отже делегати з сходу матимуть нагоду троха погрітись на сонці, що не все можливо в Онтаріо. Правда, цього року навіть в Алберті щось сонця не було дуже видко, хиба що через телескоп. Були великі тумани і дими, але місцеві мешканці запевняють, що Алберта має найбільше сонця за всі провінції. Отже цю справу треба буде також розяснити.

Східний евангелик

Там Вони Без Маски

(Докінчення з ст. 3).

Вистарчить згадати, що коли напр. в нас на батьківщині баптизм був майже невідомий, то тут на чужині шораз частіші є випадки, що люди сходять з правильного шляху правдивої християнської релігії. Бо і не дивно. Українському робітникові підсувають майже безплатно баптистичну літературу, яку він читає в добрій вірі, а яка захитує його віру в правдиву науку Христа. Знайшлися навіть українські часописи, які під покришкою свободи сумління і віри проповідують всякі єресі, між іншим і баптизм. Це зводить українського робітника на манівці".

Здавалося б до цієї інквізиційної та облудної писанини не треба би додавати ніяких пояснень. Вона сама за себе говорить. Та все таки мусимо це зробити, а це тому, що ця безглуздя і компромітуюча українське сусупільство писанина появилася в органі "Українського Допомогового Комітету в Бельгії", цебто в органі організації, що здавалося б мала б бути аполітичною і заступати інтереси всіх українців без огляду на їхні релігійні, чи-політичні переконання, лишаючи релігійні справи кожному українцеві, як його приватню справу та церковним проводам, які мають самі собі голови ломати над тим, як своїх членів втримати при своїх організаціях. Тим часом зі змісту цієї писанини виразно видно, що той комітет мусить мати своє певне, однопартійне політичне та релігійне обличчя, що не признає ніякої свободи віри та сумління і займається класифікацією віроісповідань на "правдиву християнську релігію" та "єресі". Такі допомогові комітети під фірмою "українських" можуть існувати тільки в таких виїмкових умовах, як це їх тимчасово маємо ми, бо громадські вироблене громадянство їх ніколи не толерувалоб і мусимо вірити, що і в нас ця сваволя безвідповідальних "магістрів" незадовго скінчиться. Цеж компромітація українського імени! Коливб так далі було, то наша присутність в різних країнах виробилаб українцям найгіршу славу в світі і ми ніколи не могліб числити на якебудь попертя інших народів в наших визвольних змаганнях. Виглядалоб, щоб ми всі прихильники тоталітарних диктатур, що готові перегнати Сталіна та подібних.

В ЗДА та в Канаді тяжко нашим католикам так щиро писати, але в католицькій Бельгії та Бразилії вони можуть показувати себе без маски і тут ми бачимо це правдиве лице католицизму. Кожен українець що змагається за кращу будучнину свойого народу та вищий рівень громадського життя, мусить дбати про те, щоб різні темні середньовічні типи зрозуміли, що їхня роля в українському народі вже безповоротно скінчена.

Короткий Катехизм

П. 96. Що є Господня Вечеря?

– В. Господня Вечеря є Таїнство, в котрім, даючи і приймаючи хліб і вино, згідно усталенню Христа, ми показуємо Його смерть (г), і ті хто прийме це Таїнство достойно, не в тілесний і плотський спосіб, але в вірі, стають причастниками Його тіла і крови, зі всіма користями, для їх духової поживи і зросту в благодаті (г).

г) 1. Кор. 11:23-26. Я бо прийняв од Господа, що й передав вам, що Господь Ісус тієї ночи, котрої був виданий, приняв хліб, і, хвалу віддавши, переломив, і рече: Прийміть, їжте, се єсть тіло моє, що за вас ламлене; се робіть на мій спомин. Так само й чашу по вечері глаголючи: Ся чаша єсть новий завіт у крові моїй; се робіть, скільки раз пете, на мій спомин. Скільки бо раз їсте хліб сей і чашу сю пете, смерть Господню звіщаєте, доки (Він) прийде.

г) Діяння 3:21. Котрого мусіло небо прийняти аж до часу новонастання всього. 1. Кор. 10:16. Чаша благословення, котру благословляємо, хиба не

(Продовження на ст. 8).

Радіо-передача Богослужения

В неділю, 31го січня, о 11 год. рано, відбудеться радіо-передача богослужения **Української Пресвітерської Церкви в Торонто.** Радіо-станція Сі Джей Бі Сі Торонто. Радіо передачу буде можливо чути в цілім Онтаріо і аж до Ню Йорку в Зл. Дер. Пастор громади М. Фесенко. Дірігент хору П. Сич. Е. Фесенко при піано. Солисти відомі українські співаки: панна Александра — драматичне сопрано, пан Петро Черняк—тенор.

ПРИКЛАД ДЛЯ ІНШИХ

Ми ніще містимо проголошення часописа "Народня Воля", що зявляє ставлення цього часопису до різних церков. Хочемо при цім зазначити, що справу участи в різних політичних і громадських організаціях, ми рахуємо приватною справою кожного громадянина.

Двері церкви відкриті для кожного, хто шукає Бога, без ріжниці до якої партії він належить. Капіталіст, соціаліст, демократ, гетманець чи член якої іншої групи можуть бути членами тієїж самої церкви. Ми містимо замітку з "Народньої Волі"- без відношення до політичної платформи цього часописа, але як зразок того, як цивілізовані люди повинні ставитись до питання відношення церкви до різних політичних груп і навпаки. Сумною практикою в Канаді є, що різні церкви опановують певними політичними групами і через них займаються погромом своїх релігійних противників. Найбільш дістається українським протестантам, котрі в засаді усуваються від подібної "церковно-політичної" праці. "Народна Воля" пише:

"Народна Воля є органом братської організації — Українського Робітничого Союзу, якими у своєм статуті виразно постановляє, що він заступає засаду **пошанування кожної української церковної організації і релігійного віровизнання.** Статут під загрозою виключення забороняє на зборах відділів виступати проти якогось віровизнання. Таким чином Український Робітничий Союз в цілому і всі його відділи заступають принцип **релігійної толерантції для всіх українських церков,** щоб тим способом боронити єдности всіх українців без огляду на їх релігійні віровизнання. Таке становище релігійної толерантції причиняється до **поширення братерства і солідарности** серед соборного українського народу.

Український Робітничий Союз є **єдиною** українською братською організацією, що має такі приписи, в статуті і **яка держиться їх на практиці.**

Народна Воля є вірна тим постановам статуту УРС. Тому вона дає своїм читачам обективні інформації про життя всіх українських церков — православної, католицької і протестантських. Народна Воля також послідовно не виступає проти ніякої з тих церков, а навпаки вона **піддержує всі їхні позитивні змагання та підкреслює їхні успішні осяги.**

Тільки таке становище, на нашу думку, є справді національне і згідне з інтересами цілої нації та зокрема її робітничих людей".

ОРГАНІЗАЦІЯ НОВОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСВІТЕРСЬКОЇ ЦЕРКВИ В ЕДМОНТОНІ

Пресвітерська Церква в Канаді на бажання Едмонтонських українців - євангеликів призначила Д-ра С. Сасса пастором в Едмонтоні.

Др. С. Сасс був добре відомим священиком на рід. землях своєю посвятою, працею для народу і високою освітою. Через якийсь час він був ректором Львівської Духовної Семінарії. В часи війни і еміграції він віднайшов віру батьків своїх, що належали до протестантської церкви. Редакція бажає д-ру Сассові благословення Божого в його праці на ниві Христовій.

"Енциклопедія Українознавства"

Зошит 10

Мюнхен-Нью Йорк, 1950
Обем збільшений до 15 зошитів

Зошит 10, ст. 721—800
Ціна 8,–НМ, або 2.50 дол.

З технічних причин бракуючі зошити ч. 7, 8, 9 вийдуть з друку аж після появи двадцятого зошита. Ближчі інформації щодо зміненого об'єму і оформлення ЕУ подає Редакція ЕУ і Видавництво "Молоде Життя" в окремому друкованому листі, який на бажання висилає В-во "Молоде Життя" та усі його представництва за границею.

З м і с т: Докінчення відділу IX — Культура. І. Мірчук: Філософія.

X. Відділ — Література. М. Глобенко: Історія і стан/дослідження укр. літератури. — Доба реалізму. — Доба модернізму. — Україна в художніх творах, писаних російською мовою. Ю. Лісецький — Е. Ю. Пелеський: Стара доба (XI—XV ст.) Д. Чижевський; Ренесанс, реформація і барокко. — Клясицизм. — Романтика.

М. Глобенко, Ю. Блохін, І. Коровицький: Найновіша доба. В. Лев: Українсько-польські взаємини в літературі.

Замовлення приймає: Висилкова Книгарня В-ва "Молоде Життя"
13 b, MUENCHEN 2 BS, FACH 221, GERMANY,
або Краєві Представники В-ва в поодиноких країнах.

Значення Овочів в Живленні Людини

Поміж харчовими продуктами,потрібних для нормального живлення людини, овочі посідають одне з перших місць.

До овочів належать такі сільсько-господарські рослини як капуста, морква, буряк, ріпа, редька, редис, петрушка, сельдерей, картопля, салата, перець, горох, шпінат, томати та ін. Овочі з давних давен були відомі людині. Велика кількість з них, як наприклад, цибуля, капуста, ріпа, стручки культивуються вже понад чотири тисячі років, а такі як буряк, морква, сельдерей, часник біля двох тисяч років.

Теперішні овочеві культури відзначаються значною різноманітністю та великим вибором сортів за смаком, поживністю, часом достигання та врожайности від своїх прапурів, від яких вони виникли. Протягом багатьох років людина, шляхом штучного добору овочевих рослин, відбираючи насіння з найкращих за смаком, ароматом і врожайности та в належний спосіб плекаючи, різко змінила форму, смак і поживність диких рослин. За показовий в цьому відношенні приклад може правити капуста. Сучасні види капусти (білокачана, цвітна та ін.) дуже відрізняються від свого прапура — дикої капусти — з шаршавим грубим листям, що цілком не утворює качана (головки). Так само сучасні види цукрового буряка з корінням в кілька фунтів вагою й з високим вмістом цукру (16% і більше) мало подібні до своїх предків — диких форм, що мають невеликий корінець (як у моркви) і незначний вміст цукру. Диких предків капусти, як рівнож і буряка ще й тепер можна збирати по берегах Середземного моря.

Овочі містять в собі такі найважливіші складові частини їжі: вуглеводани, білки, товщі. Крім того, вони багаті на ряд цінних речовин, кількість яких недостатня або які цілком відсутні в інших харчових продуктах. З цих речовин особливо велике значіння мають вітаміни. Вітаміни позначають літерами. З них найбільш вивчені вітаміни А, B^1, B^2, С, Д, Е, К. Вітамін А відограє велику ролю в процесі росту організма, при відсутности вітаміна А виникає захорування очей (куряча сліпота), зупинка росту тканин. Вітамін B^1 потрібен для нормального обміну речовин в організмі, відсутність його в організмі викликає накупичення шкідливих кислот, а розвиток хороби бері-бері. Вітамін B^2 сприяє ростові організма й регулює зір. Вітамін С — протицинготний, він відограє велику ролю в захисті організма від пошестних хорób, сприяє видужанню при сухотах, запаленні легенів, дифтерії, коклюші (кашлюк) та ін. Посилене споживання вітаміну С прискорює загоювання ран, переломів кісток, підвищує працездатність та зменшує втому. Вітамін Д — протирахітичний, він потрібен для правильного розвитку кісткової тканини організму. Вітамін Е регулює нормальну працю нервової тканини. Вітамін К підвищує зсідання крови, прискорює загоювання ран й припинює кровотечу.

Надто важливими для людини є вітаміни А та С, оскільки їх тяжче зберігати і брак їх в пожівні позначається в першу чергу на організмі.

Крім вітамінів, овочі містять в собі багато мінеральних солей. З них найбільше значіння мають солі кальція, фосфору, салітри, які потрібні для нормального обміну речовин й побудови кістякової й нервової тканин організму.

Найбільше вітамінів міститься в свіжих, не лежалих овочах, а особливо в тих, що їх споживають в сирому вигляді. При сильному і довгому нагріванні овочів вітаміни частково руйнуються, а декотрі солі переходять в труднорозчинні сполуки і майже не засвоюються організмом.

Особливо корисним є споживання овочів у вигляді соків. В овочевих соках містяться цукри, білки, вітаміни, мінеральні солі до того ж вони позбавлені нестравної клітковини. Соки готують і консервують в той спосіб, що вітаміни зберігаються в них майже цілком. Розчинений в овочевих соках цукор легко засвоюється організмом, чому овочеві соки є добрим засобом підкріплення й швидкого відновлення втрачених сил людини. Ароматичні й смакові речовини овочевих соків, діючи збуджуюче на залози шлунку та кишківник викликають посилене виділення травних соків, що сприяє кращому стравлюванню їжі. Такі ароматичні рослини як кріп, цибуля, часник, петрушка, сельдерей та інші, що їх уживають як приправи, поліпшують смак основної їжі та підвищують її засвоєння.

В цьому відношенні ще більше значення мають ріжні салати, квасні овірки й капуста, овочеві пюре та ін.

Для оцінки користности кожного овоча, розглянемо наявність перших чотирьох вітамінів та мінеральних солей в ріжних овочах.

Капуста. — Вартість капусти, як харчового подукту, пояснюється великим вмістом в ній вітамінів А, B^1, B^2, С (білокачана), мінеральних солей, кислот, а також вуглеводанів і азотових речовин.

Морква. — Має вона велике дієтичне значення, бо містить в собі вітаміни А, B^1, B^2, С. Буряк — B^1, С; Ріпа — А, B^1, С; Редька — А (сліди), С; Петрушка (листя) — А, B^1; Сельдерей (корінь) — А і В, (сліди), С; Картопля — B^2, С; Салата — А, С; Перець солодкий — А, B^1, С; Перець гіркий — С; Горох — А, B^1, С; Шпінат — А, B^1, B^2, С. Крім того шпінат багатий на білки, залізо. Цибульні (цибуля, часник) відзначаються гострим смаком і особливим запахом в звязку з наявністю в них етерових олій. Вони мають ще й лікувальне значіння, бо містять в собі речовини згубно діючі на багатьох хороботворчих бактерій. Цибуля рідчиста містить вітамін А, B^1, B^2, С; Часник — С; Томати — найбільш поширені з овочів, завдяки своїм високим смаковим якостям і вмісту вітамінів А, B^1, B^2, С.

К. С.

ВАЖНЕ ДЛЯ МІСТА ДЕТРОЙТ, МІШ. ТА ОКОЛИЦІ!

Оцим повідомляється, що Українські Євангельські Богослужіння в Детройті відбуваються кожної неділі в капличці Вестмінстерської Церкви при 9851 Гамільтон вул. Початок 3.15 попол. Доїзд автобусами Гамільтон або Плімат.

Проповідує проповідник Української Євангельсько-Реформованої Церкви **В. Боровський.**

Про всі ближчі інформації звертатися на адресу:

Rev. W. Borowsky.
1141 Glynn Court, Detroit 2, Michigan. Tel. TO 6-2176

Всіх зацікавлених щиро запрошує Організаційний Комітет Української Євангельської Церкви в Детройті.

ВІД РЕДАКЦІЇ

З огляду на важну церковну працю в Західній Канаді, редактор Євангельської Правди немав фізичної можливости видавати регулярно часопису.

УКРАЇНСЬКИЙ ВІЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ПРИЗНАНИЙ НІМЕЦЬКИМ УРЯДОМ

Ректорат УВУ в Мюнхені повідомляє, що Баварський державний міністер культури й освіти, д-р А. Гундгаммер признав нашому Університетові декретом ч. XI 60710 з 16 вересня 1950 всі академічні права. На підставі закону з 7. 6. 1939 (Державний Вісник I S 985) пар. 2 уступу 2 цей декрет дозволяє вживання всіх надіюваних УВУ-ом академічних титулів та йризнає йому право навчання нарівні з німецькими високими школами. Це право зобов'язує на терені всієї Союзної Німецької Республіки, згідно з німецькою конституцією. Цей декрет є вислідом довгих старань і праці Керівництва УВУ, яке від самих початків існування Університету в Мюнхені намагалося забезпечити нашій Високій Школі міцні основи Цим актом нав'язується до світлої традиції УВУ праського періоду і уможливлюється новим кадрам української студіюючої молоді здобувати академічне знання і нести в світ вільну українську науку.

"Чудо" Навідворот

Ми часто чуємо про "чудесні" зцілення в "чудотворних" римо-католицьких капличок, як сліпі прозрівають, кульгаві ходять і німі починають говорити. Часом трапляється навідворот.

"Нью Йорк Таймс" від 12 серпня минулого року пише, що Еміліо Франко "став жертвою гістеріофонії" 31-го січня, 1943 р., коли він був вояком в лагері "Камп Гейл, Коло". Під той час, як він молився в католицькій лагерній церкві він впав і стратив мову. Лише минулої п'ятниці о 11.30 він сказав перше слово.

Він сцілився в той час як їхав на маленькім вагоні в "Коней Айленд". В цім парку для розваг побудовані маленькі залізничні дороги хвилями, котрі сягають 60 стіп височини. Вагони мчать вгору і відтак з страшною скорістю поринають раптово в долину. Коли вагонетка пана Франко пірнула в долину другий раз, пан Франко заголосив і почав кричати. На кінці вагонетка зупинилась. Його першими зрозумілими словами, від того часу, як він онімів в католицькій капличці в 1943 р. було: "Я відчуваюсь слабим". Його мова стала вже нормальною.

HEALTH FOR EVERY DAY

by Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

Happy Christmas

I want to wish you all a Happy Christmas — a Very Happy Christmas.

Now how are you going to get it? Where is your Home Land? Perhaps it is over the Sea — O. S as we say for short. And perhaps in your Homeland you have learned to keep Christmas. I hope so. For all Countries have their own way of keeping Christmas and surely the way you learned to keep Christmas in your Home Land was a good way. Don't forget it. Teach it to your own children and tell them about the beautiful things that used to happen on Christmas Eve and Christmas Day and Christmas Night then and there. It will do them good. And it will do you good to tell them.

And what has a Happy Christmas to do with Health for Every Day? What kind of Health is helped by a Happy Christmas? You know, don't you? — It is the Health of the heart — it is mental health. And how can you get Mental Health — the Health of the Heart? There are many ways. Here are two of them.

First — You must get on with people — with Everybody.

Second — You must be happy and make others happy.

What do you mean when you say — "Get On With People." Don't you mean to be sure that you like them and that they like you? And of course you can like them if you try. Your boy John can like your neighbor's boy John if he tries. Suppose the neighbor John boy did throw a snow-ball at your John boy and hit him, what about it? It did not hurt your boy much, did it? Tell him to smile and say — "Good Shot — Now just wait and give me a chance to hit you." And so he does. No..... I would not say to your neighbor's boy..... "Don't you dare.....you .....to hit my boy." And don't you dare to put some nasty name in there where I have printed seven dots. Call him John for that is his name and call him no nasty name. Tell him that when you were a boy you could throw snow-balls too, but that you never hit anybody in the eye for that is dangerous. Smile at the boys, and if they are cross, call your boy in to dinner or to help you to light the fire. Whatever you do, help the two Johns to like each other and "Get On"

PEACE ON EARTH

By Nova

It was with a feeling of bitter futility that John Thurston closed his ledger at five o'clock on Christmas Eve and looked out the window at the milling crowds of Christmas shoppers in the street below. "Look at the worried faces," he thought. "Every one of them making a last minute dash because they forgot Aunt Susie or rich Uncle Si! I guess Uncle Lester is right after all. Christmas is strictly a money-making proposition and it's a good idea to rake in the cash while we can."

John's sober, blue eyes rested for a moment on a ragged little urchin standing on the corner near the news-stand. He was especially noticeable because he was wearing a bright red cap and scarf which was a startling contrast to his grey, grimy clothes. For a brief minute he remembered his Uncle Bill who had been in partnership with Uncle Lester until his untimely death. Beloved Uncle Bill had once said, "Christmas is not just a date—December 25. It is the heart of Christianity." But the moment was fleeting and Uncle Lester's greedy philosophy pervaded his spirit once again.

Out on the street the biting wind flicked his face with darts of snow. People were crazy, he reflected, to be out in this weather doing last minute shopping. Of course, he didn't shop because he had only Uncle Lester left, and Lester's viewpoint didn't include Christmas in his soul as anything but a chance to add to his bank account

---

What about the Second Way?

It will tell you a story. Once, years and years ago I was at a Pic-Nic in Scotland. Now Scot—land was the Home Land of my Mother and of my Father before they came to Canada. And there were a lot of grown up people at the Pic-Nic and there were two little children at the Pic-Nic — a Little Brother called Ramsay and a Little Sister, just called Baby. And the Little Sister did something funny and the grown-up people laughed at her. And that hurt her feelings and she turned away from them and her eyes filled with tears and there was a lump came in her throat and she was not happy. And her father saw the danger and he called to the boy — "Ramsay! — Go and please Baby." So Ramsay ran and took Baby's hand and went away with her, all by themselves, down the path by the wood to the seaside. He pleased Baby and made her happy.

Faintly he heard the strains of "Silent Night" from afar. Involuntarily his heart leaped. That was Uncle Bill's favorite Christmas hymn. Then he looked in the shop window he was passing where a large sign proclaimed, "Get your last-minute bargains here. 40% Discount for Clearance!" His mouth curled. Silent night! Bargain night! Too bad we couldn't have Christmas twice a year so people could clear out their stocks and start over again more often.

Uncle Lester would be home when he got there. He would say, "Well, John. Did you get the books to balance?" It was the same every night. Then he would open his paper to the stock market section and study the page thoroughly until John had cleaned up for supper. Martha, the housekeeper, would say that "supper's on" and the two of them would sit down to a desultory meal and discuss the possibilities of expanding the store's business. After the meal they would go into the drab living room which was furnished with bare necessities and listen to the news on the radio. Just because it was Christmas was no reason to have a wreath at the window or a few friends in for company. They had no close friends.

Suddenly John found himself wanting to get away from the routine. He had always taken the same route from the offfice to the apartment where he and Uncle Lester lived. If he could only follow a different path just once. The strains of "Silent Night" came a little closer. He turned the next corner instead of following the street that led home.

A few yards away a child screamed. John walked faster as he noticed a knot of youngsters ahead of him, arms flailing and a confusion of high-pitched voices. As he neared the group, a well-dressed boy of about ten pitched into a dirty little ragamuffin with a bright, clean red scarf and cap. He recognized the figure he had view from the office window. John hurried to the scene and roughly separated the two boys. "Here! What's the matter! Don't you know boys shouldn't fight!" His voice, though gruff, held a hint of amusement.

Both boys started shouting at once. The other children crowded closer and all of them were shouting: "That's my cap and scarf," the well-dressed one hollered as he tried to lunge towards the culprit "That's mine! I know it is and he can't have it!"

"But you have a nice cap, and a pretty white silk scarf, too," John reasoned. The grimy little fellow hung back and didn't say anything.

"Just a minute now," soothed John. "What makes you think that's your cap and scarf, fellow?"

"I'm Mortimer Perkins, that's what." Mortimer stuck his lower jaw out belligerently. "That kid couldn't buy a toothpick! I know it's mine because I saw my mother unwrap it at home and it's mine because she always buys me things. He stole it! He stole it!" Mortimer's voice reached a high screech as a long, low, black car drew up to the curb. He whirled around and loosed himself from John's grasp, running to the car and calling, "Muth-er-r-r' Tell this man that kid's got my cap and scarf. Tell him. He won't let me get it back. Mother-r-r-r-r!"

A tall, be-furred lady stepped from the car, a tight, worried expression about her lips. She ordered the chauffer to break up this crowd of ruffians and get Mortimer into the car. The crowd dispersed, and Mortimer sullenly crawled into the back seat of the big shiny limousine.

"I'm sorry if Mortimer made a fuss here," she said in a hard, crisp voice. John still had his arm around the shoulders of the ragged youngster. "I did give that cap and scarf to the church to distribute among the poor. After all, it is Christmas," she explained, "and we Perkinses never let it be said that we don't do our duty at Christmas time. If you will read tonight's paper, you will see that Mr. Perkins and myself have given very generously to charity this year in spite of the hardships it puts upon us."

John's lips tightened. "Yes, Mrs. Perkins. You and your husband and son are very generous at Christmas time I'm sure. Your hearts must be full of the spirit of giving and of—of—hard, cold diamonds."

He grabbed the little boy by the shoulder and said, "Come on, son."

They walked along in silence for several minutes. The strains of church hymns were louder now. A sniffling noise came from the little fellow. John looked down.

"What's the matter, Butch? Cold?"

He shook his head.

"What's your name?"

"David"

"Where are you going now, David?"

(Continued on p. 8)

Peace on Earth

(Continued from p. 7)

David's eyes lighted. "I'm going to meet my mother at the church. Will you come with me? Please, mister, I want you to meet my mother. Please, mister," he pleaded.

"Well, I—" John hesitated. He hadn't been inside a church since his Uncle Bill had died.

"Please?" David tugged at John's hand. "It's just up in the next block." Then suddenly David thought of something. He said hesitantly, "Or—is your little boy waiting at home for you?"

John smiled. "I have no little boy, David. Maybe you'll be my little boy for tonight. Come on, where's that church?"

Their footsteps hastened. In a few moments they were at the church door where a sweet-smiling woman was clutching at the shawl around her shoulders, her bare hands red with cold.

"David", she cried, "you're late. Where have you been?" In a torrent of jumbled words, David told his mother about Mortimer and the cap and scarf.

"I didn't fight back, though, mom. I honestly didn't. I turned the other cheek, like you said, mom. And then this man came and everything's all right now. But mom," his large round eyes searched hers as John looked on. "Mom—it is my cap and scarf, isn't it?"

From the imposing, greystone building rising against the snowy night came loud and clear the voices of the choir.

"Hark, the herald angels sing"

Together the three entered the large doors of the edifice.

"Glory to the new-born King,"

They found a seat towards the back of the auditorium. John's confusion suddenly left him. The meaning of life, of Christmas broke upon his spirit in sharp, clear truth. Here was Uncle Bill's philosophy, bound together in one brief incident—culminated in these two, loving people; personified by mother and son who lived according to the gospel. He made a swift comparison of the woman who had her name in the papers because she had donated worldly goods, retaining more than plenty for her own selfish use, and this kindly mother who had only her belief in the teachings of Jesus to give to the world. She had taught her child in the ways of righteousness and already, at so young an age, he had learned the value of one of these lessons. There would be many more lessons before the lad reached manhood.

RESOLUTION ON UKRAINE

adopted at the Conference of Liberal Exiles held at Stuttgart on August 24th in conjunction with the Third World Congress of the Liberal International (World Liberal Union).

Whereas the free, independent and recognised Ukrainian State, which came into being after the first World War, was overrun by forces opposed to freedom and self-determination in much the same way as many States have been overrun during and since World War II, and

Whereas, although at present Ukraine is a member of the United Nations Organisation, the government and representatives of the Ukraine do *not* represent the free Ukrainian people but act only as a mouthpiece of the Soviet Russian government, and

Whereas the European Movement has already admitted representatives of Czechoslovakia, Estonia, Latvia, Lithuania, Poland, Roumania, Hungary and Bulgaria,

This Conference addresses itself to the European Movement with the urgent request that representation be accorded to the Ukraine in the International Council and on the Executive Committee of the European Movement in a manner similar to that enjoyed by other countries under totalitarian domination.

NOTE:

1. This resolution was UNANIMOUSLY adopted at the Conference of Liberal Exiles held at Stuttgart on August 24th, within the Third World Congress of the Liberal International (World Liberal Union) and the President of the Liberal International, Senor de Madariaga, who is also the Chairman of the Committee of Liberal Exiles, together with Mr. John MacCallum Scott, the Secretary General of the Liberal International, personally undertook to press this matter ahead through the Committee of the Liberal International within the European Movement in order to assure that the Ukrainians as a national group should be admitted directly to the European Movement.

"Peace on earth and mercy mild"

John breathed deeply. His eyes filled and his throat contracted with the significance of the great lesson he had learned this night. Reaching for David's hand and giving it a hearty squeeze, his lips noiselessly formed the words,

"God and sinners reconciled."

"Instructor."

Українська Пресвитерська Церква в Ошаві, Онт.
486 Simcoe Str. South
Пастор: І. Яценгій.
Органіст: Степан Салмерс.
Богослуження о 11 год. кожної неділі.
Вечірня о 7 год. веч.
Недільна Школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо.

CHRISTMAS JOY

J. L. Glover

Far away and long ago,
Angel music sounding,
Christ came down to earth below,
Praise to God resounding.

Glory to God," the angels sang,
Wondrous tidings voicing,
"Peace, good will," their message rang,
All the earth rejoicing

Shepherds in the field by night,
Gentle flocks were tending,
Heard the song and saw the light,
Angel forms o'er-bending.

Come the sign: The Holy Child
They should find soft-sleeping
In the manger, Mary mild
Watch above Him keeping.

Still, like humble men of old,
Hearts now waiting sadly
List the tidings angels told,
"Peace on earth!" how gladly!

Короткий Катехизм

(Докінчення з ст. 5).

есть общения крови Христовой? Хліб, що переломлюємо, хиба не есть общения тіла Христового?

П. 97. Що є необхідним для достойного приняття Господньої Вечері?

В. Для достойного приняття Господньої Вечері, необхідно щоб кожний дослідив себе в своїм знанні розличати тіло Господне, свою віру для приняття Його, своє покаяння, любов і нову покору; щоб часом приходячи недостойно, ми не пили і не їли собі на осуд (д).

д) 1. Кор. 11:27,31,32. Тим же, хто їстиме хліб сей і питиме чашу Господню недостойно, винен буде тіла і крови Господньої. Того-то многі між вами недужі та слабі, й заснуло доволі. Бо коли б ми самі себе розсуджували, то не були б осуджені. Бувши ж осудженими, від Бога караємось, що з світом не осудились. Рим. 6:17, 18. Дяка ж Богові що ви були слугами гріха, та послухали від серця тої науки, якій і піддались. Визволившися ж од гріха, зробились ви слугами правди.

П. 98. Що є молитва?

В. Молитва є принесення наших жадань перед Богом (е), про річі що є згідні з Його волею (е), во імя Христа (ж), з сповіданням наших гріхів (з), і з подякою і признанням Його милосердя (и).

FIRST PICTURE OF BABY PRINCESS
Her Royal Highness Princess Anne

The first photographs of Her Royal Highness Princess Anne, the second child of Her Royal Highness Princess Elizabeth, Duchess of Edinburgh, were recently released.

Her Royal Highness Princess Anne was born at Clarence House, the London home of her parents. The baby Princess is to be called Her Royal Highness Princess Anne Elizabeth Alice Louise of Edinburgh. During the sittings for the recent photographs, His Royal Highness Prince Charles was present. This picture shows: Her Royal Highness Princess Anne being held by her mother while H. R. H. Prince Charles looks on.

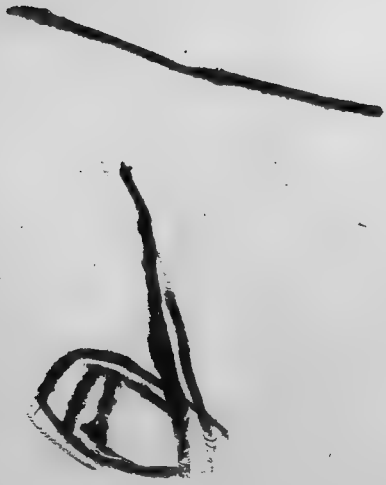

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА
EVANGELICAL TRUTH
„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XII. Число 1-2. СІЧЕНЬ-ЛЮТЕНЬ 1951 JANUARY-FEBRUARY Рік XII. Число 1-2.

Е. Ольхівський

ЦЕРКОВНА ПРОБЛЕМА В МАЙБУТНІЙ УКРАЇНІ

Потреба цієї коротенької статті, у вигляді лише маленьких зауважень, виникає з огляду спеціяльної акції католиків, та примітивних тверджень деяких православних, спрямованих на встановлення якоїсь одної з цих двох церков на Україні. Католики свою теорію про право на існування лише їхньої віри в майбутній Укр. Державі аргументують тим, що мовляв ця релігія є найбільш агресивна по відношенню до большевизму і найбільш приниченою сьогодні цією системою, а тому вона єдина має право на своє існування серед Укр. народу в майбутньому.

В статті: "Укр. Католицизм," ми вже згадували, що католики на вказівку Риму хотять Укр. народ окатоличити, тому вони сьогодні вже тут на еміграції намагаються інших відіхнути на задне місце, застосовують інтриги, бойкоту і підставляють ніжку своїм суперництвникам на кожному кроці де тільки можна, як в поважних справах так і в дрібницях. Словом за вказівками Риму ведуть так звану "лоянову боротьбу", не відступаючи від своїх планів ні на крок, навіть тоді, коли бачать що своїми вчинками роблять найбільше зло для свого народу, а тому народові, під більшовицьким ярмом, нічого й не сниться, що його, проти його волі, еміграція має намір перехрестити на католика. Католицькі провідники релігійну боротьбу зачали, розпалили її і наполегливо провадять далі. Тому не дивно, коли з приватних вуст якогось католика, доводиться чути: "Я Україну починав би будувати з того, що з початку вивішав би всіх баптистів". Мабуть це була б нечувана в світі демократія, коли б ми — "слуга свого народу" еміграція, повернувшись додому, почала б вішати людей за те, що Степан чи Іван має не католицькі переконання.

Православні, як ніби єдині послідовники традиційної релігійної віри запорожських козаків, надзвичайно обурені поведінкою католиків і в противагу їм, твердять: що на Україні в майбутньому має бути лише одна традиційна віра-релігія на стю прихильників серед населення.

Можемо цілком згодитися з тією думкою, що так очевидно буде й в Україні. Ми більш схильні вважати, що питання релігії розвяже сам нарід на своїх землях після знесення більшовицької імперії, може й за допомогою еміграції, а можливо навіть не запитавши у неї поради. То є справа самого народу. Ми лише спостережники, що більш менш знаємо останню ситуацію свого народу і тому можемо лише пробувати передбачити, як той нарід поставиться до розвязання релігійного питання. Дуже б пляшні були наслідки, якби хтось спробував впровадити на Україні одну рел. віру. Чи не скомпромітували б ми свого демократичного обличчя і чи не повторили б того, що робив Рос Царат і що робить більшовизм тепер? Сталін прилучив укр. гр.-католиків до віри Московсько-православної. Та невже й нам треба іти їх слідами, творити для всього народу одну віру? Вважаємо, що в майбутній Україні, після довготривалого більшовицького тиску на релігію, має настати повна свобода релігії, церква по справжньому має бути відокремлена від держави і держава не повинна перешкоджати розвиткові якої будь релігії, а укр. громадяни настільки б мали бути толерантними, що не заглядали б один одному в душу: хто він такий, православний, католик, чи протестант

Такий високо-оцінюючий себе нарід, як німці, більш, як на половину своєї численности являються протестантами, але католики мають такі ж самі права і один до одного ставляться з надзвичайною толерантністю. Думаємо, що після звільнення народу з під більшовизму, існуватимуть передумови для вільного розвитку де кількох релігій Можна сподіватися, що найбільшою числом церквою на Україні буде православна, так як кількістю майже вся Україна, окрім Галичини, перед революцією була православною. Побіч православної, своєю численністю, друге місце займатиме протестанська церква. Можливо багатьом така трактовка не буде до смаку. Але нема сумнівів, що підставі для розвитку євангельської віри на Україні, на нашу думку, є величезні, вони зкалися ще від часів, коли більшовизм почав нищити православну церкву. Тоді протестантський рух на східній Україні набирав широкого розмаху. Люди, переважно селяни, групувалися в окремі гуртки, вибирали собі якийсь дім, читали Євангеліє і тишком, подалі від більшовицького ока, молилися Богу. Так люди ставали євангеликами. Пізніше, не одній український євангелик за його євангельсько-релігійні переконання був застрелений в потилицю, замордований чи закатований більшовицькими катами. Ми є свідками того, як євангелики робили упертий спротив більшовизмові в усіх його політичних кампаніях (розкуркулення, хлібозаг., непосильні податки, колективізація, терор ГПУ, і т. д.) Авторові цих рядків ще свіжою виткою снує в памяті кремезний селянин на ім'я Харитон, з Харківщини, баптист, по заможности належав до середняків. Він у невеличкому селі зорганізував церкву і сам зробився проповідником. Місцева рад. влада відразу почала його з усіх боків затискувати, а пізніше, навмисно, з середняків він був переведений до куркулів і відтак розкуркулений. І не зважаючи на те, що Харитон з своєї хати був виганий, він під відкритим небом продовжував проповідувати вірним Слово Боже, аж доки його не забрало Г.П.У. й не заслало на північ; але агентам, що його заарештували, він сміло сказав: "Я озброєний муками Ісуса Христа і вашої кулі не боюся. Я знаю, що Він прийде судити і вас і мене і тоді буде видно, хто піде в пекло, а хто в рай."

І от дивно, що після таких експериментів більшовиків

(Продовження на ст. 2.)

Церковна Проблєма

(Докінчення з ст. 1.)

над євангеликами у нашого католицького "демократ" появляється настрій ті експерименти продовжувати. Тому католицька церква не матиме жадного грунту на Україні, тоді як протестантизм може легко прийнятись в чому ми неодноразово переконались. Так напр. за часів німецької окупації деякі села, особливо на Полтвщині й Київщині, стали цілком протестантськими. Крім того не сміємо забувати, що молоде покоління, народжене за большевицької доби, не знає ані образів, ані православних релігійних обрядів, а в душі лише туга за Всевишнім. Тому найлегше буде молитися до Бога згідно з евангельсько - протестантським навчанням, яке воно найліпше зрозуміє

Вибір церковної приналежности має бути вільним для кожного громадянина на Україні. Ніхто не має права насилувати совісти кого будь іншого. І ми дивимося з обуренням на тих "представників" будь якої церкви, що хотять поширити і закріпити свої церкви не словом правди, але примусом, багнетами

Наколи яка небудь церква шукає від держави помочі в формі грошової допомоги, субсидій, або політичної помочі в формі спеціального законодавства, що надавало б цій церкві якісь виключні привілеї, то це є доказом, що така церква є духовно мертва і не має внутрішньої духової сили, щоб утриматись на поверхні життя. Для такої церкви конкуренція матеріялістичних ідеольогій, скептиків або інших релігійних світоглядів є понад її силу і тому вона шукає помочі від поліції і від уряду. Це є доказом, що члени цієї церкви мають дуже маленьку віру і ще менше жертвенности, бо церква шукає фінансової помочі у держави, не маючи своїх. Є питанням, чи варто взагалі такі церкви штучно утримувати при житті, як тепличні квіти? Чи не краще лишити їх на вільну конкуренцію з іншими світоглядами? Якщо в них є якась правда і віра, то вони загартуються в духовій боротьбі, очистяться від внутрішньої гнидизни і навчаться утримувати і шанувати самих себе. В такий спосіб з паразита може витворитись духова потуга. Тому євангеліки все стояли проти якої будь помочі від держави в ділянці українського.

РЕЗОЛЮЦІЇ

ухвалені Собором Українського Євангельського Об'єднання Північної Америки, який відбувся в днях від 29-го вересня до 1-го жовтня 1950 р. в Гамільтоні, Онт., Канада.

1. Стверджуємо, що найвищою метою нашого українського євангельського руху є причинитися до відродження Українського Народу в дусі і змислі Христової Євангелії та закликаємо всіх українських євангеликів молитися за таке відродження і в цьому напрямку провадити працю по своїх церковних громадах.

2. Стверджуємо, що У. Є. О. являється українською загально євангельською організацією, в якій українські євангелики рижних віровизнань можуть і повинні співпрацювати для кращого поширення Христової Євангелії серед Українського Народу на Американському континенті та у всьому світі. А тому уважаємо, що кожний щирий і свідомий український євангелик повинен стояти в рядах УЄО та бути його діяльним членом.

3. Закликаємо всі українські євангельські громади та поодиноких українських євангеликів на цьому континенті вступати в члени УЄО, а по громадах подбати про з о р г а н і з у в а н н я гуртків молоді, жіноцтва та відділів УЄО.

4. Закликаємо українських євангельських родичів подбати, щоб їхні діти вчилися українознавства, цебто: української мови, історії, географії, літератури, пісень. музики тощо.

5. Закликаємо українські євангельські громади влаштовувати в себе місячні тижні, народні свята (Шевченківські, Листопадові роковини й ін.) та Свята Реформації.

6. Закликаємо у к р а ї н с ь к и х євангеликів зберігати р е в н о святість Дня Господнього неділі. В цей день першим обов'язком вожного є вангельського християнина брати участь у Богослуженнях у своїй церкві та подбати, щоб діти були на Богослуженні та в Недільній Школі. Ніякі світські імпрези, публічні забави чи приватні гостини не сміють відтягнути євангелика від участи в Богослуженнях.

7. Закликаємо у к р а ї н с ь к и х євангеликів по змозі брати дійальну участь у такій загальноукраїнській громадській праці, що сприяє справжньому об'єднанню українців та підтримувати морально й матеріяльно такі спільні українські організації, які мають за завдання помогти українському народові в його боротьбі за державну незалежність на Богом даній Йому Батьківщині, і взагалі співпрацювати в таких справах із українцями і л ш и х віровизнань.

8 Закликаємо українських євангеликів поборювати безбожність, матеріялістичний світогляд та всякі тоталітаризми в усіх видах і формах, а натомість пропагувати християнський світогляд і правдиву демократію.

9. а) Висловлюємо подяку Британській Біблійному Товариству за згоду надрукувати новий переклад Української Біблії.

б) Просимо доручити Комісії для ревізії Української Біблії перевірити не лише якусь частину Святого Писання, але всі книги Старого і Нового Заповітів.

в) Просимо дати інструкції Ревізійній Комісії усунути з перекладу штучний ритм (анапест), заведений проф. І. Огієнком в його перекладі Святого Письма.

10. Осуджуємо гріх алкоголізму, як доказане Біблією і наукою велике зло, що руйнує людей економічно, фізично й духово та кличемо українських євангеликів піддержувати ті християнські і народні організації, які мають за завдання плекати і поширювати тверезість, а рівнож піддержувати всякі заходи для обмеження і більшої контролі виробу та продажу алькогольних напоїв. Сюди також належить і те, що українські євангелики не тільки самі мають обминати вживання алькогольних напоїв, але і не торгувати цими напоями.

11. Просимо всіх українських євангеликів уважати допомогову акцію Українського Допомогового Комітету, як частину праці УЄО, за яку цей Комітет відповідає перед Собором УЄО. Рівнож просимо піддержати працю Комітету грошовими датками.

12 Заявляємо, що солідаризуємося з українськими допоміговими комітетами в їхній праці в користь українських скитальців та закликаємо український євангельський загал давати цим комітетам усяку можливу піддержку, а зокрема просимо українських євангельських фармерів і підприємців виповнити завірення (афідевіти), щоб помогти якнайбільшому числі українських скитальників приїхати до Канади та Злучених Держав.

13. Вітаємо вияв щ и р о г о прямування майже всієї української політичної еміграції в Европі до об'єднання, а конкретний вислід цього, — Українську Національну Раду з її Виконним Органом, уважаємо реальним чинником у боротьбі за українську державність і з огляду на умови, в яких український народові на рідних землях приходиться сьогодні жити й боротися — бути політичним речником Українського Народу.

14. Закликаємо українських євангеликів сумлінно платити національний податок до Українського Народного Фонду

(Продовження на ст. 3.)

Резолюції

(Докінчення з ст. 2.)

в З.Д.А. та в Канаді, потрібний на піддержку укр. національної праці та змагань в світі.

15. Вітаємо новоприбулих зо скитальщини українських братів і сестер та бажаємо їм як-найшвидшого пристосування до умов нового життя в демократичних країнах, де для всіх є однакова свобода думки, слова й діяння, і де вони можуть або включитися в існуючі українські організації, або творити нові, коли того вимагають їхні переконання чи інші потреби.

16. Закликаємо укр. ев. церковні громади змагатися ступнево до повного самоутримання. Це конечна умова нашого поступу й кращого розвитку.

17 Закликаємо українські евангельські громади зохочувати молодих людей іти на теольогічні студії, щоб належно підготовитися до евангельської місійної праці серед українського народу.

18. Просимо поодиноких українських евангеликів, братів і сестер, пам'ятати про свої церкви й їхні потреби, а рівнож і про УЄО та його працю, коли роблять тестамент (завіщання). Коли Бог поблагословив Вас матеріяльним добром, то видаліть частину та призначте на діло поширення нашої правди Божої.

19. Закликаємо українських евангеликів в Канаді та Злучених Державах передплачувати наші евангельські часописи: "Евангельську Правду" і „Канадійський Ранок", які щиро кооперують з УЄО та охоче дають місце на комунікати та інші матеріяли. Всіх, що можуть писати, просимо присилати статті й дописи.

20. Щиро дякуємо Українській Євангельсько-Пресвитерській Церкві в Гамільтоні, Онт., зокрема її жіноцтву та пасторові за їхню велику гостинність під час Собору.

За Президію Собору УЄО:
Проп. Мих. Фесенко, пред.
Проп. Д. Галенда, секр.,"
Проп. В. Боровський, секр.

Адреса Голови УЄО:

Rev. Leo Buchak, 210 Mary St.,
Hamilton, Ont., Canada.

*

Датки на УЄО та членські вкладки проситься посилати до скарбника УЄО:

Mr. Stephen Salmers,
51 Colborne St. E.,
Oshawa, Ont., Canada.

Д-р. Лонгин Цегельський

З кінцем м.р. розійшлась жалібна вістка, що 13 грудня д-ра Лонгина Цегельського не стало між живими, скінчивши 75 років життя. Із тим прорвалось ниткa, що вязала цю визначну постать з будівничтвом української державности. Це й пригадало найширшим кругам українського громадянства по найдальших закутинах землі, що відійшов від нас цей що поклав свій труд, свої сили, знання та життя на жертвник національного відродження українського народу.

Вже зарання в розцвіті його життя, др. Лонгин Цегельський розгортає широку працю серед студенства і селянства в Західній Україні, та видає і редагує місячник "Молода Україна", пропагуючи в ній думку самостійної української держави. Згодом стає редактором поважної газети у Львові, "Свобода", а в році 1906 стає редактором тоді звісного щоденника "Діло" Поза незчисленними його статтями і палкими, популярними, патріотичними промовами, його монументальним твором є популярна книжка "Русь-Україна і Московщина", що досі розійшлась близько в пів мільона примірників. В ній є висунутий напрям і дороговказ для тодішнього, теперішнього і будучого покоління в будівництві української державности, що було одним із закликів ще в 1917 р., коли народ так щиро й з посвитою забрався до творення своєї держави

Рівноманітна діяльність в користь народу, гострота розуму, орторська здібність, висунули др. Цегельського на видне політичне поле української справи і в році 1907 його вибрано послом до віденського парляменту, а в 1913 до Галицького Сойму. На цих двох трибунах він домагався прав для українського народу від австрійського уряду. Колиж Західна Україна проголосила свою незалежність в 1918 році, др. Цегельський став державним секретарем внутрішних справ. Завершенням його політичної діяльности, в водночас найбільше зворушливим моментом в його житті було проголошення Акту Злуки всіх українських земель, коли то дня 22 січня, 1919 року, др. Цегельський в імені Західної України вручив Директорії УНРеспубліки документ Соборної Української Держави. Тоді покликано його на становище заступника міністра заграничних справ УНР. Під кінець визвольних змагань, з доручення уряду ЗУНР, прибув у 1920 році до ЗДАмерики. Там він залишився аж до смерти, беручи участь у всіх ділянках, де йшло про дальшу долю народу якому служив він від ранньої молодости.

Годиться тут теж згадати про відношення др. Цегельського до релігійних справ українського народу. Покійний родився у грек. кат. священичій родині, і в тім обряді був вихований. Однак із всеукраїнського становища, покійний многогранно інтересувався духовними проявами в Україні. В Нюарк-у, Н. Дж., де найдовше прожив, др. Цегельський брав чинну участь у діяльности в Українській Евангельській Пресвитерській Церкві. А в роках 1925 до 1928 був викладачем в Євангельській Богословській Академії в Блумфілд, Н. Дж., (Bloomfield College and Theological Seminary) української літератури, мови, історії України та психольогії. При тім давав відчити в Пресвитерській Церкві з поля укр. евангелизму

Так як його книжка, "Русь-Україна і Московщина", є будителем і дороговказом у змаганнях українського народу до самостійности; так і його книжка, "Звідки взялась і що то є евангельська віра", є будителем з духовного сну, та напрямом до українського евангелизму. Книжка ця розійшлась у 10,000 примірників. Тепер появилось пяте видання. Книжка "Звідки взялась і що то є евангельська віра" є одна з кращих праць д-ра Цегельського. В ній він виложив суть і історію евангелизму, його заслуги, та напрям для українців творити евангельську церкву.

Подібної вартости й змісту є друга книжка д-ра Цегельського, "Що це є Укр. Автокефальна Національна Церква"? Справді у вступі цієї книжки, він вітає появу укр. автокеф. нац. церкви, що на зверх українська. Однак розглянувши усе докладно, він бачає в ній багато старого, консервативного православя з ієрархією, усіма догмами, обрядами, формами, заклинаннями і марновірствами — "помальованими на синьо-жовті фарби..." Протестантизм він пише — відгороджує нас назавжди від Москви та Варшави, а натомість дає нам звязки з найсильнішими і найкультурнішими краями світу."

Др. Цегельський співпрацюючи з евангеликами не зривав з католицькою церквою. Навіть коли згодом став співредактором кат. часопису "Америка", він дальше виявляв свої симпатії в сторону українського евангелизму. Бо це є прояв духовий части українського народу якому він в цілости від зарання до смерти служив.

*

Ред. Бажаючі набути книжку Д-ра Л. Цегельського "Звідки взялась і що то є евангельська віра", можуть замовити її у Пастора Л. Бучака 210 Mary St., Hamilton, Ont.

"Свят-Вечір" в Едмонтоні

В Навечерю Христового Різдва, по старому стилю, дня 6 січня 1951, в 8.30 год. вечора зачалося у Філії "УНО" в Едмонтоні традиційне релігійно-національне свято.

Свято улаштував Заряд УНО, якого душею являється молодий, енергічний Др. Суховерський. Сам він буковинець, а жінка його к и я н к а. Вона, може найбільше дбала про те, щоб столи не були пусті.

На Свято прибуло поважне число членів і прихильників "УНО".

З рамени української пресвитерської церкви в Едмонтоні був приявний ев. пастор Др. С. С. Сасс, його дружина, відома співачка (гєрочний сопран) п. С. Сасс-Крацило і п. Андрій Вільчинський, б. пресв. пастор в Едмонтоні

Заля була прибрана до смаку. Над сценою виднів напис: "Христос Родився"! Столи уставлені в підкову, накриті обрусами. Традиційні свічки і колачі і т. п.

Вечерю розпочато Господньою молитвою: "Отче Наш". Після того послідували страви.

Зі смаком зайдали гості кутю, борщ, пиріжки, голубці, бублички і проче. Не бракло і вина . . .

Опісля Др. Суховерський забрав слово і від Заряду УНО, як його організаційний чинник, змальовав у гарних рисах українські звичаї. Вказав на те, що Різдво, це свято добра, що святкується в нас так величаво тут, а там у царстві Юди-Сталіна не вільно навіть згадувати про Христа.

Після колядок, на чергу прийшов Др. С. С. Сасс. Він порівняв теперішний наш стан до психічного стану Івана Франка,

(Продовження на ст. 5.)

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.
Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00. Окреме число 10ц.
М. ФЕСЕНКО — Редактор.
Адреса редакції:
506 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

HU 9282
ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Квін Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. EA 6062

В. Б.

ВАЖНЕ ЗАВДАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ЄВАНГЕЛІКІВ ПІД ЦІЮ ПОРУ

Наша українська євангельська робота робиться під цей час в дуже ускладнених і тяжких умовах, але мусимо признати, що вона має також дуже ревних і відданих працівників, які з великою самопожертвою продовжують цю не легку працю. Про це можна було переконатися на останньому Соборі УЄО, що відбувся в Гамільтоні.

Цей Собор був скликаний не дуже то в пригожий час, тому не всі делегати громад могли на цього прибути. Мимо цього його значення є велике і може бути навіть переломовим для дальшого розвитку українського євангелізму в світі.

Вже те, що Собор відбувся в Гамільтоні є дуже багатомовним фактом. Українська євангельська праця в цьому місті є одною з найменодних в Канаді. Розпочав її там паст. Лучак, після свого повного надзвичайних пригод рятунку з лабет большевицького НКВД. Майже з нічого сьогодні там проломлено першу кригу духової осплости і дальший розвиток цієї нашої найменодшої громади є на надійній дорозі. Паст. Л. Бучакові і всім братам і сестрам, що щиро та ревно працюють для розвитку Царства Божого в тому місті та околиці належиться щира подяка і пізнання. Хай Господь їх дасть щедро благословить в розпочатому ділі. Праця в Гамільтоні дає новий доказ, що українська євангельська праця в нашому народі сьогодні є не тільки можливою, але і рятуючою потрібною. Організація нових українських євангельських громад в Клівленді, Детройті і Едмонтоні тільки це підтверджує.

Розглядаючи учасників Собору, в моїй свідомості виникали дуже цікаві рефлексії. Зійшлися заслужені і віддані піонери українського євангелизму; люди глибоких українських євангельських переконань, що принесли і приносять не малі жертви для добра укр. ев. справи, яких ніякі бурі та колоди кидані їм під ноги своїми і чужими не зломили. Треба було тільки чути свідчення обох братів-патріархів Галендів, щоб переконатися, якою ревністю Христові та своїому народові ці брати горять. Вони не молоді віком, але молоді та палаючі духом. Про кожного з присутніх можна би просто написати книжки, але вони, на жаль, все ще лишаються невідомими духовими воїнами нашої духового відродження свойого народу. З цими людьми можна працювати і братися за найтяжчі завдання і вони на все приготовані. На підставі цих обсервацій можна також зробити висновок, що цей дух панує також в більшості укр. ев. на Амер. континенті. Однак Собор УЄО виявив, що ця висока ідейність і відданість справі Євангелії Христової не є відповідно зорганізована та властиво керована. Це була найбільшою турботою Собору, як нати шляхи, щоб дійсно УЄО могло вести успішно дальшу роботу.

Перед нами стоїть обовязок поширений українських церковно-реформаційних ідей не тільки на Американському сухоземі, але і в цілому світі, де тільки перебувають українці. Через цю роботу маємо приготовити можливість для відповідного зорганізування української євангельської праці в Україні, коли тільки там змінаться політичні умови. Все це вимагає наладнання широкої видавничої діяльности, подібно як українських скупченнях в світі, несення моральної і матеріяльної помочі потребуючим братам. Все це є тільки можливе при належному організаційному охопленні українського євангелизму на Американському суходолі та поглибленню української в ангельською свідомости і моральних вартостей в наших рядах.

На нарадах Собору прийшли до висновку, що для успішного ведення цієї праці Управа УЄО потребує платного і постійного працівника, який би виконував обовязки екзекутивного секретаря, організатора та розїздного проповідника в одній особі. Вона потребує грошей на покриття коштів його утримання та розїздів, а також на видання відповідної пропагандивної літератури про УЄО в українській та англійській мовах. Через те, що завдання нашої праці є такі великі, що вимагають матеріяльної допомоги в цій акції не тільки з боку всіх українських євангеліків, але і запримінених нам англомовних приятелів, тому є дуже важним, щоб цю свідомість ширити і між ними англомовною літературою. Це також є потрібне і для української генерації, що народилася тут і часто лише володіє англійським письмом, як українським.

Напевно Головна Управа УЄО зверається в цій справі з відповідним закликом до українських євангельських громад т. з. евангельського загалу з просьбою про матеріяльну поміч в цій справі. Однак я вже сьогодні, хотів би подати від себе деякі пропозиції. Мені видається, що утримання такого працівника не є дуже складною проблемою. Є тільки потрібним, щоб якнаєсь 25 наших громадок, або й поодиноких осіб зявили своє бажання наразі на протязі 5-ти років платити на конто його утримання по 10 долярів щомісяця. Але поза цими 25 одиницями, чи громадами, кожному вільно задекларувати, яку суму він готовий платити щомісяця на потребу праці УЄО. На підставі цих декларацій вдалося б усталитибюджет приходів УЄО і відповідно до цього пристосувати плян праці.

По пятьох роках ми певні, що праця УЄО завдяки працівникові так розростеться, що тоді легко вдастся знайти шляхи, як запевнити дальше утримання такого організатора-проповідника та праці УЄО.

Наразі є важним, щоб всі ті громади, чи особи, які є в стані оповатикувати себе місячно більшою, чи меншою сумою, повідомили про це скарбника УЄО, а також, щоб кожна громада перевела в себе спеціяльні одноразові збірки, а так само це зробили своїми пожертвами всі ті особи, що бажають розвитку Христового діла в нашому народі та переслали їх до скарбника, щоб можна було видати якнайскорше відповідну пропагандивну літературу без якої тяжко щось почати.

Ця справа є дуже актуальна і не терпить ніякої проволоки. Чим скорше ми її виконаємо, тим буде краще. Робіть це негайно. Особливо є важним, щоб проповідники доглянули цього діла.

РАДІО-ПЕРЕДАЧА БОГОСЛУЖЕННЯ З УКР. ПРЕСВИТЕРСЬКОЇ ЦЕРКВИ В ТОРОНТІ

Дякуючи старанням громади Укр. Пресвитерської Церкви в Торонті, відбулась радіо-передача Різдвяного Богослужения в неділю, 31-го грудня 1950 р.

Богослужения провадив паст. громади М. Фесенко за участю пастора братньої евангельської церкви І. Кубрина. Музичну частину виконував хор і солісти Н. Олександра та П. Черняк. Як і слід було сподіватись радіо-передача пройшла добре й справила гарне вражіння. Паст. Кубрин сказав зворушуючу молитву за Україну і на закінченні Служби Божої уділив пасторське благословення. Хор відспівав цілий ряд колядок між якими були "Ой Лілія", "Стань Давиде", "Діва Марія" і інші. Цього разу збільшений хор звучав зсіпівано і був на належному мистецькому рівні. Слід віддати належну подяку дирігенту хору п. П. Сичу, за його посвяту й пильну працю над підготовленням програми. Значно прикрасив радіопередачу виступ солістів. Н. Олександра проспівала тяжку річ Баха "Сотворіння". П. Черняк гарно виконав молитву "Отче Наш" англійською мовою. Молитва була призначена для хворих і взагалі тих, що через фізичні недомагання не можуть відвідувати Богослужения в церквах.

Великим здобутком для нашого громадянства є радіо-передачі, і добре було б частіше вдаватись до такої й подібні передачі, які могли б репрезентувати наш нарід між чужинцями.

Окрема подяка належиться паст. громади М. Фесенкові, який найбільше спричинився до влаштування такої гарної і приємної передачі.

І. М.

*

Громада одержала цілий ряд подяк, не тільки від українських, але й від англійських слухачів.

Зокрема паст. Манєр в імені Пресвитерської Церкви в Канаді подякував листовно громаді й паст. М. Фесенкові за чудове Богослужения і помічну духовну науку.

Ред.

Свят-Вечір

(Докінчення з ст. 3.)

що сидить у тюрмі і пригадує собі Свят-Вечір з дитячих літ. Він ого описує пророчисто:

Мороз малює квіти,
Накритий стіл в куті дідух,
Пустують в сінях діти...

Знайшли собі свистун горіх
І свищуть в перегони.
Лящить в устах діточий сміх
З дзвінниці дзвонять дзвони...

Та дзвони не дзвонили тоді, коли католицька Польща веліла повісити двох борців за Волю України, 1932. День перед латинським Різдвом український Львів і вся українська земля з того приводу вкрилася жалобою по втраті своїх синів.

Різдво Христове, це не згадка про 12 українських страв, а це "Єлиця Зілля" — що своїм духом — запахом нам пригадує, що в Різдві, ми шукати маємо духа Христової Правдивої Віри.

"Вірю в силу духа і в день воскресний Твойого повстання. Бо Христос Раждається"! — закінчив Др. С. С. Сасс.

Гучні оплески нагородили його бесіду.

Після колядок, попрошено до слова б. посла п. Глинку, що зі своєю дружиною і дитиною прибув на те Свято.

Він визначив, що Едмонтон святкує спільно Христове Різдво від 20-ох літ. Накликував до спільної любови в обличчі надходячих грізних подій...

Дивний парадокс. Світські люди зачали Вечерю молитвою. А в Едмонтоні стільки "о. духовних": "католицьких" і "православних".

Не погодяться навіть у цей Празник Любови, що зійшла на світ

Звісно: "У свое прийшов, і свої не прийняли Його. Єв. Ів. 1:11. Впрочім усе добігло щасливо до кінця.

Люди бадьорі розійшлися пізно в ніч.

Присутній

Українська Пресвитерська Церква в Ошаві, Онт. — 486 Simcoe Str. South
Пастор: І. Яценгий.
Органіст: Степан Салмерс.
Богослуження о 11 год. кожної неділі.
Вечірня о 7 год. веч.
Недільна Школа о 10 год. рано.
Всіх радо, вітаємо

Українська Пресвитерська Церква в Торонті, Онт.
20 Claremont Str.
Богослуження і Недільна Школа о 11 год. рано кожної неділі.
Вечірня о 7 год. веч.

Др. С. С. Сасс.

ШУКАЮТЬ БОГА

Дух - Бог. і хто поклоняється Йому, духом і правдою мусить поклонятись. — **Єван. Ів. 4:24.**

Знаючи з практики, що вимина думок, це великий учитель, постановив я примінити цей принцип у своїй душпастирській праці, чи то як греко-католицький священик, чи як український евангельський проповідник.

Дуже часто неправильний підхід до людини навіть з найбільш моральними і спасенними думками, роблять відємний, а то й шкідливий вплив на душу ближнього, лише тому, що або річ була подана в невідповідну пору, або в невідповідний спосіб.

Душпастирство — це дуже а дуже делікатна річ... Бо вже торкається в першу чергу найделікатнішої субстанції — душі людини.

Тому душпастир, мусить багато молитися, щоб Всевишній обдарував його ним великим "мистецтвом" різьблення людських душ, для Бога... Бо: "Усяке добре діяння і всякий звершений дар з висоти сходить, од Отця світла, в Якого немає перемін ани тіні зміни. Ап. Яків 1:17.

Ми евангельські проповідники в першу чергу, хочемо — чи не хочем, мати мусимо якнайсильнішу дозу толерації, покори й самовідречення. Це все мусить очікувати евангельського проповідника, якщо він хоче носити назву працівника Христового виноградника. На це, бо ви покликані, бо і Христос страждав за вас, оставляючи вам приклад, щоб ви йшли слідом за Його стопами; І Соб. пос. ап. Петра 2: 21.

Перекладім це на модерну мову. Запитаймо себе, чого жадає від нас наше покликання?

Verba docent — екземпля tra-hunt, каже стара римська мудрість. Цебто: "Будьте-ж чинителями слова, а не тільки слухателями, обманюючи себе самих. Соб посл. ап. Якова 1-22.

Іншими і виразними словами: "Проповідуй прикладом свойого християнського життя"!

Коли Др. Мартин Лютер мав виклад на університеті на тему християнського жалю, він сказав слідуюче: "Мені є тяжко говорити тепер про християнський жаль, коли я сам особисто не є в стані такого жалю... Не можна пірвати чуже серце, якщо ваше серце не є захоплене тим, про що ви говорите."—"М. Лютер і його Бог" — Brian Lunn.

"Я волію священика мудрого ніж святого" — слова пок. гр. кат. митрополита графа Шептицького.

Це святі і правдиві слова, яких потвердження знайдемо в Соборному посланні апостола Якова: Коли ж хого з вас недостає премудрости, нехай просить у Бога, який дає всім щедро тай не осоромлює, то й дасться йому. — 1:5.

Та не так розуміє цю правду перший греко-кат. еп. Канади, Кир Никита Будка, на якого очікував нетерпляче український народ Канади.

"Так довго й нетерпеливо очікувана греко-католиками хвиля вкінці прийшла, — папа призначив на Канаду "епископа обряду руського" в особі Никити Будки, що прибув до Канади в листопаді 1912 року". Прот. С. В. Савчук: "Перед двадцяти роками".

Та мудрість св: Духа не любила, відай, перебувати з тим греко-кат. єпархом. Народ був часто ображуваний і зневажуваний ним ізза благих річей, цебто тому, що люди не хотіли записувати своїх церков на "корпорацію греко-кат. епископа".

Тому що знаємо дуже добре епископа Будку, особисто, не думаю додавати від себе жодних заміток. Бо слова, що навіду говорять мовою, за яку я колишній гр. кат. священик іще сьогодні червонію. Ось вони: Того самого дня, в семій годині вечора, в пустому будинкові, що був колись школою, зійшлося около сорок мужчин послухати, що еп. Будка має сказати. Він між іншим сказав ще:

Я прийшов до вас, щоби о-прокинути закиди, які писав проти мене "Український Голос". Потім говорив з годину, спрокидуючи те, що було в "Українськім Голосі". Присутні не дуже тим цікавились, бо спо-дівались, що він буде говорити про нашу справу в Вайті.

Коли еп. Будка скінчив говорити, зараз посипалися запити. Питали, нащо Рим вводить целібати в греко-католицькій церкві? Відповідь була: А з ким має теольог женитися, з фармерською дочкою? Видите люди, говорить на це Я. Кулаковський, ваші дочки можуть бути куховарками католицьких священників, але жінками ні! От, що Владико — говорять другі, — ви-ж бачите самі, що свідоміші люди є невдоволені з римських порядків між українцями, чому б і вам не лишити Риму? Були в історії нашої церкви владики зрадники, що проти волі народу підписали унію з Римом, то чому б вам тут, у вільній країні не стати на чолі Української Православної Церкви і направити бодай вчасти те зло, що зрадники колись зробили? На це еп. Будка: Я зараз згодився б, коли б в Києві був наш митрополит.

Отак, говорить інший. То ми, світські люди, що маємо родини й багато інших особистих і громадських обовязків на своїх плечах, можемо ще й церквою интересуватися, а коли треба лихо зради направити, то вас нема. На це еп. Будка дославно відповів так: Добре, що вас вчили козаки, - мене вчили краковяки. Назар Боднарчук: "Як повстала українська православна громада в Вайті, Мин. (на підставі рекордів)

Фінал еп. Будки відомий. Зі ревну службу Римові заслав він "кликаний з Канади в дорозі дисциплінарній. А так собі, приватно, був знаменитим "вішаном" і мав добре серце. По собі лишив роздвоєну, нескрасту лізовану душу українського простолюдяя, що шукає досі Бога".

Пару днів тому взяв іду и в місто. Думаю, зайду на стацію "Сіснар" — що досить гарна в Е. Крім того пхає мене внутрішний голос шукати своїх людей.

І ось вони... Двох їх. Говорить досить доброю українською мовою. Місцевості, звідкіли вони родом у Галичині мені знані

Після балачки про, зимою безробіття в Е. питаю першого з краю: А до якої церкви ходите? Е ходив до греко-католицької, поки не зачав ходити до православної, ходжу й до Юнайтед Чорч. Всюди є Бог, та не знати, який правдивий.

Після того зачав другий: Мені 65 років уже. Я з Бобуланець коло Зарванниці. Коли поїхав до Канади 1929 - - мои "стара" писала до мене і питала, тож там є церкви крайові, відпусти й інше? Я відписав, що так. Що так як у Зарванниці, є тут "Цудовна Матн Божа" у Василян у Мондер. Там є спеціальна капличка на "цудовний" образ. Жінка приїхала до Канади і ми мешкали в Альберті на фармах, далеко від Мондер. Але ми щороку їздили на відпуст.

Одного року, а це був останній, жінка напекла колачів і ми поїхали на відпуст. Але дивимося, що це? На полях орють. Я питаю що це, може ми помилилися: не в той день їдемо?

(Продовження на ст. 6.)

ШУКАЮТЬ БОГА

(Докінчення з ст. 5.)

Питаю фармера, а він каже: "То ви щойно тепер їдете, а ми два тижні тому "матки" відсвяткували... А миною аж затрясло — каже співбесідник. То ви без мене обійшли матку, а на вище жінка пекла холачі? Ні не буде того. Я не хочу католицької віри, що не шанує їх свят, що святкували мої тато й мама. Я пішов до православної церкви. Бо то знайте, колись ми всі були православні. Поки бувало все споминали: І всіх вас православних християн, а пізніше: І всіх вас православних християн, а тепер всіх вас, щебто і жидів!

Мої діти теж православні. Бо навчителька французанка не позволила їм хреститися по-божому тричі. Не махай тричі рукою кричить французанка, немає часу!

Як немає часу на мою дідівську віру, то я тут не мушу бути — каже дочка. Вона більше на ту релігію не пішла, а я з учительською поговорив по своєму.

І ця те я відповів: То ви ізза того, що відпуст відбувся скоріше в Мондер заки ви приїхали, перейшли до православної церкви? А чиже вона краща від католицької? Чи знаєте, що не православне?

Та то знаєте поправді і ті попи брешуть, але куди піду?

Прийдіть — кажу — на мої українські евангельські Божі служення, що я зачну тут в Е. Ви побачите, що відпуст і хрещення рукою — це не Бог. Дух Бог, і хто поклоняється Йому, духом і правдою мусить поклонитись Єв. Ів. 4:24.

Католицька церква каже: Вірити — це узнавати за правду те, що Бог об'явив, а св. католицька церква до віруванна подає. Те, що Бог об'явив є списане в Євангелії. Те, що кат церква до віри подає мусить бути добре фільтроване через аналізу римського престолу, що на йому сидів Іван XXIII (1410-1415), сидів і батько Цезаря, і Люкреції Борджія (1492-1503) і т. п. Цей самий захисний трон мнимого ап. Петра хоче ратувати "святий" отець при помочі здухмах вісток, не знать чих, що знайшли недавно під базилікою св. Петра. А хоча б вони й дісно були кісьми ап. Петра, то треба радше шукати і стремити до того, щоб виповнити те, що вчить нас ап. Петро, ніж продовжувати віковий блуд про святі релікві "мощі". — І самі, яко живе каміння, будуйте дім духовний, священство святе, щоб приношено духовні жертви любопріємні Богу через Ісуса Христа. — 1 Соб. посл. ап. Петра 2:5.

Та я прошу дасю отця духовного вже старий. Маю 65 літ і вже в тій вірі умру.

Чи вдоволяє вас віра, яка ріжниться від католицької хиба тим, що не узнає папи римського, як голову церкви? Там ті самі мощі отців. Там була в полі читанні голова третього папи римського, Климента, а вже папів не хочете визнавати..

Хтож є ті православні в Канаді і яке їхне поняття про православе, якщо самі їхні владики "доповіняють" їхне свячення в таємний спосіб, мимо того, що вже перед тим святили священиків і ті священики вважають себе правдивими піонерами української-рідної церкви.

Якщо епископи рукополагали на священиків, а вважали, що самі не є епископами, то згідно з засадою: "Nemo dat — quod non habet" (з порожнього не наллем), ними рукоположені священики, не є священиками. А таких багато. Треба повторити хейротонію (рукоположення)

Самі православні не вірять, що вони можуть бути спасителями українського народу і створити йому рідну церкву. Вони шукають покровителів, щоб їм поклонитись.

Колись підлягали Москві, а тепер деякі з них шукають "фігури" у царгородських патріярхів, які марево і дурніші за них наукою і про Україну ні слова не знають. І демократичний лад у тій церкві позірний. Бо там є епископи, що хотять бути і мусять бути автократами.

Дорогий приятелю! Місце твоє в твоїй рідній евангельській церкві. Церкві, що згідно з словами Пророка України: кропилом замітає хату, а з кадила газ у печі.

Рідна наша церква, це церква, що нам дає образ правдивого Бога. Що вчить нас жертвенної любови до Бога і України.

Не кажіть, що вже запізно шукати Правдивого Бога! Та прийде час і вже есть, що правдиві поклонники поклоняться Отцеві духом і правдою; Отець бо таких шукає поклонячихся Йому. — Єв. Ів. 4:23.

Українська Евангельська Церква в Гамільтоні, Онт.
669 Barton Str., East
Богослужения відбуваються о 11 год. рано кожної неділі.

Памяті Визначного Громадянина і Патріота Іларіона Федоровича Косенка

В Парижі, 10 жовтня 1950 року помер, у шпиталі, після тяжкої і довгої хвороби, Іларіон Федорович Косенко і похований 13 жовтня на цвинтарі Пер-Лашез, при численній участі українського громадянства, яке прийшло попращати і проводити його в останню дорогу.

Іларіон Федорович Косенко народився в м. Зінькові, на Полтавщині, в родині дрібного урядовця, а 1888 р., з козацького походження.

Середню освіту здобув у реальній школі в Поневежі на Поліссі. 1909 року вступає до Петербурзької Політехніки, на економічний відділ. Війна в 1914 р. перервала студії І. Ф., і, по мобілізації, мусів працювати в військовій індустрії.

Вже в середній школі, І. Ф. виявив себе, як українець. В Політехніці був членом української студентської Громади, де відограва помітну ролю; був, перше, секретарем, а потім головою Громади.

До Київа, І. Ф. був викликани на посаду Начальника Фінансово-Адміністративного відділу Міністерства Пошт і Телеграфу.

Наступ Муравйова на Київ, змусив І. Ф. повернутися на Полтавщину, до Гадяча, де він почав видавати Гадяцьку Газету.

В квітні 1918 р., вертається до Київа на свою попередню посаду, на якій залишається до осени 1919 року. В цей період, І. Ф. був обраний до Українських Установчих Зборів і був також членом Трудового Конгресу.

В 1919 р., І. Ф., разом з Удим дом переїжджає до Камянця, де займає пост Товариша Міністра Преси і Пропаганди. В зимі 1919/20 рр., коли Уряд виїхав на еміграцію до Польщі, І. Ф. залишається в Камянці, де співпрацює з Головноуповаженим Уряду, проф. Огієнком (в час польської окупації) і видає газету "Наш Шлях".

З весни 1920 року, в останньому Уряді УНР, займає пост Міністра Пошти і Телеграфу. 20 липня 1920 р., з Урядом, остаточно залишає Україну.

Після короткого перебування в Тарнові та в Празі, в кінці 1920 р. виїздить до Франції, де і живе безвиїзно. Перебуваючи в Празі, І. Ф. організовує видання українських поштових значків (серія — 18 значків), які були ним видрукувані в Відні.

Приїхавши до Франції, кілька років працює І. Ф. на заводі. Приїзд до Франції Головного Отамана, в кінці 1924 р., застає І. Ф. уже в Парижі й І. Ф. є в ближчому оточенні Головного Отамана.

Від заснування тижневика "Тризуб", І. Ф. стає його адміністратором і зостається до дня припинення "Тризуба" р. 1940.

В Парижі, І. Ф. кидається в вир громадської праці: він є на чільних місцях в Громалі, в Союзі Українських Емігрантських Організацій і в Головній Еміграційній Раді. Находив час і для журналістичної праці в "Тризубі" та в Бюлетені Українського Пресового Бюра. Після смерти головного Отамана, І. Ф. є членом-фундатором Бібліотеки ім. С. Петлюри р. 1927, а від 1942 р., після смерти В. Прокоповича, і Головою Ради Бібліотеки.

В р. 1939, з початком війни, І. Ф. є членом Українського Комітету, який задекларував себе по стороні аліянтів.

Німецька окупація принесла йому багато горя: він був приневолений піти на тяжку працю, де занедужав і це було початком хороби, яка звела його до гробу. Смерть І. Ф. це смерть яку заподіяли наші вороги німці.

По скінченні окупації, коли в 1947 р. заснувалася Українська Громадська Опіка, де він і проводив, навіть у шпиталі, свою корисну, віддану працю.

З організацією Української Національної Ради, на пропозицію Виконного Органу УНРади, І. Ф. виконує обовязки фінансового Уповноваженого Виконного Органу на Францію.

Смерть Іларіона Федоровича Косенка — це велика втрата для української еміграції у Франції. Працівник рідкої добросовісности, відданости. Нема укранця, котрий би не сказав: Покійного заміняти ніким!

Вічний спокій Незабутньому, Незамінимому, Працівникові Патріотові.

ВАЖНЕ ДЛЯ МІСТА ДЕТРОЙТ, МІШ. ТА ОКОЛИЦЬ!

Оцим повідомляється, що **Українські Евангельські Богослужения** в Детройті відбуваються кожної неділі в каплиці Вестмінстерської Церкви при 9851 Гамільтон вул. Початок 3.15 попол. Доїзд автобусами Гамільтон або Плімат.

HEALTH FOR EVERY DAY

by Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

Well, you are dressed and you have made yourself look nice — and clean — and cheerful. Where is your Bible? For you want to read a few verses and make your morning prayer quietly before you go to breakfast.

In some ways, breakfast is the most important meal of the day. The family doctor of last generation who used sometimes to say that he would pass a man for Life Insurance examination on the strength of seeing him eat a good breakfast, was not wrong.

The man who wakes up with a bad taste in his mouth and a coated tongue and a "bad head" is not the man who is a safe risk for life insurance. But you are not that foolish man. You need your breakfast and you can take it.

It is the same with your sister. She is not one of the foolish virgins who patter and chatter about a boyish form and a slim figure and who say that they don't care for breakfast. She needs her breakfast and she can take it too.

What are you going to have for breakfast? Ah! — That is the question. Since you and your sister were born, medical science has made more progress than ever before. How old are you? About 25 years? — Yes, doctors have learned more in the last 25 years than in about 25 centuries before. Can you believe it? I can, for I have seen it happen. Since I was 25 years old and since I was a medical student, the doctors live in an entirely new world. We have to learn and study hard every day in order to keep in sight of the newer learning in medicine. Our knowledge about disease has changed. We can see what is happening inside the body. We can see the cause of the "pestilence that walketh in darkness" — as the Psalmist called it — and when you can see and watch your enemy you have some chance to conquer him.

Now of all the new knowledge the most important is the new knowledge about food. What is it? If you want it in one word, that one word is Vitamins! Vitamin is a new word. It was made, or coined, as it were, by Dr. Casimir Funk in 1913. He was a Polish doctor who came to London and worked at the Lister Institute, a scientific place called after Lord Lister, the famous surgeon. Dr. Funk also worked at other places in London. Doctors in England and elsewhere then were beginning to think about Vitamins. One of the leaders was Dr. Hopkins. Dr. Funk worked with him and afterwards Dr. Funk went to New York and worked there on Vitamins. It was while he was in New York that he coined the name Vitamins. Everything has to have a name and Dr. Funk thought Vitamins would be a good name for these newly-discovered things.

They meant a good deal to life and the two syllables Vita as in such words as Vital and Vitality mean life. Then he thought vitamins resembled a series of chemical compounds called "Amines". He was wrong about that, for they did not resemble amines. He spelled his new word Vitamine, but the scientific world decided to leave out the "e" and spell the new word Vitamin, so that people would forget the mistake. So we got the name Vitamin for these wonderful new things and we simply have to understand something about Vitamins before you make up your mind what you and your sister should eat for breakfast.

TREASURES IN HEAVEN

Woodrow T. Young

Little Jeanette Rogers burst through the front door of the Grace Church parsonage.

"Mother! Mother! The mailman just brought a letter from Uncle Paul!"

Mrs. Rogers rushed into the cottage parlor wiping her hands on a very pretty print apron. Her sweet, motherly beauty was intensified by the bright expression of inward anticipation.

"It looks like Uncle Paul's handwriting, and it is certainly from Grassvalley!"

"What does it say, Mother? May we go after all?"

"I had better not open it, dear, because it is addressed to your father. It may be personal. I hear him in the kitchen now."

Rev. John Henry Rogers opened the letter in his characteristically casual manner while his wife and Jeanette waited in almost breathless silence.

"It looks like we will be able to go—" he began slowly

"Honestly, Father, honestly? Shall I start getting my things?"

"Wait a moment, Jeanette," her father interrupted with a noticeable twinkle in his eyes, "you should wait until I am finished. Yes, Uncle Paul's business affairs have been arranged so he can take two weeks off the first of next month, and he insists that we come to Grassvalley." Rev. Rogers paused, but no one spoke for it was evident that he had not told everything.

"Furthermore, Uncle Paul was afraid we would run short of money, so he enclosed a check for three hundred dollars."

Mrs. Rogers gasped, "Three hundred dollars! Oh, my dear, that is more than we have ever had for our vacation!"

"And it is passing strange," her husband continued thoughtfully, "that I am strongly impressed to go. Unless I am badly mistaken, the Lord has a ministry for us with Paul and his family, and we certainly can't question the marvelous supply of our needs. How did Paul know we were short of money?"

By this time Rev. and Mrs. Rogers were seated at the table for four in the small breakfast nook; Jeanette had perched atop a tall kitchen stool. The kitchen was very plain, but it was spotlessly clean. Mrs. Rogers was an immaculate housekeeper for she had the conviction that a careless house left a careless testimony, and all this in spite of her able companionship in the ministry of calling with her husband.

And Rev. Rogers was an unusually gifted man for the leadership of Grace Church. Fiery enthusiasm had recently swept through the membership, the Sunday School attendance had doubled, the auditorium was crowded at every worship service, and, best of all, the number of regular attendants at the prayer meeting was steadily increasing. How everyone's heart thrilled repeatedly at the hearty response to the pastor's fervent appeal to the lost that they receive the Lord Jesus Christ when sinners and backsliddden Christians wept their way into blessed fellowship with the Saviour.

The Rogers' received a very meager salary, and the little parsonage could not be called a mansion, but the joy of serving Christ in that needy community more than made up for the earthly losses and suffering. At least, that is what they believed.

John Rogers was wise enough to know that every man must rest if he would do his best work for the Lord, and he gladly accepted the offer of the church board to give him a month's badly-needed vacation. In the midst of his enthusiasm and fervor stirred to a high pitch by a holy devotion for his Saviour, they had noticed that their pastor was getting haggard, and that he tired easily. Some, of course, lightly insisted that it was better to wear out than to rust out, but the pastor had long before learned that it was not necessary to do either. That is why he could plan so ardently for a recess from his regular, strenuous labors, and, knowing the spiritual needs of his brother, Paul, convinced him that it was of the Lord to spend at least two weeks there.

What ecstacy of real, overflowing joy filled the hearts of the Rogers family as, when the day arrived, they sped across the plains, through the forests, and over the majestic mountains to Grassvalley. One who is not a Christian could not appreciate the reverent awe they felt in the presence of God's expansive creation, for they had learned to recognize, through careful observation, its intrinsic value. It occured to John that, in the midst of a world of sin bearing the fruit of heartache, crime and death, God had showered upon humanity an expression of love in the beauty of trees, mountains, rolling plains, flowers, bubbling brooks, and a myriad of other visible evidences. Laura, his wife, acknowledged the same, with the addition of the billowy clouds and sailing birds that lent quietness and serenity to the panorama.

"Oh, Father, look at the field of yellow grain!" Jeanette spoke in a voice that expressed in its tone a natural appreciation of beauty.

The automobile was brought to a stop overlooking the carpeted valley in which lay the field to which Jeanette referred, and the three stepped to the brink of a convenient slope to feast quietly on the exquisite scene. Far below a gentle breeze caused waves to sweep across the golden field reminding them of a hidden lake, and the distant purple hills formed a natural silhouette. The little valley lay as a gem in a setting of jasper!

John Roger's words uttered carefully and precisely were directed especially to those who would understand.

"Our Heavenly Father has given us everything to enjoy, whereby we might turn our hearts to Him in humble gratitude. All creation bows at His feet in obeisance, the

(Continued on p. 8)

(Continued from p. 7)

birds, the animals, all vegetation, they live in the strictest obedience to the laws of God. Man is the only exception. How heartless of man to turn his back upon such a merciful, loving Creator and Saviour to accept in return the worthless sinful pleasures of his present evil age."

Those brief words contained a foundational principle that burned in the heart of the speaker, and, when the three continued their journey down the silvery strip of highway toward their destination, he resolved to strive more earnestly than ever to lead men to be reconciled to God through Jesus Christ.

The last mile rolled by and they turned, at last, down a long drive way passing, as they proceeded, under an archway upon which were the words: ROGERS' ESTATES. The driveway circled to the front of the large house, and John had hardly stopped the car when joyous shouts from the members of the other Rogers family greeted them. Handshakes, hugs and kisses were bestowed freely, and even the children joined in an enthusiastic greeting of each other.

Paul an Jean Rogers, the very hospitable hosts had built one of the largest estates in that section of the country. Fifty hired hands were regularly employed to care for the thousands of cattle, hundreds of acres under cultivation, and other jobs so prevalent on such a huge ranch, or rather, combination of ranches, for Paul had expanded to such an extent it was necessary to purchase numerous neighboring properties for cultivation and pasture.

But he had never permitted success to change him from the same friendly, cheerful Paul that John had always known, and their handclasp and hearty, masculine greeting were perfectly genuine. They loved each other as David and Jonathan. During the years Laura and Jean had been drawn together also by that unseen force called natural affection, and because of this intimacy, Laura had insisted that they name their second child, Jeanette, much to the liking of Jean.

Jeanette was twelve, just one year older than Alberta. Paul and Jean's second child; their son Edward was fourteen. John and Laura felt the loss of their own son when they saw Edward because the two had been born only three hours apart.

What restful days those were together! They hunted, fished, rode horseback to the Arden River for a picnic lunch, basked in the sun or just around the ranch looking at the many interesting sights. In the evenings it was their only desire just to sit in the huge parlor before the glowing, cheery fireplace for a chat about old times, and many current events.

It was during such an evening that John and Paul sat in the dimly - lighted, richly - furnished room. They had left Laura and Jean looking through some old trunks on the back porch, and the children had retired at least an hour before. Those were precious, rare moments, and they cherished them, for it had been months since they had been able to spend an evening together alone. They talked quietly. It may have been the bewitching flicker of the fire that brought subdument to their voices, or it may have been the realization that they would not always be together thus. One had the conviction who might have heard them, that those were solemn moments.

It was Paul who introduced the all-important subject.

"There is a matter I have wanted to discuss with you, John. It's rather personal. You don't mind if I discuss it with you?"

"I have learned, Paul, to listen patiently and intently to any remarks that might prove to be of help to me or to anyone else, so speak your mind frankly."

"I have thought so often, John, of the time we went forward in the revival meeting when Brother Joe Weathers did the preaching. Just the two of us were saved that night, and it was a marvelous experience. I shall never forget it."

For a moment Paul seemed to go back to days that were happier than the present.

"But our lives have been so different since that time, John. You entered the ministry, and you have suffered so much hardship. I have really wondered if it were worthwhile. You are doing a grand job of keeping your family with what you have, but you have so little. Then you have had one difficulty after another. First, you lost your health, and it took months to get you built up. I can still recall with horror the night your house burned, depriving you of all your furniture so that you were forced to live in that tiny parsonage. After that you had that terrible accident which took your Charles."

He hesitated for fear he had spoken too frankly by the cruel opening of sacred memories, but John was listening with interest.

TREASURES IN HEAVEN

"Don't think I am criticizing you, John, because you have done marvelously with what you have had, but wouldn't it be better to spend some time now getting ahead financially? Come on out here, and I will help you to get set up so you can live comfortably the rest of your life. God has blessed me, John. I could write a check tonight for one hundred thousand dollars and it would be honored by my bank. Don't go on as you are and ruin your health, John; step out from under those burdens that have weighed upon your shoulders, and provide substantially for your family."

Paul waxed eloquent as he concluded his remarks, because he felt they would certainly bear fruit in the heart of one who had suffered so in his profession. John sat perplexed. He was not hurt, because he knew that Paul had offered him as much as it was humanly possible to offer. His quietness evidently caused Paul alarm.

"I'm sorry I hurt you, John. I shouldn't have said what I did. Forgive me."

"I'm not hurt, Paul. I'm just perplexed because I didn't expect you to express yourself so frankly, although I was certain you had thought it many times. I want to thank you, too, for the very kind offer to me. It is far more than I deserve since I have been dependent upon you so many times."

The glistening tears in John's eyes said more than his words, and Paul vowed immediately that he would do more than ever were he given another opportunity.

"But, Paul, I look at the situation differently. We have had a difficult time financially, but God has been so good to us. When I was ill, the Lord was able to work in my heart in an unusual manner. I have never been the same since those days. It was then that I really fell in love with the Lord Jesus Christ my Saviour."

The words seemed to linger in Paul's ears. He was sitting in the presence of a man of God, and he felt it.

"It was hard when our home burned, but, Paul, the people of our community responded to our needs, and everything was replaced except, of course, a few personal matters. I am sincere when I tell you that the loss of our home did more to reach the people of that area than anything else we have done. How it bound our hearts together, and what unity we have had in the church since that time! It would have taken years to do what that fire did in a few

hours for the Lord's cause there. It was well worth the cost."

Paul cleared his throat *(illegible)* to relieve the pressure of a persistent lump, then he spoke waveringly, "That certainly helps me to see your point of view, John."

"Then the sorrow of all sorrows," John continued, "was the Home-going of our Charles, our precious son. We were crushed beyond words when we bent over him as he lay on the highway, and he breathed no more." Great tears coursed down the cheeks of both men as they lived again those awful days, the days of waiting, the funeral, and finally the emptiness in every heart during the weeks that followed.

"But, listen to me, Paul, our son is with Christ. He had a clear testimony of his faith in Jesus Christ, and I wouldn't bring him back into the sorrows of this world if it were possible to do so. Some day I will be able to see him, but I would be faithful until that time. What would little Charlie want me to do? What does Jesus want me to do? I love my Saviour with all my heart, Paul, because of the terrible price He paid for our salvation. This world is so temporary, so uncertain. Soon we may face God to give an account of our deeds while in this body. Souls are perishing by the thousands; millions have never heard the Name of Christ! How can I help but give my best for dying souls? How can I relax, spend my last days in personal enjoyment, when men and women, boys and girls are falling into the darkness of eternal despair without anyone to help?"

It was more than eloquence that Paul heard now, those were words flowing from the heart of the preacher, the pastor, and more than that, a redeemed soul. For the first time in his life earthly attainment seemed to fade into insignificance in the light of God's eternal purpose and plan for every believing saint.

"Furthermore, Paul," John spoke cautiously now, "I have wondered if you have not valued money and property above the redemption of a soul. I fear that you have grown careless in your Christian life. I talked to Edward yesterday about his salvation, and he professed absolute ignorance of the subject. Please, Paul, don't let this hurt you when I say that you are rich in this world's goods, but you have failed to lay up treasures in Heaven. You are spiritually destitute."

"I spoke so plainly, Paul. I'm sorry if it crushed you."

Paul Jonathan Rogers, owner of the Rogers Estates, wept and prayed—a penitent prayer.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XII. Число 3. БЕРЕЗЕНЬ 1951 MARCH Рік XII. Число 3.

ЧИ ХРИСТОС ВОСКРЕС З МЕРТВИХ?

Понад девятьнадцять сот років тому жила в мало відомій місцевості Римської Імперії незвичайна людина. Навіть для поверхового спостерігача ця людина здавалася б виняткою. Вона навчала людей релігійної правди і при цьому сціляла хворих. На початку людина ця користалася популярністю у юрби народу, але згодом, коли вони побачили, що ця людина являє собою проводиря іншого характеру, ніж це їм було бажано, вони відвернулися від неї. Правителі того народу з священиками, користаючись страхом римського прокурора перед ними і, побоючись впливів цієї людини, видали її на смерть. Вона вмерла як злочинець на шибениці того часу, на хресті.

Після смерти проводиря його ученики розпорошилися і занепали духом. До того ж їх віднага й захоплення були далеко менші, ніж у їх проводиря. З смертю проводиря були винищені залишки духа, що вони його мали. Не перебільшуючи можна сказати, що ні один з людських рухів не був так винищений, як той, що його розпочав Ісус з Назарету.

Тимчасом сталася несподівана річ, стався факт, що його не заперечує ні один з істориків, що саме ці знеохочені і пригнічені ученики Ісуса за досить короткий час після ганебної смерти свого вчителя, розпочали в Єрусалимі, місці їх сорому, там, де вони виявили страх і нестійкість, релігійний рух, один з найвизначніших рухів, що його колись знав всесвіт. Цей рух взагалі називають Християнською Церквою.

Рух цей поширився як нестримна пожежа. За кілька поколінь він міцно устався в головних містах цивілізованого світу і в самому Римі. За три століття він охопив Римську Імперію. Його впливи на розвиток історії людства до того великі, що їх неможливо обчислити.

Що саме спричинило цю незвичайну зміну в учениках Ісуса? Що примусило цих занепалих духом і переляканих людей стати духовими завойовниками світу?

Тут виникає різниця в твердженнях, хоч при цьому існує певна згода всіх, як противників, так і прихильників християнства.

Всі історики тепер погоджуються (християнські і нехристиянські), що ті, які слідували за Христом і стали основоположниками церкви, були переконані, що Христос воскрес з мертвих. Але, що ж викликало це переконання? Що стало причиною тому, що перші учениками стали вірити і твердити, що Христос воскрес з мертвих? Саме тут починається серйозна різниця в твердженнях.

Новий Завіт дає ясну й цілком задовільну відповідь на це питання. У Завіті сказано, що Христос дійсно воскрес з мертвих. Віра учеників виникла в наслідок того, що вони і справді бачили на власні очі і торкались воскреслого Ісуса. Вони вірили, бо на досвіді переконалися, що воскресення було фактом. Вони не тільки бачили порожну домовину, але й бачили самого Ісуса живим після смерти на хресті.

Якщо ми відхинемо це пояснення про винекнення віри учеників у воскресення Христа, то яким іншим поясненням можна було б його замінити?

Пояснення жидівської старшини може й було хитро-мудрим кроком за часів Христа, в наші ж дні відкидають його навіть найгірші опоненти християнства. Вони твердили, що ученики прийшли і самі викрали тіло Христа. В даному разі звертаємо вашу увагу на психологічну неймовірність цього. Людина, припустімо, обманює, щоб здобути користь, або славу. Проповідь апостолів про воскреслого Христа примусила їх зректися всього майна, доброї кар'єри, перетворила їх життя на стале страждання. Побої, ув'язнення, остракізм, голод, холод, нелюдські знущання — ось у чому полягало їх щоденне життя. Їх вважали за шкідливих криміналістів і неслава їх дорівнювала їх стражданням. Майже кожного із них було жорстоко замордовано. Є психологічною неймовірністю, щоб двинадцять осіб і чимало інших були готові зносити все це за свідомий обман. В наші дні вигадка священиків часів Христа втрачає всяку силу, бо ми знаємо характер, життя і працю апостолів. Безперечно, що всі вони вірили цілим серцем аж до смерти, що Христос воскрес з мертвих і в ім'я цієї віри принесли в жертву геть усе: майно, ім'я, славу, гоніння і саме життя.

У наші дні ніхто з істориків не заперечує цього факту віри у Воскресення Христа в перших учеників. Яке ж пояснення виникнення цієї віри дають вчені скептики за наших часів?

Починаючи від Штрауса, якихось сто років тому, поширилася в різних редакціях теорія пояснення віри в учеників Христа в Його воскресення під назвою "теорії видіння". Майже всі невіруючі наших днів обстоюють це пояснення. Вони твердять, що фактично ученики не бачили Ісуса після його смерти. В наслідок певних патологічних процесів у їх тілі, вони просто мали галюцинації. При галюцинації нерви ока перебувають не під впливом зовнішнього об'єкта, а подратовані якимось патальогічним процесом у тілі галюцианта. Отже виходить, що коли б апостол Петро та інші мали на той час фахового невролога, до якого вони могли б звернутися по допомогу, то християнства не було б.

Якщо воскресення Христа є справді історичним фактом, тоді християнство являє собою правдиву дорогу. Якщо ж християнство збудоване на галюцинаціях перших учеників Христа, то дарма, що ми будемо прекрасні речі говорити про Ісуса, а в даному випадку християнство буде фальшивою релігією і твердження її основоположника будуть рівнозначні ганьбі й межувати з ненормальністю.

Чи ж справді Христос воскрес з мертвих? Згідно з Новим Завітом об'явлення Ісуса Христа були явочно тілесні. Правда Його тіло набуло нових незвичайних властивостей, Його об'явлення мали щось таємниче. Проте немає сумніву, що перед учениками Він був в тілі, розмовляв, вони могли торкатися його, він приймав поживу. Ми не маємо наміру детальчно розбирати теорію галюцинації. Скажемо тільки, що ця теорія має єдине заперечення: вона не в силі перємогти. Це заперечення виявляє цілковиту її безвартісність. Отже скептики повинні шукати якихось нових аргументів, щоб і на далі залишатися в невірстві.

Палестина була невеликою країною. Вона простягалася вздовж якихось 150 миль, і завдовжки була приблизно як від Ошави до Гамільтону. Завширшки Палестина мала від 60 до 90 миль, або приблизно як від берега Онтарійського озера до Нью Маркет. Про смерть Христа знали всі. Жидівський провід, римляни і взагалі всі були заполнені подією. Проводирі народу побоювалися за свої впливи. Саме через те, що Христос передрікав про своє воскресення, вони наперед готувалися до всього й вважали, що поширення чуток про воскресення Христа буде для них набагато гіршою справою, ніж уся його наука і праця за життя.

Отже весь край був у курсі справ. Атмосфера була надзвичайно напружена в дні смерти Христа. Якщо ученики мали лише галюцинації, то, очевидно, що тіло Христа було в домовині запечатане і перебувало під охороною римських воїнів. Раптом, ніби під впливом галюцинацій, ученики починають проголошувати в Єрусалимі і скрізь, що Христос воскрес з мертвих і це відразу стало відомим для всіх. Апостолів, з наказу старшини, брали до Єрусалиму, де над ними знущалися, забороняючи поширювати ці чутки. Адже провід вбачав для себе небезпеку проповіди воскресення Христа. Напрошується питання, чому старшини не зібрали народ і, повівши їх до домовини, не показали всім тіло Ісуса? Цим можна було покласти кінець для проповідей апостолів та інших.

(Продовження на ст. 2)

ЧИ ХРИСТОС ВОСКРЕС З МЕРТВИХ?

(Докінчення з ст. 1)

Ми знаємо, що навіть у воєнних країнах, як на Україні або Польщі, тіла зберігаються в землі довший час. Пригадаймо розкопки пострілених у Винниці або Катині. У Палестині, де клімат сухий тіло набальзамоване могло зберегтися набагато довше. В даному разі, за кілька днів після поди, коли учениками розголосили на цілий край, що Христос воскрес з мертвих, їх вороги не зробили того, що було б ясною потребою навіть для дитини.

Справа в тому, що в домовині тіла Христа не було й жидівська сварливість не мала що показати. Навпаки, якби вони привели людей до домовини, то вони тільки підтвердили б проповідь апостолів. Порожня домовина є каменем спотикання для теорії галюцинацій, яка наочно неправдива. Крім того, люди, що мають галюцинації, є розумово хворі. Кожна людина має власні галюцинації. Це характерна ознака галюцинації. Ви не знайдете двох осіб, що мають однакові галюцинації. Свідчення ж учеників є ідентичні, навіть у деталях. Коли ми звернемося до писань апостолів, то перед нами встають духові інтелекти незвичайних здібностей. Ми бачимо глибину думки, геніяльність і практичність на кожному кроці. Гіперичні особи, що мають галюцинації, так не пишуть. Усі писання апостолів є винятково геніяльні. В них ви не знайдете й твердження, що заперечувало б модерні знання, або будь-якого марновірства, що так були поширені за стародавніх часів. Апостольські писання — понад усе це.

Нема сумніву, що теорія галюцинацій не витримує навіть поверхової критики і порожня домовина для неї є фатальним фактом.

Щоб зрозуміти факт воскресення, треба брати факт християнства в цілому: насамперед факт існування Бога. В той час як неможливо довести, згідно з законами логіки, що немає Бога, все вказує на його існування. Велика нужда людська через гріх і факт існування Бога викликають певність, що Бог не залишив людей на призволяще і в певний момент людської історії, який був наперед приготований, він як Богочоловік включився в потік подій на землі. Безпосередні докази на користь воскресення Ісуса Христа, як, наприклад, і свідчення апостолів, порожня домовина, історичні пам'ятки, виникнення церкви і багато інших важливих аргументів треба брати в зв'язку з величною постатю нашого Спасителя.

Деякі з людей можуть сказати, що вони ніколи не бачили, що б будьхто з людей воскрес з мертвих. Не бачили цього й ми. Ні ми, ні вони ніколи не бачили, щоб будьхто воскрес з мертвих, — це правда. Проте, ні ми, ні вони не бачили такої людини, як Ісус Христос. Це є неймовірним, що хтось із звичайних людей воскрес з мертвих, однак, коли ви пізнаєте Ісуса Христа, як він представлений в писаннях, ви ствердите, що хоч і здається мало ймовірним, щоб звичайна людина воскресла з мертвих, але що стосується Христа, то якраз навпаки. Є неймовірним, щоб смерть могла стримати його. Ісус Христос абсолютно виняткова особа. Його влада над природою, життям і смертю, його наука, його моральна чистота і сила, його наука про себе, — все це робить воскресення фактом незаперечним.

Людство вичікувало на цю подію тисячоліттями і пророцтва підтверджують її дійсність. Якихось дві тисячі років перед Христом Йов був певний в цьому, говорячи: "Я знаю — Відкупитель мій живе, й він в останній день підійме з пороху цю шкіру мою, що розпадається. І я в тілі моїому побачу Бога. Я самий побачу його, мої очі, не очі когось іншого, побачать його. Аж ние серце в груді моїй!" — Йова 19:25-27.

Апостол Петро, ніби передбачаючи вигадки скептиків наших часів, писав: "Не за байками бо, хитро придуманими, йдучи, об'явили ми вам силу і прихід Господа нашого Ісуса Христа, а бувши самовидцями величчя Його" — 2 Петра 1:16.

В модерні часи ця віра продовжується у найталановитіших людей. Франклін написав для себе епітаф: "Подібно до оправи старої книги, з якої видерті всі листи і здерто написи і позолоту, лежить,тут пожива для хробаків. Але праця не загине, й як він вірить, вона появиться знову в новому і більш елегантному виданню, перевірена і поправлена автором".

Ця віра і ці сподівання засновуються винятково на певності воскресення Ісуса Христа з мертвих. "Тепер же Христос воскрес з мертвих первістком між мертвими стався".

Відомий вчений Кирило Джод покінчив з невірством

Відомий проф. Кирило Джод (Cyril Joad), що посідав катедру філософії і психології в Лондонському Університеті, до недавна був одним з найзавзятіших ворогів віри в Англії. Він сам визнавав, що "насміхався з релігії і був ворогом церкви". Джод висміював Біблійну науку про Бога й на місце Всемогутнього ставив невиразну й непевну життєву силу, суму всіх речей, що мали життя. Він заперечував створенню, як це навчає Біблія, а замість того висовував матеріялістичну еволюцію, при чому, він стверднв, що людина є в процесі, щоб стати надлюдиною. Він відкидав небо і пекло, як вигадки байки, і публічно пропагував ідеяни, що, про них не можна навіть писати. Те, що люди називають "гріхом" і "злом", він визнав за легку помилку, випадкову частину людського розвитку. Він твердив, що помилки людей походять або з бідности, або з дитячого отоження. Щоб знищити зло, на його разом з іншими атеїстами і комуністами думку, треба знищити бідність, або передати дітей "доглядачкам і вчителям, що досвідчені в психічній аналізі". При цьому всьому проводив невпинну кампанію проти Христа, нападав на нього, не стримуючись у ганьбі, не лишаючи і його учеників. Він був популярним проводирем невірующих, університетським професором, якого напади на Благовістя дуже часто цитували інші автори атеїсти, запитуючи людей, як вони можуть вірити в Бога, в Христа і Біблію, коли такий першорядний вчений як Др. Джод, якого поважали в університетських колах Англії і за кордоном, цілком відкинув все це як марновірство і байки?

Раптом Д-р. Джод здивував науковий світ і всіх скептиків. В статті надрукованій в „Американ Уіклі" він переглянув свої антихристиянські погляди і заявив: "Я цілком відкидаю всі свої твердження". Отже Д-р. Джод покінчив з своїм невірством. Тепер, відкидаючи свої власні твердження, що гріх є випадковим і відносним, він стверднв, що людина є злою з дня народження, і додав: "Християнська доктрина первородного гріха висловлює глибоке й істотне розуміння людської природи".

Таким чином проф. Кирило Джод визнав свою власну вину і потребу в божественній помочі.

Простудіювавши науку Христа, шукаючи світла, він пише: "Що більше я усвідомлював Його науку, тим більш виявлялося, що християнство якраз і подавало що втіху, посилення і поміч". Його власні попередні переконання здавалися йому тепер "неприпустимо дешевими й поверховими," і він проголосив: "я покинув їх". Ця людина, що було присвятила більшу частину свого життя на нищення Христової церкви, тепер відверто заявляє, що покладає всю надію " на християнську науку, що Бог послав Сина свого грішників спасти". Він підкреслює (і нехай Дух Святий торкнеться і вашого серця коли ви ще є поза церквою і проти неї): "Тому що є неможливим жити християнським життям одному, не кажучи вже про те, щоб поклонятися Богові окремо від усіх, наступним кроком є приєднання до видимої організації для поклоніння Богові, тобто треба повернутися до церкви та йти стежкою, що веде до неба". Так, досліджуючи правду Христову, безбожник, що його визнавалося "одним з кращих популярних вільнодумців серед філософів в Англії," прийшов до Ісуса перед очима всього світу, з жалем кающись в своїх гріхах, щиро визнаючи Сина Божого як свого Спасителя.

(Переклад з праці
Д-ра В. А. Мейер)

ДУМКИ ПРО РЕЛІГІЮ І ФІЛОСОФІЮ
Б. Паскаль

"Неможливо, переглядаючи всю силу доказів на користь християнської релігії, не мати почуття сили цих аргументів. до такої міри, що жадна людина, яка думає, не може їм противитися... Я бачу велику кількість релігій, що існують в різних частинах світу і в усі часи, але жодна з них не має ані моральних принципів, що я міг би прийняти, ані доказів, що могли б захитати мої переконання. Я відкидаю однаково 'релігію Могамета, хінців, римлян, єгиптян, з тієї простої причини, що кожна з них не має більш ознак правди ніж інша".

П. Грін

ПРОБЛЕМА ЗЛА

Проблема зла — подвійна. Під одну назву — "зло" підводиться дві різні концепції: морального зла або гріха і фізичного зла або болю. Проблему, що ми її хочемо висвітлити, можна висловити так: а) Чому премудрий і всеблагий Бог дозволяє людям грішити? б) Чому премудрий і всеблагий Бог дозволяє людям терпіти більтілесно, або розумово?

Щодо першого питання, то можна смливо відповісти, що Бог дозволяє людям грішити, тому, що Він не може цьому запобігти, хіба, що позбавленням людини вибору. Цього Бог не може зробити. Духова істота має бути вільною істотою, здатною вільно вибірати між добром і злом. Навіть Всемогутній Бог мав вибір, або створити істоту, що могла б упасти, або істоту, що функціонувала б перфектно, як машина, без моральної уяви, але в той же самий час не могла б піднестися до чогось вищого, що можна б назвати чесностю. Коли таке створіння, як людина, з вільним вибором була створена і впала, то навіть і тоді для Всемогутнього Бога залишалося тільки дві дороги: або знищити її, або з безмежною терпеливістю, благаннями, натхненнями і чеканнями вести її до покаяння. Це є якраз те, що ми бачимо в світі. Якщо процес повільний, то в цьому винна людина, а не Бог.

Ми можемо думати, що Бог міг би з користю покарати зло гостріше, з більше, так би сказати, драматичним ефектом. Якби блискавиця з великим громом вбивала на місці провинародерів, перелюбників і визискувачів, то, на нашу думку, інші люди мали б страх і боялися б чинити зло.

Якщо ми в такий спосіб обвинувачуємо в своїх серцях Бога в потуранню, то насправді ми являємо собою тих, що не мають розуму. Що довше я живу, тим більше я переконуюся, що зло не можна перемогти злом. Мудрість Божа, мені здається, виявляється не меншою мірою ніж Його любов і ласка в Його тривалій терпеливості щодо злочинців, в Його бажанні перемогти зло добром. Бо кінець-кінцем людина є доброю не тому, що вона "боїться провинитися", а тому, що вона любить праведність і ненавидить беззаконня. Бог віддає перевагу добрій людині, а не людині, що з примусу чинить добре. В такий спосіб ми можемо відповісти на наше перше питання: Чому премудрий і всеблагий Бог дозволяє людям грішити? Тому, що премудрий і всемогутній Бог не може прийняти іншого розв'язання цього питання.

Друге питання тісно пов'язане з першим. На запитання: Чому премудрий і всеблагий Бог дозволяє людям терпіти більтілесно і розумово? Ми відповідаємо тому, що впале людство не може населювати перфектний всесвіт. Навіть коли немає зв'язку між зіпсуттям всієї раси та неудосконалостями і злом видимого всесвіту, то все ж ми можемо твердити, що було б зовсім небажаним і не було б жадним поліпшенням існуючих умовин, коли б грішна і зіпсована раса населяла б перфектний всесвіт, в якому б зовсім не було болю, печалі або смерти. Припустимо, що Бог сказав би одному з своїх критиків: "Гараздо, бери мої безконечні сили і перероби весь світ згідно з своїми бажаннями, все, що хочеш можеш змінити, крім свободи людської волі і вибору, з їх наслідками зла і чесноти". Чи візьметься будь-хто за таке завдання, навіть коли б безконечна премудрість була дарована разом з безмежними силами? Чи радше, безмежна премудрість не спонукала б кожного залишити речі такими, як вони є, так далеко, як це стосується страждання і смерти.

Світ, в якому гріх завжди супроводжувався б радістю і здоров'ям та успіхами не є світом, якого б ми бажали.

КОШТИ ПІЯТИКИ В АМЕРИЦІ

В Америці пропивають що року 3 більони долярів хоч це лише початкова страта. Статистичний відділ в Америці подає, що Америка має 1,000,000 хронічних алкоголиків. Кошти арештів п'яних і судівництво коштує урядові близько 5 більонів долярів. 31,220 чол. знаходиться в домах божевільних у наслідок піяцтва, їх утримання коштує 15 мілионів долярів річно. Коли б ці люди не пили, то вони могли б заробити 86 мілионів долярів на себе. В Америці на кожних 131 чол. припадає один піяк.

З цих статистичних даних виходить, що найбільшим ворогом кожної країни та її добробуту є надмірне зужиивання алкоголічних напоїв.

Завдання "Вісника ІЗН"

За Інститутом Заочного Навчання вже понад півтора року праці й приблизно рік педагогічної діяльности. За цей час життя повністю виправдало ініціятиву гурту українських науковців і підтвердило правильність засад, які привели до постання Інституту. ІЗН найшов сприятливий грунт і об'єднав перші півтори сотки студентів із чотирьох континентів світу. Початковий успіх примушує постійно поширювати й поглиблювати працю. Це, м. ін., спонукує видавати, бодай неперіодично, щось на взір бюлетеня ІЗН, перший випуск якого оце з'являється.

Які основні завдання "Вісника ІЗН"? Вони чисто практичні. Ідеться передусім про зв'язок із студентством. Дирекція ІЗН завжди вважала за свій обов'язок вести живе листування з студентами; із збільшенням їх кількости виконання цього обов'язку натрапляє на труднощі. Тимчасом є справа, яка вимагає грунтовного вияснення й яка цікавить не одиниці, але загал студіюючих. Замість видавати час від часу комунікати чи обіжники, Дирекція для зміцнення зв'язку вирішила приступити до видавання "Вісника."

Правда, цей чисто практичний момент має своє доповнення в бажанні витворити з студентів своєрідну спільноту. Запал більшости студентів, зокрема своєрідні умови їхньої праці (розпорошення серед чужинецького світу, брак зв'язків із земляками, важка фізична робота, потреба великої сили волі для самонавчання в хвилини після роботи) сприяють утворенню дружньої атмосфери тісної співпраці, яка є передумовою організації спільноти. Про потребу такої спільноти свідчать численні листи. І висловленим у цих листах побажанням іде назустріч "Вісник."

Поруч зв'язку з студентами не менш важливий тісний і постійний контакт із професурою й представництвами. Це завдання зумовлене зміною ситуації від хвилини постання ІЗН і досі. На початку спільної праці всі ініціятори ІЗН були в одному місці. Тоді грунтовно продискутована була на спільних засіданнях проблематика ІЗН, з'ясовані були мета й засоби, погоджені методи. Але життя не стоїть; праця вимагає доповнень і коректи. Тимчасом сьогодні професори розкидані по цілому світу. Самий Управі доводиться запроваджувати новини або підготовляти їх шляхом кореспонденції. Але про всі новини хотіли б дізнатися скоро й докладно всі, хто дорожили й дорожать долею ІЗН; для них не байдужі подробиці-розвитку, успіхів чи невдач або плянів на майбутнє.

Сподіваємося, що новий почин знайде признання всіх, для кого призначений бюлетень. Редакція була б дуже зобов'язана за жвавий відгук, за зауваження й побажання до бюлетеня. Просимо надсилати також матеріяли, які могли б бути вміщені в бюлетені.

Поруч згаданих завдань — ще одне: зв'язок із громадянством за посередництвом преси. "Вісник ІЗН" подаватиме інформації для використання в наших періодичних виданнях. Наш матеріял буде опрацьований так, що він зможе збагатити хроніку українського життя чи стати основою для критичних статтей, оглядів життя, плянування тощо. Якщо зважимо те, що вже в найближчому майбутньому наш Інститут стане єдиною українською школою високошкільного типу, яка зможе охопити охочий студіювати загал еміґрантської молоді, то побачимо важливість існування ІЗН Адже можливість утримувати постійний і регулярний зв'язок із сотнями української молоді, можливість творчо впливати на її світоглял, дати їй ясну мету і вказати шлях до неї, не дозволити втратити самопочуття вартости — це немаловажні завдання. І Провід ІЗН твердо впевнений, що йому пощастить зберегти великий відсоток нашої молоді для творчої праці на добро церкви і народу.

Управа ІЗН сподівається, що подавані матеріяли й передусім самі засади ІЗН викличуть зацікавлення й відгук у пресі, яка стоїла і стоїть на сторожі інтересів українського народу. Висловлюючи цю надію, Управа ІЗН просить пресу підтримати її змагання й допомогти пропагування засад і завдань ІЗН серед широкого загалу шляхом вмішування інформацій і заміток та відзначання наших публікацій. Тут пресі придається "Вісник ІЗН."

■

Канадійська адреса ІЗН: Mr. R. Glod, 10868, 98-th St., Edmonton, Alta.

■

Чи ви вже вислали свою передплату за цей рік?

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
Релігійний часопис, що його присвячено поширенню науки Слова Божого, виходить кожного місяця.
Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00. Окреме число 10ц.
М. ФЕСЕНКО — Редактор.
Адреса редакції:
506 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

HU 9282
ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Кінґ Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

На мотив із псалмів

Земля тремтить!... Не грім могутній
Ріде з краю в край: то мовить Дух,
То промовля Він, Бог Всесутній:
— Народе, відчини свій слух!

Народе! взнісь Мені ти храми;
Ті храми золотом блистять,
І в них кадяться фіміями,
І в день, і в ніч вогні горять.

Нащо Мені ці ваші створи?...
Склепіння ці: цей пил землі? —
Я сотворив небес простори,
Я буть землі й волі звелів.

Захочу — словом розпоширю
Грань невідомих вам чудес
І проявлю в кінцях безміру
Простори знов нових небес.

Нащо Мені це ваше злото? —
Не Я в глибінь землі ввілляв,
Як воду, сяйне це болото —
Огнем розтоплений метал?

Він там кипить в тисках гранітів,
Бушує в темній глибині,
І ваше злото — сплески вабкі
Цих ляв: відпрески марні...

Нащо кадіння? ... Передо Мною
Уся земля з кінців усіх
Кадить диханням під росою
Пахучих квітів чарівних.

Пощо вогні? Не Я ж світила
Над вами в небі запалив?
Не Я, мов іскрами з горнила,
Зірками ніч вам роз'яснив?

Марний ваш дар! Є дар надцінний, —
Його жадаю споконвік,
Його лиш прийму... Дар цей винний
Мені бо кожен чоловік:

Мені дай віру в чин багату,
Дай серце чисте, міць в труді,
Дай жертвенну любов до брата
І справедливість на суді.

(З збірки "Перед Троном Правди і Краси")

ОГОЛОШЕННЯ

Редакція "Єв. Правди" має на продаж обмежену кількість книг відомого українського письменника С. Підгайного, п. н. "Недостряіляні" І і ІІ том. Автор талановито описує на підставі особистого досвіду умовин життя советських каторжан на Соловках. Ціна книги $1.00 за кожний том.

ОГОЛОШЕННЯ

Цими днями вийшла друком корисна книжка О. Ботлотенка "Козацтво і Україна". Це історичний довідник про життя південно-східних козаків кубанців, донців та терців і їх ставлення до України. Коштує книжка лише 75ц. Набути її можна за такою адресою:

Mrs. P. STEFURAK
44 Langley Ave.,
Toronto 6, Ont., Canada

РИТУАЛІСТИЧНА УЯВА ПРО НЕБО

Др. Л. Г. Леман один з видатних священників католицької церкви в Злучених Державах, який покинув католицизм і став протестантом, пише:

"Священики не зупиняються ні перед чим, для перекованя своїх громад, що найпевнішою гарантією для грішника, якщо він хоче дістатися на небо, це поклоніння св. Йосифові. Вони змальовують його, як найбільш впливового "політикана", що може здобути будьяке полегшення від Бога.

Я пригадую, як один священник в Неаполі (Італія) одного разу доводив це в проповіді своїм слухачам. Ось оповідання, правдиве в кожній деталі, про те, як католики вчать про небо, Ісуса, Марію, св. Петра, св. Михайла та інших. Неапольський священик розповідав:

— Одного дня архангел Михаїл, небесний поліцай, прийшов до св. Петра до золотих воріт і каже: "Слухай Петре! Як це так? Адже на небі появилося стільки злочинців, які не мають права тут бути. Небо аж кишить від грішників, що не заслуговують навіть на місце в чистилищі".

— Не обвинувачуй мене, Михайле! — відповідає Петро. — Кожний знає мою репутацію, як сторожа небесних воріт. Адже тобі відомо, що я не пущу до середини навіть папу, якщо я не впевнюся, що всі його гріхи прощені, що він відбув свій повний час кари в чистилищі. Але тому, що ти спитав мене одверто, я дам тобі ясну відповідь, якщо ти підеш зо мною по тім, як я замкну ворота на ніч.

Вони зустрілись в призначеному місці. Петро повів архангела Михаїла поза зовнішніми мурами Небесного Міста до того місця, де знаходилася хата "Святої Родини". Ця хата була на верху стіни вгорі і мала вікно, з якого "Свята Родина" — Марія, Йосиф та немовля Ісус — могли дивитися вниз і бачити все, що творилося на землі.

Була ясна місячна ніч. Петро потягнув Михаїла за куші і сказав, щоб той чекав поки щось побачить. Через деякий час вони почули, якби хто кидав камінці у вікна хати. За хвилину вікно відчинилося і через нього була спущена вірьовка. І потягнули знову назад і на кінці, причепившись, висів один із зіпсутих грішників, проти яких нарікав Михаїл. Вони зачекали аж поки грішника не втягнули і вікно зачинили.

— Ось воно, — каже урочисто Петро до здивованого Михаїла. — Це є відповідь тобі!

Ранком наступного дня, Михаїл одягнувся в найкращий однострій і з рішучим виразом на обличчі застукав до дверей хати "Святої Родини". Марія відчинила двері й покликала Йосифа та Ісуса немовлятко, щоб привітати визначного гостя. Він сів і з виразом суворої поваги на обличчі обернувся до Йосифа і сказав:

— Йосифе, я дізнався, що твориться тут кожної ночі і я не виконав би свого святого обов'язку, якби не сказав тобі, що твій звичай впроваджувати грішників до неба заднім вікном має припинитися негайно!

— Я дуже жалую, Ваша Світлосте, — відповів Йосиф з винуватим обличчям, — але мене розреклямували на землі як останнє втечище для грішників, що вмирають. Крім того, мене проголосили "Патроном Всесвітньої Церкви" й я урочисто обіцяв впроваджувати до неба і правдою, і кривдою бідних грішників, що присвячувалися мені за свого життя. Я просто не можу відмовити в їх просьбі і примусити їх йти до пекла. Моя позиція і репутація як чоловіка Марії і прибраного батька для Ісуса Христа залежать на цьому.

Михаїл підвівся з крісла і, випроставшись у свій повний архангельський ріст, сказав рішуче: "Не може бути жадних винятків для незмінної справедливости Всемогутнього Бога, якого суворі накази мені доручено виконувати дослівно. Від того дня як я скинув Люцифера та його ворохобних ангелів з цих небесних стін, мені доручені обов'язки не допускати грішників на небо і припильнувати, щоб закони Всемогутнього пильно виконувалися".

— В такому разі, — каже кірливо Йосиф — я не можу більш залишатися на небі, я мушу йти де інде і пробувати дотримати своїх обіцянок бідним грішникам, що вмирають.

Коли Йосиф йшов до дверей, Марія підбігла до нього і вхопила його за руку. Обернувшись до строгого архангела, вона сказала: "Йосиф є моїм законним чоловіком, якщо він піде, я піду так само і тоді не буде цариці на небі".

Михаїл зніяковів від цієї думки, і почав шукати слів, щоб

(Продовження на ст. 5)

Уява Про Небо

(Докінчення з ст. 4)

щось відповісти. Перш ніж він міг придумати щось відповідного, невовля Ісус сказав: "Якщо моя матір піде, я піду так само і тоді ти не будеш мати і Бога на небі".

Цього було багато навіть для архангела Михаїла. Відчуваючи, що справу програв, він кланяючись, вийшов з хати з такою повагою, скільки він міг виявити на той час.

"І це є причина, — цей неапольський священик сказав своїм слухачам, — чому кожен, хто посвячує себе і молиться до св. Йосифа за свого життя, буде щасливий на небі".

Зміст релігії ритуалістичних церков прекрасно ілюстрований в цій діточій фантастичній байці. Шкода тільки, що людей навчають і сіра маса вірить в ці фантастичні уяви, як в святу правду Божу.

Чого ж навчає Слово Боже? "Я дорога, і правда, і життя: ніхто не приходить до Отця, як тільки мною". Так говорить сам Ісус Христос. — Йоана 14: 16. "І нема ні в кому іншому спасіння, бо нема іншого ім'я під небом, даного людям, щоб ним спасатися нам" — Діяння 4:12.

Оповідання *неа*польського священика нічого спільного з наукою Христа немає, навпаки воно цілком заперечує усе, чого Христос учив. Проте додержання науки Христової спричинило б раптове зменшення прибутків з каплиць, паластасів і т. д., а тому зло панує далі.

Ювілей 35-літнього подружжя

З нагоди тридцятип'ятилітнього ювілею подружжя бр. і сест. Салмерс, очаківська Пресвитерська Громада влаштувала прийняття. Ці визначні й відзначні працівники на евангельській ниві є загально знані серед евангеликів на сході. Бр. Салмерс на протязі багатьох років диригує хором ошавської Пресвитерської церкви і є членом церковної сесії. Сестра Салмерс відома своєю відданою працею на добро громади. Редакція "Євангельської Правди" так само бажає ювілянтам довгих років і Божого благословення в усьому.

ВІСТІ З ТОРОНТА

РІЧНІ ЗБОРИ ГРОМАДИ

П п'ятницю, 8-го лютого, б.р., відбулися річні збори Української Реформованої (Пресвитерської) Церкви в Торонті. Рада управителів подала звіт про фінансовий рік.

Річні прибутки громади виносили понад $3,500. Зважаючи на те, що Українські Реформовані Громади провадять свою працю головно на основі добровільних датків, рішуче відкидають танці, бінго та інші комерційні методи набуття коштів для церковної праці, фінансові осягнення громади можна вважати визначними.

До складу громади належить 61 дійсних членів і 59 прихильників. Згідно з статутом реформованої церкви, членом прихильником може бути кожен, хто бере участь в богослуженнях і допомагає церкві фінансово. Такий член прихильник затримує свою попередню деномінаційну приналежність.

Загальні збори громади обрали Раду Управителів в складі: Голова — Інж. Пол. М. Федорів, Секретар — Др. П. Панченко, Книговод — Інж. П. Черняк. Контрольна комісія обрана в складі: Проф. І. Сандул, Проф. Е. Слонівський, Сест. Бовкун.

Церковна Сесія складається з Паст. М. Фесенка, Бр. П. Сича і Бр. Т. Каменецького, Бр. Г. Пархути.

ТОВАРИСТВО МОЛОДІ

При українській Пресвитерській Церкві в Торонті зорганізувалось "Товариство Української Молоді". Товариство має на увазі плекання українських релігійних і народних традицій та цінностей, засновуючи свою працю на науці Христовій.

Членом товариства може бути кожний, хто визнає головні засади християнства та є лояльним супроти культурних святощів свого народу.

СВЯЩЕНИЧИЙ ОДЯГ

Одяг для священиків був придуманий сотки років по Христі і немає нічого спільного з Писанням.

Взято з "Еклезіастікал Вестмент," ав.: Р. А. С. Макалістер.

"Священичий одяг християнських церков розвинувся в природній спосіб із звичайного одягу римського горожанина, що його було зуживано в першому столітті нашої ери. Окремого одягу для виняткового вживання для священиків зовсім не було на протязі перших чотирох століть християнської ери".

Вечірка в Ошаві

Минулого місяця б.р. члени Ошавської Громади зорганізували вечірку з чаєм. На вечірці пастор І. Яценитий виголосив дуже цікавий реферат. Гр. С. Салмерс протягом двох тижнів спромігся підготовити хор та виступи маленьких дітей. Всі присутні залишилися дуже задоволені виступами і промовами. Підчас вечірки провели збірку коштів на підтримання "Євангельської Правди".

Склали пожертви по доляру: Бр. І. Яценитий, І. Салмерс, Г. Островський, І. Сайчук, Г. Мандрик, І. Семенюк, З. Салмерс, М. Мельничук, С. Салмерс, Г. Кравець, М. Котик, А. Музика, П. Блашко, В. Юркевич, М. Порайко, А. Зікевич, М. Котик, К. Салмерс. П. Денис — 25п., А. Николишин — 50п., М. Макуршевська — 30п., Залішук — 45 п., Н. Залішук — $4.00, В. Ткач — 50п.; по два доляри: Г. Котик, Д. Шуляк, Т. Семенчук. Разом $30.00.

Щира подяка Паст. І. Яценитию, Бр. С. Салмерсові і всім братам та сестрам, що взяли участь і склали пожертви на "Євангельську Правду".

Найбільша ж подяка від усіх нас Всевишньому Богові, що благословив нашу працю і дає нам сили її виконувати. Нехай Його правда шириться між нашим народом!

Д. Щуляк

Цікава й корисна книжка

Тільки що вийшла друком книжка О. Болотених "Козацтво і Україна." В ній коротко, але яскраво розповідає автор про ролю козаків-запорожців у будівництві "Козачої України" в тяжкій війні надірваних людей. Різні чужинці розпочали натиск, щоб здобути свій вплив на козаків. Виникали різноманітні політичні організації, про які автор також розповідає.

Відображена в книжці також друга світова війна й участь у ній українців та козаків, їх наміри та прагнення.

Скитальцина, як заявляє автор, жахлива взагалі для людей із сходу, особливо для козаків. Близько 20,000 козаків було репатрійовано.

Велика кількість друкарських помилок справляє дуже неприємне враження. Загалом же книжка легко читається і містить дуже багато матеріялу ще досі неопублікованого.

Цікава й корисна книжка, а невелика ціна (75ц.) робить її приступною для кожного.

С. Хрущ

Не забув автор і про життя на козачих землях за царів і про розвиток на них духових і матеріяльних засобів. Особливо ж цінні деякі загалу невідомі дані про господарський розвиток на козачих землях.

І-ша світова війна дала велику кількість героїв з поміж козаків. Але разом з тим безрукі й безногі інваліди, вдови й сироти наповнили станиці.

Революцію й анархію в цілій Росії козачі землі зустріли спокійно, але відразу пригадали прадідівські звичаї й скликали Ради та Круги — вибрали отаманів, створили свої незалежні від Росії уряди. Утворилося три незалежні республіки. За незалежність треба було боротися проти навали большевицької маси червоної гвардії, а пізніше армії. Козаки прийняли цей виклик і боролися понад два роки. У цій боротьбі козаки зробили велику помилку, що кооперувалися з Добровольчою реставраційною армією. Вона, на думку автора, великою мірою допомогла своєю політикою росіянам під прапором комуністів перемогти козаків. Головнокомандувач названої армії ген. Денікін більше боровся з сепаратизмом України й Кубані, ніж з ордами, що сунули із Москви. На Кубані ген. Денікин розігнав Раду, одного депутата до неї, священника О. І. Кулабухова, повісив, а 12 вислав до Царгороду. Про всі ці маловідомі факти розповідається в книжці.

Переможені козаки з недобитками "білих" армій опинилися на еміграції. Треба було пожити, невірятися на чужині, добувати окрець хліба. Це була не легка справа для зневірених і відірваних людей. Різні чужинці розпочали натиск, щоб здобути свій вплив на козаків. Виникали різноманітні політичні організації, про які автор також розповідає.

Відображена в книжці також друга світова війна й участь у ній українців та козаків, їх наміри та прагнення.

Скитальцина, як заявляє автор, жахлива взагалі для людей із сходу, особливо для козаків. Близько 20,000 козаків було репатрійовано.

Велика кількість друкарських помилок справляє дуже неприємне враження. Загалом же книжка легко читається і містить дуже багато матеріялу ще досі неопублікованого.

Цікава й корисна книжка, а невелика ціна (75ц.) робить її приступною для кожного.

С. Хрущ

ВИЗНАЧНИЙ ПРЕСВИТЕРИЯНИН ПОДАРУВАВ $1,000,000 НА ЦЕРКВУ

Пресвитерська Церква в Канаді одержала дар незвичайного розміру від одного з своїх членів. Цей жертводавець давний $1,000,000 на побільшення платні пасторам в бідніших громадах, поставив умовиною, що його ім'я буде заховане в тайні. Церква була вірна своєму обіцянню, але рідко що може заховатись від репортерів світських часописів. По якімсь часі вони винайшли і опублікували, що цей щедрий дар зробив сенатор Н. Меклод Петерсон, Президент Корабельної Лінії.

Реформовані церкви в кожній країні нараховують у своїм членстві найбільш активних, талановитих і освічених горожан. Можна без сумніву сказати, що Пресвитерські Церкви (або як їх називають в європейських країнах Реформовані Церкви) являються церквами інтеліґенції і провідних верств. Це і не дивно, бо загально протестантизм вимагає великої духовности й інтеліґенції від своїх членів, пресвитерські церкви найбільш за всіх. Тому, наприклад Пресвитерська Церква в Канаді видала світознаних місіонарів, що наклали глибокий відпечаток на країни, де вони працювали: Др. Макай в Японії і на Формозі, Др. Гофортс в Китаю, Др. Геді на островах Тихого Океану.

В політичному житті держави Реформовані Церкви дали своїм країнам зразок парляментарного устрою. Горожани перше в церкві навчились демократизму й рівности, а відтак на цей зразок створили собі уряди. Це є одною з причин чому народам з тоталітарними церквами, цебто церквами побудованих на монархічному пріпципі, де влада сконцентрована в руках єпископів, патріярхів чи пап, так тяжко перейти на демократичний устрій. Православний централізм врешті виявив себе в комуністичному централізмі. Католицький централізм виявив себе в фашизмі. Вони можуть навіть боротись один з одним, але є збудовані і виховані на тій самій ідеї концентрації влади в руках невеликої групи, чи навіть одиниці.

Пресвитерська церква була все представником демократизму і виділила з себе в Канаді таких провідних людей як покійний премієр міністр Макензі Кінг. Світознаний власник ланцюга великих часописів в Англії Лорд Бівербрук, є сином канадійського пресвитерського пастора, як рівнож і бувший премієр міністр в Англії С. Лоу.

Глибока віра церкви в Христову Правду поєднали із заохоченням знанням і освітою, зробила Пресвитерську Церкву осередком найбільш освіченого і активного елементу в кожній країні.

Як правило мова у них не розходиться з ділом, що так добре зілюстрував сенатор Петерсон.

"ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНОЗНАВСТВА"

Мюнхен — Нью Йорк, 1950.
Зошит 11, ст. 801-880.
Ціна 8 нм. або $2.50.

Зміст: Відділ XI.

ПРОСТОРОВЕ МИСТЕЦТВО.

1. Архітектура: В. Січинський — О. Повстенко, архітектура мурована. В. Січинський — архітектура дерев'яна.
2. Різьба: В. Січинський — релігував цілість.
3. Малярство: В. Січинський редагував до XIX ст. С. Гординський малярство XIX і XX ст.
4. Графіка і граверство: В. Січинський — редагував цілість.

Відділ XII. ТЕАТР, МУЗИКА, ТАНОК.

1. Театр: В. Ревуцький — театральні досліди, новий укр. театр від 1917 р., театральна освіта і театральна критика. В. Гаєвський — характеристичні риси укр. театру і періодизація його історії, доба формування світського проф. театру, 1780—1881. Г. Лужницький — старовинний укр. театр, театр козацького бароко. В. Гаєвський — В Ревуцький — етнографічно-побутовий театр і початки нового театру 1881—1917. В-ий — український театр на еміґрації.
2. Музика: Є. Оленський — музикознавство і музичне шкільництво, музика XX ст. В. Витвицький — XVIII—XIX ст., музичне виконавство. З. Лисько — історія музики. БМ — оперовий театр.

До відділу — просторове мистецтво — додано 9 таблиць з однокольоровими ілюстраціями на крейдовому папері.

Замовлення приймає: Висилкова Книгарня В-ва "Молоде Життя" 13b, München 2 BS — — Fach 221 — Germany або Крайові Представники В-ва в поодиноких країнах.

ПЕРЕДУМОВИ ОДЕРЖАННЯ ВІДПУСТУ

Часопис Українського Допомогового Комітету в Бельгії "Вісті", що має своє виразне політично-партійне і релігійне наставлення, в числі 20-му, з дня 15-го жовтня 1950 року, в статті В. Макара "Українське Паломництво Святого Року" про легкі умови одержання відпусту, тобто прощення гріхів, пише так

"Проща до Риму поєднувала гармонійно приємне з корисним... Найвищою користю кожного паломника було позискання ювілейного відпусту, тобто повного відпущення дочасної кари за всі половинні, але вже прощені в святій сповіді гріхи. Передумови одержання цього відпусту не були тяжкі. Ось вони:

а) висповідатися і запричаститися;

б) відвідати в довільному порядку чотири базилики в Римі, а саме: св. Петра, св. Павла, св. Івана Лятеранського та Пресвятої Богородиці;

в) відмовити в кожній базиліці приписані, всім добре знані, молитви.

Всі ці вимоги українські паломники виконали впродовж другого дня свого перебування в святому місті, тобто в четвер, 21 вересня, в празник Різдва Пресвятої Богородиці, за українським стилем. Це була властива наша проща, яку ми відбули спільно і під проводом нашого владики преосвященного Кир Івана й наших духовних отців".

Ми треба ще до цього способу давання повного відпущення дочасної кари за всі доповнені гріхи, якихнебудь коментарів? В католицизмі майже нічого не змінилося від часів середньовіччя. **В. Б.**

РЕФОРМОВАНЕ ХРИСТИЯНСТВО В УКРАЇНІ В XVII СТ.

Англомовне видання щоденника "Свобода", з дня 2-го жовтня 1950 року, в числі 288 подало розвідку п. з. "Ранні контакти між Англією та Україною", в якій згадується про колишніх англійських мандрівників по Україні, між ними і Бернарда О'Конора. О'Конор був лікарем короля Собеського. Сам він був ірляндець, працював як професор університету в Кембриджі, жив у роках 1666—1698. В листах до своїх приятелів в Англії він описує тодішню Польщу. Листи ці були зібрані 1690 р. в одну книжку.

В одному з листів він описує свої враження від Правобережної України. Про релігію українців він пише так:

"Загально їх релігія є грецького визнання... найбільша ж частина дрібного міщанства (gentry) ісповідує римську або реформовану релігію."

Слово "gentry" в словникові подається "освічені, добре виховані люди, середня кляса суспільства".

Це досить цінне свідчення про існування реформованого християнства в Україні в минулому. Шкода тільки, що ця справа не висвітлена як слід в нашій історичній науці. Ця ділянка української історії ще очікує на солідного і безстороннього дослідника. Дещо в цій справі зробив пок. проф. М. Грушевський в своїй книзі "З історії релігійної думки на Україні". Проте справа ця має бути продовжена і якнайскорше висвітлена. **В. Б.**

МИТР. А. ШЕПТИЦЬКИЙ І ПРОТЕСТАНТИ

Покійний митр. А. Шептицький відрізнявся взагалі від католицького священства тим, що він не виявляв зоологічної ненависти до протестантів і не відмовлявся мати з ними стосунки. Паст. В. Боровський в свій статті "Історія мого визволення", що була вміщена в "Канадійському Ранкові" подає цікаву розмову митр. Шептицького з українським протестантським пастором.

Митр. Шептицький підкреслив, що він " не боїться евангелізму, бо це релігія інтеліґенції, а наш нарід у своїй масі ще далекий від того". В цьому безперечно є багато правди. Малограмотність і неосвіченість — це найбільші перешкоди для поширення правдивої науки Христової. Отже слова митр. Шептицького є, так би мовити, компліментом для евангелників, хоч ми переконані в цьому, що він не мав на увазі цього робити.

Пастор Боровський цілком слушно запитує: "Хто ж тоді винен у цій відсталости народу? Чи не існуючі церкви?" Відповідь для кожного ясна. Винні не тільки церкви, але й вся та українська інтеліґенція, що хоч і цілком усвідомлює хиби ритуалістичних церков, проте за для вплинів та інших "практичних" міркувань не тільки миритьсь з усією темнотою традиційних церков, але дуже часто активно їх підтримує.

HEALTH FOR EVERY DAY

By Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

Three Meals a Day.

Good plain nourishing food is what you need for your three meals. Meat or fish or eggs give you protein. You need it for strength. We need Carbo-hydrates for energy and for helping us to get the good out of other foods. Such foods as bread, cereals, sugar, rice, grains, are all carbohydrates. And we need fats — butter, milk, cream and all milk products and also the bit of fat in bacon and other meats.

Vitamins.

Now about Vitamins. All the above-mentioned foods have more or less vitamin in them. Sugar has only a trace. Milk contains nearly all the Vitamins and it also contains all the minerals we need except iron and iodine. Milk protects our health and so do fruit and vegetables. We get iron in meat, vegetables and fruit. We can get iodine in iodized salt. But in our white bread and rice there is hardly a trace of any Vitamin at all. The modern methods of milling, introduced from Hungary about 1872 to give us white flour, take away nearly all the Vitamin B in the wheat grain during the milling and so we do not get Vitamin B in our bread. In Canada and other countries, Doctors, Millers, Farmers, Governments, are now trying to get a still better method of milling so that we shall get Vitamin B in bread. We need Vitamin B very much. Since 1912 thousands of Doctors and Laboratory workers and others in all countries have been working at Vitamins and trying to discover them and understand how they keep people well. It was convenient to have some simple name for each Vitamin. A great many Vitamins have now been discovered and they are named by the letters of the alphabet from A to L.

Many Vitamins have now been discovered to be complex that is, they are found to be made up of several different Vitamins. Vitamin B consists of different Vitamins called B1, B2, B3, etc. Long and hard work in laboratories has discovered that some Vitamins can be made by chemists in laboratories. Perhaps all Vitamins will be made some day in laboratories. One of the first Vitamins to be made in a laboratory was Vitamin C. This is the Vitamin that we get in any green fresh food. It prevents scurvy and therefore it is now called ascorbic acid.

The Foundation.

Good food is the foundation of good health. You cannot have good health without good plain simple nourishing food and your food must have Vitamins in it. Always take a helping of everything on the table. Food is at high price just now but you must not be tempted to try to do without good food. Queen Elizabeth and you and I are not buying expensive foods but simple, nourishing foods are a necessity for health and we must buy them.

There It Is.

Here is your brenkfast. First half an apple or half an orange or any other fresh fruit. That is fine. It gives you Vitamin C. Then Rolled Oats or Cracked Wheat or some other whole grain cereal with Milk. (Milk is the great breakfast-food and Dinnerfood and Supper-food. It gives you nearly all the Vitamins. Have a big cup of milk at dinner and supper too.) Then Coffee (3 cups) half a cup of coffee with half a cup of hot milk in it.

Hot milk for the children.

Then Toast or bread and butter.

And if you can afford it — a strip or two of bacon — or an egg divided between you and your wife and the children or a little fish.

Dinner.

Soup. Milk soup is good. So is vegetable soup.

Meat or Fish or Kidney or Liver or an Egg.

Vegetables — Potatoes and 2 other vegetables. Sauerkraut Salad.

Fruit or Pudding or Custard or Ice-Cream or Junket. Milk.

Supper.

Soup.

Sandwiches or Stewed Tomatoes or Potato Pudding.

Stewed Fruit or Jam or Honey or Fresh fruit or Cheese.

Milk.

Bread and Butter.

EASTER ON THE RANCH

By Anna M. Schnislein

"Please tell me, Jim, what is Easter, anyway?" eagerly questioned eleven-year-old Tommie, as he followed Jim Millard about his evening chores. Jim stopped to stare in surprise at the boy

"Don't you know what Easter is?"

"No, I don't! No one has time to tell me anything, since Mamma died. Daddy is away almost all the time and Mrs. Frey scolds when I ask questions — guess she don't know much, anyway. You see, I found a picture card in Mamma's book and it had a cross and angels on it and said 'Easter Greetings. He is risen.' Billy Jackson says Easter is when the chickens lay all kinds of colored eggs, but Tony said it was the rabbits that laid them and they almost got in a fight about it. Mollie said Easter was the time to get new clothes and hats and things, and if you don't wear something new on Easter you won't have any luck. Mrs. Miller says everybody ought to go to church on Easter, and was fretting because there was no church around here to go to. I just don't know what to think, so I thought I'd ask you—you know 'most everything!"

The boy's plaintive, wistful voice, with its burden of unanswered childish questions, touched eighteen-year-old Jim with a strange appeal. How well he understood. It was only such a few year ago when he, a child of the city's poorer quarters, had tried to solve the same problems.

He, too, wanted to know why Easter always means so many well-dressed people going into the big churches. Why so many windows held those wonderful white lilies, and the general spirit of holiday that even reached the tenement where he lived with the old crippled musician, who shared his little with the homeless lad.

He stood there at the bars of the corral and looked with unseeing eyes across the prairie to the low foothills far away. His thoughts were in the past, and he was seeing again the cold, hungry boy, in quest of enlightenment, sneaking into the big church on the Avenue. A number of boys were behind the railing in the only lighted spot, singing over and over songs that filled the unseen listener with a strange ecstasy. The air in the dim church was heavy with the fragrance of the beautiful lilies massed about the altar, and, a great longing to touch one of them and get nearer to the music drew the intruder until he was hidden among them.

Something was filling his heart to bursting—he wanted to sing—let out that feeling in the expression of the beautiful song those boys were repeating until every word was familiar to him. He knew he could sing it—could reach those high notes they always failed on, to the despair of their patient instructor.

So intense became his feeling, that, when the boys tried the chorus again, he forgot everything but that pent-up music in him. Standing among the lilies, he joined the chorus, soared easily to the highest notes and finished the rest as a solo, for the others had stopped in sheer surprise at the voice from the lilies.

Before he fully realized what he had done and turned to flee, one of the boys sprang over the railing and grappled with him. Frightened, he struggled to free himself, but assistance came to his captor, who was calling for aid to capture the strange song bird.

Sullenly, he stood in their midst; wondering what they would do with him, expecting nothing less than to be turned over to the police. To his surprise, they seemed to have no thought of punishment, only wanted to hear him sing again. His captor, wise in diplomacy, suddenly disappeared, returning shortly with a basket of sandwiches, and apples, and, by the time they were gone, the kindly tact of the leader had won from him his story.

After several trials of his voice, he was persuaded to help them with the special service on the morrow; the boys willingly rehearsing again to help him with the parts assigned to him. Not until then did he realize and appreciate what the old musician had done for him in drilling him so faithfully. He found his training was even better than the best of the others. He loved music, and had made the most of what the old man taught him.

It was the beginning of a new life for Jim, his new friends found work for him where he could also go to school, and the old musician soon had as many pupils as his failing strength would take care of. Two years sped swiftly by, then came the black day when the absent-minded clergyman's pocket-book disappeared, and, unfortunately, the evidence pointed to Jim.

He was not accused outright, but it did not take him long to learn that something was amiss and he in disgrace. He was powerless to prove his innocence and, the coolness and avoidance of his disappointed friends hurt his sensitive spirits to the very depths. He soon found it unbearable to mingle with them as formerly, and stayed away. Unfortunately, the chum who would have demanded investigation and justice for him was away, as well as the choir leader; no one else bothered to look him up or seemed to care to have him back.

Shortly after the old musician

(Continued on p. 8)

EASTER ON THE RANCH

(Continued from p. 7)

died. Jim left alone and homeless, decided to go where there would be no one to remind him of his lost friends. He found work on a ranch in a sparsely-settled district of the West, and, as the years passed, he came to be loved and regarded as a son by the childless couple who had hired him. To the scattered children of the region he soon became a hero who could do wonderful things.

Leaning there on the bars with his thoughts on the past he had forgotten Tommie, patiently waiting for the solution of his problems. A long-drawn sigh of disappointment recalled him.

"Don't you know, either, Jim? I thought you would be sure to know'"

He turned to the boy with a sudden resolve:

"How many youngsters of your age are there around here?"

"There is Billy and Tony, Jack and Henry White, Mollie, Carter, John and Jessie Williams, three Andersons, Carrie and Sammy Jones, myself and two Indians. How many is that?"

"Fifteen, and perhaps all knowing as little about Easter as I did or Tommie does now. I'll do it!

"Listen, Tommie. Get your pony and try to reach as many of these boys and girls as you can and tell them to come here Sunday afternoon at two o'clock. I'll tell them all I know about Easter."

"Oh, do you mean it? Will you tell all of us chaps at once? Will it be like the Sunday School Mrs. Mier told me about? Will we sing?"

The plaintiveness was all gone and Tommie was dancing about in his excitement.

"You may call it Sunday School if you want to, and sing also, if you know anything to sing!" laughed Jim, but with a wild whoop Tommie was gone before he finished.

"I guess I put my foot in it when I promised Tommie I'd tell them about Easter!" ruefully smiled Jim at supper when he told the folks his promise to Tommie.

"I'll warrant you'll have them all here, if Tommie has to ride half the night to reach them. He was so elated and excited over it that he even invited me to come!" laughed Mr. Winton.

Never were there more faithful messengers than Tommie and the two other boys he enlisted, nor were any of the children too far away for their efforts to reach them. Not only did they invite the children, but generously included their parents and every cowboy of their acquaintance. Some of the people laughed, but all were made to realize that they were in earnest and there was a general spread of the tidings that Jim Millard was going to start a Sunday School at the Winton ranch.

Expecting none but children, Jim was looking forward to the afternoon with some anticipation of pleasure, but when noon came and different families began to arrive — the elders making excuses for coming with the children, others frankly glad of some new interest to enliven the monotony of their lonely life; his heart sank with foreboding.

Soon the comfortable ranch house was filled to overflowing and Jim realized how generous Tommie had been with his invitations. With dismay he learned that all expected to hear his talk on Easter observance. His heart failed him and he wished he could slip away and hide. He knew his well-meant intentions would end in failure, and he would be the butt of jokes and laughter as long as he remained in the community.

The sight of Tommie, riding full speed across the prairie with two cowboys, acted as a bracer. He had promised the boy, and could not fail him at the last moment.

Fortunately, Easter was late that year and the yard in front of the house was dry. Jim busied himself getting his audience comfortably settled, as most of them preferred being out of doors anyway. In some trepidation, he at last faced them and explained in a few words about Tommie's question, his own ignorance at the same age, and how unequal he felt to talk to their elders.

"You just go right on and do the best you can and forget all about us grown folks! None of us know it all, and, it is time someone has waked us up to see our duty to these children. We have been letting them grow up worse than heathen!" heartily encouraged a big rancher.

A murmur of approval greeted his words, and an eager little woman suggested:

"Why couldn't we sing something first? I brought my old hymn book, and we ought to know some of the old songs we used to sing back home."

The suggestion revealed that others had also brought treasured old song books, and soon they were singing with a vim that put a new courage into Jim.

Beginning with the crucifixion, he read parts of the account from the treasured little Bible that had been given him by the loved teacher in the past, and explained it to the best of his ability. He went on giving the beautiful account of the first Easter morn, of the glorious Resurrection, reverently and simply, so the youngest child could grasp its meaning.

How long he talked he never knew; he saw only the intent, eager-eyed children directly in front of him, and needed not the others. He had not seen the two strangers who had arrived a little late with one of the neighborn. Their car had broken down and being obliged to miss their appointment, had resigned themselves to the inevitable and accepted their host's invitation to accompany them to the meeting.

In the silence that followed Jim's finished talk, the elder of the men stepped from his place behind Jim, and raised his hand. Instinctively a number of the heads were bowed while the strange voice was lifted up in earnest prayer. Jim could hardly believe his ears, and thought he must be dreaming of that familiar voice.

"Jimmy! Jimmy, old boy! To think of running across you at last! We have tried to trace you for the last three years!"

The young fellow was almost hugging Jim in his delight, who could only look at his two old friends with heart too full for words.

"Jimmy, my boy, I am certainly proud of you!" The elder man was wringing his hands. "But this is no time to talk—your people are waiting. Suppose you boys give them your old favorite, "He Arose!"

Standing together as of old, the two reunited chums sang from full hearts the beautiful Easter song, which held their hearers spellbound long after the last lingering notes had died away.

While George Sheldon was eagerly telling Jim how he had long ago been cleared of all suspicion by the missing pocketbook's being found, safe under lock and key, where the absent-minded clergyman had forgotten all about putting it, the enthusiastic ranchers were gathering in groups, warmly discussing the suggestion made by one, that Jim be prevailed upon to take charge of a similar meeting every Sunday.

After the joy the day's word had brought him, he had not the heart to refuse, but at his friends' suggestion several others volunteered to help him by taking turn about, helping each other.

By the time another Easter Sunday came around there was a neat little church building with a missionary pastor in charge and Jim was honor guest—home for the Easter vacation from the college where he was fitting himself for the life work he had chosen. — The Youth's Comrade.

STEPS TO CANADIAN CITIZENSHIP

The Canadian Citizenship Branch of the Department of Citizenship and Immigration has recently produced a booklet entitled "The Steps to Canadian Citizenship."

The booklet, in a manner which is easy to understand, deals with a variety of subjects connected with Canadian citizenship. The topics covered are: the Declaration of Intention, the Petition for Citizenship, the Court Hearing, Citizenship of Children, Citizenship of Women, Spouses of Canadian Citizens, Procedure for Special Cases, Loss of Canadian Citizenship, and General Information.

It is felt that this booklet, which is available in both a French and an English version, will be of assistance to citizenship class teachers, editors of the foreign language press and others, in answering questions directed to them on matters of Canadian citizenship.

ВАЖНЕ ДЛЯ МІСТА ДЕТРОЙТ, МІШ. ТА ОКОЛИЦІ!

Оцим повідомляється, що **Українські Євангельські Богослужения** в Детройті відбуваються кожної неділі в капличці Вестмінстерської Церкви при 9851 Гамільтон вул. Початок 3.15 попол. Доїзд автобусами Гамільтон або Плимат.

Українська Пресвитерьска Церква в Ошаві, Онт.
486 Simcoe Str. South
Пастор: І. Яценгій.
Органіст: Степан Саламерс.
Богослужения о 11 год. кожної неділі.
Вечірня о 7 год. веч.
Недільна Школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо.

Українська Пресвитерська Церква в Торонті, Онт.
20 Claremont Str.
Богослужения і Недільна Школа о 11 год. рано кожної неділі.
Вечірня о 7 год. веч.

Українська Евангельська Церква в Гамільтоні, Онт.
669 Barton Str., East
Пастор: Лев Бучак.
210 Mary Str., Hamilton, Ont.
Богослужения відбуваються о 11 год. рано кожної неділі.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XII. Число 4. Торонто, Онт. КВІТЕНЬ 1951 APRIL Toronto, Ont. Рік XII. Число 4.

ЦАРСТВО БОЖЕ

"Бо царство Боже не їжа і пиття, а правда, і спокій, і радощі в Дусі святім"—Римлян 14:17.

Царство, що про нього говорить Святе Письмо, означає внутрішню духову працю ласки Божої. Різні зовнішні речі, як наприклад, споживання якогось харчу або не вживання його, чи що інше зовнішне, не утворюють царства Божого. Тому боротьба і змагання за зовнішнє в релігії є запереченням духовости царства Божого. Це стосується всіх зовнішніх речей в питаннях віри. Вони можуть бути, але вони не є конечні для існування і установлення царства Божого.

Насамперед царство Боже, як правдива віра і незатемнене знання Бога не полягає в приналежності до тієї або іншої церковної деномінації чи організації. Часто чути твердження, що тільки та або інша церква спасе. Чимало є таких людей, що, покладаючись на те, що їх церква є або "батьківська," або "козацька" чи будь яка інша, відмовляються мати щось спільного з іншими християнами. Такі люди вважають за свій обов'язок руйнувати всі інші церкви крім їх власної.

Якщо хто покладає надію лише на свою церковну організацію поодиноко, то він тим самим твердить, що Бог не буде виявляти себе чи благословляти людей в інших церквах. Така людина обмежує царство Боже в свавільний спосіб і може так само добре будувати його на їжі і питтю. Ласка Божа, Його царство, Його спасіння цілком незалежні від будь-яких зовнішніх речей. Характер царства Божого наскрізь духовий.

Григорій Сковорода предтеча українського протестантизму так пише про царство Боже, дорівнюючи його справедливо до щастя.

"Царство Боже у нас самих. Щастя є в серці, серце в любові, любов же в законі Вічного. Це ніколи не перестаюча погода і незаходяче сонце, тьму сердешної безодні просвічуюче. Дяка блаженному Богові! Що б було тоді, коли б щастя, найпотрібніше, найлюбіше про усіх, залежало від місця, від часу, від плоти і від крови? Скажу виразніше: що було б тоді, коли б Бог умістив щастя в Америці, або на Канарських островах, або в азійському Єрусалимі, або в царських палатах, або за Соломонового віку, або в келітках або в пустелі, або в чині, або в науках, або в здоров'ю? Тоді і щастя наше, і ми з ним були б бідні. Хто б міг діставсь до тих місць? Як можна родитись усім за одного якогось часу? Як же вміститись в одному чині чи становищу? Яке ж те щастя, що утворене на пісковині плоті, на обмеженому місці та часу, на смертній людині? Чи ще буде це те трудне? Ой трудне і неможливе. Дяка ж блаженному Богові, що трудне зробив непотрібним." ("Двері до християнських чеснот").

Ті самі зовнішні речі можуть бути одного часу зужиті для Бога і пізніше проти Нього. Внутрішнє і духове царство Боже незмінне. В Дамаску є велика, чудово збудована мечеть, недалеко неї гробниця Сулеймана. Магометанські мули, щодня виголошують свої молитви з її башт. До часів мусульманської навали це був християнський храм апостола Йоана. І за наших днів ви можете знайти в деяких місцях християнські написи, яких ще не знищили мусульмани. В одному місці на цій мечеті є напис: "Твоє царство о, Христе, є вічовічним царством." Духове пережило зовнішнє.

Як річ духова царство Боже, його щастя доступні людям за всіх часів, на всякому місці, без різниці, кольору, стану чи походження. Царство Боже не залежить на тому, до якої деномінації людина належить, не залежить воно і на зовнішніх обрядах, на хрещенні, і різних відправах.

Звичайно людські деномінації потрібні. Сам Господь установив видимі церкви, хрещення встановлене словом Божим і його добре дотримувати. Проте хрещення і всі інші обряди не складають суті царства Божого. Вони можуть бути дуже стародавні, або зовсім недавнього походження, можуть бути, "козацькі," "традиційні," чи які інші але царство Боже: "не їжа і пиття." Сковорода і на це має незвичайно глибокі правдиві думки. Він пише: "Отже церемонія біля благочестя буде те, що біля овочів лист, що на зернах лушпина, що при живливости компліменти. Коли ж ці машкара позбавлена своєї сили, тоді позістає лицемірна ошука, а людина гробом розмальованим. А церемонія це усе те, що може відправляти нещасливий бездільник." В іншому місці він підкреслює: "Закон Божий—це Боже в людині серце, а передання це смоковний листок, часто прикриваючий гадину . . . Як передвір'я від вівтаря, а хвіст від голови, так далеко відстоїть передання. У нас майже скрізь незрівняну що нерівність зрівнюють, забувши закон Божий і змішавши в одно з людською гризюкою так, що людські вигадки вище підносять, і йа них надіючись про любов не думають" ("Двері до християнських чеснот").

Отже, згідно з твердженням Сковороди, обряд, передання, церемонії — це лушпиння, лист, що може, переховувати гадюку, людська гризюка. Для нього найцінніше є закон Божий, що у Сковороди включає те, що Письмо називає царством Божим. Традиційні церкви забули науку православного Сковороди і знехтували науку слова Божого. У них ведуться поважні дискусії про те, в якій саме бік людина має повертатися, коли молиться, як священик має одягатися для відповідних відправ, що він має при цьому цілувати і скільки разів, а що ні. Коли і як людина має їсти в певні дні і що, беручи участь у певних обрядах. Ці всі питання не мають нічого спільного з царством Божим, вони стосуються царства "їжи і пиття."

Царство Боже не залежить на обрядах і так само воно не зв'язане з знанням людиною різних церковних доктрин. Кожна доктрина науки слова Божого важлива, але саме царство Боже на їх знанні не залежить, бо в царстві Божому будуть і малі діти, що нездатні розуміти глибоких речей. В чому ж полягає царство Боже?

Насамперед царство Боже є праведністю. Під цією праведністю ми розуміємо звершену праведність Христову. Це не є наша власна праведність. Той хто хоче спастися своєю праведністю, своїми добрими ділами, зобов'язаний від дня свого народження звершено додержати закону Божого в думці, в ділі і слові. Таких людей не було. Навіяки наша праведність завжди як "поваляна одежа", а пророки прирівнюють найкращих людей з їх добрими ділами до "обгорілої головні". Праведність царства Божого це звершена праведність Христова, що її Бог, без всяких заслуг з нашого боку зараховує нам, як би нашу власну в ім'я Ісуса Христа на підставі нашої віри.

Царство Боже так само є спокій або мир. Люди в світі можуть мати якийсь мир, але це мир, що його посилає сатана, або словесний зовнішній мир з пеклом під спокійною поверхнею. Мир царства Божого, що про нього каже апостол, звичайно настає за великою бурею. Це цілковите прощення наших провин у Христі Ісусі, за яким настає мир совісті. Це нова ціль життя і сила, що змінює людину, дає їй спокій. Це мир для розуму, що розв'язує найскладніші проблеми нашого життя. Це мир, який перевищує всяке розуміння. Це тиша життя, що можлива тільки у Христа. Як на розбурханому морі Христос сказав: "Мовчи, перестань! І втих вітер, і настала тишина велика" — (Маркл 4:39), так само заспокоюється розбурхане море людської душі, коли вона чує і приймає голос Господа. Тепер серце людське знає, що Христос умер не тільки за інших, але і за нього. Не падай духом, відпускають тобі гріхи твої. Це правдиве джерело нашого миру.

Царство Боже — "радощі в Дусі святому". Ніхто не може пізнати царства Божого не у-

(Продовження на ст. 2)

ЦАРСТВО БОЖЕ

(Докінчення з ст. 7)

свідомивши її не прийнявши Духа святого. Дух Божий приходить не для того, щоб насамперед дати людям спроможність творити чудеса, говорити мовами і т. д. Його головне завдання полягає в тому, щоб принести царство Боже в серце людини. Чимало казатимуть Христові в останній день, що вони Його ім'ям творили великі чудеса, але Він скаже їм, що не знає їх. Спроможність творити чудеса не завжди є доказом присутности святого Духа. Царство Боже "радощі в Дусі святому". Це твердження заперечує тому духові трагічної меланхолії, що нею сповнені традиційні релігії. В них говориться про "умертвіння" плоті, тобто себе самого. Як зразок для віруючих виставляються сумні постаті "святих" обдерті, голодні і босі, які доводили себе до голодової смерти, тому, що вони вірили, що страдання, меланхолія і сум створюють приємність Богові.

Це не так. Царство Боже є радощами в Дусі є в т о м у. Правдива віра в Христа повинна принести віруючому глибоку цирру радість. Так "Закхей прийняв Христа, радіючи." Євнух пішов своєю дорогою, радуючись". Темничник "веселився з усім домом, увірувавши в Бога."

Правдива, глибока і цілковита радість можлива лише в Дусі святому, в повному примиренні з Богом, в прийнятті Ісуса Христа як свого заступника, спасителя і Господа. Як же ми можемо зробити що праведність, спокій і радощі своїми? Як повинні зріктися спроб спасти с а м и х с е б е. Усвідомивши, що це безнадійна справа, ви віддаєтеся Христові, щоб Він спас вас. Щоб спастися не треба нічого робити лише погодитися прийняти від Нього дар спасіння. Якщо людина не вміє плавати і починає потопати і якщо вона почне размахувати руками й ногами і борсатися у воді, вона втопиться. Якщо ж вона спокійно витягнеться і не буде рухатися, то вона буде на поверхні води. Якщо потопаючий буде намагатися "помогти" своєму рятівникові і стане чіпатись його, то він лише завважитиме його рятувати, але коли він не буде рухатися а покладеться на рятівника, то той його врятує. Отже, втихомиртеся в руках Христа, аж поки він не дасть вам життя для праці. Станьте нічим, щоб Він був усім. Довіртеся Йому і лише Йому одному. Покладіться на Нього, щоб Він ніс увесь тягар ваших гріхів і журби і тоді ви знайдете царство Боже у всій його повноті. Ви знайдете праведність, спокій і радість в Дусі святому.

НЕПРИПУСТИМІ ХИБИ

(Переклад Св. Письма проф. Огієнком)

Британське Біблійне Товариство згодилося на прохання українських протестантів видати новий переклад Старого і Нового Завіту. На перекладача було покликано проф. Огієнка, який згодом став священиком, та пізніше єпископом православної церкви.

На нашу думку, з самого початку в справі перекладу було зроблено дві важливі помилки. Поперше переклад Св. Письма з оригінальних мов на модерну українську є завданням, що вимагає досконалого знання гебрейської, грецької і арамейської мов, як рівно ж і української мови.

В Злучених Державах колись розпочали новий переклад Св. Письма, то над ним працювали визначні знавці стародавніх мов, які присвятили все своє життя на вивчення їх і були цілком кваліфіковані перекладачі. Разом з тим у складі комітету були першокласні знавці модерної англійської мови. Збігло девять років, поки був виданий лише Новий Завіт. Доречі, була призначена окрема комісія для Старого Завіту і окрема комісія для Нового. Комісії безперестанно працювали над перекладом, шукаючи порад від визначних британських вчених.

Переклад української Біблії доручено було проф. Огієнкові, що можливо і знає в певній мірі грецьку мову, але його ні в якому разі не можна вважати експертом в цій мові, оскільки вона не була його головною спеціяльністю. Ще в меншій мірі він обізнаний з гебрейською мовою. Дехто вважає професора Огієнка за визначного знавця української мови, хоч інші знавці української мови багато де в чому з ним не погоджуються. Не зважаючи на все це, переклад Св. Письма доручили проф. Огієнкові. Комісія, що мала радитися з ним, не мати в своєму складі ані знавця стародавніх мов, ані знавця модерних мов. Проф. Марцінковський, що добре знає гебрейську мову, хоч і був членом комісії, але перебуваючи в Палестині, не міг брати участи в працях комісії. Готові манускрипти цілого Нового Завіту і Псалмів Йому дозволили тримати лише три дні для перевірки.

Через цілковитий брак мовних знавців, треба було залишити переклад з оригіналів наступним поколінням на звільнених українських землях, а закордоном видати лише поправлений переклад Куліша. Цей переклад має багато архізмів, але в цілому добрий, до того ж українські протестантські церкви вже звикли до нього.

Не зважаючи на все це, ми сьогодні скінчили переклад Нового Завіту та Псалми і комісія працює над Старим Завітом. Щоб уникнути певних дефектів в перекладі Старого Завіту, ми вважаємо своїм обов'язком відмітити деякі загальні хиби в перекладі Нового Завіту і Псалмів, припущених проф. Огієнком, як перекладачем.

Відомо, що завдання кожного перекладача полягає в тому, щоб правильно передати зміст, а відтак як, що можливо, то й форму. Тобто в тих випадках коли поезію оригіналу можна передати в поетичній формі, не порушуючи змісту, то це треба робити. Проте ніколи за для форми не можна жертвувати змістом оригіналу. Це найважливіше в перекладі Св. Письма.

Проф. Огієнко дозволив собі звичайну прозу Нового Завіту перекласти анапестом. Це неприпустима хиба. Ми не можемо зрозуміти, як члени ревізійної комісії, а всі вони належали до евангельських церков, погодилися на такий переклад.

Віруючі люди вірять в повне надхнення слова Божого. Зміст залежить великою мірою на формі і тому те, що Дух Божий передав благу вість людству через посередництво авторів різних книг Св. Письма, ніхто без абсолютної потреби не має права її змінювати. Переклад Св. Письма анапестом не вимагався ані оригіналами, ані українською мовою. Просто проф. Огієнко вирішив "поліпшити" форму Св. Письма в українському перекладі. Для багатьох віруючих це виглядає, як богохульство.

Анапест це ритм у прозі, що складається з двох складів без наголосу і третій з наголосом. Анапест вживали греки у військових піснях, таким способом написані сатири і комедії Аристофана. Цей розмір добре надається для маршу. грецькі хори вживали його при виході на сцену і коли залишали її. Отже, для кожного віруючого евангелика перероблення звичайної прози Нового Завіту на маршеву прозу комедій Аристофана є вивом зневажливого ставлення до Св. Письма. Крім того, це може спричинити небезпечний прецендент. Якщо проф. Огієнко за згодою ревізійної комісії визнав за можливе змінити звичайну прозу Нового Завіту на занапестовану прозу, то тоді інший перекладач з таким же правом може перекласти Св. Письмо якобом, або хореем. В межі, яких ні один перекладач не має морального права порушити. То, що зробив проф. Огієнко з Св. Письмом, ніхто не має права робити навіть з звичайними творами світських авторів. Ми певні, що цього він не зробив би з "Кобзарем" Тараса Шевченка. Яка безмірна самовпевненість перекладача, що вважає себе авторитетним накладати руку на Св. Письмо.

Переклад Нового Завіту анапестом відбивається на змісті, бож перекладач ж е р т у в а точністю перекладу тільки для анапесту. Щоб додержувати розмір анапесту, тобто мати весь час два склади без наголосу і третій з наголосом, перекладач ,впровадив у переклад, без потреби, і вимог оригіналу зайві слова: "він," "те" і т. д. Зміст нового перекладу справляє неприємне враження від надмірної кількости непотрібних займенників і різноманітних коротких частинок. Вжито їх тільки для того, щоб врятувати анапест. Класичним зразком цього є відомий всім перший стих першої глави евангелія від івана. Куліш переклав з досконалою точністю так: "У почині було Слово, й Слово було в Бога, й Бог було Слово." У перекладі проф. Огієнка він звучите: "Впочатку було Слово, а Слово Те в Бога було, і Бог було Слово." "Те" в даному разі цілком непотрібне, його немає в оригіналі, не потребує його і українська мова, але, щоб зберегти розмір анапесту перекладач вставляє зовсім зайве слово. Таких хиб у перекладі чимало. Саме через це

(Продовження на ст. 3)

НЕПРИПУСТИМІ ХИБИ

(Продовження з ст. 2)

читання св. Письма є монотонним і тяжким. Як видно перекладач забув осторогу з Кн. Відкриття в саме: що хто додасть до Слова Божого, то тоді Бог так само додасть тому кари.

Псалми покалічено без милосердя. Наприклад, 23 Псалом, такий дорогий серцю кожного віруючого, що його майже кожний евангелик знає напам'ять, з невідомої причини перекладено майбутнім часом. Звичайно гебрейський теперішній час можна перекласти в певних контекстах майбутнім, але до проф. Огієнка ніхто не відважився зробити цього з 23 Псалмом. Цей Псалом стосується переживань віруючого тепер і ціни він безмірно цінний при всяких обставинах. Перекласти його майбутнім часом, це значить виявити цілковите нерозуміння духу гебрейської мови, позбавити віруючих великої духової втіхи.

В Псалмі 2, стих 9-ий перекладач "товче" посуд гончарний "залізною різкою." Не можна перекласти гебрейське слово "ШВТ" як "різка." Для цього не треба бути навіть лінгвістом. В даному разі, проф. Огієнко, як перекладач, просто фантазував, добираючи потрібного слова для "анапесту." Різка потрібна але, на жаль, не для цього псалма

В Псалмі 68:20 перекладач подає: "Благословенний Господь! Бог щоденно нам носить, Він наше спасіння!" Що означає вираз: "Бог щоденно нам носить." Гебрейський оригінал подає іншу чудову думку, що Бог носить тягарі наші. В такому розумінню цей стих перекладено в Бібліях інших народів. Якби професор Огієнко переклав його правильно, то тим самим зник би анапест.

Прикладів прикрих неточностей в перекладі і нерозуміння духу оригінальних мов чимало. В короткій газетній статті неможливо навести їх всіх.

На нашу думку з перекладу Нового Завіту і Псалмів треба усунути анапест і всі зайві додатки ним викликані. В перекладі Старого Завіту не можна цілком покладатися на знання перекладача, а поставити перед ним конечну вимогу — не припускати будьяких вольностей в перекладі, про які було сказано вище. Оскільки переклад надається лише для приватного читання, його не можна вважати для теольогічних дискусій, або читання підчас богослужень.

Українське Євангельське Об'єднання вже рішуче висловилося з приводу цього, повідомивши загал. Нам здається, що через ексцентричність однієї особи не може бути використана нагода видати переклад Св. Письма, що був би джерелом духової науки і мовним зразком для українського народу. Мусимо чекати на кращі часи і кращих перекладачів.

М. Фесенко.

Проф. Стефан Килимник

УКРАЇНСЬКИЙ СОКРАТ

(Світлої пам'яті філісофа Григорія Савича Сковороди)

"Пізнай себе"
—Сковорода.

"Григорій Савич Сковорода — це сіль землі української"— правдиво визначив його один з істориків. І, дійсно, самородний український філософ Сковорода з'явився, як зоря українського національного пробудження Слобожанщини, рівно ж й інших українських земель. Він сміливо пророк ту велику правду, про яку боялися говорити його попередники та сучасники.

Філософ Сковорода струснув українським життям, загуя по світу могутнім дзвоном, розбудив тих, що дрімали й спали ... Своєю філософією, своєю наукою й своїм мандрівним життям покликав українську суспільність до культури, до людськості, до національної свідомості. А до всесвіту промовив голосом України: Ми існуємо, ми мислимо, творимо, вірмо у святу правду нашої волі, нашої суверенної державності, нашого народу страдника.

Філософ "у сірій свитині" мав необмежно велетенський вплив на його сучасників і був найосвіченішою людиною в Україні в ті часи.

Недарма тоді називали його "ходячою академією," вважали його за цілий університет. Магічний вплив Сковороди поширився з Слобожанщини на всю Гетьманщину (Лівобережжя) та інші українські землі. Його ім'я не сходило з уст був. укр. інської старшини, шляхти, духівництва, селян та козаків. Дух його вітав і в розкішних палатах і під солом'яною стріхою, і в "дому Божім"...

Досить сказати, що тоді кожний українець, без різниці звання і ранги — вважав за щастя побачити, привітати філософа у своїй домівці, послухати його вчення, почитати, послухати його віршів-байок. Недарма кажуть: Сковорода — це нерозгаданий сфінкс, — ніхто неспроможний дати остаточне й докладне пояснення, чому саме він мав такий реальний вплив **однаково** на всі верстви українського суспільства.

Пригадаймо: коли, славної пам'яті, український патріот Каразин, вже на початку XIX ст., став на боротьбу з Москвою у справі заснування університету в Україні, зокрема в Харкові, і дав один мілюон зол. карбованців на це, — то українська шляхта в найкоротшому часі склала для цього 618 тисяч зол. карб. Все це були сковородинці — послідовники Сковороди.

Проф. Мик Костомаров пише у своїй монографії: "... на всім просторі від Остерогожська на Вороніжчині до Києва висіли в багатьох домах портрети Сковороди; всякий грамотний українець знав про нього, його ім'я було відоме дуже багатьом із неграмотного народу, його мандрівне життя було предметом оповідань і анекдотів."

Отже, духовим батьком і натхненником Харківського університету був Григорій Сковорода.

Його етичне вчення—філософія — його натхнення глибоко відчувається у творчості наших перших і дальших "каменярів-фундаторів" української літератури, зокрема батька нової української літератури—Котляревського, батька української повісті –Квітки – Основ'яненка.

І, взагалі, Сковорода навчив наш люд думати, науки й знання, прагнути.

Помітний вплив Сковороди і на деяких творах Т. Шевченка. Пригадаймо його згадки з дитячих літ:

"... зроблю
Маленку книжечку, хрестами
І визерунками з квітками
Кругом листочки обведу
Та й списую "Сковороду"...

Короткі біографічні дані Сковороди

Щоб краще зрозуміти Сковороду, згадаймо, бодай коротенько, його головні біографічні дані.

Григорій Сковорода народився 1722 р. в родині козака Лубенського полку, в с. Чернухах на Полтавщині. Чарівна природа Полтавщини, вишневі садки, наповнені пташтвом, гаї, безмежні степи з їх палючим, але оживляючим сонцем, прозорі чисті ріки, мирний дух його родини, глибоко емоціональна, журлива, а разом весела й бадьора українська пісня; рідні традиційні свята та обрядність, невтомна, але творча навколишня праця та праця його батьків — все це з ранніх дитячих літ запалило у нього любов до рідного краю, викликало натхнення до творчості... а "якась таємнича сила" потягла його до книжки ...

З ранніх літ мав Сковорода нахил до музики, пошану до Бога, надмірно любив співи ... і сам мав чудесний голос. Ще малою дитиною мав твердість духа, бажання пізнати все, виявляв силу волі.

Батьки бачили талановитість сина й віддали його в науку до Київської Академії (близько 1739 року).

Тут пробув два роки й з 1742 р. за його прекрасний голос взяли співаком до Петербурзької Придворної капели Московської цариці Єлизавети Петрівної.

Мало капела могла дати творчому юнакові. Прагнучи знання, науки, а разом нудьгуючи за рідним краєм, 1744 році залишає він Петербург, вертається до Києва знову в Академію.

Київський митрополит бачив у Сковороді талановиту людину й хотів його висвятити в духовний сан... Але Сковорода хоч і мав нахил до аскетизму, все ж більше цінив волю й не захотів себе зв'язати черничим одягом, обмежити своє життя й діяльність лише в одному напрямку – відмовився прийняти вищий духовний сан За це звільнили Сковороду з Академії.

Неприв'язливе було тодішнє сухе схоластичне вчення в Академії; не могло воно задовольнити широку натуру Сковороди. Душа його прагнула побачити світ, ширше й глибше сприйняти світову науку... Скоро й нагода трапилася. 1750 р. генерал - майор Вишневський їхав, як посол на Угорщину, і з ним поїхав і Сковорода диком у посольську церкву.

Недовго пробув Григорій Сковорода і тут. Він побачив Будапешт, Пресбург, Відень, побував у багатьох історичних містах і місцевостях. За певними відомостями Сковорода пе-

(Продовження на ст. 5)

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly. — Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.
Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00. Окреме число 10ц.
М. ФЕСЕНКО — Редактор.
Адреса редакції:
506 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

HU 9282
ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Квін Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6082

ОДНОБІЧНА ІНФОРМАЦІЯ

(Інтерв'ю інж. В. Коссара в "Голосі Америки")

Стале тиснення українців в Європі і по цьому боці на американський уряд, починає давати результати. Нарешті "Голос Америки" відважився надати по радіо інтерв'ю про змагання українців за "Незалежну Соборну Українську Державу." Кожний українець вітатиме цей новий почин "Голосу Америки." Сподіваємося, що це лише початок, і згодом "Голос Америки" займе одверте становище в українській справі без китайщини, інформуючи всесвіт про визвольні змагання українського народу.

В інтерв'ю інж. Коссара неприємно вразила наочно неправдива інформація щодо релігійної приналежности українців в Канаді. Не можна зрозуміти, як інж. Коссар відважується одверто говорити неправду в такому важливому питанні, дискредитуючи себе. Нам відоме вперте намагання православного й католицького клеру, всупереч опінії українського загалу, за всяку ціну ігнорувати українських протестантів. Але чого вартий громадський діяч, що страху ради іудейська, не вагається висвітити себе під закиди нетолерантности і неправдивости. Виступаючи, як представник українців в Канаді, інж. Коссар як такий, морально був зобов'язаний подавати інформації безсторонньо і правдиво в усіх деталях. Щож ми маємо в дійсности?

На запитання: "Яке віросповідання переважає серед українців Канади?", інж. Коссар без будьяких вагань заявив: "Українці належать до двох церков грекo - католицької і православної." Пробачить, а де ж українські протестанти? Згідно з статистичним переписом 1941 р. українці-протестанти становили 8.62%, усієї української людности в Канади. Тепер їх далеко більше.

Інж. Коссареві і провідові КУК-у про існування протестантів відомо дуже добре. В Канаді, в процесі інтерв'ю він "проговорився," що до КУК-у належать і евангелики. Де ж вони взялися, якщо українці в Канаді належать лише до католицької і православної церкви?

Ми певні, що інж. Коссар знає краще ніж говорить. В розмові з паст. М. Фесенко, в Торонті, він твердив, що його організація ставиться однаково без упереджения до всіх релігійних рухів, включаючи українських протестантів. Коли пастор М. Фесенко спромігся переконати Пресвітерську церкву в Канаді виступити з протестом проти репатріяції скитальців, які їх масово вивозили до Росії, то секретар управи КУК-у написав паст. М. Фесенкові поличного листа і такого ж листа від президії КУК-у одержав секретар місійного уряду Пресвітерської церкви Др. Камерон. Цей протест Пресвітерської церкви в Канаді, звернений безпосередньо до уряду, мав далекосяглі наслідки. Тоді для КУК-у і інж. Коссара українських протестантів існували.

Існіння на українських протестантів є фаховим заняттям православного й католицького клерів. Проте це не є виявництавлення українського загалу або провідних людей. Евангельський рух, як правило, не втручається в політичну боротьбу і тому ми наводимо опінії певних провідних українців не зважаючи на їх політичні погляди. Так, др. Д. Донцов, публіцист, що йому немає рівного в наші дні, підчас першого публічного виступу в Торонті, в Масей Гілл, одверто визнав існування тих українських церков, маючи на увазі, як третій рух протестантів.

"Українські Вісти" в Європі все трактували українських протестантів серйозно і без упереджения. "Наш Вік," "Новий Шлях" і "Народня Воля" в Канаді і Злучених Державах зважають, що український протестантизм є доконаним фактом в житті нашого народу, що переслідувати його є несправедливо і шкідливо. Правда, між цими представниками українського націоналізму справа і соціалізму зліва, в інших організаціях, що перебувають під впливом клеру, панує безпросвітній обскурантизм і дух середньовіччя. Ми не маємо сумніву, що, з благословення ритуалістичного клеру, "служба безпеки" відновила б "св. інквізицію" для українських протестантів, яких трапилася нагода. Цей зоологічний релігійний примітивізм і страх перед клером нас дивує. Сила римського долара поважна, але силу духа провід повинен мати більшу.

Інж. Коссар і подібні до нього нетолерантні ритуалісти знайшли притулок для себе і добре життя в країнах, що їх розбудували протестанти. Вони користуються їх гостинністю вже довгі роки і було б тише добрим тактом для них зігнати одверто також і своїх українських протестантів в публічному виступі. Українське Євангельське Об'єднання повинно вислати протест до КУК і, в разі відмовлення спростувати цю однобічну інформацію, на чиєм домагатися спростування від "Голосу Америки."

Попередньо ПАУК протестував так само лише проти переслідування комуністами на українських землях православних і католиків, очевидно думаючи "по-християнському", що, чим більше протестантів знищать большевики, тим ліпше. Цієї самої лінії нетолерантности і переслідування знову додержується інж. Коссар. Вже час для українських просестантів стати на захист своєї гідности.

Канада це не Іспанія, і не Совети. Користатися вигодами життя в протестантській країні і переслідувати протестантів, цілком ненормальне явище.

Ця безпідставна нетолерантність проти своїх протестантів виглядає ще більш недоречно, бож у своїй визвольній боротьбі українці шукають допомоги від держав з переважним протестантським складом людности і протестантськими урядами. Замість скористатися існуванням свого протестантизму для нав'язання добрих стосунків, наш "провід" явно і тайно переслідує свою протестантську меншість.

Чи не час вже замінити наш провінціальний, контрольований ритуалістичним клером провід в Канаді на мужів, що дійсно думають по-державному?

"Життя вічне дав нам Бог, а це життя у Сині Його."
(1 Йоана 5:11)

ВАЖЛИВА НАРАДА

Управа У.Е.О. скликала нараду українських протестантських пасторів в Торонті і з ближчих міст. На нараді опрацьовано спільну програму праці і досягнуто цілковитого порозуміння. Досить важливе зауваження зробив пастор П. Крат. Він підкреслив, що для добра евангельської праці і в світлі досвіду минулих чотирьох років найкраще всім громадам організовуватися навколо Українського Євангельського Об'єднання, відмовившись від "незалежности."

Для виготовлення евангельського требника і молитовника нарада вибрала комітет у складі: голова комітету пастор П. Крат і члени—Л. Бучак, Л. Стандрет, І. Бодрук, пастори Адамс, І. Яценитий.

Ухвалено періодично скликати наради українських протестантських пасторів.

ДОПОМОЖІМО СКИТАЛЬЦЯМ

Пресвітерська церква гордиться не тільки визначними державними мужами в своїх рядах, але так само і видатними жінками. До таких належить і високодостойна сенаторка Кейрін Вілсон — голова Канадійського Крайового Комітету для скитальців. В своїй статті в "Глад Тайдінгс" вона підкреслює моральний обов'язок Пресвітерських церков допомогти скитальцям, що знаходяться ще по таборах, приїхати до Канади. Зокрема вона закликує заопікуватися вдовами з дітьми і стариками. Будемо сподіватися, що на її заклик чимало відгукнеться з бажанням допомогти тим, що перебувають в невідрадному і нечевному становищі.

Допоможімо скитальцям! Це не тільки наше гасло, а й відповідальність.

Українська Пресвітерська Церква в Ошаві, Онт.
486 Simcoe Str. South
Пастор: І. Яценитий.
Органіст: Степан Салмерс.
Богослужения о 11 год. кожної неділі.
Вечірня о 7 год. веч.
Недільна Школа о 10 год. рано.
Всіх рало вітаємо

Українська Евангельська Церква в Гамільтоні, Онт.
669 Barton Str., East
Пастор: Лев Бучак.
210 Mary Str., Hamilton, Ont.
Богослужения відбуваються о 11 год рано кожної неділі.

(Продовження з ст. 3)

ремандрував пішки всю Угорщину, Польщу, Прусію, Німеччину, Північну Італію... Побував він тут у багатьох вищих школах, слухав лекції тодішніх світочів. Усюди він зміг порозумітися й лекції сприймати вільно, бо добре володів, крім усіх слов'янських мов, — латинською, німецькою, грецькою та жидівською мовами. Особливе замилування було у нього до античного світу. Він студіював античну філософію та літературу. Глибоко був обізнаний з філософськими вченнями та творчістю Сократа „боговидця", Платона, Аристотеля, Епікура, Демостена, Філона, Плутарха і інших. Знав римську літературу: Горація, Вергілія, Цицерона, Марка Аврелія, Лукіяна, Сенеку, Лукреція, Персія і інших.

Досить глибоко вивчав Сковорода й патристику: Климента Олександрійського, Оріґенч, Діонісса Ареопаґіта, Максима Ісповідника, Григорія Богослова, Івана Золотоустого, Ісидора, Василія Великого, Августина і ін.

Педагогічна праця Сковороди

Перебування Сковороди за кордоном доповнило його науку, його теоретичні знання; тут він відчув іще глибшу любов до України, сумуючи за рідним словом, за рідними людьми...

До західнього життя, до науки він ставився критично, хоч дуже багато тут взяв як з науки, так і з практичного життя.

Повернувшися зза кордону, він близько 10 років перебував майже на самоті, перетравлював сприйняте на заході й в Академії, віддавався мисленню, зокрема вивченню свого внутрішнього життя.

"Пізнай себе"

Це гасло стає гаслом його життя, філософської творчості.

Не маючи засобів до життя, він у цей час перебував у своїх знайомих та приятелів.

В середині 50 р. переяславський єпископ призначив Сковороду на посаду вчителя піїтики (поезії) в Переяславську Семінарію. Тут він написав наукову розвідку про нові методи поезії та склав підручник — Мистецтво на новий лад (проти старого, зокрема проти силябічного віршування).

Сковороду п р и м у ш у в а л и "залишити новизну" і йти певним шляхом "визнаного" в тій часи мистецтва, зокрема віршування... Він рішуче відкинув пропозиції, а тому залишив посаду в семінарії, відповівши єпископові:

„Інша річ архіпастирська патерація, інша річ чабанська сопілка"

Цу мудра відповідь визначала: одне наказувати, а інше творити. Сопілка чабанська є вільна, творча, необмежена ніякими законами й наказами, уставами, приписами... Це його погляд на мистецтво, високе, вільне, творче...

Після цього багатий український шляхтич Степан Тамара закликав Сковороду на вчителя свого сина. Недовго й тут зтримався він Господар відмовив у дорученій праці за те, що він правдиво схарактеризував свого учня—сина Тамари—при слугах сказавши: "Думаеш так, як свинича голова." З поверхового погляду такий неетичний вислів начеб то не личить великій людині. Насправді ж ў цьому вислові є така думка: "Ни людей і на життя мусимо дивитися з погляду людини—вінця Божого творіння... Живемо не для того, щоб їсти, живемо не для своїх тільки достатків, але й для суспільства. Лише тварина не ставить перед собою завдань свого існування на землі. Людина кожної статі й кожного стану—в передусім людина й мислити мусить "яко людина."

Сковороду запросив до себе другий приятель-шляхтич. Але й тут недовго затримався філософ. Відціля поїхав Сковорода до Москви. Тут учений ігумен Троїцько - Сергіївської Лаври запросив його залишитися вчителем піїтики в школі при Лаврі.

Не по нутру йому були московські порядки й він нудився, тужив за Україною. Любов до рідного краю перемогла й тут —філософ залишив і цю; добре поплатну, посаду та повернувся в Україну.

Дідич Тамара через своїх знайомих захопив уночі спляченого Сковороду й знову привіз до себе, просив бути учителем сина, перепрошаючи за свій неетичний попередній вчинок (попереду Тамара вигнав Сковороду).

Від дідича Тамари Степана, Білгородський архієпископ запросив Сковороду на професора піїтики до Харківської колегії. Але недовго перебував Сковорода і тут. Він не хотів і не міг задоволити бажання архієпископа — вступити в чернецтво. Філософ так відповів своєму приятелеві — архієпископові:

"...Чи ви хочете, щоб і я побільшив число фарисеїв? Ікте свято, пийте солодко, одягайтесь м'яко й гендюйте, а Сковорода бачить чернецтво у незахланним житті, вдоволенні малим, умірковаості, в позбавленні всього непотрібного у, відкиненні всіх витребеньків, аби зберігти себе самого в цілості, в погашуванні самолюбства, аби краще виповнити заповідь любові до ближнього, в шуканні Божої хвали, а не людської слави..."

Після цього Сковорода знову йде на село і перебуває там у одного з своїх приятелів, де знайомиться з Ковалинським і стає учителем його сина. Заради "малого студента" Ковалинського — Сковорода знову стає професором синтакси на грецької мови в Харківській колегії.

Ковалинський був приятелем Сковороди понад 30 років, а по смерті свого учителя-друга написав досить цікаву першу біографію. Зберіглося цінне листування Сковороди й Ковалинського, яке дає цікавиту характеристику й розуміння філософсько - релігійного мислення й світогляду Сковороди.

У серпні 1764 року перебував Сковорода в Києві. Тут його прийняли, як жаданого гостя й покладали на нього великі надії... Але Сковорода, не зважаючи на захоплення Києвом — не зміг тут залишитися. Чому саме—я приведу діялогрозмову філософа з київським чернецтвом:

. . . Досить мандрувати по світу! Нам відомий твій талант; ти будеш стовпом і окрасою монастирів...

На це Сковорода відповів ченцям:

... — Я не хочу побільшити стовпотворення. Досить і ваннеотесаних стовпів у Божому храмі...

Безсумніву, тут відчувається вплив Виженського, ченця з Атону. Крім цього, на загальній творчості Сковороди позначився вплив Масонських лож.

Варто відмітити й те, що вищий світ тодішній знав Сковороду, цікавився його вченням, його життям, лиш як особою. Учений Мих Возняк подає такку розмову Сковороди з харківським губернатором Щербініним. До речі сказати Щербінін любив науку, мистецтво, музику, а талант Сковороди йому був відомий. Щербінін, без погодження з єпископом, призначив було Сковороду до Харківської колегії.

Раз Щербінін проїжджав вулицями Харкова і побачив Сковороду, який сидів на тротуарі проти крамниці. Щербінін зупинився, підійшов до Сковороди й запитав, чому той не візьме якоїсь посади. Сковорода відповів:

"... Світ подібний до театру. Щоб представити в театрі гру з успіхом і похвалою, беруться ролі, відповідно до здібностей. Дійова особа в театрі отримує похвалу не за визначну ролю, але зр вдатну гру взагалі. Я довго роздумував про це і по довгім випробованні себе побачив, що не можу представити в театрі світу ніякої особи вдатно, крім низької, простої, безпечної, самітньої. Я вибрав цю ролю, взяв її та й вдоволений..."

Суджено було Сковороді й в третє викладати в Харківській колегії (власне в 4-й)—1766 р. з ініціативи Щербініна — його запрошено до Харківської колегії викладати в додаткових класах етику для української шляхти.

Харківська колегія пишалася Сковородою. Але, зважаючи на методи й програму катехизму, укладену Сковородою та на сміливість викладу—богословам занепокоїлися, і Сковороді довелося залишити свої виклади.

(Далі буде)

УКРАЇНСЬКИЙ СОКРАТ

ВІСТІ З ТОРОНТА

ОРГАНІЗАЦІЯ МОЛОДІ

Товариство Української Пресвітерської Молоді в Торонто обрало управу на загальних зборах у такому складі: Еленора Фесенко—голова, Леся Бурбела—заст. голови і скарбничк; Ірина Каменецька — секретар; голова українізаційного комітету Волфрам Бургардт, голова комітету товариськости — Наталія Сич, голова комітету для студій місійної праці і проведення богослужень — Рода Фесенко.

На богослуженні, в неділю 15 квітня б. р., управа урочисто прийняла на себе обов'язки проводу.

Пресвітерське Т-во Молоді виявляє чимало активности плекаючи правдиву духову релігійність і культурні цінности свого народу. Одночасно Т-во співпрацює з англомовними товариствами молоді гідно репрезентуючи свій нарід.

Є. Ольхівський

КАСТИ І НАРІД

В наслідок другої світової війни в західніх державах повстала так звана нова еміграція, що довголітніми ланцюгами більшовицького лихоліття, разом з своїм народом, була цілковито ізольована від зовнішнього світу.

Тепер ця еміграція, пройшовши власними погами пів земської кулі, перепливши багато рік, морів і океянів, переживши кілька політично-державних систем, багато винісши на своїх плечах поганого й доброго, досить набула досвіду, щоб змогти розказати народам поцейбічного світу про життя народів Радянського Союзу і, навпаки, опинившись на батьківщині, розповісти своєму народові про життя народів у західніх державах.

Щож думав український нарід і як уявляв він собі життя західніх народів?

І. Атеїстично-комуністична шитя

Одні гадали, що всі країни заходу збудовані на один зразок: всі країни, крім Радянського Союзу, є капіталістичні, всі вони однаково добрі, з високим матеріяльним добробутом, з великими, політичними свободами для громадян. Ця частина населення про всі держави думку узагальнювала і якісно оцінювала невеличку Латвію так само, як Велику Британію, Гітлерівську Німеччину чи Муссолінську Італію, так як демократичну Францію чи Америку.

Другі, віярчи радянсько-урядовій пропаганді, уявляли собі, що всі держави поза Радянським Союзом є однаково погані. Всі вони буржуазно-капіталістичні, всі, без винятку, фашистівсько-реакційні, з різним поділом людности на дві, протилежні класи: експлуататорів (капіталістів) і експлуатованих (робітників), що капіталісти живуть дуже розкішно, а робітники надзвичайно зле.

Подібні погляди являють собою продукт Маркса-ленінської науки, якою переважно набивають голови молодіі, позбавленої виховання батьків і цілковито відданої під опіку комуністично-державного, марксо-ленінського світогляду.

Нарешті, треті, переважно, люди літнього віку, що зазнали ще старих, царських порядків, більш правильно оцінювали життя в західніх державах: диференціювали їх на приватно-капіталістичні й соціялістичні, їй держави впроваджує винятково нечувані способи експлуатації. Інакше кажучи, в Радянському Союзі існує жахлива експлуатація людини, яка маскується різними "понадурочними годинами, зустрічними планами, безмежною любов'ю до тов. Сталіна, соціяльним змаганням і т. д.". Виступаючи в пресі і в пропагандивній балаканині за всебічний розвиток науки, усі науки (гуманітарні, природничі і математично-прикладні) пронизані марксо-ленінським змістом, з обов'язковою передмовою до кожної книжки - підручника "подяки великому Сталінові" за вільний розвиток науки й велику його любов до тих, хто над нею працює.

демократичні й фашистівські, країни з високим матеріяльним добробутом й низьким, високоморальні й здеморалізовані, цивілізовані й з великим занепадом цивілізації і т. д.

Залежно від причин поганого чи доброго життя в окремих країнах, ввесь світ можна поділити на дві частини: а) світ східній, комуністично-атеїстичний і б) світ західній, демократично-релігійний.

Перший, тобто світ східній, можна вважати за зразок найгіршого політично-економічного життя. Докладно про це висвітлювати не збираємося, оскільки вже писалося. Скажемо лише, що найбільша держава в світі — Радянський Союз, з найбагатшими природніми резервами," являє собою досьогодні зразок найбільших у світі матеріяльних злиднів народу незнаного в історії людства політично-морального рабства. У чому рім? Невже громадяни Радянського Союзу нездібні зорганізувати для себе доброго життя? Ні. **Причина всього того лиха є наявність в державному керівництві лише одної, політичної, паразитарної атеїстичної касти, витвореної з однієї комуністичної партії, яка своє персональне життя ставить вище за всякі інтереси народу.** Така каста не визнає Бога, себе вважає початком усіх початків, а свого провідника — Сталіна богом для всіх народів світу. Усякими правдами й неправдами ця каста намагається ці погляди прищепити свідомості своїх громадян, щоб їх тримати в покорі й слухняності. Для цього сталінсько-комуністична каста застосовує терор, яферно-брехливу пропаганду й повку матеріяльно-моральну руйну своїх підданих.

Не визнаючи Бога, ця пляда звичайних людей-самолюбів не має стримуючого чинника, не має меж для своєї поганої поведінки. У своїх поступованнях вона безприципна. Вона не вважає за гріх в основу своєї пропаганди покласти брехню, тобто називати себе демократією, а на ділі впроваджувати ще не знану цивілізованому світові диктатуру, говорити за найдальший гуманізм, а застосовувати терор, не існуючий," назвіть за часів Івана Грозного.

Більшовицька каста з пінюю на устах кричить за експлуатацію трудящих у капіталістичних країнах, тоді, як сама в своїх (Продовження на ст. 12)

Чи ви вже вислали датку на пресовий фонд Євангельської Правди?

Місійне Богослужіння

Дня 1-го березня б. р. в української евангельської пресвітерської церкві в Едмонтоні відбулося місійне богослуження. Др. С. Сасс, пастор цієї церкви, розпочав богослуження короткою молитвою а потому присутні дуже гарно відспівали "Святий Боже Всемогучий".

Пані Сасс з великим піднесенням виконала (сольо) українську християнську пісню. Потому пастор виголосив суто християнську проповідь, на підставі св. Письма, цитуючи з праць Августина, Лютера а також з творів Т. Шевченка й І. Франка, які закликали український нарід до правдивого християнства, тобто стати евангеликами і раз назавжди покінчити з поганськими забобонами та візантійськими ритуалами.

Основний зміст проповіді полягав у тому, щоб твердо стати на шлях правдивого християнства, поклонитися Богові духом і правдою.

При кінці богослуження, збр. Е. Глова, закликав українських евангеликів пильно берегти "Євангельську Правду", тому, що католицькі проводирі вже тепер готують релігійну інквізицію в майбутній вільній Україні.

Яким духом наповнені проводирі ритуалістичних церков, можна судити по тому, що новий укр. місіевий православний протоієрей вже мобілізує своїх однодумців для пропов'дування на Україні жорстокого дикунства. "Якщо горить хата твого сусіда, — навчають вони — то не слід гасити пожару в нього, якщо він не є новим греко-православним".

Присутні були дуже задоволені, що Бог допоміг їм дочекатися українських евангельських богослужень у Едмонтоні.

А. В.

Українська Пресвітерська Церква в Торонті, Онт.
20 Claremont Str.
Пастор: М. Фесенко, Th. B.
Диригент хору: П. Січ.
Органістка: Еленора Фесенко.
Богослужения і Недільна Школа о 11 год. рано кожної неділі.
Вечірня о 7 год. веч.

ВАЖНЕ ДЛЯ МІСТА ДЕТРОЇТ, МІШ. ТА ОКОЛИЦЬ!

Оцим повідомляється, що **Українські Евангельські Богослуження** в Детройті відбуваються кожної неділі в капліці Вестмінстерської Церкви при 9851 Гамільтон вул. Початок 3.15 попол. Доїзд автобусами Гамільтон або Плімат.

МАЛО ХРИСТОВОГО ДУХА І БАГАТО ФАНАТИЗМУ

(Зауваження до постанов ПАУК-у)

У березні б. р. у Вінніпегу відбулися наради Пан-Американської Української Конференції, яка ухвалила ряд постанов. Здебільшого постанови слушні і відбивають думки й змагання українського загалу. Проте є постанови однобічні, продиктовані провінціялізмом членів конференції, а деякі мають серйозні дефекти.

Постанова ПАУК-у, що Центральна Рада і Виконний Орган репрезентують українську визвольну справу на міжнародньому терені вказує на політичну зрілість в цьому членів зїзду. Видно, що еволюційний шлях від невразного до одвертого визнання — пройдений. Ця ухвала безперечно відбиває переконання усього українського загалу, не маючи на увазі купки "українських тоталістів", що, як правило, гуртуються навколо католицьких церков.

Тепер невідкладне завдання, щоб організації, які входять до складу ПАУК-у, перейшли від слова до діла, вжили всіх заходів, щоб Виконний Орган мав засоби проведення своєї праці. Адже тільки резолюціями "визвольну справу зарепрезентувати неможливо".

Ми вважаємо цілком нормальним, холи ПАУК починає повчати Українську Національну Раду про те, що вона повинна якнайскорше звернутися до УГВР і порадити їм підпорядкуватися Української Національній Раді, як що вони є "дійсно "репрезентантом у к р а їнської визвольної справи".

Наступна резолюція намагається вдертися у відчинені двері, вимагаючи від Президії Національної Ради "усіх заходів консолідації". Адже Виконний Орган і Рада тільки те й роблять, що намагаються притягти "поровнятися національних вождів" до співпраці. Краще було б Національній Раді витрачати більше часу на репрезентацію визвольної справи.

Цілком слушна постанова протесту проти знищення большевиками на місцях української православної і католицької церков. Але той факт, що в постанові нічого не сказано про жахливі переслідування большевицькою Москвою українських евангеліків, відразу виявляє, що роботою конференції керували "отці духовні". Москвка знищила в Галичині і на Волині українську реформовану церкву, багатьох пасторів за мордовано, а решту заслано в Сибір. Церкви евангеліків перетворені на склади, а членство виарештоване. Не краща доля спіткала евангеліків і на Наддніпрянщині. Ні один церковний рух не чинив такого впертого спротиву комунізмові, як український евангелизм сідчас колективізації. Про це все добре відомо широким протестантським закордонним колам, Світовому Союзові Церков і провідним мужам Великих Держав.

Українські евангелики, маючи великі зв'язки, подбали про те, щоб протестантський світ довідався про заподіяну українським евангеликам кривду, але разом з тим вони не замовчували переслідувань комуністами православних і католиків, а навпаки обстоювали їх право так жити і вірувати, як вони самі собі того бажають.

ПАУК, що його підтримують і українські протестанти, не згадав і словом про українських евангеліків, про їх страждання під большевиками. Це виявляє полерше засліплений вузькозорий фанатизм ритуалістів, а подруге, що ПАУК був у руках священства. Трудно повірити, щоб світські громадські діячі були до того вузькозорі і фанатичні, щоб не заступилися за інших синів свого народу, хоч би й іншого віровизнання. Яке ж вражіння ця постанова матиме в державних колах протестантських країн? Вся ті сила буде зведена нанівець, бо кожний із них, будучи поінформований про те, що прийшлось перенести й українським протестантам у большевій, буде думати про католиків і православних з ПАУК-у і про їх нарікання на большевиків, що "яке їхало, таке і здибало".

Якщо православні і католики з ПАУК-у не мають милосердя над українськими протестантами, які конають по теренах Сибіру і по большевицьких в'язницях, то яке право вони мають просити співчуття для себе. Справедливість є безсторонна!

Той факт, що священство надто втручується в громадські справи в Канаді і Злучених Державах, робить велику шкоду для визвольних змагань. Католицький клер насамперед зобов'язаний бути лояльним проти італійця в Римі, якого вони називають "папою". Саме через це на кожному кроці вони вносять питання католицької домінації, розбиваючи єдність. Священство має обмежитися релігійною працею в церквах.

Ілько Глова.

ДО ЄВАНГЕЛІКІВ КАНАДИ І АМЕРИКИ

Пан-Американська Українська Конференція (ПАУК), з постійним місцем перебування в Нью Йорку, яка координує дії Конгресового Комітету в ЗДА і громадських установ та об'єднань у Південній Америці, відбула четверту сесію 2—4-го березня в Вінніпегу.

Висновки і побажання ПАУК досить докладно висвітлені у відповідних постановах.

Постанова IX

Пан-Американська Українська Конференція, закликаючи до мобілізації моральних ресурсів проти агресії комуністичної Москви, вважає, що головною основою моральної сили кожного народу — це релігія і церква.

Стверджуючи цей факт, Пан-Американська Українська Конференція підносить перед усім світом протест проти знищення Москвою спочатку українсько-православної, а згодом і української католицької церкви.

До найновіших фактів того нечуваного релігійного переслідування належить винищування решток української католицької церкви на Закарпатті

В Канаді і Злучених Державах по сьогодні є чимало високоосвічених і інтелігентних людей, які могли б дати провід і раду в усіх справах, не вносячи церковної боротьби в українські громадські організації. Доходить до смішного. Досить найменшого українського бенкету, як на нього фанатичні "вірую чі" тягнуть "репрезентувати" будякого "епископа" чи "отця духовного". При таких нагодах вони тягнуть усіх до своєї "единоспасенної" церкви. З цим вже час кінчити і не вставляти української справи на сміх цілому світові. Не можна довіряти важливих державних справ "дякам із Зарваниць".

Щож до рідних земель, то як Бог дозволить їм звільнитися від московського ярма, то запевняєм, що там не будуть нероздільно і самодержавно панувати ані православні ані католики, але буде однакова нагода для кожного славити Бога так, як він вважає для себе найкращим.

Постанови ПАУК-у про церкви, замовчуючи протестантів, виявили, як мало автори постанов мали Христового духа, і як багато фанатизму. Назвати лідерів ПАУК-у державними мужами важніяк неможливо.

і ув'язнення останнього українського єпископа Павла Гойдича разом з духовенством.

Цей факт подає ПАУК на суд усього демократичного світу. Як не крути, а шило з мішка вилізло. І справді "ПАУК", тобто Пан-Американська Українська Конференція, будучи найвищою інстанцією об'єднаних установ, організацій, тим самим є, так би мовити, речник українського народу в ЗДА і Канаді. Тимчасом постанова вносить протест проти знищення православної і католицької церкви. Цїком слушно. **А деж протестанти?**

Про тисячі українців протестантів в Канаді і ЗДА, про мільйони на Україні, в постанові ані слова. Неначе б вони не існують. А хіба протестантські церкви і евангелики не винищені комуністичною Москвою? Але нічого не вдієш... Як видно євангельська кров не така важлива як ув'язнення єпископа Гойдича. Недарма католицький кардинал в Іспанії Сегура каже, що "життя протестанта не має ніякої вартости в Іспанії". До речі, кардинал живий і говорить тепер, а не колись.

Українські евангелики, як говорять у нас в Едмонтоні, значаться на листі зрадників, запроданців, сектантів. Отже, чи хочемо ми, чи ні, ми винні ми, чи ні, ми засуджені. А що життя протестанта не має вартости на Україні — нас, евангеліків буде ПАУК ліквідувати, як ліквідує папи муху і буде стріляти...

Пам'ятайте евангелики

Рим кровавий! Таким він був споконвіку. Католицька церква не каючись, завжди готова пролити кров. Такою вона була в минулому, такою є сьогодні в Іспанії, Італії, Аргентині і в цілій полудневій Америці. Фактів про це є досить.

Система католицької церкви незмінна. Дорадник Олівера Кромвеля, Пим, підкреслював: "римо-католицька церква все робить своїм вишколеним способом — поперше, щоб втиснутися в державу. Після цього вона домагається толеранції, потім рівности, за рівністю винесокости. Осягнувши високість, силу, вона рядить і нищить усе, що некатолицьке".

У католицькій церкві компромісу ніколи не було і сьогодні немає. Правда, католицька церква дурить православних,

(Продовження на ст. 8)

ДО ЄВАНГЕЛІКІВ КАНАДИ І АМЕРИКИ

(Докінчення з ст. 7).

а вони дурять самі себе. Про євангеликів не доводиться говорити.

Католицька церква, це **автократія.** Яке ж право має ПАУК авелювати до **демократичного** світу? Католицька церква, це **фашизм і диктатура.** Чого ж шукають православні? Це явний, католицький підступ, що закрадається до влади на Україні. Це була б друга Іспанія!

Берімося до гідної роботи

Це не є ніяка честь українцеві допомагати будувати нову, українську Іспанію. Це ганьба! **Україна повинна воскреснути вільна від будьяких ланцюгів політичних і духовних!** Таку відбудувати Україну є обов'язок, Божий закон для кожного українця євангелика і кожного свідомого, розумного православного й католика.

Звичайно, на все Господня воля. Можливо, що з ласки нашого Господа нас, євангеликів ПАУК в постановах не згадав. Проте, ми, українські євангелики бажаємо добра нашій мученці Україні, і для цього ми маємо гідну, почесну роботу милосердного Самарянина: завинути рани... рани віками гинучі... рани душевні нашої страдниці України.

Ми, євангелики Канади і Америки мусимо стати **в обороні і на грунті повної свободи тіла і совісти для України і рівного права для всіх віровизнань.**

Ми, євангелики не розрахуємо на кількість, на маніфестації. Ми повинні лише об'єднатися для єдиної мети: гоїти рани. Наша допомога: Господь Бог! Перед нами: наша мета гоїти рани. За нами: Святе Письмо і Учитель наш, дорогоцінний Ісус Христос. За нами і з нами мільйони євангеликів на рідних землях. За нами мільйони християн протестантів у Канаді, Англії, ЗДА і по цілому світу. За нами демократичний світ. Перед англійським, протестантським і демократичним світом ми не стоїмо як дводушні православні і католики, а стоїмо як євангелики християни. Коли нашу молитву й наш голос почує Господь Бог, то почує і світ!

Організуймося для мети

Ми, євангелики повинні створити організацію і то не відкладаючи. Справа надзвичайно важлива для добра України, а ми можемо допомогти. Організація повинна мати виняткове завдання: **стояти в обороні свободи України.** Організація повинна мати на місцях осередки і централі, які репрезентували б відповідні особи. Організувавшись так, ми зможемо розгорнути досить корисну роботу для добра України.

За цю роботу повинні насамперед взятися наші часописи: "Євангельська Правда" (Торонто), "Канадійський Ранок" і "Християнський Вістник" (Вінніпег). Сподіваємося, що євангелики в Канаді й Америці поставляться до цієї справи щиро, одверто і з пожертвою, бо Україна мученица нам дорога і мила. Ми від неї ніколи не відрікалися і досьогодні забути її не можемо.

Обов'язок проповідників обмінятися в цій справі думками на сторінках нашої преси. Кристалізуйте справу, щоб вона була поставлена на міцному грунті.

Співайте і моліться:

Боже Єдиний, Україну спаси!

Ілько Глова

"Рік Святий"

В Римі свято величаве,
Найважніше всіх віків,
"Рік Святий" це, по "конклаве"
Всім народам, всіх світів.

І зібралось люду море.
Шість швайцарів "гварда"
Несуть папу ось на троні —
Кличуть: "вівє падра"!

Одяж золотом пошита,
На жезлі брилянти,
На тіарі тріверховій
Сяють діяманти...

А на гробі понад Римом
Два прийшли з Тибету,
Третій хтось — це Петро,
Рибак з Назарету.

— "Що це?— каже Петро стиха,
Чи Боже прокляття?...
Чи вже знова, знов когось
Ведуть на розп'яття"?..

Живий Будда, твій "заступник",
Папа Ватикану, —
І нарід цей, цей відступник
Робить му параду...

Прибіг Петро в катакомби —
Ледве спам'ятався,
Та й до братів християн всіх,
Ось так відізвався:

— "Треба браття, християни
Надалі ховатись...
Не нам бідним рибакам
З папами брататись"...

Березень, 1951.

Др. С. С Сасс.

МИ ЙДЕМО ВПЕРЕД

Передо мною офіціоз католицької церкви, що обслуговує українців у Канаді, які на рідних землях належали до греко-католицької церкви, яку вичистив з пороху польщини сірий священик, не протегований, а радше гонений правди ради. Він і вмер на грудну недугу із "гараздів", що зазнав по вогких-сутрудніківках.

Так, піонер українізму, серед українських греко-католицьких священиків, що рідним словом заговорив до душі народу, це с. п. о. Маркіян Шашкевич.

В Галичині говорили священики проповіді по-польськи. Священичі доми, їхні сім'ї послуговувались до о. Маркіяна, лише польською мовою.

Клясичний приклад цієї аномалії, це бл. п. Людмила Білецька, сестричка бл. п. кардинала Сильвестра Сембратовича, а жінка бл. п. о. Миколи Білецького.

Так, "імосць" з Пацикова в Долинщині писала лише латинкою, а читати кирилицю навчилася гень-гень пізно.

Бл. п. о. Маркіян постановив собі завданням: Віра серця мого як Бескид твердо постановилась на любові. Він прагне добра народові: Хоче його просвітити. "Бо серце ми руське і віра руська" — не продажний обман.

Браття отці, що стоїте на позиціях "св. католицької" церкви, зважте, що церква ця консервативна, а догма, що світ непоправні її скарби.

Виж знаєте, що православна церква є "еритичною" церквою і вам під ніяким поглядом не вільно погоджуватися на її існування

Пригадайте собі трактати в догмастиці і моральній, що стоять там під заголовком: — De communicatione cum heretiels. — Про приставання з еретиками і т. п.

Чи може ви зачинаєте помало реформувати римську, холодну для нас церкву і в ім'я братньої любови управнюєте православну церкву, щоб з більшим імпетом накинутися на "сектантів", які в різний спосіб стараються "заповнити порожнечу змісту" в їхній секті

Ці пропагатори нової секти взяли собі за мету баламучення наших людей і підривання авторитету нашої української церкви — в однаковій мірі — як української католицької, так і української православної.

Автор статті забув чомусь то згадати про існування досить старої євангельської церкви не незалежної справді, але чисто Божої, що служить українському народові в його рідній мові, згідно з правдивими потребами його душі.

В дійсності редакція Едмонських католицких "Українських Вістей" ч. 12 з дня 20 березня 1951 не писала власною рукою статейки: "Проти духовного розбиття українського народу". Але передрукувавши її з "Українського Робітника" — не додавши від себе застереження щодо існування православної церкви, уважає за явище природне існування такої церкви.

Браття редактори! Я цінію вашу великодушність з цього погляду, але скрийте це число перед оком Владики, або, щоб борони Боже, не довідався про це Рим і не поступив з вашим часописом як з Ротарімми — недавно.

Зважте браття,що ми йдемо вперед у багатьох відношеннях. Недавно ще непripустимим було правити панахиду за бл. п. Тараса Шевченка. Хоч я особисто правив щороку. Не тому, щоб це було по думці і бажанню великого пророка, а ради освідомлення народу — даючи відповідний реферат.

Ми добре знаємо, що вірші Шевченка, бо відчуваємо, що народ пробуджується з дрімоти і розуміє, що одного дня народ стане паном своєї совісти і своєї демократичної церкви — а не диктаторський, чужий Рим. Адже Рим чужий мені, народові і вам.

Він не заплакав як диктатор Кремлю знищив усіх українських галицьких владик, бо це хлопи-раби бездержавники, ізгої не чисто католицької церкви, що її треба ще очистити з залишків сходу. Мені ще в усі дзвенить кпляча відповідь проф. догматики на мої домагання давати аргументи з Ів. Золотоустого і отців сх. церкви.

Так, з кпинами він іронічно говорив: Lux ва oriente?! Світло зі сходу — bedeas — сідай!

Святіший отець скликав conclave, на знак протесту проти

(Продовження на ст. 9)

МИ ЙДЕМО ВПЕРЕД

(Продовження з ст. 8)

увязнення одного кардинала Мідсценти.

Папа вибрав до цього найторжественнішу форму протесту. Conclave склике він у найважніший і найповажніший хвилі церковного життя.

Слухайте браття отці! Вижснаєте, що Мідсценти шляхтич і мадяр; а наш Митрополит Слипий син хлопа із Звздрости в Теребовельщині. Наш бл. п. Григорій Хомишин, це Гриць з Галиньковиць і т. д. Самі хлопи, ще й раби без держави.

Не думайте, що я не болію душею над тим, що ви подібні до того ведмеля, що його цигани б'є, бо ще й танцювати заставляє.

Але ви йдете вперед. Любите Шевченка, хоч він еретик, а помалу-малу зачнете правити панахиду за Із Франка, якщо народ цього захоче. Бо Франко вигнав би вас від своєї могили, якби побачив, що ви з кадилом прийшли до нього.

Ви замовчуєте чомусь правильну поставу бл. п. Л. Цегельського зглядом української евангельської церкви. Чому?

Ви передрукуєте дрястичні слова "Українського Робітника" про д-ра Дмитра Донцова. Ви гейби тішилися з накинення на його особу, ізза його симпатій у бік св. Євангелія, що є повніше змістом за всі обрядовщини, бо воно вчить народ че бездушних форм, в Божої Волі.

Дмитро Донцов був "божищем" молоді через свій "націоналізм". Він має ще своїх поклонників.

Цікаво, чи ви пригадуєте собі оцю статейку, що Ви передрукували і після його смерти, якої я йому не бажаю, чи забудете і підете з кадилом і кропилом на його гріб?

Будьте, отже, послідовні. Називайте його відтепер і назавши протестантом. Бо він не буде сам. Він буде там де Гр. Сковорода, П. Куліш, Т. Шевченко, М. Драгоманов, Л. Українка, І. Франко, Л. Цегельський і інші "розбиватели українського народу"!

Ми йдемо вперед, бо народ так хоче, а народ сильніший за чужий Рим.

Народ не вчився догми, але він має нюх і смак, він і вирішить долю своєї церкви.

Чи пригадуєте собі панотці "католицькі" і "православні", як то в Едмонтоні вмер кілька років тому отаман Українського Війська, бл. п. Шашкевич?

Його тлінні останки лежали в трупарні. Управа міста Едмонтону зайнялася похороном тому, що не шкодував своєї крови за рідний народ!

В останній момент довідалася про смерть отамана Стрілецька Братія. Вони хотять гідно віддати чужій землі тлінні останки побратима, що прибув з дал. України зложити кості в холодну канадійську землю.

Стрільці віруючі люди. Йдуть до отців "католиків", щоб похоронити ізхнього товариша. Вони цілком слушно, за своїм римським правом відмовилися. Відмовилися цілком слушно і "православні" батюшки, вонж бо продовжують "традиції" церкви, що рік-річно взяла собі за обов'язок проклинати найбільшого сина України, гетьмана Мазепу.

Знаєте хто похоронив отамана Шашкевича? Протестантський англ. пастор!

Як тепер?

Тепер б'ються "католицькі" отці з "православними" батюшками о першість, хто правитиме панахиду на могилі бл. п. Шашкевича.

Слава вам браття! Це вже по стулі! Ви "католики" всетаки скрийте це перед оком Риму.

А я не шучаю нагоди гризти ся до крови за чужі интереси. Молюся Богові, щоб ми йшли все вперед і вперед — і щоб ми всі отці і батюшки стали:

Добрими братами
І синами сонця правди
І єретиками.

ПЛАСТ У ТОРОНТІ

Досі ми вважали, що пласт засадничо не втручається в релігійні справи. Очевидно, що зайшли якісь зміни, оскільки новий будинок для пласту в Торонті був посвячений католицьким священством, тоді як будинок куплений "завдяки жертвенності українського громадянства". Інакше кажучи, не купівлю будинку давали кошти і православні і протестанти. Так поволі рука римського клеру як восьминога проникає у всі громадські ділянки українського життя, отруюючи його релігійною нетолерантністю.

Якби торонтонський пласт був на висоті своїх засад, то слід було запросити представників усіх церков, або ніякої. Якщо пласт є знарядлям католицизму, то не слід видавати себе за релігійно - нейтральну організацію.

З Життя Едмонтону

(Від власного кореспондента)

Українське евангельське богослужіння в Едмонтоні відбувається що неділі о 11 год. ранку (Сіцій Кредит Галл, 9974 Джеспер Ave.).

Др. С. Сасс, новий проповідник, добирає дуже цікавого матеріялу для своїх проповідей, що своїм змістом мають характер суто християнського духа.

Зацікавлення людности евангельським б о г о служеннями зростає чимраз більше. Найкращим доказом цього є поблюшення кількости присутніх. Отже, пророкування римо-католиків і ново-православних, що в Едмонтоні немає грунту для української евангельської церкви, саме життя відкидає.

Місто Едмонтон розростається. Досить того, що цьогорічний бюджет провінціяльного уряду становить понад 84 мільони, тобто найбільший бюджет до цього часу. Чотири українські посли з уридової партії беруть живу участь у всяких нарадах сесії, а посол Томин виголосив недавно промову, що і змістом заінтересували всі посли. Премієр Меннінг, котрий проповідує Слово Боже що неділі в Едмонтоні, або в Келгарі, провадить про віціяльне господарство дуже добре.

Цікавляться тут і релігійним життям. Ось не так давно Митрофі. доказував у книгарні, що всі українські протестантські проповідники по суті являють собою асимілятрів, оскільки одержують фінансову допомогу від англійських протестантів і проповідують слово Боже не так як ново-православні. Ми не можемо зрозуміти, що в тім злого, що слабші евангельські громади приймають поміч від своїх однобірців. Як що православні не рахували за зле просити на початках грошової помочи від американських пресвітеріян, та з допомогою одного пресвітерського пастора таку поміч дістали, то чому вони дорікають за це саме українським евангеликам? Ми приймаємо поміч від своїх однобірців, православні ходили до чужих їм по вірі людей. Приявши від них поміч, вони потім обливають їх помиями. Католики дістають десятки тисяч річно від англійських і французьких католиків на працю поміж українців.

Різниця в праці евангеликів полягає в тому, що вони, дставши поміч, роблять святу і вложену працю поміж свого народа. В той час як ритуалісти тримають його в непросвітній духовій темряві. Розмови про асиміляцію є лише гаєбна вигадка. Не церква асимілює, а школа, театр, радіо і оточення.

Діти деяких провідних "православних і католицьких патріотів" знають про свій народ і його мову менш ніж діти пересічного евангелика.

А скажіть, будь ласка, пане Митре, за що беруть гроші так звані ново-православні попи від нашого народу? Молитви за померлих, свячення води, домів, зілля, паски, яєць а навіть і свинини, а також за кадило кропило та фалони і інші поганські причандали. Усе це є найкращим доказом того, хто зраджує і обдурює наш народ на релігійній ниві.

7-го квітня б. р. появилася новинка в англійській пресі про те, що папа Римський і його заступник в Канаді Антоніти роблять різні зміни в українській Кат. Церкві і настановляють нових асистентів Укр. Кат. Єпископам, яких висвятили французькі епископи. Це наочний доказ того, що укр. кат. церква опинилася зовсім під юрисдикцією Французької Римо-Кат. Єрархії. Це незаперечний доказ того, що греко-кат. церкву в Канаді зліквідували французькі епископи з благословенням папського з Риму. Дивно, що греко-кат. парафіяни мовчать, ніби не знають, що вони вже римо-католики, а разом з тим залишаються щирими українцями як про це вони люблять вихвалятися дуже часто.

Ново-православні так само удають, що ніби не знають про цю "зраду греко-кат. церкви в Канаді. Вони своєю мовчанкою признають, що то є "вшистко едно" греко-кат. або римо-кат. а всі українські евангелики повинні бути зрадниками укр. народу, бо так кажуть у спілці ново-православні і римо-католики.

Так званим православним та римо-кат. українцям варто було б знати, що Канада — протестантська держава, що всі державні закони в ній оперті на святому Письмі. Всі протестантські проповідники проповідують єв. Письмо так само, як Христос проповідував. Отже, хто намагається називати їх зрадниками то вже цим самим є сам зрадник коли хоче до-

(Продовження на ст. 10)

Кожен господар, що вирощує городні культури, зацікавлений одержати якнайбільший врожай від рослин. Проте, не кожному господареві докладно відомо про причини, які спричинюють розвиткові і плодоношенню рослин або, навпаки, знижують врожай, а часом ведуть до його цілковитої загибелі.

Життя рослин, їх зростання й розвиток перебувають під впливом ряду певних зовнішніх умовин, так би мовити, чинників. З тих чинників основні: вода, тепло, повітря, світло й поживні мінеральні речовини. Кожний з цих чинників потрібний для життя рослини, але не в однаковій мірі для всіх рослин. Овочеві рослини своєм походженням і біологічними властивостями дуже різноманітні. Одні з них походять з гарячих південних країн, інші з країн помірного підсоння. Звідси і їх вимоги до зовнішніх умовин не однакові, бо свої специфічні вимоги до різних умовин, одержані в спадок від предків-чужинців, рослини вперто захоплюють у своїй біологічній основі. Наприклад, для огірка при підвищеній вогкості потрібна висока температура, а для капусти при тій же вогкості потрібна помірна температура. В різні періоди життя рослини, її потреба в тих самих умовинах також може змінюватися. Так, цибуля на початку росту потребує вологи, але для кращого вистигання цибулини й потрібна суха погода. При зміні сили впливу одного чинника доводиться часто міняти й силу іншого. Наприклад, в теплярниях, при зниженні освітлення, можна зробити висновок, як потрібно знизити й температуру, інакше рослини починають витягатися, що доводить його зростання розвитку рослин до послаблення і навіть до їх загибелі.

Розглянемо значення для рослин кожного із зазначених вище чинників окрема.

З ЖИТТЯ ЕДМОНТОНУ

(Продовження з ст 9)

казали, що нам або рямо-католицькі церкви стоять поза державним законом. В Канаді релігійна толерантність стоїть на дуже високому рівні завдяки канадійській конституції, яка дуже добра для великої більшости канадійських громадян. Це повинні пам'ятати назавжди наші ново-православні і римо-католицькі українці, бо всіх нас є обов'язок боронити канадійську конституцію на кожному кроці і бути людьми між людьми.

Проф. Др. К. Сандуя

ВИСОКІ ВРОЖАЇ ГОРОДНІХ КУЛЬТУР

не забуваючи, що в природі ці чинники діють всі разом або, як кажуть, в комплексі.

Значення води. Овочеві рослини потрібують води більше ніж будьякі інші рослини, оскільки вони випаровують через листя велику її кількість. Вода також входить значною мірою до складу їх тіла. Овочеві рослини містять в собі близько 85-95% води до їх загальної ваги. Воду всмоктують коріння з ґрунту, а разом з водою подаються і розчинені в ґрунті поживні мінеральні солі. Всмоктана вода розноситься по всій рослині і випаровується через листя, а мінеральні речовини залишаються в рослині та йдуть на зростання стебла, коріння, розвиток листя й плодів. Відсоток розчинених у воді солей дуже незначний і тому рослина повинна випаровувати велику кількість води, щоб набирати потрібну для живлення кількість цих солей. Так, для назбирювання одиниці поживної речовини, овочеві рослини витрачають через випаровування 600-900 одиниць води. Для уявлення, як багато треба рослині перепустити через своє тіло води, щоб набрати потрібну кількість поживних солей, можна навести такий приклад. Одна рослина кукурудзи протягом літа може випарувати 17 і більше відер води. За той же період гектар виса випаровує 300 тон води або 24 тисячі відер. З цього потрібно знизити й температури, нальше рослини починають витягатися, що доводить його зростання розвитку рослини, постійний доплив свіжої води з ґрунту забезпечує листя від перегрівання під час великої літньої спеки. Надмірне перегрівання листя викликає сонячне попечення їх, що його ми часто спостерігаємо в парниках, де випаровування затримується великою вогкістю під дахами. Як що ж втрата води буде більша за її доплив, то рослина в'яне, листя і молоді вершки (пагінці) хилиться додолу. Якщо такий стан триває недовго, то доплив води з ґрунту відсвіжує рослину. Коли в ґрунті не вистачає води, то живлення й зростання рослини припиняються, рослини розвиваються недорослими, овочі й насіння виходять слабі, або й зовсім не розвиваються. Врожай, звичайно, зменшується. В разі такий стан триватиме довго, то рослина перегрівається й гине. Наприклад, капуста пізнє посухи не дає головок нормального розміру, кореплоди ріпи, редиски, редьки стають в'ялими й деревуватими, а у томатів відпадають зав'язки. В місцях з недостатньою вологістю для таких рослин треба відводити більш вологі понижені ділянки й поля поближче до водойми, а крім того слід проводити снігозатримування, штучне зрошування й зберігати ґрунтову вологість правильним доглядом та обробітком ґрунту.

Надмір вологи також шкідливо відбивається на овочевих рослинах, оскільки вода витискує з ґрунту потрібне для дихання коренів повітря (кисень). На таких надмірно вологих місцях, наприклад, капустяні листки стають в'ялими, рослини дуже понижують врожайність або й зовсім гинуть. Вологі ділянки ґрунту осушують рівчаками або дренажем, а культуру овочевих провадять на гребнях і грядах.

Значення тепла. Такі життєві явища в рослин, як випарювання, всмоктування води й мінеральних речовин з ґрунту, зростання, розвиток і плодоношення, можуть відбуватися лише за певної для кожної рослини температури. Відхилення від потрібної температури в той, чи інший бік, несприятливо відбиваться на рослині. Залежно від того, яких температурних умовин потрібують рослини, їх поділяють на дві великі групи холодостійкі і теплолюбні. Неподібність у цих груп виявляться вже під час проростання насіння. У холодостійких рослин, до яких належать петрушка, морква, салата, цибуля, ріпа, капуста, горох, кріп, насіння починає проростати при температурі 2°С (35.6 F). Це насіння висівають найраніше по весні. Щодо насіння теплолюбів, як огірки, квасоля, томати, гарбузи, дині, кавуни, то воно починає проростати при 12-15° С (53-59 F). Тому насіння таких рослин висівають тоді, як ґрунт добре вигріє сонце і встановиться тепла погода. Температуру, що при ній найкраще розвивається рослина, називають оптимальною або найлішою. Оптимальна температура для холодостійких рослин 18-25° С (64-77 F.); а для теплолюбів— 25-34° С (77-93.5 F.). Підвищення температури за межі оптимальної температури вже прикро відбивається на рослинах. У них, а такому разі, понижується назбирування поживних речовин, а витрата або розпад речовин посилюється. В надлишок того рослина голодує. При температурі в 50° С (122 F.) рослина гине. Шкідливий вплив високих температур особливо часто спостерігається в парниках і теплярнях, де, для їх зниження застосовують сильне провітрювання, притінення шкла, яке покривають крейдою.

Відношення рослин до тепла визначає певною мірою і район їх вирощування, хоч ця умовина і не вирішальна для городництва, оскільки в городництві широко можна застосовувати методи штучної зміни підсоння й захисту рослин від понижених температур, через вирощування їх в парниках, теплярнях, на утепленому ґрунті, в розсадниках, під тимчасовим прикриттям та ін.

Для теплолюбивих рослин звичайно вибирають тепліші схили та захисні ділянки, уникаючи низьких місцевостей (долин річок, западин) де скупчуються маси холодного повітря. Вимогливі до тепла рослини гинуть підчас приморозків в 1-2° С (34-36 F.), а холодостійкі рослини, без перешкод переносять короткотривалі приморозки до 5° С (41 F). Але тривале похолодання шкідливо відбивається також і на них. Боючись з приморозками, вживають різних заходів, як наприклад, накривають шклинними чи напоровими ковпаками, рогожками, матами, ящиками, соломою і землею. Застосовують також і задимлення. Для цього заздалегідь заготовляють купи соломи, гною, моху, торфової підстилки, або інших матеріялів, що дають великий дим. Димова завіса підтримується всю ніч і 1-2 години по сході сонця, інакше задимлення не буде дійовим. Рослини, стійкіші до зниження температури, як морква, брукова, капуста продовжують розвиватися і по перших приморозках (у капусти, наприклад, восени спостерігається посилене зростання головок). Такі рослини прибирають з поля в останню чергу. Щодо більшости рослин, то вони припиняють своє зростання по перших приморозках.

(Далі буде).

HEALTH FOR EVERY DAY

by Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

Your Generation.

Your generation is a healthy generation and you will have to try to keep up with it and keep your health up to the mark.

Your Complexion.

What about your complexion? Is your skin clear, has it a healthy reddish colour or is it sallow and somewhat dull in colour? A clear and healthy complexion is an excellent sign of health The fresh air, exercise and sunshine, sufficient sleep and suitable food may be relied upon to give you a good complexion.

Constipation.

Constipation is the villain that ruins the complexion. Eat more vegetables and more fruit and do have some of them uncooked. You may also say that nobody eats enough vegetables and fruit and that means you, too. These foods have a good influence on the intestines, on their muscular wall and on the inside lining of the intestines, which is a mucous membrane, with many glands in it. A certain bulk in the food is needed in order to enable the muscles of the intestines to move regularly every day and throw out all the waste products which are constantly brought to the intestines from other parts of the body and left there to be thrown out. Milk also has a good influence on the complexion. There is no food more important than milk. Wheat-Germ, which you can now buy at any large Department Store, or at a flour mill, is good for health. Keep it in the ice-box. Eat it at breakfast, instead of a cereal. Do not cook it. Cooking destroys the good Vitamin B in it. Take plenty of milk with it. You could sprinkle a little brown sugar over it, for a treat. Wheat-Germ has a pleasant taste. You will find that Wheat-Germ helps to avoid constipation.

Teeth

There is a great difference in the teeth of this generation of Canadians. Last generation, and the one before that often had mouths that were no pleasure to look at, even when the Dentist had done his best for them. Grim false-teeth glared at you or black roots or empty gums or metal fillings of one kind or another — all undesirable. What has made the difference? A better standard of food and cleanliness. Through use of the toothbrush night and morning. Also better food, especially in infancy and childhood. So now when one of your generation smiles we see beautiful, white, shining, regular teeth, not one missing. It is such a pleasure. Don't smoke if you want to keep your beautiful teeth. And pay attention to your gums. If your toothbrush comes out of your mouth red, you know what that means. Better go to your Dentist. He can help you. You should go to see your Dentist once a year any way. If you find this too expensive, telephone or call at your nearest Hospital and enquire for their Dental Department where you could get the necessary treatment free of charge, or for a small sum.

HIDDEN TREASURE

By Dorothy Koert

Gloom was thicker than the cobwebs over the mouth of the cave at Alfred's back door. Alfred felt badly. He knew how awful is was for his mother to sell this place.

He watched Jason drop his hoe in the potatoe field and jump the stone fence between the two farms. Jason was coming up the path toward the mouth of the cave. Alfred watched the smoke curl up from the chimney of the shack where he lived with his widowed mother. It looked so small and shabby tucked in at the foot of the dark mountain. Before Alfred lay a wild and rocky plateau. He could see the curve of the road which descended to the village which nestled in a wide chasm. Turning to the east he could see the towering snow peaks. The distant range was painted a cold blue. To the west the blue water of a lake was visible with its dark shore-line ascending to a thick fircovered slope. It was beautiful scenery but the soil was so poor nothing would grow here. The village lived off of the tourists.

Jason's face was red from the heat of the sun and he was panting. He wrinkled up his eyes and grinned hard at Alfred. He was a tall, slim boy with brilliant eyes which were set far apart in his tan face.

Alfred didn't look up but moodily poked in the red soil with a stick which he held firmly in his plump hand.

"I wish I were big," he said. There did not seem to be anything a boy of eleven could do.

"Why?" asked Jason in a low pleasant voice.

"I could do things. I could earn the money mother needs."

"Is it that bad?"

"Mother is sick; she can't sew anymore for the village, and now she is afraid she will have to sell this farm. It isn't much, but it is home. My grandfather lived here as a boy."

Jason sat down on the rock to figure.

"Look!" he said finally. "If you sell, this cave goes, too. It is on your land."

Alfred stirred; there was sheer misery in his black eyes.

"I know. We never had a chance to look for the hidden treasure My grandfather remembered the prospector who hid it in there about 400 feet down. I am sure there is hidden gold in there."

"You are!"

"Sure, but no one ever found it —no matter how hard they looked. No one has dared to enter the cave since the slide fell here at the opening."

Jason turned and stared at the mass of dirt shutting off the opening.

"Look!" he said finally. "If— No, I guess it is too dangerous."

"I know," whispered Alfred, and his blunt fingers pressed tightly into his knee.

Suddenly Alfred caught Jason's arm and his beady black eyes flashed. He was pointing to the wide opening at the top of the entrance of the cave. It was a bat in free flight. The broad membrane of skin was stretched between the remarkably elongated fingers.

"It is a bat!" gasped Jason.

The bird circled the opening and retreated into the darkness of the cave.

"Bats in there!" exclaimed Alfred.

"That's their daytime retreat. I have seen them before," said Jason.

"You have?"

"Sure"

"Then there must be a big space in there and air," speculated Alfred.

They stared into one another's eyes and both grinned

"We could dig out the entrance."

"Sure!" yelled Jason as he started to rush down the hill. Alfred followed quickly and silently.

They worked all morning with feverish haste, using a spade and then a hoe. When the sun was high in the blue sky, they stopped. It was an opening now big enough for a body to pass through.

"Don't say a word," warned Jason.

"Nope."

"We'll go in right after lunch".

"Sure "

"Don't forget your big flashlight."

"Right after lunch," panted Alfred as he wiped his wet face on his dirty blue sleeve.

Alfred was so excited he could not eat his lunch. He kept glancing at his mother's pale face. for her eyes held a tragic shadow. When his mother read the Bible, it was from 1 Samuel 1. She closed the book and gazed sadly at Alfred.

"God heard Hannah's prayer Surely He will hear my prayer today."

Then Alfred heard her praying the same as last night, only now it was as though her soul could bear no more. Alfred knew how it grieved her to leave this place. The palms of his hands grew moist as he thought of the treasure in the cave. His mother spoke with such abiding confidence in God.

Jason met Alfred down in the meadow where the path turned up the hill.

"Scared!" asked Jason.

"No," answered Alfred in a jerky voice. "No, I'm not scared."

"Then why are you shaking so."

"I am not shaking. I am cold, that's all."

They both laughed and the laughter was sharp with a high note.

"Got the flashlight?"

"Sure, here!" Alfred patted his pants' pocket.

"Bats," Jason said as he pulled himself up the path, "sometimes get in women's hair. Glad we are not girls."

"Bats don't get in anyone's hair. That's only a story. I know because Mother told me."

"Bats have bedbugs."

"Sure, hope I don't get any bedbugs."

"What do they live on, I wonder?" asked Jason. He was talking now to keep up his courage.

"Little things like mosquitoes and gnats, things that get caught in the bat's wings."

"How do you know?"

"Everybody knows that."

They were before the entrance now. A white, strained look swept their features. They grew strangely silent.

"Got your flashlight?" croaked Jason.

"Here." Alfred grasped the flashlight with trembling fingers. He was breathless.

"Better take a hoe in case of

(Continued on p. 12).

HIDDEN TREASURE

(Continued from p. 11)

another slide," advised Jason.

They were in a dark chamber; the stale air had a heavy odor.

"Whew! Bats!" said Jason. "Enough to knock you down — that smell."

Alfred switched his flashlight around.

"Look!" Jason was pointing to a narrow passageway which went downward.

"Careful!" warned Alfred.

"It is creepy in here. Hear that echo."

Alfred opened his mouth but no words crept out of his throat. He lifted his flashlight and struck something sharp. There was the sound of a gong.

Jason jumped.

"What was that!" he gasped.

"I don't know," whispered Alfred, and his teeth were chattering.

He moved the flashlight. It happened again.

"Oh!" Alfred sighed with relief. He deliberately struck the long piece of rock which hung like an icicle. The gong rang again.

"Turn your light all around!" exclaimed Jason.

They gazed in awed wonder.

"It's like a magic room."

"Makes me think of the pictures of cathedrals."

"Let's go on."

"Careful! The rock breaks off here into a deep crevice."

They turned to the right and before them was a long avenue of arches. Massive rocks in strange formations resembling wild animals. The flash of Alfred's light fell on rock in folds like hanging drapes—round huge pillars. Jason caught his breath.

"Look!" he exclaimed.

"That's like a frozen waterfall."

On their left was a scene like curtained arches of an upper chamber. All sounds were hushed. There was a charm in the cave's silence. There were rocks looking like pilasters of twisted marble. From the vaulted ceiling hung dazzling icicles of stone like massive chandeliers.

There was a flapping sound. A bat was flying in an awkward movement and yet there seemed to be something so remarkably perfect about its flight. So different from other birds: there were no feathers, only that dark membrane of skin. Alfred let his flashlight play on it.

Then they started on again. They were still going down. It was damp in one spot where a trickle of water came through the rock wall.

"Watch you step. The rock is slippery here," called Jason.

"It was down in the bottom that the prospector left his tin box of gold," said Alfred.

"We should be there soon."

Alfred lowered himself down easily.

"Ah! I don't think we can ever find that gold. This cave is too big. It would take days and days," said Jason hopelessly.

"I didn't dream it was so big. Like a castle underground."

Just then Alfred's foot slipped. He caught his breath as he reached for support to the ledge of rock just above his head. His fingers touched a smooth, cold surface. His breath held; a shout of joy crept through his parted dry lips.

"I've got it! I've got it! he cried.

"Where?"

"Here"

Yes, there it was—a smooth, dusty black box. Alfred lifted it carefully with both hands as Jason held the flashlight.

Alfred tried to pry the lid open. It had rusted. Jason watched.

"Here is my knife," said Jason, reaching into his pocket.

Alfred screwed up his face as he pryed open the lid. The hinges broke off.

Then they stared and stared into the empty box..

"There's nothing," murmured Alfred in a thin, petulant voice. He was half sobbing and half laughing.

"Nothing!" groaned Jason and his voice ended in a whine, for in his excitement he had let the flashlight slip. In the darkness they heard it strike the rock at the bottom of the crevice. The blackness grew heavier with the knowledge of this awful thing which had happened. Jason's arms and his cold fingers seemed paralyzed. His tongue made a little clucking noise of distress.

"I've lost it!" gasped Jason. A chill shot up Alfred's spine. How long he froze he did not know.

"Don't move," warned Jason "If you slip you can never get out."

"How will we ever get back?"

"I don't know. I don't know," moaned Jason so terrified he thought he would choke. Their bodies grew wet with sweat. Their legs felt funny just like they would not hold them up any more. Their muscles began to ache. Their breath was coming in short gasps. Alfred felt weak. He slumped down on his knees.

Jason felt his knees sag. He tried to stand straight and drew a deep breath but the odor of the bats made him sick. Then he dropped down to huddle near Alfred. After a while the terror had burned out. They were too tired to care. In hopeless agony they lost trace of time. They did not dare to move for fear of sliding into a crevice in the darkness. The hours passed in endless torture. Sometimes they slept to start with a violent jerk.

Once Alfred dreamed he was back at the lunch table and his mother was reading about Hannah. He heard his mother say, "God answered Hannah's prayer." He woke up and he felt the urge to pray, too. But Alfred was praying within his heart. He thought how his mother had prayed with such confidence that very noon. It strengthened him in his cold despair, for he was certain God did hear his pleading.

He slept again. Jason was shaking him. "Listen! Listen!"

But there was nothing but a terrible silence. They listened, straining their ears. Then it came. His mother's voice — weak as it trailed down the long passageway underground. Now there were men's voices, too.

"Here" called Jason with a sob tearing in his chest.

"Here!" called Alfred, and his cheeks were wet with his tears.

They waited a long while before the light finally flickered faintly down the passageway.

"Don't move. Don't move until we get there" called Jason's father in a harsh, tense voice full of anxiety.

Then it was a long wait again before the full light of the lantern fell on them and strong hands stretched out in that tense moment to help them up.

"You have been brave boys," said Jason's father, his voice trembling with emotion.

Alfred could see his mother standing back of them, watching as though she could not see enough of him.

"We began to look for you when it became dark and you didn't come home. We found the entrance dug out and knew you were in here."

Then a man from the village spoke up

"How beautiful it is in here."

"We were looking for the hidden treasure," explained Alfre'

"We found the box but it is empty. I dropped the flashlight then," explained Jason

"This is hidden treasure — this cave," exclaimed the man from the village.

"But it is not gold," said Alfred.

"No, but it will bring in gold —more gold than you ever dreamed of. Don't you see, people will pay to come in here to see this with a guide."

Alfred looked at his mother and a huge smile broke over his face

"Why, I could be that guide," shouted Alfred. "I could tell them how Jason and I found the box - how we were lost and found."

КАСТИ

(Продовження з ст. 6)

більше, фізичного нищення один одного. Радянсько-комуністична каста ставить за головну мету свого панування-витворити спеціяльно радянську науку, виковати патріотичний тип радянської людини, збудувати відповідну, соціяльно-суспільну структуру з тим, щоб мобілізувати всі ці чинники на проведення всесвітньої, комуністичної революції і офетишизувати себе перед світом. Тому комуністично-керівна каста не переборює сьогодні в засобах, тому вона перехватила собі брутальні методи всіх диктатур світу, що коли будь існували, синтезувала їх, поглибила й удосконалила, створивши, якщо можна висловитися, феноменальний тип диктатурної держави з наявністю: 1) непосильної праці трудящих (12-13 год. щодня на півголодному пайкові); 2) низького платні робітника порівнюючи до потреб прожиткового мінімуму; 3) цілковитого ограбування селянства і обєднання проти його волі в колгоспи; 4) великої мережі в'язниць і кацетів, в яких перебуває на сьогодні 17 мілл. громадян; 5) створення штучного голоду (1933 р.), що загнав на той світ близько 10 мілл. гр., 6) мільйонів замордованих в катакомбах — Ч.К.—Г.П.У. - Н К В.Д. -М.В.Д. за думку, за слово, за спротив несправедливість, що її чинить влада

Виникнення такої, терористично-атеістичної касти, не є дивним. Адже коріння її з'явилися, розвинулися й зміцнилися в державі деспотично-кастового типу - Росії. Саме в Росії наївно-привілейовані верстви на чолі з царською кастою тримали трудящі маси в соціяльних злиднях, в російсько-православних забобонах, темноті і національно-політичному гнобленні.

Наше завдання еміграції детально ознайомити демократичний світ з злочинною природою московських каст для того, щоб все прогресивно-цивілізоване людство об'єдналося на боротьбу проти загрози московсько-комуністичної касти цілому світові. (дал. буде)

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XII. Число 5-6. Торонто, Онт. ТРАВЕНЬ-ЧЕРВЕНЬ 1951 MAY-JUNE Toronto, Ont. Рік XII. Число 5-6.

ВІРА І СВІТ

"Все бо народжене від Бога світ перебуває; і ця перемога, що перемогла світ, віра наша. Хто це, що перемагає світ, як не той, хто вірує, що Ісус Син Божий?". — І Йоана 5:4, 5.

Світ і віра це дві протилежності, що перебувають у постійному змаганні. Світ ставить нам перешкоди до успіху, до спокою, до радости, до життя вічного. Він являє собою сукупність зла навколо нас, що загрожує в наші дні затопити землю новим потоком неправди. Стих, що ми його подали вище, вказує на засіб для певної перемоги над світом. Цим засобом є віра. Віра в Ісуса Христа, як Сина Божого є та більша сила, що переможе силу світу.

Сила світу полягає в захопленні сучасним, в насильстві видимого й матеріяльного, в силі і тиранії натовпу. Апостол Павло пише до Тимотея: "Димас мене покинув, полюбивши нинішній вік".

Зверніть, будь-ласка, увагу на слово "нинішній". Димас покинув Павла, бо все те, що було перед його очима, вабило його куди більше ніж те, що мало статися з ним пізніше. Отже сила сучасного над Димасом зробила його прихильником світу й примусила його стати відступником. З цього погляду любов до світу є дитячим непорозумінням, що залишається у декого аж до старшого віку.

Скажіть, наприклад, дитині: "Що хочеш, чи купити тобі через рік годинник (коштує сто долярів), чи зараз дати тобі цей цукерок (коштує цент)"? Безперечно, дитина візьме зараз цукерок за цента, ніж згодиться чекати цілий рік на коштовний годинник. Для дитини все важливе теперішнє, майбутнє над нею має незначну силу. Цей дух, що є природнім у дитині, якщо залишається в людині до старшого віку, віддає її під владу світу, веде її до остаточної руїни.

Ілюстрація цієї сили сучасного досить яскраво подана в Св. Письмі, в оповіданні про Єзава. Єзав прийшов голодний з полювання, саме тоді, коли його брат приготував миску сочевиці. Брат запропонував йому сочевицю, але вимагав собі первородства, прав на дві третини спадщини, усі духові благословення й авторитет в родині. Сочевиця була перед очима Єзава, благословення і спадщина в далекій майбутності. Теперішнє мало більшу силу над Єзавом і він продав усе за миску сочевиці. Тому Єзав у Письмі вважається типом дитини світу. Це не значить, що він був сповнений злоби й зіпсуття, ні, але він був непослідовним, з дитячим розумом, без добросердости чи терпеливости, завжди з непереможним бажанням задовольнити свої примхи негайно. Цей дух однаково панує в усіх дітях світу. Коли люди грають у карти, перегони тощо, бажаючи за одну-дві хвилини здобути те, над чим інші працюють роками, вони проявляють дух Єзава. "І справді, — думає Єзав, — поки спадщину дістану, я можу вмерти, а сочевиця ось, перед очима". Цей дух світу настільки сильний, що відчувається навіть у найрізноманітніших організаціях людей і в церквах. Адже скільки слово Боже проповідується людям, раз-у-раз нагадується, що не сьогодні — завтра кожний з нас повинен стати перед Богом і залишити цей світ; про це нам пригадують постійні похорони наших приятелів і знайомих. Проте кожний думає про себе: "Щож той чи інший помер, а я мабуть ще буду жити, а тому повинен дбати про те, що робить мені приємність сьогодні". В цьому полягає основна причина, що навіть серед релігійних людей багато воліють в неділю відвідати концерт, вечірку з танцями, ніж храм Божий, для багатьох з них розмови про всілякі речі з знайомими мають більшу вагу, ніж близькість і присутність Спасителя в церкві. Сила світу полягає в могутньому й чарівному для людського вуха слові "тепер".

Світ має в нас іншу допомогу, що робить його сильним. Це є вплив і сила над нами того, що ми бачимо, сили видимих речей. Попробуйте переконати дитину про рух землі, тоді, як вона ясно бачить, що земля стоїть на місці, а вона рухається. Адже факт, що всі речі, які ми бачимо очима, зовсім не виглядають так, як ми їх бачимо. Все, що ми бачимо, є результат певних хеміко-електричних процесів у наших нервах. Поза ними немає кольорів, форм, знаків, світла або темряви. Є щось, але що, ми не знаємо. Електро магнетичні хвилі, що потрапляють нам в око, які ми називаємо світлом, не мають самі в собі жодного кольору. Вражіння кольору саме створюється в нас, в оці. Але це нікого не цікавить. Для нас найважніше те, що ми бачимо, хоч би воно й не було дійсністю. Ми живемо тим, що бачимо, вирішення почуття переважають у нас над вирішенням розуму.

Сила видимого в церквах набирає форми, що її можна назвати матеріялізацією релігії. Люди прагнуть мати такого бога, щоб його можна було побачити, доторкнутись до нього. Отже вони беруть кусок каменя чи дошку й роблять бога, забуваючи слова Ісуса Христа, що Бог є Дух і правдиві поклонники поклоняться Йому "Духом і Правдою".

Світ має цілий ряд значінь у Св. Письмі. Це не тільки влада сучасного над нами, що приводить до нехтування майбутнього, це так само не є лише сила видимого в серці людини над невидимим, але так само сила голосу натовпу, владя тьми загалу над рештою.

Христос казав: "Коли б із світу були, світ своє любив би". Отже, віруючі люди ніколи не зможуть догодити людям світу. Світ знайде завжди щось сказати проти нас. Або ми не додержуємося того, чого вчимо, або додержуємося того, чого вчимо, надто фанатично, або ми не повинні втручатися в народні справи, або ми мало беремо в них участи, так без кінця. Світ завжди знайде щось сказати, і це не тому, що всі ці обвинувачення мали б якусь рацію в дійсности, а лише тому, що світ чужого, тобто Христового не любить і висловлює своє незадоволення в першій-ліпший спосіб. Сила обскурантизму суспільства і його опінія тримає багатьох від світла й спасіння. Той, хто стає Христовим, тим самим кидає виклик усьому суспільству й має рано чи пізно рахуватися з його ворожістю. І не тільки з будькою одніею організацією, а з усім світом і духом його. Адже організації в світі можуть жерти одна одну з завзятою ворожістю, проте вони всі об'єднуються в своїй ненависті до дітей Божих. Вони можуть мати різні зовнішні форми, але дух один у всіх.

За часів Ноя цим духом було насильство на всій землі й привело світ до руїни. За часів пророка Іллі ідолопоклонство сповнило землю й знищило нарід. За часів Христа сила була головним принципом світу й вкрила світ трупами. За наших днів, здається, діють усі три властивості духа світу: насильство, ідолопоклонство і сила. До них приєднався новий дух, дух любови до грошей. Цей дух світу має місце і в наших серцях і наш обов'язок полягає в тому, щоб боротися з ними всіма засобами.

Які б великі сили світу не були проти нас, Бог обіцяє нам перемогу над світом і його силами. Цю перемогу ми одержуємо вірою. Віра не являє собою винятково рису релігії. Віра є підставою для всякої розумової активности людини і всякого знання. На сьогодні ж ми зацікавлені в тому, як ми одержуємо перемогу вірою над світом. Візьмімо дитину. Якщо вона по слухає вас і замість того щоб, скажімо, з'їсти шоколад, або зробити щось інше, що їй шкодить, вона прийме вашу пораду й для добра, що буде завтра, зречеться приємности, яка була перед нею сьогодні. Це є перемога віри. Ми не кажемо, що це перемога високого типу, але все таки перемога над силою теперішнього в дитині, є перемога над силою світу. Якби Єзав відкинув сочевицю, а приготував собі сам щось зісти, віруючи в певність обіцяного, то його перемога була б перемогою віри.

Коли доросла людина, усвідомивши шкоду пияцтва, або

(Продовження на ст. 2).

Саме тепер, коли ми переживаємо історичний момент боротьби християнського ідеалізму з атеїстичним матеріялізмом, новий переклад Св. Письма сучасною українською літературною мовою набуває великої актуальности. Ми переживаємо жахливі часи і кожний звертається за відповіддю до сторінок Св. Письма, бож тільки в ньому можна знайти світло й пояснення на всі пекучі питання нашого бурхливого життя. І не дивно, що переклад "Нового Завіту" і "Псалмів," зроблений проф. Огієнком, викликав велику зацікавленість серед української суспільства, зокрема серед українських євангеликів.

Відобразити справжній зміст оригіналів, відбити в перекладі літературну українську мову, що так чарує читача силою своєї передачі, — такі основні завдання стояли перед перекладачем — проф. Огієнком. Отже, і змістом, і науковою вартістю, новий переклад Св. Письма повинен являти собою справжню перлину, духове джерело для українського народу. Його зміст повинен бути ясний, зрозумілий, літературно опрацьований щоб, читаючи сторінки цього, винятково важливого

ВІРА І СВІТ

(Продовження з ст. 1).

чогось іншого для добробуту своєї родини і себе самого, кидає це, то вона тим самим перемагає вірою силу світу, що хоч і є по суті подібна, але в своїй цілі різниться від будь-якої віри в світі. Ця віра дає віруючому повну перемогу над світом, є безкорисна й неперемożна. "Хто це, що перемагає світ, як не той, хто віруе, що Ісус Син Божий?" Лише цю віру можна вважати правдивою вірою.

Ця віра приносить благословення, що їх видимий світ не зиве й не може зрозуміти. Усі благословення і радість походять від Духа Божого, що є плодами цієї віри. Вони є тим небом на котре ми надіємося: "А овощ духа: любов, радощі, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, тихість, стриманість, на таких немає закону". Коли людина має ці речі, вона є переможцем над світом. Людина, що зречеться чогось у світі для матеріяльного бляженства, ще не перемогла світу, але той, хто вірою в Христа сповнюється цими плодами є певним переможцем.

Ф. Р.

Ів. Зоренко

ВАЖКО ЧИТАТИ, А ЩЕ ВАЖЧЕ РОЗУМІТИ...

(Переклад Св. Письма проф. Огієнком)

документу, легко було думками заглибитися в минуле, знайти відповідь на сучасне.

Щож ми маємо в дійсності?

Насамперед впадає в очі, що переклад "Нового Завіту" і "Псалмів" зроблений **анапестом**, тобто ритмом у прозі — два склади без наголосу, а третій з наголосом. Греки вживали анапест в сатирах, комедіях і, особливо, бойових та маршевих піснях. Досить цього, щоб уявити собі, як виглядає суворий зміст Св. Письма в перекладі анапестом. Серце стискається від болю, коли перечитуєш цей переклад. Зберігаючи за всяку ціну анапест, проф. Огієнко застосував у перекладі суб'єктивні смаки й звички, штучні словотвори, застарілі граматичні форми, різноманітні зайві додавання від себе і т. д.

Усе це в багатьох місцях затемнює зміст Св. Письма, робить його незрозумілим, позбавляє його урочистого, релігійного характеру. Дивно, хто дав право проф. Огієнкові перекладати Св. Письмо анапестом і тим самим знівечити зміст "Нового Завіту" і без милосердя спотворити "Псалми" — що таку прекрасну, вивершену релігійну поезію? Такий переклад важко читати, а ще важче розуміти. Що це так, надаємо слово фактам.

На початку "Нового Завіту" проф. Огієнко застерігає: "Усе, що тут видруковане писаним письмом, його в оригіналі нема, — воно додане для кращого **зрозуміння** тексту.". Чи ж так? Для ілюстрації візьмімо хоч би такий стих:

..."Був один чоловік, на ім'я **йому** Симон, що до того в цім місті займався ворожбитством та дурив самарійський народ, видаючи себе за якогось великого."—Дії Ап. 8:9.

Пробачте, але дуже важко будь-кого переконати в тому, що слово "йому" вставлене для "кращого зрозуміння тексту," оскільки "на ім'я йому Симон" ажніяк не можна сказати українською мовою. Крім того, "займався ворожбитством і дурив" не зовсім відповідає оригіналові. В даному разі мова йде про щось глибше, ніж про ворожбитство, а саме, що він "чарував і дивував" і згаданий стих слід би було передати так:

"...Був у місті один чоловік, на ім'я Симон, який до того чарував і дивував **народ** самарійський, видаючи себе за когось великого."

Кожному з нас відомо, що Св. Письмо не людське слово, а Боже, писане рукою Богом вибраних людей: "бо ніколи пророцтва не було з людської волі, а Святим Духом натхнені промовляли святі Божі люди". — II Пет. 1:21. Отже і Св. Письмо писали евангелисти і тільки так, як велів їм Дух Святий. Тим то мова його повинна бути **музикою слова.** Як видно, професор Огієнко щодо мови Св. Письма іншої думки. Це підтверджує зміст такого (до речі характерного для всього перекладу) стиха:

"... Хто подібний до Господа нашого Бога, що **мешкає** високо, та **знижується Він, щоб** побачити **те, що** на небі та на землі." — Пс. 113:5, 6.

Ніхто не може заперечити того, що сучасна українська літературна мова прекрасна, багата на форми й слова, що нею можна висловлювати найглибші думки, найтонші поняття. А чи ж можна мову поданого стиха вважати, як уже було сказано, музикою слова? Думаю, що ні. Мова речення, в якому так рясно чергуються: "що... та... щоб... те.. що... та," швидше нагадує мову народу в первісній стадії його розвитку, ніж сучасну українську мову, яка має за собою на літературній ниві таких велетнів-творців світового значення, як Шевченко, Франко, Леся Українка, та ін. Отже, є всі підстави для того, щоб згаданий стих звучав прекрасно й зрозуміло, а саме:

"...Хто, як Господь Бог наш, який перебуваючи на висотах, нахиляється, щоб поглянути на небеса й землю."

Кричущих хиб і незрозумілих виразів у перекладі "Нового Завіту" і "Псалмів" аж надто багато. Наприклад такий псалом:

"...В спокої я ляжу й засну, бо Ти, Господи, Сам безпечно садовиш мене!"—Пс. 4:9.

Що значить "садовиш мене?" Припустімо, що це буквальний переклад оригіналу. А хіба обов'язок перекладача полягає тільки в тому, щоб перекласти слово в слово? Зовсім ні. Додержуючись близько оригіналу, перекладач повинен дати цілком зрозумілий, літературно опрацьований зміст. До того ж майбутній час у "Псалмах" — "...я ляжу й засну" позбавляє релігійної сили передачі тексту, не справляє такого зворушливого враження, як теперішний час — "...лягаю й сплю." І справді, прочитавши перед сном згаданий стих, з якою насолодою й втіхою йде людина відпочивати, повторюючи його зміст, але в такій редакції:

"...Спокійно лягаю я й сплю, бо Ти, Господи, Єдиний даєш мені життя в безпечності."

І далі:

"...З усіх дітей й тих, що **сусть**, учинив Ти хвалу, ради неприятелів Своїх, щоб знищити ворога й месника." — Пс. 8:3.

Вираз ..."й тих, що сусть" не тільки незрозумілий, а звучить вульгарно. Очевидно мова йде про грудних дітей. Для цього українська мова має прекрасний відповідник—"немовлята." Виправивши це, стих стає зрозумілий, звучить прекрасно:

..."Із уст дітей і немовлят Ти учинив хвалу, ради ворогів твоїх, щоб знищити ворога й месника."

Що переклад "Нового Завіту" і "Псалмів" як слід не опрацьований, не може бути двох думок. Для прикладу візьмімо такий стих:

..."І ось як до брами міської наблизився Він, виносили саме померлого, що був одинаком у своєї матері, що вдовою була. І з нею був натовп великий із міста." — Єв. Лук. 7:12.

Побудова "... що був одинаком у своєї матері, що вдовою була" не властива українській мові, до того ж такої побудови речення важко читати. Тим часом даний стих можна передати так:

..."Коли ж Він наблизився до міської брами, аж ось виносили померлого, єдиного сина у матері, а вона була вдовою. Та й багато людей йшло з міста з нею."

Або:

..."А над ранком, як було **вже** темно, уставши, Він вийшов й пішов у **самітнее місце, й чинив там молитву."** — Єв. Мар. 1:35.

Що це за "самітнее місце?" Українською мовою можна сказати "самітна людина," "самітне життя," але "пустинне, пусте, безлюдне місце." І чи варто замість "молитися" давати

(Продовження на ст. 3).

ВАЖКО ЧИТАТИ, А ЩЕ ВАЖЧЕ РОЗУМІТИ

(Продовження з ст. 2).

"чинити молитву?" Безперечно вищезгаданий стих краще перекласти так:

..."А над ранком, коли було ще зовсім темно, Він, уставши, вийшов і пішов у пустинне місце і там молився."

Не по-релігійному звучить і стих:

..."Стережи мене Боже, — я бо до Тебе втікаю" Пс. 16:1.

Хоч надто образно "...я бо до Тебе втікаю," але незрозуміло. На читача справив би цей стих незмірно краще враження, підносячи релігійний настрій, даючи втіху й насолоду, — в такій редакції:

..."Бережи мене Боже, бо я на Тебе уповаю!"

Зокрема вражають вирази:

Замість ..."що від неї родився Ісус" — Єв. Мат. 1:16; "що з неї родився Ісус." ..."що небо та землю **вчинив**" — Пс. 146:6, поправно ..."що небо та землю сотворив." ..."Коли праведність ваша не буде **рясніша**, як книжників і фарисеїв." — Єв. Мат. 5:20, а треба ..."як ваша праведність не **переважить** праведности книжників і фарисеїв." ..."от у цьому й **дивота**." — Єв. Ів. 9:30, далеко краще ..."То ж то й **дивно**." ..."а поживна для нього була сарана та мед **польовий**" — Єв. Мат. 3:4, в згідно з оригіналом ..."а поживна для нього була сарана та мед **дикий**." ..."Перш ніж **ставсь** Авраам, — Я є." — Єв. Ів. 8:58, слід би було ..."Перш ніж **був** Авраам, — Я є" і т. д.

"Син Чоловічий" і "Богочоловік" — ці терміни, відбиваючи справжній зміст оригіналу, настільки спопуляризовані серед віруючих, що не варто було б їх міняти на "Син Людський"—Єв. Лук. 7:34, як це зробив проф. Огієнко. Правда у самого перекладача немає послідовности. Вживаючи "Син Людський," сам перекладач подає скрізь не "людина", а "Чоловік." Наприклад:

..."Тоді вийшов Пилат назовні до них і сказав: "Яку скаргу приносите ви на **Цього Чоловіка?**" — Єв. Ів. 18:29.

Невдалі словотвори, як наприклад, ..."чудувалися ж всі," — Дії Ап. 2:7, застарілі граматичні форми "був навчив" — Єв. Ів. 8:28, ..."вчинивши поднякування" — Єв. Лук. 22:17, ..."робіте" — Єв. Лук. 12:33, ..."чиніте ви їм" — Єв. Лук. 6:31 і т. д., різноманітні зайві додавання від себе — він, вони, те,та, щоб і т. д. — не викликають у читача релігійного настрою, не стимулюють до того, щоб відчути в самому змісті Св. Письма ту музику слова, про яку було сказано вище.

Нарешті, на підставі якого правопису проф. Огієнко вживає сполучник "й" між словами, з яких перше закінчується, а друге починається на шелестівку, (..."вийшов й пішов"—Св. Мар. 1:35), і чому "Той подібний тому чоловікові" — Єв. Лук. 6:48 тоді як в українській мові треба ..."подібний до того чоловіка." Неправильно подано ..."за **словом**"—Пс. 119:65, тоді як треба ..."по слову".

Моральна в і д п овідальність проф. Огієнка, як перекладача Св. Письма, надзвичайно велика. Вона полягала в тому, щоб поєднуючи науковість із ясністю та цілковитою доступністю перекладу, залишаючись по можливости ближче до оригіналу, передати **сучасною** укр. літературною мовою суворий зміст, особливий характер важливого й глибокого тексту Св. Письма.

На превеликий жаль перекład "Нового Завіту" і "Псалмів" рясніе кричущими хибами. Розмір газетної статті не дозволяе подати їх усіх. Проте й наведені переконують кожного в тому, що цей переклад треба якнайдокладніше перегляннути, рішуче усунути з нього анапест і все зайве, що сталося в наслідок його застосування, виправити як слід стиль і мову.

Чи новим перекладом Св. Письма українською мовою ми повинні поповнити макулатуру книжкового ринку, чи цим перекладом ми мусимо задовольнити релігійні потреби й запити широких верств українського суспільства? Таке кардинальне питання стоіть перед Британським Біблійним Товариством, якому в цій важливій справі належить останне слово.

Українська Пресвитерська Церква в Торонті, Онт.
20 Claremont Str.
Пастор: М. Фесенко, Th. B.
Диригент хору: П. Сич.
Органістка: Еленора Фесенко.
Богослужения і Недільна Школа о 11 год. рано кожної неділі.

Українська Евангельська Церква в Гамільтоні, Онт.
669 Barton Str., East
Пастор: Лев Бучак.
210 Mary Str., Hamilton, Ont.
Богослужения відбуваються о 11 год. рано кожної неділі.

Проф. Стефан Килимник

УКРАЇНСЬКИЙ СОКРАТ

(Світлої пам'яті філіософа Григорія Савича Сковороди)

(Продовження)

Мандрівне життя Сковороди

Після останнього перебування філософа Сковороди в Харківській колегії, він став мандрівним філософом - учителем аж до смерті. Мандрував він по Лівобережній Україні — Слобожанщині та Гетьманщині...

У простій сірій свитці, з торбою за плечима, з сопілкою за поясом, з палкою в руках — повчав він людей по ярмарках, на площах, під церквою, у школі, на роздоріжжі, на шляху, у селянських хатах, у панських палацах... Найбільше л ю б и в відпочити у пасіці.

Знаменита картина мистця-актора П-ка "Сковородинський псалом" — цілком вводить нас у Сковородинські й після Сковородинські часи, допомагає зрозуміти необмежений вплив Сковороди на людські маси.

Картина зображує: На тлі чудесної укр. природи, в літню пору, в саду, поблизу пасіки, сидить лірник і співає Сковородинський псалом. Перед ним, на зеленій траві простелена скатерка, а на скатерті розставлені страви перед лірником... Їх наче б то й небагато, але цікаво, в українським тогочасним посуді... Ліворуч втаренький дідусь - пасічник, звісивши голову, уважно слухав слів і гру лірника... У білій сорочці, у білих штанах, босий... він відірвався від землі й душею-думкою полинув в далеко-далеко за давними звуками ліри й співу у піднебесну височінь. Він полинув у ті далекі часи вимірної проповіданої правди Сковороди...

Перед лірником стоіть молодиця—донька чи невістка, схилила голову на руку, важко зітхає—непорушно слухає псалом... У музиці й співі старця-лірника вчуває вона вікові болі України, ту глибоку неправду — покріпачення людей, поділ на "білих і чорних" — панів і слуг... Праворуч і ліворуч лірника стоять хлопці та дівчата... Усі вони слухають, вдихають глибоко повітря у свої груди... вирівняються... Очі горять бажанням стати за свою правду... очі приковані до дідуся - лірника, ловлять кожний його рух-звук... і також зачаровані думами линуть у безмежну далечину минулого, забувши на мить, що вони існують...

Ближче, праворуч, стоіть мале хлоп'я—9-10 років у білій сорочиці в полотняних підкачаних штанятках, біле волосячко звисає на лоб... малі живі оченята пр'ялило в Божого старця, закам'яніло стоіть, слухає чарівний псалом, і, мимо збирається інстинктивно простягти вперед рученята, зловити вимріяну долю дідів-батьків своїх...

Уся група слухачів, полонена дивною грою та співом Сковородинського псалма - пісні — стоіть як в зачарованому колі...

Дуже вдало, характерно й мистецьки схопив своїм пензлем художник П-ко той необмежено великий вплив вчення—філософії Сковороди на увесь український люд...

Найближче до серця філософа припадала селянська стріха, село. У своїх віршах, піснях, байках виспівує він перевагу простого життя, самітність, поля, діброви...

У пісні 12-й із збірника "Сад божественних песней" так про це подав:

"... Не пойду в город богатий.
Я буду на полях жить.
Буду вік мій коротати, де тихо врем'я біжить.
О Дуброва! О Зелена! О Мати моя рідна!
В тобі жизнь увеселенна, в тобі покій, тишина."

Сковорода близький і подібний до грецького філософа Сократа, різниця лише в окремих деталях і методі вчення. Ясно, Сократ далеко сильніший Сковороди, "перейшуе його силою філософського патосу, геніяльністю волі й виробленою діялектикою."

Сковорода у цій справі говорив: "...багато бажае бути Платонами, Аристотелями, Зенонами, Епікурами, а про те не думае, що Академія, Ліцей і Портик вийшли з Сократової науки, як із яечного жовтка викльовується курча. Покиль не матимемо свого Сократа, доти не бути ні своєму Платонові ні іншому філософові."

Різниться Сковорода від Сократа ще і тим, що не мав цільного життя—він не був одруженый. Хоч, правда, Ізмаіл Срезневський у своіх повісті "Майор" розповідае, скорше всього легенду, — що Сковорода закохався був й доньку бідного майора Оленку... Оленка полюбила с т а р е н ь к о г о

(Продовження на ст. 5).

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly — Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.
Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00. Окреме число 10ц.
М. ФЕСЕНКО — Редактор.
Адреса редакції:
506 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

HU-9282
ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Квін Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6082

Редактори... кам'яної доби

На зборах комітету, що організував у червні місяці (Торонто) похід і академію для вшанування памяти голов. атамана Симона Петлюри, було оголошено, що місцевий часопис "Мета" — орган католицької думки для українців, відмовився вмістити оголошення про академію і похід лише тому, що представники українських евангельських громад беруть участь у цій акції.

Про таке ставлення ми можемо сказати словами Тараса Шевченка: "Докотилась Україна до самого краю, самі діти гіріше ляха й розпинають." Ця незлагодженість українських евангеликами ненависть "Мети" не послідовна.

Ось в Торонті виходить часопис "Телеграм." Це є англійський щоденник. Заснував його протестант, редактор протестант, керують ним протестанти. В "Телеграм" щотижня містить свої протестантські проповіді ми навчили протестантський пастор і колишний "модератор" Злученої Церкви Др. Пілджон. У цьому ж самому часописі порядкує з проповідями д-ра Пі-джона містить також свою фотографію і проповіді кардинал Магіган. Отже кардинал Магіган не вважає для себе за образу виступати на сторінках часопису, контрольованого протестантами разом з иншим протестантом. Для "Мети" кардинал Магіган є найвищим церковним авторитетом у Торонті і прикладом. Якщо кардинал Магіган не відмовляється співпрацювати с протестантами в громадських і політичних справах, і навіть містить свої проповіді нарівні з протестантськими, то звідки "Мета" набралася цієї нетолерантної ненависти?

"Мета" знайшла собі затишне місце в провінції, де перебувають протестанти. Щоб бути послідовним, редактори і видавці цього часопису повинні б перенестися до Квебеку, а тантах. Це лише претекст, але ще краще до Іспанії. Краще до Іспанії, бо в Квебеку майже вся торгівля і банки в руках протестантів.

"Мета" так само повинна почати пропаганду, щоб всі католики виїхали із Злучених Держав, бо президентом там баптист. Папір, що на ньому друкується "Мета," продукують фабрики і уділи їх переважно в руках протестантів. Одяг, що ним користуються, і їжа, яку споживають панове редактори з "Мети", перважно є продукт праці протестантів. Щоб бути послідовним, редактори з „Мети" мусять цього всього зрікатися негайно.

Фанатизм і нетолерантність це абсурдні, неприродні явища, що призводять неминуче до абсурдного становища.

Правду кажучи, ми не могли з початку повірити, що між українцями ще заховалися примітивні типи з психологією і поглядами часів кам'яної доби. Трагедія полягає в тому, що ці "добродії" займають посади редакторів.

Ми не маємо найменшої надії, що ці люди можуть змінитися. Цей тип людоїдства вилікувати майже неможливо, але ми наводимо факти лише для історії. Нехай люди читають і дивуються той безкрайній темноті і ненависти, що її родить неправда.

Саме від редакторів "Мети" треба було сподіватися цього, але не виключена й інша можливість. Цікаво, що "Мета" завжди містила оголошення КУК-у. Тепер українські протестанти також члени торонтонського відділу КУК-у. Їх представник довгенько був членом управи поруч укр. кат. священика. Дарма, що цей усім відомий факт, проте "Мета" ні разу не відмовилася вмістити оголошення про різні академії і свята, що їх влаштовує КУК.

Чому "Мета" відмовилася від співпраці з українськими протестантами в організації святочної академії для вшанування памяти головного атамана Симона Петлюри? Ми думаємо що справа не в протестантах. Це лише претекст, але дійсна причина мабуть полягає в негативному ставленні до одного з найвидатніших борців за волю України.

Як би організували похід і академію на честь сумної памяти Йосафата Кунцевича, то тоді б наші редактори з "Мети" готові були б маршувати з будьким.

Василь Невишиваний.

Протест до "Голосу Америки"

Наприкінці травня ц. р. в Торонті відбулося засідання Управи Світового Союзу Українських Протестантських Церков. Крім інших справ, управа доручила пасторові М. Фесенкові, секретареві Союзу, написати протест до "Голосу Америки" у зв'язку з інтерв'ю п. В. Коссаря, представника КУК-у. Пан Коссар, відповідаючи на запитання про релігійну приналежність українців в Канаді, зовсім не згадав українських протестантів. Оскільки українських протестантів в Канаді ми маємо понад 25,000, така "прикра помилка" була цілком не доречі. Управа Світового Союзу Українських Протестантів просить "Голос Америки" спростувати помилку п. В. Коссара в наступних радіо-передачах.

Цікава і корисна книжка

У. Є. О. видало книжку "Звідки взялась і що то є евангельська віра"? Книжку написав визначний католик, колишній редактор "Діла" у Львові і співредактор щоденника "Америка", д-р. Л. Цегельський.

Книжка містить у собі чимало цікавих і допоміжних інформацій і дуже легко її читати. Для евангеликів вона цікава тим, що виявляє прихильне ставлення до протестантизму, що поширений серед провідних інтелігентів католицької церкви. Книжка коштує 25ц. Набути її можна в: **Mr. S. Saimers,** 51 Colborn St. E., Oshawa, Ont.

ВАЖНЕ ДЛЯ МІСТА ДЕТРОЙТ, МІШ., ТА ОКОЛИЦІ!

Оцим повідомляється, що **Українські Євангельські Богослужіння** в Детройті відбуваються кожної неділі в каплиці Вестмінстерської Церкви при 9851 Гамільтон вулиці. Початок 3.15 попол. Доїзд автобусами Гамільтон або Плімат.

ВІСТИ З ОШАВИ

У неділю, 27-го травня, в Ошаві відбулося урочисте богослужіння з нагоди річниці заснування громади.

Під час богослужіння хор під проводом диригента С. Салмерса, виконав "Цей день, що нам приготував Господь" — Бортнянського, "Господню молитву" — Вербицького, "Свят, свят, Господь Саваоф" — Вербицького. Прекрасні, молоді голоси, добре співаний хор надали чимало краси й духовости богослуженню. Пастор І. Яцентий відправляв богослуженням з участю паст. Л. Стандрета. Проповідував паст. М. Фесенко на підставі тексту: "Камінь, що його відкинули будівничі, наріжним каменем став." Пс. 118:22. Гол. У.Є.О. паст. Л. Бучак, з незалежних від нього обставин, прибув на свято пізніше.

Після богослужіння Жіноче Товариство запросило всіх гостей на спільний обід. Гостинність Жіночого Т-ва Ошавської Громади добре відома на сході Канади між евангеликами. По короленському обіді паст. Яцентий з природнім йому добрим гумором подякував жіноцтву за обід.

На свято прибули члени церкви і прихильники у великій кількості а також були гості з інших місцевостей і Торонта.

Управа У.Є.О. відбула важливу нараду з участю місцевих провідних братів. В ній порушено збільшити видавничу діяльність У.Є.О., організувати евангельське зрушення на сході Канади і відбути спільне польове богослужіння.

Присутній.

ПРОГРЕС

Пастор витратив декілька місяців поки навчив старшого члена своєї громади читати Біблію. Старий дідусь виказався спосібним учеником і за якийсь час уже міг читати сам. Отож пастор не шкодував, що занедбав іншу працю аби вчити дідуся Одного разу, повернувшись, пастор не знайшов дідуся дома, але лише його жінку. "Як ведеться Іванові і чи читання йде йому успішно?", спитав пастор. "Дуже добре", з гордістю відповіла жінка. "Я гадаю він може вже читати Біблію легко тепер?" "Біблію, Добродію!", відповіла жінка. "Та він вже давно лишив позаду Біблію і вже читає газети."

УКРАЇНСЬКИЙ СОКРАТ

(Продовження з ст. 3).

Сковороду . . . Уже було все улаждене до одруження, але Сковорода втік з церкви перед самим шлюбом, а Оленка "стала на рушник" з іншим.

Сковорода бував у всіх шарах тодішнього українського суспільства — всіх освітлював промінням своїх знанів, своєю наукою. Він був і між шляхтою, між духовенством, як рівнож між селянами й козаками...

Оцінка філософа д и в и в с я Сковорода й на справу науки. Він так говорив:

"... Освіта не повинна зужи-вати свого впливу тільки на одних жерців науки, к о т р і жруть її і котрим вона придається, але повинна переходити на увесь народ; увібти в нього й засісти в серці й душі всіх тих, котрі мають дізнатися правди, — **і я людина й мені не чуже, що людське...**"

Філософ не зважав на околишні "балачки", на "кепкування" і вважав, що шлях його, вчення є правдивий і з цього шляху він не зійде:

"... Надо мною глузують собі, хай глузують; про мене мовлять, що я ношу свічку перед сліпаками, а без очей не побачити смолоскипа, — хай мовлять; з мене кепкують, що я дзвонар для глухих, а глухому не до гомону, — хай кепкують собі; вони знають своє, а я своє і роблю своє, як знаю..."

Тут виявлені тверді переконання, залізна сила волі; невід-ступне бажання повчати народ, селян..

Академик Мих. Возняк так пише про Сковороду:

"...Таємна сила впливу Сковороди на учеників і оточення лежала в тім, що у нього була повна згода між його вченням і особистим життям. У сірій свиті й чоботях, з кийком у руках і торбою з кількома книгами й рукописами на плечах — викликував Сковорода зацікавлення скрізь, де з'являвся, хоч радше шукав захисту в самотній пасіці, в садку чи стайні. Нічого не брав ні від кого, крім того, без чого ніяк не міг обійтись, а його вимоги були невеликі. Їв раз на добу, м'яса не їв цілком, спав усього 4 години. Одначе не був аскетом. За дуже любив природу й музику; ніколи не покидав своєї сопілки..."

Прихильний був Сковорода до селян та козаків, більшість часу намагався провести в селянських хатах. Тут у нього з'являлися натхнення, невичерпна енергія. Селяни у відповідь платили любов'ю й відданістю Сковороді. Сучасники розповідають, що коли Сковорода з'являвся в селі, то кожний навперейми намагався запросити до себе цю велику людину. Часто збиралося майже все село слухати повчання філософа, а з навколишніх сіл люди текли потоком, бодай побачити його...

Дивне й не всім зрозуміле було життя філософа - старця, дивний і кінець цього життя— смерть Сковороди.

Про смерть Сковороди Срезневський записав таке:

"..Був прегарний день. Дідича з'їхалось багато сусідів погулять й повеселитись. Мали також на цілі послухати Сковороди...

За обідом був Сковорода незвичайно веселий і, говіркий, навіть жартував, оповідав про своє минуле, про свої мандрівки, досвіди. Зачаровані його красномовством повставали всі від обіду. Сковорода щез. Він пішов у садок. Довго ходив він по перехресних стежках, зривав овочі й роздавав їх хлопчикам, що працювали в садку. Над вечір пішов сам господар шукати Сковороду й застав його під гіллястою липою. Вже заходило сонце; останні його проміння п р о б и в а л и с я крізь гущу листя. З рискалем у руці копав Сковорода яму - вузьку, довгу яму. "Що це, друже Григорію, чи ти що ти зайнятий?" — спитав господар, підійшовши до старого. "Пора, друже, закінчити мандрівку!"— відповів Сковорода — "я так усе волосся зletіло з бідної голови від мордування, пора в спокоїтися!" "І, брате, дурниця! Досить жартувати, ходімо!" — "Іду! Але я прохатиму тебе попереду, мій добродію, хай тут буде моя остання могила." І пішли в хату. Сковорода недовго в ній лишився. Він пішов у свою кімнатку, перемінив білизну, п о м о л и в с я Богу і, підложивши під голову свої писані праці і сіру свитку, ліг, зложивши навхрест руки. Довго чекали на нього з вечерою. Сковорода не з'явився. Другого дня вранці до чаю теж, до обіду так само. Це здивувало господаря. Він насмілився увійти до Сковороди, щоб розбудити його; одначе

Сковорода лежав уже холодний, закостенілий."

Це було 9-го листопада, 1794 року.

Ці записи п. Срезневського можуть здаватися, легендою, але, справді, це є істина.

(Далі буде)

Е. Ольхівський

КАСТИ І НАРІД

(Продовження)

II. Атеїстично-нацистська каста

За час нашого перебування за кордоном, ми запримітили, що одна з причин неповноцінности матеріяльного чи політично-морального життя в західніх країнах полягає в наявності керівних, тоталітарних каст. Ці касти можуть бути кількох видів: а) атеїстичні, б) політично-релігійні, в) релігійні.

Ці три форми каст тією чи іншою мірою спричиняються до ущербу політичного чи матеріяльного життя народів. За приклад панування атеїстичної касти може бути гітлерівська каста в Німеччині, проводирі якої в основному вийшли з католицизму, відрікшись Бога. І, хоч Гітлер у своїх промовах завжди згадував ім'я Бога, переконуючи німецький нарід, що він посланий для свого народу Божим проведінням і просив допомоги у Всевишнього, того серйозно на увагу брати не можна, оскільки це було лише маскування перед народом, подібно до того, як у Сталіна маскування демократією.

Доказом атеїзму гітлерівської касти може бути - нищення католицьку; церкви і переслідування католицьких священиків. Але ця каста ницина католицизм не як найбільш ненавидженну їй віру, ненависть у неї була до всіх віруючих в одній мірі. Просто, гітлерівська каста, добре знаючи католицький провід, як найбільш активний та жадібний до захоплення влади в державі (чого найбільше гітлерівська каста боялася), вона його ницила, тобто лише в конкуренційних мотивів, подібно до того, як сталінська каста ницила троцькістів, бухаринців, Тухачевського і т. д. Підтверджують атеїзм цієї касти, як відомо, в своїх переказах колишні партійні люди, які відзначають, що вона мала в майбутньому замість хреста на церкву почепити сфастику, а замість євангелія в церкві читати "Майн кампф". Підтвердженням атеїзму цієї касти взагалі може бути вся та нелюдська поведінка як проти свого народу, так і проти інших народів.

Недаремно гітлерівська каста як своєю зовнішньою формою, так і внутрішнім змістом, дуже подібна до касти — сталінської. Варто теж звернути увагу на подібність їхньої державно - організаційної будови. Очолює Радянський Союз одна партія — комуністична, решта партій винищені. На чолі гітлерівської Німеччини стояла також одна партія — національ соціялістична. Сталінська каста вважає своє проводиря вождем народу. Так само й гітлерівська каста свого проводиря вважала фюрером народу. В Радянському Союзі існує лише одна організація молоді — комсомол (Комуністичний союз молоді), в Німеччині існувала також одна — Гітлер-югенд. Для боротьби з внутрішніми ворогами сталінська каста має М.В.Д., гітлерівська мала Гестапо з такими самими методами терору. Для придушення постань невдоволених сталінська каста має вишколене військо М.В.Д., гітлерівська теж мала військо спеціяльного призначення — С.Д.

Різниця між цими двома кастами полягає лише в тому, що сталінська каста в основу своєї програми клале боротьбу з класову, гітлерівська в основу своєї програми клала боротьбу — національну

Що робить Сталін з своїм народом, те робив Гітлер з іншими народами, намагаючись на основі його расової теорії, перетворити ті народи в слухняних рабів, в весь німецький нарід в панівну касту, яка б паразитувала над іншими народами. Отже, гітлерівська каста мала бути кастою над кастою, так само як і сталінська, кастою над панівно - привілейованою класою в державі. Як та, так і друга ставили перед собою одну мету: захопити в свої руки всесвіт, з тією різницею, що у Сталіна мала б керувати робітнича класа на чолі з комуністичною кастою, у Гітлера німецька нація на чолі з національ-соціялістичною кастою.

Декому може здаватися, що німецький нарід за Гітлера жив ідеально. Не заперечуємо, що матеріяльний рівень народу був високий, але не можна забувати, що те все прийшло німцям за рахунок винищення й грабу-

(Продовження на ст. 6).

КАСТИ І НАРІД

(Продовження з ст. 5).

вання інших націй. Не можна вважати життя ідеальним, коли нарід не має повної політичної свободи, а примушений жити за рецептами політично керівної касти. Так, приміром, було й з німецьким народом. Та ж частина, яка не погоджувалася жити за законами гітлерівської касти, жорстоко поневірялася по кацетах та в'язницях.

III. Католицько-релігійна каста

В напів-тоталітарних, або навіть і в демократичних країнах також бувають касти, які в той чи інший спосіб впливають на життя народу. Наприклад, такою кастою є католицько-релігійна каста. Надзвичайно тісний контакт з урядом, така каста на початку впливає на уряд, в згодом разом з урядом керує країною, тобто церква в державі зачинає керувати політично-економічним життям країни. І тоді вона являє собою політично - католицьку, державно-керівну касту, як це, наприклад було в Польщі, як до другої світової війни. Буває і так, що цілком самостійно, окремо від уряду, через церкву, католицька каста керує культурно-економічним життям країни, як наприклад, у Франції.

Перебуваючи довший час на заході ми зауважили, що в католицьких країнах життя далеко гірше ніж в протестантських. Словом, що більш католицько-реакційна країна, тим гірше життя. Наприклад, двомільйонний нарід, невеличкої, протестантської держави, національно-демократичної Латвії, бідної на природні резерви, живе далеко ліпше ніж нарід, багатшої на природні резерви національно - демократичної Польщі. Робітник, напр., протестантської Британії завжди матеріяльно заможніший, культурно, більш розвиненій і фізично здоровіший, ніж робітник католицької Франції, хоч остання багатша на природні резерви. Навіть, якщо візьмемо для порівнання дві провінції Канади — протестантське Онтеріо і католицький Квебек то побачимо колосальну різницю. Людність першої провінції живе порівняно краще. У чому тут справа? Причина полягає в тому, що в протестантських країнах церква не втручається у персональне життя людини, не намагається впливати на матеріяльно - культурний розвиток, тоді, як в католицьких країнах, церква з своїх мирян намагається виховати відданих католицькій елїті фанатиків, для того, щоб їх легше було матеріяльно експлуатувати не на благо народу, а для розкішного життя касти, яка визначає собу місце по правиці Бога.

Отже, причина поганого життя в католицьких країнах полягає також в існуванні касти. Ця каста, як і атеїстична, поділяє людей на вищих (меншість) і нижчих (більшість). Опирається вона безумовно на вищих і разом з ними непосильними церковними податками та так званими "добровільними" пожертвами по-безбожницькому, матеріяльно обдирають нижчих (більшість). Щоб та нижча верства була слухняна, католицько-провідна каста тримає її в темноті, відрізує їй будькі шляхи до культурного розвитку, придушуючи всяку приватню ініціятиву. Роблячи різні злочинства в ім'я власної наживи, католицька каста перекопує своїх громадян що то є, мовляв, Боже діло й дуже тяжкий гріх перед Богом проти нього виступати. Як і атеїстична каста, католицька каста ставить перед собою завдання: виховати певний тип людини — католицько - релігійного фанатика, римського патріота й національного шовініста. Католицька каста вважає, що такого типу люди підуть за її життя, як кажуть, в огонь і у воду. Спекулюючи на релігії, католицька каста експлуатує нарід матеріяльно і фальшує культурно-духові уявлення.

Усі вищезгадані чинники породжують матеріяльні злидні, культурно-інтелектуальне зубожіння, а це створює ґрунт для розвитку більшевизму. За приклад суто реакційного католицизму може бути Польща перед війною, католицько-урядова каста якої, спираючись на магнатів, легко тримала в руках так звану сіру масу (холопів) переважно селян, пригнічувала їх і грабувала. І не дивно, що багато українців з Галичини прожили як до встановлення аліянтами таборів Д.П., непомсченними. І тому не дивно, що в наслідок панування католицизму в таких країнах стародавньої культури, як Італія і Франція, масово розповсюджені венеричні хвороби, матеріяльні злидні, а разом з тим невпинно зростає процент комуністів.

Для ілюстрації варто підкреслити, що в таких демократично-католицьких державах, як Франція і Італія, 45% населення комуністи. У виборах комуністична партія зайняла друге місце в парляменті тоді, як в сьогоднішній, протестантськи Німеччині, навіть в одному із радянських диктаторів Берліна, комуністи програли вибори.

З усього сказаного можна зробити висновок, що католицька каста, маючи стримуючий чинник Бога, ще не опустилася покинуло до звірячих інстинктів атеїстичних каст. Варто тільки їй втратити віру в Бога, як вона відразу перетворюється в атеїстичну касту, що породжує тоталітаризм, тобто фашизм чи комунізм.

IV. Країни правдивої демократії

Щож ми бачимо в країнах, де немає фетишизованої касти?

Усі рівні в політичних правах, високий матеріяльний добробут, повна свобода слова, друку, зборів, вільний розвиток ініціятиви. Ми бачимо завжди здорове тіло, свіжий розум, розвиток техніки, цивілізації, ввічливі й рівні стосунки між громадянами, словом, все, що має бути в країнах правдивої демократії.

Ми певні, що в такій, напр., країні, як Канада, теж не всі рівні, є заможніші і бідніші. Але цей поділ є цілком природній. Ніхто навмисно його не утворює, як це ми маємо в інших країнах, де є "непомильні" каста. Завдячуючи тому, що тут немає ані політично-тоталітарної, ані релігійно-тоталітарної каст, капіталісти й робітники політично між собою рівні, всі вони містери, але всі вони в той же час між собою Жени. Через відсутність касти, що спираються тільки на багатих чи бідних тут не існує експлуатації. Отже, кожний робітник, що шанує працю, виявляючи власну ініціятиву, може стати заможним. Це і є зразок ідеальної демократії.

До країн зразкової демократії належить Америка, Канада, Велико-Британія, Голяндія, та ін., якраз протестантського світу. Бажано, щоб за таким демократично-вільним зразком організував своє майбутнє життя український нарід, а наша інтелігенція помогла б йому в цьому.

Українська Пресвитерська Церква в Ошаві, Онт.
495 Simcoe Str. South
Пастор: І. Яценгий.
Органіст: Степан Салмерс.
Богослуження о 11 год. кожної неділі.
Вечірня о 7 год. веч.
Недільна Школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо

ЛЕКЦІЯ ПРОФ. С. КИЛИМНИКА

На запрошення товариства молоді при Українській Пресвітерській церкві в Торонті, визначний український історик проф. С. Килимник прочитав незвичайно цікаву лекцію на тему: "Історія України в світлі народньої творчости."

Лектор захопив присутніх вмілим висвітленням цікавого матеріялу. Ілюструючи розвинення української історії в кожному періоді народніми творами, проф. Килимник дав яскравий образ історичного розвитку нашого народу. Цітати з різних творів і народньої поезії, як би малювали перед очима слухачів добу кочового життя, осілого сільсько-господарського і т о р г о в е льного. Дивно, як багато поганського елементу ще заховали різдв'яні колядки, що походять за часів, коли українці п о к л о нялися Даждь Богові. Присутні задавали ряд питань докладчикові, на які одержали вичерпні відповіді. Пізно, але цілком задоволені від корисного вечера, присутні розійшлися.

ГРИГОРІЯ СКОВОРОДА

Чи бажаеш ти бути нині щасливим? Не шукай щастя за морем, не проси його від людини, не мандруй по планетах, не волочись по палатах, не лазуй по кулі земній, не тиняйся по Єрусалимах... За золото можеш купити село, річ трудну, яко обхідну, а щастя, яко необхідна конечність, скрізь і завжди задурно дається. Повітря і сонце усе з тобою, скрізь задурно; усе ж те, що тікає від тебе геть знай, що воно чуже тобі і не уважай за твоє; усе те бічне і зайве. Який же той з того клопіт? Тим воно і трудне. Ніколи б воно не розлучалось з тобою, коли б було конечним.

Одного тільки тобі треба; одно тільки і благе і легке, а усе решта труд і болість.

Щож буде те одно? БОГ! Усе твориво — це рухлядь, заміщка, наволоч, січка, лом, круш, стіч, нісенітниця, помиї і плоть, і плутанина. А те, що любе потрібне, є одно скрізь і завжди. Але це Одно усе долонею своєю, та й порох плоти твоєї, тримає.

Jean Henri Casimir Fabre, world famous naturalist was asked if he believed in God. "No" he said, "I do not believe in God — I see Him, everywhere."

From R. D.

Проф. Др. К. Сандуя

ВИСОКІ ВРОЖАЇ ГОРОДНІХ КУЛЬТУР

(Продовження)

Значення повітря. Повітря потрібує для дихання все живе на землі. Як людина або тварина, так і рослина не може жити й розвиватися без повітря. Повітря, що нас оточує, складається в основному з суміші безкольорових газів азоту, кисеню та невелнкої кількости вуглекислого газу. Рослини з повітря забирають тільки кисень і вуглекислий газ, які входять у рослину через листя.

Вуглекислий газ у листях розкладається на свої складові частини—вуглець і кисень. Вуглець, будучи сполученнй а грунтовою водою, яку подають до листя корінь та стебло, утворює крохмаль, а в деяких рослин (цибуля, буряк та ін.) цукор. Звільнений кисень виходить через листки в атмосферу. Крім того з вуглецю, води та мінеральних солей утворюються в рослині дуже складні органічні сполуки білка, яких особливо багато є в насінні квасолі, олійних рослин, зернових та ін.

Кількість вуглекислого газу в атмосфері не велика (0,03%), але вона весь час поповнюється від дихання колосальної кількости живих істот, що населюють землю, від спалювання палива, гниття різних органічних залишків, вулканічних вибухів та ін. Повітряними течіями він розноситься й розподіляється в атмосфері і тому зеленим рослинам його не бракує. Та все ж штучне збільшення в навколишній атмосфері до 0,3—0,6% значно збільшує врожай рослин. Так, при збільшенні вуглекислого газу, наприклад, в теплярнях, врожай огірків збільшувався удвое, а томатів утрое проти тих рослин, що діставали його нормальну кількість. Але збільшення вуглекислого газу понад 1-3% вже шкідливе для більшости рослин.

Другий газ повітря — кисень. Людина й тварини вдихають кисень через легені, а рослина вбирає його через листя. Він сполучається в тілі рослини з поживними органічними речовинами, які при цьому розпадаються, і той вуглець, що був назбираний в крохмалі, цукрові та інших органічних речовинах, будучи сполучений з киснем повітря, звільняється і виділяється в формі вуглекислого газу в атмосферу через листя. Цей процес, сполучення кисню повітря з органічними поживними речовинами, з виділенням при тому вуглекислого газу і називають диханням. У рослин дихання відбувається значно повільніше, ніж у людини й тварин. Доросла тварина витрачає підчас дихання більшу частину їжі, яку вона одержує. У рослин, навпаки, назбирування поживних речовин на світлі приблизно в 20 разів більше, ніж витрата їх при диханні. Цим і пояснюється на збирування в рослин запасів поживних речовин, якими ми користуємося з урожаю.

Отже в рослин відбуваються одночасно два протилежні процеси: а) засвоєння вуглекислого газу повітря з утворенням і на збиранням поживних органічних речовин: крохмалю, цукру, білкових речовин і виділення при цьому кисеню; б) дихання, тобто розклад, руйнування цих органічних речовин при сполученні з киснем повітря і виділенням вуглекислого газу. Перший процес відбувається на світлі, другий—на світлі і в темноті.

Яке ж значення має дихання для людини й рослин? При розпаді органічних речовин, тобто при диханні, звільняється те тепло, та сонячна енергія, з допомогою якої вони були утворені. Ця енергія і дає можливість людині й тваринам рухатися, працювати й підтримувати певну температуру свого тіла. У рослин вона йде на всмоктування солей з грунту, випаровування, п р о р остання насіння, зростання й овочування.

Розглядаючи це надзвичайної ваги життьове явище приготування органічних речовин зеленими рослинами на світлі, що властиве тільки їм одним на землі і що ті органічні речовини дають енергію всьому живущому, відомий учений К. Тімірязев образно висловився так: "Я бачу, як моя кров наливається в хлібному колосі, а дрова й вугіль повертають тепло, викрадене ними у сонця!"

Значення світла. Світло четверта конечна умова для нормального розвитку рослин. Без світла не може бути засвоєння вуглекислого газу у зелених рослин та приготування поживних речовин. Брак світла ослаблює рослину, вона стає блідозелена, слаба і не може дати доброго врожаю. Якщо рослина має запас поживних речовин, то вона буде зростати, але ненормально витягатися, набуватиме жовтого кольору, листки не будуть розвиватися. Це легко спостерігати, наприклад, навесні у картоплі, що „переб увае в пивниці. Надто вибагливі до освітлення огірки та томати. При затіненні, наприклад, в міжрядях садів, вони знижують врожай більше ніж на 50%. Для кращого використовування сонячного проміння, на полях застосовують певну для кожної рослини густину посіву й посадки, правильну відстань між рослинами в рядах, своєчасні строки прополювання, нищення бур'янів.

В теплярнях в осінньо-зимовий час світла недосить. Для кращого освітлення р о с л и н збільшують ширину скляного перекриття, підтримують чистоту скляної поверхні або застосовують електричне освітлення. Даючи восени додаткове сильне електричне освітлення, можна одержати прискорений розвиток рослин, які при цьому вистигають раніше і дають більший врожай, ніж такі самі рослини, але без додаткового освітлення. При тому утворюються овочі нормального кольору й смаку.

В літню пору доводиться іноді удаватися до захисту рослин від надмірного світла. Так, застосовують затінення головок квітячої капусти, інакше вони втрачають білизну й щільність. Затінення спаржі, столової салати, листового сельдерея та ін. надає ніжности їх листкам.

Для рослин не байдужа також і тривалість освітлення. Такі рослини, як квасоля, огірки, кукурудза скорше розвиватимуться і овочуватимуть, якщо їх освітлювати лише 10-12 годин протягом доби. Навпаки, редиска, салата та кріп, коли освітлювати їх 10-12 годин на добу, не квітнуть, а ростуть і збільшують лише свою продуктивну частину. Коли ж їм дати 17 годин освітлення на добу, вони швидко ідуть в стрілку, даючи стовідсоткове цвітіння. Дворічні рослини, як ріпчата цибуля, морква, буряк, капуста, також затримують не лише цвітіння, а й утворення продуктивних частин, як цибулин у цибулі, кореннеплодів у моркви, якщо їх освітлювати лише 10-12 годин на добу.

(Далі буде).

Чи ви вже вислали свою датку на пресовий фонд Євангельської Правди?

HEALTH FOR EVERY DAY

by Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

Prevent Disease

Disease is Preventable. All diseases are preventable. Perhaps you do not think so. But it is true. Each disease has a cause. In order to prevent a disease it is generally necessary to know its cause, but not always. We were able to prevent some diseases for centuries before we knew their causes. Take malaria for example. We knew that quinine would prevent malaria and cure malaria for hundreds of years before we knew how malaria was caused. But as a rule, the way to prevent a disease is to find out and prevent its cause.

Your Headache

What is the matter with you? You do not look very happy this morning, though I am thankful to say that usually you do look happy. As I have to live with you and tell you about your health for every day, it is a great thing for me when you look happy and feel happy. Look in your mirror. Now, you see that you do not look exactly happy. And remember this — if you will summon up a smile, it is strange how soon you will begin to feel happier.

But this morning, when you feel as if the biggest darning needle that ever was made was sticking into the middle of your fore head and away back to the very back of your skull, it is pretty hard for you to smile. Never mind, you can do it, and you will, when your wife tells you that it is time to get up, you do manage to give her a smile, though it is not one of your "best smiles," and you say, "Good Morning." But still you look pale.

Breakfast

You are not much interested in breakfast — not as much as you were yesterday. And perhaps, after you have made yourself eat a poor breakfast, something very unpleasant happens. We will draw a veil over that. And you say to your wife — "There — I told you that my awful headaches always come from my stomach."

That is where you are wrong. That darning-needle feeling in the very middle of your forehead shows me that your headache is caused by severe strain somewhere in your nervous system. Where? The most likely place is

(Continued on p. 8)

A MAN OF HIS WORD

L. L. Whiteman

Carl Brown shaded his eyes to peer through the window of the isolated trading post store at Grand Gorge. It was night and a fierce snowstorm was raging.

"Nothing more to do tonight," he concluded as he turned from the window and tossed a couple of chunks of wood on the fire. "Can't imagine anyone going any place tonight, though someone might be abroad. But the boss insists that we keep the telegraph wire open until midnight. Some crazy idea, if you ask me. Ten-thirty now and haven't had a call all evening. If I started now, I could reach Dawson in time to see Harvey French."

He thought of the letter he had received from his friend, Clay Masters. Taking the letter from his pocket, he again read the letter he had memorized. Returning the letter to his pocket, he leaped to his feet and began preparations for closing the store.

"All nonsense staying here," he decided. "I must see Harvey French tonight If a fellow doesn't look out for himself, no one will. Guess Clay knows what he's talking about."

He stepped to the desk to fill out the sheet covering the details of his day's work. He glanced at the clock on the wall. Ten-thirty-five. Beside the clock, nailed to the wall, was the slogan of the company. "YOU CAN DEPEND ON US."

Hand poised above the sheet, Carl hesitated before completing his report. Dare he sign out at that hour? He remembered what Sandy Ferguson said to him when he hired Carl to take charge of this particular store.

"My lad, this is a man's job. There will be times when you must make your own decisions. But remember that I'm depending on you. That's my company's slogan, and I'd like you to act accordingly."

"Well, shall I go or stay?" Carl questioned himself. "I'm expected to make my own decisions when necessity warrants. This matter with Harvey French may change my entire future. I'm certainly justified in looking out for myself. And there's little of my hanging around here any longer.

Yet he hesitated. He was still in Ferguson's employ. The position he had accepted had incorporated in it the slogan on the wall. Sandy Ferguson depended on him, the other workers for the company depended on his loyalty, the operators along the isolated stretch of telegraph wire depended on his presence at the post if conditions warranted a call to him.

Carl laid his pen aside and rose to his feet. He had reached the expected decision. Regardless of his personal business, he would remain on the job until midnight. Tonight would be no exception. If a call came over the wire, he would be there to answer it. He drew his chair alongside the stove, picked up a book to read, and waited for the hands to reach midnight.

His thoughts turned from his book to Clay Masters. He and Clay had been chums in school. After school days Clay had obtained a position with the French Transport Company, and urged Carl to do the same. But Carl had signed a contract with Sandy Ferguson.

"That doesn't mean anything," Clay said. "You can back out of that. What does that kind of a job mean to a man? You can stay with him for years and never be any further advanced than you are today. Sign up with a real live company and enjoy life. Don't be content to be buried up in the hills in the most lonesome kind of a life. Act alive."

But Carl disagreed with him. A contract was a contract, and he must regard the integrity of his signature. When the two-year contract expired, then he would be free to act independently.

Clay grunted. "You're living in yesterday's world," he scoffed. "Today every man looks out for himself. Regard your contract as a mistake and correct it. Otherwise, you're the goat, spending your time uselessly."

It was incredibable to Clay that anyone would turn down a chance to better himself financially, but Carl had reasons which his chum would not possess.

"I know what your real reason is," Clay taunted him. "You're a Christian and must keep your word! Sometimes I think you are terribly narrow."

Carl smiled at him. "Perhaps I am narrow as you say. Do you know why? Let me quote you a verse of Scripture: 'Because straight is the gate, and narrow is the way, which leadeth unto life, and few there be that find it.' I choose to follow the narrow way, and not the broad way which leadeth to destruction. Yes, as a Christian, I'll keep my word."

So, sixteeen months ago, Carl had taken charge of the trading post store and telegraph office at Grand Gorge. Clay had written him several times, but this last letter bore a definite offer. Harvey French, president of the company, would be at Dawson this particular night. If Carl would meet him there, he, through Clay's efforts, would be offered a grand contract. This was no time to quibble about ethical matters in their strictest sense, but to drive the best bargain possible.

Carl laid aside his book and glanced at the clock. Eleven o'clock. He picked up his Bible and began reading. He was glad now the temptation to leave his post of duty had been defeated. His failure to keep his word have brought reflection not only on himself personally but on his profession as a Christian.

A few minutes before midnight, the door of the store was opened and a trapper entered.

"Hello, Jim," Carl exclaimed. "What brings you here this time of night?"

"I need help," Jim said. "My boy slipped on the floor and I think his wrist is broken. Will you call the doctor at Carlston? If he is there, I can take the boy to him."

Carl turned to the wire and called the operator at Carlston, asking him to get the desired information and report back. Thirty minutes later he got the answer.

"Doc will be there all day tomorrow," Carl told the trapper. "You bring the boy here, then I'll go with you to Carlston."

It was an hour past midnight when Carl and Jim left the store. Drawing the injured boy on a sled, they headed for the one-track railroad five miles away. Carl had figured a way to save time

"There should be a handcar in the toolhouse at Belden Crossing. Also one operated by gas. I have permission to use either one in an emergency.

He chose the one propelled by gas, threw two shovels on it, and loaded their passenger warmly wrapped in a blanket. The storm had abated with the wind dying to a mere whisper, but there were several drifts on the track. Steadily the little car ate away the distance. Sometimes progress was slow and at other times completely stopped until drifts were shoveled away.

"One mile more," Carl said, recognizing a familiar landmark. And then the dark buildings of Carlson contrasted with the blanket of white about them. There was a light in the doctor's home, for he had waited up for them.

The injured wrist was thoroughly examined and bandaged. "No break," the doctor said, "but a severe sprain. I'll give you instructions how to handle it until I come your way in about two weeks. Or you take him down to Carl. He knows what to do."

The trip back was much quicker and easier. They replaced the gasoline car in the toolhouse, and in another hour were at the store.

"I can manage alone from here on," Jim said. "Thank's a heap, Carl. I don't know what I would have done without you. But I knew I'd find you here."

"That's all right, Jim. Any time I can help you, call on me."

Five o'clock in the morning. He had lost his chance for a good job. But he had kept his word. His integrity was still good. He could get some sleep with a clear conscience.

A rich man said that he "made money for God." That saying took him instantly out of the ranks of common rich men. His use of money made him a person of distinction. You can study for God. You can do cheres for God. By such high service one is distinguished — set apart — and honors crown him.—Sel.

HEALTH FOR EVERY DAY

(Continued from p. 7)

your eyes. "O no," you say, "I never had any trouble with my eyes."

I know that. But all the same you may be straining your eyes every time you use them, and that means in your every waking moment. Who can find out whether you are straining your eyes or not? An oculist? An oculist is the only one who can help you. He can tell whether your eyes are strained or not. And he can tell you what you should do. An oculist is a Doctor who has had the education and training of a Doctor and has a Doctor's knowledge, and who has, added to that, devoted all his time to the study and care of the eye, probably for a good many years. He can help you, and he is the only one who can. The money you pay to him for his advice will be the best investment you ever made. If you cannot pay his fee, go to the nearest Hospital and get advice there. Do not go to an optician or a jeweller, or a pedlar or a general store. Go to an oculist at his office or at a Hospital.

УКРАЇНСЬКА ЄВАНГЕЛЬСЬКА ЦЕРКВА В ЕДМОНТОНІ
Social Credit Hall, 9974 Jasper Ave.
Пастор Дір. С. Сасс
Богослуження о 11 год. рано
кожної неділі

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XII. Число 7. Торонто, Онт. ЛИПЕНЬ 1947 JULY Toronto, Ont. Рік XII. Число 7.

ЗАБОРОНА ІДОЛОПОКЛОНСТВА

"Не робитимеш собі вирізьбленого кумира чи подобизни того, що на небесах у горі, і того, що на землі внизу, і того, що в водах і попід землею. Щоб не припадав ниць перед ними і не служив їм; бо я Господь, Бог твій, ревнивий Бог, що карою безаконня батьківське на дітях у третьому і четвертому роді тих, що ненавидять мене. І роблю добро тисячам родів тих, що люблять мене і допильновують заповідей моїх". — 2 Мойс. 20:4, 5, 6.

1) Перша заповідь вимагає поклоніння тільки одному правдивому Богові. Вона заперечує твердження, що є багато богів, так само і поборює погляд, що немає Бога. В Біблії ми маємо дві основні думки, на підставі яких будується вся наука. Перша, що єдиний живий і правдивий Бог відкрив себе людству під іменем Єгови. Друга, що Бог є Дух, тому Його не можна представити ні фігурою, ні малюнком. Як нам неможливо зробити статую доброти чи чистоти, або намалювати їх, бо це є суто духові уявлення, так само ми не можемо намалювати чи зробити статую Бога. Тому в той час як перша заповідь наказує поклонятися тільки одному Богові, друга заповідь відкриває нам, як ми маємо поклонятися Богові як Духові.

2) Друга заповідь забороняє в поклонінні правдивому Богові вживати будьякі подобизни: статуї, образи і різні речі. Ця заповідь стосується найбільше ритуалістів, хоч вони й твердять, що в один спосіб поклоняються святим, в інший англікам, а ще в інший — Богові. Наказ Св. Письма ясний, що всяке поклоніння будькому іншому, крім Бога, забороненне. Навіть поклоніння правдивому Богові через образи і статуї так само гостро заборонне. Фактично немає різниці поміж поганськими поклоніннями і статуям, а православним і католицьким поклонінням образам і фігурам Бога і святих. Стародавні греки не вірили, що статуя Юпітера являє собою самого Юпітера, статуя Зевса самого Зевса і т. д. Так само і тепер будуються не вірять, що статуя Будди є Будда, але вони всі вірять, що їх статуї в якийсь спосіб з'єднані з особами їх богів. Католицька й православна церкви в цій справі йдуть далі, ніж погани. Якщо в поганських релігійних творах ви не знайдете твердження, або вимоги, шануватн статую »за справжнього бога, то такими вимогами пронизане життя наших традиційних церков. Звичайно, поганські і наші маси не рблять різниці між своїм богом, а його образом, і з цього виникають великі зловживання. Цю заповідь знову повторив Мойсей. "Пильнуйте ж добре душ ваших, бо не бачили ви ніякої постаті в день той, як із полум'я промовляв до вас Господь на Гореб горі, щоб ви не зледащіли та не почали робити собі тесані постаті, подобу якої постаті, постать жіночу, або чоловічу." — 5 Кн. Мойс. 4:15, 16.

Наші батьки не впильнували ні своїх душ, ні церкви. Зайдіть до якої хочете ритуалістичної церкви і ви переконаетеся як безсоромно цей наказ порушують в них.

Бог дивиться на поклоніння Йому з зуживанням постатей і образів, як на страшний переступ, як на зраду і відступництво. Такі церкви й організації, так само як окремі особи, Він не залишить без кари такої ж страшної як і самий гріх. Пам'ятаєте, що коли Мойсей не був на горі сорок день, нарід вирішив зробити подобизну Бога. Аарон охоче на це пристав. Характерно і досить важливо, що ні Аарон, ні нарід не мали на увазі зробити образ якогось іншого бога, або поклонятися самому образові. Зовсім ні, вони тільки хотіли зробити образ Єгови так як вони собі його уявляли. Оскільки в Єгипті бога представляли як телиця, то й вони зробили подобизну—золотого телиця, що мав для них представляти Єгову. Аарон зробивши телиця каже, що це бог, що вивів їх з Египта, той самий, і що завтра буде свято Єгові. За роблення подобизни Бога в ті дні полягло од меча три тисячі й сила від морової пошести.

Еробоам шанував Єгову, він не зрікся Його, навпаки він поставив Його образ в Самарії, щоб нарід не ходив більш до Єрусалиму, але за таку "побожність" Бог послав йому страшну смерть. Важко пояснити затемнення розуму лідерів ритуальних церков та їх пастви. Наказ Св. Письма ясний, він повторений в багатьох місцях і не може бути сумніву, що всякий, хто поклоняється Богові перед образами, є під страшним прокляттям. "Не будете робити собі балванів, ні вирізувати образів, ні ставити стовпів, і каменів з образами не ставлятимете в землі вашій, щоб перед ними бити поклони." — 3 Кн. Мойс. 26:1. Багато з нашого народу все це робить, забуваючи, що: "Проклят чоловік такий, що робить витісувані чи литі постаті, гидоту перед Господом, утворн майстерської руки." — 5 Кн. Мойс. 27:15.

3). Що ми маємо в дійсності? Не тільки виробляють постаті й образи Бога, якого ніхто не бачив, образи і постаті Христа, правдивого вигляду якого ніхто не знає, але церкви наповнені статуями і образами людей і звірів, перед якими нарід припадає, сподіваючись допомоги. Адже факт, що ці моці, образи і статуї ніколи не змогли врятувати себе коли їх падили і викидали в різних краях. Вони лише накликують страшний гнів живого Бога на нарід і ширять неймовірну темноту.

Поклоніння статуям, образам, мощам і т. п. запроваджено порівнюючи недавно. Жидівський народ навчився уникати цього гріха, в такий мірі, що коли через Палестину маршували римські воини, то мусили лишати свої прапори з орлами на кордоні, щоб не дратувати нарід. В первісній християнській церкві образи були заборонені. І лише з часів імператора Константина поганство повільно стало проникати в церкву і з того часу заволіли по церквах образи і статуї. В 726 році імператор Лев III заборонив поклоніння образам. Церковний собор підтвердив його постанову. Проте церква в Римі в 787 році затвердила поклоніння статуям і образам. Тоді імператор Шарлеман в 794 році і спеціальний собор знов заборонили поклоніння образам і статуям. Кінець-кінцем політичний вплив і матеріяльні інтереси перемогли і церкви наповнилися огидними ідолами.

4). Щоб ви сказали, коли б вас кожний почав малювати на свій погляд. Один намалював би вас з бородою і брюнетом, другий би — з великою головою і маленькими ногами, третій зробив би вас більондином з великим носом, четвертий намалював би вас у вигляді птаха, куща або звіра. Я певний, що ви звернулись би до суду за образу чести й знущання з вашої особи. Тим часом чимало людей так роблять із своїм Богом, зневажаючи свого Творця і ламаючи Його наказ. Бог є Дух і поклонятися Йому ми повинні духом і правдою. Бог є ревнивим Богом. Поклоніння Його через образи Св. Письмо приривне до зради з якою чоловіка, найгидкішний переступ, що його може зробити людина. І як чоловік, довідавшись, сповнюється гнівом, так і Бог обурюється на всіх тих, що роблять подобизни Його і припадають перед ними. Беззаконня цих людей буде покаране не тільки на них, але й на їх дітях до третього і четвертого покоління, якщо вони не покаються. Але наколи ваше серце чисте від цього гріха, і омилось кров'ю Ісуса Христа то не тільки ви самі, але тисячі поколінь ваших будуть мати милосердя Господне.

Людина може уникнути поклоніння ідолам і викинути їх з хати і з церкви. Але так само важно, аби в нашім серці ви не зробили собі інших. Де скарб ваш там і серце ваше. Якщо людина очистить дім, то нечистий дух повертається до неї знову, і приводить з собою сім інших, ще гірших від себе, і останне того чоловіка буде гірше ніж перше. Якщо ви позбу-

(Продовження на ст. 2)

Загальна характеристика Сковороди

"Світ ловив мене,
Та не спіймав."

Перед смертю заповів мудрець Сковорода написати ці слова на його надгробку. І дійсно, для багатьох його сучасників та й на сьогодні, Сковорода не цілком розгаданий і, за висловами багатьох вчених — "Є нерозпаданим сфінксом."

Не всі однаково зрозуміли й розуміють вчення й філософію Сковороди. Але всі відчували й відчувають його величь, всі у ньому бачили "Ходячу Академію," всі вірили, що Сковорода — це цілий університет.

Академик С. Єфремов каже:

" . Зерно правди, добра й любові до рідного краю й народу, яке засівав Сковорода по Україні прикладом свого життя й творами, не пішло марне, а знайшло добрий родючий грунт у серцях багатьох людей, а через них знайшло й дало вже рясний урожай в образі українського письменства з його гуманністю та демократизмом. І рідний край, прищеливши в своєму письменстві великі принципи Сковороди, може сказати, що таки "вписав свого незабутнього, по заслугах і досі ще не оціненого мандрованого філософа..."

Прикладом свого життя, своїм вченням Сковорода запалював у серцях українців любов до правди, до високої моралі, честі, добрих діл, до науки, до вчення, до знання, до мистецтва

Перший біограф Сковороди Снегірьов так правдиво характеризував філософа:

"...Жив більше для інших, ніж для себе, говорив щиру правду людям і вмер без жалю за своїм життям мандрівника, протягом якого (життя) був щоначайбільше учеником, учителем, співаком, і пастухом, але завжди мудрецем, що старався стати вище своїх обставин, твердо зберігати з гори зазначені собі правила й не підкорятися загальній думці, коли вона віддаляє нас від правди й чесноти."

Сковорода був винвом природньої філософської протилежності переважаючим тоді грубим матеріяльним інтересам серед української спільности. Своє вчення він скеровував проти тіла, матерії світу в оборону вищого, духового, морального. Він палав любов'ю до науки, мистецтва, правди.

Постать Григорія Сковороди — це героїчна постать епохи: його сильна індивідуальність, цільний і твердий світогляд, непохитний характер, висока мораль, і, врешті, безкомпромісовість у житті—це та справжня гармонія душі й тіла, якої людство мусить досягати, мати за взірець.

"...У практичному житті найвище ставив Сковорода гармонію між особистим життям та громадським завданням..."

І, дійсно, він це висловлює цілком ясно й прямо:

..."Щаслив, хто поєднав "сродную" собі приватній обов'язок з загальним (громадським). Це є істина життя."

Отже, лише в поєднанні приватньої праці з громадською, на думку Сковороди, є цілковите задоволення, ба навіть і щастя, та глибоке впевнення, що людина живе по правді; тоді людина незалежна, не страшна їй смерть:

"...Смерте страшна, запашная косо!
Ти не щадиш і царських волосов!
Ти не глядиш, де мужик, а де цар —
Все жереш так, як соломy пожар.
Кто ж на ея плюет острую сталь?
Тот, чия совість—как чистий хрусталь."

З 10-ої пісні з "Сад божественних песней."

Філософ тут висловлює свій погляд на поділ людей, на стани. Люди всі однаково в стражданнях родяться, для всіх однаково сонце гріє, всі однаково вмирають...

На погляд Сковороди передовсім мусить бути людина, людина поза станом, багатством, умом...

Але, хоч він і обертався у всіх колах і станах, душею ж був найближче до покривдженого селянства, у ньому бачив справжню цінність, відвертy душу, **людину:**

"...Мій жребій з голяками," писав з обуренням проти вищих станів, що мали людей за робочу худобу, що кріпацтво вважали „законним" поробощення людської свободи, що себе вважали за "білу кость", а кріпаків „за чорну."

"...Барська умность, наче простий народ є чорний, вважається мені смішною, як і "умність" тих названих філософів, що земля є мертва. Як мертвій матері родити живих дітей? І як з утроби чорного народа вилонились білі "господа." Мудрствують — простий народ спить — хай спить, і сном міцним богатирським; але всякий сон не пробудний, і хто спить, той не мертвота і не труїнце охололе. А коли виспиться, то прокинеться; коли намріється, то оприотомніє й розхоробриться."

Цілком ясне пророцтво нашого відродження. Вислови Сковороди хоч і алегоричні, але зрозумілі і "низам" і "верхам." Це тверде переконання Сковороди, що "нарід прокинеться," "нарід повстане"... скине кріпацьке ярмо й московську неволю, — буде воля людині, буде його край вільний.

"...Мати моя Малоросія і тітка моя Україна" писав не раз Сковорода. У цих, на перший погляд, простих словах — затоване глибокий зміст, виражена безмежна любов до рідного краю... Він увесь цей край сходив своїми струдженими ногами, він повчав, подавав знання — зброю майбутньої волі. Він ненавидів нещирість, фальш, компроміс... Сковорода злився з народом і сам носив одяг — сіру просту свитку, і їв їжу того "простого" народу... Цей народ носив у серці своєму, знанням й вченням своїм від до свободи й волі, бо "вольність одна есть правна."

Правда, є вислови Сковороди "мирно працювати" на панів. Але це трактують інакше, бо і панів повчав він про рівність, плямував рабство, владу людини над людиною; плямував він кріпацтво.

Філософ Сковорода в своїй істоті був апологетом волі, політичної свободи України.

Что то за вольность? Добро в ней какое?
Ины говорят, будто золотое.
Ах не златое: если сравнить злато
Против вольности еще оно блатр.
О, когда бы же мнѣ в дурни не пошитись,
Дабы вольности не мог как лишитись.
Будь славен во вѣк, о муже избранче,
Вольности Отче, герою Богдане!"

Ця цитата з творчості філософа так яскрава, що не потребує коментарів та пояснень.

Словом і ділом — життям своїм і вченням довів Сковорода свою любов до українського народу в ті жахливі часи кріпаччини.

Україна для Сковороди — це була рідна стихія, без якої він не міг жити. Безмірно тужив він за нею; перебуваючи на чужині, залишав "кар'еру", вигідні посади — і пішки бадьоро йшов у рідний край. Лише в Україні хотілося йому жити, жити для неї, для її скривдженого народу; тут, і ніде інше.

Мова Сковороди

Рідна мова Сковороди — є українська, говорив він нею і любив її як справжній українець, патріот своєї вітчизни, вірний її син. Повчав він селян і козаків цією мовою природньою, українською. Але він, як вихованець Могилянської Академії, висловлювався і писав мовою Академії сухою, схоластичною, мовою тодішньої науки. Хоч мова була схоластична—думки Сковороди були живі, запліднюючі. У вищих шарах українського суспільства філософ говорив цією схоластичною мовою, як дехто висловився — "страшною" мовою, мішаниною слів та висловів московських, церковних, чужоземних речень та слів, але з переважаючим українським елементом.

І писав Сковорода свої філософські трактати та літературні твори здебільшого також цією "мішаною" мовою, але у всьому писанні переважала українська мова — 50-80%.

Перший біограф Сковороди — Ковалинський писав, що філософ мав велику любов до рідного слова: (Далі буде).

Проф. Стефан Килимник

УКРАЇНСЬКИЙ СОКРАТ

(Світлої пам'яті філісофа Григорія Савича Сковороди)

Заборона ідолопоклонства

(Докінчення з ст. 1)

лися марновірства, якщо ви не припадаєте перед образами і статуями не палите свічок і не замовляєте парастасів до мертвих людей та не підтримуєте грошима розтлителів душі народу—ви очистили свій дім. Для свого щастя не лишайте її пустою, бо нечистота може вернутись у сім разів більша. Відкрийте двері свого серця Спасителеві й прийміть Його і Він наповнить його новою радістю і тоді усі духи і нечистота світу цього не зможуть подужати вас.

Пам'яті Головного Отамана Симона Петлюри

17 червня б.р. у м. Торонто був організований багатотисячний похід українського громадянства усіх політичних переконань та віровизнань під знаком вшанування пам'яті Головного Отамана й Голови Уряду Української Народньої Республіки — Симона Петлюри.

Похід відбувся до Міської Ратуші, де був зложений вінок на могилі Невідомого Воїна.

Своєю масовою участю в поході українське суспільство м. Торонта ще раз продемонструвало свою безмежну відданість Української Державності, виявило український патріотизм і глибокий антикомуністичний дух.

Після походу відбулася академія в театральній залі Шіес. На сцені в блакитно-жовтому оздобленні портрет Головного Отамана, а по обидвох боках 14 бойових прапорів його дивізій. Під час академії ген. М. Садовський, організатор походу й академії, співучасник великої Петлюрівської доби, виголосив надзвичайно зворушливу патріотичну промову на тему: "Симон Петлюра". Симон Петлюра — символ української боротьби за волю! Петлюра загинув 25 років тому, але ідея його Української Державности житиме вічно! — такий основний зміст був промови. Зокрема промовець підкреслив, що цю боротьбу й тепер провадить славетна УПА, що недалекий той час, коли ми, йдучи слідами нашого національного героя — Симона Петлюри, виборемо Українську Незалежну Соборну Державу.

Дивишся на скромно оздоблений на сцені портрет Симона Петлюри, а в голові воскрешають його незабутні заповіти:

"Справа Української Держави — це справа цілої нації української, а не якоїсь кляси її чи партії".

"Шлях визволення нової нації густо кропиться кров'ю. Нашої так само. Кров'ю чужою і своєю. Ворожою і рідною".

"Між царською Росією і сучасною комуністичною для нас немає різниці, бо обидві вони являють собою тільки різні форми московської деспотії та імперіялізму".

"В урочистих актах законодавчих, у війні за волю і повстаннях міцно виявив наш нарід свою волю непохитну — жити незалежним державним життям. Боротьба за це нашого народу не припиняється і не припиниться. Нехай вона буде тривала й вперта, нехай вона забирає нові й нові жертви, але Україна незалежна — хоче чи не хоче того Европа і світ — таки буде".

"Наша сила в єдності, а запорука успіху наших змагань — у державній слухняності".

Отже, шануючи пам'ять Симона Петлюри, ми ні на хвилину не повинні забувати про здійснення його ідеалів і заповітів у нашому повсякденному житті.

Досить скромні, але від щирого серця, виступи хорів, сольоспів і деклямація доповнили урочисто святковий характер академії.

Українським і англійським гімнами закінчено похід-академію.

Ол. Гнівний

Історичні українські дати

Липень

1 — 1569 р.—На підставі підписаної 1 липня 1569 р. акту про Люблінську унію Польща й Литва стали об'єднаною державою—"Річчю Посполитою." Більша частина українських земель (Підляшшя, Волинь, Поділля, Брацславщина, Київщина) відійшли до Польщі. Отже простори українських земель були відкриті для колонізації. Після унії тут поширюється польська державність і культурні впливи. Найбільше відбилася Люблінська унія на становищі селян. Шляхта збільшує прибутки від маєтків коштом праці селян. Зростає панщина, яка, наприклад, на Волині сягала 3 дні на тиждень. Польський уряд і польська шляхта зневажливо ставилися до українського народу з його "хлопською" культурою, мовою й вірою. Як протест проти латинської пропаганди й колонізації на Україні ширилися вчення різних протестанських течій: в XV ст. гуситів, у XVI ст. лютеран, кальвіністів і т. д. Такі шляхетські родини, як Чаплинчі—Шпановські, Сенюти, Немиричі, Гойські та ін. перейшли на протестантизм, організували протестантські школи. Наприкінці XVI ст. починаються селянські повстання проти польської шляхти.

8 — 1659 р. У вересні 1658 р. українська й польська делегації підписали в Гадячі угоду, на підставі якої Україна, як Велике Князівство Руське, входила до складу Речі Посполитої й творила, поруч Польщі й Литви, окреме державне тіло. Москва прийняла цю угоду як одверте оголошення їй війни. Стотисячна царська армія під командою князя Трубецького вступила на Україну. Гетьман Виговський розбив цю армію вщент під Конотопом 8 липня 1659 р.

22 — 1944 р. Помер поет О. Олесь (Ол. Кандиба). Народився Олесь на Слобожанщині в 1878 р. Перша його збірка поезій „З журбою радість обнялись" появилася в 1907 р. Загалом уся творчість поета пройнята настроями революційних часів і глибокими переживаннями першої світової й української національно - визвольної війни. Свої рожеві надії й сподівання у вимріяну весну українського народу поет висловлює так:

Сніг в гаю . . . але весною
Розів'ється гай . . .
. . . Може долею ясною
Зацвіте мій край.

Служіння своїм талантом національним ідеалам — такий основний зміст творчости незабутнього поета О. Олеся.

У КІЛЬКА РЯДКІВ

● На командувача збройними силами держав Атлянтійського пакту в районі Середземного моря призначено американського адмірала Роберта Б. Кернея, а на заступників його—американського генер. Шлетера і італійського генерала Маврізіо Лязарро.

● Встановлено, що на менших островах в районі Західнього Спокійного Океану ще й досі існують озброєні військові групи японців, які не вірять, що війна закінчилася і ставлять спротив.

● На американському континенті виходить 67 назв української преси. На першому місці Канада — 32 назви.

● В маніфестації, що відбулася в Нью Йорку, для вшанування пам'яти Головного Отамана Симона Петлюри в 25-ту річницю його трагічної смерти, взяло участь понад 4,000 осіб.

● Основна трудність досягти порозуміння щодо проекту мирного договору з Японією полягає в тому, що В. Британія настоює на участь в договорі комуністичного Китаю і щоб Формозу передати комуністам. С.Ш.А. на ці пропозиції не погоджується.

● Британське міністерство закордонних справ повідомило, що втеча двох британських дипльоматів, Доналда Меклена і Гая Ф. де Монсі Бурджес пов'язана з їх просовєтськими симпатіями.

● Стверджено, що в совєтських концентраційних таборах на Колимі що другий засланець є українець.

● Ганна Полонська вискочила з поїзду в Італії, рятуючись від повернення на "родіну." Нею заопікувалася італійська поліція.

"Енциклопедія Українознавства"

Мюнхен - Нью Йорк, 1950

Зошит 12, ст. 881-960.

Ціна 8 ГМ. або 2,50дол.

Зміст: **Відділ XII: Театр, Музика, Танок.**

(докінчення) — З. М. Пастернакова і І. К. — народний і мистецький танок. —

Відділ XII. Кіно, Фото, Радіо.

1. Кіно — Т. С. і Р. Костецький. Галичина і еміграція — Б. Левицький.

2. Мистецька фотографія на Україні — Р. Крохмалюк, І. К.

3. Радіомовлення — К.А. А. Савицький, Б. Маркусь.

Відділ XIV. Наука, Освіта, Виховання.

1. Наука. — І. Витановч, В. Дорошенко, Г. Махів, Н. Жіщенко, О. Огловлін.

2. Освіта і Шкільництво — за Б Відковим, Л. Білецький, Д. Дорошенко, К. Безкровний, І. Герасимович, О. Терлецький, М. Гарас, В. Сімович, А. Штефан, В. Кубійович, Б. Мудрий, В. Островський, П. Ісаїв та інші.

3. Організації молоді — український пластовий улад — В. Янів; Спілка Української Молоді — за Б. Річицьким; Ідеологічні рухи і Товариства — національистичне середовище — В. Янів, Каменярський рух — М. Стахів, "Обнова" — за Є. Переймою, Орли — за Родаком, Комсомол — І. Кошелівець, Студентство (початок).

Замовлення приймає: Висилкова Книгарня В-ва "Молоде Життя" —

13b München 2 BS — Fach 221, Germany,

а б о, Крамові Представники В-ва в поодиноких країнах.

Українська Пресвітерська Церква в Ошаві, Онт.
486 Simcoe Str. South
Пастор: І. Яценгий.

Органіст: Степан Салмерс.

Богослужіння о 11 год. кожної неділі.
Вечірня о 7 год. веч.
Недільна Школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly. — Authorised as second class mail, Post Office Department. Ottawa.
Передплата на рік в Канаді і заграницею $1.00. Окреме число 10ц.
Редагує комітет.
Адреса редакції:
606 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

HU 9282
ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
458-57 Квін Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6082

Щоб не виглядало комічно й по — бізнесовському...

Похід і академія пам'яти Головного Отамана Симона Петлюри виявили єдність українського громадянства в Торонті, їх льояльність високим ідеалам, що їм служив покійний. Звичайно як в процесі організації походу, так і підчас академії не обійшлося без досить прикрих фактів.

Часопис "Мета" — орган католицької церкви, що видається для українців-католиків, відмовилася друкувати будущо про похід і академію, оскільки разом з іншими запросили до участи в них і українських протестантів. Цим разом організатори свята виявили громадську мужність і замість того (на це саме сподівалася "Мета" і її видавці) щоб відкликати своє запрошення українським протестантам, вирішили продовжувати акцію без "Мети."

Відмовлення "Мети" дало тільки користь справі. Прекрасне враження справляв похід Попередні походи, організовані з активною участю клера, нагадували більше церковні процеси до капцюб ниж політично-громадські манифестації. По парках служили молебні й панахиди, священство урочисто парадувало на чолі в своїх рясах. Це тільки шкодило справі, бо всім відомо, як неприхильно протестантська більшість дивиться на такі процесії. Відсутність на цей раз клеру і церковних ритуалістичних церемоній надало походові загально громадсько-політичного характеру.

Давно вже час, щоб провідні громадські мужі вказали належне місце церковному клерові. Священики повинні дбати про проповіді Слова Божого, тратися допомогати своїм парафіянам в їх дочасних і духових проблемах. Політичний провід це справа для провідних світських громадян. А таких людей з високою освітою і довголітньою практикою в громадській праці ми маємо серед українського суспільства в Торонті вже чимало.

На жаль при всіх святах чомусь вважають за потрібне посадити з пів десятка священників різних церков в "почесну президію." Промовці ж, оглядаючись на них, не раз, замість того, щоб говорити по суті громадської справи, виголошують релігійні проповіді, примирюй, про потребу надіятися на Діву Марію.

Це виглядає комічно і прягадує середньовіччя. До речі, ця дивовижна практика має місце тільки серед українців. Ми ніколи не бачили на канадійських політичних і громадських зборах, щоб в президії сиділо з десяток почесних священників, заздрісних щодо політичних впливів і слави один проти одного.

Є конечним для добра громадського життя обмежити працю церковних гіерархів до властивої їм сфери обов'язків. Перша спроба пройшла в Торонті з незвичайним успіхом.

Не можна промовчати що одного прикрого факту. "Зіпсувати настрій присутнім!" — такого, так би мовити гасла, додержуються на всіх академіях Так було й цим разом. Зворушлива доповідь генерала Садовського про Головного Отамана Симона Петлюру викликала в багатьох присутніх сльози на очах, примусила слухачів заглибитися в наше минуле, з підненесним настроєм глянути в майбутнє... Раптом на сцену я б сказав не виходить, а вилізає спритник п. Приходько й починає: "Дайте, будь ласка, милостиню на видавничу справу!". І тут же розпочинають торгівлю книжками.

Пора вже й таким спритникам вказати відповідне місце й час для їх бізнесовської справи.

Іван Правдивий.

УКРАЇНСЬКА ЄВАНГЕЛЬСЬКА ЦЕРКВА В ЕДМОНТОНІ
Social Credit Hall, 9974 Jasper Ave.
Пастор Др. С. Сасс
Богослужіння о 11 год. рано кожної неділі

Позика Визволення України

Думка утворити фонд для праці Національної Ради і Виконного Органу з допомогою "Позики Визволення України" цілком слушна. Як щоб її вдалося успішно запровадити в життя, то це унезалежнило б наші центральні інституції від сталих тиснень католицької і православної гіерархії, що фактично на шкоду всій справі керує усім громадсько - політичним життям явно й тайно в Канаді і Зл. Державах.

Ставлення наших "державних мужів", що стало триматься з ряси духовних осіб, котрі дають їм нагоду займати посади, все було подвійне. На словах вони всі за підтримку Виконного Органу, на ділі що підтримку дають на всяких жебрацьких умовах і в досить мізерних дозах.

Безперечно "Позика Визволення України" повинна мати якнайширшу підтримку серед усіх, хто тільки почуває себе українцем. На превеликий жаль, вся наша преса мовчанго бойкотує її, а деякі з незвичайною розперезаністю пробують здискредитувати навіть ідею позики.

Тим часом ідея позики прекрасна й глибоко продумана. Погоджуючись на те, що позика буде сплачена після звільнення України, ми тим самим виявляємо нашу віру, що цей час таки прийде. Ті звичайно позичальники, які позичаючи гроші, певно не сподіваються зробити на цьому зиску, але сама умова, для кожного з нас висловлює глибокий патріотизм, виявляє непереможне бажання змагатися до остаточної перемоги.

Можна було сподіватися, що католицько-православний провід в асисті місцевих провідників не захоче позбавитися сили срібної плеті над Виконним Органом у формі фінансової допомоги. Тому цілком зрозуміло, чому канадійська й американська преса або замовчує "Позику Визволення України", або гостро критикує її ("Укр. Робітник").

Проте Національна Рада і Виконний Орган мають велику кількість активних прихильників, що хоч можливо і не є організовані в рямках існуючих товариств контрольованих клерикальним проводом,проте при відповідній акції радо підтримають позику. Потрібна тільки акція і хоч би невеличкий орган, що цією акцією керував би.

В. Б.

Як виглядає "царство любови, братерства і рівности" без Бога?

Про це царство український письменник Іван Багряний у своїй книжці "Сад Гетсиманський" на сторінці 146 пише так:

"... Людина робила революцію й будувала новий порядок речей, нове життя, а той новий порядок речей знайшов непередбачене вивершення в системі терору й узаконеного пасткудства, яка посадила цю людину в тюрму, і от тепер та людина е з одного боку в'язнем системи й її мучеником, а з другого — організатором і будівничим тієї системи. Коротше — вона... збудувала гарну, модерну, досконало спроектовану тюрму, а потім в неї сама сіла. І от тепер сидить і моральо не може протистояти, бо не має сили й внутрішньої цілости... Прекрасна революція, що заповідалася на прихід царства любови, братерства і рівности, виродилась отак в пасткудство."

Ці доводи чудово підтверджують правдивість слів Христа: "... Без мене не можете робити нічого." — Єв. Івана 15:5. "... Всякий, хто робить гріх, невільник гріха." Єв. Ів. 8:34. "Коли перебуватимете у слові моєму, справді ви ученики мої будете, і зрозумієте правду, й правда визволить вас." Єв. Ів. 8:31-32. "Коли хто не народиться згори, не може бачити царства Божого." Єв Ів. 3, 3. "Коли ж Син визволить вас, справді вільними будете" Єв. Ів. 8 36. Так, царство свободи без Христа, це найжахливіша тюрма та неволя!

У тій же книжці на ст. 255 Іван Багряний висловлює дуже цікаву думку про людину, а саме: "Людина—це найвеличніша з усіх істот, людина — найнещасніша з усіх істот, людина — найпідліша з усіх істот."

Справді, для людини обізнаної із Святим Письмом, тут немає нічого нового, бо в Біблії так сказано про людину: "Лукаве над усе в світі серце людське й ледаче; хто його зміркує?"—Єр. 17:9. "І, яко ж не вподобалась їм (людям) мати Бога в розумі, передав їх Бог ледачому уму робити неподібне." — Рим. 1:28.

У псалмі 8:5-6 говориться про людину, якою Бог хоче її

(Продовження на ст. 5)

Завдання археології полягає в підтвердженні писаних пам'яток, вірознавчого, культурального, громадського та господарського стану будь-якого народу, або місцевости, за часів, що про них ми не маємо вичерпних документів, в яких би виразно був змальований цей стан.

В 1890 р. Сир Вільям Фліндерс Петрі встановив наукову археологію.

В період між першою і другою світовими війнами західньо-європейські та американські науковці-археологи здобули багато надібок, розкопуючи на Близькому Сході стародавні міста й могили. Між іншими ці розкопки показали, що людство вміло читати й писати ще перед потопом. Вони підтвердили, що дійсно був потоп, існував Авраам і Лот, був Йосиф, Мойсей, як жили вийшли з єгипетської неволі; під час розкопок знайшли правдивий образ Ісуса Христа і стверджено, що дійсно Христос воскрес із мертвих; — та й багато дечого іншого, записано в Св. Письмі, ствердила сучасна археологія.

В даному разі ми хочемо розповісти працю американського археолога Дж. О. Кінеамана "A. B., A.M., Ph.D. M.V.I." про те, як археологія довідалася про Авраама і його добу. ("Diggers for Facts" — J. O. Kinnaman, A.B., A.M., Ph.D., D.D., M.V.I.).

"...В землі рідній своїй, в Урі Халдейському". — І Кн. Мойс. 11 : 28.

Авраам і місто Ур Халдейський згадуються вперше в І Кн. Мойсея гл. 11:28. В Урі Халдейському народився Авраам, який разом з його домом були підданцями славетного вавилонського Царя Гаммураві (2067-2025 до Р.Х.).

Полудньова частина міжріччя, що потім була знана як Вавилонія, перед тим мала кілька назв: Сумер, Аккад, і навіть Шінар. Це не робить різниці під якою назвою та країна була відома — це той самий край з майже тими самими межами. Країна між двома великими ріками, Єфратом і Тигром, називалася і тепер називається Межиріччя (Месопотамія). Цю країну з самого початку залюдними білі люди. Ці люди побудували на Урщині Ур, найстаріше місто у світі.

Коли Авраам народився, та й сотні літ перед тим, Ур уже не являв собою державної столиці Вавилонії. Однак Ур залишався й на далі як духова столиця, осередок найвищої людської культури, столиця бібліотек, шкіл, музеїв і високої цивілізації, знаної тоді людству. За Авраама в Урі не було неграмотних. Кожний чоловік, жінка й дитина були примушені навчитися читати й писати, того вимагало тамтешнє життя. За винятком механіків, наше новітнє життя не досягає умілости, яка процвітала за часів, що про них ми тут згадуємо.

Місто Ур за Авраама було пристанею на Перській затоці. Причіжки і стійла для кораблів ще й досі там є. Давно висохле річище ріки Єфрата торкається стін міських мурів, що простягалися вздовж старого берега тієї ріки. Тепер Єфрат відійшов на десять верств від урських руїн.

Англійський археолог др. Вулей розкопував Ур після першої світової війни. Розкопував він саме в тому місці, де за 1000 років тому урські міщани оспалли сміття. Вулеєві робітники викопали широкий чотирокутній колодязь. Копаючи, знаходили там різні речі з тих давніх часів. Прокопавши 70 стіп завглибшки, робітники дістались до верстви чистенької глини. Др. Вулей наказав далі копати. Копаючи, робітники раптом були здивовані, оскільки знову докопалися до людських виробів, яких сучасна людина ніколи не бачила. Там знайшли такі речі, яких, не зважаючи на сучасну техніку виробити важко.

Усі археологи погоджуються, що груба глиняна верства була нанесена підчас тієї страшної катастрофи, що її називають потопом. Речі ж під глиною належать до допотопового періоду. Дальші розкопки показали, що там було замулене місто. Інакше кажучи, Ур був містом і перед потопом, про що свідчать залишені там речі. Подібні верстви глини й речі знайдено не тільки під Уром Халдейським, але також під Фарою й Кишем.

Цивілізація під глиняною верствою так дуже різниться від цивілізації після потопної, що, не вагаючись, можна стверднти, що продовження передпотопної історії раптом і в страшний спосіб припинене і ніколи більше не відновлене. З визначніших речей, що їх знайшли під потопним намулом, були книжки й печатки.

Уміння писати таке старе, як саме біле людство. Воно виникло враз з ним і ніколи не було втрачене. Уміння писати дуже старе. Воно до того старе, що за Авраама сумерійська мова була уже мертва, як тепер латинська й грецька. В урських школах вчилися сумерійської мови так само, як тепер ми вчимося класичних мов.

Вигляд міста Ура

Більша частина заможнішого кварталу міста відкопана. Отже ми можемо тепер оглядати доми, як вони стояли за Авраама й перед тим. На тому кутку міста Ура було чотири капліці (не капищ), багато майстерень і крамниць. Доми були великі, до 22 кімнат, і не менше як 13. Навколо кожного дому побудоване вибруковане подвір'я, щоб мати в кімнатах свіже та чисте повітр'я. Усі хати поверхові; поверх часом збудований з дерева. Коли входите до урського дому, заходите насамперед до невеликих сіней з невеличкою купальною, де гість міг помити собі ноги і навіть скупатися. З тих сіней виходимо на подвір'я, що становить осередок урського дому. З двору сходи з цегли ведуть на перший поверх, або до спалень, вздовж яких оббігає ганок. За сходами була купальня, а за нею кухня, а далі вітальня з трьома дверима. Одні з них вели до домової каплиці. Майже всі доми в Урі мали такі капліці. Під підлогою домової каплиці ховали небіжчиків своєї родини. Тут же була дуже важлива кімната — книгозбірня. В кожному домі була така книгозбірня. В ній містилися родоводні записки. Урські книгозбірні виявляють, яким було щоденне життя і чим саме цікавилися тодішні люди. Між книжками були співанники, що ними користувалися під час богослужения в родинній каплиці, або в міському капищі. Там були рахункові записки, угоди, судові справи, поквитування та літургії. Між уругами були й археологи, бо знайдено ними зроблені написи в тих стародавніх будинках. Усі написи вироблювані й до них долучені описи міських капищ, громадських будинків, тощо.

Авраам ходив і до школи. Одну таку школу відкопали. Там була книгозбірня, що містила в собі 2,000 книжок. В книгозбірні, до якої напевно учащав Авраам, були енциклопедії, словники, граматики, літописи, книги лікарські, підручники щодо зорезнавства, землеописи, богослов'я, права, урядування, державности.

"І був Авраам багатий вельми на скотину, на срібло й на золото". — І Кн. Мойс. 13 : 2.

В Авраамовім домі теж була книгозбірня, в якій були між іншими ділові посвідки його батька, та й "родовід", що веде від його прадіда, як не далі. Авраам мав свою власну велику книгозбірню в тому місті, бо він був великий багач. Будучи могутнім князем, він розволіжував худобу й верблюдів у великій кількості, а також був властителем караванів. Він мав таку велику дружину, що міг сам провадити невеликі войни. Не можна припускати й думки про убогість Авраама, що він втік з Ура потай вночі від своїх кредиторів. Це була найзаможніша й найосвіченіша людина свого часу.

Археологи знайшли в Урі Авраамів дім, в якому біля вхідних дверей зсередини, хтось (видко дитина) накреслив "АВРААМ". Там же знайдені угоди щодо продажу верблюдів. На одній з угод стоїть підпис "Авраам". Хоч таких подібних торгівельних угод знайдено в Урі десятки тисяч, однак тільки на одній з них стоїть підпис "АВРААМ".

Вихід з Ура Халдейського

Авраам був із семітського племени Іврїв. Це не ті жиди, що їх росіяни називають "євреями". Теперішні "євреї" це мішанина багатьох племен і рас: семіти, хамїти, монголи, яфетиди. Іврїї за Авраама ще становили чисту семітську расу. В році 2500 до Р.Х. семіти напали на Межиріччя, той Сумер, де тоді жив найкультурніший того часу нарід — сумерійці. Вони знищили цей нарід, але залишили сумерійську культуру. Тоді ж, уступаючи перед семітською навалою, Пра-Русь забралася з Араратчини на тепе-

(Продовження на ст. 6)

Царство без Бога

(Докінчення з ст. 4)

бачити: "Бо хоч ти зробив його (чоловіка) трохи меншим проти ангелів, то увінчав зате славою і честю. Настановив його господарем над ділами рук твоїх, усе положив єси під ноги його." Вартість людини залежить від того, як ставиться вона в своєму житті до Ісуса Христа? Чи визнає Його своїм володарем? "Котрі бо Духом Божим водяться, ті сини Божі."—Рим. 8:14. Це і є ті найвеличніші з усіх істот і людей на землі.

(Докінчення з ст. 5)

рішню Україну, понісши туди з собою культуру подібну до сумерійської, що ми її тепер називаємо "Культура Трипільська".

Авраам був вчений, поважний, заможний. Однак щось сталося, що в році 2117-до Р.Х. Авраамів батько Тара задумав забратися з Ура. Можливо, що в Урі йому з синами було тісно. Одного дня по Уру пішла чутка, що Тара з своїми синами Авраамом та Нагором і онуком Лотом забираються з міста. І, справді, незабаром урівці побачили верблюдів з озодбленими будами, а на їх горбах, сидів Тара, його сини, невістки. На баскому коні виграває збоку Тарин онук Лот. За ними далі йшли сотки верблюдів, вони несли Тарин маєток, слуг, служниць їх дітей. Позаду каравану їхали Тарина добре озброєна дружина. За містом до Таріного караванну приключилися нечисленні отари овець з чабанами, рогата худоба, гнана вакарами, та кінські табуни. Мало не весь Ур вийшов прощати Тару, особливо свого шановного городянина Авраама.

Тара пішов на північ на землю Гаранську, до міста Гарана. Ішов він тим шляхом, що провадив з Вавилонії до Ханаана. В Гарані була Тарина родина. Країна та була дуже родюча. Там Тара зупинився й прожив на Гаранщині 25 років, — аж до своєї смерти.

"І рече Господь Авраамові: Ізійди з землі твоєї і від роду твого і з домівки отця твого, у ту землю, що тобі покажу". — І Кн. Мойс. 12:1.

Щоб сповнити свою обіцянку, дану Єві по гріхопадінню, Бог обрав собі Авраама, щоб з його потомства народився Спас Месія.

Міщани міста Ура були погани. В місті було капище, присвячене божищу Місяцеві. В тому ж Урі було чотири божниці. На підстві цього можна припускати, що в них деякі урці поклонялися правдивому Богові Авраам Місяцеві не поклонявся.

В книгозбірні Авраам мав книжки, з яких (так як стоїть в перших одинадцятьох главах І Кн. Мойс.) він дізнався про те, як Бог створив світ і людей, як згрішили первісні люди, як Бог винищив первісне людство потопом, залишивши тільки праведного Ноя з його родиною. Коли порівняти Авраама з Ноєм, то можна переконатися, що вони однакової вдачі. Авраам навіть перевищив Ноя своєю вірністю і покірливістю Богові,

АВРААМ ДРУГ БОЖИЙ

що Авраама названо аж Другом Божим.

Перед виходом з Гарана Бог з'явився Авраамові, кажучи:

"І зроблю тебе народом великим, і благословлю тебе і звеличу ім'я твоє... І благословлятьсь в тобі всі племена на землі." — І Кн. Мойс. 12:2, 3. Це натяк на Спасителя, що мав бути з Авраамового роду.

"І взяв Авраам Сарру, жінку свою, та Лотя, сина брата свого, все майно своє, яке нажили в Гарані, і всякі душі, що здобули в Гарані, та й вийшли геть, щоб іти в землю Ханаанську.

"І пройшов Авраам землю до Сихем - врочища, до діброви Море... Ханаанці ж тоді жили в тій землі".

Тут знову Господь з'явився Авраамові, кажучи: "Нащадкам твоїм наділю землю цю. І спорудив там він жертівника Господеві"...

"І подався Авраам все далі й далі, простуючи на полудне".

І Кн. Мойс. 12:5, 6, 7, 9.

"І сталась голодне ча в тій землі, і спустився Авраам у Єгипет".

І Кн. Мойс. 12:10.

За того часу чоловіки боялись зачіпати чужих жінок із страху перед небесними карами. Це бачимо з випадком Авраамової Сарри з Фараоном, а потім з князем Абимелехом, царем Герарськими... Рятуючи своє життя, Авраам сказав фараонові (а потім і Абимелехові), що Сарра його сестра. В даному разі Авраам не брехав, бо й справді Сарра була йому сестра по батькові, але одною не по матері.

Можемо припускати, що Авраам, виходячи з Ура, та й з Гарана, крім своїх маєтків, взяв із собою і свою книгозбірню. Др. Кінненам припускає (і не без підстави), що йдучи до Єгипта, Авраам взяв із собою й свої книги. Коли фараон довідався, що Сарра не сестра Авраамові, а жінка, то звелів Авраамові забратися з Єгипта. Отже в наслідок поспіху Авраам міг залишити свою книгозбірню негостинній країні. Через шістьсот років Мойсей використав книгозбірню, пишучи перші 11 глав своєї першої книги.

"І звівши Лот очі свої, побачив усю околицю Йорданську, що перше, ніж зруйнував Господь Содому й Гомору, вся до Сигора наповнена була водою, як сад Господній і як земля Єгипетська." — І Кн. Мойс. 13:10.

Після того як Авраам повернувся з Єгипта до Палестини разом із своїм небожем Лотом, між ними виникло непорозуміння. Їх худоба до того розможилася, що забракло пасовищ і води для неї. Почались сварки між Авраамовими та Лотовими пастухами. Авраамові пастухи почали скаржитися своєму панові. Отже одного дня, стоячи з Лотом на такому місці, звідки було видко всю долину ріки Йордана, Авраам сказав Лотові: "Прошу тебе, нехай не буде зачіпки між мною й тобою... Чи ж не уся вкраїна перед тобою? Відлучись від мене. Як ти підеш наліво, я піду направо; а як ти підеш направо, я піду наліво".

Тут Авраам виявив свою шляхетну вдачу. Хоч він був старший, заможніший від Лота і мав більше людей, він дав перші вибору Лотові, який вибрав, як йому здавалося, найкраще: пречудову долину Йорданську, бо тоді ще там не було Мертвого Моря. Напевно дружина і дочки Лотові натиснули на нього, щоб зробити такий вибір. Вони були випещені в роскошах міста Ура. Ти остогидло життя в арабських наметах та вічні переходи за худобою. Авраам же подався до полудневої Палестини і оселився там на все своє життя в околицях Гебронських. У відселившись Авраам, прийшов та й осівсь біля Мамріевого дуба, що був у Гевроні, та й спорудив жертівник Господеві".

Содома й Гоморра

Чи були справді на світі Содома і Гоморра? Чи існував будь коли Авраамів небіж Лот?

В 1931 р. Д. Маллон, голова релігійного інституту в Єрусалимі, ходячи чотири верстви на північ від Мертвого Моря, натрапив на місце, де ті міста колись стояли, а тепер поховані вулканічним вибухом приблизно р. 1898 до Р. Хр. Тепер ті міста відкопані. Там знайшли все так, як сказав наш Господь: "Так само, як сталось і за Лотя: їли, пили, торгували, продавали, насаджували, будували. Кого дня вийшов Лот з Содома, линуло огнем та сіркою з неба, та й винубило всіх". — Єв. Лук. 17:28, 29.

Розкопуючи ті міста, археологи знайшли доми, а в домах усякі хатні і господарські речі, зброю, навіть пшеницю в закромах, убрання, миски та горщики на столах. Життя, яке тоді було в тих містах, так і залишилося під вулканічним попелом.

Тепер по Содому та Гоморрі можна ходити з улиці на улицю, з дому в дім. На зовнішній стіні одного такого дому, в Содомі, можна побачити назву "ЛІХТ" (тобто Лот). Видко, що Лот домагався становища содомського посадника. На тій стіні властиво написана відозва до содомців, щоб за нього голосували, бо він того становища гідний, що він для міста зробить усяку всячину. Лот у тих виборах безперечно виграв, бо під тією відозвою хтось накреслив "І він виграв."

"І взяли Лота, сина брата Авраамового, що жив у Содомі, та й рушили звідти". — І Кн. Мойс. 14:12.

В XIV гл. І Кн. Мойс. 5, 6 читаємо, що чотири царі зробили спілку під проводом царя Кедорлаймера та и рушили на завойовання в напрямку Мертвого Моря, бо проти Кедорлаймера були збунтувалися тамошні люди. Ті царі були: Кедорлаймер Еламський, Амрафел Синеярський, Арійох Елазарський і Тидал, цар Гоїмський. З асирійських написів бачимо, що Тидал "набрав горян з Курдистану і з ними він заподіяв лихо Великій країні, тобто Палестині.

Здобуваючи міста й землі, царі наблизилися до Содома й Гоморри. Проти них виступили царі: содомський, гоморрський, адмейський, зебоїмський, сигорський. Ті царі не вдержали поля проти напасників. Повтікали вони разом з військом. А цар Кедорлаймер із своїми спільниками розграбували Содом та Гоммору, а міщан погнали в неволю. Забрали вони і Лота з його родиною. Коли про це довідався Авраам, він зараз озброїв своїх 318 слуг "народжених в його господі", а також покликав на допомогу своїх сусід Анера, Ешколя й Мамрія з їх слугами. Хоч Кедорлаймер із своїми спільниками мав більшу силу, однак він не сподівався жадної погоні. Коли вороже військо спочивало, Авраам знечацька вдарив на нього й тяжко погромив, переслідуючи його аж до Хоби, що на північ від Дамаска. Ворожий табір дістався Аврамові в руки, як і всі полонені, а між ними і Лот з своєю родиною.

Мелхиседек

Повертаючи з походу переможно, Авраам не пішов з величезною здобичею до себе, а в напрямі до Содома. Там на Царській Долині зустрів Авраама Мелхиседек цар салумський. Він благословив Авраама,

(Продовження на ст. 8)

АВРААМ ДРУГ БОЖИЙ

(Докінчення з ст. 6) - як праотця "Архиєрея по чину Мелхиседековому" — нашого Господа Ісуса Христа. А Авраам дав Мелхиседекові десятину від усієї здобичі. (Дивн: до Жид. гл. 7).

Ще Авраамова шляхетність

Тоді приступив до Авраама цар содомський, кажучи: "Віддай мені моїх людей, майно ж возьми собі". Тут Аврам знову показав свою шляхетну вдачу. Він сказав содомському цареві забрати собі і своїх людей і майно, давши тільки десятину від здобичі його спільникам за визволення й не враховувати того, що його слуги з'їли під час походу.

Лот

Напад царів з північної стався незадовго перед загибеллю Содоми й Гоморри. Про людей у Содомі в Біблії сказано: "Люди ж содомські то були злющі й грішні перед Господом вельми". — І Кн. Мойс. 13:13. Лотова родина така сама була в тому грішному оточенні.

Авраам же жив у шатрах на пасовищах, близько до Бога, вважаючи, щоб усі його люди жили благочестиво. Він часто молився й приносив Господеві жертви. Тільки те журило Авраама, що у нього не було наступника. Однієї ночі Господь з'явився йому; вивів його з шатра й сказав: "Зличи зорі. Стільки буде нащадків твоїх". "І понів Авраам віри Господеві, і Бог полічив йому те (віру) за праведність". — І Кн. Мойс. 15:6. Авраам був настільки вірний Богові, що був готовий принести в жертву свого єдинородного сина Ісаака. Як, випробовуючи його, Бог того зажадав. За свою вірність Богові Авраама названо "Другом Божим".

Перед знищенням Содоми й Гоморри посланці Божі заходили до Авраама. Він же, як довідався, що має статися з тими грішними містами, просив Господа ощадити їх заради хоч десятка праведників у них. Однак і десятка там не було. Тільки Лот та його дві дочки врятувалися. Решта содомців та гоморрців згинула, коли Бог вдарив на ті зіпсуті міста сіркою й полум'ям.

Лотова жінка, якій шкода було розкошів та своїх грішних дочок відданих, переступила волю Божу, коли спинилась, щоб поглянути на ті прокляті міста. Вона обернулася в соляний стовп, як сказано в Біблії. (Науковці кажуть, що людське тіло обертається в сіль підчас вулканічного вибуху). Над Мертвим Морем і тепер можна бачити солині стовпи, навіть один дуже подібний до жінки, тільки без голови.

Ісаак

"І відвідав Господь Сарру... І завагітніявши, Сарра вродила Авраамові сина в старощах того часу, як і казав Авраамові Господь. І дав Авраам ім'я синові своєму... Ісаак". — І Кн. Мойс. 21:1-3.

Хоч Авраам був досить далеко від брата свого Нагора, що стало жив у Гарані, однак вони весь час листувалися. На світі пошту вперше запровадив вавилонський цар Нарам-Син. — І Кн. Мойс. 22:20-24. (Нарам-Син жив коло 3700 р. до Р.Х.).

"Булож віку Сарриного сто і двадцять і сім літ. І вмерла Сарра в Кирият-Арбі". — І Кн. Мой. 23:1, 2.

Після смерти Сарри Авраам купив печеру на схід від Геврона, від тамошнього тубільця Ефрона, що звалася Махпера. Була та печера дуже простора. Там поховав Авраам Сарру, і після того прожив ще чимало. А коли Ісаак виріс, Авраам одружив його з Ревекою, дочкою Бетуїловою, що був сином Нагорові, і братом Авраамові.

"І ослабши, вмер Авраам у старощах добрих, старим, повним літ, і дрилучився до людей своїх. І поховали його Ісаак та Ізмаїль, двох синів його, в печері Махпеловій, на полі Ефрона Бен Зогара, хетиянина, що проти Мамре". — І Кн. Мойс. 25:8, 9. В тій самій печері поховані Ісаак, Яків, Ревека та Лея.

Більше, ніж шістьсот років ніхто з людей не заходив до тієї печери. Магометани завзято охороняють її, щоб, як вони кажуть, будьяка "християнська собака" туди не дістался. Печера під величезною мечеттю, яка оточена високими мурами.

Оповідають, що коли за першої світової війни, генерал Алєнбі здобув Палестину, один його старшина, полковник Мейнертзаген, дістався до тієї печери і сидів на одному з тих гробів. Перекazують, що кожний саркофаг стоїть окремо.

П. Крат

"Поклади на Господа тягар твій і він підтримає тебе."
(Псалом 55:22)

Др. С. С. Сасс

Ad maioram Dei gloriam!

Цим разом дозволю собі поясничти мотто в єзуїтів. Адже вони чи не найумудріші з усіх ченців. Як правило, вони знають, що: Initium sapientiae — timor Dei — Початок премудрости, страх Господній. Проте там, де не можна інакше, вони застосовують свідомо, чи несвідомо принцип: Finis sanctificat media, — Finis coronat opus — Ціль освячує засоби. Інакше кажучи, вони признають часто-густо евангельське прокляття: Faciamus mala, ut eveniant bona — зробімо зле, щоб сталося добре.

Часто можна було почути з уст нашого інтеліґента, головно в Західній Україні: "А це, пане "дзєю," було або мусіло бути "malum necessarium" — конечне зло.

Цей вислів є наслідок творчости єзуїтських казуїстів-моралістів, побудований на філософії св. Томи з Аквію (1226—1274). Його відомий, монументальний твір: Summa Theologica — взятий в основу схолястичної філософії, що деякою мірою вплинула на формування душ української молоді в Західній Україні.

Кожна справа розв'язується під кутом зору: Finis sanctificat media — ціль освячує засоби, повинно бути доповнене в душі єзуїтським моттом, а це все робіло: Ad maioram Dei gloriam — для побільшення Божої слави.

Про пагубність таких принципів для самих ініціяторів не доводиться говорити. Вона аж надто ілюстрована прикладами з життя родини Борджія (папа Александер VI, 1492—1503), папи Івана XXIII, 1410—1415, що спалив "єретика" Івана Гуса в місті Констанц, у Швайцарії 1415 р. Саме в цьому році (1415) був "детронізований "найсвятіший" отець Іван XXIII за ті самі промахи, що йому витикав "Єретик великий" (Т. Шевченко).

Хто "детронізував" "Його Святість" Івана XXIII? Святе, непомильна, едино - спасаюча католицька й апостольська церква, уснула непомильного папу на непомильному Констанцькому, Соборі своїм непомильним едиктом. Власне кажучи, догма про непомильність папи була здефініювана далеко пізніше, на Ватиканському Соборі, 1869—70. До того часу додавано слово про непомильність "pie creditur — побожно вірити, або було fidei proximum - майте близьким до вірування.

Тим часом факт залишається фактом: Івана Гуса, великого подвижника Христової Церкви й пробудителя чеського народу спалив живим святий отець Іван XXIII. — Ad maioram Dei gloriam.

Що сталося, не відстанеться. Бо було це зроблено: Ad maioram Dei gloriam . . . — в непомильний спосіб . . .

Ми можемо приєднати наш голос до громового заклику нашого пророка, благаючи Господа:

Щоб усі слов'яни стали
Добрими братами
І синами сонця правди,
І єретиками . . .

Автор "Найновішого чуда в Ченстохові," кс. Дамазій Мацюх, "герої" книжки Марії Монк - Страшні тайни монастирських мурів, "герої" книжки єхотця Л. Вінета, I was a Priest — Я був священиком, який виступивши „з сеї непомильної церкви" (1942) і списав у жахливий спосіб "діла" своїх "вихователів". Це щось жахливе. Спитаєте, чи це правда, що він написав?

"Герої" мовчать. А: Qui tacet — consentire videtur — хто мовчить — цей підтверджує. Вони всі працювали "Ad maioram Dei gloriam!"

Всі ці "автори" складали, чи мережили свої "твори" з гаслом на устах: "Ad maioram Dei gloriam!"

Ех — отець Г. Адамс, що кільких років тому опустив затишні мури отців Василіян у Мондер, також чимало бачив, що творилося під гаслом: "Ad maioram Dei gloriam!" Отці Василіяни, що мають за собою позитивну працю для освіти українського народу, мусять нині тягнем у поїздах бистроїзних, сусідів" . . .

Казуїстика єзуїтів пагубна і для національного життя нашого скрівавленого народу. "Finis coronat opus" — Не шкодить, що змію метрику на римо-католицьку, мушу хліба ради — казав пан меценас, змінюючи метрику з прадідівської віри козацької — на панську. Папір витримає все. "Я був і буду

(Продовження на ст. 8)

Чи ви вже вислали свою датку на пресовий фонд Євангельської Правди?

Ad maioram Dei gloriam!

(Докінчення з ст. 7)

ду українцем", і дивлячись, що слухає поляк, нишком додавав: "русином був мій тато й я останку ним "Ad maiorem ventris gloriam!" для рятування пуза, брате меценасе, і всі ви і вся.

Чому в Михайлівці так багато селян змінили обряд? Із авідомленнями про зміну обряду я не міг собі дати ради. Др. Комариньский з Михайлівки притакніть правду парохові Котузова в Підгаєччині.

"Ad maiorem Dei gloriam!" покинули нашу "козацьку" церкву Сангушки, Сапіги, Вишневецькі, Шептицькі та інші.

А імена тих, що почули в жилах німецьку кров за покійного Гітлера, хто "ісповість"?

Їх реабілітувать народ, тобто такі самі як вони. Сьогодні вони й далі "організують" народ. Вчать жінок українок, що були копані цвяковими чоботом тевтонського наїзника — варвара. Хоч віддано тобі поклін німецька тверда філософіе Ніцше, що не передбачила слабої сторінки націоналізму без Бога, але народ твій тевтон. Вчать народ колишні перекинчики, чого питаю? Як легенько користати з принципу: Amor bene ordinatus — incipit ab ego, — тобто cujus Deus venter est. — В випадках твердих, нехай твоїм Богом буде власний твій шлунок, ось тут початок і кінець патріотизму.

Чи думали перекинчики за Польщі, що мусіли спрягти душу і тіло до чужого воза над тим, що вони зрадили "козацьку" віру і народ?

Чи думали процентово кровні "німці" за Гітлера, що вони були авангардом - яничарами, отже, мусіли і часто ницили власний народ?

Їм усім "народ" прощав. Вони вернули на лоно "козацької" церкви, Амінь!

Хто зрадник? Зрадники, відступники від "козацької" церкви, — євангелики! Вони справді не змінили ніколи віри на гіршу. Не перестали себе називати українцями. Але це "хабазбя ми тохілн б виполоти раз назавжди на Славу Богові й Україні." Викресліть, браття, із серця України насамперед Юриздивого Христа ради: Грицька Сковороду, що в XVII столітті противився гаслам "Ad maiorem Dei gloriam!", у розумінні єзуїтів. Викресліть Драгоманова, Лесю Українку, Т. Шевченка, Івана Франка, Грушевського, недавно померлого Др. Л. Цегельського, сина гр. кат. священика шамбеляна Цегельського, пароха Камінки Струмілової, брата їмості Лиско, що була жінкою декана о. Лиска із Сассова, а матірю сина священика. Викреслн народе, культуру власного народу. Вбивайте, браття, власних братів, відомих українських інтелігентів, бо вони не думають так як ви.

Чому вбили їх? Finis sanctificat media, для добра "Неньки України"! — Слава! Слава! Слава! Нехай сміється вороr, що ми не знаємо і не чуємо голосу Творця: Не судіть, щоб ви не були суджені. Суд Отець дав Синові і суд мій є праведний. Як не шукаю слави моєї, а славн (волі) Того — хто мене послав. Якщо нечесно воюєш мечем, згинеш від нього самий.

Що має стати основою твого патріотизму, молоде? Що має бути в основі твойого націоналізму?

Віра. Бо віра серця мого як Бескид твердолоста — повилась на любові (о. М. Шашкевич).

Праця. Лиш в кого праця потом скрань зросила, на верх той виб'ється із темної юрби . . . (І. Франко).

Жертва. Ніхто не має більшої любови як той, хто віддав життя своє за друзів своїх.

Не мала жертва. Жертва з глибини душі, повна, це твій уділ, український націоналісте!

Твоїм гаслом, євангельська молоде, нехай буде принцип: Quid hoc ad aeternitatem?

Чим ця річ помічною мені для вічности? Це гасло Моніки, матері Великого Августина, Предтечі Реформи. Гасло Лютера, Кальвіна, Нокса і нас усіх.

Вузький, часто-густо, світогляд не лише в євангельських реформованих "мирян", але і серед пасторів часом, це гріх, а радше тінь гріха, що виник з принципу: Finis sanctificat media. — Для нас усюди і все повинно бути ясним, що: In medius stat virtus, — золота середина. Не боротьба з братами, що впряжені до чужих возів. А свята толеранція і позитивне проповідування Христа словом, а головно прикладом.

Не будьмо гнівні, коли наш брат має кращу громаду, а тішмося з того, що Христос благословить працю брата.

Не думаймо часом, що громада — це наші люди — парафіяни. Вважаймо, що в нас принцип демократії, що ми не римські васали-автократи.

Маймо перед очима, що ми не злучені, ані пресвітерські, а Божі, що піднялися тяжкого діла реформації. Даймо народові щось кращого ніж він мав досі.

Ідім у народ! Бо ж повинні ми знати його вимоги. Мусимо знати його біль і радість. Ми ж покликані до великого діла, а не до малих громадок.

Творімо добро без огляду на конфесійні різниці. Включаймося до спільних всенародних зусиль. Не уважайте на те, що нас хочуть "бойкотувати." Польські перекинчики й німецькі "Райхсдойтчі" там е — ім нарід против. Ми — нарід, не дошкуляймо їм тим, що вони зрадили. Виправдаймо їх тим, що вони слідували за зрадливим принципом "Finis sanctificat media"! — Ми, євангелики-протестанти, даймо новий зміст життю нашого народу і знищують мертві чужі додатки до духового життя обидвох церков. Тоді буде одна свята, православна, католицька й апостольська церква, що хоч матиме може дещо різниці у формах, та зміст буде скрізь той самий. Тоді всі однодушно почнемо творити наше життя згідно з принципом "Ad maiorem Dei gloriam".

Євангельські браття! Поглянь но на ниви, що половіють уже, а женців мало.

Простіть за правду, молю Вас, Браття!

Нові книжки

* Вийшла в світ незвичайно цікава збірка М. Подворняка "На шляху життя". Книжка містить у собі вірші й оповідання глибоко релігійного й євангельського змісту. Вони відбивають у собі той тернистий шлях, що ним йшов наш нарід підчас війни і на еміграції.

Книжка видана накладом Українського Місійно-Біблійного Т-ва. Ціна книжки $1.25. Набути її можна: Rev. M. Podworniak, c-o Rev. P. Kindrat, 355 Parr St., Winnipeg, Man.

* У Бостоні вийшла англійською мовою дуже цікава книжка А. Pocci "The Russo-German Alliance 1939—1945". Збірка містить у собі документи про дружбу Гітлер—Сталін.

"Бог нам захист і сила, поміч скора в нещастях."

(Псалом 46:1)

Альманах РФК

(Ради Фізичної Культури)

120 ст. — кольоровий кредовий вклад з відзнаками усіх спортових товариств; — великий формат — обкладинка в двох фарбах; Мюнхен, 1951, Видавництво "Молоде Життя." Ціна: Дм 5, — дол. 2.50.

З М І С Т : **Б. І. Антонич** — Пісня змагунів, **Іван Красник** — Вступне слово, **Едвард Жарський** — проф. Іван Бобербський, його роля і значення для української фізичної культури, **В. М.** — Український спорт на еміграції по ІІ світовій війні та Рада Фізичної Культури, **Омелян Бучацький** — Копаний мяч, **О-ик** — Легкоатлетика, **Іван Красник** — Відзнака фізичної вправности, **О-ик** — Гокей на льоду, **Роман Рогожа** — Лещетарство, **Роман Ярпхан**—Плавацький Спорт, **Степан Кікта**—Шахове життя в роках 1945-1948, **Богдан Скоробогатий** — Українська туристика в Німеччині рр. 1945-1947, **Ярослав Андрухович** — Столова сиґківка (пінґ-понґ), **Омелян Бучацький і Олег Лисяк** — Відбиванка, **Степан Кікта і Ярослав Хоростіль** — Змагання зо першість в "клюбовій справности", Олег Лисяк — Кошівка (Баскетбол), **Степан Кікта** — Дзеркало спортових товариств, **Ярослав Рак**— Становище Ради Фізичної Культури в українському громадському житті, **О. Но** — Тут Австрія!, **Ярослав Андрухович** —Українське спортове судівництво, **Н. Н.** — Річні курси Педагогів Фізичної Культури, **Евген Бірчак** — Спорт між українськими полоненими в Римині — Італія, **Олег Лисяк** — Спортові ігри. — "**О л і м п і я д а** Д.П. **О. Б.** — Завваги з усмішкою, **О-ик** — Важка атлетика і бокс, **В. М.** — Фізична культура в еміграційній публіцистиці, **Ярослав Рак** — Фізична культура на службі нації, **Юрій Федорович** — З альпінських мандрівок.

Замовлення приймає: Висилкова Книгарня В-ва "Молоде Життя" —

13b München 2 BS — Fach 221, Germany,

або, Крамові Представники В-ва в поодиноких країнах..

Українська Пресвітерська Церква в Торонті, Онт.
20 Claremont Str.
Пастор: М. Фесенко, Th. B.
Диригент хору: П. Січ.
Органістка: Еленора Фесенко.
Богослужения і Недільна Школа о 11 год. рано кожної неділі.

Україна за залізною заслоною

ХВИЛЮЮЧИЙ СПЕКТАКЛЬ

Хвилююча брехня...

Рецензія на "Хвилюючий спектакль" (днв. вище), вміщена в урядовому органі Рад Депутатів Трудящих СРСР "Ізвестія" ч. 69, 1951 р. являє собою нечувану хвилюючу брехню. Не пошкодував борзописець С. Макаров яскраво-рожевих, зворушливих тонів у своїй рецензії на народню драму "Навіки разом", що її автором є такий самий борзописець, як він, — Любомир Дмитерко. Словом в СРСР не дарма видають Сталінські премії за вивершені, наскрізь профіяні брехнею, соціяльні замовлення. Не можна заперечувати й того, що Любомир Дмитерко — цей, як кажуть "мудрий хлоп", досить майстерно пошрює з допомогою пера большевицьку фальсифікаторську брехню. Але брехня залишається брехнею!..

На сьогодні весь світ знає, що Україна хоч і спливає кров'ю своїх найкращих синів і дочок, але ні на хвилину не припиняє своєї визвольної боротьби з загарбником Москвою. Визвольною боротьбою України цікавляться всі цивілізовані народи. Переказують, що Сталін, прожив би ще кілька років, а саме ця непокірна Україна передчасно зведе його в могилу. Отже потрібне впорскування пеніциліну. Таку пеніцилїну в СРСР становлять соціяльні замовлення, звичайно для агітації, з різних галузей життя.

Отож Сталін (без його участи в СРСР і кури не несуться) визнає за конче потрібне негайно написати народню драму з українського життя "Навіки разом." Присяжний борзописець і запроданець Любомир Дмитерко, позичивши очей у Сірка, натягнувши большевицькі окуляри, творить таку драму, воскрешаючи історичні події на Україні 1657 р., а рецензент С. Макаров додає олівки до вогню... Тимчасом згадана драма "Навіки разом" чистісінька брехня, правда, досить майстерно (большевики великі майстри в цьому!) сфальсифікована. Візьмімо хоч би кілька моментів з поданої рецензії.

"Вмирає Богдан Хмельницький, — як пише С. Макаров на підставі змісту драми, — що за його керівництвом український нарід назавжди пов'язав свою долю з долею великого російського народу". Чому "великого російського народу"? Пригадую, що ще за моїх студентських часів у Києві говорили: "Тішиться студент, а вимовляється агітатор". Большевики міцно додержуються цього, так би мовити, правила. "Великий російський народ" тому, що український "малий", тобто "малоросійський", улюблена назва царської Росії. Адже обидві Росії, як стверджував покійний Симон Петлюра, різняться тільки формою московської деспотії та імперіялізму. Товариш Любомир Дмитерко, воскрешаючи для драми "Навіки разом" події 1657 р., безбожно фальсифікує історичне тло, що на ньому вони відбувалися. Так, Богдан Хмельницький уклав "Переяславську угоду" з Москвою. Але ця угода була до того неясна, що відразу ж виникли непорозуміння й конфлікти між Україною й Москвою. Богдан Хмельницький вважав себе за незалежного володаря України, а московський уряд з допомогою війська й воєвод намагався стати твердою ногою на Україні. Хіба ж можна це вважати, що "український нарід назавжди пов'язав свою долю з долею великого російського народу?" Чи ж можна на підставі цього, якщо бути чесним із собою, а не запроданцем, написати народню драму "Навіки разом"? Адже досить глянути на пам'ятник Богдана Хмельницького у Києві, на площі Софії, де він на баскому коні булавою показує на північ, мовляв: "Будьте обережні й чуйні, там ваш відвічний ворог!", щоб цілком переконатися в брехливості змісту драми "Навіки разом".

Україна потребує твердої руки і наступник Богдана Хмельницького 16-річний Юрій передає владу козацтву, яке вибирає гетьманом Івана Виговського — генерального писаря. Виговський в основному прямував до розбудови незалежної й територіяльно з'єднаної Української Держави. Але часи були жахливі. Неспокій маси та її безпорадність зростали. На політичному обрії з'являються дрібненькі політики, просто спекулянти. Москва грала подвійну ролю. Визнаючи гетьмана Виговського, вона разом з тим підтримувала всіх, хто був проти нього. Виговський змінює орієнтацію й укладає з колишнім ворогом Польщею "Гадяцьку угоду". Цього було досить, щоб "великий російський нарід" кинув на Україну стотисячну армію "доблесного російського війська" під командою кн. Трубецького, яку Виговський вщент розгромив під Конотопом. Усе це в драмі змальовано: "Виговський всім своїм єством ненавидить український нарід... Прапор визвольної боротьби проти Виговського здіймає вільне козацтво... Єдинокровним братам допомагають доблесні російські війська і т. д.".

Так, запроданці борзописці, — Дмитерки, Макарови та ін.! До незличених багатств України простягалися не тільки хижацькі руки шведського короля й турецького султана, не тільки кримського хана й польських панів, а насамперед простягалися пазурі зажерливої царської Москви, а на сьогодні хижацькі пазурі большевицької Москви міцно вп'ялися в її скривавлене тіло, що намагається за всяку ціну вирватися на волю.

Як би такий спектакль відбувся в будь-якій демократичній країні, хоч би в Канаді, то напевно свою рецензію рецензент закінчив би так:

Спектакль хвилює неправдою життя, спотворенням, брехливим відображенням історичних подій. Хоч животворна ідея великої дружби великого російського й українського народів втілена в яскравих реалістичних образах, але глядач виходить з театру з почуттям глибокого отруєння такою нечуваною брехнею.

П. Кривенко

"Навіки разом" — так називається народня драма Любомира Дмитерка, що з великим успіхом іде в Дніпропетровському (кол. Катеринослав) театрі ім. Шевченка, одному із найстаріших українських театрів. Спектакль цей нагороджений Сталінською премією.

П'єса воскрешає історичні події 1667 р. Вмирає Богдан Хмельницький, що за його керівництвом український нарід назавжди пов'язав свою долю з долею великого російського народу. Гетьманську булаву заховане колишній військовий писар Іван Виговський. Шлях тич з походження, він зраджує й продає Україну. До незличених багатств її простягаються хижацькі руки шведського короля й турецького султана, кримського хана й польських панів.

Глибоко символічний в п'єсі образ української дівчини Орисі. Дружина Виговського дає її в подарунок мурзі, в якого Орисю купує шведський посол Немирич.

— Тепер ти моя, красуне, — говорить посол.

— Як? Хіба я продана? — запитує Орися.

— Не хвилюйся, голубко моя! Вся Україна продана, — відповідає Немирич.

Виговський всім своїм єством ненавидить український нарід. Він заховує в кайдани кобзаря, щоб не чути пісень гніву народного. Спираючись на сили інтервентів, Виговський немилосердно розправляється з тими, хто виступає проти поневолення України. Ллється народня кров, бушує полум'я пожеж.

Прапор визвольної боротьби здіймає вільне козацтво Запорізької Січі. Під цей прапор стають кращі сини й дочки України. Єдинокровним братам допомагають доблесні російські вільська.

Зраді й підступам Виговського надходить кінець.

Священною клятвою звучать у фіналі слова кошового отамана Івана Сірка, що прийняв гетьманську булаву:

— Навіки разом!

Спектакль хвилює правдою життя, правильними відображеннями історичних подій. Животворна ідея великої дружби великого російського й українських народів втілена в яскравих реалістичних образах. І глядач виходить з театру з почуттям глибокого задоволення.

м. Дніпропетровськ

С. Макаров

КОМУНІКАТ

ІНСТИТУТ ЗАОЧНОГО НАВЧАННЯ при Українському Вільному Університеті розсилає бце всім своїм студентам (розкиненим в країнах Европи, Америки, Австралії) студентські виказки (чотиромовні).

Всіх наших студентів, які змінили місце перебування і ще не подали нам своїх адрес, просимо подати нам до відома зміненні адреси, щоб ми могли їм переслати виказки. **Дирекція**

Institut für Fernunterricht
München 62, Schliessfach 8,
Bavaria, Germany.

ВАЖНЕ ДЛЯ МІСТА ДЕ ТРОЇТ, МІШ., ТА ОКОЛИЦІ!

Оцим повідомляється, що **Українські Евангельські Богослужения** в Детройті відбуваються кожної неділі в каплиці Вестмістерської Церкви при 9851 Гамільтон вулиці. Початок 3.15 попол. Доїзд автобусами Гамільтон або Плімат.

Проф. Др. К. Сандуд

ВИСОКІ ВРОЖАЇ ГОРОДНІХ КУЛЬТУР

(Докінчення)

Грунт. Значення грунту в житті рослини дуже велике. Грунт є джерелом поживи і води для рослини. Поживні речовини рослини вбирають з грунту у вигляді солей, з яких найпотрібнішими будуть: азотові, фосфорові, калійні і кальцієві або вапнякові. Брак цих речовин в грунті зразу ж відбивається на розвиткові рослин, понижуючи їх врожай.

За браком азоту рослини затримуються в зростанні і набувають блідого з а б а р в л е н н я. Буйне розростання листви та її темно-зелене забарвлення вказують на те, що рослини добре забезпечені азотом. Азот особливо потрібен для листвяної городини, як шпінат, капуста, салата.

Фосфор сприяє посиленню овочування і прискорює дозрівання. Тому внесення фосфорових добрив найбільш бажано під овочеву городину, як наприклад, томати. Зовнішні ознаки фосфорового голодування виявляються в синьо-фіялковому забарвленні жилок країв нижньої поверхні листка, але це спостерігається й при похолоданні.

З допомогою калію відбувається засвоєння вуглекислого газу й утворення цукрів в рослині. Якщо калію в грунті недосить, то на листках рослин з'являються брунатні плями, подібні до попечення, по краях листки зафарбльоються в буро-брунатний колір, підсихають і кришаться. Особливо це помітно у капусти, що росте на торфових грунтах, які частогусто бувають бідні на калій.

Кальцій, що його вносять в грунт у вигляді вапна, крім свого безпосереднього призначення для живлення рослин, має велике значення для поліпшення якости грунту і сприяє кращому засвоєнню інших речовин.

Крім перелічених солей рослини потрібують ще заліза, сірки, бору, мангану та ін. Проте їх майже завжди досить в грунті або в тих добривах, що вносяться в грунт, тому їх окремо не додають до грунту.

В грунті мінеральних речовин, звичайно, невелика кількість. На 100 частин грунту приблизно знаходять 0,1-1 частину мінеральних солей. До того ж городні культури, порівнюючи до інших культур, забирають з грунту значно більшу їх кількість. Щоб відновити запас мінеральних речовин в грунті, вносяться регулярно добрива, без яких неможливо одержувати високих врожаїв. Потреба різних рослин в мінеральних речовинах неоднакова і тому під різні культури вносяться різну кількість добрив.

Особливо вимогливі до родючости грунту такі скоростиглі городні культури як шпінат, редиска, салата, що пояснюється посиленим споживанням ними мінеральних речовин за короткий час їх зростання. Деякі рослини, як цибуля, хоч і беруть небагато мінеральних речовин, але мають слабо розвинену коріневу систему і тому вимагають родючих грунтів або як огірки, в яких затримується засвоєння при пониженій температурі й мінеральні речовини повинні поступати лише за короткий теплий період.

Усе це говорить за те, що для одержання високих врожаїв городніх культур потрібні родючі грунти з глибоким орним шаром, з великим запасом мінеральних речовин і гарною дрібнокомкуватою структурою. Такі грунти створюють внесенням органічних добрив, як гній або многорічними травами, підчас розкладу яких поліпшується структура і поновляються мінеральні солі.

Під городні культури насамперед належить відводити старогородці землі досить окультурені довгорічними обробітком і внесенням добрив. Цілком придатні також грунти осушених боліт і торфовища. На цих грунтах, при поліпшенні їх через внесення вапна і калійних добрив, можна одержати високі врожаї кореннеплодів. Піщані й супіщані грунти швидко просихають і прогріваються, вони придатні для раннього весняного обробітку при добрій заправці органічними добривами. На них успішно можна вирощувати ранню городину, ранню цибулю, картоплю та ін.

Суглинисті й глинисті грунти повільніше просихають і гірше прогріваються, тому їх називають холодними. Суглинисті грунти більш придатні для пізніх капуст, брукви, сельдерея та ін. Запасами мінеральних речовин ці грунти стоять вище піщаних і краще зберігають вологість.

Найменш плодючі підзолисті грунти. Вони мають невеликий запас мінеральних речовин і погану структуру, після дощу запливають, при висиханні утворюють щільну корку. Вирощувати городні на цих грунтах можна лише після їх докорінного поліпшення, чого можна досягти правильним обробітком і внесенням вапна й гною в системі сівозміни. Цими агро-технічними засобами можна перший лігший грунт зробити висококультурним і родючим.

В. С.

КОМПРОМІТУЮЧА ПОСТАНОВА

Не так давно на вечірньому курсі в одній американській школі було поставлене учителеві питання, чому еміграційні квоти для народів із Східньої Европи є такі малі в порівнянні з квотами для народів із Західньої Европи? Він це пояснив тим, що східньо-европейські народи привикли до іншого способу суспільного й духового життя і їм не так легко пристосовуватися до нових демократичних відносин.

Таке пояснення багатьом може видаватися незадовільним, але воно не безпідставне. Візьмімо, наприклад, науку бразилійського греко - католицького „Місіонара", а вона йде в тому напрямку, що наші люди не повинні нічого купувати, ні продавати таким особам, які йдуть проти католицької віри, не посилати своїх дітей до некатолицьких шкіл, бо так постановив собор всіх бразилійських єпископів з року 1939. Цей бразилійський дух нетолеранції панував на сході Европи і його привезли наші греко-католики і на вільну землю Вашінгтону. Що їх обходять величні, свободолюбні ідеї піонерів цієї країни, коли і тут їхня церква старається ізолювати їх від цих ідей своїми парафіяльними, католицькими школами, де їм вбивають в голову випари всяких постанов ватиканських, чи якихось інших бразилійсько-еспанських соборів.

До цього року релігійної нетерпимости, зродженої з духа цієї інквізиційної нетолерантности, а противної духові американської конституції та демократичного способу життя, — належить і остання постанова Головного Екзекутивного Комітету Українського Народнього Союзу з дня 21-го квітня 1951 р., "щоб на будуче приймати тільки такі церковні оголошення (до "Свободи"), які мають загально-національний характер". Причиною цієї постанови подано: "непорозуміння, що виникають у зв'язку з вміщуваними в "Свободі" оголошеннями різних чисто церковних імпрез і з огляду на протести, які У. Н. Союз дістає в цій справі від громад і своїх відділів".

Крім цієї непрактичної в демократичному суспільстві постанови, "Свобода" далі вміщує чисто церковні оголошення як, приміром, про набуття збірок проповідей греко-кат. духовних, посвячення цвинтарии і т. д. З того видно, що інтерпретація цієї постанови є цілком довільно - езуїтська і стосується насамперед тільки українських є в а н г е л ь с ь к и х церков. Вона цілком відповідає лінії постанов бразилійських епископів, хоч ці пани і члени їхніх "громад" та відділів чомусь не емігрували до цієї чудової католицької Бразилії, куди вони своїм духовним наставленням найкраще надавалися б, а користаються незаслуженими благодатями країни, що виросла найкраще на принципах тієї духовности, яка є такою чужою й осоружною для їхнього католицького - тоталітарного способу думання. — З цього виникає, що замилювання очей українському суспільству, що УНСоюз є загально українська установа, абсолютно не відповідає правді.

В "Свободі" ніде нема написано, що ця газета є орган УНСоюзу, а скрізь фігурує, що ця газета є українським щоденником, тільки виданим УН Союзом. Отже ця газета, логічно думаючи, мала би стояти на загально українських позиціях і служити потребам різноманітної української громади в ЗДА. Так роблять усі американські газети з подібними тенденціями, так робили й роблять газети західньо - европейські. Не тільки англомовні газети а ЗДА містять щотижня на окремих сторінках повідомлення й оголошення всіх визнань, але ви можете помістити різні платні церковні оголошення і з провідних російських і польських часописах. Однак до цього ще не доросли наші рутенці. Їх не зобов'язують культурні й демократичні принципи суспільного життя, а постанови католицької церкви з найбільш відсталих країн світу.

Покликування на непорозу-

(Продовження на ст. 11)

Компромітуюча постанова

(Докінчення з ст. 10)

міння і протести від "громад" та відділів нікого й нічого не виправдають. Вони тільки свідчать про жахливу некультурність, фанатизм та відсталість тих людей і до їхніх темних вигадок не вільно пристосовуватися. Їх треба освідомлювати, а не потурати, бо це б'є по принципах свободи слова та сумління. Ці явища властиві тільки суспільствам, як це ми це тепер знаходимо в большевизмі та католицизмі.

Остаточно це ганебне наставлення наших релігійних фанатиків до інакше віруючих українців нас тільки дискредитує перед іншими громадянами цієї країни, і вони мають повну рацію, коли еміграційну квоту для східньо - европейських народів пояснюють так, як ми подали на початку.

Для постанови УНСоюзу з дня 21-го квітня 1951 року нема ніякого виправдання. Це є ганьба й приниження нас - українців. Якщо "Свобода" і УНС справді мають бути широ загально українськими, їм не лишається нічого іншого, як цю компромітуючу постанову відкликати. Інакше УНС треба уважати за звичайне бізнесове підприємство, що керується своїми інтересами зиску і тільки спекулює на національних почуттях українського суспільства.

Контраст

Коли темничник в Филипах запитав апостола Павла і Силу: "Що мені робити, щоб спастися"? Вони підповіли: **"Віруй в Господа Ісуса Христа і спасешся ти і дім твій"**.

Коли католик запитує Папу римського і своїх ієрархів, що він має робити, то вони йому кажуть:

"На основі розпорядку св. Конгрегації для Східньої Церкви всі вірні, які бажають доступити повного ювілейного відпусту, мусять сповнити отсі умови:

1. Відвідати чотири церкви.

2. Відмовити в часі кожних відвідин: 5 разів "Отче наш", 5 разів "Богородице Діво" і 5 разів "Слава Отцю і Сину і Святому Духу".

3. Відмовити в часі кожних відвідин: 1 раз "Отче наш", 1 раз "Богородице Діво" і 1 раз "Слава Отцю і Сину і Святому Духу" в наміренні Св. Отця.

4. Відмовити в часі кожних відвідин: один раз Символ віри ("Вірую").

5. Відмовити в часі кожних відвідин: три рази "Богородице Діво" і три рази "Пресвятая Богородице, спаси нас".

6. Відмовити в часі кожних відвідин церкви Богородичеи, "Заступнице христиан непостидная".

До цих постанов св. Конгрегації Єпископський Ординаріят дає такі пояснення:

До ч. 1. а) В місцевості, де є тільки одна наша церква, вірні мають її чотири рази відвідати".

Для думаючої людини коментарі до вищезгаданих наказів непотрібні. Чому люди, що також роблять, не хотять думати самі за себе. За кого вважає католицька ієрархія своїх вірних, подаючи їм такі накази?

Протестанський аргумент обгрунтований

"Народня Воля" в одному із своїх чисел аргументує з "Америкою," вказуючи на помилковість висновку, що коли будьякий рух або організація виділить з себе інший рух чи групу, то матірна група винна за це виникнення.

Безперечно аргумент "Америки" не слушний і "Народня Воля" цілком логічно вказує на те, що ангели, які пали, колись були звершеними істотами світла, не може дискредитувати ангелів взагалі."

Від себе "Народня Воля" наводить аргумент протестантів проти католиків, а саме:

"З того факту кують навіть деякі тутешні протестантські діячі аргумент проти католиків взагалі. Вони кажуть, що наприклад в протестанській Британії або в переважно протестантській Америці, де населення в двоє більше ніж разом у Франції і Британії, комуністи дуже слабі і не мають навіть 5 відсотків того числа, що мають католицькі Французи й Італійці. З того вони роблять висновок, що католицизм скорше веде до большевизму, ніж протестантизм."

"Що той висновок не має нічого спільного з науковою правдою — це друге діло, бо наука бере на увагу не лише один момент при розгляді якогось питання, а всі і щойно тоді дає свій висновок."

Ми не можемо погодитися з оцінкою, яку дає "Народня Воля" "протестантському" аргументові. Аргумент протестантів проти ритуалістичних церков наскрізь науковий. Науковий метод дослідження — метод індуктивний, тобто спостерігаються явища й наслідки їх. Коли таких явищ з тими ж самими наслідками є вже така кількість, що вказує на якусь закономірність, то тоді на підставі цього робляться загальні висновки. Знати всі факти щодо будьякого явища неможливо для науки в наслідок обмежености засобів і методів людського спостереження, отже, висновки робляться просто на підставі великої кількости спостережень. Якщо цей науковий метод застосувати до твердження, що католицизм і православ'я ведуть до большевизму, то це твердження на підставі фактів просто набирає характеру суспільного закону. Комунізм найсильніший там, або опанував тими країнами де були найсильніші ритуалістичні церкви. З цього правила немає винятку. Крім того, найбільше революцій і нестійкости, спостерігається в країнах, де панівні релігії становлять ритуалістичні церкви. Зв'язок між ритуалізмом з одного боку і большевизмом і заворушеннями — з другого, виступає в світлі фактів як певна соціяльна закономірність.

Чому це так, легко зрозуміти. Хоч католицька й православна церкви ніби і ідейні вороги большевизму й анархії, а в дійсності вони створюють для цих звиродніших рухів відповідний грунт, самі того не знаючи.

Ритуалізм насамперед вбиває у думаючих провідних людей віру, вимагаючи від них приймати за святу правду фантастичні вигадки. Всілякі чудотворні кістки, культ "святих" і т. д. — усе це веде до того, що багато думаючих людей з поміжми ритуалізму викидають з корита і дитину.

Моральна розпеrезаність вищого і нижчого священства додає оливи до вогню. Так твориться добрий грунт для атеїзму, що без нього большевизм не може існувати. До того соціяльне наздяництво й непросвітна малограмотність і. темнота серед народу, що в ній так кохаються ритуалістичні церкви, все це разом утворює чудовий грунт для большевика, демагога й анархіста. І тоді дитина, народившись, нищить своїх батьків. Ці явища ми спостерігаємо на власні очі в усіх тих країнах, де ритуалізм кінець-кінцем уступив місце большевизму. Словом, змінився лише зовнішність, а дух звившився той самий. Адже свята інквізиція і МВД різнятся тільки формою, а не духом.

THE BEST GIFT

By

ALBERT A. RAND

"Good morning, Mrs. Miller. Would you like to buy a glass of jelly? My mother made it."

Arthur Hall displayed a glass of fine-looking jelly as he spoke. The lady in the doorway looked at it and then at the boy.

"That looks good," she said. "I know your mother makes fine jelly, and I would like some. But how does it happen that you are selling it? Is this something new?"

"My Sunday-school is raising money for a mission project," Arthur explained. "I am selling the jelly to get money for my contribution. My mother made the jelly and said I could have what I get from selling the lot."

"Well, now, that's a great idea. I always like to help out boys and girls who are doing things for others. Here's a half dollar. You can keep the change and put it in your mission fund."

"Thank you, very much, Mrs. Miller."

Arthur hurried on to the next house and the next. Not every body bought from him. Old Mrs. Nelson grunted and slammed the door in his face. And Mrs. Bennett threatened to set the dog on him.

But before the morning was over he had sold all his jars of jelly. He had a pocketful of jingling coins. And he was feeling pretty good about it all. He had made the money for his gift very quickly and easily.

On his way home he passed the Folsom place. And there was Jimmy Otis down on his knees weeding Mr. Folsom's garden. He looked up as Arthur stopped. He wiped the perspiration from his red face.

"What's the idea of working like that on a hot day like this?" Arthur asked him.

"I'm earning my money for my gift to the mission fund," Jimmy said.

"So am I," Arthur told him. "I've earned mine already. Listen."

He jingled the coins in his pocket.

"Hear that? I sold two dozen glasses of jelly this morning."

(Continued on p. 12)

(Continued from p. 11)

"Oh, yeah?" Jimmy asked. "Did you make the jelly?"

"Of course not, silly. I can't make jelly. My mother made it for me. And when I told the people it was for the mission fund, they gave me some extra money. I guess I'll put more than anybody else does in the fund."

Jimmy did not seem much impressed. He pulled a couple of weeds, shook the dirt from them and threw them aside before he spoke again. Then, "What are YOU giving to the fund?" he asked.

Arthur stared at him.

"What am I giving?" he reiterated. "I just told you. There's over five dollars. And I got it a lot easier than you are getting yours."

"Your mother gave you the jelly," Jimmy said. "And your customers gave you extra money. That's their gift. What's yours?"

Arthur gave Jimmy a queer look. He couldn't make him out. What a strange thing to say. He decided the safest thing to do was to change the subject.

"Isn't there an easier way for you to get your money than working like that?" he asked. "Can't you take it out of your allowance or sell something the way I did?"

Jimmy nodded.

"Sure I can," he agreed. "But I don't want to make that kind of a gift."

Arthur was getting a little impatient.

"What's the matter with a gift like that?" he wanted to know.

Jimmy stopped weeding and looked up.

"Did you ever hear of David and the threshing-floor?" he asked.

Arthur shook his head.

"No, I don't think so," he said. "What about it?"

"It's in the Bible," Jimmy said. "I was reading about it just the other day. Once David wanted to build an altar and make a sacrifice to God. He went to a man who owned a threshing-floor and asked if he could buy the floor to build the altar on. The owner said that he would give him the floor and everything he needed for the sacrifice and it would not cost him a cent.

"But David would not take it. He said that he would not make an offering to his God of something that did not cost him anything. So he paid for all the things he needed and then made his sacrifice. That is why I'm doing this. I don't want to make a gift either that does not cost me anything."

After Jimmy had finished speaking there was no sound except the jingling of the coins in Arthur's pocket.

THE BEST GIFT

Then Arthur said, "Will you be going to the picnic Saturday? Or will you have to work then?"

"I'll be going," Jimmy told him. "I don't want to miss that."

"Good. Then I'll be seeing you."

Arthur hurried along home. But he could not get away from the things that Jimmy had said. He could not forget that scene of Jimmy out in the hot sun, earning his money for the mission fund.

When he got home, he put the money in a box in his bureau drawer. And while he dropped the coins in, he could hear Jimmy's words again, "What are YOU giving?"

He went downstairs to dinner. Afterward he went downstreet again. He called first at Mrs. Miller's.

"Have you any work I can do around your place, Mrs. Miller?" he asked. "I want to earn some money for the mission fund."

"But I thought you were selling the jelly for that," Mrs. Miller told him. "I bought some from you this morning."

"Yes, I know you did. And that money is going into the fund," Arthur told her. "But I want to make a gift that costs me something. My mother gave the jelly and this is really her gift. I want to make a gift of my own."

Mrs. Miller smiled approvingly.

"You are showing the real Christian spirit," she said. "Jesus likes best the gift that means a real sacrifice. I wish I could help you, but I have no work for you to do."

Arthur went on to the next place and the next. Nobody had anything for him to do. Then at last he came to Mrs. Emerson's.

"I'm glad you came along," Mrs. Emerson told him. "I've been trying to find somebody to stay with Georgie Saturday. I have to be away. If you would like the job, you can have it."

Saturday! That was the day of the picnic. Arthur had never missed one of the picnics. He had been looking forward to this one for a long time. He thought fast.

"Well, what about it?" Mrs. Emerson asked impatiently, "do you want to take care of Georgie?"

Arthur decided quickly.

"I'm sorry, Mrs. Emerson," he said. "But I'm afraid I can't do it Saturday. I have something else planned."

He saw the disappointed look on Mrs. Emerson's face as he hurried away.

On the way home he passed the Folsom place again. And he seemed to see Jimmy Otis, bent over there, working in the hot sun. He hurried on home.

But somehow things were not right. He had an uneasy feeling. To help him forget it he went upstairs to his room and looked at the money in his drawer. When he turned that in, how pleased everybody would be. That was a lot more than he could ever earn taking care of Georgie. He had done his part.

When Sunday came, maybe the superintendent would read out his name as the boy who had given more than anyone else.

"What are YOU giving?"

He turned around quickly. The words sounded so plain that for an instant he thought somebody else was in the room. But he was alone. He knew now that the voice had spoken inside of him.

He put the money back in the drawer and went downstairs to the telephone. He dialed Mrs. Emerson's number.

"I've changed my mind about Saturday, Mrs. Emerson," he told her. "I hope it's not too late. I guess this is more important than anything else I have to do. Good, I'm glad that you have not found anybody else. I'll be over Saturday morning."

Arthur had a secret hope that it would rain Saturday. Maybe it was selfish to have the picnic spoiled for everybody else. But his own disappointment would be easier to take if he knew that he could not have gone to the picnic anyway.

But Saturday was a beautiful day. It was warm and sunny, a perfect day for a picnic. Arthur felt sorry as he went over to Mrs. Emerson's, that he had promised to do this. But he could not back out now.

Mrs. Emerson showed him how to get Georgie's lunch and gave him other instructions that he would need. Then she hurried away.

Arthur had no time to miss the picnic once he took over the job. Keeping Georgie out of mischief proved to be a full-time job that left him never a dull moment.

He was getting the little lad's dinner ready when Mrs. Emerson came home unexpectedly.

"I had to change my plans," she said. "Our meeting is going to be postponed. Is everything all right?"

"Yes, Mrs. Emerson. Everything is perfect."

Mrs. Emerson did not know how perfect everything had suddenly become.

"Good," she said. "Then I won't need you any more. But I'll pay you for the whole day. And thanks a lot."

Arthur almost flew down the street. There was a whole afternoon ahead of him. The picnic ground was a mile away. But what is a mile when the heart is light and there is fun ahead?

He fingered the coin in his pocket lovingly. This was a precious coin. It was his gift to his Master and he knew that it would be accepted. —*Instructor.*

HEALTH FOR EVERY DAY

DR. HELEN MACMURCHY, C.B.E.

THE PREVENTION OF DISEASE

Yes. Disease can be prevented. All disease can be prevented and we know how to prevent a great many diseases. Every year we are learning more about how to prevent disease. But we need to learn more about it.

Every disease has its own cause, and no two diseases have the same cause and so no two diseases can be prevented in just the same way. But have you got that idea firmly in your mind, the idea that disease can be prevented? Keep hold of it. Now that you have got it into your head, keep it there, for it is a valuable idea. It will be worth a good deal of money to you if you understand it and can keep hold of it.

Children's Diseases

Let us begin with the diseases that once were called Children's Diseases.

In the first place, the name is all wrong. There are no Children's Diseases. I know people call scarlet fever and diphtheria Children's Diseases. But they are not. Yes, children take them oftener than grown up people do, but then children take any disease more readily and more often than grown up people do. They take colds very easily. They take small-pox more easily than grown up people do. In Montreal, during the last great epidemic if small-pox in Canada in 1885, there died in 9 months 3,164 persons and of these 2,717 were children under ten years of age. But nobody would call small-pox a Children's Disease. We do not speak now about Children's Diseases.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XII. Число 8-9. Торонто, Онт. Серпень-Вересень 1931 August-September Toronto, Ont. Рік XII. Число 8-9.

"Бо де двоє або троє зібрані в ім'я моє, там я серед них."

Єв. Мат. 18:20.

Що перетворює збори людей в церкву? Молитва, спів гімнів, проповідь чи читання св. Письма? Це все важливе великою мірою, але найважливішою річчю, що без неї збори не можуть являти собою церкви, хоч би й все інше згадане було, є присутність Ісуса Христа. Де Христос присутній, там є Його церква, не зважаючи на те чи збори відбуваються в полі, в катедралі, або в звичайній кімнаті.

Христос каже, що віруючі повинні збиратися в ім'я Його. Ім'я відкриває людину. Поки не скажуть вам імени людини, ви не можете сказати, що ви її знаєте. Ім'я Ісуса Христа відкриває природу Бога, що стався людиною. Ангел сповістив Йосифові: . . . . "даси ім'я йому Ісус; Він бо спасе людей своїх від їх гріхів." Єв. Мат. 1: 21. Це є ціль Його присутности, це є ціль наших богослужень. Ми хочемо зустрінути Христа як Спасителя. У світлі цієї науки нехтування цього важливого побачення з Богом, що його ми маємо в багатьох випадках, є дивним.

Новий Завіт говорить про три способи присутности Христа серед нас. Христос присутній серед нас, як Христос для нас, як Христос у нас і як Христос з нами.

Христос для нас. Христос приходить серед людей, щоб зайняти їх місце. Саме для цього Він прийшов. Він умер на хресті замість нас, Він узяв усі наши провини і переступи на себе, понад усе був спотворений вид Його для нас. Він стався агнцем відкуплення, що прийняв на себе гріхи світу. Христос приходить між нас, щоб зайняти моє і ваше місце. Ніхто не може стати християнином в будьякий інший спосіб, як тільки залишаючи Христові зайняти його місце, місце грішника. Він казав: "Хто хоче йти слідом за мною, нехай відречеться себе, візьме свій хрест і йде слідом за мною." Єв. Мат. 16:24. Це значить, що ми повинні залишити Христові зайняті наше місце, місце грішника. ми повинні зректися своєї гріховної гордости, зректися себе і поставити Христа в центрі нашого життя. Віднині по праву відкуплення Він має царювати в нашому серці. Це викликає біль, боротьбу і становить тяжку річ, це є хрест віруючого.

ХРИСТОС І МИ

Др. Торанс оповідає, що в Едінбурзі він зустрінув одного матроса, який перебував під духовним тиском. Він запитав його співчутливо, чому він так себе почуває. Матрос на це йому ось що відповів: "Недавно, під час війни, їх корабель затопило в морі. Група матросів кинулася рятуватися на човні. Їх було багато. Один із них повинен був залишити човен, інакше всі загинули б. За давніми матроськими звичаєм вони вирішили кинути жеребок. Кому дістався жеребок, той мав кинутися з човна в море. Перед тим, як вони це мали зробити, підвівся молодий матрос і сказав: "Я самітній, на мене не чекає ні жінка, ні діти, мої батьки померли. Ісус Христос віддав своє життя за мене і спас мене. Тепер в Його ім'я я жертвую своїм життям для вашого порятунку." Перш ніж хто міг затримати його, він кинувся у воду. Це справило надзвичайне враження на всіх матросів. Отже цей героїчний вчинок молодої людини завжди був перед очима матроса, що розповів про нього д-рові Торансові. "Хто бо хоче спасти душу свою той погубить її, хто ж погубить душу свою ради мене, знайде її." Єв. Мат. 17:25.

Цікаво, як далеко ми дозволили Христові зайняти наше місце, чи ми зреклися будьякою мірою себе? Адже для цього Він умер за нас.

Христос у нас. Христос не задовольнився тим, що умер раз за нас і займав наше місце. Він хоче стало перебувати в нас, в нас, як в особах і як в церкві. Як це відбувається? Христос сказав нам, що це відбувається через Його слово. Слова Ісуса Христа це не звичайні слова, це хліб і життя. Вони мають творчу силу, вони впливають на нас, змінюють нас, сам Христос є одягнений в Слово. Коли Його слова входять у наші серця, сам Христос вселяється в нас. Якщо ми дозволимо слову Божому наповнити наш розум і уяву, сповнити пам'ять опанувати нашим думанням, щоб воно сталося справжнім центром нашого єства, тоді ми перетворуємося в Його образ і подобу.

В старому Завіті оповідається, що бідна селянка спостерігала як він не раз пророк Єлисей проходив мимо її хати. Одного разу вона сказала чоловікові, що добре було б приготовити йому кімнату. Адже чоловік Божий, подорожуючи, міг зайти, відпочити й навчити їх слова Божого. Вони так і зробили. Єлисей часто зупинявся у них. Їх життя сповнилося новим змістом і радістю, про них тепер читає весь світ у Святому Письмі.

Христос зупинився в нашому серці не як подорожуючий пророк, але як незмінний мешканець, Господь і Спаситель. Тому ми повинні мати для нього окреме приміщення. Як правило віруючі не досліджують Св. Письма, так як вони повинні робити і то наперекір наказові Христа: "Досліджуйте Письмо, бо ви думаєте в ньому життя вічне мати." Як Христос може бути в нас, коли ми відкидаємо слово, що Він його приносить Його нам? Мати хліб недосить. Якщо людина має хліб, а не їсть його, то вмре з голоду. Хліб не тільки треба мати, а й їсти його. Мати Біблію, прекрасна річ! Проте її треба досліджувати, інакше з такого посідання немає ніякої користи. Бог незвичайно милосердний і шанує найменше цінре зусилля. Він каже, що віра, хоч би як зерно гірчичне, буде шанована. Проміння сонця може пройти в темну кімнату через найменшу щілинку. Проте, щоб побачити світло сонця, хоч би трохи, треба відчинити навстіж вікна. Для чого жити в темряві разом з різними привидами і страхами? Ми можемо мати Христа в нас з повнотою життя, що Він його приносить.

Христос з нами. Останніми словами Христа були: "Ідіть же навчайте всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця і Сина, й Святого Духа, навчаючи їх додержувати всього, що я заповідав вам. і ось я з вами по всі дні, до кінця світа." Єв. Мат. 28:19, 20. Так Він обіцяв. Він є з вами, де б ви не були в Його праці. Ви пам'ятаєте оповідання з часів Старого Завіту коли присутність Господня об'являлася в формі вогненного стовпа вночі і у формі хмари вдень. Це була присутність, що захищала віруючих і винищувала насильників. В наші дні ця присутність не є в формі таємничого страшного вогню, а як милосердна присутність воскреслого Христа, присутність, що має не менш сили і з такою ж ціллю.

Віруючі всіх часів усвідомлюють цю присутність. Тільки в дні розкошування й непокори ця свідомість завмирає. Коли було переслідувано християн в перші часи поширення християнства, віддал римських воїнів з старшиною в Римі натрапив на збори християн і арештував їх. Старшина наказав одному з воїнів полічити їх. Той налічив тридцять осіб і так сказав старшині. Раптом вийшов наперед сивоголовий старець і сказав: "Добродію, ви помилялися, тут є присутніх не тридцять, а тридцяти один". Старшина зневажливо сказав старцеві, що мовляв він не буде їх вчити лічити, проте наказав одному з воїнів знов полічити всіх, пильнуючи сам лічіння. Знову вийшло тридцять чол. Тоді старець зауважив: "Адже ви не полічили невидимого Господа Ісуса, що присутній на цих зборах християн." Цим він дав чудове свідчення перед римськими воїнами, закликуючи їх до віри.

Часто брати говорять, що вони лічать, скільки людей було в церкві. Безперечно присутність людей в церкві славить Бога. Проте не треба ніколи забувати Його, чи Він є присутній між нами.

..."Де двоє або троє зібрані в ім'я моє, там я серед них." Але важливо, щоб Христос був у

(Продовження на ст. 2)

Христос і ми

(Закінчення з 1 ст.)

центрі альфою і омегою для нас, вдома і в церкві, іначе Його присутність залишається зневажена. Є оповідання про одного старшого брата, що був не золоконений станом своєї віри. Одного дня йому приснилася кімната, що являла собою ніби його життя. В одному з кутів висів хрест, а на ньому розп'ятий Христос. У центрі кімнати стояв престол, а на ньому сидів він сам. Він з великим сорому і сльозами на очах зняв Христа з розп'яття і посадив на престолі, а себе повісив на хресті.

Розп'ятий Христос відограє величезну ролю в нашому житті. Проте Він висить у куті розп'ятий, тоді як наше власне я царює в нашому житті як бог. Треба зректися себе і слідувати за Христом, такий секрет життя християнина.

ОДНА З ТРЬОХ МОЖЛИВОСТЕЙ

Відомий філософ і природник Бертранд Руссель опублікував в "The Atlantic Monthly" свої думки щодо майбутности людскости. На його думку ще перед закінченням цього століття може статися одна з трьох можливостей, а саме: 1. Кінець людського, а може навіть усього життя на земній кулі. 2. Повернення, після катастрофічного зменшення людности, до варваризму. 3 Об'єднання усього світу під одним урядом, що буде посідати монополію на найважливішу зброю.

Звичайно повернення до варваризму залишило б у людскости надію, що колись вона повернеться до цивілізації. Факт такого повернення Руссель вважає за можливий, бож "нова війна, застосовуючи найрізноманітніщу винищувальну зброю, зруйнує дослідні інститути, бібліотеки, лабораторії, а разом з тим більшість людности великих міст". Як би після наступної війни Америка і СРСР залишились би і надалі як організовані держави, то знову між ними дійде до нових воєн, аж поки одна з цих держав не переможе.

Колись Фр. В. Форстер писав: "З моменту виникнення християнства не загинув ще ні один з народів. Але довить одного століття без християнства, щоб народи стали віч-на-віч перед зникненням, якого світ досі не знає.

Вперед, вперед за Спасом!

Недільний ранок 22 липня б. р. обіцяв прекрасну погоду. Це підносило й без того добрий настрій у присутніх українських пресвітеріян Торонтонської Громади, які зібрались біля церкви, щоб вирушити на польове богослужения.

11 год. ранку. Нарешті після очікувань, телефонних розмов, тощо зібрались всі. Ще хвилина-дві й автобус рушив з місця, взявши курс на фарму п. Гуменюка. В автобусі впадає в око, що не тільки дорослі й молодь, а навіть і дітвора їде на польове богослужения. Ось біля мене примостився брат Черняк. З одного боку в нього донечка Оксанка й з другого — Наталочка. Які прекрасні діти! Одне білявенське, а друге русяве, такими чудовими очеятками, неначе зірки, дивляться на вас, просто зачаровують. Які щасливі діти в Канаді, в цій свободолюбивій країні, що можуть разом з дорослими славити Бога. І які нещасні діти на рідних землях, в Україні, що не мають можливости славити Бога, а під страхом знищення навіть знати про Нього...

Усі гомонять про се, про те й автобус справляє враження вулика... Так у товариських розмовах ми не встигли оглянутися, як автобус вїхав на фарму.

Тут на нас очікувала Ошавська громада українських пресвітеріян, а згодом прибули браття й сестри з Гамільтону. Була на богослужения громада укр. злученої церкви в Торонті.

Під великим гилястим деревом, серед чудової природи, за проводом голови УЄО Лева Бучака, розпочалося польове богослужения. Надходить незвичайна тиша... Кожний своїм єством відчуває присутність близького й такого дорого нам нашого Спаса — Ісуса Христа... Як відгук на це серед прекрасної природи лунає і лине до небесних висот пісня, пісня слави:

Отче небесний, Боже могутній,
Ти утішитель, дух правди ти,
Ти, що все знаєш і скрізь при-
[сутній,
Світло від світла, нас просвіти!

З великим піднесенням, зворушливим голосом, пастор Ів. Яцентий читає Св. Євангеліє, а пастор Мих. Фесенко складає глибо-релігійного змісту молитву подяки.

Надзвичайно змістовну й повчальну доповідь на тему "Релігійна свобода" виголошує паст. Л. Стандрет!

Після доповіди присутні знову, ще з більшим піднесенням, славлять Господа Бога:

"Вперед, вперед за Спасом,
Ви войни Його!
Боріймося завзято
З злом віку цього!"

Молодий, але досить добре зспіваний хор Ошавської громади, під керівництвом п. С. Салмерса проспівав кілька концертних, релігійного змісту, речей і тим надав ще більшої урочистости польовому богослуженню.

На закінчення польового богослужения присутні проспівали зворушливу гімн-молитву:

Боже Великий, Єдиний
Нашу Вкраїну храни,
Волі і світу промінням
Ти її осіни.

Після богослужения, підкріпившись чим Господь Бог послав, присутні провели в товариському оточенні решту дня, відпочиваючи на лоні природи.

Повернувшись додому, кожний з учасників польового богослужения відчував себе освяженим, морально зміцненим в задоволенні своїх релігійних потреб і запитів.

Незабутні хвилини про польове богослужения залишаться назавжди в пам'яті усіх його учасників.

Т. Рейно.

ЦЕ ТІЛЬКИ ПОЧАТОК

Приклад "безкровної" російської, за проводом большевиків, революції дає реальні наслідки і в інших країнах, де комуністам щастить захопити владу. Ось-недавно преміер Китаю Чу-Ен-Лай заявив офіційно, що за 20 місяців комуністичний уряд знищив близько 1 мід. саботажників, націоналістів та повстанців. Нічого казати, початок солідний.

СКЕЛІ МАНІТОБИ

Саме тепер вчені досліджують вік скелястих гір Манітоби. Досліди відбуваються на основі розпаду радіоактивних речовин, що є в складі манітобських скель. Деякі дані вказують на те, що ці скелі мають вік близько 2,4 мілїярди років. Отже виходить, що Манітоба існувала ще тоді, коли на землі взагалі не було органічного життя.

"Не так же буде в вас..."

Українські газети повідомляють, що Папа Пій XII іменував апостольського візитатора для українців-католиків у Західній Европі — Івана Бучка, єпископо-асистентом папського трону, папським домовим прелатом і дворянином, надаючи йому особистий титул графа.

Українські католики вбачають у цьому великі здобутки для українства. Правда, вони забувають, що в світлі науки Христової всі ці титули не мають нічого спільного з правдивим християнством. Всі вони запозичені від світських володарів феодальних часів. Їх давали тим людям, що "правдою й вірою" перед ними вислуговувалися. Христос цього ніде не казав наслідувати, особливо в церкві, а виразно назвав цю практику поганською. Христос і Його наука не знає ані шляхтичів-дворян, ані графів. До речі, ці титули на сьогодні між світськими людьми в демократичних країнах починають втрачувати всяку вартість.

Ісус Христос говорив: "Ви знаєте, що в поган князі панують над ними, й великі управляють ними. Не так же буде в вас: ні, хто хоче бути великим між вами, нехай буде вам слугою; і хто хоче між вами бути першим, нехай вам буде рабом, як Син чоловічий не прийшов, щоб служено Йому, а служити, й дати душу свою яко викуп за многих." — Єв. Мат. 20: 25-26.

Коли ж, нарешті, це зрозуміють в "апостольській" столиці та "апостольські" візитатори? На нашу думку, тут немає християнських підстав для радости, а скорше для смутку, що так спотворюють науку Христа поганською практикою в церкві.

В. Б.

Америка

● За даними департаменту здоров'я населення м. Нью Йорку на 1 серпня ц. р. становить 8,001,360 чол.

● На сьогодні в Америці працює 528 наукових теологічних закладів, в яких навчається 54.378 осіб. З цієї кількости 29.316 осіб становить протестанти.

● Король Камбоджі подарував президентові Труменові слона вагою три тони.

● Український вчений і громадський діяч Р. Смаль-Стоцький іменований професором Маркетського університету.

60-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКИХ ПІОНЕРІВ У КАНАДІ

У вересні, цього року, мине 60 років з того часу, як до Канади прибули перші українські поселенці, вигнані з рідних земель злиднями, що повстали в наслідок політичного поневолення українського народу.

В країні нового оселення наші брати й сестри знайшли не тільки можливості для матеріяльного розвитку, а й для забезпечення своїх особистих, релігійних і політичних свобід.

Українські поселенці належно використали ці можливості й вольності і гідно записали свої імена в історію розбудови й розвитку канадійської держави. Вони належать до передових лав піонерів, що своєю працею розбудували величезні простори Канади.

60-річний період достатній для того, щоб переглянути пройдений шлях, підсумувати здобутки українських поселенців у Канаді. Для цього Комітет Українців Канади влаштовує у вересні ц.р., під високим патронатом Їх ексселенції генерал-губернатора і віконтесси Олександер Тунісу, 60-річний ювілей українського оселення у Канаді. У ювілейному святкуванні бере участь усе українське громадянство Канади.

З доручення Централі Комітету Українців Канади в Торонто утворено на найширшій громадській базі Провінційний Ювілейний Комітет, який зобов'язаний підготовити й влаштувати у Торонто ювілейне свято загально-провінційного характеру.

Провінційний Ювілейний Комітет

Василь Гультай (голова)
Теодор Гуменюк (заст. голови)
Михайло Сосновський (секретар)
Юрій Гуменюк (член К-ту)
Мирон Лунький (член К-ту)

60.000 ЧОЛ. ЩОДНЯ

Згідно з статистичними даними Міжнародньої організації здоров'я, людність земної кулі збільшилася за останні 50 років на 826.000.000 чол. Щодня людність земної кулі збільшується на 60.000 чол. Тепер людність земної кулі дорівнює 2.378.000.000 чол.

Свято Українських Піонерів 29 і 30 вересня в Торонто — демонстрація українства у Східній Канаді!

Манифестуймо нашу вдячність Канаді — 29 і 30 вересня в Торонто!

УКРАЇНЦІ ПРОВІНЦІЇ ОНТЕРІО!

Масовою участю в ювілейному святі ми продемонструймо нашу національну свідомість, громадську зрілість і організованість.

Своєю участю в святі даймо виразну відповідь на звізхання, підривну роботу й брехливу пропаганду большевицької Москви, що поневолила Україну, а тепер посягає й на наші цінності й надбання, що їх здобули українці на канадійській землі.

Закликаємо українське громадянство, українські релігійні й громадські організації та товариства провінції Онтеріо організувати, ювілейні святкування в усіх українських скупчених провінції, як також, побдбати про те, щоб взяти організовано найширшу участь у ВЕЛИКОМУ ПРОВІНЦІЯЛЬНОМУ ЮВІЛЕЙНОМУ СВЯТІ У ТОРОНТО.

Перетворімо провінціяльне свято у Торонто на ВЕЛИЧНУ МАНІФЕСТАЦІЮ УКРАЇНЦІВ СХІДНЬОЇ КАНАДИ. Кожна місцевість, де живуть українці, повинна взяти якнайширшу участь у святі.

Ювілей 60-річчя повинен стати доказом нашої моральної могутности й національної едности та відповідальности перед маестатом жертв, що їх складає Україна в боротьбі з одвічними ворогом — Москвою!

В ЄДНОСТІ НАША СИЛА І ЗАПОРУКА НАШОЇ ПЕРЕМОГИ!

КОМУНІСТИЧНИЙ БЛЬОК

Воєнне Бюро Британії стверджувало матеріяли про те, що Совети і Китай мають разом 8.000.000 вишколених і добре дисциплінованих вояків. Отже Совети для "оборони" своїх 200 міл. людности мають у два рази більшу військову силу, ніж її мають аліянти для оборони своїх 350 міл. Звичайно аліянтські армії в такому стані, що з великим успіхом могли-либ позмагатися з величезною військовою силою комуністичного блюку.

ЗАСТЕРЕЖЕННЯ ЕЧІСОНА

25 липня б.р., виступаючи з промовою з приводу 250-річчя м. Детройту, державний секретар Ечісон заявив:

— Тепер нам загрожує більша небезпека ніж американці її передбачають... Чи буде підписаний мир у Кореї, чи наші противники будуть воркувати як голуби, чи ревти як ведмеді, завдання Сполучених Штатів залишається незмінним.

— Ми мусимо йти наперед нехитро і твердо, зміцнюючи нашу оборону незалежно від того, яку пісеньку Радянський Союз у даний момент грає на своїй сопілочці.

— Я цілком усвідомлюю, що справа зміцнення оборони наших союзників нелегка, і потребує нових жертв, нових податків, нових зусиль. Але іншого виходу немає. Відмовившись від цього, перед нами буде тільки єдиний вихід: **капітуляція.**

— Тактика Кремля дуже гнучка. Вона змінюється як пори року. Доки Кремль не виявить щирого бажання співробітничати з нами у справі зміцнення миру, загроза залишається реальна. Комуністи мають 9.000.000 чол. до зубів озброених. Армія СРСР має 4.000.000, армія комуністичного Китаю — понад 3.500.000, армії європейських васалів — 1.000.000. Яке значіння мають для нас ці цифри? А ось яке: мине чимало часу, поки не настане момент, коли ми зможемо зітхнути вільно.

На Святі Українських Піонерів 29 і 30 вересня в Торонто дамо відповідь Москві на її заіхання на здобутки українців Канади!

Канада

● У рідко заселеному північному Саскачевані народжується нове місто (у центрі північно-саскачеванського уранового поля Біверлядж) під назвою Юрейнієн Сіті.

● Статистичне бюро в Оттаві повідомляє, що канадійські експорти до Америки за пів року збільшилися на 200 мільйонів долярів і досягли суми 1.117.-700.000 долярів.

● На 50 мільйонів зброї й спорядження передала Канада до Північно - Атлянтійського Пакту. Це вже третій даток на цю справу. Цим разом зброя й спорядження передані Італії.

● Канада будує нові спеціяльні кораблі для експортування воєнних транспортів по океанах, зваживши всі вимоги модерної атомової війни.

Реформований рух зростає

Реформований рух невпинно набирає сили і впливів серед українського громадянства. Старі громади кількісно збільшуються і міцніщають, в різних місцевостях повстають нові церкви

Не зважаючи на спроби клеру ритуалістичних церков загальмувати зростання реформованого руху наклепами, бойкотом і замовчуваннями, праця євангельських церков посувається наперед. Навколо реформованих громад гуртуються високо-освічені представники української інтеліґенції, як рівно ж і свідомий український загал, що думає про церкву не як про місце танців, "бінго" і вистав, а як про дім молитви.

У Детройті організована нова українська реформована церква під проводом пастора В. Боровського, добре відомого українському евангельському загалу своєю відданою працею на ниві Христовій в Україні і на скитальщині. Прибувши в Злучені Держави, він оселився в Детройті. Працюючи на фабриці, пастор Боровський допоміг багатьом родинам прибути з Европи, а також проповідує Слово Боже серед свого народу. Завдячуючи пасту. Боровському місцеві американські реформовані церкви допомагають українцям - скитальцям прибути до Детройту, де вони опікуються ними так всебічно, чого ми не маємо в багатьох інших місцях.

Серед українських парафіян реформованої церкви в Детройті числиться і відомий український вчений проф. Розгін, який працює при дослідній інституції в Детройті.

Дружина пастора В. Боровського присвячує весь свій вільний час для праці в церкві.

Бог благословив працю пастора Боровського і його дружини. У Детройті працює й розвивається прекрасна українська реформована церква.

К. Л.

29-30 вересня святкуємо масово Ювілей Українських Піонерів у Канаді! Ювілей 60-ліття Українських Піонерів у Канаді — це доказ нашої сили і організованости.

Готуйтесь до Свята Українських Піонерів у Торонто — 29 і 30 вересня 1951.

Кривавий дар

(До відкриття пам'ятника Т. Шевченкові в Палермо)

Петербург!.. Скільки нелюдської праці, кривавого поту, каліцтва й смертей в цьому слові!.. Яким морем материних сліз викупана ця провідна тюрма народів імператорської Росії.

На крові й кістках поневолених народів зростала російська імперія за часів Петра І і Катерини ІІ. Велику жертву в людях у цій велетенській будові поніс і український нарід. За все це в "назиданіне потомству" Катерина ІІ поставила пам'ятник Петрові І. Тарас Шевченко, який усе своє життя боровся проти російського імперіялізму за що й був засланий в Середню Азію, в поемі "Сон" гнівом вибухає на вид пам'ятника:

. . . "Первому Второя"
Таке диво наставила.
Тепер це я знаю –
Це той Перший, що розпинав
Нашу Україну,
А Вторая доконала
Вдову сиротину.

Кривавий дар!

Історія повторюється. Російський імперіялізм за проводом миротворця Сталіна діє й далі. Більшовицька Москва використовує, в інтересах опанування цілим світом, найдрібніщу нагоду. Найкращим доказом цього є відкриття через своїх агентів пам'ятника Т. Шевченкові в Палермо, коло Торонто. На превеликий жаль, серед українців можна почути таку думку: "Адже комуністів скоро в Канаді не буде, а пам'ятник залишиться... Що ж ми втратили?"

Ця думка хибна й надзвичайно шкідлива. Кожний свідомий українець і українка повинні пам'ятати, що більшовики використовують найм оживіші способи для поширювання більшовизму. Сьогодні через своїх агентів вони ставлять пам'ятник Шевченкові, зневажаючи його пам'ять, а завтра, бачучи нашу прихильність, почнуть будувати школи, церкви і т. д. Канада ж країна демократична! Ні, ми повинні рішуче бути проти цього пам'ятника. Через цей дар, омитий кров'ю мільйонів замучених, замордованих більшовицькою Москвою найкращих синів і дочок великої страдниці поневоленої України, по суті більшовики переслідують свою головну розбійницьку мету: панування над усім світом. Візьміть, будь ласка, "Українське Життя" ч. 27 (518) 1951 р. і переконайтеся в правдивості цього.

У вірші присвяченому відкриттю пам'ятника, сказано:

"І день той радісний прийде,
Що навіва величні зміни;
Народ Канади він зведе
Тоді з народом Україна".

"Народ Канади він зведе"
"Тоді з народом України". Побільшовицькому це треба розуміти так: "Нехай живе світова революція"! Хіба ж це не агітація? "Народ Канади" буде зведений з "народом України", але з "радянським українським народом". У тому невипадково на пам'ятникові викарбовано: "Від українського радянського народу українцям Канади". Здається коментарії зайві. Або як розцінювати, як не агітацію, такі рядки:

"Біля цоколя пам'ятника представники різних слов'янських прогресивних організацій, дівчі прогресивних товариств, редактори українських прогресивних газет і т. д.".

Отже "все прогресивне", тобто комуністичне.

Ми переконані в тому, що свідоме своєї національної гідности українське суспільство в Торонті, святкуючи незабаром 60-річчя свого оселення в Канаді, дасть гідну відсіч не тільки словом, а й ділом на гадебну й провокаційну вилазку кремлівських заправнл, маючи глибоку віру в те, що:

"Встане Україна,
Світ правди засвітить
І помоляться на волі
Невольничі діти".

М. Зозуля

ВІСТІ З УКРАЇНИ

● У Москві вийшли з друку деякі твори Франкові й перекладі на російську мову. Звичайно до цієї збірки протимосковські (напр. "Не пора") його твори не вийшли.

● За роки повоєнної сталінської п'ятирічки в Україні видано 1764 назви книг советської художньої літератури, загальним тиражем 38 мілл. 632 тис. примірників, з того перекладів з російського — 13 мілл. 798 тис. примірників.

● К. Данкевич уклав музику опери "Богдан Хмельницький". Газета "Правда" жорстоко розкритикувала композитора за величезні "ідеологічні помилки". 26 липня б.р. К. Данкевич звернувся з листом до редакції "Правди", в якому публічно кається у своїх "помилках" і обіцяє присвятити все своє життя "служінню великому радянському народові й великій партії Леніна і Сталіна".

В. Сосюра

ЛЮБІТЬ УКРАЇНУ!

Любіть Україну, як сонце, любіть,
Як вітер, і трави, і води,
В годину щасливу, і в радості мить,
Любіть у годину негоди.

Любіть Україну у сні й наяву,
Вишневу свою Україну,
Красу її, вічно живу і нову,
І мову її солов'їну.

Без неї — ніщо ми, як порох і дим,
Розвіяний в полі вітрами . . .
Любіть Україну всім серцем своїм
І всіми своїми ділами.

Для нас вона в світі єдина, одна,
Як очі її ніжно-карі . . .
Вона — у зірках, і у вербах вона,
І в кожному серця ударі.

У квітці й пташині, в кривеньких тинах,
У пісні у кожній, у думі,
В дитячій усмішці, в дівочих очах,
І в стягів богряному шумі . . .

Як та купина, що горить — не згора,
Живе у стежках, у дібровах,
У співах гудків, і у хвилях Дніпра,
У хмарах отих пурпурових.

В огні канонад, що на захід женуть
Чужинців в зелених мундирах,
В багнетах, що в тьмі пробивають нам путь,
До весен, і світлих, і щирих . . .

Юначе! Хай буде для неї твій сміх,
І сльози, і все, до загину . . .
Не можна любити народів других,
Коли ти не любиш Вкраїну.

Дівчино! Як небо її голубе
Люби її кожну хвилину . . .
Кохання любить не захоче тебе,
Коли ти не любиш Вкраїну.

Любіть у труді, у коханні, в бою,
В цей час, як гудуть бстареї . . .
Всім серцем любіть Україну свою, —
І вічні ми будемо з нею.

Від редакції: Деякі газети й журнали нашої преси, передрукувуючи поданий вище вірш В. Сосюри, опустили деякі строфи, дещо переробили і т. д. Вважаючи це за недоцільне „Єв. Пр." друкує вірш В. Сосюри „Любіть Україну" повністю.

ФОНД ІМ. С. ПЕТЛЮРИ

З ініціятиви Громадянського Комітету Америки для вшанування пам'яти **Симона Петлюри**, Голови Української Самостійної Соборної Держави і Головного Отамана Збройних Сил Української Народньої Республіки, у 25-ті роковини **його смерти**, утворено фонд імени **Симона Петлюри.**

Цей фонд складатиметься з церковних збірок в українських церквах, з добровільних пожертв та ін.

Фонд призначається на допомогу розбудові бібліотеки ім. С. Петлюри в Парижі, на видання пропам'ятних книг-збірників (наукові монографії про Симона Петлюру), на утворення постійних стипендій для української високошкільної молоді за кордоном, на утримання в гідному стані могили С. Петлюри й на побудову пам'ятника на його могилі.

Громадські пожертви й збірки пересилаються (звичайним переказом "Фонд ім. Симона Петлюри") на адресу Генерального Секретаря Громадського Комітету Америки:

NICHOLAS RYBASHUK,
273 E., 3th St., New York 9, N. Y.

Цікаві факти

ЩО Й КАЗАТИ — ЛОГІЧНО...

Культ поклоніння Діві Марії, як Божій Матері, є одним з найбільш популярних в ритуалістичних церквах, хоч Слово Боже гостро його заперечує.

Ритуалістична церква того чи іншого народу має свою Божу Матір, що найбільше піклується його справами.

Логічний крок у цьому культі зробив польський поет Ясип Лободовський. В поемі "Віднесене" він талановито описує зустріч двох Богоматерів. Остробрамська Божа Матір зустрічається з Почаївською Божою Матір'ю і разом сумують над долею своїх країн.

Коментарі зайві!

СПРАВЕДЛИВИЙ ПРОТЕСТ

Святий Антоній Падуанський у Мексиці вважається покровителем шлюбів. За старим мексиканським повір'ям якщо дівчина засвітить 13 свічок і помолиться св. Антонію в день його поминання (13 червня), то вія пошле їй доброго нареченого.

Щось незвичайне твориться в річницю смерти св. Антонія в церкві Мексіко Сіті, де міститься статуя св. Антонія, укрита срібними сердечками, що їх приносять дівчата на знак подяки за посланого нареченого... Бувають досить цікаві курйози.

Цього року в день поминання св. Антонія раптом пролунав у церкві голос Делі Руіц, яка вже молиться йому 16 років. Вона з розпачем кричала:

— Я більше не прийду сюди... Досі св. Антоній не звертав на мене жодної уваги... Якщо він, кінець - кінцем, вирішить мені допомогти, то він знає де мене знайти!..

ДУХОВНИЙ ГРОШОЛЮБ

"Новий Шлях" (ч. 38, 1951) подає, за підписами Ів. Греська й Дмитра Півлишина, некролог про смерть Олекси Слеса, члена ОУН і вояка УПА. Між іншим у некрологові сказано, що на просьбу померлого лікар телефонував до о. И. Телішина, щоб він його висповідав і запричастив. Панотець не приїхав. Покійного запричастив (без сповіді) римо-католицький священик. Далі підкреслено: "...Найболючіше і найсумніше що ми, українці, просили особисто і телефоном о. И. Телішина, щоб прибув і похоронив покійного, але він знову відмовився, бо знав, що покійний був без грошей. Службу Божу відправив і поховав покійного римо-кат. св. о. Мек-Грави".

За залізною заслоною.

"СЕРІОЗНІ БОРГИ"...

Ще за кілька тижнів до декади української літератури й мистецтва, що відбулася в Москві у червні ц.р., "Правда" — орган ЦК ВКП(б) у передовій статті відзначила:

"Святкові дні декади, проте, не повинні заслонити недоліки, що заважають зростанню й розквітові українського мистецтва й літератури. Українські письменники й діячі мистецтва мають серйозні борги. Мало зроблено для того, щоб розкрити в повноцінних художніх образах сьогоднішнє життя радянської людини, її героїчні діяння. Дуже мало творів про нашу робітничу класу. Сьогоднішній день індустріяльної України мало відображений в романах, повістях, п'єсах, спектаклях, картинах. Деякі твори відзначаються низьким художнім рівнем, мова їх бідна, неохайна, відображення радянських людей в них неповноцінне".

Що й казати, борги дуже й дуже серйозні. Що ж, справді, продемонстрували у к р а їнські письменники й діячі мистецтва підчас декади?

За відомостями радянської преси протягом декади українські письменники (Тичина, Рильський, Яновський, Бажан, Сосюра, Вишня, Нехода та ін.) на різних засіданнях, зібраннях читали свої твори. Що саме читали, дізнатися з газет майже неможливо. Воно й зрозуміло. Письменник Ю. Смолич, який зробив доповідь на тему: "Розвиток радянської української літератури", про це сказав досить виразно. Фактично доповідь була на тему: "На здогад бурлаків, чи не дасте редьки"... Раз-у-раз, оглядаючись на пре-зидію, доповідач Смолич весь час каявся й клявся, що, мовляв, "ми свої помилки визнаємо, що наша радянська українська література, порівнюючи з літературою братнього нам великого російського народу, ще на дуже низькому рівні, але ми даємо слово большевиків, що ми це виправимо і т. д.". Як видно з цієї покаянної, що читати й слухати було нічого.

Далеко краще й веселіше було з мистецтвом. У Великому театрі СРСР відбулася опера Гулак - Артемовського "Запорожець за Дунаєм" і "Богдан Хмельницький" — К. Данкевича. В театрі ім. Станіславського була показана п'єса М. Кропивницького "Дай серцю волю, заведе в неволю", "Назар Стодоля" — Т. Шевченка, "Доки сонце зійде, роса очі виїсть" — М.-Кропивницького і т. д. Різні хори та ансамблі танцювали "козачка й гопачка" досхочу. Ніде правди діти, і на цій декаді "борги серйозні"... Радянська преса повідомляє, що понад 4.000 тільки "радянських синовинків" узяло участь у декаді й незвичайно захопленні були згаданим репертуаром. Якщо цей репертуар не переробили на "радянський лад", то захопленням цілком зрозуміле.

Візьмімо хоч би п'єсу „Дай серцю волю, заведе в неволю". Прекрасні образи побуту українського села, вдумлива характеристика типових сільських постатей, чудова українська мова, що іскриться від народніх приказок та поговірок... Хіба ж не можеш усім цим захопитися?

Якщо переробили згаданий репертуар, то „радянські синовники" знову таки захопловалися тим, що в ньому, крім назв, нічого українського не залишилося.

"Святкові дні" декади минули, розпочалися суворі "радянські будні".

Раз борги встановлені, і до того серйозні, раз вони визнані, то значить треба й розплатитися. Отже в Україні на сьогодні триває жорстока "розплата за борги" на літературно-мистецькому фронті. "Правда" друкує статтю під назвою "Проти ідеологічних викривлень в літературі" і перший свій, так би мовити, ураганний вогонь скеровує на Володимира Сосюру. Чому саме проти Сосюри? Тому, що Сосюра український поет великої ліричної наснаженості. Не виправдавши надій, що на нього покладали більшовики, він тим самим поставив свою творчість під пильний догляд і жорсткий контроль партійної критики, за що він буквально звик каятися й обіцяти виправитися... Словом, людина заломалась. У чому ж полягає цим разом його "злочин". В тому, що ще в 1944 р. (часу було досить, проте ні радянське суспільство, ні письменники не викрили цього "злочину", а... "Правда") він написав вірш (друкується в цьому числі нашого часопису) "Любіть Україну", в якому з ентузіязмом закликає:

"Любіть Україну у сні й наяву,
Вишневу свою Україну,
Красу її, вічно живу і нову,
І мову її солов'їну".

Отже Сосюру мало обходить "індустріяльна Україна", що належить, як нерозривна частина Радянському Союзові, окупантові — більшевицькій Москві. Його хвилює самобутня Україна, яку кожний з нас повинен відчувати "у квітці й пташині" навіть "в кривеньких тинах," у "хвилях Дніпра", "у хмарах отих порлурових", "і в степів баряному шумі"... Україна з мовою не українізованою, наближеною до російської, що іноді вигляднє, як зазначає "Правда", "така бідна, неохайна", а з "мовою солов'іною"...

Ми добре знаємо, що в Радянському Союзі наукові працівники, письменники, художники, композитори примушені свою творчу працю підпорядковувати партійним директивам, щоб урятувати можливість свого існування і праці. Отож Володимир Сосюра покаявся й пообіцяв: .... "Всі свої сили я віддам, як і віддавав, моєму любому народові та нашій партії, вихованцем якої я є". Покаявся й російський письменник А. Прокофієв за "український націоналізм" у вірші Сосюри "Любіть Україну", що його він переклав на російську мову.

Виходить якось дивно. Радянська преса день-у-день твердить перед усім світом, що у українська культура, "національна формою й соціялістична змістом," за проводом комуністичної партії більшовиків і безпосереднім керівництвом і допомогою любимого вождя т. Сталіна, досягла незнаних досі в її розвитковві величезних успіхів. "Правда" ж — орган ЦК ВКП(б) констатує, що "українські письменники й діячі мистецтва мають серйозні борги". Здається це дивним тільки на перший погляд. По суті це є кампанія дискредитувати українську літературу й мистецтво, а головне — українську мову, мовляв, треба популяризувати мову російську, якою нею говорив Ленін, говорить Сталін і багатомільйонний великий російський народ... Саме з цього в Україні розпочалася чергова кампанія проти залишків української духовости в радянській літературі й мистецтві. Адже невипадково А. Корнійчук у своїй доповіді на недавньому пленумі правління спілки письменників України (Київ) виявив понад 50 письменників і поетів, за різні ("націоналістична обмеженість", "завадоборзнь," "буржуазний націоналізм", "тяготіння до померлої старовини" і т. л.) гріхи у своїй творчій роботі.

Словом, ежовщина на літературно-мистецькому фронті в Україні триває. Вона таїть у собі багато болючих наслідків.

Ів. Зоренко

Новий переклад Святого Письма

До Редакції "Євангельська Правда"

(Друкуємо листа голови ревізійної комісії в справах перекладу Св. Письма без змін і виправлень. Ред.)

Поважний Пане Редакторе!

З огляду на статю "Неприпустимі хиби" "Євангельська Правда ч. 4. рік 1951 не відмовте дати місце нижче поданим рядкам.

На нараді Ревізійної Комісії нового перекладу української Біблії дня 24. липня 1951. було звернено увагу на повищу статтю. Тому, що поки що **праця над новим перекладом не закінчена, постановлено не реагувати на недокладності і неслушності висунені в статі п. Фесенка.**

Уважаю однак своїм обовязком справити невірні закиди кинені на адресу Ревізійної Комісії, що працювала над перекладом Нового Заповіту та Книги Псалмів в Европі. П. Фесенко легковажно стверджує, що ся "комісія... не мала в своєму складі ані знавця стародавніх мов, ані знавця модерних мов." Будучи головою тої Комісії я мав нагоду взнати, що члени Комісії знали біблійні мови, с. е гебрайську, арамейську, грецьку, а з модерних знали: українську, чеську, російську, німецьку, французьку, англійську і пр. Якіби тоді стародавні і модерні мови мавби п. Фесенко на увазі?!

Потреба далі знати, що до ширшого складу Комісії належали університетські професори Слова Божого в його оригінальних мовах, які були в курсі перекладової та ревізійної праці. Відомо, що хто берсь за діло, якого не знає, чи не розуміє мусить вплутатись у всякого рода суперечностей та абсурдів. Інакше не писавби п. Ф. такого: "Професор Марцінковський, що добре знає гебрайську мову, хоч і був членом Комісії, але перебуваючи в Палестині, не міг брати участи в працях Комісії. Готові манускрипти цілого Нового Завіту й Псальмів йому дозволили тримати лише три дні для перевірки." Звідки п. Ф. зачерпнув такі інформації, хіба тільки йому одному є знани. Мені ж відомо, що проф. Марцінковський не тільки, що одержував манускрипти на довший час як і всі інші члени, але й підчас його щорічних відвідин Зх. України брав участь у засіданях Комісії та в її дискусіях та нарадах.

Признавши вже раз, що бодай проф. М. "добре знає гебрайську мову" п. Ф. зараз же се забуває і безнадійно проголошує, що "через цілковитий брак мовних знавців треба було залишити переклад з оригіналів наступним поколінням на звільнених українських землях."

До сих, яким бракує "цілковите знання мов" зачисляє п. Ф. і самого перекладача Біблії дра І. Огієнка, якому він признає знання грецької мови тільки в певній мірі," рішуче відмовляє йому бути в праві "експертом в цій мові." Далі каже, що др. І. Огієнко "ще в меншій мірій обізнаний з гебрейською мовою" та що не можна уважати його "за визначного знавця української мови," бо є такі, що "в дечому з ним не погоджуються." Варт було, щоб п. Ф. подав був хоч декого з авторітетів тих останніх. Не дивно, що вавду вище сказаного дивуєсь п. Ф. що "не зважаючи на це все, переклад св. Письма доручили проф. Огієнкові." Виходилоб, що Британське Товариство і Ревізійна Комісія діяли в даній справ необачно, легковажно— по дитячому.

Не потреба забувати, що Британське Т-во досі переклало на більш як 900 народніх мов Св. Письмо, і що сю велитенську працю доконує воно здавна випробованим способом і досвідом. Сей випробований спосіб є між іншим не лишати перклади "наступним поколінням" ані ждати, як в сьому случаю на "звільнення українських земель."

Перекладача вибирає Британське Т-во в сей спосіб, що звертається до авторітетних установ, до визначних мовних знавців, з сьому разі українських мовознавців через свое Біблійне Т-во у Варшаві і на підставі їх опінії віддає даній, чи даним особам до виготовлення перекклад. До Ревізійної Комісії на бажання Британського Т-ва центральні установи даних церков делегували своїх представників. Ревізійна Комісія зорганізувалась вже по виборі перекладача і з його вибором нічого спільного не мала. Потребу було п. Ф. поінормуватись докладнійш про сі справи," тоді вся та писанина про "Неприпустимі хиби" булаб зайва і непотрібна.

Результати легковажного ставлення

(Зауваження пастора М. Фесенка до листа голови рев. комісії)

Залишаючи без уваги "єпископський" і повчальний тон поданого вище листа—що своїм змістом не виявляє "християнської доброзичливости" і "братнього відношення," ще раз підкреслюємо, що аргументи паст. В. Кузіва і інших членів ревізійної комісії абсолютно необгрунтовані і безпідставні.

1. Паст. Кузів і комісія твердять, що "праця над новим перекладом Єв. Письма незакінчена." Таким чином комісія знайшла легкий, хоч і дивовижний, спосіб уникнути дискусії щодо суті питання, мовляв, "постановлено не реагувати" Статті М. Фесенка і Ів. Зоренка в "Євангельській Правді" зовсім не мали на увазі "незакінченої праці" рев. комісії. Адже переклад "Нового Завіту" і "Псалмів" перевірила й ухвалила до друку попередня комісія, що її головою був паст. Кузів. Британське Біблійне Товариство надрукувало десятки тисяч примірників цього перекладу. Цей "незакінчений переклад" можна набути в кожній краминці Бр. Бібл. Т-ва. Ця праця архиепископа Огієнка та членів рев. комісії не може претендувати на право недоторканости, що, мовляв, переклад ще незакінчений." Якщо цей "твір-переклад" незакінчений, то яке право мала комісія рекомендувати його Брит. Бібл. Т-ву для друку і тим самим зробити величезні витрати? Ми розуміємо, що комісії тяжко було б виступати на захист таких мовних "перлин," як товчення "залізною різкою" або таких виразів як "чинити молитву," "тих, що ссуть," і т. д. Чому, кінець-кінцем, не визнати ці окремі й незаперечені дефекти перекладу чесно і мужньо, без будьякої "дипльоматії?" Це ж праця Христова.

2. Паст. Кузів заперечує, що в складі комісії не було знавців стародавніх мов, але не називає ні одного прізвища, не подає наукового стажу своїх мовознавців, обмежуючись загальним твердженням, що такі були. Звичайно, загальні твердження нічого не доводять. Щождо архиепископа Огієнка, то він може знати мови, але не бути знавцем мов. Характер його перекладу ясно доводить, що він не знавець стародавніх мов.

3. Паст. Кузів пише: "що хто береться за діло, якого не знає, чи не розуміє мусить вплутатись у всякого рода суперечностей та абсурдів. Інакше не писавби п. Ф. такого." Як ілюстрацію до цього паст. Кузів заперечує факт, що проф. Марцінковський який поодинокo добре знає гебрейську мову поміж членів рев. комісії не мав відповідних умов працювати над перекладом. В даному разі автор листа до редакції повинен сам "вплутуватись" з "абсурдів" і "суперечностей." Передо мною лист від пред. В. Ф. Марцінковського від 8-го листопада, 1950 р., в якому він пише: "Бажав би, щоб було мені дано досить часу для цієї важливої праці (виправлення мови перекладу. Ред.)' Велике моральне незадоволення мав я при остаточному перегляді "Н. З." в лют. 1939, коли дано було мені три дні (перед конф. ревіз. ком. у Львові) для перегляду пробного відбитку готового перекладу включно з можливими новими поправками, зробленими іншими членами комітету." Ми не маємо найменшої причини брати під сумнів твердження проф. Марцінковського. Нас дивує тільки той факт, що голова рев. комісії зовсім не поінформований в такій важливій справі.

3. З усією відповідальністю стверджуємо, що навіть не досить обізнана людина з укр. мовою не може погодитися з мовними зворотами перекладу проф. Огієнка. Для цього не слід шукати знавців. Звичайно, якщо паст. Кузів хотів би мати пораду, то в складі теперішньої рев. комісії є проф. Ковалів, або скажімо визначний укр. лінгвіст проф. Флоринський, який, я певний в тому, не відмовився б допомогти. Твердження: "Що немає мовознавця крім архиепископа Огієнка, а паст. Кузів його пророк" в наші дні застаріле і його треба цілком відкинути.

4. Брит. Бібл. Товариство не є непомильне. Маючи чимало доброї волі, товариство, на

Випадає мені згадати що праця Ревізійної Комісії разом з перекладачем велась в дусі християнської доброзичливости, братнього відношення та в глибокому почуванню відвічальности за діло, яке мало передати Слово Боже народові в його рідній мові.

Василь Кузів
Голова Ревізійної Комісії.

РЕЗУЛЬТАТИ ЛЕГКОВАЖНОГО СТАВЛЕННЯ

(Закінчення з ст. 6)

жаль, не мало доброї поради. Паст. Кузів виправдується тим, що комісія не призначала архиєпископа Огієнка, але комісія повинна була домагатись, щоб замість нього була покликана відповідальніша особа. Суть же справи на сьогодні полягає в тому, щоб не виправдуватись з наочних хиб-помилок, а подбати, оскільки можливо, виправити заподіяне лихо. Новий переклад української Біблії надзвичайно велике й святе діло, щоб його будьхто міг трактувати легковажно, або як справу особистої амбіції. Тим часом згода комісії на переклад "Нового Завіту" анаєстом з перших же кроків виявляє легковажне ставлення до Слова Божого, не говорячи вже про характер перекладу.

Немає сумніву в тому, що в звільненій від окупантів Україні Міністерство Освіти заборонить продаж цього нового перекладу, Св. Письма, щоб не демонструвати серед людности таке універсальне каліцтво української мови.

М. Фесенко

ВАЖЛИВА СТАТТЯ

Хочу поконгратулювати вам за дуже важливу й на часі статтю Ів. Зоренка: "Важко читати, а ще важче розуміти"...

Прошу редакцію вислати хоч пару примірників "Єв. Пр." — цього цінного часопису для студентів Українського Біблійного Інституту.

Я. Гомінюк

Саскатун.

І для неука ясно

Я особисто дуже люблю часопис "Єв. Пр.", в якому завжди е чудові статті. Наприклад в одному із останніх чисел читав я статтю Ів. Зоренка "Важко читати, а ще важче розуміти"... Стаття ця стосується нового перекладу Св. Письма проф. Огієнком. І справді, і для неука ясно, що не можна українською мовою сказати "чищати молитву", "самітнее місце" і т. д.

Для мене, як для звичайно-віруючої людини, хотілося мати такий переклад Св. Письма, щоб "Легко читати, а ще легше розуміти"...

Допоможи, Господи, дочекатися цього!

А. Маяк

Монтреал.

Відкритий лист

(До комісії в справі перекладу св. Письма)

В статтях М. Фесенка — "Неприпустимі хиби" і Ів. Зоренка — "Важко читати, а ще важче розуміти"... цілком серйозно й об'єктивно висвітлені кричущі недоліки, припущені в новому перекладі Св. Письма українською мовою. В перекладі чимало перекручен, не відчувається **музика слова,** про яку писав Ів Зоренко, а на кожному майже слові, звороті спостерігається **неймовірне спотворення української мови.** Тим часом з історії ми знаємо що, наприклад, Лютер переклав Святе Письмо на живу німецьку мову. Цим перекладом користуються німці-протестанти до сьогодні, а **його мова стала осирвою німецької письменної мови.**

"Про духове треба розуміти по духовому" — Навчає нас слово Боже. Трагедія перекладача Св. Письма проф. Огієнка полягає в тому, що в даному разі він грубо порушив це основне твердження. І це цілком зрозуміло. **Проф. Огієнко,** як **православний ієрарх, не може бути духовою людиною в Євангельському розумінні.** Він мусить дотримуватися свого доктринерства, де матеріялізм має переважне значіння. Кажучи скромно, він перекладає як **виконавець замовлення.** Він підходить до перекладу Св. Письма — справи суто духової з міркою свого предметового, буквального тлумачення — він **виконує, але досить зле, амплуа фахового, з непорушним авторитетом, перекладача.** До того, через свое хворобливе честолюбство, він **рішуче не визнає консультацій, порад** і т. д. Звичайно, на проф. Огієнкові менше гріха за перекручення Св. Письма, за профанування слова Божого, ніж на **тих, хто доручив йому таку величну й відповідальну справу.** Тим часом треба мати мужність визнати, що в перекладі ми маємо стільки кричущих хиб, що аж жах бере. Для ілюстрації візьмімо скільки кілька прикладів. Проф. Огієнко перекладає так:

"А він запитав: "Хто Ти, Пане?" А Той: "Я Ісус, що Його переслідуеш ти. **Трудно тобі остюка бить ногою."** — Дії 9:5; 26:14.

Вираз "Трудно тобі остюка бить ногою" поперше — незрозумілий, а подруге — дуже й дуже "оригінальний" для слова Божого. Суть у тому, що дуріючий Савло до свого навернення був противником Христа і Бога. Про це він розповідає людям: "...Мені справді й самому здавалось, що проти імени Ісуса Назорея треба багато робити." І він це робив завзято, фанатично, він "пер проти гори (рожна)," як людина, що втратила розум. Отже згаданий вираз слід би було перекласти: **„Трудно тобі перти проти рожна."** Я запитую ревізійну комісію: Чи можемо ми, проповідники, припускати в слові Божому такі „оригінальні" вирази, як "бити остюка ногою," що викликають серед наших віруючих буквально сміх, і тільки тому, що так переклав "авторитетний перекладач?" Пробачте, але для благовістя про Царство Боже треба не оригінальничати, а побожно ставитися до апостольського свого служіння.

В Євангелії від Луки (2:49) сказано: "...Хіба ви не знали, що Мое служіння повинно бути в тому, що належить Отцю Моему?" Цю чудову ідею служіння Ісусового проф. Огієнко звів до якихось "справ." Згаданий вірш читаємо в його перекладі так: "...Хіба ви не знали, що належить мені буть **при справах** Мойого Отця?"

Перекручення в "Псалмах" місцями доходить до кощунства. Наприклад у Пс. 33, ст. 10 сказано: "Господь задум народів **понищив, понівечив** людські думки." Цікаво, що мав перекладач на думці згадуючи в даному разі Бога, Який є Творець, Любов й Життя? Рідеться в Псалмі про те, що "Господь наші, людські наміри й міркування відкидає, обертає в ніщо."

Досить і цих фактів, щоб не співати дифірамбів там, де треба побожно й з щирою молитвою та в братерській спільності виконати досить важливу Божу справу, справу **проповідування слова Божого сучасною живою, кожному зрозумілою українською мовою, а до того свято й благоговійно викладену з Божою допомогою.**

Дивно, що ми евангелики, українські протестанти з таким славним історичним минулим в питаннях Євангелізації, маючи великих мужів у минулому, як славетній Гр. Сковорода, проф. М. Грушевський та ін., і чимало тепер наших освічених людей, — **шукаємо пораду й захист у воюючого православного Єпис**

Невже ми не здатні вийти з цього зачарованого кола? А вийти мусимо!

Б. Леонідів

Філадельфія.

СТРАШНО ПОДУМАТИ...

Щиро дякую редакції за часопис, що його я одержую так регулярно. На мою думку "Єв. Пр." на сьогодні є один із найкращих евангельських часописів у Канаді й Америці. Дуже важлива стаття в останньому числі Ів. Зоренка під назвою "Важко читати, а ще важче розуміти"... Його зауваження до перекладу Св. Письма проф. Огієнком правдиві й дуже цінні. І справді, хто дав право перекладачеві перекручувати так високо взнесені слова Божі?

Страшно подумати, що такий жахливий переклад Св. Письма будуть рекомендувати віруючим... Чи не краще залишити переклад Куліша? В противному разі треба вжити рішучих заходів, щоб переклад був сконтрольований і виправлений.

Я глибоко вірю в те, що як би перекладач був переконаний евангелик, то новий переклад Св. Письма був би набагато кращий.

Н. Заліщук

Ошава.

Підтримуймо "Єв. Правду"!

Матеріяли і відповідне редагування "Єв. Пр." наочно доводять про те, що цей часопис є один з найкращих між евангельськими часописами.

Підтримуймо всіми засобами "Єв. Пр."!

Здоровлю й бажаю працівникам редакції "Єв Пр." від щирого серця найліпшого успіху з Божою допомогою.

І. Євстафієвич

Вінніпег.

РЕДАКЦІЯ ВІДПОВІДАЄ

Читач К. Л. запитує: хто очолює церкву англіканську?

Відповідь. Адміністративний голова церкви англіканської є король англійський Георг VI, а духовий голова — Христос.

Читач П. М-ко хоче знати про "святу інквізицію"! і хто її встановив?

Відповідь. Так звана "свята інквізиція" — це страшна церковна влада, що мала своїм завданням вишукувати, мучити й нищити "еретиків" (хто виступав проти папського правління і проти голобування папи в церкві). Встановив інквізицію папа Григорій IX у місті Тулюзі (південна Франція).

Українські історичні дати

Серпень

1—1913. Померла поетеса Леся Українка в Сурамі на Кавказі, похоронена в Києві. Леся Українка — прибране ім'я Лариса Косач-Квітка, яка народилася 26 лютого 1871 р. у Звягелі (стара назва м. Новгород-Волинського). (Про громадську лірику Л. Українки Іван Франко висловився так: "Від часу Шевченкового — "Поховайте та вставайте"... Україна не чула такого сильного, гарячого поетичного слова, як із уст цієї слабосилої, хворої дівчини". Особливо чарують своїм глибоким психологізмом, мелодійністю й незрівняним багатством мови драматичні поеми Л. Українки, сюжет для яких вона запозичила з Біблії, а саме: "Вавилонський полон", "На руїнах", "Одержима", "В дому роботи, в країні неволі", "Йоганна жінка Хусова", "На полі крови". Усю свою творчість Л. Українка присвятила для щастя рідного краю, що було найвищою мрією її життя.

7—1687. Генеральний осавул Іван Мазепа вибраний гетьманом. Походив Мазепа з старого українського шляхетського роду, був справжній державний муж і визначний дипломат європейської освіти.

8—1834. Народився поет Юрій Федькович, що походив з Буковини, яку 1786 р. було приєднано до Галичини. Належить Федькович до найвизначніших українських лірників. Почав писати вірші німецькою мовою. Пізніше в українських творах поєднав впливи зах.-євр. романтичної поезії з захопленням буковинським фольклором. Прекрасні його поезії: "Дезертир", "Сонні мари", "Новобранець", "Під Манджентов", чи "Жовнярські думи" та ін. Крім поезій, писав Федькович оповідання ("Серце не навчити", "Люба згуба", "Дністрові кручі" та ін.), а також драми: "Керманич" і "Довбуш".

10—1907. Померла письменниця Марко Вовчок — Марія Вілінська - Маркович, дружина члена "Кирило-Методіївського Братства". Виступила письменниця в 1857 з "Народніми оповіданнями", в яких дала яскраві, жахливі трагічною правдою малюнку образ кріпацького бездолля ("Інститутка", "Кармелюк", "Козачка", "Ледащиця", "Викуп", "Горпина" та ін.). Її оповідання мали надзвичайний успіх. В поезії "Марку Вовчку" Тарас Шевченко назвав її "молодою силою," кротким пророком" та "обличителем жестоких людей неситих."

14—989. Урочисто охрищено населення Києва, а за ним України та ін. частин держави Великого князя Володимира. Впровадження х р и с т и я н с т в а мало велике значення для України. Воно сприяло об'єднанню держави, внесло пом'якшення в ставленнях до рабів, в родинні відносини, припинило полігамію (многоженство), піднесло значення жінки в родині, впровадило Київську державу як рівноправну в коло європейських держав.

17—1772. Прилучення Галичини до Австрії.

19—1649. Укладена Зборівська угода гетьмана Хмельницького з Польщею. Біля Зборова польська королівська армія була оточена численними козацьким і татарським військом під проводом Богдана Хмельницького. Їй загрожувало цілковите знищення. Врятував поляків кримський хан, який, не бажаючи великого зміцнення України, допоміг їм. Хмельницький примушений був укласти Зборівський мир, що фактично був перемир'ям, оскільки поляки не могли помиритися з самостійним існуванням козацької України.

20—1843. Помер перший український повістяр Григорій Квітка-Основ'яненко. Народився в селі Основі, близько Харкова — звідси і його псевдонім. До оповідань, в основі яких ми маємо народні анекдоти, належать "Салдатський портрет", "Пархомове снідання", "На пущання як зав'язано", "Куповний розум", "Підбрехач". Є у нього оповідання „моралістично-психологічні, а саме: "Маруся", "Сестричка Оксана", "Перекотиполе," "Козирдівка" та ін. У своїй творчості Квітка-Основяненко намагався дати правдивий образ, не підмальований романтично, українського села та його життя.

31—1919. Об'єднані українські армії здобули Київ.

УГОДА НА 50 РОКІВ

Представники пятьох європейських держав — Франції, Західньої Німеччини, Італії, Бельгії й Люксембургу — підписали тимчасову угоду про об'єднання терміном на 50 років усіх їх військових ресурсів, живої сили, фінансів і постачання під загальним керівництвом єдиного комісаря оборони Европи.

"Отці патріоти"

В українській католицькій церкві (Квін Ст., Торонто) сталася цікава пригода, що своєю суттю виявляє правдивий характер патріотизму католицького проводу. В часи боротьби за волю на Україні була сформована 1-ша Українська Дивізія Укр. Національної Армії. Дивізія мала своїм завданням — боротьбу з російським окупантом і рішуче відмовилася боротися проти західних демократій. Після війни вдіяти, визнавши національний характер дивізії, відмовилися видати її вояків більшовикам. Вони дали їй захист в Англії і дозволили оселитися по різних країнах. В Європі лишилося ще багато колишніх вояків дивізії. Здебільшого вони хворі на сухоти. Є й такі, що не можуть вийхати через рани, одержані в боях.

Щоб допомогти хворим і раненим воякам, 1-ше Укр. Дивізії Братство колишніх вояків і-шої Укр. Дивізії у Торонті вирішило зорганізувати концерт. Провід Укр. Кат. Церкви на Квін ст. погодився відвести за $30. приміщення, а арт. Тисяк дав згоду виступити на концерті за $25. Словом, усі від щирого серця хотіли допомогти вояким дивізії, що тепер потребують по шпиталях в Европі. Концерт удався на славу. Зібрано було пожертв $254.00.

Довідавшись про такий успіх, "отці" і церковний провід вирішили, очевидно, використати і цю нагоду. Запросивши скарбника, що мав ці гроші при собі, в окрему кімнату на "конференцію", йому запропонували **віддати половину грошей на церкву.** Двері кімнати замкнули на ключ, очевидно побоюючись, щоб скарбник та його приятелі не втекли. Обурений скарбник залишив "отцям" усі гроші на столі і покинув "конференцію". Кінець-кінцем після великих торгів Братство колишніх вояків Укр. Див. примушене було заплатити католицькій церкві $80.00. П-н Тисяк наслідуючи церковний приклад, підвищив для себе оплату до $65.00. Отже після покриття всіх видатків для хворих вояків в Европі лишилося $5.00.

На нашу думку церква повинна була не тільки відвести безкоштовно приміщення, а й щось пожертвувати від себе для рятування здоров'я колишніх вояків Укр. Дивізії.

Ставлення к а т о л и ц ь к о г о церковного проводу до справи допомоги хворим колишнім воякам ганебне, брутальне і аж ніяк не християнське. Це звичайнісінька гонитва за всяку ціну за доларом. Такі приклі випадки не повинні повторюватися.

Звичайно Братство колишніх вояків так само припустило помилку, організуючи концерт у приміщенні католицької церкви. Адже в складі І Укр. Дивізії були тисячі православних, були й протестанти. Ця дивізія складалася з українців, що походили з усіх українських земель. Командний склад переважно складався з наднірянців. 3000 волинянків-православних було в цій дивізії. Дивізіоном тяжкої артилерії командував протестант майор Павленко. Отже немає абсолютно підстав пов'язувати дивізію з будь-якою одніею церковною парафією, партією чи українською провінцією.

Провід Братства порушив ці засади і понїс заслужену кару від руки "отців духовних." Шкода тільки хворих вояків, яким "отці духовні" відібрали так потрібну допомогу.

Ол. Гнівний

КОНКУРС

Інститут господарської соціології й психології народів у Гаврі (Франція) оголосив конкурс з нагородою в 10.000 франків для автора найкращого твору на тему: "Участь психології народів у будівництві Европейської Федерації". Кожний кандидат повинен надіслати чотири примірники, обов'язково французькою мовою, директорові Гаврського інституту соціології (M. le Directeur de l'Institut Havrais de Sociologie, B. P. 258 — Le Havre, France) до 1 березня 1952 р.

СМЕРТНІ ВИПАДКИ

Товариство безпеки руху на шляхах американських оповістило, що 1951 рік буде найгіршим щодо кількости смертних випадків. Якщо люди будуть гинути на шляхах американських підчас автомобільних випадків так, як тепер, то на кінець 1951 року втратить життя близько 37.000 осіб.

Від 1900 року на шляхах американських згинуло 997.000 осіб у наслідок автомобільних випадків. Отже по кінець 1951 року кількість забитих на шляхах дорівнюватиме 1.000.000.

У світі

Біля Буенос-Айресу (Аргентина) у місцевості під назвою Гірзон розбудовується нова українська колонія.

* * *

Цими днями до Індії прибув американський корабель з першим вантажем пшениці.

* * *

На вершину Мон-Блян-Пік Гранде Юрас, заввишки 14.020 футів, вийшли німці Андре Гекмайер і Герман Коленшпегер. Цим геройським подвигом вони вписали славетну сторінку в історію альпінізму.

* * *

Уряд Баварії вирішив цілком зруйнувати пошкоджений під час війни гірський замок Гітлера в Берхтесгадені, щоб часом неонацисти не перетворили його на свою святиню.

* * *

39 західних місіонарів прибули з Китаю до Гонг-Конгу, живлячи роботу серед китайського населення під тиском червоного уряду.

* * *

На заклик військового командування З.Д.А. в Німеччині, понад 2.600 дипістів зголосилося добровільно до американської армії.

* * *

За шість місяців (по березень ц. р.) заморські, найбільше європейські країни дістали від Америки: 319 літаків, 9 бойових кораблів, 3,353 танків, 1.160 артилерійських і морських гармат та 4.397 моторизованих транспортових возів.

* * *

Царська Росія будувала скрізь у світі православні церкви, як основу росіянізму. Комуністична Росія будує пам'ятники Сталіна, як основу москвофільського комунізму.

* * *

Д-р Бергер Технологічного Інституту в Масачузетс винайшов можливість добування нафти з морського намулу з допомогою атомового бомбардування.

* * *

Югославська преса повідомляє, що Совети організують удоваж своїх кордонів "санітарну лінію" завширшки 30 миль, щоб не могли втікати підсовєтські люди із "Сталінського раю" за кордон.

* * *

У невеличкій Швайцарії на 1.000 мешканців припадає 680 щоденних газет, тоді як у Франції тільки 280, а в Італії — 109.

Українці Онтеріо! Всі на Свято Українських Піонерів 29-30 вересня в Торонто!

ЯПОНСЬКА "БІЛА КНИГА"

Японський уряд опублікував "Білу книгу" про долю японських військовополонених у СССР.

Згідно з цією книгою 234.000 японських військовополонених загинули в різних радянських лагерях 28.797 пропали без вісті, а 77.657 досі мучиться в СССР.

ЗАГИНУВ ДОКТОР БАРНС

У Феніксвілл (Філядельфія) загинув під час автомобільної катастрофи д-р Барнс, винахідник популярного медичного засобу "Аржирол." Цей винахід дав докторові мільйонні зиски, на які він організував у місті Меріоні картинну галерею, вартістю до 50 мільйонів долярів.

Смерть апостола тверезості

Недавно помер, маючи 85 років, добре знаний в усій Англії апостол тверезості. Почасти його слава виникла з того факту, що він зрікся багатства в £6,000,000 стерл. ради своєї совісти й ради інших людей.

Одного разу Фредрік Н. Чарінгтон ішов з своїми приятелями однією з Лондонських вулиць повз корчму. Раптом якась знесилена жінка, в лахмітях і бліда, з'явилася на вудиці, трясучись від плачу. Вона вчепилася до якогось обідранця, який намагався вирватися.

"Ради Бога" — кричала вона — "дай мені кілька мідяків. Я голодна, діти без хліба".

Обідранець збив її на землю. Молодий Чарінгтон з приятелями кинувся на захист жінки. Після того як поліція забрала нещасне подружжя, Чарінгтон кинув оком на вивіску над корчмою. На ній золотими літерами значилося його власне прізвище — "Пийте пиво Чарінгтона".

"Тоді післанництво, — писав пізніше цей молодий чоловік — прийшло мені, як колись воно прийшло апостолові Павлові. Торгівля пивом це було джерело багатства для моєї родини. Тоді ж і на тому самому місці, я підніс руки до неба і присягнув, що навіть і ні одна пені цих ганебних грошей не прийде до мене і що відтепер я посвячу моє життя щоб боротися з торгівлею алкоголем".

Він раптом зрозумів свою відповідальність і свої вливи, і побачив, що його добробут був збудований на людському нещасті.

До редакційного комітету

Високоповажані панове!

Вважаю своїм святим обов'язком написати Вам заяву, яку прошу вмістити в найближчому числі редагованого Вами часопису.

Недавно "Український Голос" (Вінніпег) видрукував мою статтю під назвою "Церковне життя української еміграції в Парагваю."

Я доклав усіх зусиль, щоб у статті на згадану тему бути об'єктивним. Проте сталися деякі неточності й неправильності, які постараюся надалі виправити.

Від щирого серця і з усією відповідальністю заявляю, що ні в згаданій вище статті, так само як і в інших моїх статтях, **я ні відверто, ні приховано не виступав проти евангельських церков.** Я виступаю тільки **проти використання евангельських організацій для русифікації нерухомих — українців.** І справді, 60—80% евангеликів у Парагваю становлять українці, решта білоруси, росіян є щось 15-20 чол. Тимчасом за проводом затятого русифікатора П. Крехеди тут виключно розповсюджують російську книжку, періодичну пресу та ін. Майже 90% проповідей і богослужень відбувається російською мовою.

З допомогою Божою і час. "Євангельська Правда" мені пощастило, як кажуть, пролізати першу кригу. Дещо деякі організації баптистів і п'ятидесятників стають твердо на національний грунт. Чимраз побільшується кількість проповідей українською мовою.

З глибокою до Вас пошаною

Іван Вислоцький

Парагвай.

Маклер підвів

Українські отці Васильяни здобули "світову славу." Всі американські, канадійські і навіть європейські часописи пишуть про фінансові операції УКРАЇНСЬКИХ отців Василіян.

"Отці" задумали набути власність — описує "Глоб енд Майл." Власність ця належала американському урядові. Люди, що не мають "канонічної святости" в таких випадках звертаються з своєю пропозицією до відповідних державних установ. Не так зробили Василіяни. Вони звернулися до якогось маклера, жида по національности, і дали йому понад $200,000 на "подарунки" урядовцям, щоб у такий спосіб придбати майно набагато дешевше. Було б усе гаразд, але маклер підвів. Він забрав гроші і нічогісінько не зробив.

Цю справу тепер розглядає комісія Американського Сенату. До речі, недавно українські бандуристи своїм виступом справили величезне враження на сенат, а яке враження зробили "отці" годі й казати. Цікаво було б знати, як "отці" гармонізують свої темні діла з наукою про Бога, про святість і про Христа?

Відійшли від нас

Микола Палієнко

Майор Микола Палієнко з походження наддніпрянець, соборник не на словах, а на ділі, гуманний, добрий, лагідний і вирозумілий протестант. Його особисту обдарованість і надзвичайно високу військову кваліфікацію визнали навіть німці, доручивши йому командування дивізіоном важкої артилерії. 1. Української Дивізії Української Національної Армії. Загинув у бою під Княжим. Микола Палієнко служив ідеї визволення України ділом. Своєю кров'ю він вказав молоду покоління шлях до волі й Держави.

Роман Гонсет

25 червня б. р. помер Роман Гонсет, з Норт Голівуд, Каліфорнія. Останніх 25 років Р. Гонсет жив у Лос Анґелес, де доробився поважного майна і був знаний із своєї жертвенности на українські інституції і пресові фонди наших газет. Особливо допомагав Р. Гонсет новоприбулим скитальцям, брав живу участь у громадській праці і належав до всіх українських товариств.

Юрій Кіріченко

Юрій Кіріченко, відомий український музик і диригент, колишній член Української Республіканської Капелі Олександра Кошиця, з якою й прибув до Злучених Держав, втопився 2 липня ц. р. на Коні Айленд, дістанувши атаку епілепсії підчас купелі. Покійний був увесь час активним громадянином і довголітнім диригентом хору при Першій Українській Пресвітерській Церкві в Ньюарку, а потім в Ірвінґтон, Н. Дж.

Рецензія

Проп. Дмитро Галенда „Що нам робити, щоб спастися?" Вид. Укр. Еванг. Обєдн. в Півн. Америці. Стор. 104. Ціна 50ц.

Своїм призначенням, змістом і науковою вартістю книжка вичерпні роз'яснення, докладно обгрунтовані на св. Письмі. Закінчує свою працю проп. Галенда закликом до кінця боротися доброю боротьбою на славу Божу і за спасіння людей братів наших, як учить ап. Павло:

і науковою вартістю книжка проп. Дмитра Галенди "Що нам робити, щоб спастися?" (недавно вийшла з друку) є певна подія на евангельській ниві. Це невиладкова праця, а досить докладно простудійована й науково обгрунтована. Найкращим доказом цього є свідчення самого автора, який у передмові пише:

"Після сорока й восьмилітньої праці на українській церковно - реформаційній (евангельській) ниві в Злучених Державах Північної Америки, я переконався, що усвідомити і знайти відповідь на питання: "Що нам робити, щоб спастися?" є найважливішим як для християн, так і нехристиян".

Питання — "Що мені робити, щоб спастися?" вперше поставив македонський наставник темниці. — Діян. 16:30. Проп. Д. Галенда розглядає його в узагальненій формі: "Що нам робити, щоб спастися"? Саме в цьому й полягає велика цінність його праці. Спасіння, — підкреслює автор, — це угода. Воно складається з двох сторін: Бог і людство. Бог з великого милосердя до упалого людства приготовив і подав, як дар від себе, повне спасіння кожному, хто бажає прийняти його. Кожна людина, щоб скористати з цього спасіння повинна визнавати існування Бога, уважати Біблію за Боже слово, подбати особисто про своє спасіння, покаятися в гріхах, увірувати й прийняти Ісуса Христа як свого Спасителя, народитися згори від Бога. На всі ці питання проп. Галенда подає

"Боротьбою доброю я боровся, дорогу скінчив, віру додержав. Накінець готовиться мені вінець правди, який дасть мені Господь того дня, суддя праведний, і не тільки мені, а й усім, хто полюбив явлення Його". — 2 Тим. 4:7,8.

Книжка написана прекрасною мовою, в надзвичайно зворушливих релігійних образах, ілюстрована чудовими життєвими прикладами, з відповідними у кожному розділі зверненнями до читача, наприклад (ст. 28):

"Чи можеш ти, дорогий читачу, і надалі занедбувати велике спасіння, не шукаючи й не приймаючи його тепер від Господа Ісуса Христа, що вмер за тебе? Ні, ти не можеш і не повинен занедбувати його. Коли так, то прийми те спасіння тепер, через віру в Ісуса Христа, а тоді Бог милосердний поблагословить тебе й прийме до Себе в радість нескінчену".

Треба з приємністю відзначити, що праця над книжкою з поліграфічного погляду (оформлення, друк, коректура та ін.) виконана бездоганно в Нешонал Публішерс Лимитед.

Можна лише побажати, щоб такі праці частіше з'являлися на українській евангельській ниві.

М. Артес

Нові книжки

★ Братство колишніх вояків Першої Української Дивізії УНА видало збірник статтей і нарисів під назвою "Броди", за редакцією Олега Лисяка.

Досі український загал мав дуже скупі й однобічні інформації про героїчну визвольну боротьбу Першої Української Дивізії. Отже видана книжка подає незвичайно цікаві інформації про історію повстання дивізії, її патріотичні цілі та ін. Трагедію під Бродами висвітлили учасники в ряді цікавих оповідань.

Книжку можна набути в книгарні АРКА, Торонто. (Arka Book Store 204 Bathurst St., Toronto., Ont.).

★ W. K. Matthews: Taras Shewchenko. The Man and the Symbol. London, 1951 pp. 16. Книжка містить промову професора Лондонського Університету В. К. Метюза на тему "Тарас Шевченко — людина і символ".

★ І. Мазепа **"Україна в огні й бурі революції"** — історія визвольних змагань 1917—1921 рр. в трьох томах. В-во "Прометей", 1951 р. Ціна $4.50. Адреса видавця:

ROMAN PALADICHUK,
558 Bathurst St., Toronto, Ont.,
Canada.

Замість розписок

До редакції надійшли наступні пожертви й передплата за "Євангельську Правду" від 15 червня до 29 серпня, 1951 р. Просимо передплатників вважати цей звіт за покитування.

А. Богуславський	1.00
В. Ріпа	1.00
М. Володчук	1.00
Др. Балабас	5.00
С. Галан	1.00
С. Степелюк	1.00
Інж. М. Федорів	5.00
О. Мікула	1.50
К. Романишин	2.00
І. Петращук	2.00
П. Ковальчук	5.00
Паст. Д. Попич	1.00
Т. Котур	1.00
Укр. Біблійний Інститут	1.00
Д. Стопкевич	3.00
Л. Тащенко	1.00
В. Ривак	1.00
М. Голинський	2.00
А. Маяк	2.00
Паст. Й. Грегораш	2.00
Г. Столба	2.00
А. Коваюк	2.00
І. Белган	2.50
Р. Лисюк	2.00
Й. Чулков	1.00
Паст. П. Шакотько	2.00
Др. А. Балабас	1.00
А. Болотенко	1.00
Др. І. Евстафієвич	2.00
В. Ямішак	3.00
А. Гутцал	2.00
Паст. С. Ницік	1.00
М. Гобко	3.00
Пол. К. Скрилов	1.00
В. Микитчук	1.00
М. Дзямян	1.00
М. Клиш	1.00
Й. Кісельський	2.00
Укр. Пресв. Церква в Едмонтоні	10.00
Паст. А. Вільчинський	1.00
М. Первак	2.00
Проф. Др. І. Розгін	3.00
П. Толомиченко	1.00
Г. Єременко	1.00
Н. Паремський	2.00
А. Кунікевич	2.00

У вересні й пізніше редакція знов висилатиме передплатникам особисті покитування. Читачі в Канаді й Зл. Державах, що не вирівняють своєї залеглости, будуть викреслені із списків передплатників.

ЦІКАВО ЗНАТИ?!...

Зустрічаються два приятелі. Один із них і каже:

— А чи чули ви, що на будівництво Волго-Донського каналу виїхала група інженерів. Так повідомляє урядова газета СРСР "Ізвестія".

— Чув, чув... А цікаво знати, за що саме на них чохлали таку кару.

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly. — Authorised as second class mail, Post Office Department, Ottawa.
Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00. Окреме число 10ц.
Редагує комітет.
Адреса редакції:
506 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

Українська Пресвітерська Церква в Торонті, Онт.
20 Claremont Str.
Пастор: М. Фесенко, Th. B.
Диригент хору: П. Січ.
Органістка: Еленора Фесенко.
Богослужения і Недільна Школа о 11 год. рано кожної неділі.

Українська Пресвітерська Церква в Оушві, Онт.
486 Simcoe Str. South
Пастор: І. Яценгий.
Органіст: Степан Салмерс.
Богослужения о 11 год. кожної неділі.
Вечірня о 7 год. веч.
Недільна Школа о 10 год. рано.
Всіх радо вітаємо.

Українська Євангельська Церква в Гамільтоні, Онт.
669 Barton Str., East
Пастор: Лев Бучак.
210 Mary Str., Hamilton, Ont.
Богослужения відбуваються о 11 год. рано кожної неділі.

ПУ V
ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Кінг Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. EA 6082

ВАЖНЕ ДЛЯ МІСТА ДЕТРОЙТ, МІШ., ТА ОКОЛИЦІ!

Оцим повідомляється, що **Українські Євангельські Богослужения** в Детройті відбуваються кожної неділі в каплиці Вестмінстерської Церкви при 9851 Гамільтон вулиці. Доїзд автобусами Гамільтон або Плимат.

ІСЛАНДІЯ — АЛЯСКА

25 липня б.р. на аеродромі Фейрбенкс (Аляска) приземлився англійський бомбовіз, який перелетів через Північний полюс. Літак з командою в 10 осіб вилетів з повітряної бази в Ісландії і, пролетівши за 18 год. 54 хв. — 3.558 миль, приземлився на Алясці.

HEALTH FOR EVERY DAY

by Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

A Cold

When you say that you have "a cold," what do you mean? You never say that you have "a heat." Why do you say that you have a cold? Somewhere away back in their minds, some people have an idea that sitting in a draught, or getting chilled on a cold day or going out without a coat or without rubbers or other necessary clothing is the cause of the illness which we call as cold and so, for short and for convenience, we just call the illness a cold, because we have a vague idea that the chilling or the wetting has really caused the cold. No, that is not what causes the illness people call a cold. A cold is what Doctors call an infection. What do we mean by an infection? We mean that some germ or something that is very much like a germ that got into your throat. In the throat, mouth and nose which are all lined with mucous membrane, the germs get all they want to grow and multiply and make the poisons which they do make. They have warmth and they have moisture and they have nourishment. Mucous membranes are made of soft, thin and delicate cells. Networks of tiny blood vessels called capillaries pass so close beside and between these cells that germs easily get through the delicate walls of the cells and capillaries and nourishment from the blood. Then they multiply so very fast that the whole throat is soon full of them. But you do not see them and they pour out a poison as they grow and multiply. The poison makes your throat sore and makes your nose run water day and night and makes your head ache because the poison has got into your blood and then you are sure that you have a cold. You were too slow. If you had been quick enough to notice you had a cold yesterday and had stayed in bed yesterday and today an tomorrow you would have prevented this troublesome cold.

Getting wet and chilled may help to cause a cold but a cold is a general infection. It is a dangerous disease. It often leads to other and more dangerous diseases. It causes nearly half of the absence from work and absence from school in Canada and this means much lost time and money. We should prevent colds.

There is much value in speed, but we are begging you to realize that speed in itself unrelated to the results achieved is of no value. What we must do is to study our own capacity and find out how fast we can work, learn, build whatever it may be and still work, learn and build well. Quality not quantity is always the highest value and our measuring rod must be not the speed of the other fellow but at what speed can we do the thing well, at what speed can we attain the maximum quality possible for us. The ultimate test is not after all how much piece work can we put out in a day, but, how much A-1 piece work can we put out in a day. Not can I finish school at sixteen, or graduate from University at twenty-one, but how well educated shall I be when I leave school or graduate from University.

There are no short cuts in life, because God demands quality and character.

FIRST AID TO FRIENDSHIP

By Elmer H. Nicholas

"I dare you," Steve said, as he turned away, "to prove you're not a spoiled, bossy girl." Without looking back he started down the street.

Esma stood looking at Steve's retreating figure.

"Steve!" she shouted, once she fully realized he meant what he said that he was leaving her.

Steve Torrance did not stop or turn around. And he did not slow his steps as though he heard her.

Esma continued to stare after the retreating figure. Then she, too, walked away in the opposite direction, angry at Steve and herself. She found it hard to believe that good old Steve, trusty Steve, had walked out on her.

Her anger mounted, and was mixed with dismay. What would others think? Then she remembered comments she tried to take as a joke.

"They're all in conspiracy," she muttered to herself as she recalled that Frieda, her best friend, criticized her just yesterday.

"You'll wake up, Ez, one of these days without a friend. You can't boss and always get your way and have friends."

Esma had been angry at Frieda, but after all, she considered Frieda no authority. She was, as she thought of Frieda, the clinging-vine variety. Frieda never crossed anyone—

Esma did not finish her thought. She was at her own door. Her anger had brought on a headache. She told her mother she had to lie down for a while, and went to her room.

She must straighten her thoughts. How did her disagreement with Steve come up? She had ordered Steve to be on a committee and he had refused

"It is your duty," she had told him. Even now she could hear his answer.

"You never turn a hand at the real work," and he looked at her. "You are too busy to suit me." That cut deep. She was always busy, she assured him.

Now he was gone, and he had accused her of being, not only bossy, but spoiled. Tears of anger filled her eyes.

There on the wall of her room was a motto which her mother gave her on her sixteenth birthday. It stared her in the face.

"He that would rule, first let him serve." There was a Scripture verse of Jesus' words, "He that is chief, as he that doth serve." She looked it up and read it.

Even her mother accused her by that beautiful motto. She never thought of it before. This was indeed her black day. Frieda's criticism, Steve's criticism, and now that wall motto from her mother accused her.

Three persons who claimed to think so much of her said the same thing. She lay still for a long time. She must find out what it was, for she did not want to spoil her life. She would call Steve. She would apologize. But no, he offended her. It was his place to make a move.

The young people's committee meeting to pass on their plans for their special church anniversary program was to be that evening. Esma had invited them to come to her house, in fact ordered them to. They had often come, for they could sit around the table in their dining-room and work.

Just after supper, Steve called. He said nothing about them making up their differences.

"I've talked with the others on the committee and they feel like I do. We're going to meet in the church office like we voted." He did not remind her that she ordered them to meet at her house in spite of the vote.

"All right," she said. "I'm sure, Steve, you can get along without me." She hung up before he could reply. The telephone rang again. She recognized Steve's voice, and hung up. Then she was ashamed of such a childish stunt. They were revolting against her as chairman. She refused to think that it was against her bossiness. She was looking out of the window when her mother came home, having been at their neighbor's a few minutes.

"I thought the young people were meeting here tonight." She looked around the dining-room and saw that nothing had been done to get ready for the group.

"They were but now they are not." She did not turn around.

"Why?" Mrs. Holton asked, coming to where her daughter stood.

(Continued on p. 12)

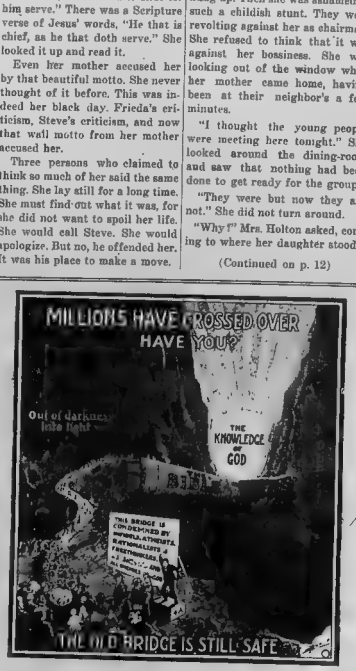

First Aid To Friendship

(Continued from p. 11)

"Don't bother me." Esma said none too graciously.

"Was it called off?" Her mother was persistent with concern.

"No." The reply was short, because Esma's temper was short.

"They're meeting at the church and I'm not going." She spoke defiantly.

"Esma, there's something wrong. What have you done?" She came up near her daughter, but Esma turned her face away, and started to walk away from her mother.

"Sit down, Esma my dear," her mother insisted. "I want the straight of this."

"I don't want to talk now." But Esma reluctantly took a chair on the opposite side of the room from her mother.

"Now let me hear what the trouble is about," her mother said kindly but determined not to be put off about her question. "I don't believe those young people stayed away because they do not like to come here."

"Mother, I'm sorry, but I just do not want to talk about it." and Esma started to get up from her chair

"What did you say to those young people?" and her mother waited patiently for a reply.

"It was about our meeting." Esma said. "I don't want to talk." She no longer looked at her mother

"I do," her mother answered. "You stay here, and we will get to the bottom of it. It must be something you don't want to face. You should make the first move toward correcting a misunderstanding."

The telephone rang before Esma replied. Mrs. Holton answered.

"Yes, Esma is here." She took the message. "I'll have her come down soon. She and I will be through shortly." When she replaced the receiver she turned to her daughter.

"That was Steve. He asked whether you accepted his challenge or not."

Esma was silent.

"I've come to the conclusion, Esma, you have been acting high and mighty with your crowd and they are giving you a little reminder that they can do without you." Esma did not look up at her mother, and her face flushed.

"Is it true, you think I am bossy, too?" Esma asked. Now it was out.

"I think," her mother replied, with all of a mother's affection and concern, "you have a most unfortunate way of demanding that others use your ideas before you hear whether others have good ideas, too."

"Then—then the birthday motto you gave me — well, that was a gentle reminder — "She did not finish.

"Yes; my dear, it was. I suppose I gave it because it is good for every person. When a saying or proverb hits us, and we feel it, usually we need it."

Mrs. Holton smiled warmly at her daughter, for she wanted her to find her way out of the maze of her tangled emotions.

Esma looked at her mother for a long time without speaking. She did not want her mother to know what she was thinking. If her mother thought she needed something like that great saying to help her, then her mother was with her friends who critized her.

"If I don't get going, I'll be late," Esma said, suddenly standing up and going to where her mother sat, bent over and kissed her, then rushed to get ready to go to the committee meeting, only a few blocks down the street.

The committee was busily discussing their plans when Esma slipped into an empty chair. No one appeared surprised to see her Ordinarily she would have expected to take over the meeting from the vice-chairman. Now she made no move to claim her post.

Steve was acting as chairman and when he looked at her it was an impartial glance, but she smiled at him.

There was a lull in the discussion. Steve as pro tem chairman, suddenly looked over at Esma.

"I belive our regular chairman has something to say."

How did Steve know she wanted to speak? Esma was the surprised one. She looked squarely at Steve then addressed him as chairman and waited for recognition. She was going to follow the rules

"You have the floor, Esma." Steve said, and now he smiled at her as though he knew what she was going to say.

"I want to correct something," Esma began, then hesitated. She had to hunt for words she wanted to say.

"I tried to order you around like so many children." She looked at different ones. "I tried to rule without doing my share of the work."

She was gaining confidance in her effort to express herself. She saw surprise on many faces.

"It was Steve who really woke me up. He dared me—dared me to cross a line and quit being bossi — and — well, another good friend reminded me about the same thing. But Mother gave me a motto that smacked me down, as you say. 'He that would rule, first let him serve.' Then I read what the Scriptures said on the same subject. And the motto and the Scripture were aimed at me."

Steve's face flushed red, but he said nothing. She knew that everyone was listening. It was not easy to tell her faults, but she did.

"I ask your forgiveness and promise to do my best to break my bad habit of always wanting my way." She looked around at the group. "And I ask you to help me." There was true humility in her words and actions.

Then Steve smiled that friendly smile again; not like one who won, but who was pleased with her. Others looked soberly at her. Perhaps they had not always been just as considerate either. Anyway, Esma's motto was good reminder.

"Esma," and Steve spoke for the first time since she began to talk, "we all will stand by to help you and ourselves. I think your motto is not only a first aid to friendship, but good for us in every way."

There were nods of approval, and everyone pledged to do his or her best in whatever they had to do.

"TWELFTH NIGHT" AT MIDDLE TEMPLE

350 Years Since Original Performance in Same Hall

Exactly 350 years since Shakespeare's own company first acted "Twelfth Night" in the Middle Temple Hall, in the City of London, the play was performed again in the same Hall. The Queen was present.

This is a scene during the rehearsal of the play, which was produced by actor-manager Donald Wolfit.

MRS. DANIEL STRACHAN

It is with sorrow that we learn about the death of Mrs Daniel Strachan. The name of Mrs. D. Strachan is well known to all Ukrainian Presbyterians in Canada and abroad. A great friend of all new comers she was also a great friend of Ukrainians. Her interest in mission work among Ukrainians in Europe and in Canada will always be femembered with gratitude. In her all new comers lost a sincere Christian friend.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XII. Число 10. Торонто, Онт. Жовтень 1951 October Toronto, Ont. Рік XII. Число 10.

Цієї осени українці в Канаді відсвяткували 60-річний ювілей української еміграції. Подія й справді визначна і варта уваги віруючого людства, як нагода для подяки й прославлення нашого небесного Отця. І цілком логічно це свято ми поєднуємо із святом "Дня Подяки". Вищеподаний текст досить яскраво відбиває почуття, що ними ми сповнені при цій нагоді.

З нагоди 60-річного ювілею, вважаємо за потрібне пригадати коротеньку історію української еміграції до Канади. Згідно з записами еміграційного уряду перші українські емігранти, що прибули в 1888р. до Канади, були Василь Кочур і його дружина Ганна. Ширших інформацій про них ми не маємо. На початку 1891 р. до Канади прибула евангельська українська родина з Басарабії, на прізвище Королюк, пізніше в 1891 році прибули з Галичини Пилипів і Єлиняк.

Оскільки Кочур і його дружина не залишили про себе ширших інформацій, а Королюк був протестант, то католицьке і православне керівництво зупинилися на Єлинякові. Фактично найбільш спричинився до поширення інформацій в Галичині про Канаду Пилипів. Звичайно у виборі Єлиняка для відзначення немає великого огріху. Єлиняк був один з найперших емігрантів. До того ж ми цілком розуміємо, як ніяково почували б себе провідники католицької церкви, при всій їх нетолерантности проти протестантів, якби їм довелося згадувати українського протестанта як першого емігранта. Проте згадуючи Єлиняка й Пилипіва, цілком справедливо було б подати інформації і про приїзд української протестантської родини Королюків, що фактично були перші українські емігранти до Канади.

Українці прибули до Канади на запрошення канад. уряду. 60 р. тому у західній Канаді майже не було населення. Ліси й прерії вкривали більшу частину її провінцій. Загалом емігранти з інших країв і інших народностей мадолуо бажали використовувати ліс, щоб мати землю. Більшість із них селилися на сході й по містах.

За тих часів канадійський уряд вишукував між різними европейськими народами такий тип селянина, що найкраще надавався б до піонерської праці в канадійських умовах. Кінець-кінцем уряд вирішив, що український селянин саме й посідає ті властивості, що так потрібні піонерові. Працьовитість, охайність, незвичайна витривалість, любов до землі — такі споконвічні властиві риси українського селянства.

Залізничні й корабельні компанії дістали від уряду величезні земельні простори для колонізації. Крім того, уряд платив їм субвенції за кожного українця, привезеного до Канади. Так наприклад "Atlantic Trading Co." діставала $5.00 за кожного емігранта. На ті часи це були великі гроші.

Агенти залізничних і корабельних компаній, набираючи бажаючих емігрувати до Канади, досить скромно змальовували життєві можливості в Канаді. Проте траплялися й такі, що не знали міри в своїх описах і ентузіязмі. Так Дж. Б. Геджес у своїй книжці "Білдінг он Кенедіен Вест" пише що агент Дж. Кук з таким ентузіязмом і нехтуванням правди і фактів описував територію, для якої він шукав поселенців, що цю територію гумористично називали "Бананова смуга Дж. Кука".

Брак землі, політично-економічні й національні утиски примушували тисячі українських родин з усіх земель України шукати нової батьківщини. Досить того, що за 60 років понад 376 тисяч українців емігрували до Канади.

Піонерам-українцям довелося перетерпіти тяжку працю, голод, небезпеку і боротьбу з дикою природою. В чужій країні, не знаючи мови, звичаїв Канади, без релігійного й світського проводу простий селянин виковував сам свое життя.

Перші українські піонери-поселенці в Канаді жили по лісах, преріях, дуже часто в землянках. І діти часто-густо не мали навіть черевиків. Бувало діти підуть до церкви, а черевики, що дорогоцінність, несуть у руках. По дорозі, не доходячи до церкви, кожне мило ноги, одягало черевики і, відстоявши богослужения, знову скидало їх і так босоніж вертало до дому.

Нові черевики для кожної дитини завершували її мрії, були великим для неї щастям. Не раз батько залишав родину в землянці та йшов у світ на нетевні заробітки. Повернувшись до дому, він не знаходив ні друзів, ні дітей живими.

Минули ці тяжкі, страхітливі часи. Надлюдські труднощі поселенці - українці перебороли. Замість землянок виросли гарні хати, великі фарми вкриті золотою пшеницею. Український фармер користується авто. На подвір'ї у нього стоїть машинерія. Діти ходять до школи прекрасно одягнені, й черевиками вже не журяться. Їх мрії тепер скеровані на авта та інші розкоші. На сьогодні серед канадійського населення ми маємо чимало першокласних фахівців-українців. У кожному провінційному й домініяльному парляментах засідає чимало членів парляменту українського походження.

Отже успіхи українських поселенців у Канаді наочні. Високо оцінюють безсторонні дослідники осягнення української еміграції в Канаді. Так проф. Роберт Інгленд у своїй книжці "Да Колонізейшон оф Вестерн Канада" пише: "Українці в західній Канаді виросли з дуже малих початків... Ми тепер добре обізнані з наочними якостями, що їх найкращі з українців принесли до Канади. Безперечно, що коли історія західньої Канади розвинеться за часів наступних поколінь, осягнення українського народу знайдуть почесне місце у списку заслуг". І далі: "Українські сільські поселення зокрема відрізнялися незначною кількістю безробітних, одержували невелику допомогу, добре сплачували податки, мали родинну відповідальність, добру ощадність і були працьовиті. Вони створили нерухомий якір для західної Канади саме тоді, коли звичайні економічні підприємства не давали прибутків у наслідок низьких цін на товари". Це визнання треба розуміти так: українці й інші европейські емігранти врятували західню Канаду підчас останньої депресії.

Живучи в Канаді українці не намагалися творити свого "гетта", а живо цікавилися політичним і економічним життям країни, беручи в ньому найближчу участь. Вони відчували себе з цілковитим усвідомленням канадійськими громадянами. Вони були, як цього бажав відомий англійський генерал губернатор "добрими канадійцями й добрими українцями".

Свою лояльність українці дідом і з великим ентузіязмом довели підчас останньої війни. Понад 30.000 українців стало добровільно до лав канадійської армії. Близько 10% з них загинули на війні. По деяких провінціях і околицях кількість українських добровольців у процентовому відношенні перевищувала кількість англійських. Це слушно зазначив військовий міністр Вис. Дост. Л. Р. Ла Флеш в своїй промові у Вінкувер підчас війни, підкреслюючи посвяту й патріотизм українців, що: "Жодний нарід в Канаді не має монополії на відвагу, так само як жодний нарід не має монополії на патріотизм".

Українці привезли з собою до Канади не тільки працьовитість, ощадність, своє мистецтво й інші таланти, а також і найкращу в світі українську пшеницю. В 1848 році до Канади привезли пшеницю з Галичини. Її назвали "Ред Файф". З неї витворили досить поширену в Канаді пшеницю "Маркіз". В 1873 на цей континент меноніти привезли українську кримську пшеницю, що її чомусь назвали "Туркей Ред." В 1900 визначний вчений М. Д. Карлтон спеціяльно привіз з Кубані

(Продовження на ст. 2)

60 РОКІВ

"Ти увінчав рік добротою своєю і сліди твої повні товщі."
Пс. 65:11.

60-РОКІВ

(Закінчення з 1 ст.)

відому кубанську пшеницю, що тепер становить основний зразок при оцінці всіх інших сортів пшениці. Близько 80 сортів різних видів канадійської пшениці, що мають найрізноманітніші назви, походять з трьох основних українських видів пшениці. Фактично в Канаді українці їдять хліб, що походить з їх рідних земель. Це було Провидінням Божим, що Бог послав до Канади поперше українську пшеницю, а подруге українські руки, що любили й знали як її обробляти. З цих трьох "царських" пшениць: галицької, кримської і кубанської походять майже всі різні сорти пшениць у Канаді й Злучених Державах. Українська пшениця в Канаді дала змогу посунути геть на північ кордони хліборобства і вславила канадійську пшеницю на цілий світ.

Українці в Канаді за 60 років не тільки домоглися матеріяльних успіхів. Українці зросли й духово. Ц і к а в о відзначити, що на початках української еміграція в Канаді була без будь-якого церковного проводу. Під час найбільших змагань і страждання народу традиційні церкви забули про українця в Канаді. Тільки тоді, коли він став на ноги й посідав уже певні багатства, тоді про нього згадала церковна ієрархія. Українські емігранти безуспішно благали свою церковну ієрархію в Европі, писали до Оттави й навіть українці з Сифтон, Ман., написали в 1901 році листа до королеви Вікторії, благаючи її надіслати священиків.

Кінець-кінцем тільки у 1902 році прибули до Канади три священики Василіянського чину.

Серед великої маси українців греко-католиків і православних були й евангелики. Правда, вони були незначні кількістю, але міцні вірою і відданістю. Найкращим доказом цього є той факт, що за 60 років невелика група українців-евангеликів у Канаді зросла до 25.000 осіб, згідно з переписом 1941 р. На сьогодні українців-евангеликів ми маємо понад 35,000, що становить приблизно 10% українського населення в Канаді.

Українці евангелики в Канаді належать до трьох головних доменацій: пресвітерської, баптиської і злученої церкви. Всі українські евангелики без різниці їх деноменаційної приналежности об'єднані в "Українському Євангельському Об'єднанні" і "Світовому Союзі Українських Євангельських Церков".

Історія українського евангельського руху в Канаді це історія несправедливих утисків від ритуалістичної української ієрархії. Вже на початках руху малограмотних і темних людей несвідомий церковний провід стало підбурював проти українських евангеликів. У такий нелюдський спосіб був заморданий в Саскачевані пастор Чернявський. Проте це несправедливе ставлення до евангельського руху не стримало його, а навпаки, він зростав і ширився. Тепер ми маємо прихильне ставлення багатьох визначних українців і українського загалу, але опір ритуалістичного клеру набирає більш дипломатичних форм, бо ж і досі "Українське Євангельське Об'єднання" не бере участи в краєвій централі КУК-у. Тим часом провід КУК-у радо користується допомогою українських протестантів у загально-українських справах і приймає їх до місцевих філій. Управа КУК-у під час "репатріяції" скитальців, навіть офіційно дякувала паст. М. Фесенкові за його заходи проти репатріяції і за виступ "Пресвітерської Церкви" в Канаді на користь українських скитальців.

Ми віримо, що кінець-кінцем задишки релігійної нетолерантности і взаємної ворожнечі зникнуть серед українців на цьому континенті. Чимало вже зроблено в цьому напрямі. Євангельський рух (протестантизм) серед українців це доконаний факт і жодні утиски його знищити не зможуть. Тому найчудріше було б для українського проводу використати великі й впливові зв'язки, що їх мають українські протестанти у світі.

Твердження, що релігійний поділ ослабляє нарід в його боротьбі за волю цілком фальшивий. Законів політичного життя як ніяк не можна застосовувати до життя релігійного. Це цілком окремі сфери, що діють згідно з своїми тільки їм властивими законами. Якщо в політичному житті поділ ослаблює нарід, то в релігійному він робить його моральну й духовно сильним. Наприклад, в Америці ми маємо сотні релігійних деноменацій, але ця країна найбагатша у світі економічно й мілітарно, тоді як Еспанія, Португалія та інші католицькі чи православні країни, де панує тільки одна церква, країни бідні, являють собою зразки економічної й політичної слабости.

Доля нашого народу залежить великою мірою від того, чи піде він дорогою релігійної свободи в Христі Ісусі, чи дорогою нетолерантности й брутального трактування тих, що інакше думають. Ми бажаємо, щоб Бог допоміг нашому народові побачити дива Його закону і так жити.

Підсумовуючи наші досягнення й хиби, ми повинні пам'ятати, що на долю нашого покоління припадають великі, відповідальні обов'язки й праця, які будуть вирішальні в історії України на багато поколінь. На наших очах перетворюється вся структура світу. Титанічні сили змагаються на земній кулі за панування над людською душею. Відбувається величезне будівництво поруч з величезною руйною.

Як же кожний із нас повинен виконувати своє особисте завдання в схемі загального будівництва, що стоїть перед нами? Мета в усіх українців одна, але методи, на жаль, різні. Слово Боже подає нам непомильний спосіб для нашого будівництва. Христос казав, що коли ми хочемо, щоб той будинок, який ми будуємо, устояв, то його треба будувати на скелі. Це зрозуміло. Ось у Торонті будували недавно хмарочос. Досить було, що будівничі копали й вивозили землю аж поки не добралися до скелі. Тільки, доковбавшись до скелі, почали будувати. Такі будинки в Лос Анджелос навіть витримують землетруси, що так часто там трапляються. Інакше будують у Флориді. Там на землю кладуть дошки, а до них прибивають стіни і т. д. Перша-ліпша буря, натиснувши на такий будинок, руйнує його й несе зі собою. Господар має тоді будувати новий.

Христос каже, що розумний будівничий повинен будувати свій будинок не на піску, а на скелі. Щож це за скеля? На це питання Ісус Христос відповідає: "Я є дорога і життя і ніхто не приходить до Отця як тільки мною". Віра в Його самого, в Його відкупну працю, прийняття засад Його життя і науки — така правдива скеля для всякого будівництва, для особистого, родинного й державного. Це є надія українського народу і хто віруе в Нього не осоромиться.

Українські історичні дати

Вересень

1 — 1722. Народився Григорій Сковорода — предтеча евангельського руху в Україні, сучасник Квята, найбільший український мислитель і надзвичайно видатна особа в усьому слов'янському світі. Сковорода загально відомий як український Сократ, являє собою найбільшого учителя моралі й релігії, основної на Євангелії Христовій.

3 — 1709. Смерть гетьмана Івана Мазепи.

9 — 1769. Народився Іван Котляревський, батько українського письменства. "Енеїда" Котляревського, талановита переробка поеми римського поета Вергілія, вона являє собою тріюмф народньої мови. В "Енеїді" Котляревський дав прекрасний малюнок народнього життя з його позитивними й негативними сторонами. З появою "Енеїди" розпочинається нова доба в розвиткові українського письменства. У поемі "На вічну пам'ять Котляревському" Шевченко звертається до нього словами: "Будеш, батьку, панувати, поки живуть люди, поки сонце з неба сяє, тебе не забудуть".

15 — 1907. Помер письменник і драматичний артист Іван Тобілевич (Карпенко-Карий), який займає поруч із Лесею Українкою одно з перших місць між українськими драматичними письменниками. Театр Карпенко-Карий вважав за школу народнього виховання. Його драми — "Бурлака", "Бондарівна", "Найманчка", "Безталанна" та ін., і комедії — "Сто тисяч", "Суєта", "Мартин Боруля", "Хазяїн" та ін. автор змальовує хижацьку погоню за грішми, безоглядний визиск людської праці, темне царство насильства, безправ'я в царській Росії і т. д. Знання людської душі, вміння підмітити характерні яковинки, змальовування всього з великим творчим хистом — усе це висуває Карпенка-Карого на вершини української драматургії.

21 — 1944. Помер Олександер Кошиць, мистець української народньої пісні.

МІССИС ВИТТОН — МЕР ОТТАВИ

На мера столиці Канади вперше вибрана жінка — міссис Виттон, колишня працівниця департаменту суспільної опіки.

М. Фесенко

РЯТУЮТЬ РОСІЮ

(Наступ під прикриттям "федеративної" димової завіси і "плебісциту")

Після тривалих переговорів, численних конференцій і не без матеріяльного й морального зовнішнього тиску, російські "демократи" кінець-кінцем об'єдналися для боротьби з комунізмом і для врятування "великої неподільної Росії". Потрібний був неабиякий тиск чужинців, щоб російські "демократи" ласкаво погодилися "дати федерацію" українцям і іншим народам, поневоленим більшевицькою Москвою.

Якби російські "демократи" й еміграція російська в цілому, проголошуючи боротьбу, покищо словесну, комунізмові, були зацікавлені тільки визволенням своєї власної батьківщини — Росії, нас українців мало що обходило б. Але російські "демократи" мають ціком "законне", на їх думку, бажання — **репрезентувати також "народи Росії".** Адже створена у Штуттгарті (Німеччина) у серпні ц.р. так звана "Визвольна Рада народів Росії", як заявив п. Керенський, має своїм завданням — визволити народи Росії від їх ворога Сталінської диктатури. Тут зновубо востає старе й вічно свіже російське гасло: "Сначала успокоение, а потом реформы." Отже треба повалити більшевиків, в потім... відновити могутню "неподільну Росію". А покищо російські "демократи" мішно вхопилися за стару методу — за "федерацію", "плебісцит" і т. д.

Звичайно ця "федерація" покищо в проекті й на папері. Обіцяти можна все. Нас дивує, що російські "демократи" не по обіцяли всім поневоленим Москвою народам "самоопределение вплоть до отделения". Такі "рецепти" не раз вже були при різних історичних нагодах. Результат завжди був той самий: **кожного разу це вище здіймався московський кнут над цими нещасними поневоленими народами.**

Ніхто з українців цим підлещуванням російських "демократів" не повірить. Ми, українці, ні на хвилину не забуваємо заповіту нашого незабутнього й непохитного проводиря й борця за вільну Соборну Україну Симона Петлюри, що: "Між царською Росією і сучасною комуністичною для нас немає різниці, бо обидві вони являють собою тільки різні форми московської деспотії та імперіялізму". З досвіду минулого ми знаємо, що в російських історичних умовинах такі справи вирішує реальне співвідношення сил на місці. Будуть українці сильні й об'єднані, то росіяни, можливо, можуть погодитися стати українською колонією. Проте горе буде українцям, якщо "демократична" Москва матиме війська хоч на пару дивізій більше. Тоді ніякі обіцянки і навіть конституції їм не допоможуть. Тоді українцям пропишуть таку "федерацію", що перед нею і більшевицька Колима сполотніє. Російські "демократи" не можуть заперечити того, що завойовницьку політику й поневолення народів росіяни провадять за керівництвом царів-імператорів, від Івана Грозного, Петра І і аж до сьогоднішнього дня за проводом "вождя" — Й. Сталіна. **Росіяни завжди завдають страшенних мук і смертельних кар підкореним народам, якщо вони виявляють будьякий опір.** Так було в царській Росії, так є в більшевицькій, не виключене це й в майбутній "демократ." Росії.

Відверто кажучи, ми не віримо, що російська еміграція серйозно й щиро бажає повалення теперішньої московсько-комуністичної імперії. Те, що вони роблять тепер, є лише гра, на нещасний для них випадок, якщо ця імперія буде зруйнована, тоді вони будуть ратувати з руїн все, що зможуть. Тоді вони матимуть формальне право казати переможцям: "Ми були з вами й допомогли вам звалити комунізм".

Для усіх росіян, без винятку, немає підстав бажати падіння московсько - комуністичної імперії. Росія тепер посідає майже третину світу. Ніколи в історії її кордони не сягали так далеко. Є передумови для дальшої експансії аж до Тихого океану і Середземного моря. Кожний росіянин про себе думає: "Комунізм це тимчасове явище, і рано чи пізно зникне. Саме життя в бігу поколінь змодифікує і знищить його, але Росія залишиться "великая и неделимая," як імперія від океану й до океану, можливо, що сягне і за океан."

Від таких запаморочливих успіхів розширює, від гордости, у них серце і **вони готові стерпіти комуністам все.** Не дарма кол. ген. Денікін підчас місцевої війни між Японією і Росією перед другою світовою війною проголосив, що червона армія — це російська армія. Це ж той самий ген. Денікін, що боровся з більшевиками активно й виступав большевиків тисячами. Отже немає підстав брати під сумнів його щиру ненависть до більшевиків. І все ж підчас боротьби з чужинцями, комуністична армія стала для нього "русской армией".

Історія повторюється. Марно американські кола чекатимуть на якусь істотню допомогу від російської "демократичної" еміграції в цілому проти більшевиків. Російський емігрант краще згодиться "пострадать" до кінця життя свого на вигнанні в Америці за пивом, вискою і різдвяним індиком, ніж в якийсь спосіб причинитися до занепаду російської величі, хоч би і червоної.

Правда, росіяни не покладатимуть рук "для родины" в іншому напрямі пробуючи розвалити або розколоти українську й інші національні еміграції. Всі ренегати, безперечно будуть змобілізовані, спеціально ті, що мають українські прізвища й готові писати малоросійські статті в російських "демократичних" і "недемократичних" газетах. Ми певні, що ця частина служіння "родине" буде виконана ретельно й до неї вже приступили з неабиякою завзятістю. Американці і цілий світ будуть незвичайно наївні і легковірні, якщо повірять проголошеним різних російських угрупувань, що вони бажають перемоги західньо - европейських і американських армій над московсько-комуністичною.

Хоч патріотизм у росіян збочений, садистичний, але немає сумніву в тому, що він глибокий і інтенсивний. Отже час вимагає від них, щоб, затаївши свої правдиві думки й почуття, підняти словесну війну з московсько-комуністичною імперією. Вони певні, що від цього Москва навіть не здрігнеться, але в разі катастрофи, вони можуть спробувати врятувати рештки "родины" від руїни.

Загалом росіяни різних відтінків за американські гроші перед американськими "дедюшкой" **грають комедію.** Ми не певні, що їм пощастить обдурити американців.

Правда, на добре плачені російськими "демократами" гроші **кілька малороссів пробують забити клин між західніми українцями-галичанами і східніми - наддніпрянцями.** Мовляв, тільки галичани бажають самостійної України, а ми східняки стоїмо за федерацією з Росією. Ми ніскільки не дивуємося такими фальшивими засобам, що ними намагаються росіяни боронити майбутню "демократичну" великодержаву. Звичайно такі методи могли б мати успіх серед монголів або, скажімо, в Кореї, але не серед українців. Російські "демократи" повинні раз назавжди пам'ятати, **що наддніпрянці й галичани, як єдиний український нарід, що безмежно любить свій край і бажає бачити його вільним, зцементовані спільною боротьбою й пролитою кров'ю за спільну волю, за вільну по-справжньому демократичну Соборну Українську Державу.** Цієї спільности крови не зможуть розірвати жодні інтриги від кого б вони не виходили. **Український нарід сам розв'яже свою долю, як того вимагають його споконвічні й цілком справедливі інтереси.** Непорушна його єдність і непереможна воля до здійснення своєї мрії — найкраща запорука цьому. Тому вся комедія з "федералізмом" і "боротьбою з комунізмом", що її розпочала грати російська еміграція, не повинна зовсім турбувати українців. Це не серйозна справа, а **звичайнісіньке замилювання очей.**

Щоб спантеличити міжнародню опінію, деякі росіяни навіть домагаються плебісциту на Україні. Поодинокі українські часописи пробують аргументувати з ними про характер плебісциту і т. д. На нашу думку це зайва трата часу. Насамперед, яке право мають росіяни до внутрішніх українських справ? Чи захотять українці мати плебісцит, чи ні, це росіян повинно мялюдо обходити. Ми добре знаємо, що, набравшись сміливости, росіяни будуть вимагати завтра плебісциту в Злучених Державах на Алясці. Дивно, що росіяни досі не усвідомили, що Україна для них зовсім чужий край, тимчасово ними ж окупований. І зовсім не личить російським "демократам" пускати "федеративну" димову завісу, закидати гачок "плебісциту", тобто, навчати український нарід, що він має робити на своїх рідних землях, звільнених власною кров'ю. Якщо росіяни щиро бажають налагодити свої суспільні відносини з українцями, від чого ми не відмовляємося на основі — рівний з рівним, то насамперед вони повинні перестати турбуватися внутрішніми справами України. Цього вимагає не зоологічний український шовінізм, не тероризм Бандерівсько-Бульбівський, а історична справедливість.

Надходить дванадцята година. Слово у справі майбутньої вільної і демократичної України **належить тільки і тільки українському народові.**

(Закінчення)

Проте писання Сковороди своїм внутрішнім змістом у ті часи були зрозумілі й близькі українському народові, почувалні, плідні, правдиві.

За життя Сковороди жаден його твір не був надрукований. Т о д і ш н я цензура заборонила друкувати його творн, як „Мысли противныя св. писанию и оскорбительные для монашества."

Правда, Сковорода не шукав читачів, а навпаки, читачі шукали його. Твори філософа — його писання — в численних автографах і відписах ширилися по всій Україні й читалися і в палацах і в селянських хатах.

Лірники до останніх часів, співали його псальми по селах, по ярмарках та в людних місцях.

Твори Сковороди

Творчість Сковороди розрізняють на науково-філософську й літературну. Дослідник творчості Сковороди Ери відмічає в науковій творчості філософа три періоди: кінець 60 рр. — ідея самопізнання як лейт-мотив; 70 рр. осягнення внутрішнього спокою і 80 рр. — проблеми Біблії релігійна творчість.

"Початкові двері до християнської етики" — твір написаний близько 1766 р. та перероблений і доповнений 1780 р. У цьому творі подано погляди на релігію та християнство. Сковорода дякує Богові, що "потрібне зробив нетрудним, а трудне непотрібним. Найпотрібніше для людини — **щастя**, а щастя в серці, а серце в любові, а любов у Законі Вічності" і т. д. Цей твір показує, що Сковорода злився з релігією, що релігія для нього була філософією, а філософія — релігією.

Усі філософські твори Сковороди пройняті ідеями внутрішнього щастя, самовдоволення, самопізнаний, самоудосконалення, сповнені етичного світовідчування.

Близько 1767 року з'явився твір "Нарцисс або розмова про пізнай себе." Тему "Нарцису" взяв Сковорода з античного оповідання про юнака Нарцісі, що споглядаючи у чисті прозорі води джерела, як у дзеркало, закохався сам у себе. "Нарцисс" - це символ самопізнання.

Близько цього ж часу з'явився твір **"Книга Асхані про самопізнання."** Асхань, донька Халева, увійшла в Обіцяну землю. Образ Асхані — це краса, це Божа Премудрість, захована в глибинах Біблії. Цю Премудрість і намагався Сковорода витягти з неї.

1772 року виходить твір **"Розмова — названа двоє."** — Цей твір доказує, що легко бути щасливим . . .

Цього ж року написано твір **"Дружня розмова про душевний спокій."** Тут подає філософ думку, в чому міститься щастя людини: воно в нашій середині.

Подібний же твір **"Альфабет або буквар спокою"** — також подає думку про самопізнання, душевний спокій, щастя.

Треба згадати цікавий твір **"Діялог про старинний світ."** Це два світи, старий і новий, дві основи: тління й вічна

Філософські твори "Ізраїльський Змій," "Лотова жінка" та **"Діялог, назва йому: Змій Потоп"** - - присвячені вивченню Біблії і допомагають зрозуміти релігійний світогляд Сковороди

Цікаво починається цей алегоричний твір. Сліпий і видющий увійшли в храм Соломона. Сліпий сказав: — Я не бачу нічого гарного в цім храмі. Видющий відповів: — Принеси свої очі, тоді тільки побачиш красу храма

Ця притча розповідає саме про глибину мудрості Біблії "більше, ніж святої книги" Сковорода вважає, що через Біблію сам Бог заговорив до людей .

Май Сковорода й наукові переклади — Плутарха, Цицерона й багатьох інших, але долі цих перекладів маловідома.

З літературних творів мржна назвати: "Бій Архангела Міхаїла з Сатаною (1783), "Спір біса з Варсовою."

Треба відзначити "Сад Божественних пїсен," 30 харківських байок, декілька алегоріпритч, "Вдячний Е р о д і й," "Вбогий жайворонок."

Філософія Сковороди

В основі етичної науки Сковороди, його філософії, лягли знамениті слова **"Пізнай себе."** "Нѣтъ важнѣе, сирѣчь полезнѣе и величественнѣе, как узнать самого себя і слышать в нашемъ перлѣ погребенную искру блаженства." Питання пізнання займало найпочесніше місце в душі Сковороди — це джерело любові, щастя, спокою, служіння добрим ділам, служіння Богові й людям...

Для Сковороди найкраще у світі — бути "благим." Він дякує Богові — "блаженному Богу про те, що потрібне зробив нетрудним, а трудне — непотрібним"...

Сковородинське вчення, його світовідчування глибоко позначилось на літературній творчості, Котляревського, Квітки-Основ'яненка, Шевченка, Куліша й цілого ряду українських, російських і взагалі, слов'янських письменників.

Усе життя Сковороди — це злійснення його ідеалів-думок: "Його життя і філософія творять одну нерозривну цілість."

Філософ ставить людину в центрі життя — віддає їй шану, як справжньому "вінцю творення Божого."

Філософ Сковорода душею болів за людиною - поневоленим селянством. Він чітко підкреслив "білим" панам-кріпосникам, що і раб і кріпак — людина

. . "І я людина, і мені, що людяне, то не чуждо.."

Філософ казав: "Хто пізнає себе, той пізнає Бога: Справжня людина і Бог це те саме".

Сковорода зробив внутрішню людину одиницею філософічної міри й виміряв нею світ Бога, історію і Біблію.

Він вважав, що найвищою наукою є життьова школа християнської філософії, лише в цій школі людський рід учиться природженого собі щастя — самопізнання, з якого випливає сковородинська символіка, що має в його філософії особливе значення. Християнську філософію він вважав за науку універсальну, не обмежену ані часом, ані простором, бо вона вчить самопізнання а це й приводить до щастя.

Біблію Сковорода вважає за центральне джерело для своєї свідомості — "Якась непоборна й таємна сила увесь час тягла Сковороду до Біблії..."

Сковорода має три світи:

..."Є три світи: перший — це загальний, **мешкальний світ,** де мешкає все, що народилося. Інші два — це часткові й малі світи. Перший Мікрокосм або світок, світець або **чоловік.** Другий світ символічний або сонце є його оком і око ж є сонцем. А що сонце це голова, то не дивно, що чоловік називний мікрокосмом або маленьким світиком. А Біблія—це символічний світ тому, що в ній зібрані фігури небесних, земних і підземних створінь, щоб були монументами, які ведуть нашу думку в розуміння вічної Правди, втаємниченої в "тлінній, як рисунок у своїх барвах"...

Звичайно, Сковорода розумів, що кожний із спогаданих трьох світів складається з матерії й форми. Але "чоловік є початком і кінцем Біблії, але чоловік внутрішній, вічний, нетлінний, божественна ідея чоловіка, яка міститься в Бозі. Про внутішню людину можна говоити тільки символікою іншого розуму, а не мовою схематичного розуму, бо внутрішня людина — це не наше тіло, а е наша **думка.** Любов — це е сила, яка тягне внутрішню людину до вічної ідеї сущої в Бозі. Любов тягне й зовнішню людину до Бага."

Сковороду цікавить двоїстість світу, дві природи: видима й невидима. Невидима це і е Бог в понятті Сковороди.

На питання: що таке Бог? Відповідає:

..."Найвища Істота не має властивого собі імені. У давніх називається Бог Всемогутній Розумом. Він же має у них різні імена, наприклад: Природа, Буття речей, Вічність, Час, Необхідність, Доля. А у християн замітніші Його імена такі: Дух, Господь, Цар, Отець, Розум, Правда "

Дуже цікаві думки Сковороди про щастя. ..."Воно скрізь і нігде." Воно як сонячне сяйво, для якого треба відчинити вхід у свою душу, а живе воно у внутрішнім спокої нашого серця, а спокій у цілковитій згоді з Богом.

Сковорода вважав, що всі люди несщасливі, але щ а с т я близько, легке й можливе для всіх:

..."властиве щастя ні у визначним уряді, ні в тілесних талантах, ні в гарнім крої, ні в славнім віці, ні, у високих науках, ні в багатих достатках."

Щастя людина знаходить у "угодній праці." Цебто, у праці, до якої покликана — до **природжено.** А природженість — це Богом написаний закон, а сама людина мусить відчути, а тоді виконати той закон—**покликання.**

Великого значення надавав Сковорода педагогічній праці, вихованню. Його погляди на виховання близькі до поглядів Жан-Жан Руссо, хоч ці погляди цілком самостійні, незалежні від Руссо.

Сковорода тримався засад, що природа людини — це її

(Продовження на ст. 5)

Проф. Стефан Килимник

УКРАЇНСЬКИЙ СОКРАТ

(Світлої пам'яті філософа Григорія Савича Сковороди)

УКРАЇНСЬКИЙ СОКРАТ

(Закінчення з ст. 4)

серце, а тому й природне виховання повинно звертатися не в напрямі інтелекту, а до серця...

Філософ вважав за головну мету людське життя. Годовою для людини мусить бути дух, думки, серце, а філософія спрямовує наші справи, щоб дати життя нашому духові благородність нашому серцю, ясність думкам. Кожний має ціль життя та не кожний усвідомлює це.

Значення Сковороди

Григорій Сковорода — це найосвіченіша, найвизначніша постать не лише України, але всього слов'янського світу XVIII століття. Його творчість, філософія — його життя — це фундамент української культури.

Його вчення, філософія, його твори, саме життя — проскнуті великою ідеєю самопізнання, самоудосконалення, гуманізму, демократизму

Сковорода — людина безмежно високої волі, свідома свого покликання — служіння народу.

Сковорода центром життя зробив людину. Підніс цю людину на височінь і навчав кожного в людині—бачити людину, заставив кожного переоцінити свої духові цінності й загляну-ти у свою душу, подивитись правді у вічі.

І хоч залишив свою епітафію: "Світ мене ловив і не впіймав" — то це на міркування філософа було вірно. — Йому хотілося переробити, перородити цей гріхний світ за свого життя, хотілося побачити всіх людьми, щасливими людьми вільними...

Мусимо визнати, що ...Світ його таки піймав — зрозумів, відчув... Дух Сковороди віку вітає і вітав в Україні... Його дух окрилив нас, дав натхнення до відкриття Харківського Університету, до національного відродження, до створення літературної мови, рідної літератури, культури... Його дух зазвітав і у жорсткості серця кріпосників і примусив дати волю людині і вважати людину за людину, бо **"Людина це серце."**

Він міцно вірив, що для України настане інший час:

"Вогонь знищить усе мертве... І земля стане землею Живих, країною й царством любови без ворожнечі, без внутрішньої боротьби, без рабства...

О, як мені тоді легко й весело, і мило, і любо і вольно."

Релігійне українофобство...

(З нагоди "послання" з дня 10 серпня 1951 р. смиренного митр. Іларіона)

Звичайно ми не звертаємо уваги на послання вищих ієрархів ритуалістичних церков. Поперше це внутрішня справа тих церков, подруге всі ці "послання" вражають браком оригінальности й убожеством.

"Послання" митр. Іларіона (Огієнка) до своєї пастви не є оригінальне, убоге змістом і являє собою тільки чергову саморекламу. Якби в цьому "посланні" митр. Іларіон не намагався знову відродити релігійну ненависть у народі, що за наших днів у Канаді ще жевріє серед церковної ієрархії, то вряд чи варто було б звертати на нього увагу.

Ми ознаймаємо в "посланні" крайню егоцентричність автора, з удаваного смирення якого виглядає гора гордости. Підкреслюємо тільки "перлини." Уявіть собі: митрополита наставлено "Божим Провидінням". Царя в Рсії таксамо було настановлено "Божою мудрістю". День призначення митрополита, як сказано в "посланні", це "день, що його сотворив Господь, возрадуємося і возвеселімся цього дня"! Отже автор "послання" застосовує до себе слова Святого Письма, написані з нагоди втілення Бога.

В кожному рядку "послання" так і випирає особа автора: "Я", "Зо мною", "Сам Господь покликав мене"... "Як мої помічники" і т. д. Він же е: "Перший і найвищий учитель церкви", хоч кожний віруючий переконаний, що таким учителем в церкві був і є Ісус Христос. І так далі, усім, усім, усім, як колись Керенський підчас революції, так тепер нов. митр. Іларіон подає всім українцям поради, благаючи: "...почуйте цей мій батьківський заклик, і лавами ставайте біля нашої Української Православної Церкви"!

Усе це можна вважати за "православну традицію". Одного не можна замовчати, це старого гасла ненависти, що його підносить митр. Іларіон в "посланні". Автор пише: **"І міцно пам'ятайте всі: правдивим українцем ти будеш тільки при вірі своїх прадідів, при Вірі Православній".** Такої нісенітниці можна сподіватися від недумаючої, незрілої людини, тільки не від митрополита, який "...цілком свідомий тієї вел. відповідальної праці, яку Господь руками Собору поклав на мої старечі плечі." Подібним гаслом пробував будувати православ-ну церкву в Канаді її основоположник адв. Сандтун, що згодом почав орієнтуватися на червону Москву. Тоді таксамо проголошено, що **"хто не православний — той не українець".**

Це релігійне українофобство українське суспільство в Канаді давно забуло. Його в іншій редакції підносить митрополит Іларіон (Огієнко). Це твердження цілком демагогічне й неправдиве. Серед греко-католиків було і є чимало великих українських патріотів, серед протестантів їх так само не бракує. Так само і серед православних були і є люди, що безмежно люблять Україну. Але при цьому всьому в кожному русі були й є особи не варті свого краю.

Патріотизм не залежить від релігійної приналежности. Український магометанин може бути кращим патріотом ніж, скажімо, православний чи католик. Правдиве українство не залежить від церковного членства, а тільки від любови до рідного краю. Твердити в "посланні" різні нісенітниці, це свідомо підбурювати одну частину українців проти другої. Підчас визвольної національної боротьби, що її так уперто провадить український народ, таке поступування треба вважати за великий злочин. Чиж подумав над цим митр. Іларіон? Здається, що ні, бо він уже радіє з того, що "закладається Видавництво", яке буде "ясно сіяти", тільки не "Слово Істини", а подібну безпринципову, безвідповідальну глупоту...

Такі твердження зовсім не пасують митрополитові "послання", що сам, до речі, співпрацює з різними англійськими й українськими протестантськими організаціями. Наприклад, митр. Іларіон (Огієнко) перекладає для протестантського Біблійного Товариства українською мовою Біблію, і брав і бере за це платню від протестантів. Він співпрацює з протестантською ревізійною комісією, що складається тільки з українців-протестантів. Отже очевидно ще "неправдиві" українці, українські протестанти є добрі так довго, як від них можна потягнути добру копійчину.

А чи личить високим провідникам церков, що носять ім'я Ісуса Христа, ширяти релігійну нетолерантність? Безперечно, ні. Тимчасом в існуючій ворожнечі між різними українськими релігійними організаціями найбільш винний церковний провід, що стало підтримує її. Вони думають, що рублячи такі проголошення як: "хто не православний, той не е правдивий українець", "хто не е католик той так само не е дійсний українець", вони затримають своїх парафіян при своїх церквах. Так такими твердженнями можна затримати хіба темних і малограмотних людей. Свідома людина таке твердження вважатиме за дурницю.

Нам здається, що українське життя в Канаді і Зл. Державах мало б далеко більше гармонійности і вирозумілости, якби вплив клеру були обмежені тільки справами їх власних церков. Громадським і політичним життям повинні керувати світські люди, що куди легше можуть порозумітися, ніж сфанатизовані ритуалістичні провідники. Очевидно світський провід переоцінює сили і вплив клеру й тому дозволяє їм диктувати різні глупоти. Рішучий опір проти намагань церковного проводу руйнувати громадське життя і сіяти ворожнечу відразу виявив би їх справжню слабість.

Над цим пора міцно подумати.

Ол. Гнівний

СОВЕТСЬКА ТИРАНІЯ — "НАЙГІРША ЗА ВСІ ЧАСИ"

17 вересня ц.р. президент Труман прибув до Конгресової Бібліотеки з нагоди вкладення оригінальної копії Декларації Незалежности і Копії Конституції в скриньки, заповнені теліовим газом і покритих склом, щоб зберегти ці документи для майбутніх поколінь.

Ці два документи, сказав президент, зробили Америку великою, бо зберегли для народу волю. Але совєтська спільнота — "це нетрі, крізь які нестримна сила уряду підкрадається неначе хижий звір, що залякує всіх людей". Теперішній російський уряд президент Труман порівняв до "хижої звіюки", совєтську тиранію вважає як "найгіршу за всі часи", а совєтську конституцію назвав таким саме обманом, як і ті договори, що їх складає більшевицька Росія і що не варті навіть того паперу, на якому вони написані.

У своїй промові президент Труман виявив різні контрасти між демократичним ладом життя, в якому кожна людина — сама собі пан, а уряд це його слуга — і тоталітарною системою, в якій уряд всесильний володар.

Проти "тюрми народів" у новій формі

28 серпня 1951 р. в Мюнхені відбулася нарада представників української вільної пресн в Європі, яка звернулася до світової громадської думки з закликом-протестом, в якому між іншим сказано:

"Наслідком інтервенції Совєтської Росії по першій світовій війні народи, поневолені кол. царською Росією, були позбавлені своєї відновленої в 1917-1920 рр. державної самостійности. Ця сама Совєтська Росія по другій світовій війні опанувала вже цілий ряд інших держав Середньої та Південної Европи, а тепер загрожує всьому вільному світові".

"...В жінці серпня ц.р. в Німеччині створено так зв. "Совет Освобождения Народів Росії", який мав би виступати від імени народів СССР".

"...Створюючи "Совет Освобождения Народів России", російські емігранти фальшують дійсність. Заявляємо перед лицем світу, що "Совет Освобождения Народів Росии" ніякою мірою не висловлює волі поневолених Росією народів і не має ніякого права виступати від їх імени. Це право належить тільки національним представництвам тих народів".

"...Ми відносимо протест проти посягань "Совета Освобождения Народів" **виступати від імени українського народу** й остерігаємо світ перед затією російської еміграції".

"...Як це не дивно, але за акцією російських емігрантів стають деякі американські громадяни, згуртовані в "Американському Комітеті Визволення Росії"... Таке поступування згаданих американських громадян ми вважаємо зламанням засади самовизначення народів, проголошеної по першій світовій війні президентом Вільсоном і повторено підчас другої світової війни в Атлантійській Хартії".

"...Народи СССР самовизначились вже у визвольних змаганнях 1917-1920 рр. і створили тоді свої самостійні держави...

"...Ми переконані, що американський нарід підтримає визвольні змагання народів СССР за самостійність і не сприятиме збереженню р о с і й с ь к о ї "тюрми народів" у новій формі".

Від Редакції. Редакція "Єв. Правди" цілком приєднує свій голос до згаданого протесту-заклику.

Усе торжествує, усе співає

7 жовтня б.р. в українській пресвітерській церкві (Торонто) відбулося урочисте богослужіння з нагоди "Дня подяки" і 60-річчя оселення українців у Канаді.

О год. ранку. Заходили до церкви й перше, що тебе приємно вражає, це чудово прибраний стіл, на якому серед айстр—цих характерних осінніх квітів художньо розташовані помідори, капуста, кабаки тощо. Це наочні дари природи, що послав Бог за працю трудящим. В кожному овочеві, так майстерно покладеному на стол, відчувається дбайлива робота сестер громади.

Не встигаєш відвернути очей, від стола, як від щирого серця присутні зверталися до Бога з молитвою: "Отче наш, що на небі, нехай святиться ім'я Твоє... хліб наш щоденний дай нам сьогодні... І прости нам довги наші... і не введи нас у спокусу, а увільни нас від лукавого".

Пастор М. Фесенко з надзвичайним піднесенням читає псалом 65: "...Ти дбаєш про землю, і даєш їй достатку: щедриш її великим багатством... Ти напуваєш борозни її, рівняєш скиби її, м'якшиш її дощами, благословиш рослину її... Ростуть буйно левади в пустині, радісно вкриваються узгір'я... Луги вкриваються стадами, а долини пористають житом; усе торжествує, усе співає".

Богослужіння, в якому відчувається присутність нашого Господа Спаса, чимраз набирає урочистого характеру. Ось брат Черняк з великим релігійним запалом виконує "Сотворіння Боже" — Бетховена. Своїм прекрасним голосом і чудовим виконанням він зворушує всіх присутніх. Прекрасний акомпанемент сестри Черняк неначе завершує переживання цих чарівних, релігійних хвилин.

Дві-три хвилини і знову лине могутня пісня подяки:

"Тобі я дякую, Отче!
За врожай з наших піль,
За щоденний хліб та сіль,
За любов Твою до нас,
За опіку в кожний час"...

Докладну, пройняту релігійним змістом, доповідь виголошує пастор М. Фесенко на підставі тексту "Ти увінчав рік доброто своєю і сліди твої повні товщі": Пс. 65:11, пов'язуючи її з 60-річним ювілеєм поселення українців у Канаді.

Урочисте богослужіння закінчилося, як і завжди, гімном-молитвою

Боже Великий, Єдиний,
Нашу Вкраїну храни!

Присутні залишають церкву морально задоволені, глибоко вдячні за чудово проведене єднання в молитві з Богом, таке дороге кожному віруючому.

М. Зозуля

Юрій Клен

30 жовтня 1947 р., приблизно чотири роки, як помер Юрій Клен — наш визначний поет і літературознавець. Юрій Клен (Освальд Бурггардт), який і народився в родині німецького колоніста (с. Сербіївка ца Поділлі), проте був справжнім й великим українським патріотом. Як видатний педагог і людина великої освіти (пр0ф. Київських інститутів) він виховав сотні українських інтелігентів.

Юрій Клен належав до "п'ятірного грона" київських неокласиків. Він є автор збірки поезій "Каравели", поем "Прокляті Роки," автор багатьох перекладів з чужих мов на українську й навпаки, автор чотирьох оповідань тощо.

Його останній твір велика поема на п'ять частин "Попіл Імперії" так і залишилася не вікінчена. Юрій Клен завжди мріяв про те, щоб твори українських поетів перекласти на чужоземні мови. Він завжди, з великим захопленням говорив: "Я мушу перекласти твори українських поетів на німецьку й англійську мови, щоб показати світові красу й велич української літератури. Світ нас не знає, тому часто й легковажить нами."

Передчасна смерть Ю. Клена надзвичайно велика й боляча втрата для всього українського народу.

ДОПОМОГА ПАКІСТАНОВІ

Канада й Пакістан підписали договір про технічну допомогу на 10 міл. дол. Згідно з договором Канада має дати Пакістанові технічну й матеріяльну допомогу для виконання ним шестилітнього пляну розбудови.

АНТИСЕМІТИЗМ В СССР ЗРОСТАЄ

Жидівський щомісячник "Нешіонел Джюіш Монтлі" опублікував дані про зростання антисемітизму в Радянському Союзі. Віруючі позбавлені будь-якої можливости виконувати свої релігійні обряди і через те все роблять у підпілі. Релігійний похорон відбувається таємно. Совєтська влада гостро переслідує усякі прояви релігійного почуття.

ОСТРОЖСЬКА БІБЛІЯ

У 1581 р. з ініціятиви князя Константина Острожського і на його власні кошти була видрукована Біблія. Ця перша українська Біблія містить у собі 628 сторінок великого формату. Вона являє собою основу для біблійних перекладів інших слов'ян. Острожська Біблія тепер зберігається в Еспанській національній бібліотеці в Мадриді.

ВІСТІ З УКРАЇНИ

● Журнал "Тайм" повідомляє, що біля Києва тепер існує великий концентраційний табір. У цьому таборі ув'язнені ельзаслотарингці разом з українцями. Є також у таборі й українські жінки.

● Бібліотеку Івана Франка, що її письменник збирав ціле життя, перевезли із Львова у Київ ще в минулому році до Академії Наук.

● Кольоровий документальний фільм "Квітуча Україна" демонструють закордоном (Італія, Франція), в Москві, тільки не в Україні. Як видно фільм настільки "правдиво документальний", що й большевикам незручно його демонструвати перед українським народом.

● Лондонський журнал "Іст Юроп енд Совіет Рашія" повідомляє, що в червні ц.р. в районі Чернівці, на Буковині, відбулися бої між українськими повстанцями з УПА і відділами совєтської поліції МВД. Це є найкращий доказ того, що Москві й досі не вдалося знищити повстанського руху в Україні, який тримається кордонів.

ДО ВІДОМА ЧИТАЧІВ В ЄВРОПІ

Видавництво "Єв. Пр." просить усіх читачів в Європі листовно ствердити одержання часопису, а також, в разі зміни місцеперебування, подати нову адресу.

Видавництво "Єв. Пр."

За залізною заслоною.

КАЮТЬСЯ І... ОБІЦЯЮТЬ

Київська преса подала з великим запізненням матеріяли про пленум письменників, оскільки ці матеріяли їй довелося брати з московської "Літературної газети".

З матеріялів видно, що пленум відбувся під доглядом двох письменників (К. Симонова і А. Суркова), тобто "старших братів" від Москви.

Після доповіді Корнійчука всі "винні" письменники й деякі почали каятися й обіцяти. Всі як один громили "націоналістичні пороки" осуджували "атмосферу приятелізму", брак критики та самокритики в середовищі письменників.

Звичайно всі (Сосюра, Тичина, Рильський, Панч, Крижанівський, Кобилецький, Козланюк, Ле, Яновський та ін.) щиро визнали свою вину й обіцяли "піти далі правильним шляхом".

Пленум ухвалив "розгорнену резолюцію", що її до речі не опубліковано. Звичайно пленум "з великим піднесенням прийняв пакет листа кращому другові українського народу, дбайливому наставникові советської літератури, великому й мудрому вождеві та вчителеві тов. Сталіну".

ПРИКРИВАЮЧИСЬ МИРОМ

Вперше від 1946 р. Совети збільшили до повної сили 26 дивізій, що стоять у східній Німеччині. Ця військова сила тепер становить близько 400 тисяч вояків. Цілком зрозуміло, що Совети під прикриттям пропаганди миру непомітно збільшують і розбудовують свої збройні сили в сх. Німеччині.

МИРНИЙ ДОГОВІР З ЯПОНІЄЮ

8 вересня 1951 р. у Сан Франціско 48 держави підписали мирний договір з Японією. Відмовилися підписати договір, як і треба було сподіватися, СССР, Польща й Чехословаччина. Це перший випадок в історії, коли мирний договір підписала така велика кількість держав.

УРОЧИСТІ БОГОСЛУЖЕННЯ

В Гірошімі й Нагасакі (Японія), що на них підчас минулої війни були скинуті атомні бомби, відбулися урочисті богослужения — подяки з приводу підписання мирного договору в Сан Франціско.

"FORGIVE US OUR DEBTS"

by Albert A. Rand

"I suppose I should feel sorry for Maurice," Harry White said. "But somehow I can't seem to, after what he did to me."

Harry's mind had flashed back to a day a few months ago. Harry was running fast and turned a corner to run smack into a boy who was coming in the other direction. The impact almost knocked them over.

The two boys squared off and glared at each other. Then they relaxed.

"Oh, it's you," Maurice Winters grunted. "What's the hurry? Going to a fire or something?"

"No," Harry panted. "I'm on my way to see Mrs. Harris. I just heard she's looking for a boy to rake her yard and do some other odd jobs around the place. I need the money and she pays well. So I'm going after the job before somebody else gets there first. Sorry I ran into you. Are you hurt?"

"Naw, I'll be seeing you."

Suddenly Maurice was in a great hurry, too. Harry glanced after him, then turned and hurried on his way.

Fifteen minutes later, after a hard run, Harry was ringing Mrs Harris' doorbell. When the lady opened the door, the boy stated his errand.

"I'm sorry," she told him, "but you're five minutes too late. Maurice Winter just left here. I gave the job to him. Otherwise I'd be glad to hire you, Harry. But you weren't quite quick enough,' she added with a smile.

Harry was so disappointed that he could not speak for a minute He was puzzled, too. But after a minute he found words.

'But how could he have reached here so soon? I met him on Spruce Street and he was going the other way."

"He came in a taxi," Mrs. Harris explained. "He said that he had just heard about the job and came right over. He was very prompt."

"I'll say he was," Harry muttered as he turned and walked down the steps. He was fuming as he hurried away. And it didn't help his feelings a bit to realize that he was to blame for it. He had told Maurice about the job and Maurice had hurried right over.

He had not dreamed that Maurice would be interested. Maurice received a big allowance from his father and had everything he needed without working for it.

"If he really needed the job, it wouldn't be so bad," Harry growled fiercely to himself. "But he'll be sorry. He'll pay for that trick."

The next afternoon Harry was in the drug store having a soda when Maurice came in. Seeing Harry, he grinned broadly. Maurice was feeling pretty good. He had put something over on Harry. For Harry went to Sunday school and Maurice had no use for boys who went to Sunday School. He liked to make life miserable for them.

"Hi, Harry," he called gaily, "how's tricks?"

Harry almost choked. He clenched his fists. His face reddened. He fairly sputtered as he spat out his answer.

"You should ask me that!" he snapped. 'You know a lot more about tricks than I do." Then, because he did not want to quarrel with the other boy he got up and left the store. Maurice's laugh followed him.

"Maybe he did get away with it this time," Harry was thinking. "But there'll be another time. My day will come."

This is what Harry remembered when Walter Jones told him that Maurice had fallen and broken his leg.

"He'll be laid up quite a while, won't he?" Harry mused.

"Yes, it looks that way. A broken leg will keep him in the house a long time. And I don't think many of the kids will feel sorry for him, either. He's been mean to most of them. Guess you don't feel much like crying about it yourself, do you?"

"Not much," Harry admitted. "It serves him right."

Harry tried to forget about Maurice and his trouble as he went on with his play. He did not bother to inquire about him the next day.

The day after that, Walter came around again.

"I hear Maurice is pretty lonesome," he said. "None of the kids have called on him. He hasn't a friend anywhere. There isn't one of them that he hasn't been mean to. I guess he's feeling pretty blue."

Harry did not answer. He did not want to feel sorry for Maurice. But after all, it was no fun being laid up with all those good times going on out of doors. He wished that he could get Maurice out of his mind. But no matter what he did or where he went he could see Maurice lying there alone. He wondered how it felt to be in bed with a broken leg and with no one to care. He had been sick in bed himself but he had lots of friends who had called to see him and brought him things. It must be really tough to be sick and alone.

"Well, it's his own fault," he said viciously

That afternoon Walter came over again.

"I called to see how Maurice was," he said. "I felt kind of sorry for the kid. His mother says he's pretty much down in the mouth. All he can do is think, and he wishes he hadn't been so mean to everybody. I guess he hopes that some of the fellows can forgive him. The doctor says it makes him worse worrying about it."

Harry thought about those words.

"Maybe I could forgive him if it would make him feel better," he said. "That business about the job wasn't so terrible after all."

But suddenly other things came to his mind. There was the time of the party when Maurice had put salt in the lemonade and hidden the ice cream. And there was the day when Maurice had pushed him into a mud puddle when he was wearing brand new shoes. There were other things that Maurice had done and that he had said.

All the mean things Maurice had ever done to him seemed to be forming a parade and marching across the pathway of his memory. And he was in a reviewing stand watching them. They seemed to be daring him to forget them.

His mouth hardened.

(Continued on p. 8)

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly. — Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.
Передплата на рік в Канаді і закор доном $1.00. Окреме число 10ц
РЕДАГУЄ — КОМІТЕТ.
Адреса редакції
506 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

HU 9282
ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Кінґ Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. BA 6062

'Forgive Us Our Debts'

(Continued from p. 7)

"I don't know whether I can forgive him or not," he said to Walter. "He's been awfully mean."

"Well, anyway, I thought I'd tell you," Walter said. "I guess he's been meaner to you than he has to anybody else."

Harry had some things to do around the place and he did them while he thought about what Walter had said. Suppose he did forgive Maurice for those things? When he was well, he would do them again or others like them. Maurice was sorry only because he was sick.

After Harry had finished what he was doing, he went into the house for supper. There were hot biscuits and honey on the table. That was his favorite food. But somehow it did not seem to improve his spirits. He had an uneasy feeling that was hard to explain.

After supper the family gathered in the living-room for devotions. Harry's father read a few verses from God's Word. Then he offered a prayer. After that they all repeated the Lord's Prayer.

Harry knew that prayer by heart. He had repeated it many times.

But now, as he said those familiar words, a strange thing happened. He had come to the words, "Forgive us our debts as we forgive our debtors."

Harry's lips said the words. But inside of him there seemed to be another voice. And this voice was saying, "Forgive my wrongs against Thee, the same way I forgive Maurice for what he did to me."

Harry did not finish the prayer. He was so disturbed that he could not get beyond those words. Was that what he wanted? He was holding a grudge against Maurice. And he was asking God to hold a grudge against him.

"No, no," he whispered, "that's not what I want."

As soon as the devotions were over, Harry went to the telephone. He hunted Maurice's number in the book, then dialed it.

"Hello, Mrs. Winters," he said when Maurice's mother answered. "This is Harry White. How is Maurice? . . . He is? I was wondering if I could do something to cheer him up a little. I have a lot of books he might care for. I'll be glad to take them over tomorrow morning."

Harry felt happier already than he had for a long time. He went whistling upstairs and began picking out some of his best books.

As soon as breakfast was over the next morning, Harry filled a small basket with the books and started over to Maurice's house. A few minutes later he was ringing the bell. Mrs. Winters welcomed him with a smile.

"Maurice will be pleased with these," she said as she took the books. "He's asleep now or I would let you see him. He had the best night he's had since he was laid up. Your call cheered him wonderfully."

"I'm very glad, Mrs. Winters," Harry told her.

"You will hear from him before long," she promised. "He will want to thank you in person."

Later that day Maurice sent for him to come over. When he entered the room, Maurice seemed very much excited. But he began by thanking Harry for the books.

"You made me feel pretty cheap after the way I treated you," he said. "But what do you think I discovered? Quite a while ago I read a piece in the paper about a man who collects boys' books as a hobby. He has the largest collection in the country. He pays ten dollars apiece for books by one special author. Ever since I read that, I've been trying to find one of those books. But I never could. But what do you think? I found it in that lot you sent over. Here it is. It may be worth ten dollars to you."

Harry took the book and looked it over. Then he looked at Maurice as if he could not believe what he had just heard.

"If it's true that this is worth all that money," Harry said at last, "some of it belongs to you. You're the one who discovered it. I never would have known that it was worth anything."

"No such thing," Maurice insisted. "If you hadn't been willing to forgive a fellow who was mean to you, I never would have known you had the book."

Harry laughed.

"Well, we won't fight over that," he said. "No matter whether the book is worth anything or not, I'm glad that I brought it."

"So am I," Maurice agreed. "And there's one thing more I have to say. It's about that job at Mrs. Harris". She told me that she would hold it for me until I get well. But I don't need it. The job belongs to you anyway. I stole it from you. And I've just told her that I want you to have it."

The Instructor.

HEALTH FOR EVERY DAY

by Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

Are You Better?

You have been in bed two days with a cold. Can you get up today? How are you feeling? If you feel fit and fairly cheerful and good-humoured, perhaps you can get up late this afternoon and stay up for supper and go to bed right after supper. But if you feel, as John Bunyan did when he said he was "much sunk" you better stay where you are for another day at least. If you are not sneezing or coughing and if you have used only one handkerchief this third day, you might get up for a little while.

But as long as you are sneezing or coughing or using many handkerchiefs, you must stay in bed, for your sneezing and coughing are a danger to others and the only place for you is your own bed and your own room. It is far better to take another day in bed and so avoid trouble for yourself and others.

Was This a Cold?

These symptoms of a cold which are so familiar do not always mean that a person has a cold. It may be some other disease. There are many diseases which begin just as a cold begins—with a little sore throat and headache and pains and aches and miserable feelings. Your oldest boy, John, did not want to eat his dinner yesterday. His handkerchief was used up and his eyes looked tired and he said that his head was sore. His mother knew what to do. She undressed him and put him to bed and gave him a nice hot drink because he said he was thirsty. He went to sleep and when 6.00 o'clock came, she gave him his favourite bowl full of hot milk with some bits of bread in it and some brown sugar sprinkled on the top of the bread. She told John's little brother Tom who generally sleeps with John that she was going to make a nice bed for Tom on the sofa in mother's room. Tom liked this idea. He thought it was great fun to sleep in mother's room. This morning, the skin of John's chest looked red where his nightgown had come unbuttoned. Mother thought it looked like a rash.

So she went to the little grocery store at the corner and called up the Public Health Nurse and told her what had happened. Daddy stayed with the children till mother got back. She was only a few minutes and she had good news for the nurse said she would come and see John and his Mother and that Tom could stay home from school this morning. That pleased Tom.

The Doctor

When the nurse came, she said that John better stay in bed and that their Doctor would be round to see him this afternoon. When the Doctor came he told Mother that John had Scarlet Fever and told Mother how to take care of him. Perhaps, the doctor said, John should go to the Isolation Hospital for a few weeks, till he was all better. Then Daddy could go to work as usual and the other children could stay home a few days and then go to school as usual. But the doctor said he would speak to Daddy about this.

Care, Comfort and Kindness

So it was all arranged. A motor ambulance came early that evening to take John to the Hospital. Mother wrapped him up warm in his own blankets, and the ambulance driver, who was a big, strong, kind man, asked John if he would like a ride in a motor, lifted him up in his arms, blankets and all, and carried him down stairs and put him on the mattress in the motor ambulance with his head on the pillow and covered him up with another blanket. He promised Mother that he would bring back her blankets. Then he shut the door of the motor ambulance, rang his bell and drove off to the hospital, while all the children on the street looked on with much interest. The nurses and doctors at the hospital will be good to John and we think he will come home as good as new.

Good Health Laws

We have good laws about health in Canada and we try to carry them out. When anybody in the family is sick, it is the duty of the head of the family to send word to his own doctor or to a doctor appointed by the city or town or village or township to give medical service to those who need it, but may not be able to pay for it and then the doctor in charge carries out the proper care and precautions according to law.

АМЕРИКАНСЬКІ ВТРАТИ

Згідно повідомленням міністерства оборони американські втрати в Кореї з початку конфлікту досягли 85.469 чол.

'Forgive Us Our Debts'

(Continued from p. 7)

"I don't know whether I can forgive him or not," he said to Walter. "He's been awfully mean."

"Well, anyway, I thought I'd tell you," Walter said. "I guess he's been meaner to you than he has to anybody else."

Harry had some things to do around the place and he did them while he thought about what Walter had said. Suppose he did forgive Maurice for those things? When he was well, he would do them again or others like them. Maurice was sorry only because he was sick.

After Harry had finished what he was doing, he went into the house for supper. There were hot biscuits and honey on the table. That was his favorite food. But somehow it did not seem to improve his spirits. He had an uneasy feeling that was hard to explain.

After supper the family gathered in the living-room for devotions. Harry's father read a few verses from God's Word. Then he offered a prayer. After that they all repeated the Lord's Prayer.

Harry knew that prayer by heart. He had repeated it many times.

But now, as he said those familiar words, a strange thing happened: He had come to the words, "Forgive us our debts as we forgive our debtors."

Harry's lips said the words. But inside of him there seemed to be another voice. And this voice was saying, "Forgive my wrongs against Thee, the same way I forgive Maurice for what he did to me."

Harry did not finish the prayer. He was so disturbed that he could not get beyond those words. Was that what he wanted? He was holding a grudge against Maurice. And he was asking God to hold a grudge against him.

"No, no," he whispered, "that's not what I want."

As soon as the devotions were over, Harry went to the telephone. He hunted Maurice's number in the book, then dialed it.

"Hello, Mrs. Winters," he said when Maurice's mother answered. "This is Harry White. How is Maurice? . . . He is? I was wondering if I could do something to cheer him up a little. I have a lot of books he might care for. I'll be glad to take them over tomorrow morning."

Harry felt happier already than he had for a long time. He went whistling upstairs and began picking out some of his best books.

As soon as breakfast was over the next morning, Harry filled a small basket with the books and started over to Maurice's house. A few minutes later he was ringing the bell. Mrs. Winters welcomed him with a smile.

"Maurice will be pleased with these," she said as she took the books. "He's asleep now or I would let you see him. He had the best night he's had since he was laid up. Your call cheered him wonderfully."

"I'm very glad, Mrs. Winters," Harry told her.

"You will hear from him before long," she promised. "He will want to thank you in person."

Later that day Maurice sent for him to come over. When he entered the room, Maurice seemed very much excited. But he began by thanking Harry for the books.

"You made me feel pretty cheap after the way I treated you," he said. "But what do you think I discovered? Quite a while ago I read a piece in the paper about a man who collects boys' books as a hobby. He has the largest collection in the country. He pays ten dollars apiece for books by one special author. Ever since I read that, I've been trying to find one of those books. But I never could. But what do you think? I found it in that lot you sent over. Here it is. It may be worth ten dollars to you."

Harry took the book and looked it over. Then he looked at Maurice as if he could not believe what he had just heard.

"If it's true that this is worth all that money," Harry said at last, "some of it belongs to you. You're the one who discovered it. I never would have known that it was worth anything."

"No such thing," Maurice insisted. "If you hadn't been willing to forgive a fellow who was mean to you, I never would have known you had the book."

Harry laughed.

"Well, we won't fight over that," he said. 'No matter whether the book is worth anything or not, I'm glad that I brought it."

"So am I," Maurice agreed. "And there's one thing more I have to say. It's about that job at Mrs. Harris". She told me that she would hold it for me until I get well. But I don't need it. The job belongs to you anyway. I stole it from you. And I've just told her that I want you to have it."

The Instructor.

HEALTH FOR EVERY DAY

by Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

Are You Better?

You have been in bed two days with a cold. Can you get up today? How are you feeling? If you feel fit and fairly cheerful and good-humoured, perhaps you can get up late this afternoon and stay up for supper and go to bed right after supper. But if you feel, as John Bunyan did when he said he was "much sunk" you better stay where you are for another day at least. If you are not sneezing or coughing and if you have used only one handkerchief this third day, you might get up for a little while.

But as long as you are sneezing or coughing or using many handkerchiefs, you must stay in bed, for your sneezing and coughing are a danger to others and the only place for you is your own bed and your own room. It is far better to take another day in bed and so avoid trouble for yourself and others.

Was This a Cold?

These symptoms of a cold which are so familiar do not always mean that a person has a cold. It may be some other disease. There are many diseases which begin just as a cold begins—with a little sore throat and headache and pains and aches and miserable feelings. Your oldest boy, John, did not want to eat his dinner yesterday. His handkerchief was used up and his eyes looked tired and he said that his head was sore. His mother knew what to do. She undressed him and put him to bed and gave him a nice hot drink because he said he was thirsty. He went to sleep and when 6.00 o'clock came, she gave him his favourite bowl full of hot milk with some bits of bread in it and some brown sugar sprinkled on the top of the bread. She told John's little brother Tom who generally sleeps with John that she was going to make a nice bed for Tom on the sofa in mother's room. Tom liked this idea. He thought it was great fun to sleep in mother's room. This morning, the skin of John's chest looked red where his nightgown had come unbuttoned. Mother thought it looked like a rash.

So she went to the little grocery store at the corner and called up the Public Health Nurse and told her what had happened. Daddy stayed with the children till mother got back. She was only a few minutes and she had good news for the nurse said she would come and see John and his Mother and that Tom could stay home from school this morning. That pleased Tom.

The Doctor

When the nurse came, she said that John better stay in bed and that their Doctor would be round to see him this afternoon. When the Doctor came he told Mother that John had Scarlet Fever and told Mother how to take care of him. Perhaps, the doctor said, John should go to the Isolation Hospital for a few weeks, till he was all better. Then Daddy could go to work as usual and the other children could stay home a few days and then go to school as usual. But the doctor said he would speak to Daddy about this.

Care, Comfort and Kindness

So it was all arranged. A motor ambulance came early that evening to take John to the Hospital. Mother wrapped him up warm in his own blankets, and the ambulance driver, who was a big, strong, kind man, asked John if he would like a ride in a motor, lifted him up in his arms, blankets and all, and carried him down stairs and put him on the mattress in the motor ambulance with his head on the pillow and covered him up with another blanket. He promised Mother that he would bring back her blankets. Then he shut the door of the motor ambulance, rang his bell and drove off to the hospital, while all the children on the street looked on with much interest. The nurses and doctors at the hospital will be good to John and we think he will come home as good as new.

Good Health Laws

We have good laws about health in Canada and we try to carry them out. When anybody in the family is sick, it is the duty of the head of the family to send word to his own doctor or to a doctor appointed by the city or town or village or township to give medical service to those who need it, but may not be able to pay for it and then the doctor in charge carries out the proper care and precautions according to law.

АМЕРИКАНСЬКІ ВТРАТИ

Згідно повідомленням міністерства оборони американські втрати в Кореї з початку конфлікту досягли 85.469 чол.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XII. Число 11. Торонто, Онт. Листопад 1951 November Toronto, Ont. Рік XII. Число 11.

НЕБО

"Цей Ісус, узятий від нас на небо, так прийде, як бачили ви Його, коли сходив на небо." Діяння 1:10, 11.

Стих цей свідчить нам, що Ісус Христос вознісся на небо. Наука слова Божого про небо для багатьох віруючих у модерні часи стає каменем спотикання. Люди легко вірили в небо за часів, коли астрономія ще була астрологією. Нескінченні небесні простори являли собою цілковиту таємницю і тому іноді було легко ототожнювати видиме небо з надприродним небом, що про нього пише Св. Письмо. В цьому небі була об'явлена слава Господня в незвичайний спосіб, у цьому небі перебували ангели й діти Божі, що прийняли життя вічне.

Тепер знання побільшилося, хоч з його побільшенням зросла й свідомість у людей своєї ігнорантности. За наших днів учений менш певний про своє знання ніж учені часів Птоломея. Проте й того, що люди дізналися про небо, було досить, щоб унеможливити стару концепцію згідно з якою ототожнювали видиме небо і рай. Правда й тепер є чимало визначних учених і глибоко думаючих людей, які не зрікаються думки, що рай існує десь локально у всесвіті. Такій концепції з логічного погляду нічого не можна закинути і Святе Письмо, як що його інтерпретувати дослівно, таку концепцію не відкидає.

Нам здається, що цілком слушна й інша інтерпретація раю чи духового неба, яка перебуває в кращій гармонії з модерним знанням і наукою слова Божого. Традиційна концепція викладає заперечення тверджень багатьох, що так далеко телескоп не зміг знайти у всесвіті місця, яке являло б собою рай. Хоч це заперечення з логічного погляду цілком не виструхальне, бо спроможності телескопа і взагалі модерної астрономії бути.за суддю в таких питаннях дуже обмежені, проте цей аргумент має свій вплив, як скажімо й аргумент невіруючого хірурга, який доводив, що він зробив сотні операцій над людським тілом і не міг знайти душі. Так само він не міг знайти хірургічним ножем ні думки, ні почуття.

Таким же фіаском кінчаються і астрономічні спроби відшукати небо, або заперечити його існування.

Розвиток знання дозволяє нам висунути нову концепцію про небо, яка, затримуючи його духову частину, не зрікається ясної науки слова Божого, що небо являє собою місце. Небо — місце й стан. Щоб легше зрозуміти науку Святого Письма про небо, доцільно насамперед проаналізувати світогляди, що заперечують цю науку. Через брак місця спробуємо це зробити в стисло-загальній формі.

Віра в природу, як всеохоплюючу систему буття, така спільна риса всіх світоглядів, що перебувають у противенстві. Отже прихильників цього світогляду ми будемо називати природниками, або натуралістами. Слово натураліст ми вживаємо в обмеженому розумінні, бо це слово так само можна застосувати до особи, що просто досліджує явища природи і може мати християнський світогляд.

Згідно з натуралістичним світоглядом природа є т а н о в и т ь всеохоплюючу систему буття, поза нею нічо не існує. Вона має спроможність до нескінченної еволюції, розвитку і цілком самовистарчальна. Речі і події в природі тісно пов'язані законом причинности і ніщо в ній не може існувати само по собі. На цій підставі натураліст заперечує свободу волі, можливість чудес, ми можливість існування надприродніх речей. Для нього природа охоплює все, це е величезний процес в часі й просторі, що його рухає власна сила, в якому кожна найменша річ пов'язана з цілістю.

Звичайно світогляд не обов'язково повинен бути матеріялістичний чи. атеїстичний, хоч матеріялісти і атеїсти дотримуються його без винятку. Проте натураліст може вірити, що ця цілість природи божественна, або становить божество, і тоді ми маємо перед собою пантеїста. Він так само може вірити, що в процесі еволюції природа може витворити безсмертну душу у людини, або бога чи богів. Але при всіх цих віруваннях залишається думка, що ці боги і душі повстали з наслідок немінучого розвитку природи як замкнутої тотальної системи життя, що охоплює все, що природа цілком самовистарчальна в собі.

Протилежний цьому світоглядові християнський світогляд, який навчає, що природа не одвічна система буття, а створена система існування, що позаприродою і над нею стоїть Бог-творець, автор усього існуючого в природі. Християнський світогляд стверджує, а це ми маємо й в модерній фізиці, що світ мав початок і матиме неминучий кінець.

Отже природа, згідно з християнським світоглядом, не становить системи всеохоплюючого суверенного буття, а являє собою утвір рук Божих, строго обмежений щодо часу свого існування і самої форми існування.

За цією системою думання Бог міг би створити ряд природ чи систем існування, що могли мати деякі спільні риси і разом з тим радикально різнитися одна від одної, не маючи нічого спільного між собою. Таку систему природ можемо собі уявити у формі двоповерхового або багатоповерхового будинку. Тоді ці інші природи для нашої природи були б надприродніми або надприродніми. В пунктах де природа вищого порядку торкалася б нашої природи, ми мали б надприродне явище. Таке небо шкода було б шукати з допомогою телескопа, або методами натуралістів.

Ця концепція полегшує нам розуміти небо, як про нього навчає Слово Боже. Слово неба Св. Письмо вживає в трьох значеннях. Насамперед це небесні простори: "Небеса являють славу Божу і простір сповіщає про діла рук Його." Небом називається так само стан духової звершености. Ап. Павло пише що "Бог . . . дав нам сидіти вкупі на небесних місцях у Христі Ісусі." Єф. 2:6. Це небо віруючий може осягнути ще за свого життя на землі вірою в Ісуса Христа, що о ж и в л я є грішників з ласки Божої. Ми особливо зацікавлені в третьому значінні слова небо. Христос сказав розбійникові розп'ятому з ним на хресті: "Поправді говорю тобі сьогодні будеш зо мною в раю." Наш текст вживає слово небо в двох значіннях. Ученики, як сказано в 1 гл. Діяння Апостолів, небо, як синій небозвід, але Христос вознісся на небо, тобто відійшов із землі у рай.

Що ставося після того як Христос вознісся на небо? Він перейшов з нашої природи в іншу, що її також творив Бог. Христос казав, що в домі Отця його осель багато, якби не так, то він би пішов приготовити їх. Ці оселі й становлять іншу форму буття, іншу природу. Христос вознісся над землею, щоб востанне поблагословити всіх учеників, щоб кожний міг його побачити, після чого сяюча хмара-об'ява скрила Його. Христос залишив нашу природу і перенісся в надприродню сферу, в рай. Небо в цьому розумінні має певні спільні риси з існуваннями, яке ми знаємо в нашій природі. Там є поняття простору і місця, там є розуміння часу і форми, але це надприродне існування повне речей, що перевищує наше розуміння: Чого око не бачило і ухо не чуло, і не спало на думку людині, те приготовив Бог на небі для кожного, хто любить Його.

На небі ми маємо пасочний вияв слави Божої. Там віруючі матимуть нагоду перебувати в товаристві вищих духовних істот і тих дітей Божих, що відійшли перед ними. Тимчасово душі померлих перебувають там як безтілесні духи але цей стан буде змінений в час воскресення із мертвих, коли кожна безсмертна душа зодягнеться в небесне тіло воскресення.

Понад все небо є місцем, де панують усі духові чесноти, де

(Продовження на ст. 2)

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"

THE EVANGELICAL TRUTH

Published monthly. — Authorised as second class mail. Post Office Department, Ottawa.

Передплата на рік в Канаді і закордоном $1.00. Окреме число 10ц.

РЕДАГУЄ — КОМІТЕТ.

Адреса редакції:
506 Osgington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

НЕБО

(Закінчення з 1 ст.)

немає злиднів і лиха нашого природнього життя. Отже безсмертя річ реальна. Воно не є невиразним існуванням, що не таке конкретне, ніж наше теперішне, навпаки існування в цій іншій надприродній системі набагато повніше справжнє й звершене, ніж те, що ми маємо на землі.

На закінчення нам важно знати: якщо небо дійсність, то як ми можемо дістатися туди? На це Святе Письмо дає чітку відповідь: "Коли визнаватимеш устами твоїми Господа Ісуса, і віруватимеш в серці твоїм, що Бог Його підняв з мертвих, ти спасся. Серцем бо вірується на праведність, устами ж визнається на спасіння." Рим. 10:9, 10.

М. Фесенко.

НОВОЗРЕДАГОВАНА ПРОТЕСТАНТСЬКА БІБЛІЯ

У Нью Йорку вийшов друком перший том новозредагованої протестантської Біблії. Над усталенням тексту цієї Біблії працювало сім років 146 протестантських теологів під проводом д-ра Джорджа Буріка з пресвітерської церкви при Медисон евеню. Цілість Біблії охоплюватиме 12 томів під назвою "Ді Інтерпретер'с Байбл". Це являтиме собою третій переклад Св. Письма англійською мовою, що його виконали протестанти.

ХЛІБ ВИДЕРЛИ З УКРАЇНИ

М. Мельников (головний агент Москви), секретар ЦК КП (б)У в листі Сталінові рапортує, що: "УССР з честю додержала слова, даного вам, і достроково виконала державний плян хлібозаготівель (без кукурудзи, проса й гречки) на 100.7%, здавши хліба державі на 71 міл. 726 тисяч пудів більше, ніж у минулому році". Фактично цей хліб видерли на Україні, бож за словами того ж Мельникова під час хлібозаготівель в Україні працювало понад 380.000 агітаторів.

"Покинь їм всі храми..."

У статті Л. Форостівського п. з. "Як большевики руйнували Київ?" — вміщеній в аргентинському "Овиді" ч. 1 за 1951 рік, знаходимо докладні відомості про руїни, вчинені в церквах цього міста.

Описуючи знищення золотоверхого Михайлівського монастиря, автор перелічує цінності, що дісталися совєтам. Ось вони:

"Храмовий образ св. Арх. Михаїла на дошці з чистого золота вагою до 10 фунтів, на якому вибликують 3.000 брилянтів і 16 хризолітів (подарунок цариці Анни). Образ "Всевидящого Ока" з золотою ризою, ціною в 50.000 карбованців. Головні "Царські Врата" із срібла, вагою в 3 пуди 10 фунтів й 30 фмілі. Образ "Успення Божої Матері" з 158 брилянтами (подарунок Львової). Дорогоцінна рака з мощами "Великомученці Варвари" з срібним балдахином над нею, вагою 24 пуди 16 фунтів і 18 золотників срібла 84 проби (подарунок п., Орлової - Чесменської). Золота лампада з брилянтами (подарунок царици Катерини). Подаруки цариць Анни Іванівни й Єлизавети Петрівни — персні з великими брилянтами, а також срібні й золоті ризи (оправи) на образах".

Щодо руйнування інших церков, автор пише далі так:

"Всі цінності із зруйнованих церков і монастирів, а також і тих, які покищо залишилися, окупант пограбував. До рук його потрапила митра, яку одержав митр. Гедеон, що зрадив українську церкву, підпорядкувавшись московській церкві, в наслідок чого українська церква втратила свою незалежність. Одержав від московського, але царського, окупанта, і її той же окупант, під большевицькою фірмою, загарбав назад.

"О Спасе, мучений спасенними злими!
Покинь їм всі Твої храми і всі капличі,
З жертвами пишними, наданнями царськими
І навіть лептою смиренної вдовиці.
Вселися в храм новий, в храм духа животворний,
Що обіцяв єси создати на руїні,
Нехай почезне в нас жидівський торг тлетворний
І віра праведна засяє на Вкраїні.
Я не палю по капищах кадила,
Не чаю від покійників чудес,
Що чернь важкими шатами покрила
І низвела на торжище з небес".

Коли б ми, нарешті, дорослі до того, щоб дивитися на ці справи цим єдино правильним поглядом П. Куліша, якого додержувався й Т. Шевченко. Згодом речі повинні належати минулому, а ми — ставитися до них, як до історії. Але ми ще не дозріли до цього. Ми ще не вміємо дивитися на ці речі, як на минуле. Ми ще не вміємо дивитися на ці речі, як на минуле. Ми ще не вміємо дивитися на ці речі, як на минуле

"Видіння" Папи Римського

Як повідомляє католицький часопис "Наша Мета" кард. Тедескіні, відпоручник Апост. Престолу на святі закінчення Св. Року подав до відома мільйонові прочан у Фатімі, що св. отець Папа Пій XII, має три рази видіння діви Марії протягом минулого року.

Перший раз Діва Марія появилася Папі 30 жовтня м. р., другий раз — 31 жовтня і втретє — 1 листопада. Цього ж таки дня, 1 листопада 1950 р, Папа формально проголосив догму про "Внебовзяття Преч. Діви."

Подія великої ваги і не може бути справою тільки католицької церкви. Характерно, що сам Папа довго вагався і не оповіщав про своє відіння. Ця подія може мати далекосяглі наслідки не тільки для католицької церкви, а й взагалі для країн, де католики домінують, бо католицька церква посідає величезні багатства в усьому світі, не враховуючи її духового впливу на своїх вірующих.

Щоб внести ясність, візьмімо кілька прикладів. Скажімо, що Форд бачить видіння того, чи іншого характеру. Нема сумніву, що облігації очолюваної ним організації зараз же почнуть падати в ціні на біржі і для багатьох може бути катастрофа. Припустімо, що провідник якоїсь політичної партії, (чи голова уряду) мав би будь-яке видіння. Безперечно це вплинуло б у майбутньому на долю партії, держави. Припустімо, що Сталін почав би бачити видіння. Звичайно він не побачив би Діви Марії. Правдоподібно його видіння складалося б з мільйонів невинних українських дітей, жінок і чоловіків, винищених голодом і замордованих у катівнях його поліції. Проте його видіння мало б величезні впливи на долю партії. Кажуть, що Ленін під впливом зараз явної венеричної хвороби мав галюцінації і лазив рачки по кімнаті, бив поклони перед кріслами і вигукував "Боже, спаси Россию." Кінчилося це тим, що Сталін заступив його.

Взагалі не можна перебільшувати значіння факту, коли голова церкви, партії чи будь-якого підприємства п о ч и н а є мати видіння. Отже встановити характер видіння є надзвичайно важливе питання.

Щодо "видіння" Папи Римського, то можна припустити три можливості. Перша: Папа дійсно бачив з'явлення і переконаний, що то об'явилася Діва Марія. Друга: Папа просто мав галюцінацію. Третя: Папа нічого не бачив і тільки для престижу нової доктрини, про тілесне вознесення Діви Марії на небо було придумане "видіння." Ми припускаємо всі ці можливості цілком науково, не маючи заміру зневажити чиї небудь почуття.

Реальну об'яву Діви Марії будькому виключає ясна наука Ісуса Христа в Святому Письмі. В притчі про багача і Лазаря, Христос навчає, що цілком непотрібно посилати кого будь з потойбічного життя в цей світ аби їх направити. Поперше люди вже мають вичерпну науку в Святому Письмі; подруге, якщо люди не хотять слухати Святого Письма, то коли б хто навіть й з мертвих воскрес, то вони не ймать віри. (Див. Луки 16:27-31).

Немає підстав припускати, що для Папи Бог зробив виняток з правила. Для цього не було жадної достаточної причини та аргумент Христа проти об'яв з потойбічного життя залишається в силі і насьогодні для всіх людей, включаючи й Папу.

Отже залишаються дві можливості: або Папа мав галюцінацію, або вся історія була придумана для церковної політики. Ми не маємо заміру розв'язувати питання, — яка саме з цих можливостей мала місце. Для нас тільки стає цілком зрозуміло, що в обох випадках католицька церква є у великій загрозі, не в меншій ніж, скажімо, коли б подібні "видіння" почав бачити Форд або президент Труман. **М. Зозуля.**

РАДІОПЕРЕДАЧІ "ГОЛОСУ КАНАДИ" УКР. МОВОЮ

26 жовтня ц.р. міністр закордонних справ Канади Пірсон в справі поширення радіопередач "Голосу Канади" в парляменті заявив таке: "...Інтернаціональна служба СВС ухвалила розпочати радіопередачі на коротких хвилях українською мовою". Отже в наслідок вжитих заходів українським суспільством завершена досить важлива справа. Радіопередачі "Голосу Канади" - українською мовою великою мірою зміцнить спільний протикомуністичний фронт поневолених советською Росією народів.

ЧЕРЧІЛЬ ЗНОВУ ПРИ ВЛАДІ

Консервативна партія Англії, як треба було сподіватися, перемогла під час парляментських виборів 25 жовтня. До керівництва державою знову повертається 76-літній В. Черчіль. Свого часу робітнича партія (Еттлі) одержала тяжку післявоєнну спадщину. Черчіль повертається до влади у критичний для Англії момент, маючи при цьому досить міцну робітничу опозицію. Англійський експеримент поступового соціялізму вступає в досить цікаву стадію. До керівництва націоналізованою п'ятою частиною промисловости країни вступають консерватори, затяті противники і соціялізму, і націоналізації.

ЗАВДАННЯ ПІДСОВЄТСЬКИХ УЧИТЕЛІВ

В новому шкільному році — підсовєтським учителям в Україні орган партії "Радянська Україна" визначив таке завдання: "Керуючись мудрими настановами нашої партії, совєтські вчителі повинні якнайкраще використати уроки, насамперед уроки літератури, історії, географії для прищеплення молоді почуттів совєтської дружби народів, совєтської національної гордости, пролетарського інтернаціоналізму, для боротьби з усякими проявами буржуазної ідеології".

ЗА НЕПОСЛУХ ЦЕРКОВНИМ НАКАЗАМ

(Не стерпів конкуренції)

Ще в 1949 р., як передають з Бамберґу (Німеччина), кільком дітям на одному з горбків з'явилася Божа матір. Діти раз-у-раз бігали на цей горбок, а побожні віруючі й священики відправляли на цьому місці богослуження. Згодом католицькі достойники перепровадили там слідство і стверднли, що це не була поява Божої матері, а можлива форма самогіпнозу дітей. Але діти вперто стояли на своєму. Тоді Папа Римський видав окремий декрет, на підставі якого цим дітям заборонено удільовати причаста за непослух церковним наказам. Отже сімом дівчаткам, що тепер мають по 12-14 років прочитали папський декрет у присутності їх матерей. Непослух їх вбачають у тому, що вони і далі настоюють на тому, що бачили матір Божу.

У світі

● Совєтська поліція в Австрії сконфіскувала сотні тисяч примірників мапи каторжних концентраційних таборів у Совєтському Союзі, що її видала Американська Федерація Праці.

● У Варшаві засуджено двох поляків на смерть і дев'ятьох інших, включно з чотирма католицькими священиками, на довічне ув'язнення за революційну діяльність проти комуністичного уряду.

● "Українське Інформаційне Бюро" ("Вісті" ч. 12 від 10-го жовтня ц.р.) подає, що Державний Центр Української Народньої Республіки надіслав 6 жовтня ц.р. урядові З.Д.А., на руки міністра закордонних справ п. Діна Ачесона, меморіял у справі претенсій Польщі на західньо-українські землі.

● За відомостями газети "Крісчієн Саенс Монітар" в комуністичній Польщі панує жахлива атмосфера страху. Арешти й довготермінові присуди стали нормальним явищем. Всі поляки об'єднані ненавистю до совєтського режиму, який за всяку ціну намагається опанувати молодь.

● "Понад двадцять мільйонів громадян Росії у концентраційних таборах. В 1940 р. два мільйони поляків і українців відірвали від їх землі та рідної хати. 25% населення Західньої України в 1946 р. вивезли на заслання" — такі написи були на плякатах по мурах італійських міст під час минулих муніципальних виборів.

УКРАЇНА ПІСЛЯ ПОРАЗКИ СОВЄТІВ

Досить поширений американський журнал "Коліерс" своє найновіше видання присвятив "переглядові війни, якої ми собі не бажаємо", передбачаючи "поразку й окупацію Росії в рр. 1952—1960". У цьому виданні ми маємо деякі інтересні моменти щодо України. В журналі подано мапу Совєтського Союзу "після поразки", на якій Україна й Балтійські країни зазначені зеленою фарбою, а решта СССР — жовтою. Зокрема Україна окреслена приблизно в етнографічних її кордонах, включно із західніми областями, і відзначена прапором ОН, як "окупована". Головна окупаційна кватира мала б бути в Москві.

ПРИНЦЕСА ЄЛИСАВЕТА В КАНАДІ

Тисячі канадійців, що з'їхалися до Монтреалу з усіх кінців країни, урочисто вітали 8 жовтня б.р. британську принцесу-престолонаслідницю Єлисавету та її чоловіка герцога Едінбургського. Високих гостей зустрічали на аеродромі англійський генерал-губернатор Канади віконт Александер і голова канадійського уряду Сент Лоран.

По деяких канадійських містах маніфестації на честь молодої пари, як кількістю учасників, так і великим піднесенням, створювали справді тріюмф престолонаслідниці. Наприклад, Квебек, звідти саме високі гості розпочали своє турне по Канаді, влаштував надзвичайно грандіозну зустріч. В присутності 40.000 чол. принцеса Єлисавета прийняла тут парад канадійських військ. Увечорі, на бенкеті, відповідаючи на привітання голови уряду Дюплессі, принцеса промовляла французькою мовою.

З великим ентузіязмом вітало високих гостей населення Оттави. В урочистій церемонії принцесі був доручений ключ від міста після чого вона поклала вінок коло підніжжя пам'ятника канадійським воякам, що загинули в боях під час двох світових воєн.

Велелюдні маніфестації - зустрічі відбулися й в Торонто. У Віндзорі високих гостей привітали салютом з гармат. Великезний натовп народу, серед якого було чимало й американців-туристів, що прибули із сусіднього Детройту, сердечно зустрічав дорогих гостей.

Так населення Канади, а з ним і українські канадійці, вітали добровільно й від щирого серця скромну британську престолонаслідницю. **М. Л.**

ШТУ'ЧНЕ СЕРЦЕ

На міжнародньому конгресі хірургів італійський лікар Долліотті доповідав про перше застосування штучного серця під час хірургічної операції. До клініки Долліотті привезли хворого, в якого була пухлина в ділянці серця. Потрібна була негайна операція. Щоб допомогти серцеві д-р Долліотті виготовив штучне серце, що функціонувало протягом 20 хвилин, поки тривала операція. За цей час хірург вирізав пухлину і відновив нормальну циркуляцію крови. Після цього серце хворого знову почало працювати і штучне серце було "вилучене."

Суто-особиста справа

(Заснування Кирило-Методіївського Братства)

"Канадійський Ранок" (ч. 732) містить проект статуту "Кирило-Методіївського Братства". Автори статуту бажають "продовжувати і розвивати в напрямі всесвітнього евангелизму" працю Братства, що існувало колись в Україні. Це ніби 'має, поперше, заперечити закидам, що евангельський рух серед українців чужинецького походження, подруге, дало б нагоду, "запровалити в Україні такі державні порядки, які мають в основі своїй засади федеративної демократії". Усе це передбачується осягнути не політичною боротьбою, а культурно-освітньою працею й пропагандою.

Ініціятори поновленого Братства чомусь пов'язують цю організацію з Українським Евангельським Об'єднанням і домагаються, щоб УЄО схвалило статут. Членом нового Братства може бути кожний, хто погоджується з політичними цілями товариства, і визнає "моральні засади Христового Євангелія".

Ми нічого не маємо проти того, щоб подібна організація постала й працювала згідно з визначеним планом. Проте ми рішуче проти пов'язання її діяльности з УЄО або спроби заступити УЄО.

УЄО репрезентує евангельський рух в цілому. Евангелизм може бути: монархіст, соціяліст, капіталіст, націоналіст і т. д.

УЄО стоїть на ґрунті цілковитого відокремлення політики від праці благовістя. Якщо УЄО схвалить "федеративний устрій", що його пропонують автори статуту, то тим самим зв'яже свою працю з певними політичними концепціями й заперечить універсальність благовістя.

УЄО повинне відмовитися мати будь-що з цією новою акцією. УЄО не повинно бути ні "за", ні "проти" Братства. Заснування такого Братства є суто особиста справа бажаючих.

Аргумент, що 'заснування такого товариства і пов'язання його з таким же Братством часів Тараса Шевченка допоможе спростувати закиди, що евангельський рух серед українців чужинецького походження, не варті критики. Ми, евангелики, багато навчилися від чужинців, не зрікаючись свого суто-українського. Якого, припустімо, походження є інші українські церкви? Православ'я у українці прийняли від греків, католицизм від італійців. Отже, українці не витворили самі ні православ'я, ні католицизму, так само українці не є оригінальними авторами протестантизму. Проте евангелізм в Україні так злився з духом народнього життя і його провідних людей, що становить невід'ємну частину нашої культури. Найкращим доказом цього є "Кобзар" Шевченка, твори Сковороди, Франка, Лесі Українки й ін.

Нове Братство не може заступити УЄО ще й тому, що його релігійне обличчя цілком невиразне. Під проектом статуту може підписатися магометанин, індус і навіть атеїст. Щодо релігії, автори проекту вимагають лише визнання "моральних засад Христового Євангелія".

Звичайно для політичних завдань може й цього забагато. Але при чому тут УЄО і його схвалення? УЄО являє собою організацію українських евангельників. Статут цієї організації вимагає особистої віри в Ісуса Христа як у свого Господа і Спасителя, а це щось інше від визнання "моральних засад Христового Євангелія".

На заснування такого товариства має право кожний громадянин. Проте було б помилково пов'язувати цю організацію в будь-який спосіб з УЄО. До речі, назва "Кирило-Методіївське Братство" для наших часів застаріла. І справді, що мають робити українські евангелики під прапором двох визначних православних святих, що на них зазіхають і католики? Адже ми маємо імена, що виразно репрезентують найкращі змагання і мрії евангельського руху. Отже, шануючи згаданих святих за їх культурно-освітні осягнення, відкиньмо думку, про те, щоб надати собі будь-яке ритуалістичне забарвлення. Ні Кирил, ні Методій не були предтечами евангелізму на Україні. Тарас Шевченко й Григорій Сковорода — ось де правдиві предтечі суто-українського евангелізму. **М. Жмут**

ОБ'ЄДНАНА ВЕТЕРАНСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ

У Бонн відбулося зібрання 78 адміралів і генералів Західньої Німеччини. Основне завдання цього зібрання полягало в тому, щоб усі ветеранські військові організації об'єднати в одну. Ці організації на сьогодні мають близько 1 міл. членів.

Совєтський терор у Німеччині

Офіційний американський часопис в Німеччині, "Ное Цайтунг", приніс ревеляційні новини про масові вбивства в Туринґії, що її американці вже після окупації Німеччини очистили й додатково віддали під совєтську опіку. Один із вищих урядовців управління цивинтарем у Ваймарі, столиці Турингії, втік до західньої Німеччини й зізнав про існування на тому цивинтарі збірних могил із масово вбитими німцями. Одну таку могилу відкрито ще у 1947 році і нараховано там коло 20 трупів, але совєтська поліція заборонила розкопки й засипала те місце. Другу таку могилу знайдено вже в цьому році недалеко осланського кацету Бухенвальд, де совєти також тримали політичних вязнів. Всі трупи, знайдені в обох тих могилах, виказували характеристичний для совєтських опричників постріл в потилицю.

Зрештою, подібний образ існує по всій східній Німеччині. Евангелицький єпископ Берліна д-р Дібеліюс звернувся листом до Вільгельма Піка, президента східньої частини Німеччини (совєтського громадянина й полковника червоної армії) з проскбою звільнити вязнів, придержуваних в концентраційних таборах Сх. Німеччини. Очевидно, що Пік цю просьбу відкинув, мотивуючи, ніби "випущені злочинні робили б нові злочини". За німецькими даними, до східньонімецьких кацетів запроторено після війни кругло 185,000 осіб. Ще кілька тижнів тому в кількох найбільших кацетах і в'язницях перебувало ще 17,600 політичних в'язнів. Вглиб Советів вивезено 37,000, стільки ж випущено на волю, а коло 96.-000 осіб померло з голоду, холоду та знущань. Санітарні відносини у східньо-німецьких кацетах і в'язницях такі жахливі, що на вищезгаданих 17,600 політичних в'язнів 4,640 хворіє сухотами і ними ніхто не цікавиться. Велику частину тих в'язнів становлять насильно порвані.

Коли таке діється у середній Европі, м. ін. в місті, де жив і творив Гете, під самим боком західніх аліянтів і на території, що про неї говорять міжнародні умови, то що-казати про Богом і людьми забуті безмежні східні простори червоної сатрапії?!

"МЕНТИСИД"

(Жахливе знаряддя комуністичної диктатури)

Совість вільних народів давно вже обурена актами **"генесиду"** — народовбивства, груп населення, небажаних комуністичній диктатурі. Деспотична влада не зупиняється перед народовбивством. Факт цей визнали Об'єднані Нації. Народовбивство засуджене. Воно оголошене злочинним. Проте воно ще залишається головним знаряддям політики комуністичної диктатури.

Одночасно диктатура ця безперервно чинить злочин набагато тоншій і хоч не такий явний як народовбивство, але який не менш обурює совість людства.

У комуністичних катівнях здійснюють вбивство індивідуальної свідомости, руйнують святая святих людини,—її здібності думати, як вона думає, і вірити, як вона вірить. В країнах комуністичної орбіти дуже поширений вираз "промивання мозгів". Люди, що підпадають "промиванню мозгів", втрачають здатність самостійно думати. Вони перетворюються на грамофонну пластинку, на яку що хоче може наговорити кат-слідчий. А функції слідчого, ката, обвинувача і судді часто-густо поєднуються там в одній особі.

Приклади такого "промивання мозгів" незліченні. Тільки цим можна пояснити поводження обвинувачених на московських процесах у другій половині тридцятих років.

З того часу перед очима людства пройшли жертви цього вбивства людської свідомости і волі — від комуністів, що не погоджувалися з Сталіном до вищих представників різних церков.

Доведені до цілковитої байдужости, до цілковитої відмовлення від здатности особистого судження, всі вони пасивно повторювали слова ката-обвинувача. В усіх випадках перед цим кожну жертву довгенько "обробляють" в катівнях. В усіх випадках у людини викрадали розумову свободу, примушували сказати те, про що вона не думає, визнавати те, в що вона не вірить, признатися в тому, чого вона не робила.

Деделі викриваються способи що ними цього досягають. Це безперервні допити, що ними доводять жертву до цілковитого нервового виснаження. Це — грубі фізичні випитування на муках. Це — погрози віддати на такі саме муки рідних і близьких. Це — різке світло, що весь час осліплює очі допитуваного. Це — ганебні "досягнення" тоталітарної медицини, медикаменти й наркотики, що позбавляють людину волі. Це — муки голодом і спрагою. Це — психіятричні впливи, що в них пустулово починає розбиратися наука вільних країн.

Французький журнал "Еспрі" запитав психологів і психіятрів: чи можливо примусити людину пройнятися ідеологією, що їй глибоко противна? Чи можна позбавити людину її розумової свободи? Інакше кажучи, чи можливо довести людину до цілковитої духової байдужости, затопити в розумові присмерки, примусити байдуже й пасивно повторювати все, що говорить обвинувач?

Про цю анкету совєтська преса не скаже громадянам, а вони самі й мають досить докладні дані на це питання. Адже скільки з них були об'єктами "промивання мозгів"?

В "Американському журналі психіятрії" надрукована стаття на цю тему Юста Мірлу. Безперечно статти ця не буде надрукована ні в наукових журналах Совєтського Союзу, ні в журналах будьякої країни, де на вулицях стоять прижиттєві пам'ятники "великому Сталінові".

Сукупність способів "промивання мозгів" американський психіятр пропонує, за аналогією з "генесидом" — народовбивством, назвати **"ментисидом"** — вбивством людської особової свідомости.

Найміцнішу людську волю можна цілком знесилити. Навіть наймічніший духом людини можна прищепити свідомість першої ліпшої провини й примусити її признатися в усьому, що її продиктують. Що це так, відомо із середньовічних процесів про відьм, коли нещасні жінки кричали, обвинувачуючи самих себе в зносинах з нечистими.

Американець Фогелер, що пройшов через муки **ментисиду**, свідчить: "Надходить момент, коли людині стає цілком зрозуміла абсолютна безнадійність заперечувати те, чого від неї вимагають. Вона починає почувати себе покинутою. Вона впевнена, що так, чи інакше загине. І ось вона підписує всяку нісенітницю, що їй підсовують".

Це стверджують і інші, що пройшли через муки ментисиду — всі ті, кому пощастило зберегтися й знайти шлях до вільних країн.

Статті 18 і 19 Декларації Прав Людини, що її проголосили Об'єднані Нації, встановлюють права на свободу думки і висловлювання. "Ментисид" являє собою найгіршій глум над цими правами. Рано чи пізно, але "ментисид" буде визнаний злочином проти людськости. Люди, що розробляли способи цього вбивства людської душі в інтересах комуністичної поліції; диктатори, що ці способи наказують здійснювати, слідчі, кати, що ці способи в катівнях застосовують — всі неминуче, рано чи пізно, дадуть відповідь перед судом вільного людства — і насамперед у своїх країнах і перед судом свого народу.

("Голос Америки")

"В об'єднаній лаві"

Так назвали видавці ювілейну листівку з нагоди 60-річчя українських піонерів у Канаді. Треба зазначити, що Ювілейний Комітет у Торонті в своїй акції в цілости поставився з однаковою толерантністю до всіх українських релігійних груп, включаючи й протестантів. Були запрошені до Комітету представники українських протестантських церков, які склали пожертви на видатки Комітету.

Проте "редактори" ювілейної листівки не дотримали цієї толерантности. Подаючи інформації про ювілейні богослужения в католицьких і православних церквах в листівці анї словом не згадали про ювілейні богослужения в українських протестантських церквах. Очевидно, "редактори" зробили це під тиском ритуалістичного проводу, що так боїться сили і впливу релігійної правди. Вони побоялися, що українці довідаються про протестантські богослужения, відвідають їх і перед ними стане нове світло релігійної правди. Звичайно цим ритуалістичний провід виявляє свою слабість. До речі, на друкування цих листівок, очевидно, були використані гроші, що їх Ювілейний Комітет одержав і від українських протестантів.

Цікаво, що протестантські українські громади зовсім не бояться того, що їх члени можуть відвідувати католицькі або православні церкви і цього їм не забороняють. У церковного проводу ритуалістів помічається якась внутрішня нелевність. Вони заувсяку ціну намагаються залякати своїх вірних "єретиками". Проте слова Божого не скувати. Чимраз тим більше українців стає протестантами. Не так давно їх нараховували тисячами, а тепер мільйонами.

Характерно, що вороже ставлення православний і католицький церковні проводи виявляють тільки щодо своїх протестантів. Адже на головного промовця на ювілейному святі запросили баптиста проф. Кіркнелла. Загалом усі визначні приятелі українців у Канаді і Злучених Державах між англійцями це протестанти, напр., проф. Меннінг, покійний пастор Канді та ін., тоді як англомовні католики досі не дали ні одного визначного громадянина, що підтримував би українську справу.

М. Рейно.

"ЩАСЛИВЕ КОМУНІСТИЧНЕ ЗАВТРА"...

Кандидат історичних наук комуніст Смішко недавно прочитав лекцію на львівському заводі с. г. машин. Цю лекцію, як зразкову, надрукувала вся совєтська преса. У лекції особливо підкреслено: "...Завдячуючи дружбі й братерській підтримці великого російського народу український нарід зміг розгромити своїх ворогів — буржуазних націоналістів під час революції... Тільки завдячуючи допомозі російського народу у великому СССР знайшов свою щасливу долю український нарід. Велике й щасливе комуністичне завтра ми здійснюємо тільки завдячуючи сталінській дружбі народів"...

ДО ВІДОМА ЧИТАЧІВ В ЕВРОПІ

Видавництво "Єв. Пр." просить усіх читачів в Європі листовно ствердити одержання часопису, а також, в разі зміни місцеперебування, подати нову адресу.

Видавництво "Єв. Пр."

"Співець великої дружби..."

До 95-річчя від дня народження Івана Франка в пошану великого поета, прозаїка, драматурга, критика, перекладача, публіциста, ученого, громадського діяча та, очевидно, "революціонера-демократа" в "Радянській Україні" надруковано статтю Є. Кириллюка п. з. "Співець великої дружби".

У статті Івана Франка показано суцільним русофілом (не москвофілом, бо це "реакційна партія Галичини з чорносотенними цілями і завданнями, а русофільство — глибоке почуття любови народу західноукраїнських земель до великого російського народу"), перекладачем Маркса й Енгельса, наслідувачем Герцена, Добролюбова, Домбровського й ін., затятого ворога "українського націоналізму у всіляких виявах". Франко, як сказано у статті, — це перший в Галичині борець за єднання з Москвою, а "основні удари письменника скеровані проти українських націоналістів"..

Надаючи статті актуальної гостроти, Кирилюк не втерпів і похористувався творчістю Івана Франка в поборюванні націоналізму ще й тепер. Наче у відповідь Сосюрі, який каже "Не можна любити народів других, коли ти не любиш Вкраїну," Кирилюк защитував Франка: "Ні, хто не любить всіх братів, як сонце Боже, всіх заривно, той щиро полюбить не вміє тебе, кохання Вкраїно"!

(У. Думка)

ЦІКАВІ ФАКТИ

За прикладне життя й службу

Відома фільмова артистка Ірена Дюні одержала з Ватикану літературний хрест, як нагороду за своє прикладне життя й службу для католицької церкви. Цю медаль маде доручити артистці кардинал Спельмен.

На честь володарки моря

Наприкінці серпня ц. р. у пристані Бульонь (Франція) відбулося, як передає преса, величне торжество на честь "Пресвятої Богородиці — Володарки моря." Українська група в народніх строях, з іконою Пречистої, з прапорами, разом з духовенством, за проводом Кир Івана Бучка, взяли також участь у „торжестві."

ПОТРІБНА ЛЮДИНА!

"Пройдіть вулицями Єрусалиму, озирніться навкруги та розпитуйте й шукайте по всіх майданах: чи знайдете (людину)?"

Потрібна людина! Що було тяжко знайти в Єрусалимі три тисячі років тому, зустрічається частіше в наші дни. Якби відомий Діоген жив ще, то він міг би ходити з засвіченим ліхтарем, і коли б його спитали, як колись в Атенах, — що він робить, він міг би відповісти: "Шукаю людини"... Одного дня він стояв на площі і кричав: "Слухайте мене, люди"! Коли з натовпу запитали його, в чому справа, він відповів: "Я закликав людей, а не пігмеїв".

Мудреці і філософи мали взиєлу ідею про людину й про її властивості, що роблять її вартою цього імени. Отже вони у всі віки нарікали, що людей так мало. Геродот писав: "Людських істот дуже багато, але мало людей".

Історія розповідає нам про одного циніка, якому було наказано зібрати усіх добрих громадян до римського ценвора. Діставши наказ, він негайно відправився на цвинтар і закликав померлих, виправдуючись, що він не знає де знайти живих добрих людей. За наших часів Томас Карлайл, пишучи про населення краю, що воно має стільки то-мільйонів, підкреслив, що це "здебільшого дурні".

Як за давніх часів в Єрусалимі пророк мав сумнів, чи можна знайти людину, так само за наших днів серед суспільности незвичайно тяжко зустрити правдиву людину. Уявіть собі, що ми шукаємо таку людину. Для цього ми повинні визначити характерні риси такої особи, що на підставі них і справді дану особу можна було б вважати за правдиву людину.

Насамперед така людина повинна мати совість. За наших днів повстали світогляди, на підставі яких, совість вважають або "буржуазним марновірством", або рисою вдачі не гідної "надлюдини". Здебільшого думають просто, що наявність совісти в людині являє собою доказ мягкотілости і слабости. Ці думки жахливого походження. Найвизначнішим проголошенням цієї шляхетної людини, апостола Павла було: "На те я й подвизаюся, щоб мати повсякчас чисту совість перед Богом і людьми". — Діяння 24:16. Правдива людина повинна мати активну здорову совість, яку не може зламати ні-поганий приклад, ні хитрий аргумент. Ви можете сказати, що життя тяжке, що не можна в усіх життевих обставинах зберегти совість. Наприклад, один чоловік виправдував брак своєї совісти перед Талейрандом кажучи йому: "Розумієте, я мушу жити". На це Талейранд відповів: "Я цього не розумію зовсім". Немає спеціяльної причини, чому саме людина мусить жити, але є дуже добра і вистарчальна причина, чому людина повинна мати чисту совість перед Богом і людьми. Якщо людина може мати успіху і в той же час зберігає свою совість, то чим менш вона має успіху, тим краще. Кінець-кінцем це трапляється дуже рідко навіть у цьому світі, що нечесність стає корисним поступованням. Правдива слава це ні багатство, ні визначна посада, ні популярність, а чиста совість. Без неї людина не людина

Пошукуючи правдиву людину ми повинні вважати також на її серце. Ми вживаємо цей вислів в популярному значінні. Співчуття до горя інших людей, родинна любов до батьків і своєї родини, здатність мати милосердя, відрізняє істотно людину від звірини.

Правдива людина має тверезий розум. Треба пам'ятати, що благовість дане нам не тільки щоб спасти душу, а людину в цілому Ісус Христос прийняв на себе увесь цей комплекс життя і відкупив його для спасіння. Тому кожний освітній рух і всяка боротьба з обскурантизмом належить до властивостей правдивої людини. Любов до науки і знання відміна риса такої людини.

Нарешті правдива людина повинна мати волю. Звірі керуються інстинктами і чуттям. Людина повинна вміти сказати рішуче "ні", як того вимагає обов'язок і совість. Не гріх бути спокушуваним, а гріх вагатися під тиском спокуси. Перший-ліпший мизерний крок може привести до руїни. Повторюваний вчинок стає звичкою, звичка переходить у характер, характер визначає вічність. "Тримай себе чистим" — писав Павло Тимотеєві—„бо один щур може затопити країну."

Отже до властивостей правдивої людини являємо: совість, серце, розум і воля. До цього треба додати ще й віру. Ми вживаємо це в розумінні апостола Павла. Це е духова здатність, живе і спасаюче знання правди благовістя. Християнин являє собою найвищий тип людини. Християнин це людина, що, щиро розкаявшись у своїх гріхах, і з вірою в серці в Ісуса Христа прагне нагороди вищого життя. **Т. Д.**

Відійшли від нас

Осип Дяків

„Український Самостійник" (Німеччина) подав повідомлення проводу закордонних частин організації українських націоналістів про геройську смерть у листопаді 1950-р. в бою з большевиками в Україні видатного українського революціонера Осипа Дяківа, відомого під псевдонімом О Горновий. В повідомленні сказано, що "не зважаючи на чергові важні втрати, що їх понесла організація українських націоналістів в останньому періоді, визвольна боротьба українського народу відбувається далі незломно і поповнює свої ряди провідних революціонерів новими силами, що виховалися й виросли на ідеалах і на прикладах попятлих борців."

М. Кушнір-Богуш

В Белгії помер великий українець-націоналіст Макар Кушнір-Богуш, родом з Наддніпрянщини. Богуш був одним з дорадників полк. Є. Коновальця в справах Советської України. У своїх статтях він не тільки інформував націоналістичний табір про те, що діється в Советській Україні, а й давав конкретні вказівки, як слід розцінювати процеси, що там відбуваються. Свого часу він гостро виступав як проти модного тоді захоплення "українізацією," так і проти тих, що заперечували все, що діється в Советській Україні. На превеликий жаль доля до цієї надзвичайно цінної людини не була ласкава. Перед 15-ти роками Богуш осліп. Помер він в будинкові для старців. Похорон відбувся з участю близьких друзів, українців - вуглекопів, що весь час ним опікувалися.

HU 9282

ГАРІ Р. РАНКС КО.

ПОГРЕБНИК

455-57 Кінґ Ст. Вест,

ТОРОНТО

Телефони:

Оф. WA 5370; Дом. RA 6082

Сергій Володимирович Пилипенко

60 років з дня народження

Цього року минає шістдесят років з дня народження і, мабуть, сімнадцять років трагічної мученицької смерти в сутенерах НКВД відомого в двадцяті роки голови спілки селянських письменників "Плуг", керівника Державного Видавництва України — ДВУ, директора науково - дослідного інституту літературознавства ім. Шевченка, повістяра, байкаря і публіциста першого пореволюційного десятиліття — С. Пилипенка.

Він належав до тієї старої гвардії українських діячів есерівської партії, які, повіривши на слово большевика, що вони щиро визнають державну і національну волю українського народу, перейшли на совєтську платформу. За цю свою наївність і довір'я вони, а в тому числі й Пилипенко, трохи згодом трагічно поплатилися життям.

За десятиліття своєї праці він зробив дуже багато для зросту і зміцнення молодих українських кадрів на всіх відтинках культурного, видавничого і наукового життя. Як письменник і байкар, він був не великого мірила, проте мав не збиякий хист організатора культурно-літературного життя України. Завдяки його увазі, пильності і настойливості як керівника ДВ-

У меншe, як за десять років, вийшли друком не тільки десятиліттями заборонені царським урядом твори українських письменників, але й повні збірки перекладів українською мовою майже всіх світових класиків. Вперше в історії українська молодь мала змогу знайомитися з класиками світової літератури в українському перекладі.

Добра половина молодих письменників, що на кінець двадцятих років мали вже голосне і визнане ім'я, початок своєї літературної кар'єри завдячують батьківській увазі і опіці С. Пилипенка.

Широка громадсько-культурна діяльність С. Пилипенка для українського народу незаперечена. Найкраще це ствердили агенти централізованої московської диктатури Сталіна, які в добу масового винищення творців української духовности двадцятих років вхопили Пилипенка в першу чергу і десь у катівні НКВД на Совнаркомівській вулиці, невідомо, якого місяця 1934 чи початку 1935, замучили. Після нього залишилися збірки творів: "Байківниця" — збірка байок 1922 р., "Скалки життя" — збірка оповідань 1927 р., "Кара" — збірка оповідань 1927 р., "Байки" — збірка 1927 р. та ін.

(З літ. календаря)

Львівські музеї під обстрілом "Правди"

Львівські музеї не сподобалися кореспондентові "Правди". Львівський історичний музей — пише він — своїми експонатами "Київська Русь" відвертає увагу відвідувачів від гострої класової боротьби на території України, від селянських повстань проти поміщиків, від змагань українського народу до об'єднання з великим російським народом. З цією метою — твердить кореспондент "Правди" — з великою пошаною показують в цьому відділі княжий черен XI-XII сторіччя з Крилосу.

"Серйозні хиби й помилки" відкрив він у відділі "Історії України советського періоду". Не лише пропущено в розміщенні експонатів ряд важніших історичних подій, наріжає сталінський нагляд, але, і це на його думку дуже характерне, цей відділ розміщений дуже невигідно.

Не подобалися цьому донощикові й інші музеї. "Музей мистецького промислу" тим, що там пусткою стоїть поверх, де має бути показаний мистецький промисел народів СССР. "Львівському державному музеєві українського мистецтва" закидає він несучасність. На багато сотень експонатів старого українського мистецтва показано всього 150 картин совєтської доби. До того — каже кореспондент "Правди" — в композиціях українських совєтських мистців не відтворені ті зміни, які сталися за останні роки в зах. областях України.

Не найшла ласки критика і "Львівська галерія картин", де показано малярство Польщі, Німеччини, Австрії, Італії, Голяндії і Фляндрії. Картини західньоєвропейських малярів виставлено в розкішних рамах, в той час, як відділи російські — класичний і совєтський — вийшли блідо. Цих зрештою на 500 експонатів всього 32 — нарікає кореспондент "Правди".

(Із советської преси)

HEALTH FOR EVERY DAY

by Dr. Helen MacMurchy, C.B.E.

As Good As New

Yes, John came home as good as new. You remember he went to the Isolation Hospital last month with Scarlet Fever. What is the difference between Scarlet Fever and Scarlatina? There is not any difference. These are two names for the same disease.

His Skin

John's skin all came off in little flakes while he was at the Hospital. People used to be afraid of these little flakes of skin because they thought the cause of disease was in these little flakes. No. The cause of the disease is in the throat and in all the discharges from the nose and throat. The night before John came home the nurses gave him a nice hot bath and changed the sheets and pillow cases on his bed and laid out clean clothes for him to wear tomorrow when he went home. His coat and vest and pants, hat and gloves had all been thoroughly cleaned and made safe to wear by sterilising. Sterilising means heated or steamed or something else to make things quite clean so that they do not carry the cause of the disease.

The Cause of the Disease

What is the cause of the disease? What causes Scarlet Fever? You remember reading in March "Evangelical Truth" that colds are caused by a germ or by something very like a germ which is called a virus. Scarlet Fever is caused by another germ. There are a great many germs. Some of them do us good. Some do us harm. The good germs are a great help in agrientture, in the growing of grass and crops. We could not live without the good germs. The bad germs cause certain disease. They do not cause all diseases but they do cause a good many diseases, such as Scarlet Fever and Diphtheria. The germ that causes Scarlet Fever, when you see it with a microscope, looks round.

And another thing we notice under the microscope is that these germs are not separate, but all strung together in a long string or strip. So we call this germ a streptococcus. That big word of four syllables just means a long string of round things. This Scarlet Fever Germ is a bad germ. There are great many germs like it but all a little different so each one has a different name and each one causes a different disease. But never mind about that just now. We were just saying that John had a nice hot bath the day before he came home. All the little flakes of skin came off in the bath and you did not need to be afraid of them anyway, because this bad streptococcus germ is not in the flakes of skin.

Yes, John came home as good as new. But he might not have come home as good as new The disease might have affected his kidneys. That would have been a great pity. But the Doctor kept John in bed until he felt sure that John's kidneys were all right.

The disease might have affected his ears. That would have been a sad pity. It might have made him deaf. There might have been a yellow discharge from his ears That would have meant danger. A discharge from the ears always means danger but at the Hospital they have a Doctor who takes care of ears and he looked at John's ears and found they were all right.

Yes, John came home from the Hospital as good as new and Daddy remembered about this in his Family Prayers tonight.

THE LOST CANOE

By Matthew F. Christopher

Frankie pulled the canoe on shore and hid it behind a pair of boulders that projected partway into the water. It was safe here from anyone riding by on the lake, he thought. It could be seen from the train, but he had no fear in that direction. The only danger was someone walking along the shore and coming upon it unexpectedly.

He put on his shoes and rolled down his pantlegs.

"Let's go, Rufe," he said to his little black cocker spaniel, whimpering beside him. "Dad's pro'bly got some work for me to do, and Dad wouldn't like it if I'm not there to do it!"

He did not return by way of the Old Indian Trail as he had come. He walked farther down the tracks, and took another path that led through the woods and home.

Frankie ate hungrily at a molasses cookie his mother had baked.

(Continued on p. 8)

THE LOST CANOE

(Continued from p. 7)

"Where you been?" his father asked.

"Down the lake," he said.

"We've got some wood to cut up," his father said. He left the corner of the open porch on which he was leaning. He was a tall, heavy-shouldered man, streaks of grey showing in his thick, black hair. "It's plenty hot to be cutting wood, but we've got to get some in in case another rain storm comes up."

"Okay," said Frankie. "I'll get the saw from the shanty."

"It's not there," his father replied. "It's out near the woodpile."

Frankie looked at him. "What's it doing there?"

"What do you think? It's been out there for an hour. I've been waiting for you, Frankie."

Frankie's heart filled with a soft, aching pain. "I'm sorry, Dad. Guess I didn't realize how fast the time went."

"That's all right. It ain't too late yet, anyway."

He helped his father put on a long chunk of timber on the sawhorse, and together they measured off the desired length and began sawing with the two-man saw. The sharp, buzzing teeth bit quickly into the hard wood, tossing out sprays of sawdust.

"Dad," Frankie said finally, after considering the subject for several minutes, "did you ever own a canoe?"

His father glanced up at him. "Nope. Why?"

"Oh—I just wondered. I guess they're pretty nice."

"Yes, I guess they are."

Frankie looked up, wonderingly. "They cost much?"

"Oh, not too much," said his father. A slow grin crept over his face. "The lake gives you ideas, huh?"

Frankie didn't answer.

"Sorry, son, but you can't have one, now. Wait a couple of years, when you're bigger. I'll get one for you, then, and we'll both go riding in it. Fish, too." His father laughed. "Or didn't you want me included?"

After supper, Frankie sat beside the radio and started to listen to his three favorite programs that came one after another, while his father sat nearby, his knees crossed, reading the evening paper.

"Says here," his father finally broke in, "that a canoe was lost in the storm a few nights ago. The owner is offering a reward."

Frankie's heart hit his throat, and he felt a tepid warmness rise in his face. The paper swished down, and his father's bold eyes stared over the rim of it at him. "There's your chance, Frankie. Find the canoe and the reward's yours."

Frankie swallowed, moistened his lips. "What's the reward?"

"Doesn't say. Maybe five or ten dollars."

Frankie didn't answer. . . !

He took Rufe with him again to the lake the next day after dinner. It was a hot Saturday afternoon, except that the breeze seemed to be slightly stronger than it had been yesterday. The canoe was still where he had left it. He dragged it out, shoved one end of it into the softly swishing water.

"Okay, Rufe," he said. "Hop in! We're going for another ride!"

He stared around him. Where was Rufe?

And then, he heard Rufe's bark, popping out in short, staccato puffs, and he whirled and looked up near the tracks. His heart froze, and right then and there he wished he could have died.

"Hello, Frankie!" his father said. He was grinning, standing up there on the bank watching him, with his pipe in his mouth. He came down, then, and stopped beside Frankie with the canoe.

"I'm," he muttered. "Good looking job you got there. Just came across it, did you?"

"No," said Frankie. The word burned in his throat.

His father's brow lifted. "No? Then you found it yesterday?"

Frankie pursed his lips. "Yes."

"Well!" His father puffed silently on the pipe for a minute. He didn't look at Frankie. He just looked at the canoe. "See you got a bottle and a board in it. You got those yourself?"

"Yes." Frankie said again.

"Uh-huh. Must've been a lot of water in it. You must've had quite a job bailing it out with that skinny old thermos bottle."

Frankie said nothing.

A noise sounded from somewhere on the lake. It grew louder, and Frankie saw a shining brown motor boat skimming across the lake's lawn-green surface, a film of white catching the sun in its wake. It went by, and he dropped his eyes again to the hot pebbles at his feet.

"There was a phone number in the paper last night," his father's toneless voice came to him. "You going to call them up and tell them you've found their canoe?"

Frankie's lips kept drying on him. He moistened them. "I suppose that's the thing to do," he answered.

"Yes, I think it is," his father nodded.

The sound of the motor boat returned Frankie glanced up, and he saw the boat appearing within sight again. But it was coming this way now, and the roar of its motor was slackening.

"Looks to me," Frankie's father observed, "that maybe here come the owners of the canoe, now."

The motor died, and the boat drifted in close to shore. Across its port bow Frankie read the name: THE NYMPTH.

A man wearing a straw hat sat behind the wheel. Beside him sat a boy whom Frankie saw wasn't more than two or three years older than himself.

"Hello, there!" yelled the man.

"Hello!" cried Frankie's father.

"We're looking for a canoe we'd lost in the storm the other night!" the man yelled back. "That one there looks like it!"

Frankie remained impassive, watching the boat drift in slower and slower.

"It is!" his father replied. "We were just going to call you on the phone."

Frankie saw the man smile. "That's fine!" the man exclaimed.

The boat drifted in close where the lake was shallow, and the man got out, stepped into the water with his hip high boots. He was a big man, with white hair and a white moustache.

"It's my son's canoe," he remarked huskily. "And I'm certainly glad you found it." He pulled out a wallet and drew out a ten-dollar bill. He held it out to Frankie's father. "Here you are. I don't think the canoe is worth that much, but it is to my son."

"It isn't mine," replied Frankie's father. "It's his. He found the canoe."

Frankie's stomach quivered inside him, as if a butterfly were flying around in it. "No, thanks," he said. "I don't want it."

The white-haired man stared at him. "Don't want it?"

"No."

"Why not? Think it ain't good money?"

"I just don't," Frankie answered.

The man turned wide, puzzled eyes at Frankie's father. "What in the world is wrong with that boy? Does he want more?"

"I don't want any reward," Frankie said. "Not any."

"Well!" ejaculated the man, and his red cheeks puffed, and he sputtered unintelligibly.

Frankie saw his father move closer, pull the pipe out of his mouth again. "Never mind him, sir. If he don't want it, he just don't want it, that's all."

Frankie stared hard at the hot pebbles from which heat rose in faint swirls.

"Trouble is," continued his father, "he'd found the canoe yesterday, and been riding around in it without telling me."

The white-haired man laughed uproariously. "Well, well! That old thing? You don't want that old thing!" He leaned over toward Frankie's father. "Sorry, but if my son didn't care so much for the canoe, I'd give it to your boy, gladly!"

"Oh, no, that's all right. He wouldn't want to do that, anyway."

The white-haired man grinned, looked once more at Frankie, then started pushing the canoe out toward the motorboat, where his son was waiting . . .

A week later, a knock sounded on the front door, and Frankie's father answered it. Suddenly, he heard his name: "Frankie!"

Frankie looked up, frowned, then slid off the chair and went to the door. He gazed up into the red face of the white-haired man he had met on the lakeshore. The man's cheeks were puffed up in a grin.

"Hello, son!" he said.

"Hello," said Frankie.

"I brought you a present," said the man

Frankie stared. His eyes glanced past the man, at the long, black sedan at the curb.

On a two-wheel trailer behind the car was a flaming, red canoe!

Frankie's heart weakened. He tried to brace it before it went to pieces. He was big, now. He didn't want to cry.

"See that canoe!" the white-haired man said. "It's all yours, for free. My boy told me you could've had it that very day, but he wanted to paint it first. Like it?"

Frankie wanted to say it was the most beautiful, swellest present he'd ever got but he couldn't talk. He couldn't say anything.

His father tapped him gently on the shoulder. Frankie looked up at him, and the tears in his eyes were dancing bright lights.

"It's too bad I can't ride in your canoe," his father said. "I'm too big." He was grinning a little.

Frankie shook his head. "No, Dad," he said. "You can ride in it. You can ride in it, anytime."

The Instructor.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XII. Число 12. Торонто, Онт. ГРУДЕНЬ 1951 DECEMBER Toronto, Ont. Рік XII. Число 12.

НАРОДЖЕННЯ БОГОЧОЛОВІКА

"Бо хлоп'ятко народилось нам—син даний нам; власть на раменах його, а дадуть ім'я йому: Дивний, Порадник, Бог кріпкий, Отець будучого віку, Князь мира." Іс. 9:6.

Неможливо зрозуміти не тільки народження Ісуса Христа, але і його характер, виникнення церкви, радикальну зміну в житті й поводженні апостолів, факт незвичайної живучости церкви, якщо відкинути науку слова Божого про Христа як про Богочоловіка.

Цю науку стисло подає короткий катехизм нашої церкви, в якому сказано: "Господь Ісус Христос, будучи вічним Сином Божим став чоловіком, і в такий спосіб був і є Богом і чоловіком у двох різних природах, і в одній особі". Чудесне народження Ісуса Христа все треба розглядати в цілости його життя й науки.

Якщо Христос був лише людиною, божественною тільки в тому розумінні, що він був досконалий своєю наукою і життям, то як тоді примирити це з його наукою про себе, що він Бог. Він сказав: "Хто бачить мене, бачить Пославшого мене". Єв. Йоана 12:45. В 14 гл. Єв. від Йоана апостол Филип каже: "Господи, покажи нам Отця, то й буде з нас". Рече йому Ісус: "Стільки часу я з вами, і не пізнав еси мене Филипе? Хто бачив мене, бачив Отця; як же ти кажеш: покажи нам Отця". Єв. Йоана 14:8, 9. Так само Єв. Луки 22:69, 70; Єв. Йоана 10:30, 37, 38.

В усіх цих місцях Ісус Христос досить виразно й недвозначно ставить знак рівности між собою і Богом-Отцем. Якщо Христос був лише людиною, яка народилася як і всі люди, то ці всі твердження Христа щодо себе були б не доказом його звершености, а навпаки безповоротньо і цілком дискредитували б його.

З хвилиною, коли ви приймете науку слова Божого про втілення Бога, що народився, як немовля, від Діви Марії у Биф семі, все стає ясним і зрозумілим. Кожне його твердження про себе, як про одвічного Бога, стає зрозумілим і цілком гармонізує з його наукою, життям, смертю і воскресенням із мертвих.

Виникнення церкви стає таємницею, якщо Христос не є втіленням живого Бога. По смерті на Голготському хресті, первісна церква, група його учеників, була цілкої знеохочена і, визнавши свою поразку, розійшлася, тобто кожний повернувся до своєї попередньої роботи. Жоден рух не був зліквідований в такий перфектний спосіб. Проте, за короткий час ми бачимо цих же, так недавно знеохочених учеників, що вони, залишивши буденні справи, сповняли світ радісною новиною про прихід Бога в тілі на землю, про його науку, смерть і воскресення. Ця радикальна зміна сталася в їх поводженні лише в наслідок знання й абсолютного переконання, що Ісус Христос був Богом в тілі. Без цієї правди не можна задовільно пояснити життя учеників і виникнення церкви.

Факт існування церкви є чудо само по собі. Ні масові винищування християн за часів Римської імперії, ні катування "святої" інквізиції, ні підвали МВД не мали сили перемогти церкву. Навпаки церква невинно й неминуче перемагала своїх катів, внутрішньо духовою силою, що була потужніша від ненависти катів. Це була сила діючого слова Божого, втіленого Бога, що не покидав свого стада в його недолі й переслідуваннях.

Заперечення божества Ісуса Христа виключає стільки непереборних труднощів і призводить до таких абсурдних висновків, що далеко легше прийняти ясну науку Святого Письма про народження, життя, смерть і воскресення Ісуса Христа, ніж захищати становище й погляди скептиків.

Народження Ісуса Христа було ясно напророчене сотні років наперед. В наші дні ми маємо автентичні манускрипти з часів перед Христом, що містять у собі пророцтва про його народження. Ніхто не заперечує цього наочного, створеного документами факту. Всі стародавні манускрипти мають у собі такі слова: "Оце ж дасть вам сам Господь знак: Ось невинна дівиця почне в утробі та й породить сина, і дадуть ім'я йому Еммануїл. (Бог із нами). Іс. 7:14.

Старий Завіт подає нам місце народження Богочоловіка, зміст його праці й науки, про його смерть і воскресення. Ці всі пророцтва здійснилися дослівно. Не можна заперечити того, що вони були відомі й існували задовго до Христа. І ми й досі чекаємо задовільної відповіді від скептиків на цей нудесний факт. (Прочитайте, наприклад, 53 гл. з книги пророка Ісаії).

Свій прихід Бог не тільки оповістив людству через пророків, але й приготовив в історії людства так усі обставини, щоб вони сприяли поширенню Благої Вісти.

Історія стародавнього Риму, Греції і східніх народів без розуміння волі Божої й приходу Сина Чоловічого постають перед нами як неодностайні безсмістовні явища, що залежали від капризів і вибагливости людей. Лише коли ми пробуємо зрозуміти стародавню історію у світлі приходу Богочоловіка, лише тоді ми знаходимо поєднуючий принцип і біг історії стає зрозумілий.

Для поширення Благої Вісти про спасіння, треба було мати універсальну мову, що надавалась би для цієї мети.

Якби народи були так поділені, якби жаден інший нарід не міг би порозумітися з сусідом, поширення благовісти обмежилося б Палестиною.

Для поширення вісти спасіння так само треба було, щоб країни були сполучені добрими дорогами. Було конечним, щоб

(Продовження на ст. 2)

Всім співробітникам, кореспондентам, читачам і прихильникам шлемо наші найкращі різдвяні привітання і бажаємо щасливого Нового Року!

Редакція "Євангельської Правди."

НАРОДЖЕННЯ БОГОЧОЛОВІКА

(Закінчення з 1 ст.)

головні події відбулися в центрі, з якого решта світу легко могла б дізнатися.

І ми бачимо, як Бог підіймає нарід із вправною мовою, що має всі потрібні якости для висловлення духовної науки благовістя, ця мова стає універсальною мовою літератури, філософії, торгівлі всіх цивілізованих народів того часу. І хоч апостоли розмовляли арамейською мовою, благовістя було проповідуване скрізь грецькою мовою і цією ж мовою написані всі євангелії. Трудно знайти мову від грецької, щоб була краще пристосована й краще розвинена для цілей благовістя.

Палестина була на перехресті шляхів з Індії і Китаю до Африки й Єгипту та з Європи в Азію. Вона являла собою центр, в якому всі ці шляхи сходились, і тому Палестина становить найвигіднішій центр для поширення Благої Вісти.

Посланці церкви потребували добрих шляхів. І ось Бог в бігу історії виключає потужний нарід — римлян, що стає найкращим будівничим шляхів, які сполучили всі кінці світу. Римська імперія несвідомо служила своїм будівничим хистом цілям благовістя. Коли все було готове, Бог послав сина свого на землю як немовля. Ці й багато інших міркувань мають свою вагу.

Проте найкращим доказом правдивости науки слова Божого про Христа є особисте знання. Якийсь скептик спитав одну віруючу жінку: "Як ти знаєш, що наука Св. Письма правдива?" Вона відповіла: "А ти знаєш, що існує сонце?" "Це легко, — каже скептик, — воно гріє мене і світить мені". "Так само і я знаю про любов Божу й правдивість благовістя, — каже жінка — бо вони зогрівають моє життя й посилають мені світло".

Це особисте знання правди Божої доступне кожному. Христос каже: "Хто прийде до мене, не вижену геть." Бог прийшов у світ, як немовля, щоб освятити дитячий вік і долю жіноцтва, що їх стародавній світ вважав за ніщо.

В ці дні ми пригадуємо подію коли Бог стався людиною, незрівняне чудо, подія що сягла найглухіших закутків всесвіту. Подія ця змінила ввесь курс людської історії і з того часу ввесь цивілізований світ поділяє історію людства на період до Христа й по Христі. Що є причиною, що весь видимий і невидимий світ приділяє й приділяв Ріому таку увагу? Христос не водив армій і це завойовував царств, він не писав книжок чи музичних мельодій, він не мав великих рахунків у банку або посідостей, так само він не будував імперій, він був з бідної родини, родився в стайні серед скотного гною. І всеж Він змінив світ і людство визнало цей факт, хоч Його самого розп'яли на дереві. Що саме було в Ньому, що піднесло Його понад усі віки, раси, людські класи і змагання. Нема народу і стану, що серед них Він не мав би своїх учеників. Що обєднує їх? В чому тайна? Тільки Бог міг осягнути те, що зробив Христос, і це є дійсно тайна, тайна Його втілення, бо Христос: "бувши в образі Божому, не вважав ривнятством бути рівним Богу, тільки ж умалив себе, прийнявши вид слуги, бувши в подобі чоловічому, і здавшись видом, яко чоловік, принизив себе, бувши слухняним аж до смерти, смерти ж хресної". Фил. 2:6, 8.

Немовлятко, що родилось у Вифлеємі, не було звичайне немовлятко. Різниця між усіма іншими, що народжуються, і Христом, полягає в тому, що всі люди появляються на світ не з своєї волі, вони навіть не знають про це й не можуть розуміти. Але Вифлеємське немовлятко родилось тому, що Друга особа Трйединого Бога, яка сотворила весь світ і все, що існує, в своїй безмежній любові до страченого в смерті й переступах людства, прийняла на себе людське тіло, щоб в цьому тілі понести за наші переступи кару й тим зробити нас вільними від кари і смерти. Народження Христа, в порівнанні з народженням інших людей, було добровільним вчинком народженого, й народжений був сам Бог.

Його народження підготовляла вся історія людства. Воно заздалегідь було описане в найменших дрібницях в пророцтвах. Розум у них, що пізнали правду, може лише в захопленні схилитись перед цим вчинком безмежної любови Божої.

М. Фесенко

Олекса Веретенченко

Голос

Любити — в Письмі Святому
Написано заповіт.
Та, лихо, ніхто нікому
Не вірить, — і гине світ.

Пожалься ж над нами, Боже,
В обляду свою візьми!
А може, навіки може,
Тебе прогнівили ми?

Чи ж мало походів хрестових,
Погромів, тортур і кар,
Чи ж мало живої крови
Упало на Твій вівтар? . .

І голос озвався з неба:
— Не треба мені офір.
Людино, подбай про себе,
Людино—людині вір!

("Обрії")

"НАЙНЕКУЛЬТУРНІША ПОДІЯ" . . .

Прокуратор 8 американської армії в Кореї полковник Дж. Гелей подав до прилюдного відома факти про жахливі вбивства, спокнені комуністами над вязнями полоненими. Це повідомлення викликало величезне обурення в США.

Численні сенатори й посли заявили в найгострішій формі, що єдиною можливою реакцією США новинне бути вжиття атомової бомби, як кари, на корейському фронті. Деякі з послів стоять на становищі, що після повідомлення про жахливі вчинки комуністів у Кореї, світова опінія, мабуть, інакше поставиться до вжиття атомової бомби на корейському фронті.

Президент Труман назвав факт вбивства коло 5,000 полонених комуністами "найнекультурнішою подією" останнього сторіччя. На запитання одного журналіста, чи факт вбивства комуністами полонених виправдував би, на думку президента, можливість вжиття атомової бомби, цей останній відповів рішуче: "Ні".

КРИТИЧНИЙ РІК

Гарячкове й швидке озброєння Москви та її сателітів дає підставу для деяких західніх військовых знавців припускати, що 1952-ий рік буде для Заходу критичний. На їх думку совєтські війська навіть тепер могли б пробитися за 35 днів до англійського каналу. Звичайно Москва може й не розпочати війни в 1952 р., проте, як твердять західні стратеги, треба бути напоготові.

ВПРОВАДЖЕННЯ МОЛИТВИ В НАРОДНІХ ШКОЛАХ

Албені, Н. Й. — Стейтова шкільна рада пропонує, щоб у кожній школі починали день молитвою "До Всемогутнього Бога" і заявою піддановти пропорові. Текст молитви, що відповідав би всім віровизнанням, запропонований у таких словах: "Боже Всемогутній, ми признаємо нашу залежність від Тебе і благаємо Твого благословення для нас, наших батьків, наших учителів і для нашої країни".

ПОЧЕСНЕ Й ВАЖЛИВЕ ЗАВДАННЯ

5.500 вояків Канадійської 27 бригади мають очолити оборону, на випадок советської збройної агресії, Рурщину — серце німецької індустрії, а також охороняти великі, стратегічного значення, міста, як Ессен, Дортмунд, Дюссельдорф. Командує бригадою Дж. Волш. Головна квартира бригади буде в старому вестфальському місті Сест. Канада асигнує близько 10 міл. долярів на збудування приміщень для бригади в Сесті.

Камінь

Мовчазний камінь. Суворий. Він не думає, він тільки спостерігає, як навколо нього переходять маленькі люди, страх не любить каменярів. Наболілий вітрами камінь умирає, розсипається в дрібні пищинки, а згодом народжується, немов легендарний фенікс. Камінь має на собі відбиток людської печати, він затаює в собі муки Ісуса на хресті.

Пророчі перекази Нового Завіту оповідають, що Ісус Христос, прославляючись своєю мудрістю і Божеством, примусив камінь бути послушним.

Камінь символ перемоги. Ним св. Давид умертвив богохульного Голіяфа.

Камінь твердий і тривкий, основа фундаменту, він лежить від початку і лежатиме до кінця світу, як свідок правдивий і мовчазний, гордий у своїй величавій поставі і суворий. Суворий, як закон. Тривкий, як Боже слово. А слово — Бог.

В. Дубина
("Обрії")

КАНДИДАТУРА АЙЗЕНГАВЕРА

Газета "Конкорд Монітор" виступила за кандидатуру Айзенгавера на президента. Це перший республіканський орган у штаті Нью Хемшір, що висловився за кандидатуру генерала.

ЯПОНІЯ РАТИФІКУВАЛА МИРНИЙ ДОГОВІР

Наради в Токіо в справі обговорення мирного договору тривали майже 23 дні. Комуністи гостро протестували, проте парлямент ратифікував мирний договір, підписаний у Сан Франціско.

КІНЕЦЬ ОКУПАЦІЇ НІМЕЧЧИНИ

23 листопада ц.р. в Парижі відбувася історична двогодинна нарада трьох міністрів закордонних справ: США, Франції й Англії з канцлером Західньої Німеччини Аденауером. Нарада вирішила закінчити окупацію Німеччини і визнати Західню Німеччину суверенною державою, рівноправним учасником у західньо-європейському блоці держав.

ЧЕРВОНИЙ КИТАЙ

За відомостями військової контр-розвідки, червоний Китай на сьогодні має армію в 6 мід. чол. і 10 мід. у резерві. Повітряна фльота пекінського уряду має близько 1000 літаків.

СМЕРТНІ ВИРОКИ

Військовий суд у Лодзі — Польща — ухвалив смертні вироки для трьох молодих поляків, обвинуваченик в організації партизанських загонів. Підсудні, звичайно, "визнали" свою вину.

ТІЛЬКИ ЗА ПІВРОКУ

Китайське національне міністерство оборони повідомило, що комуністи під з а к и д о м "контреволюції" останнього півроку вбили 380.000 осіб.

НОВА ОРГАНІЗАЦІЯ ДОПОМОГИ ВТІКАЧАМ

Замість ІРО 23 країни, разом із Сполученими Штатами, вирішили утворити нову організацію допомоги втікачам. До Гамбургу в перших числах грудня прибуло 244 тони харчових продуктів, що їх пожертвувало Міністерство Земельних Справ Америки для втікачів, які перебувають у Західній Німеччині.

Портрет Советської Росії...

У статті А. Інкіліса і Реймонда Бауера (газета "Нью Йорк Таймз") опубліковані загальні висновки анкети "Центру досліджень про Росію" при Гарвардському Університеті. Стаття подана під заг. "Портрет Советської Росії, намальований росіянами".

Анкету заповнили 2500 емігрантів. Весь матеріял охоплює близько 30000 сторінок. Головні запитання в анкеті були такі:

До якої міри міцна советська система?

Які почуття советських людей щодо комуністичної партії?

Як ставляться вони до Сталіна?

Якого уряду вони бажали б? Які шанси на повстання всередині СССР?

На підставі анкетних матеріялів автори статті подали такі узагальнені висновки.

Майже всі втікачі (емігранти) вважають, що советський режим спирається на партійних комуністів, які користуються в країні різними привілеями. Партія не являє собою монолітної групи, а складається з основному з трьох категорій, а саме:

1. міцна основа партії — "переконані" фанатики;
2. кар'єристи;
3. "вимушені комуністи" — проти волі члени партії.

Проти членів партії, що стали такими проти своєї волі, втікачі ставляться досить толерантно. Якщо до "кар'єристів" ставляться з презирством, то "міцну основу партії" просто ненавидять. На їх думку, кар'єрист пристосується до першого-ліпшого режиму, що настане після комуністичного, тоді як "фанатики" говорять для нового режиму серйозні утруднення...

За дореволюційних часів селяни вірили, що "цар-батюшка" не знає про ті кривди, які чинили урядові особи народові. Майже по всій Росії говорили: "Бог високо, а цар далеко, нічого не вдіє!"... Словом, цар ніколи такої кривди не допустив би. Нескінченні прославлення Сталіна в советській пресі мають своїм завданням свідомо викликати таке саме ставлення до Сталіна. Його змальовують, як прекрасного вождя, що піклується інтересами простого н а р о д у. Проте трудящі СССР про Сталіна зовсім іншої думки. З анкет видно, що всі втікачі виявляють величезну ненависть насамперед до М.Д.Б. (Міністерство Державної Безпеки), а потім до комуністичної партії. Сталіна ж вважають рушійною силою, що стоїть за спиною і таємної поліції, і партії. Він не тільки знає про їх діяння, а й цілком відповідає за них. — Жорстокий, кривавий, впертий, немилосердний — таким уявляють підсоветські люди Сталіна. Втікачі характеризують його як людину осьвічену, здібну, хитру й підступну, що настирливо досягає поставленої мети, хоч би ціною і мільйонів трупів.

Більшість втікачів-емігрантів висловлюються за "демократичну" форму урядування, як наприклад, у Сполучених Штатах. Проте вони уявляють "демократію" досить смутно. В багатьох анкетах, в яких автори із захопленням говорять про свободу, разом з тим підкреслено: "Звичайно уряд не повинен дозволяти друкувати всіляку нісенітницю".

В галузі економічній емігранти відстоюють націоналізацію важкої промисловости, залізниць, усіх засобів сполучення й природніх ресурсів. Щодо легкої промисловости, то вона повинна бути приватним сектором, а система колгоспів має бути знищена. Один із втікачів пише: "Колгоспи слід знищити, але заводи і фабрики повинні залишитися націоналізовані. Вони й тепер націоналізовані й належать робітникам, тільки прибуток від них іде урядові, а не робітникам!"

Советські втікачі вважають за відповідний такий уряд, який гарантує соціялізацію медичної допомоги, пенсії старим, державну гарантію праці.

Не зважаючи на таке велике незадоволення советським режимом, всі втікачі одноду шно стверджують про цілковиту неможливість революції всередині країни, або будьякі значні зміни в советській системі. Найкраща запорука тому — всюдисуща таємна поліція, а кожному, що живе в советських обставинах, доводиться до них пристосовуватися, тобто зміцнювати існуючий режим. Тільки з допомогою будьякої зовнішньої сили можливо повалити або грунтовно змінити советський режим.

Справжній план розброєння

Труман звернувся по радіо до Кремля з пропозицією прийняти новий союзний план розброєння.

Президент заявив, що делегації трьох демократій (США, Англії, Франції) внесли цей план на Загальні Збори ОН. Ставлення Москви до цього пляну наочно покаже, наскільки щирі всі советські розмови про мир і розброєння.

В пляні, - - підкреслив Труман, — ми пропонуємо взяти на облік озброєні сили всіх держав, усю їх зброю разом з атомною. В кожній країні, що має значні озброєні сили, повинна проводитися суворя інспекція й перевірка. Американський нарід бажає провадити одину тільки війну — війну проти убожества і людських страждань. Ми рішуче прагнемо перемогти всі перепони, щоб добитися сталого миру, справжньої свободи і справедливости. В разі потреби, ми будемо озброюватися доти, поки вільне людство не стане настільки могутнім, що агресор не наважиться порушити мир.

Держави, що відхиляють наш план, не зацікавлені в мировій. Советський Союз неодноразово говорив про потребу скорочення озброень, але ніколи сам ефективного пляну не пропонував. Усім державам, в разі прийняття пляну, доведеться відкрити карти, покласти їх на стіл і залишити їх там.

Труман пропонує Советському Союзові і його сателітам підняти залізну завісу цензури й ознайомити свої народи по радіо і в пресі докладно про план демократій.

СССР ПРОТИ ПЛЯНУ ТРЬОХ

24 листопада ц.р. на засіданні політичної комісії (Париж) советський міністр Вишинський відхилив проект трьох великих демократій про скорочення розброєнь. Він подав 12 "серйозних" поправок. Суть їх в основному така:

1. Негайно заборонити використання атомних бомб і вироблення атомної зброї;
2. Негайно скоротити на одну третину озброєння США, Англії, Франції, СССР і Китая;
3. Передати контроль над роботою атомної комісії до Ради Безпеки (саме тут Советський Союз може використати своє право вета).

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly. — Authorised as second class mail, Post Office Department, Ottawa.
Передплата на рік в Канаді і закор доном $1.00. Окреме число 10ц.
РЕДАГУЄ — КОМІТЕТ.
Адреса редакції:
506 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

Як створювали святих

В VII ст. Папа Боніфацій IV перетворив Пантеон (Пантеон, це поганський храм усім богів, наповнений статуями цих богів. Цей поганський храм імператор Фоєос подарував Папі Боніфацію) в церкву Благословенної Марії і Мучеників.

Здебільшого статуї поганських богів і богинь були попросто залишені на своїх місцях і перейменовані на різних християнських мучеників, що їх а-пробувала католицька церква. Отже статуї, що колись репрезентували поганських богів і богинь, тепер шануються як статуї католицьких мучеників і Діви Марії.

Статую Юпітера перенесли з Пантеону до храму св. Петра в Римі і тепер вона репрезентує ап. Петра. У католицькій енциклопедії читаємо: "При четвертій колоні справа (в храмі св. Петра) знаходиться дуже важлива сидяча статуя св. Петра, що її помилково відносять до XII ст., тоді як вона походить від IV або V ст". Отже твердження кат. енциклопедії погоджується з фактом, що статуя св. Петра в храмі Петра, колись репрезентувала поганського бога Юпітера, а тепер католицькі авторитети твердять, що вона репрезентує Петра.

("Канв. Католік Магазін")

Чи знаєте ви, що

. . . Гірське повітря відрізняється від звичайного зниженою температурою і тиском, великою вологістю й насиченням кисню.

. . . Тепер на земній кулі людей білої раси близько 1000 мільйонів, жовтої — 540 мільйонів і різних кольорових рас близько 245 мільйонів.

. . . Порох являє собою суміш дерев'яного вугілля, сірки і салітри.

. . . Перший європейчик, що відвідав Канаду, був Лейф Еріксон — скандінавець.

. . . Теперішня війна в Кореї розпочалася 25 червня 1950 р.

ПЕТРО У В'ЯЗНИЦІ

"Стережено ж Петра в темниці; церква ж безперестану молилась Богу за нього."
Діяння 12:5.

Прочитайте 12 гл. з Дізнь апостолів

Оповідання про звільнення Петра з темниці цікаве не тільки тим, що детально малює чудесну подію, а й тим, що подає нам ряд допоміжних інструкцій і науки.

Уявімо собі на хвилину становище Петра, що з людського погляду було цілком безнадійне. Ірод почав переслідувати деяких представників церкви. Знищивши мечем Якова, брата Йоаннового, і, переконавшись, що це подобається жидам, він дав розпорядження схопити Петра і посадити в темницю, де він мав чекати на смерть, зараз по скінченні великодніх свят. Щоб Петро не міг втекти, його охоронялася сильна сторожа. Два ланцюги від кожної його руки були приковані до рук двох воїнів. Два воїни були перед дверима в'язниці і змінювалися кожних три години. Крім перших воріт були другі, що були так само під вартою. Замикала охорону залізна брама. Так було останньої ночі, що після неї Петра мали забити.

Чи могла допомогти церква Петрові в цих обставинах? Адже цілий полк війська не зміг би звільнити його. Населення Єрусалиму чекало на його смерть. Ірод робив усе не спеціально на догоду жидам. Проте церква мала незрівняну зброю. "Як стережено Петра в темниці, церква безперестану молилася Богу за нього." І молитва церкви перемогла всі труднощі, кайдани, сторожу, ворота й засови. Молитва церкви звільнила і спасла Петра.

Молитва — це сила, що її церква в наші дні нехтує. Молитва — це сила, що могла б змінити все і здійснити наші найкращі духові бажання. І нехай ніхто з нас не думає, що Бог відповідав чи відповідає на молитви лише великих святих, апостолів і пророків. Сила молитви залежить не від того хто молиться, не від його особи і становища, а від Христа. Як ви принесете чек до банку, то неважно чи ви приїдете автом, трамваєм або на коні. Для банку головне не ви, а підпис. Так само наші молитви, їх здійснення залежить від того, в чиє ім'я ми просимо і якщо це ім'я Христа, Бог пошле нам Сина і здійснить ваше прохання, як Він це зробив з проханням церкви в Єрусалимі, що благала за Петра.

Друга характерна риса в згаданій події, що привертає до себе увагу, це відволікання моменту порятунку. Петро не був звільнений зараз же першого дня на молитву церкви. Збігали дні, а відповіди на молитву не було. Останнього дня, коли після нього Петро мав позбутися життя, надійшло визволення. Чому Христос не звільнив Петра раніш? Щоб зміцнити його віру і віру церкви. Петро витримав іспит. Наступного дня мала відбутися екзекуція, проте тієї ночи Петро спав безтурботно. Завтра смерть, але для Петра вона не мала страху. Ми маємо перед собою людину сповнену віри. Це вже не той Петро; що пробував ходити по воді і, коли став тонитися, просив про допомогу. Перед нами стоїть Петро, що вже може спокійно ходити по хвилях моря життя і без страху дивитися в лице смерти. Коли іншого віруючого Рідлея мали католики спалити живцем, один з його приятелів запропонував йому, що він проведе з ним останню ніч. На це Рідлей йому відповів: "Що ти будеш робити, із собою, бо я лягаю спати зараз по вечері." І він так зробив, а наступного дня відважно відлав своє життя на свідчення віри в Бога.

Бог має власний час для нас і цей час найкращий. Наші молитви не завжди мають негайну відповідь. Це також має свій зміст. Коли Христові сказали ученики про Лазаря, що мовляв, той, котрого ти любиш слабий, то Христос не пішов відразу, а затримався на два дні. Тому що Христос любив їх. Він приїшов пізніше, в свій час. "Господи, як би ти був тут мій брат не вмер би" — докір, але тоді відкрилася сила Бога. Час Христа найкращий час і тому ми повинні молитися, не втрачаючи надії.

Далі ми повинні взяти під увагу повільність звільнення. В'язень, що тікає, не розбирається б, дягаючи-спати, чи він одягнений чи ні, він летів би з в'язниці як стріла, він не марнував би часу. Зовсім інше ми маємо коли ангел появляється в темниці. Він усе робить з повагою, без поспіху. Він каже Петрові, підперезися, підв'яжи постоли, надінь одіж. Після цього він веде його через першу, другу сторожу, ворота. Він має час, і робить все з певністю, без поспіху і клопоту. Чому? Тому що Бог виконує свої завдання в певности і силі, це властиве Йому. Ми дуже часто нетерплячі, поспішаємо без потреби, хоч і повинні пристосовувати свої життєві кроки до плану Бога. "Ви ж вийдете не похапцем і не утікаючи, бо попереду вас йтиме Господь, і Бог Ізраїля буде вас проводжати." Іс. 52:12.

Ангел залишив Петра так скоро, як той не потребував його допомоги. Бог робить чудесне, якщо воно абсолютно потрібне. Коли ж людина може вже подбати сама про себе, Бог залишає її вільно діяти. "З страхом і трепетом про своє спасіння дбайте." Фил. 2:12.

Нарешті ми звертаємо увагу на неймовірне здивування тих, що молилися, коли їх прохання здійснилося. Вони молилися безперестану, але коли Рада, побачила Петра і по жіночому лишила його на вулиці, щоб розповісти решті про нього, ніхто не хотів їй вірити. Зібрані на молитву вигадують неймовірні речі, про Петрового ангела і т. д., але найпростішого рішення ніхто з них не знайде, що то є дійсно Петро. Так може статися і з нами, що коли наші прохання перед Богом будуть здійснені, то ми не повіримо, що це Бог відповів на них, а будемо вигадувати різноманітні пояснення.

Петро продовжував стукати, як цього можна було від нього чекати. Коли вони відчинили йому двері, то, очевидно, за східним звичаєм всі заговорили відразу. Петро зробив знак рукою, щоб вони замовкли. І він розповів їм, як Господь вивів його з темниці.

Ми не повинні молитися як віруючі в Єрусалимі, тобто молитися і в той же час мати сумнів. Ми повинні з глибокою вірою сподіватися, що відповідь на наше прохання одержимо. Ми не повинні бути здивовані коли відповідь прийде і наше прохання буде здійснене. Ми не повинні вигадувати всілякі свої пояснення про те, як це могло статися, а визнати, без вагань, що це ясна відповідь Бога.

М. Л.

Чи заплатили ви "Євангельську Правду" на новий рік?

В. Винниченко

ТЕРМІТИ

(Уривок з роману)

Після воєнної хуртовини в 1914—1919 рр. прошумів страшний буревій над цілим світом, зокрема й над Україною. Розгорнулися події визвольної боротьби, від якої й до сьогодні кривавиться Україна. Всі ці буревійні події знайшли відгомін у літературній творчості Володимира Винниченка, який народився 1880 р. в Україні, а помер 19 березня 1951 р. у Франції. Винниченко брав досить живу участь в українському революційному русі. Як письменник виявив великий стихійний талант у довгій серії оповідань, повістей і драм. "Слово за тобою Сталін" — був останній твір Винниченка. Суть роману така: арештують рідну українця Степана Іваненка. Родина ця вряговує себе тим, що три брати всю вину скидають на брата Марка. Згодом Степан Іваненко стає большевицьким агентом, а інші — професор і священик сексотами. Заслання Марко пише листа до Степана Іваненка, в якому прокляне братів за зраду народові та службу тиранії. Зокрема він повідомляє про існування в Україні таємної організації, роману, а саме лист, що його Марко надіслав Степанові із заслання.

"Брате Степане, пишу до тебе з того місця, куди ти з братами "заслав" (закреслено) продав мене. Будь ти проклятий разом з ними! Продаючи мене, ти виправдувався тим, що цим йодстовом ти краще прислужуватися нашій українській визвольній справі й допомагав будувати соціялізм. Та які прекрасні, які чудові дачі, віллі, автомобілі, хутори у Сталіна та його яничарів міністрів. У царя такого не було. Але чи ти ж бачиш, який соціялізм є там, унизу, під Сталіном та його яничарами. Та ти придивись, придивись, придивись! Та не очима сексота, агента й охоронця тих, що мають соціялізм у віллах, придивись тим очима, якими ти колись дивився, очима українця і сина експлуатованих працівників, батьків наших.

Продаючи мене за сталінський "соціялізм," ти сказав, що ви таємно допомагатимете нам. Правда, ви допомагали. Але яка то була поміч? Двурушництва: панів своїх ви душили на сантиметр, а нас душили на кілометри. Дворушники ви, дворушники, дворушники! Спіймають вас пани й будете ви тут з нами, або ще далі, там, звідки навіть ваш Сталін не вернеться . . .

Так вам і треба. Але діти ваші чим винні? Защо діти й унуки ваші будуть жатовані? Щоб їх урятувати, я оце й пишу до тебе. Схаменіться, наближається час розплати. Вона буде така люта, що навіть кремлівська банда з усією її досконалою, науковою, кривавою жорстокістю уявити не може. Поки не пізно тікайте з табору засуджених історією і людством злочинців. Армія катованих вами народів готується до бою з вами. І це буде останній, вирішальний бій . . .

Ви посміхаєтесь? Армія заляканих, закутих, замучених рабів? Без організації, без зброї, без голосу — готується до бою? Де вона? А ти придивись, придивись, придивись! . . І ти побачиш. І коли тебе буде зараховано у визвольну армію, служи їй вірно, чесно, будь їй самовідданим агентом у таборі ворогів і тобі потім (після нашої перемоги) простяться всі твої злочинства проти народу. А коли не послухаєш мене, або захочеш продати нас, горе тобі буде, твоїм дітям, братам твоїм і дітям іхнім, — все, що матимуть пани ваші, то матимете ви, яничари їхні. Матимете, матимете, матимете ! . .

Ми знаємо все, ми реєструємо все, що діється в Союзі краще за всякі міністерства. А на доказ того скажу тобі, що я тут на каторзі, за кілька тисяч кілометрів од вас, під догляданом ваших собак і чекістів, знаю, наприклад, про вас, моїх любих юдів-братів все, що хочу! Не віриш? А от на. Ти, Степан Іваненко, формально рахуєшся при міністерстві фінансів і виконуєш ролю нібито фінансового інспектора, розїздиш по Союзу немов би для фінансового контролю. А в дійсності ти — агент МДБ, сексот особого призначення і ти розїздиш не для контролю фінансів, а для провокації і виловлювання противників сталінізму. За те ти маєш урядове, шикарне помешкання, прекрасну дачу, автомобіль і гроші. Не так, скажеш?

Брат Євген служить за священика при якійсь маленькій церкві в Москві, але має обов'язок у проповідях і службах Божих славословити "Богом посланого вождя Сталіна" та його яничарів. За це він піп, "соціяльно шкідливий елемент" має свою нагороду.

На умові бути агентами Сталіна, вам після провокації надіслано й моїми товаришами за зраду, було дозволено жити в Москві і "працювати" як сексотам, кожнмоу в своїй галузі. Не правду кажу? А коли правду, то звідки я знаю?

Ми знаємо все. Від нас ніякі охоронці, сексоти й чекісти нічого не сховають. Ми — не таргани, ні! Вам, слугам Сталіна, відомо, як цей деспот відповів своїм ближнім яничарам, коли вони в паніці донесли йому про бунти грабованих, колективізованих селян: "Що? Перелякались таргани? Чоботом їх"! Ви здорово тоді подушили іх, мільйонів сім-вісім ліквідували. Пам'ятаєш? Але нас сталінський чобіт не роздушив і не роздушить, бо ми не таргани! — І нас не кілька мільйонів, а кілька десятків мільйонів. І ми є не тільки по селах, а скрізь по всьому Союзу, по всіх його установах, фабриках, заводах, колгоспах, канцеляріях, міністерствах, навіть у самому Політбюро ВКП ми є. Бо ми не таргани, **а терміти.** Так, так, — ми терміти!

Ми гриземо весь ваш Союз, всі підстави вашого панування, економічні, політичні, наукові, моральні. Ми — скрізь. Навіть ваші жандармерії всякого "призначення", ваші МВД, ваші танкові бригади, ваші атомні центри, всі ваші найстрашніші засоби поневолення і катування, все ми гриземо зсередини. З витяжу ваша будівля ціла, страшна, грізна. Але коли ми все згриземо зсередини і коли настане слушний час і щось штовхне вашу советську фортецю, ви відчуєте, з яким грохотом на всю планету завалиться вона, роздушивши вас і дітей ваших під собою . . .

Чудодійна наша сила: вона росте в тій самій пропорції, в якій ви виявляєте над нами свою. Ваша є страх, а наша ненависть. Що дужче ви нас стражхаєте, катуєте, мучите, то дуже наша ненависть гризе вашу силу. Нема сили дужчої за силу ненависти. Чотирнадцять років ви катуєте мене по каторгах, але сила моєї ненависти є вічна. І сміюсь я з вас і вашого катування, кати мої жалюгідні. Ніяка навіть смерть не може знищити цю силу нашу. Та я з того світу буду вітати вас вами з усією силою моєї ненависти. Я буду з'являтися вам у снах, і буду жити у підсвідомості вашій, я буду стояти кривавим моментом у свідомій пам'яті вашій.

Ти не посміеш прочитати дітям своїм цього листа. Ти сховаєш од них правду про себе і дядьків їхніх? Але не сховаєш: мої інші брати, брати-терміти розповідять їм про неї. Вони є круг вас, вони слідкують за кожним рухом вашим, вони дізнаються, що ти не прочитав цього мого листа і вони пришлють їм десятки копій його. Не сховаєш, не сховаєш, не сховаєш! Або ж, жоли сховаєш, то ховай для того, щоб швидше стати термітом. Ставай, ставай, поки не пізно!"

Г. С. Сковорода

Бджола й шершень

(Байка)

— Скажи мені, бджоло, чого ти така дурна? Ти ж знаєш, що плоди твоєї праці не так тобі, як людям корисні, а тобі часто шкодять, приносячи замість нагороди смерть. А все одно ви не перестаєте збирати мед. Багато у вас голів, але всі без мозку. Видно, що ви без толку закохалися в мед.

— Великий ти дурень, пане совітнику, — відповіла бджола. — Мед любить їсти і ведмідь та й шершень теж лукаво його дістає. І ми могли б мед красти, як іноді наша братія і робить, якби любили лише їсти його. Але для нас незрівняно більшою радістю є збирати мед, ніж їсти. Ми до цього народилися і не перестанемо це робити, поки не вмремо. А без цього жити і досхочу мед їсти для нас все одно, що смерть.

Висновок. Шершень — це образ людей, що живуть краліжкою чужого і родяться лише на те, щоб їсти, пити й т. ін. А бджола — це мудра людина, що в своєму сродному ділі працює. Багато шершнів без толку говорять: "Для чого цей, наприклад, студент вивчився, і нічого не має? Нащо, мовляв, учитися і не мати багатства"?. Вони не розуміють, що сродна праця — це найсолодша в світі річ... Що є гірше, як плавати в багатстві і смертно мучитися без сродної праці?.. Нема нічого радіснішого як жити відповідно до природи. Тоді є солодкою і фізична праця й терпіння тіла... Але ж треба розкусити, що то означає жити відповідно до природи. Це не закон тваринного бажання нашого, а бажання існування в сродній собі часті. Це те існування, про яке древній грецький філософ Епікур сказав: "Дякуємо блаженній природі за те, що потрібне зробила неважним, а важне непотрібним".

(Із збірки "Басні харьковскія" 1774 р.).

М. В. Гоголь

НІЧ ПЕРЕД РІЗДВОМ

(Уривки)

Микола Васильович Гоголь народився 1 квітня н. с. 1809 р. в с. Сорочинцях, на Полтавщині. Хоч і писав російською мовою, проте всім своїм єством був українським письменником. Творість Гоголя — реалістична, сповнена гнівної викривальної сили (безсмертна медія "Ревізор", "Тарас Бульба", "Мертві душі" та ін.), завжди була і є дорога для української громадськости. Надзвичайно яскраво Гоголь змальовував галерею поміщицьких і чиновницьких "мертвих душ", ворожих українському народові і його прагненням. З дитинства Гоголь виявляв великий інтерес до народніх легенд, історичних переказів, народнього побуту і звичаїв селянства. Використовуючи народню фантазію, Гоголь дотримується народніх уявлень; надає їм побутових рис. Чортів і відом Гоголь змальовує комічними, простакуватими. Людина часто перемагає нечисту силу й примушує її служити собі.

Останній день перед Різдвом минув. Зимова, ясна ніч настала. Глянули зірки. Місяць велично виплив на небо посвітити добрим людям та всьому світові, щоб усім було весело колядувати і славити Христа.

Колядувати у нас називається співати під вікнами проти Різдва пісень, що звуться колядками. Тому, хто колядує, завжди кине в торбу господиня, чи господар, чи хто там зостається дома, ковбаси, чи хліба, чи шага мідного, хто чим багатий. Розказують, ніби був колись такий ідол Коляда, котрого мали за бога, та ніби з того й повелися колядки. Хто його зна? Не нам, простим людям про це балакати. Торік о. отець Йосип заборонив був колядувати по хуторах, кажучи ніби ним люди догаджають сатані. Одначе, правду казавши, в колядках ні слова немає про Коляду. Співається часто про Різдво Христове, а при кінці бажають здоров'я господареві, господині, дітям та всім у хаті.

Морозило дужче, як зранку; але зате було так тихо, що ритіння морозу під чобітьми чути було зо півверсти. Ще ні одна юрба парубків не з'являлася під вікнами хат; тільки місяць зазирав до них крадькома, ніби викликаючи дівчат, що прибиралися та чепурилися, хутчій вибігати на рипучий сніг. Аж ось з димаря одної хати клубами посунув дим і пішов химарою по небу, і разом з димом вилетіла відьма верхи на мітлі.

*

Тим часом чорт підкрадався поволеньки до місяця і вже простягнув був руку, щоб схопити його; та враз сикнув й назад, ніби обпікшися, посмоктав пальці, подригав ногою й забіг з другого боку, і знову відсмоктав та відсикнув руку. Але ж, не зважаючи на невдачі, хитрий чорт не покинув своїх витівок. Підбігши, раптом схопив обома руками місяць, крутнувся та дмухаючи, перекидав його з руки в руку, як мужик, діставши голими руками жарину для своєї люльки; нарешті покватило схован до кишені і, начебто нічого й не було, пішов далі. У Диканці ніхто не чув як чорт украв місяця.

*

Отаким чином, як тільки чорт сховав у кишеню свою місяцю, враз по всьому світі зробилося так темно, що не кожен знайшов дорогу до цинку, не тільки до дяка. Відьма, опинившись раптом у темряві, скрикнула. Тут чорт, підсилавшись до неї ісиком, підхопив її під руку і заходився нашіптувати на вухо те саме, що звичайно нашіптують усій жіночій породі.

*

"То ти, куме, ще не був у дяка у новій хаті?" — говорив козак Чуб, виходячи з своєї хати, до сухорлявого, високого, з короткій кожушині мужика з обросшою бородою, яка свідчила, що вже тижнів зо два чи й більше не торкався до неї ісиком, яким звичайно мужики голять бороди, не вживши бритви. "Там тепер буде добра пятика!" — провадив далі Чуб, скрявивши в усмішку обличчя. "Якби тільки нам не спізнитись"! При цьому Чуб попрявив свій пояс, що тісно підперезував його кожуха, насунув глибше свою шапку, стиснув у руці батіг — страх та кару для в'їдливих собак, але, глянувши вгору, зупинився . . . "Що за дідько! Дивись, Панасе"! . .

"А що?" — промовив кум і підняв свою голову догори.

"Як то що? Місяця нема".

"Що за лиха година! Справді нема місяця".

"То ж бо й воно, що нема!" — вимовив Чуб з деякою досадою на незмінну байдужність кумову — "тобі, мабуть і за вухом не свербить"!

"А що мені робити"?

"Треба ж було", — провадив далі Чуб, утираючи рукавом вуси: "якомусь дідькові, бодай йому не довелося, собаці, зранку чарку горілки випити, — устряти ! . . Далебі, начебто на сміх . . . Навмисно, сидівши в хаті, дивився у вікно: ніч надзвичайно. Ясно, сніг виликує проти місяця. Все було видно, як удень. Не встиг вийти за поріг, і осьдехоч око виколь"! — Чуб довго ще бурчав та лаявся, а тим часом роздумував, на що б його зважитися. Йому он як хотілось побалакати про всяку всячину в дяка, де, певна річ, сидів уже і голова, і заїжджий бас, і дьогтяр Микита, який їздив що два тижні до Полтави на торг та витинав такі штуки, що всі миряни аж за животи бралися від сміху. Уже бачив Чуб у думках на столі варенуху. Все це було принадне, правда; але темрява ночі нагадала йому про ті ліноші, що такі любі всім козакам. Як би то добре тепер лежати, підобравши ноги, на лежанці, курити спокійно люльку та слухати крізь чарівну дрімоту колядки й пісні веселих парубків і дівчат, що юрмлятьсь попід вікнами! Він би, без будьякого сумніву, зважився б на те, якби був сам; але тепер удвох не так нудно й страшно йти темної ночі, та й не хотілося-таки виказати себе перед іншими ледарем чи боягузом. Закінчивши лятись, звернувся він знову до кума:

"То таки нема, куме, місяця"?

"Нема".

"Дивно, далебі! А дай понюхати табаки! У тебе, куме, добряча табака! Де ти береш її"?

"Де в біса, добряча!" — відповів кум, закриваючи березову тавлинку, цяцьковану візерунками. "Стара курка не чхне"!

"Я пам'ятаю — провадив так само Чуб, — мені покійний шинкар Зозуля якось привіз табаки з Ніжина. Ех, табака була! Та що ж, куме, що будемо робити? Адже темно надвір"?

"То, мабуть, залишимось дома", — промовив кум, ухопившись за клямку дверей.

Якби кум не сказав цього, то Чуб, мабуть, наважився залишитись, але тепер його начебто щось під'юджувало йти наперекір. — "Ні, куме, ходім! Не можна, треба йти"! — Сказавши це, він уже й досадував на себе, що сказав. Йому було дуже неприємно плентатись такої ночі; та його втішало те, що він сам нависнче цього захотів і зробив таки не так, як йому радили.

Коли ж вони вийшли на обличчі ані найменшого знаку досади, як людина, якій байдужісінько, чи сидіти дома, чи плентатися з дому, озирнувся, почухав пуханком собі плечі, й обидва куми подалися в дорогу. .

РІЗДВО

(З віршів мадрівних дяків)

Нижче наведений вірш не є жадна сатира. Якби ці вірші були легковажною спробою висміяти свято, то редакція ніколи б їх не вмістила. Але річ в тому, що нижче наведені вірші є серіозним висловом вірувань щодо Різдва Христового, так як його собі уявляла нижча церковна ієрархія. Мандрівні дяки декляму вали ці вірші не для гумору, але від усього серця, щиро. Вірші мандрівних дяків на Вкраїні виявляють увесь неприглядний примітивізм релігії широких мас та факт, що рафіновані богослужения і чудові театральні відправи і співи у великих містах по православних церквах, не мали великого впливу на село. І це мало місце по тисячі років навчань народу православною церквою на Вкраїні.

"Христос родивсь, мир звеселивсь:
Сьогодішніми часи
Для сих родин, всих християнин
Вминає ковбаси.
Баби, діди пиво, меди,
Горілку варену
Кухликом п'ють, з книшами жруть
Свинину печеку.
Хлопці, дівки навперегони
Бігають під хатки
І, як вовки або свинки,
Скригичуть колядки.
Пани, купці, славні кравці,
Шинкарство, міщани
Об сім Різдві усі в нові
Убрались жупани.
Мати земля уся гуля
І, взявшись у боки,
Пісні гуля, б'е гопака
В піщаних широкі.
На небесах янголи всі
Аж и долоні
З радощів б'ють, пісні гудуть
Якимовій дові".

ЗАГИНУЛО 42.300 ОСІБ

Доміністьне бюро статистики повідомило, що протягом останніх 47 років, тобто від 1904 року й до сьогодні, в катастрофах на канадійських дорогах загинуло 42.300 осіб. За цей же час у З.Д.А загинуло близько мільйон.

СОВЕТСЬКИЙ СЕРЖАНТ

Сержант советської армії М. Шутов утік до Німеччини (англ. зона окупації). Шутов розповів англійцям, що він зрозумів, що таке советська система, коли прибув до східньої Німеччини, де живуть досить кепсько, але незрівняно краще, ніж у Советському Союзі. Радіопередачі із західних зон не в меншій мірі змінцяли його рішення тікати. Британська влада офіційно повідомила про надання Шутову притулку в англійській зоні.

Листи читачів

Щиро, щиро дякую!

Сердечно дякую редакції й в-ву за місячник "Єв. Пр.". Не перебільшуючи, можу сказати, що "Єв. Пр." своєю назвою цілком відбиває і зміст. Прекрасно опрацьований матеріял, справжня українська мова вражають кожним своїм рядком. Я не знаю, як висловити подяку за всі статті, такі науково-духові і глибоко релігійні. Дякую авторові за статтю "Український Сократ" (Сковорода). З великим захопленням перечитувала цей матеріял. Засилаю сердечну подяку М. Зозулі, який так натхненно, обрізно й мальовниче подав у статті "Усе торжествує, усе співає!" про урочисте Богослужіння, що відбулося в Торонті, у вашій церкві, 7 жовтня ц.р. Коли дійшла до місця, де пастор М. Фесенко зачитує псалом 65, з такими рідними й близькими словами, як борозни, скиби і т. д., то аж заплакала. Якою криштелевою правдою звучать усі статті в "Єв. Пр." про новий переклад Біблії.

Нехай Господь благословить і допоможе вам і надалі у вашій праці!

Меншa сестра во Христі

Антоніна П. Фільчук

Для точности

В останнім числі "Єв. Пр." згадується про українську пшеницю, що її завезли меноніти, й яку називають кримською. Я гадаю, що це не зовсім точно. Цю пшеницю, мабуть завезли з Таврії, бо в моїм повіті (Мелітопільськім) в Таврії є дуже (було) багато менонітів. Три ж північні повіти Таврії (Мелітопільський, Бердянський і Дніпровський) творили одну губернію з Кримом з осердком в Симферополі, тому, мабуть, і назвали цю пшеницю кримською, хоч вона таврійська.

Д. Донцов

★

Від редакції. — Походження канадійської пшениці надзвичайно цікавить українців. Отже ми вдячні д-рові Донцову за його інформації. У статті "Єв. Пр.", в якій згадується походження пшениці, відомості взято з англійських джерел. Немає сумніву, що таврійську пшеницю, яку завезли меноніти до З.Д.А., названо кримською помилково, керуючись не краєвим а адміністративним поділом.

Українська Пресвітерська Церква в Торонті, Онт.
20 Claremont Str.
Пастор: М. Фесенко, Th. B.
Диригент хору: П. Січ.
Органістка: Еленора Фесенко.
Богослужения і Недільна Школа в 11 год. ранку кожної неділі.

Українська Пресвітерська Церква в Ошаві, Онт.
486 Simcoe Str. South
Пастор: І. Яцентий.
Органіст: Степан Салмерс.
Богослужения в 11 год. кожної неділі.
Вечерня в 7 год. веч.
Недільна Школа в 10 год. ранку.
Всіх радо вітаємо.

Українська Євангельська Церква в Гамільтоні, Онт.
669 Barton Str., East
Пастор: Лев Бучак.
210 Mary Str., Hamilton, Ont.
Богослужения відбуваються в 11 год. ранку кожної неділі.

HU 9282

ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Кінг Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

ВАЖНЕ ДЛЯ МІСТА ДЕТРОЙТ, МІШ., ТА ОКОЛИЦІ!

Оцим повідомляється, що **Українські Євангельські Богослужения** в Детройті відбуваються кожної неділі в каплиці Вестмінстерської Церкви при 9851 Гамільтон вулиці. Доїзд автобусами Гамільтон або Плимат.

В останню хвилину

Вперше в історії

З ініціятиви двох визначних промисловців Аляски, була споряджена в першій половині грудня ц.р. повітряна експедиція на північний полюс.

Вперше в історії канадський пасажирський літак пролетів над північним полюсом і скинув сталевий прикордонний стовп і 5000 листів від дітей Аляски на адресу Діда Мороза . . .

Політ відбувся вночі і літак на випадок можливої аварії мав харчів на 6 місяців.

CHRISTMAS STARS

By MARIAN SCHOOLLAND

It was the night before Christmas. Mother answered the ringing of the telephone. When she hung up the receiver, she said to Bessie:

"That was Mr. Marsh, with a long distance message for Mrs. Marsh. He is having car trouble, and will not be home till midnight or later."

Bessie looked worried. "Who will go tell her?" she asked.

"I guess you are the only one who can, Bessie. I don't like to send you out in the night alone. But with this sprained ankle, I cannot go. Bob is in bed with fever. And Daddy is not home."

Bessie went to the window and looked out into the blackness. Far away — it was a half mile — she could see a tiny yellow light, the window of Mrs. Marsh's house.

"It's awfully dark out," she said.

"But Mrs. Marsh is ill. She will worry. She must have the message."

Bessie nodded. She was only eight, and she had never been out all alone in the night—at least not as late as this.

"It won't seem so dark when you are out," Mother said gently. "Your eyes will get used to it. And you can take the flash-light."

Slowly Bessie put her coat on. Mother gave her the flash-light and smiled a cheerful goodbye.

Bessie hurried along the quiet country road, following the little golden circle that her flash-light threw on the path ahead of her. She did not look around. She did not want to look around. The darkness was like a thick black blanket, she thought, that some awful "thing" was ready to throw over her head. It seemed very close. It crept right behind her heels, so that she walked faster and faster, and the little golden circle bumped along ahead of her. She ran the last little way, and was out of breath when she knocked at Mrs. Marsh's door.

If took Mrs. Marsh a long time to get to the door, she was so frail and weak. Bessie stood still and shivered, and was oh so glad when the door opened at last.

Mrs. Marsh was very sweet and kind. She was very glad that Bessie had come to tell her the message. She made a cup of hot cocoa for her, and cut a big piece of pure white cake.

"I was worrying about him," she told Bessie, "because I know the car is not in good shape. I don't know what I would have done if you had not come to tell me he is all right."

When the cocoa was gone, Bessie got up to go. She did not want to go out into the dark again, but she had to.

"When you are out there," said Mrs. Marsh, "look up to the stars. They are beautiful tonight. I have been looking at them from my bedroom window. And think of God, Bessie. He's up there, you know.

Bessie nodded. She snapped her flash-light on and opened the door. She stepped out into the dark. Mrs. Marsh closed the door behind her, shutting her out with that big dark "thing" that held the thick black blanket.

But she hurried along bravely, following the golden circle that her flash-light threw on the path ahead of her.

But somehow, the circle of light did not seem as bright as it had been. It seemed to get dimmer and dimmer. And then suddenly it went out. The thick black blanket closed around Bessie. She stood stock still. She was terribly afraid. She thought she could feel the blackness wrap around her. She shivered. How awfully dark it was!

Then she thought of the stars. She looked up. Yes, there they were! The blanket was not over her head! The thick black blanket did not cover her after all! She could look way up! And God was there!

The sky was beautiful. There were hundreds and hundreds and hundreds of stars. How very, very big the sky was! Bessie felt that God was there, looking down upon her. God—how very, very great He is! Away up there in his very, very big sky. And Bessie so very, very tiny under the big, big sky.

"But God loves me," Bessie whispered to the stars. "He sent His Son out of the sky, down here, because He loves me."

Bessie looked around then for the thick black blanket, and it was gone! She could see the trees along the road. She could see the hills beyond the field. She could see the path ahead, and the road. Of course it was not clear as in daylight, but it was all there in the soft light of the stars. And the "thing" with the thick black blanket was gone.

Bessie started walking quickly down the path again. Mother

(Continued on p. 8)

THAT PRECIOUS FIND

By LAURIE MUNRO

"Here you are, Dave and Rita. Take that sack of old books and sort them out. I don't suppose there's anything much good and they all smell real musty and damp. Set aside any book that you think might sell. The rest can be dumped in the yard for burning later."

Mrs. Sales, organizer of the Rummage Sale, the proceeds of which were to be given to Foreign Missions, indicated a sack. Dave pulled it into a corner and he and his sister Rita sat down to their task.

"My, what rubbish!" Rita exclaimed as they fished out tattered story books, picture books for children, ancient school books. Dave carefully scrutinized each item—and he looked up suddenly.

"Here's a Bible."

Brother and sister bent over the Bible together. As Christians, both felt sad and a little shocked that a copy of God's Word should have been sent to a rummage sale. Dave began turning over pages.

"It's marked!" he exclaimed. "Not printer's marks but marks made by someone who read it. I guess someone loved this. Bible once, but it must have been a long time ago. It's old and—"

"Hello! Made a find?"

The young folk looked up. They both knew the speaker. He was Mr. Haynes and a familiar figure at every rummage sale in the district. Mr. Haynes collected old books and other old things. Usually he managed to present himself while things were being sorted out in the hope of finding some treasure.

Dave handed him the old Bible. Mr. Haynes took it rather gingerly because without any doubt the Bible was damp and very dirty. He flicked over the pages and then studied the title page, screwing up his eyes to read what was printed there.

"It's old, sure enough," he pronounced when he had done this, "but I should say it's not of much value. Originally it was a good edition. Wouldn't interest me though. You youngsters should take it along to 'Duff's' in Seventh Street. Maybe they'd give you a dollar for it. I don't know."

He moved on. Dave silently put the Bible into his pocket. They got on with their task.

An hour later, when they were in the street, Rita asked, "What'll you do with that Bible, Dave? It doesn't seem right to me to sell God's book for a dollar."

Dave shook his head.

"I couldn't do that," he said. "I'll look it over—an then—maybe I'll just keep it."

That night, when he was alone in his room, Dave examined the Bible very carefully. It was mostly "salvation texts" that were underlined—and in an epistle Dave found one that held his attention.

The Son of God—who loved me and gave Himself for me.

In the margin beside this was a name—and an almost entirely faded-out date—but Dave could read the name—"John Cardew."

John Cardew. Of course Dave knew the name. Everyone in the district knew old John Cardew, the almost-millionaire, factory owner. Folks said he was cruel and that money and success were his god. Others said he was an "atheist."

And this was HIS Bible—maybe his Bible—BEFORE he came to love money and success—and forgot God.

Dave slipped out of his room and tapped softly on the door of his sister's bedroom across the lobby. Rita, who was brushing her hair at the mirror, turned in surprise.

"Why—Dave?"

"Rita," the brother cried, "look at this."

He showed her the words. They looked at each other.

"Oh, Dave! Mr. Cardew must have given his heart to Jesus—once and—Dave, what can we do about it?"

"I'm going to take it back to him tomorrow," said Dave firmly.

"Dave—could you?"

"I can," said the boy firmly. "And I will."

Next evening Dave and Rita set out for the big Cardew mansion at the other side of the town. It took a bit of courage, for "old Cardew" was not an easy man to approach, but the brother and sister had prayed for help—and it had come to them.

It was summe time. John Cardew was walking in his very beautiful garden. He was old and sick—neither money nor success could stave off old age and bad health. He was unhappy, too—although no one but himself knew that.

He raised his head as the boy and girl approached. He scowled.

"Now then. How did you get here? You've no right on my grounds," he said harshly.

Dave came forward. He was holding out the Bible and the old Bible was open at the marked place. Dave said:

"Please, Mr. Cardew. We—we found this among a lot of books sent in to our church for a rummage sale. It—it belongs to you—and we thought, maybe you'd like to have it back."

John Cardew had taken the book. His eyes were on that marked text and the words he had written there so very long ago before he had exchanged the precious treasure for the dross of worldly gain. He looked at Dave and tried to pull himself together.

"I told my servants to clear out the rubbish in my attics—I guess this got in among them. Er—thanks for bringing it back. My mother gave me that Bible when I wasn't much older than you. I'd forgotten—"

And then the old eyes turned back to the marked and the written words. More than the Bible had been forgotten.

Brother and sister slipped away unnoticed. John Cardew was standing very still, the Bible in his hands.

"Don't let's tell anyone," Rita whispered to Dave. "I guess it's his secret, but oh, Dave, let's keep on praying!"

* * * *

It was the next Sunday morning. Dave and Rita's were not the only heads which were turned as old John Cardew, leaning on his stick, came slowly into the church and took a seat. Then the service began — and everyone looked away.

Only—Rita glanced back again. Gently she nudged her brother—to look and see what SHE had seen.

John Cardew, rich man and "atheist," was kneeling. He had raised his head, his eyes were closed—but tears oozed from under those closed lids and there was a light on the old face.

Dave whispered very softly to Rita: "Thank God for hearing and answering our prayers."

—*Instructor.*

CHRISTMAS STARS

(Continued from p. 7)

would be anxious if she did not hurry. She looked at the stars all the time, except when she had to look down to make sure she did not miss the path. A little song was singing inside her, "Jesus, Jesus, Jesus, sweetest Name I know . . ."

Mother must have heard Bessie's footsteps on the driveway, for the door opened. A big square of light fell out of the house. Bessie ran up the steps. Mother caught her in her arms.

"You weren't afraid, Bessie?" she asked.

"No, Mother! First I was, when the flash-light went out. But then I saw the stars, and the thick black blanket was all gone!" And she added in a whisper, "God was there, Mother, I know He was!"

Health For Every Day

By Dr. HELEN MacMURCHY, C.B.E.

THE CHRISTMAS MIND

Yes—I think you have a pretty good healthy mind and if you take care of yourself and give your mind a chance, it will grow bigger and stronger, just like your body.

You know what DAY this is? Christmas Day!

Now what do you want to do? You and all the other children want to eat a good dinner and I think you will get it, for your Father and Mother are very good and kind to you and they will not forget your Christmas Dinner. And you will not forget your best Christmas manners and you will look round and see what you can do to help. That is fine for your mind—that habit of looking about and seeing what you can do to help.

THE STORY

I will tell you a short story. One day, long ago, when I was teaching school, there was a crowd of boys and girls when the bell rang at 9.00 o'clock and there were no seats for them. You see, the school was being rebuilt in the holidays and the builder raised up the roof and made a new top storey and when the holidays were finished the new storey was not finished and we all had to go to the gymnasium, and I was trying to find seats for the boys and girls on benches and even on tables! So I said to one little girl: "Here is a seat for you." She was a shy little girl and I did not want her to be "pushed about."

And what did she say She blushed, because she was shy, and she said: "Please, there's two of us." And she pulled another smaller girl by the hand and brought her over to where I could see her and give her a seat.

That is the Christmas Mind. And that is the healthy mind. Never forget that you are not the only one.

As the little girl said, and it is always true: "There's two of us." And perhaps there are more than two!